

FORDÍTOTTA, A JEGYZETEKET

ÉS AZ UTÓSZÓT ÍRTA

CSONGOR BARNABÁS

SI NAJ-AN

VÍZPARTI TÖRTÉNET

REGÉNY

I.

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

1977

ELŐSZÓ A VÍZPARTI TÖRTÉNETHEZ

— Li Cse —

A *Nagy Asztrológus* mondá: „A bölcsek és szentek művei mind úgy keletkeztek, hogy felindultságuknak adtak hangot általuk.” Látni való ebből, hogy a régi bölcsek és szentek, hacsak nem fütötte őket szenvedély, nem alkottak. Mert felindulás nélkül alkotni annyit tesz, mint fázás nélkül vacogni, betegség híján nyögni – s noha támadna is alkotás ilyen módon, arra már rátekinteni sem érdemes.

A Vízparti történet pedig ilyen, felindulásból született mű. Mert amikortól már a Szung-dinasztia nem állta a harcot, akkor nemesek és nemtelenek összekeveredtek, a nagy bölcsek kerültek alulra, és felül lakoztak az elfajult korcsok. Ez oda vezetett, hogy a barbárok kerültek felül, Kína pedig alul maradt; az akkori idők főméltóságai, akár palotákban lakozó fecskék és verebek, adózáván és meghódolván készek voltak térdet hajtani akár birkák s ebek előtt is. Si Naj-an és Lo Kuan-csung pedig, noha testben a *Jüan-dinasztia* korában léteztek, lelkük a Szung-ház korába szállt vissza, s noha a mongolok idejében éltek, szívük a Szung-kor sorsán kesergett. Ezért amikor felindultak a két császár sikertelen északi hadjáratain, akkor indulataikat a kitajok leverésének dicsőítésével fejezték ki, s midőn a délre menekülés gyalázatosságán háborodott fel szívük, Fang La elpusztításának megéneklésével engedtek szabad folyást érzéseiknek.

Kérdésem, kik voltak azok, akiken keresztül felindulásukat kifejezték? Bizony, nem mások, mint a hajdani időknél a vizek partjainál összesereglett rablói, akiket pedig másoknak, mint hűségeseknek és igazságosoknak nevezni nem lehet, bármiképp is kívánná valaki. Ezért is Si Naj-an és Lo Kuan-csung, megalkotván a Vízparti történetet, a hűség és igazságosság történetét beszélték el benne.

De hogyan kerül a hűség és igazságosság a vízpart mocsaraiba? Ennek az oka ugyan tudni való. A mocsarak serege egytől egyig mind hűségesnek s igaznak nevezhető. Tudni való ez abból, ahogyan oda eljutottak. Mert az igazság úgy kívánja, hogy a kis erényű szolgálja a nagy erényűt, s a kisebb bölcsességű a nagyobbat. Ha azonban a kisebb bölcsességűt ugyan az emberek szolgálják, de a nagyobb bölcsességűnek kellene az embereket szolgálnia, vajon megnyugvással és szégyenkezés nélkül szolgálna-e? Olyan ez, mintha a csekély erejű ugyan megkötözhetné az embereket, de a nagy erejű arra rendeltetné, hogy őt kötözzék az emberek vajon hagyná-e megkötöztetni kezét tiltakozás nélkül? Ennek pedig odáig kellett vinnie a birodalom nagy erejű vitézeit s nagy bölcseit, hogy valamennyien a vízpartra járuljanak, s ezért a vízparti sereg nagy erejűekből s nagy-nagy bölcsekből áll, akikben megvan a hűség és az igazság.

De mégis sincs egyikük sem oly hűséges s oly igazságos, mint Szung Csiang volt, a vezérük. Ha végignézünk a száznyolc vezéren, kik együtt jeleskedtek, együtt vétkeztek, együtt éltek, együtt haltak, hűségük s igazságuk Szung Csiangtól származott. Mert egyedül Szung Csiang volt az, kinek teste a vízparton lakozván, lelke a császári udvar körül járt, s minden akaratával azon volt, hogy meghódoljon, s arra törekedett csak, hogy hazáját védelmezze. Noha nagy vétekbe esett, mégiscsak hatalmas érdemeket szerzett, vezérei pedig elfogadták kezéből a mérget, vagy felkötötték magukat sírján ellenkezés nélkül. A hűségnek és igazságnak ez a lelkesedése volt képes csak lebírni a száznyolc vezér szívét, így tudott ő szövetséget teremteni Liangsanban, így lehetett csak a száznyolc urává. Végül pedig, mikor a Fang La elleni hadjáratban a vezérek java része elesett, Tarka Barát is a túlvilágra távozott a Hat Összhang Kolostorában, Pazar könnyek közt búcsút vett urától, a két Tung testvér pedig visszamaradt Örvények Sárkánya ápolására – Szung Csiang nem mintha nem tudta volna mindezeket, de azt tartotta, hogy úgy érzik, eljött számukra az alkalom, s noha nem különbek a közönséges férfiakkal, kik saját maguk terveit bevégezvén, elhagyják urukat, de hűségesek maradnak barátaikhoz; ezért tűrte, hogy szétszéledjenek. S ezért is nevezhető Szung Csiang hűségesnek és igaznak.

Lehetett volna nem megírni ezt a történetet? S ha már megvan, lehet-e nem olvasni? Akik csak országon uralkodnak, nem lehet, hogy el ne olvassák. Mert mihelyt elolvasták, a hűségesek s igazak már nem a vízparton lakoznak majd, hanem valamennyien az uralkodó oldalán. Böles miniszterek sem lehet, hogy el ne olvassák, mert mihelyt elolvasták, a hűség s igazság nem a vízparton lakozik majd, hanem a császári udvarban. S a hadak vezetői, katonák parancsnokai, a mandarinok megint csak nem lehet, hogy ne olvassák, mert ha egy nap elolvassák, akkor a hűség s igazság már nem a vízparton lakozik majd, hanem mind a jó vezérek bizalmasai közt választatik. Mert ha nem, azaz ha nem az udvarban található, ha nem a fejedelem oldalán s nem a jó vezérek bizalmasai közt, akkor ugyan hol? Bizony a vízpartok mocsaraiban! Ezek azok az indulatok, amiket a Vízparti történet kifejez. Mert ha hozzáértő, s jóindulatú emberek élnek tanulságaival, s a katonák az ő tervei szerint hadakoznak, azért, hogy minden egyes a maga hasznát lássa, ugyan hol láthatsz akkor akár egy „hűségest s igazságost” is?

A SZERZŐ ELŐSZAVA

– Csin Seng-tan –

Ha harmincéves korunkig még nem házasodtunk meg, azután se tegyük. Ha negyvenéves korunkra még nem jutottunk hivatalhoz, akkor nem is vagyunk már arravalók sem. Ha pedig ötvenéves korunkig még nem próbáltunk otthon ülni, azután se próbáljuk meg; már nem nekünk való. Az meg aztán már igazán nem illik, hogy valaki hatvanéves fejjel kezdjen el csavarogni.

Hogy miért mondom mindezt? Könnyen felfogható: rosszul ütne ki, ha az ember ellenkezésbe kerülne korával.

Reggelente jó korán felkelünk, sötét van akkor még és hideg. Megmosdunk, felöltözünk, hozzák a reggelit – megtisztítjuk fogainkat –, s ahogy ez sorra mind megtörténik, már azt kérdezzük, hogy mikor lesz dél? A dél pedig, hej, hamar eljön! Így megy ez délelőtt; hogy aztán délután mi van, azt már úgymond tudjuk. Ha pedig minden nap ilyen, mire jó *az emberi élet harminchatezer napja*? Efelett kesereg az ember, és töprenkedik, hogy miben is lehetne valami gyönyörűséget találni?

Mindig csodálkozom, ha az emberek arról beszélgetnek, hogy ez és ez már ilyen meg ilyen öreg. Ami az évek számát illeti, az igaz, hogy felhalmozódnak. De ha fel is gyülemlettek, hol vannak hát? Elő lehet venni őket, és számlálgatni? Nyilvánvaló, hogy éveink elmúltak, semmivé lettek, és mi magunk is az enyészet felé tartunk. Bár inkább ne lenne így! Én a magam részéről elélttem addig, hogy megírhassem ezeket a sorokat; igen bántam volna, ha előtte ragadott volna el a hirtelen halál.

Vidám históriák nem érnek semmit barátok nélkül, s víg cimborákkal is csevegés közt legnagyobb a vidámság. Ugyan ki is tagadná? Ha pedig így van, miért ne igyekeznénk ezt minél többet gyakorolni? Hiszen van úgy, hogy hideg van, vagy esik az eső, vagy betegek vagyunk, vagy nem történik semmi. Olyankor úgymond mintha börtönben lenne az ember!

Házacsakám előtt van egy kevéske sovány földem. Meglehetősen sok *bornak való rizs* terem rajta. Nem győzöm magam meginni mind, barátaimat hívom hát segítségül. Kapum előtt folyam hömpölyög, sudár fák tartanak árnyékot. Alkalmatos hely ez nekem s barátaimnak sétálgatásra, ácsorgásra, üldögélésre. Házamban négy öreg szolgáló süt-főz, kezeli a tálakat és serpenyőket. Ott lézeng aztán még egynéhány szolgáló is, összesen valami tízegynéhány ember arra, hogy lehessen valakit ide vagy oda elszalajtani, üzeneteket, leveleket hozni-vinni. Házam körül szolgálók és szolgálók, ha egy kis ráérő idejük van, hát seprüket kötöznék, és nádszönyegeket készítenek. A seprüket a föld felsöprésére, a szönyegeket meg avégből csinálják, hogy legyen mire leülnünk barátaimmal.

Barátaim, akik eljárnak hozzám, együttvéve vannak vagy tizenhatan. Igen ritkán verődnek össze valamennyien; azonban, ha csak nagy szél vagy eső nincs, kevés olyan nap adódik, hogy egy se jöjjön. A legtöbbször úgy hatan-heten látogatnak meg. Ha eljönnek, nem vetik rá magukat az italra. Ha inni akarnak, isznak, ha nem, hát nem, mindegyik a maga kedve szerint. Nem a borozásban leljük örömünket, hanem a mesélgetésben. Baráti körünk históriái nem a felséges udvar dolgaival foglalkoznak. Meg vagyunk mi elégedve a magunk sorával – meg aztán az efféle históriák legtöbbje amolyan hosszú utat megtett, sok kézen keresztülment történet. Az ilyesmire, aki hallja, úgymond csak azt mondja, hogy nincs alapja. Ha meg nincs alapja, hát az ember csak csóválja a fejét rajta, és köp rá egyet. Nem foglalkoznak a mi históriáink az emberiség hibáival sem, mert hiszen ha már hiba nélkül való az emberiség, akkor részünkről sem illő, hogy rágalmazzuk. Mesélgetés közben kerüljük a hatásvadászatot, és így nem is keltünk megütközést. A legfontosabbnak azt tartjuk, hogy az ember igyekezzék mindenképpen megértetnie magát. Ha aztán mégis akadnak olyanok, akik végképp nem értik, az már természet dolga.

Az emberek általában sietnek, és nemigen hajlandók türelemmel végighallgatni valamit.

Miután barátaim valamennyien már megállapodott és széles látókörű emberek, az, amit ők mesélés közben kitalálnak, mind teljességgel hihető és valóságos. Mégis, ha egy-egy nap, befejezván a mesélgetést, nyugovóra térünk, az elhangzottakat senki sem jegyzi fel. Néha gondoltam arra, hogy összeszedném ezeket, és könyvet csinálnék belőlük az utókornak. Mindmáig azonban bizonyos dolgok visszatartottak ettől: az egyik az volt, hogy becsvágyam talán kimerül közben, és rá találok unni. A másik, hogy ha az író csiszolt stílussal akar gyönyörködtetni, hát az bizony keserves munkába kerül. A harmadik, hogy ha meghalok, nem lesz, aki olvassa. A negyedik végül, hogy amit ma leírok, jövőre még lehet, hogy megbánom.

A Vízparti történet hetven fejezetét javarészt barátaim elmenetele után irkáltam össze lámpafénynél, mulatságból. Más felét meg olyankor írtam le, amikor szeles, esős idő volt, s nem járt felém senki. Tervezgettem magamban, sokáig formálgattam. Nem ragadtam azonnal papírt és ecsetet, hanem csak jó sokára bontakozott ki bennem az egész. Sokszor megesett, hogy még reggel öt órakor is, ágyam lebocsátott függőnye mögött, lebillenő fővel, övem csücskét morzsolgatva révedtem a világba.

Művem elkészültével akadhatnak némelyek, akik azt kérdezik, hogy eddig nem próbálván könyvet írni, miért éppen ezt a történetet választottam? De hát miért is ne választottam volna épp ezt? Először is: ha sikerül, akkor sem szerzek ugyan vele hírnevet, de ha nem sikerül, akkor sem vesztek vele semmit. Másodszor: igen a szívemhez nőtt, amióta lapjait forgatom a magam mulatságára. Harmadszor: bölcsék és balgák egyaránt olvashatják. Negyedszer végül: az effajta műben egyre megy, hogy a stílusa elegáns, csiszolt-e, vagy pedig esetlen.

Jaj, véges az élet! Csak tudnám, mit mondanak majd halálom után művemről, akik olvassák. Meg kellett elégednem azzal, hogy barátaimnak mutassam meg; ők pedig olvasván, igen gyönyörködtek benne. De honnét tudjam, mit szólnak művemhez, ha meghaltam? Sőt, azt sem tudom, lesz-e majd egyáltalán, aki olvassa? És hát: mire is való akkor már nekem az iránta tanúsított figyelem?

SI NAJ-AN, A KELETI FŐVÁROSBAN

ELŐHANG

amelyben a Mennyei Mester áldozatot mutat be a ragály elhárítására,

és Hung marsall botorul felszabadítja a démonokat

Öt Dinasztia után, harc és zűrzavar nyomán

Végre kék ég fénylik át vészek felhőtorlaszán.

Új századra füveket drága harmat élteti,

Messzi földön újra úr a szent ősi hagyomány.

Törvény rendje helyreállt, ismét egy lett Kína már,

Víg zene szól mindenütt lantokon és fuvolán.

Mindenütt az ég alatt béke, boldogság honol,

Szebb jövőről álmodik virág és a csalogány.

Azt mondják, e nyolcsoros verset a hajdani Szung-dinasztia harmadik császáranak udvarában élt híres tudós, Sao Jao-fu szerzette, afelett sóhajtozván, hogy miután az *Öt Dinasztia* elemésztette a Tang-ház uralmát, a széles birodalomban nem nyugodtak a fegyverek. Abban az időben reggel még Liang volt az úr Kínán, de estére már Csin. Ahogy mondták aztán: „Adott öt család – öt dinasztíát, Keverték a bajt – ötven éven át!” Utána azonban tapasztalta, hogy az ég forgása visszatért a rendes kerékvágásba. Csiama városában világra jött a felséges császár, a Szung-dinasztia alapítója, a Harci Erényekkel Ékes Nagy Ős, *Taj-cu*.

Azon a reggelen, amikor a felséges úr megszületett, vörös fény borította el az eget, és csodálatos illat áradt szerteszét napestig. Mert nem más volt ő, mint a mennyek orszagából alászállt Mennydörgő Nagy Halhatatlan. Vitézségben, bátorságban, nagylelkiségben a régi császárok óta nem volt hozzá fogható Menny Fia. Buzogányával, mely akkora volt, mint ő maga, négyszáz sereget vert széjjel, és úrrá lett az összes tartományokon.

A Menny Fia tisztára söpörte a mennyei birodalmat a lázadóktól, megtisztította Kínát a zűrzavartól, Nagy Szung-dinasztia néven országok, fővárost alapítván Pienliangban, más néven Kajfengfuban. Kilenc uralkodóház és számtalan császár után következvén, egy négyszáz éves dinasztia uralmát nyitotta meg. Ezért mondja dicsérőleg róla Sao Jao-fu mester: „Végre kék ég fénylik át vészek felhőtorlaszán.” Valóban, mintha ő tette volna lehetővé, hogy a nép újra megláthassa az eget, a napot.

A Szung-dinasztia uralkodása elején a népnek boldogságban volt része. Ki gondolta volna, hogy a boldogság tetőfokán bánat születik? A *Jóságos Oltalom* harmadik évének tavaszán, a negyedik császár, Zsen-cung uralkodása idején a birodalomban pusztító ragály tört ki. Csiangnantól, a Jangce vidékétől kezdve egészen a két fővárosig, Kajfengfuig és Lojangig nem volt hely, ahol a nép ne szenvedett volna tőle. A birodalom összes tartományi és kerületi székhelyeit hófelhőként árasztották el a segítségért könyörgő beadványok és panaszos levelek.

Azt mondják, hogy a fővárosban és környékén a nép és a katonaság nagy része elpusztult. A főváros, Kajfengfu helytartója, Pao Cseng személyesen kívánván a nép segítségére sietni, saját költségén vásároltatott gyógyszereket, hogy a népet kigyógyítsa a ragályból. De hogy segített volna az orvosság? A ragály csak annál jobban dühöngött. Végére a polgári és katonai méltóságok tanácskozással ültek össze a császári palotában a Vízóra-teremben, és várták a hajnali audienciát,

hogy a ragály elhárítására javaslataikat meghallgathassa a Menny Fia.

Ezen a napon, a Jóságos Oltalom harmadik éve harmadik havának harmadik napján, az ötödik őrsváltásra eső harmadik órában a Menny Fia elfoglalta trónját a Bibor-teremben. Miután fogadta a méltóságok hódolatát, a főudvarmester kihirdette: – Akinek van valami ügye, lépjen elő sorban, és gyorsan adja elő, akinek pedig nincs dolga, az távozhat.

Erre a sorakozó méltóságok közül előlépett Csao Cse főkamrás és Ven Jen-po főtanácsos, és leborulva a császár előtt a következőket adták elő:

– Fővárosunkban ragály dühöng, a hadsereg és a nép körében igen nagy a pusztulás. Felsőged előtt leborulva kérjük, hirdessen közkegyelmet. Korlátozza a büntetéseket, és engedje el az adót, mutasson be áldozatot az ég csapása ellen, mert csak így lehet megmenteni a népet.

A Menny Fia meghallgatta a kérést, és rögtön elrendelte, hogy a Hanlin Akadémia, azaz a császári kancellária, fogalmazza meg rendeletét, amely szerint egyrészt adassék kegyelem az egész birodalomban a száműzötteknek és bebörtönzötteknek, és a nép számára engedessék el mindennemű adó és robot – másrészt pedig meghagyta, hogy a főváros palotáiban és templomaiban, kolostoraiban és szentélyeiben szüntelenül ájtatosságok, könyörgések tartassanak a ragály megszüntetéséért.

A ragály azonban mindezek ellenére még tovább terjedt. Mikor a császárnak ez tudomására jutott, egész felséges mivoltát nagy nyugtalanság fogta el, és újból tanácskozássra hívta a főméltóságokat. A gyülekezet soraiból egy főminiszter esedezett meghallgatásért. A Menny Fia rátekintett: nem más volt, mint Fan Csung-jen, az államügyek tanácsosa. Leborult a császár előtt, majd felemelkedvén, ekképpen adta elő kérését:

– Hatalmasan pusztít rajtunk az ég csapása. A katonaság és a nép a pusztulás szélén van, sem éjjel, sem nappal nincs nyugovásuk. Felsőged szolgájának együgyű vélekedése szerint, ha el akarjuk hárítani a csapást, akkor fel kell szólítani a Csianghszi tartományban, a Sárkánytigrishegyen székelő Mennyei Mestert, hogy csillagos éjjelen járuljon az udvarhoz, lépjen be felséged palotájába, és végezze el a mennyeket lenyűgöző háromezer-hatszáz részes nagy áldozatot. Ha a könyörgést meghallgatja a Magasságos, akkor a nép megmenekülhet a ragály pusztításaitól.

A császár helyben hagyta a kérést. Elrendelte rögtön, hogy a Hanlin Akadémia tudósai szerkesszék meg rendeletét, amelyet a Menny Fia saját fenséges ecsetével maga vetett papírra, kiválasztott egy rúd császári füstölőt, és legkegyelmesebben meghagyta, hogy a külső és belső szolgálattevők közül Hung Hszin marsall bizassék meg a küldetés végrehajtásával. Menjen mihamarabb Csianghszi tartományba, Hszincsouba, a Sárkánytigrishegyre, és hirdesse ki, hogy a császár kéri a Mennyei Mestert, jöjjön csillagos éjjelen az udvarba, és mutasson be áldozatot a ragály megszüntetésére. Az Aranyteremben meggyújtották a császári füstölőt, s a császár maga adta át vörös papírra írott rendeletét a marsallnak, hogy induljon útnak.

Hung Hszin a parancsnak megfelelően búcsút vett a Menny Fiától, magához ette a császári rendeletet és a császári füstölőt, majd tízegynéhány embert maga mellé véve, lóra ült. A fővárost elhagyva, Hszincsou és Kujhszihsien felé vette útját. Nem pihent egy napot sem, amíg csak Csianghsziba, Hszincsouba nem érkezett. A város összes hivatalnokai kivonultak fogadására a kapuk elé, majd embereket küldtek a Sárkánytigrishegyre, hogy tudassák a császári követség érkezését a Fenséges Tisztaság Kolostorának gyülekezetével.

Másnap a küldöttség megérkezett a Sárkánytigrishegyhez. A Fenséges Tisztaság Kolostorának szerzetesei gongokat döngöztve, dobokat verve, füstölőkkel, gyertyákkal, templomi zászlókkal jöttek alá a hegyről a császári parancs fogadására. A kolostor elé érve, a marsall és kísérete leszállt

lováról, ott fogadták őket a szerzetesek és a novíciusok, akik a Három Tisztaság Szentélyéhez vezették őket, hogy ott helyezték el a fenséges okmányt.

Hung marsall első dolga volt megkérdezni a kolostor elöljárójától, hogy hol van a Mennyei Mester. A főapát így válaszolt:

– Jóságos parancsolónk, marsall úr, tudd meg: jelenlegi Mennyei Mesterünk, akit a Semmisségben Való Megnyugvás Mennyei Mesterének is neveznek, noha jóságos természetű és fennkölt tisztaságú, nemigen leli kedvét az üdvözlésekben és fogadásokban. Fent a Sárkánytigrishegyen épített magának egy szalmakunyhót, és ott él szent gyakorlatainak, ezért nem is lakik itt a kolostorban.

– De hát a Menny Fia parancsa szerint hol találkozhatnék a szent emberrel? – kérdezte újból a marsall.

– Engedelmeddel – felelte a főapát – a felséges parancsot azért helyeztük el itt a szentélyben, mert mi, együgyű szerzetesek, nem merészkedhetünk arra, hogy felbontsuk, és elolvassuk. Kérnélek azonban, hogy jöjj be hozzánk egy kis teára, és kegyeskedjél ott megbeszélni a dolgot.

A császári iratot ott is hagyták a Három Tisztaság Szentélyében, s a küldöttség átvonult az apátságba. A marsallt ültették az asztalfőre, s a szolgálattevők behozták a teát. És noha csak böjtös eledeleket szolgáltak fel, azért volt közöttük mindenféle csemege.

A lakoma végeztével a marsall újra a főapáthoz fordult:

– Miután a Mennyei Mester fent lakozik a hegyen, nem lehetne-e valakit érte küldeni, hogy jöjjön le, és találkozzunk, s így aztán elolvashassa a császár parancsát?

– Noha a Mennyei Mester fenn lakik a hegyen – magyarázta türelmesen a szerzetes –, nem úgy jár-kezel, mint más, közönséges ember. Csodálatos darvát nyergeli meg, vagy felhő hátára pattan, nem lehet tudni az ő útjait. Mi, egyszerű szerzetesek is csak igen nehezen juthatunk a közelébe, hogy lehetne akkor csak úgy érte küldeni valakit?

– Hát akkor hogy kerülhetek össze vele? – fakadt ki a marsall. – A fővárosban dühöng a ragály, különleges megbízatással a császár saját kezű parancsával jöttem, hogy a Mennyei Mester mutassa be a mennyeket lenyűgöző háromezer-hatszáz részes nagy áldozatot a ragály elhárítására, és a nép megmentésére. Mi az ördögöt csináljak?

– Ha a Menny Fia meg akarja menteni a népét – felelte udvariasan a főapát –, akkor követének, azaz uraságodnak, rettenthetetlennek és tiszta szívűnek kell lennie. Böjtölnie kell, és meg kell tisztálkodnia, tiszta ruhát kell öltönie, embereit hátrahagyva egyedül kell a császár parancsával és a császári tömjénnel felgyalogolnia a hegyre, és ott leborulva kell tiszteletét kifejeznie a Mennyei Mester előtt; akkor megengedi majd, hogy találkozhassanak. De ha visszarettenne, vagy szíve nem lenne tiszta, akkor hiába tette meg az egész utat idáig.

A marsall elgondolkozott: „A fővárostól idáig, bizony, elég böjtös kosztot éltem, hogyne lennék hát megtisztulva? Ha már így van, beleegyezem, holnap korán elindulok.” Azzal mindenki nyugovóra tért.

Másnap hajnalban öt órakor a szerzetesek illatos fürdőt készítettek, és kérték a marsallt, hogy tisztálkodjék meg. Utána durva vászonruhába öltöztették, lábára kenderharisnyát és szalmapapucsot húztak. Megette a böjtös reggelit, fogta a császári parancsot, és sárga selyemkendőbe bugyolálva a hátára kötötte, kezébe vett egy ezüst füstölőedényt, és meggyújtotta rajta a császári füstölőt. A szerzetesek elkísérték egy darabon, hogy megmutassák az utat. A főapát búcsúzóul még

megjegyezte:

– Ha meg akarja menteni népét, marsall uram, akkor meg ne torpanjon semmi akadály előtt, meg ne ijedjen semmitől, csak állhatatosan tartson felfelé!

A marsall, imádságokat mormolva, nekieredt a hegynek. Ment egy szál egyedül jó darabon, kanyargós ösvényeken, meredek lejtőkön, indákba, kúszónövényekbe kapaszkodva. Már jó néhány hegyhajlaton keresztüljutott, megtett több mint két mérföldet, amikor azt vette észre, hogy sajog a lába, ég a talpa, remeg a combja, nem tud tovább menni egy tapodtat sem. Az imádkozást is abbahagyta, elszántsága kezdett meginogni. Elgondolkozott: „Mégis császári nemes hivatalnok vagyok! Odahaza dupla takaró alatt alszom, s annyiféle fogás áll előttem az ebédnél, hogy azt sem tudom, melyikből egyem. Kellene is nekem szalmapapucsban hegyre másznom! Csak tudnám, merre van az a Mennyei Mester! Majd megmondanám neki, hogy mi az ördögnek kell ilyen keserveket kiállnom!” Megint elindult, de alig jutott tovább száz-százötven lépésnél, mikor sajogni kezdett a válla, és teljesen kifulladt. Ahogy megállt, szél csapta meg egy völgytorokból. Ahonnét pedig a szél támadt, a fenyőfák mögül mennydörgő bömböléssel egyszerre csak egy vad tekintetű, fehér homlokú, selyemszőrű tigris tört elő.

Hung marsallt halálos rémület fogta el. Csak valami nyögésképpen jött ki a torkán, azzal hátrálni kezdett, de megbotlott és elvágódott. A tigris pedig, feléje rohanva, bömbölt még egy rettentőt, aztán a hegyoldalon lerohanva eltűnt.

A marsall ott hevert egy fa tövében. Az ijedtségtől vacogtak a fogai, a szíve úgy vert, mintha tizenöt víz húzó veder húzta volna benne a vizet egyszerre, hét fel, nyolc meg le; egész testében olyan lett, mint a szélütött, a lába meg úgy meredt az égnek, mint a legyőzött harci kakasé. Egy teaözönsznyi időbe tellett, míg a tigris eltűnése után fel bírt tápázkodni. Felvette az elejtett füstölőedényt, megint meggyújtotta benne a füstölőt, és újra nekivágott a hegynek, hogy ha törik, ha szakad, ő felkutatja a Mennyei Mestert. Ment megint vagy harminc-negyven lépést, de egyre szitkozódott magában: „Eddig ér hát csak a császári hatalom, hogy a követének ilyen borzalmakat kelljen kiállnia?”

Még be sem fejezte morgolódását, amikor dögletes pára fuvallata ütötte meg az orrát. Körülnézett, hát a hegyoldalon levő bambusz sűrűből egy hatalmas, hófehér pettyekkel tarkázott kígyó mászott elő nagy recsegéssel, ropogással. Olyan széles volt a dereka, akár egy vödör. A marsall elejtette a füstölőt, és csak annyit tudott kinyögni, hogy „Most aztán végem van!”, azzal elvágódott a lejtőn, egy szikla tövében.

A kígyó pedig egyenest a szikla felé tartva, ott összetekerőzött, miközben szeméből ércfényű sugarak lövelltek elő, kitévte hatalmas száját, és mérges leheletét a marsall arcába köpte. Azt meg, szegényt, a nagy ijedelemtől majd elhagyta mind a három lelke és testének hét szelleme. A kígyó meg, miután megbámulta a marsallt egy darabig, tovább csúszott–mászott a lejtőn lefelé, és csakhamar eltűnt.

– Hű, de megijedtem! – morogta a marsall maga elé, hogy egy kicsit összeszedte magát. – Már azt hittem, hogy bekap! – Akkor vette észre, hogy egész teste csupa verejték. Erre aztán minden mérgével a főapát ellen fordult:

– Ez már igazán pimaszság, így rászedni az embert! Ilyeneket kell, hogy kiálljak miatta! Találjam csak meg a Mennyei Mestert, lesz majd odalenn a főapát úrhoz egypár szavam!

Éppen folytatni akarta útját, amikor a fenyőfák mögül közeledő fuvolaszót hallott. Odanézett, hát látta, hogy egy barna bivaly ballag át a hegyháton, hátán egy kis növendék szerzetessel, aki jókedvűen fuvolázgat. Hung marsall, ahogy meglátta, odakiáltott:

– Honnét jössz, hé? Nem ismeresz meg? – A kis legény azonban rá sem hederített, minden figyelmét a fuvolának szentelte. Az újabb kiáltásokra aztán végül is nagy nevetve a marsall felé bökött fuvolájával, és megszólalt:

– Ugye, a Mennyei Mestert keresed?

A marsall meghökkent:

– Honnét tudod ezt, te pásztorgyerek?

A gyerkőc mosolygott:

– Ma reggel, amikor fenn a hegyen a Mester lábainál vártam parancsait, így szól hozzám: „Ma megjön ide a hegyre Hung marsall a császár parancsával és a császári füstölővel, hogy menjek el a fővárosba, és mutassam be az eget lenyűgöző háromezer-hatszáz részes nagy áldozatot a ragály ellen. Fel is ülök a darumra, s felhőháton odanyargalok.” Csakhamar fogta magát, el is tűnt, nincs a kunyhóban. Ne is menj tovább, mert igen sok mérgekígyó és vadállat van itt a hegyen, még kárt tesznek benned.

– Remélem, nem akarsz elbolondítani? – kérdezte a marsall gyanakodva. A kis szerzetes csak nevetett, majd rázendített újból a fuvolázásra, és tovább biztatta bivalyát. Csakhamar el is tűnt egy hegyhajlat mögött.

A marsall elgondolkozott: „Honnét tudhatta ez a kölyök az egész históriát? Csak a Mennyei Mester mondhatta neki!” Majd megint neki akart vágni a hegynek, de megdolta: „Ej, de hát csak az imént volt, hogy majd odavesztem! Jobb lesz már hazamenni!” Azzal fogta a füstölőt és visszafordult. A szerzetesek már várták, és invitálták befelé a házba, hogy üljön le, és fújja ki magát. Persze csak az kellett, hogy a főapát a Mennyei Mester felől érdeklődjön, s a marsall kiöntötte minden keserűségét és haragját:

– Hogy merészkedtél engem, nemes császári hivatalnokot, ilyen borzalmak közé küldeni? Majd otthagytam a fogamat! Először a hegy derekán egy fehér homlokú, dühös tigris ugrott nekem; olyan volt, hogy majd kiszállt belőlem a lélek. Aztán meg, amikor megint mentem egy darabot, egy bambusz sűrűből hatalmas, fehér pettyes kígyó állta el az utamat. Ha nem lett volna akkora szerencsém, nem is tudom, mi lett volna velem! Szóval így rászédett engem ez a díszes szent gyülekezet!

– De marsall uram – tiltakozott a főapát –, hogy mertünk volna mi, szegény szerzetesek, tréfát üzni méltósággal? Mindezzel csak a Mennyei Mester akarta próbára tenni uraságodat. Mert vannak ugyan a hegyen kígyók és tigrisek, de nem bántanak azok soha senkit.

A marsallt azonban nem lehetett megállítani:

– Már járni se bírtam, de tovább akartam indulni éppen, amikor látom, hogy a fenyőfák közül egy gyerkőc szerzetes jön felém bivaly hátán, fuvolázva. Megkérdeztem, honnét jön, nem ismer-e rám, s erre kijelentette, hogy már mindent tud, mert a Mennyei Mester közölte vele jöttömet, meg hogy a Mester ma reggel darujával felhők hátán elindult a fővárosba. Így aztán szépecskén visszafordultam.

– De marsall úr! – vágott közbe a főapát. – Hogy tévedhettél ekkorát? Hiszen az a gyerkőc maga volt a Mennyei Mester!

– De ha ő volt a Mester – vetette ellene a meghökkent marsall –, akkor miért üzött tréfát belőlem?

– A Mennyei Mester nem mérhető hozzánk – jelentette ki ünnepélyesen a főapát. – Noha fiatal, rendkívüli képességekkel rendelkezik. Rendkívüli ember, a varázslatok minden formájában jártas. Nemhiába nevezik a Tao, azaz a Mindenség Törvényei Tudójának.

A marsall elszontyolodott:

– Hát akkor csakugyan nagy baklövést követtem el, amikor ott volt az orrom előtt, és nem ismertem meg.

De a főapát vigasztalta:

– Nyugodjék meg, marsall úr! Ha a Mennyei Mester így kegyeskedett szólni, akkor, mire vissza tetszik érkezni a fővárosba, már minden el is lesz intézve.

Ebben aztán a marsall meg is nyugodott.

A főapát ekkor elrendelte, hogy a császár parancsát helyezték el a Tisztaság Templomában, a császári iratok szekrényében, a füstölőt pedig elégették a Három Tisztaság Szentélyében. A kolostorban aztán mindezek öröme nagy lakomát csaptak, egész hajnalig tartott a mulatozás.

Másnap a szerzetesek meghívták a marsallt, hogy nézzen körül a kolostorban. Hung igen megörült ennek, s nagy kísérettől követve elindultak. Elöl két kis szerzetesnövendék mutatta az utat, és végignézték a szebbnél szebb szentélyeket. A Három Tisztaság Szentélyének pompáját le sem lehet írni. De ott volt még a balszárnyon a Kilenc Ég Szentélye, a Biborcsillag Szentélye, a Sarkcsillag Szentélye, a jobbszárnyon meg a Mindenség Ősokának Szentélye, a Három Nagyúr Szentélye, a Gonoszt Kiűző Szentélye, szebbnél szebb pompásabbnál pompásabb épület valamennyi. Mikor aztán végigjárták valamennyit, Hung marsall a jobbszárny mögött egy újabb épületet pillantott meg. Vörösre festett vert fal vette körül, vörös lakk kapuján karvastagságú láncok. A kapu különben keresztül–kasul volt ragasztva nagy, vörös pecsétetes papírokkal, az épület eresze alatt pedig egy vörös lakk tábla függött, aranybetűs felírással: „A Leláncolt Démonok Szentélye.”

– Miféle szentély ez? – kérdezte a marsall, arrafelé bökve ujjával. – Ez az egyik hajdani Mennyei Mester által béklyóba vert démonok szentélye – válaszolt a főapát.

– Miért van úgy összevissza ragasztva azokkal a pecsétetes papírokkal? – érdeklődött tovább a marsall. A főapát megfelelt rá:

– Azok a démonfejedelmek sínylődnek itt, amelyeket a nagy *Tang császárok korában* a Barlangok Sötét Birodalmának Mennyei Mestere igazott le. Valahányszor új Mennyei Mester következik, az pecsétjével ellátott új papirost ragaszt a kapura, hogy az utódok közül se merje senki botorul felnyitni ezt a szentélyt, mert rettentő baj származnék abból, ha a démonok elszabadulnának. A kilencedik Mennyei Mester esküdött már meg, hogy nem nyitja fel. A láncok különben is össze vannak forrasztva olvasztott bronzsal, ki tudná megmondani, mi van bent? Jómagam is, pedig már van vagy harminc éve, hogy idekerültem, csak hallomásból tudom mindezeket.

Ezek hallatára a marsallt elfogta a kíváncsiság, és elgondolta magában, hogy mi lenne, ha megpróbálná megnézni ezeket az ördögkirályokat. Oda is szólt a főapátnak, hogy nyitassa ki a szentélyt. Az megrettenve tiltakozott, de a marsall gúnyosan vágta közbe:

– Ostoba beszéd az egész! Mindenféle csodálatosságokkal akarjátok szédíteni a becsületes embert, és ideszerezgettétek ezt a szentélyt, s ráfogjátok, hogy leláncolt démonfejedelmek vagy micsodák vannak benne, hogy ezzel is tündököljetek a ti nagy tudományotokkal. Hát én olvastam

egy okos könyvet, amiben szó sem volt semmiféle démonok megláncolásáról, hanem meg volt benne mondva kereken, hogy az ördögök és démonok lent, a pokolban vannak. Nyissátok ki gyorsan a kaput, hadd látom, mi fán terem valójában az ördögök királya!

A főapát azonban hallani sem akart erről:

– Nem lehet kinyitni a kaput, mert nagy baj lesz belőle, nagy csapás származhatik az egész emberiségre!

Erre aztán a marsall végképp nekidühödött, és a szerzetesekre bökődve ujjával, ordítózni kezdett:

– Ha nem nyitjátok ki nekem ezt a szentélyt, akkor jelentést teszek a császárnak, hogy útját állottátok a császári parancs kihirdetésének, ellenkeztetek felséges akaratával, és nem hagyjátok, hogy utánanézzek Mennyei Mesteretek bűnös mesterkedéseinek! Azután meg jelenteni fogom, hogy ti itt önhatalmúlag holmi szentélyt építtetetek, ráfogtátok, hogy leláncolt démonfejedelmek vannak benne, és ezzel bolondítjátok a népet. Majd aztán, ha bevonják a *papi engedélyeteket*, és számúznak valamennyiőtöket valami istentelen vidékre, akkor aztán nyöghettek és kesereghettek!

A szerzetesek féltek a marsall hatalmától, úgyhogy mit volt mit tenni, előhívták a kovácsokat, akik leszedték először is a pecséteket, aztán nagy pörölyökkel levették a láncokat. Valamennyien nekivetették vállukat a kapunak, amely kitérült. Mindnyájan betódultak, de odabent feneketlen sötétség fogadta őket, nem lehetett látni semmit.

A marsall parancsára fáklyákat hoztak. Amint világosság lett, látták, hogy csak a szentély közepén áll egy öt-hat láb magas kőoszlop, alatta egy kő teknősbéka, de ez is már félig a földbe süppedt, különben a helyiség üres. Ahogy az oszlopra rávilágítottak, hát látták, hogy az elülső oldala mindenféle csudálatos írással van televésve, senki sem tudta elolvasni. Az oszlop hátsó oldalán pedig ez állt: „Hung jöttére megnyílok.”

A marsall a felirat láttán felujjongott, és a szerzetesekhez fordult:

– Ti akartatok visszatartani engem, amikor már évszázadokkal ezelőtt ideírták a nevemet, mondván: „Hung jöttére megnyílok”? Világos ebből: elrendeltetett előre, hogy meglássam a démonokat. Mit féltek? Azt hiszem, hogy a démonok itt vannak valahol az oszlop alatt. Hívjátok csak a mesterembereket, hozzanak feszítővasakat, hadd emeljük odább!

A szerzetesek reszkette tiltakoztak:

– Marsall úr, ne mozdítsd, baj lesz belőle! Nem fog ebből semmi jó kisülni!

A marsall méregbe jött, és ordítózni kezdett:

– Mitől tartotok, taoista söpredék? Világos az írás, hogy jöttömre megnyílik a szentély, mit okvetetlenkedtek? Hívjátok csak gyorsan embereket!

Végül is be kellett hogy szólítsák az embereket, akik eldöntötték az oszlopot, és nekiálltak kiásni a teknősbékát. Fél napig ástak, míg annyira jutottak, hogy kiemelhették. A teknősbéka alatt már csak három-négy láb mélyre jutottak, mert ott egy nagy, négyszögletes, zöld kőlapba ütköztek a csákányok.

A marsall parancsot adott a kőlap kiemelésére, s rá se hederített a szerzetesek könyörgésére. A kőlap alatt nem találtak mást, mint egy mélységes mély üreget, s ahogy egyesült erővel felemelték a kőlapot, az üregből egyszerre csak leírhatatlan zengésű földöntúli hang tört elő. Mikor pedig a hang elhalt, fekete füst ömlött ki az üregből, betöltötte a fél szentélyt, aztán felcsapott egyenest az égig,

ott számtalan ragyogó fénysugárrá vált szét, és eloszlott a világ minden tája felé.

A szentélyben tartózkodók valamennyien megijedtek, ásót, csákányt, feszítővasat eldobva, egymás hegyén-hátán rohantak kifelé, úgyhogy egymásba botolva rakásra zuhantak. Hung marsallnak a szája is tátva maradt a rémülettől, az arca földszürkére sápadt. Rohant a szentély előtt keservesen imádkozó szerzetesekhez:

– Miféle démonok szabadultak itt el? – kérdezte halálra váltan.

– Tudd meg, marsall úr – felelte még mindig a főapát –, hogy amikor hajdanában a Barlangok Sötét Birodalmának Mennyei Mestere átadta örökét, meghagyta utódjainak: „E szentélyben harminchat mennyei csillag és hetvenkét földi csillag ura, összesen száznolc démonfejedelem van bebörtönözve. Kőoszlop van fölénk állítva, melyre felvésték sárkány-főnix írással a nevüket, hogy lebűvölve tartsa őket. Ha valaki ismét a világra szabadítaná őket, nagy baj származnék abból minden teremtett lényre.” Most, hogy felszabadítottad őket, gondolhatod, mennyi baj lesz még ebből!

A marsallt ezek hallatára kiverte a hideg verejték, alig bírt megállni a lábán. Sebtében összeszedte cókmókját, és embereivel elindult vissza a fővárosba. Azt már nem beszélem el, hogy a főapát és a gyülekezet, miután egy darabon elkísérték, visszatértek a kolostorba, és nekiláttak a szentély helyreállításának.

Hung marsall pedig, hogy tovább folytassam, meghagyta útközben embereinek, hogy a démonok kiszabadításáról ne szóljanak senkinek egy mukkot se, mert félt, hogy ha a Menny Fia megtudja a dolgot, még felelősségre vonja. Nem is esett szó róla az egész úton. Amikor Pienliang falaihoz közeledtek, már szélteben mesélték a népek, hogy a Mennyei Mester elvégezte az áldozatokat a császári palotában hét napon és hét éjjelen keresztül, és amuletteket osztogatott, ennek következtében a ragály elült, s a Mester is hazanyargalt már felhők hátán a Sárkánytigrishegyre.

Hung marsall másnap hajnalban megjelenván a császári kihallgatáson, jelentést tett a Menny Fiának.

– A Mennyei Mester, csodálatos daruja hátán, előbb ért a fővárosba, mint felséged szolgája, akinek bizony nem egy helyen várnia kellett a postalovakra – mondotta.

Azt már nem beszélem el, miként hagyta helyben a császár Hung marsall jelentését, hogyan jutalmazta meg érte, s helyezte vissza régi tisztébe. Hanem a Menny Fia, Zsen-cung császár, uralkodván trónján negyvenkét esztendeig, felszállt a mennyekbe, s nem lévén trónörököse, hát Puan hercegének, Jinek a fiára, Taj-cung császár unokájára szállott a trón, s ő lett a császár, Jing-cung néven. Ő pedig, uralkodván négy esztendeig, fiára, Sen-cungra hagyta a trónt, Sen-cung meg ismét uralkodván tizenkilenc évekig, fia következett utána a trónra, Csö-cung. Béke s boldogság honolt ez időben a birodalomban, nyugalomban volt mind a négy világtáj.

No de megálljunk csak! Ha csakugyan olyan nagy béke volt, és semmi se történt, akkor elkezdvén e történetet, vajon miről fog szólni beszédem? Ne aggódjatok, tisztelt hallgatóim, ez eddig csak az előhang volt, az igazi történet csak most következik!

*Harminchat mennyei csillag leszáll a földi világba,
S a hetvenkét földi démon emberformát ölt magára.*

Mert az történik majd, hogy

Jüance falai közt rejtőzködnek tigrisek,

Ljaoer vizeiben sárkányok sereglenek.

Hogy aztán hogyan s miért történik majd mindez, azt más alkalommal halljátok meg.

AZ ELSŐ FEJEZET

amelyben Vang vívómester titkon Jenanfuba

menekül,

Kilencsárkányos pedig a Si család falvában

csatázik

Ott tartottunk, hogy éppen *Csö-cung császár* uralkodott már, a Szung-uralkodóházból – hol volt már akkor Zsen-cung császár! – s élt az ő idejében a Keleti Fővárosban, Kajfengfuban, más nevén Pienliangban, a Hszüanvucsün kerületben egy mihaszna, senkiházi fickó, bizonyos Második Kao, minthogy ő volt családjában a második fiúgyermek. Nem tanult ez a fickó soha semmi becsületes mesterséget, hanem csak a lándzsavívást és fütőkősforgatást kedvelte, főképpen azonban a labdarúgásban jeleskedett. Ezért aztán a fővárosiak szavajárásában nem is nevezték őt Második Kaónak, hanem mindenki csak Labdarúgó Kaónak ismerte. *Ő aztán ezt elmásította, és felvette a Kao Csiu nevet.* Énekelt, zenélt, táncolt, ha kellett; megforgatta a lándzsát s a fütőkőst, ha arra került a sor; sőt, a versfaragásba is belekontárkodott. Az emberségről, az igazságosságról, az udvariasságról, a bölcsességről, a hűségről és az egyenességről azonban azt sem tudta, mi fán terem, hanem leginkább a városban és környékén élőködött mások nyakán. Mikor aztán egyszer a Vasembernek is nevezett Vang tanácsos úr fiacskájának is segítségére kezdett lenni abban, hogy atyja pénzének a nyakára hágjon különböző lebuajokban, teaházakban, nyilvánosházakban és játéklarlangokban, Vang úr bevádolta őt a hatóságnál. Kao Csiut erre hűsz botütésre ítélték, és száműzték a fővárosból.

Kao Csiu most aztán nem tudta, mitévő legyen. Végül is Huajhszi tartományba ment, Linhuajcsouba, az egyik ottani játéklarlang tulajdonosához, bizonyos Liuhoz, egy henye gazemberhez, aki igen kedvelte az ilyen naplopókat. Egész sereg léhűtőt tartott el, s messze földről maga köré csődítette a legocsmányabb csirkefogókat.

Kao Csiu megtelepedett hát Liu úrnál, és nála lakott vagy három évig. Ekkor történt, hogy a császár, áldozatot mutatván be a déli külvárosban, meggyőződött arról, hogy béke és boldogság van mindenfelé, és ennek folytán elrendelte az általános amnesztiát. Kao Csiu, mihelyt megtudta, hogy megszűntették száműzetését, rögtön arra gondolt, hogy milyen jó lenne visszatérni a fővárosba. Liu úrnak volt ott egy rokona, egy Tung nevű gyógyszerész, az Aranyhíd mellett. Ajánlólevéllel és útravalóval ellátva, útnak is indította Kao Csiut, hogy éljen most már a gyógyszerész házábanál.

Tung gyógyszerész, ahogy meglátta Kao Csiut, és elolvasta az ajánlólevelet, igen gondolkodóba esett: „Hogy az ördögbe helyezhetném el magamnál ezt a Kao Csiut? Még ha becsületes, megbízható, idősebb, tapasztalt emberről lenne szó, nem bánám; még taníthatná a gyermekeket is valami jóra. Ez azonban egy ingyenélő senkiházi, és nem látszik valami megbízható embernek. Rossz fát is tett már a tűzre, száműzött volt, előbb–utóbb kibújik belőle régi természete. Ha beengedem a házamba, nem sok jót fognak tanulni tőle a gyerekeim.” Elhatározta hát, hogy nem tartja magánál Kaót, de egyelőre azt sem akarta, hogy Liu úr tekintélyén csorba essék. Ezért túlradó szívéllyességgel üdvözölte a vendéget, beinvitálta házába, és kérte, hogy helyezze kényelembe magát, etette–itatta naphosszat, közben pedig állandóan azon törte a fejét, hogyan adhatna túl rajta szépszerével.

Pár hét múlva végre megtalálta a megoldást. Egy rend ruhát és egy ajánlólevelet nyomott Kao Csiu markába, e szavak kíséretében:

– Szegényes portám fénye legfeljebb akkora, mint egy fénybogárké, nem vet valami nagy fényt a benne melegedőkre. Félek, hogy még csalódást okoznék önnek, ezért inkább beajánlanám a tudós

Hsziao Szu házához, ahol inkább lenne alkalma képességei kibontakoztatására. Mi az ön véleménye erről?

Kao Csiu persze igen megörült, és nagyban hálálkodott. Tung egy emberével el is küldte őt rögtön a tudós házához, ahol az ajtónálló bejelentette őket. Hsziao Szu kijött. Amint megpillantotta Kao Csiut, és elolvasta Tung ajánlólevelét, rögtön látta, hogy egy ingyenélő mihasznával van dolga. „Mit kezdjek én ezzel a fickóval? – gondolta magában. – Azt hiszem, legjobb lesz, ha beajánlom a császár vejének, Vang úrnak kíséretébe. Azt úgyis afféle kiskirálynak ismeri mindenki, és úgy tudom, kedveli az ilyen népséget.” Azzal megválaszolta Tung levelét, Kaót azonban csak egy éjszakára marasztotta magánál, másnap már tovább is küldte egy ajánlólevéllel és egyik szolgájával Vang palotájába.

Vang úr Cse-cung hűgának volt a férje, az öregebb császárnak, *Zsen-cung*-nak pedig ennél fogva a veje. Szerette a víg cimborákat, és éppen ilyen ember kellett neki. Nagy örömmel üdvözölte Kao Csiut, és azon módon befogadta kíséretébe, úgyhogy Kao Csiu ettől fogva úgy járt ki és be a palotában, akár a háznép többi tagja.

Nemhiába mondják régtől fogva, hogy „a nap is azt melegíti, aki közel van hozzá”. Vang úr születésnapja alkalmával nagy lakomát rendezett, melyre meghívta unokaöccsét, Tuan herceget is, aki *Zsen-cung* tizennegyedik fia volt, *Cse-cung*-nak pedig az öccse.

Tuan herceg éles elméjű és elegáns fiatalember volt. A naplopók és mihasznák időtöltései, az ingyenélők ügyeskedései közül egy sem volt, amelyet ne ismert, melyhez ne értett, és amelyet ne kedvelt volna. Egyaránt jártas volt a lantjátékban, a sakkozásban, kalligráfiában és festészetben, hogy a labdarúgásról, íjászatról, fuvolajátékról, táncról ne is beszéljünk.

Nos hát, Vang úrnál feltálaták a lakomát. Volt ott minden, ami szem–szájnak ingere. Miután már jó néhány pohárral felhajtottak, és két fogáson túl voltak, Tuan herceg kiment kezét mosni, és közben a könyvtárszobába tévedt. Gondolta, leül ott egy kicsit, és körülnéz, amikor Vang úr íróasztalán két gyönyörű ürüfaggyú–jåde oroszlánocskát pillantott meg. Remekbe készült, mesteri faragványok voltak. A herceg felemelte az egyiket, hosszan szemlélte, majd önkéntelenül is kitért belőle:

– Remek darabok!

Vang úr amikor látta, hogy a hercegnek megtetszett a két levélnehezék-oroszlán, megjegyezte:

– Van még ugyanennek a mesternek a kezéből egy sárkányt ábrázoló jáde ecsetállványom. Sajnos, nincs kéznél, de holnapra előkerestetem, és ezekkel együtt elküldöm felségednek.

– Igazán nagyon hálás vagyok ezért a végtelen kedvességért – felelte Tuan herceg. – Azt hiszem, az ecsetállvány még elbájolóbb lehet.

– Holnap feltétlenül átküldöm őket – biztosította Vang a herceget. – Akkor aztán kedvére gyönyörködhet bennük felséged. Tuan herceg nagyon köszönte mindezt, aztán visszatértek a lakomázókhoz, vigadtak hajnalig, s csak akkor tért haza a herceg, amikor már levette lábáról a bor.

Másnap Vang úr előszedte a jáde ecsettámasztó sárkányt és a két oroszlánt, aranydobozba tette, ezt sárga selyemkendőbe csomagolta, és egy levél kíséretében átadta Kao Csiunak, hogy vigye el. Kao Csiu a herceg palotájához érve, először is egy ajtónállóba ütközött, aki látva küldetése nem közönséges voltát, beszólt az udvarnagynak. Az udvarnag közölte vele, hogy őfelsége éppen labdát rugdos a belső udvarban az ifjú eunuchokkal, és ajánlkozott, hogy bevezeti oda. Kao Csiu követte az udvarnagot. A belső udvar kapujához érve, meglátták a herceget, amint négy-öt eunuchal javában rugdosták a labdát. Kao Csiu nem mert közéjük rontani, így hát megállt kísérője háta

mögött és várt.

És most jött el az alkalom, hogy Kao Csiu üstökön ragadja a szerencsét: a labda magasra repült, Tuan herceg már nem tudta elérni, és a labdázók csoportjából egyenesen Kao felé szállt, Kao pedig pillanatnyi habozás után nekirugaszkodott, és egy csavart mandarinkacsa-rúgással visszarúgta a hercegnek.

– Ki vagy? – kérdezte Tuan herceg meglepetten.

Kao előlépett, térdre borult:

– Vang úr kíséretéhez tartozom. Ezeket a kincseket küldi felségednek egy levéllel együtt.

– A sógor igazán nagyon figyelmes – jegyezte meg mosolyogva Tuan herceg. Aztán csak rápillantott az ajándékokra, és máris, odaadta őket az udvarnagynak, hogy viselje gondjukat, majd újból Kaohoz fordult:

– Te aztán tehetséges labdarúgó vagy! Hogy hívnak?

Kao mellén keresztbe téve karjait, újból térde borult, és így felelt:

– Kao Csiunak hívják csekélységemet, s annak idején olykor-olykor belekontárokdtam a labdarúgásba.

– Kitűnő! – lelkesedett a herceg. – Állj be közénk játszani egy kicsit!

Kao húzódozott:

– Nem vagyok én rangbéli, hogy merészkedhetnék felségeddel labdázni?

A herceg azonban megnyugtatta:

– Mi itt egy labdarúgó társaság vagyunk, úgy hívnak bennünket, hogy „Kerek az ég alja”, nincs abban semmi, ha beállsz közénk.

Mit volt mit tenni, Kao végül is sűrű bocsánatkérések közepette beállt a csapatba. Alig rúgott egyet-kettőt a labdába, Tuan herceg újból elragadtatásban tört ki. Erre aztán minden ügyességét összeszedte, hogy kivágja a rezet, mintha csak az élete sorsa hozzá lett volna enyvezve a labdához. A játék végeztével Tuan herceg hallani sem akart arról, hogy Kao hazamenjen, hanem éjszakára is a palotában marasztotta. Másnap meghívta magához vendégségbe Vang urat, és elkérte tőle Kao Csiut, amibe Vang természetesen minden teketória nélkül beleegyezett. Kao ettől fogva úgy kísérte Tuan herceget, mint az árnyéka, egy lépést sem tágitott mellőle.

Alig múlt el két hónap, meghalt a császár. Nem lévén fia, természetes trónörököse, a polgári és katonai főméltóságok tanácsa Tuan herceget kiáltotta ki császárrá, aki császári névként a *Huj-cung* nevet vette fel, azaz ő lett teljes címe szerint a Jádetsztaságú Mester, a Misztikus Erőkön Uralkodó Felső Császár. Kao Csiu természetesen az új császár egyik legbizalmasabb embere lett, s a császár egy napon így szólott hozzá:

– Szeretnék előléptetni, de ahhoz érdemek kellene. Mindenesetre elrendelem, hogy vegyenek fel a császári titkos tanácsba, mert azon keresztül vezet az út a felemelkedéshez.

Valóban, még egy fél év sem telt bele, s Kao megkapta a palotatestőrség parancsnokságát, marsall lett.

Kinevezését megkapva, Kao kiválasztott egy szerencsés napot és kedvező órát, amikor elfoglalja hivatalát. Akkor az összes alája tartozó főhivatalnokok, parancsnokok, a palotaőrség és a fővárosi rendőrség tisztjei a lovas és gyalogos egységektől mind üdvözlésére siettek, magával hozván mindegyik a létszámkimutatást. Ahogy Kao sorra vette a névsort, és egymás után megismerkedett alárendeltjeivel, kiderült, hogy egy hiányzik közülük, mégpedig Vang Csin, a palotaőrség egyik vívómestere. Fél hónapja megbetegedett, és nem járt be hivatalába.

Mikor Kao megtudta ezt, igen megharagudott:

– Ostoba beszéd! Itt van a neve a listán, ő maga meg nincs itt! Hát nem az derül ki ebből, hogy a fickó ellenszegül feljebbvalóinak, és elhanyagolja hivatalát? A betegség üres kifogás! Azonnal hozzátok ide! – Azzal rögtön elküldött Vangért.

Vang Csinnek nem volt sem felesége, sem gyermeke, csak egy ősz, öreg édesanyja, azzal élt együtt. Mikor az érte küldött katonák elővezették, üdvözlést mormolva négyszeres leborulással üdvözölte új parancsnokát, majd félreállt. Kao Csiu rögtön nekirontott:

– Ugye, Vang Seng vívómester volt az apád?

– Az – felelte Vang Csin.

– Ezt a csirkefogót! – bömbölte Kao. – Az apád házaló kuruzsló volt csak, hogy is érthetnél te a katonáskodáshoz? Hová tette elődöm a szemét, hogy vívómestert csinált belőled? Hogy merészelsz engem annyira semmibe venni, hogy meg sem jelensz a szemlén? Milyen címen merészkedtél mostanáig odahaza lebzselni?

– Hogy vetemedhettem volna ilyesmire? – tiltakozott Vang. – Valóban beteg vagyok még.

– Te bitang! – üvöltötte Kao. – Ha egyszer beteg vagy, hogy tudtál mégis eljönni?

– Feljebbvalóm parancsát teljesítenem kellett – felelte Vang Csin.

Kao erre rettenetes dühbe gurult:

– Őrség! – tombolt. – Kapjátok le azt a fickót a tíz körméről, és verjétek rá alaposan!

A tiszték és hivatalnokok mind jóban voltak Vang Csinnel, ezért kérlelni kezdték Kaót:

– Ma, ezen a boldog napon, amikor méltóságod elfoglalja hivatalát, meg kellene bocsátani neki.

– Te söpredék – mormogta Kao –, a tiszt urakra való tekintettel ma megkegyelmezek, de holnap majd számolunk!

Vang Csin bocsánatért esedezett. Amint sűrű hajlongások közepette egyszer felemelte a fejét, megismerte Kao Csiut, a Labdarúgó Kaót. Ahogy kiért a kaszárnyából, nagyot sóhajtott: „Az életem egy hajszálon függ! Ki hitte volna, hogy az új marsall a Második Kao, ez a naplopó labdaművész! Persze annak idején fütykösforgatás közben apám egyszer úgy odasózott neki, hogy hónapokig feküdt belé. Most aztán, hogy a keze alá kerültem, bosszút akar állni. Nemhiába mondják: »Ne félj a tiszttől, csak a kezétől!« Most aztán mitévő legyek?»

Kétségbeesve tért haza, és beszámolt anyjának a történekről.

– Édes fiam – jegyezte meg az édesanyja –, a harminchat fortély közül a menekvés áll legfelül. De hová?

– Igazad van, anyám – helyeselt Vang. – De lám, eszembe jutott valami! Jenanfuban, a végvárban, az öreg Csung a parancsnok. Az ottani tisztek közül sokan fordultak meg nálunk a fővárosban, és mindannyiszor méltányolták ügyességemet a fegyverforgatásban. Mi lenne, ha hozzájuk menekülnék? Hasznomat tudnák venni, a megélhetésünk is biztosítva lenne.

Ebben aztán meg is állapotok, ám az anya még hozzátette:

– Mennék én is veled, fiam, de hogy játsszuk ki a tisztiszolgáidat?

– Ne félj, anyám – nyugtatta meg Vang –, nem lesz semmi baj, lerázom őket szépszerével.

Azzal alkonyatkor Vang beszólította az egyik katonát, és így szólt hozzá:

– Vacsorázz meg, mert el akarlak küldeni valamiért.

– Mi lenne a parancsa? – kérdezte a katona.

– Betegségem alatt fogadalmat tettem – mondta Vang –, hogy ha felgyógyulok, áldozatot mutatok be a Keserúdatolya Kapu melletti Szenthegy Templomban. Holnap korán reggel, gondoltam, hogy ezt megcsinálom. El kellene menned ma este a templom papjához, és megmondani neki, hogy holnap korán reggel nyissa ki a templomot, és várjon ott ránk. Te aztán maradj a templomban, és ott várj rám. – Így is lett, a katona vacsora után elindult a templomba.

Vang és anyja pedig éjszaka összecsomagolták holmijukat, és batyuba kötötték, két zsákot megtöltöttek takarmánnyal, és rárakták Vang lova hátára. Aztán kora hajnalban, még mielőtt kivilágosodott volna, Vang behívatta a másik katonát:

– Fogd ezt a pénzt – mondta neki –, eredj vele a Szenthegy Templomába, és vegyétek meg az áldozathoz szükséges holmikát, készítetek mindent elő. Én még elmegyek füstölőket és *áldozati pénz*-t venni, aztán megyek utánatok.

A másik katona gyanútlanul szintén elindult a templomba. Vang pedig felszerszámozta lovát, kivezette az istállóból, majd anyját felsegítette rá. Az abrakos zsákokat is rátette a ló hátára, aztán bezárta az utcai kaput, vállára kapta a teherhordó rudat, amelynek két végén a batyujuk lógott, és elindult anyja nyomában. Kihaszználva a szürkület homályát, kisurrantak a nyugati kapun, és rátértek a Jenanfuba vezető útra,

A két katona, persze, közben elintézett mindent, és várta, várta Vangot, de hiába. Végül is nyugtalankodni kezdtek, és egyikük hazatért, de látta, hogy a kapu be van csukva. Nem tudván, hogy hátsó kijárata is van a háznak, leült a kapu előtt, és várt egészen délig, de megint csak hiába. Mikor Vang estére sem került elő, a másik katona is nyugtalankodni kezdett, ő is hazajött, és együtt láttak a keresésnek. Másnap, utolsó szalmaszálként, végigjárták Vangék rokonságát, de attól sem lettek okosabbak. Mit volt mit tenni, be kellett vallaniuk a parancsnokságon, hogy nem tudják, Vang hova lett. Kao a bejelentésre hatalmas haragra gerjedt, és nyomban kiadta a körözőlevelet az összes tartomány hatóságainak a szökevény elfogatására.

Arról azonban, hogy a két tisztiszolgát megbüntették-e vagy sem, nem beszélek, hanem inkább arról, hogy Vang Csin és anyja, miután elhagyták a Keleti Fővárost sokat nélkülöztek utazás közben. Éjjelre megszálltak valamelyik út menti fogadóban, nappal továbbmentek. Már több mint egy hónapja voltak úton, amikor egy nap estefelé Vang, amint terhével vállán a ló nyomában lépdelt, így szólt anyjához:

– Megkönyörült rajtunk az ég! Most már Jenanfu nincs messze, Kao emberei ott már nem foghatnak el!

Ezen aztán annyira megörültek, hogy a nagy örvendezés közben észre sem vették, hogy letértek az országútról, és besötétedett. Márpedig ha valaki éjszaka utazik, és nem bukkan véletlenül egy falura, ugyan hol éjszakázik akkor? Fogadók csak az országút mentén vannak.

Már nem is tudták, mihez kezdjenek, amikor messze, messze a távoli erdő fái közt világot vettek észre.

– Biztosan lakott hely lesz – örvendett meg Vang Csin. – Remélhetőleg adnak szállást éjszakára, reggel meg majd folytathatjuk utunkat. – Azzal elindultak az erdő felé. Közelebb érve látták, hogy egy vályogfallal körülvett udvarházhoz érkeztek, amelyet néhány száz öreg fűzfa vett körül.

Vang Csin jó hosszan dörömbölt a kapun, amíg végül előkerült egy szolgálégény. Vang Csin letette terhét, és köszöntötte.

– Mit kerestek itt mifelénk? – kérdezte a legény.

– Megmondom úgy, ahogy van – felelte Vang. – Nagy sietségünkben letértünk az országútról, és idekeveredtünk. Szállást kérnénk éjszakára, illőképpen megfizetünk érte. Reggel aztán továbbmennénk. Nagyon kérünk, ne hagyjatok éjszakára itt a szabad ég alatt.

– Ha már így van – mondta a szolgálégény –, várjatok egy kicsit, szólok a gazdának. Ha ő beleegyezik, akkor nálunk aludhattok. – Azzal eltávozott. Sokáig oda volt, és amikor visszatért, közölte, hogy az ura üzeni, jöjjenek be.

Vang lesegítette anyját a lóról, vállára kapta holmiját, és lovát vezetve, megindult anyjával a szolgálégény után. Az a szérűskertbe vezette őket, ott Vang letette terhét, és lovát egy fűzfához kötötte, majd pedig anyjával együtt belépett a házba, köszönteni a gazdát, a nemzetség fejét.

A nemzetségfő túl lehetett már a hatvanon, egészen ősz volt. Porvédős meleg süveg volt a fején, egyszerű, bő ruhát viselt, melyet derekán fekete selyemöv szorított össze, a lábán bélelt bőrcsizma volt.

Vang Csin mély meghajlással köszöntötte, de az öreg rögtön rászólt:

– Ugyan, hagyd a ceremóniákat, vendég uram! Utasemberek vagytok, sokat szenvedtetek szélben, hidegben, üljtek le inkább!

Vang és anyja letelepedtek hát az asztal mellé. A gazda kérdezősködni kezdett:

– Hová valósiak vagytok? Hogy kerültetek ide, messze az országúttól?

– Csagnak hívnak – füllentette Vang Csin –, a fővárosból jövünk. Mivel tönkrementünk, és nem volt miből megélnünk, elhatároztuk anyámmal, hogy elköltözünk Jenanfuba, rokonainkhoz. Ma váratlanul, mivel sietős az utunk, elnéztük az utat, és letévedtünk az országútról. Szeretnénk szállást kapni éjszakára, illendően megfizetünk érte, reggel aztán továbbállunk.

– A fizetéssel ne törődj – vágott közbe a házigazda. – Ezekben a mai időkben olyan nagy dolgot csinálnak a szállásból lakásból pedig hát senki se hordhatja hátán a házat. Semmiség az egész, vendégül látlak benneteket. Ugye, nem vacsoráztatok még? – Azzal be sem várva a választ, kiszólt: – Készítsetek vacsorát! Csakhamar meg is terítették a nagy szobában. A szolgálégények beállítottak egy nagy tállal, rajta négyféle zöldség és marhahús; majd nekiálltak a bortöltögetésnek.

– Ne vessétek meg – szíveskedett a házigazda. – Faluhelyen nemigen szolgálhatunk különlegességekkel.

– Ugyan, semmi kifogásunk ellene – hálálkodott Vang. – Nem is tudom, hogy viszonzzuk ezt a kedvességet.

– Ne ceremóniázzál annyit, hanem inkább igyál! – jegyezte meg az öreg, azzal máris koccintásra emelte boroscsészéjét. A vacsora végeztével, amikor leszedték az asztalt, a nemzetségfő is felállt, és elvezette Vangékat a vendégszobába, hogy lepihenjenek. Vang Csin még megkérte:

– Adass enni, légy szíves, anyám lovának is; bizonyára van szénátok, a többivel együtt megfizetek érte.

– Szóra sem érdemes – felelte az öreg. – Nekem is vannak öszvéreim, lovaim. Majd szólok a szolgálégényeknek, hogy vezessék az istállóba.

Vang köszönte ezt is, aztán fogta a holmiját, és anyjával bement a vendégszobába. Egy szolgálégény lámpát gyújtott, és meleg vizet hozott a lábmosáshoz.

Vang Csin és anyja köszönetet mondtak a szíveslátásért, aztán becsukták az ajtót és lefeküdtek. Másnap már magasan járt a nap, ám még mindig nem keltek fel. A házigazda, ahogy reggeli sétája közben ajtajuk elé ért, hallotta, hogy valaki sóhajtozik odabenn. Beszólt:

– Vendég uram! Magasan jár a nap már, nem lenne jó felkelni?

– Már régóta fent vagyok – felelte az elősiető Vang Csin, miután üdvözölte a házigazdát. – Sok alkalmatlanságot okozhattunk az éjszaka, ami igazán illetlenség volt.

– Melyikötök sóhajtozott az elébb akkorákat? – kérdezte a gazda.

– Nincs mit titkolnunk rajta – felelte Vang. – Szegény anyám igen eltörődött a lovaglásban, és szívfájása támadt az éjjel.

– Ne aggódj miatta – nyugtatta meg az öreg. – Mondd meg anyádnak, hogy nyugodtan maradhattok nálunk még pár napot. Különbén is, van egy jó orvosságom szívfájások ellen, beküldöm egy szolgálégényünket a városba a hozzávalóért, azzal majd kikezeljük az édesanyádat, pihenjen csak nyugodtan.

Vang megindultan mondott köszönetet. Hogy ne szaporítsuk a szót, ettől fogva ott is maradtak az udvarházban. Hat-hét napi kezelés után, amikor anyja jobban lett, Vang Csin nekiállt, hogy összeszedje a holmiját, és elinduljanak. Ahogy az istálló felé tartott a lováért, a szérúskertben megpillantott egy félmeztelen ifjút. Olyan tizenhét-tizenkilenc éves lehetett, arcbőre, mint egy ezüst tál, úgy ragyogott, a felsőteste pedig tele volt tetoválva kék sárkányokkal. Füttykőst forgatott a kezében, azzal gyakorlatozott. Vang Csinnek, ahogy elnézte egy darabig, önkéntelenül is kicsúszott a száján:

– Nem éppen rosszul forgatod a füttykőst, de ha ilyen hanyagul védekezel, aligha lesz belőled jó vitéz!

A fiatalember a megjegyzés hallatára felbosszankodott, és így kiáltott vissza:

– Kiféle, miféle vagy te, hogy így le mersz pocskondiázni a művészetemben? Tanultam én már vagy hét-nyolc neves mester keze alatt, hogyne bírnék meg veled is! Lenne merszed kiállni velem egy fordulóra?

Még be sem fejezte, amikor a nemzetségfő odaérkezett, és ráförmedt:

– Hagyod abba a gorombáskodást?

– De csak nem türhetem – felelt vissza a legény –, hogy ez a fickó kigúnyoljon?

– Vendég uram – érdeklődött a házigazda –, nem értesz véletlenül a fütőkösforgatáshoz?

– Értek valamit – vallotta be Vang. – Ha szabad kérdeznem, gazduram, ki ez a fiatalember?

– A fiam – felelte az öreg.

– Szóval ő a kisebbik gazda! Ha kedve volna a tanuláshoz, mit szólnál hozzá, ha vállalkoznék rá, hogy kiképezem a fegyverforgatásban?

– Nagyon jó lesz! – örvendezett az öreg, azzal rászólt a fiára: – Gyere, és tisztelegj mestered előtt!

A fiú azonban hallani sem akart róla, hanem nagy hetykén felelte:

– Ne hallgass, atyám, erre a locsogásra! Mesteremül tisztelem, de csak akkor, ha legyőz a párviadalban!

– Ha a fiatalúrnak nincs ellenére –vágott vissza Vang megpróbálhatjuk!

A legény erre megpörgette feje felett a fütőköst, és odakiáltott:

– Gyere csak, gyere, hadd látom, milyen vitéz vagy!

Vang Csin azonban csak mosolygott, de a kisujját sem mozdította. A gazda végül is nem állhatta tovább és rászólt:

Vendég uram, ha már móresre akarod tanítani ezt az ostoba kölyköt, hát ragadj meg egy fütőköst. Mi tart vissza?

– Félek – mosolyodott el Vang megint –, hogy ha nekirontok a fiatalúrnak, még nem nézitek jó szemmel.

– Csak ne zavartasd magad – biztatta az öreg. – Még ha el is töröd kezét–lábát, hát ő kereste, magának kapja.

– Akkor hát engedelmet kérek, ha udvariatlan leszek – mondta Vang. Azzal odament a fegyverállványhoz, kezébe ragadott egy fütőköst, és megforgatta annak rendje–módja szerint, tisztelgett vele katonásan.

A legény ennek láttára nekirontott. Vang pedig, maga után húzva fütőkösét, megfutamodott. Az ifjú teljes erővel utána. Már majdnem beérte Vangot, amikor az hirtelen megfordult, és lecsapni készült fütőkösével a legény fejére. Az a magáét tartotta elébe, hogy kivédje, de Vang hirtelen visszarántotta fegyverét, és mellbe lökte vele ellenfelét. Ezzel vége is lett a viadalnak; a fiú elejtette fütőkösét, és elvágódott. Vang tüstént eldobta a magáét, odaszaladt hozzá, és felsegítette, mondogatván:

– Ne haragudj, ne haragudj!

Az ifjú feltápáskodott, odahúzott egy lócát, és kérte Vang Csint, hogy foglaljon helyet. Aztán meghajolt előtte, mondván:

– Hiába tanultam én annyi mestertől, nem ért semmit az egész! Nincs más hátra, mesterem, meg kell kérnem, hogy oktasson engem.

Vang Csin így felelt:

– Jó ideje alkalmatlankodunk már maguknál anyámmal együtt, és nem volt mivel viszonznom szívességüket. Igyekszem majd ezzel.

A nemzetségfő nagyon megörült a dolog illetően fordulatának. Rászólt a fiára, hogy öltözzék fel, aztán bevonultak az ünneplő szobába, majd pedig a gazda kiadta a parancsot, hogy vágjanak juhot, hozzanak bort, terítsenek lakomára. Meghívta Vang anyját is, hogy tartson velük.

A lakomához ülven, a házigazda felemelkedett, és ivócsészéjét köszöntésre emelve, megszólalt:

– Biztosan vívómester vagy, vitéz uram, hogy ilyen kiválóan forgotod a fegyvert. A fiam, „bár van szeme, nem ismerte fel a Tajsan hegyet”.

– Derék emberek nem csapják be egymást – válaszolt mosolyogva Vang Csin. – Nem Csang az én nevem, hanem Vang Csin vagyok, a császári palotaórság vívómestere. A lándzsavívás, füttykősforgatás mindennapos foglalkozásom. Nemrég új marsallt kaptunk Kao Csiu személyében. Apám egyszer régen leütötte őt füttykősvívás közben, és most, hogy feljebbvalóm lett, rajtam akarta megtorolni a sérelmet. Én nem húzhattam ujjat vele, így hát nem tehattünk mást, elmenekültünk a fővárosból, gondolván, hogy Jenanfuba megyünk, az öreg Csung parancsnoksága alá. Útközben idekeveredtünk, és annyi kedvességben lett részünk, hogy nem is tudom, mivel háláljam meg. Ha a kisebbik gazda tanulni akar tőlem, minden tudásomat összeszedem, hogy igazi bajnokká neveljem. Amit eddig tanult, az afféle iskolavívás, szemre szép, de komoly harcban nem sok hasznát venni.

A házigazda ezek hallatára odaszólt fiának:

– Nem tudod, fiam, az illendőséget? Tisztelegj mestered előtt!

A fiú mélyen meghajolt Vang előtt, az öreg meg így folytatta:

– Tisztelt tiszt uram, hogy magunkról beszéljek, ez a vidék itt a Huajin járás, az ott előttünk a Gyérvirághegy. Ezt a falut a Si család falvának hívják, valami három-négyszáz Si családbeli lakja, én volnék a fejük. A fiam kicsi korától kezdve csak a lándzsa vívást, füttykősforgatást szerette, a paraszti munkával nem sokat törődött. Jó anyja mindig óvta ezektől, de egyszer csak meghalt. Én meg, hát mit volt mit tennem, engedtem a fiam hajlamainak. Nem is tudom már, mennyi pénzt költöttem a különböző vívómesterekre, hogy vitézzé nevelhessem. Aztán meg hoztattam egy ügyes tetoválómestert, aki a testére szurkálta ezt a cifraságot, kilenc sárkányt a vállára, karjára, mellére. A környékbeliek erről aztán el is nevezték a Kilencsárkányos Sinek. Hogy tiszt uram közénk érkezett, egy csapásra teljessé tette a boldogságát. Fáradozását természetesen dúsan meg fogom fizetni.

– Légy nyugodt, gazduram – felelte nagy örömmel Vang. – Ahogy mondtam, nem megyek el addig, amíg mindenre meg nem tanítom a fiatalurat.

Vang és anyja ott is maradtak. A Kilencsárkányos Si pedig mindennap kérte Vangot, hogy a fegyverforgatás művészetének tizenhét ágából elejétől végéig mutasson meg neki mindent. Az, hogy közben az öreg Sit kinevezték előljárónak, nem tartozik a történethez.

Észre sem vették az idő múlását, olyan hamar eltelt egy fél év. Si Csin töviről hegyire kitanulta a fegyverforgatás művészetének tizenhét ágát. Mestere lett annak, hogyan kell bánni a gerellyel, a buzogánnyal, az íjjal, a számszeríjjal, a mordálllyal, az acélkorbáccsal, a gombos korbáccsal, a karddal, a csatacséppel, a szigonnyal, a fejszével, a csatabárdal és alabárdal, a kéthegyű

lándzsával, a pajzzsal, a füttykössel, a lándzsával és a vasvillával. Mikor aztán Vang Csin látta, hogy tanítványa tökéletes vitéz lett, elgondolta magában, hogy jó ugyan az itteni élet, de azért nem minden. Elhatározta azért, hogy búcsút vesznek, és tovább mennek Jenanfuba. Si Csin és apja csak marasztalták, de ő kitartott szándéka mellett. Nem volt más hátra, hát nagy búcsúlakomát rendeztek, és hálából megjutalmazták két vég selyemmel és *száz lat ezüst*-tel, majd pedig Vang Csin újra nekiindult anyjával a Jenanfu felé vezető útnak.

Azt nem mondom el, hogy Vang Csin hogy állt be ismét katonának. Csak azt beszélem el, hogy Si Csin továbbra is mindennap keményen edzette magát. S most nem volt se felesége, se gyermeke, ereje teljében lévén, felkelt már éjfél tájban, a harmadik őrség idején, hogy gyakorolja a fegyverforgatást. Nappal pedig az udvarház végében nyilazott, lovagolt. Egy fél év múlva azonban Si Csin apja megbetegedett, és ágynak esett. Si Csin orvosokat hivatott mindenfelől, de nem tudtak segíteni, és meghalt, ó, jaj, a nemzetség feje!

Si Csinék házában nem volt most már, aki a munkával törődjék. Si Csin nem akart paraszti munkával foglalkozni, másra bízta a gazdaság vezetését, s lándzsavívással, füttykösforgatással töltötte idejét.

A hatodik hónap közepe táján nagy forróság támadt. Si Csin nem tudván a nagy melegben mivel tölteni idejét, fogott egy karos lócát, és kiült hűsölni a fűzfák árnyékába. A szemközti fenyőerdőből szellő csapta meg az arcát. Helyeslően állapította meg:

– Jó hűvös szél!

Ahogy ott hűsölt, egyszer csak meglátta: a tanya palánkjánál valaki leselkedik.

– Micsoda szemtelenség! Ki báméskodik ott? – azzal felugrott és odament. A Nyúlfogó Li Csi volt az, a vadász.

– Hé, Li Csi! – kiáltott neki. – Mit báméskodsz itt? Mintha csak kémkedni akarnál!

Li Csi közelebb jött, és üdvözlést mormolva így szólt:

– Aj Csiut keresem, nagyuram, egy kis borozgatás végett, de ahogy megláttam, hogy itt hűsölsz, hát nem mertem egyenesen berontani.

– Azt kérdelem tőled – folytatta Si Csin –, hogyan van az, bár sokszor hozol vadat a faluba eladni, nekem sose hozol? Úgy teszel, mintha attól félnél, hogy becsaplak, vagy talán azt hiszed, hogy nem tudnám megfizetni!

– Hogy lehet ilyet feltételezni rólam! – tiltakozott a Nyúlfogó. – Nincs most vad semerre se, azért nem mertem jönni.

– Bolond beszéd – morogta Si Csin. – Nem hiszem, hogy akkora hegyen, mint a Gyérvirághegy, ne akadna egyetlen őz vagy nyúl sem.

– Persze, nagyuram, te nem tudod – legyintett fölényesen a vadász. – A Gyérvirághegyet mostanában egy rablóbanda szállta meg, tábort ütöttek odafent, körül is palánkolták. Összeszedtek vagy hat-hétszáz szegénylegényt, lovuk is van százegynéhány. A fővezér Csu Vu, más néven az Ármányos Vezér, második vezérük Csen Ta, a Szakadék Tigrise, a harmadik meg Jang Csun, a Fehértarka Kígyó. Ennek a háromnak a vezetésével járnak rabolni, fosztogatni. A járási székhelyről csak üldözik őket, de nem bírják elfogni egyiket sem. Most aztán háromezer köteg rézpénzt tűztek ki a fejükre, de ugyan ki merne felmenni elfogni őket? Így aztán a magunkfajta szegényember nemigen merészkedik arrafelé vadászni, ne követeld hát, hogy vadat hozzak!

– Hallottam én is ezekről a betyárokról – mormogta Si Csin –, de nem gondoltam volna, hogy ilyen nagy legények. A végén még rajtunk ütnek egyszer. No jó, Li Csi, azért ha vadra akadsz, csak keress fel!

Li Csi elköszönt és tovább ment. Si Csin meg hazafelé menye gondolkozni kezdett: „Ezek a betyárok jól fel vannak fegyverkezve, a végén még a falunkra is rátörnek. Akkor meg...”

Odahaza előszólította a szolgállegényeket, hogy vágjanak le két kövér bivalyt, és hozzanak bort. Ő maga közben az istenek segítségül hívására elégetett az áldozati oltáron egy marék áldozati pénzt, majd kiadta a parancsot, hogy hívják össze a Si családbelieket. Az összegyűlt három-négyszáz családfőt aztán leültette kor szerint a nagyteremben, a szolgálakkal bort és pecsenyét hordatott körül, és beszédbe kezdett: – Azt hallottam, hogy a Gyérvirághegyen három rablóvezér székel. Valami hat-hétszáz betyárt gyűjtöttek maguk köré, rabolnak, fosztogatnak. Jól fel vannak szerelve, előbb-utóbb ránk is sor kerülhet. Azért hívtalak ide benneteket, hogy ezt megtanácskozzuk. Ha jönneek, legyen mindenki felkészülve. Faharangokat állítatunk a faluba, ha veszély van, azok hangjára mindenki ragadjon fegyvert, közös erővel így meg tudjuk védelmezni a falut. Ha itt lesznek a betyárok, fogom tudni a módját, hogyan bánjunk el velük.

– Téged választunk vezérünknek! – kiáltották a családtagok egyhangúlag. – Ha megszólaltatod a faharangokat, mindnyájan ott leszünk.

Azzal estéig lakomáztak, amikor is mindenki hazament, és előszedte a fegyvereit. Azt már nem is kell mondanunk, hogy Si Csin kijavíttatta a kapukat és a falakat, rendbe hozatta az udvarokat, több helyen faharangokat állíttatott, készenlétbe helyezte a fegyvereket és lovakat a rablók elleni védekezésre.

Közben a három rablóvezér haditanácsot tartott a Gyérvirághegyen. Az Ármányos Vezér, Csu Vu, Tingjüanba valósi volt. Két karddal verekedett egyszerre, s habár ebben nem volt egészen tökéletes, de a hadvezetéshez, lesvetéshez aztán nagyon értett. Csen Ta, a Szakadék Tigrise, a második, Jecsenből származott, és ügyesen kezelte a fényes hegyű acéllándzsát. A harmadik vezérnek végül, Jang Csunnak, a Fehértarka Kígyónak, aki a Pucsoubeli Csieliangból származott, a hosszú kard volt a fegyvere.

– Most hallottam – kezdte Ármányos Vezér –, hogy a járási székhelyen háromezer köteg pénzt tűztek ki a fejünkre, és körözőlevelet bocsátottak ki ellenünk. Félek, hogy nemsokára meg kell velük verekednünk. Táborunkban azonban a pénz is, élelem is fogytán van már, ezek híján pedig mi hasznát vesszük ennek az erődítménynek? Gyűjtsünk készleteket, hogy felkészüljünk a császári csapatok fogadására. Akkor aztán megadjuk majd nekik.

– Igazad van – vágta rá Szakadék Tigrise. – Gyerünk le Huajinhszienbe körülnézni, hogy hol szerezhetnénk egy kis élelmet.

– Ne menjünk Huajinhszienbe – vágott közbe Fehértarka Kígyó. – Gyerünk csak Jecsenhszienbe, az biztos hely, ott nem kell tartanunk semmitől.

– Jecsenhszienben kevés a lakosság – vetette ellen Szakadék Tigrise. –Nincs ott se pénz, se élelem. Csapjunk rá inkább Huajinhszienre, ott gazdag a nép, és bővében vannak a gabonának.

– Nem tudod te azt, bátyám – ellenkezett a harmadik vezér. – Huajinhszienbe a Si család falván keresztül vezet az út. Ott meg az a Kilencsárkányos Si valóságos tigris, azt nem egykönnyen intézzük el; az aligha fog beleegyezni, hogy átmenjünk a faluján.

– Ti aztán pipogya fickók vagytok! – fakadt ki Szakadék Tigrise. – Hogy akartok megállni a császári csapatok előtt, ha egy koszos falun se tudtok átmenni?

– Csak ne fitymáld le Si Csint – intette Fehértarka Kígyó. – Az az ember mindenre képes.

– Én is hallottam, hogy milyen nagy vitéz – jegyezte meg Ármányos Vezér. – Ne menjetek arra!

Szakadék Tigrise felordított:

– Fogjátok be a pofátokat! Aki fél másoktól, attól nem fél senki! Ő is csak egy ember, nincs három feje és hat karja! Nem félek én tőle! – Azzal odakiáltotta betyárjainak:

– Lóra! Ma megütjük Sifalvát, holnap meg Huajinhszient!

A másik két vezér még egyre tartóztatta, de ő rájuk se hederített. Lovára kapott, és százötven betyárral, gongokat dőngtetve, dobokat verve, lezúdult a hegyről a Si család falva felé.

Si Csin éppen a fegyvereit hozta rendbe portája előtt, amikor egy szolgálégény jelentette neki, hogy jönnek a rablók. Rögtön megverette a faharangokat. A Si család tagjai, mihelyt meghallották, lándzsát, füttykőst ragadtak, és rohantak a gyülekezőhelyre.

Csakhamar Si Csin is megérkezett. Legdíszesebb ruháját vette fel a harcra: fejére díszes kendőből turbánt kötött, testére vörös lakkpáncélt húzott, amely alatt kék brokátkabátot viselt. Lábára tükörfényes zöld csizmát húzott, derekát bőrtüsző szorította, elől-hátul vaslemezekkel. Íjjal, nyíllal volt felfegyverezve, és kezében tartotta háromhegyű, kétélű, négylyukú, nyolcgyűrűs kardját. Egy szolgálégény elővezette tűzvörös lovát. Si Csin felpattant rá, és magasra emelt karddal előre állított harminc-negyven szolgálégényt, hátulra meg nyolcvanat-kilencvenet az ügyetlenebbjéből, meg a családbelieket. A csapat a vezér nyomában hangos csatakiáltásokkal elindult az ellenség elébe.

A hegy felől meg Szakadék Tigrise vágatott lefelé a lejtőn, nyomában betyárjaival. Amint közelebb értek, Si Csin látta, hogy Szakadék Tigrise fején tisztavörös betúrt süveget visel, testén arannyal kivert vaspáncél, felette vörös kaftán; derekán hét láb hosszú fonott tüsző, lábán hegymászó csizma. Nagy, fehér lovon ült, és előrszegezte öles acéllándzsáját. Nyomában betyárjai hangosan kurjantgattak. A két vezér szembevágatott egymással.

Szakadék Tigrise, ahogy lóhátról meglátta Si Csint, meghajolt feléje a nyeregben, úgy üdvözölte. A Kilencsárkányos odakiáltott neki:

– Hej, ti gyilkosok, mordályégetők, házfelverő latrok! Vétkeztetek az ég ellen, pusztulás lesz a sorsotok! Ha van fületek, hát ide hallgassatok! A *világmozgató csillag* feje tetején akartok táncolni?

– Hegyi táborunkban megfogyatkozott az élelem – mentegetőzött Szakadék Tigrise. – Szeretnénk Huajinhszienbe menni élelemért. Eresszetek át a falun, adjatok utat, egy fűszálat sem mozdítunk el a helyéről. Ha átengedtek, megháláljuk visszajövet.

– Szófia beszéd! – förmedt rá Kilencsárkányos. – Én vagyok a vidék előljárója; éppen titeket akarlak kézre keríteni. Ha most átengedlek benneteket, és megtudják a hatóságnál, még felelősségre vonnak engem!

– A négy tenger között mindnyájan testvérek vagyunk! – idézte az ősi mondást Szakadék Tigrise. – Legyetek szívesek, engedjete utat nekünk.

– Hiábavaló fecsegés – legyintett Si Csin. – Még ha engednék is, van itt valaki, aki nem egyezne bele. Kérdezzétek meg tőle, hogy átenged-e.

– És ki légyen az illető, mondd, derék vitéz? – érdeklődött Szakadék Tigrise.

– Hát ez a kard itt a kezemben! – kiáltotta Kilencsárkányos – Ezt kérdezzétek meg, enged-e utat nektek!

– Csak ne olyan fennhéjázva – kiáltotta most már dühösen Szakadék Tigrise is –, mert meggyűlik velem a bajod!

Ezzel a két vezér kivont karddal és előreszegzett lándzsával egymásnak vágatott. Sokáig küzdöttek, míg végül Si Csin egyszer csak fedetlenül hagyta mellét, és Csen Ta a lándzsájával Si Csin gyomorszája felé döfött. Ez a döfés elől azonban villámgyorsan félrehajolt, úgyhogy Szakadék Tigrise valósággal a karjaiba esett. Akkor aztán Si Csin Csen Tát egy majomkar-farkasderék fogással könnyedén kiemelte nyergéből, és a földre dobta. A gazdátlanul maradt ló riadtan elvágatott. Si Csin odakiáltotta a szolgállegényeket, hogy kötözzék meg a foglyot, a sereg meg nekiesett a betyároknak, és hajtotta, üzte őket. Azok szanaszét szaladtak.

Si Csin hazatérve először is egy oszlophoz kötöztette Csen Tát. Úgy számította, hogy a másik két vezér elfogása után mindhármukat egyszerre adja át a hatóságnak, és felveszi a kitűzött jutalmat. A falu népét megvendégelte, és egyelőre pihenőt adott a seregnek. Emberei el voltak ragadtatva.

– Nemhiába tartottak téged, nagyuram, olyan nagy vitéznek – mondogatták.

Azt már nem is kell elmondanom, hogy vigadtak aztán boroskancsók mellett a győzelem öröme. Elég az hozzá, hogy a hegyi táborban Csu Vu és Jang Csun már éppen aggódni kezdtek, és nem tudták, mitévők legyenek. Meg is hagyták egypár betyárnak, hogy menjenek le, és kémleljék ki a helyzetet. Hát egyszer csak látták, hogy jön vissza Csen Ta vert serege, a vezér gazdátlan lovával. A palánkhöz érve, nagy jajgatást csaptak:

– Jaj nekünk! Csen bátyánk nem hallgatott két bátyja szavára, most aztán otthagya a fogát!

Ármányos Vezér kikérdezte a betyárokat, hogy mi történt. Azok apróra elmeséltek mindent, és közben egyre csak azt hajtogatták:

– Micsoda vitéz az a Si Csin!

– Hát nem hallgatott ránk – sóhajtott a vezér –, most aztán itt a baj.

– Mi lenne, ha valamennyien nekimennénk, és együtt pusztulnánk vele? – kérdezte Jang Csun.

– Nem lesz az jó – felelte Ármányos Vezér. – Ha már egyszer Csen Ta pöffeszkedésében elveszejtette magát, mit használ az, ha egy sorsra jutsz vele? Van azonban egy jó tervem. Ha az nem sül el, még mindig meghalhatunk vele együtt.

– Mi a terved? – kérdezte Jang Csun.

– Hát... – és Csu Vu odahajolt Jang Csun füléhez.

– Nagyszerű! – lelkesedett Jang Csun. – Megyek veled, ne késsünk egy percet sem!

Si Csin harci dühe még jóformán le sem csillapodott, amikor egy szolgállegény rontott be lélekszakadva az udvarba és jelentette:

– A hegyi táborból maga Csu Vu és Jang Csun jön, egyenesen a falu felé!

– A nyomorultak együtt fogják végezni – mormogta Si Csin a foga között. – Együtt adom át őket a mandarinnak! A lovamat!

Azzal megverette a faharangokat, és a sereg egykettőre összegyülekezett.

Si Csin felpattant a lovára, és már éppen kifelé tartott a faluból, amikor meglátta szemközt jönni Csu Vut és Jang Csunt egyedül, gyalogszerrel. Mikor elébe értek, térdre borultak mindketten; szemükből patakzott a könny. Si Csin leszállt a lováról, és odaszólt nekik:

– Mit térdepeltek itt?

– Nyomunkban a hatóság minden oldalról – felelte zokogva Csu Vu –, a vadon erdő sem nyújt már számunkra biztos menedéket. Annak idején, amikor mi hárman szövetséget kötöttünk, így esküdtünk: „Nem kérhettük, hogy egy napon szülessünk, de egy napon akarunk meghalni.” Nem vagyunk olyan derék vitézek, mint *Kuan* volt, a *Hadisten*, vagy *Csang Fej*, és *Liu Pej*, de úgy érzünk, mint ők, a jó vitézek tükörei. Hasztalan könyörögnénk menekvésért, így hát eljöttünk, hogy haljunk meg együtt. Arra kérünk, hős dalia, vigyél mindhármunkat a mandarin elé, és vedd fel a vérdíjat, esküszünk, hogy szemrebbenés nélkül halunk meg. Nincs szívünkben semmi harag, a te kezedből kérjük a halált.”

Kilencsárkányos ezek hallatára elgondolkodott: „Micsoda igaz emberek ezek! Ha rájuk tenném a kezemet, és átadnám őket a hatóságnak, a világ összes derék vitézei előtt gúny és megvetés tárgya lennének, és elveszíteném vitézi híremet. A tigris nem eszik dögöt, tartja a közmondás.” Azzal odaszólt nekik:

– Jertek csak velem.

Csu Vu és Jang Csun követték. Mikor aztán beértek a ház elé, újból térdre borultak, és újból kérték, kötöztesse meg őket.

Si Csin ismételten kérte, hogy keljenek fel, ők azonban nem hajlottak a szavára. De „az egymást értők megkönyörülnek egymáson, megismeri a jó vitéz a jó vitézt” – és Si Csin így szólt hozzájuk:

– Ha már ilyen sokat adtok a becsületre, nem lennék jó vitéz, ha kiszolgáltatnálak benneteket. Mi lenne, ha visszaadnám nektek Csen Tát?

– Ne keverd magad, jó vitéz, a mi bajunkba – felelte Csu Vu –, még megjárhatod. Adj ki inkább mindannyiunkat a mandarinnak, és vedd fel értünk a vérdíjat.

– Hogy tehetnék ilyet? – kiáltotta Si Csin. – Nem akarnátok inni a boromból, enni az ételemből?

– Ha már a haláltól sem féltünk – jegyezte meg Csu Vu – hogy ijednénk meg a bortól és a hústól?

Si Csin erre nagyon megörült, feloldozta Csen Ta kötelékeit, lakomára terített, és megvendégelte mindhármukat. Csu Vu, Jang Csun és Csen Ta hálásan köszönték kegyességét. Jó néhány pohárral felhajtottak, kezdtek is már egy kicsit tavaszi színt ölteni. A végén aztán megköszönték a vendéglátást, és visszatértek a hegyre. Si Csin a falu határáig kísérte őket.

Ettől kezdve Si Csin és a három rablóvezér igen jó barátságba keveredett. Ármányos Vezér és társai pár nap múlva gazdag ajándékokkal hálálták meg Si Csinnek, amit Si Csin is viszonzott. Telt-múlt az idő, elközelgett az őszközép ünnepe, a nyolcadik hónap tizenötödike. Si Csin elhatározta, hogy az ünnep estéjét együtt tölti a három vezérral, együtt fogják élvezni a telihold szépgégét, mely a hagyomány szerint ezen az estén a legragyogóbb és legkerekebb. El is küldte Negyedik Vangot, szolgálégyénét, egy levéllel hozzájuk, amelyben tizenötödikére lakomára hívta meg őket. Negyedik Vang, aki máskor is hozott-vitt üzeneteket a vezérek és Si Csin között, csakhamar odatalált a táborhoz, tisztelettel üdvözölte a három vezért, és átadta a levelet. A meghívásnak a három vezér

nagyon megörült. Természetesen elfogadták, Negyedik Vangot pedig öt lat ezüsttel jutalmazták, és megittak vele vagy tíz csésze bort. Ahogy aztán lefelé igyekezett a hegyről az alkonyatban, összeakadt azzal a betyárral, aki meg a vezérek ajándékait szokta volt vinni Si Csinhez. Az hallani sem akart róla, hogy Vangot szépszerével tovább engedje, hanem betuszkolta az egyik út menti fogadóba; és megint csak megittatott vele jó néhány csésze bort. Mikor aztán Negyedik Vang végre megszabadult tőle, és elindult újra hazafelé, ahogy megcsapta az úton a hegyi szél, egyszerre csak felszállt benne a bor, dülöngélni kezdett, botladozott. Még tíz mérföldet sem tett meg, amikor megpillantott egy erdőcskét. Betántorgott hát a fák közé, és leheveredett a gyepre, hogy egy kicsit kifújja magából a részegségét.

Li Csi, a Nyúlfogó, éppen nyúlcsapdákat rakott ki a hegyoldalba, amikor meglátta Negyedik Vangot arrafelé botladozni. Utána sietett, hogy feltámogassa, de nem bírta talpra állítani. Emelgetés közben Vang övéből egyszer csak ezüstpénzek potyogtak elő. Li Csi morfondírozni kezdett: „Ez a fickó berúgott... hol szerezte ezt a sok pénzt?... Mi lenne, ha zsebre tenném?...” Ezzel leoldotta Vang övét, kirázott belőle mindent, és persze az ezüsttel együtt előkerült Csu Vuék levele is. Ahogy felnyitotta, látta, hogy legfelül a három vezér neve áll rajta, utána meg sok-sok írás, amiket már nem tudott kisélabizálni, csak éppen az előbbi három nevet.

– Én csak egyszerű vadász vagyok – dűnyögte magában Li Csi de nem tudnám-e egyszer én is megtalálni a szerencsémeket? Megjósolták, hogy az idén nagy vagyonhoz jutok. Most hát itt van! Huajinhszienben háromezer köteg pénzt ígérnek annak, aki elfogja azt a három rablót. És utóvégre az is tűrhetetlen, hogy ez a Si Csin a, minap, amikor a faluban Aj Csiut kerestem, azt merészelte a fejemhez vágni, hogy a rablóknak kémkedem, most pedig éppen ő az, aki velük barátkozik! – Azzal fogta a pénzt és a levelet, és nekivágott az útnak Huajinhszien felé.

Negyedik Vang egyvégtében aludt hajnali kettőig, akkor kezdett csak ébredezni. A holdfény az arcára esett, attól felébredt, és látta, hogy a fenyőfák közt hever. Ahogy keze a derekára tévedt, észrevette, hogy öve és a levél nincs sehol. Négykézlábra ereszkedett, és keresgélni kezdett, de bizony már csak az üres övet találta meg a fű között.

– A pénz még csak hagyján – sóhajtott fel fájdalmasan –, de mi lesz, ha nem kerül elő a levél? Csak tudnám, hogy ki vitte el!

A nagy töprengés közepette azonban hirtelen egy ötlete támadt: „Ha úgy megyek haza, hogy azt mondom, elvesztettem a levelet, a gazda még megharagszik, és elkerget a háztól. Inkább azt mondom neki, hogy nem volt válaszlevél, honnét is találná ki, hogy volt?” Emellett döntött, és rohanvást indult hazafelé, ahová öt óra tájban meg is érkezett.

Csakhamar be is köszöntött az őszközép ünnepe. Ragyogó, derült napra virradtak. Si Csin leöletett egy kövér ürüt meg jó néhány csirkét, kacsát, és előkészítve a lakomát, várta az estét.

A Gyérvirághegyen pedig a három vezér kiadta a parancsot a betyároknak, hogy jól őrizzék a palánkot, azzal kardot kötöttek, tört dugtak övükbe, és csak úgy gyalogosan, négy-öt ember kíséretében elindultak. Si Csin már a kapuban várta őket, és a kölcsönös üdvözlések után a hátsó kertbe tessékelte a társaságot, ahol már meg volt terítve. Aztán kérte a három vezért, hogy foglaljanak helyet, ő maga pedig, mint házigazda, velük szemben ült le. Utána meghagyta a szolgálégényeknek, zárják be a kapukat, és nekikezdek az ivásnak. A szolgálégények egyre hordták a tálakat, szeletelték az ürüsültet, és töltögették a bort.

Jó néhány csésze bor volt már bennük, amikor keleten egyszerre csak felbukkant a fénylő holdkorong. Si Csin és a vezérek meg vigadtak, régi történelmeiket mesélgették egymásnak, hozzátéve egyet-egyet az újakból is. De egyszer csak a falun kívülről nagy lárma hallatszott, és fáklyák imbolygó fénye szűrődött át a sötéten. Si Csin meghökkenve ugrott fel:

– Maradjatok csak, bölcs barátaim – szólt. – Megyek és megnézem, mi az! Azzal odakiáltott a szolgáknak: – Ki ne nyissátok a kapukat!

Fogott egy létrát, a falnak támasztotta, és felmászott a fal tetejére.

Ahogy körülnézett, hát látta, hogy ott áll lóháton a járási mandarin két cirkáló-hadnagyával, s a velük jött három-négyszáz katona már körül is vette a falut. Si Csin és barátai bizony kelepcébe kerültek. A fáklyák fénye megcsillant az acélhegyű lándzsákon, a kardokon, az ötágú szigonyokon, a „vendégmarasztalókon”, amelyek oly sűrűn meredeztek a fal körül, akár egy kendererdő. A két vezér meg torkaszakadtából ordította:

– El ne engedjétek a rablókat!

Ha ez a sereg nem azért jött volna, hogy elfogja Si Csint és a három vezért, akkor hogy történhetett volna, hogy Si Csin előbb jó néhányat levágjon közülük, majd meg ismeretséget köthessen jó néhány jeles vitézzel? Igazat szól a mondás:

Rengeteg sás sűrűjén rejtőznek a harcosok,

Lótuszlevél árnya közt vezérlik a csónakot.

Hogy aztán Si Csin és a három vezér végül is hogyan menekült meg a kelepcéből, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Kilencsárkányos éjjel elmenekül
Huajinhszienből,
Lu határőrkapitány pedig megöklözi a Végvidék Urát*

Ott tartottunk, hogy Kilencsárkányos megszólalt:

– Hát most mit tegyünk? – mondta vendégeinek. A három vezér térdre borult előtte:

– Te tiszta ember vagy, bátyánk – kezdték. – Ne keveredj a mi bajunkba! Adj ki bennünket a mandarinnak, csak így mentheted meg jó híredet.

– Hogy tehetnék ilyet? – szörnyedt el Kilencsárkányos. – Gúnnyal illetve mindenki széles e világon, ha az derülne ki, hogy törbe csalván benneteket, vérdíj fejében kiadtalak! Ha meg kell halnunk, hát haljunk meg együtt, de ha van menekvés, együtt menekedjünk! Várjatok csak, legyetek nyugodtan, mindjárt kitalálok én valamit! Megyek, és megtudom, mi történt. – Azzal megint felhágott a létrára, s lekiáltott:

– Mit háborgattok itt minket éjjeli időben?

– Magadat okolhatod érte, uram! – felelte a két cirkáló-hadnagy. – Itt van, lásd, a feljelentőd, Li Csi is!

– Li Csi –kiáltott Kilencsárkányos –, hogy mered megrágalmazni a becsületes embert?

– Én nem is tudom, hogy volt – mentegetőzött a Nyúlfogó. –Negyedik Vangnál az erdőben találtam egy levelet, s hogy bevittem a járásba, abból kerekedett az egész.

Si Csin kérdőre vonta Vangot, aki, mit volt mit tenni, bevallotta az igazságot. Némi gondolkodás után végül Si Csin lekiáltott újból a létráról a két hadnagynak:

– Nehogy támadni merjeteek, vonuljatok vissza! Magam fogom átadni a rablókat a hatóságnak, a vérdíj az enyém.

– Jó, jó – felelték a cirkáló-hadnagyk, akik féltek Si Csintől –, majd megvárunk idekint.

Si Csin lejött a létráról. Első dolga volt, hogy Vangot hátravonszolta a kertbe, és egy kardcsapással megölte. Utána meghagyta a szolgálalegényeknek, hogy amit lehet, csomagoljanak össze, majd fáklyákat gyűjtatott. Valamennyien fegyverbe öltöztek, és felgyújtották a szérűskert végén levő viskókat.

Az udvarházat körülvevő sereg a tűz láttára mind az udvar hátsó végéhez tódult. Si Csin még csóvát vetett tulajdon házára, azzal kinyitotta a főkaput, és hangos harci kiáltásokkal kirohantak. A szolgálalegények és a betyárok belevágtak az ellenség tömegébe. Si Csin úgy verekedett, mint egy tigris, senki sem bírt megállni előttük. Harc közben egyszer csak meglátták a két cirkáló-hadnagyot és Nyúlfogót. Si Csin szikrázó szemekkel vetette magát rájuk. A hadnagyk, látván, hogy ebből nem sülnhet ki semmi jó, futásnak eredtek. Si Csin azonban csakhamar beérte őket, és Nyúlfogót egy csapással kettőbe vágta. A két hadnaggyal Szakadék Tigrise és Fehértarka Kígyó végzett. Maga a mandarin ijedten menekült, katonái szétszaladtak.

Si Csin és a három vezér a szolgálalegényekkel és a betyárokkal a Gyérvirághegyre, a táborba menekült. Néhány nap telt el pihenéssel, tervezgetéssel, amikor egyszer Si Csin odaállt a három

vezér elé:

– Mesterem, Vang Csin vívómester, a nyugati végvidéken szolgál. Már régen fel akartam keresni, de apám halála miatt nem tehettem. Most, hogy mindenem odaveszett, utánamennék.

– Ne hagyj itt bennünket, bátyánk – kérlelte a három vezér. – Mi már megállapodtunk magunk között, hogy itt tartunk. De ha nem kívánkoznál a szegénylegénység után, hanem rendes emberként akarsz élni, akkor felépítjük újra udvarházadat, hogy ott élj tovább.

– Igen jó szívvel vagytok hozzám – érzékenyedett el Si Csin –, de úgy érzem, hogy nem maradhatok. Mindenem elpusztult, ti se bírnátok újra felépíteni a házat. Elmegyek mesterem után, hogy mint végbeli vitéz keressek magamnak hírnevet, s a harcok gyönyörűségének éljek.

– Téged teszünk vezérünknek, bátyám – vetette közbe Csu Vu –, az lesz aztán a víg élet! Kicsi ugyan ez a tábor, de jut itt hely neked is, meg a lovadnak is!

– Nem, nem! – tiltakozott Si Csin. – Nem akarom, hogy vitézi hírnevemen csorba essék; hogy engedhetném, hogy testem, melyet szüleimtől kaptam, gyalázatba keveredjék? Ne biztassatok többet, hogy rabló legyek!

Mit volt mit tenni, Si Csin felkészült az útra. Szolgalegényeit a rablóknál hagyta, ő maga meg összecsomagolta holmiját, amit elbírt vinni. Fejére sötét; puha fejkendőt kötött, arra meg fehér. nemez fanjangi kalapot tett, amit piros zsinórral szorított le. Fehér selyem vitézi kabátját ragyogó sárga övvel szorította össze, föléje öltötte tenyérszerű széles, szilvavörös tüsszőjét, lábát kékesszürke puha kapcába csavarta, amelyre hegymászó kenderpapucsot húzott. Felkötötte rézcsengős, vadlúd-pengéjű kardját, hátára kapta batyuját, kezébe ragadta egyenes szablyáját, és elbúcsúzott a három vezértől.

Félnapi út után a határvidékre érkezett, Vejcsouba. „No, talán itt találom mesteremet” – gondolta magában, azzal betért egy út menti teázóba.

– Teát parancsol? – kérdezte az elősiető tulajdonos.

– Teát – felelte Si Csin. Mikor a teát behozták, megkérdezte: – Ha szabad kérdezni, nem szolgál itt véletlenül a helyőrségben egy Vang Csin nevezetű vívómester a Keleti Fővárosból?

– Igen sok vívómester van itt mifelénk – mosolyodott el a tulajdonos. – Vang nevű is akad vagy három-négy, honnét tudjam, hogy melyik az a Vang Csin? De különben – mutatott egy éppen belépő, jól megtermett, katonás külsejű idegenre –, kérdezze meg a kapitány urat, az biztosan ismeri.

Si Csin végignézett az idegenen. Vagy nyolc láb magas lehetett, a dereka kerülete is volt vagy tíz arasz, kerek arcú, nagy fülű, egyenes orrú volt, szögletes szájjal. Fején szerencseregombákkal, szvasztikákkal hímzett kendőt viselt, amelyről hátulról két selyemmel bevont tajjúani aranykarika lógott alá, testén papagájzöld selyem katonakabát, derekán hollófekete selyemöv, lábán négyszer varrott saskörömbőr mintás sárga csizma. Si Csin üdvözölte az idegent, és odahívta asztalához. Az látván, hogy Si Csin is szép szál legény és derék vitéz, nem sokat kérette magát. Kiderült, hogy Lu Tának hívják. Igen megörült, amikor Si Csin nevét megtudta, mert sokat hallott már vitézkedéseiről, közölte azonban, hogy Vang Csin Jenanfuban van. A találkozás öröme meginvitálta Kilencsárkányost egy pohár borra valamelyik kocsmába. Ahogy kiléptek a teaházból, és nekiindultak kocsmát keresni, az egyik utcasarkon nagy csődületet vettek észre. Odafurakodtak a tömegbe, amelynek közepén egy vándor kuruzsló vívómestert pillantottak meg, jó néhány vívófütykőssel, amint éppen füveit és kenőcseit árulgatta. Si Csin rögtön felismerte: Li Csung volt, hajdani első vívómestere, más néven Tigrisverő.

– Mesterem! Mióta nem láttalak! – örvendezett hangosan.

– Hogy kerülsz ide, öcsémuram? – vidámodott fel Li Csung No, ha Si Csin mestere vagy – szólalt meg Lu Ta –, tarts velünk, iszunk egyet.

– Várjatok egy kicsit, amíg eladom a szereimet, aztán mehetünk együtt – kérte Li Csung, de Lu Ta megmérgeződött:

– Az ördög fog rád várni! Jössz rögtön, vagy nem?

– Én ebből élek – mentegetőzött a vívómester. – Menjetek csak előre, vitéz uram, majd megyek utánatok.

Lu Ta azonban erre végképp megmérgeződött, és szétlökdösve a körülállókat, rájuk ordított:

– Húzzátok be a farkatokat, fickók, aztán iszkolás, mert ha nem, hát ütök!

A tömeg, persze, ész nélkül eltisztult. A Tigrisverő is csak magában mert morogni, és mosolyt tettetve megjegyezte:

– De hirtelen természetű vagy, vitéz uram!

Azzal hármásban vágta neki Vejcsou kanyargós utcáinak. Végül is eltaláltak Pan úr nevezetes kocsmájába. Az elősiető szolgalegényénél Lu Ta nagy dohogások közepette italt és borkorcsolyákat rendelt. Poharazgatás közben élénk társalgásba kezdtek a vívóművészet különböző mesterfogásairól, amikor a szomszéd szobából egyszerre csak hangos zokogás zavarta meg őket. Lu Ta mérgében földhöz vágta a csészéjét.

– Mi dolog ez – förmedt rá az elősiető fogadásra –, hogy miközben itt úri barátaimmal poharazgatunk, holmi vinnyogások zavarnak meg! Régi vendég volnék itt, vagy micsoda, ezt igazán nem érdemeljük!

– Ezer bocsánat – mentegetőzött a fogadás. – A szomszéd szobában egy énekeslány van az apjával, nem tudták; hogy nagyuramék itt mulatnak, ők csaptak ekkora zokogást.

– Hívd csak ide őket! – parancsolta Lu Ta.

Csakhamar belépett egy tizennyolc-tizenkilenc éves leány, nyomában egy ötven-hatvanéves öregemberrel, aki ütemjelzőt tartott a kezében. A leány nem volt tökéletes szépség, de volt benne valami, vonzó. Hímzett piros kabátkát és fehér szoknyát viselt. Könnyeit szárítgatva, halkán „tízezerszeres boldogság”-gal köszöntötte Lu Táékat.

– Hová valósiak vagytok? – kérdezte Lu Ta. – Mit bömböltetek?

– A Keleti Fővárosból jöttünk – szipogta a leány. – Szüleimmal együtt ide költöztünk, hogy felkeressük rokonainkat, de kiderült, hogy azok közben elköltöztek innét a Déli Fővárosba. Anyám itt a fogadóban megbetegedett, és meghalt, ketten maradtunk. Közben akadt egy gazdag ember, Cseng, a Végvidék Ura, aki belém szeretett, és ágyasává akart tenni. Meg is kötötte apámmal a szerződést, de ki gondolta volna, hogy abban *háromezer köteg pénz* kártérítést kötött ki, ha otthagynám? Magához is vett, de alig múlt el három hónap, a felesége, egy végtelenül gonosz asszony, elüldözött a háztól. Cseng meg követeli rajtunk a *háromezer köteg pénzt*, és a fogadásunkat tette felelőssé érte. Apám öreg és gyenge, nem tud vele kikezdeni, neki meg pénze is van, hatalma is. Annak idején egy garast sem kaptunk tőle, s most még ő követelőzik. Nem tudtunk más tenni, mint hogy, mivel apám kicsi korom óta megtanított néhány dalra, fogadókba, kocsmákba

járok énekelni. Amit keresek, annak nagyobb részét törlesztésre adjuk, a maradékból éldegélünk. Mostanában azonban kevés a vendég, nemigen keresek, hát igen kétségbeestünk, hogy újabb nyomorgatásban lesz részünk. Nincs kihez fordulnunk, így hát csak magunkban keseregünk. Nem tudtuk, hogy ezzel megzavarjuk nagyuramat, alázatosan bocsánatot kérünk érte.

– Hogy hívnak benneteket? Hol vagytok megszállva? – érdeklődött tovább Lu Ta. – És merrefelé lakik az a Cseng?

– Csinnek hívnak – mondta az öreg –, én Második Csin vagyok, a leányom neve Zöldlótusz. Cseng úr mészáros a Csuangjüan hídnál. Mi meg itt lakunk szemben, a keleti kapunál, Lu úr fogadóiban.

– Pfuj – jegyezte meg Lu Ta ezek hallatára. – Szóval, ez a nagyúr, ez a Végvidék Ura nem más, mint a malacöldöső Cseng mészáros! A piszkos csirkefogó, persze, befészkelte magát határvidékünk ura, az ifjú Csung védőszárnyai alá, mészárszéket nyitott, és nyomorgatja a becsületes embert! – Azzal barátaihoz fordult: – Maradjatok itt, várjatok meg, amíg agyonverem egy kicsit ezt a böllért.

A másik kettő hiába csitítgatta, nem bírták visszatartani Lu Tát, aki most meg az öreghez fordult:

– Ti meg gyertek velem – mondta –, kifizetem a tartozásokat, útiköltséget is kaptok, hazamehettek a Keleti Fővárosba!

– Nagyuram – hálálkodott az öreg és a lány –, ha mi hazamehetnénk, úgy tisztelnék téged, mint édes szülönket, de mit fog szólni ehhez a fogadásunk? Cseng úr rajta követeli majd a pénzt.

– Attól ne tartsatok – legyintett Lu Ta elintézem azt is. Azzal az asztalra vetett egy öt latos ezüstöt, és így szólt Si Csinhez: – Most nincs nálam több. Ha van pénzed, adj kölcsön, holnap megadom.

– Ugyan, bátyám – háritotta Si Csin –, szóra sem érdemes. Azzal ő is elővett iszákjából egy tíz latos ezüstöt, és a másik mellé tette. Lu Ta most Li Csungra nézett:

– Adj te is – követelte.

Li Csung előkotorászott egy kétlatost. Lu Ta fitymálva méregette.

– Na, te sem vagy valami bőkezű! – jegyezte meg. Azzal a tizenöt latot odatolta az öreg elé, és hozzátette:

– Fizessétek ki a fogadóst, és csomagoljatok össze. Holnap hajnalban elmegyek értetek. Majd meglátjuk, merész-e a fogadás visszatartani benneteket!

Az öreg és a lány sűrű hálálkodások közepette távozott. Lu Ta a két latot visszalökte Li Csung elé, még iddógáltak egy sort, majd eltávoztak. Az utcán elbúcsúztak: Si Csin és Li Csung szállására ment, Lu Ta pedig hazament. Nem is vacsorázott, sűrű dühöngések közepette feküdt le, házigazdája meg sem merte kérdezni, mi van vele.

Az öreg Csinnek első dolga volt, hogy a város szélén vett egy taligát, aztán hazamenve, kifizette adósságait, és lányával együtt izgatottan várta a reggelt.

Még alig pitymallott, amikor az öreg és a lánya már megreggelizett. Ekkor robogott be nagy léptekkel Lu Ta, és a fogadás után kiáltozott:

– Hé, merre van az öreg Csin?

Az öreg előjött, és szíves üdvözlés után helyel kínálta, Lu Ta azonban ráförmedt:

– Mi a fenének üljek le? Gyerünk, gyerünk, mire vársz?

Az öreg és lánya felkapták cókómókjukat, és kifelé igyekeztek a fogadóból, egy szolga azonban útjukat állta:

– Hová mentek, öreg Csin?

– Mi az, talán tartozik valamivel? – érdeklődött Lu Ta.

– Nem, nem – felelte a szolga –, kifizetett tegnap este rendben mindent, csak éppen Cseng úrnak tartozik még, aki minket tett felelőssé a tartozásért.

– Majd én kifizetem a mézsárosnak a tartozást, engedd el őket – kérte Lu Ta. A szolga azonban hallani sem akart róla. Lu Ta erre dühbe gurult, és öt ujjával a szolga arcába bökött olyan erővel, hogy az vért köpött. Még egy ütés, a szolga kiköpte két fogát, és elvágódott. Amint feltápászkodott, elillant, mint a füst. A fogadós az orrát sem merte elődugni. Az öreg és a lány nagy sietve elhagyta a fogadót, a városszélen megkeresték az este vásárolt taligát, felpakoltak és útnak indultak.

Lu Ta félt, hogy a fogadóból még utánuk megy valaki, azért leült egy lócára, és várt egy-két órát. Mikor aztán úgy gondolta, hogy az öreg és a lány már jó távol lehet, feltápászkodott, és elindult a mézsároshoz.

Cseng mézsáros éppen ott ült ajtaja előtt, a pultnál, négy-öt féldisznó tövében. Mikor meglátta Lu Tát, mézesházas szívéllyességgel üdvözölte, és helyel kínálta. Lu Ta leült és megszólalt:

– A határőrség parancsnoka tíz font színhúst rendelt apróra vágva, de egy csöpp zsír se legyen benne.

– Hé, segédek! – rikkantotta a mézsáros. – Válasszatok ki tíz font színhúst a legjavából!

– Ne engedd, hogy ezek a mocskos kezűek turkáljanak benne – intette Lu Ta –, menj és magad szeleteld fel.

– Igaz, igaz – buzgólkodott a mézsáros –, magam megyek.

Azzal kiválasztotta a húst, és elkezdte szeletelni. Közben a fogadóbéli szolga is feltűnt az utcán, hatalmas kötéssel a fején. Éppen jelenteni akarta a mézsárosnak a történeteket, de amint meglátta Lu Tát, nem mert közeledni, hanem megállt az egyik szomszéd ház eresze alatt, és onnét leskelődött. Jó fél órába is beletelt, míg a mézsáros elkészült a hússal, becsomagolta lótuuszlevelekbe, és Lu Tához fordult:

– Hazaküldessem, kapitány uram?

– Mi a fenének? – förmedt rá amaz. – Várj csak: mérj még ki tíz font hájat, de egy csepp hús se legyen benne, vagdald apróra azt is.

– Az elébb még azt hittem – mosolygott kényszeredetten a mézsáros –, hogy a parancsnok úr húsgombócot akar készíttetni, de minek a vagdalt háj hozzá?

– A parancsnok úr így rendelkezett – förmedt rá Lu Ta – mit tudom én?

– No, akkor még ha ilyen kevert dolog is, megcsinálom – serénykedett a mézsáros, és buzgón tovább szeletelt. Mire a hájjal is kész lett, bele is éhezett. A fogadós szolgája meg csak ott

ólázkodott, de nem mert közelebb jönni. Gyülekeztek már a vásárlók, de Lu Ta láttára egyik sem merészkedett beljebb, csak az utcán ácsorogtak. A mészáros lótoszlevelekbe csomagolta a hájat is, és Lu Tához fordult megint:

– Adok valakit, aki elviszi kapitány urammal a csomagot.

– Mérj még ki tíz font porcot – vágott közbe zordan Lu Ta –, de a legjavából, és vagdald fel azt is, de egy szem hús se legyen rajta!

– Csak azért jött, kapitány uram, hogy tréfát űzzön belőlem? – vigyorodott el a mészáros.

– Igen, éppen ezért jöttem! – robbant ki Lu Ta, azzal fogta a két csomagot, és egyenesen Cseng arcába vágta. Valóságos húsápor zúdult a mészáros fejére. Azt előntötte az indulat, ádáz bosszúvágy lobbant fel benne. Felkapott egy kést a pultról, s azzal neki Lu Tának. Az meg kiugrott az utcára.

A várakozó vevők szétrebbentek, az utca két oldalán megálltak a járókelők. Ott bámészkodott köztük a bepólyált fejű szolga is.

A mészáros jobbjával a kést markolta, bal kezével pedig Lu Tát igyekezett megragadni. Lu Ta megragadta a mészáros bal kezét, magához rántotta, és úgy a hasába rúgott, hogy egyszeriben elterült az utcán. Azután a mellébe kapott a mészáros egy rúgást, majd Lu Ta, felemelve rizsestál nagyságú öklét, ezt bömbölte:

– Mióta itt szolgálok a határvidéken, öt út határőrparancsnoka lettem, s nemhiába neveztek azóta a Végvidék Urának. És téged, te pacaláruló kutyafajzat, téged is annak címeznek? Miért játszottad ki Zöldlótust, erre felelj!

Azzal orrba vágta rettentő öklével a mészárost, úgyhogy annak orrán–száján eleredt a vér, az orra meg félreferdült. Mintha fűszeres boltot nyitottak volna fejében: sós, savanyú, keserű ízek áradtak szét a szájában. A mészáros elejtette kését és felnyögött:

– Ez eltalált!

– Te leánypecér – szitkozódott Lu Ta –, még feleselni mersz? – Azzal szemöldökcsontján vágta öklével a mészárost, aki úgy érezte, mintha egy selyemkereskedésbe esett volna fejjel: vörös, fekete, piros színben kavargott előtte a világ, szemgolyója felhasadt, pupillája kifordult. Az összegyülemlert tömeg csak tisztas távolból merte szemlélni mindezt. A mészáros kegyelemért könyörgött, de Lu Ta ráfördedt:

– Pfuj, te senkiházi fattyú! Még ha küzdöttél volna velem, mint férfi a férfival, talán megkegyelmeztem volna, de így nem! – Azzal felemelte öklét, halántékon vágta Csenget. Annak fülében mintha egy taoista zenekar zendült volna meg, csengő kövek, harangok, cintányérok csengését hallotta. Lu Ta csak azt látta, hogy elnyúlik a földön, süvít kifelé a szájából a levegő, de nem lélegzik, és nem mozdul többet.

– Ne tettesd magad, fickó – kiáltotta meghökkenve –, mindjárt kapsz még egyet! – De akkor észrevette, hogy a földön fetregő arca lassan eltorzul. Meghökken: „En csak egy kicsit nyomorékká akartam verni ezt a fickót, ki gondolta volna, hogy három ütésbe belehal? Most aztán ehetem az állam kenyérét a börtönben, mert küldeni nem fog nekem oda senki semmit. Jobb, ha odábbállok.” Azzal nagy léptekkel elindult, még visszafenyegetőzve a mészáros felé:

– Ne tettesd magad, kutya! Még számolunk!

Hazarohant, összeszedte a cókmókját, kezébe ragadta hatalmas fűtykösét, és menekült. Rohant, mint a kivert kutya, menekült, mint hal az előtte tátongó háló elől. Éhezett, fázott, nem volt fejét hová lehajtsa, azt se tudta, merre tart. Félhónapi menekülés után Tajcsou tartományába érkezett, Jenmenhszien városába. A vásártéren óriási volt a sokadalom, egymás hegyén-hátán nyüzsögtek az emberek, a lacikonyhák, a fogatok, rengeteg árus kínálgatta áruját. Járási székhely volt csak a város, de forgalma után tartományi székhelynek is beillett volna.

A tömegben keresztülverekedve magát, Lu Ta egyszer csak egy újabb csoportosulás közepébe került. A tömeg éppen egy utcasarkon kifüggesztett hirdetményt tanulmányozott nagy buzgalommal. Lu Ta nem tudott olvasni, de azért közelébb nyomakodott és hallgatta, amint a közelebb állók lassan böngészik a hirdetmény szövegét:

„A tartományi székhelyről. A vejcsoui hatóság átirata értelmében elfogatóparancsot adunk ki Cseng, vejcsoui mészáros gyilkosa, Lu Ta, volt határőrkapitány ellen. Aki nevezettet rejtegetné, vagy akár házába fogadná, vagy akár élelemmel látná el, vele egyenlően bűnhődik. Aki pedig a tettest törvény elé hozza vagy feljelenti, ezer köteg pénzjutalomban részesül.”

Ezek hallatára Lu Ta azt sem tudta, hová legyen, amikor a háta mögött megszólalt valaki:

– Csang bátyám, hogy kerülsz ide? – Azzal az ismeretlen átkarolta a derekát, és odább vonszolta egy mellékutcába.

Ha az ismeretlen nem látta volna meg Lu Tát, és nem vonszolta volna váratlanul odább, hogy történhetett volna az, hogy Lu Ta levágja haját, szakállát, letegye gyilkos nevét, és dühében agyonverje a szent *buddhá*-kat és *arhat*-okat? Igazat szól a mondás:

*Szerzetesi bot csapása veszélyes útra vezet,
Jámbor papi penge éle pusztít főrendűeket.*

Hogy ki volt, aki megragadta Lu Tát, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Lu, a Mélybölcességű nagy botrányt
támaszt a Vutajsanon,
de Csao úr helyrehozhatja a Mandzsusri-kolostort*

Ott tartottunk, hogy Lu Ta megfordult, s látta, hogy az ismeretlen nem más, mint az öreg Csin.

– Kegyelmes jótevőm – kezdte az öreg –, te aztán bátor ember vagy! Hogy mertél odaállni a hirdetemény elé, amelyben ezer köteg pénzt tűztek ki a fejedre? Ha nem látlak meg, biztosan rád teszik kezüket a fogdmegek, hiszen a hirdeteményen ott van az egész személyleírásod!

Lu Ta pár szóban elmondta a vele történeteket, majd megkérdezte:

– Hát te hogy kerülsz ide? Miért nem vagy a Keleti Fővárosban?

– Kegyes jótevőm – felelte az öreg –, igaz, hogy amikor a te segítségével megmenekültünk, eredetileg a Keleti Fővárosba tartottunk, de aztán útközben eszembe jutott, hogy esetleg üldözőbe vesznek, és ezért inkább észak felé kanyarodtam. Itt összetalálkoztam egy régi fővárosi szomszédommal, egy kereskedővel, aki pártfogásába vett bennünket, sőt, leányomat is összehozta egy gazdag emberrel, Csao úrral. Most aztán, hála a te segítségednek, megvan mindenünk bőségben. Leányom sokat mesélt Csao úrnak a te jószívűségedről. Az úr is nagy kedvelője a bajvívás művészetének, és gyakran mondogatja, mennyire szeretne veled találkozni. Így hát éppen jókor jöttél. Tölts nálunk néhány napot, majd megtanácskozunk, mitévők legyünk.

Lu Ta elindult az öreggel. Csao úr háza közel volt a piactérhez. Az öreg Csin, az ajtó elé érve, felemelte az ajtó függönyét, és bekiáltott:

– Gyermekem, itt a jótevőnk!

A leány hamarosan megjelent, felékszerezve, ápolt külsővel. Beinvitálta Lu Tát, kérte, hogy foglaljon helyet, majd hatszor mélyen meghajolt előtte, és így szólt:

– Ha kegyes jótevőnk nem mentett volna meg minket, nem is tudom, hogyan értük volna meg a mai napot. – Aztán megkérte, hogy fáradjon fel az emeletre. Lu Ta zavartan szabadkozott:

– Igazán nem akarok alkalmatlanságot okozni, mindjárt megyek is.

Az öreg és leánya azonban hallani sem akartak róla. Elszedték tőle fütykösét, batyuját, és felkísérték az emeletre, ahol az öreg újra vendégéhez fordult:

– Leányom majd szórakoztat egy kicsit, amíg én harapnivaló után nézek.

– Minek ekkora hűhó?! – ellenkezett Lu Ta, az öreg azonban így felelt:

– Amit kapitány uram velünk tett, azt még azzal sem viszonzhatnánk kellőképpen, ha az életünket adnánk oda. Az a hitvány kis uzsonna, amivel szolgálhatunk, igazán szóra sem érdemes! – Azzal az öreg lement a konyhába, és megparancsolta a szolgálóknak, hogy rakjanak tüzet. Ő maga meg egy kis inassal kiment a piacra bevásárolni. Friss hallal, csirkével, pácolt libával, kövér sóshalvagdalékkal, idei gyümölcszel megrakodva tértek haza. A teraszon megterítették három személyre, behozták a tálakat, majd egy szolgáló ezüst kannában meleg bort hozott. Az öreg és leánya elrendezték az evőeszközöket, majd az öreg leborult Lu Ta előtt, úgy fejezte ki újból hódolatát.

– De öregapám – feszengett zavartan Lu Ta –, miért borulsz le előttem? Ez a hódolat valósággal megsemmisíti az embert.

– Hallgass ide, jótevőnk – kezdte ünnepélyesen az öreg. – Ideérkezésünk első napján vörös papírra írtam a nevedet, éjjel–nappal tömjént égettünk előtte, és szüntelenül hódoltunk neki. Hogyne hódolnék most előtted, mikor te magad vagy itt!

Azzal nekiláttak az uzsonnának. Estefelé járt már az idő, amikor az utcáról egyszerre csak valami lárma ütötte meg a fülüket. Lu Ta kinézett az ablakon, és látta, hogy a ház előtt valami húsz-harminc ember áll husángokkal, füttykösökkel, és azt ordítazzák:

„Fogják meg!”, a tömeg közepén meg egy úrféle ül lóháton, és azt kiabálja:

– El ne engedjétek a gazfickót!

Lu Ta látta, hogy ennek fele sem tréfa, megragadta hát a lócát, amelyen ült, és rohant volna lefelé. Az öreg Csin azonban útját állotta, és nyugalomra intette, majd pedig lement a ház elé, és pár szót váltott a lovassal. Az úr elnevette magát, és megparancsolta az embereknek, hogy oszoljanak. Utána leszállott lováról, és belépett a házba. Az öreg Csin megkérte Lu Tát, hogy fáradjon le hozzá. A kapitány láttára az úrféle meghajolt, és így szólt:

– Hallottam már híredet, és nagyon örülök, hogy megismerkedhettünk. Nemes Lu. Ta, igazság bajnoka, fogadd tiszteletemet!

Az úrféle nem volt más, mint Csao úr. Meghallotta, hogy az öreg Csin valami idegen férfit cipelt az ő házába, akivel talán ott akar dorbézolni, ezért összeszedte az embereit, hogy rajtuk üssön. Szerencsére a tévedés még idejében kiderült. Valamennyien felmentek az emeletre, és folytatták a lakomázást. Lu Ta szabadkozott, de Csao úr így szólt hozzá:

– Sokat hallottam már kapitány uram vitézségéről, és tízezerszeres boldogság számomra, hogy végre találkozhatunk.

– Én csak egy faragatlan fickó vagyok – szerénykedett Lu Ta –, és ráadásul főbenjáró bűnt követtem el. Ha nagyuram nem veti meg csekélységemet, kössünk barátságot; számíthat rám, ha úgy gondolja, hogy valamiben hasznára lehetek.

Csao úr nagyon megörült a válasznak. Elkérdezgette aztán Lu Tát viselt dolgairól. Szó esett a mészáros esetéről, főképpen azonban a fegyverforgatás különböző mesterfogásairól. Elidögáltak egészen éjfélig.

Másnap reggel Csao úr így szólt vendégéhez:

– Ez a hely, sajnos, nem valami biztonságos. Azt hiszem, a legjobb lesz, kapitány uram, ha lejössz velem a birtokomra. – Lu Ta helyben hagyó válaszára előhozott két paripát, az egyikre felültette Lu Tát, a másikra maga ült. Egy szolgalegény vitte utánuk a poggyászt. Elbúcsúztak Öreg Csinól és lányától, s útnak indultak. Elénk beszélgetés közben hamar telt az idő, nemsokára meg is érkeztek Csao úr udvarházába. Házigazdája az ebédlőbe vezette Lu Tát, juhot vágatott, és bort hozatott, evés után pedig a vendégszobába kísérte. Másnap újra kezdődött a lakomázás. Lu Ta zavartan szabadkozott:

– Érdemtelenre pazarolja nagylelkűségét, nagyuram. Hogy tudom én mindezt viszonzni?

– A négy tenger között mindnyájan testvérek vagyunk – idézte az ősi mondást Csao úr. – Hogy is lehetne itt szó bármi viszonzásról?

De ne szaporítsuk a szót. Elég az hozzá, hogy Lu Ta vagy egy hetet töltött Csao úr vendégszerető falusi házában. Egy napon, amint éppen a könyvtárszobában beszélgettek, egyszer csak lélekszakadva berontott hozzájuk az öreg Csin. Mikor látta, hogy egyedül vannak, Lu Tához fordult:

– Ne gondold, jótévőm, hogy holmi fölösleges aggályoskodás vezetett ide, de a múltkori eset után, amely bizony, elég nagy feltűnést keltett, az emberek gyanakodni kezdtek, és megindult a szóbeszéd. Tegnap három-négy fogdmeg már nyomozásba is kezdett a szomszédságunkban, úgyhogy attól félek, a végén még felfedeznek. Mit csináljunk?

– Ha már így van – válaszolta Lu Ta – legjobb lesz, ha odábbállok.

– Az igazat megvallva – kapcsolódott be a beszélgetésbe Csao úr is –, ha kapitány uram itt marad, félek, hogy még bajba keverem, de az meg nagy szégyen volna, ha csak úgy kiengedném a vakvilágba. Volna egy tervem, amely szerint kapitány uram biztos menedékhez jutna, csak attól félek, nem lesz ingyére a dolog.

– Halálra szánt ember vagyok, mindegy nekem, hogyan, csak menekülhessek – vallotta meg Lu Ta.

– Akkor jól van – nyugodott meg Csao úr. – Innét valami harminc mérföldnyire van a Vutajsan hegy. A hegyen van a Mandzsusri-kolostor, valami hat-hétszáz szerzetessel. A kolostor főapátja, Igazság Tudója, jó barátom. Apám a kolostor patrónusa volt, én is az vagyok. Már régóta szeretnék valakit szerzetessé tenni, és bejuttatni a kolostorba, hogy imádkozzék érettem. Vettem is e célból egy *szerzetesi level-et*, de megfelelő emberre még nem találtam. Ha kapitány úrnak kedvére volna, én gondoskodnék minden szükségéről. Nem volna hát kedve barátta lenni?

Lu Ta némi gondolkodás után beleegyezett. Csao úr erre még aznap este összecsomagoltatta az úti holmit meg az ajándékokat a kolostor részére. Másnap korán reggel útnak is indultak a Vutajsan felé. A hegy lábához érve, Csao úr és vendége hordszékbe ülték, egy szolgálégnyt pedig előre szalajtottak, hogy jelentse jövetelüket. A kolostor előtt már várták is őket a rend előljárói, és egyenest a főapát elé vezették őket, aki főpapi trónusán ülve, fogadta a vendéget.

A kölcsönös üdvözlések után a főapát kezdte a beszédet:

– Nehéz útja lehetett, kegyes pártfogónk.

– Lenne egy kis elintéznivalóm – felelte Csao úr –, azért jöttünk.

– Fáradjanak hát be az apátságba egy kis teára – szíveskedett a főapát. Az apátságba érve aztán helyet mutatott Csao úrnak a vendéghelyen. Lu Ta letelepedett egy imazsámolyra, de Csao úr a fülébe súgta:

– Ha szerzetes akarsz lenni, hogy mersz leülni a főapát előtt?

– Nem tudtam – mentegetőzött Lu Ta, azzal Csao úr háta mögé állt. Velük szemben sorra helyet foglalt az előimádkozó, a kamarás, a szertartásmester, a kancellista, a vendéglátó barát. A szolgálk előhozták Csao úr ajándékait. A főapát szabadkozott:

– Minek ez a sok ajándék? Kegyes pártfogónk túlságosan bőkezű.

– Ez a csekélység szóra sem érdemes, tisztelendő atyák – hajlongott Csao úr. – Egy régi kívánságomat szeretném a szent gyülekezet elé terjeszteni: régi óhajom, hogy beöltöztessenek valakit a rendbe, aki érettem imádkozik. Az engedély is megvolt hozzá, csak éppen alkalmas

személyt nem találtam. Most itt áll önök előtt fogadott öcsém, bizonyos Lu, hajdani katona a határvidékről. Megutálta a világ hiúságait, és be akar lépni a rendbe. Alázatosan kérem a főtisztelendő apát urat, hogy legyen tekintettel csekély érdemeimre, és teljesítse kívánságomat. Minden szükségesről gondoskodom.

– Pártfogónk kérése kitüntetés a kolostor számára – szíveskedett a főapát –, nincs semmi akadálya teljesítésének. Parancsoljanak teát.

Teázás közben a rend előjárói hosszan méregették Lu Tát, akinek marcona külseje bizony nem nagyon nyerte meg a tetszésüket. Mikor a vendéglátó barát a két vendéget szállására kísérte, ezt meg is mondták a főapátnak. A főapát azonban türelemre intette őket:

– Patrónusunknak, Csao úrnak az öccséről van szó, az ő tekintélyét nem tehetjük kockára. Ne keményítsétek meg a szíveteket, tisztelendő testvéreim, várjatok egy kicsit, hadd elmélkedjem, hadd kérjek tanácsot az istenektől. – Azzal füstölőt gyújtott, térdre borult, és imádságot mormolva, mély elmélkedésbe merült. Mikor magához tért elmélyedéséből, kihirdette a gyülekezetnek:

– Fel kell szentelnünk. Ez az ember egy mennyei csillag megtestesülése, a szíve egyenes és tiszta. Noha ráarakódott a világ szennye, és sorsa félrekanyarodott, el fogja érni a megtisztulást. Magasabb rendeltetése van, a nyomába sem érhet egyikőtök sem. Jegyezzétek meg szavaimat, és ne gáncsokodjatok.

Megindultak hát az előkészületek Lu Ta felszentelésére. Csao úr megrendelte a szerzetesi öltözéket és a hozzávalókat a kolostor műhelyeiben. Két nap alatt minden elkészült. A főapát ekkor kiválasztott egy szerencsés napot és egy kedvező órát, amikor megszólaltatta a harangokat, megverette a gongokat, és összehívatta a gyülekezetet a főtemplomban. Felsorakoztak a szerzetesek ünnepi ornátusukban. Buzgó imádság után Csao úr elhelyezte ajándékait az oltár előtt, és előadta kérését. Ezután egy növendékszerzetes bevezette Lu Tát. A szertartásmester levette Lu Ta fejkendőjét, és felszólította a hajnyíró mestert, hogy lásson munkához. Mikor a bajuszára került sor, Lu Ta megszólalt:

– Hagyjál egy kicsit belőle, nekem úgy is jó.

A szerzetesek nem állhatták meg nevetés nélkül, de trónusáról a főapát csendre intette a gyülekezetet és odakiáltott:

– Levágni az egészszet!

Az előimádkozó ekkor a főapát elé nyújtotta a szerzetesi levelet, és kérte, adjon nevet az új rendtagnak. A főapát, kezében a papírral, ünnepélyesen megszólalt:

– Buddha törvényéből a Mélybölcességű nevet adományozom neked. – Azzal átadta az okmányt a kancellistának, aki beírta a nevet, és tovább adta Lu Mélybölcességűnek, hogy őrizze meg. A főapát ezután átadta a szerzetesi ruhát Mélybölcességűnek, hogy öltse fel. A szertartásmester ekkor a főapát trónusa elé vezette Lu Tát, aki az új szerzetes fejére tevén a kezét, ezeket mondta:

– Tartsd meg a Három Törvényt: légy olyan, mint Buddha, kövesd a Tant, tiszteld rendtársaidat. Tartsd meg az Öt Tilalmat: ne ölj, ne orozz, ne paráználkodjál, tartózkodj a részegítő italoktól, tartózkodj a hiú dicsekvéstől.

Mélybölcességűnek sejtelve sem volt arról, mit kellene felelni mindezekre; végül is kibökte:

– Igenis.

Másnap Csao úr hazaindult. Elbúcsúzott a főapáttól és Lu Tától, akinek a lelkére kötötte, hogy jól viselkedjék.

Amikor Mélybölcességű visszatért a kolostorba, és bekísérték a kápolnába, hogy megkezdje a szent gyakorlatokat, az imádkozó padon ülve, egyszerre csak leesett a feje és elaludt. A mellette ülő két szerzetes felrázta, és így szólt hozzá:

– Ez igazán nem való! Ha már egyszer el akarsz vonulni a világtól, miért nem merülsz el a szent elmélkedésben?

– Ha egyszer aludni akarok – felelte Lu Ta –, mi közötök hozzá?

– De ez kápolna! – tiltakoztak a szerzetesek.

– Ettem én már teknősbékát is – vágta vissza Mélybölcességű –, mi az, hogy ángolna?

– Hát ez rettenetes! – szörnyűködtek a szerzetesek.

– Mi van ebben rettenetes? – csodálkozott Lu Ta. – Ha a teknősbéka kövér, akkor igen jóízű.

A szerzetesek ezután nem is törődtek vele, hagyták aludni. Másnap azonban elhatározták, hogy egyenest a főapáthoz mennek, és bevádolják Lu Tát illetlen viselkedéséért. Az előimádkozó vitte a szót:

– Az, amit a főapát mondott, hogy ő el fogja érni a megtisztulást, hogy magasabb rendeltetése van, és egyikünk sem érhet a nyomába sem, ez mind csak üres mentegetés. Nem csinálhatunk egyebet, mint hogy többé nem állunk szóba vele. – Ebben meg is állapodtak.

Lu Ta, mikor látta, hogy senki nem áll vele szóba, este szépen hanyatt vágta magát az imádkozó padon, és karjait szétvetve elaludt, akkorákat horkantva, mint egy-egy mennydörgés. Reggel felkelvén, a szerzetesek nem kis botránkozására a szentély háta mögé ment szükségét elvégezni, és teljesen összerondította az egész környéket. A kolostor egyik előjárója, a tanácsadó barát, lélekszakadva rohant a főapáthoz:

– Mélybölcességűnek fogalma sincs az illemről! Egyáltalán nem úgy viselkedik, mint aki el akar vonulni a világtól. Hogy tűrhetünk meg ilyen embert szent gyülekezetünkben?

– Ostoba beszéd! – förmedt rá a főapát. – Tekintettel kell lennünk pártfogónk magas személyére. Meg fog ő meg változni. – Ettől kezdve aztán senki nem mert szólni egy szót sem.

Lu Ta észre sem vette, máris négy-öt hónapot töltött a kolostorban. Amíg hideg idő járta, addig megvolt békében. Egy derült tavaszi napon azonban egyszer csak magára rángatta csuháját, felhúzta lábbelijét, és elindult a kolostorból. Egyenesen a hegyoldalban levő út menti hűsellő felé tartott. Ott letelepedett, és nagy töprengésbe kezdett:

„A keservét! Azelőtt sohasem vontam meg magamtól sem a bort, sem a jó pecsenyét, most meg, hogy barátta tettem, hát egészen összeasztam a nagy koplalástól. Már a nyálam is csorog valami jó falat vagy jó itóka után, de mostanában még Csao úr sem küldött semmit. Ha török, ha szakad, valahogyan bort kell kerítenem!”

Amint ezen füstölgött magában, egyszer csak azt látta, hogy egy ember jön felfelé az úton, a vállára vetett teherhordó-rúdján két vödörrel, a kezében merítőedénnyel. Lu Ta kiállt a hűsellő elé, úgy leste. Az ember, odaérve, letette terhét. Mélybölcességű megkérdezte:

- Hé, legény, mit viszel ebben a két vödörben?
- Bort – hangzott a válasz.
- Mit kérsz egy vödörért? – érdeklődött tovább Lu Ta.
- Te barát – csodálkozott az ember –, ugye, tréfálsz?
- Már miért tréfálnék? – ütődött meg Lu Ta.

– Ezt a bort – magyarázta az ember – a kolostori szolgáltnak, öröknek, fűtőknek, hordszékivivőknek viszem. A kolostor apátja meghagyta, hogy ha barátnak adnék belőle, akkor elveszi mindenemet, és kikerget a házamból. Nekem ehhez a kolostor adta a pénzt, a kolostor házában is lakom, hogy mernék hát adni neked belőle?

- Igazán nem adsz? – érdeklődött Lu Ta.
- Ha megölsz, akkor sem – erősítette az ember.
- No, nem öllek meg – mentegetőzött a szerzetes –, csak egy kis bort szeretnék.

Az ember látva, hogy ennek nem lesz jó vége, felkapta a terhét, és elindult. Lu Ta azonban elébe ugrott, két kézzel megragadta a teherhordó rudat, és egy rúgással hatalmába kerítette a két vödört. Az ember elvágódott, és gyomrára szorított kézzel vonaglott a földön. Lu Ta becipelte a két vödört a hűsellőbe, és a merítőedény segítségével nekilátott az egyik vödörnek. Hamarosan ki is itta az utolsó cseppig, aztán az emberhez fordult:

- Holnap gyere be a kolostorba az áráért.

Az ember, aki éppen csak magához tért a fájdalomtól, csak azon reszketett, hogy az apátúr meg ne tudja a dolgot, mert akkor vége van a keresetének, s esze ágában sem volt a pénze után menni. Magába nyelve keserűségét, a maradék bort egyenlően elosztotta a két vödörben, majd vállára kapva terhét, amilyen gyorsan csak bírta, nekieredt a hegynek.

Lu Ta elüldögélt a hűsellőben jó hosszú ideig. A bor kezdett a fejébe szállni, úgyhogy egy közeli fenyőfa tövébe telepedett, de a bor ereje mindjobban erőt vett rajta. Végül is lerángatta válláról csuháját, úgyhogy kilátszott tetovált háta, és két kezével legyezve magát, nekivágott a hegynek.

A két kapus, amikor meglátták, hogy jön, fogták a bambuszbotjukat, és amint a kapu elé ért, elébe ugrottak:

– Te Buddha tanítványa, hogy mersz ilyen holt részegen beállítani a kolostorba? Ha nem vagy vak, olvashattad a kifüggesztett figyelmeztetést: „Ha valamely szerzetes megszegné a borivás tilalmát, méressék rá negyven ütés a bambuszbottal, és űzessék ki a kolostorból. Ha pedig a kapusok ittas szerzetest bocsátanak be a kolostorba, tíz botütésben részesüljenek.” Gyere csak gyorsan, hadd verjünk rád!

Az újdonsült szerzetesből azonban előtört régi természete, és villogó szemekkel rájuk kiáltott:

- Majd adok én nektek verést, anyaszomorító leánypecérek!

A kapusok látták, hogy ennek fele se tréfa. Az egyikük rohant a főapáthoz, a másik pedig megpróbálta visszatartani Lu Tát. Az azonban, megragadva ellenfele botját, jobb öklével teljes erőből ellenfele arcába ütött, mikor pedig amaz ütéshez készülődött, egy ökölcsapással a földre terítette.

– Majd adok én nektek! – fenyegetőzött Mélybölcességű, és berontott a kolostorba. A felügyelő barát, értesülvén a dologról, összeszedett vagy húsz-harminc szolgát, őrt, hordszékvivőt, akik fütykösöket ragadva rohantak Lu Ta elé, hogy illő fogadtatásban részesítsék. Mikor Lu Ta meglátta őket, akkorát bődült, mint a mennydörgés, és nekik rontott. A szolgák nem tudták, hogy kiszolgált katonával van dolguk, de hamarosan rájöttek, hogy ők húzzák a rövidebbet. Hanyatt-homlok rohantak hát a közeli raktárba, és oda bezárkóztak. Lu Ta felrobogott a lépcsőkön, és rettentő ökölcsapással, rúgással betörte az ajtót. A szolgák, látva, hogy nincs más menekvés, eldobták fegyvereiket, és kirohantak a helyiségből.

A felügyelő barát lélekszakadva rohant a főapáthoz. Az apát három-négy tanácsadó barát kíséretében a színhelyre sietett, és rákiáltott Lu Tára:

– Mélybölcességű, hagyd abba a garázdálkodást!

Lu Ta, részegsége ellenére, ráismert a főapátra. Eldobta az imént felragadott fütykös, keresztbe tett karokkal, meghajolva üdvözölte előljáróját, majd körbe mutatva, így szólt hozzá:

– Csak egy kis borocskát ittam, és igazán nem akartam semmi felfordulást okozni, de ezek nekem jöttek, és meg akartak verni.

– Légy rám tekintettel – korholta a főapát. – Eredj gyorsan aludni, holnap majd beszélünk.

– Ha nem lennék tekintettel a főapát úr személyére – fenyegetőzött Lu Ta – agyonvertelek volna benneteket, kopasz szamarak!

A főapát odaszólt két tanácsadó barátának, hogy támogassák haza Lu Tát, aki ágyához érve, tüstént végigvágódott rajta, és nagy hortyogással elaludt.

A kolostor előjárói közrefogták a főapátot, és szemrehányásokkal illették:

– A minap már figyelmeztettük főtisztelendő atyánkat, és ma megint mi történt? Ha ezt a kóbor kandúrt továbbra is megtűrjük a kolostorban, teljesen fel fogja borítani rendünk szent szabályait!

– Ha elkövetett most egy kis garázdálkodást – mentegette Lu Tát a főapát –, el fogja ő még érne a megigazolást. Nem tehetünk mást, mint hogy, tekintettel Csao úr, pártfogónk magas személyére, ez egyszer még megbocsátunk neki. Holnap majd alaposan a lelkére beszélek.

„Jámbor, együgyű vénség ez a mi főapátunk!” – nevettek magukban gúnyosan a szerzetesek. Azzal mindenki nyugovóra tért.

Másnap reggeli után a főapát leküldte Lu Táért az egyik tanácsadó barátot az elmélkedő kápolnába. Az, persze, javában aludt. A tanácsadó barát mosolyogva felköltötte, és felkísérte az apátságba. A főapát így szólt Lu Tához:

– Mélybölcességű! Noha hajdan katona voltál, most már pártfogónk, Csao úr, beíratott téged szerzetesnek. Mikor megáldottalak, és befogadtalak a rendbe, arra tanítottalak, hogy ne ölj, ne orozz, ne paráználkodjál, tartózkodj a részegítő italoktól, tartózkodj a hiú dicsekvéstől. Ezek a szerzetes kötelességei, de a legfontosabb az, hogy részegeskedni nem szabad. Hogy ihattad le magadat az este annyira, hogy összevered a kapust, összetörd a raktárajtót, és nagy ordítózással végigvered a kolostor szolgáit? Hogy tehetted ilyet?

– Nem teszem többé – morogta szégyenkezve Lu Ta. A főapát még jobban nekihevílt:

– Ha már egyszer búcsút mondtál a világ hiúságainak, hogy szeghetted meg éppen a borivás

tilalmát? Fogsz még véteni szent szabályaink ellen? Ha nem néznénk pártfogónk, Csao úr magas személyét, bizony mondom, kiűzetnélek a kolostorból. Ne vétkezz többé!

– Nem teszem többé, nem teszem – fogadkozott összetett kezekkel Lu Ta. A főapát ott marasztotta reggelire, s evés közben szelíd szavakkal intette és korholta. Utána megajándékozta Mélybölcsségűt egy új csuhával és egy új pár lábbelivel, s hazabocsátotta.

A borivás azonban olyan dolog, amivel nem lehet betelni. Azt szokták mondani, hogy „a bor sok minden jóra vihet, de sok mindent el is ronthat”. Ha félénk ember issza, azt is megbátorítja, hát még ha valaki különben is nagy természetű?

Elgondolhatjuk, hogy Mélybölcsségű ez után a garázdálkodás után három-négy hónapig még ki sem merte dugni orrát a kolostorból. Egy szép meleg napon azonban, egyszer csak otthagya celláját, és kisétált a kolostor elé. Amint nagy kedvteléssel legeltette szemét a Vutajsan vidékének pompás tájain, hirtelen valami csengés-bongás zaját hozta feléje. a szél a hegy aljából. Lu Ta erre visszasietett a kolostorba, néhány ezüstöt a keblébe rejtett, és elindult lefelé a hegyből. A hegy alján csakhamar egy díszkapuhoz ért. Akkor látta, hogy azon túl egy nagy vásártér terül el. Volt ott valami hat-hétszáz árus, lacikonyhák, zöldségárosok, kocsmák, sütők. Lu Ta elgondolkozott:

„A keservét! Ha hamarabb tudtam volna erről a helyről, nem raboltam volna el azt a vödröt, hanem egyenesen ide jöttem volna! A sok vízivásban már egészen elepedtem a szomjúságtól. Keressünk csak egy jó kis kocsrát!” Ekkor vette észre, hogy az a csengés-bongás, amit a hegyen hallott, egy kovácsműhelyből ered. Arrafelé vette hát útját.

A műhelyben hárman kalapáltak nagy buzgalommal. Lu Ta Megkérdezte:

– Mester uram, van-e jó vasa?

A kovácsmester, látva, hogy Lu Ta, borotvált ábrázata ellenére, elég félelmes külsővel rendelkezik, egy kicsit meghökkent tőle, de azért letette kalapácsát, és így válaszolt:

– Foglaljon helyet, főtisztelendő atyám! Mit parancsol?

– Egy zarándokbotot szeretnék –felelte Lu Ta – és egy *szervesi kard*-ot. Nem tudom, van-e elsőrendű vasa?

– Vasam az volna – felelte a kovács –, csak nem tudom, hogy tisztelendő atyám mekkora zarándokbotot akar csináltatni? A kard nyilván a szokásos lesz.

– Csináljon nekem, mester uram, egy száz fontos botot – rendelkezett Lu Ta.

– Nehéz lesz az – mosolygott a mester. – Én megcsinálom, tisztelendő atyám, attól nem félek, csak aztán fel tudod-e emelni? Hiszen még a *Hadisten* kardja is csak nyolcvanegy fontos.

Lu Ta bosszankodva toppantott a lábával:

– Még hogy a Hadisten! Ő is csak egy ember!

– Én a magam részéről csak azt mondanám – fűzte tovább a szót a kovács –, hogy egy negyvenötven fontos bot is éppen elég nehéz lesz.

– Legyen akkora, mint a Hadisten kardja, ahogy mondtad – egyezett bele Lu Ta nyolcvanegy fontos.

– Túl vastag lesz, tisztelendő atyám –, húzódozott a kovács, szemre sem lenne szép, meg nem is

esnék jól kezded ügyébe. Ha rám hallgatsz, kovácsolok neked egy szép, csiszolt, hatvankét fontos zarándokbotot, de ha nem bírod meg se mozdítani, hát ne rám haragudj. A kard, az rendben van, a legjobb acélból fogom elkészíteni.

– Mibe kerül a kettő? – kérdezte Lu Ta.

– Nem veszünk össze – felelte a kovács –, összesen öt ezüst az egész.

Lu Ta kifizette a pénzt, és megjegyezte:

– Ha jól csinálod meg, még külön jutalmat kapsz. Nincs kedved inni velem egyet?

– Tisztelendő atyám nagyon szíves – válaszolta a kovács –, de én a mesterségemből élek, nem hagyhatom itt a munkát.

Lu Ta kilépett a kovácsműhelyből. Húsz-harminc lépésnyire egy kocsmacégért pillantott meg. Arrafelé tartott, majd félrehajtva az ajtófüggönyt, belépett, letelepedett az egyik asztalhoz, és megkocogtatva az asztalt, elkiáltotta magát:

– Bort hozzanak!

– Ne vétkezz, tisztelendő atyám – kérlelte az elősiető fogadós. – Ez a ház a kolostoré, a tőkét is a kolostor adta. Az apátúr pedig meghagyta nekünk, hogy ha kolostorbéli szerzetesnek bort szolgáltatni, akkor elveszi a kocsmánkat, és kiűzet a házunkból. Ne haragudj hát, de nem adhatok.

– Ha mégis adnál egy kis bort – kérlelte Lu Ta –, én biztosan nem árulnám el senkinek, hogy nálad ittam.

– Semmi szín alatt sem lehet – felelte eltökélten a fogadós. – Ne haragudj, tisztelendő atyám, de menj máshová inni.

Mit volt mit tenni, Lu Ta' feltápáskodott, de azt mondta:

– Hát elmegyek máshová, de még visszajövök, és beszélek a fejeddel! – Azzal kilépett a kocsmából. Pár lépés után újra egy kocsmát pillantott meg, de némi szóváltás után ott is úgy járt, mint az előbb. Erre végigjárt még öt-hat kocsmát, de egyikben sem akartak neki inni adni.

„Ha nem találok ki valamit – bosszankodott magában Lu Ta –, bizony nem jutok borhoz.” Ekkor messze, a vásártér végén, virágzó barackfák alól, megint egy kocsmacégért látott előbukkanni. Arrafelé vette hát útját. Belépve a kocsmába, az ablak mellé telepedett, és elkiáltotta magát:

– Hé, gazduram, hozzon egy csésze bort a szegény vándor szerzetesnek!

– Te barát – mérte végig a fogadós Lu Tát –, hová valósi vagy?

– Vándor szerzetes vagyok – füllentette Lu Ta – átutazóban vagyok errefelé, egy kis bort szeretnék.

– Te barát – folytatta a fogadós –, ha a Vutajsan hegyi kolostorból vagy, akkor én nem merek neked bort adni.

– Nem onnan vagyok – tiltakozott Lu Ta –, hozd csak gyorsan a bort.

A fogadós, érezvén Lu Ta kiejtésén, hogy idegen vidékről való, megnyugodott, és hamarosan

hozta a bort. Lu Ta felhajtott vagy tíz csészével, aztán megkérdezte:

– Van valami pecsenyéd? Hozz egy tállal!

– Reggel még volt egy kis marhahúsom – szabadkozott a fogadós –, de már elfogyott.

Lu Ta orrát azonban pecsenyeszag ütötte meg. Kilépett az udvarra és körülnézett, hát látta, hogy a fal mellett a kemencében egy kutya sül. Megkérdezte:

– Miért nem adsz ebből a kutyahúsból, ha van?

– Félttem, hogy papi ember lévén nem eszel kutyahúst –mentetegetőzött a fogadós.

– Itt a pénz! – vágta ki dölyfösen Lu Ta az asztalra. – Hozd ide a felét!

A fogadós nagy sebbel–lobbal betálalta a fél kutyasültet, végigöntötte fokhagymamártással, és Lu Ta elé tette. Az meg nagy örömmel két marokra kapta a pecsenyét, és jól megforgatva a fokhagymamártásban, nekilátott. Közben még felhajtott vagy tíz csésze bort. Úgy belemelegedett a zabálásba, hogy se nem látott, se nem hallott, csak nyelte egymás után a falatokat nagy csámcsogással, úgyhogy a végén még a fogadós is megsokallta és rászólt

– Te barát, hagyd már abba a zabálást!

– Nem ingyen eszem – morogta dühösen, teli szájjal Lu Ta –, mi közöd hozzá?

Mikor már úgy érezte, hogy jóllakott, Lu Ta a maradék pecsenyéből kikanyarította a kutya egyik combját, és keblébe rejtette. Aztán kifelé indult, de az ajtóból még visszaszólt:

– Ennyi pénzért holnap is eljövök.

A fogadós elhült képpel csak akkor jött rá, mekkora baklövést követett el, amikor látta, hogy a „vándor szerzetes” egyenesen a Vutajsan felé veszi útját.

Lu Ta félúton a hűsellőhöz térve, megpihent egy kicsit. A bor egyre jobban kezdett erőt venni rajta. Felugrott és azt morogta magában: „Már jó ideje nem végeztem semmi testmozgást. Most veszem észre, hogy egészen el vagyok gémberevedve. Csináljunk hát egy kis testgyakorlatot!” Azzal kilépve a hűsellőből, marokra fogta csuhája ujjá végét, és elkezdett tornászni annak rendje–módja szerint. Lengette karjait, forgatta törzsét fel, le, jobbra, balra, míg aztán egyszer olyan erővel talált rácsapni a hűsellő egyik tartóoszlopára, hogy az összetört, s az építmény teteje nagy recsegéssel–ropogással beroskadt.

A kapusok a zaj hallatára kinéztek őrhelyükről. Látták, amint Lu Ta nagy tántorogva a kapu felé tart.

– Rettenetes! – sóhajtottak fel. – Ez a barom már megint alaposan leitta magát! – Azzal rohantak elreteszelni a kaput, s a hasadékan át lesték, mit művel Lu Ta. Az meg a zárt kapu elé érve, dörömbölni kezdett, de a kapusok csak nem mertek ajtót nyitni neki. Miután dörömbölt egy sort, véletlenül megfordult, és megpillantva a baloldalon levő kapuőrző istenség szobrát, rákiáltott:

– Te jómadár! Nemhogy zörgetnél nekem, hanem még fenyegetőzöl az öklöddel? Nem félek ám tőled! – Azzal odaugrott, és kiszakítva egy szál deszkát a szobrot védő korlátból, csépelni kezdte vele a szobrot, úgyhogy szerteszét repült róla a festés és az agyag.

– Rettenetes! – szörnyedtek el a kapusok, és rohantak a főapáthoz. Lu Ta várt egy keveset, aztán sarkon fordult, és a jobb oldali kapuőrző szentre förmedt rá:

– Mit tátod ott a szádat! Rajtam röhögsz? – Azzal odaugrott hozzá, és kettőt olyat vágott a szobor lába szárára, hogy az hatalmas dördüléssel lebukfencezett a helyéről. Lu Ta magasra emelve győzelmes fegyverét, a deszkát, diadalordításban tört ki.

A két kapus rohant a főapáthoz, aki intette őket, hogy kerüljenek minden összetűzést, és oszoljanak szét. Ekkor azonban már az előimádkozók, a főfelügyelők, szóval a kolostor összes előljárói mind az apátságba sereglettek, és nekitámadtak a főapátnak:

– Ez a kóbor kandúr ma megint alaposan berúgott, szétverte a hűsellőt, szét a kapuőrző szobrokat is! Micsoda dolog ez?

– Régtől fogva mondják – felelte a főapát –, hogy „a részeg ember elől még a császár is kitér”, hát még mi, szerzetesek? Ha összetörte a kapuőrző szobrokat és a hűsellőt, hát majd megkérjük Csao urat, hogy térítse meg az okozott kárt, állíttasson új szobrokat és új hűsellőt!

– De a kapuőrző istenek a kolostor védőszellemei – tiltakoztak a szerzetesek hogy lehet azokat egyszerűen újakkal kicserélni?

– Még ha magát a főszentélyt rombolta volna le – jelentette ki a főapát –, akkor sem tehetnénk egyebet, mint hogy kitérjünk az útjából. Emlékeztek rá, hogy a múltkor mit csinált?

– A mi apáturunk egy mihaszna vénség! – háborodtak most már fel a szerzetesek. – Kapusok, ki ne nyissátok neki a kaput, csak figyeljétek, mit csinál.

Lu Ta meg kívülről üvöltözött:

– Hej, ti leánypecérek, kopasz szamarak! Ha nem engedtek be, rátok gyújtom ezt a koszos kolostort!

A szerzetesek megrettenve szóltak a kapusoknak:

– Engedjétek be ezt a barmot, mert ha nem, még ki tudja, mit csinál!

A kapusok nekigyürköztek, és nagy hirtelen leemelték a kapu zárógerendáját, aztán nyílsebesen rohantak befelé, nyomukban a szerzetesekkel.

Lu Ta meg közben teljes erőből nekifeszült a kapunak, úgyhogy mikor az váratlanul kitérült, egy hatalmas bukfencsel elterült a földön. Feltápáskodott, megtapogatta a feje búbját, és a gyülekezeti hely felé igyekezett. Az elmélkedő szerzetesek, amint meglátták, hogy Lu Ta dülöngél be az ajtón, megrettenve húzták be a nyakukat. Lu Ta egyenesen a padjához igyekezett, ott pedig hatalmas öklendezéssel elokádtá magát. A szerzetesek a kibírhatalan bűz elől ijedten fogták be az orrukat. Lu Ta pedig, miután megkönnyebbült, felmászott az imapadra, és kezdte magáról lecibálni a ruháját. A ruhája öbléből előgurult a kutyacomb.

– Remek! kiáltott fel. – Éppen megéheztem! – Azzal evésnek látott. A szerzetesek borzadva takarták el arcukat, a mellette ülő két barát pedig igyekezett egyre távolabb húzódni tőle. Lu Ta ennek láttán, kezében a kutyasülttel, az egyik felé fordult, és így szólt:

– Tartsd ide a szád!

A szerzetes, ruhaujjával eltakarva arcát, elkeseredetten védekezett.

– Nem eszel? – kérdezte vészjóslóan Lu Ta, azzal a kutyacombot a másik szomszédja szájába tömte. Az kétségbeesetten próbált odább húzódni, Lu Ta azonban a fülénél fogva húzta közelebb, és

gyömöszölte szájába a húst.

A szerzetesek elborzadva futásnak eredtek, Lu Ta pedig eldobta a kutyacombot, és utánuk sietve rettentő öklével püfölni kezdte kopasz koponyájukat.

Lu Ta működése nyomán egykettőre kiürült a csarnok. A kolostor előjárói most már nem is mentek a főapáthoz, hanem összeszedtek valami száz kolostori szolgát füttykösökkel, vasvillákkal, és azok élén berontottak a csarnokba. Lu Ta láttukra felordított. Nem lévén fegyver a keze ügyében, megragadta a Buddha–szobor előtti áldozó asztalt, kitörte a két lábát, és azzal vágott neki ellenségeinek. Javában vagdalkozott, mikor egyszer csak a főapát felháborodott hangja ütötte meg a fülét:

– Mélybölcességű, szüntesd be gyalázatosságaidat! Senki se mozduljon!

A harcoló tömeg, a főapát jöttére, sebesültjeivel együtt szétszéledt. Lu Ta is eldobta a széklábakat, és felkiáltott:

– Az apátúr az én uram és parancsolóm! – Ekkor már félig–meddig kijózanodott.

– Mélybölcességű – mondta fölháborodottan a főapát –, a végén még a sírba viszel! Amikor a múltkor lerészegedtél és garázdálkodtál, megmondtam, hogy megírom Csao úrnak! Most ismét lerészegedtél, és botránys dolgokat műveltél, felrúgva szent szabályainkat, tönkretetted a hűsellőt, a két kapuőrző szobrot, ezt mind neki kell majd megfizetnie. Nem kicsiség az sem, hogy a jámbor szerzeteseket megháborítottad imádkozásuk közben. Itt a Vutajsan hegyen, Mandzsusri kolostorában, ahol évszázadok óta csak tiszta imáink illatos füstje szállt az ég felé, nem tűrhetünk el ilyen gyalázatosságot! Kövess az apátságba, ott töltesz majd néhány napot, aztán, keresek neked egy új helyet, mert itt nem maradhatsz!

Másnap a főapát megtanácskozta az előjárókkal, hogy mitévők legyenek. Megállapodtak abban, hogy Lu Tát egy másik kolostorba küldik, Csao úrnak pedig megírják, hogy megint mit művelt a védenca. A válasz csakhamar meg is érkezett. Csao úr magára vállalta a károk megtérítését, Lu Tát pedig rábízta a főapátra, tegyen vele, amit akar.

A főapát a levél vétele után meghagyta az egyik tanácsadó barátának, hogy hozasson elő egy új rend csuhát, egy pár lábbelit, tíz ezüstöt, aztán magához hívatta Lu Tát. Így szólt hozzá:

– Mélybölcességű, egyszer már lerészegedtél, megháborítottad a gyülekezetet, bűnt követtél el. Most megint berúgtál, összetörted a kapuőrző szobrokat, összerongáltad a hűsellőt, botránnyt rendeztél a templomban... ez mind nem kicsiség, de ráadásul még kárt is tettél szerzetbéli társaidban. Rendházunkban, a békés nyugalom és tisztaság helyén ilyesmiket művelni nem lehet. Csao úrra való tekintettel egy másik kolostorba küldelek ezzel a levéllel, élj ott tovább, itt nem maradhatsz. Az éjjel – folytatta – látomásom volt. Négy igét hallottam, ezeket most átadom neked, vezéreljenek további életedben.

– Tisztelendő atyám – kérdezte Lu Ta –, hová menjek? Mondd meg nekem a szent igéket.

A főapát, kezét Mélybölcességű felé kinyújtva, elmondta az igéket, és elmagyarázta neki, hová menjen.

Mi lett Mélybölcességű sorsa?

*Kacagva forgatva botját,
Veri le sorra a jó vitézeket,*

*És kardja csapása alatt
Hullnak az árulók, a gazemberek.*

Hogy mit mondott a főapát Mélybölcességűnek, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Kis Zsarnok részegen lép be az aranyos
függönyök közé,
Mélybölcességű pedig Barackvirágfalvában
garázdálkodik*

Ott tartottunk, hogy a főapát így szólt Lu Tához:

– Mélybölcességű – mondta neki –, itt semmiképpen sem maradhatsz. Ezt a levelet rendtársunknak, a Keleti Fővárosban levő Tahsziangkuo-kolostor főapátjának, a Tisztaság Tudójának küldöm, hogy fogadjon be, és helyezzen el kolostorában. A szent igék pedig – emelte fel hangját –, amelyeket az éjjel hallottam, és amelyeket neked útravalóul adok, így szólnak: „Erdőt érve feltámadjál, hegyet érve gazdagodjál, vizet érve magasan álljál, folyónál megállapodjál.”

Mélybölcességű keblére rejtette a levelet, elbúcsúzott a főapáttól és a gyülekezettől, hátára kapta a batyuját, vállára kanyarította tarisznyáját, és elment. Első útja a kovácsműhelybe vezetett, ahol megvárta, amíg botja és kardja elkészül. Nem is kell mondanunk, hogy a szerzetesek egytől egyig nagyon örültek távozásának, és amikor Csao úr pénze megérkezett, nagy buzgalommal láttak neki a károk helyrehozásának.

Mikor fegyverei elkészültek, Lu Ta még egy hüvelyt is csináltatott kardjának, botját pedig szépen belakoztatta. Busás jutalmat adott a kovácsnak, majd felszedelőzködött és útnak indult. Valósággal olyan volt, mint egy szökött szerzetes.

Már úton volt több mint fél hónapja. Nem a kolostorokba lépett be éjjeli szállásra, inkább a fogadókat részesítette előnyben napközben pedig be–betért iszogatni az út menti kocsmákba. Egy napon, éppen útban lévén, annyira elgyönyörködött a táj szépségében, hogy észre sem vette, milyen későre jár az idő, és semerre sem látott fogadót. Az úton sem találkozott senkivel, akitől érdeklődhetett volna. Ment még vagy húsz-harminc mérföldet a mezőn, s egy fahídon átjutva, a távolban, az alkonyi derengésben, egy kis falut pillantott meg a fák sűrűje közt. A falu mögött hegyek emelkedtek. „Odamegyek és szállást kérek éjszakára” – döntötte el magában, és megszaporozta lépéseit. A faluhoz érve, látta, hogy nagy sürgés–forgás van, emberek ide–oda cipekednek. A falu bejáratánál Mélybölcességű botjára támaszkodva köszöntötte az ott talált két szolgálégényt.

– Te barát – kérdezte az egyik –, mit keresel ilyen későn errefelé?

– Nem találtam fogadóra – felelte Mélybölcességű. – Szállást vennék itt éjszakára, reggel megmennék tovább.

– Nálunk ugyan nem – volt a válasz –, mert itt ma este lagzi lesz.

– Csak egy éjszakáról volna szó – kérlelte Lu Ta –, megfizetek érte.

– Tisztulj innét, barát – mondta gorombán a szolgálégény – ne lábatlankodj itten!

– Ez azért mégiscsak furcsa! – fortyant fel most már Lu Ta. – Mi alkalmatlankodás van abban, ha szállást kérek?

– Takarodj innen – fenyegette a szolgálégény –, mert ha nem, hát kóterba kerülsz!

– Ostoba parasztok! – kiáltotta dühösen Mélybölcességű. – Alig szóltam egy szót is, és már kóterral fenyegetőztök!

A veszekedésre gyülekezni kezdett köréjük a falu népe. Lu Ta már éppen emelte botját, hogy szétüssön közöttük, amikor egy öregember közeledett. Lu Ta úgy nézte, hogy felül van már a hatvanon is. Az öreg, botjára támaszkodva, közelebb lépett és megkérdezte:

– Min veszekedtek?

– Ez a barát verekedni akar – felelte a szolgálégény.

– A vutajszani kolostorból jövök – vágott közbe Lu Ta –, és a Keleti Fővárosba tartok. Ma este nem találtam fogadóra, és itt akartam szállást kérni, de ez a népség olyan faragatlan, hogy még kóterral fenyegetőzik.

– Ha már a Vutajszanról jössz, tisztelendő atyánk – mondta az öreg –, gyere velem.

Azzal egy udvarházba vezette Mélybölcességűt, és leültette, majd megszólalt:

– Ne haragudj, tisztelendő atyám. Ez a falusi népség nem tudja, hogy ti Buddha urunk nyomdokain jártok, csak úgy vesz titeket, mint más közönséges embereket. Én nagy tisztelője vagyok Buddha tanításának. Igaz ugyan, hogy ma este lagzi lesz a falunkban, de azért meghívlak, töltsd nálunk az éjjelt.

Lu Ta megköszönte az öreg jóakarát, aztán bemutatkoztak egymásnak. Kiderült, hogy a falut Barackvirágfalvának hívják, az öreg pedig Liu, a nemzetség feje.

– Tisztelendő atyám bizonyára vacsorázni szeretne – mondta végül az öreg –, de nem tudom, hajlandó-e fogyasztani világias eledelünkből.

– Nem tartom én magam az ilyen babonásokhoz – nyugtatta még az öreget Lu Ta. – Nem vagyok én finnyás a borra sem, lehet akármilyen löre is. A hús meg lehet akár marhahús, akár kutyahús, csak legyen.

– No, ha már így van – rendelte az öreg –, akkor hozzátok a vacsorát!

Hamarosan meg is terítettek. Lu Ta lerakta a cókmókját, és nekilátott. Nem sokat kérette magát, egykettőre végére járt a kancsó bornak, a tál húsnak. Az öreg csak nézte. Mikor vége lett a vacsorának, az öreg kezdte el újra a beszédet:

– Fáradj át, tisztelendő atyám, a külső szobába, és térj ott nyugovóra. Ha az éjjel valami lármát hallanál, ne törődj vele.

– Ha szabad kérdeznem – érdeklődött Lu Ta –, mi lesz itt az éjjel?

– Nem olyasmi – felelte az öreg –, ami egy világtól elvonult szent embert érdekelne.

– Mintha nem nagyon örvidenél a dolgon, nagyuram – firtatta tovább Lu Ta. – Nem okozok mégis valami alkalmatlanságot? Holnap megfizetek a szállásért és tovább megyek.

– Hallgass ide, tisztelendő atyám – mondta az öreg. – Mindig adtam alamizsnát a barátoknak, hogy fogadnék hát el tőled pénzt? Csak éppen ma este megy férjhez a kislányom, azon bánkódom.

Mélybölcességű nevetve csapott az asztalra:

– Ha a fiú megnő, meg kell házasítani; ha a lány felserdül, férjhez kell adni! Ez a világ rendje, mire való ezen szomorkodni?

– Nem tudhatod te azt, tisztelendő atyám – ingatta a fejét az öreg. – Nem olyan szívbeli nász ez!

– Bolond vagy te, öregapám! – nevette el magát újra Lu Ta. – Ha nem szívlelik egymást, akkor minek erőlteted őket egymásnak?

– Egyetlen kislányom van – vallotta be az öreg –, éppen tizenkilenc éves. Itt mögöttünk, a Barackvirághegyen két vezér székel. Tábort vertek, összegyűjtöttek ott hat-hétszáz embert, rabolnak, fosztogatnak. Csingcsouból a császári katonaság már régóta üldözi, de sehogy sem bírja őket kézre keríteni. Mikor a falunkba jöttek, hogy meghódoljunk nekik, az egyikük meglátta a lányomat, és megtetszett neki. Húsz ezüstöt fizetett jegypénzül, egy vég vörös brokátot is adott ajándékba, és ma este akarja feleségül venni.

Én nem kezdettem ki vele, engednem kellett, ezért szomorkodom. De nem érdemes, hogy törődj vele, tisztelendő atyám.

– Szóval ez a helyzet – szögezte le Lu Ta. – Mit szólnál hozzá; ha azt mondanám, hogy tudnám a módját, hogy térítsem el a szándékától?

– Olyan elvetemedett fickó ez – aggodalmaskodott az öreg –, hogy szemrebbenés nélkül megölne akárkit. Hogy is tudnád te visszafordítani a szívét?

– A Vutajsan hegyi kolostor apátjától – jelentette ki ünnepélyesen Lu Ta – elsajátítottam a sorsfejtés művészetét. Még ha vasból vagy kőből lenne is, akkor is vissza tudnám fordítani! Rejtsd el ma estére a lányodat valahol, én meg a lányod szobájában szent ígéimmel rábírom majd a vőlegényt, hogy álljon el szándékától.

– Nagyon jó lenne! – örvendezett az öreg. – De – tette hozzá aggodalmasan – nem jó cibálni a tigris bajuszát.

– Bízd csak rám magadat! – nyugtatta meg Lu Ta.

Az öreg, nagy boldogságában, meg találta kérdezni Lu Tát, hogy nem akar-e még enni. A szerzetes természetesen igenlő választ adott, csak az iránt érdeklődött, hogy bor is lesz-e még.

– Lesz, lesz – nyugtatta meg az öreg, azzal csakhamar behozott egy egész sült libát, megfelelő mennyiségű borral. Mikor aztán Lu Ta ezeket is elpusztította, fogta a botját és kardját, még egyszer figyelmeztette az öreget, hogy rejtse el a lányát biztos helyre, azzal megkérte, hogy vezesse a nászszobába. A szobából kihordta a székeket és asztalokat, kardját az ágy fejéhez tette, botját is az ágyhoz támasztotta. Aztán meztelenre vetkőzött, és letelepedett az ágy közepére, összehúzva az ágy függönyét.

A sötétedés beálltával a nemzetségfő fáklyákat gyújtatott, és a szérűskertben egy hosszú asztalt állíttatott fel a szolgálégényekkel, megrakva virágokkal és füstölökkel, majd pedig pecsenyét és bort hozatott. Nemsokára gongok és dobok zaját hallották a hegy felől. Az öreg Liu az izgalomtól remegve meghagyta a szolgálégényeknek, akiket szintén kezdett kiverni a verejték a félelemtől, hogy nyissák ki a kapukat. Ekkor látták, hogy rengeteg fáklya világánál, amelyek szinte nappali fényt árasztanak, egy sereg lovas vágtat a falu felé. A nemzetségfő üdvözlésükre sietett. A betyárok villogó fegyverei vörös és zöld szalagokkal voltak felcírázva, mindegyikük fejfedőjén virágcsokor virított. Legelöl, öt piros selyem lampiontól körülvéve, maga a vezér lovagolt, a fején csúcsosra kötött vörös turbánnal, halántéka mellett csinált virágok, a testén tigrisbőr-rajzolatú, arannyal hímzett zöld selyemkabát, a derekán arannyal kivert díszes öv, a lábán nehéz marhabőr csizma. A

falu elé érve leszállt délceg tartású, göndör szőrű hóka lováról. A betyárok üdvívalgásban törtek ki. Az öreg Liu nagy sebbel–lobbal egy csésze bort hozott, és térdre borulva nyújtotta át, nyomában pedig térdre borult a falu népe is. A vezér azonban felemelte, és így szólt hozzá:

– A vöd lennék, vagy micsoda, mit borulsz le előttem?

– Szerény szolgád vagyok, nagyuram – alázatoskodott az öreg. A vezér, aki már teljesen részeg volt, hangos hahotával fejezte ki elismerését. Azzal az ünnepi asztalhoz értek, a betyárok meg egy fűzfához kötötték a vezér lovát, majd pedig letelepedve, hangos zeneszóval kezdték ünnepelni a nagy eseményt.

– Kedves apósom – szuszogta a vezér az asztal fejéhez telepedve –, hol a feleségem?

– Fél szegényke – mondta az öreg –, nem mer előjönni.

– Hát akkor hozzatok bort – hahotázott a rablóvezér –, hadd tiszteljem meg apósomat!

Később, miután iddogáltak egy sort, felállt:

– Most pedig megyek a feleségemhez, a bor ráér azután.

Az öreg Liu, aki már alig várta, hogy a barát lelkére beszéljen a vezérnek, buzgón ajánlkozott:

– Mindjárt hozzávezetlek, nagyuram. – Azzal megragadott egy gyertyatartót, és elindultak. A nászszoba elé érve, az öreg befelé intett:

– Itt vagyunk, nagyuram, menj csak be! – Azzal gyertyástul eltűnt, nagy rettegéssel várva, hogy mi lesz.

A vezér a szobába lépve, szuroksötétben találta magát.

– Nézzék csak – jegyezte meg –, micsoda házigazda az én apósom! Lámpa nélkül hagyja kuksolni a feleségemet a sötétségben. No, nem baj, holnap majd hozatok a táborból egy hordó jó lámpaolajat.

Mélybölcességű, az ágyon kuporogva, visszafojtotta nevetését, és egy mukkot sem szólt. A vezér tapogatózva megindult a szobában, és újra megszólalt:

– Asszony, mért nem jössz elém? Ne félj, holnap már te leszel a tábor úrnője! – Feleségét szólítgatva egyre közelebb tapogatózott, míg végül keze az ágy függönyébe ütközött. Felemelte azt, és keze a sötétben Lu Ta hasához ért. Mélybölcességű felhasználta az alkalmat, megragadta a vezér turbánjának csücskét, annál fogva lerántotta az ágyra és ráordított:

– Te leánypecér! — azzal a füle tövére sózott egyet.

– Micsoda dolog ez – ordította felháborodottan a vezér –, megütni a férjedet?!

– Majd mindjárt megismerkedel a feleségeddel! — felelte Mélybölcességű harsányan, azzal lelökte az ágy mellé a földre, és elkezdte dögönyözni kézzel-lábbal, úgyhogy a vezér végül is segítségért kiáltott.

Az öreg Liut odakint a kétség fogta el; egyre várta, hogy mikor beszél már a lelkére vejének a barát, amikor egyszerre csak segélykiáltás ütötte meg a fülét. Sietve lámpákat hozatott, és egy sereg betyárral betódultak a szobába. Rettenetes látvány tárult eléjük; a szoba közepén a kövér barát anyaszült meztelenül lovagolt a vezér hátán, és csépelte teljes erejéből.

– Mentsük meg a vezért! – kiáltozták a betyárok, azzal lándzsákat, füttykösöket ragadva, odarontottak. Mélybölcességű erre félrelökte a vezért, és felkapva vasbotját az ágy mellől, közéjük vágott. A betyárok, látva, hogy ennek fele sem tréfa, nagy ordítózással megfutamodtak. Az öreg Liu hangosan jajveszékelt.

A verekedés közben a vezér nagy ügyel–bajjal kikecmergett a szobából. Rohant a lovához, nyeregbe vetette magát, és egy fűzfaágat letörve, megcsapkodta vele. A nagy izgalomban azonban elfelejtette eloldozni a fától. Nem kis időbe tellett, amíg végre sikerült lovát eloldoznia, aztán vágatva menekült. Kiérve a faluból, szidta az öreg Liut, mint a jégesőt:

– Megállj csak, vén szamár! Iszkolsz majd még te is innét! – Azzal megcsapkodva lovát, rohant fel a hegyre.

– Tisztelendő atyám – nyöszörgött az öreg Liu, Mélybölcességű karját cibálva – tönkretetted a házamat!

– Bocsásd meg udvariatlanságomat – felelte Lu Ta –, de most hozasd ide a ruhámat, hadd öltözzem fel. – Mikor Lu Ta felöltözött, az öreg újra rákezde:

– Én azt hittem, hogy majd szépen a lelkére beszélsz, és azzal fordítod el a szívét! Ki gondolta volna, hogy nekiesel, és jól megrakod? Most aztán biztosan nagy csapattal jönnek a táborból, és bosszúból halomra gyilkolnak mindnyájunkat!

– Ne aggódj, öreg – intette le fölényesen Lu Ta. – Én valamikor a jenani végvárban a határőrök kapitánya voltam, az öreg Csung keze alatt! Azért lettem barát, mert megöltem valakit. Ha nem ez a két jómadár, hanem két lovasezred jönne ellenem, attól sem ijednék meg. Ha nem hiszitek, emeljétek csak fel a botomat!

A falubéliek közül persze megmoccantani sem bírta senki a botot. Lu Ta meg könnyedén felkapta és megpörgette, mintha csak egy mécses kanócat forgatta volna a kezében.

– Tisztelendő atyánk – kérlelte most már az öreg –, ne hagyj itt bennünket, hanem védj meg a rablók ellen!

– Szamár vagy! – förmedt rá Lu Ta. – Ha agyonvernek, sem futok meg!

– Hoznék még egy kis bort tisztelendő atyámnak – sürgölődött az öreg –, de attól félek, megárt.

– Tudod – magyarázta Mélybölcességű –, amennyi bort ittam, annyi erő van bennem. Attól vagyok a legerősebb, ha teleittam magam.

– Akkor jól van – lelkendezett az öreg Liu. – Van itt még bor is, pecsenye is bőven, egyél–igyál csak, tisztelendő atyám, kedvedre.

A Barackvirághegyen közben a fővezér már éppen le akart küldeni valakit, hogy megtudja, mi történt az újdonsült férjjel, amikor egyszer csak látta, hogy nagy óbégatással jön felfelé a vert sereg.

– Mi történt? – kérdezte izgatottan. – Valami baj van?

– Majdhogy agyon nem verték az alvezért! – jajgatták a betyárok.

A fővezér már éppen megrettenve faggatni kezdte a betyárokat, hogy mi is történt tulajdonképpen, amikor egyszerre jelentették:

– Megjött az alvezér. – A megvert vitéz, aki elhagyta valahol gyönyörű piros turbánját, és akinek

zöld selyemkabátja is cafatokban lógott, leszállt lováról, és leborulva könyörgött a fővezérnek:

– Ments meg, bátyám, ments meg! – Csak ezt az egy mondatot tudta kinyögni.

– De hát mi történt? – kérdezte a fővezér.

– Ahogy a faluba értem – magyarázta még mindig lihegve a másik –, és bementem a nászszobába, hát az a vén számár eldugta a lányát, és egy pohos barátot dugott az ágyba a helyére. Amikor én gyanútlanul az ágy körül tapogatózva felemeltem a függönyt, megragadott és úgy megrakott, hogy egész testem sajog belé. Az emberek segítségemre siettek, de az meg akkor fogta a botját, és úgy szétvert köztük, hogy alig bírtunk megmenekülni. Állj értünk bosszút, bátyám!

– Eredj be, és pihend ki magad – rendelkezett a fővezér. – Ti meg – fordult a betyárokhoz – velem jöttök, megfogjuk ezt a kopasz zsványt! – azzal lovára pattant, és megragadva lándzsáját, betyárjai élén, hangos csataordítással lezúdult a hegyről.

Mélybölcességű javában lakmározott, amikor berohant egy szolgálégény, és jelentette:

– Jön a fővezér rengeteg sereggel!

– Legyetek csak nyugodtan – nyugtatta Mélybölcességű az egybeseregülő falubelieket. – Csak arra ügyeljtek, hogy ha leütök valakit, azt nyomban megköttözzétek! Majd a mandarin elé visszük őket, szép pénzt kapunk értük! – Azzal levetette felsőruháját, csuhája alját feltűzve, övébe tűzte kardját, megragadta botját, és kilépett a szérűskertbe a ház elé.

A fővezér, fáklyásaitól kísérve, előreszegzett lándzsával vágatott a faluba, és torkaszakadtából ordította:

– Hol az a kopasz számár? Bújj csak elő, hadd mérkőzzünk meg!

Mélybölcességű dühösen kiáltotta vissza:

– Te, piszkos zsvány! Mindjárt megtudod, kivel van dolgod! – Azzal megpörgette botját, és előrontott. A fővezér azonban leeresztette lándzsáját és odakiáltott:

– Ne moccanj barát! Igen ismerős a hangod! Mondd csak, hogy hívnak?

– Nem más vagyok – felelte büszkén Lu Ta –, mint Lu Ta, hajdani határőrkapitány az öreg Csung alatt! Mióta barátta lettem, Mélybölcességűnek hívnak.

A fővezér harsányan elnevette magát, leugrott lováról, eldobta lándzsáját, és tisztelettudóan leborulva Lu Ta előtt, így kiáltott:

– Nincs semmi baj, bátyám! Megismerhettem volna öcsémen, hogy a te kezed nyomát viseli!

Lu Ta gyanakodva ugrott hátra, és erősen megmarkolta vasbotját. Ahogy azonban odanézett, megismerte a fáklyák fényénél, hogy nem más borult le előtte, mint Li Csung, a Tigrisverő, vándor kuruzsló és vívómester *a folyók és tavak népe* közül. Li Csung felállt, és megragadva Lu Ta karját, megkérdezte:

– Miért mentél papnak, bátyám?

– Kerülj beljebb – mondta Lu Ta –, majd elmondom. – Az öreg Liu ezek láttára keservesen sóhajtott, hogy lám, a barát is egy húron pendül a rablókkal.

Odabent Lu Ta rendbe szedte ruháját, leültette Tigrisverőt, és hívta az öreg Liut is, de az nem mert közelebb jönni.

– Ne félj tőle, öregapám – nyugtatta meg Lu Ta –, esküdt testvérek vagyunk.

Az öregnek ezen biztató szavak hallatára, amelyek újabb balsejtelmekkel töltötték el, még jobban inába szállt a bátorsága, de mit volt mit tenni, leült melléjük. Lu Ta elmesélte Li Csungnak, hogy mi történt vele, amióta elváltak egymástól, aztán megkérdezte:

– Nem is gondoltam, hogy veled itt fogok találkozni. Hogy kerültél ide? Ki az a fickó, akit elvertem?

– Mikor Kilencsárkányossal hárman Vejcsouban, a fogadónál elváltunk egymástól, másnap hallottam, hogy agyonverted a mészárost. Hallottam, hogy keresnek téged, így hát elmenekültem, és ide vetődtem a hegyre. Az, akit elvertél, Csou Tung, másik nevén Kis Zsarnok, már akkor itt trónolt a táborában a Barackvirághegyen. Megverekedtünk egymással, és én legyőztem, de meghagytam alvezérnek. Így hát betyárrá lettem.

– Ha már veled van dolgom, öcsém – vette fel a szót újra Mélybölcességű –, ne bolygassátok többet ennek a házasságnak a dolgát! Egyetlen gyermek a lány, az viseli gondját apjának. Ne tegyétek tönkre, hiszen ha megfosztjátok tőle, elveszíti egyetlen támaszát.

Az öreg ezek hallatára nagyon megörült, bort és pecsenyét hozatott a két vendégnek. A betyárok serege is vidám lakmározásba kezdett. Mikor befejezték a lakomát, az öreg Liu előhozta a jegypénzt és a jegyajándékot.

– Li öcsém – mondta neki Lu Ta –, vidd vissza ezeket, és intézd el a dolgot.

– Semmi akadály – felelte készségesen Li Csung sőt, meghívlak mindkettőtöket, gyertek fel a várba egy kicsit.

Az öreg Liu hordszékeket hozatott, és előhozatta Lu Ta holmiját is, azzal elindultak. A várba érve, Li Csung a csarnokba vezette vendégeit, aztán behívta Csou Tungot. Kis Zsarnok, amint meglátta a barátot, nagy dühösen fordult vezértársához: Nemcsak hogy nem álltál hosszút értem, bátyám, hanem még arra vetemedsz, hogy ide hívod a várba, és a fő helyre ülteted?

– Tudod-e öcsém – kérdezte Tigrisverő –, ki ez a barát?

– Ha tudtam volna – felelte Kis Zsarnok –, nem hagytam volna megverni magamat.

– Ez a barát az, akiről már annyit meséltem neked – magyarázta nevetve Tigrisverő. – Ez az, aki három ökölcsapással agyonverte azt a mészárost!

– Ejha! – tapogatta meg a fejét Csou Tung, azzal tisztelettudóan leborult vendége előtt. Lu Ta pedig válaszul bocsánatot kért tőle goromba viselkedéséért.

Hárman leültek, az öreg Liu eléjük állt. Lu Ta szólalt meg:

– Csou öcsém, hallgass a szavamra: ezzel a házassággal kapcsolatban nem tudtál valamiről. Neki – mutatott az öreg Liura – a lánya egyetlen gyermeke, az gondolza öregségében, az fog halála után füstölőt égetni a sírján. Ha elveszed tőle, megfosztod az öreget egyetlen támaszától, ezért nem szívesen adná oda. Ha rám hallgatsz, abbaahagyod az egészet, keresünk majd más asszonyt, jobbat. Itt van a jegypénz is, meg a jegyajándék. Hogy vélekedsz erről?

– Megfogadom a szavadat, bátyám – felelte Csou Tung –, a lábamat sem teszem be többé oda. – Szavait esküvel erősítette meg, egy nyílveesszőt törve ketté. Az öreg Liu nagy hálálkodva búcsúzott el vendéglátóitól és pártfogójától.

A vezérek nagy lakomát csaptak Lu Ta tiszteletére és ott marasztották. Végig is vezették a hegyen, és megmutatták neki a tájat. A Barackvirághegy valóban pompás hely volt. Négyfelől vad szakadékok vették körül. A tetőre egyetlen út vezetett, körös-körül különben véges-végig mindenütt sűrű bozót borította a hegyoldalt.

– Pompás menedékhely – állapította meg elismerően Lu Ta. Pár nap után azonban látta, hogy házigazdái nem valami nemeslelkű lovagok, hanem meglehetősen kapzsi és zsugori emberek, akik mindig csak az útonálláson törnek a fejüket. Nem is igen akarózott közöttük maradnia, kijelentette tehát, hogy ha már papnak ment, semmi kedve betyárrá lenni.

– Ha már nem akarsz betyár lenni és elmész – mondta a két vezér –, akkor holnap lemegyünk a hegyről, és amit szerzünk, azt veled adjuk útiköltségné.

Másnap nagy lakomát csaptak. Töméntelen arany és ezüst borosedénnyel terítették meg az asztalt. Éppen a borra vártak, amikor egy betyár jelentette:

– Két szekér jön a hegy alatt, valami tíz emberrel!

Li Csung és Csou Tung összeszedte a betyárokat, csak kettőt hagytak ott, hogy kiszolgálják vendégüket, azzal így szóltak hozzá:

– Csak iddögélj magadban nyugodtan, bátyám. Mi most lemegyünk, és megszerezzük neked az útiköltséget. – Azzal elindultak betyárjaikkal.

„Ez aztán a zsugori népség! –gondolkozott el Mélybölcességű. – Ebből a sok arany meg ezüst holmiból, amivel megterítették, bezzeg nem adnának, hanem lemennek fosztogatni, és amit elvesznek mástól, azt adják nekem! Nem becsületes dolog ez, másokat megnyomorítani. No de majd én megtanítom őket!” Odaszólította a két betyárt, hogy töltsenek bort. Mikor aztán megivott két pohárral, felugrott, két ökölcsapással mindkettőjüket leütötte, nagy gyorsan gúzsba kötötte őket, és betömte szájukat, aztán fogta a batyuját, kiürítette, megrakta az asztalon levő drágaságokkal, majd pedig felkapta holmiját, és kilépett a táborból.

„Ha az elülső oldalon megyek le – gondolta magában, a meredek hegyoldalt méregetve –, biztosan beleütközöm ezekbe a fickókba. Jobb lesz akkor már itt a bozótban leszánkázni a lejtőn.” Kinézett magának egy alkalmas helyet, fogta a cókmókját, és legurította a hegyoldalra. Utánadobta a botját is, aztán a fenekére ült, és lecsúszott a lejtőn. Minden baj nélkül földet ért a hegy lábánál. Felugrott, összeszedte holmiját, és nekivágott az útnak.

Ment egészen délutánig, megtett vagy ötven-hatvan mérföldet, amikor egyszerre csak gyötörni kezdte az éhség. Körülnézett, de semerre sem látott emberi szállást, ahol élelmet remélhetett volna. Tanakodni kezdett magában: „A nagy rohanásban egészen elfeledkeztem az evésről. Hol találok most valami jó helyet, ahol megvendégelnek?” Ahogy nézelődött, egyszerre csak csilingelés ütötte meg a fülét messziről.

– Remek! – kiáltott fel. – Ha ez nem buddhista, akkor taoista kolostor, annak az ereszen rázza a csengőket a szél. Gyerünk csak arrafelé!

Ha Mélybölcességű nem arrafelé vette volna az útját, nem pusztult volna el fél nap alatt tízegynéhány emberi élet, és nem borult volna lángba csóvaktól egy nevezetes ódon szentély. Mert hát

*Aranyos szentély falain vérvörös láng lobog,
A zöld csarnok ajtajából füstoszlop gomolyog.*

Hogy miféle kolostorba vetődött Lu Ta, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Kilencsárkányos útonállással foglalkozik
a Vörösfenyőerdőben,
Mélybölcességű pedig felgyűjtja a Vakuan-kolostort*

Ott tartottunk, hogy ment Mélybölcességű hegyeken, völgyeken át. Egyszer csak nagy fenyőerdőt pillantott meg maga előtt, azon vitt keresztül egy meredek hegyi ösvény. Fél mérföldet sem tett meg rajta, mikor egy omladozó kolostor bukkant fel előtte. Ennek az ereszen rázta a csengettyűket a szél. „Vakuan kolostora” – ez állt ott elmosódott aranyos betűkkel a kapu fölött, egy ütött–kopott vörös lakktáblán. Bement a kapun, vagy negyven–ötven lépésnyire attól egy kőhídon áthaladva, az épületek közé jutott. Egyenest a vendégszállás felé vette útját, ott azonban már azt tapasztalta, hogy ajtaja sincsen az épületnek, s falai is jórészt romba dőltek már.

„Hogy pusztulhatott el ennyire ez a kolostor?” – csodálkozott magában. Fecskék piszka fedte a földet az apátság előtt is, s a bezárt kapu zárját pókhálók szőtték be vastagon. Megdöngette botjával a földet, s elkiáltotta magát:

– Vándor szerzetes kér szállást! – de hiába kiáltozott, nem jött válasz semerről. Hátrafelé kerülve, a konyha felé pedig meggyőződhetett róla, hogy romokban hevernek már a tűzhelyek s a kemencék is. Lerakta hát holmiját a konyhaisten képe előtt, s a botjával kezében további felfedező útra indult. Végre a konyha mögött egy kis házikóban néhány elsárgult képű, összeaszott vén barátot pillantott meg, amint ott üldögéltek a földön.

– Tisztelendő barátok – kiáltott oda nekik – ti aztán ügyefogyott népség vagytok! Hagytok itt kiáltozni minden válasz nélkül!

– Ne olyan hangosan! – integettek ijedten az öregek.

– Vándor szerzetes vagyok – mondta bosszúsan Mélybölcességű –, s megéheztem, enni szeretnék, mi baj lehet ebből?

– Három napja nem volt egy falat sem a szánkban – magyarázták az öregek –, honnét adjunk neked enni?

– Szerzetes vagyok a Vutajsanról – türelmetlenkedett Mélybölcességű – beérem egy fél csésze kásával is.

– Tudjuk, tudjuk, illenék, hogy jól tartsuk a *magának Buddhának szent tetteivel megszentelt kolostor*-ból érkező vándort – magyarázta az egyik öreg barát. – Kolostorunkból azonban szétfutottak a szerzetesek, nem maradt itt egy szem ennivaló sem. Mi is harmadik napja éhezünk már!

– Bolond beszéd! – ellenkezett Mélybölcességű. – Ekkora kolostorban ne akadna ennivaló?

– Hát ez nem is akármilyen kolostor – magyarázta tovább egy másik vén barát. – Messze földön híres kegyhely volt ez valamikor, csakhogy nyakunkra ült egy kóbor barát egy taoistával együtt, és mindenünkből kipusztított! Leírhatatlan gázságokat műveltek ezek ketten, még a szerzeteseket is elkergették innen! Nekünk, öregeknek, már jártányi erőnk sem volt, úgyhogy itt ragadtunk minden nélkül.

– Micsoda beszéd! – hitetlenkedett tovább Mélybölcességű – hogy tudna egy szál barát meg egy taoista egymagában ilyesmiket művelni? Miért nem jelentettétek fel őket a mandarinnál?

– Nem tudod te ezt, tisztelendő atyánk rázták fejüket az öregek. – Messze van innét a hatóság, meg aztán a katonaság is hiába üldözte őket, nem bírta kézre keríteni egyiküket sem. Jófélék ezek ketten, valóságos gyilkosok és gyújtogatók. Itt telepedtek most meg az apátság mögött.

– Hogy hívják ezt a két fickót? – kérdezte Mélybölcességű.

– A barát neve Törvény Teljessége – válaszolták az öregek –, de mindenki csak Vasbuddhának emlegeti. A taoistát meg csak Repülő Ördögnek nevezik. Persze, csak színre papi személyek, valójában igazi erdei rablók, papi köntösük csak álruha.

A beszélgetés közben Mélybölcességű orrát ételszag ütötte meg. Ahogy körülnézett, meglátta, hogy egy földből vert szalmatetős tűzhely füstölög. Közelebb menye, egy fazék kását talált ott. Szitkozódni kezdett:

– Nincs bennetek semmi becsület! Azt hajtogatjátok, hogy három napja nem ettetek, és lám, itt van ez a fazék kása! Mit hazudoztok egy szerzetesnek?

Az öregek, hogy Lu Ta felfedezte a kását, jajveszékelní kezdtek. Ő pedig, korgó gyomrával, nem tudta, mitévő legyen, mert sem evőcsészéje, sem kanala nem volt. Ám egyszerre ütött–kopott kis asztalkát pillantott meg a tűzhely mellett. A szükség találékonytá tette: letépett egy marok szalmát a tűzhely fedeléről, és ledörgölte vele az asztalka lapját, aztán fogta a fazekat, és a kását az asztalkára öntötte. A vén barátok erre előrohantak, hogy birtokukba vegyék a kását, de Lu Ta félrelökdöste őket, és a tíz ujjával belemarkolva a kásába, enni kezdett. Alig evett néhány falást, amikor az egyik öreg barát panaszosan megszólalt:

– Igazán nem ettünk három napja; véletlenül sikerült összekoldulnunk ezt a kevéske rizst, hogy kását főzzünk belőle magunknak, és most megeszed előlünk.

E szavak hallatára Lu Ta abbahagyta az evést. Közben kívülről énekszó ütötte meg a fülét. Megtörölte a kezét, fogta a botját, és kilépett a házikóból. Körülnézett, hát az egyik leomlott fal mögött egy taoistát pillantott meg: Két bambuszkosarat vitt a vállán egy teherhordó rúdon. Az egyikből halfarkak kandikáltak ki és lótuszlevélbe csavart hús, a másikkól egy boros kancsó. Ezt énekelte:

*A felvégen lakom, te meg az alvégen,
Neked férjed nincsen, nekem feleségem.
Én legénymódra is csak élem világom,
De te csak keseregsz örömtelenségben.*

Az öreg barátok előtotyogtak, és Lu Tának integetve, a taoista felé mutogattak:

– Az ott a Repülő Ördög! – suttogták.

Lu Ta az ember nyomába eredt. Az nem vette észre, hogy követik, csak egyenesen az apátság mögé igyekezett. Mikor odaértek, Lu Ta az apátság mögött, zöldellő fák árnyékában egy három személyre megterített asztalt pillantott meg. Az asztal mellett sötét ábrázatú, kövér barát ült, olyan szemöldökkel, mint valami kefe. Valósággal rengett a haj rajta, melle alatt kilátszott a piszkos hasa. Mellette egy fiatal nőszemély ült. A taoista letette terhét, és melléjük telepedett.

Mikor Mélybölcességű a közelükbe ért, a kövér szerzetes láthatóan meghökkent, de felugrott és üdvözölte a jövevényt:

– Foglaljon helyet, tisztelendő testvérem, és tartson velünk!

– Miért tettétek tönkre a kolostort? – emelte fel a botját Mélybölcességű.

– Foglalj helyet, tisztelendő testvérem – folytatta zavartalanul a másik –, és hallgass meg.

– Beszélj csak, beszélj! – mondta Lu Ta, a szeme közé nézve.

– Beszélek hát. Ez a kolostor azelőtt pompás hely volt. Rengeteg földje volt, és nagyszámú szerzetes lakott benne. Azok a vén barátok ott azonban folyvást tobzódtak, részegeskedtek, paráználgodtak, nőket tartottak, úgyhogy a kolostor apátja sem tudott semmit tenni ellenük, sőt, a végén hamis vádakkal őt magát is elűzték. Erre aztán a szerzetesek is szétszéledtek, a kolostor pusztulásnak indult, hiszen közben a földeket is mind eladták. Én és ez a taoista csak nemrég telepedtünk meg itt, és éppen azon vagyunk, hogy rendbe hozzuk egy kissé ezt a szörnyű romlást.

– Hát ez a nőszemély kicsoda? – firtatta gyanakodva Mélybölcességű. – Itt ül, és bort iszik.

– Hallgass ide, tisztelendő testvérem. Ez az asszonyság a kolostor hajdani pártfogójának, a szomszéd faluba való Vang úrnak a lánya. Pártfogónk azóta tönkrement, és mostanában igen nehéz helyzetben van. Háza népe szétszéledt, az asszonyság apósa is beteg, úgyhogy rizst jött kölcsönkérni. Pártfogónk hajdani jószágára való tekintettel, igazán minden rossz szándék nélkül megkínáltam egy kis borral. Ne hallgass, tisztelendő testvérem, azokra a vén barmokra.

Lu Tát elgondolgoztatták a hallottak, és így szólt:

– Nem is engedem, hogy néhány vén barát így felültessen! – azzal fogta a botját, és visszaindult a konyha felé. Az öreg szerzetesek éppen a kását ették, amikor Lu Ta közéjük rontott, és rájuk bődült:

– Hát ti vagytok azok voltaképpen, akik tönkretettétek a kolostort és még mertetek a szemembe hazudni!

– Ne hallgass azokra, tisztelendő testvérünk! – kiáltották kórusban az öregek. – Láttad, hogy asszonyt is tartanak! Biztosan látták, hogy kardod is van, botod is van, náluk meg nem volt semmi fegyver, és így nem mertek veled szembeszállni. Ha nem hiszel nekünk, menj csak vissza megint, és meglátod, hogyan fogadnak majd. Gondolkozz csak: azok ott bort isznak és pecsenyét zabálnak, nekünk meg még kásánk sincs elegendő, sőt, még attól féltünk, hogy megeszed előlünk.

– Igazatok van – felelte némi habozás után Mélybölcességű, azzal fogta a botját, és elindult újból az apátság felé. Az odavezető kaput azonban zárva találta. Dühbe gurulva, egy hatalmas rúgással kinyitotta és berontott, hát látta, hogy Vasbuddha, szablyát emelve, rohan feléje. Lu Ta elordította magát, és megpörgetve vasbotját, nekirontott. Összezsaptak valami tizenötször, de Vasbuddha nem bírt Lu Tával, egyre csak védekezett. A végén már annyira szorult helyzetbe került, hogy csak azt leste, hol lelhetne egéruat. Repülő Ördög pedig, mikor látta, hogy társa már nem győzi, szintén kardot ragadott, és hátulról nekirontott Lu Tának. Mélybölcességű harc közben egyszerre csak meghallotta léptei zaját a háta mögül, de nem mert hátranézni. Amikor rávetődött hátulról közeledő ellenfele árnyéka, rájött, hogy orvtámadóval van dolga. Felordított:

– Nesze!

Vasbuddha a kiáltásra megzavarodott, és otthagya a harcot, futásnak eredt. Lu Ta megfordult. Ellenfele már csak háromlépésnyire volt tőle.

A két gazfickó most már szembe támadta Lu Tát, és összezsaptak vagy tízszer. Mélybölcességű azonban éhes volt, meg fáradt is a hosszú úttól, nem bírt a másik kettő friss erejével. A végén egéruat vett, és elszaladt. A másik kettő még üldözte egy darabig, de a kőhídnál elmaradtak.

Mélybölcességű jó sokáig futott, míg a végén megállt, hogy kifújja magát. Kétségek gyötörték: „A holmimat otthagytam a konyhaisten előtt. Ha nem hozom el, nem lesz miből élnem az úton, éhes is vagyok. Mit csináljak?” Már éppen vissza akart indulni, de nem tudta végképp elszánni magát.

– Ők ketten vannak, én meg csak egyedül – mormogta magában. – Hiába kockáztatnám csak az életemet. – Megfordult hát nagy kelletlenül. Néhány mérföld után egy nagy vörösfenyőerdőbe ért. „Pompás vadon” – állapította meg. Amint az erdőben gyönyörködött, észrevette, hogy a fák közül valaki leskelődik. Nézte őt, aztán köpött egyet, és eltűnt. „Ez a jómadár biztosan valami útonálló – gondolta magában Lu Ta –, kereskedőkre leskelődik, de meglátta, hogy baráttal van dolga, ezért hát köp rám és elbújik. Éppen jó, hogy beléje botlottam. Nincs mit tenni, lehúzódom róla a ruháját, majd csak kapok érte valamicske bort meg ételt.” Azzal felemelte a botját, és berontva az erdőbe, kiáltozni kezdett:

– Hej, te erdei jómadár, bújj csak elő!

A fickó az erdőből nagy hahotával válaszolt:

– Én kitértem előled, te meg a kardom alá szaladsz? – Azzal magasra emelt karddal kirozott a fák közül, ezt kiáltva – Magadat okold, te kopasz számár, ha most itt hagyod a fogad!

Majd mindjárt megtudod, kivel van dolgod! – felelt vissza Lu Ta, azzal nekirozott emberének. Az meg egyszerre csak megállt: – Igen ismerős a hangod, te barát! – kiáltotta. – Ki vagy?

– Majd a háromszázadik összecsapás után megmondom – gúnyolódott a szerzetes.

A másik nagy haraggal nekirohant. Tízegynéhány összecsapás után az ismeretlen elismerően felkiáltott:

– Derék legény ez a szökött barát! – Újra összecsaptak vagy ötször, mikor az útonálló megint megszólalt:

– Pihenjünk egy kicsit, beszédem van veled. – Mindketten lebocsátották fegyverüket, és félreugrottak.

– Mondd meg hát a neved – kezdte újra Lu Ta ellenfele –, mert igen ismerős a hangod. – Mikor aztán Lu Ta bemutatkozott, az útonálló eldobta a kardját, leborult Lu Ta előtt, és így szólt:

– Hát nem ismered meg Si Csint?

– Hát persze! – kiáltott fel örvendezve Lu Ta is. – Ifjú Si! – és viszonzta az üdvözlést.

A két barát letelepedett egymással szembe, és mesélgetni kezdték, mi történt velük, amióta nem látták egymást. Kiderült, hogy Lu Ta elfogatásának hírére Kilencsárkányos is elmenekült Vejsouból, és Jenanfuba igyekezett, ahol mesterét kereste, de nem találta. Azután az Északi Fővárosban töltött egy kis időt, míg a végén minden pénze elfogyott, úgyhogy nem volt mit tennie, végül is útonállásra adta a fejét.

– Ha éhes vagy, bátyám – mondta Si Csin, amikor Mélybölcességű beszámolt neki szorult helyzetéről –, van itt egy kis szárított hús és lepény, nesze, egyél.

Mikor aztán Lu Ta jóllakott, Kilencsárkányos azt javasolta, hogy most már kettesben menjenek vissza barátja otthagytott holmijaiért. El is indultak vissza a kolostorba. A két gazfickó ott üldögélt a köhíd tövében. Mélybölcességű harsány hangon odakiáltott: – Gyertek csak, gazemberek, gyertek! Most aztán megküzdünk életre–halálra!

– Egyszer már megraktunk – gúnyolódott a kövér szerzetes –, hogy merészkedtél most megint előbújni?

A két ellenfél egymásnak rontott. Lu Ta azonban, most már, hogy maga mögött érezte Si Csint, meg hogy jól is volt lakva, végre igazán meg tudta mutatni, mi lakik benne. Nyolc-kilenc összecsapás után Vasbuddha meghátrált, és futásnak eredt. Repülő Ördög, látva társa vereségét, segítségére sietett. Mikor ezt Si Csin meglátta, előugrott a fák közül, és rájuk ordított:

– Ne fuss, gazember! – Azzal ledobva szalmakalapját, nekitámadt Repülő Ördögnek. Négyesben folyt most már a harc. Lu Ta visszaszorította Vasbuddhát a híd közepéig, ott aztán akkora csapást mért rá, hogy az belefordult a vízbe. Repülő Ördög, látva társa vesztét, megfutamodott.

– Ne szaladj! – kiáltott utána Kilencsárkányos, azzal utána eredt, beérte, és egy csapással vállig hasította. Így ért a két nyomorult gazfickó dicstelen véget. A két barát fogta a gazfickók hulláját, és belökte egy szakadékba, aztán elindultak a konyha felé Lu Ta holmijáért.

Az öreg szerzetesek közben, mikor látták, hogy Lu Ta elfutott, a két gazembertől való féltükben mind felakasztották magukat. Mire a két barát rájuk lelt, valamennyien halottak voltak. Mélybölcességű és Kilencsárkányos továbbment. Mikor az apátság mögé értek, ott kiderült, hogy a nőszemély a kútba ölte magát. Végigjárták az épületeket, de nem találtak sehol senkit, csak egy helyen, az ágyon három-négy csomag ruhát. Kilencsárkányos kibontotta őket, s némi pénzt talált. Ezt és a legjobb ruhákat magához vette. Ezután ismét a konyhához mentek, és látva, hogy maradt még élelem, tüzet raktak, és jóízűen belakmároztak. Aztán felszedelőzködtek, csóvákat csavartak, és a négy sarkán felgyújtották az egész kolostort. Szél kerekedett, és csakhamar lángba borult a kolostor valamennyi épülete.

A két barát várt még egy ideig, amíg meggyőződtek róla, hogy a tűz elvégzi pusztító munkáját, aztán így szóltak:

– Pompás hely a császár kertje, de nem jó soká lakni benne. Legjobb lesz, ha tovább megyünk innen.

Mentek egész éjszakán keresztül. Mikor pitymallani kezdett, a messzeségben egy falut pillantottak meg. Csakhamar odaértek. A falu előtti hídnál betértek az ott levő kocsmába. Bort és ételt rendeltek és megreggeliztek. Mikor jóllaktak, Mélybölcességű barátjához fordult:

– Merre tartasz, öcsém?

– Visszamegyek a Gyérvirághegyre, Csu Vuékhoz – felelte Kilencsárkányos. – Ott töltök egy kis időt, aztán majd csak lesz valami.

– No, jól van, öcsém – mondta Mélybölcességű. Azzal benyúlt az iszákjába, előkotorászott egy pár arany-ezüst borosedényt, és barátjának adta. Azzal a két barát felszedelőzködött, fizettek és útnak indultak. A falut elhagyva, vagy hat-hét mérföldnyi út után, elágazáshoz értek.

– Itt az idő, öcsém – mondta Lu Ta –, hogy elváljunk. Én a Keleti Fővárosba tartok, ne kísérj tovább. Ezen az úton jutsz el Huacsouba. Találkozunk még. Ha alkalom adódik, adjál hírt magadról. – Azzal elbúcsúztak egymástól, és elindult mindegyik a maga útján.

Nyolc-kilenc napi út után Mélybölcességű megérkezett a Keleti Fővárosba. Bizonytalanul kódorgott a zshivajgó lármás utcákon, a nagy sokadalomban. Végre, elszánta magát, és megkérdezte az egyik járókelőt, merre van a Tahsziangkuo-kolostor. Elindulva a mutatott irányba, csakhamar odaért. Egyenesen a vendégszállásra ment.

A vendéglátó barát, mikor jelentették neki a jövevény érkezését, előjött és egy ideig némi bizalmatlansággal méregette az idegen marcona külsejét, vasbotját, hatalmas kardját, jókora batyuját.

– Honnét jöttél, tisztelendő testvérünk? – kérdezte tőle.

Mélybölcsségű letette holmiját, botját, és illendően üdvözölte. Az viszonzta az üdvözlést, majd Mélybölcsségű válaszolni kezdett:

– A Vutajsanról jövök, itt van az apátúr levele, melyben a Tisztaságos főapátúr oltalmába ajánl, hogy fogadjon be a kolostorba valami szerzetesi munkára.

– A Vutajsan-kolostor főapátjától hoztál levelet? – enyhült meg a vendéglátó barát. – Fáradj be velem, tisztelendő testvérem, az apátságba.

Az apátságba érve, Mélybölcsségű előkaparászta a levelet, és a kezébe fogta, de a vendéglátó barát rászólt:

– Hogy lehet az, tisztelendő testvérem, hogy nem ismered a regulákat? Ha az apátúr elé járulsz, le kell tenned a kardodat, és rendünk hét szent jelvényével felékesítve, füstölővel a kezeden kell kifejezned előtte hódolatodat.

– Hamarább is mondhattad volna! – méltatlankodott Mélybölcsségű, de azért–úgy tett, ahogy a vendéglátó barát mondta. Persze nemigen értett a kegyszerekkel való bánásmódhoz, így aztán a vendéglátó barátoknak kellett megint eligazítani a dolgot.

Nemsokára előlépett a főapát. A vendéglátó barát bemutatta neki a jövevényt, majd odasúgta Lu Tának, hogy fejezze ki hódolatát a főapát előtt. Mélybölcsségű azonban zavarában nem tudta, mit csináljon a füstölővel, csak szorongatta a kezében. A vendéglátó barát végül is megszánta, kivette a kezéből, és az oltárra tette. Ezután meg úgy belemelegedett a hajlongásba, hogy megint csak rá kellett szólni, hogy hagyja már abba. A vendéglátó barát közben, mondanom sem kell, majd megszakadt a nevetéstől.

A főapát elolvasta a levelet, amelyben apróra meg voltak írva Mélybölcsségű viselt dolgai, de a végén azzal a kéréssel fejeződött be, hogy ne utasítsák el Lu Tát, mert minden remény megvan arra, hogy végül el fogja érni a megigazulást. A levél elolvasása után a főapát elbocsátotta Lu Tát, akit egy növendékszerzetes a szállására kísért.

A főapát egybehívta a kolostor előjáróit

– Lássátok, tisztelendő atyák – kezdte –, micsoda ügyefogyott ember ez a vutajساني apátúr. Ez a jövevény határörkapitány volt valamikor, aztán, mert agyonvert valakit, hát szerzetes lett. Kétszer is nagy botrányt csinált a kolostorban, ezért hát nem bírták ki vele tovább. Nem tudták hova tenni, így a mi nyakunkba varrták! A vutajساني főapát kérését nem utasíthatjuk vissza, de mi lesz akkor, ha nálunk is garázdálkodni kezd?

– Én is úgy vélném – szólt a vendéglátó barát –, hogy ez a barát nem fest valami ájtatosformán. Hogy is fogadhatnánk be?

– Támadt egy gondolatom, tisztelendő testvéreim – mondta ekkor a felügyelő barát. – Ott van a zöldségeskertünk a Keserúdatolya Kapun túl. A helyőrségbeli katonák és a külvárosi csavargók állandóan fosztogatják, juhokat, lovakat engednek rá, szörnyű pusztítást művelnek. A kertre most csak egy öreg barát vigyáz, aki teljesen tehetetlen velük szemben. Mi lenne, ha ezt az embert bízánk meg a kert őrzésével? Ez majd ráncba szedné őket.

– Helyesen szóltál, testvérem – bólintott a főapát, azzal így szólt a tanácsadó barátokhoz: – Keressétek meg ezt az embert, és ha már jóllakott, hozzátok ide.

Mélybölcességű nemsokára meg is jelent a főapátnál. A főapát közölte vele a döntést és hozzátette:

– Mindennap beküldesz tíz teher zöldséget a kerti munkásokkal, a maradék felett te rendelkezel.

– Az én apáturam azzal küldött ide – ellenkezett Mélybölcességű –, hogy valami kolostori tisztséget kapok. Ha már nem is lesz belőlem felügyelő barát vagy kincstáros, mért tesztek meg kertésznek?

– Nem érted te ezt, tisztelendő testvérem – avatkozott közbe az előimádkozó barát. – Most jöttél csak, érdemeket sem szerezhettél még, hogy akarnál egyszerre felügyelő barát lenni? A kertészkedés, az is szerzetesi hivatal. Én pedig nem leszek kertész – makrancoskodott Mélybölcességű –, hanem felügyelő vagy kincstáros.

– Hallgasd meg, amit mondok – vette át most a szót a vendéglátó barát. – A tisztséget viselő barátok között sokféle van. Csekélységem például vendéglátó barát, csak a jövő–menő vendégekkel, átutazó barátokkal törődöm. Ami a törvénytudó barát, a tanácsadó barát, a kancellista, az előimádkozó munkakörét illeti, ezek mind magas hivatalok, és bizony nem könnyű a munkájuk. A felügyelő barát, a kincstáros, a számvevő, a háznagy a kolostor vagyont kezel. Te csak most jöttél éppen, hogyan illethetne meg ilyen magas hivatal? Ott van aztán még a kulcsár, aki a készleteket osztja el, a szentélyek felvigyázója, a kegyhelyek őre, az alamizsnás barát, a fürdőházi barát, ezek is mind fontos tisztségek, a középső rangosztályba tartoznak. Van aztán a harangozók felvigyázója, az étekmester, a teamester, a fősöprögető és a főkertész. Ezek is tisztségek, ha a legalsóbbak is. Egyévi kertészkedés után előléphetsz, és te leszel a harangozók felvigyázója. Ha ott is becsületesen kitöltesz egy évet, lehet belőled fürdőházi barát. Megint egy év után elérheted esetleg a kincstárosi tisztséget.

– Hát jól van – egyezett bele Mélybölcességű –, megyek holnap a kertészetbe.

A főapát még aznap, miután végzett egyéb dolgaival, megíratott egy hirdetményt az új főkertész kinevezéséről, és kiküldte a zöldségeskertbe, hogy akasszák ki a kapura. Másnap reggel pedig ünnepélyesen átadta Mélybölcességűnek főkertészi kinevezését. Mélybölcességű összeszedte holmiját, és két barát kíséretében elindult, hogy elfoglalja hivatalát.

Közben legyen mondva, hogy a zöldségeskert környékén állandóan ott tanyázott vagy húsz-harminc semmirekellő csavargó. Jórészt szerencsejátékosok voltak, de főként abból éltek, hogy rendszeresen fosztogatták a kolostor kertjét. Amint ezen a napon a kert kapujához értek, szemükbe ötlött a frissen kifüggesztett hirdetmény: „A Tahsziangkuo-kolostor a főkertészi tisztséggel Lu Mélybölcességűt bízta meg, aki holnaptól kezdve átveszi az ügyek intézését, és meghagyta neki, hogy tartson távol a kerttől minden rendű és rangú naplopó és kártevő népséget.”

A hirdetményt elolvashván, a csavargók összehívták társaikat, és megállapodtak abban, hogy majd móresre tanítják az új főkertészt. Az egyikük így szólt:

– Gondoltam egyet. Még nem is ismer bennünket, minek rontunk hát egyszerre neki? Ha megjön, csalogassuk oda a trágyagödör széléhez, mintha tiszteletünket akarnánk kifejezni előtte, akkor aztán kapjuk el kezét–lábát, és dobjuk be a gödörbe. Jó lecke lesz neki.

– Remek, remek! – kiáltották a többiek. Azzal alig várták, hogy megjöjjön az új főkertész.

Mélybölcességű megérkezvén, lerakta holmiját a kertészházban. A kertészek üdvözlésére

siettek, és átadták neki a kulcsokat, aztán a régi főkertész és Mélybölcességű két kísérője elindult vissza a kolostorba. Az új főkertész pedig elindult a kert megszemlélésére. Egyszer csak elébe állott egy csapat csavargó, nagy tál gyümölcsökkel és boroskancsókkal és mosolyogva üdvözölték:

– Hallottuk, hogy tisztelendő atyánk most foglalja el hivatalát; mint jó szomszédok eljöttünk hát tiszteletünket tenni.

Mélybölcességű gyanútlanul követte őket a trágyagödör felé. A csavargók ekkor nekirontottak, egyikük a bal, másikuk a jobb lábát akarta elkapni, hogy lerántsák a földre. No de hiszen jóval is kezdtek ki! Olyannal, akinek

*Rúgásától vad tigrisek bős szíve is megreteg,
Ökle elől sárkányok is tengerbe meneksenek.*

Mert hát:

*Környes-körül a kis kertben csend és nyugalom van,
S szemünk láttára hirtelen csatatér lesz nyomban.*

Hogy aztán a csavargók hogy jártak Mélybölcességűvel, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben a Tarka Barát kitepi a földből a fűzfát,
Párduckoponya pedig betéved a Fehér Tigris Csarnokba*

Közben legyen mondva, hogy a Keserűdatolya Kapunál tanyázó csavargóknak volt két vezérük: Útipatkány volt az egyik, becsületes nevén Harmadik Csang, a másik Fűvikígyó, polgári nevén Negyedik Lin. Ezek ketten siettek először a jövevény üdvözlésére.

Mélybölcességű már jóformán a trágyagödörhöz ért, amikor látta, hogy a csavargók nem mozdulnak, csak megállnak a trágyagödör mellett, és azt hajtogatják:

Tiszteletünket szeretnénk kifejezni előtted, barát uram.

– Ha már szomszédok vagyunk – felelte Mélybölcességű fáradjatok be a házba, és foglaljatok helyet.

Útipatkány és Fűvikígyó azonban csak leborultak a földre előtte, és amikor látták, hogy a barát közelebb jön hozzájuk, hogy az illendőség szabályai szerint felsegítse őket, kinyújtották feléje kezüket. Mélybölcességű gyanút fogott: „Ezek csak várnak, és nem akarnak elébem jönni. Talán csak nem akarnak lekapni a lábamról? No hiszen, meg akarjátok cibálni a tigris bajuszát? Majd mindjárt becsületesre tanítlak benneteket!” Azzal közelebb lépett. A két vezér újabban üdvözlő szavakat mormogott, majd hirtelen nekiugrottak, hogy elkapják Lu Ta két lábát. Mélybölcességű sem volt rest, felemelte jobb lábát, és Fűvikígyó egy hatalmas rúgástól belebukfencezett a trágyagödörbe. Útipatkány menekülni akart, de Mélybölcességű bal lába rúgása őt is a társa után küldte, úgyhogy a két zsvány egyszerre csak ott evickélt nyakig a trágyalében. A többi csavargó kimeredt szemekkel, tátott szájjal bámulta a történetet, és már el akartak iszkolni, amikor Mélybölcességű rájuk dörrent:

– Aki futni merészel, szintén a trágyagödörbe kerül!

A csavargók moccanni sem mertek. A két vezér kétségbeesetten kapálózott a feneketlen mélységű trágyagödörben. Egész testük merő ganéj lett, a hajukban férgek nyüzsögtek, úgy nyöszörögtek:

– Bocsáss meg nekünk, tisztelendő atyánk!

– Hé, fickók! – fordult Mélybölcességű a többi csavargóhoz. – Megbocsátok nektek, húzzátok ki gyorsan ezt a két jómadarat.

A csavargók nagy nehezen kirángatták a két vezért a trágyagödörből, de azok olyan bűdösek voltak, hogy a közelükbe sem lehetett menni. Mélybölcességű nagy hahotázva az öntöző medencéhez zavarta őket, hogy mosdjanak meg, aztán, amikor már úgy-ahogy rendbe szedték magukat, beinvitálta az egész társaságot a kerti házba. Ott aztán rájuk förmedt:

– Be ne csapjatok, jómadarak! Mondjátok csak el szépen, miért akartatok csúfot üzni belőlem.

– Idevalósiak vagyunk – felelték térdre borulva a csavargók szerencsejátékából tengetjük életünket. Ez a zöldségeskert látott el bennünket élelemmel. A kolostor már ki akart velünk egyezni néhányszor, hogy pénzt kapunk, csak ne bántsuk a kertet, de nem mentünk bele. Honnét jöttél, tisztelendő atyánk, hogy eddig még sosem láttunk a kolostorban? Mától fogva alávetjük magunkat akaratomnak, csak ne bánts.

A jenani végvárban a határőrök kapitánya voltam, az öreg Csung keze alatt – felelte büszkén Lu Ta. – Sok ember vére nyomja a lelkemet, így hát elhatároztam, hogy barátta leszek. A vutajszani kolostorból jöttem, Mélybölcességűnek hívnak. Nehogy azt higgyétek, számít nekem, hogy ennyien vagytok! Kívánám magamat egy ezred lovas közül is.

A csavargók meghökkenten fejezték ki elismerésüket, aztán elbúcsúztak. Mélybölcességű még rendet csinált a háza táján, aztán nyugovóra tért. Másnap a csavargók tanácsot tartottak. Pénzt adtak össze, vettek rajta tíz kancsó bort meg egy malacot, és azzal indultak el Mélybölcességűhöz.

– Ugyan mire való ez a pénzpocsékolás? – szabadkozott Mélybölcességű.

– Nagy szerencse számunkra, tisztelendő atyánk – hízelkedtek a csavargók –, hogy megismerkedhettünk. Urunknak akarunk fogadni.

Mélybölcességű nagyon megörült. Ettek, iddogáltak, nótáztak, beszélgettek, játszottak, tréfálkoztak. Már igen össze is melegedtek, amikor varjúkárogás ütötte meg fülüket. A vendégek, összevacogtatva fogukat, szinte egyszerre kiáltották:

– Vörös száj az égbe, fehér nyelv a földbe!

– Micsoda madárnyelven beszéltek? – ütődött meg Mélybölcességű.

– Rosszat jelent a varjúkárogás – magyarázták a csavargók –, így védekezünk ellene. A közelben egy fűzfán fészket rakott nemrég egy varjú, az kiáltozik.

– Hozzunk létrát, és üssük le a fészket – javasolták néhányan.

– Jó lesz – mondták a többiek –, hadd szabaduljunk meg ettől a vészmadártól. – Azzal elindultak létrát keresni.

Mélybölcességű elgondolkozott magában, aztán egyszerre csak odament a fűzfához, ledobta csuháját, úgyhogy kilátszott tetovált háta. Azzal jobb kezével megragadta alul a fatörzset, bal kezével feljebb, nekiveselkedett és dereka egy hatalmas rántásával tövestül kirántotta a fűzfát a földből. A csavargók ennek láttára üdviválgásban törtek ki.

– Ez semmi – legyintett Lu Ta. – Holnap majd megmutatom, hogyan tudok fegyverrel bánni.

Másnap vizonzásképpen Mélybölcességű vendégelte meg a csavargókat. A vendégek kíváncsian sürgették a házigazdát, mutassa hát be fegyverforgató művészetét. Mélybölcességű előhozta vasbotját. A vendégek elszörnyűködtek:

– Ezt legföljebb egy bivaly tudná megmozdítani! – jegyezték meg fejcsóválva. Mélybölcességű pedig a középre szökött, és megforgatta a botot, hogy csak úgy süvített a levegőben, aztán mindenféle gyakorlatokat végzett vele annak rendje és módja szerint, úgyhogy a legkiválóbb szakértők sem találtak volna benne hibát. A vendégek hangos kiáltásokkal nyilvánították tetszésüket.

Javában élvezték a mutatványokat, amikor egyszer csak észrevették, hogy a kert fala mögül egy tiszt nézi őket, és helyeslően állapítja meg:

– Tökéletes!

Mélybölcességű leeresztette botját, és odanézett, szemügyre vette az idegent. A fal egyik részén bekandikáló idegen csúcsosra csavart kék selyemkendőt viselt a fején, haja kétoldalt hátul két fehér

jáde-gyűrűre volt felcsavarva. Tarka zöld, selyem vitézi kabátot viselt, amelyet derekán vidrafarok és teknősbékahát mintákkal kivert ezüstöv tartott össze. A lábán hegyes orrú fekete cipőt viselt, kezében összehajtogatott hsziicsuani papírlegyezőt tartott. Az arca olyan volt, mint egy párducé, kerek szeme, fecskeáll, tigrisszakáll volt, lehetett vagy nyolc láb magas, és úgy harmincnégy-harmincöt éves.

– Ki ez a tiszt? – kérdezte Mélybölcességű a csavargóktól. – A nyolcszázézes császári gárda vívómestere, Lin Csung, a Párduckoponya – volt a válasz.

– Fáradj beljebb! – invitálta Mélybölcességű a tisztet.

Az átlépett a fal omladékos részén, ahonnan az előbb nézte őket, és letelepedett közékük. Nagyon megörült, amikor megtudta, hogy Mélybölcességű katonaviselt ember, és annak idején jól ismerte apját, az öreg Lint.

– A feleségemmel éppen a Szent Hegy templomába igyekeztünk egy kis ájtatosságra – mondta amikor megláttalak benneteket a kerítésen keresztül. Gondoltam, elnézlek egy kicsit benneteket, és előreküldtem feleségemet Brokáttal, a szolgálóval.

Az új ismerősök csakhamar élénk eszmecserébe kezdtek. Lin Csung, a Párduckoponya, és Mélybölcességű testvériséget fogadtak egymásnak. Javában borozgattak, amikor Brokát, a szolgáló jelent meg a fal nyílásánál, lihegve, kivörösödött arccal, és odakiáltott hozzájuk:

– Mit üldögélsz itt, uram? A templomnál idegenek huzakodnak a feleségeddel.

– Hol? – kérdezte felugorva Párduckoponya.

– Mikor a templom melletti fogadóhoz értünk – folytatta még mindig lihegve Brokát –, egy csapat semmirekellő váratlanul körülfogta asszonyodat, és nem akarják elengedni!

– Ne haragudj, tisztelendő bátyám – szabadkozott Párduckoponya –, majd még látjuk egymást! – Azzal Brokáttal együtt rohant a templomhoz. Amint odaértek, látta, hogy a templom előtti kerítés mellett egy csapat ijjal, kürttel, lépvesszővel felszerelt léhűtő ácsorog, a lépcsőn pedig, háttal neki, fiatalember áll, aki az ő feleségét tartóztatja vissza, és ezeket mondja neki:

– Gyere be egy kicsit, szeretnék szót váltani veled.

Párduckoponya felesége a szégyentől pirosan felelte:

– Hát van igazság ezen a világon, hogy becsületes emberből így csúfot üznek?

Párduckoponya odarohant, és vállon ragadta a fiatalembert.

– Szégyen, gyalázat! Becsületes ember feleségéből így csúfot üzni! – kiáltotta, és már ütésre emelte öklét, amikor megismerte a fiatalembert: Kao Csiu marsall fogadott fia volt.

Mikor Kao Csiu elnyerte magas hivatalát, nem volt családja, aki támogassa, ezért hát a házába fogadta nagybátyja fiát, és úgy bánt vele, mint édesgyermekével. Ez a fickó aztán, fogadott apja hatalmával a háta mögött, hamarosan hírhedtté tette magát az egész városban garázda tetteivel. Különösen mások feleségét szerette elcsábítgatni. A város népe persze félt a hatalmától, és senki sem mert szembeállni vele. Csak Kéjcsillag néven emlegették.

Párduckoponya ökle lehanyatlott.

– Mit avatkozol a dolgomba, Lin Csung? – förmedt rá az ifjú Kao. Nem tudta, hogy a vívómester

feleségével kezdett ki, mert abban az esetben talán meggondolta volna a dolgot. Látva, hogy ez nem mozdul, egy kicsit nekibátorodott. A léhűtők is köréjük sereglettek, és csitítgatni kezdték a felbőszült férjet:

– Ne haragudj, vívómester uram – mondták –, a fiatalúr nem tudta, kivel van dolga, innét ered ez a kis összekoccanás. Párduckoponya dühe csak nem csillapodott, szikrázó szemekkel méregette felesége megháborítóját. A léhűtők azonban félretuszkolták, majd Kéjcsillaggal együtt elsiettek.

Párduckoponya éppen hazafelé indult feleségével és a szolgálóval, amikor egyszerre csak azt látták hogy Mélybölcességű, hatalmas botját forgatva, ugyancsak rohan a templom felé, nyomában húsz-harminc csavargóval.

– Hova sietsz, tisztelendő bátyám? – kérdezte Párduckoponya.

– Gondoltam, segítünk neked egy kicsit – felelte a barát. Párduckoponya csitítgatta barátját, hogy nem történt semmi baj, meg aztán, hogy feljebbvalójának, a hatalmas marsallnak a fia ellen úgysem tehetnek semmit, de Mélybölcességű csak azt dörmögte:

– Lehet, hogy te félsz a hatalmas marsall úr fiától, én azonban egy cseppet sem tartok tőle. Kerüljön csak egyszer a kezem közé ez a jómadár, majd megtanítom becsületre ezzel a bottal.

– Igazad van, igazad van – helyeselt Párduckoponya, mert látta, hogy Mélybölcességű tökrészeg.

– Ha lenne valami – biztosította utoljára barátját Mélybölcességű –, csak szólj és jövök! – Azzal elváltak egymástól. Lin Csung háborgó szívvel vitte haza feleségét.

Az ifjú Kao is nagy bánatosan tért haza palotájába kísérőivel. Az összetűzés óta egyre csak Lin Csung felesége járt az eszébe, sehogy sem bírta elfelejteni. Múltak a napok, de hiába gyűltek össze nála cimborái, hogy szolgálatára legyenek valami újabb szórakozás kieszelésében, kedvetlenül bocsátotta el őket.

Volt azonban emberei között valaki, Fu An, a Madárfejű, aki megsejtette, hogy mi bántja az ifjú Kaót. Beállított hozzá hát a palotába, hogy felajánlja szolgálatait. A fiatalúr a könyvtárszobában üldögélt.

– Biztosan valami nagy bánatod van, ifjú uram – szólította meg Fu An –, hogy napok óta ilyen sápadt és levert vagy.

– Honnét is tudhatnád, hogy engem mi bánt? – sóhajtott kedvetlenül Kéjcsillag.

– Kitalálom én rögtön – mosolygott Madárfejű –, ugye, hogy Lin Csung felesége jár az eszedben?

– Eltaláltad – mosolyodott el az ifjú Kao is. – Csak azt nem tudom, hogyan szerezhetném meg magamnak.

– Nem lesz az nehéz! – legyintett fölényesen Fu An. – Te, ifjú uram, Lin Csung vitézségétől félsz, attól, hogy nem fogja tűrni, hogy foltot ejtsenek a becsületén. Pedig hát ő fegyelem alatt áll, és jól tudja, hogy sorsa a mindenható marsall kezében van, hogyan is merne bármit is tenni ellened? A legenyhébb esetben is száműzetés lenne a sorsa, de az sem lehetetlen, hogy az életével fizetne vakmerőségéért. Egy terven töröm a fejem, amelynek segítségével hozzájuthatsz vágyaid tárgyához.

– Sok szép nővel volt már dolgom – sóhajtotta Kéjcsillag de egyik után sem éreztem olyan

emésztő vágyat, mint most. Ha megszerzed nekem, busásan megjutalmazlak.

– Van egy kenyerespajtásom – fűzte tovább a szót Madárfejú – Lu Csien, a palotaőrök egyike. Lin Csung neki igen jó barátja. Menj el holnap, ifjú uram, az ő házához, és készíttess ott lakomát, őt magát pedig elküldjük, hogy csalja el Lin Csungot valamelyik kocsmába. Közben én elküldök valakit Lin Csung feleségéhez azzal az üzenettel, hogy férje Lu Csien házánál lerészegedett, és alighanem gutaütést kapott, jöjjön gyorsan a segítségére. Ha aztán ilyen módon sikerül összehozni benneteket, elérheted célodat. Az asszonynépség olyan, mint a futó víz. Ha majd meglátja, hogy milyen nagy gavallér vagy, és meghallja édes szavaidat, biztosan beadja a derekát.

– Remek terv! – csapta össze a tenyerét az ifjú Kao. – Ma este elküldök Lu Csienért.

Lin Csung eközben csak nem tudott erőt venni rossz érzésein. Naphosszat ki se lépett a háza kapuján, csak odahaza emésztette magát. Egyszer délután csak hallja, hogy a kapuban valaki utána kérdezősködik. Kisietve Lu Csienbe ütközött.

– Gondoltam, bátyám, fölkereslek – mondta a vendég. – Nem láttalak a városban már jó néhány napja.

– Rossz a kedvem mostanában – legyintett Párduckoponya nemigen járok ki.

– No, akkor eljössz velem – javasolta Lu Csien – megiszunk egypár pohárka búfelejtőt.

Párduckoponya leültette vendégét, és megkínálta teával, azután elindultak.

– Sógorasszony – fordult Lu Csien a barátja feleségéhez –, elviszem a férjedet magunkhoz, egy kis borozásra.

Az asszony kikísérte urát, és még utánaszólt:

– Ne igyál sokat, és gyere korán haza!

A két barát elindult az utcán, mentek egy darabon, amikor Lu Csien hirtelen megszólalt:

– Ne menjünk mihozzánk, bátyám. Tudok itt a közelben egy jó kocsmát, térjünk be oda.

Úgy is tettek. Letelepedtek az egyik ivószobában, rendeltek két kancsóval a legfinomabb borból és mellé még egy tál finom gyümölcsöt úsztatónak. Iddogálás közben megeredt köztük a beszélgetés. Párduckoponya egyszer csak elsóhajtotta magát.

– Mire sóhajtottál olyan nagyon bátyám? – kérdezte Lu Csien.

– Nem tudod te azt, öcsém! – legyintett Párduckoponya. – Hiába törekszik az emberfia teljes erejéből, ha nem akad becsületes gazdája. Méltatlanságok nyomják csak az embert, és mindenféle szennybe, mocsokba keverik!

– Van a császári gárdában jó néhány vívómester – vigasztalta barátját Lu Csien –, de olyan, mint te, nincs több. A marsall úr is, úgy tudom, jó szemmel néz, micsoda méltatlanság bánt hát?

Párduckoponya elmesélte minapi esetét az ifjú Kaóval.

– A fiatalúr biztosan nem ismerte meg a sógorasszonyt – nyugtatta meg Lu Csien. – Csillapodj, bátyám, és igyál.

Lin Csung megivott még vagy nyolc-kilenc pohárral, amikor egyszer csak úgy érezte, hogy ki

kell mennie.

– Rögtön jövök – mondta, azzal kilépett az ajtón, és az egyik sikátor felé tartott, hogy elvégezze dolgát. Már éppen visszafelé tartott a kocsmába, amikor Brokátba ütközött.

– Hát itt vagy, uram? – kapkodta a levegőt a szolgáló a meglepetéstől és a kimerültségtől. – A fél várost bejártam már utánad.

– Mi történt? – kérdezte meghökkenve Párduckoponya.

– Mikor elmentetek – magyarázta a szolgáló fél óra sem telt bele, és nagy sebesen berontott hozzánk egy ember, és így szólt asszonyomhoz: „Lu Csien szomszédja vagyok, férjed veled iddógált, amikor egyszerre csak elállt a lélegzete, és elvágódott a földön. Gyere gyorsan, segíts felápolni!” Mikor asszonyom ezt meghallotta, gyorsan megkérte Vang anyót a szomszédból, hogy vigyázzon a házra, azzal elindultunk az ember után. Az bevezetett minket a házba, de ott csak egy terített asztalt találtunk, tégedet sehol. Már éppen visszafelé indultunk volna, amikor előpattant az a csirkefogó, aki a múltkor a templomnál olyan csúfot tett szegény asszonyommal, és azt mondta: „ülj le egy kicsit, asszonyom, mindjárt jön a férjed is.” Én már éppen kifelé igyekeztem a házból, amikor az utcáról meghallottam, hogy asszonyom segítségért kiált. Mindenfelé kerestelek, de nem találtalak sehol, míg végül Csang, a gyógyszerész, elárulta, hogy látott benneteket betérni ebbe a kocsmába. Ezért aztán rohantam ide. Gyere, uram, gyorsan, siess!

Párduckoponyát e szavak hallatára rettenetes aggodalom fogta el. Nem törődve azzal, hogy a szolgáló követi-e vagy sem, egyet lépve három helyett, rohant Lu Csien házához. Felrohant a lépcsőn, de az ajtó zárva volt. Belülről felesége hangját hallotta:

– Hát van igazság a földön, hogy becsületes ember feleségére rázárják az ajtót?

Aztán az ifjú Kao hangja ütötte meg a fülét:

– Szánj meg, asszonyom, könyörülj rajtam! Még ha kőből is lennél, meg kellene hogy indulj gyötrődésesen!

– Nyisd ki az ajtót, sógorasszony! – dörögte Párduckoponya. Lu Csien felesége, meghallván, hogy a férj jött meg, mit volt mit tenni, sietett ajtót nyitni. Az ifjú Kao közben nagy félelmében kiugrott az egyik ablakon, és úgy menekült. Párduckoponya, berohanva a szobába, sehol sem találta ellenfelét, így feleségéhez fordult:

– Nem tett kárt becsületedben ez a gazember?

– Még nem – suttogta az asszony. Párduckoponya, felgerjedt haragjában, ízzé-porrá tört mindent, majd pedig fogta feleségét, és az időközben megérkező Brokátal együtt hazatámogatta. Otthon magához vett egy hegyes henteskést, és rohant a fogadóhoz. Remélte, hogy még ott kapja Lu Csient, de az már eltávozott. Erre elindult a gazember háza felé. Leste egész estig, hogy mikor jön haza, de csak nem jött. Végül is haza kellett hogy menjen. Felesége csitítgatta:

– Többet már nem hagyom magamat elbolondítani, de te se csinálj semmi bolondságot!

– Ha nem ez a gyalázatos Lu Csien lenne – fújtatott dühében Párduckoponya –, akivel úgy voltam, mint a testvéremmel, és most ilyen bitangul ki akart játszani! Csak az a drága fiatalúr ne vigyázna annyira testi épségére!

Az asszony nagy aggodalmában semmi áron nem akarta többet kiengedni férjét a házból. Lu Csien persze Kao palotájában keresett menedéket, és nem mert hazamenni. Párduckoponya leste a

palota előtt vagy három napig, de hiába. A palotabeliek látták vészjósló arckifejezését, de egyikük sem merte megszólítani.

A negyedik napon Párduckoponyáék éppen ebédnél ültek, amikor beállított Mélybölcességű.

– Hogy van az, hogy olyan régen nem láttalak? – kérdezte barátját.

– Meglehetősen sok dolgom akadt mostanában – háritotta el Lin Csung a kérdezősködést. – Váratlanul jöttél, barátom, nem készültünk a fogadásodra, mit szólnál hozzá, ha kimennénk a városba egy kicsit iddogni?

– Rendben van – jelentette ki Mélybölcességű, azzal elindultak. Az egész napot borozással töltötték, és búcsúzáskor megállapodtak, hogy másnap megint találkozni. Ettől kezdve mindennap együtt ittak, és Párduckoponya dühe és rossz érzései kezdtek lassan elpárologni.

Az ifjú Kao, attól fogva, hogy azon az emlékezetes napon kiugrott Lu Csien házának ablakán, nem merte a dolgot tudatni nevelőapjával, hanem csak szobájában feküdt és betegeskedett. Lu Csien és Madárfejű látogatták meg egy nap. Megdöbbenve látták, hogy a fiatalúr milyen rossz bőrben van.

– Mi gyötör ennyire, ifjú uram? – kérdezte Lu Csien.

– Nem akarok félrevezetni benneteket – mondotta Kéjcsillag. – Attól fogva, hogy már kétszer kudarcot vallottam Lin feleségénél, és hogy ki kellett állnom akkora ijedtséget, a bajom még súlyosabb lett. Ha ez így megy tovább, pár hónap múlva teljesen végem van.

– Nyugodj meg, ifjú uram! – vigasztalgatta a két kegyenc. – Bíz csak ránk, valahogy majd összehozunk veled!

Beszélgés közben egyszer csak belépett a palota orvosa, hogy megvizsgálja a beteget. Lu palotaőr és Madárfejű félrevonultak, és tanácskozni kezdtek. Mikor az orvos munkája végeztével kifelé tartott, elébe állottak:

– Ha azt akarjuk, hogy a fiatalúr meggyógyuljon, szólni kellene a marsallnak, hogy tegye el Lin Csungot az útból, hogy az ifjú úr összekerülhessen Lin feleségével, aki után ez a gyötrő vágyakozás emészt. Ha ezt nem tesszük meg, az könnyen a fiatalúr életébe kerülhet.

– Ezen könnyű segíteni – mondta az orvos –, ma este beszélek a marsall úrral.

– Jelentsd be azt is, hogy már megvan a tervünk, hogy mit tegyünk – tette hozzá a két csirkefogó.

Az orvos aznap este beszámolt Kao Csiunak fogadott fia betegségéről, annak okáról, és a két kegyenc ajánlatáról.

– E miatt a lotyó miatt végezzenek Párduckoponyával? – töprengett Kao Csiu. – Ha viszont megkönyörülök Lin Csungon, azzal a tulajdon fiamat küldöm a halálba. Mit tegyek?

– Lu Csiennek és Fu Annak van egy terve – szólalt meg az orvos.

– Hívasd be őket – döntött Kao Csiu.

Párduckoponya, hogy mindennap inni járt Mélybölcességűvel, már el is felejtette a rajta esett sérelmeket. Az egyik napon, amint megint éppen az utcát rótták, jól megtermett legényt pillantott meg, a fején csúcsosra kötött turbánnal, kopottas vitézi kabátban. A kezében drága mívű kardot tartott, és hallották, amint ezt mondja magában:

– Nem találni hozzáértőre, aki meg tudná becsülni ezt a rendes fegyvert!

Párduckoponya ügyet sem vetett rá, el volt merülve Mélybölcességűvel való beszélgetésében. Mikor elhaladtak előtte, az ember újra rákezdte mögöttük:

– Remek egy kard ez! Milyen kár, hogy nem talál igazi műértőre!

Párduckoponya azonban csak tovább beszélgetett barátjával. Az ember megint megszólalt a hátuk mögött:

– Milyen nagy is ez a Keleti Fővaros, és mégsincs benne egyetlen ember sem, aki igazán értene a fegyverekhez!

Párduckoponya e szavak hallatára megfordult. Az ember kezében megvillant a kard, de olyan fényel, hogy majd belevakult az ember szeme.

– Lássuk csak! – dörögte Párduckoponya, azzal a fegyver után nyúlt. Mélybölcességűvel együtt hosszan nézték, és meglepetve szaladt ki a szájukon:

– Remek kard! Mennyiért adod?

– A tulajdonképpeni ára háromezer köteg pénz lenne, de odaadnám kétezerért is.

– Kétezerért nem kapsz rá vevőt – legyintett Párduckoponya. – Ha ezerért ideadod, megveszem.

– Sürgősen szükségem van pénzre – mondta az ember. – Ha igazán meg akarod venni, engedek az árából ötszázat, ezeröttszázért megkaphatod.

– Ezerért hajlandó vagyok megvenni – kötötte magát Párduckoponya. Az ember nagyot sóhajtva tiltakozott:

– Hiszen annyit ócskavasnak is megér, egy garast sem engedhetek többet.

– No, jól van – egyezett bele Párduckoponya –, gyere velem, megkapod a pénzedet. – Azzal Mélybölcességűhöz fordult:

– Várj rám itt egy kicsit ebben a teaházban, mindjárt jövök vissza.

– Megyek én haza – háritotta el Mélybölcességű –, majd holnap találkozunk.

Párduckoponya hazavezette az embert, és leszámolta neki a vételárat. Aztán megkérdezte:

– Hogy jutottál ehhez a kardhoz?

– Őseimről maradt rám – sóhajtott a legény. – Elszegényedtünk, nem volt mit tennem, el kellett adnom.

– Kik voltak őseid? – érdeklődött tovább Párduckoponya.

– Megölne a szégyen, ha bevallanám! – felelte bánatosan az ember. Párduckoponya aztán nem is kérdezősködött többet.

Az ember fogta a pénzét, és elment. Párduckoponya csak forgatta kezében a fegyvert, és elismerően állapította meg:

– Gyönyörű fegyver! Kao marsall úrnak is van egy drága mívű kardja, de még véletlenül sem mutatná meg senkinek. Többször kértem már, hogy mutassa meg, de csak nem akarta. De most, hogy megvettem ezt a kardot, majd összehasonlítjuk egyszer az övével, melyik a különb. – Le se tette a kardot a kezéből egészen estig, akkor meg a falra akasztotta, és alig várta a reggelt, hogy megint kezébe vehesse.

Másnap délben két szolga állított be hozzá, és így szólt:

– Lin Csung, a marsall küldött hozzád. Hallotta, hogy vettél egy remekbe készült kardot, és megparancsolta, hogy hozd el hozzá, hadd hasonlítsátok össze az övével. A palotában vár rád.

– Hamar elterjedt a kardom híre! – állapította meg magában büszkén Párduckoponya, s azzal elindult a két szolga nyomában. Az úton megjegyezte:

– Nem emlékszem rátok a palotából.

– Csak nemrég állottunk szolgálatba – felelte a két szolga. Csakhamar a palotához értek. A csarnokba érve, Párduckoponya megállt, de kísérői így szóltak hozzá:

– A marsall a hátsó palotában vár rád.

Megkerülték hát a *szélfogó fal*-at, és bementek a hátsó palotába, de ott nem látván a parancsnokot, Párduckoponya megint csak nem akart tovább menni, míg kísérői meg nem biztatták, hogy a marsall a belső terem egyikében várja őt, és meghagyta, hogy vezessék hozzá. Átmentek vagy két-három ajtón, míg végül egy helyiség elé nem értek, amelynek előterét zöld korlát övezte. Kísérői itt megálltak:

– Várj itt egy kicsit, vívómester uram – mondták –, amíg bejelentünk a marsallnak.

Párduckoponya, kardjával kezében, megállt az ajtófüggöny előtt. A két ember bement. Már egy teaőzésznyi idő is eltelt, de nem jött elő senki. Párduckoponya gyanakodni kezdett, és beóvakodott az ajtón. Amint a terembe ért, a szemközti falon meglátta a feliratot: „A Fehér Tigris Csarnoka” – volt ott olvasható sötét betűkkel.

– De hiszen ez a vezérkar ünnepi tanácskozó terme! – eszmélt fel Párduckoponya. – Ide tilos belépni! – Éppen visszafelé igyekezett, amikor csizmás léptek zaja ütötte meg a fülét, és valaki kívülről belépett. Nem volt más, mint maga Kao marsall. Párduckoponya, kardját markolva, előlépett és üdvözlést mormolt, a marsall azonban rákiáltott:

– Lin Csung! Hogy merészkedtél hívás nélkül behatolni a Fehér Tigris Csarnokába? Nem ismered a törvényt? Kardot szorongatsz kezedben: talán csak nem engem akarsz megölni? Mondták már nekem, hogy két-három napja itt ólálkodtál palotám előtt, késsel a kezedben! Biztosan valami gonoszat forraltál!

– Kegyelmes uram! – borult le Párduckoponya. – Hiszen éppen a te két szolgád hozott engem ide, hogy összehasonlítsuk kardjainkat!

– Hol vannak azok a szolgák? – kiáltotta dühösen a marsall.

– Bementek a palotába, és eltűntek, kegyes jótevőm – mentegetőzött Párduckoponya.

– Ostoba fecsegés! – dühöngött Kao úr. – Melyik szolgám merészelve belépni belső termeimbe? Őrség! Fogjátok el ezt a fickót!

Még be sem fejezte szavait, a mellékszobából vagy húsz ember rontott elő, leteperték Párduckoponyát, és bilincsbe verték. Kao úr haragosan förmedt rá:

– Szép kis vívómester vagy te, hogy még a törvényt sem ismered! Miért is léptél volna be kivont karddal az ünnepi csarnokba, ha nem azért, hogy engem megöli! – Azzal parancsot adott, hogy vezessék el a foglyot.

Ha nem így történt volna, hogy következhetett volna be az, hogy hősünket baj kísérje végig Kína széles földjén, a négy égtáj alatt nyugalmat nem lelven? S a jövődő?

Parasztok kopott kabátja harci jelt visel;

Csónakjában öreg halász lobogót emel.

Hogy aztán mi lett Párduckoponya további sorsa, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Párduckoponyát, megbélyegezván,
számúzik Cangcsouba,
de Mélybölcességű a Vaddisznós Erdőben közbeavatkozik*

Ott tartottunk, hogy a marsall odakiáltott embereinek, hogy tartóztassák le Párduckoponyát. Az hangosan tiltakozott a jogtalanság ellen, de Kao úr ráförmedt:

– Mi keresnivalód volt itt a tanácskozó csarnokban? Miért lett volna kard a kezedben, ha nem engem akartál volna megölni?

– Nagyuram parancsa nélkül nem is merészkedtem volna ide – mentette magát Párduckoponya. – Két szolga csalt ide azzal, hogy nagyuram hivatott!

– Hazudsz! – förmedt rá a marsall. – Nincs tudomásom semmiféle szolgálkról! Ha ellenkeznék a fickó – fordult embereihez – vágjátok le! Vigyétek a fővárosi hatóság elé, és mondjátok meg Teng főbíró úrnak, hogy vallassa meg alaposan, vizsgálja ki az ügyet, és hozzon szigorú ítéletet, a kardot meg koboza el!

Az őrség közrefogta Párduckoponyát, és elindult vele. Teng urat még hivatalában találták. Az őrség vezetője letérdepeltette előtte a foglyot, majd pedig átadta a marsall üzenetét, a kardot meg bűnjelként a vádlott elé helyezte.

– Párduckoponya – szólította meg Teng úr –, te a gárda vívómestere vagy, hogy lehet, hogy annyira ne tudd a törvényt, hogy karddal a kezedben szántsándékkal behatolj a tanácskozó csarnokba? Hiszen ez főbenjáró vétség!

– Kegyes uram fényes elméje meg fogja látni, hogy hamisan vádolnak! – fohászzkodott hozzá Párduckoponya. Azzal elmondta apróra Kéjcsillag mesterkedéseit felesége körül, a kardvásárlás és a palotába csalás históriáját.

Az előljáró, meghallgatva Párduckoponyát, levelet írt a marsallnak, és elküldte az őrséggel. Majd kalodába tétette Párduckoponya nyakát, kezét, és levitette a börtönbe. A család csakhamar pénzt és élelmet hozott a rabnak, apósa, Csang vívómester pedig sietett a bíróságra, hogy szokás szerint, megvásárolja a bírák jóindulatát.

Az ügygel foglalkozó hivatalnokok között volt egy Szun Ting nevezetű tisztviselő. Tetőtől talpig becsületes, derék ember volt, és amellet egyenes és szókimondó. Mindig arra törekedett, hogy a lehetőség szerint felmentse a vádlottakat, ezért sokan éppenséggel Buddhának nevezgették. Rögtön átlátta az ügyet elejétől végéig, aztán, amikor az előljáráson tárgyalásra került az ügy, szót kért:

– Ebben az ügyben valóban jogtalanság történt Párduckoponyával. Fel kell őt mentenünk.

– De hiszen akkora bűnt követett el – szörnyedt el az előljáró hogy a marsall megparancsolta, nyilvánítsuk bűnösnek, mert kezében kivont karddal szántsándékkal berontott a csarnokba, és gyilkosságot forgatott a fejében.

– A fővárosi hatóságok talán nem a császári udvar, hanem a marsall személyes rendelkezése alá tartoznak? – érdeklődött szerényen Szun Ting.

– Szamárság! – mormogta zavartan az előljáró. Szun Ting folytatta:

– Mindenki tudja, hogy a marsall, visszaélve hatalmával, milyen gyalázatos erőszakosságokat művel. A saját körében mindenre képes. Most meg, hogy valaki egy cseppet is ellenkezni merészelt vele, hát ráúzen a hatóságokra, hogy végezzék ki, vagy vagdalják el a kezét-lábát. De hát ez talán mégsem az ő családi hivatala!

– Szerinted akkor – tűnődött el az előljáró – valahogy úgy el lehetne intézni Párduckoponya ügyét, hogy száműzetési végzést hoznánk?

– Párduckoponya vallomásából nyilvánvaló – jelentette ki Szun Ting –, hogy ártatlan. Sajnos, a két szolgát nem tudjuk előkeríteni. Ilyenformán annak alapján, hogy a szabályzat ellenére karddal betévedt az ünnepi csarnokba, ítéljük húsz botütésre, és megbélyegezve száműzzük.

Az előljáró személyesen ment el a marsallhoz, és ismertette vele Párduckoponya vallomását. Kao Csiu érezte, hogy alulmaradt, és némi ellenkezés után belenyugodott az ítéletbe.

Még aznap ítékeztek Párduckoponya felett. Levették róla a kalodát, húsz botütést mértek rá, majd előkerítették a tetoválómestert, aki bélyeget ütött az arcára. A száműzetés helyét mérlegelve, a bíróság végül is a cangcsoui fegyenctelep mellett döntött. Ott a bírósági csarnokban mindjárt nyakába is tették a hét és fél fontos vaskalodát, erre ráragasztottak egy cédulát bűnének és rendeltetése helyének megjelölésével. Két poroszló közrefogta, kezükben a kísérőlevéllel, hogy elszállítsák Cangcsouba.

Az előjáróság előtt várta már Párduckoponyát apósa és az egész szomszédság. Elkísérték a város határáig. Ott, a híd mellett, betértek egy fogadóba.

– Hála Szun úrnak – mondta vidáman Párduckoponya –, az a kis pálcázás meg se kottyant, bírok én menni.

De apósa bort és harapnivalót is hozatott, hogy megvendégelje a két poroszlót, mikor pedig már néhány pohárral felhajtottak, némi pénzt nyomott a markukba, útiköltségre.

– Apámuram – szólalt meg ismét Párduckoponya –, igen rám jár most a rúd. Az ifjú Kaóval való összeütközésben igazságtalan ítélet áldozata lettem. Azt mondanám most neked, apámuram: amióta meg nem érdemelt jóindulatodból feleségül vehettem lányodat, az elmúlt három év alatt még csak egy hangos szó sem esett köztünk. Nincs ugyan egy fél gyermekünk se, de soha össze sem különböztünk. Most pedig nagy bajba keveredtem, száműzetésbe indulok, ki tudja, élek-e, halok-e. Aggódo lélekkel hagyom itt az asszonyt, mert tartok tőle, hogy Kao úr tovább űzi ármánykodásait. Aztán meg fiatal is még, minek osztozzon az én balsorsomban. Azt mondom hát: hadd menjek én a magam útján, és ne sújtson mást az én végzetem. Itt, a tisztelt szomszédság színe előtt hadd adjak neki elbocsátólevelet, hadd rendelkezék szabadon magával. Így talán könnyebben megmenekülhet Kao úr fondorlatai elől is.

– Miket beszélsz, édes vőmuram! – tiltakozott elrészekenyedve az öreg Csang. – Mintha te tehetnél arról, hogy sorsod rosszra fordult, és bajba keveredtél! Most ugyan száműzetésbe mész, és rossz sorsod lesz, de előbb-utóbb csak megkönyörül rajtad az ég, hazakerülsz, és úgy leszte, mint annak idején. Magamhoz veszem a lányomat meg a szolgálóját, gondjukat viselem... van miből!... erre a pár évre. Ki sem engedem a házból, hogy Kao úrnak a szeme elé se kerülhessen. Ne bánkódj ezen, hagyd csak rám a gondját. Cangcsouba meg írunk majd, küldünk ruhát is. Hagyj fel ezekkel a bolond gondolatokkal, nyugodtan indulhatsz útnak.

– Köszönöm, apám, kegyes jóvoltodat – hálálkodott Párduckoponya –, de csak nem tudok megnyugodni, hiába is ámitgatnánk egymást. Könyörülj meg rajtam, és engedj kérésemnek, hadd halhassak meg nyugodtan, békességben.

Csang úr persze hallani sem akart a válásról, a szomszédok is tiltakoztak, de Párduckoponya csak ezt hajtogatta:

– Ha nem hajlasz a szavamra, apámuram, megesküszöm, hogy ha sikerülne is hazakeverednem, rá se nézek többé lányodra!

– Ha már így van, hát legyen! – egyezett bele az öreg Csang. – De én megmondom, hogy a lányomat senkihez sem adom! – Azzal szólt a kocsmárosnak, hogy kerítsen valaki írástudó embert meg papírt. Amikor mindez megvolt, Párduckoponya az ecsetje alá mondta neki, amint következik:

A Keleti Főváros nyolcszázézes gárdahadseregének vívómestere, Párduckoponya, minthogy személyében súlyos bűnbe esvén, száműzöttetik Cangcsouba, elmenetelével megmaradásáról vagy elpusztulásáról semmi bizonyos nem tudatik. Lévén, hogy felesége, Csang Csing, fiatal, ezen elbocsátólevelet kívánjuk neki adni, hogy hajlama szerint férjhez mehessen, mindennemű ellenkezésünk nélkül. Mindezeket pedig saját szándékunkból tesszük, senkinek a kényszerítésére. Mivelhogy a jövőben nem lehet bizodalunk, ennek okából állítjuk ki neki ezt az írást. Kelt ekkor és ekkor.

Mikor az ember leírta, Párduckoponya elkérte tőle az ecsetet, aláírta a keltezés előtt, és rányomta hüvelykujja begyét. Éppen átnyújtotta apósának, amikor szívet szakasztó zokogással befordult az ajtón felesége, nyomában a szolgálóval. Egy csomag ruhát cipelt magával ura számára. Párduckoponya asszonyához fordult, és elmondta neki, miben állapotok meg.

– Szerelmes uram – panaszkolta az asszony hangos sírással –, egy szemernyi folt sem esett becsületemen, miért akarsz hát eltaszítani magadtól?

– Jó szívvel vagyok irántad, asszony – nyugtatgatta Párduckoponya –, de félek, hogy különben előbb-utóbb keserves csalódás érne.

– Nyugodj meg, lányom – szólt közbe az öreg Csang is. – A férjed ugyanígy gondolja, de hogy is adnának én téged meg egyszer férjhez? Az ő nyugalmaért van csak erre szükség. Ha, ne adjisten, nem térne vissza, eltartalak én téged életed végéig, csak maradj nálam!

A szerencsétlen asszonynak torkát fojtogatta a zokogás e szavak hallatára. Mikor pedig a levelet is meglátta, megakadt a szíve, és ájultan vágódott el a földön. Férje és apja feltámogatták és nagy nehezen magához térítették, de ekkor meg ismét szünni nem akaró zokogásban tört ki. A szomszédasszonyok vették végül pártfogásukba, és hazakísérték.

Párduckoponya átadta a váláslevelet apósának. Az e szavakkal búcsúzott tőle:

– Ne törődj mással, csak hogy épségben hazajuss! Holnap magamhoz veszem házad népét, és nálam lesznek majd, amíg vissza nem kerülsz. Mehetsz nyugodtan, efelől ne aggódj. Ha lesz alkalmas ember, mindig küldök levelet!

Párduckoponya ezzel felkerekedett. Elbúcsúzott apósától és a szomszédoktól, felkapta batyuját, és útnak indult a két poroszlóval.

A két poroszló előbb a fogházba kísérte Párduckoponyát, majd pedig hazamentek a holmijukért. Eközben történt, hogy egyikük, Tung Csao, éppen szedegette össze cókókóját, amikor betoppant hozzá a kocsmáros az utca végéről.

– Egy hivatalbéli úr vár rád nálam – mondta. – Szeretne beszélni veled.

– Kicsoda? – csodálkozott a fogdmeg.

– Nem ismerem – magyarázkodott a kocsmáros –, csak elküldött érted, hogy gyere hamar.

A poroszló elindult a kocsmáros nyomában. A belső szobában csakugyan ott ült egy úr, csavart csücskös fejkendőben, fekete selyemruhában, fekete lábravalóban. Amint meglátta vendégét, elébe sietett, és hellyel kínálta.

– Nem tudom, hogy tiszteljem becses személyét – húzódozott a poroszló. – Mi végből tetszett keresni?

– Ülj csak le, és nemsokára megtudod – intett az úr. Bort és harapnivalót hozatott, azután megkérdezte:

– A társad hol lakik?

– Itt, az előttünk levő utcában.

Az úr odahívta a kocsmárost, és elküldte a másikért is. Amikor ez is megjelent, ismét mind a ketten érdeklődni kezdtek vendéglátójuk kiléte felől, de ez csak ivásra biztatta őket. Amikor aztán már jó néhány pohárral felhajtottak, a titokzatos úr tíz lat aranyat vett elő a kabátja ujjából, és az asztalra tette.

– Ez a tiétek – szólalt meg –, csak egy kis szívességet kérek érte.

– De hiszen nem is ismerjük uraságodat – hitetlenkedtek a poroszlók. – Minek köszönhetjük bőkezűségedet?

– Cangcsouba mentek, nem? – nézett rájuk az idegen.

– Igen, parancsot kaptunk Párduckoponya fegyenc elszállítására.

– Hát ez az. Lu palotaőr vagyok, Kao marsall bizalmasa.

A két poroszló zavartan tisztelgett a nagyúr előtt.

– Nem vagyunk mi affélék, hogy ilyen nagyúrral egy asztalnál ülhessünk – szabadkoztak.

– Bizonyára tudjátok, hogy Párduckoponya ellensége uramnak. Ma vettem uram parancsát, hogy ezt a pénzt adjam át nektek. Remélem, hogy a kedvére tesztek. Nem is kell messzire menetek, a város környékén valami jó, csendes helyen végezhetek Párduckoponyával, szereztek egy hivatalos papírt elhalálzásáról, jelentitek, ezzel készen is van. Ha esetleg aztán itt, a fővárosban megindulna valami szóbeszéd, a marsall majd elintézi. Nektek semmi bajotok nem lehet.

– Tartunk tőle, uram, hogy ez így nem megy – rázta fejét Tung Csao. – A fővárosi hatóság parancsa szerint élve kell átadnunk, nem végezhetünk vele. Meg aztán, nem is olyan öreg, hát mivel magyarázzuk ki magunkat? Ha valami bonyodalom támad, aligha ússzuk meg szárazon.

– Idehallgass, öreg – csapott a vállára Hszie Pa, a másik poroszló. – Ha a marsall úr őkegyelmességének úgy tetszenék, hogy haljunk meg mind a ketten, egy mukkot sem szólhatnánk! Hát még ha ezt az uraságot küldi hozzánk annyi pénzzel! Ne fecsegy annyit. Egyezzünk meg. Hagyd az emberséges érzelmeidet. Gondolnunk kell a jövőnkre is. Az úton lesz majd egy nagy fenyőerdő, igen vad helyen, ott biztosan végezhetünk vele!

Azzal be is söpörte a pénzt, és a marsall bizalmasához fordult:

– Legyen nyugodt, uraságod. Nem megyünk, legfeljebb öt állomást, de talán csak kettőt.

Világosan értjük a dolgot.

– Te aztán talpraesett fickó vagy! – vidámodott meg Lu úr. – Ha aztán eljön az ideje, vágjátok ki Párduckoponya arcából a bélyeget bizonyágképpen. Akkor még tíz aranyat kaptok. Várom, hogy jó hírrel jöjjetek, csak nehogy valami hiba legyen! – tette hozzá búcsúzóul.

A két poroszló hazavitte a pénzt, szépen megosztottak, azzal fogták cókókjukat meg tűz-víz botjukat, a hivatalos hatalom jelvényét, s a fogdából útnak indították Párduckoponyát.

Hamarosan el is hagyták a várost. Vagy harminc mérföldes út után megálltak pihenni. Ebben az időben az utak mentén mindenütt voltak fogadók, és a hatósági közegeknek meg a fegyvereseknek nem is kellett a szállásért fizetni. Így meg is háltak egy fogadóban. Másnap reggeli után tovább indultak. A hatodik hónapjában járt az év, meglehetősen meleg volt. Párduckoponya annak idején könnyen vette a botozást, de most, pár nap múlva, a nagy melegben felfakadtak a sebei. Nem volt szokva az ilyen fájdalomhoz, és meg-megállt menet közben.

– Értelmetlen egy fickó ez – kezdett morogni Hszie Pa. – Több mint kétezer mérföldes út van még előttünk Cangcsouig. Ha így vánszorog, jó soká érünk oda!

– Elég rossz sorom volt a börtönben – mentegetőzött Párduckoponya –, s a botozást most megint érzem. Legyenek egy kicsit jó szándékkal irántam!

– Menj csak, ahogy bírsz, ne ügyelj erre az okvetetlenkedésre! – nyugtatta meg Tung Csao. Hszie Pa azonban egész úton morgott magában, és sértődötten bökte oda:

– Ilyen az ember szerencséje, hogy éppen egy ilyen mihaszna csirkefogóval kell bajlódunk.

Estére hajlott az idő. Megszálltak hát a legközelebbi fogadóban. A poroszlók letették botjukat, lerakták cókókjukat. Párduckoponya is lerakta zsákját, a poroszlókat megelőzve pénzt kotort elő, vacsorát rendelt mindhármuknak. Hamarosan borozásra került sor. Párduckoponya egykettőre ittasan dőlt félre, nyakán a kalodával. Hszie Pa vizet melegített, és egy tál forró vízzel odalépett hozzá:

– Vívómester uram – szólította meg –, vegyen egy kis lábfürdőt, jól alszik majd utána.

Párduckoponya fel akart tápázkodni, de a kalodától nem bírta.

– Majd én megmosom – buzgólkodott álnokul a poroszló, és Párduckoponya tiltakozása ellenére benyomta mindkét lábát a forró vízbe. A szerencsétlen rab felüvöltött a fájdalomtól. Lába bőre egy pillanat alatt céklavörös lett, és hólyagok lepték el. A kétségbeesett panaszkodásra még Hszie Pának állt feljebb:

– Olyat már hallottam, hogy fegyencek szolgálják ki a poroszlókat, de hogy poroszló a fegyencet? Én itten csupa jó szándékból meg akarom mosni a lábát, és közben nyöszörög! De hiába! Jó tettért jót ne várj! – és így szitkozódott tovább fél éjszaka. Mondanunk sem kell, hogy Párduckoponyának keserves éjszakája volt.

Másnap kora hajnalban, még mielőtt a háznép felébredt volna, Hszie Pa tüzet rakott, és reggelit főzött. Párduckoponya még egész kábult volt, enni sem bírta, de még mozdulni sem, Hszie Pa oldalba bökdöste botjával, hogy felkelésre bírja. Tung Csao közben előszedett egy pár vadonatúj gyékénypapucsot, és rászólt Párduckoponyára, hogy vegye fel. A szerencsétlen hiába kereste régi, kényelmes lábbelijét, már nem találta sehol. Mit volt mit tennie, felvette az új, kemény holmit puffadt, hólyagos lábára. Kifizették a fogadóst, és útnak eredtek.

A fogadóból elindulva alig tehettek meg két vagy három mérföldet, mikor az új lábbeli felszakasztotta Párduckoponya lábán a hólyagokat. Már mozdulni sem bírt, vér és váladék ömlött a lábából, és keservesen jajgatott.

– Gyorsabban, gyorsabban! – förmedt rá Hszie Pa –, mert ha nem, hát felemelem a botomat!

– Könyörüljete rajtam, poroszló urak! – esdekelt Párduckoponya. – Hogy is merészkednék én lustálkodni, amikor tudom, milyen nagy út áll még előttünk! De olyan rettenetesen fáj a lábam, hogy mozdulni sem bírok!

– Majd támogatlak! – lépett melléje Tung Csao. Így mentek aztán négy-öt mérföldet. Mikor aztán már minden erejének végére jutott, egyszerre csak egy félelmes, rengeteg erdőt pillantottak meg maguk előtt a reggeli ködben. A Vaddisznós Erdő volt, a legveszedelmesebb hely a Keleti Fővárosból Cangcsouig vezető úton. Ebben az időben, ha valaki valami gonoszsgot akart elkövetni egy fegyencen, csak adott egy kis pénzt a kísérő poroszlóknak, akik, isten tudja, hány derék legénnyel végeztek már útközben ebben a rengetegben. A két poroszló csak vezette Párduckoponyát a végzetes erdő felé.

– Hajnal óta még tíz mérföldet sem tettünk meg – szólalt meg egyszerre Tung Csao. – Mikor érünk el így Cangcsouba?

– De én nem is bírok már menni – ellenkezett Hszie Pa. – Pihenjünk egyet itt az erdőben. – Az erdőbe érve lerakták hát poggyászukat, és leheveredtek a fák tövébe. Párduckoponya még egyre nyögött a sebei okozta fájdalomtól. Egy fának támaszkodott, és úgy dőlt le a földre.

– Nem jó ez úgy, hogy egy lépést megyünk, egy lépést pihenünk – morfondírozott a két poroszló. – Aludjunk egyet, amíg tovább nem megyünk.

Le is heveredtek, de alig hunyta le Párduckoponya a szemét, a két poroszló máris rákiáltott.

– Mi baj van? – kérdezte Párduckoponya.

– Éppen el akartunk aludni – magyarázta a két jómadár de itt nincs hely, ahová bezárhatnánk, és félünk, hogy elszöksz. Így nem bírunk nyugodtan aludni.

– Becsületes ember vagyok – húzta ki magát Párduckoponya –, hivatalt is viseltem, tudom, mi az. Nem szököm meg, ne féljete!

– Majd még hiszünk neked! – vigyorodott el gúnyosan Hszie Pa. –A biztonság kedvéért meg kell kötöznünk.

– Mit tehetnék ellene, poroszló urak? – húzta meg a vállát a rab. Hszie Pa máris egy fához kötözte kezét-lábát, majd pedig mindketten odaugrottak hozzá, és megemelve botjukat, így szóltak:

– Nem akartunk megölni téged. De elindulásunk előtt Lu palotaőr úr átadta Kao marsall parancsát, hogy végeznünk kell veled, és hogy bizonyítékul vigyük magunkkal arcodról a bélyeget. Túl sokat jöttünk már idáig is, innét még épp hogy idejében visszaérünk. Ne haragudj ránk, parancsot kaptunk, nem magunk jószántából tesszük. Nyugodtan halhatsz meg, mához egy esztendőre megemlékezünk rólad, de most már végeznünk kell veled, mert várnak minket.

Párduckoponya könnyek közt könyörgött:

– Az úton, poroszló uraim, nem volt köztünk semmi egyenetlenség, és most sincsen köztünk semmi harag! Ha megszabadítotok, sem éltemben, sem holtomban el nem feledem!

– Hagyjuk ezt, hiábavaló beszéd! – intett komoran Tung Csao. – Nincs menekvés.

Hszie Pa már emelte bunkóját, hogy szétrepessze vele Párduckoonya fejét. Szánalmas halál várt a daliás vitézre, gúzsba kötött kézzel. Mert hát:

Alvilági sötét úton fogadó se vár,

Kósza árnyad ma este már ugyan hova száll?

Hogy végül is mi lett Párduckoonya sorsa, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Kis Forgószél maga köré toborozza
a kóbor vitézeket,
Párduckoponya pedig legyőzi párharcban
Hung vívómestert*

Ott hagytuk abba, hogy Hszie Pa éppen felemelte bunkóját, hogy szétloccsantsa vele a vívómester koponyáját. De gyorsabban történtek a dolgok, semhogy szóval követni lehetne őket. Hszie Pa fütyköse nekilendült, amikor egyszerre csak a fenyőfák közül egy mennydörgő hang harsant fel, és egy vas zarándokbot úgy csapta félre a fenyegető husángot, hogy az majd a kilencedik égbe repült. A zarándokbot nyomában pedig egy testes barát ugrott elő.

– Jó ideje leslek már titeket innen az erdőből! – bömbölte.

A két poroszló ijedten hátrált a fekete csuhás, kardos szerzetes elől, aki vasbotját pörgetve rontott nekik. Párduckoponya egy szempillantás alatt ráismert: Lu volt, Mélybölcességű. Odakiáltott neki:

– Ne üsd őket tisztelendő bátyám! Beszédem van veled!

Mélybölcességű lebocsátotta karját. A két poroszló, persze, moccanni sem mert.

– Hagyd azokat – kérte Párduckoponya. – Kao marsall embere, Lu palotaőr hozta nekik a parancsot, hogy végezzenek velem, mit tehettek hát egyebet? Nem lenne igazság ha megölnéd őket.

Mélybölcességű elővette kését, és elnyiszálta vele Párduckoponya kötélékeit.

– Hogy a kardvásárlás óta elváltunk, öcsém – kezdte, feltámoogatva a foglyot –, csak körülöttem járt az eszem. Amikor aztán elítéltek, a helyemet se leltem, mindenképpen meg akartalak szabadítani. Megtudtam, hogy Cangcsouba visznek. Puhatolózni kezdtem. A fővárosban a kocsmáros elárulta, hogy valami úr tárgyal ezekkel a pribékekkel. Rögtön gyanút fogtam, hogy útközben végezni akarnak majd veled, így a nyomodba szegődtem. Egy fogadóban szálltam meg veletek, és mindent hallottam az éjjel. Tüstént agyon akartam verni ezt a két jómadarat, amikor leforrázták a lábadat, de a fogadóban nagy volt a sürgés-forgás, ott nem lehetett. Mikor aztán elindultatok, előresiettem, hogy itt várjalak be benneteket. Alkalmasabb helyet keresve sem találhatunk, hogy végezzünk ezekkel a csirkefogókkal.

– Most, hogy már megmentettél, bátyám, ne bántsd ezt a két nyomorultat! – kérte Párduckoponya.

– Hé, jómadarak! – förmedt a két poroszlóra Mélybölcességű. – Ha nem tekinteném barátomat, azon nyomban kásává vernélek benneteket, de az ő kedvéért ez egyszer megkegyelmezek! – Majd övébe tűzte kését, és így folytatta: – Támogassátok csak fel Párduckoponyát, ti mákvirágok, és gyertek utánam! – azzal felkapta botját, és elindult.

A két poroszló mukkanni sem mert, csak hálálkodva borult Párduckoponya lába elé. Felszedelőzködtek, és kétoldalt támoogatva Párduckoponyát, elindultak. Úgy nekibuzdultak, hogy még a csomagját is vitték helyette.

Három-négy mérföldes út után egy kis faluvégi fogadóhoz értek. Bementek és az asztal köré telepedve, ételt-italt rendeltek. Mikor már a bor is előttük állt, a poroszlók megszólaltak:

– Ha szabad kérdeznünk, melyik kolostorból való, tisztelendő atyánk? – próbáltak beszélgetést kezdeni, de pórul jártak.

– Ugye, szeretnék tudni, jómadarak – vigyorgott el Mélybölcességű –, hogy hol lakom, és miből élek? Szólnátok, persze, Kao Csiunak, hogy intézzen el? Hát én tőle se félek! Ha egyszer belebotlanék, kapna vagy háromszázat ezzel a bottal!

A két poroszló nem mert válaszolni. Megették, megitták, ami előttük volt, aztán fizettek, majd a társaság felkerekedett. A falu végén Párduckoponya megkérdezte:

– Merre tartasz, tisztelendő bátyám?

– Ha megölök valakit, a vérét kell látnom, de ha megmentettem, végére kell járnom – idézte a közmondást Mélybölcességű. – Addig nem nyugszom, amíg épségben el nem vittelek Cangcsouba.

A két poroszló erre, persze, teljesen kétségbeesett.

Ettől kezdve az úton, ha a Mélybölcességű menést parancsolt, akkor mentek, ha pihenést, akkor pihentek, nem volt ellenkezés semmi. Ha jól ment a dolog, akkor csak káromkodott, de ha nem, akkor ütött is. A poroszlók szólni se mertek, úgy rettegtek tőle. Harmadnap vettek aztán egy kordét, Párduckoponyát ráültették, és hárman tolták. A két poroszló közben gonoszabbnál gonoszabb terveket forralt magában, de az élete mindegyiknek nagyon kedves volt, így hát aggodalmasan követték vezetőjüket. Mélybölcességű minden fogadónál borral és hússal traktálta barátját. Adott persze a két poroszlónak is; de valahányszor megszálltak valahol, mindig ezek dolga volt a tűzrakás és a főzés. Mit is tehettek volna egyebet? Csak titokban zúgolódtak:

– Minket aztán szépen lefülelt ez a barát. Ha maholnap hazatérünk, Kao marsall biztosan végez velünk!

– Hallottam valami olyat – morfondírozott Hszie Pa –, hogy a Tahsziangkuo-kolostor kertjébe egy új szerzetes érkezett, valami Lu, a Mélybölcességű. Biztosan ez lesz az. Odahaza elmondjuk, hogy ő akadályozott meg minket a terv végrehajtásában, és az egész úton elkísért bennünket, így meg se moccanhattunk. A tíz aranyat visszaadjuk, aztán keresse Lu palotaőr a barátot, ha kedve tartja! Csak mi ép bőrrel megússzuk az egészet!

– Igazad van – bólintott Tung Csao. Nem is tárgyaltak a dologról többet.

Hogy ne szaporítsuk a szót, a két poroszló Mélybölcességű szigorú felügyelete alatt folytatta az utat. Tizenhét-tizennyolc napi utazás után már csak valami hetven mérföldre voltak Cangcsoutól. Az út itt már igen forgalmas volt, nem akadt rajta elhagyatott hely. Mélybölcességű ilyképpen egy fenyőerdőben letáborozott társaival, és így szólt Párduckoponyához:

– Kedves öcsém! Innen már nincsen messze Cangcsou, az úton is sokan járnak errefelé, és úgy hallom, hogy elhagyatott helyek már nem akadnak útközben. Búcsúzom most már, de majd még találkozunk!

– Ha hazamész, tisztelendő bátyám – kérte Párduckoponya – vigyél hírt az apósomnak. Amíg élek, nem felejttem el jószágodat, hogy megmentettél!

Mélybölcességű előkotort húsz ezüstöt, és Párduckoponyának adta. Két-két ezüstöt adott a két poroszlónak is, azzal a megjegyzéssel, hogy most pedig már becsüljék meg magukat. Azok pedig váltig erősítették, bizonygatták, hogy ők mindent csak a marsall parancsára tettek, és jóindulattal viseltetnek Párduckoponya iránt.

– No, jómadarak – tette hozzá még Mélybölcességű –, van-e olyan kemény a koponyátok, mint ez a fenyőfa itt? – s azzal, nem is hederintve ijedt hebegésükre, vasbotjával az előttük álló fenyőfára sújtott. Jó két hüvelyknyi mély sebet ejtett a fa törzsén, és a fa bágyadtan eldőlt.

– Látjátok, gazfickók? – bömbölte a barát. – Ha valami gonoszat forralnátok, hát így jár a kobakotok! Vigyázz magadra, édes öcsém! – fordult még utoljára barátjához, azzal eltűnt.

A két poroszló leesett állal bámult utána.

– Gyerünk, poroszló urak! – szólalt meg Párduckoponya.

– Ez aztán a szökött barát! – szólaltak meg azok. – egy csapással derékba törte azt a nagy fát!

– Ez semmi – legyintett Párduckoponya. – A Tahsziangkuo-kolostor kertjében egyszer tövestül kirántott egy fűzfát!

A két poroszló összepillantott. Most már tudták, kivel volt dolguk.

A fenyőerdőből kiérve egy fogadóra bukkantak az országúton, úgy déltájban. Bementek és leültek. A két poroszló hosszú idő óta most lélegzett először egy kissé szabadabban. De vártak már egy fél órát, csak nem jött senki megkérdezni, mit óhajtanak. Jó néhány asztal pedig már meg volt terítve, és a fogadós legényei egyre-másra sűrögtek a boroskannákkal. Párduckoponyának végül is elfogyott a türelme, és az asztalra csapott:

– Hé, fogadós! Ugyan szépen bánssz vendégeiddel! Azért, mert rab vagyok, hát rám se pillantasz? Pedig nem ingyen ennék a tiedből! Micsoda dolog ez?

– Tudod is te, hogy milyen jó szándékkal vagyok irántad! – mentegetőzött az elősiető kocsmáros.

– Mi van abban jó szándék, hogy se ennem, se innom nem adsz? – mérgesedett fel Párduckoponya.

– Tudd meg – magyarázta a fogadós –, van itt a falunkban egy gazdag úr, bizonyos Csaj Csin. Errefelé csak nagyúrnak nevezgetik, a folyók és tavak népe között pedig Kis Forgószél a neve. *A nagy Csou-házból való*, Csaj Sicung császár leszármazottja. Amikor az új uralkodóház trónra lépett, menten kiváltságlevelet adományozott a családjának, úgyhogy senki sem merészelhet beleavatkozni a dolgaiba, vagy bárminő ügyben őt zaklatni. Az a mulatsága, hogy maga köré gyűjti a jó vitézeket, mindenünnen az ég alól. Most is vagy negyvenet-ötvenet tart a házánál. Nekünk, kocsmárosoknak meg külön meghagyta: „Ha száműzött vetődik erre, mondd meg neki, hogy keressen fel, segítségére leszek.” Ha én adtam volna most neked enned-innod, akkor azt mondta volna, hogy van pénzed, és nem kapnál tőle semmit. Látod, hogy csak a jó szándék vezetett – fejezte be.

– Még a Keleti Fővárosban – fordult Párduckoponya a két poroszlóhoz – sokat hallottam emlegetni bajtársaim körében Csaj nagyúr nevét. Hát itt lakik? Nem mennénk el hozzá?

– Ha már így áll a dolog, nem lenne rossz – egyezett bele a két poroszló. Azzal felszedelőzködtek, és megkérdezték, merre menjenek. A fogadós készségesen elmagyarázta, hogy még két-három mérföldet menjenek, amíg egy kőhídra nem találnak. Ott térjenek le, és már ott is vannak.

Az utasok megköszönték a fogadós jóakarátát, és csakhamar ott is voltak a kőhídnál. A hídon túl egy szépen épített sima útra találtak. A kétoldalt sorakozó fűzfák lombjai közül odalátszott az udvarház. Négyfelől víz vette körül, a vízparton szomorúfüzek bólogattak, közülük meszelt fal bukkant elő. Ahogy betértek az udvarházhoz vezető útra, a vizesárok hídján négy-öt szolgálégenyt

pillantottak meg, amint éppen húsöltek a fák tövében. Köszöntötték őket, majd Párduckoponya így szólt:

– Kedves bátyáim, jelentsétek be a nagyúrnak, hogy egy száműzött érkezett ide a fővárosból. Párduckoponya a neve, és meg szeretné látogatni, mielőtt folytatná útját száműzetése helyére.

– Nincs szerencsétek – felelték a szolgalegények. – Ha itthon lenne a nagyúr, bizonytal jól tartana borral, pecsenyével, még pénzt is adna, de ma reggel elment vadászni.

– Nem tudjátok, mikor jön vissza?

– Nem hagyta meg, mikor tér meg. Lehetséges, hogy elmegy keleti udvarházába, és ott pihen le. Így nem is merünk biztatni semmi jóval!

– Hát akkor ebben sincsen szerencsém! – sóhajtott Párduckoponya. – Nem találkozhatom vele. Gyerünk! – szólt társaihoz.

Mentek vagy egy fél mérföldet, amikor a távoli erdő felől egy csapat lovast pillantottak meg, akik az udvarház felé közeledtek. Köztük lovagolt hófehér, göndörsörényű lovon, egy úrféle is. Sárkányszemöldöke volt, szeme akár a fönixmadaré, hófehér fogai, vörös ajka. Hosszú bajusza szájára borult, szakálla volt. Harmincnégy-harmincöt éves lehetett. Fekete selyem hímzett turbánt viselt, csavart végű dísszel, bíborszínű, mellbe szabott, húzott kabátot, derekán drágakövekkel ékes övet, lábán arannyal varrt zöld csizmát. Íj volt nála és tegez, emberei élén az udvarháznak tartott egyenesen.

– Csak nem Csaj nagyúr? – töprengett Párduckoponya, de nem merte megszólítani.

A lovas feléjük fordította lovát, és hozzájuk érve, megszólította őket:

– Ki vagy te, kalodát viselő szerencsétlen barátom?

Párduckoponya sebtében elmondta, hogy kicsoda-micsoda, és hogy került ide.

– Sajnos, nem sikerült találkoznom Csaj nagyúrral – fejezte be mondókáját.

– Elnézésedet kérem, hogy megvárakoztattalak – ugrott le a lovas lováról –, üdvözöllek házámban. – Azzal mélyen meghajolt előtte.

Párduckoponya nagy sietve viszonzta az üdvözlést, azzal Csaj úr karon ragadta vendégét, és elindultak az udvarház felé. A szolgalegények szélesre tárták a kapukat. A házigazda egyenesen a fogadóterembe vezette őket, ahol újabb üdvözlésben volt részük.

– Régen ismerem már vívómester uram hírét – udvariaskodott a nagyúr –, s most, hogy véletlenül betoppant szerény portámra, egész életem egyik legnagyobb vágya teljesült!

– A nagyúr hírneve az egész világot bejárta már – igyekezett viszonzni az udvariasságot Párduckoponya –, még csekély személyem is hallott már róla. Mérheterlen boldogság számomra, hogy akár mint száműzött is, véletlenül idevetődtem, és megismerkedtem tisztelt személyeddel!

Kis Forgósziel a vendéghelyre ültette Párduckoponyát, és hellyel kínálta a két poroszlót is: Megparancsolta a szolgalegényeknek, hogy hozzanak bort. Csakhamar meg is jelentek pecsenyével, süteménnyel, *meleg bor*-ral, meg egy tállal, rajta egy mérő hófehér rizs meg tíz köteg pénz.

– Parasztnépség! – szidta őket a házigazda. – Nem tudtok különbséget tenni? A vívómester úr jöttére hogy lehet ilyen silány dolgokkal előállni? Azonnal takarítsátok el innét mindezt! Hozzatok

csemegéket és finom bort, aztán vágjatok juhot! Gyorsan, gyerünk!

– Nagyúr – szabódott Párduckoponya, felemelkedve helyéről –, nem érdelek én ennyit! Annyi jár csak nekem, amennyi itt van!

– Ne mondj ilyet! – nézett rá Kis Forgósziel. – Nem mindennap jár errefelé ilyen nevezetes személy, hogy vennék semmibe!

A szolgálégények rohanást hozták a kért dolgokat. Kis Forgósziel rögtön töltött három csészével, és a vendégek ivásnak láttak.

– Fáradjunk beljebb, vívómester uram – szívélyeskedett a nagyúr –, és foglaljunk helyet! – Ő maga lerakta fegyverét, s ezzel mind a négyen inni kezdtek. Beszélgettek, mesélgettek egymásnak, a folyók és tavak vitézei viselt dolgait. Észre sem vették, hogy a vöröslő nap már nyugatra hajlott, és a szolgálégények mindegyikük előtt dúsan megterítették az asztalt. Volt ott bor, pecsenye, gyümölcs meg mindenféle tengeri csemege. A nagyúr felemelte csészéjét, háromszor körbejárt a pohár, aztán kiadta a parancsot:

– Hozzátok a levest!

A leves után megint csak felhajtottak két-két pohárral, amikor egy szolgálégény jelentette:

– Megjött a mester.

– Hívjátok be! – rendelkezett a gazda. – Gyorsan terítsetek neki is!

Párduckoponya felállt, hogy üdvözlje a jövevényt. A „mester” félrecsúszott turbánnal a fején, kidüllesztett pocakkal lépett be az ajtón.

„Ha mesternek szólítják – gondolta Párduckoponya –, akkor biztosan a nagyúr vívómestere.” Felugrott gyorsan, és meghajolva üdvözlést mondott. A másik rá se hederített, és nem is viszonzta üdvözlését. Párduckoponya fel se merte vetni rá a szemét. Kis Forgósziel azonban, Párduckoponyára mutatva, így szólt Hung mesterhez:

– Ez itt a császári gárda vívómestere, a lándzsa és füttykös forгатásában egyaránt járatos Párduckoponya. Hadd mutassalak be egymásnak.

Párduckoponya e szavakra újabb hajlongásokba kezdett, de Hung mester csak ennyit mondott: „Ugyan, mit hajlongsz!” Kis Forgósziel arcát ezek láttára nem éppen vidámság öntötte el. Párduckoponya még kétszer meghajolt, és kérte a mestert, hogy foglaljon helyet. A mester megint csak nem viszonzta az udvariasságot, hanem minden teketória nélkül letelepedett az asztalfőre, Párduckoponya helyére.

Mondanunk sem kell, hogy a nagyúr ennek megint csak nem örült. Párduckoponyának az asztalvégre kellett leülnie, a két poroszló mellé.

– Miért traktál a nagyúr ilyen bőkezűen holmi fegyenceket? – kérdezte a mester.

– Ő nem olyan, mint a többi – tiltakozott Kis Forgósziel. –A császári gárdából van, miért fitymálsz így le, mesterem?

– Te, nagyúr, annyira kedvedet leled a vívás művészetében – emelte fel hangját fölényesen Hung mester –, hogy amikor beállít egy éhenkórász száműzött vagy fegyenc, aki már minden fűbe, fába belekapaszkodna, akkor mind azzal áll elő, hogy „vívómester vagyok!”, hogy jóllakjon nálad, és

pénzhez jusson. Hogy is lehetsz ilyen hiszékeny!

Párduckoponya egy kukkot sem szólt. Kis Forgósziel engesztelően válaszolt:

– Nem kell azért mindenkit lepocskondiáznod! Ne szóld le vendégünket!

– Nem hiszek neki – pattant fel bosszúsan Hung mester a háziúr utolsó szavára –, csak akkor, ha ki mer velem állni egy mérkőzésre.

– Rendben van, rendben van – mosolyodott el a nagyúr. – Mit szólsz hozzá, vitéz uram? – fordult Párduckoponyához.

– Nem mernék én – húzódozott amaz.

„Na – morfondírozott magában Hung mester –, nem ért a fickó semmihez! Máris meg van szeppenve!” Annál inkább követelte hát, hogy Párduckoponya álljon ki vele.

A nagyúr látni szerette volna Párduckoponya ügyességét, és azt kívánta magában, bár győzné le ezt a szájaskodót.

– Igyunk még egy kicsit – mondta –, amíg feljön a hold. Felhajtottak még két-két pohárral, amikor felbukkant a hold is, nappali fényességgel ragyogva be a szobát. A háziúr felállt:

– Mestereim mérjétek össze füttykösötöket!

„Ez a Hung a nagyúr mestere – töprengett Párduckoponya. – Ha csak úgy leütöm, az nem lesz nagy tisztesség házigazdám számára.”

A nagyúr, látva Párduckoponya habozását, hozzáfordult:

– Hung mester csak nemrég került hozzám, még nem akadt méltó ellenfelére. Ne utasítsd vissza, vitéz uram, a kihívást. Én is igen szeretném látni, hogy értitek művészeteteket.

A nagyúr azért mondta mindezt, mert félt, hogy Párduckoponya, órá való tekintetből, nem meri majd latba vetni minden képességét. Erre Párduckoponya is megnyugodott, mert megértette, hogy jó szívvvel van iránta.

– Gyere csak, gyere! – kiáltotta felugorva Hung mester. – Hadd mérem össze veled a füttykösömet!

Valamennyien lementek az udvarra. A szolgálégények előhoztak egy köteg vívófüttyküst, és elébük tették. Hung mester dobta le elsőnek kabátját, övébe tűzte ruhája végét, felkapott egy füttyküst, tisztelgett vele annak rendje-módja szerint, és elkurjantotta magát:

– Gyere csak, gyere!

– Ragadj füttyküst te is, vitéz barátom! – sietette Párduckoponyát a nagyúr.

– Ne tréfálj, nagyúr! – intette amaz. De mégiscsak fogott egy füttyküst, és a mesterhez fordult:

– Tiszteletre méltó mesterem, hadd részesüljek tanításodban!

Hung mester képes lett volna erre egy kanál vízben megfojtani ellenfelét. Párduckoponya hatalmasat suhintott botjával, amúgy santungi módra. Hung mester füttyköse süvítve csapott le, mint a vihar, s a két bajvívó egymásnak rontott. A ragyogó holdfényben már négyszer-ötször is

összecsaptak, amikor Párduckoponya egyszerre csak kiugrott a körből, és pihenésért kiáltott.

– Mester – fordult hozzá Kis Forgósziel megütközve –, miért nem veszed elő mesterfogásaidat?

– Vesztettem! – sóhajtotta Párduckoponya.

– De hiszen még össze se csaptatok amúgy igazából – csodálkozott a házigazda. –, hogyan vesztettél volna?

– Szűk nekem ez a kaloda itt a nyakamon, attól merültem ki – lihegte Párduckoponya.

– Persze, persze, erről elfeledkeztem, pedig így nem igazságos – bólintott a nagyúr, majd elmosolyodott. – De hiszen könnyű ezen segíteni! – és az egyik szolgálégnnyel előhozatott tíz ezüstöt. Mikor a pénzt kézhez kapta, a két poroszlóhoz fordult vele:

– Bátorkodom a tisztelt urakat megkérni arra, hogy vegyék le Párduckoponyáról a kalodát. Kezeskedem, hogy azért hiba nélkül eljut a fegyenctelepre. Hadd ajánljak fel tíz ezüstöt szíves fáradozásukért.

A két poroszlóra amúgy is mély hatást tett a nagyúr rangja, nem mertek ellenkezni. Helyeselték is a dolgot, attól se tartottak, hogy a foglyuk megszökik, meg aztán a tíz ezüst is megtette a hatását. Hszie Pa tüstént le is vette a kalodát.

– Próbáljátok meg még egyszer! – örült meg a nagyúr.

Hung mester azt hitte, hogy ellenfele megijedt tőle, és már úgy gondolta, hogy egy csapással lerohanhatja. Felemelt füttykössel rontott neki.

– Várj csak! Megállj! – emelte fel kezét a nagyúr. Oda szólította az egyik szolgálégnnyet, hogy hozzon elő egy huszonöt latos ezüstöt. Aztán így szólt:

– Nem közönséges dolog a kettőtök mérkőzése! A győztes jutalma legyen ez az ezüst!

Kis Forgósziel azt gondolta, hogy Párduckoponya erre már csak előáll minden fortélyával. Az ezüstöt hanyagul maga mellé lökte a földre. Hung mester, persze, kegyetlenül megdühödött Párduckoponyára. Az ezüstöt is el akarta nyerni, meg tekintélyét is féltette. Tisztelgett és a közönség elkápráztatására kivágta füttyköásával az „égig csapó láng” figuráját.

„A nagyúr azt szeretné, ha én győznék” – gondolta magában Párduckoponya, és ellenfele mutatványára a „füvet simítok, kigyót keresek” figurájával válaszolt.

– Gyere csak! – bömbölte ellenfele, és ráemelte a füttykőt. Párduckoponya hátrálni kezdett, Hung persze utána, és csapásra készült. Párduckoponya észrevette, hogy ellenfelének rossz a lábtartása. Fogta a füttykösét, és egyet ugrott vele a magasba. Hung mester már nem érte el, a lendülettől előrebukott, Párduckoponya pedig még ugrás közben felébe kaszálta ellenfele sípcsontját, úgy, hogy az eldobta botját, és elvágódott.

A nagyúr örömeiben rögtön bort hozatott. A nézőközönség pedig hangos nevetésben tört ki. Hung mester alig bírta feltápáskodni, a szolgálégnnyek segítették fel. Nagy derűtség közepette oldalgott el, szégyentől vörös képpel.

A nagyúr ismét becipelte Párduckoponyát a vendégszobába, és újra ivásra került sor. Nagy huzavona után rátukmálta a jutalmat. Párduckoponya jó néhány napot töltött még a házában, etették-itatták. Végül, mikor a poroszlók mégis nyugtalankodni kezdtek, a nagyúr nagy

búcsúlakomát rendezett vendége tiszteletére, és elváláskor két levelet adott a kezébe.

A cangcsouj előljáró jó barátom – mondta. A fegyentelep parancsnokával és felügyelőjével is jóban vagyok. Add át nekik ezeket a leveleket, jó szívvel lesznek irántad. – Markába nyomott még huszonöt lat ezüstöt is, a poroszlók is kaptak ötöt. Az utolsó éjszaka, persze, megint ittak. Hajnalban aztán, reggeli után, a szolgálégények felkapták mindhármuk poggyászát, és elindultak. Párduckoponya megint nyakába vette a kalodát. A házigazda kikísérte őket a kapuig.

– Nemsokára küldök majd valakivel téli holmit is! – kiáltotta utánuk.

Déltájban már meg is érkeztek Cangcsouba. A szolgálégények elbúcsúztak tőlük, és hazaindultak. Ők meg jelentkeztek a hatóságnál, ahol a poroszlók bemutatták a foglyot a mandarinnak. Az átvette a kísérőleveleket, és megírta az elismervényt, a rabot pedig tüstént átírányította a fegyentelepre. Azt nem is kell mondanunk, hogy a két poroszló pedig hazaindult tüstént a fővárosba.

A fegyentelepen Párduckoponyát először is egy egyes zárkában helyezték el, hogy ott várja be a lajstromozás idejét. A régi fegyencek mind összecsődültek az új jövevény látására, és jó tanácsokkal látták el:

– A parancsnok és a felügyelő két megátalkodott gazfickó, csak a pénzt lesik az embertől. Ha hajlandó vagy arra, hogy megkend őket, akkor jól bánnak veled, de ha nincs pénzed, akkor bedobnak a verembörtönbe, és ha megélsz, megélsz, ha nem, hát meghalsz. Ha sikerül megkenned őket, akkor megúszhatod még a száz kemény botot is, amelyet minden újoncnak meg kell kapnia. Csak azt kell mondanod, hogy beteg vagy, és halasszák el a botozást. De ha nem sikerül, akkor bizony lehetséges, hogy nem éled túl!

– Nagyon köszönöm, kedves bajtársak, a kitanítást – hálálkodott Párduckoponya. – Mennyit kellene adnom nekik?

– Ha biztos akarsz lenni a dolgokban, adj a parancsnoknak is, a felügyelőnek is öt-öt ezüstöt – mondta a többi rab. Ahogy így beszélgettek, egyszerre csak megjelent a felügyelő.

– Melyik az új száműzött? – kérdezte.

– Én volnék – lépett elő Párduckoponya.

A felügyelő úgy látta, hogy az új embernek nincs szándékában pénzt elővenni, ezért elsötétült arccal szitkozódni kezdett:

– Te börtöntöltelék! Amiért én nem borultam le előtted, hát nem kegyeskedsz köszönni? Látszik, hogy a fővárosból jössz! Majd elrántom én a nótádat! Az éhségtől akár ki is rághatod a pofád bőrét, akkor se menekülhetsz meg! Megátalkodott csirkefogó, az ilyet bottal se lehet agyonütni, nemhogy korbáccsal! Jó, hogy a kezem közé kerültél! Összetöröm a csontodat! Várj csak, én aztán jól elintézek!

Erre a rettenetes szitkozódásra, persze, Párduckoponya nemhogy mukkanni se mert, de még a fejét se merte felütni. A többi fegyenc ezekre a dörgő szavakra, amelyek egy Buddhát is a nirvánába küldtek volna, s egy másikat képesek lettek volna világra hozni, persze mind szertefutott.

Párduckoponya megvárta, amíg a felügyelő dühe lecsillapul, akkor elővett öt ezüstöt, és mosolyogva így szólt hozzá:

– Ne vesse meg, felügyelő úr, kedves bátyám, ezt a csekély ajándékot! – A... a parancsnoknak

küldöd, vagy nekem szántad? – kérdezte meghökkenve a felügyelő, és a pénzre sandított.

– Ez csak a tiéd, bátyám – nyugtatta meg Párduckoponya. –A parancsnok úrnak meg, megkérnélek, add át ezt a tíz ezüstöt!

A felügyelő rábámult Párduckoponyára, és elvigyorodott:

– Hallottam már jó híredet, vívómester uram! – jegyezte meg. – Mégiscsak derék fickó vagy! Azt hiszem, Kao marsall keverhetett bajba. Ha most rosszul is megy sorod, ne félj, biztosan szép jövő áll előtted! Híredből, *ábrázatodból ítélve, nem vagy közönséges ember*, biztos, hogy előbb vagy utóbb nagyúr leszel!

– Csak a te könyörületességében bízom –mondta Párduckoponya mosolyogva.

– Afelől nyugodt lehetsz – nyugtatta meg a fellelkesült felügyelő.

– Itt volna még ez a két levél is – húzta elő a rab a nagyúr két ajánlólevelét is –, nem volnál szíves átadni őket?

– Miért aggódsz hát, ha egyszer a Csaj nagyúrtól van ajánlóleveled? – rökönyödött meg a másik. – Ezek a levelek aranyat érnek! Rögtön el is viszem őket, mert mindjárt jön a parancsnok, hogy felvegyen a lajstromba. Ha majd rád akarja veretni a száz kemény botot, mondd csak azt, hogy az egész úton betegeskedtél, és még nem gyógyultál meg. Ne félj, majd találok én olyan kifogást, hogy mindenkit elámítok veled!

– Hálásan köszönöm a jó tanácsot! – hajlongott Párduckoponya, amint a felügyelő a pénzzel és a levelekkel eltűnt. Aztán felsóhajtott:

– Mennyire igaz, hogy pénzzel még az égbe is eljuthatsz! De azért ez mégiscsak keserves egy hely!

A felügyelő, persze, csak öt ezüstöt adott át a parancsnoknak, a többit zsebre vágta. A pénz és a levél átadásakor megjegyezte:

– Ez a Párduckoponya tulajdonképpen derék legény. Csaj nagyúrtól is hozott ajánlólevelet. Kao marsall keverte őt bajba, és aztán száműzték. Az ügye igazán nem valami nagy eset.

– Ha már Csaj úrtól is van levele, gondját kell viselnünk –vélte a parancsnok, azzal hívatta Párduckoponyát.

A rab a helyén üldögélt, amikor az őrség szólította:

– A táborparancsnok hívhatja az új fegyencet, Párduckoponyát, lajstromba vétel végett!

A parancsnok így szólt az új fogolyhoz:

– Mivel új fegyenc vagy, a császári rendeletek értelmében száz kemény botütés jár neked! Poroszlók! Húzzátok deresre!

– Hidegrázásom volt az egész úton – vágott közbe Párduckoponya –, és még most sem vagyok egészen jól. Kérem, halasszátok el a büntetést.

– Látszik is rajta, hogy beteg még most is – nézett végig rajta az egyik poroszló –, tessék könyörölni rajta.

– Valóban, a fegyenc szemmel láthatóan gyöngélkedik – jelentette ki ünnepélyesen a parancsnok –, hozzájárulok a botozás elhalasztásához felgyógyulásáig.

– Az Ég Királya Templomába rendelt ör éppen kitöltötte idejét – mondta a felügyelő –, felválthatnánk ezzel az új rabbal.

Meg is csinálták ott helyben az írást, és átadták Párduckoponyának. Az visszament holmijáért zárkájába, és elindult az Ég Királya Templomába.

– Látod, Párduckoponya mester, kedvedre teszünk mindenképpen! – nyájaskodott vele a felügyelő útközben. – Ez a templom a legkényelmesebb hely az egész telepen! Egy kis füstölőgyújtással meg söprögetéssel jár az egész beosztás. Ha látnád a többi fegyencet! Azokat, bizony, naphosszat nem kímélik. Ha meg éppenséggel a verembörtönbe kerül valaki, az aztán már nem is embernek való, ott se élni, se meghalni nem lehet!

– Hálásan köszönöm a kegyes pártfogást – értette el Párduckoponya a szép szavakat, és előhúzott még két-három ezüstöt. – Megkérhetném kedves bátyámat, hogy szedesse le rólam ezt a kalodát?

– Mindent elintézek – buzgólkodott a felügyelő, bezsebelve a pénzt. Szaladt a parancsnokhoz, elintézte a rab kérését.

Párduckoponya ettől kezdve a templomban lakott, gyűjtögette a füstölőket, és söprögetett, egyéb dolga nem akadt. Észre sem vette, és már negyven-ötven napja ott volt. A parancsnok és a felügyelő, hogy pénzt kaptak, egyre barátságosabbak lettek hozzá, és hagyták csinálni, amit akar, még feléje sem néztek. A nagyúr embere is megjött a téli holmikkal és egyéb dolgokkal. Persze, a tábor többi fegyence is nemegyszer érezte segítő kezét.

Egyszóval, már télbe hajlott az év, amikor egyszer Párduckoponya, nem lévén egyéb dolga, egy délelőtt kisétált a tábor elé. Séta közben egyszerre csak valaki megszólalt a háta mögött:

–Párduckoponya mester, hogy kerültél ide?

Párduckoponya megfordult és – ebből a találkozásból lett az, hogy:

Lángban, füstben pusztulnak életek,

Hóviharban fut a számkivetett.

Hogy ekkor kivel találkozott Párduckoponya, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A KILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Párduckoponya szélben és hóban
egy hegyi szellem templomába jut,
Lu palotaőr pedig felégeti a szénapaját*

Amint már mondtuk, Párduckoponyát séta közben megszólította valaki. Amint megfordult, rögtön megismerte, ki az: Kis Li volt, egy kocsmáros fia. Valamikor a fővárosban Párduckoponya vette pártfogásába. Amikor egyszer meglopta gazdáját, törvény elé került, és már ítéleztek is felette, amikor Párduckoponya közbenjárására kiszabadult. A vívómester pénzt is adott neki, hogy kezdhessen valamihez. A fővárosban, persze, nem volt maradása, elvándorolt. Ki gondolta volna, hogy egyszer csak itt ütköznek egymásba?

– Hát te hogy kerülsz ide, öcsém? – kérdezte vissza Párduckoponya is.

– Ahogy kegyes jótevőm, megszabadított – hajolt meg Kis Li üdvözlésképpen –, nem fogadtak be sehol, így hát nyakamba vettem az országutakat, és végül ide vetődtem. Itt beálltam egy becsületes kocsmárhoz, bizonyos Vanghoz, aki felfogadott, hogy segítek neki. Amikor látta, hogy értem a dolgomat a főzésben, tálalásban, a borok előkészítésében, és hogy a vendégek kedvelnek, hozzám adta egyetlen lányát. Azóta apám is, anyám is meghalt, mi meg itt, a telep előtt, vendéglőt nyitottunk. Éppen adósságokat indultam behajtani, amikor megláttalak, jótevőm. Hogy kerültél ide?

– Ellenkezésbe kerültem Kao marsallal – mutatott az arcán levő bélyegre Párduckoponya bajba kevert, úgyszólván megbélyegeztek, és ide száműztek. Most az Ég Királya Templomát őrzöm, nem tudom, meddig. De ki gondolta volna, hogy veled találkozom itt? – tört ki belőle újból a viszontlátás öröme.

Kis Li meghívta magukhoz Párduckoponyát. Felesége szíves barátsággal üdvözölte a vendéget, különösen amikor megtudta, hogy kicsoda.

– Nincs itt semmi rokonságunk – panaszolták –, most, hogy veled találkoztunk, mintha a mennyekből szálltál volna alá, jótevőnk, vigaszképpen.

– Fegyenc vagyok – szégyenkezett Párduckoponya –, félek, még szégyent hozok rátok a társasággal.

– Ki ne ismerné a híredet, jótevőm? – nyugtatta meg Kis Li. – Ne mondj ilyeneket! De hozd majd el a ruhádat, kimossuk, megfoltozzuk!

Meg is vendégelték Párduckoponyát, csak este engedték vissza a templomba. Másnap ismét beállítottak hozzá, és meghívták. Ettől kezdve Párduckoponya állandóan bejáratos lett Kis Liék vendéglőjébe, ők meg állandóan vittek neki ételt a táborba. Párduckoponya pedig, látva, hogy milyen becsületesek és jó erkölcsűek mind a ketten, némi pénzzel hozzájárult összekuporgatott kis tőkéjükhöz.

De ne szaporítsuk a szót, térjünk a velejére a történetnek. Hamarosan beállt a tél. Párduckoponya ruháit Kis Liék már szépen rendbe hozták, megvarrták, megfoltozták, ahol kellett. Egy napon, amint Kis Li főzés közben éppen kiállt az ajtó elé, egy ember tűnt fel és lépett a helyiségbe, nyomában rögtön egy másik. Egyikük amolyan katonatisztféle lehetett, a másiknak külseje futásra vallott.

– Ételt, italt parancsolnak? – jelent meg rögtön Kis Li az asztalnál.

Az egyik ember előhúzott egy ezüstöt:

– Ez a tiéd, nekünk meg hozz hamar egy korsó jó bort. Ha majd megjönnek a vendégeink, hozz majd még gyümölcsöt meg csemegét a borhoz, ne kelljen érte külön szólnunk.

– Kit parancsolnak vendégül látni? – érdeklődött Kis Li tiszteletteljesen.

– Megkérlek, hogy menj a telepre, és kérd meg a parancsnokot és a felügyelőt, fájadjanak ide, beszélni szeretnénk velük. Ha kérdeznek, mondd azt, hogy egy tiszt hívhatja őket, és fontos dolgot akar sürgősen megtárgyalni velük, egyenesen ezért jött.

Kis Li rohant a fegyencelepre, és csakhamar visszatért a meghívottakkal. A vendéglőben még hallotta, amint üdvözölték egymást, és a parancsnok megkérdezte:

Nincs szerencsém ismerni önöket. Szabad talán a becses nevük iránt érdeklődnöm?

– Leveleket hoztunk – tért ki a másik a válasz elől. – Mindjárt megtudtok mindent, de előbb igyunk!

Kis Li buzgón töltögetni kezdett, majd felszolgált a gyümölcsöt és a csemegéket. A tiszt egyre sürgette, majd fogta a csészéjét, és kérte a vendégeket, foglaljanak helyet. Kis Li közben egy pillanatra sem állt meg, akár a szövőszék vetélője.

A második ismeretlen nekiállt a bort melegíteni. Amikor már vagy tíz pohárral megittak, felrakta a borosedényt az asztalra és társa így szólt Kis Lihez:

– Majd mi magunk melegítjük a bort. Ne zavarj minket, ha nem szólítunk! Magunkban akarunk maradni.

Kis Li meghajolt, és szaladt a feleségéhez:

– Te asszony, ezek az új vendégek nem valami bizalomgerjesztőek.

– Ugyan miért nem? – hitetlenkedett emez.

– A beszédjük fővárosi. A parancsnoknak nem mutatkoztak be. Mikor bevitem a bort, hallottam, hogy a felügyelő Kao marsall nevét említi. Csak nem Párduckoponya mester körül kevernek ezek valami bajt? Kimegyek a kapu elé vigyázni, te próbáld a hátsó szobából kihallgatni, hogy mit beszélnek.

– Eredj inkább a telepre – aggodalmaskodott az asszony –, és szólj Párduckoponya mesternek, hogy lesse meg őket.

– Nem értesz te hozzá – legyintett Kis Li. – Párduckoponya úr elég hirtelen ember, a végén még leütné a tisztet! Ha idehívom és esetleg kiderül, hogy az a Lu palotaőr van itt, akiről a múltkor beszélt, azt hiszed, nyugton tud maradni? Akkor aztán mi is beleestünk a csávéba! Menj csak és fülelj egy kicsit, majd meglátjuk, mitévők legyünk.

– No, jól van – egyezett bele az asszony. Hallgatózott vagy egy órát, aztán visszajött, és azt mondta:

– Ezek úgy összedugják a fejüket, hogy egy szó nem sok, de annyit sem bírtam kivenni a beszédjükből. Csak azt láttam, hogy a katonatiszt kinézésű úr társa kebeléből egy zacskót vett elő, és odaadta a parancsnoknak és a felügyelőnek. Nem arany lehetett abban a zacskóban? Csak annyit hallottam, hogy a felügyelő azt dörmögte: „Mindent vállalok. Így vagy úgy, de végezni fogok vele.”

– Levest hozzanak! – hangzott egyszerre a vendégszobából. Kis Li szaladt vele. Amint belépett, a parancsnok kezében egy levelet pillantott meg. Rendbe szedte az asztalt, és felszolgált a levest. Azok ettek még egy fél órát, aztán súlyos borraivalóval búcsúztak. Először a parancsnok és a felügyelő hagyta el a helyiséget. A két idegen csak utánuk osont el, behúzott fejfel.

Nem sokkal a vendégek távozása után Párduckoponya állított be:

– No, öcsém, látom, megy az üzlet! – köszönt be kedélyesen.

– Kegyes jótevőm – kérlelte izgatottan Kis Li –, éppen indultam volna, hogy megkeresselek. Fontos és sürgős mondanivalóm van. Ül le egy kicsit.

– Ugyan mi lehet az? – álmélkodott Párduckoponya.

– Éppen most volt itt a fővárosból két gyanús szerzet – ült le Kis Li vendégével szembe. – Ide hívták a parancsnokot és a felügyelőt, és jó sokáig ittak együtt. A felügyelő közben egyszer Kao marsallt emlegette. Rögtön gyanút fogtam, és lesbe állítottam az asszonyt, hogy hallgassa ki, mit beszélnek, de olyan halkán susmutoltak, hogy nem hallott belőle semmit. Csak éppen a végén, annyit, hogy a felügyelő azt mondta: mindent vállalunk, így vagy úgy végezni fogunk vele! Aztán az idegenek egy zacskó aranyat is adtak a parancsnoknak és a felügyelőnek, aztán megint ittak, majd elmentek. Nem tudom, mifélek, de élek a gyanúperrel, hogy ellened forralnak valamit, jótevőm.

– Milyen formájú volt az az idegen? – kérdezte a vívómester.

– Alacsony volt, sápadtképű, bajusza, szakála nem volt, lehetett vagy harmincéves – emlékezett vissza Kis Li. – Kísérője se volt valami nagytermetű, annak a képe sötétebb volt.

– Ez a harmincéves Lu palotaőr lesz! – döbbsent meg Párduckoponya. – Az a hitvány lator még ide is elmerészkedik, hogy ellenem ármánykodjék? Csak össze ne akadjak vele, mert sárrá verem szét!

– Csak őrizkedj tőle inkább! – intette Kis Li. – Nem hallottad még a régi mondást: „Ha eszel, vigyázz, hogy a torkodon ne akadjon, de ha jársz, vigyázz, hogy lábad meg ne botoljon”?

Párduckoponya azonban éktelen indulatra gerjedt. Elrohanva a vendégfogadóba; első dolga volt, hogy az utcán egy mészárosként vásároljon magának. Azt övébe dugta, aztán nekiindult a város utcáinak, keresve ellenfelét. Kis Li meg a feleségét odahaza, persze, kiverte eközben a hideg verejték az aggodalomtól, de szerencsére baj nélkül telt el az este. Párduckoponya másnap már napkeltekor szaladt mosdani, aztán fogta a kését, és megint nekivágott a városnak. Az utcákon csavargott egész nap, megint Lu palotaőrt keresve, a fegyenctelepen azonban semmi különöset nem tapasztalt.

– Megint nem találtam semmit – tért be Kis Liékhez.

– Jól is van ez így – nyugtatta meg a kocsmáros. – Csak vigyázz magadra nagyon!

Párduckoponya bement templomába, és átaludta az éjszakát. Aztán néhány napig még rótt az utcákat, de ellenségének színét se látta, úgy, hogy haragja lassan lecsillapodott.

Hat nappal az ismeretlenek feltűnése után a fegyenctelep parancsnoka behívatta Párduckoponyát:

– Régóta itt vagy már – mondta –, és Csaj úrra való tekintettel elő is kellene léptetnünk. A keleti kaputól vagy tizenöt mérföldnyire van egy szénapajtája a hadseregnek. Nem lesz ott egyéb dolgod,

mint kezelni a szénát meg az abrakot, aztán pénzt is kereshetsz vele. Eddig egy öreg, kiszolgált katona vigyázott rá, de most téged helyezünk oda, az öreg meg a templomba kerül. A felügyelővel mindjárt el is indulhatsz, vedd át a szolgálatot.

– Megyek is – egyezett bele Párduckoponya. A táborparancsnoktól egyenest Kis Lihez sietett:

– Mit szóltok hozzá, a parancsnok kiszemelt a nagy katonai szénapajta gondnokául!

– Van ez is olyan jó, mint a templom – nyugtatta meg Kis Li. – Szénabehordáskor egy kis pénzt is kereshetsz majd. Ha nem fizetted volna meg őket, nem kaphattad volna meg ezt a megbízatást!

– Ha úgy gondoljátok, hogy nincs benne veszedelem és jó hely lesz – töprengett Párduckoponya –, akkor mi rejlik mögötte?

– Hagyj fel a gyanakvással, jótevőm! – nyugtatta Kis Li. – Nem lesz ott semmi baj, csak éppen messze leszel egy kicsit, jó időbe telik, míg meglátogathatjuk egymást. – Ezzel borral kínálták vendégüket.

Egyszóval elindultak. Párduckoponya fogta cókómókját, kését, füttykösét, és a felügyelővel együtt búcsút vettek a táborparancsnoktól. Kemény téli idő volt. Sűrű, vörös felhők borították az eget, és észak felől fújni kezdett a szél, egymásnak kergette a felhőket, és csakhamar sűrűn szállingózni kezdett a hó. A két utas még kocsmát sem talált útközben, ahol egy kis szíverősítőhöz juthattak volna. Csakhamar megérkeztek a szénapajtához. Vályogfal vette körül. Kétszárnyas kapuját kinyitva, belül hét-nyolc szalmatető kunyhót láttak meg, ezek szolgáltak raktárképpen. Köröskörül szénaboglyák álltak. Az egyik házikóban ott üldögélt a vén hadastyán a tűz mellett.

– A táborparancsnok Párduckoponyát küldte ide, te meg menj az ő helyére, az Ég Királya Templomába. Add át neki a szolgálatot – szólította meg a felügyelő.

Az öreg fogta a kulcsot, és Párduckoponyához fordult:

– Mindegyik kunyhóban ott van a hivatalos lista az állományról. A szénaboglyák is lajstromba vannak véve. – Számba vették a dolgokat lista szerint, aztán visszatértek a kunyhóba.

Az öreg összeszedte a cókómókját:

– A parazsas serpenyőt, a tűzhelyet, a fazekat meg a tányért itt hagyom neked – szolt Párduckoponyához.

– Köszönöm – hajolt meg Párduckoponya. – A templomban megtalálod majd az enyémet.

A vén hadfi végül a falon függő lopótökre kacsintott:

– Ha bort akarsz, keletre innét két vagy három mérföldnyire van egy kis vásáros hely – Azzal a felügyelővel együtt elbúcsúztak.

Párduckoponya lerakta holmiját az ágyra, aztán leült, és felélesztette a tüzet. A kunyhó hátsó részén megtalálta a faszénraktárt, rárakott még a tűzre egypár darabot. Aztán felemelte fejét, és körülnézett. A kunyhó teteje bizony már mindenfelől rogyadozott, befűjt a réseken a szél, és rázta, cibálta az egészset.

Ahogy megint a tűz fölé hajolt, megborzongott a hidegtől, úgy átfázott.

„Az öreg azt mondta – ötlött eszébe hogy két mérföldnyire innen van egy vásározó hely. Mi lenne, ha elmennék borért?” Pénzt szedett elő, füttyköse végére akasztotta a lopótököt, befedte a

tüzet, fejébe húzta nemezkalapját, fogta a kulcsot, és kilépett az ajtón. Bezárta a kunyhót, majd leláncolta a nagykaput is. A kulcsot övébe dugva, nagy léptekkel indult el az úton, kelet felé. Lába alatt csikorgott a hó, mint a kristály. A szél egyre erősebben dühöngött, s a hó is egyre sűrűbben hullott. Alig tett meg fél mérföldet, egy ódon templomot pillantott meg.

– Végy védelmedbe, ó, szellem – hajolt meg tisztelettel. – Legközelebb papírpénzt égetek neked.
– Megint ment egy jó darabon, aztán megpillantotta a vásártéri sokadalmat. Megállt s egy kerítés mögött póznát látott szalmacsutakkal az égnek meredni. Befordult a kocsmába.

– Honnét jössz, vendég uram? – kérdezte a kocsmáros.

– Ismered ezt? – dugta Párduckoponya a fogadós orra alá a lopótököt.

– Hiszen ez az öreg hadfié a szénapajtából! – ismert rá amaz.

– Hát persze – hagyta rá Párduckoponya.

– No, ha már te vagy a pajta öre, ülj le egy kicsit. Hideg az idő, igyál egy pohárával, jó lesz a szél ellen! – Azzal marhahúst szeletelt, bort melegített, s kínálta Párduckoponyát erősen. Az evett is, ivott is, megtöltötte a lopótököt, két szelet marhahúst be is csomagoltatott, majd fizetett, és felcihelődött. Nagy barátsággal búcsúzkodott a vendégszerető fogadóstól, és nekivágott újból a szélnek. A hó már olyan sűrűn hullott, hogy alig is lehetett látni valamit.

Párduckoponya tiporta a csikorgó havat, szinte belefeküdt a szélbe, úgy rohant hazafelé. Amint kinyitotta a nagykaput, végtelen elkeseredés töltötte el az elébe táruló látványra. Pedig a mennyei gondviselés mentette meg az igaz ember életét, amikor a nagy havazásban, míg ő borért ment, kunyhója összeroskadt a rázúduló hőtömeg súlya alatt.

– Most aztán mihez fogjak? – tört ki Párduckoponya kétségbeesetten. Lerakta botját meg a lopótököt maga mellé. „Talán maradt a parazsasvödörben még egy kis tűz” – gondolta magában, de ahogy fél testével befurakodott a leomlott falba, azt találta, hogy minden tüzet eloltott a hólé. Az ágyról nagy ügyel-bajjal előkerítette meleg takaróját. Amikor újra előkerült a romok közül, látta, hogy már egészen besötétedett.

„Hol gyűjtsak tüzet, hol vészeljem át ezt az éjszakát? – töprengett, amikor egyszer csak eszébe jutott a templom. – Odamegyek – határozta el magát. – Ott valahogy kihúzom az éjszakát, azután majd meglátjuk.” összecsavarta takaróját, vállára kapta fütykösét a végén lóbálózó lopótökkel, megint bezárta a kaput, és elindult a templom felé. Ott behúzta maga után az ajtót, és egy nagy kővel megtámasztotta. Bent a szentélyben egy hegyi isten aranyos páncélba öltözött szobrát pillantotta meg. Egyik felől az Alvilág egyik bírása állott mellette, a másik oldalon egy kis ördög. Oldalt egy halom szent papír hevert egy rakáson. Kitekintett. Sehol egy épület a közelben, s úgy látszott, nincsen gazdája a templomnak sem.

Párduckoponya a papírhalmokra dobta fütykösét és lopótökét. Aztán leterítette takaróját, és lerángatta magáról havas ruháját. Ledobta kalapját az áldozati asztalra, melléje átnedvesedett felsőruháját, és szorosan magára húzta a takarót. Aztán szürcsölgetni kezdte a lopótökből a fagyos bort, eddegélve hozzá a kebeléből előkotort pecsenyét.

Csendben iddógált, amikor egyszerre mintha pattogó tűz hangja ütötte volna meg a fülét. Felugrott és kilesett a fal egyik hasadékán: hát a pajta már mindenfelől lángokban állt. Ónkéntelenül is felkapta fütykösét, felnyalabolta ruháját, és rohant volna, hogy nekilát az oltásnak, mentésnek, vagy hogy segítséget kerítsen, de kívülről váratlanul beszélgetés hangja közeledett. Az ajtó mögé ugrott hát és fülelt.

Három ember lépteit tudta kivenni. Egyenesen a templomnak tartottak és nyitották volna az ajtót, de a mögéje támasztott kőtől nem lehetett, így megálltak az eresz alatt. A tüzet nézték.

– Hát ez sikerült – szólt az egyik.

– Csak a parancsnoknak és a felügyelőnek köszönhető mindez – felelte a másik hang. – A fővárosban be is ajánllak benneteket a marsallnak, nagy embert csinál belőletek! Csang mesternek most már nem lesz oka a visszautasításra!

– De Párduckoponya is megkapta tőlünk a magáét! – avatkozott bele a beszélgetésbe a harmadik. – Kao fiatalúr betegsége egy csapásra elmúlik majd ettől!

– Csang vívómester! Az a vén salabakter! – tért vissza a második hang az előbbi témához. – Hiába próbáltam megpuhítani azzal, hogy a veje már otthagya a fogát, csak azért sem akarta beadni a derekát, úgy, hogy a fiatalúr baja csak még súlyosabb lett. Nekünk kellett eljőnnünk, hogy véget vessünk a dolognak. Vége is van már, hála istennek.

– Csak felmáztam a falra – magyarázta újra az első –, csóvát dugtam a kazalba, aztán meglógtam!

– Már csaknem az egész leégett – jegyezte meg tűnődve a harmadik.

Hallgattak egy darabig, majd egyikük megint megszólalt:

– Hiszen, ha meg is menekült volna, a katonai szénaraktár felgyújtásáért fővesztés jár!

– Gyerünk haza! – unta meg egy másik az ácsorgást.

– Nézzünk körül még – utasította a többieket a másik hang szedjük össze a csontjait, hadd legyen mit hazavinnünk a marsallnak.

Párduckoponya megismerte a hangokat. Az egyik a felügyelő volt, a másik Lu palotaőr, a harmadik Madárfejű.

„Mekönyörült rajtam az ég! – gondolta. – Ha nem dől össze az a kunyhó, ott veszek ezeknek a bitangoknak a kezétől!” Félretaszította az ajtó elől a kőkoloncot, és botjával a kezében, a beszélgetők közé ugrott:

– Ne fussatok, hitvány gazemberek! – kiáltotta.

Azok hárman futottak volna, de az ijedtségtől földbe gyökerezett a lábuk. Párduckoponya felemelte fütykösét, és közübük sújtott.

– Kegyelem! —nyöszörögte kétségbeesetten a moccanni sem bíró Lu.

Madárfejű alig futott tíz lépést, Párduckoponya beérte, és egy csapással leterítette. Megfordult és most a menekülő Lu után eredt.

– Ne szökj, bitang! – ordította utána. Két-három lépéssel utolérte, és úgy vágta mellbe fütykösével, hogy elterült a hóban. Eldobva a botot, Párduckoponya ellenfele mellére taposott, előhúzta kését, és megvillogtatta szeme előtt:

– Hitvány gazember! – szólt a foga között. – Nem volt nekem veled semmi bajom, mért bántál így velem? Úgy látszik, igaz, hogy „a gáztettet megbocsátják, de a jót, azt megtorolják!”

– Nem én vagyok az oka! – nyöszörgött a földön fekvő. – A marsall parancsa volt, nem ellenkezhettem vele!

– Aljas, nyomorult! – háborodott fel Párduckoponya. – Gyermekkori jó pajtások voltunk, és most az életemre törtél? És még hogy nem te vagy az oka? Kóstold meg hát a késemet! – Feltépte foglya ruháját, és kése egy csapásával felhasította mellét. A vérző sebből kitépte a szívet, majd a májat vágta ki. Hirtelen megfordult, mert észrevette, hogy a felügyelő feltápáskodik. Elébe ugrott és ráüvöltött:

– Te fickó, hadd etessem meg veled is a késem aljasságodért! – egyet villant a kés, és a felügyelő feje elvált törzsétől. Levágta a másik két gazfickó fejét is. Megtörölte kését, és a három fejet hajánál összefogva, belépett velük a templomba, és az áldozati asztalra helyezte őket, a hegyi isten szobra elé.

Most, hogy végzett ellenfeleivel, menekülésre gondolt. Magára rángatta ruháját, felkapta kalapját. A lopótökből utolsó cseppig kiitta a bort, aztán földhöz vágta. Fogta fütykösét, és nekivágott az útnak kelet felé. Négy-öt mérföldet megtett már, amikor paraszttal találkozott, akik a közeli tanyákról vizesvödörrel, csáklyákkal rohantak a tűzvész felé.

– Siessetek! – kiáltotta oda nekik. – Én megyek a mandarinhoz jelenteni! – Azzal még jobban a nyaka közé szedte a lábát.

A hóihar egyre jobban dühöngött. Több mint két órája ment már, egészen összefagyott, már úgy érezte, nem bírja tovább. Visszanézett. A szénapajták már jó messze voltak. Előtte egy facsoport sötétlett, a fák közül itt-ott háztetők bukkantak elő a messzeségben. Vastagon feküdt már rajtuk a hó. A falnyílásokon tűz fénye villant elő. Arrafelé vette hát útját. Amint benyitott az első házba, egy öreg parasztot látott ott üldögelni, négy-öt suhancsal. A tűz vidáman pattogott.

– Fogadják tiszteletemet! – hajolt meg előttük. – A fegyenc táborból küldtek sürgős üzenettel, de egészen átáztam ebben a viharban. Engedjék meg, hogy megmelegedhesem. Bocsánatot kérek, hogy alkalmatlankodom!

– Melegedj csak – intett az öreg –, nincs ebben semmi!

Párduckoponya odatelepedett a tűz mellé. Már megszáradtak valamennyire a ruhái, amikor a tűz mellett egy jókora csöbröt pillantott meg, s belőle bor illata csapta meg az orrát.

– Van nálam pár darab ezüst – szólalt meg. – Nem kaphatnék egy kis bort?

– Egész éjszaka őrizzuk itt ezt a magtárt – felelt az öreg. – Ilyenkor már nagyon hideg is van, magunknak sem elég a bor, hogy adhatnánk belőle neked is? Tegyel le róla!

– Csak két vagy három csészécskével – könyörgött Párduckoponya –, hogy kibírjam a hideget!

– Hej, te ember, ne bosszants! – mordult rá az öreg. – Jó szándékkal ide engedtünk, hogy megszártkozhass, most meg még bort akarsz! Eredj innét, azt mondom, mert ha nem mégy, majd móresre tanítunk!

– Faragatlan népség! – dühödött meg Párduckoponya is. Fél kezében fütykösét tartott, másik kezével felragadott egy égő üszköt, és az öreg arcába vágta, aztán botjával a tűzbe csapott, úgy, hogy az öreg paraszt szakállá abban a minutumban tüzet fogott.

A suhancok felugrottak, de Párduckoponya szétütött közöttük, úgy, hogy jobbnak látták megfutamodni. Az öreg szaladt legelől.

„Hát csak elszelelték! – állapította meg elégedetten. – Most aztán igyunk!”

Két tökhéj merítőkanál maradt a tűzhelyen. Felragadta az egyiket, és nekiesett a bornak. Egykettőre megitta a felét, aztán fogta a botját, és indult kifelé. A bor azonban annyira a lábába szállt, hogy csak úgy tántorgott. Alig is tett meg egy mérföldnyi utat, amikor oldalba kapta az északi szél, és elvágódott egy patakparton. Fel sem bírt tápázkodni, csak ott hevert a hóban.

Közben persze a parasztok, húszegynéhányan, botot, fütykőst ragadtak, és rohantak a magtár felé. Párduckoponyát már sehol sem találták. Elindultak hát a nyomában, és meg is találták a hóban fetrengve. Még a botját is elejtette. Persze, rárohantak mindahányan, gúzsba kötötték, és magukkal hurcolták.

Hogy hova vitték?

*Liaoer vizein nyüzsögnek a csónakok,
S a vízparti vár falán sorakoznak harcosok.*

Mert így van ez:

*Ha elmondom, halál szele fagyasztja meg szívedet,
Csontjaidba dermedtő szél áraszt metsző hideget.*

Hogy aztán Párduckoponyát hova hurcolták, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Csu Kuj a vízparti fogadóban
kilövi jeladó nyilat,
s Párduckoponya havas éjjelen felmegy
a liangsani várba*

Párduckoponya, tudjuk, annyira lerészegedett, hogy amint elvágódott a patakparton, fel sem tudott tápáskodni. A parasztok gúzsba kötötték, és magukkal cipelték egy udvarházba. Érkezésükre egy öreg paraszt jött elő:

– A nagyúr még nem kelt fel. Ezt a fickót – bökött Párduckoponyára – vigyétek az első szobába!

Már hajnalodott. Párduckoponya feje is kezdett kitisztulni. Ahogy körülnézett, látta, hogy egy szép, nagy udvarházba került. Tombolni kezdett:

– Ki mert engem megkötözni? – ordította.

Kiabálására a parasztok botot ragadtak és nekirontottak.

– Még te mersz kiabálni? De jól felvágta a nyelvedet! – förmedtek rá. A megperzselt szakállú öreg vitte a szót:

– Ne szaporítsátok a szót, csak tángáljátok el alaposan. Majd lesz ügyis kihallgatás, ha felkel a nagyúr! – Nekiestek védtelen foglyuknak, aki moccanni sem bírt, csak torkaszakadtából tiltakozott:

– Hagyjatok már szóhoz jutni, mondanék valamit! – de persze, rá se hederítettek.

– Jön a nagyúr! – jelentette egyszerre egy szolgálégény. A veréstől kábult Párduckoponya káprázó szeme előtt egy uraság jelent meg. Hátratett kezekkel, lassan sétált oda hozzájuk. Amikor odaért, megkérdezte:

– Kit vertek itten?

– Tegnap este fogtuk ezt a tolvajt! – vágta rá a parasztok.

Az uraság közelebb lépett a fogolyhoz, és azonnal megismerte. Hátrább parancsolta a parasztokat, saját kezével oldotta ki a kötélékeit:

– Miért kötözték így meg, vívómester uram? – kérdezte.

A báméskodó népség egyszerre, ahány csak volt, annyifelé szaladt. Párduckoponya ekkor ismerte meg az uraságot. Nem volt az más, mint Csaj Csin, a nagyúr, másként a Kis Forgószél.

– Megmentettél, nagyúr! – rebegette hálásan.

– De hát miért tettek így csúffá ezek a parasztok? – hökkent meg a házigazda.

– Nehéz ezt így egy szóval elmondani – magyarázkodott Párduckoponya, azzal bementek a házba, és leültek. Akkor aztán elmesélte a történeteket.

– Hát téged aztán üldöz a sors, bátyám! – sóhajtott Kis Forgószél a dolgok hallatára. – Hallatlan szerencse, hogy megmenekültél! De légy csak nyugodtan. Ez itt a keleti udvarházam, maradj itt pár

napig, aztán megtanácskozzuk, mitévők legyünk.

Új ruhát adott Párduckoponyára, és fényesen megvendégelte. Mondanunk sem kell, hogy ott is maradt jó néhány napig.

Közben legyen mondva, a cangcsoui fegyenctelep parancsnoka bevádolta Párduckoponyát a három ember meggyilkolásáért és a szénapajták felgyújtásáért. A tartományi mandarin rögtön kiadta a körözőlevelet, és szétküldte fogdmegeivel minden faluba, járásba, fogadókba és kocsmákba a tettes személyleírásával. Háromezer köteg pénzt tűztek ki Párduckoponya fejére. A fogdmegek minden helyet végigjártak, szimatoltak, tudakozódtak a bujdosó után.

Persze, mikor Párduckoponya megtudta, mi készül ellene, úgy érezte magát, mint aki tükön ül. Alig várta, hogy házigazdája hazaérjen, és elébe állt:

– Nem azért, mintha nem marasztalnál igen kedvesen, de szorul a hurok körülöttem, és csakhamar alighanem rám teszi kezét a hatóság, s ha itt találak, talán majd még téged is bajba keverlek, ez pedig nem lenne rendjén! Ha még futja jóindulatodból, adj kölcsön valamicske pénzt, hogy odábbállhassak. Ha megmaradok, meghálálom neked.

– Ha menned kell – mondta Kis Forgósziel –, tudok egy helyet neked. Adnék ajánlólevelet is veled, jó lesz?

– Ha így körülveszel gondoskodásoddal, nagyúr – hálálkodott Párduckoponya –, tiéd az életem, rendelkez vele. Hová menjek?

– *Santung*-ban, Cicsou mellett – magyarázta a házigazda – van a liangsani mocsár. Több mint nyolcszáz mérföld is megvan a kerülete, közepén van Jüance vára, a Liaoer vizénél. Három derék vitéz ütött tanyát benne. A fővezérük Vang Lun, a Fehérgúnyás Diák, az első alvezér Tu Csien, az Égbemászó, a második meg Szung Van, Felhők Villáma. Ezek hárman összeszedtek vagy hét-nyolcszáz betyárt, és rablásból, fosztogatásból élnek. Minden nagy bűnös hozzájuk menekül, és ők befogadják őket. Jó barátaim különben, levelezgetek is velük. Mi lenne, ha írnék nekik, és hozzájuk küldenélek?

– Igen jólesik, hogy így gondoskodik rólam – érzékenyült el Párduckoponya.

– De vigyázzunk csak! – intett Kis Forgósziel. – A cangcsoui úton láttam, hogy két fogdmeget javában akasztja ki a körözőleveleket. Az útelágazásnál meg a vámnál két tiszt éppen nagyban kutatót, vizslatót mindenfelé, és ott állnak lesben. Neked meg éppen arra kell átmenned! – elgondolkozott. – De van egy tervem, amivel átjuttathatlak – emelte fel a fejét.

– Ha megmentesz, halálomban sem felejttem el! – hálálkodott már előre Párduckoponya.

Kis Forgósziel behívatott egy szolgát, megparancsolta neki, hogy a csomaggal induljon el az úton, és egy bizonyos helyen várakozzék. Aztán felnyergeltette lovait, fegyvert öltött, előhozatta vadászszóllymait és kopóit, lóra ültette embereit, köztük persze Párduckoponyát is, vadászni öltöztetve. A vadászcsapat egyenesen a vám felé tartott. Az elébb emlegetett két tiszt ott üldögélt éppen, és rögtön megismerték Kis Forgószielt. Mikor nem voltak szolgálatban, gyakran fordultak meg nála, és jó barátságban voltak.

– Megint mulatjátok az időt, nagyúr? – állt fel az egyik.

– Ti meg mit kerestek itt? – szállt le Kis Forgósziel a lováról, hogy üdvözölje őket.

– A tartományi mandarin körözést bocsátott ki, személyleírással, egy szökött fegyenc,

Párduckoponya ellen, nagyúr – magyarázta az egyik. – őt lessük itten. Minden utast, vándort, kereskedőt szigorúan megvizsgálunk, és csak úgy engedjük át.

– De hát itt van Párduckoponya, az embereim között – nevette el magát Kis Forgósziel –, hát nem ismertétek fel?

– Tudod te a törvényt, nagyúr – mosolyodtak el a tisztek –, ilyen még az eszedbe se jutna! Fáradj csak fel a lovadra!

– Hát ha annyira megbíztok bennem – évődött tovább Kis Forgósziel –, visszajövet hozok nektek egy kis vadpecsenyét! – Azzal lovára pattant, és elbúcsúzott a tisztektől.

A lovas csapat újból nekivágott az útnak. Mentek vagy tizennégy-tizenöt mérföldet, amikor beérték a csomaggal előreküldött szolgálégnyt, aki ott várt már rájuk az út mellett. Párduckoponya leszállt lováról, levette a vadászkontöst, kicserélte a csomagban levő holmijával, fogta csomagját, és érzékeny búcsút vett Kis Forgószieltől.

Arról már nem is szólok, hogyan vitt vadpecsenyét visszatérőben Kis Forgósziel a tiszteknek, hanem Párduckoponya, hogy elvált Csaj nagyúrtól, ment vagy tíz napon át. Kemény téli idő volt, sűrűn havazott, fűjt az északi szél kegyetlenül. Hó fedte a tájat mindenfelé. Ő meg csak taposta a havat rendületlenül. Tizedik nap estefelé a távolban valami víz partján egy kocsmát pillantott meg. Hó fedte azt is egészen. Arrafelé tartott hát.

Lerázta magáról a havat, félrehajtotta az ajtófüggönyt és belépett. Leült az egyik sarokban, lerakta a cókókját, kalapját felaggatta, botját maga mellé tette.

– Mennyi bort hozzak, vendég uram? – kérdezte az elősiető kocsmáros.

– Egyelőre úgy két kancsóval – rendelkezett Párduckoponya, s amikor meghozták a bort, megkérdezte:

– Mivel vessem meg az ágyát?

– Van finom marhasültünk, hízott libánk, gyenge csirkénk – készségeskedett a kocsmáros.

– Hozz akkor két font marhasültet – rendelkezett Párduckoponya. Mikor ez is meglett, persze a megfelelő körítéssel, nekilátott a lakmározásnak, evett, ivott.

A kocsmá tele volt vendégekkel. Az egyik vendég nagy komótosan kisétált a ház elé, nézni a hulló havat.

Párduckoponya még hallotta, amint odaszólt a kocsmárosnak:

– Ki az, aki ott iszik? – és őfeléje bökött ujjával. Párduckoponya szemügyre vette az ismeretlent. Széles karimájú meleg kalap volt a fején, cobolybundát viselt, lábát szűk szarvasbőr csizma borította. Jól megtermett férfi volt, és láthatóan izmos is, jókora öklökkel. Ott állt csak, őszülő szakállal lelógott, amint figyelte a hóesést.

Párduckoponya újra bort rendelt, és a kocsmárost is megkínálta vele, aztán megkérdezte:

– Mennyire van még ide a liangsani mocsár?

– Csak egypár mérföldnyire – válaszolta az –, de csak vízi útja van, szárazon nem mehatsz. Csónakkal lehet csak odajutni.

– Adj egy csónakot! – kérte rögtön Párduckoponya.

– Hol keressek neked ebben a havazásban, éjnek idején csónakot? – méltatlankodott a kocsmáros.

– Megfizetem jól – vitatta Párduckoponya –, csak vigyél át!

– Semmiképpen sem lehetséges! – jelentette ki a másik.

„Hát most mit tegyek? – kesergett magában Párduckoponya. – Mint vívómester a fővárosban minden utcasarkon leihattam magam kedvem szerint. Ki gondolta volna, hogy a gaz Kao Csiu így csapdába csal, hogy bélyeget sütnék a képemre, és ide számúznak a messzeségbe, ahol se családom, se hazám, és olyan egyedül vagyok, akár az ujjam?”

Nagy elkéseredésében ecsetet és tust kért a kocsmárostól. A bor adta ihlettől vers született. Lázás ujjakkal rótt a fehér falra:

*Nekem, Lin Csungnak szent a becsület,
Mindenki ismeri hűségemet.
Kóbor vitézek közt jár jó hírem,
Ország-világ már hősként emleget.
Hányódó kóró lettem köztetek,
Silány gaz, melyet hajt a fergeteg –
De majd ha egyszer betöltöm vágyamat,
Urának tisztel Santung engemet!*

Eldobta az ecsetet, és újra bort kért. Amint a szájához akarta emelni a csészét, a bundás ismeretlen egyszerre csak odalépett hozzá, és megragadta a vállát:

– Te aztán merész fickó vagy! – súgta a fülébe. – Miket műveltél Cangcsouban, és még itt vagy! Tudod-e, hogy ma láttam a körözőlevelet, amelyben háromezer köteg pénzt tűztek ki a fejedre?

– Ki vagy te? – hökkent meg Párduckoponya.

– Nem Lin Csung vagy te, a Párduckoponya? – viszonzta a kérdést a másik.

– Engem Csangnak hívnak – füllentett Párduckoponya szorultságában.

– Eredj már! – nevetett a másik. – Hiszen ott a falon a neved, és az arcodon a fegyencbélyeg! Nem tudsz te engem félrevezetni!

– El akarsz fogni? – pattant fel Párduckoponya szikrázó szemmel.

– Ugyan, ugyan! – mosolygott rendületlenül tovább a másik. – Mit érnék velem?

Azzal hátrafelé indult, a kocsmaudvar vízparti része felé. Egy kis pavilon állt ott. Odatelepedett, lámpást hozatott, és nagy tisztelettel odainvitálta Párduckoponyát is.

– Hallottam, hogy a liangsan úton tudakozódtál – vette fel újra a beszéd fonalát. – Csónakot akarsz, a vitézek közé szeretnél kerülni. Kiket keresel ott?

– Megmondom az igazat – enyhült meg Párduckoponya. – Most, hogy úzóbe vett a hatóság, nem találok sehol menedéket, szorongatnak mindenfelől. Ott biztos helyre találnék a derék legények közt.

– De akkor – firtatta tovább az ismeretlen – kell hogy valami ajánló írásod legyen valakitől.

– Cangcsouból, Henghaj kerületből egy régi barátomtól hoztam – csapott a mellére Párduckoponya.

– Csak nem Kis Forgószéltől? – érdeklődött a másik.

– Honnét tudod? – lepődött meg Párduckoponya.

– Csaj úr igen jóban van a vár vezéreivel – mosolyodott el megint az idegen –, állandóan leveleznek.

Ennek a barátságnak az volt a története, hogy Vang Lun valamikor megbukott az államvizsgán, és Tu Csiennel együtt Kis Forgószélnél talált támogatást. Ott laktak nála jó sokáig, aztán meg pénzzel, úti holmival látta el őket, innét volt a nagy barátság. – Hogy nem sejtettem mindjárt, kiféle vagy! – tört ki Párduckoponyából a csodálkozás. Meghajolt új ismerőse előtt, és úgy kérdezte:

– Szabad becses neved után tudakozódnom?

– Vang fővezér kérne, szeme és füle vagyok – mutatkozott be a másik –, Csu Kujnak hívnak. Csincsou a hazám, a csinsuji járásba való vagyok. Itt a folyók és tavak vándorai közt csak úgy neveznek, hogy Szárazföldi Krokodilus. Szingleg kocsmát nyitottunk itt a parton, hogy kikémleljük az utasokat, kereskedőket. Ha valami vagyonos utas vetődik erre, jelentem a várba. Meghallottam, hogy a felénk vezető utat tudakolod, így hát nem mertem rád tenni a kezemet. Mikor aztán megláttam a versedet a falon, megismertelek, mert a fővárosból jövök már elhozták híredet. Milyen szerencse, hogy találkoztunk! Kis Forgószél ajánlólevelével, meg a magad hírével, Vang úr biztosan nagyon meg fog becsülni! – Halat rendelt, bort hozatott, és megvendégelte Párduckoponyát. Ittak aztán fél éjszakán át.

– Hogyan lehetne csónakot szerezni, hogy átmenjünk? – kérdezte Párduckoponya borozgatás közben.

– Légy nyugton, bátyám nyugtatta meg Szárazföldi Krokodilus –, van csónak, csak hadd múljon el az éjszaka. Hajnalban átviszlek.

Aludni tértek. Hajnalban Szárazföldi Krokodilus felköltötte vendégét. Megmosdottak, aztán persze borozgatással és pecsenyével kezdték a napot. Még alig hajnalodott, amikor a kém kinyitotta a pavilon ablakát, előhúzta tarka íját, rátett egy füttyülő nyilat, és kilőtte messze a nádas felé.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Párduckoponya.

– Ez a jeladás – magyarázta a másik. – Mindjárt jön a csónak.

Valóban, nemsokára gyors csónak bukkant elő a nádas közül, és egyenesen a pavilon felé tartott. Négy-öt betyár evezett benne derekasan. Mikor a csónak odaért, mindketten beszálltak minden holmijukkal. A betyárok nekiestek az evezőknek, és csakhamar a másik partra értek. A betyárok ott felkapták Párduckoponya holmiját, és a két vitéz megindult nyomukban a várba.

Párduckoponya körülnézett a parton. Terebélyes fák álltak kétfelől a hegyoldalban. Félúton egy hűsellő állt. Ahogy elindultak a kanyargós hegyi úton, egyszerre előttük állt a várkapu. A kapu előtt

fegyverek sorakoztak a fal mellett szép rendben: kardok, lándzsák, alabárdok, hajítógerelyek, íjak, számszeríjak, harci fejszék, a falak megrakva hajítógépekkel és kövekkel. Egy betyár előreszaladt, bejelenteni őket. Ahogy beléptek a kapun, látták, hogy a falakat belül végig hadijelvények és zászlók borítják. Még két belső kapun haladtak át, csak úgy jutottak a belső várhoz.

Látta Párduckoponya, hogy négyfelől a meredek hegyoldal és a háromszoros fal szinte bevehetetlen védelmet nyújt. Legbelül egy négy-ötszáz négyszögöles tükörsíma területre értek. A belső vár főbejárata a völgy felé nézett. Kétoldalt melléképületek állottak.

Szárazföldi Krokodilus a tanácskozó terembe vezette a jövevényt. Középutt, a főhelyen, karosszékben egy vitéz ült. Vang Lun volt, a Fehérgúnyás Diák. Balján Tu Csien, az Égbemászó, foglalt helyet, jobbán második alvezére, Szung Van, Felhők Villáma.

A két újonnan jött meghajolt, és üdvözlést mormogott, majd Párduckoponya szerényen kísérője mellé állt.

– Ez a vitéz itt a császári gárda vívómestere a Keleti Fővárosból, Lin Csung nevezetű, más néven Párduckoponya – mutatta be Szárazföldi Krokodilus. – Kao marsall ármánykodásai következtében száműzték Cangcsouba. Ott felgyűjtött egy katonai szénaraktárt, harcban megölt három embert, majd Csaj nagyúrhoz menekült, akit valamennyien igen tisztelünk. Levelet hozott tőle, amelyben Kis Forgósziel kéri, hogy vegyük fel sorainkba a vívómestert.

Párduckoponya elővette kebléből a levelet, és átadta. Fehérgúnyás Diák átvette tőle, és olvasni kezdte, majd leültette a vendéget a negyedik helyre. Ötödiknek a kém foglalt helyet.

A betyárok bort hozattak.

Amikor háromszor körbe járt a kancsó, a fővezér megszólalt:

– Hogy van Csaj nagyúr?

– Egyre csak vadászni, mulatozni jár – felelte Párduckoponya. A Fehérgúnyás Diáknak beszélgetés közben egyszerre eszébe ötlött valami.

„Én csak egy, bukott diák vagyok – gondolta –, balsorsomban összeakadtam Égbemászóval, és idevetődtem betyárnak. Aztán Felhők Villáma is csatlakozott. Sereget gyűjtöttünk, lovakat szereztünk. A hadimesterséghez nincs különösebb tehetségem, alvezéreim vitézi tudománya is eléggé hétköznapi. Mi lesz, ha most csak úgy minden teketória nélkül felvesszük ezt az embert? Ez fővárosi gárdatiszt, vívómester, bizonyára kiváló vitéz. Ha ez kiderül, és esetleg kenyértörésre kerül a sor, igen előnyös helyzetben lesz, mi meg hogy is mérhetnénk magunkat hozzá? Csupa kellemetlenség származna belőle. Legjobb lesz szépszerével elküldeni, hogy megmeneküljünk a későbbi bajoktól. Ej – ötlött az eszébe –, de Csaj úrra tekintettel kell lennünk, nem lehetünk iránta hálátlanok! De viszont ezt a szerzetet se tűrhetjük meg itt!”

Így töprengett magában, de közben újra bort hozatott. Lakomára terítettek, és hagy szívélyességgel kínálgatta vendégét. A lakoma végeztével Fehérgúnyás Diák behozatott egy tálat ötven ezüsttel és két vég durva selyemmel, aztán felemelkedett helyéből, és így szólt:

– Csaj nagyúr beajánlotta ide vívómester uramat a mi nyomorúságos kis váracskánkba. Sajnos, élelmünk elég szűkösen van, a hely maga sem igen fényes, erőnk is gyenge, félek, előbb-utóbb még csalódást okoznánk uraságodnak, ami igazán nem volna illendő. Hadd ajánljam fel ezt a csekélyke ajándékot. Reméljük, szívesen fogadja, és ne nehezteljen ránk, de keressen magának egy nagyobb várat, hol nyugodtan megélhet.

– Halljátok válaszat három vezérek – egyenesedett ki Párduckoponya. – Olyan ember volnék, aki ezer mérföldet megy ugyan a császár után, de tízezret, hogy jó vezérré találjon. Csaj nagyúr kegyességéből ide kerültem hatalmas várakba, hogy közétek álljak. Kiváló tulajdonságokkal nem dicsekedhetem ugyan, de hivalkodás nélkül mondhatom, egész életemben boldog lennék, ha itt élhetnék halálomig nálatok. Nem azért jöttem, hogy pénzt csaljak ki tőletek. Még egyszer esdeklem hozzátok, gondoljátok meg, mit végeztek felőlem.

– Igazán ne haragudj – mondta Fehérgúnyás Diák –, kicsike ez a vár, hogy is tudnánk téged is elhelyezni benne?

– Bátyáim, vezérek – avatkozott közbe Szárazföldi Krokodilus –, ne haragudjatok, hogy illetlenül közbeszólak. Az igaz, hogy szűkösen vagyunk az élelemmel, de miért ne szerezhetnénk a környékről? Fa akad a hegyen és a parton bőséggel, mi akadályozza annak, hogy akár ezer házat is építsünk még belőle? És ez a vitéz Csaj úr erős pártfogásával érkezett, hogy is küldhetnénk el, hogy keressen magának más helyet? Igazán nem volna szép, ha egy napon maga Csaj úr toppanna be és megtudná, hogy nem fogadtuk be az ő emberét. Aztán meg belevaló ember is, bizonyosan megmutatja majd, mire képes!

– Miért éppen őt ne fogadjuk be? – kérdezte Égbemászó is. – Csaj úr is megharagudna, ha megtudná, hogy te, bátyám, nem marasztottad őt nálunk. Hálátlanság is lenne! Sokat köszönhetünk neki, most meg, hogy valaki az ő ajánlásával jött, hogy küldhetnénk el?

Felhők Villáma is megszólalt:

– Csaj úr kedvéért még az is rendben lenne, ha vezérré választanánk! Ha meg igazágtalanok lennénk, a folyók és tavak vándor vitézei méltán meg is vethetnének és ki is gúnyolhatnának minket!

– Nem értitek ti ezt, öcsém! – felelte a Fehérgúnyás Diák. – Az igaz, hogy Cangcsouban ez az ember nagy bűnöket követett el, de hát hiába, nem ismerjük még őt töviről hegyire. Mi lenne, ha próbára tennénk?

– Főbenjáró bűnt követtem el – válaszolta Párduckoponya ezért akarok közétek állni. – Mi okotok van arra, hogy kételkedjétek bennem?

– Ha valóban igaz szíveddel akarsz közénk állni – mondta ravaszul a Fehérgúnyás Diák –, adj bizonyáglevelet!

– Tudok valamicskét a betűvetéshez – jegyezte meg sértődötten Párduckoponya –, adjatok papírt és ecsetet, megírom én rögtön nektek!

– Nem úgy van az, vívómester uram! – mosolygott Szárazföldi Krokodilus. – Ahány jó vitéz közibénk akar állni, valamennyitől kérünk ilyesmit. Úgy lesz az, hogy lemész a hegyről, megölsz valakit és elhozod a fejét, bizonyágul, hogy ne kételkedhessünk benned. Ezt hívjuk mi bizonyáglevélnek.

– Ez aztán nem nehéz! – vetette vissza Párduckoponya. – Megyek is és lesbe állok, csak attól tartok, nem jár erre senki.

– Adunk neked három nap haladékot – mondta a fővezér. –Ha azalatt felmutatod a bizonyáglevelet, befogadunk. De ha elmúlt a három nap, akkor aztán ne haragudj.

Párduckoponya beleegyezett. Ezzel el is váltak. Szárazföldi Krokodilus elindult vissza a kocsmába, Párduckoponyát pedig szálláshelyére kísérték a betyárok.

Másnap korán hajnalban felkelt, teát főzött, megreggelizett. Aztán felkötötte kardját, kezébe fogta lándzsáját, és megkérte az egyik betyárt, vezetné le a hegyről. Átevezett egy csónakban a vízen, és egy csendesebb, elhagyott útrésznel lesbe állt, jön-e valaki. Várt egész nap, de senki sem vetődött arra. Végtelen elkeseredéssel tért vissza a várba.

– No, hol a bizonyságlevél? – kérdezte a Fehérgúnyás Diák.

– Egy lelket sem láttam – felelte csüggedten Párduckoponya nem tudtam hát megszerezni.

– Ha nem szerzed meg, nem maradhatsz nálunk! – figyelmeztette a vezér.

Párduckoponya felelni sem mert, de gondolhatjátok, hogy nem valami vidáman érezte magát. Szállására ment, ott evett is valamit, nem is, aztán ledőlt, aludt reggelig.

Másnap megint korán kelt. Megreggelizett a betyárokkal, aztán le a hegyről.

– Gyerünk talán a déli útra – javasolta kísérője. Áteveztek, és Párduckoponya megint lesbe állt az erdő mellett, de megint csak nem jött arra senki. Ott hevert egészen délig, amikor egy csapat kereskedő érkezett, lehetek vagy háromszázan, szorosan összetartottak, úgy mentek. Párduckoponya, persze, moccanni sem mert, várta, hogy elhaladjanak. Ott hevert még aztán jó ideig, már alkonyodni kezdett, de megint nem látott egy lelket sem.

– Milyen szerencsétlen is vagyok én! – fordult elkeseredetten a vele levő betyárhoz. – Mit csináljak, ha két napja nem akad az utamba egy magányos utas se?

– Csillapodj, bátyám – nyugtatta amaz. – Van még egy napod. Holnap elmegyünk a keleti oldalra. – Avval hazamentek.

– No, hogy állunk a bizonyságlevéllel? – érdeklődött újból a fővezér. Párduckoponya meg se szólalt, csak sóhajtott egyet.

– Hát ez a nap is elmúlt? – nevetett gúnyosan a vezér. – Három napot adtam neked, kettő már letelt. Ha holnap se lesz semmi, akár ne is lássalak, eredj, keress magadnak más helyet!

Párduckoponya a szállására tért, és végső kétségbeesésében felfohászkozott:

– Nem elég, hogy az ocsmány Kao Csiu törbe csalt, és idejutottam, még az ég és a föld is összeesküszik ellenem!

Elmúlt az éjszaka. Harmadnap reggel összecsomagolta cókmojkját, és kísérőjével együtt elindult le a hegyről, át a vízen, a keleti útra.

„Most aztán, ha ma se sikerül – kesergett magában –, mehetek máshová, odább egy házzal!”

Meglapultak mindketten az út mentén a sűrűben. A nap már majdnem delelőre járt, de még senkit sem láttak. Szép tiszta idő volt, szikrázott a hó a napfényben. Párduckoponya felkapta fegyverét, és kísérőjéhez fordult: – Látom már, hogy nem megyek semmire. Vessünk véget a dolognak még besötétedés előtt! Megyek a holmimért, és odábbállok.

A másik azonban oldalba bökte:

– No – mutatott az útra –, mintha ott jönne valaki!

– Azt a keservit! – kiáltotta el magát Párduckoponya. Valóban, valaki ereszkedett lefelé a hegyoldalra, és feléjük tartott. Amikor közelebb ért, Párduckoponya előugrott, és megsuhintotta a

kardját. Az idegen elordította magát a veszedelem láttára, eldobta terhét, és futásnak eredt. Párduckoponya persze utána, de nem tudta utolérni. A menekülő átjutott a hegy túlsó oldalára és eltűnt.

– Látod, milyen keserves az én szerencsém? – fordult Párduckoponya a betyárhoz. – Három napig várok, amíg valakire akadok, aztán azt is elszalasztom!

– Igaz, hogy az embert nem sikerült elcsípned – jegyezte meg a másik –, de itt van helyette a csomagja, az is ér valamit!

– Vidd fel a várba – kérte Párduckoponya –, én meg várok még egy kicsit.

A betyár csakhamar eltűnt a csomaggal a hegyen. Egyszer csak a hegyoldalban egy jól megtermett legény bukkant elő.

– Megkönyörült rajtam az ég! – sóhajtott Párduckoponya. De a másik ugyancsak forgatta kezében a lándzsáját, és szitkozódott, mint a jégeső:

– Hitvány latrok, kiirtalak valamennyiőtöket! Hova tettétek a poggyászomat! Ha nyakon csíplek benneteket, majd meglátjátok, mi az, megcibálni a tigris szakállát! – azzal rohant lefelé, egyenest neki Párduckoponyának. Az sem volt rest, kiugrott az útra, és elébe állt.

Mi lett volna, ha ez az ember nem mérkőzik meg Párduckoponyával? Azt mondják erre:

*Gyűlnek Liangsan mocsarában fehérhomlokú tigrisék,
Vízparti vár belsejében fenevadak sereglenek.*

Hogy aztán kivel mérkőzött meg Párduckoponya, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENEGYEDIK FEJEZET

amelyben Párduckoponya bekerül a liangsani

mocsár betyárjai közé,

Sötétképű pedig a fővárosban kardját árulja

Ott tartottunk, hogy Párduckoponya végigmérte az ismeretlent. Az vörös rojtos nemezkalapot viselt, fehér szatén utazóruhát selyemövvvel, kék-fehér nadrágot, cobolyprémes harisnyát, jak válla bőréből készült csizmát. Övében kard, kezében lándzsa. Lehetett olyan hét láb és öt-hat hüvelyk magas. Arcán egy hatalmas, sötét anyajegy, két orcáján vöröses szakáll ütközött ritkásan. Kalapját a nyakába akasztva, a hátára engedte, mellkasa csupaszra tárva. A kalap alatt hegyben csavart puha kendőt viselt. Lándzsáját rázva bömbölte:

– Hitvány csibész! Hova tetted a holmimat?

Párduckoponya sem volt éppen jókedvében, hogy feleljen neki. Dűhtől kikerekedett szemmel rontott rá. Az idő kitisztult egészen, ami kevéske felhő volt, az is eloszlott. A patak partján, ahol álltak, a lábuk alatt ropogó fagyos hó csak növelte harci kedvüket.

Előre-hátra ment a harc. Összezsaptak vagy harmincszor, de egyikük sem bírt a másikkal. Újból összezsaptak, és már-már, úgy tízegynéhány újabb roham után, a végső összezsapásra készült mindegyik, amikor kiáltást hallottak a hegyről:

– Hagyjátok abba a harcot, jó vitézek!

Párduckoponya félreugrott a küzdőtérről. Leeresztették a kardjukat, s hát látják, amint jön le a hegyről Fehérgúnyás Diák, Égbemászó és Felhők Villáma sok-sok betyárral, eveznek át a vízen, és feléjük tartanak.

– Derék vitézek – szólították meg őket, a közelükbe érve jó fegyveretek még az ördögöket is elrettentené, olyan ügyesen forgatjátok! Ez itt – mutatták be Párduckoponyát – testvérünk, Lin Csung, a Párduckoponya. És te – fordultak az ismeretlenhez –, sötét képű bajnok, ki vagy?

– Hadvezérek híres családjából származom – húzta ki magát büszkén az idegen. – Jang miniszter unokája vagyok, a nevem Jang Cse. A szoroson túlról származom, északnyugatról. Mint még ifjú ember, megálltam a hadi tudományok vizsgáját. Utoljára a palotában szolgáltam, mint tiszt. Amikor a Tízezer Év Dombját rakatta a császár, tízünket küldött le a Nagy Tóhoz, hogy *hozzunk onnét ritka virágokat és becses köveket a fővárosba*. Éppen a Huanghai hajóztunk terhünkkel, amikor balsorsunkra a szél felborította hajónkat, és az egész drága rakomány a vízbe veszett. Nem térhettem vissza a fővárosba, elmenekültem, hogy elbújjak a felelőségre vonás elől. Most kegyelmet kaptunk. Összeszedtem egy kis pénzt, megymást. Mennék a fővárosba, hogy a *titkos államtanács*-nál valamit intézzek az ügyben. Erre áthaladva, egy parasztot fogadtam, hogy vigye a holmit, de ti elragadtátok. Nem adnátok vissza?

– Nem Sötétképű Fenevadnak hívnak téged? – kérdezte Fehérgúnyás Diák.

– De igen.

– Gyere fel hozzánk egy kicsit – hívta a vezér –, igyál meg egy pohárral! Visszaadjuk aztán a holmidat is.

– Ha már ismertek, jó vitézek – egyezett bele Sötétképű –, és visszaadjátok, szívesen iszom veletek.

– Hallottam már híredet annak idején – tette még hozzá a Fehérgúnyás Diák, amint elindultak – amikor sok évvel ezelőtt a fővárosban jártam. Hogy most szerencsére találkoztunk, csak nem eresztelek el csak úgy? Gyere fel, elbeszélgetünk egy kicsit, ne gondolj igazán semmi rosszra.

Áteveztek a vízen, és felballagtak a várba. Elhívták Szárazföldi Krokodilust is, és aztán lakomára terítették a tanácskozó teremben. Mondanunk sem kell, a Fehérgúnyás Diák bikát vágatott, bort hozatott, és finoman megtraktálta az újonnan jöttet.

De ne szaporítsuk a szót. Amint iddogáltak, a Fehérgúnyás Diák ilyesmit forgatott ármányos elméjében:

„Ha ez a Párduckoponya itt marad, nem bírunk majd vele. Marasszuk merő emberségből ezt a másikat is, úgysem fognak egymással megférni, és ez kapóra jön majd nekünk.” Ezért Párduckoponyára mutatva, így szólt Sötétképű Fenevadhoz:

– Ez az öcsénk a császári gárda vívómestere a fővárosból. Lin Csungnak hívják, Párduckoponyának nevezik. Kao marsall, minthogy nem szíveli a becsületes embereket, vádat koholt ellene, megbélyegezték és Cangcsouba száműzték. Ott megint belekeveredett valamibe, most került csak hozzánk. Ha te, tiszt uram, a dolgaid miatt a fővárosba tartasz, nem akarok rád akaszkodni. Én annak idején otthagytam a tudományt, és a vitézi életet választottam, rabló lettem. De te is bűnbe esett ember vagy. Hiába kaptál kegyelmet, régi hivatalodat aligha kapod vissza. Kao Csiu kezében van a hadsereg, gondolod, hogy téged megtúrne ott? Gyere inkább ide a mi váracsánkba. Vékával mérjük itt az aranyat, ezüstöt, tele a kancsó és a fazék mindig, vitézkedj velünk! Mit gondolsz erről?

– Köszönet, vezérek, a szíves vendéglátásért – szabadkozott Sötétképű rokonságom van a fővárosban. Sokat bajlódtak akkor a dolgaimmal, még meg sem háláltam nekik. Gondoltam, elmegyek hozzájuk is. Remélem – emelte meg a hangját –, a holmimat visszaadjátok, de ha nem, úgy is jó, megyek üres kézzel.

– Ha nem akarsz maradni, ugyan miért erőltetnénk? – mosolygott szívélyesen a Fehérgúnyás Diák. – Töltsd itt minálunk az éjszakát, reggel aztán korán útnak indulhatsz.

Úgy is lett. Másnap reggel megitták a búcsú poharat, aztán egy betyárnak a nyakába akasztották a vendég csomagját, utána valamennyien lekísérték az útelágazásig, ott aztán elbúcsúzkodtak. A Fehérgúnyás Diák akarva, nem akarva Párduckoponyát tette meg negyedik vezérnek, Szárazföldi Krokodilus lett az ötödik.

Sötétképű Fenevad pedig elindult az országúton. Talált csakhamar egy parasztot, aki elvállalta poggyászát, és így visszaengedte a betyárt a várba. Néhány napi út után meg is érkezett a Keleti Fővárosba. Megszállt egy fogadóban, kifizette a poggyászvivőt, és útjára bocsátotta.

Teltek, múltak a napok, instanciázott a titkos tanácsnál, intézte volna a dolgát. A magával hozott pénzzel és holmival akarta levásárolni a büntetést, és elérni azt, hogy visszakerülhessen régi tisztségébe. A sok drágaság azonban mind elfogyott, amire elérte, hogy ügyében jelentést tegyenek a tanácsnak, és őt megint beidézzék Kao marsallhoz. Amikor belépett, Kao Csiu éppen olvasta a jelentést a történekekről, és nagy haraggal fogadta:

– Szóval, tízötök közül, akik hoztátok a szállítmányt, csak te vesztetted el a rád bízott küldeményt! És akkor még ráadásul nem is jelentkeztél, hogy megvalljad bűnödöt, hanem szépecskén megszöktél, hogy utol se érhessünk! Most még mit akarsz? Kegyelmet kaptál ugyan, de amit tettél, annak a neve bűn, és így hivatalt nem kaphatsz! – Azzal egy ecsetvonással áthúzta az előtte levő iratot, Sötétképűt pedig kidobatta.

A Sötétképű Fenevad végtelenül kétségbeesett. A fogadóba visszatérve, egyre csak kesergett magában:

„Milyen igaznak bizonyult, amire a Fehérgúnyás Diák figyelmeztetett! De hiába, tisztán kell megőriznem nevemet, nem hozhatok szégyent apámra, anyámra! Szerettem volna a határvidéken szolgálni karddal, lándzsával, s őseimhez méltóan teljes erőmből védtem volna hazámat, istápoltam volna családomat, de most ez a csapás! Kao marsall! Milyen feneketlenül gonosz is vagy, és milyen embertelenül viselkedsz velem!” – Így tépelődött jó ideig.

A fogadóban maradt továbbra is. Pénzecskejét lassacskán mind fölélte, úgy, hogy gondolkodóba esett:

„Hát most már mit tegyek? – töprengett. – Csak drága mívű kardom, ez a családi ereklye maradt meg egész vagyonomból. Nincs mit tennem, el kell adnom. Kapok érte vagy ezer köteg pénzt, azzal majd elindulhatok valahová, hogy letelepedjek.”

Fogta a kardot, egy szalmacsomót akasztott rá annak jeléül, hogy eladó, és kiállt vele a piactérre. Végighordozta a lójárató úton, és elálldogált vele vagy két óra hosszat, de rá se hederített senki.

Délfelé aztán, elunva a lézengést, befordult a Tejúthíd felé, a nyüzsgő sokadalomba.

Nem sokáig álldogálhatott, amikor nagy embertömeg rohant feléje. Körülnézett, hát látta, hogy futnak valami elől, le a folyópartra, és közben kiabálják:

– Meneküljön, aki tud! Jön a Tigris!

– Ez aztán fura! – lepődött meg Sötétképű. – Az ilyen rengeteg nagyvárosban honnan a csudából bukkanhat elő tigris?

Ahogy ott állt, és kíváncsian nézelődött, hát látta, hogy egy rossz képű, öles fickó dülöngél feléje, félig részegen. A főváros egyik leggarázdább csirkefogója volt, Niu-er, akit csak Csupasz Tigris néven emlegettek. Állandóan belekötött az emberekbe, a legkomiszabb garázdaságokat követte el, de úgy, hogy még a hatóság sem tudta megrendszabályozni, vagy rátenni a kezét. Ezért aztán ahol csak meglátták, mindenki tágult az útjából.

Csupasz Tigris megállt Sötétképű előtt, kivette kezéből a kardot, és megkérdezte:

– Mennyiért adod ezt a kardot, ember?

– Őseimtől maradt rám ez a drága mívű fegyver – felelte emez. – Háromezer köteg pénzt kérek érte.

– Micsoda vacak! – fitymálta Csupasz Tigris. – És ilyen drágán, adod! Harminc garasért már kapók ilyen békanyúzókat, ami vágja a húst, meg a babsajtot is! Mitől olyan kiváló ez a hitványság, hogy drága mívű fegyvernek titulálsz?

– Ilyet boltban nem kapsz – felelte büszkén Sötétképű – ez remekbe készült!

– Ugyan, hogy is készült volna remekbe? – kötekedett tovább a részeg.

– Hát először is – kezdte fölényesen Sötétképű –, vasat, rezet vágatsz vele, csorba se esik rajta. Másodszor, ha ráfűjsz egy hajszálat, menten kettőbe vágja, s harmadszor, ha emberbe vágod, nem marad rajta vérnyom.

– Aztán mernél vele rezet vagy vasat vágni? – hitetlenkedett a másik.

– Ha akarod, megmutathatom – volt a magabiztos válasz.

Csupasz Tigris leszaladt a híd alá egy fűszerszámos boltba, és három háromgarasossal tért vissza. Letette a híd karfájára.

– No, fickó – fordult Sötétképűhöz –, ha ezt kettévágod, megadom a három ezrest!

– Ez is valami! – legyintett Sötétképű, azzal feltúrta kabátja ujját, fogta a kardot, megcélozta vele a kis pénzoszlopot, és egy csapással kettévágta. A bábéskodók tömegén tetszés moraja hullámozott végig.

– Mit estek hasra ez előtt a vacak előtt! – dühöngött Csupasz Tigris. – Mit is mondtál másodszorra?

Azt, hogy egy hajszálat is kettévág. Fogsz egypár hajszálat, ráteszed a penge élére, és ráfújsz, hát menten kettészeli.

– Hát azt aztán már nem hiszem! – tamáskodott a másik. Azzal nyújtotta is pár kitépett hajszálat: – Fújj csak rá, hadd látom!

Sötétképű bal kezébe fogta a hajszálakat, rátette szépen a kard élére, majd teljes erejével ráfújt. A hajszálak kétfelé vágva szálltak szét a levegőben. Újabb tetszés moraja, és a bábéskodók tömege egyre nőtt.

– A harmadik mi volt? – okvetetlenkedett Csupasz Tigris.

– Emberbe vághatom, és mégse tapad rá vér egy csepp sem – felelte Sötétképű.

– Hát az hogy lehet?

– Hát úgy, hogy gyorsan kell odavágni, akkor semmi vérnyom sem marad a pengén.

– Nem hiszem – rázta a fejét a másik. – Vágd bele valakibe, hadd lássam!

– Itt, a főváros kellős közepén akarsz te embert ölni? – hökkent meg Sötétképű. – Ha nem hiszel nekem, hozz egy kutyát és megmutatom.

– Embert mondtál, nem kutyát – kötözködött a garázda.

– Ha nem veszed meg – vont a vállát Sötétképű –, úgy is jó. Mit kötözködsz velem?

– Mutasd meg, hadd lássam – erőszakoskodott a másik.

– Te csak azt keresed, mibe akaszkodhatsz bele! Mit huzakodsz velem? Ne rángass engem ide-oda!

– Meg mernél engem ölni? – kérdezte kihívóan a gazfickó.

– Nem volt énnékem veled semmi bajom, most sincsen – békítgette Sötétképű. – Ha veled nem sikerül az üzlet, majd akad más, meglátjuk. Mit érnék vele, ha megölnélek?

Csupasz Tigris megragadta Sötétképű vállát:

– Meg akarom venni a kardodat!

- Akkor ide a pénzt!
- Pénzem az nincs!
- Ha nincs, akkor mit huzakodsz velem?
- De nekem ez a kard kell!
- Én meg nem adom!
- No, vágd belém, te híres!

Sötétképű dühösen lökte el magától. Az feltápáskodott, és mellbe vágta.

– Tanúságra hívok mindenkit – fordult Sötétképű a báméskodókhoz. – Nem én kerestem a közőködést, csak árultam a kardomat, amikor ez a csirkefogó belém kötött, és megütött.

Az álldogáló népség félt Csupasz Tigristől, nem mert közbeavatkozni.

– Azt mondod, megütöttelek? – acsarkodott Csupasz Tigris.

– Hát agyon is ütlek mindjárt!... – és ütésre emelte öklét. Sötétképű villámgyorsan elugrott, kardja egyet villant, és Csupasz Tigris homlokától derekáig kettéhasítva vágódott el a földön.

– Nem akartalak belekeverni benneteket – fordult Sötétképű a körülötte állókhoz. – De most, hogy meghalt, gyertek velem tanúnak a hatóság elé!

Az utca népe csak úgy tódult Sötétképű nyomában, amint a hatóság felé igyekezett. A mandarint éppen hivatalában találták. Sötétképű, kardjával a kezében, nagy tömeg emberrel a sarkában, belépett a csarnokba, ott aztán valamennyien térdre borultak, ő meg maga elé tette a kardot, és beszámolt a történetekről. A kísérő tömeg hangos szóval bizonygatta ártatlanságát.

– Mivel magad jelentkezél – mondta jóakaratóan a mandarin –, nem kapsz botozást. – Azzal a nyakába tette a kalodát, megbízott két tisztviselőt, hogy szedjék össze a tanúkat, maga meg kiment a vádlottal meg a halottkémmel a tetthelyre, és írásba foglalta az esetet. Utána Sötétképűt bekísérték a tömlöcbe.

A rabok és börtönőrök, amikor megtudták, hogy Sötétképű megszabadította a várost Csupasz Tigristől, együtt éreztek vele, és megállapították, hogy derék legény. Kéretlenül pénzt is ajánlottak neki, és körülvették mindenféle módon. Az utca népe is, hogy Sötétképű ettől az istencsapásától megszabadította őket, sorra hordta neki a pénzt meg az ajándékokat, és aki csak tehette, közbenjárt az érdekében.

A vizsgálat vezetője is úgy találta, hogy a vádlott derék ember, és nagy csapástól szabadította meg a főváros utcáit. Hiszen még Csupasz Tigris családja sem állt elő, mint panaszos! Így hát enyhének ítélte az ügyet, és így állapította meg a tényállást: „Hirtelen összeütközésből adódó sebesülés következtében véletlen emberölés.” Ahogy kitelt a fogság, Sötétképűre ráverték húsz botot, bélyeget tetováltak az arcára, és száműzésre ítélték, az Északi Főváros, Taming melletti katonai táborba. Drága mívű kardja, persze, a kincstáré lett.

Sötétképűt közrefogta két poroszló, nyakába tették a kalodát, és elindultak vele. Az Égifolyóhídnál lakó kereskedők nagy halom pénzt gyűjtöttek össze, és amikor odaértek, elébük álltak, becipelték őket egy kocsmába, és jól megtraktálták borral, pecsenyével Sötétképűt is, meg a poroszlókat is. A végén teletömték pénzzel a két poroszló markát.

– Derék legény ez – mondogatták nekik –, nagy csapástól szabadította meg a várost. Viseljétek gondját, és bánjatok jól vele!

– Mi is tudjuk, hogy rendes ember – válaszolták a poroszlók. – Nem is kellett volna, hogy szóljatok, tudtuk mi már ezt!

Sötétképű érzékeny búcsút vett jóakaróitól, akik az ő zsebét is megtömték pénzzel. Aztán szállására kísérték, ahol kifizette adósságait, hogy végképpen útnak indulhasson.

Nemsokára meg is érkeztek az Északi Fővárosba, és első nap egy fogadóban szálltak meg. Hogy szavamot ne tévesszem, a tamingi katonai tábor parancsnoka a polgári népnek is parancsolt. Igen nagy úr volt ám Liang Si-csie kormányzó úr, vagy Világ Vitéze, ahogy nevezték! Veje volt a Keleti Fővárosban székelő kancellárnak, Caj Csingnek!

A két poroszló Liang úr elé vezette Sötétképűt, és átadta a kísérő írásokat. Liang úr, ahogy az írásokat olvasta, rájött, hogy ismeri ám Sötétképűt még a Keleti Fővárosból. Maga elé hívatta hát, és apróra kikérdezte, mi történt vele. Sötétképű elbeszélte, hogyan fosztotta meg rangjától Kao marsall, s szegénységre jutva, hogy akarta eladni drága kardját, és hogy vágta le ezenközben Csupasz Tigrist. Liang úr igen megörült jöttének, azon módon levétette nyakából a kalodát, és hivatali szolgálatra rendelte. Azt már nem beszélem el, hogy a két poroszló miképpen ért vissza a Keleti Fővárosba.

Sötétképűnek ettől kezdve nem volt más dolga, mint hogy Liang úr parancsára álljon. Szolgálta is urát teljes buzgalommal. Liang úrnak igen megtetszett serénysége, és elhatározta, hogy előlépteti, megteszi hadnagyának a seregbe, rendes havi zsolddal. Csak abban nem volt bizonyos, hogy vitézei mit szólnának hozzá. Ezért egy nap kiadta a parancsot vezérkarának, hogy másnapra gyűjtsék össze a seregeket a keleti külvárosbeli gyakorlótérre vitézi játékokra. Előtte való este pedig magához hívatta Sötétképűt:

– Szeretnék előléptetni hadnaggyá, rendes havi zsolddal – mondta neki. – Mennyire vagy járatos a hadi mesterségekben?

– Vitézi származás vagyok – felelte Sötétképű – palotabeli tiszt lettem volna valamikor. Kicsiny korom óta művelem a fegyverforgatásnak mind a tizennyolc ágát. Úgy esik nekem nagyuram kegyessége – tette hozzá megilletődve –, mint amikor szétfutnak a felhők, és meglátni a napot. Akár zablát vethetsz a számba s nyeret a hátamra, nagyuram, azzal is kész volnék szolgálni neked nagy jószágodért!

Igen örült Liang úr ennek a beszédnek, s meg is ajándékozta pártfogoltját ruhával, páncéllal. Aznap este más nem is történt.

Másnap hajnalban, a második hónap már közepe felé járván, enyhe szellő fújdogált, és lágyan sütött a nap. Liang úr elköltvén reggelijét, Sötétképűvel együtt lóra kapott, és elindultak egymás nyomában a keleti külváros felé. A gyakorlótéren már várta őket a sereg. Liang úr leugrott lováról, s felmenvén a szemlélőcsarnokba, helyet foglalt ott egy ezüstös zsöllyeszékben. Jobbról-balról ott sorakoztak mellette tisztjei: a vezérkariak, a népfelkelők és regulárisok, zászlós tisztetek, ezredesek, kapitányok, főhadnagyok, hadnagyok. A csarnok előtt, a mezőn, meg a sereg sorakozott marcona ábrázattal. A vezénylő emelvényen ott állt a két vezénylő tiszt: Li Cseng, azaz a Mennybéli Herceg, s Ven Ta, a Pallosos. Olyan vitézek voltak ezek ketten, hogy tízezer férfi se állhatott volna meg velük szemben. Sorra vezényelték a csapatokat, hogy jöjjenek tisztelgésre Liang úr elé.

Legelőször is sárga zászló lebbent a vezénylő emelvényen. Mint a mennydörgés, dördült meg harminc rézdob az emelvény két oldalán. Háromszor bögték fel a tarka kürtök, háromszor dördültek meg a dobok, és néma csend lett a mezőn. Ahogy aztán felrepült a csendre intő zászló az

emelvényre, vigyázzba merevedett mind az öt sereg. Vörös vezénylőzászló intett felülről, s kettős rendekbe álltak a katonák, keményen markolva fegyverüket. Most meg fehér zászló adott jelt, s előre lépett a lovasság, kantárszáron fogva a paripákat.

Liang úr parancsot adott, hogy hívassak elő Csou Csin hadnagyot. A jobbszárnyról elővágatott egy lovas, a csarnok előtt leszökkent lováról, a földre vágta lándzsáját, és mennydörgő hangon köszöntötte a vezért.

– Mutasd be vitézi ügyességedet! – parancsolta Liang Si-csie.

Csou Csin kapta lándzsáját, lovára pattant, s a csarnok előtt elkezdett vágatni körbe-karikába. Jobbra fordult, balra hajlott, s forgatta lándzsáját nagy művészettel. Tetszés morajlott végig a seregen.

– Sötétképű! – szólt most emberéhez Liang úr. – Tudom, hogy palotabeli tiszt voltál valamikor a Keleti Fővárosban, s csak vétkedért száműztek ide. Most válik el, lator rabló vagy-e, vagy pedig derék hazafi! Meg mersz-e mérkőzni Csou Csinnel vitézi viadalban? Ha legyőzöd, megkapod az ő rangját!

– Nem ellenkezhetem nagyurammal – felelte Sötétképű –, teljesítem a parancsot.

Liang úr megparancsolta, hogy hozzanak neki harci paripát és fegyvereket. Sötétképű a csarnok megett felszerelkedett, felöltötte az este kapott páncélt, sisakban, íjjal, lándzsásan lóra szállt, s a csarnok elé vágatott.

– Törjetek lándzsát előbb! – volt Liang úr parancsa.

– Még ez a fegyenc akar velem lándzsát törni? – szitkozódott Csou Csin. Ki is gondolta volna, hogy mekkora megsértése ez annak a derék vitéznek, aki vele viadalra készült!

Ha nem lett volna meg ez a vitézi próba, hogyan is jutott volna Sötétképű oda, hogy

Lovasoknak sűrűjében hallassa hírét-nevét,

Ezres sereg közepette nyerje első érdemét?

Hogy aztán Sötétképű és Csou Csin mérkőzéséből ki került ki győztesen, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENKETTEDIK FEJEZET

amelyben Sötétképű az Északi Fővárosban megküzd

a vitézi hírért,

s Gyors Csata a keleti külvárosban verekszik érdeméért

Hogy tovább folytassam a történetet, Csou Csin és Sötétképű, ott ülven lóháton a két vezénylő emelvény tövében, már éppen indult volna, hogy egymásnak mérje lándzsáját, amikor Ven Ta, a Pallosos, dörgő hangon megálljt parancsolt. A vezénylő tiszt fellépett a szemlélő-csarnokba, Liang úr elé:

– Kegyelmességed döntését kérem – szólott hozzá. – Nem tudni még ugyan, hogy e vitézi viadalban ki lesz a különb, de a kard és a lándzsa könyörtelen szerszám, rabló s ellenség irtásához illő inkább. Most pedig seregbéliek mérköznek mind a ketten, s félek, tán baj esik, ha könnyebb, akkor is rokkantság, ha meg nehezebb, még halál is! Ez pedig nem jó a seregnek. Vetesd le a lándzsák hegyét, bugyoláltasd végüket nemezbe, azt kenesd meg mésszel. Lóra szállván, ha mindkettő fekete ruhában van, az marad vesztes a végén, amelyiké jobban teli lesz fehérrel.

– Igen, így lesz ez jól – egyezett bele Liang Si-csie, és kiadta rá a parancsot. A felszerelés megváltoztatásával a két vitéz az arcvonal elé vágatott. Csou Csin lovát ugratva, lándzsáját meresztve, egyenesen nekiindult Sötétképűnek. Sötétképű is megcsapkodta jó paripáját, megpörgette kezében lándzsáját, s indult a harcra Csou Csin ellen. Vágtattak erre, vágatott arra a harcosok sorai előtt, kerültek-fordultak, hol itt csaptak össze, hol ott rontottak egymásnak. A vitéz a nyeregben a társával vívott, alatta a lova a másiknak lovával. Összecaptak már vagy negyvenszer, ötvenszer – s lám, Csou Csin ruhája mintha babsajtban fürdött volna, harminc-negyven helyen tele volt fehérrel, Sötétképűnek meg csak bal lapockáján virított fehér folt. Örült ám Liang úr!

Hívatta fel a csarnokba Csou Csint, s a harc nyomai láttán így szólott hozzá:

Ha csak ilyen bajjívó ügyességgel tett meg téged elődöm hadnagynak a seregbe, hogy tudtál te harcra menni, háborút viselni? Hogyan lett belőled hadnagy, rendes zsoldossal? Add át a rangod ellenfelednek!

Li Cseng vezénylő tiszt, a Mennybéli Herceg, azonban Liang úr elé járult:

Csou Csinnek nem igazán mestersége a lándzsával vívás, jobban ért ő a lóhátról nyilazáshoz. Kedvetlenséget okoz a seregben, ha csak így leteszed rangjáról! Mi lenne, ha megmérkőznének nyíllal is?

– Helyes a szavad – intett Liang úr, s kiadta a parancsot, hogy a két vitéz vívjon meg nyíllal is. A parancsra a vitézek földbe szúrták lándzsájukat, s felkötötték puzdrájukat, tegzüket. Sötétképű előhúzta puzdrájából hosszú íját; felajzotta, lovára pattant, s a csarnok elé vágatva, felállt a kengyelben, és meghajolt Liang úr előtt:

– Kegyes uram – szólalt meg –, ha elröppen a nyíl, nem ismer irgalmat. Kérem magas parancsát, mert félek, hogy seb esik.

– Miért gondol a vitéz sebre, ha bajt vív? – felelte Liang úr. – Majd segít a vitézi ügyesség, halálról szó se essék!

Sötétképű visszavágatott hát a hadsora elé. Li Cseng azonban felemelte szavát, s meghagyta a két vitéznek, hogy kössenek hátukra pajzsot a nyíl ellen. Felkötve a pajzsot, Sötétképű így szólt ellenfeléhez:

– Lőj rám te hármat előbb, aztán majd én tereád.

Csou Csin ezek hallatára nagy gyűlöletében csak azt sajnálta, hogy nem löheti mindjárt keresztül a másikat. Sötétképű azonban, vitézek ivadéka lévén, tudta már, hogy vége ellenfele vitézségének, s rá se hederített.

A vezénylő emelvényen kék zászló lebbent. Sötétképű megcsapkodta lovát, s elvágatott délnek. Csou Csin is nekieredt, a nyereggombra akasztotta a kantárszárat, baljába ragadta íját, jobbával elővont egy nyilvesszőt, és teljes erejéből megfeszítve íját, kilötte ezt Sötétképű háta közepének. Az meg, hogy meghallotta maga mögött a húr pendülését, mint a villám, lecsúszott a kengyelben lóva mögé, s a nyíl elsüvített a levegőben. Csou Csin, látva a kudarcát, hogy az első lövést elsiette, hamar másik, nyilvesszőt kapott elő, s megvárva, míg közelebb ért ellenfeléhez, megcélozta újra a háta közepét. Hallotta is Sötétképű, hogy jön a második, de ezúttal nem csúszott le a lóva mögé: ahogy jött a nyíl, sebesen, mint a szél, csak kapta íját, és odacsapott vele, hát a nyilvessző csak lehullt ártalmatlanul a fűbe.

Csou Csint a második kudarc láttán teljesen elfogta az indulat. Sötétképű lóva mára térség szélén járt; most gazdája megfordította, s egyenest a csarnok felé vágatott vele. Csou Csin utánaeredt, hogy közelébe férközhessen. Csattogott a zöldellő, illatos fűben a nyolc lópata, mintha cintányért vertek volna, száguldottak a lovak, mint a sebes forgószél. Csou Csin elővonta a harmadik nyilat, íjára helyezte, s minden erejét összeszedve, rebbenés nélküli, kimeredt szemmel bocsátotta útjára, megint csak ellenfele háta közepébe. Sötétképű a húr pendülésére megfordult a nyeregben, s a feléje tartó nyilvesszőt villámgyors mozdulattal elkapta a levegőben. Azzal nekieresztve lovát, a csarnok elé vágatott, s ott a földre dobta.

Liang úr nagy örömmel adta ki a parancsot, hogy most Sötétképű lőjön. A vezénylő emelvényen meglóbálták a kék zászlót, Csou Csin ledobta íját, nyilát, kezébe ragadta pajzsát, és délnek vágatott. Sötétképű megeresztette kissé lóva nyeregszíját, megnyomta oldalát combjával, s megindult a ló, mint a fürgeteg. Sötétképű először csak úgy üresen megpengette íját. Csou Csin az íjhúr pendülésére megfordult, és maga elé rántotta pajzsát, hogy a lövést fogadja – a nagy semmire.

„Ez a fickó csak a lándzsához ért – mormogta kajánul magában –, az íjhoz aligha. Na, várj csak – füstölgött magában –, ha másodszorra is csak ennyit tudsz, úgy legorombítalak, hogy még én leszek a győztes!”

Lóva közben már a térség déli végén járt. Megfordult hát, s a csarnok felé igyekezett. Ellenfele lóva is utána fordult. Sötétképű elővett egy nyilvesszőt, íjára helyezte és elgondolkozott:

„Ha a háta közepébe találok – ötlött az eszébe –, a végén még kárt teszek az életében. Nincs énnékem vele semmi bajom, úgy lövöm hát csak meg, hogy nagy baja ne essék.” Bal keze olyan szilárdan állt, mintha a Tajsan hegyét támasztaná, de jobbjá olyan lágyan emelte a nyilat, mintha gyermeket ölelné. Karikába hajlott az íj, akár a telihold, s elsuhant a nyíl, akár a hullócsillag. Lassú a szó az elmondásra, gyorsabb volt az, ami történt; megállt a vessző Csou Csin bal vállában. Az csak a levegőbe kapott, s lefordult lováról, mely üres nyergével riadtan ügetett a csarnok mögé. A katonák rohantak felemelni a sebesültet.

Nagy volt ám megint Liang úr öröme! Szólította is rögtön a sereg írnokait, írják meg az írást: Sötétképű hadnagy lép Csin helyébe. Sötétképű is határtalan örömmel ugrott le lováról, úgy köszönte meg urának kegyét. De ekkor hirtelen a lépcső bal Oldalára hágott fel egy vitéz, és így kiáltott:

– Hagyd csak a hálálkodást! Előbb velem mérkőzz meg!

Sötétképű odafordult. Hét láb magas legény állott előtte, kerek arcú, nagy fülű, vastag ajkú,

szegletes szájú. Két ágban lógott bajusza, délceg volt a járása, kemény a tartása. Hangos szóval tisztelgett Liang úr előtt, majd így szólt hozzá:

– Csou Csin még fel sem gyógyult betegségéből, nem tért még magához, ezért maradt csak alul! Szeretném összemérni én is Sötétképűvel kevéske vitézi tudásom. Ha egy hajszálnyit is alul maradnék a küzdelemben, az én rangom add neki, ne a Csou Csinét; nem bánom, ha otthagynom is a fogamat!

Liang úr rögtön megismerte az új bajvívót: főhadnagya volt az, Szo Csao. Vakmerő, villámgyors vitéz, ki a hazáért odaadta volna életét, s mindig elől járt a harcban. Ezért is nevezték Gyors Csatának.

Li Cseng vezérlő tiszt is a csarnokba lépett:

– Sötétképű palotabeli tiszt volt, nagyuram – magyarázta Liang úrnak –, kellett hogy jól értsen a fegyverforgatáshoz! Csou Csin nem volt neki méltó ellenfele. Akkor derülhet csak ki vitézi kiválósága, ha megmérkőzik Gyors Csatával!

„Én mindenképpen előléptetem Sötétképűt – gondolkozott Liang úr –, de úgy látszik, a seregnek nem tetszik. De ha most Gyors Csatát is legyőzi, egy szavuk sem lehet!”

– Megmérkőznél Gyors Csatával? – kérdezte Sötétképűtől.

– Nagyuram szava parancs – felelte a vitéz.

– No, akkor eredj a csarnok végébe, s válts fegyvert, páncélt – adta ki a parancsot Liang Si-csie, s meghagyta a fegyvertárosnak, adja ki neki a teljes fegyverzetet. Azután hozzátette:

– Saját harci paripámat adom neked a viadalra. Vigyázz, mert Gyors Csata nem akármilyen vitéz!

Li Cseng meg így szólt Gyors Csatához:

– Nehéz viadal áll előtted. Csou Csin, akinek mestere voltál a vitézi életben, már kudarcot vallott. Ha te sem bírsz megállni Sötétképű előtt, oda a híretek a seregben! Van egy harchoz szokott derék lovam, odaadom most neked egy teljes fegyverzettel. Vigyázz, légy olyan gyors, mint mindig a harcban!

Liang úr felkelt helyéről, s kijött a csarnokból. Szolgái utána cipelték ezüstös zsöllyeszékét, s a terasz elejében állították fel. Oda ült le, hogy jobban lássa a viadalt. Szolgálattevői, akik két sorban álltak mellette jobbról-balról, háta mögé állították az ernyőtartó szolgát egy három ernyős, ezüst varázstökkel koronázott teabarna selyemernyővel, hogy húst tartson a nagyúrnak. A vezénylő emelvényen kiadták a parancsot; vörös zászló emelkedett elsőnek. Megdőrdültek kétoldalt a rézdobok, akár a mennydörgés, s lenn a téren a két hadsorból megszólaltak az ágyúk. Gyors Csata erre beugratott a sorba, odaléptetett az egyik zászló alá. Sötétképű ugyancsak, a másik oldalon. Most sárga zászló lebbent, újabb mennydörgő robaj. Pisszenni sem mert senki a téren. Gong hangja kondult, fehér zászló mozdult, s némán, moccanás nélkül állt a két hadsor.

A vezénylő emelvényen meglengették a kék zászlót. Feldübörgött a csatára hívó harmadik dobszó, s a bal oldali hadsorból elővágtatott Szo Csao főhadnagya, a Gyors Csata. Csengett-bongott lószerszáma, lova kényesen rakta lábát, s ahogy markolta fegyverét, meglátszott, hogy vitéz tetőtől talpig! Lám: orozslános acélsisak a fejében, vörös bőbitával; testén leveles vaspáncél, derekán aranyos öv állatfejekkel kiverve; szívét elől-hátul két bronztükrő védte. Vörös selyem virágos kabátot húzott magára, melyet a nyakánál puha zöld selyemkendővel kötött meg, lábát ferde vágású

lovaglócsizma szorította. Balján függött íja, jobbán tegze, jobbával aranyos csatabárdját emelte, délcegen ülte meg Li Cseng sok harcot megjárt hófehér paripáját. De megnyílt a jobb hadsor, s elővágtatott Sötétképű! Csengett-bongott lószerszáma, keményen tartotta lovát, s ahogy lándzsáját előreszegezte, kitetszett, hogy igazi hős! Lám: harmatgyöngy szóró, nappal szikrázó vert acél sisakban, kék bóbitával, szilvavirág-mintás leveles páncélban, vörös páncélos öv a derekán, elől hátul oroszlánfejek védték a szívét. Fehér selyem virágos kabátban volt, bíborszínű lengő övvel, lábán magas szárú sárga csizma. Bőrfogantyús íja és hegyes nyilai az oldalán. Acélhegyű, csupa vas lándzsáját előreszegezte, jól megülte Liang úr tűzvörös, ezer mérföldet futó, széllal nyerítő paripáját. A két sereg csak némán mutatta gyönyörködését bennük: meg se indult még a viadal, s máris látszott, mekkora vitézek.

A déli oldalról zászlós tiszt közeledett, kezében arannyal cifrázott parancshirdető zászlóval. Eléjük érve, megállította kihirdette:

– A vezér parancsa az, hogy szedjétek össze minden vitézségeket! Aki hibát vét, büntetés a része, a győztesé nagy jutalom!

A két bajnok a térség közepére vágatott. Összecsapott a két paripa, magasba lendült a két fegyver. Gyors Csata nekidühödten forgatta csatabárdját, s nekirontott Sötétképűnek; Sötétképű meg baljós tekintettel pörgetve ördögi lándzsáját, vágatott ellenfele elébe. Ott a tér közepén, a két vezénylő emelvény előtt, egymásnak ment a két vitéz, megmutatták minden vitézségük. Kerültek-fordultak, hol egymásnak, hol vissza; szinte nem is látszott, kié-kié a négy harcos kar, melyik-melyik lóé a nyolc lópata. Összecsapott a két bajnívó ötvenszer is már, s csak nem győzött egyik sem, nem vallott kudarcot egyikük sem. Tátott szájjal bámulta őket Liang úr a teraszról, éljenezték őket véget nem érően a két hadsor vitézei, s mondták is egymásnak: „Sok harcot megértünk, jártunk hadjáratban, de két ilyen vitéz páros viadalát nem láttuk sohasem!”

Ven Ta vezénylő tiszt csak attól félt már, hogy egyikben kár esik. Odaintette hát zászlóvivő tisztjét, s kezébe adta a parancsosztó zászlót. Az emelvényen fenn megverték a gongot, végére a harcnak. De Sötétképű meg Gyors Csata a harcban nem hallgatott reá. Zászlós tiszt vágatott hát oda hozzájuk, s mondta erős szóval: „Pihenjete már meg, ti derék vitézek, ez urunk parancsa!” Ekkor tette csak le a két bajnok a fegyvert. Beálltak helyükre, a két csatasorba, s lovuk mellett állva, várták a parancsot.

A két vezénylő tiszt meg ment Liang úrhoz:

– Nagyúr – mondták neki –, ezek mind a ketten egyformán jól vívtak, egyenlő jutalom illeti mindkettőt!

Nagy örömmel hívatta Liang úr a két bajnokot. Azok a parancsra a csarnok elé jöttek, átadták fegyverüket, s elébe járultak. Liang úr adatott szép, fehér ezüstöt, két rend egész ruhát mind a két vitéznek. Aztán hívatta a sereg írnokait, s megíratta velük, hogy mindkettőjüket kapitánnyá tette. Sötétképű és Gyors Csata, miután tisztelegtek Liang úr előtt kitüntetésükért, menten igyekeztek vissza a hadsorba, s beálltak most már a kapitányi helyre. Megverte a sereg a győzelmi dobokat, s nagy vigadozással széledtek szét a katonák. Liang úr a csarnokban fényes lakomát adott tisztjeinek a nap örömeire. Nyugatra hajolt már a vörösülő nap, akkor bontottak csak asztalt. Liang úr lóra kapott, s hazaindult a sereggel.

Maga előtt küldte a két új kapitányt. Ahogy beértek a városba, a nép apraja-nagyja, gyerekek, öregek, mind az utcára tódult hangos örvendezéssel,

– Min mulattok, jó népek? – kérdezte Liang úr, lova hátáról. – Csak nem engem nevettek?

– Itt élünk uram, Taming fővárosban – térdelt le előtte egy sereg aggastyán régestelen-régen, de

ilyen harcot, mint e két jó vitézét, még soha nem láttunk! Láttuk odakint ma, a gyakorlótéren, hát hogyan vigadnánk? – Nagy öröm töltötte el Liang úr szívét, örömmel ment haza. Gyors Csataát meg otthon barátai várták, s nagy lakomát csaptak; de Sötétképű még, merthogy idegen volt, csak magára maradt, őt nem várta senki.

No de hogy szavamát el ne vétsem, folytassuk csak tovább a történetet. A viadal óta Liang úr még jobban megkedvelte Sötétképűt, s reggeltől estig nem engedte el maga mellől. Az meg jól élt a zsoldjából, s lassan-lassan barátai is akadtak. Még Gyors Csata is, látva nagy vitézségét, megbékült vele.

Észre sem vették, s elmúlt már a tavasz, megjött a nyár. Itt volt a sárkánycsónak ünnep. Liang úr feleségével a hátsó palotában lakomázott. Ürítgették a poharakat, két fogást is megettek már, amikor Caj asszony egyszer csak így szólt férjéhez:

– Honnét lett az, édes uram, hogy parancsnok lettél, s a birodalomban magas rangot viselsz, és gazdagságban élsz?

– Tanultam én szorgalmasan fiatal koromtól – vallotta meg Világ Vitéze –, s értek a bölcsekhez, a históriához is. De nem fű és nem fa az ember, hogyan emlékeznek hát apósom nagy kegyére? Végtelen hálát érzek iránta!

– Hát ha így érzel – folytatta az asszony –, akkor hogy feledkezhetél meg a születése napjáról?

– Már hogy is feledkeztem volna meg róla? – mentegetőzött a férj. – Most lesz a hatodik hónap tizenötödikén! Szét is küldtem már embereket százezer köteg pénzzel, hogy, vásároljanak össze aranyat, gyöngyöt, drágaságot, az lesz az ajándék. Egy hónapja, hogy elindultak, s ma már egytizede híján együtt van az egész. Pár nap múlva, ahogy megtudom, hogy merre mehetnek, keresek valakit, akivel elküldehetem. Egy aggaszt csak a dologban: tavaly is összeszedtem sok drágaságot, aranyat, gyöngyöt, s útnak indítottam neki a fővárosba, de félúton sem voltak, amikor kirabolták őket. Hiába adtam ki a tenger sok pénzt, még máig sem sikerült a rablókat kézre keríteni! Hát most kivel küldessem el?

– Láttam én körülöttem jó néhány tisztet – felelt meg az –, akad köztük olyan, akiben testestől-lelkestől megbízhatok arra!

– Van még vagy negyven napunk – nyugtatgatta feleségét Liang Si-csie –, nem késünk még el az ajándékküldéssel. Ne aggódj csak, asszony, bízd rám a dolgot. – Azzal tovább lakomáztak. Hogy aztán mi történt, arról nem mesélek.

Hadd beszéljem el most, hogy Santungban, a Cicsou tartomány Jüncseng járásába új mandarin érkezett, bizonyos Si Ven-pin. Ahogy elfoglalta hivatalát, felsorakoztak üdvözlésére alárendeltjei. Az új mandarin nyomban hívatta a rablók, szegénylegények összefogdosásával megbízott fogdmegek parancsnokát s a járás két cirkáló-hadnagyát. Az egyik ezek közül a gyalogoknak parancsolt, a másik a lovasoknak: húsz lándzsás gyalog volt az egyik keze alatt, húsz lovas íjász tartozott a másikhoz. Csü Tungnak hívták a lovasok hadnagyát; nyolc láb öt hüvelyknyi óriás volt, hatalmas tigrisszakállal, ami maga megvolt vagy egy láb öt hüvelyk. A képe olyan volt, mint a dupla datolyáé, a szeme, mint a ragyogó csillag; olyan volt, egyszóval, mint a hadisten maga. Nem is hívták másként a járásban, mint Szépszakáll Mesternek. Helybéli gazdag családból származott, de mert becsületes ember volt és bőkezű, hát összebarátkozott vele a folyók és tavak nem egy jó vitéze, s kitanulta alaposan a vitézi mesterséget. A gyalogok hadnagya, Lej Heng is megvolt vagy hét láb öt hüvelyk; bíborveres volt az arca bőre, úgy állt a szakálla, mint a legyező. Mivel páratlan ereje volt – háromöles árkot is átugrott csak úgy! –, nem is nevezték más néven az egész járásban, mint hogy: Szárnyas Tigris. Kovácsmester volt az apja hajdan, aztán rizshántolót nyitott, marhavágással,

szerencsejátékkal foglalkozott. Derék ember volt alapjában véve, de azért lakozott benne némi ármányosság; a vitézi életet ő is alaposan értette.

Szépszakáll Mesternek meg Szárnyas Tigrisnek csak az volt a dolga, hogy a rablókat, szegénylegényeket összefogdossa. Ezen a napon, hogy a mandarin magához hívatta őket, így szólt hozzájuk:

– Amióta ide kerültem, már tudom, hogy a Cicsouhoz tartozó halászfalukban, a liangsani mocsárnál nem nyugszanak a rablók, s fittyet hánynak még a császár seregének is. Attól tartok, hogy ezen hovatovább felbuzdulnak majd mindenütt a szegénylegények, s biztatást nyer tőle a sok aljanép is. Azért hívattalak hát benneteket, hogy akárhogy nyögtök, panaszkodtok, fogjátok a katonáitokat, és induljatok el velük, egyikőtök a nyugati kapun, a másik a keletin, s cirkáljátok körbe a vidéket. Ahol rablót, szegénylegényt találtok, nekem megfogjátok, de nehogy, háborgassátok a falu népét! Tungcsicun falvánál, a hegyen, van egy nagy, veres levelű fa. Nincs olyan a vidéken sehol máshol. Ha megjöttök, mindegyikőtök hozzon arról nekem egy-egy levelet bizonyágképpen, hogy valóban megjártátok a cirkáló utat. Aki nem hoz, arra irgalmatlan büntetés vár!

A cirkáló-hadnagyok összeszedték a legénységet és elindultak. Arról most nem mesélek, hogy merre jutott Szépszakáll Mester, amint kifordult csapatával a nyugati kapun. Azt mondom el csak, hogy Szárnyas Tigris elindult seregével, ki a keleti kapun, s járt velük, cirkált mindenfelé, míg el nem jutottak Tungcsicun falvához. Fenn a hegyen mindegyikük tépett egy-egy levelet a veres levelű fáról, azzal elindultak le a faluba. Alig mentek vagy két-három mérföldet, egy *hegyi szellem templomá*-hoz értek. Meglepetésükre nyitva állt az ajtaja.

– Nincs mostanában áldozat ideje – fogott gyanút Szárnyas Tigris csak nem valami rosszféle bujkál odabenn? Gyerünk csak emberek, nézzük meg! – Azzal fáklyákat ragadtak, s mindannyian betódultak a sötét épületbe. Hát az áldozati asztalon ott hortyogott egy jól megtermett legény, anyaszült meztelenül. Meleg volt már az idő, rongyos ruháját feje alá rakta hát vánkosnak.

– Csodálatos! – mormogta meghökkenve Szárnyas Tigris. – Okos ember ám a mi mandarinunk: mégiscsak vannak errefelé rablók! – Azzal nagyot kiáltott. A legény harcra készen ugrott talpra az asztról, de a húsz fogdmeg egykettőre leteperte, és megkötözte. Gúzsba kötött foglyukkal aztán diadalmasan vonult a menet a falu előljárójának otthona felé.

Ha nem oda mentek volna, mi lett volna? Mert hát

*Tungcsicun falvában összeállt már egypár jó vitéz,
Jüncseng Járásában tenger kincset felkutatni kész.*

Mivelhogy:

*Sereglenek az égen a csillagok,
S gyűlnek a földön a démonok.*

Hogy aztán mi lett azzal a fickóval, akit Szárnyas Tigris elfogott, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENHARMADIK FEJEZET

*amelyben Vereshajú Ördög lerészegedik
a hegyi szellem templomában,
de Csao Kaj úr igazságot szolgáltat neki
Tungcsicun falvában*

Ott hagytuk abba, hogy Szárnyas Tigris megérkezvén a hegyi szellem templomához, meglátta azt a nagy darab legényt, az asztalon alva. Katonáival gúzsba köttette, és megindultak kifelé. Korai volt még az idő, az ötödik őrség körül lehetett.

– Gyerünk mindenekelőtt ezzel a fickóval Csao Kaj úr udvarházába – rendelkezett a cirkáló-hadnagy. – Kapunk ott egy kis harapnivalót, onnét aztán hazamegyünk a járásba, hogy kivallassuk. – El is indultak a falu felé.

Tungcsicun falvának Csao Kaj úr volt az előljárója. Gazdag család volt az övé már régóta ezen a vidéken. Egész életében igazságos és bőkezű ember volt, de szerfelett kedvelte a jó vitézeket. Ha csak jött egy ember s hozzáfordult, lehetett ilyen vagy olyan, el nem eresztette, magánál tartotta. Ha meg aztán mégis elment, pénzzel, útravalóval bőséggben ellátta, hogy legyen mivel kezdenie valamit. A legjobban a lándzsavívást meg a fütőkösforgatást kedvelte, s erős, izmos ember volt maga is. Családja, felesége nem volt, így hát csak a fegyverforgatásnak élt. Jüncseng járásában a keleti kapun túl két falu volt: Tungcsicun, azaz Keletpatakfalva, és Hszicsicun, azaz Nyugatpatakfalva, a kettőt csak egy mély patak völgy választotta el egymástól. Hajdanában Nyugatpatak-falván nap nap után szellemek kísértettek; fényes nappal lecsalták az embereket a vízbe, nem lehetett megmaradni tőlük. Történt egy nap, hogy arra járt egy jámbor barát, s mikor megtudta a dolgot, azt a tanácsot adta, hogy emeljenek kék kőből egy ereklyés tornyot a patak partjára, az majd lebűvöli a démonokat. Meg is tették – de ettől meg a démonok átköltöztek Keletpatakfalvára. Csao úr, mikor ezt megtudta, igen megdühödött, fogta magát, átment a patakon, kapta a kék kőből épített ereklyés tornyot, s egymaga a vállán áthozta a maga falujába. Ezért adták neki azt a nevet, hogy *Toronyhordozó Mennyei Herceg*. A Toronyhordozó kiskirály volt a falujában, s a folyók és a tavak vándorai mindenfelé ismerték a nevét.

Nos hát, Szárnyas Tigris, katonáival és foglyával megérkezvén, illendő módon zörgetett az udvarház kapuján. A szolgálégények sietve jelentették a vendégeket. Toronyhordozó ugyan még nem kelt föl, de azonnal kaput nyitattott Szárnyas Tigrisnek és embereinek. Azok, persze, mindenekelőtt a foglyot lökdösték előre, hogy meg ne szökjék. A cirkáló-hadnagy néhány emberével letelepedett a vendégváró házban.

– Mi dologban jár erre, cirkáló-hadnagy uram? – érdeklődött tőle a belépő házigazda.

– A mandarin parancsba adta – mondta el szépen Szárnyas Tigris –, hogy Szépszakáll Mesterrel cirkáljunk körül a vidéket, fogdossuk össze a rablót, szegénylegényeket. Egy kicsit kifogyott belőlünk útközben a szusz, gondoltuk, betérünk uraságodhoz kicsit megpihenni. Engedelmet az alkalmatlankodásért.

– Nem tesz semmit, szívesen látom én magukat mindig! – szívélyeskedett a házigazda, azzal bort, pecsenyét hozatott, megraktálta a vendégeket. Borozás közben aztán csak úgy odavetve megkérdezte:

– Aztán fogtak-e itt a környéken valami rablót?

– Éppen a hegyi szellem templomában akadtunk egy nagydarab fickóra alvás közben – csillant

fel a cirkáló-hadnagy szeme. – Láttam én, hogy nem valami finom ember, berúghatott; aztán elaludt. Fogtuk és megkötöztük, most mennénk be vele a járásba. Az van csak, hogy korai még az idő, meg aztán uraságoddal is tudatni akartam a dolgot, hogy aztán, ha a mandarin ökegyelme vizsgálandni akar errefelé, hát meg tessék tudni felelni mindenre, ezért tértünk hát be ide.

Csao Kaj úr megértette rögtön, miben áll a dolog, s megköszönte szépen Szárnyas Tigrisnek szíves barátságát. Aztán hozzátette:

– Alkalmasabban beszélgethetnénk benn, a hátsó szobában. Gyerünk oda! – azzal már ragadta is karon a vendéget. Odabent, persze, tovább folytatták az evést-ivást; közben természetesen Szárnyas Tigris embereiről sem feledkezett meg Csao Kaj úr. Künt az eresz alatt nagy kupa bort, nagy tál pecsenyét raktak s evett mindegyik annyit, amennyi beléje fért.

Csao Kaj úr egyre itatta vendégét, de közben egyre forg az esze kereke: „Ugyan kit foghattak el ezek? – tűnődött. Kimegyek, megnézem.” Azzal koccintott még vagy ötször-hatszor vendégével, de aztán beszólította egyik intézőjét:

– Igyál a vendéggel egy kicsit – mondta neki –, én kimegyek kezet mosni. – Ő maga meg fogott egy lámpást, és kilépett vele a házból. Megnyugodva látta, hogy a katonák mind a lakomázással vannak elfoglalva, az udvaron kívül nem jár senki.

– Hova tette a hadnagy az elfogott rablót? – kérdezte a kapust.

– Ide csukták, a kapu melletti szobácskába – felelte amaz.

Csao Kaj úr belépett a fogolyhoz. Egy nagydarab, majdhogynem csupasz legényt pillantott meg, éktelen szőrös, fekete lábakkal. Ahogy a képéhez emelte a lámpát, látta, hogy duzzadt, sötétveres képe van, oldalvást egy kis vörös szemölcsessel, amelyből fekete és sárga szőrök erednek.

– Hová valósi vagy? – kérdezte tőle. – Sose láttalak még errefelé.

– Messziről jövök – felelte a legény –, valakihez jöttem errefelé, de közben megfogtak, hogy rabló vagyok. Csak kérdeznének már, hogy kimagyarázzam magam!

– Aztán kihez jöttél volna errefelé? – firtatta tovább Csao Kaj úr.

– Én egy jó vitézhez – kerülgette a másik az egyenes választ.

– De ki volna az voltaképpen? – puhatolózott tovább Toronyhordozó.

– Hát Csao Kaj úr, az előljáró! – bökte ki a legény.

– Aztán mi dolgod vele?

– Híres vitéz ám ő, ismerik mindenütt. Tudok egy kincsről, azt akarom vele tudatni.

– No, várj csak – vágott közbe Toronyhordozó –, én volnék Csao Kaj. Ha azt akarod, hogy kihúzzalak a bajból, mondd majd azt, hogy az unokaöcsém vagy. Amikor majd nemsokára kikísérem a cirkáló-hadnagyot, kiálts majd rám, és szólíts bátyádnak, én majd felismerlek. Mondd azt, hogy már négy-öt éves korod óta nem jártál erre, azért nem találtál egyenesen ide.

– Meghálálom, ha megmentesz! – ígérte megindultan a legény. – Megismerszik ám, ki az igazi vitéz!

Toronyhordozó azzal visszament vendégéhez, és nagyban mentegetőzött a hosszas elmaradásért.

Az meg a hosszan tartó vendégeskedésért kérte az elnézést. Felhajtottak még pár pohárral, akkor látták, hogy az ablakon besüt már a nap.

– Hát én elbúcsúzom – kezdett szedelőzködni Szárnyas Tigris. – Ideje, hogy jelentkezzem a mandarinnál.

– Hivatalos dologban jár hadnagy uram – mentegetőzött a házigazda –, így hát nem merem marasztalni. De ha legközelebb erre jár, ne kerülje el akkor se a házam táját!

Megindultak hát kifelé. A legénység teleette; teleitta magát, nagy elégedetten nyúltak hát lándzsáik, füttyköseik után. Előhozták a foglyot és közrefogták.

– Jó nagydarab legény! – jegyezte meg Toronyhordozó.

– Ez az a rabló, akit a templomban fogtunk – magyarázta Szárnyas Tigris. De alighogy kimondta, a fogoly felkiáltott:

– Ments meg, bátyám!

Toronyhordozó tette magát, mintha erősen szemügyre venné, aztán felkiáltott, mintha meglepődött volna:

– Csak nem te vagy az, Vang Hsziao-szan?

– Én vagyok az, én, én! – kiáltotta a fogoly. – Szabadíts ki, bátyám!

Mindenki meglepődött. A cirkáló-hadnagy álmélkodva kérdezte Csao Kaj úrtól:

– Ki ez az ember? Honnét ismeri uraságod?

Ez az én édes unokaöcsém, Vang Hsziao-szan – felelte a házigazda szemrebbenés nélkül. – De hogy került a templomba a fickó? Itt született, itt nevelkedett, de aztán úgy négy-öt éves korában elköltöztek innét a Déli Fővárosba. Van annak már több mint tíz éve. Ez a fickó aztán úgy tizennégy éves korában megint csak járt erre fővárosi kereskedővel, azóta nem láttam. Hallottam aztán sokat róla, hogy tönkrement de hogy kerül most ide? Meg se ismertem volna, ha nincs ott a képén az a veres szemölcs. Hsziao-szan – fordult most szigorúan az álnokaöcshöz –, miért nem jöttél egyenest hozzám ahelyett, hogy itt a faluban lopsz, rabolsz?

– Nem vagyok én rabló, bácsikám! – tiltakozott az „unokaöcs”.

– Hát akkor hogy foghattak el? – folytatta zordonan a „nagybácsi”. Azzal kiragadta a füttykőst a legközelebb álló katona kezéből, és csépelni kezdte vele érdemes „rokonát”.

– Ne üsse, nagyuram! – kapta el a kezét ijedten Szárnyas Tigris. – Hallgassa már végig, mit beszél!

– Ne haragudj rám, bácsikám – kérlelte a fogoly is –, de hallgass végig szépen: ugye, hogy tíz éve is van már annak, hogy utoljára erre jártam? Tegnap este útközben annyit ittam, hogy nem mertem úgy hozzád beállítani. Gondoltam, kialszom magam a templomban, s majd reggel megkereslek. Nem gondoltam volna, hogy egy szó nélkül, minden ok nélkül csak úgy lefognak. De rabló nem vagyok!

A házigazda azonban újra ütésre emelte a füttykőst:

– Te szégyentelen bitang! – szitkozódott. – Hozzám be nem jössz, de az úton vedeled azt a

húgszagú sárga lőrét? Mintha az én házamnál neked nem is jutna? Jaj, megöl a szegyen!

– De csillapodjék már, előljáró uram! – intette most már felindultan Szárnyas Tigris. – Tiszteletre méltó unokaöccse igazán nem rabolt! Csak éppen láttuk, mekkora egy legény, s a templomban aludni nem rendes ember dolga ám! Ismerni nem ismertük, sose láttuk, így hát gyanakodni kezdtünk, s leföttük. Ha tudtam volna, hogy uraságod öcsikéje, nem nyúltam volna én hozzá! – Azzal rákiáltott embereire:

– Hamar, oldozzátok csak fel, s adjátok át az előljáró úrnak! A katonák sebtében teljesítették a parancsot.

Szárnyas Tigris most Csao Kaj úrhoz fordult:

– Bocsánatát kérem, előljáró uram! – kérte bűnbánóan. – Ha tudtam volna, hogy az öcsikéje, nem került volna erre sor. Ne haragudjék rám, máris megyünk.

– Várjon csak, cirkáló-hadnagy uram! – állította meg Csao Kaj úr. – Jöjjon be egy kicsit, van még egypár szavam magával.

A házba visszamenve, Csao Kaj úr leszámolt tíz lat ezüstöt a cirkáló-hadnagy kezébe, e szavakkal:

– Ne vesse meg ezt a csekélységet, fogadja szívesen!

– Nem való ez! – húzódozott Szárnyas Tigris, de Csao Kaj úr erősködött:

– Megsért vele, ha el nem fogadja! – Így aztán a hadnagy eltette a pénzt, mondván:

– Köszönöm előljáró uram kegyességét. Megszolgálom még egyszer!

Csao Kaj úr felszólította unokaöccsét, hogy mondjon köszönetet Szárnyas Tigrisnek, aztán pénzt osztott a katonáknak is, és búcsút vett tőlük. Utána bevonult a házba unokaöccsével, ruhát, fejrevalót adatott neki, és megkérdezte, kicsoda-micsoda.

– Liu Tang a nevem – felelte a legény, – Tunglucsouba való volnék. A képemen levő szemölcs miatt mindenféle csak Vereshajú Ördögnek neveznek. Egy kincset szeretnék neked megszerezni, kedves bátyám. Tegnap éjjel, hogy lerészegedtem a templomban, azok váratlanul megrohantak és megkötöztek. Jó sorsom szerencsére ide vetett. Ül le, bátyám, és fogadd négyszeres leborulásomat.

A hálálkodás befejeztével Toronyhordozó megszólalt:

– Hol van az a kincs, amiről beszélsz?

– Suhanc koromtól itt kódorgok a folyók és tavak vitézeként felelte Vereshajú Ördög –, sok utat megjártam, összebarátkoztam sok derék vitézzel. Sokat hallottam híred-neved, bátyám, s lám, csak összehozott veled a sors. Tudom azt is, hogy sokszor kezére jársz a santungi, hopeji csempészeknek, ezért merek beszélni veled, de csak akkor merem kitárni előtted szívem titkát, ha nincs a közelben idegen.

– A házam népe megbízható – nyugtatta meg Toronyhordozó – mondd csak nyugodtan.

– Meghallottam – tért most a mondókájára a másik –, hogy az Északi Fővárosban Liang kormányzó százezer köteg pénzen tengernyi aranyat, gyöngyöt, drágaságot vásároltatott össze, s el akarja küldeni a Keleti Fővárosba apósának, Caj kancellárnak, születésnap ajándéku. Amit tavaly küldött, a tengernyi kincset útközben elrabolták, nem tudni ki, máig se jutottak nyomára. Az idén is

küld ajándékot: a jövő hónap tizenötödikére meg kell érkeznie. Én amondó vagyok, hogy ez a kincs nem igaz jószág, miért ne vegyük el? Tanácskozzuk meg a módját, útközben elraboljuk. Az ég tudja, hogy nem vétkezünk vele. Hallottam híredet, bátyám, hogy igaz férfi vagy, s mindenkin túteszel a vitézi mesterségben. Együgyűségemben én is tanultam egyet-mást, s nemhogy négy-öt embertől, de egy lovasezredtől sem rettenek meg, ha fegyver van a kezemben! Ha nem akarsz tétlen vesztegelni, bátyám, akkor segítsünk egymásnak! Mit gondolsz erről?

– Derék dolog! – lelkesedett Toronyhordozó. – Majd még megtanácskozzuk. De te csak most jöttél, biztosan sok sanyarúságon mentél keresztül, amíg idejutottál, pihenj hát le a vendégházban egy kicsit. Holnap aztán megbeszéljük, hogy s mint tegyünk. – Azzal bekísérte vendégét a vendégházba, maga meg dolgai után nézett.

Hogy tovább folytassam, Vereshajú Ördög gondolkodóba esett odabenn a vendégházban:

„Micsoda csávában voltam az elébb! – morfondírozott. – Ha Csao Kaj úr nem avatkozik közbe, füstbe megy az egész. De azt már nem állhatom meg, hogy ez a disznó cirkáló-hadnagy rablónak nézett, lefogatott és gúzsban tartott egy álló éjjel! Nem juthatott még messzire: legjobb, ha a nyomába eredek egy füttykössel, és szétverek köztük, aztán visszaszerzem tőle az ezüstöt, amit kicsalt Csao Kaj úrtól, hadd hűtsem le vele dühömet egy kicsit. Remek lesz!” – lelkesedett fel magában, azzal fel is kerekedett. A fegyverállványról leakasztott egy lándzsát, s kirobogott a kapun, egyenesen délnek. Világos nappal volt már, s csakhamar meglátta Szárnyas Tigris a csapatával. Egykettőre beérte őket és rájuk rivallt:

– Hé, hadnagy, ne szaladj!

A cirkáló-hadnagy meghökkenve fordult hátra. Amint meglátta, hogy a Vereshajú ördög igencsak forgatja kezében a lándzsát, s igyekszik ám feléjük, kapta a fegyverét ő is, katonái is, és visszakiáltott:

– Mit akarsz, hé?

– Megérted majd egykettőre – mondta Vereshajú Ördög, amint utolérte őket. – Add csak vissza a tíz lat ezüstöt, akkor békén hagylak!

– A bátyád adta – mérgesedett meg Szárnyas Tigris –, mi közöd hozzá? Ha őt nem nézném, bizony végeznék veled ezért a pimaszságért!

– Nem vagyok rabló – folytatta dühösen a másik –, de te mégis gúzsban tartottál egy álló éjjel! Aztán a bátyámtól is kicsaltál tíz lat ezüstöt! Értsd meg hát, hogy add vissza, Buddha szeme mindent lát! Ha nem adod, menten a véredet ontom!

Szárnyas Tigris nagy haragra gerjedt. Az öklét rázta, úgy bömbölte:

– Szégyentelen, senkiházi bitang! Hogy mersz sértegetni?

– Te piszkos népnyzó csibész! – felelte vissza a másik. – Hogy mersz így lepocskondiázni?

– Bitang a fejed, bitang a pofád, bitang a csontod is! – eredt neki Szárnyas Tigris. – Még bajba mártanád Csao Kaj urat is! Bitang a szíved, bitang a májad, nem tűröm tovább ezt!

– Mérkőzz hát meg velem, te híres! – rikkantotta dühösen Vereshajú Ördög, azzal megpörgetve lándzsáját, nekirontott. Szárnyas Tigris haragos hahotával szintén lándzsát ragadott. Egymásnak mentek ott az úton, összecaptak vagy ötvenszer, de nem bírt egyik se a másikkal.

A katonák, látván, hogy vezérük nem bír ellenfelével, már valamennyien nekirontottak volna, amikor az egyik út menti házból kilépett egy férfi, két rézlánccal a kezében, és rájuk kiáltott:

– Ne küzdjetek egymással, derék vitézek! Nézlek már jó ideje benneteket, fújjátok ki magatokat egy kicsit, mondanék valamit!

Azzal a két rézláncot a viaskodók közé dobta. Azok, hogy a lánc a lándzsájukra csavarodott, abba kellett hogy hagyják a harcot. Félreugrottak hát, és szemügyre vették az idegent. Tudós embernek látszott: vödörformájú bordás süveg ült a fején, feketeszegélyes vászonkabátot viselt, csengős barna övvel, selyemharisnyát és fehér cipőt. Fehér képe, hosszú szakála tudósra vallott. Cselcsillag volt, becsületes nevén Vu Jung, odavalósi iskolamester.

Cselcsillag felszedte láncait, aztán Vereshajú Ördögre bökött:

– Megállj csak! – kiáltott rá, mikor látta, hogy el akar tűnni. – Miért kötöttél bele a cirkáló-hadnagy úrba?

– Az nem tartozik rád, te tintanyaló – felelte az, dühösen meregetve a szemét.

– Tudja, mester uram – magyarázta Szárnyas Tigris –, ezt a fickót ott fogtam tegnap este a hegyi szellem templomában, amint anyaszült meztelenül részegen hortyogott egy asztal tetején. Magammal vittem az előljáró úrhoz, ott kiderült, hogy az unokaöccse. Reá való tekintettel szabadon engedtem. Az előljáró úr megtisztelt egy kis borral, aztán meg is ajándékozott, ez a fickó meg, becsapva a nagybátyját, utánam eredt, és most követeli vissza az ajándékot. Ugye, hogy arcátlanság?

„Gyerekkora óta ismerem Toronyhordozót – tűnődött el magában Cselcsillag –, minden dolgában tanácskozik velem. Ismerem a rokonságát is, de ezt az unokaöccsét még sosem láttam. Életkorra se lehetne az. Valami van emögött! No de csitítsuk csak el ezt a csetepatét, majd aztán kifaggatom.” Azzal így szólt Vereshajú Ördöghöz:

– Ne ostobáskodj, barátom. Jó barátja vagyok a nagybátyádnak, ő meg a cirkáló-hadnagy úrnak. Ha barátságból megajándékozta valamivel, és te közbeavatkozol, a bátyád hírére ejtesz csorbát! Legyél rám tekintettel, mert beszélek a bátyáddal is a dolgról!

– Nem érted te ezt, te tudós! – rázta a fejét nekibőszülten Vereshajú Ördög. – Nem jószántából adta nagybátyám a pénzt, hanem ez úgy csalta ki tőle! Esküszöm, hogy nem tágítok innét, amíg vissza nem adja!

– Csak ha maga az előljáró úr jön – fortyant fel Szárnyas Tigris, – csak neki adom vissza, de neked nem!

– Hamis váddal rablónak bélyegeztél, úgy csaltad ki a pénzt! – bömbölte Vereshajú Ördög. – Add csak vissza!

– Nem a te pénzed! – tartott ki a másik. – Nem adom, nem adom!

– Ha nem adod – acsarkodott a legény –, akkor hát beszéljess itt a lándzsámmal a kezemben!

– Küzdöttetek már egy jó darabot – intette Cselcsillag –, s nem bírtatok egymással! Meddig akartok még verekedni?

– Ha nem adja vissza – lovalta bele magát Vereshajú Ördög –, akkor halálíg folytatom a harcot!

– Ha félnék tőled – mondta megvetően Szárnyas Tigris –, lefogathattalak volna a katonáimmal, de jó vitéz nem tesz ilyet! De elintézek én magam is egykettőre!

Vereshajú Ördög, a mellét verve, ugrott előre:

– Nem félek ám tőled! – bömbölte, s már rontott is volna újból neki. Erre aztán a cirkáló-hadnagy keze is nekilendült, s hiába csitította őket Cselcsillag, csak nem hagyták abba. Vereshajú már emelte a lándzsáját, hogy lecsapjon ellenfelére; az meg szörnyű átkokat szórva a mindenféle rabló fajzatokra, szintén emelte már a fegyverét, amikor az egyik katona felkiáltott:

– Jön az előljáró úr!

Vereshajú Ördög arrafelé fordulva látta ám, hogy Toronyhordozó ugyancsak igyekszik feléjük. Ruhája alját nagy siettében az övébe tűrte, s már messziről szitkozódott:

– Mikor tanulsz már tisztességet, te barom?

– Jó, hogy jössz, előljáró uram – fogadta mosolyogva Cselcsillag –, mert ezek itt egymásnak mentek volna.

– Mit keresel itt, öcsém, fegyverrel? – kérdezte lihegve Toronyhordozó, amint beérte őket.

– Tisztelt öccse lándzsával a kezében követelte vissza tőlem a pénzt! – közölte vele Szárnyas Tigris. – Én azt mondtam neki, hogy csak uraságnak adom vissza, neki semmi köze hozzá. Összeesett aztán velem vagy ötvenszer, s a végén az iskolamester úr választott szét bennünket.

– Ezt a csirkefogót! – csóválta a fejét Toronyhordozó. – Én nem is tudtam a dologról semmit! Az én kedvemért hagyja most a dolgot, cirkáló-hadnagy uram, majd máskor kiderítjük, hogy történt.

– Ha tudtam volna, hogy tisztelt unokaöccse ez a hőbörgő – szabadkozott Szárnyas Tigris –, de hát nem ismertem eddig! Sajnálom, hogy uraságotat ide fárasztottam. – Azzal a katonák útnak eredtek.

Cselcsillag odafordult most Toronyhordozóhoz:

– Ha nem jössz, még nagy baj lett volna. De az unokaöcséd sem akárki! Hogy tud verekedni! Ahogy a kerítés mögül néztem őket, még ez a fegyverhez szokott, híres Szárnyas Tigris se bírt vele, csak védekezett. Ha tovább folytatta volna, biztosan legyőzi! Ezért aztán beleavatkoztam. De hogy került ide az öcséd? Sose láttam még errefelé.

– Éppen meg akartalak hívni, mester uram – felelte Toronyhordozó –, egypár szóra, szerény lakomba. Már küldtem is volna valakit érted, amikor észrevettem, hogy az öcsém nincs sehol, s a fegyverállványról is eltűnt egy lándzsa. Az egyik pásztorgyerek elárulta, hogy errefelé látta jönni, így hát siettem utána; még szerencse, hogy idejekorán beleavatkoztál a dologba. Gyere hát velem, volna egy kis megbeszélőnivalónk.

Cselcsillag visszament az írószobájába, s helyére akasztotta a láncokat, aztán odaszólt házigazdájának:

– Ha a gyerekek jönnének, mondd meg nekik, hogy dolgom van, mára szabadságot adtam nekik – azzal bezárta a szobát, és hármásban elindultak. Toronyhordozó házához érve, a házigazda a hátsó szobába vezette őket. Letelepedtek, és akkor Cselcsillag megint megkérdezte:

– Ki ez a legény, előljáró uram?

– Derék vitéz, a folyók és tavak vitézei közül való – felelte a házigazda. – Liu Tang a neve, tunglucsoui származás. Egy kincsről jött nekem hírt adni, de tegnap este, hogy a templomban lerészegedett, Szárnyas Tigris elfogta, és idehozta hozzám. Én unokaöcsémnek vallottam, hogy kiszabaduljon – aztán apróra elmondta a kincses szállítmány dolgát.

– Egybevág a dolog azzal, amit a minap álmodtam – tette hozzá végül. – Azt álmodtam tegnap éjjel, mintha a Göncölszekér hét csillaga a házam tetejére esett volna, a szekér rúdján pedig még egy csillag ült, szép fehér fénnel ragyogva. Azt hiszem, hogy ez jót jelent. Mit szólsz hozzá, iskolamester uram?

– Valószínű – felelte mosolyogva Cselcsillag –, hogy az a kis csillag ez a kedves öcsénk, csudálatos ideérkezésével. Ez jót jelent.

– Csak egy baj van benne: sok emberrel nem lehet, kevéssel meg nem megy. A sok szolgálégény egy se való erre. Egyelőre csak mi volnánk hárman. Mit tegyünk? Derék vitézek vagytok mind a ketten, szó se róla, de kettő az kevés, legalább hét-nyolc jó vitéz kell... több nem.

– Mintha a csillagok is ennyien lettek volna – tűnődött Toronyhordozó.

– Hát nem egyezik az álom? – jegyezte meg Cselcsillag. – De eszerint még jönni kell északról valakinek. – Gondolkozott, töprenkedett, aztán egyszer csak kisimultak összevont szemöldökei, és felkiáltott:

– Megvan, megvan!

– Hívni kéne hát a jó vitézeket, akikre gondoltál – mondta Toronyhordozó –, hogy nyélbe üssük a dolgot.

Cselcsillag tempósan, két ujját összefogva beszélni kezdett. Mert hát

*Keletpatakfalván gyűlnek a vitézek, hogy rablónak állnak,
Útkőfalván pedig halászcsónakokból hadihajók válnak.*

Mivelhogy

*A bölcs tanácsadó kimond pár bűvigét,
S felbolydul tőle a Folyam és Tó vidék:*

Hogy aztán kire gondolt Cselcsillag, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag ráveszi a három Jüant,
hogyan álljon be a bandába
és Kung-szun Seng teszi teljessé végül
a hetes csillagszámot*

Ott hagytuk abba, hogy Cselcsillag megszólalt:

– Visszaemlékeztem rá – mondta –, hogy van ám három bátor, becsületes, biztos emberünk. Nem akármilyen vitézek, tűzbe-vízbe mennek, együtt élnek, együtt hatnak, ha rákerül a sor. Csak akkor sikerülhet a dolgunk, ha őket megnyerjük.

– Ki ez a három? – érdeklődött Toronyhordozó. – Kifélék, hol laknak?

– Három unokatestvér – felelte Cselcsillag. – Útkőfalván laknak, a liangsani mocsár mellett. Naphosszat csak halászatnak, de nem vetik meg a csempészséget sem. Jüan a nevük, mégpedig a legidősebb, Második Jüan, az a Földönjáró Évcillag, a középső, Ötödik Jüan, a Halálthozó Démon, a legkisebbik, Hetedik Jüan, meg az Eleven Pokolkirály. Hajdanában arrafelé laktam pár évig, s ahogy megismerkedtem velük, úgy találtam, hogy bárha műveletlen emberek, a barátságban igazak és derék férfiak, ezért aztán összebarátkoztunk. Már jó két éve nem láttam őket. Ha megnyerjük őket, sikerül a nagy vállalkozás.

– A nevüket már hallottam – jegyezte meg a házigazda –, csak találkozni nem találkoztam velük. Útkőfalva alig száz mérföld ide, küldjünk el valakit értük.

– Nem jönnek el, ha csak üzenetsz nekik – rázta a fejét Cselcsillag. – Nekem magamnak kell elmennem hozzájuk, hogy jól forgó nyelvemmel rábeszéljem őket, álljanak be a bandába.

– Jól beszélsz, mesterem! – lelkesedett fel Toronyhordozó. – Mikor indulnál?

– Nem nagyon késlekedhetünk – felelte Cselcsillag. – Ha ma éjjel a harmadik őrséggel útnak eredek, holnap délre már ott is lehetek.

– Kitűnő! – hagyta helyben a házigazda, s szólította a szolgálégényeket, hogy hozzanak enni-innivalót. Lakomázás közben Cselcsillag megjegyezte:

– Jártam én már az Északi Fővárostól a Keletiig, de nem tudom, hogy a születésnap ajándék merrefelé utazik majd. Meg kellene kérnünk öcsénket – fordult Vereshajú Ördöghöz, ne restellje a fáradságot, menjen el az Északi Fővárosba, és puhatolja ki, mikor indulnak, és melyik úton mennek.

– Elindulhatok még az éjjel – egyezett bele amaz.

– Várj csak – emelte fel a kezét Cselcsillag. – A születésnap a hatodik hónap tizenötödikén lesz, és még csak az ötödik hónap elején vagyunk, több mint egy hónapunk van még! Várd meg, amíg visszajövök a három Jüannel, majd akkor szólok, mikor menj.

Egyszóval a harmadik őrsváltáskor Cselcsillag felkerekedett. Másnap délre, ahogy számította, meg is érkezett Útkőfalvára. Ismerte a járást, nem kellett kérdezősködni, egyenesen Második Jüan házához tartott. A víznél, karókhöz kikötött halászladikok mellett, a kerítéseken avított halászhálók száradtak. A víz mellett hegy emelkedett, s a parton tíz-húsz nádfedeles kunyhó állt. A házhoz érve Cselcsillag bekiáltott:

– Itthon vagy, testvér?

Második Jüan előjött szakadt kendővel a fején, kopott ruhában, mezítláb. Nagy örömmel üdvözölte a vendéget:

– Hogy kerül erre felé, mester uram? Mi szél hozta ide? – kérdezte.

– Volna egy kis dolog, amire megkérnélek – felelte Cselcsillag. – No, mi volna az? Bökje csak ki nyugodtan! – kedélyeskedett a házigazda.

– Amióta, vagy két éve már, eljöttem tőletek, egy gazdag úrnál élek. Lakomát akar rendezni, s kellene neki ahhoz tízegynéhány tizennégy-tizenöt fontos aranyponty, ezért jöttem volna.

– Akkor megiszunk egy pár pohárral, a dolgot pedig megtárgyaljuk aztán! – nevetett Második Jüan.

– Inni szívesen iszom – egyezett bele Cselcsillag.

– No akkor – folytatta a házigazda – a túlparton van egynéhány kocsmá, áteveznénk oda.

– Nagyon jó lesz – csatlakozott a vendég az indítványhoz éppen beszélni szeretnék öcséddel is; otthon van-e?

– Majd megkeressük – mondta Második Jüan. Azzal leballagtak a partra, Második Jüan csónakba segítette vendégét, az egyik fa tövéből előkotorta evezőjét, és nekivágtak a víznek. A víz közepén járva Második Jüan egyszer csak elkurjantotta magát:

– Hé, hetedik öcsém, nem láttad az ötödik testvért?

Akkor látta Cselcsillag, hogy a nád közül egy csónak bukkan elő, Hetedik Jüan evezett benne. Fekete napellenzős bambuszkalap volt a fején, kockás tüszőt viselt, vászoninget. Melléjük evezett:

– Minek keresed ötödik bátyát, bátyám? – kérdezte.

– Beszédem volna veletek! – kiáltotta át Cselcsillag.

– De régen nem láttuk, mester uram! – ismerte meg a vendéget Hetedik Jüan is.

– Gyere velünk inni! – hívta meg Cselcsillag.

– Megyek biz én! – volt a válasz. A két csónak hamarosan partot ért. Magas dombon hét-nyolc kunyhó álldogált. Második Jüan bekiáltott az egyikbe:

– Itthon van az öcsém, asszonyéné?

– Mit tudom én! – felelte Ötödik Jüan anyja bosszúsan. – Halat nem fogott, napok óta csak játszik, az utolsó garasát is elvesztette, s már a hajtűmet is lekönnyörögte a fejéből, hogy eljátssza!

Második Jüan hangos hahotával fogadta a balhírt.

– Tudod, bátyám – szólalt meg mögöttük Hetedik Jüan –, igaza van, hogy mérges, mert a játékban csak veszteni lehet. Amit ő vesz az semmi ahhoz képest, hogy nekem a gatyámat is lenyerték rólam!

„No ez éppen belevág a terveimbe” – gondolta Cselcsillag.

A két ladik tovább evezett, le Útkőfalva piacához. Eveztek már egy fél órát, amikor egy deszkapalló mellett megpillantottak egy legényt, amint két köteg pénzzel a kezében a csónakjához tartott.

– Ő az! – állapította meg Második Jüan.

Cselcsillag odanézett: Ötödik Jüan fején félrecsúszott az elnyűtt kendő, a hajában gránátalmavirág virított. Ócska kabátja alól elővillant a mellére tetovált párduc. Nadrágját feltúrte, az övébe kockás kendőt tűzött.

— Nyertél valamit, bátyám? – szólította meg Cselcsillag.

– Ni, a tudós! – örült meg neki Hetedik Jüan. – Nem láttalak már két éve. Nézlek ám titeket már jó ideje innét a pallóról!

– Kerestünk odahaza – mondta Második Jüan –, de anyád mondta, hogy kockázni mentél, így hát utánad eredtünk. Gyere inni velünk a vízi kocsmába.

Ötödik Jüan a csónakjába ugrott, s a három ladik elindult. Némi evezés után oda is értek a vízi kocsmához: lótoszvirágok nyíltak körülötte a vízben. A három csónak kikötött, Cselcsillagot a partra segítették, azzal beléptek s leültek a belső szobában egy vörösre festett asztalhoz. Némi udvariaskodás után megosztottak a helyeken, s egy veder bort hozattak, hozzá ennivalót.

– Van valami megehető? – kérdezte Hetedik Jüan a felszolgálót.

– Most vágunk ökröt — felelte az –, olyan porhanyós a húsa; mint a rizsgombóc!

– Hát akkor vágj le nekünk belőle tíz fontra valót – rendelkezett a legidősebb Jüan.

– Elnézését kérjük, mester – szerénykedett a középső unokatestvér –, hogy nem tudjuk kellőképpen megtisztelni becses személyét.

– Ugyan már! – háritotta el Cselcsillag. – Látom, igen nagy alkalmatlanságot okoztam nektek!

– Hagyjátok már az udvariaskodást! – szólt rájuk Második Jüan, és sürgetni kezdte a kiszolgálót, hogy siessen a borszűréssel, s hozza mára pecsenyét. Csakhamar lakomához is láttak. Cselcsillag azonban a buzgó kínálgatás ellenére se tudott lenyelni, csak néhány falatot: farkasok vagy még inkább tigrisek fogára való volt a kemény marhahús.

– Hát milyen ügyben jár nálunk, mester úr? – indította meg a társalgást ötödik Jüan. Bátyja elmondotta a halhistóriát.

– Van itt hal akár ötven is – legyintett Hetedik Jüan –, majd elintézzük; csak éppen tízfontosokat már nehéz manapság fogni.

– Vagy tíz darab négy-öt fontossal azért csak megajándékozunk vendégünket, ha már ide fáradt! – mondta barátsággal Ötödik Jüan.

– Hoztam pénzt – jelentette ki Cselcsillag megadnám az árát. Kis hal azonban nem jó, csak a tizennégy-tizenöt fontos.

– Akkor pedig nem kap, mester uram – borult el Hetedik Jüan képe –, hiszen még az öt-hat fontosakból sincs elég, azokra is napokat kell lesni. De a csónakomban van egynéhány kisebb – fordított a szón –, felhozom, s megesszük!

Mire megették a halakat is, beesteledett. „Itt a kocsmában nem lehet a dolgot megbeszélni – döntötte el magában Cselcsillag. – Majd megszállok valamelyiküknél éjszakára, ott talán megyünk valamire.” Úgy is lett: Második Jüan meghívta magához éjszakára. Cselcsillag erre, barátai sűrű ellenkezése közepette, összevásárolt a fogadóban egy cseber bort, húst, csirkét, egyebet, s lakomára hívta az egész társaságot. Mikor nem akartak kötélnek állni, rögtön elbúcsúzással fenyegetőzött. Így aztán négyen, megrakodva borral, pecsenyével, beszálltak csónakjaikba, és Második Jüanéhoz eveztek. Kihordták a csomagokat, Második Jüan lámpát gyújtott, majd előkiáltotta a feleségét és a fiát, hogy készítsék el a lakomát hátul a kertben. A három Jüan közül csak Második Jüannak volt családja, a másik kettő legényember volt. Egy óra múlva már tálaltak is:

Cselcsillag ivásra emelte poharát, és megint csak a halakra terelte a szót:

– Nagy hely ez itten – szólt –, hogyhogy nagyobb hal már nem akad?

– Az igazat megvallva – mondta Második Jüan –, nagy hal csak a liangsani mocsár vidékén van, itt nálunk csak a kis hal marad meg.

– De hiszen a liangsani vidék nem esik messze innét – firtatta tovább Cselcsillag –, vízen mehetek odáig, miért nem halásztok ott?

– Ne beszéljünk arról! – sóhajtotta Második Jüan.

– Mért sóhajtottál, bátyám? – kérdezte részvevően a vendég.

– Tudod, mester uram – avatkozott a beszédbe Ötödik Jüan –, azelőtt a liangsani vidék volt a mi éléstárunk és kincseskamránk, de ma már nem merünk oda menni.

– A hatóság tiltotta meg a halászatot? – adta a tudatlant Cselcsillag.

– Még hogy a hatóság! – vigyorodott el kesernyésen Ötödik Jüan. – Mit tilthatna az meg az Eleven Pokolkirálynak? – bökött öccse felé.

– De hát akkor miért nem mertek? – puhatolózott a vendég.

– Története van ennek – adta meg magát végül Hetedik Jüan –, hallgasd meg, tudós uram. Nemigen lehet ám beszélni róla! Csak annyit mondok, hogy nemrégiben szegénylegények telepedtek meg a hegyen, azok nem engedik a halászatot.

– Ezt nem tudtam – füllentette Cselcsillag –, arra mifelénk semmit sem hallani róluk.

– A vezérük egy bukott diák – eredt meg most már Második Jüan nyelve –, Vang Lun, akit Fehérgúnyás Diáknak nevezgetnek. A második vezér Tu Csien, az Égbemászó, a harmadik Szung Van, a Felhők Villáma. Alattuk szolgál Csu Kuj, a Szárazföldi Krokodilus, az meg Li falvánál, az útkereszteződésnél kocsmát tart, de valójában a várbeliek kéme, azt is tudja mindenki. Nemrég érkezett hozzájuk egy jó vitéz a Keleti Fővárosból, a császári gárda vívómestere, valami Párduckoponya. Ezek a betyárok asszonyostul, gyerekestül vannak vagy hat-hétszázan, rabolnak, fosztogatnak, elfogdossák az utazó kereskedőket. Mi már több mint egy éve nem járunk arra halászni. Emiatt küszködünk, nyomorgunk aztán annyit, hogy ki se mondhatom!

– Azt se tudtam, hogy ilyenek történtek! – álmélkodott Cselcsillag. – De hát miért nem fogdossa őket össze a hatóság?

– A hatóság mostanság, ha egyet mozdul, csak a népeket nyomorgatja! – tört ki Ötödik Jüanból.
– Ha a faluba érnek, első dolog, hogy felzabálják a keservesen nevelt malacot, juhot, csirkét, kacsát

mind, s ráadásul sarcolnak is! Ezzel a bandával pedig nem tudtak semmire se menni, ezért aztán a rablók összefogdosására kiküldött katonák nemigen merik betenni a lábuk errefelé a falvakba. Ha a mandarin kiküldi őket rablót fogni, mindjárt maguk alá csinálnak az ijedségtől, nemhogy még szemközt mernének találkozni velük!

– Nagy halat hát nem is foghatok, de az adót, robotot azért adhatom! – keseredett el Második Jüan.

– Így hát ezek a fickók, úgy látszik, vígan élnek – jegyezte meg Cselcsillag csak úgy odavetve.

– Nem félnek azok az égen-földön semmitől, még a hatóságtól se! – kezdte a betyárok dicséretét Ötödik Jüan. – Csak úgy osztják egymásnak az aranyat, ezüstöt, selyembe-brokátba járnak, cseberszám isszák a bort, húson élnek, hát persze hogy vidáman vannak! Mi hárman meg hiába vagyunk olyan híres legények – jegyezte meg búsan –, tanulhatnánk tőlük!

„Kapóra jön ez nekem!” – gondolta örömmel Cselcsillag. Hetedik Jüan vette most át a szót:

– Csak egyszer él az ember, csak egy őszt ér meg a fű is. Mi csak halászgatunk itten, de ha a példájuk után mennénk, egy csapásra jóra fordulna minden!

– Ugyan mire vinnétek, ha utánuk mennétek? – ellenkezett színből a vendég. – Amit ők csinálnak, azért kijár hatvan-hetven bot, akkor aztán egy életre vége a vitézségnek! S ha a mandarin kezébe kerül valamelyik, hát saját maga az oka!

– Nem tud ez a mostani hatóság semmit! – legyintett megvetően a házigazda. – Tökfilkókból áll az véges-végig! Kutya baja se történik senkinek, akármilyen égbekiáltó módra vétkezik is! Csak a mi életünk keserves – sóhajtott –, pedig ha maga mellé venne valaki, de vele mennénk!

– Sokat gondolkodtam én is ezen – vágta rá a középső testvér. – Mi hárman is vagyunk olyanok, mint más; csak éppen nem ismer bennünket senki!

– Hát ha ismerne benneteket valaki – jegyezte meg óvatosan Cselcsillag –, akkor mit tennétek?

– A tűzbe, a vízbe elmennénk, ha kell! – kiáltotta a legfiatalabbik. – Ha csak egy napra is hasznunkat vennék, aztán már a halált is szemrebbenés nélkül fogadnánk.

„Megvan ezekben a szándék, mind a háromban! – mormogta magában Cselcsillag meglegedetten. – No majd szépszerével rávezetem őket!” – azzal ivásra emelte poharát.

– Nem mernétek elmenni megfogni a liangsani betyárbandát? – kérdezte azután.

– Még ha meg is tennék – ütközött meg Hetedik Jüan –, hogy mehetnénk el aztán a vérdíjért? Gúnnyal illetve minket a folyók és tavak minden jó vitéze!

– Nem értem a dolgot – értetlenkedett Cselcsillag. – Ha már annyit keseregtek azon, hogy nem halászhattok, nem az volna a legjobb, ha felmennétek hozzájuk, és beállnátok a bandába?

– Ha tudnád, mester uram – ingatta a fejét a legidősebb testvér –, hányszor meghánytuk-vetettük mi már ezt magunk közt! De azt hallottuk, hogy a Fehérgúnyás Diák keze alatt levő vitézek mind azt beszélnek, hogy irigy ember a vezér, nem szívesen fogad be embert; annak a Párduckoponyának is, hogy felment a hegyre, szinte elvette már minden kedvét. Ahogy láttuk, hogy ilyesforma, hát teljesen elvette a szájunk ízét tőle.

– Az volna jó, ha olyan nemes lélek volna, mint te, bátyánk – tette hozzá a legfiatalabbik –, és

olyan szívvel lenne hozzánk.

– Ha már a Fehérgúnyás Diák úgy bána velünk, mint azzal a vívómesterrel – bölcsekedett a középső –, rég otthagytuk volna, ha bevett volna minket: pedig mi hárman az életünket adnánk egy derék vezérnek, ha kell!

– Ahogy én nézem – tűnődött fennhangon Cselcsillag –, sok más jó vitéz van ám még Santungban, Hopejben!

– Vannak derék vitézek, vannak – jegyezte meg kesernyésen a házigazda –, de mi még eggyel se találkoztunk.

– Hát a jüncsengbeli Keletpatakfalvára való Csao előljárót nem ismeritek talán? – kérdezte ravaszul Cselcsillag.

– Talán csak nem a Toronyhordozó? – kapta fel a fejét Ötödik Jüan.

– De, de, éppen az – erősítette Cselcsillag.

– Nem lakik ide, csak valami száz mérföldnyire – jegyezte meg a legkisebb testvér –, de csak nincs szerencsénk: hallottunk már róla, de találkozni még nem találkoztunk vele.

– Derék és bőkezű férfiú, hogyhogy nem jártatok még a háza táján? – szötte tovább az iskolamester ármányos szavait.

– Nem akadt arrafelé semmi dolgunk, útba se esett sose, így történhetett – felelte ébredő érdeklődéssel a házigazda.

– Jó néhány éve nála lakom már – ravaszkodott tovább Cselcsillag –, az ő falujában vagyok iskolamester. Nemrég megtudtam, hogy kincses küldeményt vár valahonnét. Azért jöttem hozzátok, hogy megtanácskozzuk: mi lenne, ha útközben ezt a kincset megszereznénk magunknak? Mit szólnátok hozzá?

– Hát azt nem lehet – felelte elkomorodva a középső testvér.

– Ha ő olyan derék és bőkezű férfiú, gúnyjal illetve minket a folyók és tavak minden jó vitéze, ha megtudnák, hogy őt raboltuk meg.

– Érző szívű, derék emberek vagytok mind a hárman – mondta meghatottan Cselcsillag. – Látom, hogy valóban az igazság mellett álltok, és megbecsületek a vendéget. Halljátok hát az igazat, s ha segíteni akartok nekünk, elmondok mindent. Mostanában Csao úr falujában lakom. Hallotta hármótok hírét, és elküldött értetek, mert beszélni akar veletek.

– Nincs bennünk egy szikra hamisság, egyikünkben sem! – emelte fel hangját a legidősebb testvér. – Micsoda nagy dolgot forgat Csao úr a fejében, hogy téged küldött értünk? Ha valóban így állna a dolog, és mi nem tudnánk segítségére lenni életünk árán is, ahogy kell, itt a kilocsant borra tesztek esküt, hogy forduljon sorsunk visszájára mindhármunknak, ragály lepje meg a testünket, és haljunk meg időnek előtte!

Öccsei, a nyakukra csapva kezükkel, egyszerre kiáltották:

– Forró vérünket adjuk az igaz barátságért!

– Testvéreim – mondta meghatottan Cselcsillag –, nem akartalak én holmi ármánnyal befogni benneteket. Ez a dolog azonban nem akármilyen vállalkozás! Most, a hatodik hónap tizenötödikén

ünnepli Caj kancellár a születése napját. A veje, Liang kormányzó az Északi Fővárosban, már százezer kötegni pénzen vett össze neki drágaságokat születésnap ajándékként. Egy derék vitéz, Liu Tang nevezetű, tudatta ezt velünk. Szeretnénk most megtanácskozni veletek, hogy összeszednénk néhány jó vitézt, és valami hegyes szorosban, csendes helyen megszereznénk ezt a nem igaz úton szerzett jószágot, abból aztán jól élhetnénk mindahányan életünk végéig. Ezért küldött hát el engem hozzátok, hogy halvásárlás ürügyén beszéljek veletek, és nyélbe üssük a dolgot. Nem tudom, mit szólnátok hozzá?

– Megyünk, megyünk! – kiáltotta a középső testvér. – No, mit mondtam, öcsém? – fordult aztán a legkisebbhez.

– Egész életem reménye vált ma valóra! – ugrott talpra Hetedik Jüan. – Ott vakartad meg, ahol legjobban viszkett, mester uram! Mikor indulunk?

– Jó lenne mihamarabb – mondotta Cselcsillag. – Holnap hajnalban, az ötödik őrsváltással, az lenne a legjobb.

A három Jüan örömmel fogadta az indítványt, Pihenőre tértek, másnap reggel pedig, bekapván egy kis reggelit, elbúcsúztak a ház népétől, és jól kilépve, elindultak Keletpatakfalva felé. Egész nap mentek, míg végre megérkeztek. Toronyhordozó és Vereshajú Ördög a zöldellő akácfák alatt várták őket. Nagy örömmel jöttek elébük:

– Nemhiába forog mindenki száján a három Jüan hősi neve! – üdvözölte őket Toronyhordozó. – Jertek be hozzám, beszéljük meg a dolgot.

Mind a hatan bevonultak a hátsó szobába, ahol Cselcsillag beszámolt arról, amit végzett. Csaó úr nagy meglepéssel hallgatta végig, aztán meghagyta a szolgálalegényeknek, hogy vágjanak juhot, öljenek malacot, és készítsenek elő szellempénzt. A három Jüan, látva Toronyhordozó tekintélyt parancsoló viselkedését, hallva igazi vitézre valló szavát, mondta is egymásnak: „Hogy szerettünk volna már barátságba kerülni egy igaz vitézzel, s most végre sikerült! Ha nincs Cselcsillag mester, sose kerültünk volna össze vele.” Aztán megvacsoráztak, s jó fél éjjel beszélgettek mindahányan. Másnap reggel a hátsó szobában már elő volt készítve az esküvéshez minden: aranypénz és szentképek, füstölő, gyertyák, az éjjel vágott malac és juh, meg az áldozati pénz. Mindegyiküknek örült a szíve, hogy Toronyhordozó ilyen komolyra veszi a dolgot, s mondták az esküt valamennyien: „Liang kormányzó az Északi Fővárosban a nép sanyargatásával összerabolt pénzből küld ajándékot Caj kancellárnak a Keleti Fővárosba, születése napjára. Nem igaz jószág ez; és ha hatunk közül valaki önös szándékkal lenne, büntesse meg azt az ég és a föld, ne feledjék el az istenek!” Így esküdtek mind a hatan, s szellempénzt égettek az istenek jóindulatáért.

Még a hátsó szobában itták a vitézek az áldomást, amikor egy szolgálalegény jelentette:

– Egy taoista barát áll a kapu előtt, alamizsnát kér.

– De értetlen vagy! – mondta Toronyhordozó bosszúsan. – Látod, hogy vendégeim vannak! Adj neki vagy négy-öt mérő rizst, mit kell engem háborgatni ezzel?

– Adtam már neki – mentegetőzött a szolgálalegény –, de nem kellett neki, csak az előljáró urat akarja látni.

– Biztosan kevesellette, amit adtál, te számár! – förmedt rá a házigazda. – Adj neki egy kis vékával, és mondd meg: „Az előljáró úr ma vendégeket fogad, velük mulat, nem ér rá.”

A szolgálalegény oda volt sokáig, de megint csak visszajött:

– Adtam a barátnak egy kis vékával, de csak nem ment el. Azt hajtogatja, hogy ő, a Teljes Tisztaságos, nem alamizsnáért jött, hanem csak az előljáró úrral akar találkozni.

– Miért nem tudtál neki megfelelni? – kezdett dühbe jönni Toronyhordozó. – Mondd meg neki, hogy igazán nem érek rá egy cseppet sem; ha valamikor máskor jön, szívesen elteázgatok vele.

– Mondtam én neki valami ilyest – magyarázkodott a szolgálégény –, de arra meg azt mondta: „Nem rizsért meg kölesért jöttem! Hallottam, hogy az előljáró úr milyen igaz vitéz, szavam volna vele, fontos!

– Ezt jól megkeverted! – szidta Csao Kaj úr a szolgáját. – Nem tudsz elvégezni helyettem semmit! Ha még mindig kevesli, hát adtál volna neki egy egész vékát, mit kell emiatt a nyakamra járni? Ha nem volnának vendégeim, kimennék hozzá egészen biztosan. Eredj hát, de többet vissza ne gyere!

Alig egy fél óra múltán azonban nagy csetepaté hallatszott a kapu felől, és rohanvást jelentette egy szolgálégény:

– A barát megdühödött, és sorra veri a legényeket!

– Várjatok, testvéreim – ugrott fel meghökkenve Toronyhordozó meg kell nézzem, mi történt. – Azzal sietett is a kapu felé. Hát látta, hogy egy, vagy nyolc láb magas, délceg termetű, rendkívüli megjelenésű taoista szerzetes a kapu előtti akácfánál öklöződik az embereivel, és egyre azt ordítja: „Hát nem álltok szóba a becsületes emberrel?” Odaszólt neki:

– Csillapuljék haragod, tisztelendő uram! Csao urat keresed, és alamizsna miatt jöttél, ugye? Adatott már neked, mit zavarogsz itten?

– Nem bor, pénz vagy rizs kell énnekem! – kacagott fel gúnyosan a barát. – Százezernyi kincs annyi nekem, mint a semmi! Azért keresem az előljárót, mert szavam volna vele! Nem álltam tovább ezeknek a parasztnak az oktalanságát! Ahogy szidalmaztak, kijöttem a béketűrésből.

– Ismered Csao urat? – kérdezte Csao Kaj úr.

– Nem én – felelte a barát –, de a hírét, azt igen!

– No hát én volnék az – mutatkozott be a házigazda. – Mit akar velem, barát uram?

– Ne haragudjék, előljáró uram! – enyhült meg a barát. – Bocsánat a heveskedésért.

– Faragatlan legény vagy, te barát! – róttá meg Toronyhordozó. – Bejönnél azért egy csésze teára? – tette hozzá megenyhülten.

– Szívbeli köszönetem érte – hajolt meg a pap. Bevonultak a házba. Cselcsillag, ahogy látta, amint jönnek befelé, a többiekkel együtt eltisztult az útból.

Egyszóval, Toronyhordozó a hátsó szobába kísérté hivatlan vendégét, és teát hozatott volna, de a barát megjegyezte:

– Ez a hely nem alkalmas arra, hogy elmondjam a magamét. Nem mehetnénk valami bizalmasabb helyre?

Csao úr átvezette a barátot egy félreeső kis szobába. Miután most már letelepedtek, a házigazda megkérdezte:

– Hogy tiszteljem, tisztelendő uram? Merre van hazája?

– Kung-szun Seng volnék – felelte a barát –, szerzetbéli nevemen Teljes Tisztaságos. Csicsou a szülőházam, kora gyermekségemtől forgatom a füttykőst, próbálgatom a lándzsavívást, érték mindenféle harci mesterséghez. Úgy is hívnak ezért, hogy Kung-szun Seng lovag. De mert a titkos tudományokba is beletanultam, tudok szelet támasztani, vihart kavarni, felhőt megnyergelni, ködön lovagolni, ezért a folyók és tavak vitézei közt csak úgy emlegetnek, hogy Felhősárkány. Régóta hallottam már nagy híredet, de csak nem hozott össze veled a sors. Százezernyi kincset, aranyat, gyöngyöt, drágaságokat gondoltam, hogy hozok neked ajándékba bemutatkozásul; elfogadnád-e, becsületes vitéz?

Toronyhordozó hangos hahotára fakadt:

– Ugye, hogy az északról induló születésnap ajándékról beszélsz? – kérdezte felvidámodva.

– Honnét tudod? – hökkent meg a szerzetes.

– Csak úgy kitaláltam – mosolygott Toronyhordozó. – De te mit akarsz vele? – fogta vattatóra a vendéget.

– Annak a kincsnek nem szabad elkallódnia! – emelte fel kezét a szerzetes. – Azt mondja a mondás, hogy: „Ha elvehetnéd s nem veszed, utána már ne fájjon a szíved.” Mit gondol erről, előljáró uram?

Ahogy így beszélgettek, berontott egyszer csak valaki a szobába, mellen ragadta Felhősárkányt és rákiáltott:

– No, ez aztán derék! Hogy merészelsz ilyen vállalkozást szóba hozni, amikor napvilággal a császár törvénye örökösök, éjjel meg az istenek? Kihallgattalak ám az ablakon át!

Felhősárkány arca szürkére vált az ijedtségtől. Mert hát

Még be sem fejezte tervét, kihallgatták az ablakon;

Alig kezdte beszédét, a függönyön túl már vész oson.

Hogy aztán ki ragadta mellen Felhősárkányt, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Sötétképű elkíséri a kincses szállítmányt,
de Cselcsillag megkaparintja a születésnap ajándékot*

Ott hagytuk abba, hogy Felhősárkány éppen szóba hozta Toronyhordozónak az Északi Fővárosból induló kincses szállítmányt, s hogy jogos dolog volna azt elvenni, amikor egyszer csak berontott valaki a szobába, és megragadta Felhősárkányt:

– Vakmerő fickó –rivallt rá –, hallottam ám mindent az ablakon át! – Cselcsillag volt.

– Ne nevettesd ki magad, iskolamester uram – nevette el magát Toronyhordozó. – Ismerkedjete meg inkább.

– Régóta emlegetik ám a folyók és tavak vitézei közt Felhősárkány uram hírét-nevét –bókolt Cselcsillag új ismerősének. – Örülök, hogy találkoztunk!

– Ez a tudós úr itten meg Cselcsillag, iskolamesterünk –mutatta be őt Toronyhordozó.

– Régóta hallom híredet – udvariaskodott Felhősárkány is –, ki tudta volna, hogy a sors itt, az előljáró úrnál hoz össze bennünket? De hát nemes vitéz és bőkezű úr Toronyhordozó, ezért fordulnak hozzá mindenfelől a jó vitézek.

– Van itt még egynéhány barátunk – magyarázta a házigazda –, gyere a hátsó szobába, ismerkedj meg velük is.

– Nem véletlen ez a mai összetalálkozás – állapították meg egyöntetűen, amint valamennyien együtt voltak. Aztán helyet foglaltak rang szerint: közakarattal Toronyhordozóé lett a főhely, Cselcsillagé a második, Felhősárkányé a harmadik. A többi hely rendre Vereshajú Ördögnek, Földönjáró Évcillagnak, Halálthozó Démonnak és Eleven Pokolkirálynak jutott. Iddogálni kezdtek, vidáman beszélgettek. Cselcsillag elbeszélte a többieknek Toronyhordozó álmát. Aztán emlékeztette Vereshajú Ördögöt, hogy indulnia kell, amint megbeszélték.

– Nem kell hogy menjél – intett Felhősárkány, amikor megtudta, miről van szó. –Kipuhatoltam én már, merre jönnek; a Sárgasárdomb melletti országútra térnek majd rá.

– De hiszen – csapott a fejére Toronyhordozó – Sárgasárdombtól keletre vagy tíz mérföldre, Békésöröm falván van egy kódorgó vitéz, Nappaljáró Patkány; becsületes nevén Paj Seng. Járt ő már nálam, s meg is segítettem.

– No lám – kiáltott Cselcsillag –, a Göncölszekér rúdján a kis fehér csillag csak ő lehet, mivelhogy Paj fehérret jelent! Itt a helye köztünk! Nála meghálhatunk, és segít majd ő is.

– Cselcsillag mester – szólt közbe Toronyhordozó –, a kemény módszert válasszuk-e, vagy a lágyat?

– Kigondoltam én már a csapdát! – mosolyodott el Cselcsillag. – Attól függ: ha kell, erővel, ha lehet, ésszel. Megvan már a tervem, nem tudom, mit szóltok hozzá?... Így meg így – mondta el apróra.

– Remek terv! – dobbantott a lábával Toronyhordozó örömeiben. – Nemhiába Cselcsillag a neved, de túlszszel még Csu-ko Liangon, a legagyafúrtaabb hadvezéren is!

– No de többet ne szóljunk róla – emelte fel intón kezét Cselcsillag –, mert a falnak is füle van!

Csak mi tudunk róla, senki más!

– A három Jüan még hazamegy – rendelkezett Toronyhordozó –, de időre visszajönnek. Te, Cselcsillag visszamész az iskolába, a többiek nálam maradnak.

Úgy is lett. A búcsúzásnál Toronyhordozó harminc lat ezüstöt nyomott a három Jüan markába. Azok sehogy sem akarták elfogadni, de Cselcsillag kérésére végül csak zsebre tették, azzal útnak indultak. Cselcsillag meg folytatta a készülődést.

De, hogy szavamat össze ne keverjem, azt akarom most elbeszélni, hogy az Északi Fővárosban közben Liang úr már mindent előkészített: megvolt már a rengeteg ajándék, az is, hogy mikor indulnának vele.

– Mikor indul az ajándék, édes uram? – kérdezte egy szép nap a felesége, amint a hátsó szobában üldögéltek.

– Már minden elő van készítve – felelte a férje kedvetlenül holnapután lenne az indulás, csak egyben nem tudtam még dűlőre jutni.

– Miben? – kérdezte az asszony.

– Tavaly is elrabolták a rengeteg kincset a kísérők gyávasága miatt – bosszankodott Liang úr –, s máig sem tudtuk a rablókat kézre keríteni! Egyetlen arravaló ember nincs köröttem, akire rá lehetne bízni, ezen tépelődöm.

– De hiszen – mutatott Caj asszony az ajtó felé –, mindig csak azt mondtad, hogy az az ember ott tetőtől talpig megbízható! Miért nem bízod rá? Írott paranccsal, pecsétetes levéllel, egészen bizonyos, hogy nem vét hibát!

Liang úr, ahogy kinézett, rájött, hogy az asszony Sötétképűre gondol. Nagy örömmel hívatta azonnal:

– Egészen megfeledeztem rólad – szólt hozzá. – Ha elviszed épségben a születésnapi ajándékot, előléptetlek.

– Kegyelmes uram szava parancs – hajolt a földig Sötétképű keresztbe tett kézzel. – Hogy indulnánk, és mikor?

– Tíz társzekeret rendelék ki a helyőrségtől – mondta büszkén feljebbvalója –, tíz vértés vitézt rendelék a kíséretükre. A szekerekre sárga zászlót tűzettek, amire az lesz felírva, hogy „A kancellár születésnapi ajándéka”. Aztán még mindegyik szekéren is ül majd egy katona. Három napon belül indulnotok kell.

– Nem mintha ellenkezni akarnék a paranccsal – mondta Sötétképű –, de így nem megyek. Bízzon meg kegyelmességed más vitézt vele.

– De hát én elő akartalak léptetni – hökkent meg Liang úr –, a csomagba ajánlólevelet is tettem a kancellárhoz, hogy vegyen pártfogásába, és hivatalos úton küldjön vissza! Miért ellenkezel ilyen makacsul?

– Kegyelmes jótevőm – hajolt meg újra a vitéz –, hallottam már a tavalyi rablásról, s tudom, hogy a rablókat azóta se fogták el. Az idén a rablók még megsokasodtak. A Keleti Fővárosba vízen nem mehetünk, szárazon visz az út véges-végig. Amerre mennénk, a Bíboraranyhegy, a Kétsárkányhegy, a Barackvirághegy, az Esernyőshegy, a Sárgasárdomb, a Fehérhomokhalom, a

Vadfelhőgázló, a Vörösfenyőerdő, csupa rablófészek! Még egy jámbor kalmár se mer elmenni arra egyedül! Ha megszagolják a kincset, persze hogy ránk ütnek! Csak hiába vinnénk vásárra a bőrünket.

– Hát akkor még több katonát küldök veletek! – ütött az asztalra Világ Vitéze.

– Küldhet velünk kegyelmességed akár tízezret is – rázta a fejét Sötétképű –, az se segít. Ezek a fickók az első pisszre, hogy rablók jönnek, menten szétszaladnának.

– Egyszóval, azt mondod, hogy ne küldjem el az ajándékot? – kedvetlenedett el Liang úr.

– Ha rám hallgat kegyelmességed – hajolt meg Sötétképű akkor elmehet az ajándék.

– Mindent rád bízok! – Lelkesedett fel Liang úr. – Mondd csak, hogy gondolod?

– Először is – kezdte a vitéz – nem kellene a társzekerek, hanem köttesse kegyelmességed bálákba az ajándékot, s visszük majd teherhordó rúdon. Aztán válasszon ki tíz markos, kemény gárdistát, azok teherhordók lesznek. Adjon mellém még egy embert, mi ketten kalmároknak öltözünk, s gyors menetben sietünk éjjel-nappal, amíg oda nem érünk... ezt gondolnám a legjobbnak.

– Nagyon jól kieszelted – biccentett kegyesen Liang úr. – Megírom tüstént a levelet, hogy vegyen apósom pártfogásába, s előléptetéssel jössz már vissza!

Be is csomagolták a holmit még aznap, s az embereket is kiválogatták. Másnap, amint Sötétképű elfoglalta helyét Liang úr ajtaja előtt, gazdája behívatta:

– Mikor indulnátok? – kérdezte tőle.

– Csak holnap reggelre tudnánk elkészülni – felelte Sötétképű.

– A feleségem is küldene ajándékot – folytatta Liang úr –, mégpedig az édesanyjának. Rátok, bízunk azt is. Mivel pedig még nem ismered az utat eléggé, veletek küldöm Hszie udvarmestert is két komornyikkal.

– Ha így áll a dolog, kegyelmes uram – válaszolta Sötétképű –, akkor nem megyünk.

– De hát már minden elő van készítve! – bosszankodott meg Liang úr. – Miért nem akarsz már megint?

– A tíz bála énám van bízva – felelte keményen Sötétképű –, az emberek nekem engedelmeskednek. Ha azt mondom, hogy kora hajnalban indulunk, akkor hajnalban indul a csapat, ha estét mondok, akkor este, akkor állnak meg, ha én szólok, és akkor pihennek, ha megengedem. Ha most az udvarmester úr meg a két komornyik is velünk jön, azok asszonynépéhez szokott emberek, aztán meg palotabeliek, s ha valamin útközben nem egyeznénk az udvarmester úrral, hogy mernék én neki parancsolni? Ha meg netántán valami baj esik, hogy adok számot róluk?

– Ezen könnyen segíthetünk – jelentette ki Liang úr megkönnyebbülten. – Parancsba adom nekik, hogy engedelmeskedjenek neked.

– Így már lehet, elfogadom a parancsot – nyugodott meg Sötétképű is. – Ha baj esnék, minden büntetést vállalok.

Másnap ötödik őrsváltásra a menet felsorakozott Liang úr háza előtt. A tizenegy bálát tizenegy markos gárdista cipelte, teherhordónak öltözve. Sötétképű kereskedőformán öltözött, széles

szalmakalappal, könnyű kék selyemkaftánban, vászoncipőben, karddal az oldalán, lándzsával a kezében. Az udvarmester és a két komornyik is ilyenforma ruhát öltött. Valamennyien lándzsát viseltek, némelyikük bambuszfütykőst. Liang úr átadta az írott parancsot, aztán, miután jóllakatta őket, elindultak.

Éppen az ötödik hónap közepe volt. Tiszta volt az ég, de éktelenül sütött a nap. Sötétképű tudta, hogy csak akkor érnek oda idejében, ha a lehető leggyorsabban haladnak. Ezért kora hajnalban indultak mindig, hogy kihasználják a reggeli hűvöset, délben aztán pihentek. Hat-hét napi út után elnéptelenedett a vidék, a mellékutak is, megritkásodtak, hegyszorosokban voltak a pihenő állomások.

Sötétképű mindennap a sárkány órájában indított, s csak a majom órájában állította meg a menetet. A tizenegy gárdistának nehéz volt a teher, nem is könnyebbedett az úton, meleg volt az idő, alig bírtak menni. Ha egy erdőt megláttak útközben, már rohantak volna oda pihenni. Sötétképű folyton nógatta őket, ha megálltak vagy lelassultak. Először csak káromkodott rájuk, de aztán a botját is használta. A két komornyik csak könnyű terhet vitt, de lihegtek azok is.

– Gyámoltalan népek vagytok! – szidta őket Sötétképű. – Miért nem segíttek? Ahelyett, hogy lökdösnétek helyettem ezeket a fickókat, ott kullogtok hátul, pedig ez az út nem valami biztonságos!

– Nem vagyunk mi lusták – felelték sértődötten azok –, de igen meleg van, alig bírunk menni. Miért megyünk most mindig rekkenő hőségben? Az elején hajnalban mentünk csak, a hűvösben! Nem jól van ez így!

– A ti szavatok csak fing, barátaim – intette le őket dühösen Sötétképű. – A múltkor, ahol mentünk, az jó hely volt, ez itten veszélyes vidék! Nappal kell átmennünk rajta, sötétben-szürkületben fedél alatt kell lennünk!

A komornyikok egy mukkot se szóltak többet, de azt gondolták magukban, hogy Sötétképű bizony igen goromba ember. Letelepédtek egy fűzfa alá – Sötétképű közben visszament a teherhordókhoz –, és bevárták az öreg udvarmestert.

– Ez a Sötétképű, aki így hajszol mindenkit, és parancsolgat, végtére is csak egy közönséges kapitány! Kibírhatalan, ahogy veszekszik!

– Liang úr meghagyta – figyelmeztette őket az öreg –, ne tűzzünk össze vele, ezért én nem szólok semmit, de ebben a két napban valóban nehéz volt vele. Mindegy, túrjáték el.

Aznap, a majom órájában, fogadóra találtak, lepihentek hát.

A gárdistákról csurgott a verejték, lihegve fordultak a vén udvarmesterhez:

– Minek választottuk a katonasorsot, ha teherhordó lett belőlünk! – panaszták. – Ebben a tüzes, forró időben ezt a nehéz terhet cipelni! S két napja ráadásul nem is a hűvössel megyünk, mégis ha megállunk kicsit, vagy nem állunk, már a hátunkon a bot! Anyától lettünk mindannyian, mégis mennyit szenvedünk tőle!

– Ne zúgolódjatok – intette őket az udvarmester –, a fővárosban majd gondoskodom róla, hogy jutalmat kapjatok.

„Hiszen ha udvarmester uram keze alatt lennénk – gondolták hálával a gárdisták –, bizony egyet sem szólnánk!”

Másnap kora hajnalban már keltek volna az emberek, hogy a hűsön elinduljanak, de Sötétképű szitkozódva ugrott talpra:

– Hova mentek? Lefeküdni azonnal! – parancsolt rájuk.

– Ha nem indulunk most el – kiabálták a katonák – a nagy forróságban megint nem bírunk majd menni, s te megint végigversz rajtunk!

– Mit tudtok ti ehhez, tulkok! – ordított rájuk Sötétképű, és a botját emelte. A gárdisták, mit volt mit tenni, visszafeküdtek. Csak a sárkány órájával indultak el megint. Vezérük egész úton verte őket, és percnyi pihenést sem engedett. A tizenegy teherhordó gárdista egyre jobban zúgolódott, de a komornyikok is hánytorgatni kezdték a dolgot az udvarmester előtt. Az tette ugyan magát, hogy ügyet se vet rájuk, de magában ő is fel volt háborodva.

Egy szó, mint száz, a tizenegyedik napra a tizennégy ember közt egy se volt, amelyik ne gyűlölte volna meg Sötétképűt. A hatodik hónap negyedike volt már, hogy éppen útra készülődtek az egyik fogadóban a sárkány órájával. Magasan járt már a nap, egy csepp felhő se látszott semerre, rekkenő volt a hőség. Hegyek közt vitt az út, kanyargós ösvényeken, hegynek fel, völgynek le, még jobban beleizzadtak. Ahogy vagy húsz mérföldet megtettek, a teherhordók már ledőltek volna az út menti fűzfák alá egy kicsit, de Sötétképű közbük vágott a botjával:

– Gyerünk gyorsabban! – förmedt rájuk. – Majd adok én nektek pihenést időnek előtte!

Az emberek az égre néztek: könnyörtelenül kéklett mindenfelől, kibírhatatlan volt a hőség. Sötétképű tovább nógatta őket a kanyargós hegyi ösvényen. Délre már a kövek is úgy süttették a talpukat, hogy menni se bírtak. „Gyilkos meleg van!” – nyögték az emberek, de Sötétképű könnyörtelen maradt:

– Gyorsabban – sürgette őket –, csak oda, fel a dombra, ott majd meglátjuk!

Nekieredtek a mászásnak. A domb tetejére érve, kimerülten dobták le a gárdisták a terhet, és alva vágódtak el a fenyőfák tövében.

– Hej! – bömbölte el magát Sötétképű. – Nem olyan hely ez, hogy csak úgy leheveredhettek! Fel gyorsan, indulás!

– Ha hét darabra vágsz minket, akkor se bírunk menni! – tört ki a gárdistákból a tiltakozás.

Sötétképű csépelni kezdte őket, ahol érte. De amire nagy keservesen feltápászkodott az egyik, a másik vágódott el megint a rettenetes fáradtságtól. Sötétképű nem tudta már dühében, mit csináljon. Nagy lihegve megérkeztek a komornyikok is az udvarmesterrel. Amint az udvarmester meglátta, mit művel Sötétképű, odakiáltott neki:

– Hé, kapitány! Ebben a hőségben igazán moccanni sem lehet, ne büntesd tovább őket!

– Nem értesz te ehhez, udvarmester! – vágta vissza komoran a vezető. – Ez itt a Sárgasárdomb, rablók tanyája a vidék! Még békés időben is kifosztják itt az embert, hát még mostanában! Nem is mer itten senki megállni!

– Mondtad te ezt már jó néhányszor! – avatkozott bele a két komornyik. – Mit rémisztgeted megint az embert?

– Tudod mit? – próbált békítgetni az udvarmester. – Várjunk, amíg elmúlik a déli meleg, pihenjünk addig csak!

– Mit tudtok ti? – felelte nyersen Sötétképű. – Hét mérföldnyire egy lélek sincs erre felé. Nem állhatunk meg, gyerünk gyorsan tovább!

– Én azért leülök egy kicsit – makacskodott az udvarmester.

– Ti csak menjetek előre.

– Hé, fickók! – rohant a gárdisták közé Sötétképű. –, Ha fel nem kel valamelyik, húsz botot kap!

A gárdistákból kitört a keserűség:

– Kapitány úr — kiáltozták összevissza –, mi százfontos terheket cipelünk, te meg csak üres kézzel sétálsz, de emberszámba se veszel minket! Amikor Liang úr maga vezényelt bennünket, csak szólhattunk egy szót ekkor-amakkor, te meg azzal se gondolsz, ha meggebedünk!

– A lelkem ordítom ki veletek, ti barmok! – szitkozódott Sötétképű. – Nem lehet benneteket, csak verni! – azzal a legközelebb állók képébe vágott.

– Megállj, kapitány! – kiáltott rá az udvarmester méltósággal. – Én azt mondom neked, hogy amikor a Keleti Fővárosban, a kancellár úrnál szolgáltam, mint udvarmester, nem ezer és nem tízezer katona tisztelgett előttem! Nem akarlak megsérteni, de te mégiscsak fegyenc voltál, aki urunk kegyelméből vergődött fel kapitánynak! Mit élsz vissza azzal a mákszemnyi hatalmaddal? Ne vedd azt, hogy udvarbeli ember vagyok, akkor is megmondanám neked a magamét, ha egy vén paraszt volnék csak, mert tűrhetetlen, ahogy egyre csak ütlegeled az embereket!

– Udvarmester uram – mondta megvető nyugalommal Sötétképű –, te városi ember vagy, palotában nevelkedtél, mit tudod te azt, mi minden veszély, baj leselkedik ránk egy ilyen úton!

– Megjártam már Szecsuant, Kuangtungot, Kuanghszit – húzta ki magát sértődötten az udvarmester –, de olyat még nem láttam, amit te művelsz!

– De most nem vagyunk ám békeidőben! – fortyant fel Sötétképű.

– Te már csak azért beszélsz, hogy a szádat jártasd! – jött ki a sodrából a másik is. – Hogyhogy ne lenne béke a birodalomban?

Sötétképű már éppen vissza akart vágni neki nagy gorombán, amikor egy leskelődő emberalakot pillantott meg a közeli erdő fái közt.

– Ott van, ni! Itt vannak a gazok! – mutatott arra, azzal fegyverét felkapva, rohanvást indult arrafelé.

– Mit leskelődtök ránk, pimasz latrok? – ordította már messziről. Ahogy az erdőbe ért, először is hét csiangcsoui taligát pillantott meg szép sorjába állítva. A fák alatt hatan hűsöltek szinte teljesen pucéron, A hetedik, a képén veres anyajeggyel, lándzsáját kapta fel, s ahogy Sötétképű odaért, valamennyien ijedten felugrottak.

– Kifélék vagytok? – kérdezte gyanakodva Sötétképű.

– Hát te ki vagy? – viszonozták azok ugyanúgy.

– Nem valami latorfélék vagytok? – faggatózott tovább a kapitány.

– De nagyon faggatsz bennünket! – méltatlankodott a hét ember. – Szegény házalók vagyunk, egy garast se nyerhetsz rajtunk!

– Ha ti azok vagytok – kezdett megnyugodni Sötétképű –, akkor mi meg kalmárok volnánk.

– No de kik vagytok hát? – érdeklődött most már még jobban a hét idegen.

– Mondjátok meg ti, hogy honnét jöttök! – bizalmatlankodott megint Sötétképű.

– Testvérek vagyunk Haocsouból – magyarázta az egyik, a hét közül. – Egy kis *datolyá*-t vinnénk a Keleti Fővárosba. Sokan mondták errefelé jöttünkben, hogy itt a Sárgásárdombnál rablók lesnek a kereskedőnépségre, de mi csak azt mondtuk: „Ezt a kis datolyát csak nem veszik el tőlünk?” Ahogy felértünk idáig, olyan meleg lett, hogy meg kellett állnunk itt az erdőben egy kicsit. Amikor hallottuk, hogy jöttök, megijedtünk, hogy nem jóban jártok, ezért az egyikünk elment, hogy kilesse, kik vagytok.

– Mi is kalmárok volnánk – felelte Sötétképű. – Amikor megláttam, hogy leskelődik valaki, akkor meg én hittem, hogy valami jómadarak rejtőznek erre, azért rohantam hozzátok.

– Vegyen egy kis datolyát uraságod! – kínálta az egyik datolyakereskedő.

– Nem kell! – intett elutasítóan Sötétképű, azzal visszaballagott társaihoz.

– Ha már úgyis jönnek a rablók, hát legalább pihenjük ki magunkat! – csúfondároskodott az udvarmester.

– Én csak gondoltam, hogy azok – magyarázkodott szégyenkezve Sötétképű –, de csak datolyaárusok.

– Ahogy az elébb mondtad – folytatta az udvarmester most már dühösen a többieknek –, ezek mind útonálló!

– Ne veszekedjünk – védekezett a kapitány –, én csak azt akartam, hogy baj ne legyen. Pihenjete le itt a hűvösben.

A gárdisták gúnyos kacajjal fogadták Sötétképű felsülését. Ő meg szégyenkezésében mit tehetett, levágta lándzsáját a földbe, és félreballagott egy fa alá, ott telepedett le magában.

Fél csésze rizsnyi idő se tellett bele, s egyszer csak egy embert pillantottak meg felfelé kapaszkodni a hegyen. Két vedret vitt a vállán, teherhordó rúdon, és közben énekelt:

*Éget, hej, a nap ma, akár a tűz!
Felében kisült már, hej, a vetés!
A paraszt szíve forr, mint a katlan,
Amíg az úr a hűsön heverész!*

Ahogy a fenyőfák közé ért, megkönnyebbülten dobta le terhét, és sietett vele az árnyékba. A teherhordó gárdisták rögtön közre vették:

– Mit hozol?

– Színbort.

– Hova viszed?

– A faluba eladni.

– Aztán mit kérnél egy vederért?

– Öt teljes köteg pénzt – felelte az ember.

– Melegünk is van, el is tikkadtunk – tanácskozták meg a gárdisták a dolgot –, megérné, lehütene egy kicsit! – Már éppen a pénzt kaparászták volna össze, amikor Sötétképű rájuk rontott:

– Min susmutoltok? – kérdezte komoran.

– Egy kis bort vennénk csak! – méltatlankodtak a gárdisták. Sötétképű lándzsája boldogabb végével vágott végig rajtuk.

– Micsoda pimaszság! Az én parancsom nélkül? – szitkozódott.

– Te igazán csak kötözködsz minden ok nélkül! – háborodtak fel emberei. – Mi közöd hozzá, ha bort akarunk venni? Csak jössz és versz!

– Mit tudjátok ti, falusi fajankók! – torkolta le őket gorombán a vezér. – Csak a nyálatok csurog az ital után! Mit tudjátok, mi baj érheti errefelé az embert! Nem egy derék vitéz fordult már fel, mert megetették mákonnyal!

– Te aztán érted a dolgod, kalmár uram! – nevetett bosszúsan a boráros Sötétképű szeme közé. – Még oda se adtam, s máris ilyen sületlenségeket fecsegsz!

A fenyőerdőből egyszerre csak előrohantak nagy lármával a datolyaárosok. A lándzsás rohant legelől.

– Mi ez a csetepaté? – kérdezte gyanakodva.

– Hozom a bort, hogy majd leviszem a faluba eladni – magyarázta a boráros –, gondoltam, megpihenek kicsit itt a hűsön. Ezek itt bort akartak venni, én még nem is adtam, amikor ez a kalmár elkezd okoskodni, hogy mákony van benne, meg ez, meg az. Hát nem nevetni való?

– Phú! – törölték meg homlokukat megkönnyebbülten a datolyaárosok. – Már azt hittük, a rablók jönnek. Nem kell egy szóért már úgy összekapni. Mi is gondoltuk éppen, hogy de jó lenne egy kis itóka. Ha nekik gyanús, add el nekünk az egyik vedret!

– Nem adom én! – mondta sértődötten a boráros.

– Ej, de értetlen vagy, te fickó! – zsörtölődtek az árusok.

– Nem mi veszekedtünk veled! Mi van abban, hogy ahelyett, hogy a faluba vinnéd, nekünk adod el? Gondold meg: még melegítened se kell a bort, minket meg megmentesz az eltikkadástól!

– Nem veszekszem veletek azért az egy vederért – adta alább a másik –, csak mert azok gyanúba vettek, meg hogy nincsen merítőedényem.

– Csakhogy igazat adsz nekünk! – örültek meg a datolyaárosok. – Mit kell mindjárt egy szóért úgy megharagudni? Van ám nekünk merítőkanalunk!

Azzal rohantak is ketten a taligákhoz, és két kókuszshéj merítőkanállal meg egy nagy köteg datolyával tértek vissza. Körülülték a vedret, s a fedelét leemelve, egymás után ittak belőle, majszolva hozzá a datolyát. A veder egykettőre ki is ürült.

– Még meg se kérdeztük, mibe kerül! – jutott eszükbe.

- Én se mondtam még – mondta a boráros. – öt teljes köteg pénz egy veder, a teljes teher tíz.
- Megadjuk az öt köteget – egyeztek bele az árusok –, de adj a másiktól is egy-egy kanállal!
- Azt nem lehet! – ellenkezett a másik. – Meg van szabva az ára!

A datolyaárosok előszedték a pénzt, de közben egyikük a merítőkanálával a másik vederhez lopózott, és jól megmerítve, nagyot kortyolt a borból, aztán elszaladt az erdőbe a boráros elől a kanálával együtt. Mikor az üzöbe vette, másikuk osont a borhoz egy merítőkanállal. A boráros dühösen rohant vissza, félrelökte, lefedte a vedrét, a merítőkanalat meg kikapta a kezéből.

- Ti sem vagytok rendes emberek! – szidta őket. – Van képetek így meglopni a szegény embert?

A gárdistáknak ezek láttára csak jobban megbizsergett a torkuk, még jobban kívánták az italt.

– Hadd mondjak valamit, uram! – fordult egyikük az udvarmesterhez. – Ha azok az árusok megvehették az egyik vedret, megvehetnénk mi is talán a másikat, jólesne a gégénknek! Ebben a melegben nagyon eltikkad az ember, aztán víz sincs semerre.

Az udvarmester maga is megszomjazott erősen, így hát odament Sötétképűhöz:

– A datolyaárosok megitták már az egyik vederrel – kérlelte –, már csak egy maradt. Vegyük meg a másikat, jó lesz a meleg ellen, mert víz erre nincs sehol.

„Láttam innét, hogy megitták a bort – töprengett Sötétképű ittak a másiktól is egy merítőkanállal, az is jó kell hogy legyen! Úgyis csak vertem az embereket egész nap, meg kell engedjem, hogy igyanak!”

- Udvarmester uram szavára megengedem – felelte. – Megvehetik a legények a bort.

A gárdisták nagy örömmel szaladtak az árushoz az öt köteg pénzzel, de az sértődötten tiltakozott:

- Nem adok én egy cseppet se! Mákony van benne! – gúnyolódott.
- Ezt jól megadtad – vigyorogtak békítően a gárdisták –, de azért adjál!
- Nem adok én! – felelte kérlelhetetlenül a boráros. – Ne kötözködjetek velem!

Az egyik datolyaáros is közelebb jött, és a teherhordók pártjára állt:

– Te fickó – kérlelte –, igazad van, hogy veszekedsz, velünk is így kezdted, mégis adtál. Adjál nekik is, ne törődj azzal, mit mondtak!

– Hát az semmi, hogy ok nélkül gyanúsítják a becsületes embert? – makacskodott a boráros, de a datolyaáros egy határozott mozdulattal félretolta, és odaemelte a vödröt a teherhordókhoz.

Azok nagy örömmel sereglettek köréje, csak éppen merítőkanaluk nem volt. Az árusokhoz fordultak hát.

– Odaadjuk hát, hogyne adnánk! – szíveskedtek azok. – Itt van, ni, még egypár szem datolya is, jó lesz a bor mellé.

- Mire való ez? – köszönték a katonák.

– Ugyan már – legyintettek az árusok –, ti is utasemberek volnátok... vagy mi! Az a pár szem

igazán semmisség!

A teherhordók hálás szívvel köszönték a segítséget, s hívták, az udvarmestert meg vezérüket, hogy igyanak ők is. Sötétképű nem akart kötélnek állni, de az udvarmester meg a két komornyik elsőnek merítették a borból. A katonák is nekimentek, s egykettőre már csak a veder fenekén kotorásztak a merőkanalakkal,

Sötétképű látta, hogy nem esik senkinek semmi baja. Ő maga először nem akart inni, de mert kibíratatlan meleg volt, s a torka teljesen kiszáradt. Odament hát, kihörpölt egy fél kanállal, és bekapott pár szem datolyát is.

– Ez a veder kevesebb volt egy merőkanállal – engesztelődött ki a végén teljességgel a boráros ezért leengedek az árából egy fél köteget. –A gárdisták kifizették a pénzt, ő meg üres vedreit felkapva, hangos énekszóval hazafelé indult.

A hét datolyaáros ott állt az erdő szélén. Egyszerre csak kibökték az ujjukat Sötétképűék felé, és rájuk kiáltottak:

– Forduljatok fel!

Erre a tizenöt embernek nehéz lett a feje, megingott a lába, és sorjában elvágódtak a földön. A datolyaárosok meg fogták a taligáikat, kiszórták belőle a datolyát, és megrakták a kincses szállítmánnyal, majd pedig nagy vidáman elindultak le a dombról.

Sötétképű csak keservesen ordított, de olyan gyengének érezte magát, hogy nem bírt feltápászkodni. A többiek is csak tehetetlenül nézték, hogyan vonulnak el a rablók a kincsekkel, de se felállni, se mozdulni, se mukkanni nem bírtak.

Hát én most megkérdem tőletek: tudjátok, ki volt az a hét datolyaáros? Nem voltak mások bizony, mint Toronyhordozó, Cselcsillag, Felhősárkány, Vereshajú Ördög, Földönjáró Csillag, Halálthozó Démon meg Eleven Pokolkirály. Nappaljáró Patkány volt a boráros. No de hogy csinálták? Mikor a bor feljött a dombra, szín jó bor volt az még teljesen. Amikor aztán ők megitták az egyik vederrel, Vereshajú Ördög szántsándékkal ivott bele a másikba, hogy lássák, és hogy ezzel csalja lépze Sötétképűt és embereit. Ezután Cselcsillag a második merítőkanállal előhozta a bódítószert, és csak úgy csinált, mintha inna, de mákonyt tett bele a borba. Amikor Nappaljáró Patkány huzakodni kezdett vele, az csak azért volt, hogy arra ügyeljenek és ne a mesterkedésre. Cselcsillag eszelte ki az egészet, s úgy nevezik ezt, hogy „az ajándék fortélyos elvétele”.

Sötétképű csak keveset ivott, ezért hamarabb tért magához, mint a többiek. Nagy nehezen feltápászkodott, de alig bírt lépni egyet is. Végignézett emberein: A nyál csurgott a szájukból, feküdtek, mint a fatuskó.

– Hogy állok Liang úr elé, hiszen elveszett az ajándék – esett végképp kétségbe. – De még a levelet sem adhatom át! – és tépte is már ketté tehetetlen dühében. – Hát most hova legyek? – gondolta sötéten. – előttem a széles világ, de merre tartsak? Még legjobb volna, ha itt valahol végeznék magammal! – Azzal ingó, rogyadozó léptekkel elindult le a hegyről. Úgy érezte magát, mint amikor

Tavaszi záportól hull szirma virágnak,

Vagy az őszi dérral fagnak gyenge ágak.

Hogy aztán mi lett Sötétképű sorsa, élt-e, halt-e, hogy lement a hegyről, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENHATODIK FEJEZET

*amelyben a Tarka Barát elfoglalja a Kétsárkányhegyet,
és Sötétképűvel ketten kezükbe ragadják a
Drágagyöngy Kolostort*

Ott hagytuk abba, hogy Sötétképű hogyan is térhetett volna vissza Liang úr udvarába, mikor elrabolták tőle a születésnap ajándékot? Ott a dombon mindjárt csaknem véget akart vetni életének. Rohant le a dombról, mint az eszeveszett, de mikor valamennyire magához tért, megállt és elgondolkozott.

„Világra hoztak engem a szüleim, erős, egészséges testtel, derék külsővel áldottak meg, kicsiny korom óta értek a hadi művészetek mind a tizennyolc ágához, sose sikerülne hát nekem semmi? Ahelyett, hogy most a halálba mennék, jobb lenne mégis megvárnom talán, hátha egyszer eljön az én időm, és akkor majd rendbe igazodik minden!” Ekképp vigasztalgván magát, visszanézett tizennégy társára, akik még mindig csak a szemüket meresztgették utána, de még moccanni se bírtak. Elfutotta a méreg:

– Ti vagytok az oka! – rázta feléjük haragosan az öklét. – Nem hallgattok rám! Miattatok lett mindez, és ti kevertetek bele engem is! – Azzal felragadta lándzsáját, övébe tűzte kardját, aztán még egyszer körülhordozta szemét a vidéken. Rajtuk kívül sehol egy lélek. Nagyon sóhajtott, s elindult egyenesen lefelé a hegyről.

Azok tizennégyen csak a második őrségváltás idejére tértek teljesen magukhoz. Ahogy egyenként feltápáskodtak, bizony jajgattak mindahányan, mert mintha nyílzápor hasogatta volna a koponyájukat, úgy érezték magukat. A vén udvarmester szólalt meg először:

– Hallottátok, ugye, Sötétképű kapitány úr nyájas szavait? Hogy itt hagyott a csávéban valamennyiünket!

– Méltóságos uram – sürgették a többiek a tanácsot –, mitévők legyünk, ha már megesett velünk ez a baj?

– Ti mit gondoltok? – kérdezte az öreg.

– Hát csak azt, hogy nem mi voltunk az oka – zúgták valamennyien. – Azt mondják az öregek, hogy ha jön a tűzvész, maga veri el ki-ki magától, ha meg a darázs vagy a skorpió, hát csak kibújunk a testi ruhánkából. Ha a kapitány úr itt lenne, bizony nem szólhatnánk semmit, de most, hogy elment, mégpedig isten tudja, hová, így hát ha visszamegyünk Liang úrhoz, miért ne varrnánk az egész dolgot az ő nyakába? Csak azt mondjuk Liang úrnak: „Végig az úton csak szitkozódott és verekedett velünk, úgyhogy a végén már moccanni se tudtunk, aztán a rablók kezére juttatott minket, mákonnyal elkábított valamennyiünket, megkötözte kezünk-lábunk, fogta a kincseket, és elillant velük.”

– Úgy gondolom, igazatok van – vélte az udvarmester úr. – Holnap azonban az lesz az első, hogy megkeressük a helybeli mandarint, és bevádoljuk nála Sötétképűt. Itt hagyjuk a két komornyikot is, majd segítenek a rablók kézrekerítésében. Mi pedig még az éjjel sietünk vissza az Északi Fővárosba, hogy ott is jelentsük a dolgot. Tudatjuk a kancellár úrral is, hogy adjon erős rendelkezést a cicsoui tartományi mandarinnak a bűnösök felkutatására.

Azt már el sem mesélem, hogyan ment végbe mindez, csak arról beszélek, hogy Sötétképű csak ment, mendegélt végtelen bánattal szívében. Ahogy leért a hegyről, ment egyenesen délnek fél éjszakán át, akkor egy erdőben lepihent egy kicsit.

„Pénzem nincs egy garas se – füstölgött magában –, sehol egy barátom. Mihez fogjak?”

Mikor megpitymallott, elindult, hogy a hűvössel haladhasson. Ment megint vagy húsz mérföldet nagy keserves töprengésben, amíg csak egy kocsmához nem ért.

„Innom kell egy kis bort – döntötte el magában –, másképp nem bírom a menetet!” – azzal belépett az ivóba, és leült egy eperfaasztal mellé, székéhez támasztva lándzsáját.

– Enni óhajt uraságod? – kérdezte a kocsmából egy asszony. – Hozz először csak két kupa bort innom – mondta Sötétképű, aztán hozzátette: – Adhatnál egy kis rizst, és húst is készíthetnél valamit. Ha kicsit vársz, meg is fizetem!

Az asszony előkiáltott egy legénykét a borral, maga meg nekiállt főzni-sütni a vendég akarata szerint. Sötétképű megevett-megivott mindent, aztán fogta a lándzsáját, és elindult kifelé.

– Még nem fizettél ám! – állította meg az asszony.

– Várj csak, mire visszajövök, megadom – nyugtatta Sötétképű zavartan. – Hitelezz nekem addig! – azzal ment, és rohant tovább, de a legényke utána rohant, és megragadta. A kapitány mit is tehetett szorultságában, leütötte. Az asszony sikoltozására aztán jobbnak látta, ha futásnak ered, de egyszerre csak léptek zaját hallotta maga mögött.

– Hova futsz, te csibész? – kiáltotta az üldöző.

Sötétképű, hátrafordulva, egy széles vállú férfival találta magát szemben, aki egy nagy füttykört forgatva rohant egyenesen neki. „Ugyancsak neki van keseredve a fickó – gondolta Sötétképű –, lássuk csak, mit akar tőlem!” – s ezzel megállt. A füttykössel hadonászó férfi mögött a legényke igyekezett feléje egy vasvillával, majd meg két-három szolgállegény, furkósbottal felfegyverkezve.

„Csak abban az elsőben van mersz! – döntötte el megvetően az üldözőt. – A többi nem mer közelebb jönni!” – ezzel kihívóan ellenfelének szegezte lándzsáját. Üldözője füttykösével hadonászva, nekirontott. Összecsaptak vagy hússzor-harmincszor, s lám, ellenfele nem bírt Sötétképűvel, csak védekezett, s kapkodta fejét erre-arra a kapitány fegyvere előtt. A legényke és a szolgállegények már azon voltak, hogy beleavatkozzanak a küzdelembe, amikor Sötétképű üldözője egyszerre csak lebecsátotta fegyverét és félreugrott.

– Senki se mozduljon! – kiáltotta harsányan. – Mondd meg a neved, te lándzsás vitéz! – szólt oda Sötétképűnek.

– Nem tagadom le a nevemet, nem szégyellem családomat! – csapott a mellére Sötétképű büszkén. – Jang Cse vagyok, a Sötétképű!

– Csak nem a palotatiszt a Keleti Fővárosból? – álmétkodott a másik.

– Hát ezt meg honnan tudod? – hökkent meg Sötétképű is.

– Hogy nem ismertem meg a Tajsan hegyét látó két szememmel! – borult le előtte üdvözlésül az idegen, eldobva fegyverét.

– Uraságod kicsoda? – kérdezte Sötétképű nagy álmétkodással, felsegítve előbbeni ellenfelét.

– A Keleti Fővárosba való volnék – kezdte amaz a bemutatkozást. – A nyolcszázézeres gárda vívómestere, Párduckoponya tanítványa voltam valamikor, Cao-Cseng a nevem. Mivelhogy mészáros volt minden ősöm, s magam is kedvemet leltem a mészároságban, húsmetélésben,

csontfűrészelésben, nyúzásban és zsigerelesben, ennél fogva elneveztek Böllérbicskás Ördögnek. Egy gazdag úr elhítt Santungba böllérkedni, adott is ötezer köteg pénzt az útra. A pénz azonban elfogyott, haza nem mehettem, itt ragadtam. Az asszony ott a konyhában a feleségem volt, ez a legényke itt – mutatott rá a vasvillás fiúra – a sógorom. Ahogy összecsapunk, hát láttam ám, hogy fegyvered járása hasonlatos Párduckoponya mesteréhez, és nem állom veled a harcot.

– Ha Párduckoponya mester tanítványa vagy – jutott eszébe Sötétképűnek –, nem tudom, hallottad-e, hogy mestered Kao marsall ármánykodásai következtében földönfutóvá lett, és betyárnak ment. Találkoztam vele a liangsani várban.

– Hallottam én azt – felelte Böllérbicskás Ördög –, csak nem tudtam, igaz-e vagy sem. De palotatiszt uram – fordult Sötétképűhöz jöjjön be hozzánk egy kicsit, ne restellje!

Sötétképű új barátjával visszatért a fogadóba, ahol megismerkedvén a ház népével, megtraktálták borral, pecsenyével. Iddogálás közben házigazdája megkérdezte:

– Hogy került ide, palotatiszt uram?

Sötétképű elmondta sorra a vele történeteket a kórakomány elvesztésétől egészen a születésnap ajándék elrablásáig.

– Maradjon hát nálunk egy kis ideig, tiszt uram! – esett meg rajta új ismerősének a szíve. – Majd csak kifundáljuk, mihez fogjon!

– Nagyon köszönöm szívbéli kedvességedet – érzékenyült el Sötétképű –, de a hatóság bizonyosan üldözőbe vett, soká nem maradhatok.

– De hát hova menne, tiszt uram? – érdeklődött Böllérbicskás.

– Liangsanba mennék, mesteredhez, Párduckoponyához – felelte a vendég. – Jártam már arra, és történetesen meg is mérköztem vele ott a hegy alatt. A vezér látta, hogy egyforma bajnokok vagyunk, ezért ott akart mind a kettőnket marasztani, onnét ismerem mesteredet. Én akkor még semmi áron sem akartam beállni betyárnak. Most aztán itt az orcámon a bélyeg, de tudom, ha odamennék, a vezér csak fanyalogva fogadna. Ezért töprenkedem még, nem tudom, mitévő legyek.

– Úgy van, bátyám, ahogy mondod – bólintott rá a másik. – Hallottam én is, hogy a Fehérgúnyás Diák milyen irigy és csalárd ember, nemigen fogad be másokat. Mesteremet se fogadta nagyon lelkendezve. Azt mondanám inkább – hajolt közelebb –, hogy nem messze innét, Csingcsouban, ott van a Kétsárkányhegy. A hegyen van a Drágagyöngy Kolostor, jó védett helyen, csak egyetlen útja van, ahol felmehetsz. A kolostor előljárója kiugrott a szerzetességből, a többi barát meg követte, maguk köré gyűjtöttek vagy négy-ötszáz embert, rabolnak, fosztogatnak. Teng Lungnak hívják azt a kiugrott barátot. Ha betyárnak akarsz állni, térj hozzájuk, jó helyre kerülsz.

– Oda is megyek, ha már van rá alkalmam – döntötte el Sötétképű. Másnap reggel búcsút is vett új barátjától, aki még útravalóval is ellátta, fogta lándzsáját, és nekivágott az útnak. Ment egész napon át, mire beesteledett, meglátta a hegyet.

„Megalszom itt az erdőben – gondolta magában. – Majd holnap megyek fel.” Azzal befordult a hegy lábánál az erdőbe, de egyszerre csak meglepődve vette észre, hogy az egyik fenyőfa tövében egy jól megtermett, tetovált hátú barát hűsöl pucéran. Mikor a barát megpillantotta a jövevényt, tüstént felugrott, és szerzetesi botját rázva, odakiáltott neki:

– Hogy kerülsz ide, te jómadár?

„Ez a barát a *hágón túlról való* – állapította meg a kiejtéséről Sötétképű örvendezve. – Meg is kérdezem, hiszen földiek volnánk!” Visszakiáltott neki:

– Hová való vagy, tisztelendő atyám?

A barát azonban nem is felelt, csak botját pörgetve, nekirontott.

– Hej, te kopasz fajankó! – dühödött fel Sötétképű. – Majd kiverem én a választ belőled! – és már ő is ellenfelének szegezte lándzsáját. Összecsapott a két ellenfél ott az erdőben, és ment a viadal előre-hátra, pörgött, forgott a két fegyver, mint a villám. Egymásnak mentek már vagy negyvenszer-ötvenszer, de csak nem bírtak egymással. Egyszerre csak a barát félreugrott, és elkiáltotta magát:

– Pihenjünk egyet!

Lebocsátották fegyverüket.

„Micsoda egy barát ez! – állapította meg magában Sötétképű elismerően. – Úgy jár a kezében a fegyver, hogy még én is alig bírok vele!”

– Ki vagy te, feketeképű fickó? – szólalt meg a barát is.

– Palotatiszt vagyok a Keleti Fővárosból, Sötétképű a nevem! – felelte büszkén a kapitány.

– Nem te vágta le kardeladás közben a Keleti Fővárosban azt a Csupasz Tigris nevezetű csirkefogót? – kérdezte tovább a szerzetes meglepődve.

– Nem látod arcomon a bélyeget miatta? – kérdezte keserűen Sötétképű.

– No, hogy itt kell találkoznunk! – harsant fel dörgő hahotával a barát szava.

– De kicsoda vagy hát, tisztelendő atyám – álmélkodott Sötétképű is –, és honnét tudod ezt a históriát?

– Nem vagyok én más – felelte büszkén a tetovált barát –, mint Lu Ta határőrkapitány Jenanfuból. Az öreg Csung alatt szolgáltam. Mivel agyoncsaptam három ökölcsapással Csen mészárosot, be kellett állnom barátanak a Vutajsan-kolostorba. A hátamon levő tetoválásról Tarka Barátnak hívnak, a papi nevem meg Mélybölcssességű.

– De hisz földiek volnánk! – örvendezett hangosan Sötétképű is. – Sokat hallottam a folyók és tavak népe közt, tisztelendő atyám, nagy híredről. Az is füleembe jutott, hogy aztán a Tahsziangkuo-kolostorba kerültél. Hogy vetődtél mégis errefelé?

– Nehéz azt mind egy szóval elmondani – legyintett a Tarka Barát. – Ott őriztem a kertet, összeismerkedtem Párduckoponya mesterrel, akit aztán Kao marsall törbe csalt. Amikor elvitték, gyanítottam, hogy az életére törnek, elkísértem hát Cangcsouba, és meg is mentettem a nyomorult haláltól. A két fogdmeg azonban jelentette annak a gazfickó marsallnak, hogy rémtettüket én akadályoztam meg, mert felismertek. Ez a leánypecér meg mérgében persze el akart volna tenni láb alól, és már követelt is volna ki a kolostorból, meg lesbe állította az embereit, hogy lefüleljenek. Szerencsére, jó barátságba keveredtem egy banda csavargóval, azok kiszagolták a dolgot, és rögvést tudatták velem. Mit tehettem, felgyújtottam a kertészházat és odábbálltam. A folyók és tavak vitézei közé álltam, csak kódorgok hol erre, hol arra. Mengcsouban, a Keresztúti Lejtőnél, egy kocsmárosasszony majdhogy el nem tett láb alól. Elbódítottak mákonnyal, de amikor a férje hazajött, és meglátta a botomat, késemet, meg hogy milyenforma vagyok, igen respektálni kezdett,

és magamhoz térített a bódultságból. Aztán összeismerkedtünk, ott maradtam még egy kis ideig, és testvériséget fogadtunk egymásnak. Az ember meg az asszony is ismert vitézek a folyók és tavak vidékén. Az embert Csang Csingnek hívják, de mindenki csak Kertészlegénynek nevezi. Az asszony meg Szun Er-niang, vitézi nevén Ördögök Anyja. Derék, becsületes emberek mind a ketten. Négy-öt nap elmúltával eztán meghallottam, hogy itt a Kétsárkányhegyen, a Drágagyöngy Kolostorban tudnék mihez kezdeni, eljöttem hát Teng Lunghoz, hogy vegyen fel engem is a bandába. Nem tudtunk azonban megegyezni, nem akart engem beengedni sehogya se. Megmérkőzni, persze, nem bírt volna velem, de a vár igen védett hely, három kapun csak egy út vezet hozzá. Az a gazfickó Teng Lung is csak fentről hősködött velem a falról, beengedni nem akart, lejönni meg nem mert. Így aztán nem jártam sikerrel. De jó, hogy veled találkoztam! – örült ismét új barátjának elbeszélése végén.

Sötétképű is örvendezett, hogy társra lelt. Bementek mind a ketten az erdőbe, hogy együtt éjjelezenek. Sötétképű közben elmondta a saját története végét is a Tarka Barátnak, belefoglalva persze a Böllérbicskás Ördögöt is.

— Ha csak itt rostokolunk a vár alatt – jutott eszébe Tarka Barátnak —, attól nem jön ki Teng Lung. Tudod mit? – fordult Sötétképűhöz. – Gyerünk el a Böllérbicskás Ördöghöz, hányjuk-vessük meg vele is a dolgot.

Reggelre kelve el is indultak. Odaérvén, Sötétképű bemutatta egymásnak Tarka Barátot és Böllérbicskás Ördögöt, és elmondta, hogy mi járatban vannak. Házigazdájuk azon mód bort tett eléjük, és iddógálás közben tanácskozni kezdtek a dolgról.

– Ha a kapukat bezárták – morfondírozott Böllérbicskás nem hogy ti ketten, de még tíz lovasezred sem juthat oda fel. Elfoglalni a várat csak csellel lehet, erővel nem!

– Az a piszok gazember csak ott kint a kapu előtt fogadott – dörmögte Tarka Barát mérgesen. – Amiért nem akart beengedni, hát nekimentem, és hasba rúgtam egy kicsit, hogy felhőmpölyödött. Már éppen adtam volna neki még egy utolsót, de sokan voltak, és becipelték nagy sebesen a várba, s a bezárt kapu mögül szitkozódott már csak, kijönni nem mert még egyszer.

– Te bátyám – szólt hozzá Sötétképű –, ha az igazán olyan jó hely, mért ne látnánk hozzá, hogy erőnek erejével is, de megszerezük magunknak?

– Ki kell eszelnünk valamit – dohogta dühösen a barát –, másképp nem sikerülhet!

– Volna nekem egy tervem – vetette közbe Böllérbicskás – nem tudom, mit gondolnátok róla.

– No, ki vele! – sürgette Sötétképű.

– Tegye le először is palotatiszt uram ezt a kereskedői gúnyát kezdte a mészáros –, s öltözzék át amolyan parasztfomrára, ahogy az errevalósiak járnak. Én magamhoz veszem a szentatya botját meg a kését, aztán az asszonnyal, sógorral meg egypár legénnyel ismét felmegyünk magukkal a hegyhez, ott fogunk egy kötelet, a tisztelendő atyát megkötözzük vele, de – intett a szemével – majd egy csúszós csomót kötünk rá. Aztán majd megmondom a hegybelieknek, hogy idevalósi kocsmáros vagyok, ez a barát leitta magát a fogadómban, aztán nem fizetett, de arról beszélt, hogy embereket szed össze, hogy megvívja a várat. Ahogy ezt meghallottam, részegségét felhasználván, gúzsba kötöttem, és elhoztuk, hogy hódolattal felajánljuk neki. Ha ezt mondom, akkor bizonyosan beenged a várba. Amikor aztán szentatyám Teng Lung eleibe kerül, akkora kötélén rántsa csak még azt a csúszós csomót, én meg majd odaadom a fegyvereit. Ha aztán maguk ketten nekitámadnak, azt se tudja majd, hová legyen ijedtében. Ha pedig végeztek vele, az alatta való népség nem mer majd mást tenni, mint átáll! Mit gondolnak minderről?

– Igen jó, ármányos terv! – ismerte el a két vitéz. Aznap este felkészültek az útra. Másnap az ötödik őrséggel útnak indultak. A Tarka Barát holmiját, cókókját Böllérbicskás emberei vitték. Jó délutánra hajlott már az idő, amikor elérkeztek a hegy alatti erdőbe. Ott aztán nekiöltöztek a vállalkozásnak. Tarka Barátot színből megkötözték, a kötel két végét két falubeli kezébe adták, hogy úgy vezessék majd szigorúan a foglyot Teng Lung elébe. Sötétképű egy nagy szalmakalapot nyomott a fejébe, keshedt parasztgúnyába bújt, de a lándzsáját csak markolta erősen. Böllérbicskás a barát vasbotját cipelte, a többiek pedig fütykösökkel fegyverkeztek fel. A várkapuhoz érve látták ám, hogyan meredeznek a falakról a számszeríjak, a messze lövő nyílszerszámok, a puskaporos fazekak meg a kőhajító gépek. Mikor a kapuőrző betyárok meglátták őket, hogy hozzák megkötözve a barátot, siettek jelenteni a dolgot a vezérnek.

Valamennyi idő múltán a két főlegény dugta ki fejét a kaputoronyból:

– Kik vagytok? Mit akartok nálunk? – kérdezték gyanakodva. – Hol fogtátok ezt a barátot?

– Idevalósiak volnánk, ide a faluba, a hegy alatt – felelte nagy bátran Böllérbicskás. – Jómagam kocsmáros vagyok. Ott borozott nálunk ez a pohos barát a minap. Le is részegedett erősen, de fizetni meg nem akart, hanem csak azt hajtogatta egyre, hogy elmegy a liangsani várba, hoz onnét rengeteg embert, s azokkal megveszi majd a Kétsárkányhegyet, akkor aztán majd elszámol velünk is. Mit tehattünk egyebet, mint hogy csak erőltettük belé a bort. Mikor aztán végképp elázott, fogtuk magunkat, megkötöttük, hogy elhozzuk ide a nagyúrnak hódolatunk jeleképpen, hogy kimutassuk hozzá való hűségünket, meg hogy a falut se érhesse baj.

– Igen köszönjük nektek – hálálkodtak éktelen örömmel a főlegények. – Várjatok csak még egy kicsit – s ezzel szaladtak rohanvást a fővezérhez. Teng Lung örömmel kiáltott fel:

– Engedjétek be őket! Annak a bitangnak a szívét, máját meg rakjátok majd borba, hadd hűtsem le vele bosszúmat! – A betyárok rohantak a parancs teljesítésére. Sötétképű és Böllérbicskás közrefogták Tarka Barátot, és úgy léptek be vele a várkapun, nyomukban embereikkel. A kapukon áthaladva, látták, hogy valóban milyen biztos erősség a kolostor: meredek volt a hegy köröskörül, s csak az az egy út vezetett fel hozzá. A három kapu falán mindenütt ágyúk, számszeríjak, követők, nyílszórógépek sűrűn egymás mellett. A harmadik kapun túl a kolostor három szentélye tárult eléjük, tükörsima térség körülöttük, ez is körülpalánkolva erős gerendafallal, fellegvár módjára. A kolostor kapuja előtt vagy hét-nyolc betyár ácsorgott, akik amint meglátták, nagy hangon szidalmazni kezdték Tarka Barátot:

– Te kopasz számár! Hogy merted megsérteni a mi urunkat? No, most a kezünk közé kerültél, de szét is szedünk majd szép lassan, apró darabokra! – fenyegetőztek, de Tarka Barát meg se mukkant. A főszentélyhez érve, látták, hogy a Buddha-szobrot eltüntették, és egy tigrisbőrrel borított, karos lóca áll a helyén, mellette két sorban a betyárok lándzsával, fütykössel.

Nemsokára Teng Lung is megjelent két testőre kíséretében, és helyet foglalt trónusán. Böllérbicskás és Sötétképű szoroson közrefogva Tarka Barátot, elébe járult.

– Hej, te kopasz számár! – szólalt meg a vezér kárörvendezve. – Földhöz vágdál engem a minap, és úgy megrugdaltál, hogy most is itt van a kék folt a hasamon. Most itt vagyok megint, láthatsz!

– Maradhass, te bitang! – bődült el Tarka Barát, kerekre nyílt haragos szemmel. Két fogvatartója hirtelen elengedte kötelékeit, ő meg megrántotta a csúszós csomót, kikapta vasbotját Böllérbicskás Ördög kezéből, s forgott kezében a bot, könnyedén, akár a szálló felhő. Sötétképű sem volt rest, ledobta szalmakalapját, és lándzsáját két marokra fogta; a Böllérbicskás fütykösét emelte; nyomában emberei törtek előre. Fegyvereihez kapott volna Teng Lung, de Tarka Barát vasbotjának egyetlen csapása szétloccsantotta agyvelejét. Sötétképű lándzsája pedig a betyárok

soraiban végzett szörnyű pusztítást.

– Adjátok meg magatokat – kiáltotta Böllérbicskás Ördög –, mert ha nem, végetek lesz azon nyomban!

A betyársereg és az alvezérek halálos rémületben borultak le ellenfeleik előtt, és valamennyien meghódoltak nekik. A vezér testét azon nyomban fogták, kicipelték a hegy mögé és elégették. A győztesek a viadal után számba vették a készleteket, a jószágot, a szállásokat, majd pedig lakomát csaptak a vállalkozás sikerének örömeire. Tarka Barát és Sötétképű lettek a betyárok új vezérei, az alvezéreket meghagyták posztjukon.

Azt már nem beszélem el, hogy Böllérbicskás Ördög miként búcsúzott el dolga végeztével népével együtt a két bajnoktól, s hogy s mint tért haza falujába.

Arról mesélek most, hogy a vén udvarmester, aki a születésnap ajándékot kísérte volt, a gárdistákkal együtt hosszas utazás után visszaérkezett az Északi Fővárosba. Liang úr elé érve, leborultak előtte, és bocsánatáért esedeztek.

– Sokat sanyaroghattatok az úton, sok bajban lehetett részetek – nézett végig rajtuk Liang úr. – Jócskán meg is fogyatkoztatok. De hová lett a kapitány? – kérdezte meglepetten.

– El se mondhatjuk! – zúgták egyszerre az emberek. – Hálátlan, pimasz rabló az az ember! Hat-hét napra elutazásunk után, ahogy a Sárgasárdombhoz értünk, igen meleg lett, s megálltunk az erdőben hűsölni egy kicsit. Hogy is gondoltuk volna, hogy a kapitány összejátszik a rablókkal, akik datolyaárusoknak adták ki magukat? Sötétképű ott a dombnál beszélt meg találkozózt velük, ott lestek ránk hét taligával. Egy emberük aztán bort hozott arrafelé, s lepihent a dombon. Mi szerencsétlenségünkre óvatlanságunkban ittunk borából, az pedig meg volt mérgezve, úgy, hogy teljesen elbódultunk tőle, s ekkor a rablók összekötözték minket, Sötétképű meg a hét rabló felrakta az összes kincseket meg a poggyászt a taligákra, és elinalt velük. Mi, persze, rögvest siettünk a cicsoui mandarinhoz, hogy vádat emeljünk ellenük, s ott hagytuk a két komornyikot is, hogy segítsenek a rablók kézre kerítésében. Azóta éjjel-nappal nyargalvást csak hazafelé tartottunk, hogy neked, urunk, beszámoljunk a történetekről.

– Adta bitang fegyence! – tört ki a felháborodás Liang úrból. – És még én pártfogoltam, erőnek erejével előléptettem! Ezt merte tenni! Ha a kezem közé kerül, tízezer darabra vágatom! – Rögtön parancsot adott az írkokoknak, írjanak sürgős levelet az ügyben a cicsoui mandarinnak, ő maga meg az apósának, a kancellárnak írta meg mindezt a Keleti Fővárosba.

Nem beszélek ezúttal a cicsoui, levél sorsáról sem, hanem csak arról, hogy amikor a kancellár a Keleti Fővárosban elolvasta a levelet, igen megharagudott.

– Ezek a pimasz rablók! – kiáltotta dühösen. – Tavaly is elrabolták a vöm küldötte születésnap ajándékot, s máig sem sikerült a tetteseket kézre keríteni... s az idén megint! No, majd elintézek én benneteket! – Kapta magát, rögtön szerkesztett egy parancsot, amellyel ő is útnak indított Cicsouba egy magasrangú udvari mandarint a tartományi elöljáróhoz, azzal, hogy tüstént fogassa el a rablókat, és tegyen jelentést az ügyről.

Hogy tovább folytassam, a cicsoui mandarinnak éjjel-nappal főtt a feje azóta, hogy megkapta Liang úr levelét. Gondjai közepette egyszer csak jelenti az ajtónálló, hogy küldött érkezett a Keleti Fővárosból, egyenest a kancellártól, sürgős parancsal.

– Mennyi hühót csapnak e körül az ajándék- eset körül! – sóhajtotta a mandarin, azzal magas vendége elé sietett.

– Már megkaptam ebben az ügyben Liang úr komornyikjának vádoló levelét – kezdte a mentegetőzést –, ki is küldtem embereimet a rablók kézre kerítésére, de egyelőre nyomukat se találják. Tegnapelőtt megjött Liang kormányzó úr levele is, annak vétele után újabb szigorú nyomozást és vizsgálatot indítottunk, de szemmel látható eredmény nélkül. Ha bárminemű hírrel szolgálhatok, tüstént jelentést teszek majd róla kegyelmednek.

– A kancellár úr bizalmasa vagyok – mutatkozott be a vendég. – Személyes parancsával küldött engem, hogy itt várjam meg, míg uraságod kézre keríti a hét datolyaárust meg a borkereskedőt, valamint a szökésben levő Jang Cse kapitányt, más nevén Sötétképűt. Tíz napot adott az ügy elintézésére, akkor külön futárral jelentést vár. Ha tíz nap alatt nem sikerülne a dolgokat rendben befejezni, akkor félős, hogy uraságod hamarosan útra kelhet a Kőkapu-szigetek vadonába mint száműzött. Abban az esetben pedig jómagam se nagyon térhetnék vissza a kancellár úr ökegyelmessége színe elé, mert nem is tudom, mi történne velem, megkegyelmezne-e ökegyelmessége akár az életemnek is? Mindezek bizonyosságául pedig, íme, a kancellár úr saját kezű parancsa! – nyújtotta át a levelet.

A tartományi mandarin nagy megrettenésében azonnal hívatta fogdmegjeit, mikor a hivatali csarnok ajtajában üdvözlést mormogva, hirtelen megjelent valaki az ajtófüggöny mögött.

– Ki az? – kiáltott rá idegesen a mandarin.

– Ho Tao volnék – borult le a jövevény a mandarin előtt –, csendbiztosaid egyike.

– Te foglalkoztál a sárgasárdombi ajándékrablás ügyével? – kérdezte bosszúsan feljebbvalója.

– Mióta ebben a dologban járok-kelek – mentegetőzött Ho Tao –, nem volt se éjjelem, se nappalom, le se hunytam a szememet. A legügyesebb embereimet küldtem ki a Sárgasárdombhoz, hogy nyomozzák ki az esetet. És bárha vesszőzést róttam ki rájuk kudarc esetére, eddigelé nem jártak semminemű eredménnyel. Nem vettem én semmibe nagyuram parancsát, nem voltam rest a teljesítésben, de igazán nem tudom, mitévő legyek!

– Ostoba fecsegés! – dörögte a mandarin. – Persze ha a parancsnok enyhe, embere is enyhe, tudom én azt! Nekem se volt könnyű, hogy már a második fokozatú államvizsga után ide kerülhessek, erre a helyre! Most meg itt a kancellár úr ökegyelmességének küldötte a Keleti Fővárosból, szigorú parancssal, hogy tíz nap alatt kerítsük kézre a rablókat, és intézzük el az ügyet. Ha pedig nem, hát engem elcsapnak és száműznek a Kőkapu-szigetre! De előbb még, te haszontalan semmirekellő, téged is száműzetlek valami határvidékre, ahová a madár se jár! – Avval hívatta a tetováló mestert, és ráíratta Ho Tao képére, hogy „száműzetve... tartományba”, csak a száműzetés helyét hagyta megjelöletlenül, majd így szólt csendbiztosához:

– Ho Tao! Ha nem kerítéd kézre a gazembereket, nem lesz kegyelem a számodra!

Ho Tao lehorgasztott fővel hagyta el a hatóság épületét, és nagy dérral-dúrral összeszedte embereit, hogy összegyűlvén a hivatalban, tanácsot tartsanak. A fogdmegyek azonban csak bámultak egymás képébe, és hápogtak, akár a meglőtt vadliba, és tátogtak, mint a hal, ha horogra akad, de mondani egyikük se tudott semmit.

– Ti csak lopjátok itt az állam pénzét! – fakadt ki végtére főnökük. – Ha egy nehéz eset akad, meg se tudtok mukkanni! Legalább engem szánjatok meg, hiszen itt van már pofámon a bélyeg! – mutatta nekik megszegyenítése jelét.

– Főnök úr – tiltakoztak legényei –, nem vagyunk mi fából, hogyne értenénk, hogy miről van szó. De ezek a rablók biztosan valami más tartományból jöttek, s hogy gattettük sikerrel járt, most szépecskén elbújtak valahová a hegyek közé, és élük világukat valamelyik rablófészekben. Hogy

férhessünk hát ott hozzájuk? Hiszen tudjuk mi mindezt, tudjuk, de hát legalább egyetlenegyre rábukkanhatnánk közülük! – Ho Taót ezekre a szavakra végképp elfogta a kétségbeesés. Szinte maga se tudta, hogyan ült fel lovára, és hogyan érkezett haza. Otthon aztán csak leült, és töprengett magában, de végképp nem tudta, mitévő legyen.

– Mit lógatod újra az orrod? – kérdezte a felesége.

– Mit tudod te! – förmedt rá férje. – A minap a mandarin rám bízott egy ügyet. A Sárgasárdombnál elrabolták Caj kancellár születésnap ajándékát, amit a veje, Liang kormányzó úr küldött volna neki. Tizenegy teher csupa drágaság, iszonyú pénzt ér! Csak éppen arról nincs sejtelmünk se, kik lehettek a tettesek. Amióta megbíztak a nyomozással, nem jutottam még semmire. Ma aztán váratlanul betoppant egy megbízott magától a kancellártól, hogy akár a föld alól is, de kerítsük elő a rablókat és az ajándékokat. A mandarin kérdőre vont, hogy hogyan áll az ügy, s amikor nem tudtam neki semmi újat mondani, bélyeget üttetett az arcomra. Jaj, istenem, mi lesz velem! – keseredett el végképpen.

– Mit is tegyünk? – tördelte kezét most már az asszony is. – Hogy keríthetnénk ezeket kézre?

Ahogy így beszélgettek, betoppant Ho Tao öccse, Ho Csing.

– Mit akarsz már megint? – förmedt rá a bátyja. – Ha nem kockázol éppen, mindig itt lógsz a nyakamon?

De a felesége közbeszólt:

– Gyere, sógor, a konyhába, beszédem van veled! – ezzel kinn a konyhában jól megtraktálta sógorát. Ho Csing kissé megütközve érdeklődött:

– Olyan gyilkos kedvében van a bátyám, mintha nem is lennék az öccse, te meg pártfogásodba veszel, sógorasszony! Mit jelentsen ez?

– Tudod, sógor – magyarázta az asszony, el van keseredve a bátyád, mert nem tudja, mi lesz vele.

– De hát annyi nagy pénzt, annyi jószágot szerez magának nap nap után – csodálkozott az öcs –, hová teszi? Én se járok annyit a nyakára, miben megy tönkre?

– Nem érted te ezt – rázta fejét búsan az asszony. – Bizony annak a sárgasárdombi rablásnak az ügyében, hogy egy csapat datolyakereskedő elrabolta Caj kancellár úr születésnap ajándékát, amit Liang kormányzó küldött neki az Északi Fővárosból, abban megy tönkre. Ma aztán megérkezett a kancellár úr személyes parancsa, hogy tíz nap alatt feltétlenül el kell fogni a rablókat. Ha nem sikerül, számúzik a bátyádat. Nem láttad arcán a bélyeget? Csak a hely nincs még ráírva, ahová mennie kell. Gondolhatod hát, hogy nincs kedve borozgatni veled. Ezért is hívtalak ide ki. Nagyon el van keseredve, ne haragudjál rá.

– Hallottam én már valamit rebesgetni erről a rablási históriáról – mondta a sógor. – Hol is történt?

Én csak annyit tudok, hogy Sárgasárdombon – felelt az asszony.

– És kifélék voltak azok a rablók? – érdeklődött tovább a másik.

– Be vagy rúgva, sógor? – bosszankodott az asszony. – Épp az imént mondtam, hogy hét datolyaárus volt.

Ho Csing hangos hahotára fakadt.

– No de hiszen jól tudtok mindent, hát miért nem fogatja el az én bátyám azt a hét datolyaárust?

– Hiszen ha tudná! – sóhajtott egy nagyot a feleség.

– Úgy kell nektek, sógorasszony! – vigyorgott kajánul az öcs. – Van a bátyámnak egy egész banda ivócimborája, eteti-itatja őket, de a tulajdon édesöccsére sose tekint! Most aztán, hogy baj van, hát nyöszörögtök, hogy jaj, mit tegyetek! Ha annak idején megkínált volna egyszer-egyszer egy kis borral, most talán még az a semmirekellő öccse is szolgálhatna neki valami tanáccsal.

– Tudsz valamit, sógor? – kérdezte az asszony izgatottan.

– Majd ha az én kedves bátyám nyakig ül a bajban – mosolygott hidegen az öccse –, akkor talán majd ki tudok találni valamit, amivel kihúzhatom! – azzal felállt, és menni készült, de a sógorasszony kétségbeesve leültette, és megint csak bort rakott elébe. Itatta nagy buzgalommal, és az első alkalommal, mihelyt szerét tehetette, szaladt át a férjéhez, és beszámolt neki, hogy mit is mondott az öccse. Ho Tao azonnal kérte öccsét, hogy jöjjön be hozzá, majd kényszeredett mosollyal megkérdezte:

– Édes öcsém, miért nem akarsz segíteni rajtam, ha tudod, hogy hová lették a rablók?

– Nem tudok én semmit – rándított egykedvűen a vállán az öccse. – Csak tréfálkoztam a sógorasszonnyal. Hogy is tudnálak én megmenteni téged?

– Drága öcsém – fogta könyörgőre a dolgot a csendbiztos – hagyjuk most a mi összetűzéseinket! Gondolj csak arra, hogy milyen jó voltam mindig hozzád, s feledd el most az egyszer, hogy néha, nagy ritkán, gorombáskodtam is. Mentsd meg az életemet!

– De kedves bátyám – gúnyolódott az öccse –, van neked jó szemű, gyors kezű embered vagy háromszáz, azok ne tudnának kihúzni a csávából? Még hogy egy ilyen öcsnek kelljen megmentenie egy olyan hatalmas embert!

– Ne rólunk beszélj most, öcsém – kérlelte a bátyja. – Mondtál te az imént valamit, ne kerülgesd a dolgot! Adj nekem valami útmutatást, bizony bőkezűen meghálálom!

– Micsoda útmutatást? – kérte magát Ho Csing. – Nem értem, miről beszélsz.

– Ne gúnyolj ki engem, egyetlen testvérem – esett végképp kétségbe Ho Tao. – Tekintsd azt, hogy egy anyától lettünk.

– Ne izgasd magad! – intette az öccse. – Ha majd bajba kerülsz, csak talállok én valami utat-módot, hogy kézre kerítsük azokat a csibészeket!

– Kedves sógor – elegyedett a beszédbe az asszony is –, segíts a bátyádon már csak testvéri könyörületből is! Igen nagy dolog ám az, hogy a kancellár úr személyes parancsot küldött, ne vedd azt úgy félvállról!

– Hát ide figyelj, sógorasszony – mondta Ho Csing. – Tudod te, milyen sokat kell hallgatnom az én édes bátyámtól azért, mert mindig kockázom, és elverem a pénzemet. Én csak hallgattam, meg se mertem mukkanni. Ha volt bora meg pecsenyéje, azt mindig csak másokkal etette-itatta. De most az egyszer nekem is hasznomat vehetné!

Ho Tao kiértette e szavakból, hogy az öccse valóban tud valamit. Előkotort hát gyorsan egy

tízlatos ezüstöt, és kivágta az asztalra.

– Itt van a pénz – vágta ki büszkén. – Tedd el, öcsém. Aztán ha elfogjuk a rablókat, rajta leszek, hogy kapj még jutalmat, aranyat, ezüstöt, selymet.

– Drága bátyám – hahotázott gúnyosan az öccse – te igazán olyan vagy, hogy a bajban lerángatnád a szenteket a lábuknál fogva, de csendes időben még füstölőt se gyűjtanál nekik. Ha a pénzed kellene, kipréselném én azt belőled így vagy úgy! Tedd csak el gyorsan, ne akarj most lekenyerezni! Ha így viselkedsz, nem szólok egy szót se többet! Egyszer így beszélsz hozzám, máskor meg úgy, hát én csak annyit mondok, hogy ne akarj te engem a pénzeddel elképeszteni.

– De ez hivatalos pénz! – tiltakozott Ho Tao. – Ebből adjuk, a jutalmakat! Ne kérsd magadat, édes öcsém, mondd meg egyenest, tudsz-e valamit arról, hol vannak a rablók?

– Itt vannak ni! – csapott az öcs diadalmasan a combjára. – Valamennyien a tarisznyámban!

– Micsoda? – hökkent meg Tao.

– Csak nyugodtan, kedves bátyám! – intett fölényesen az öccse. – Itt vannak a tarisznyámban mindahányan. Tedd csak el a pénzedet, nem kell az nekem, hanem csak egy kis testvéri szeretet – ezzel lassan, ráérősen belekezdett mondókájába. Mert hát

Jüncsegnél igaz vitézek egybesereglettek,

Liangsanban a bajnokok összesövetkeztek.

Hogy aztán mit mondott el Ho Csing, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Szung Kung-ming, a Jókorjött Eső,
titkon megmenti Toronyhordozót,
Szépszakáll Mester meg félrevezeti*

Szárnyas Tigris

Egyszóval Ho Tao így szólt öccséhez:

– Ez hivatalos jutalompénz! Nem akarlak én téged lekenyerezni, a végén még külön kapsz jutalmat is, csak mondd meg már, öcsém, hogy kerültek azok a rablók a tarsolyodba?

Ho Csing leoldozta övéről útitarisznyáját, és előkotort belőle egy darab papírt:

– No, itt vannak a rablók! – bökött rá elégedetten.

– Te! Hogy jutottál ehhez a listához? – kérdezte izgatottan a csendbiztos.

– Elmondom én szép sorjában – nyugtatta az öccse. – A minapában elvesztettem minden pénzemet, nem maradt egy fityingem sem. Az egyik barátom elvitt magával Békésörömfalvára, úgy tizenöt mérföldnyire az északi kapun túl; ott, a Vangék fogadójában, gondoltuk, lehetne még egy kicsit szerencsét próbálni. No mármost, hivatalos írás jött a fogadóba, hogy lajstromot kell készíteni hivatalos pecséttel, s aki kalmár, utasember megszáll éjjelre, azt mind ki kell faggatni, hogy honnét jött, hová megy, kicsoda-micsoda, mi a mestersége. Ezt mind lajstromba kellett foglalni, és havonta jelenteni az előljárónak, kik jártak arra. A fogadós nem értett a betűvetéshez, én vezettem hát a lajstromot vagy egy fél hónapig. A hatodik hónap harmadikán hét datolyaárus érkezett taligával. A vezetőjüket mindjárt megismertem: Csao Kaj úr volt, Jüncseng járásból, Keletpatakfalváról, másik nevén Toronyhordozó. Hogy honnét ismerem? Hát jártam már nála egy pajtásommal régebben, onnét. Ahogy írom a lajstromot, megkérdezem: „Becsés neve?” – hát az egyik bajuszos-szakállas, fehér képű azt mondja: „Li családbeliek vagyunk valamennyien, Haocsouból jöttünk evvel a kis datolyával, visszük a Keleti Fővárosba, hogy kiáruljunk belőle valamit.” Már akkor gyanút fogtam. Másnap elmentek. A fogadós akkor bevitt a faluba egy kis játékra, s a keresztúton találkoztunk egy emberrel, amint két vödörrel a vállán nagyban igyekezett valahová. Én nem ismertem, de a fogadós megszólította: „Hová mész, Paj úr?” Az ember azt mondta, hogy ecetet vizs eladni néhány környékbeli gazdag úrnak. A fogadós aztán megmondta, hogy ez is nagy játékos, és Nappaljáró Patkánynak nevezik. Ezt is megjegyeztem valahogy magamnak. Aztán később, amikor beszélni kezdtek a rablás históriáját széltében-hosszában, eszembe ötlött, hogy nem Csao Kaj úr keze volt-e a dologban. A lajstromot aztán lemásoltam, itt van ni, most már csak Nappaljáró Patkányt kell megfogni és kivallatni – fejezte be elbeszélését.

Ho Tao öröme nem ismert határt. Fogta öccsét, vitte azonnal magával a mandarin elébe. Ott előadták az esetet. A mandarin még aznap éjjel elindította őket Békésörömfalvára nyolc fogdmeggel. Ott először felzörgették a fogadóst tanúnak, s mentek egyenest Nappaljáró Patkány házához. A harmadik őrsváltásnál érkeztek oda. A fogadósnak megparancsolták, hogy zörgessen be egy kis ennivalóért, mintha útról jött volna, és nyomában behatoltak a házba. A hálószobából hallották, hogy a házigazda igen nyöszörög és hánykolódik. A felesége elmondta, hogy egy kis hógutát kaphatott, de nem bír izzadni. Kirángatták Nappaljáró Patkányt az ágyából, hát látták, veresbe-kékbe játszik az arca. Nyomban megkötözték, és rárivalltak keményen, hogy mit csinált a Sárgasárdombnál. A fogoly, persze, tagadott, erre gúzsba kötötték a feleségét is. Aztán ahogy körülnéztek, látták, hogy az ágy alatt meg van bolygatva a föld. Ásni kezdtek, és alig jutottak vagy

három láb mélyre, nagyot kiáltottak a rendőrök meglepetésükben, Nappaljáró Patkány arca meg szürkére vált, mint a föld, mert az ágy alól egy halom drágaság került elő. Azonnal fegyenceknek járó kendőt vetettek a fejébe, s feleségestül meg a bűnjelekkel együtt vitték nagy diadallal vissza Cicsouba. Az ötödik őrségváltásra vissza is értek. Nappaljáró Patkányt nyomban törvény elé vitték, s vallatni kezdték, hogy kik voltak a tettestársai. A rab eleinte konokul ellenállt, és nem akart rávallani Toronyhordozóra és társaira. Mikor aztán megbotozták háromszor-négyszer, bőre, húsa felhasadt, ömlött a vére.

– Ide figyelj! – mondta szigorúan a vallatást vezető hivatalnok. – Mit makacskodsz? Tudjuk mi már, hogy a Jüncseng járásbeli Keletpatakfalvára való Csao Kaj előljáró, a Toronyhordozó, volt a vezérek! Ha megmondod, hogy ki volt a többi hat, akkor nem verünk többet!

Nappaljáró Patkány nem bírta már tovább a kínzást.

– Csao előljáró úr volt a vezérünk – vallotta be nagy keservesen. – Hat emberrel jött hozzám, hogy vigyék majd nekik bort, de a többit nem ismerem.

– Rendben van – intett a hivatalnok. – Ha megfogjuk Csao urat, ott lesz majd a többi hat is valahol. – Azzal húszfontos siralomházi kalodát tétetett a fogoly nyakába, feleségét pedig elzárta a női rabok közé; majd pedig megszerkesztette a hivatalos parancsot, amellyel elküldte Ho Tao-t húsz jó szemű és gyors kezű emberével Jüncsengbe, hogy megérkezve oda, azonnal tartóztassa le Csao Kajt és hat ismeretlen tettestársát. Meghagyta továbbá, hogy vigyék magukkal a két komornyikot is, tanúképpen. Hogy azonban ne keltsenek feltűnést, és a bűnösök nesztét ne vegyék jöttüknek és el ne illanjanak, Ho Tao útközben megparancsolta, hogy éjjel menjenek be a városba, s a két komornyik a fogdmegekkel húzódjon meg egyelőre a fogadóban, ő maga csak két emberrel megy be a hivatalba, átadni a parancsot.

A kigyó órájában meg is érkeztek. A járási mandarin nem volt hivatalában, az épület csendes volt és kihalt. Ho Tao betért egy szemben levő teázóba, teát rendelt, és megkérdezte a teamestert:

– Miért olyan csendes ma a hivatal?

– A mandarin úr korán visszavonult – felelt emez – a többiek meg enni mentek, nem jöttek még vissza.

– Nem tudod véletlenül, ki ma a soros jegyző? – érdeklődött tovább Ho Tao.

– Ott jön ni – mutatott ki a teamester az ablakon. Ho Tao odanézett, s valóban látta, hogy jön arrafelé egy hivatalnokféle. Szung Csiang volt ez, más nevén Szung Kung-ming. Szung falvára való volt, Jüncseng mellett. Fekete arca és kis termete miatt Fekete Szung Csiangnak nevezték. Mivel pedig példás viseletű fiú volt s igazságos és bőkezű ember, a Példás Igaz Harmadik Fekete Úrnak is szólógnak, ő lévén nemzedékében a harmadik fiú. Apja élt még, de anyja korán elhalt. Volt egy öccse, Szung Csing, a Vaslegyezős, aki apjával együtt gazdálkodott odahaza a falujukban. Szung Csiang jegyző volt Jüncsengben. A kardot és az ecsetet egyformán jól forgatta, hivatalában pedig tisztakezű volt és barátságos. Igen kedvelte a lándzsavívást, füttykösforogtatást, és jól értett egynémely vitézi mesterséghez. Egész életében csak a folyók és tavak jó vitézeinek barátságát kereste. De ha valaki hozzáfordult, lett légyen az rangbéli – vagy közrendű, mindenkivel szóba állt, sőt, szükség szerint vendégül is marasztotta a hatóság költségén. A munkában fáradhatatlan volt és az emberek segítésében is: ha valaki mesterséget akart kezdeni, vállalatba akart fogni, teljes erejével támogatta, a pénzt csak annyiba vette, mint a sarat! Sohase utasított el senkit, aki pénzt kért tőle, a legnagyobb öröme abban tellett, ha valami bajból megmentett valakit. Halálesetben, betegségben, szükségben sok szegény fordult hozzá, s ő segített valamennyin. Ezért aztán Santung és Hopej vidékén csak azon a néven ismerték, hogy Jókörjött Eső, mert olyan volt ő, mint alkalmas időben az

esőfelleg, amely megment minden élő a pusztulástól.

Jókorjött Eső két emberével éppen a hivatal felé tartott. Ho Tao elébe sietett, és messziről üdvözölte:

– Jegyző uram – invitálta meg szívességgel –, jöjjön, hadd tiszteljem meg egy kis teával!

Jókorjött Eső látta, hogy valami csendbiztosfélével van dolga, megkérdezte hát nagy udvariasan:

– Honnét jön, tisztelt bátyám uram?

– Ugyan jöjjön be, jegyző uram, ide a teamérésbe egy kis teára! – sürgette a csendbiztos. – Mondanék valamit. – A jegyző bement hát a nagy invitálásra. Odabent nagy, udvariaskodással bemutatkoztak egymásnak. Ho Tao erősködésére Szung Csiang foglalta el a főhelyet, és teázni kezdtek.

– Mi járatban van erre felé, csendbiztos úr? – érdeklődött aztán a jegyző.

– Az igazat megvallva egypár ember után járunk.

– Valami rabló-ügy?

– Itt az írás – vette elő Ho Tao – téged fárasztanálak velem, hogy légy a segítségemre.

– Parancsodra, csendbiztos úr – készségeskedett a jegyző –, de milyen ügy ez tulajdonképpen?

– Hivatalbeli ember vagy – mondta a csendbiztos –, elmondhatom. – Azzal elmondta a dolgot. – Az elfogott Nappaljáró Patkány kivallotta – fejezte be –, hogy a hét tettes innen jött a kerületből. A kancellár úr őkegyelmessége külön megbízottat küldött, aki várja az ügy sürgős elintézését. Remélem – tette hozzá –, ezen leszel te is!

– Még a kancellár úr külön parancsa nélkül is – válaszolta készséges komolyan Jókorjött Eső – elég nekem a te szavad, csendbiztos úr. Ki az a hét ember?

– A vezérük Csao Kaj úr, Keletpatakfalva előljárója. Társainak nevét még nem ismerjük, a te igyekezetedtől várjuk, hogy fény derüljön a dologra.

Jókorjött Eső igen megdöbben Toronyhordozó nevének hallatára.

„Toronyhordozó testi-lelki jó barátom, esküdt testvérem – gondolta magában. – Ha ekkora nagy dolgot követett el, és én nem mentem meg, hanem elfogják, vége az életének.” Azzal tettett buzgalommal válaszolt:

– Ennek a megátalkodott, feslett életű Csao Kajnak nincs, aki ne lenne haragosa az egész járásban. Bőségesen rászorgált arra, hogy ebben az ügyben végre kézre kerítsük.

– Megkérnélek akkor, jegyző uram – kérte Ho Tao –, vedd kezébe az ügyet!

– Mi sem könnyebb annál – felelte Szung Csiang. – Ha a teknőc a fazékba esett, könnyen ráteheted már a kezébe! Egy dolog van csak hátra: be kellene vinned az írást, csendbiztos uram, az előljáróságunkhoz, hogy ők adják ki az elfogatási parancsot, én magamtól nem tehetek semmit, mert ez nem kis dolog, hanem főbenjáró vétség!

– Igazad van – nézett rá elismeréssel Ho Tao – vezess hát oda!

– Előljárónk eltörődött kicsit a sok munkában – füllentett a jegyző –, most lepihent egy kicsit. Várni kell, nemsokára megjön, akkor előadjuk majd neki az ügyet.

– De ugye, mindenképpen elintézed a dolgot? – puhatolózott Ho Tao.

– Természetesen – igyekezett megnyugtatni őt Szung Csiang. – Nem is kell mondanod. Én közben hazamennék egy kis családi ügyet elintézni, várj meg itt, mindjárt jövök!

– No jó – egyezett bele a másik –, menj csak nyugodtan, itt várunk rád!

Jókorjött Eső odaszólt a teamesternek, hogy a vendég számláját majd ő fizeti, meghagyta embereinek, akik az ajtó előtt várták, hogy hamarosan jön vissza, azzal lovára pattant, és vágatott kifelé a városból. A keleti kapun át egyenest Keletpatakfalva felé tartott. Fél óra sem telt bele, elérkezett Toronyhordozó udvarházába. A szolgálalegények, alighogy meglátták, siettek bejelenteni érkezését.

Toronyhordozó Cselcsillaggal, Felhősárkánnyal és Vereshajú Ördöggel hátul a kertben iddogált a szőlőbokrok tövében. A három Jüan testvér már megkapta részét a zsákmányból, hazamentek Útkőfalvára. Amikor a szolgálalegény jelentette, hogy Szung jegyző áll a kapu előtt, Toronyhordozó nyugtalan lett:

– Hányan vannak? – kérdezte.

– Egyedül jött – felelte a szolgálalegény – de igen nyargalt idáig, és sürgős beszéde van az úrral.

– Valami baj van! – rázta meg a fejét Toronyhordozó, és sietett barátja elébe. Jókorjött Eső, alighogy elmormolta az üdvözlést, karon ragadta a házigazdát, és szaladt be vele a házba az egyik mellékszobába.

– Miért sietsz olyan nagyon? – kérdezte aggodalommal a házigazda.

– Mit tudod te azt! – lihegte a jövevény. – Esküdt testvéred vagyok, azért jöttem, hogy megmentselek! A sárgasárdombi eset kitudódott! Nappaljáró Patkány már a cicsoui börtönben csücsül, ti vagytok még hátra heten! A tartományi székhelyről itt van Ho Tao csendbiztos egy sereg fogdmeggel, a kancellár személyes parancsát hozta és a tartományi mandarinét, hogy elfogjon benneteket. Téged nevezett meg főbűnösnek. Hála az égnek, a kezeim közé szaladt. Én azt füllentettem, hogy a mandarinunk alszik, s mondtam, várjon meg, dolgom van, de rohantam ide, hogy megmondjam. A harminchat fortély közül a menekvés áll legfelül – tüstént meneküljetek, mire vártok? Én megyek vissza, hogy átadjuk a hivatalos írást a mandarinnak, az még az éjjel embereket küld rátok. Ne késlekedjete egy percet sem! Ne haragudj rám, hogy csak ennyit tettem értetek! – hadarta egyvégtében.

Toronyhordozó megdöbbenve hallgatta mindezt, s a végén kitört belőle:

– Igen köszönöm neked, öcsém, nem is tudom, hogy háláljam meg!

– Hagyd a beszédet, bátyám – felelte a másik –, csak szedd össze a holmidat, és menekülj! Én már megyek is vissza.

A hét emberből a három Jüan már megkapta részét, és hazament Útkőfalvára – mondta Toronyhordozó –, a többi három itt van még, öcsém, hadd mutassalak be nekik. – Azzal hátravezette Jókorjött Esőt a kertbe, és sorra bemutatta társainak. Szung Csiang sietve üdvözölte őket, de már ment is. Útközben visszaszólt:

– Vigyázz magadra, bátyám, és menekülj mielőbb! – azzal már pattant lovára, és vágatott vissza a kerületbe.

Hadd mondjam el, hogy Toronyhordozó így szólt társaihoz:

– Ismeritek ezt az embert?

– Miért sietett el olyan lóhalálában? – kérdezte Cselcsillag. – Ki volt ez?

– Tudjátok meg – emelte fel vezérük a hangját –, ha ő nem jön, végünk van!

– Csak nem derült ki valami? – ugrottak fel meghökkenve mind a hárman.

– Ha elvesztenénk őt, kedves öcsénket – folytatta ünnepélyesen Toronyhordozó –, egy vértengeren át is bosszút kellene érte állnunk. Nappaljáró Patkány már a cicsoui börtönben ül, és ránk vallott. A tartományi mandarin kiküldte ellenünk Ho Tao csendbiztost embereivel, a kancellár külön megbízottja Cicsouban várja elfogatásunkat. A fogdmeget öcsénk ott marasztotta egy teamérésben, ő maga meg idevágatott, hogy bennünket értesítsen. Most adják át a parancsot a kerületi mandarinnak, még az éjszaka ránk törnek, hogy elfogjanak. Mit tegyünk?

– Ha ő nem jön, benne vagyunk a csapdában – bólogatott Cselcsillag. – Hogy hívják megmentőnket?

– Jegyző itt a kerületben – válaszolt Toronyhordozó. – Szung Csiang ő, az igazság védelmezője.

– Persze! – kiáltották mind a hárman. – Őt ismerik, ugye, a folyók és tavak vitézei között Jókorjött Eső néven?

– Őt bizony – felelte a vezér. – Nemhiába ismerik hírét mindenütt a négy tenger között, s nemhiába esküdt testvérem ő nekem!

– No de nagy bajban vagyunk – fordult Cselcsillaghoz –, hogy meneküljünk meg?

– Kár a szóért, vezér — felelte Cselcsillag –, a harminchat fortély közül a menekülés áll legfelül.

– Ezt mondta Jókorjött Eső is – bólintott Toronyhordozó. – De hová?

– Már kigondoltam – mondta az iskolamester. Összecsomagolunk vagy hat-hét terhet, és elmegyünk Útkőfalvára a három Jüanhoz; most mindjárt előre is küldünk valakit, hogy értesítsük őket.

– De hát Jüanék csak szegény halászok – kétségeskedett a házigazda –, hogy tudnának ennyi embert befogadni?

– Ej, de értetlen vagy, vezérem – intett türelmetlenül Cselcsillag. – Onnét csak egy lépésre van a liangsani mocsár, s a betyárok vára erős, a császári hadak még ránézni se mernek, nemhogy odamenni! Ha szorul a kapca, beállunk közéjük!

– Igen jó terv – ismerte el a vezér –, de mi lesz, ha nem fogadnak be?

– Van aranyunk, kincsünk – legyintett Cselcsillag. – Ajándék fejében hogyan fogadnának be!

– No, akkor ne késlekedjünk – döntötte el Toronyhordozó – Cselcsillag mester és Vereshajú Ördög, ti fogtok néhány szolgálégnyt, és a teherrel előrementek Jüanékhoz, előkészíteni őket, aztán a száraz úton elibénk jöttök. Mi meg Felhősárkánnyal elintézzük, ami még szükséges.

Cselcsillag és Vereshajú Ördög nagy sebtiben öt-hat teherbe csomagolták a teméntelen zsákmányt, s öt-hat szolgálégényt előszólítva, megetették-megittatták őket. Aztán Cselcsillag fogta rézláncait, Vereshajú Ördög a lándzsáját, s elindultak Útkőfalva felé.

Azt már nem beszélem el, hogy mit csinált még Toronyhordozó Felhősárkánnyal együtt az udvarházban. Akadt néhány szolgálégény, akik nem akartak velük tartani, azoknak pénzt –adtak, hogy menjenek, keressenek más gazdát maguknak. Akik meg velük jöttek, azokkal összeszedtek mindent, amit lehetett. De hadd folytassam ott, hogy Jókörjött Eső vágatva visszaérkezett a teaivóba. Ho Tao már az ajtó előtt várta.

– Soká váratlak, csendbiztos uram – mentegetőzött Szung Csiang –, de egy rokonommal akadt fontos dolgom itt a közeli faluban, azért maradtam el ilyen sokáig.

– No, akkor gyerünk – állt fel a csendbiztos. A kerületi mandarin elé járulván, Szung Csiang átadta a mandarinnak a hivatalos parancsot, aztán bemutatta Ho Taót. A mandarin rögtön utasította is, hogy azonnal induljon el embereivel a bűnösök elfogatására.

– Ha nappal megyünk – vetette ellen Szung Csiang félős, hogy megorrontják a dolgot. – Éjjel kellene rájuk csapni. Ott lesz Csao Kaj házában a többi hat is!

– Jó vitéz embernek ismertem ezt a Csao urat – csóválta fejét a mandarin. – Hogy vetemedhetett ilyesmire? – Azzal nyomban szólította két cirkáló-hadnagyát, Szépszakáll Mestert és Szárnyas Tigris. Nem akármilyen vitéz volt ez a kettő! Nyomban összeszedték embereiket, gyalogosokat, lovas íjászokat, valami száz embert. Magukhoz vették Ho Tao csendbiztosát meg a tanúnak jött két komornyikot. Estére kelve felfegyverkeztek, és a csapat a kerületi parancsnokkal az élén, lándzsával, nyíllal felfegyverkezve, elindult a keleti kapun Keletpatakfalva felé. Az első őrségváltással oda is értek, megálltak Kuan-jin istennő szentélye előtt.

– Előttünk van Csao Kaj úr udvarháza –szólalt meg Szépszakáll Mester. – A portának szemben két kijárata van, egy elöl, egy hátul. Ha előlről rontunk rájuk, valamennyien meglépnek a hátsó kapun, ha hátulról, ugyanígy tesznek az elsón. Csao Kajról tudom, hogy harcban nem ismer tréfát, a többi hatot nem tudom, kiféle-miféle, de gyanítom, hogy nem valami finom úriemberek. Mindenre el lesznek szánva, és még a szolgálégények is segítenek nekik: ki tudja, mint bírunk meg velük? Úgy gondolom hát, hogy vessünk cselt nekik: a legjobb lesz, ha megosztozunk Szárnyas Tigrissel, kettéosztjuk az embereket, gyalog megyünk, én lesbe állnék a hátsó kapunál, és egy sípszóra előlről-hátulról támadnánk rájuk. Így a rablók összezavarodnak, és könnyebben esnek a kezünkbe.

– Igazad van – bólintott Szárnyas Tigris –, de menjetek ti előlről, megyek majd én a hátsó kapuhoz, aztán akit érünk vagy megfogjuk, vagy levágjuk.

– Nem érted, kedves öcsém – bosszankodott Szépszakáll Mester. – Csao úr házában háromfelé is vezet az útja, én mindegyiket töviről hegyire ismerem, akár a tenyeremet. Ha én kerülök hátul felől, eligazodom a vaksötétben is, fáklya se kell. Te ehhez nem értesz, és ha netán megneszelnének minket, csúnya játék lenne belőle!

– Én is úgy gondolom, igaza van Szépszakáll Mesternek – döntötte el a parancsnok. – Osszátok el az embereket!

– Nekem elég lesz harminc is – mondta Szépszakáll Mester, ezzel el is indult tíz íjással, húsz lándzsával. A parancsnok is készült, s Szárnyas Tigrissel meg a többiekkel megindultak, fáklyákat gyújtva, elöl a gyalogosok, hátul a lovasság. Volt még az udvarházig vagy félmérföldes útjuk, amikor egyszerre csak látják, hogy tüzek gyúlnak az udvarházban, feketén gomolyog a füst a középső épületből, s vörösen szállnak a lángok az égnek. Alig értek még vagy tíz lépésre, amikor az elülső és a hátulsó kapunál mindkét felől fáklyák tüze ötlött a szemükbe, lehetett vagy harminc-

negyven. Szárnyas Tigris előre szegezte lándzsáját, a katonák elordították magukat, s nekirontottak az elülső kapunak. Odabenn már úgy tombolt a tűz, olyan világosságot árasztott, mintha fényes nappal lett volna, de már egy lelket se láttak sehol, csak az udvar végéből hallották a kiáltózt: „Vigyázzatok! Fogjátok meg!”

Az volt a dologban, hogy Szépszakáll Mester el akarta engedni Toronyhordozót, azért vette rá társát, hogy az menjen az elülső kapuhoz. De Szárnyas Tigris is jó szívvel volt ám Toronyhordozó iránt, ő is szökni engedte volna, ezért akart ő is hátulról kerülni. Így aztán nagy hűhót, csatazajt csaptak mind a ketten, hogy a nagy kavarodásban Csao Kaj úr megmenekülhessen.

Amikor Szépszakáll Mester az udvarház végébe ért, Toronyhordozó és társai még nem készültek el cókókjukkal. Az egyik szolgalegény ijedten futott Csao úrhoz:

– Itt vannak! Siessünk!

Toronyhordozó tüstént megparancsolta, hogy gyűjtsák fel négyfelől a házat, ő maga meg Felhősárkánnyal és szolgalegényeivel, fegyvert ragadva, harsány kiáltásokkal kिरontott a hátsó kapun.

– Aki elénkbe áll, meghal! – harsogta teli tüdőből, amikor Szépszakáll Mester is megszólalt a sötétben.

– Ne szaladjon, előljáró uram! Várom itt a sötétben magukat jó ideje!

Toronyhordozó, persze, rá se hederített, hanem Felhősárkánnyal együtt rohant előre, kivont fegyverrel. Szépszakáll Mester erre félreparancsolta embereit, s utat nyitott a menekülőknél. Toronyhordozó előreküldte népét, ő maga meg hátramaradt hátvédnek. Szépszakáll Mester meg a hátsó kapun keresztül befelé vezényelte a fogdmegeket, s hangosan ordította:

– Előrefelé menekülnek a rablók, fogjátok meg őket!

Szárnyas Tigris a tűz világánál erre kिरontott az udvarházból, s kereste-kutatta az ellenséget mindenfelé, közben társa, odahagyva embereit, kivont karddal nyargalt Toronyhordozó után. A vezér futtában visszakiáltott neki:

– Miért üldözöl minket, Szépszakáll Mester? Nincs nekünk veled semmi bajunk!

Szépszakáll Mester hátrapillantott, és látva, hogy nem jön mögötte senki, fojtott hangon felelte:

– Nem látod, előljáró uram, hogy jót akarok? Félttem, hogy Szárnyas Tigris bolondjában még el talál fogni, ezért az elülső kapuhoz küldtem, én meg azért vártam itt rád, hogy megmenekülhessetek. Nem látod, hogy utat engedünk neked? Menekülj csak a liangsan várhoz, ott biztonságban leszel!

– Fogadd hálámat, hogy megmentetted életemet! – szólt vissza megindultan Toronyhordozó. – Meghálálom én ezt még egyszer neked!

– Ne engedd el! – dördült meg egyszerre Szárnyas Tigris hangja a hátuk mögött.

– Menekülj csak gyorsan, előljáró uram! – súgta oda még egyszer Szépszakáll Mester. – Megyek, hogy másfelé térítsem. – Azzal visszakiáltott:

– Hárman a latrok közül a keleti ösvényen menekülnek! Gyorsan utánuk, Szárnyas Tigris!

A másik cirkáló-hadnagy embereivel nekivágott a keleti ösvénynek, Szépszakáll Mester meg

Toronyhordozó nyomában maradt, mintha üldözné, a valóságban pedig védelmezte, a sötétben aztán csakhamar elvesztette szeme elől. Erre úgy tett, mintha megbotlott volna, és elvágódott a földön. Emberei hozzárohantak, és felsegítették.

– Nem láttam már a sötétben az utat – nyögte ravaszul a cirkáló-hadnagy. – Alighanem kimarjult a lábam!

– Gyerünk, gyerünk, mert megszőknek a rablók! – sürgette katonáit a parancsnok.

– Mennék én! – nyögte Szépszakáll Mester szívre hatóan. – De éppen újhold van, elsötétült minden, nem látni egy tapodtat se! Ezek között a gyalogosok között alig van valamirevaló, nem mernek ezek moccanni se nélkülem! – A parancsnok azért csak hajtotta tovább embereit, de azok, látva, hogy a két cirkáló-hadnagy se valami nagyon igyekszik, gondolták, mit is tehetnének ők, a közemberek, így hát csak rohángáltak erre-arra, tessék-lássék módra, ezzel már fordultak is vissza és jelentették:

– Ebben a sötétben azt se látjuk, melyik útra tértek.

Szárnyas Tigris is vágatott volna még előre egy darabon, de aztán azt gondolta magában:

„Szépszakáll Mester jóban van Toronyhordozóval, útjára engedte hát egészen biztosan. Mit ártsam bele magam? Én is azt tettem volna! Most, hogy meglépett, csak azon ügyeljünk, hogy rá ne jöjjenek mesterkedésünkre!” – azzal fordult is vissza és jelentette:

– Nem érjük már utol őket, megszőktek a latrok végképpen!

A negyedik őrsváltáskor a parancsnok a két cirkáló-hadnaggal visszakeveredett az udvarházhoz. Ho Tao az eredménytelen rohángászás láttán keserűen fakadt ki:

– Hogy állítsak én be ezzel a cicsoui mandarinhoz?

Mit tehettek mást, hát a szomszéd lakosság közül fogdostak össze egynéhányat, azokkal tértek vissza Jüncsengbe.

A mandarin egész éjjel le se hunyta a szemét, s amint megérkezett a csapat, nyomban elkezdte a foglyok kihallgatását. De hát azok közül némelyiknek a lakhelye két-három mérföldnyire is volt Toronyhordozó udvarházától, a közelében néhány árus és mesterember lakott csupán. Csak azt vallották, hogy az udvarházban megfordult mindenféle fegyverforgató vitéz, de azt senki sem gondolta, hogy ilyen rablást terveznek. Arra meg, hogy hova mentek, az egyik szomszéd azt javasolta, fogják be Toronyhordozó szolgálégényeit. A mandarin tüstént újra embereket szalajtott Keletpatakvárára az illető szomszédal, és egy-két órával később már vissza is tértek két ott maradt szolgálégnnyel. Azok elébb nem akartak kötélnek állni, de a botozást már nem bírták, végre megvallották, ki volt a hat ember. A mandarin nyomban írásba vétette az egészet, és részletes jelentéssel együtt Ho Tao csendbiztos kezébe adta a két szolgálégényt. Szung Csiang közben a szomszédágot hazabocsátotta azzal, hogy várják meg, talán szükség lesz még rájuk.

Úgy szól tovább a történet, hogy Ho Tao, embereivel és két foglyával, még az éjjel visszament Cicsouba jelentést tenni felettesének.

– Vegyük elő megint ezt a Nappaljáró Patkányt! – adta a parancsot a mandarin. A vallatásra a fogoly megvallotta, hogy a három Jüan, akiről a szolgálégények keveset tudtak, Útkőfalváról jött, eyebekben pedig megerősítette a szolgálak vallomását.

– Vigyétek vissza a tömlöcbe! – rendelkezett a mandarin, majd parancsot adott Ho Taónak, hogy

siessen Útkőfalvára, és kerítse kézbe a három Jüant.

Ha Ho Tao el nem indult volna, hogy lett volna az, hogy

Csillagok lelkei mint a felhők gyűlnek,

Fenn a vízi várban vitézek nyüzsögnek?

Hogy aztán hogy járt Ho Tao Útkőfalván, ezt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENNYOLCADIK FEJEZET

*amelyben Párduckoponya a vízi várban zendülést támaszt,
s Toronyhordozó Liangsanban kezébe keríti a hatalmat*

Az történt aztán, hogy Ho Tao csendbiztos a parancs vétele után nyomban hivatalába sietett, hogy embereivel tudassa a teendőket.

– Ez az Útkőfalva már a Tó vidékén van – mondták emberei –, igen közel esik hozzá Liangsan vára. Nádas, lápos, zsombékos vízi világ van arrafelé. Rablókat fogni csak nagy csapattal mehetünk, mégpedig csónakkal!

– Igazatok van – bólintott rá Ho Tao, azzal sietett vissza főnökéhez, és elmondta neki, mit tudott meg.

– Veletek küldök hát ötszáz katonát teljes fegyverzettel s egy portyázó-tiszttel – mondta a mandarin. Úgy is lett, s a sereg másnap nekiindult az úton Útkőfalva felé.

Közben hadd mondjam el, hogy Toronyhordozó meg Felhősárkány, akik csóvát vetettek az udvarházra, már szerencsésen megérkeztek Útkőfalvára. A három Jüan félúton elébük jött fegyveresen, hogy bajuk ne essék. A középső Jüannál, a Halálthozó Démonnál szálltak meg, a legidősebb, Földönjáró Évcillag, már elmenekítette háza népét a nádasba. Összeültek hát, hogy megtanácskozzák, miképpen állítsanak be a liangساني szegénylegények várába.

– Ha be akarunk állni közéjük – mondta Cselcsillag –, legelőször is a Szárazföldi Krokodilus kocsmáját kell felkeresnünk, ő toborozza a várba mindenfelől a jó vitézeket: Rakjunk csónakba egynéhány holmit, és küldjük el hozzá előljáróban barátságunk jeleképpen.

Ezen éppen meg is egyeztek, amikor látják ám, hogy néhány szomszéd halászember siet hozzájuk nagy sebesen:

– Jön a katonaság lovastul, fegyverestül! – kiáltották már messziről. – Itt vannak a faluban!

– Nézzünk hát szembe ezekkel a fickókkal! – ugrott fel Toronyhordozó.

– Nekem is lesz hozzájuk néhány szavam! – harsogta a legidősebb Jüan. – Nagyobb részüket vízbe fojtjuk, a maradékkal elbánunk!

– Gyerünk csak! – gyürkőzött neki Felhősárkány is. – Majd meglátjátok, mit érek a bűbájosságommal!

– Öcsém – fordult a vezér Vereshajú Ördöghöz Cselcsillaggal együtt fogjátok ajándékainkat, és menjetek a bal partra a Szárazföldi Krokodilushoz, várjatok ott ránk. Mi majd ellátjuk itt ezeknek a baját, s megyünk utánatok.

Földönjáró Évcillag kiválasztott két ladikot, s megrakta hátramaradt holmijukkal. Cselcsillag és Vereshajú is berakodtak egy bárkába, a parancs szerint, s nekiindultak nyolc evezővel a Szárazföldi Krokodilus kocsmája felé. Eközben a vezér Halálthozó Démonnak és Eleven Pokolkirálynak, a két ifjabbik Jüannak meghagyta, hogy így meg így fogadják az ellenséget.

Csónakba is ugrott mind a kettő, és elindult.

Eközben a portyázó-tiszt és Ho Tao nagyban közeledett a sereggel Útkőfalva felé. Ami csónakot csak találtak a parton, mindre rátették a kezüket, megrakták a legénység evezni tudó felével, s

elindultak velük a vízen, a többi legénység lóháton kísérte őket a parton. Vad harci kiáltásokkal rohanták meg második Jüan portáját, berontottak mindenfelől, de csak a puszta házat találták már.

– Fogdossátok össze a szomszédokat! – adta ki Ho Tao a parancsot. Az elfogott halászok elmondták, hogy a másik két Jüan a mocsár közepében lakik, oda csak csónakon lehet menni.

– Sok ösvénye, útja van ennek a nádasnak – tanácskozott Ho Tao a portyázó-tiszttel kanyargóságok lehetnek az utak, nem ismerjük, hol van gázló, hol van mély víz, merre van sziget, zsombék. Ha négy-öt felé oszlunk, meglehet, hogy a latrok csejt vetnek nekünk. Hagyjuk itt a lovakat őrizet alatt a faluban – döntötték el –, és szálljunk csónakba valamennyien.

Úgy is tettek. Megtelt a sereggel több mint száz csónak, bárka és ladik. Mikor aztán valamennyien a vízen voltak, csáklával, evezővel megindultak nagy sebessen arra, amerre az elfogott halászok Középső Jüan, Halálthozó Démon szállását mondták. Alig eveztek-csákláztak négy-öt mérföldet a vízen, amikor a sás közül énekszó ütötte meg a fülüket. Megálltak a csónakok, úgy hallgatták:

*Ljaoervában halászatok,
Nem vetek, nem is aratok,
A népnyzót mind levágom,
Mert a császárhoz hű vagyok!*

Megdöbönt ám Ho Tao e dal hallatára! Nemsokára megpillantották magát az énekest is, sebesen hajtotta feléjük kis csónakját. Az egyik elfogott halász felismerte:

– De hiszen ez Ötödik Jüan! – mutatott rá. Ho Tao intett a vezérbárkából katonáinak, azok nekifeküdtek az evezőknek, s megmarkolták fegyverüket, siklott a sereg csónak az ellenség felé. Ötödik Jüan gúnyos hahotára fakadt, ahogy meglátta őket:

– Hej, ti népnyzó, bitang hivatalnokok! – kiáltott feléjük. – De megnőtt a tarajotok, hogy ide szemtelenkedtetek! Csak nem ráncigáljátok meg a tigris bajszát? – kérdezte csúfondárosan.

A vezérbárka lövészei előkapták íjukat, nyilat tettek rá, s sortüzet zúdítottak feléje. Ötödik Jüan azonban, látva, hogy lőni készülnek, magasra emelve evezőjét, belebukfencezett csónakjából a vízbe. Mire odaértek a katonák, hült helyét találták.

Eveztek tovább. Egyszerre csak kétfelé ágazott a vízi út. A nádasból sípszó sivített feléjük. A katonák arrafelé hajtották ladikjukat. Csónak bukkant fel előttük, ketten voltak benne. Az egyik a csónak orrában állt, széles karimájú, zöld bambuszkalapban, sásból csomózott fürtös gubában. Szigonyt lóbált a kezében, s torkaszakadtából énekelte:

*Én vagyok az úr itt e vidéken,
Vérontó kedvemben vagyok már régen!
Fejét veszem két vezéreknek,
Császárnak küldöm hódolatképpen!*

Megrettent ám megint Ho Tao is, a sereg is.

– Ez meg Hetedik Jüan! – ismerte fel az egyik elfogott halász.

– Teljes erővel előre! – ordította Ho Tao. – Elfogni a latrot, ne menekülhessen!

– Pizkos bitangok! – felelt rá Eleven Pokolkirály gúnyos kacajjal, azzal szigonya egy hirtelen lökésével oldalt a nádasba kormányozta csónakját. Utána indult az egész hajóraj bős csatakiáltásokkal. Eleven Pokolkirály és társának csónakja azonban repült a vízen, mint a szél, s harsányan egyre fütyöntettek menekülés közben. A katonák serényen eveztek utánuk, de egyszerre azon vették észre magukat, hogy igen szűkül ám a vízi ösvény.

– Megállni! – adta ki a parancsot Ho Tao. – Kössétek ki a csónakokat, és gyerünk a part mellé!

A zombékokra kikecmeregve, azonban csak nádast, sást láttak mindenfelé, sehol egy tenyérnyi szárazt semerre se. Ho Tao kezdett zavarba jönni, nem tudta, mitévő legyen, előszedte hát a fogoly halászokat.

– Idevalósiak volnánk – vonogatták vállukat a foglyok –, de azt nem tudja senki, hány bűvőhely meg rejtékút akad itt ebben a rengeteg nádasban!

A csendbiztos mit tehetett mást, előreküldött két kicsi ladikot három-három fogdmeggel, hogy tapasztalják ki az utat. Elmentek a ladikok, de jó idő eltelt már, és se híre, se hamva nem volt egyiküknek sem.

– Ügyefogyott fickók! – bosszankodott Ho Tao, és megint csak útnak indított két csónakot, most már öt-öt fegyverrel megrakva, de bizony csak telt-múlt az idő, s úgy rémlett, hogy azoknak az előőrsöknek is nyomuk veszett teljesen.

– Tapasztalt, vén fogdmegek voltak valamennyien! – döbrent meg Ho Tao. – Hogy nem találták fel magukat? Ha már ezek közül se jött vissza egy se, mit kezdjek a katonákkal? Ezek aztán végképp elkeverednének!

Későre járt már az idő, s Ho Tao újabb kétségek kezdtek gyötörni:

– Mi lesz, ha nem érünk partot? Magam megyek el, felderíteni az utat! – döntötte el végül is elszántan. Kiválasztott egy könnyű, gyors csónakot, maga mellé vette néhány legjobb emberét öt-hat evezőssel, maga a csónak orrába ült az utat kémlelni, s megindultak. Nyugatra hajlott már a nap, mire megtettek öt vagy hat mérföldet. Egyszer csak megpillantottak valakit a parton, amint kapával a vállán épp feléjük tartott.

– Hé, ki vagy, földi? – szólította még Ho Tao. – Micsoda hely ez?

– Idevalósi volnék – felelt az ember kurtán. – Ez meg itt a Nyakvágó Csatorna, zsákutcába visz.

– Nem láttál errefelé két csónakot?

– Amelyik az Ötödik Jüan után indult?

– Honnét tudod, hogy öt kergetjük? – döbrent meg Ho Tao. – Ott verekednek, ni, a sötét erdőben – intett a fejével arrafelé a kapás ember.

– Aztán mennyire van az ide? – kérdezte Ho Tao türelmetlenül. – Innét még el is látni odáig – volt a válasz.

Ho Tao indulást parancsolt, két emberének pedig meghagyta, ugorjanak partra, s fogják el azt az embert. Az azonban felkapta a kapáját, s két csapásától a fogdmegek bevert fejjel bukfenceztek bele a vízbe. Ho Tao rémulten ugrott talpra a csónakban, hogy partra ugorjon, amikor az hirtelen megbillent alatta, a vízből kibukkant egy ember, megragadta két lábánál fogva, és berántotta a vízbe. A többiek menekültek volna már, de a kapás ember közékük ugrott, s kegyetlen csapásaival

valamennyinek szétzúzta a koponyáját. Azután Ho Tao-t partra vonszolták, és megkötözték. Akkor ismerte csak meg, hogy a víz alól felbukkanó ember Hetedik Jüan, az Eleven Pokolkirály, a kapás ember a parton pedig nem más, mint Második Jüan, a Földönjáró Évesillag.

– Gyilkosok, gyújtogatók vagyunk ám mi hárman! – vicsorogták a halálravált Ho Tao képébe. – Te akarsz velünk elbánni? Miért jöttél ellenünk sereggel, te pimasz?

– Derék vitézek! – könyörgött Ho Tao. – Parancsra jöttem, nem magam szándékából! Hogy is merészeltem volna magamtól ilyen jó vitézekre támadni! KönyörüljeteK rajtam, jó emberek! Nyolcvanéves öreganyámnak én vagyok egyetlen támasza! Hagyjátok meg az életemet!

– Csomagoljuk gombócba a fickót, s lökjük a csónakba – döntötték el a testvérek. A halottakat meg sorra behányták a vízbe.

Közben a portyázó-tiszt nagyban tanakodott a hátramaradt sereggel:

– Oktalan ember ez a Ho Tao – nyugtalankodtak –, hogy maga megy felderítésre! Milyen soká oda van már! – Éjfélre járt már az idő, feljöttek mind a csillagok. A katonák fáradtan nyúltak el a csónakokban. Hirtelen azonban heves szél sivített fel a hátuk mögött, nagy vihar kerekedett. A legénységnek el kellett takarnia arcát a dühöngő szél elől, s keservesen kiáltoztak egymásnak, mert a horgonykötelek sorra elszakadtak. Amint rendet akartak teremteni, a kavarodásban egyszerre sípszó süvített fel mögöttük. Szembefordulva a széllal, látták, hogy a nádbugák felett lángnyelv csap az égnek.

„Végünk van!” – gondolták – a katonák elszürkülő arccal, amint a tomboló vihar egymásnak csapdosta a bárkákat, ladikokat. Egymás hegyén-hátán állt minden, és sebesen száguldott feléjük a tűz. Egy sereg kis csónak is arrafelé tartott, kettesével egymáshoz kötve, megrakva száraz náddal, sással, rözseággal, pattogott, lángolt a tűz rajtuk. A katonák csónakjai összezsúfolódtak a keskeny vízi úton, nem volt menekvés semerre sem. A gyújtócsónakok, amelyeket hátulról, a vízben gázolva löktek előre, egyenest a sereg tíz nagy bárkájának tartottak, és felgyújtották azokat. A legénység ugrott volna ki a partra, hogy mentse életét, de part nem volt semerre, mindenütt csak a végtelen nádrengeteg. Egyszerre csak a nádas is fellángolt négyfelől, a sereg látta, hogy eljött a vég, kiugráltak a csónakokból, bele a vízbe, iszapba. A tűz fényénél egy gyors kis csónak repült feléjük. Hátral evezőse hajtotta, a csónak orrában pedig egy tudós ült, vakító fényben világító, drága kardot emelve kezében, és harsogva kiáltottat

– Ne engedjeteK el egyet se!

A katonák nyájként zsúfolódtak össze az iszapban a rémülettől. Még el sem hangzott a kiáltás, mikor kelet felől két vezérrel élükön négy-öt halász rontott rájuk lándzsával, karddal, nyugat felől másik két vezér egy kis csapat fegyveres halással, kezükben villogó szigony. A két támadó csapat a katonák sűrűjébe vágott. Nem sok időre rá holtan hevert az egész sereg az iszapos vízben.

A keletről támadó csapat vezére Toronyhordozó volt és Halálthozó Démon, a nyugatié meg Földönjáró Évesillag és Eleven Pokolkirály. A tudós a csónakban Felhősárkány volt, a vihartámasztó. Az öt vitéz a hozzájuk csatlakozott falubeli halászokkal lemészárolta az egész hatalmas sereget a nádrengeteg közepén, nem maradt élve más, csak Ho Tao, aki ott vinnyogott, gombócba kötve, az egyik csónak fenekén. Földönjáró Évesillag kivonszolta a partra és rárivallt:

– Hej, te cicsoui népnýúzó, vérszívó pióca! – rázta az öklét az arca elöKt. – Miszlikbe aprítanálaK legszívesebben, de inkább visszaküldünk drágalátos cimboráidhoz, hogy mondd meg nekik: velünk, a három Jüannal, Útkőfalva vitézeivel, meg Toronyhordozó úrral Keletpatakfalváról nem lehet csak úgy elbánni! Mi se járunk a ti nyakatokra a városba, ti is hagyjátok bennünket békén itt a faluban. Magad láthattad, tulajdon szemeddel, hogy még ha a te mandarinod vagy a kancellár megbízottja,

vagy akár maga a kancellár is jött volna személyesen, hát még az is kapott volna tőlünk húsz-harminc lyukat a hasába! Most az egyszer elengedünk, de többet ide be ne tedd a lábad! Annak a jómadár mandarinodnak meg külön üzenjük, hogy ne merészeljen utánunk jönni! Út erre nincsen – fordult öccséhez –, vidd ki a szárazra, aztán igazítsd el!

Eleven Pokolkirály partra vitte csónakjával Ho Taót, kikísérte az országútra, s azt mondta neki:

– Erre menj csak egyenest, majd ráakadsz a hazavezető útra! De nehogy azt hidd – vigyorodott el kegyetlen mosollyal –, hogy mert a többiek mind itthagyták a fogukat, téged csak úgy szárazon elengedünk. Hadd röhögjön rajtad az a szamar mandarinod! Add csak ide szépen a két füledet emlékébe! – avval előrántotta kését, és lenyisszantotta a fogoly két fülét, egy újabb vágással pedig kötelékeit oldotta meg, és útjára engedte.

Ezután pedig az történt, hogy Toronyhordozó és vitézei csónakba szálltak, és elindultak Szárazföldi Krokodilus kocsmája felé.

Cselcsillag és Vereshajú Ördög nagy örömmel fogadták őket. Cselcsillag kérésére a vezér töviről-hegyire elmesélte a győzelmes harc történetét. Nagyon örvendeztek az előreküldött társak, amikor mindezt meghallották, s most már együttesen vonultak Szárazföldi Krokodilus kocsmájába. A kém, megtudva hogy mennyi jó vitéz készül a betyárok közé, nagy sietve jött üdvözlésükre. Cselcsillag elmondta történetüket, és előadta kérésüket. Szárazföldi Krokodilus a bemutatkozás után asztalt terítettett vitéz vendégeinek, s étellel kínálta őket, utána pedig elővette bőrmarkolatos íját, és kilőtte a zengő nyilat a nádasba. Csakhamar meg is jött a csónak. A kém apróra megírta a várbeli vezéreknek, kik várnak bebocsátásra, s elküldte levéllel a csónakos betyárt, majd pedig ürüt vágatott, és lakomát csapott vendégei tiszteletére. Másnap hajnalban a kém áthívott a vár felől egy nagy bárkát, és beletessékelt a vitézeket. Magukkal vitték Toronyhordozóék csónakjait is, s megindultak a vár felé. A betyárok jelzőcsónakokkal jöttek eléjük, dobot verve, gongot döngetve, nagy tisztelettel.

Megérkezve az Aranyhomokpartra, kiszálltak a csónakokból, és a hét vezér elindult a vár felé. De már jött is feléjük üdvözlésükre a Fehérgúnyás Diák, egy csapat betyár élén.

– Régóta ismerem már Toronyhordozó vezér nagy hírét – szólalt meg Fehérgúnyás Diák, közelükbe érve –, úgy zengett fülemben, mint a mennydörgés. Igen nagy örömöm nekem, hogy dicsősége fénye most szerény váracskám fölé hajlik.

– Bárdolatlan ember vagyok – szerénykedett Toronyhordozó – híjával a műveltségnek. Nagy boldogság lenne nekem, ha csekély tehetséggel szolgálhatnék vezérséged alatt.

– Ne szólj így! – bókolt vissza a vezér. – Jertek fel velem szerény hajlékomba, majd ott megtanácskozzuk a dolgot. – Azzal nekiindultak a hegynek. A vezér a tanácskozó csarnokba vezette vendégeit. Toronyhordozó, társaival, jobb felől sorakozott fel, a vár népe pedig szemben velük. Szertartásosan üdvözölték egymást, majd helyet foglaltak. Megdördültek a dobok, a gongok, s intézkedés történt, hogy Toronyhordozónak a kikötőben maradt vitézeit elhelyezzék a vendégszálláson. Utána a vezér levágotott két ökröt, tíz ürüt, öt disznót, s nagy lakomát rendezett a jövevények tiszteletére. Lakmározás közben Toronyhordozó szép sorjában elmesélte eddigi kalandjait. A Fehérgúnyás Diák elhülve hallgatta, kétségek zibongtak a fejében, felelni se tudott, ha mondott is valamit rá, üres szó volt az csak mind. Késő estig tartott a lakoma. Akkor a vezér lekísérte Toronyhordozót és vezértársait a vendégszállásra, s embereket rendelt melléjük, hogy szolgálatukra legyenek.

Toronyhordozó tele boldogsággal így szólt társaihoz:

– Hol is lehattunk volna meg máshol azután, amit tettünk! Ha a vezér nem fogadott volna

bennünket ekkora megbecsüléssel, elvesztünk volna valamennyien! Meg se tudnám hálálni a jószágát!

Cselcsillag csak hidegen elmosolyodott.

– Mit mosolyogsz mesterem? – hökkent meg Toronyhordozó. – Mondd meg sebtében, ha valami rosszra gondolnál!

– Bátyám, vezérem – mondta a tudós – te egyenes ember vagy; úgy gondolod, hogy a Fehérgúnyás Diák befogad bennünket? Ha a szívébe nem is láthattál, tekintetted volna az arcát, a viselkedése módját!

– Miért? Hát milyen volt? – kezdett nyugtalankodni a vezér.

– Nem vetted észre? – magyarázta Cselcsillag. – A lakománál először igen összemelegedtünk. De aztán, amikor elbeszélted, hogy hány fogdmeget levágtunk, s hogy elfogtuk a vezérüket is, s hogy a végén Ho Taót milyen nagylelkűen elengedtük, meg hogy a három Jüan is milyen nagyszerű vitéz, hát bizony elváltozott a tekintete, s ha felelgetett is, de magában biztosan ellenérzéssel volt velünk szemben. Ha be akart volna fogadni bennünket, rögtön megállapította volna, hol a helyünk a vezérek sorában. Égbemászó meg Felhők Villáma egyszerű, faragatlan vitézek, mit értenek ők a vendégfogadáshoz? Párduckoponya azonban a császári gárda vívómestere volt, fővárosbéli ember, érti ezeket a dolgokat, s neki mégiscsak a negyedik hely jutott! S láttam azt is, hogy amikor a Fehérgúnyás Diák olyan ímmel-ámmal hümmögött csak a te beszédedre, Párduckoponya olyan nemszeretem képet vágott, igen-igen szemmel kísérte vezérét, s látszott rajta, hogy bántja a dolog. Ez az ember velünk érez, csak éppen nem szólhatott. Módját ejtem majd, hogy szót váltsak veled, csatlakozni fog hozzánk, meglátod!

– Bízom szavad erejében, vedd kezébe a dolgot! – egyezett bele a vezér, s ezzel nyugovóra tértek. Másnap reggel, hogy felkeltek, egy szolgálattevő Párduckoponya látogatását jelentette.

– Puhatólózni jön! – súgta Cselcsillag Toronyhordozónak. – Ez éppen belevág tervünkbe. – Mind a heten siettek vendégük elébe, s nagy szívéllyel invitálták beljebb.

– Uraságod kegyességét nem is tudjuk, hogy háláljuk meg – kezdte a hálálkodást Cselcsillag, de Párduckoponya belevágott:

– Tettem volna már régebben tiszteletemet – mondta –, de nem volt módom rá. Elnézésteket kérem.

– Ugyan, ugyan – udvariaskodott tovább Cselcsillag –, tudjuk mi vezérséged hozzánk való jóakarátát. – Toronyhordozó az első hellyel kínálta a vendéget, de az hosszú udvariaskodás után is végül csak az asztal végéhez volt hajlandó ülni.

– Régóta ismerjük már vívómester uram nagy hírét! – nyájaskodott Toronyhordozó. – Csakhogy találkozunk már egyszer!

– Hajdan, a Keleti Fővárosban – felelte Párduckoponya –, barátaim közt mindig megadtuk egymásnak az illő tiszteletet. Most, hogy alkalmam akadt tisztelt személyetek látására, úgy éreztem, ezért el is kell jönnöm hozzátok egy kis beszélgetésre.

– Hálásan köszöntjük kegyességedet – hajolt még ültében Toronyhordozó.

– Hallottam én – elegyedett a beszélgetésbe Cselcsillag –, hogy vezérséged a Keleti Fővárosban is igen nagy vitézi hírnévnek örvendett már; hogy esett hát, hogy Kao Csiu ilyen aljas módon

elbánhatott veled, és gonosz sorsra juttatott? Hallottam aztán, hogy Cangcsouban a katonai szénapajta felgyújtása is az ő műve volt. Ki ajánlott aztán be ide a hegyre?

– Minden hajam szála égnek mered a dühtől – rázta fejét sötéten Párduckoponya –, ha csak szóba hozod a bitang Kao Csiu gazságát. Nem tudtam, mindmáig nem tudtam bosszút állni rajta gazságáért! Azt pedig, hogy idejuthattam, Csaj nagyúrnak köszönhetem!

– Őt emlegetik mindenfelé a folyók és tavak vitézei közt Kis Forgószél néven? – élénkült fel Cselcsillag. – Csaj Csinnek hívják, ugye?

– Ő az, bizony – felelt nekividámodva Párduckoponya.

– Sokat hallottam róla – jegyezte meg Toronyhordozó, hogy milyen bőkezű és igazságos úr, hogyan fogadja magához mindenhol a jó vitézeket. Hallottam, hogy a nagy Csou császári ház leszármazottja. De örülnék neki, ha találkozhatnék vele egyszer!

– De ha a Kis Forgószél ilyen bőkezű nagyúr – fordult Cselcsillag Párduckoponyához –, hogyan küldhetett el mégis téged magától, ide a várba? Mert nem gondolom, hogy ezzel nagyot mondok, de a Fehérgúnyás Diáknak át kellett volna adnia neked az első vezéri helyet. Olyan nyilvánvaló igazság ez, megérthette volna Csaj nagyúr levele nélkül is!

– Nagylelkűen szólottál, tudós uram – esett kissé zavarba Párduckoponya. – Mivel én akkor vétettem a törvény ellen, Kis Forgószélhez menekültem. Ő magánál tartott volna, de én féltem, hogy őt is bajba keverem, azért menekültem ide. Hogy is gondoltam volna, hogy itt zárt kapukra találok! Nem azért, hogy a rangom nem lenne méltó hozzám, de a Fehérgúnyás Diák állhatatlan lélek! Hamis a szava is, nem lehet boldogulni vele!

– De hát a vezér bennünket igen-igen jól fogadott – vetette ellen Cselcsillag. – Csupa kedvesség! Hogy is lakozhatnának szívében ilyen alantas érzések?

– Az ég rendeléséből sok kiváló vitéz gyűlt már össze ebbe a várba – keseredett neki Párduckoponya –, akik úgy lennének egymás mellett, mint virágok a hímzett brokátton, s úgy támogatnák egymást, mint friss eső az aszu cserjét! De ez irigy a nálánál okosabbra, a különbre, attól retteg, hogy egyszer a vitézek serege elnyomná őt! Figyeltem az este, amint vezérek elmesélte neki, hogyan és mennyit vágatok le a császári seregekből, hát igen nemszeretem képet vágott rá, mintha azt örölte volna magában, hogy nem tart itt benneteket. Azért is helyezett le benneteket ide ki a várból, a vendégszállásra.

– Hát ha a fővezér így gondolja – rázta meg a fejét Cselcsillag – mi nem várjuk meg, hogy szóval is mondja, elmegyünk máshová magunktól is!

– Ez meg se forduljon a fejetekben! – pattant fel a vívómester. – Gondoltam én valamit. Tartottam tőle, hogy ilyesmire adjátok fejeteket, ezért is siettem ide hozzátok! Várjuk csak meg, hogyan fogad benneteket. Ha a fickó ésszel szól hozzátok, nem úgy, mint tegnap, akkor többé nem kell bolygatni a dolgot, de ha egy fél szóval is hímezne-hámozna, hát akkor bízzátok csak rám!

– Hálás szívvel köszönjük vezérséged meg nem érdemelt jóindulatát! – köszönte megindultan Toronyhordozó a baráti szavakat.

– No de vezér uram – óvatzkodott Cselcsillag. – Új testvéreidért semmibe se vennéd a régiéket? Én csak azt mondanám, ha megy, hát megy, ha meg nem, hát fogjuk a sátorfánkat és odábbálltunk.

– Nincs igazad, tudós uram! – rázta a fejét Párduckoponya. – Mondták már eleink is, hogy barátságért barátság, jó vitéz társa a jó vitéz! Ez a nyámnyila anyámasszony katonája, ez a rühös

barom nem számít! Legyetek velem, vitéz barátaim! – azzal már kelt is fel s búcsúzott, de az ajtóból még visszaszólt:

– Találkozunk nemsokára!

Csakugyan kisvártatva egy betyár hozta is a fővezér üzenetét:

– A vár vezérei – így szólt az üzenet – szívesen látják vitézi barátaikat a déli vízi pavilonban lakomára.

– Üdvözetünket a fővezérnek – felelte rá Toronyhordozó megyünk is hamarosan. – Azzal, hogy a hírhozó elment, Cselcsillaghoz fordult:

– Hát most mitévők legyünk, mesterem?

– Nyugodj csak meg! – mosolygott Cselcsillag. – Most aztán eldől, ki lesz az úr a várban! Párduckoponya zendülést forgat a fejében a Fehérgúnyás Diák ellen, ebben biztos vagyok. Ha pedig meghátrálna, vagy lebírnák, bízd csak az én szájamra a dolgot! Felbízatom én őt! Ti meg – fordult társaihoz – rejtsetek fegyvert köntösötök alá, ha megsimítom szakállamat arra figyeljete, mert akkor minden erőnkre szükség lesz!

Eltelt már a sárkány órája is, újabb és újabb hírhozók érkeztek nyájas invitálással. Toronyhordozó és társai titokban felfegyverkeztek, s elszántan indultak a vendégségbe. Felhők Villáma maga jött lóháton elébük, s gyaloghintókba tessékelte a vendégeket. A Vasat Törő Barátság Pavilonja előtt Fehérgúnyás, Égbemászó, Párduckoponya és a Szárazföldi Krokodilus fogadta őket, s nagy kedvességgel vezették be a vendégeket a pavilonba, ahol aztán helyet foglaltak annak rendje és módja szerint. A várbeli vezérek ültek bal felől, a gazda helyén, Toronyhordozó és vitéz társai pedig jobbról, mint vendégek. Hozták a betyárok egyre-másra a tálakat, fogásokat, már jó néhányszor körbe járt a boroskancsó, hét csésze rizs is elfogyott már, de Toronyhordozó hiába hozta szóba a szövetkezést Fehérgúnyásnak, az csak elütötte a dolgot semmi szavakkal. Cselcsillag egyre Párduckoponyát tartotta szemmel, s látta, hogy szövetségük egészen féloldalavást dől már a lócán, de tekintetét nem veszi le a fővezérről egy világért sem.

Elmúlt már a ló órája is a borozgatással, amikor Fehérgúnyás egyszer csak hátraszólt a szolgálattevőknek:

– Hozhatjátok!

Kisietett három-négy ember, és kisvártatva hoztak egy nagy talcát, rajta öt nagy ezüstrúddal. Fehérgúnyás felállott, és ivócsészéjével kezében, Toronyhordozóhoz fordult:

– Igen szívem szerint lenne – szólalt meg –, ha ti, derék vitézek szövetkezhettétek velünk, de nagy szívfájdalmamra ez a mi kis várunk pocsolyányi vizecske csupán, hogy is tudna helyet adni ennyi sok valóságos sárkánynak! Egy kis hitvány ajándékot készítettem nektek, ne vessétek meg! Keressetek tágasabb erősséget magatoknak, ahol nyugodtan megpihenhetnek harci paripáitok. Embereim majd lekísérnek a várból!

– Úgy hallottam régtől – felelt Toronyhordozó hogy derék várak gyűjti a vitézeket, toborozza a bölcs férfiakat, s egyre azon voltunk mi is, hogy beállnánk közétek. De ha nem lehet, hát megyünk. Köszönjük a fényes ezüstöt, de el nem fogadhatjuk. Nem dicsekszem gazdaságunkkal, de van miből megélnünk. Búcsúzzunk el tehát egymástól.

– Miért utasítod el? – tiltakozott Fehérgúnyás. – Befogadnánk mi minden jó vitézt szíves-örömmel, de szükecskén vagyunk élelemmel, lakással, s félek, hogy egyhamar csalódnátok, s pirulna

miatta orcánk. Nem is merünk hát marasztani titeket tovább!

Még végére sem ért mondókájának, amikor Párduckoponya egyszerre csak egyenesbe rántotta magát ültében, és összerántott szemöldökkel, dühtől kimeredő szemmel közbekiáltott:

– Amikor én jöttem, akkor is ezzel álltál elő, mégis befogadtál! Mit hánytorgatod ezt fel Toronyhordozó bátyánknak is? Hova akarsz kilyukadni ezzel?

– Vezér uram – szólt közbe csitító hangon Cselcsillag – csillapodjék haragod! Nem azért jöttünk váratokba, hogy békebontás kerekedjék miattunk! Hogy most a fővezér szép ajándékkal útnak bocsát bennünket, s még el is kísértet, nem kell azon így felbuzogni! Szűnjék haragod, vezér uram, máris megyünk!

– De én meg nem állom ki tovább ezzel a mosolygós pofával, tört emelő, szépen szóló, de ocsmányul cselekvő senkiházival! – tört ki Párduckoponya felháborodva.

– Nézzétek ezt a tulkot! – kiáltott megdühödve a fővezér. – Le se részegedtél, mit piszkolsz le engem, aki a vezéred volnék!

– Mit? Te éhenkórász, bukott diák! – förmedt rá Párduckoponya. – Semmi tudás a tökkelütött fejében, s még ő uraskodik itt felettünk!

– Bátyám – fordult Cselcsillag Toronyhordozóhoz – szégyenbe hozza itt-lételünk a vezéreket. Hajónk már bizonyára készen áll, induljunk!

Toronyhordozó és társai kifelé indultak, Fehérgúnyás azonban marasztalni kezdte őket:

– Nem végeztünk még a lakomával – nyájaskodott. Párduckoponya azonban egy hirtelen rúgással feltaszította az asztalt, s felugorva, villogó tört rántott elő ruhájából. Cselcsillag végigsimított szakállán. A jelre Toronyhordozó és Vereshajú Ördög visszafordultak a pavilonba, és közrevették Fehérgúnyást, mintha csitítanák. Cselcsillag meg úgy tett, mintha Párduckoponyát fogná vissza. Felhősárkány is kérte a bocsánatot kétfelé, hogy miattuk ne bomoljék meg a várban az egyetértés. Földönjáró Évcshellag azonban már fogta is Égbemászót, Halálthozó Démon elállta Felhők Villáma útját, Eleven Pokolkirály pedig a Szárazföldi Krokodilusét.

A betyárok elhülve bámulták a történeteket. Párduckoponya mellen ragadta a fővezért, és arcába ordította:

– Te éhenkórász, falusi gyerekpofozó! Hogy idekerültél, ezt is csak Égbemászónak köszönheted! Csaj nagyúr segített fel téged barátságból, emberségből, mégis akadékoskodtál velem, amikor ideküldött! Ma meg, hogy ezek a derék vitézek idejöttek, kiadnád az útjukat nekik is? A tiéd hát a liangساني mocsár? Csak irigykedsz a náladnál különbekre, és elnyomnál mindenkit! Megértél a pusztulásra! Tehetetlen tökfilkó, nem lehetsz többé úr itt a várban!

Égbemászó, Felhők Villáma meg Szárazföldi Krokodilus, az alvezérek, közbeavatkoztak volna, de a vendégek úgy közrefogták őket, hogy nem mertek. A Fehérgúnyás Diák is leste volna, hogy merre tágasabb, de Toronyhordozó meg Vereshajú ördög az ő útját állta el. Látva, hogy rosszra fordult a dolga, hangos szóval felkiáltott:

– Hol vagytok, híveim?

Hát jöttek volna is a bizalmasai, de amint meglátták Párduckoponya vadul villogó tekintetét, nem mert közelebb lépni egy sem. Párduckoponya pedig megragadta a fővezért, s hangos szidalmak közepette szívébe mártotta kését. Toronyhordozó és társai is fegyvert rántottak, Párduckoponya

pedig egy kanyarítással levágta Fehérgúnyás fejét, és magasra emelte. A megrettent alvezérek térdre borulva rebegették:

– A te nyomodban emeljük korbácsunkat, bátyánk, a te szavadra sarkantyúzzuk lovunkat! – mondották el a meghódolás ígét. Toronyhordozó és társai gyorsan felsegítették őket. Cselcsillag átemelt a vértócsákon egy karos lócát, beleeröltette Párduckoponyát, és emelt hangon kiáltotta:

– Aki nem hódol meg, Fehérgúnyás sorsára jut! Mától fogva Párduckoponya mester a vár ura!

– Tévedésben vagy, tudós uram! – ugrott fel Párduckoponya. – Én csak azért szálltam szembe ezzel az embertelen bitanggal, mert a vitézi becsületet tartottam a legfelül valónak! Semmi szándékom vezérségre törni! Minden jó vitéz a kerek világon csak hahotával fogadná, ha bitorolnám ezt a rám erőltetett első helyet! Ha nagyon erőltettek, még magammal is végzek! Szavam volna hozzátok, vitézek, mondjátok meg, velem tartotok-e?

– Hogyne követne mindenki tégedet! – zúgták a többiek. – Halljuk a szavad!

Párduckoponya nem szólott sokat, nem beszélt hosszan, mert hát

*Barátság pavilonjában lesz a vas-erős barátság,
Sereglenek a vitézek, szövetségük mind vállalják.*

Mivelhogy

*Mennyi törvényt tévő vitézek érkeztek,
Nagy, nemes bajnokok végtére megjöttek.*

Hogy aztán, hogy s mint felelt meg Párduckoponya Cselcsillagnak, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A TIZENKILENCEDIK FEJEZET

amelyben a liangsani vitézek hódolnak

Toronyhordozó előtt,

és holdas éjjelen Jüncsengbe menesztik Vereshajú Ördögöt

Ott tartottunk, hogy Párduckoponya, amint levágta Fehérgúnyást, így szólt a vitézekhez, félelmetes töre villogásával kísérve szavait:

– Bárha a fővárosi gárdából kerültem is ide száműzött sorsomból, csak aljas irigységéért; fekete lelkéért büntettem meg ma Fehérgúnyást, nem akartam a helyére törni. Csak az én vakmerőséggel hogyan álljunk ellent a császári seregeknek? Hogyan pusztíthatnánk el a gonoszság fejeit, akik befészkeltek magukat öfelsége, a császár mellé? Itt van Toronyhordozó bátyánk: nemes bajnok, bőkezű vitéz, igazságos és bölcs elme, tiszteli őt mindenki e kerek világon. Első az igazság; őt választjuk ma a vár urának! Mit gondoltok erről, vitézi társaim?

– Rendjén való! – kiáltották az egybesereglettek egy hanggal, de Toronyhordozó tiltakozásra emelkedett:

– Nem lehet azt – mondta. – Vendég nem túrhatja ki a gazdát, szól a mondás! Jövevény vagyok csak, az imént kerültem csupán közéték, ha megöltök is, akkor se foglalhatnám el a vezéri helyet!

Párduckoponya azonban megragadta Toronyhordozót, beleerőltette a karos lócába, és felkiáltott:

– Döntöttünk, vissza nem utasíthatod! Aki pedig nem engedelmeskedik neked, az Fehérgúnyás sorsára jut!

Toronyhordozó végre is elfogadta a fővezérséget. Párduckoponya ekkor a pavilon elé rendelte az összes vitézeket, hogy hódoljanak neki. Közben a betyárok elhordták a lakoma maradványait, eltakarították a fővezér hulláját is, majd pedig összehívták az egész vár népét fel a várba. Toronyhordozót gyaloghintóba ültették, s nyomában úgy vonult fel a menet a tanácskozácsarnokba. Ott beültették a fővezéri székbe, s az ünnepi alkalomra füstölőt gyűjtöttek előtte. Párduckoponya kezdte a tanácskozást:

– Faragatlan, műveletlen fickó vagyok én csak – szólott –, lándzsavívás, füttykösforgatás csak, amihez értek valamit. Nem lakozik bennem sem bölcsesség, sem tudomány. Az ég rendeléséből sok kiváló vitéz került közénk a mai nappal, bölcsességben, vitézségben feljebb állnak, mint mi. Itt van köztük Cselcsillag mester, legyen ő a hadi nép vezére; parancsoljon ő a fegyveresekkel, válassza meg ő a tisztet. Legyen övé a második vezérség!

– Egyszerű falusi iskolamester volnék én csak! – szabadkozott Cselcsillag. – Nemigen van nekem ehhez a magas ranghoz tapasztalatom, tudományom! Ismergetem ugyan valamelyest Szun Vu mester haditudományát, de mákszemnyi érdemem sincs még a második vezérségre!

– Döntöttünk – felelte vissza Párduckoponya –, nem utasíthatod el – s Cselcsillag elfoglalta a második helyet.

– Legyen Felhősárkányé a harmadik vezéri hely! – folytatta tovább Párduckoponya. Toronyhordozó méltatlankodva vágott közbe:

– Ez nem igazság! Ha magad ennyire visszamaradsz, én is lemondok a fővezérségről!

– Nincs igazad, Toronyhordozó bátyám! – tartott ki a magáé mellett Párduckoponya. –

Felhősárcány mester nevét ismerik a folyók és tavak vitézei, jól forgatja a fegyvert, jártas a titkos művészetekben, szelet tud kavarni, vihart támasztani, hogy érnék én fel övele!

– Érték ugyan valamelyest a bűbájosságához – vallotta meg Felhősárcány –, de akkora tehetségem még sincs, hogy vállalhassam a harmadik vezérséget! Párduckoponya bátyám, téged illet a hely!

– Az, hogy legyőztétek az ellenséget – maradt rendíthetetlen a másik –, a te művészetednek volt köszönhető. A szent háromlábnak egy lába sem hiányozhatik, nem utasíthatod el bátyám!

Felhősárcány erre mit tehetett, el kellett fogadja a harmadik helyet. Párduckoponya a következő helyet is másnak engedte volna, de a három új vezér megmondta neki, hogy ők se tartják meg vezérségüket önelkülre. Ő lett hát negyedik a sorban. Felhők Villáma és Égbemászó, a két régi alvezér, jutott volna a két következő helyre, de azok maguk helyett nagy teketóriával Vereshajú Ördögöt erőltették oda. Utána a három Jüan következett, majd pedig a két régi alvezér. Tizenegyedikül, utolsónak, Szárazföldi Krokodilus zárta a vezérek sorát. Hogy meglelt a liangszani várban a vezérek rendje, elébük járult hódolatra a vár egész népe. Lehettek vagy hét-nyolcszázan.

– Emberek! – szólt hozzájuk Toronyhordozó. – A mai nappal Párduckoponya mester segítségével én lettem a vár ura. Cselcsillag mester lett a hadi nép vezetője, Felhősárcánnyal ketten ők parancsolnak a fegyvereseknek. Párduckoponya mester a várnagyunk. Tiközületek meg mindegyik tartsa meg a posztját, s legyen buzgó a mesterségében, a várfalak megerősítésében s a kikötő rendben-tartásában leginkább. Igyekezzen mindenki közös erővel nagy ügyünk javáért! – Aztán rendelkezett, hogy a két oldalsó szárnyban helyezzen el tisztességgel az öregeket és a gyermeknépet, majd pedig előhozatta zsákmányát s a magukkal hozott drágaságokat, s gazdagon megajándékozta belőle a vár egész népét. Végül ökröt és lovat vágatott áldozatul az ég és föld szellemének, s gazdag lakoma zárta be az ünnepséget. Eltartott az öröm, a vigadozás jó pár napig. Utána a vezérek sorba járták a várat: rendbe hozatták a raktárakat, megerősítették a falakat, s munkára buzdították a fegyverkovács-műhelyt, verjenek minél több lándzsát és nyílvasat, kardot, páncélt, sisakot, hogy fel legyenek készülve az ellenség fogadására. Rendbe tették a hajórajt is, válogatott hajósokat választottak legénységül – de elég ebből ennyi.

Egy nap Párduckoponyának, látva, milyen bőkezű vezér Toronyhordozó, s hogyan gondoskodik mindenkiről, eszébe ötlött felesége sorsa, s nagy aggodalommal szólott a fővezérhez:

– Amióta idekerültem – kezdte – azon lettem volna, hogy ide menekítsem a feleségem is, de a Fehérgúnyás álnoksága láttán szóba se hozhattam. Ott van még szegény a Keleti Fővárosban, azt se tudom. él-e, hal-e.

– Küldjél hát el értük – mondta jó szívvvel Toronyhordozó – íráss neki gyorsan levelet, leküldjük egy emberrel, s valamelyik éjjel majd felhozzátják!

Párduckoponya meg is íratta a levelet, s elküldötte két hű emberével. Két hónap sem telt bele, megjöttek, de csak magukban.

– A Keleti Fővárosban – mondták el szomorúan –, ahogy apósod után tudakozódtunk, megtudtuk, hogy feleséged Kéjcsillag és a marsall zaklatása elől a halálba ment, felkötötte magát egy fél éve már. Apósod igen a szívére vette a dolgot, ágynak esett, s egy fél hónapja meghalt ő is. Brokát asszony meg, a szolgálótok, férjhez ment azóta, elköltözött. A szomszédság beszélte el nekünk ezeket, s meg is bizonyosodtunk felőle – fejezték be a szomorú híradást.

Párduckoponyának kibuggyantak a könnyei. Keservesen megsiratta szeretett asszonyát, vezértársai baráti részvétellel övezték. Több szót azonban nem ejtett róla, hanem csak a hadinéppel törődött, gyakoroltatta velük a fegyverforgatást, hogy felkészüljenek, ha jönnek a császári seregek.

Az egyik nap, amint a vezérek a nagyteremben éppen tanácsot tartottak, lélekszakadva jött egy betyár s jelentette:

– Jön a sereg Cicsouból! – mondta lihegve. – Vannak vagy kétezren, lovasok is, meg jön vagy négy-ötszáz bárka! Útkőfalvánál látták őket!

– No, hogy fogadjuk a császári seregeket? – fordult Toronyhordozó Cselcsillaghoz.

– Ne fájjon a fejed emiatt, bátyám! – mosolyodott a tudós. – Megvan már a magam terve. „Ha vízen jönnek, szárazon lepd meg, fogadd őket annak rendje-módja szerint”, tartja a mondás! –azzal már oda is fordult a három Jüanhoz, és sugdolózni kezdett velük:

– Hát szóval így! – mondta a végén, aztán Párduckoponyával és Vereshajú Ördöggel ült össze.

– Ti meg erre meg arra! – igazította el őket is, majd kiadta a parancsot Felhők Villámának meg Égbemászónak is.

Az történt ugyanis, hogy a cicsoui mandarin elindította ellenük a katonaságot meg a fogdmegeket, élükön Huang An parancsnokkal. Valóban ezren felül volt a sereg száma: összeszedték a feltalálható összes csónakokat, ladikokat, bárkákat, s Útkőfalváról kiindulva, kettéoszoltak, kétfelől akarták meglepni a várat. Huang An parancsnok sebtében csónakba parancsolta a legénység egy részét, s nagy zászlólengetéssel, harci üvöltéssel nyílsebesen elindult a hajóraj az Aranyhomokpart felé. Már egészen a kikötő felé jártak, amikor kürtszó süvített fel a vízen.

– Ez nem a mi kürtjeink hangja! – nézett össze Huang An alvezéreivel. Megállította hajóit, s körülméleltek, hát egyszer csak látják, hogy a messzi távolból három csónak közeleg feléjük. Öt-öt ember ült mindegyikben: négyen eveztek páros evezőkkel, az ötödik ott állt a csónak orrán. Vörös turbán volt mindegyiknek a fején, hímzett vörös selyemkabát rajtuk, a kezükben vendégmarasztalót szorongattak. Huang An népe közül valaki felismerte őket:

– De hiszen akik a csónakok orrában állnak, az a három Jüan! – kiáltotta.

– Teljes erővel előre! – vezényelt Huang An. – Elfogni mind a hármat!

Nekilódult negyven-ötven bárka kétfelől, megindult utánuk a hajsza, harsány harci kiáltásokkal. Azok hárman meg hirtelen egy füttyjelet adtak s megfordultak. Huang An, lándzsáját rázva, kiáltozta embereinek:

– Levágni a rablókat! Aki eléri őket, magas jutalmat kap! – buzdította őket. De a három csónak repült, mint a szél. A katonák nyílzáport zúdítottak utánuk, de a három Jüan rókabőröket rántott elő a csónakok fenekéről, azzal védték magukat a nyilak ellen, s siklottak tovább sebesen. Az üldözők alig tettek meg a nyomukban vagy három mérföldet, amikor könnyű kis csónak siklott sebesen hátulról Huang An hajójához:

– Azonnal álljatok meg! – mondta sebesen a hírnök. –A másik hajóraj embereit mind levágták, valamennyi hajónk odaveszett!

– Hogy történhetett ez? – kérdezte Huang An meghökkenve.

– Ahogy mentünk – magyarázta a hírhozó –, két csónakot pillantottunk meg messziről öt-öt emberrel. Nosza utánuk eredtünk, de alig jutottunk vagy három-négy mérföldre, amikor négyfelől, a nádas közül, vagy hét-nyolc ladik rontott nekünk: úgy szállt ránk a nyíl, akár a darázsfelhő! Akkor sebtében megfordultunk, de visszafelé jövet meg egy keskeny víziútba keveredtünk, ahol látjuk ám,

hogy vagy húsz-harminc ember áll kétfelől a parton, s egy nagy kötelet rántanak hirtelen keresztbe az orrunk előtt. Csak arra vártak, hogy erre megtorpanjunk, s már zúdultak is ránk a szurkos fazekak meg a kövek, akár a jégeső! A legénység mit tehetett mást, mint kiugrált a vízbe, s hagyta veszni a hajókat. Amikor aztán egynéhányan nagy ügyel-bajjal kikeveredtünk a szárazra, s kerestük a mieinket, hát se ló, se ember. A lovakat is elhajtották, az emberek meg ott heverték leöldösve a vízben.

A nádasban leltük ezt a kis csónakot, siettem ide, hogy jelentést tegyek.

Huang An igen nagy elkeseredéssel adta ki a parancsot, hogy lengessék meg a fehér zászlót, vonuljon vissza a hajóraj. Alig fordultak meg azonban, amikor megint csak megjelent mögöttük a három csónak, de most már egész hajórajt vezetve. Látták, amint négy-öt ember, vörös zászlókat lengetve, kürtszóval irányítja őket. Huang An már éppen nekikészült az ellenség fogadásának, amikor ágyú dördült meg a nádasban a füle mellett. Körülnézett, hát már négyfelől körülvették seregét a vörös zászlósok.

– Fej nélkül mész haza, Huang An! – hallotta az ellenség kiáltásait a háta mögül. Mit tehetett, a nádaspartnak vezényelte hajóit, de most meg a nádas zugaiból vagy negyven-ötven kis csónak rontott rájuk, s nyílzáporral árasztotta el őket. Egy szempillantás múlva három vagy négy kis csónakja maradt már csak. Szorultságában beugrott a leggyorsabbikba, hogy legalább a maga életét mentse. Ahogy hátranézett, még látta, mint buknak odamaradt emberei egymás után a víz alá. Menekülés közben azonban a nádrengetegből egyszer csak kibukkant egy ladik, ott állt rajta Vereshajú Ördög. A betyárvezér villámgyorsan megcsákyázta Huang An csónakját, s a magáéhoz húzta, majd pedig átugorva, derékon kapta az ezredest. A seregből azt, aki úszni tudott, a vízben nyilazták halomra. Még az volt szerencsés, aki a hajókon maradt, mert azok java része élve esett fogságba.

Vereshajú Ördög a partra vonszolta foglyát, s megindult vele hazafelé. Toronyhordozó és Felhősárkány vágatva jöttek kardot vonva, nagy lovas csapattal, a győztesek üdvözlésére. Foglyul ejtettek vagy kétszáz katonát: a zsákmányolt csónakokat, hajókat mind bevontatták a vízi várba, s a vezérek vonultak is fel a várba, megünnepelni a győzelmet. Lerakták fegyverüket, s helyet foglaltak a tanácskozóteremben, Huang Ant a vezéri oszlophoz kötözték. Arannyal-ezüsttel, selymekkel dúsan megjutalmazták a vitéz legénységet: hatszáz remek ló is volt a zsákmány közt Párduckoponya érdeméből. A keleti vízen Felhők Villáma és Égbemászó vezette a győztes seregeket, a nyugati vizeken meg a három Jüan, de a fővezér foglyul ejtése Vereshajú Ördög keze által esett. Nagy örömmel vágattak lovat, ökröt a vezérek, s nagy lakomázás kezdődött. Maguk szűrte bor, a mocsárból szedett lótuszgyökér, friss hal, a hegy erdeiből barack, szilva, hegyi datolya, gesztenye, maguk nevelte tyúk, malac, liba, kacsá került az asztalra – ki is győzné mind felsorolni! Meg lehetett elégedve a vár népe új vezéreivel! Ahogy borozgattak, egyszerre csak jelentette egy betyár:

– Ember jött a partról, Szárazföldi Krokodilus küldte!

Toronyhordozó parancsot adott, hogy engedjék be.

– Hírét vettük – jelentette a küldönc –, hogy nagy csapat kalmár tart errefelé. Estére ideérhetnek az országúton!

– Éppen fogytán vagyunk a pénznek! – tréfálkozott a fővezér. – No, ki menne elénk?

– Megyünk! – ugrott fel a három Jüan.

– Jól van, öcsém – bölintott Toronyhordozó. – Csak aztán óvatosan! Hamar jöjjetek meg!

A három Jüan nagy sebbel-lobbal harcnak öltözött, felfegyverkeztek, összeszedtek vagy száz embert, azzal le a kikötőbe, hajóra szálltak, s átmentek a kém kocsmájához. Toronyhordozó félt, hogy elhirtelenkedik a dolgot, ezért utánuk küldte még Vereshajú Ördögöt száz emberrel, s még megmondta neki:

– Csak a pénzük, meg az árujuk kell, emberben kárt ne tegyetek!

De ahogy ezek is elmentek, s még a harmadik órséggel sem adtak hírt magukról, még utánuk menesztette a Felhő Villámát meg Égbemászót ötven emberrel.

Toronyhordozó, Cselcsillag, Felhősárkány meg Párduckoponya hajnalig iddogáltak együtt, amikor egyszer csak jelentette egy betyár:

– Hála a Szárazföldi Krokodilusnak – mondta ragyogó ábrázattal –, valami húsz szekér aranyat, ezüstöt, árut zsákmányoltunk, de öszvért, szamarat is vagy negyvenet-ötvenet!

– Emberhalál nem esett? – kérdezte a fővezér.

– Az a sok kalmár otthagyt mindent – mondta megvetően a betyár –, amint meglátott minket! Nem bántottuk őket egy ujjal se!

A fővezér nagyon megörült a vértelen győzelemnek, s egy nagy ezüstrúddal jutalmazta a jó hír hozóját, a kikötőbe meg bort, gyümölcsöt vitetett le, hogy ott fogadja vele a győzteseket. Meghívta persze a lakomára Szárazföldi Krokodilust is. Mikor aztán a zsákmány megérkezett, külön rakták a selymet, az aranyat-ezüstöt meg az egyéb árut, a kincstáros mindegyiknek felét beszállította a vár raktáraiba, a másik felét meg megint kettéosztották: egyik fél jutott a tizenegy vezérnek, a másik meg a legénységnek. A foglyok képére bélyeget ütöttek, az erősebbeket a lovak mellé tették, favágásra fogták, a gyengéket meg kocsisnak rendelték, vagy füvet kaszálni. Huang An leláncolva a vár börtönébe került.

– Amikor még a minap ide kerültünk – mondotta Toronyhordozó elégedetten vezértársainak –, csak azt reméltem, hogy kimenekülünk a bajból, s szolgálhatok a Fehérgúnyás keze alatt, mint hadnagy vagy tizedes. Hála Párduckoponya öcsémnek, nekem engedte át a főhelyet, s váratlanul két nagy győzelmet is arattunk. Az egyiket a császári sereg felett, sok jó lovat meg hajót zsákmányoltunk, s Huang Ant is elfogtuk: a másik vállalkozás tömémentelen kincset juttatott a kezünkre. A ti vitézségeteknek köszönhetem mindezt!

– A te szerencséd árnyékozott be mindnyájunkat – mondták rá a vezérek –, neked köszönhetjük, bátyám!

– Az, hogy mi heten kimenekedhettünk a halál torkából – fordult most a fővezér Cselcsillaghoz – Jókorjött Esőnek és Szépszakáll Mesternek az érdeme. „Nem számít az embernek, aki hálát nem ismer”, tartották a régiek. Honnét is volna különben gazdagságunk és békés nyugalmunk? El kell küldeni, egy kis pénzt Jüncsengbe a jegyzőnek, ez az egyik sürgetős dolog. Ott van aztán még bajtársunk, Nappaljáró Patkány, aki ott sínylődik Cicsou tömlőcében. Meg kell őt mentenünk!

– Ne főjön a fejed ezek miatt, bátyám – nyugtatta meg Cselcsillag –, gondom lesz ezekre. Jókorjött Eső derék, becsületes férfiú, nem gondol ő ajándéokra, viszonzásra. Persze az ajándéka azért nem maradhat el, egyik öcsénk majd elviszi neki. Nappaljáró Patkány dolgában meg elküldünk egy ügyes embert, kenje meg pénzzel a hatóságokat, hogy kiszabadulhasson. Szamba vesszük aztán a készleteinket, hajókat építetünk, gyártjuk a fegyvereket, hadiszereket, megerősítjük a vár palánkját és falait, szállásokat építünk még a legénységnek, de ruháról is gondoskodunk, legyen hogyan fogadni majd megint az ellenséget.

– No akkor – nyugodott meg a fővezér –, irányítsd el ügyesen a dolgokat hadi művészeteddel.

A liangsani várban, hogy Toronyhordozó lett az úr, nem is kell mondanunk, mekkorát fordult az élet. Halljátok csak, mi történt közben Cicsouban. A mandarin, mikor Huang An megmenekült katonái elmondták a csúfos vereséget, meg hogy a vezér is foglyul esett, és hogy milyen rettentő vitézek a liangsaniak, még a közelükbe se férközhetni, nemhogy elfogni őket, mert nem lehet a nádas tekervényes vízi útjain eligazodni – szóval hogy teljességgel verhetetlenek –, a szegény mandarin csak a fejét fogta erre, s nagyokat sóhajtozott. Mondta is a kancellár emberének:

– Ho Tao már otthagya valamennyi emberét, lovát, egy szál magában menekült csak meg, de a fülét neki is levágták, most se gyógyult még ki a sebéből. Hírmondó se jött meg az ötszáz emberből! Erre elküldtem Huang An parancsnokot még nagyobb sereggel, de azok is csúfos kudarcot vallottak. Ő maga foglyul esett, embereiből azt se tudom, hány maradt meg, hány veszett oda! Mit csináljunk, hova legyünk?

Így kesergett a mandarin magában is, s füstölt is a feje erősen, hogy mihez is kezdjen, amikor az egyik hivatali szolgálja jelentette:

– A keleti kapu melletti hivatali fogadóban ott van már, megérkezett az új mandarin. – A mandarin sürgősen sietett utódja fogadására. Bekísérte a hivatalba, ott mindketten igazolták magukat hivatali jelvényükkel, s átadta neki a kincstárat meg az iratokat. Utána nagy lakomát rendezett a tiszteletére, s hogy mindjárt meg is ismerkedjék a helybéli állapotokkal, elmondta neki szép sorjában a liangsaniak viselt dolgait.

„No hiszen – mondta elhülve magában az újdonsült mandarin, földszínűre vált arccal –, Caj kancellár úr azzal küldött ide, hogy előléptetés! Szép kis helyre kerültem! És még katonám sincs elég, hogy fogjam el ezt a bandát? Mi lesz akkor, ha egyszer kedvük szottyán meglátogatni minket itt a városban?”

Azt már nem is beszélem el, hogy a leváltott mandarin hogyan utazott vissza a Keleti Fővárosba, hogy számot adjon a rablók elfogásában tanúsított bűnös mulasztásaiért. Arról szólok inkább, hogy az új mandarin nyomban hozzáfogott katonaság toborzásához, lovakat vett, szénát gyűjtetett, eleséget halmozott fel, s készült nagyban a hadjáratra a liangsani legények ellen. De arra megint kár volna pazarolni a szót, hogy hivatalos iratokat küldözgetett szerteséjjel az egész tartományba, jelentéseket a helytartónak az Északi Fővárosba, hogy szigorúan és azonnal, tüstént tegyen meg minden hatóság minden tőle telhetőt a rablók kézre kerítésére. Csak azt mondanám el, hogy eljutott egy hivatalos levél Jüncsengbe is, kemény parancssal, hogy készülődjenek a liangsani rablók ellen. Az előljáró nyomban utasította Jókorjött Esőt, hogy járja végig a falvakat, tanyákat felkészülés végett.

„Toronyhordozó uraimék se gondolták volna – kuncogott magában Jókorjött Eső, amint meglátta a pecsétetes papirozt –, hogy mekkora kavarodást támasztanak! Nem is kicsi dolgokat műveltek ugyan: elrabolták az ajándékot, aztán leöltek egy csomó fogdmeget, Ho Taónak a füle bánta, s odaveszett egy csomó katona is, ló is, végtére Huang Ant is elfogták! Ezekért a szörnyűséges vétkekért – gondolkozott el hirtelen – kilencedíziglieni családkiirtás jár! Félnék ugyan most tőlük, de egyszer aztán nem jó vége lesz, s akkor a törvény előtt nincs kegyelem! Mitévő legyek, ha egyszer hiba esik körülöttük?”

Így töprengett magában jó darabig, aztán meghagyta embereinek, hogy készítsenek másolatokat a hivatalos iratról, s járják be vele a falvakat. Ő maga meg gondúzónek nekiindult csak úgy gyalog, kifelé a helyséből. Alig ment vagy húsz-harminc lépést, amikor a háta mögül megszólította valaki. Hátrafordult, hát Vang anyót, a házasságszerzőt pillantotta meg egy másik asszonnyal, amint éppen azt mondja neki:

– Elibénk hozta a jó sors a jóságos jegyző urat!

– Mit beszélsz? – fordult meg Jókorjött Eső.

– Tudod, jegyző úr – kapaszkodott a karjába az anyó, rámutatva a másik asszonyra – ezek itten a Keleti Fővárosból jöttek, nem idevalósiak. Jen úrnak hitták a férjét, van egy lánykájuk is, Po-hszi, azaz Anyagondja. Jen úr igen kedvelte az énekes művészetet, taníttatta is a lánykáját operákat énekelni. Tizennyolc éveske már a lelke, s elég szépecske is! No de hogy ezek hárman idevetődtek Santungba, nem volt ám nekik semmi hivatalbéli ismerősük, aki pártjukat fogta volna, így hát csak idekeveredtek. De ez az itteni népség meg nemigen kedveli a mulatozást, vigasságot, igen tengődtek szegények, ott húzták meg magukat egy szűk utcácskában az alvégen. Tegnap aztán Jen urat meglepte a ragály, meg is halt a lelke menten, ez a Jenné meg, hogy nem volt semmi pénze, mitévő lett volna, hát megkért engem, szerezzek a lánykájának férjet. Mondom én neki: „Hogy gondolja azt, asszonyság, ilyen alkalommal, gyászeset után?” Merthogy pénze se volt. Ahogy aztán jövünk itten csak úgy, hát látom, hogy a jegyző úr is errefelé veszi az útját. Kaptam magam, utánad eredtünk és utolértünk. Könyörülj meg már rajta, jegyző úr, adjál neki egy kis koporsóra valót!

– Gyertek csak velem – mondta Jókorjött Eső –, itt a kocsmában kapok majd írószert, meg is írom a cédulát Csen mesternek, adja ki a koporsót fizetség nélkül. Aztán miből éltek? – fordult az asszonyhoz.

– Hát mit gondolsz, jegyző uram? – sápítózott az asszony. – Látod, még koporsóra se tellett!

– Adok akkor vagy tíz ezüstöt, jó lesz? – esett meg rajta Jókorjött Eső nemes szíve.

– Szülőapám vagy szülőapám helyett – esett térdre az asszony hálálkodva –, de valóságos szülőanyám is! Lovad leszek, vagy szamarad, hogy megháláljam a jóságod, jegyző uram!

– Ne mondj ilyet! – pironkodott Jókorjött Eső. Azzal mondanom se kell, eligazította az asszony dolgát úgy, ahogy mondta. Az egyik reggel aztán beállított hozzá Jen asszony, hogy újfent köszönetet mondjon jóságáért, s látta ám, hogy Jókorjött Eső házában nincsen asszonynép, aki gondját viselje. Mondta is aztán elfele menet Vang anyónak:

– Úgy láttam, a jegyző úr házában nincsen asszony. Van neki hites felesége?

– Én csak azt hallottam – mondta Vang anyó –, hogy a családja Szungfalván él, feleségéről nem tudok. Csak azért él itt, mert hát jegyző. Igen könyörületes szívű a népekhez, temetésre, orvosságra mindig ad pénzt. Gondolom, hogy nincs is neki felesége.

– Szépecskén megnőtt már a lányom – büszkélkedett Jen asszony –, meg aztán az énekes művészetben is jártas, igen érti a mindenféle mulattatást, tréfálkozást. Már kicsi korában, még a Keleti Fővárosban, fel is vették az *énekeslány*-ok céhébe, csak éppen ott a teaháznál nem szívlelték sehogy se! Aztán megkönyörített egynéhány kerítő is, hogy adnám a házukhoz, de az nekem nem tetszett. Most meg, hogy magunkra maradtunk, csak nem adhatom! Most, hogy láttam, hogy a jegyző úrnak nincsen felesége, azt gondoltam, mondanád meg neki, hogy ha arra gondol, hát szíves-öröme adnám hozzá a lányomat. Úgyis nagy hálával tartozom neki, hadd kerüljünk hát rokonságba!

Vang anyó másnap be is állított Jókorjött Esőhöz, és apróra előadta neki a dolgot. A jegyzőnek eleinte nem fűlt a foga hozzá, de amikor aztán a vén házasságszerző, hivatásához méltóan, nekieresztette a nyelvét, a végén beadta a derekát. A nyugati végen kibérelt egy emeletes házat, bebútorozta valamennyire, s odavitte Jen anyót lányostul. Fél hónap se kellett neki, Anyagondja úgy felpiperázta magát gyöngyökkel-tollakkal, kiöltözött selyembe-bársonyba, hogy csak no – de még

az anyja is! Most már megvolt mindenük bővében.

Az első időben Szung Csiang még együtt hált Anyagondjával minden éjjel, de aztán lassan alábbhagyott a kedve iránta. De hát miért? Derék legény volt Jókorjött Eső, de csak a fegyverforgatást kedvelte leginkább, a szerelmeskedést nem tartotta olyan nagyra. Anyagondja meg eleven volt, mint a víz, éppen tizennyolc-tizenkilenc éves, tele mindenféle búbájossággal, neki meg a magának való jegyző nem volt a kedvére való.

Történt egy nap, hogy Jókorjött Eső a hatóság egyik írnokával, Csang Ven-jüannel állított be haza, hogy borozgassanak egy kicsit. Szép növésű, sudár fiú volt a vendég, fehér fogú, piros ajkú, igen bejáratos a különb-különbféle nyilvánosházakhoz és örömtanyákhoz, és sokat forgolódván könnyű kalandokban, kellemes modort s könnyed viselkedést szedett magára. A zenéléshez meg legkivált értett, mindenféle hangszeren. Anyagondja meg, amilyen borissza énekeslány volt, mihelyt meglátta, mindjárt megkedvelte, s egyhamar belebolondult. Persze, a legény is észrevette, s egyre sűrűbben állított be azzal, hogy a gazdát keresi, történetesen akkor, amikor az nem volt otthon. Az asszony aztán ott marasztotta, megteázta, szó szót követett, s megesett, ami megesett. Anyagondja ezután rá se hederített az urára. Ha hazajött néha – mert szokása szerint nemegyszer a hivatalában aludt –, csak piszkálta, bosszantotta, nem szerette már egy cseppet sem. Jókorjött Eső derék ember volt, de nemigen volt gondja a szerelmeskedésre: tíz nap meg félhónap is eltelt, amíg egyszer-egyszer elment az ágyasához. Azok meg a kis Csanggal úgy ragadtak egymáshoz, mint a gyanta a lakkhoz, éjjel-nappal. Tudta már a dolgukat az egész utca, a végén még Jókorjött Eső fülébe is eljutott. Ő hitte is, meg nem is, s ilyenképpen vigasztalta magát: „Nem is rendes feleségem ez nekem, hiszen nem a szüleim választották! Ha egyszer nem szível, mit érek vele, ha összeveszünk? Legfeljebb nem megyek el hozzá többet!” Így is múlt el jó néhány hónap. Jen asszony hívta ugyan egyre, de ő mindig mondott valamit rá, hogy miért nem mehet, s annyiban maradt a dolog.

Egyik este aztán, amint Jókorjött Eső éppen a helység végénél sétálgatott, betért egy teamérésbe, s ott üldögélt egy kicsit. Egyszer csak látja, hogy egy jól megtermett legény fanjangi nemezkalapban, fekete-zöld selyemkabátban, térdig érő varrottas nadrágban, vászoncipősen, karddal az övében, nagy batyuval a hátán ugyancsak igyekszik befelé az úton, de liheg is, meg a verejték is szakad róla, akár az eső. A jegyző látta, hogy nehezére esik már a járás, kiszaladt hát, hogy ha kell, segítségére legyen. Ment utána vagy harminc lépést, amikor a legény hátrafordult, és meglátta, de látni való volt, hogy nem ismeri. Jókorjött Esőnek azonban ismerősnek rémlett a jövevény. „Ugyan, hol talákoztam már veled?” – tűnődött el magában. A legény megint csak visszanézett, nézte őt merően jó darabig, de látni való volt, hogy szólni nem mer.

„Fura egy fickó! – töprengett a jegyző. – Mit néz ez engem?” – de ő se gondolt rá, hogy megszólítsa a másikat. Az idegen egyszer csak bement az útmenti fésűsboltba, és megkérdezte:

– Ugyan, bátyám – érdeklődött tisztelettel –, ki ez a jegyző aki erre jön? – mutatta Jókorjött Esőt.

– Szung Csiangnak hívják – mondta meg a boltos.

A legény erre kirohant a boltból Jókorjött Eső elébe, s hangos üdvözlést kiáltva, szólt hozzá:

– Nem ismeresz meg, jegyző uram?

– Ismerősnek látszol nekem is – felelte Szung Csiang.

– Gyere már velem egy darabon – indítványozta a jövevény –, volna veled egypár szavam. – Betértek egy csendesebb sikátorba.

– No, ez a kocsma éppen jó lesz nekünk – állapította meg az ismeretlen elégedetten. Be is

mentek, s letelepedtek az egyik csöndes szobácskában. A jövevény székének támasztotta lándzsáját, leoldotta batyuját, s az asztalra tette, aztán mély meghajlással üdvözölte Jókorjött Esőt.

– Ha szabad kérdezném – kérdezte Jókorjött Eső meglepetten, amint viszonzta az üdvözlést –, kit tiszteljek becses személyében?

– Hát elfelejtettél már, jötevőnk? – mondta szemrehányóan az ismeretlen.

– Ne haragudj, öcsém – röstelkedett a jegyző –, ismerős vagy nekem nagyon, de nem tudom, honnét.

– No hát Toronyhordozó úrnál találkoztunk, amikor megmentettél bennünket! – mondta meg végre az ismeretlen. – Én vagyok a Vereshajú Ördög.

– Igen vakmerő vagy, öcsém! – mondta meghökkenve Jókorjött Eső. – Ha meglát valamelyik fogdmeg, akkor véged van!

– Ha arról van szó, hogy megköszönjük neked, amit értünk tétél – felelte csendesen Vereshajú Ördög –, akkor még a haláltól se tartok.

– Hogy van Toronyhordozó bátyám meg a többiek? – érdeklődött most már örömmel Jókorjött Eső. – Ki küldött hozzám, öcsém?

– Csao bátyánk háromszoros üdvözlését küldi neked – hajolt meg újra Vereshajú Ördög. – Hogy megmentettél minket a halál torkából, ma ő a fővezér a liangsani várban. Cselcsillag mester a hadak vezetője, Felhősárkány a harmadik vezér. Párduckoponya segítségével végeztünk a Fehérgúnyással. Megmaradtak a régi vezérek is, összesen tizenegyen vezetjük a betyárokat. Van vagy hét-nyolcszáz emberünk, eleségünk, pénzünk annyi, hogy számát se tudjuk. Ráemlékezvén velünk való nagy jószágodra, amit sose tudnánk meghálálni, elküldtek ide hozzád egy levéllel meg száz lat arannyal, köszönet fejében. Megyek aztán még ajándékkal Szépszakáll Mesterhez is. – Azzal kinyitotta batyuját, elővette belőle a levelet, s átadta. Jókorjött Eső, elolvastván a levelet, előkotorászta kebléből leveles zacskóját, s éppen belétette volna, amikor Vereshajú Ördög már számolta ki az asztalra az aranyakat is.

– A többit tedd vissza, öcsém – vett el Szung Csiang a töméntelen aranyból csak egyet, s a levéllel együtt beletette leveles zacskójába, s azzal a keblébe vissza. Majd pedig odakiáltotta a bormérő embert, bort, pecsenyét rendelt, s iddogálni kezdtek. Mikor a bormérő ember megint odábbállt, Vereshajú Ördög megint csak elővette volna az aranyakat, de Jókorjött Eső megfogta a kezét:

– Hallgass a szavamra, kedves öcsém – mondta neki. – Ti heten alig melegedtetek még meg ott a várban, helye van még ott nálatok is a pénznek bőven. Nekem itt megvan mindenem, nem szűkölködöm semmiben. Ott hagyom én ezt nálatok, hogy ha majd egyszer szükségbe esnék, jó lesz majd akkor. Szépszakáll Mesternek is megvan a maga vagyónkaja, nem kell, hogy meglátogasd, elég lesz az, ha én megmondom neki, hogy tiszteltetitek. Téged meg, öcsém, nem merlek tovább marasztalni, mert ha megismer netán valaki, az nem lenne tréfadolog! Holdfényes az éjjel, még most eredj haza, itt ne maradj tovább! Add át háromszoros üdvözlétem a fővezérnek s a többi vezérnek, s mondd meg, hogy ne vegyék rossz néven, hogy még nem tisztelkedtem nálatok.

– Bátyám, jötevőnk! – felelte Vereshajú Ördög. – Engem azzal küldtek, hogy nagy jóvoltodért, amit nem is tudnánk meghálálni sohase, elhozzam neked ezt a kis ajándékot, s kimutassuk vele barátságunkat, szeretetünket. Toronyhordozó ma a vár ura, Cselcsillag mester meg fővezér, nem úgy van, mint akkor volt, hogy merek én így beállítani hozzájuk? Bizony, keményen felelősségre vonnának érte!

– No ha ilyen keményen rád parancsoltak – mosolyodott el Jókorjött Eső –, írok én egy levelet nekik, aztán elviszed.

Vereshajú Ördög keservesen csak tovább erősködött, de Jókorjött Eső nem fogadta el a többi pénzt semmiképpen. Elővett egy papírt, tust, ecsetet kért a kocsmárosától, s egykettőre kész is volt a levéllel. Vereshajú Ördög egyenes, egyszerű lélek volt, tisztelte a jegyzőt, kedvetlenül újra eltette hát az aranyakat.

Későre járt már az idő, a vendég felcihelődött.

– No, akkor én megyek – mondta. – Viszem, bátyám, a leveledet.

– Nem merlek tartóztatni – búcsúzott tőle Jókorjött Eső. – Szerencsés utat, öcsém.

Azzal elindultak kifelé. A jegyző még odaszólt a kocsmárosnak, hogy másnap kifizeti a számlát, s mentek az utcán egy darabon. Világosodott már az ég, a nyolcadik hónap közepén jártak, s fenn járt a hold korongja magasan.

– Vigyázz magadra, öcsém – fogta meg Vereshajú Ördög kezét búcsúzóul Jókorjött Eső –, ide többet ne gyere. Nyüzsögnek itt a fogdmegek mindenfelé, ne vedd a dolgot tréfára. Nem is kísérlek már tovább, búcsúzzunk el itt egymástól.

Vereshajú Ördög nekivágott a nyugatra vivő útnak Liangsan felé, Jókorjött Eső meg szép lassan hazafelé indult.

„Még szerencse, hogy valami fogdmege nem látott meg bennünket! – fordult meg fejében. –Cifra história kerekedett volna belőle! – majd meg a barátaira gondolt: – Hogy Toronyhordozó bátyám a végén bujdosó betyár lett! Nagy fába vágta a fejszóját!” – töprenkedett.

Alig haladt vagy két utcaszögletet, amikor hátulról rákiáltott valaki:

– Hova, hova, jegyző uram? Jó két napja nem láttalak már!

Jókorjött Eső megfordult a szóra, s ahogy meglátta, ki szólítja, bosszúság fogta el.

Ha ez nem történt volna, mi lett volna Jókorjött Esővel?

De hát

Vakmerővé fordul a tartózkodó,

Jó lélekből gonosz lesz, alávaló.

Hogy aztán ki volt az, aki Jókorjött Esőt megszólította, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZADIK FEJEZET

amelyben a részeg ringyómama meglepetéssel Tang Niu-ert,

Jókorjött Eső pedig dühében megöli Anyagondját

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső, elbúcsúzva a Vereshajú Ördögtől, éppen hazafelé tartott a holdfényben, amikor váratlanul Jen asszony toppant melléje:

– Jegyző uram – szólította meg az anyós mit üzengettem én már utánad, nem lehetett téged megtalálni sehol se! Még ha az a nyomorult lányom mondott is volna valamit neked, amivel megbántott, hát legalább rám legyél tekintettel! Én egyre intem a szófogadásra, hogy szépen beszéljen veled! Szerencse, hogy megtaláltalak, gyere hozzánk!

– Igen sok a dolog a hivatalban – húzódozott Jókorjött Eső –, majd inkább máskor egyszer.

– Azt már nem! – hadonászott az anyós. – Vár ám a leánykám, hogy megmelenged egy kicsit, úgy bizony! No, miért ne?

– Igazán sok a dolgom! – türelmetlenkedett a jegyző. – De holnapra megígérem.

– De én ma este akarok elvinni – döntött az asszony, azzal már meg is ragadta a kabátja ujját. – Még azt hiszed, hogy haragszik rád valaki? – pergett a nyelve sebesen, s már húzta is magával. – De hát a lányommal együtt egész jó módunkat csak neked köszönjük! Amit meg az emberek mondanak, az csak olyan szóbeszéd, arra te ne hallgass, gondolkodj a saját eszeddel! Ha van is hiba a lányomban, egyes-egyedül annak csak én vagyok az oka. No, gyere már, jegyző uram!

– Hagyd már abba! – förmedt rá a férfi. – Mit teregeted ki a dolgainkat ország-világ előtt?

– Édes jegyző uram – duruzsolta az asszony –, ha most az egyszer hiba is esik abban a hivatalban, az előljáró úr azért nem harapja le a fejed! Ha most az egyszer mulasztasz is, máskor ez nem esik meg, igaz? Gyere csak el szépen hozzánk, majd elbeszélgetünk egy kicsit.

– Ne rángasd a kezem! – rántotta el a karját dühösen a férfi. – Megyek én anélkül is!

– Jó, jó, de ne szaladj úgy – nyelvelt rá vissza az asszony –, mert nem érlek utol öreg lábammal!

Megérkeztek a ház elé, de ott Jókorjött Eső megint csak megmakacsolta magát, s megállt a kapu előtt.

– De ha már idáig eljöttél, miért nem jössz be? – unszolta az asszony. Jókorjött Eső végül is beljebb lépett, de az udvarban mindjárt letelepedett egy lócára. Jen asszonynak is volt ám azonban magához való esze. Rögvest melléje telepedett, hogy meg ne szökhessék, s felkiáltott az emeletre:

– Megjött a kedveskéd, leánykám!

Anyagondja az ágyán heverészett, s a pislákoló mécsesbe bámult. Egyre csak a szeretője, a kis Csang járt az eszében. Ahogy anyja szavát meghallotta, menten azt hitte, hogy ő jön. Nagy sebten ugrott is fel, két kezével beletúrt felhőfrizurájába, s durcásan dűnyögte magában:

„No te nyomorult, ugyan jól megvárattál! Majd kapsz is legelsőre két pofont tőlem!” – azzal száguldott is már le viharsebesen a lépcsőn. Ahogy azonban kikémlelt a lesőllyukon, látta az üveglámpa fényénél, hogy bizony az ura az. Azon módon sarkon fordult, és szaladt vissza, odafent aztán csak végigvetette magát az ágyon. Jen mama, hogy hallotta a lányát lejönni, meg visszamenni,

még egyszer felkiáltott:

– Itt a kedveskéd, leánykám! Minek szaladtál vissza?

– Olyan messze van ez a szoba – hallatszott a nyafogás az emeletről –, hogy ő maga nem tud feljönni? De még csak nem is vak, hogy fel ne jöhessen. Mit vár? Hogy lemegeyek és a nyakába borulok? Mit fecsegsz annyit!

– Úgy látszik, rossz kedvében találtuk a leánykámot – heherészett zavartan Jen mama –, nem várt téged. Pírongasd meg érte! De gyere már fel hozzá! – rángatta fel vejét a lócáról.

Jókorjött Esőnek azonban az előbbeni szóváltás hallatára már jóformán teljesen elment a kedve ettől a kényszerű látogatástól. Most is csak az asszony erőszakossága miatt baktatott fel vele a lépcsőn. Hatgerendás, szép emeletes ház volt. Az emeleten fent, az elülső részén, egy díszes kerevet állt, a hátsó részen volt a hálószoba, faragott virágokkal ékes ágyával, amelyet háromfelől rácsozat vett körül, s piros selyemfüggöny borított. Oldalvást mellette egy ruhafogas állt, rajta törülközők; aztán mosdótál, kefével. Volt még ott egy aranyozott lakkasztalka, rajta ónlámpa. Az oldalmélyedésben két zsámoly, a falon egy szép leányzó képe, s négy karosszék egy vonalban, szemben az ágygal.

Jen mama belökdöste vejét a szobába. A jegyző leült az egyik zsámolyra. A mama felrázta lányát, s így szólt hozzá:

– Itt a kedvesed, leánykám. Látom, rossz kedvedben vagy, azért nem jött idáig, mert goromba voltál hozzá! Csak otthon emészti magát. Nem volt könnyű dolog rávennem, hogy eljöjjön, ne durcáskodj hát vele, fordíts egyet a természeteden!

– Mit fecsegsz itt összevissza! – förmedt rá nyújtózkodás közben a lánya. – Nem tettem én semmi rosszat! Ha ő nem jött, mit beszélgettem volna vele?

Jókorjött Eső csak hallgatott. A mama odalódított melléje egy karszéket, s odalökdöste a lányát:

– Ülj csak ide a kedveskéddel! Ha nem beszélsz, hát nem beszélsz, de ne duzzogj!

A lány, persze, kapálózott, s végül is szembe ült a jegyzővel. Az meg csak lehorgasztotta a fejét, és hallgatott.

– Ha nincs se ital, se mártás – kedélyeskedett a mama –, honnét jöjjön hát az áldás? Van egy flakó jó borocskám odalent, meg szerzek egy kis harapnivalót is, mindjárt kellemesebben lesztek! Üldögélj csak itt a jegyző úrral, leánykám, meg ne haragítsd, jövök én mindjárt!

„No, engem aztán szépen ideszegezett ez a vénség! – füstölgött magában Jókorjött Eső. – Hogy szabadulok meg innét? No de menjen csak le, elszelelek én innét!” A mama azonban látta, hogy Szung Csiangnak mehetnékje van, ezért aztán, amikor kiment, rájuk zárta az ajtót.

„Túljárt az eszemen a vén ringyó!” – dühöngött magában Jókorjött Eső. A mama meg szaladt a konyhába, tüzet gyújtott, feltett egy fazékba csülöklevest, s jól megrakta a tüzet. Aztán összeszedett egy kis ezüstöt, szaladt az utcára, bevásárolt friss gyümölcsöt, halat, gyenge jércét, pástétomot, majd hazatérvén, nekilátott a sütés-főzésnek. Megmelegítette a bort is, kitöltötte a kancsóba, s amikor mindezzel megvolt, szaladt fel az emeletre, s feltalalt hármuknak. A jegyző csak ott kornyadozott ültében, mint az előbb, lánya meg bámult a levegőbe.

– Töltsél bort, leánykám! – húzta elébük az aranyozott asztalkát.

– Én nem! – nyafogott a lánya. – Ki nem állhatom!

– Apáddal, anyáddal ezt megcsinálhattad, leánykám – szigorúskodott az anyja –, de mások előtt ezt nem lehet!

– Mi van abban, ha nem teszem? – durcáskodott a lánya. – Csak nem vágják le érte a fejemet!

– Igazad van, leánykám! – mosolygott kínjában a mama. – A jegyző úr finom ember, nem olyan, mint a többi ismerősöd! Ne is töltsél, csak gyere ide már, és igyál egy kicsikét!

A leányzó persze erre se volt hajlandó, a mama erre Jókorjött Esőt kezdte itatni. Le is nyelt az kénytelenségből egy csészével.

– Jegyző uram – heherészett zavarában a mama –, ne haragudjál ránk! Összevissza beszéltek a népek mindenfélét, de majd abbahagyják. Látták, hogy idejársz, hát irigykednek, kitúrnának, kitalálnak aztán mindenfélét, de az csak szellentés, bűdös! Ne hallgass te azokra, csak igyál! – azzal telitöltötte megint a három csészét, s a lányához fordult:

– No, ne légy olyan, mint a kisgyerek! – korholta. – Gyere, igyál talán te is egy kicsit!

– Miért nem hagysz már békémet? – nyelvelt vissza Anyagondja. – Jól vagyok lakva, inni se bírok!

– De úgy illendő az, leánykám – oktatta mamája –, hogy igyál együtt a kedveskéddel!

„Csak a kis Csang kell már nekem! – gondolta Anyagondja magában. – Mit közösködjem ezzel a fickóval? De ha nem itatom le, még hozzám törleszkedik!” Ezért aztán fogta hát a poharát, és kénytelen-kelletlen hörpintett belőle.

– Úgy, úgy, csak durcáskodjál, leánykám! – nyájaskodott a mamája. – Igyál csak még egy pohárával búfelejtőnek, majd jól alszol tőle! De te is igyál, jegyző úr! – fordult Jókorjött Esőhöz.

A jegyző kénytelenségből megivott megint vagy négy-öt pohárral. A mama is hajtogatta a poharakat, aztán megint leszaladt a konyhába bort melegíteni. Igen megörült, hogy a lánya is iszik már, és nagy örömmel gondolta magában: „No, ma este aztán behálózza végképp, úgy, hogy elfelejti minden bosszúságát! Kötözködött azelőtt vele eleget, de végre, megjött az esze!” Nagy örömeiben ott a tűzhely mellett ő is felhajtott gyorsan pár kupicával. Ettől persze csak még nagyobb ihatnékja támadt, s nekiesett a bornak. A végén már a merítőedényt is beleejtette a mosóedénybe. Ingó lábakkal kecmergett fel az emeletre. Jókorjött Eső meg csak kókadozott nagy hallgatagon, Anyagondja meg, elfordulva tőle, az ingén babrált.

– Faszentek vagytok, vagy mi – hahotázta részeg kedvében –, hogy meg se mukkantok? Nem is vagy te férfi, jegyző úr. Szólj már neki valami bizsergetőt, incselkedjél vele!

Jókorjött Eső nem tudta, mihez kezdjen, de igen kényelmetlenül érezte magát. Anyagondja meg duzzogott magában: „Rám se nézel, azt várod, hogy én kezdjek ki veled? – gondolta. – Nincs nekem ma kedvem semmi csintalankodásra!”

A vén ringyó már teljesen leitta magát, összezagyvált, hadarászott mindenféléről. Hogy ezek a Csangék, meg azok a Liék, beszélt összevissza zöldet, fehérét. Közben pedig Jüncseng városában volt egy savanyúságkereskedő, bizonyos Tang Niu-er. Nagy naplopó volt, mindig az utcán lebzselt, Jókorjött Eső nemegyszer kisegítette már pénzzel, egyébbel. Ő is szolgálatára volt aztán egyben-másban, amiért megint csak pénz ütötte a markát. A tűzbe ment volna a jegyzőért, ha kellett. Aznap este éppen minden pénzét eljátszotta, nem tudott már mit kitalálni, elment hát a hivatalba, hogy

megkeresse a pártfogóját. Szaladgált erre, arra, de nem lelte sehol.

– Kit keresel olyan nagy igyekezettel? – kérdezték az utcabéliek. – Igen kiszáradt már a gégém – panaszkodott Tang Niu-er keresem hát az én egyetlen jó cimborámat, de sehol sem lelem!

– Ki a te cimborád? – kérdezték a járókelők.

– Hát Szung, a jegyző! – mondta büszkén a naplopó.

– Most láttuk éppen Jen mamával – világosította fel egy ember.

– Úgy ám! – háborodott fel Tang Niu-er. – Hitvány perszóna is az az Anyagondja! Amióta sülvefőve együtt van a kis Csanggal, csak bolondítja az én szegény barátomat! Az is biztosan megorrontott már valamit, mert jó ideje feljűk se nézett! Most is biztosan csak az a vén szajha anyja fonta be, hogy elmenjen hozzájuk! Nincs már egy garasom se, meg egészen eltikkadtam, benézek én is hozzájuk, megszán talán egy kis pénzzel, meg tán borral is megkínál! – Azzal el is indult Jenék háza felé. Odaérve, látta, hogy világos van, s nyitva a kapu is. Felment hát a lépcsőn, s hallja közben már, hogy vihog odafent Jen mama. Odalopózott az egyik falrészhez, s látta, hogy kornyadoznak ott ketten, Jókorjött Eső meg Anyagondja, Jen mama meg ott magyaráz nagy részegen az asztal mellett. Besurrant az ajtón. A házbéliek hangos szóval üdvözölték.

„Ez a fickó a legjobbkor jött!” – villant az eszébe Jókorjött Esőnek, s hirtelen jelt adott neki, félrerántva a száját. Ravasz fickó volt ám Tang Niu-er, rögtön megértette, honnét fú a szél.

– Hogy hol mindenütt nem kerestelek már! – mondta nagy lelkesedve. – Ti meg itt esztek, isztok, enyelegtek! Jó szórakozást mindenkinek!

– A hivatalban van valami sürgős dolog, ugye? – ugrott fel készségesen Jókorjött Eső.

– Hát már elfeledted, jegyző uram? – adta a csodálkozót a másik. – Az előljáró úr már bent is van, téged meg négyen-öten keresnek, aztán nem lelnek sehol! Igen haragszik ám rád az előljáró úr, gyere csak gyorsan!

– Hát akkor mennem kell – indult volna már Jókorjött Eső megjátszott kénytelenséggel, de Jen mama az útját állta:

– Mit játszol itt nekem; te jegyző? – rikácsolta. – Ez a fickó egy húron pendül itt veled, hogy csibész módra az orrunknál fogva vezess bennünket! Ti taknyosok akartok az eszemen túljárni? Hiszen ilyenkor az előljáró úr már odahaza enyeleg a feleségével, nemhogy a hivatalban kuksolna! Csapjátok be az ördög öreganyját, de az én kezem közül nem menekszel!

– No de igazán így áll a dolog, hogy az előljáró úr már igen vár minket! – adta a sértődöttet a vendég. – Nem fogok én itt hazudozni nektek!

– A szuka anyád! – káromkodott Jen mama. – Olyan az én két szemem, akár a varázstök, nem rejtesz el az elől semmit! Láttam ám én, a jegyző úr hogyan adott jelt neked a szájával, te meg nem is ezért jöttél, de rögvést belegondoltál, hol szorítja a cipő! Megbocsáthatsz még a gyilkosnak is, de a szerelemben aztán nincsen tréfa! – hadonászott a kezével, a közmondást idézve. Azzal kapta magát, nyakon ragadta a hívatlan vendéget, s rángatta kifelé a szobából, le a lépcsőn.

– Mit fojtogatsz! Eressz el! – hápogta Tang Niu-er, Jen mama azonban ráförmedt keményen:

– Hej, te tökkelütött, hitvány ingyenélő szülőgyilkos! Lejjebb a hanggal, mert végigverek rajtad, te rühes koldus!

– No, üss meg hát, ha mersz! – bújt ki a másik a keze közül. A jól beszszelt Jen mama se volt rest, belevágott az arcába az öklével, és kilökte a kapu elé, aztán becsapta a kaput, beretteszte sebesen, tovább káromkodva a másikra. Az meg harsány ordítózásba kezdett odakint:

– Fogd be a szád, te vén ringyó! Ha nem tekinteném a jegyző urat, hát szétverném itt neked az egész házat! No de ne legyen Tang a nevem, ha el nem rántom a nótádat egyszer! – aztán mellét verve, nagy átkozódással elvonult.

– Mire való ez, jegyző uram? – szuszogta a mama, ahogy újra felmászott az emeletre. – Ez a fickó csak italt kunyerált volna tőled, hát való ez? Hogy ilyen mindenféle utcai tekergők idejárjanak a házamba, és bolondítsák az embert!

Jókorjött Eső, a jámbor lélek, már egészen belébetegedett ebbe a végeláthatatlan szóáradatba, meg hogy most már végképp nem szabadulhat. De Jen mama még most se hagyta abba:

– No, ne haragudj azért rám, hogy így túljártam az eszeden! – vihogott. – Te meg – fordult a lányához – igyál csak szépen a jegyző úrral. Rég láttatok egymást, gondolom, hamar az ágyba bújnátok! Lerakodok, aztán megyek is már! – azzal egyre nógatva Jókorjött Esőt, hogy igyék, összeszedte az asztalneműt, és baktatott le a konyhába.

„Igaz-e, nem-e – ingadozott magában Jókorjött Eső –, hogy ez a perszóna a kis Csanggal összeszúrta a levet? Látni nem láttam én semmit, de ahogy idejövök, csak piszkol egyre. Késő éjjel van már, mit tehetek egyebet, élek az alkalommal, s itt hállok, majd meglátom, mennyire szeret.” – De Jen mama újfent bedugta fejét az ajtón:

– Későre jár már – motyogta –, feküdjetek szépen össze, jegyző uram!

– Mi közöd hozzá! – pattant fel hirtelen a lánya. – Takarodj aludni!

A vénasszony vihogva leballagott a lépcsőn, magában dünnyögve:

– A jegyzőt rendbe tettem. A nagy örömtől biztos későn kel majd holnap! – kuncogta, azzal rendbe tette a konyhát, megmosta kezét-lábát, elfújta a lámpát, s lefeküdt.

Jókorjött Eső csak ott kuporgott a zsámolyon, meresztgette a szemét az asszony felé, és nagyokat sóhajtott. A második órség körül járhatott már az idő, de Anyagondja csak nem vetkőzött, hanem úgy, ahogy volt, felmászott az ágyra, letette fejét a vánkosra, s összekuporodva, a fal felé fordulva, elaludt.

„Még csak rám se néz, aztán elalszik! – bosszankodott Jókorjött Eső. – Én meg adtam ennek a vénasszonynak a szavára, s eljöttem, hagytam magam leitatni! Gyerünk aludni, nincs más hátra” – biztatta magát. Kibontotta fejkendőjét, s letette az asztalra, felsőruháját a fogasra akasztotta, kioldotta mandarin-kacsás övét, s késével meg leveles zacskójával együtt lerakta az ágy végébe, a korlátra. Kibújt cipőjéből, harisnyájából, s felmászott az ágyra, a leányzó lába végébe, hogy aludjék. Alig egy fél óra múlva azonban hallja, hogyan vihog az asszony magában. Erre aztán végképp nem tudott elaludni.

„Gyönyörben, szerelemben rövid ám az éjjel, de hosszú egyedül” – tartja a régi mondás. A harmadik, negyedik órségre már a borgőz is elszállt a fejéből. Az ötödik órségváltásra meg Jókorjött Eső felkelt, megmosta arcát a mosdótálban, magára kapta ruháját, megkötötte fejkendőjét, s dühösen morogta maga elé:

– Nincs semmi szégyen ebben a cédában!

– Hogy neked nem sült le a bőr a képedről! – felelte vissza Anyagondja, aki rég nem aludt már, s meghallotta. Jókorjött Eső nagy haragban vágatott le a lépcsőn.

– Aludj még, jegyző úr! – kiáltotta utána, léptei zajára, Jen mama a konyhából. – Mire való még itt a sötétben botorkálni? Várd meg a világot!

Jókorjött Eső oda se hederített, csak ment kifelé.

– A kaput csukd be legalább! – sipította a vén szipirtó. No, azt még betette, aztán dülva-fúlva indult meg az utcán a hivatal felé. Ahogy már arrafelé haladt, látott egy mécesest pislákolni. Vang mester, a gyógyárus, állt ki már korán reggel.

– De korán kelt jegyző uram! – szólította meg az öreg, amint odaért.

– Igen lerészegedtem az éjjel – füllentette Jókorjött Eső –, s félrehallottam az őrségváltás dobját.

– No, igyál akkor egy csészécske „józanító levest” – biztatta az öreg –, az elűzi a krapulát!

– Bizony az jó lesz! – egyezett bele Jókorjött Eső, s letelepedett az árus lócájára. Az meg összekotyvasztotta nagy hirtelen a gyógyszerert, s már nyújtotta is.

„Mindig megiszom a levesét – ötlött az eszébe a jegyzőnek, amint a levest szürcsölte –, de pénzt sose fogad el érte. Még *egy koporsó árával is tartozom neki*, nem adtam még oda.” Eszébe jutott az arany, amit elfogadott a Toronyhordozó ajándékából: „Azt adom majd neki koporsóra; hadd örüljön az öreg!” – döntötte s már mondta is:

– Ígértem én neked, Vang mester, koporsóra valót, csak még nem adtam meg. Van nálam épp egy arany, odaadom, eridj el vele Csen mesterhez, hogy csinálja meg a koporsódat, viteds haza szépen. Aztán, ha elhaláloznál, adok még a végtisztességre is!

– Igen köszönöm, kegyes jótevőm! – ragyogott fel az öreg arca. – Nem is tudnám én ebbéli életemben mivel visszaadni ezt a nagy jószágodat, de szamarad, lovad leszek másik életemben, hogy meg szolgálhassam!

– Ne mondj már ilyet! – pironkodott Szung Csiang, ruháját tapogatva, ahogy leveles zacskóját kereste.

„A keservit! – hökkent meg egyszerre. – Ott hagytam az éjjel az ágyon, annál a szajhánál! Nagy siettemben még az övemem se kötöttem fel! Az arany meg benne van Toronyhordozó levelében! Azt el akartam égetni még ott, Vereshajú ördög színe előtt, de aztán kiment az eszemből! Hogy aztán az a vén szipirtó rám akaszkodott, végképp elfeledtem! Az asszonyt meg a lányát – kezdett nyugtalanzkodni – láttam már daloskönyvet böngészgetni, biztosan értenek az írás-olvasáshoz, ha a levelet megtalálják, abból nagy baj lehet!” Nagy gyorsan felugrott:

– Bocsáss meg, apó – fordult az öreghez –, nem ámitgatlak ám, de az aranyat a leveles zacskómba tettem, azt meg most látom, hogy otthon hagytam, megyek is már érte!

– Ugyan minek? – szabadkozott az öreg. – Ráér az holnap is!

– Nemcsak az! – legyintett türelmetlenül Jókorjött Eső. – Együtt tettem le egy más, fontos dologgal is, csak vissza kell mennem érte! – Azzal már szaladt is vissza Jenék háza felé.

Közben pedig Anyagondja, ahogy hallotta elmenni Jókorjött Esőt, felkászolódt s mérgesen dűnnyögte:

„Nem hagyott aludni egész éjjel ez a fickó! Nagy szemtelenségében még arra áhítozott volna, hogy leadom magam vele! Rá se bírok nézni már, amióta a kis Csangot megszerettem! A legjobb lesz, ha többet ide be se teszed a lábad!” – veszekedett a távol levő jegyzővel, s terítette már végig a takarót az ágyon, ledobta kabátkáját, ingét, s derékig csupaszon kioldotta szoknyáját is. Pislákolat még a mécses az ágy végében, fénye megcsillan a korlátra vetett mandarin-kacsás övön.

– Úgy igyekezett el a fiatalember – vihogta el magát a láttára –, hogy még az övét is itt hagyta! Jó lesz majd a kis Csangnak! – Azzal már fel is kapta. Meglátta persze erre a kést is, a leveles zacskót is. Ahogy megemelte a zacskót, érezte, hogy van benne valami nehéz. Kinyitotta hát gyorsan, kiborította az asztalra, előkerült a levél meg az arany.

– Az ég küldte nekem – kacagott fel a sárgán csillogó fémdarabkára –, hogy jóllakassam belőle az én kis Csangomat! Úgyis igen ösztövért lett szegényke mostanában – kuncogta –, veszek neki egynéhány finom falatot, hogy feltápláljam egy kicsit!

Ahogy az aranyat a kezébe vette, ki kellett, hogy bontsa a levelet is, amelybe bele volt csavarva. Olvasni kezdte a lámpafénynél, hát legfelül Toronyhordozó hírhedt neve állott rajta sok egyéb között.

– Nahát! – csapott az asztalra kaján örömeiben. – Csak azt tudtam eddig, hogy „a vödör belécsik a kútba”, de hát így egy egész kút szakadt a vederbe! Egybekeltem volna már a kis Csanggal, csak épp ez a fickó volt az utamban, de most aztán a kezemben van! Szóval a liangsani rablókkel közösködsz? Száz aranyat is küldtek neked? Ne félj csak, majd eljárászogatok én veled szépen lassan!

Ahogy így beszélt magában, egyszer csak meghallotta, hogy nyílik a kapu odalenn.

– Ki az? – kiáltott az anyja.

– Én vagyok – felelte egy hang.

– Mondtam, hogy korán van még – hallotta megint az anyja hangját de nem hitted, jegyző uram, s elmentél. Most meg jössz vissza megint! Feküdj oda még a leánykám mellé, várd meg a hajnalt!

Abbamaradt a beszéd, jött fel valaki a lépcsőn. Anyagondja nagy ijedtében kapta az övet, kést, leveles zacskót, dugta be a takaró alá, maga is bebújt az ágyba, s nagy szuszogást, hortyogást csapva, alvást színlelt. Jókorjött Eső berontott a szobába, s ment volna az ágy széléhez, de nem látta sehol a holmiját. Megrettenve rázta meg Anyagondját:

– Tekintsed azelőtt való jószágomat hozzád – kérlelte –, add vissza a leveles zacskóm!

Anyagondja nem felelt, tovább színlelte, hogy alszik. Jókorjött Eső megrázta megint a vállát:

– Ne légy ilyen szívtelen hozzám! – mondta. – Megbeszélünk holnap apróra mindent!

– De alszom igazán! – nyúglódott Anyagondja. – Ki háborgat?

– Tudod te azt jól! – kezdett dühbe jönni Jókorjött Eső. – Mit teszed magad?

– Mit mondasz, Kis Fekete? – motyogta, összekuporodva, a leányzó.

– Add vissza a leveles zacskóm! – ismételte a férfi.

– Mikor adtad ide a kezembe, hogy rajtam követeled? – fordult meg mérgesen Anyagondja.

– Itt hagytam az ágyad végében, a korláton. Nem járt itt azóta senki, csak te tehetted el.

– Hát szellemről még nem hallottál?

– Nem voltam jó hozzád az éjjel, holnap majd beszélünk erről. De most add vissza, ne tréfálkozz!

– Ki tréfál itt veled? Én nem tettem el!

– Az elébb még le se voltál vetkezve, úgy aludtál el, most meg bebújtál a takaró alá. Amikor kiterítetted, biztosan a kezedbe akadt!

Anyagondja magasra vonta fűzlevél szemöldökét, kimeresztette csillagszemét, és harciasan mondta:

– Ha elvettem, elvettem, de nem is adom vissza! Hivatalbéli ember vagy, fogass hát el, tolvaj vagyok!

– Nem haragszom én rád, hogy tolvajsággal vádoljalak!

– Honnét tudod, hogy nem én vagyok a tolvaj?

Jókorjött Eső kezdett megrettenni:

– Sose voltam én rosszban se veled, se anyáddal! – mondta. – De add már vissza, dolgom van!

– Szídtál engem ugye mindig, hogy a kis Csanggal van dolgom? Pedig különb ő nálad sokkal, nem közösködik mindenféle rablókkal, gyilkosokkal, mint te! – rikácsolta Anyagondja.

– Kedves húgom! – könyörgött Jókorjött Eső. – Ne kiálts, meghallhatja a szomszédság, abból meg baj lehet ám!

– Ha attól félsz, hogy meghallják, ne csinálj ilyeneket! Jól eltettem ám a levelet! Ha azt akarod, hogy kegyelmezzek neked, teljesíts nekem három dolgot!

– Akár harmincat is!

– Csak nem tudod ám!

– Megteszem, ha meg kell. Mi az a három?

Először is még a mai nap visszaadod a kezembe az ágyassági adóslevelemet, írással elfogadod, hogy Csangné legyek, s beleírod abba a levélbe azt is, hogy engem többé nem háborgatsz, a tiéd többé nem vagyok!

– Elfogadom.

– Másodjára a fejkemet, a ruháimat, a házi bútoromat, noha te szerezted, írásban adod, hogy többé rajtam nem követeled!

– Elfogadom ezt is.

– Harmadjára... no de attól félek, hogy azt már nem fogadod el – gúnyolódott Anyagondja.

– Kettőt már elfogadtam –felelte Jókorjött Eső hidegen –, miért ne fogadjam el a harmadikat is?

– Szóval – kezdte lassan, a foga közt szűrve a szót a leányzó – ha tüstént ideadod nekem azt a száz aranyat, amit a liangsaniak küldtek, akkor megkegyelmezek neked, te példás hivatalnok, s visszaadom a bűnjelet!

– A két feltételt teljesítem – felelte Jókorjött Eső. – A száz aranyat meg valóban elküldték nekem, de nem fogadtam el, visszaadtam. Ha valóban itt volna nálam, a két kezemen nyújtanám át neked!

– Tudtam! – kajánkodott Anyagondja. – Olyan a hivatalnok pedig, ha pénzt lát, mint a szűnyeg, ha vért szagol! Ugyan miért is utasítottad volna vissza? Fing beszéd ez csak mind! Tiköztetek melyik macska nem falja be a pecsenyét, ha meglátja? A pokol bírái elől úgyse szabadulhatsz majd! Engem akarsz elámítani? Add csak ide azt a száz aranyat, mi az neked? Ha attól tartasz, hogy ráismernek a lopott jószágra, hát olvasztasd be, de add ide mihamarább!

– Tudod, hogy nem vagyok szavajátszó ember, nem szoktam hazudozni. Ha nem hiszed, várj három napot, eladom mindenemet, megkapod abból a száz aranyat, csak add vissza a levelet!

– Ravasz fickó vagy te! – nevetett gúnyosan Anyagondja. – Megfognál, akár egy gyerkőcot! Adjam elébb oda szépecskén a levelet, aztán várjak tétlen három napot, hogy ideadd a pénzt? Temetés után fizetnéd a kántort, mi? Egyik kezembe adod a pénzt a másikkal már adom is az árut! No, gyerünk a vásárral!

– De igazán nincs nálam a pénz!

– S ha reggel a hatóság elé megyek, akkor is azt mondom, hogy nincs meg a pénz?

Ahogy Jókorjött Eső a hatóság szót meghallotta, kirobbant belőle a düh. Kimeredt szemmel ordította:

– Adod, vagy nem?

– Ha így dühöngesz, nem adom én!

– Igazán nem adod?

– Nem adom! Ha százszor megválthatnálak vele, akkor se adom! Majd csak a hatóság előtt!

Jókorjött Eső megragadta a leányzó takaróját. Az csak a holmikat szorította a kebléhez, hagyta a takarót lehúzni magáról. A jegyző egyszer csak meglátta övét a leányzó mezítelen melle közt.

– Szóval itt van! – ragadta meg azon mód két kézzel. Anyagondja halálig védekezett, Jókorjött Eső az életéért küzdött. A nagy huzakodásban előcsúszott a kése a leányzó keze közül, s az ő kezébe akadt.

– Gyilkos! – sikoltotta a leányzó, amint meglátta a férfi kezében a kést. Jókorjött Esőnek kétségbeesésében eszébe is ötlött, hogy mást már nem is tehet. Amint Anyagondja másodikat sikoltott, Jókorjött Eső a bal kezével leteperte az ágyra, s lesújtott késével a leányzó nyakába. Magasra freccsent a vér. Jókorjött Eső félt, hogy nem végzett még áldozatával, belevágta a kést másodszor is, s Anyagondja lehanyatlott a vánkosra. A jegyző kapta gyorsan a leveles zacskót, kirántotta belőle a levelet, s elégette a mécsnél. Aztán felkötötte övét, s rohant le a lépcsőn.

A vénasszony lent még szunyókált. Meghallotta ugyan a beszélgetést, de nem hederített rá. Mikor azonban hallotta, hogy gyilkost kiáltanak, ijedten ugrott talpra, magára kapkodta ruháját, s rohant fel a lépcsőn. Éppen beleütközött Jókorjött Esőbe.

- Min veszekedtetek odafent? – kérdezte ijedten, gyanakodva.
 - Megöltem azt az ocsmány rimát, a lányod! –mondta komoran a jegyző.
 - Miket nem mondasz! – kacarászott csúfondárosan a vénasszony. – Bizony, igen gonosz szemed van, a bor sem esett jól, azt láttam, de miért akarsz éppen gyilkolni? Ne üzzél csúfot vén fejből!
 - Ha nem hiszel nekem, eridj, és nézd meg! Igazán megöltem!
 - Nem hiszem én! – biggyesztette fel a száját Jen mama, s nyitotta is az ajtót, de elszörnyedt, amint meglátta a holttestet, nagy vértócsában.
 - Jaj nekem! – üvöltött fel. – Mi lesz most?
 - Helytállok magamért – mondta neki Jókorjött Eső –, nem futok meg. Csinálj velem, amit akarsz!
 - Hát gonosz egy teremtés volt az én lányom! – sopánkodott a vénasszony. – Nem tetted rosszul, hogy megölted. De mi lesz velem öreg napjaimra?
 - Attól ne félj! – nyugtatta meg Jókorjött Eső. – Van nekem még vagyonom, kiruházlak, ellátlak gazdagon; vígan élhatsz holtodig!
 - Hálásan köszönöm, jegyző uram! – hajlongott a vén szipirtyó. – Mit is tehetnénk mást? De hogy vigyük el innét a lányom holttestét?
 - Könnyű eset az – legyintett Jókorjött Eső. – Küldetek neked egy koporsót Csen mestertől, aztán ha jön a halottas ember, hogy felöltöztesse, azzal majd beszélek én. Adok majd neked is tíz ezüstöt a végén.
 - Csak aztán még hajnal előtt küldesd a koporsót – ajánlotta a vén ringyó –, hogy a szomszédok az árnyékát se lássák!
 - Igazad van – bólintott Jókorjött Eső. – Meg is írom mindjárt a levelet, hogy elmehess érte.
 - Nem jó lesz az – rázta a fejét a vénasszony. – Eredj csak magad, hogy itt lehessen minél hamarabb!
 - Ez is igaz – egyezett bele a jegyző, azzal elindultak lefelé. A mama bezárta az ajtót, aztán odalent a kaput is, a kulcsot meg vitte magával. Odakint reggeledett már, de nem volt még világos, a hivatalt már nyitották éppen. A vén szipirtyó, amint a hivatal közelébe érték, megragadta Jókorjött Esőt a tíz körmével s elordította magát:
 - Itt a gyilkos, emberek!
 - Elhallgass már! – fogta be a száját megrettenve a jegyző, de hiába. A hivatal körül ott járt már néhány fogdmeg, azok, ahogy odanézték, megismerték Jókorjött Esőt, és rászóltak Jen mamára:
 - Fogd be a szád, te vén banya! Nem olyan ember a jegyző úr, ha bajod volna is vele, másképpen beszélj!
 - De bizony valóságos gyilkos ő – magyarázta szélesebben a vénség –, megfogtam, viszem a törvény elé!
- Jóban voltak a hivatalbéliek mind Jókorjött Esővel, tisztelték, szerették. Nem akarózott hát a

fogdmegeknek rátenni a kezüket, meg aztán nem is hitték a vénasszony szavát. Mégsem volt menekvés semerre, amikor éppen arra jött Tang Niu-er egy nagy tál kiáztatott gyömbérrel. Amint meglátta, hogy Jen mama huzakodik az ő pártfogójával s gyilkost kiáltoz, eszébe jutott hirtelen az esti história. Lecsapta a tálat Vang apó, a gyógyárus lócájára, és odafurakodott:

– Mit kötözködsz itt a jegyző úrral, te vén szajha? – kérdezte kihívóan.

– Ne avatkozz bele, Tang Niu-er – sipította vészjóslóan a vénasszony –, mert megfizetsz érte!

Tang Niu-er megdühödve feszegette le Jen mama ujjait barátja karjáról, s nem kérdezett egy szóval se, hanem odavágott öklével a képe közepébe, úgy, hogy egyszeribe meglátta a csillagos eget. A vénasszony elszédült, elvágódott, el kellett hogy eressze foglyát. Az persze mihelyt megszabadult, máris futásnak eredt. Jen mama most Tang Niu-ert ragadta meg:

– A jegyző megölte a lányomat – kiáltotta a képébe –, te meg megszabadítottad!

– Honnét tudhattam volna? – hüledezett az árus.

– Emberek! – sipította a vén szipirtyó. – Fogjátok el nekem a gyilkost, mert ha nem, hát benne lesztek ti is!

A fogdmegek csak sajnálták Jókorjött Esőt, kezüket se mozdították. Tang Niu-ert megfogták, de az nem volt oka semminek. Megindultak aztán, az egyik Jen mamát fogta, hárman-négyen Tang Niu-ert vezették, s nagy lökdösődve, tolongva megindultak a hatóság elé. Bizony:

Nincsen Útja szerencsének, boldogságnak;

Maga hívta mindenki, ha jó a bánat.

Kenderszösszel valakid ha tűzből mented,

Tüzet fog az s megégeti ennen tested!

Hogy aztán hogy szabadult meg Tang Niu-er Jen mama körme közül, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZONEGYEDIK FEJEZET

amelyben Jen mama nagy patáliát csap a jüncsengi

hatóság előtt,

de Szépszakáll Mester becsületből megmenti

Jókorjött Esőt

Ott tartottunk, hogy megfogták a fogdmegek Tang Niu-ert, s vitték a törvény elé. Meghökkenve ment fel maga az elöljáró is az ítélőcsarnokba, amint értesült a gyilkossági esetről. A fogdmegek betuszkolták Tang Niu-ert, benyomult Jen mama is. Nézte az elöljáró, nézte, hát bal felől ott térdelt előtte egy csúf szipirtó, jobboldalt meg egy majomképű.

– Micsoda gyilkosság történt? – kérdezte az elöljáró.

– Jen a nevem – hajtotta Jen mama földig a fejét –, volt egy lánykám, eladtam ágyasnak Szung jegyzőnek. Tegnap este leányom és Szung jegyző együtt iddogáltak, s ez a Tang Niu-er hozzájuk begyekeztén, háborodást okozott, utána pedig káromkodva elment, ezt az egész szomszédság tudja. Ma reggel pedig Szung jegyző, elmenvén és visszajövén, a lányomat megölte. Mikor én a hatóság elé hurcoltam, Tang Niu-er Szung jegyzőt kezem közül megmenekítette. Méltóságodhoz esdeklek, ítéljen fölöttük!

– Hogy merted, te nyomorult, megszabadítani a tettest? – fordult az elöljáró nagy haraggal Tang Niu-erhez.

– Nem tudtam én az egészből semmit! – hebegte a vádlott. – Tegnap este csak azért jártam Jenék házánál, hogy Szung úrtól egy kis italvalót kérjek, de ez az asszonyosság megöklözött, aztán kilökött. Ma reggel meg gyömbéret hoztam volna eladni éppen, hát nem beléjük ütköztem? Nem állhattam meg, hogy bele ne avatkozzam a huzakodásba, így aztán megszaladt, de hogy gyilkos lett volna, azt nem tudtam!

– Ostoba beszéd! – förmedt rá az elöljáró. – Szung Csiang kiváló férfiú, becsületes ember, hogy vetemedhetett volna gyilkosságra? Biztosan a te lelkesed szárad a gyilkosság! Hol vannak az írkokok?

Egykettőre előkerült a kis Csang is, aki meghallván, mivel vádolja Jen mama Jókorjött Esőt, s hogy éppen neki jutott az ügy, hát összeszedte nagy gyorsan az emberek vallomását, megírta Jen mamának a vádolólevelet, s nagy, komoly aktát csinált belőle. Behívatta aztán a helybéli halottkémét, a szomszédságot, s kivonulván velük Jen mama házához, szigorú szemlét tartott az áldozat holtteste körül. Meglelték a gyilkos kését is, s egykettőre kimondották, hogy eleven emberen elkövetett, késsel való nyakon szúrás által bekövetkezett gyilkosság történt. Sorra kivallatott mindenkit, majd koporsóba tették a holttestet, s vitték, eltemették a kolostorban. Végül az összes tanúkat visszaparancsolta a hatóság elé.

Az elöljáró igen jó szívvel volt Jókorjött Esőhöz, meg szeretne volna menteni mindenképpen. Szigorúan vallatóra fogta ezért a foglyot. Tang Niu-er azonban egyre csak azt hajtogatta, hogy nem tud semmiről.

– De mit kerestél akkor ott éjjel? – dörgött rá az elöljáró. – Egészen bizonyos, hogy közöd van a dologhoz!

– De hát én csak egy kis bort akartam... – szabadkozott volna a vádlott, de az elöljáró

közbekiáltott:

– VerjeteK csak rá!

A fogdmegek, mint a tigrisek, farkasok, estek neki a rabnak, s gúzsba kötötték egy szempillantás alatt. De hiába volt a botozás, csak nem vallott semmit. Tudta az előljáró is, hogy nem várhat tőle egyebet, de mindenképpen meg akarta menteni Jókorjött Esőt, s így egyre csak őt nyomorgatta. A végén kalodát rakatott a nyakába, s becsukatta a tömlőcbe.

– Hiába az egész! – ellenkezett kis Csang. – A kés Szung Csiang övbéli kése, megismertem! Őt kellene befogatni s kivallatni, kiderülne akkor minden!

Az előljáró húzta-vonta a további vizsgálat dolgát, de végtére tovább nem állhatott már útjába, kiküldte hát a fogdmegeket Jókorjött Eső szállására. Az persze akkorra már rég elmenekült, s a szomszédság se tudta, hová lett.

– Az apja meg az öccse Szungfalván lakik! – jelentette diadalmasan kis Csang az előljárónak. – Őket kell a törvény szerint ide idézni s felelősségre vonni, kivallatni őket, hova lett a gyilkos!

Ez megint nem volt az előljáró szája íze szerint való, mert ő Tang Niu-er nyakába akarta volna varrni az egészet, hogy aztán egy idő múlva szép csendesen elengedje őt is. Kis Csang azonban egyre tüzelte Jen mamát, az meg csak járt az előljáró nyakára, aki végül látván, hogy nem tehet egyebet, megírta a parancsot három fogdmegejének, menjenek el Szungfalvára, s fogják el az öreg Szungot meg a fiát.

A fogdmegeket a faluban az öreg Szung fogadta, mint a nemzetség feje, s betessékelte őket a fogadószozába. Ahogy a fogdmegek átadták neki a parancsot, méltósággal felelte:

– Foglaljatok helyet, tisztelt vendégeim, s halljátok, amit mondok: itt gazdálkodom én őseim földjén, földemből, kertemből éldegélek. Szung Csiang, az én háládatlan fiam, kicsiny gyermekségétől ellenkezett velem, nem akarta folytatni ősei foglalkozását, elment jegyzőnek. Százszor is korholtam miatta, de nem hajlott szavamra. Ezért aztán sok évvel ezelőtt bejelentettem a hatóságnál háládatlanságát, s kitöröltettem nevét a családfáról, így hát nem tartozik már az én házam népéhez. Elment lakni a járásba, jómagam meg itt gazdálkodom a kisebbik fiammal. Nem osztom meg vele már sem vizemet, sem rizsemet, nincs vele semmi közöm! Tartottam is tőle, hogy még elkövet valamit s belekever, ezért is adattam a volt hatósággal ezt a bizonyáglevelet magamnak. Itt van, olvassátok!

A fogdmegek is mind barátai voltak Jókorjött Esőnek, s megértették világosan, hogy ez a kitagadási história csak egy jó előre előkészített egérút, de a világért se kezdtek volna háborúságba az öreg Szunggal. Ezt mondták hát neki:

– Ha már megvan ez a bizonyágleveled, nagyuram, add ide kicsit, hadd másoljuk le, aztán majd bevisszük a hatóságnak azt.

Az öreg bőkezűen megtraktálta a vendégeit, egypár ezüstöt is csúsztatott a markukba, s ment rendjén minden.

– Ha kitagadták – örült meg az előljáró az új fordulatnak –, rajtuk nem kereshetjük! Annyit tehetünk még, hogy kitűzünk a fejére ezer köteg pénz vérdíjat, s köröztetjük mindenfelé, majd csak ráakadnak!

Kis Csang azonban megint összesúgott-búgott Jen mamával, s a vén szajha újfent megjelent a hatóság előtt, gyászos képpel, szétszórt hajjal, s rákezdte megint:

– Jókorjött Eső egész bizonyossággal az apja házában rejtőzik, itt van a hatóság területén! Miért nem fogatod el, kegyes uram?

– De hiszen kitagadta már az apja három éve! – kiáltotta bosszankodva az előljáró. – Bizonyoságlevelet is mutatott róla, mit kereskedjem én rajtuk?

– Kegyelmes uram! – sipította Jen mama. – Mindenki tudja, milyen szülőtisztelő, a nevébe is beletették! Hamis az a bizonyoságlevél, fogd pártomat!

– Ostoba fecsegés! – förmedt rá az előljáró. – Az elődöm kezéből való a bizonyoságlevél, rajta a pecsétje, hogy hamisíthatták volna?

– Kegyelmes uram! – vágta magát a földhöz azon nyomban a vénasszony, nagy üvöltéssel hangos zokogást mímelve: – A magas éggel ér fel egy emberélet, mondták a bölcsek! Ha nem hajlasz panaszomra, vádammal a tartományi mandarinhoz megyek! Jaj, minek is halt az én lánykám ilyen nyomorult halállal!

Megjelent kis Csang is, és alázatosan közölte főnökével:

– Ha nem teszel valamit az ügyében, nagyuram, akkor ez a Jen mama feljebb megy, és ott tesz feljelentést, abból pedig baj kerekedhetik! Ha aztán eljönnek vizsgáldni, nem tudom, mit mondunk majd nekik!

Tudta az előljáró, hogy van ebben valami. Megírta hát gyorsan az újabb parancsot, s hívatta két cirkáló-hadnagyát, Szépszakáll Mestert és Szárnyas Tigrisét:

– Vegyetek magatok mellé jó néhány embert – parancsolta nekik –, menjete ki Szungfalvára, s kerítsétek kézre a gonosztevő Szung Csiangot!

A két cirkáló-hadnagy, kézhez vévén a parancsot, kiválogatott maga mellé vagy negyven embert, s elindultak Szungfalvába. Az öreg Szung, amint híriket vette, sietett elébük.

– Ne haragudj rá, nagyuram – kérte bocsánatát a két hadnagy. – A hatóság parancsából jöttünk, nem más okból. Hol a fiad?

– Nincs énnékem semmi közöm az én gonosz fiamhoz – mondta méltatlankodva az öreg Szung. – Itt a bizonyoságlevelem a kitagadásról, lássátok! Három éve már nem tagja a családnak, ide se jöhetne!

– Ha így van is, itt a parancs! – vetette ellen zordul Szépszakáll Mester. – Arra mi nem hagyatkozhatunk, amit te mondasz. Hagyd csak, hogy átkutassuk a házat, s ne ellenkezz velünk! – Azzal körülvétette embereivel az udvarházat.

– Én itt maradok a kapunál – rendelkezett. – Te meg – fordult Szárnyas Tigrishez – kutasd át a házat s az udvart!

Szárnyas Tigris nagy marconán bevonult a házba, kutatott erre, vizslatott arra, felbolygatta az egész házat, de a végén üres kézzel jött vissza:

– Igazán nincs itt! – jelentette.

– Én ebbe nem nyugszom bele! – mondotta Szépszakáll Mester.

Őrizd csak itt a kaput, Szárnyas Tigris, majd körülnézek én magam!

– Törvénytudó ember vagyok én! – jegyezte meg megbántva öreg Szung. – Hogy merném a házamnál rejtegetni!

– Ne neheztelj reánk – engesztelte Szépszakáll Mester –, de főbenjáró ügy ám ez, meg se haragudhatsz érte!

– Hát akkor csak keresd magad! – rándított a vállán az öreg.

– Szárnyas Tigris! – rendelkezett szigorúan Szépszakáll Mester. – Őrizd az öreg Szungot, nem moccanhat semerre! – Azzal belépett a kapun. Letámasztotta lándzsáját a falhoz, s ment egyenest a Buddha-szentélyhez. Ott félrelökte az áldozóasztalt, s kiemelte alatta a padlódeszkát. Egy kötél került a kezébe, amelyet megrántott. Csengőszó csendült, s Jókorjött Eső mászott elő a veremből. Igen megrettent, amint meglátta a cirkáló-hadnagyot.

– Ne haragudj, bátyám – restelkedett amaz –, hogy itt hajkurászunk téged. Jó barátok voltunk mindig; nem csaptuk be sose egymást. Egyszer borozgatás közben beszélted el nekem, hogy itt, a Buddha-szentélyben, van egy rejtekhely, ami fölött a három Buddha áll, a padlódeszka fedi el az üreget, az áldozóasztal van fölébe téve... s biztattál, hogy ha bajba keverednék, itt elrejtőzhetem. Jól megjegyeztem én azt akkor magamnak. Most aztán a nyakatokra küldött engem az előljáró Szárnyas Tigrissel együtt: hát akárhogy is, de én túljárok az eszükön! Különben az előljáró úr jó szívvel van hozzád, csak éppen a kis Csang meg az a vén szipirtyó annyit handabandáztak összevissza neki, hogy így meg úgy, de a tartományi hatóság elé mennek, ha nem jár végére az ügynek... végül, is el kellett küldjön minket ide a faluba, hogy kerítsünk elő. Én csak Szárnyas Tigristől tartok, mert az nem rendes ember, s ha meglátna téged, bizony, nemigen lenne menekvésed! Kiállítottam hát a kapu elé, s magam jöttem be, hogy beszélhesek veled. Jó hely ez ugyan, de azért nem teljesen biztonságos: mit csinálsz, ha megtudja valaki, s idejönnek, elfognak?

– Gondoltam már én is erre – mondta Jókorjött Eső. – Bilincsbe kerültem volna már régen, ha nem vagy ilyen derék barátom!

– Hagyd ezt! – restelkedett a hadnagy. – Azt mondd meg inkább, hová mennél?

– Három helyet gondoltam ki – mondta az üldözött. – Az egyik Cangcsou tartományban, Henghajban Csaj nagyúr, a Kis Forgószél házánál, a másik Csingcsouban, a Tisztaszellőhegy várában Hua Zsung, a Kis Generálisnál, a harmadik pedig Kung úr háza a Fehértigrishegyen. Két fia van neki, a nagyobbik Kung Ming, az Üstökös Csillag, a kisebbik Kung Liang, az Árva Tűzcsillag. Sokat találkoztam már velük. Nem tudtam még megállapodni magamban, melyiket válasszam.

– Gondold meg gyorsan – figyelmeztette barátja –, mert menned kell innét mihamarabb! Indulj el még ma este, mert ha késlekedsz, baj támadhat belőle!

– Az én ügyemre meg legyen gondod, bátyám – kérte búcsúzásul Jókorjött Eső. – Pénzt vigyél magaddal apámtól, amennyi kell.

– Bízd csak rám! – intett Szépszakáll Mester. – Ne törődj te, csak a magad útjával! – azzal elbúcsúztak egymástól. Jókorjött Eső visszabújt a rejtekbe. Szépszakáll Mester meg helyre tett mindent, s felkapva lándzsáját, sietett ki a kapun.

– Valóban nincs itt semerre! – mondta lehangoltan, majd társának kiáltott:

– Most már csak az öreg Szungot foghatnánk el, nem?

„Ez a Szépszakáll Mester igen jó barátja volt Jókorjött Esőnek!” – morfondírozott magában

Szárnyas Tigris. – Minek akarja ez most elfogatni az öreg Szungot? Egészen bizonyos, hogy a visszajáról érte! Ha meg még egyszer mondja, majd én leszek az emberséges!” – azzal a két hadnagy, csapatával együtt, berontott a vendégszobába. Az öreg Szung nagy sietve bort tétetett elébük, de Szépszakáll Mester zordonan intett a kezével:

– Hagyd csak most a vendégeskedést! Te meg a kisebbik fiad velünk jöttök a hatóság elébe!

– Hova lett a kisebbik fiad? – fordult Szárnyas Tigris is az öreghez.

– Elküldtem szerszámokért, nincs idehaza. Szung Csiangot meg már három éve kitagadtam, írásom van róla, itt ni! – bosszankodott fel az öreg.

– Kára szóért, öreg! –intette le Szépszakáll Mester. – Parancsba adták, vigyünk be benneteket kihallgatásra!

– Ide hallgass, Szépszakáll Mester! – avatkozott közbe Szárnyas Tigris. – Annak, hogy Jókorjött Eső bűnbe esett, biztosan megvolt az oka-foka, az se biztos még, hogy fejét vennék érte. Szung uramnak pedig hogy megvan a kitagadó levele, hivatalos pecsét rajta, hamisítás csak nem lehet... hát tekintsük csak Jókorjött Esőnek a múltbéli példás viseletét is, fogjuk a pártját egy kicsit! Csináljunk másolatot a kitagadólevélről, azt vigyük magunkkal!

„Csak azért ellenkeztem vele, hogy ne gyanakodjék!” – örvendett magában Szépszakáll Mester, azzal így felelt:

– Ha így mondod, bátyám, nem leszek én se semmi jónak elrontója.

Az öreg Szung köszönte nagyon barátságukat, s felhordatta mégis a lakomát, megtraktálta az egész legénységet. Szépszakáll Mesternek meg Szárnyas Tigrisnek a végén még tíz-tíz ezüstöt is csúsztatott a markába. Azok, persze, nem fogadták el, kiosztották az emberek között. Utána nagy sebtében megint lemásolták a bizonyáglevelet, s búcsút vettek az öreg Szungtól.

– No, mire végeztétek? – vallatta őket az elöljáró, amint megérkeztek.

– Körülvettük az egész portát négyfelől, átkutattuk kétszer is, de valóban nincs ott az az ember. Az öreg Szung betegen fekszik, mozdulni se tud, a végórája közeleg már – füllentették. – A kisebbik fiú meg egy hónapja úton van már, nem tért még haza. Ezért aztán csak a bizonyáglevélről vehettünk másolatot.

– Hát, ha így van, mit tehetünk? – bölcselkedett az elöljáró, azzal, mondanunk se kell, kiadta a körözőlevelet. Jüncsenben, persze, sok barátja volt Jókorjött Esőnek, s jártak azok mind a kis Csang nyakára, hogy megpuhítsák. A végén már kis Csang is igen röstelkedett a dolog miatt – a leányzó már úgymint meghalt, de Jókorjött Eső különben neki is mindig csak jóval fizetett. Abba is hagyta hát a dolgot. Szépszakáll Mester meg Jen mamát környékezte meg egy kis pénzmaggal, csak ne menjen a tartományi hatósághoz. A mama, hogy pénzhez jutott, el is állt a folytatástól szíves-örömet. A biztonság kedvéért azért Szépszakáll Mester megkent egy pár embert a tartományi hatóságnál is, nehogy eszébe jusson valakinek felpiszkálni az ügyet. A jüncseni elöljáró, persze, nagyban küldözgette a körözőlevelet, meghirdette az ezer köteg pénzjutalmat, de a végén csak Tang Niu-ert marasztalta el abban, hogy „elősegítette a gonosztevő menekülését”, húsz botot veretett rá, s száműzette ötszáz mérföldnyire, a többiek pedig kegyelmesen hazabocsátotta.

No de beszéljünk arról, hogy mire volt jó az a rejtekhely Szungéknál, ott a falun? Akkor régen, a Szung-házbeli császárok idejében, könnyű volt ám a magasrangú hivatalnokok dolga, de igen keserves a kisebbeké. De hát miért ment könnyen a nagyuraknak? Mert hitvány emberek álltak akkor ott fent, a császári udvarban, rágalomokkal, cselszövénnyel minden hatalmat a markukba

ragadtak, a rokonságukat dugták be mindenhová, s összeharácsoltak mindent, amit csak tudtak. S miért volt keserves a kisebbeknek? – Mert, ha teszem, egy jegyző vétett valamit, ha könnyebbet, máris száműzték valamely istentelen vidékre, de ha nagyobbak ítélték a bűnét, ráment az egész vagyona, ha ugyan nem az élete! Ezért kellett nekik már jó előre berendezkedniük rejtőzésre, menekvésre. S mert tarthattak attól is, hogy a szüleiket keverik bajba, hát kitagadtatták magukat, s bizonyáglevelet szereztek róla, maguk meg külön mentek lakni, haza se jártak. Sokszor esett ez meg abban az időben!

No de térjünk vissza Jókorjött Esőhöz. Barátja távoztával sietett apjához fivéréhez:

– Szépszakáll Mester nélkül már a hatóság kenyerét enném! – mesélte meghatottan. – Sose felejttem el neki ezt a jótettét! De most menekülnöm kell innét, mégpedig öcsémmel együtt! – tette hozzá. – Ha egyszer majd megkönyörül rajtam az ég, s kegyelmet kapnék, majd akkor visszajövök, apám! De küldjél addig is titkon embert, pénzzel. Szépszakáll Mesterhez, megkenni a hatóságot, meg hogy támogassa egy kicsit Jen mamát is, ne bolygassa tovább az ügyet.

– Emiatt ne fájjon a fejed! – nyugtatta meg az apja. – De az úton aztán vigyázzatok, s ha megérkeztetek, küldjétek levelet valami biztos emberrel!

A két fiú még az éjjel összecsomagolt. Hajnalban a negyedik őrséggel felkeltek, befalták a reggelit, s útnak eredtek. Kiöltöztek mind a ketten. Jókorjött Eső széles, fehér nemezkalapot nyomott a fejébe, fehér szaténköntöst öltött, amelyet szilvaveres selyemövvvel kötött át, a lábát lábszárvédővel tekerte be, s sokszíjas sarut húzott. Az öccse, Vaslegyezős, kísérő szolgálóformának öltözött, batyuval a hátán. Ahogy elbúcsúztak apjuktól, bizony, hullt a könnye mindhármójuknak.

– Hosszú út áll előttetek – szakította végét a kesergésnek az öreg Szung –, hagyjuk a búslakodást!

A két fiú meghagyta még a háznépnek, hogy gondját viseljék ám a gazdaságnak, legyenek szolgálatára apjuknak mindenben, nehogy szükségét lásson valamiben. Azzal kardot tűztek az övükbe, lándzsát ragadtak, s nekivágtak az országútnak.

Vége felé járt már az ősz, közelgett a tél. Töprengett a két testvér útközben, hogy merre is tartsanak.

– Sokat beszélnek a folyók és tavak vitézei a Cangcsou vidéki Henghajbeli Csaj nagyúr, a Kis Forgósziel nagy híréről – hozakodott elő Vaslegyezős a gondolatával. – Beszélik, hogy a nagy Csou császári ház ivadéka. Ismerős ugyan nem vagyok vele, de mi volna, ha oda tartanánk? Bőkezű, nemes vitéznek mondják, aki keresi a barátságot minden jó vitézzel, menti, segíti a száműzötteket; igazi nemeslelkű nagyúr. Menjünk az ő házához!

– Én is hajlanék erre – egyezett bele a bátyja. – Váltottam már vele nem egy levelet, csak éppen találkozni nem találkoztunk még.

Rátértek hát a testvérek az útra Cangcsou felé. Megjártak sok hegyet, átmentek sok vízen, fálvakat, városokat hagytak maguk mögött. Két olyan dolog volt közben, ami legkivált fenyegette az utasembert: az egyik, hogy ételével ragályt szerezhet, a másik, hogy talán halottnak ágyába feküdhet. No de ne szaporítsuk a szót: Jókorjött Eső egy szép nap megérkezett öccsével baj nélkül Cangcsou vidékére. Megtudakolták az utat Kis Forgósziel udvarháza felé, s arra tartottak egyenest. Odaérkezvén, kérdezték a szolgálógenyeket:

– Itthon van-e a nagyúr?

– Kiment a keleti udvarházába, utánanézni az aratásnak – felelte az egyik –, nincs idehaza.

– Mennyire van az ide?

– Vagy negyven mérföldre. – Merre visz oda az út? – tudakolta tovább Jókorjött Eső.

– Kit tiszteljek uraimékban? – kérdezett vissza a szolgálégény.

– Szung Csiang volnék, Jüncsengből.

– Talán csak nem Szung jegyző úr, akit Jókorjött Eső néven is tisztelnek?

– De az éppenséggel.

– De sokat emlegette a nagyúr a neved! – lelkesedett a szolgálégény. – Csak azon búslakodott mindig, hogy nem ismer személyedben is! Gyertek csak, elvezetlek én benneteket!

Nekivágtak az útnak a szolgálégény nyomában, s három órába se tellett, már meg is érkeztek.

– Foglaljatok helyet itt ebben a hűsellőben – szíveskedett a kísérőjük –, megyek és jelentem érkezéseteket!

A testvérek letámasztották lándzsájukat, leoldották kardjukat, letették a cíkmókjukat is. Alig volt oda azonban a szolgálégény, amikor az udvarház kapuja egyszer csak szélesre tárult, s jött ki rajta nagy sebesen Kis Forgósziel vagy öt emberével.

– Majd megölt a vágy utánad! – borult nagy tisztelettel a földig Jókorjött Eső előtt. – Mi szél hozott erre az ég kegyelméből? Életem kívánsága teljesült jöttöd által! Micsoda szerencse!

– Együgyű kis jegyzőcske vagyok én csak – borult a földig Jókorjött Eső is Kis Forgósziel előtt –, nagy ínségemben hozzád menekülnék.

– Tegnap éjjel kivirágzott a lámpám kanóca – mormogta Kis Forgósziel hitetlenkedő örömmel, amint felségitette vendégét ma reggel pedig megszólalt a kakukk is, de csak nem gondoltam, hogy te közelepsz! – s örömteli mosoly virított ki az arcán.

Jókorjött Eső, látva házigazdája nagy szívbéli örömét, bemutatta az öccsét, Vaslegyezőst is.

– Fogjátok a poggyászatot – fordult a házigazda az embereihez, vigyétek hátra, a nyugati szárnyba. – Azzal karon ragadta Jókorjött Esőt, s vezette is be vendégeit fogadócsarnokába, leültette őket.

– Ha szabad kérdenem – kezdte az érdeklődést –, miként szabadulhattál jüncsengi állásodból, hogy elkerülhess ebbe az isten háta mögötti fészekbe?

– Rég morajlik már fülemben nagy híred mennydörgése, nagyúr! – kezdett hozzá Jókorjött Eső. – Vettem már sok ízben ékes leveleid, s csak azt fájlaltam mindig, nyomorult szolga létemre, hogy nem találkozhattunk. Mostanában aztán nagy bajba keveredtem, s öcsémmel tanakodván, megemlékeztünk bőkezűségedről, nemes vitézi voltodról. Úgy gondoltuk hát, a te házadhoz menekülünk.

– Nyugodj meg, bátyám! – mosolygott Kis Forgósziel. – Még ha a tíz nagy vétet követted volna is el, ha egyszer az én házamban vagy, nyugton lehetsz minden felől! Nem mintha dicsekedni akarnék híremmel, de a betyárokat üldöző seregek még képpel se mernek falum felé fordulni!

Jókorjött Eső elbeszélte, hogyan s miért ölte meg Anyagondját. Nagyot mulatott ezen Kis Forgósziel:

– Légy csak nyugton, bátyám! – nyugtatta nagy vidáman. – Még ha egy udvarbéli minisztert öltél volna is meg, még ha a császári kincsházat fosztottad volna is ki, nálam akkor is menedékre találtál volna! – Azzal kérte vendégeit, tisztálkodjanak meg, s behozatott nekik két rend ruhát, fejkendőt, selyemcipőt, harisnyát, s megkérte őket, vennék fel a régi helyébe. A két testvér megmosakodott, felvették a tiszta ruhát az elnyűtt útiholmi helyébe. Akkor házigazdájuk lakomára híttá őket. Jókorjött Esőt ültette az első helyre, ő maga szemközt foglalt vele helyet, Vaslegyezős oldalra került utolsónak. Alighogy helyet foglaltak, tíz szolgálégény a javából, meg a belső emberek, kezdtek sorra felhordani a tálakat, töltögetni a bort. Kis Forgósziel buzgón kínálgatta vendégeit étellel-itallal. Jókorjött Eső nem győzte köszönetni. Felvidámította a bor mind a hármukat, s beszélgetés közben egyre jobban fonódott köztük a barátság: Későre hajlott már az idő, lámpákat gyújtottak.

– Elég már a borból! – szabadkozott Jókorjött Eső, de a házigazda nem irgalmazott: éjfél tájban is javában vigadoztak még. Jókorjött Eső felállt akkor, hogy félremenjen. Kis Forgósziel vele küldött egy lámpásos szolgálégényt.

– Én se iszom addig! – kiáltotta utána vigasztalásul. Kanyargós út vezetett hátrafelé. Jókorjött Eső erősen boros volt már, dülöngélt erősen menés közben. A ház végében egy jól megtermett legény üldögélt. Hidegrázás bánthatta szegényt, mert szemmel láthatólag nem állta az esteli hűset, egy *parzasas serpenyőnél melengette magát*. Jókorjött Eső, nagy dülöngélésében, rá talált lépni a serpenyő nyelére, úgyhogy a parázs a legény képébe csapódott.

Megijedt a legény, hogy a verejték is majd kiverte, de dühbe is jött, s mellen ragadván Jókorjött Esőt, rárivallt:

– El akarsz pusztítani, te fajankó?

Meghökkenett tettétől Jókorjött Eső is, a szó is elakadt a torkán. A lámpásvivő szolgálégény sietett mentségére:

– Ne gorombáskodj, hej! Ez az úr itten a nagyúr régtől várt kedves vendége!

– Kedves vendég, kedves vendég! – bömbölte dühösen a legény. – Én is kedves vendég voltam, amikor megjöttem; meg régtől várt is! Elpimaszodtak ezek a szolgálégények már velem szemben! Úgy látszik, kitellett már a vendégség! – azzal ütésre lendítette öklét. A szolgálégény meg ledobta a lámpást, s ugrott oda, hogy szétválassza őket. Ahogy dulakodtak, egyszer csak közelgett ám három lámpás.

– Elvesztettelek, jegyző uram, ebben a nagy sötétben! – ért oda nagy sietve Kis Forgósziel. – Mit verekedtek itten? A szolgálégény elmondta, hogy esett a dolog.

– Hát nem ismered, barátom, a nagy hírű jegyző urat? – kérdezte mosolyogva Kis Forgósziel a nagydarab legénytől.

– Ha nagy hírű is – hányta fel a fejét dacosan a legény –, merné-e magát a Jüncsengbéli Szung jegyzőhöz mérni? Mernéd-e, híres?

– Hát aztán ismered-e Szung urat? – derült tovább a házigazda.

– Nem ismerem én – borult el a legény képe –, de a folyók és tavak vidékén régtől hallom, hogy Jókorjött Eső, Szung Kung-ming a leghíresebb vitéz az ég alatt!

– Honnét veszed azt, hogy olyan nagy híres vitéz? – somolygott Kis Forgósziel a bajusza alatt.

– Ki se lehet azt mondani! – ragyogott fel a legény képe. – Igazi férfi ő, tetőtől talpig, kívül-belül! Gyógyuljak csak meg, menten elmegyek hozzá!

– Szóval szeretnél vele találkozni?

– Még ilyet mondani is! – botránkozott meg a másik.

– No hát akkor – vágta ki Kis Forgószél nagy diadallal –, tizennyolcezer mérföldre van ugyan innen, de itt áll most a szemed előtt! –s ezzel Jókorjött Esőre mutatott:

– Ez itten Szung Kung-ming, a Jókorjött Eső!

– Igazán? – gyanakodott zavartan a legény.

– Én vagyok, bizony – nevette el magát Jókorjött Eső is. A legény csak rámeresztette a szemét, aztán nagy tisztelettel hajolt meg előtte:

– Ezt se hittem volna! – tört ki belőle a csodálkozás.

– Nem érdemlem én ezt a nagy tiszteletet! –szabadkozott Jókorjött Eső, de a legény nem hagyta magát:

– Bocsásd meg fáragatlanságom, hogy látó szemmel nem ismertem fel a Tajsan hegyét! – borult térdre előtte. Jókorjött Eső sietve felsegítette s megkérdezte:

– Mi a neved, barátom?

Kis Forgószél, a legényre mutatva, megmondta a nevét, s hogy hová valósi. Mert olyan vitéz volt ez a legény, hogy

Hegyek között a vad tigris – ha meglátja, lelkét veszti,

Vad rablónak a rémület – szívét, epéjét repeszi.

Mert a nevét

Ha kimondják, a fényes hold s a sok csillag mind elsápad,

Ha említik, zúgó folyam vize visszafelé árad!

Hogy aztán ki volt ez a vitéz, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZONKETTEDIK FEJEZET

amelyben Henghajban Kis Forgósziel

marasztalja vendégeit,

de Fényesdombon Vu Szung agyonveri a tigris

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső felállt az asztaltól, hogy félremenjen, s a ház végéhez érve, tántorgásában felrúgta a parazsas serpenyőt, amitől a nagydarab legény megbosszankodott, és meg akarta verni, de Kis Forgósziel közbelépett, megmondta neki, kivel áll szemben. Mikor a legény megtudta, hogy Jókorjött Eső áll előtte, rögvest térdre borult, s fel se kelt volna:

– Hogy látó szememmel nem ismertem meg a Tajsan hegyét! – kiáltotta bűnbánóan. – Bocsásd meg, bátyám, durvaságomat!

– Ki vagy te? – kérdezte Jókorjött Eső, ahogy felsegítette. – Mi a neved?

– Csingho kerületből jött – mutatott rá Kis Forgósziel –, Vu Szungnak hívják, második férfi a családjában. Itt van nálam, egy éve már.

– Sokat hallottam a neved a folyók és tavak vitézeitől! – kiáltott fel örömmel Jókorjött Eső. – Micsoda szerencse, hogy végre találkoztunk!

– Ritka dolog is az, hogy jó vitézek így egymásra találjanak! – jegyezte meg Kis Forgósziel. – Gyertek vissza, beszéljünk még!

Jókorjött Eső, nagy örömeiben karonfogta Vu Szungot, úgy mentek vissza a lakomához. Új barátját persze a maga helyére, a főhelyre ültette volna, de az meg szabódott, csak nem fogadta el. Végül is leült a harmadik helyre, s a házigazda újra bort parancsolt.

Jókorjött Eső örvendezve, hogy új barátja milyen szép szál legény, tüstént érdeklődni kezdett:

– Hogy kerültél ide?

– Részegségemben egyszer odahaza – mesélte Vu Szung – összekaptam egy fogdmeggel. Igen meg voltam dühödve, úgy odacsaptam neki, hogy csak elvágódott. Azt hittem, meghalt, elmenekültem hát ide, hogy bajba ne kerüljek, egy éve már. Aztán megtudtam, hogy szerencsére, nem halt meg. Mentem volna vissza, hogy lássam már egyszer a bátyámat, de elővett a hidegrázás, nem indulhattam. Éppen a hideg rázott, amikor ott melegedtem, s hogy te felrúgtad a serpenyőt, úgy megijedtem, hogy kivert a verejték. Még azt hiszem, meg is gyógyultam tőle! – hahotázott a végén.

Hogy Jókorjött Eső a maguk szállására invitálta Vu Szungot, Kis Forgósziel meg juhot, disznót vágatott a vendégek tiszteletére, azt talán mondanom se kell. Teltek a napok, s Jókorjött Eső egyszer pár ezüstöt nyomott Vu Szung markába ruhára valóra. Persze, mikor Kis Forgósziel megtudta, dehogyis engedte, hogy a pénzét költse. Előszedett a ládáiból egy vég finom selymet, voltak a háznál szabómesterei, szabatott hát a vendégeinek három rend ünneplőruhát.

Közben hadd mondjam el: miért nem kedvelte Kis Forgósziel Vu Szungot? Amikor megérkezett, bizony, igen szívesen fogadta őt is, de az bizony lerészegedett néhányszor, meg garázdálkodni kezdett, s ha a szolgálégyek nem a kívánságára cselekedtek, már mindjárt ütni akart. Így aztán igen rosszba lettek vele, s szaladgáltak egyre a gazdához, bepanaszolták mindenféleképp. A gazda nem tette ki ugyan a szűrét, de már nem bánt vele olyan nyájasan, mint eleinte. Most aztán Jókorjött Eső mindenben segítségére volt, egyre együtt ittak, beszélgettek – úgy látszott, ettől teljesen elmúlt

a baja is.

Amikor új barátjával már együtt töltött tízegynéhány napot, Vu Szung elgondolta magában, hogy most már visszatér Csinghóba, a bátyjához. Kis Forgószél meg Jókorjött Eső persze váltig marasztalták volna, de ő azt hajtogatta, nem kapott már hírt a bátyjáról régóta, fel kell, hogy keresse, mi van vele.

– Nem merlek akkor tovább marasztalni – egyezett bele erre barátja. – De azért, ha jut rá időd, gyere el, látogass meg bennünket!

Kis Forgószél megajándékozta Vu Szungot búcsúképpen arannyal, ezüsttel. Köszönte is szépen, s kérte a bocsánatot az alkalmatlankodásért. Amikor útra készen állt, motyójával a hátán s jó fütykösével a kezében, a gazda megkínálta még utoljára egy búcsúpohárral. Vadonatúj, vörös ujjasában, fehér nemezkalapjában már indult is volna, de Jókorjött Eső várásra intette, beszaladt szobájába, pénzt vett magához:

– Elkísérlek egy darabon – szólott, s öccsével együtt ő is búcsút vett vendéglátójuktól. Hogy megtettek vagy öt-hat mérföldet, megszólalt Vu Szung:

– Messzire vagyunk – kérlelte kísérőit – térjetez haza, bátyám. A Nagyúr bizonyára már vár benneteket!

– Hadd kísérjünk még egy kicsit! – kérlelte barátja. Mentek aztán tovább, s a nagy beszélgetésben észre se vették, hogy vagy két-három mérföld megint mögöttük maradt.

– No de tovább már ne gyertek! – állt meg Vu Szung újra. – Ha ezer mérföldre kísérel is, egyszer csak vége lenne, tartja a mondás!

– Csak pár lépést még! – kérlelte Jókorjött Eső. – Amott az országúton van egy kis kocsmá. betérünk oda egy búcsúpohárra!

Elérték a kocsmát, bementek, le is telepedtek. Jókorjött Eső bort, gyümölcsöt, harapnivalót rendelt, s nekiláttak utolsó mulatozásuknak. Mikor a vörös nap már nyugatra hajlott, felállt Vu Szung:

– Későre jár már. Fogadd, igaz bátyám, négyszeres meghajlásom, amiért nem vetted el magadtól – tisztelgett utoljára barátja előtt. Jókorjött Eső meg nagy örömeben elővett a magából meg az öccséből tíz lat ezüstöt, s átnyújtotta a vándornak búcsúajándékképpen. Az sehogy se akarta elfogadni, szabadkozott, hogy Szung Csiangnál is helye volna ennek a pénznek, s csak akkor csúsztatta keblébe, amikor Jókorjött Eső megfenyegette, hogy nem nézi öccsének, ha nem fogadja el. Jókorjött Eső aztán fizetett, s kimentek az országútra. Vu Szung könnyezve búcsúzott a két testvértől, s nekivágott az útnak, ők ketten meg elindultak hazafelé. Alig mentek vagy öt mérföldet, amikor látják ám, hogy Kis Forgószél vágat velük szemben, két vezetékkel. Meghatottan szálltak ők is nyeregbe s vágattak hazafelé. Hazatérve, a házigazda egy kis borra invitálta őket – szóval ott maradtak Kis Forgószél házában.

Itt aztán elágazik a történet. Vu Szung, hogy elbúcsúzott, ment, mendegélt, estére egy fogadóhoz ért, ott meghalt. Másnap hajnalban felkelt, evett, fizetett, felkapta holmiját, s róttá tovább az országutat.

„Nem volt az üres szó – gondolta meghatottan –, amit a folyók és tavak vitézei Jókorjött Esőről beszélnek! Nem volt hiába a vele találkozásom, igaz testvért ismertem meg benne!” Róttá az utat még jó néhány napig, míg meg nem érkezett Jangku kerületbe. Innét ugyan messze volt még az útja! Dél tájra érkezvén, igen megéhezett, megszomjazott, amikor egy kocsmacégér bukkant fel

előtte. „A boromból három csésze, s a dombon át nem jutsz semmiképp se!” – hirdette kevélyen felírása.

– Hozz ízibe bort, kocsmáros! – telepedett le Vu Szung a kocsmában. Hozott is a kocsmáros bort, eleséget. Vu Szung nekilátott, s fenéig hajtva a nagy csésze bort, elégedetten krárogott:

– Van ám ennek ereje! – állapította meg. – Hé, gazda, hozz még enni-inni!

– Nincs már, csak marhahúsom! – szabadkozott a kocsmáros. – No, hozz abból vagy három fontot, de bort is még! – rendelkezett a vendég.

– Derék jó bor ez! – állapította meg Vu Szung újfent, s újra kért belőle. Mikor aztán megivott vagy három nagy csészével a kocsmáros nem mért már többet.

– Miért nem hozol még bort? – verte meg az asztalt az öklével Vu Szung türelmetlenül.

– Húst, azt hozhatok még! – felelte alamuszin a kocsmáros.

– Azt is lehet, de én bort akarok! – tartott ki a vendég.

– Húst, azt hozhatok még – vágott vissza most már a kocsmáros keményebb szóval –, de bort azt nem!

– Ne bosszants fel! – kezdett haragudni Vu Szung. – Miért nem adsz több bort?

– Vendég uram – magyarázta a kocsmáros –, láttad, mit írtan, ki a cégérre? „A boromból három csésze, s a dombon át nem jutsz semmiképp se!”

– Hát ez meg mi? – álmétkodott bosszankodva Vu Szung.

– Parasztbor az enyém csak – büszkélkedett a kocsmáros – de olyan ereje van, akár az óborknak! Ha az utasember bever, belőle három csészével, úgy lerészegedik tőle, hogy nem tudja megjárni ezt a dombot itt előttünk! Hát még aztán, ha valaki; messzi útról jött!

– De hát én már megittam jó három csészével – hahotázott Vu Szung –, hogy lehet, hogy nem vett le a lábamról?

– Úgy hívják ezt a bort – dicsekedett a kocsmáros tovább – hogy Flaskán Át Illatozó, meg hogy Kimész Oszti Elvágódsz. Mert amikor hozzákezd valaki, hát igen itatja magát az illatával. de egy negyedóra se telik belé, s földhöz vág!

– No, elég a fecsegésedből! – szakította félbe türelmetlenül Vu Szung. – Fizettem eddig becsülettel, hozz még három csészével!

Látta a kocsmáros, hogy Vu Szung nem tágít egy tapodta' se, mit tehetett, hozott neki.

– Felséges egy bor! – lelkesedett Vu Szung. – Megfizetem ér neked minden csészéjével, hozzál csak még!

– Ne vedeld annyira, vendég uram! – csóválta fejét rosszállóan a kocsmáros. – Erős ital ám ez, földhöz vág, nem holmi szirupos orvosság!

– Hagyd el már ezt a locsogást! – bosszankodott is, mulatott is rajta Vu Szung. – Van énnekem orrom, hogy megorrontsam ha bódító volna benne!

A kocsmáros már látta, hogy szóval ugyan nem győzi meg vendégét, hozott megint három csészével. Vu Szung még két font húst is parancsolt hozzá, azt nagy hamar befalatozta, s megint csak nekilátott a bornak. Aztán benyúlt zsákjába a pénzéért:

– Hé, kocsmáros! – mutatta a tenyerén. – Elég lesz ez a borért meg a húsért?

– Elég, elég – nyugtatta meg a kocsmáros –, még vissza is jár belőle.

– Hát vissza nekem ne adjál, hozz bort azért is!

– Ha még inni akarsz, elég ez vagy öt-hat csészére, de nem fogod bírni! – kétségeskedett a fogadós.

– No, hozd akkor!

– Hej, te hórihorgas! Ki fog aztán feltámoogatni, ha elvágódsz?

– Hát ha te, azzal szépen járok! – vágott vissza Vu Szung, de a kocsmáros most az egyszer sehogy sem akart kötélnek állni,

– Nem ingyért ittam, hallod-e? – bosszankodott meg Vu Szung. – Ne ingereld a természetemet, mert szétverek itt mindent, s felfordítom ezt a koszos kocsmát!

– Nem tudok vele mit tenni, teljesen berúgott már ez a fickó! – sopánkodott magában a kocsmáros, s mit tehetett egyebet, hozta a hat csészét. Amint aztán Vu Szung ezt is felhörpintette – tizennyolc csészével ivott meg egyvégtében! Kapta a batyuját, jó fütykösét, s felugrott:

– Be se rúgtam, egy cseppet se! – kérkedett hangosan, azzal indult is kifelé. Az ajtóból még gúnyosan nevetve visszaszólt: – Szóval „a borodból három csésze, s nem jutok át a dombon semmiképp se”? – azzal útnak eredt.

– Hová mész, vendég uram? – szaladt utána ijedten a kocsmáros.

– Mit ordibálsz utánam? – állt meg Vu Szung bosszankodva. – Nem fizettem meg tán mindenért?

– Jó szándékból teszem csak! – magyarázta sebesen a kocsmáros. – Gyere csak vissza, s olvasd el az írást itt a falon!

– Micsoda írást? – gyanakodott Vu Szung.

– Van ám itt a dombon mostanság egy fehér homlokú, dühös tigris, esténként pusztítja a népeket, fel is falt már vagy harminc embert! A hatóság már vadászokat is küldött az elejtésére, s az utakon mindenütt kitétette a hirdetményt, hogy az utasemberek csapatba álljanak, s csak a kígyó, a ló meg a juh órájában keljenek át a dombon! A tigris, a nyúl, a majom, a tyúk, a kutya meg a disznó órájában meg éppenséggel senki se járjon arra! A magányosan járó-keelő utasemberek meg okvetetlen vegyenek társakat maguk mellé. A juh órája már régen elmúlt, s most látom, hogy a majom órájában mennél neki a dombnak kérdés nélkül; ott vesznél menthetetlen, minden haszon nélkül! Pihenj meg inkább nálam, aztán holnapra szépecskén összegyűltök vagy húszan-harmincan, együtt bátorságban nekivághattok.

– Errefelé valósi vagyok én – nevetett hitetlenkedve Vu Szung megjártam már én ezt a dombot vagy hússzor is már, de nem láttam én tigrist erre sose! Ne rémisztgess engem, te tökkelütött! Mégha volna is itt tigris, akkor se ijednék meg tőle!

– Én csak meg akartalak menteni pusztá emberségből! – sértődött meg a kocsmáros. – Ha nekem

nem hiszel, itt a hivatalos írás, gyere, olvasd!

– Eredj ezzel a sületlenséggel! – förmedt most már rá haraggal Vu Szung. – Nem félek én a tigristől, ha ugyan van! Megrémisztenél a tigrissel, ugye, hogy itt maradjak nálad az éjjelre, s akkor aztán kifosszál mindenemből, de még a nyakamat is elvágod?

– Majd lássad magad! – haragudott meg most már a kocsmáros is végképp. – Jó szívvel voltam hozzád, de ha te ezt ezzel adod vissza, menj a magad feje után! Ha nekem nem hiszel, eredj, tessék, amerre akarsz! – s nagy fejcsóválva vonult vissza a kocsmába. Vu Szung meg útnak eredt. Négy-öt mérföld után, amint a domb lábához ért, egy nagy fát pillantott meg. Egy nagy darabon le volt hántva a kérge, s írás látszott a fehér folton. Tudott olvasni valamennyire, kinyújtotta hát a nyakát, s próbálta kibetűzni:

MIVELHOGY A FÉNYESDOMBON TIGRIS PUSZTÍT MOSTANSÁG, AZ UTASEMBEREK CSAK A KÍGYÓ, A LÓ S A JUH ÓRÁJÁBAN KELJENEK ÁT ERRE, MÉGPEDIG CSAPATOKBAN. KÉRETIK, HOGY MEG NE TÉVEDJENEK EBBEN!

– Ezt biztosan az az agyafűrt kocsmáros fabrikálta ide, hogy megijessze vele az utasokat – nevette el magát Vu Szung –, s aztán megszálljanak nála! De én nem vagyok ám ijedős! – azzal marokra fogva jó fütykösét, nekivágott a dombnak. Jól benn járt már az idő a majom órájában, s a vörös napkorong ereszkedett mára hegyek mögé. Vu Szungot fűtötte a bor, ment fel a dombnak derekas menetben. Alig ment egy fél mérföldet, egy romokban heverő templomhoz ért. A hegy istenéé lehetett. Ahogy elhaladt előtte, a kapuján pecsétetes írást pillantott meg. Megállt, hogy elolvassa.

A JANGKUI KERÜLETTŐL. MIVELHOGY A FÉNYES-DOMBON LEGÚJABBAN TIGRIS GARÁZDÁLKODIK, S TEKINTVÉN, HOGY A KÖRNYÉKBELI VADÁSZOK EZ IDEIG KÉZRE NEM KERÍTETTÉK, TUDTÁRA ADATIK MINDENKINEK. HOGY AZ UTASEMBEREK. KALMÁROK CSAK A KÍGYÓ, A LÓ S A JUH ÓRÁJÁBAN KELHETNEK ÁT A DOMBON, MÉGPEDIG CSAKIS CSAPATOSTUL. A TÖBBI IDŐBEN, VALAMINT MAGÁNYOS, UTASOK ÉLETÜK VESZÉLYEZTETÉSE MIATT ERRE NEM MEHETNEK!

A pecsétetes írás láttára most már Vu Szung is kezdett hinni a tigrisben. Már azon volt, hogy visszafordul a kocsmába. „De ha visszafordulok – ötlött az eszébe –, még kigúnyol a kocsmáros gyávaságomért! Azt nem lehet!” – s azzal kimondta hangos szóval is

– Mi a nyavalyát féljek? Gyerünk, neki a dombnak, hadd lássuk, mi lesz! – s folytatta útját. Tüzelte nagyon a bor, a nyakába, hátára engedte hát kalapját, hóna alá kapta jó fütykösét, s neki a dombnak. Ahogy egyszer hátranézett, már le is bukott a nap. A tizedik hónapban járt az év, rövidek voltak már a nappalok, nyúltak az éjszakák, hamar besötétedett.

„Hol itt a tigris? – mondta magában fitymálón. – Csak éppen az ijedtségtől nem mernek erre jární a népek!” – Ment megint egy darabon, hevítette a bor erősen. Egyik kezével jó fütykösét emelgette, a másikkal meg ruháját nyitotta meg a mellén, s botorkáló lábakkal érkezett be a sűrűsödő fák közé. Ott aztán egy nagy, csupasz, sima kőbe botlott. Nekitámasztotta hát a fütykösét, ő maga meg csak lehentereedett, hogy aludjék egyet, amikor hirtelen vad szél sivített végig az erdőn, s ahogy a szél elhaladt, a fák sűrűjéből nagy bömböléssel egy fehér homlokú, dühös tigris ugrott elő.

– Hej! – kiáltott Vu Szung, s felugrott a kő mellől. Marokra kapta fütykösét, s ugrott vele a nagy kő mögé. A tigris éhes is volt, szomjas is volt, két hátsó lábával jól nekirugaszkodva, feldobta magát a levegőbe, s nagy ívben nekiugrott. Vu Szungnak, a nagy ijedtségtől, hideg verejtékként ütközött ki a bor egész testén. De lassabb a szó annál, ami történt: Vu Szung, látva, hogy nekiugrik a tigris,

mint a villám, hirtelen a háta mögött termett. A tigris hátrafelé látja meg az embert a legnehezebben, így hát csak lesunyta a fejét, két első lábával belemarkolt a földbe, s felvetette nagy erővel a derekát, két hátsó lábát Vu Szung felé. Vu Szung azonban, mint a villám, a tigris mellett termett. Mikor a tigris látta, hogy így sem éri el, nagyot bődült, úgy, hogy megremegett tőle a föld, de még a domb is megingott, s a farkával olyat csapott oda feléje, akár egy vasbuzogánnyal. Vu Szung azonban villámgyorsan a másik oldalán termett. Tulajdonképpen, ha embert fog a tigris, csak nekiugrással, hátra való rúgással vagy farka csapásával teszi. Ha aztán egyik sem sikerül, akkor már a mersze, dühössége félig odavan.

A tigris, hogy farka csapásával sem teríthette le ellenségét, dühös bömböléssel fordult neki. Vu Szung ennek láttán, megpörgetvén feje fölött jó fütykösét, teljes erejéből rásújtott. Nagy recsegéssel-ropogással ágak, gallyak tömege hullott az arcába. Nem érte el az ütés a tigrist, elhirtelenkedte a csapást, feje fölött a fütykös beleakadt a száraz ágakba s kettétört; fele maradt csak a kezében. A tigris újabb bömböléssel megint nekiugrott. Vu Szung hátraugrott vagy tíz lépést, de a tigris két szörnyű karmos mancsa csak ott volt az orra előtt. Eldobta hát fütyköse fél darabját is, s megragadva két kezével a tigris tarka bőrét, nyomta le a földre. Hányta-vetette magát a vadállat, de Vu Szung is markolta, szorította le teljes erejéből, nem engedte volna el egy pillantásra sem, a két lábával meg rugdosni kezdte keményen a tigris szemét, homlokát. Bömbölt a tigris keservesen, s kínjában két nagy csomóba gyúrta maga alatt a sarat. Vu Szung beleverte a sárba a tigris pofáját. Amint a tigrisnek elment már az ereje, hogy lebírja Vu Szungot, a vitéz bal kezével erősen megmarkolta tarka bőrét, jobbával meg óvatosan kiengedte a szorításból, s vaspöröly öklével csépelni kezdte a fenevadat. Hatvan-hetven ütés után dőlt a vér a tigris szeméből, szájából, füléből, orrából, alig bírt mozdulni is, csak hörgött. Elengedte Vu Szung, s felkapta a fenyőfák tövéből törött fütykösét, s mert attól tartott, hogy nem dögölt meg teljesen, rásújtott teljes erővel. Akkor dobta csak el a fütykösét, mikor látta, hogy már kiszállt belőle a pára.

„Hogy viszem le én innét ezt a nagy dög tigrist?” – gondolta szédülő fejjel. A kezét se bírta felemelni a vértócsából, kiszállt belőle minden erő, megroggyant keze-lába. Ledőlt a kő tövébe, hogy összeszedje magát.

„Hogy is tudtam ebben a sötétben agyonverni ezt a tigrist? – álmélkodott maga is saját magán. – No, majd világossal kigondolom, hogy vigyem le innét!” Azzal előkotorászta a földről kalapját, s elindult a sűrű erdőben le a hegyről. Alig ment vagy fél mérföldet, amikor a bozótból még két tigris bukkant elő.

– Hej! Most aztán végem van! – sóhajtott el magát, de látta még a sötétben, hogy megállnak. Ahogy jobban odanézett, vette észre, hogy emberek! Tigrisbőrt húztak magukra, ötagú vasvilla volt mindkettőjük kezében.

– Te-te-te krokodilus szívet ettél? – dadogták, amint megpillantották. – Vagy párdúc-epét, oroszlán combját? Neked bátorság epéje van még a csontod veleje helyén is! Hogy mersz egyedül kószálni, fegyver nélkül, itt a dombon? E-e-e-ember vagy te, vagy ördög?

– Hát ti kik vagytok? – kérdezte vissza Vu Szung.

– Helybéli vadászok.

– Aztán mit kerestek itt a hegyen?

– Hát nem tudod? – szörnyűködtek el a vadászok. – Egy nagy fenevad garázdálkodik itt a Fényesdombon, s elfogdossa éjjel az embereket. Elveszett már közülünk is vagy hét-nyolc, a felfalt utasembereknek számát se tudjuk! A kerületi elöljáró kiadta nekünk a parancsot, hogy kerítsük kézre, de hát egyikünk se mer a közelébe merészkedni! Sokszor megpálcáztak már minket, amiért

még nem terítettük le! Ma éjjelre minket küldtek az elejtésére, van velünk vagy tízegynéhány ember is a faluból várjuk ám ökelmét fias csapdával, mérgezett nyilakkal! S ahogy itt lapulunk, hát egyszer csak te sétálsz erre nagy vidáman... persze hogy meghült bennünk a vér! Ki vagy te? Nem láttad a fenevadat?

– Csinghóba valósi vagyok – mutatkozott be Vu Szung – Vu Szung a nevem. Ahogy jöttem itt felfelé a sűrűben, beleütköztem a tigrisbe, s megöltem ököllel, rúgással.

– De hát ez hihetetlen! – kiáltottak fel elhűlve a vadászok. – Nem hiszitek? Itt van rajtam a vére!

– De hát hogy csináltad?

Elbeszélte erre Vu Szung a viaskodást a fenevaddal, nagy örömmel s álmélkodással hallgatták a vadászok. Hívták is mindjárt társaikét, akik vasvillásan, számszerűszen, kardosan, lándzsásan bukkantak elő a sűrűből.

– Miért nem jöttek ők is veletek együtt? – kérdezte Vu Szung. – Igen félelmes volt a fenevad, nem mertek közelebb jönni! Ahogy odaértek a falubéli legények, a két vadász kérte Vu Szungot. mondaná el még egyszer a történetet. Azok, persze egy szót sem hittek belőle.

– Hát ha nem hiszitek – bosszankodott meg Vu Szung –, gyertek, nézzük meg! – Volt acél, kova az embereknél, tüzet csiholtak, fáklyákat csavartak, s megindultak Vu Szung nyomában fel a hegyre. Meg is találták a fenevad hulláját. Hej, megörültek ennek az emberek: rögvest el is szalasztották egyiküket a faluba, a bíróhoz meg a családok fejeihez, tudatni az örömhírt. Hatan-heten meg felkapták a tigris, s indultak vele le a hegyről. Ahogy a domb lábához értek, várta már őket hetven-nyolcvan ember: fogták, vitték elől a tigris, utána meg Vu Szungot gyaloghintón, mentek az egyik család fejének házához, ott fogadták a hőst a bíró meg a családok fejei. Bevitték a tigris a ház nagytermébe, aztán a családfők meg a vadászok körülvették Vu Szungot.

– Ki vagy te, hős bajnok? – kérdezte tőle. – Merre van hazád?

– Idevaló vagyok a szomszédba, Csingho kerületbe, Vu Szung a nevem. Cangcsouból jövet tegnap este a kocsmában a domb alatt leittam magam alaposan, aztán, hogy nekivágtam az útnak, útközben ebbe a fenevadba botlottam – s elmesélte apróra, hogyan végzett a tigrissel öklével, lábával.

– Igazi hős! – lelkesedtek az emberek, s siettek a vadászok, hogy megtraktálják borral, vadpecsenyével. Vu Szung azonban annyira kimerült a viaskodásban, hogy csak aludni akart. Hívatta is gyorsan a házigazda a szolgálégyényeket, vessenek ágyat neki, s lepihent a hős. Másnap hajnalban meg szaladtak az emberek a kerület mandarinjához, megvinni a hírt neki is, s tigrisvivő ágyat is eszkábáltak, hogy azon vigyék be az elejtett fenevadat hozzá.

Másnap hajnalban, mikor Vu Szung felkelt, már ölték is a családfők a birkát, készítették a bort, s várták vele a nagyterem előtt. Mihelyt megmosdott, belebújt ruhájába, s megkötötte fejkendőjét, jöttek elébe a népek, sorra megismerkedni vele. A családok fejei magasra emelt boroscsészével köszöntötték:

– Nem is tudni, hány embert pusztított el ez a fenevad – hálálkodtak –, s mennyi botot kaptak érte vadászaink! De eljöttél szerencsére te, nemes bajnok, s megszabadítottál minket tőle! Boldog az egész falu népe, ez az egy, s szabadon járhatnak-kelhetnek most már az utasok, ez a másik! Ezt a sok jót pedig mind neked köszönhetjük!

– Nem vagyok én olyan hős – szabódott Vu Szung –, beárnyékkolt engem a ti szerencsétek, úgy történhetett csak!

De az emberek csak tovább lelkesedtek érte, s azon melegében nagy lakomával tisztelték meg. Aztán felkapták a tigrist, rátették a tigrisvivő ágyra, Vu Szungot pedig megajándékozták egy vég virágos selyemmel, s azzal megindultak a kerületbe. A mandarin már embereket küldött a hős elébe. Tisztelegtek azok előtte illendően, azzal négy szolgalegény fogott egy fedeles gyaloghintót, beletessékelték Vu Szungot, vitték előtte a tigrist, letakarva a vég selyemmel.

Mikor Jangku népe meghallotta, hogy egy vitéz megölte a fényesdombi tigrist, mohó kíváncsisággal tódultak ki az utcára elébe. Vu Szung a gyaloghintóból mindenfelé csak tülekedő fejek, vállak tömkelegét látta, amint úton-útfélen nyomakodtak közelebb, látni őt meg a tigrist. A kerületi hatóság kapujában már várta őket a mandarin. Vu Szung leszállt a gyaloghintóból a tigrist meg letették a kapu elé az útfeljáróra.

„Bizony, más nem is tudta volna agyonverni ezt a tigrist!” – gondolta magában a mandarin, ahogy elnézte Vu Szung hatalmas termetét meg a selymes bundájú, hatalmas fenevadat, s meghívta a bajnokot hivatalába. Vu Szung, hangos üdvözlést kiáltva, hajolt meg előtte.

– Hát hogy verted agyon ezt a fene tigrist, tigrisölő nagy vitéz? – kérdezte tőle a mandarin. Tátva is maradt a szája mindenkinek, ahogy Vu Szung elbeszélte a viaskodást. A mandarin borral kínálta, s átnyújtotta neki az ezer köteg pénzt, amit a családfők szedtek össze jutalomképpen.

– Csak a ti szerencsétek árnyékában tudhattam ezt a fenevadat agyoncsapni – szabódott Vu Szung –, nem az én érdemem ám ez! Hogy is fogadhatnám el ezt a jutalmat? Hallottam azonban, hogy büntetést kaptak a vadászok nagyuramtól e miatt a bestia miatt, engeddd meg hát, hogy nekik adjam ezt a pénzt!

– Tégy, ahogy gondolod, nemes bajnok! – mondta jóváhagyólag a mandarin. Vu Szung fogta is a pénzt, elosztotta új barátainak. Látta a mandarin, milyen bőkezű, nemes lélek, ki akarta tüntetni hát, s ezt mondta neki:

– Bárha te Csinghóba való vagy is, csak egy hajításnyira van az innét. Mit szólnál hozzá, ha felfogadnálak cirkáló-hadnagyaim közé?

– Tisztesség lenne az nekem egész életemre – köszönte meg hálás szívvel Vu Szung. Azon nyomban szólította is a mandarin az egyik jegyzőt, írja meg az írást, s Vu Szung a kerület cirkáló-hadnagya lett. De a családok fejei se hagyták még békén: itatták-etették, lakomáztak vele még három-négy napig nagy győzelme öröme.

„No, ezt se hittem volna – gondolta magában Vu Szung meglepődéssel –, hogy elindulok a bátyámhoz, s Jangkuban cirkáló-hadnagy leszek!” Ott is élt ettől kezdve, szerette a mandarin erősen, ismerték a hírért az egész környéken.

Kér-három nap elteltével, amint Vu Szung kiment egyszer a hivatal elé, hogy sétáljon egyet, egyszer csak menés közben megszólította hátulról valaki:

– Nagy szerencsédben, hadnagy uram, már meg se emlékezel rólam?

Ha nem találkozott volna Vu Szung ezzel az ismeretlennel, akkor nem történt volna az, hogy

Jangku földje vidékében

Holttest ázik envérében.

Mert hát

*Sivöltve csapta le éles kard a fejét,
Pengéjéből vére freccsen már szerteszét.*

Hogy aztán ki volt az, aki Vu Szungot megszólította, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZONHARMADIK FEJEZET

amelyben Vangné asszony mohó kapzsiságában

paráználkodásra csábít,

de Jün öcskös nagy zenebonát rendez

a teázóban az igazságért

Ott tartottunk, hogy Vu Szung éppen megfordult, s tisztelettel köszöntötte megszólítóját, mert nem volt az más, mint tulajdon testvérbátyja, Vu Ta.

– Hogy kerülsz ide, bátyám? – kérdezte tőle. – Nem láttalak több mint egy éve már!

– Elmentél már jó ideje, öcsém – mondta szemrehányóan a bátyja –, miért nem írtál? Haragszom ám rád, bár örülök is neked!

– Miért haragszol, miért örülsz?

– Haragszom igen, mert az után a verekedés után engem napról napra csak berendeltek a hatóság elé, vallattak, faggattak egy álló hónapig, nem volt nyugovásom! Hogy meg örülök is, az meg azért van, mert megházasodtam nemrég, de a szegyetelen csinghóbeliek lépten-nyomon csúfot űztek belőlem, nem volt, aki pártunkat fogta volna. Most aztán, hogy te itt vagy, nem mer majd szellenteni se senki! Nem nyughattam meg tőlük sehogyan se, fogtam hát magam, ide költöztünk.

Tudjátok meg, kedves hallgatóim: Vu Ta és Vu Szung egy anyától született, édestestvérek voltak, de Vu Szung nyolc láb magas, délceg, hatalmas vitéz, irtózatos erővel minden porcikájában; különben hogy is tudta volna agyonverni azt a fene tigris? Ez a Vu Ta azonban még az öt lábat se ütötte meg, csúnya képe volt szegénynek, az egész ábrázata kész nevetség. A csinghóbeliek, hogy ilyen törpe volt, csak Háromhüvelykes Faszegnek titulálták. Csinghóban volt aztán egy nagy ház, ott élt egy szolgáló, családi neve Pan, személyi neve Csin-lien volt, azaz Aranylótusz. Megvolt már húszéves, de ritka szépséggel megáldva. Mikor egyszer a ház ura meg akarta környékezni, hát elszaladt, és bepanaszolta a feleségénél. A gazdája ezért annyira meggyűlölte, hogy kivetette a házából, s nem kért Vu Tától egy garast se érte, ingyért odaadta neki, összeházasította vele bosszúból. Erre a csinghóbeli naplopók, tekergők nap nap után oda jártak a házukhoz, csak azért, hogy csúfot űzzenek belőlük. Látta az asszony is, milyen hitványka ember lett a férje, csúf, mint az ördög, s nem tud a szerelmeskedéshez, nem jó semmire, így hát ő is szeretőt tartott magának. Félénk, gyengécske ember lévén Vu Ta, mit tehetett mást, mint tűrte, hogy mihaszna fickók kiabálják az ajtaja előtt: „Kutya szájába került a zsenge báránypecsenye!” Így hát nem is volt Vu Tának maradása Csinghóban, átköltözött Jangkuba, a Bíborkő utcába, ott folytatta régi mesterségét, a lepényárulást. Ezen a napon éppen a hatóság épülete előtt kínálgatta lepényeit.

– Hallottam én, öcsém – folytatta –, a minap itt az utcánkban, hogy nagyban beszélnek az emberek: valami Vu nevű vitéz agyonverte a fényesdombi tigris, s a mandarin úr megtette ezért cirkálóhadnagyának. Gyanítottam én mindjárt, hogy te lehetsz, s most szerencsére beléd is botlottam. Nem is árulok már tovább, gyere el velem hozzánk!

A kanyargós utcákon végre megérkeztek Vuék háza elé. Ott állt az egy teázó mellett.

– Nyiss ajtót, asszony! – kiáltott Vu Ta be az ajtón. Fellibbent az ajtófüggöny, s felesége kidugta a fejét:

– Mit jössz haza ilyen korán? – zsörtölődött.

– Megjött az öcsém, a sógorod, hadd mutassalak be neki! Az a hős vitéz – magyarázta tovább a

feleségének büszkén – aki agyonverte a fényesdombi tigrist!

Az asszony keresztbe tett kézzel, mély meghajlással kívánt tízszeres szerencsét sógorának, amint beléptek.

– Foglalj helyet, sógorasszony! – udvariaskodott Vu Szung, azzal mély bókkal tisztelgett előtte, délceg, daliás szépségében. Olyan volt, mint egy aranyhegy, akár egy jádeoszlop.

– Ne szégyeníts meg! – segítette fel zavartan az asszony. – Hallottam én Vang nénitől itt a szomszédból, hogy jön a tigrisölő hős, mentünk is ki, hogy megnézzük, de elkéstünk már. Szóval te vagy az? Gyere fel az emeletre!

– Majd én szórakoztatom a sógort – pillantott Aranylótusz a férjére –, te meg hozz egy kis bort meg egyebet, hogy megvendégeljük!

Megyek is sürgölődött a férj, s máris indult. Aranylótusz kedvtelve méregette Vu Szung délceg természetét, s egyre azon járt az esze, hogy lehet két testvér ennyire különböző.

„Nem élnék hiába, ha egy ilyen legényhez mentem volna! – gondolta aztán elkeseredve. – Ki se állhatom már ezt a Háromhüvelykes Faszeget, három részt ember csak az, de hét részben már kósza lélek! Ez a Vu Szung meg egy tigrist is agyonvert, nagy erő lakozhatik benne! – gondolta sóváran. – Úgy hallottam, még nem házas, mi lenne, ha meghívnám, hogy költözzön hozzánk! Igazán a sors hozta az utamba!” Azzal mosolyogva fordult sógorához:

– Mióta vagy itt, sógor?

– Vagy tíz napja érkeztem.

– Hol van szállásod?

– Csak itt a hivatalban.

– De hát az nem lehet valami kényelmes!

– Egyedül vagyok, megférek én könnyen akárhogy, meg aztán ott vannak a katonák szolgálatomra.

– Gondolom, hogy szolgálhatnak ki téged azok! – sopánkodott az asszony. – Nem költöznél ide hozzánk? Volna meleg vized reggelre, estére, magam főznék rád, nem az a mocskos népség!

– Hálásan köszönöm, sógorasszony! – hálálkodott nagy jámborul Vu Szung.

– A feleséged ugye máshol lakik? – érdeklődött az asszony továbbra is ártatlan képpel. – Elhozhatnád ide őt is!

– Nem vagyok én még házas! – pirult el egy kicsit Vu Szung.

– Hány tavaszt számlálsz, sógor?

– A huszonötödikben vagyok.

– No, három évvel vagy idősebb nálam – állapította meg az asszony elégedetten. – Hogy kerültél ide?

– Cangcsouban voltam több mint egy évet. Azt hittem, még Csinghóban lakik a bátyám, nem is

sejtetem, hogy ide költöztetek.

– Ne is szóljunk erről! – sóhajtotta az asszony. – Igen megjártam, hogy hozzámentem a bátyádhoz, mert csak csúfot üztek belőlünk! Tovább ott már nem lakhattunk, el kellett költöznünk, de ha már itt vagy te, a hatalmas, délceg bajnok, nem mer ám senki egy rossz szót se szólni!

– Bátyámnak is megvan a maga természete – szólott csöndesen Vu Szung –, nem olyan izgága ember, mint én.

– Ugyan mit szépítgeted? – nevetett édesen Aranylótusz. –, Nincsen az embernek nyugta, hogyha nem kemény a csontja”, szól a mondás! Szókimondó voltam világéletemben, ki nem állhatom az afféle „háromszorra se felel, negyedszerre elszelel”-félüket!

– Inkább talán a bátyám nem akar háborítani téged mindenfélével.

Megjött közben Vu Ta megrakodva borral, hússal, gyümölcscsel.

– Eredj, asszony, készítsd a lakomát! – rendelkezett.

– Látod az oktalant! – fordult Aranylótusz a sógorához. – Itt ülök veled, s már elhajtana! Kérd meg inkább Vang nénit a szomszédból! – kiáltott vissza.

Leültek a lakomához. Vu Ta a feleségét ültette a főhelyre, maga meg az asztal végén foglalt helyet.

– Ne haragudj, sógor, a hitványka fogadtatásért! – emelte Aranylótusz boroscészéjét. – Igyál egyet!

– Hálás köszönetem, sógorasszony – szégyenkezett Vu Szung – de ne mondj ilyet!

A jámbor Vu Ta csak melegítgette, töltögette a bort, s a viláért se ügyelt volna másra. Az asszony meg egyre jobban nekividámódott, s hangosan ráripackodott sógorára:

– Mi dolog az, hogy nem veszel se a halból, se a húsból? – s azzal megrakta tányérját a legjobb falatokkal. Vu Szung, nagy jámborságában, rokoni szeretetre vélte az egészet. Nem is gondolta, hogy szolgáló volt az asszony azelőtt, s igen értette a módját az effélének. Vu Ta, persze, a maga ügyefogyottságában, nem értett semmit a vendéglátáshoz. Aranylótusz csak hajtogatta a poharakat, s tekintete egyre Vu Szungon nyugodott, úgyhogy az már nem is állta tovább, csak lesunyta a fejét, s azt se tudta, mitévő legyen. Mikor már megittak vagy tíz csészével, fel is állt.

– No, igyál még egy kicsit! – nógatta a bátyja.

– Jövök én még! – szabadkozott Vu Szung, azzal elbúcsúzott.

– Aztán költözz át ide, sógor – kiáltott utána Aranylótusz mert ha nem jössz, csúfot üznek belőlünk megint! Különb vagy te mindenkinél! Te meg – fordult a férjéhez – készíts elő neki egy szobát, nehogy azt mondják a szomszédok, hogy nem tudjuk, mi illik, s mi nem!

– Igazad van, asszony! – egyezett bele örömmel a férj. – Gyere hozzánk lakni, öcsém, véd meg a házunkat!

– Ha már így gondoljátok – fordult meg Vu Szung – még ma este áthurcolkodom.

– Ne feledd, sógor – kiáltott utána utoljára még Aranylótusz –, igen várlak!

Vu Szung, hivatalába menvén, rögvest bejelentette a mandarinnak költözési szándékát.

– Nemes családi érületről teszel tanúságot – mondta megindultan a mandarin, s persze hogy engedte. Mikor az asszony meglátta, hogy betoppan az ajtón, nyomában a cókókját hozó katonával, hangos kacagással örült meg neki akár az éjféltor talált kincsnek. Vu Ta meg ácsmestert hívatott, s az alsó részben elválasztott öccsének egy szobát, berendezvén azt ággyal, két számolyszékkel, tűzhellyel. Ott is aludt már Vu Szung aznap este. Másnapra kelve, Aranylótusz már korán mosdóvizet melegített, szájöblítő vizet készített neki, megkötötte a fejkendőjét is, úgy engedte útjára, a reggeli szemlére.

– Aztán a szemle után hazagyere ám enni! – kiáltott utána. – Nehogy máshová menj nekem!

Mire megjött, az asszony megmosta kezét, levágta körmét, kicsinosította magát, úgy várta a reggelivel. Amikor leültek mindhárman az asztalhoz, két kézre fogta a teát, úgy adta át sógorának.

– Ha ennyit fáradsz velem, sógorasszony – restelkedett Vu Szung – nem lesz nekem nyugovásom se alvásomban, se ételemben! Rendelek én ide inkább egy katonát!

– Hát már hogy, beszélhetsz ilyen idegen módjára? – pergett sebesen vissza az asszony nyelve. – De mást én így ki se szolgálnék, csak a mi vérünket, húsunkat! Ha egy katonát küldenél nekem a mocskos üstjével, lábasával, még nézni se bírnám, amit csinál!

Egyszóval így élt Vu Szung a bátyja házában. Másnap aztán pénzt adott bátyjának, hogy vegyen süteményt, teát, gyümölcsöt, s meghívta vendégségbe a szomszédságot bemutatkozásképpen. Mondanom se kell, igen szívesen fogadták kedvességét. Pár nap múlva meg Aranylótusznak vett egy vég szép, tarka, ruhára való selymet.

– Hogy tehetsz ilyet, sógor! – kacarászott negédesen az asszony. – De ha már te adtad, nem merem visszautasítani, el kell hogy fogadjam! – Megvoltak hát egyelőre igen jól egymással. Vu Ta járta mindennap az utcákat a lepényeivel, Vu Szung meg ment minden reggel hivatalába. De ha korán jött, ha későn, mindig várta Aranylótusz meleg levessel, rizzsel, s traktálta egyre nagy szívességgel, úgyhogy a végén inkább már nem is jött meg. Aranylótusz erre ingerkedni kezdett vele, de békétűró ember volt ám Vu Szung, nem haragudott meg érte.

Ha mondanám, hosszú lenne, rövidebb hát, ha nem is mondom. Észre se vették, elmúlt már több mint egy hónap, a tizenkettedikben jártak már. Erős szelek fújtak napokon keresztül, sötét fellegek tornyosultak mindenfelől az égen, s egy reggelen sűrű pelyhekben hullni kezdett a hó, el sem állotta hóesés éjfélig. Másnap reggel Vu Szung elment szolgálatba, s délidő is elmúlt már, még mindig nem jött meg. Vu Tát Aranylótusz elhajtotta árulni, Vang nénivel bort, pecsenyét hozatott, Vu Szung szobájába, meg odaállított egy parázsas fazekat:

„No, ma aztán elcsábítom – tökélt el magában –, magamhoz hajlítom a szívét! Nem hiszem, hogy meg ne mozdulna benne a szerelem!” Azzal kiállt egy szál egyedül az ajtóba, úgy várta már.

Jött aztán Vu Szung, fagyott kristályként ropogott lába alatt a hó. Az asszony fellebbentette az ajtófüggönyt, s mosolyogva sietett elébe:

– Nem fázol, sógor? – kérdezte.

– Kedves vagy, sógorasszony – felelte Vu Szung jámborul –, hogy ennyit gondolsz velem! – Bementek, ledobta nagy nemezkalapját. Aranylótusz két kézzel kapott utána.

– Ne fáradj vele! – restelkedett Vu Szung, azzal leverte róla a havat, s felakasztotta a falra, majd leoldotta izsákját, ledobta papagájzöld bélelt selyemkabátját, s vitte be a szobájába.

– Várlak ám már reggel óta! – sürgölődött körülötte Aranylótú – Miért nem jöttél meg reggelire?

– Elhívott egy ismerősöm – mentegetőzött Vu Szung –, de aztán hozzánk szegődött harmadikul valaki, hogy igyunk, azt már nem álltam, jöttem haza egyenest.

– No, gyere a tűzhöz! – buzgólkodott az asszony.

– Az bizony jó lesz! – egyezett bele Vu Szung, és fagyos csizmája helyébe puha cipőt húzott, harisnyát váltott, majd odahúzta az egyik zsámolyszéket a paraszas fazékhoz. Aranylótusz közben becsukta az elülső ajtót, de be a hátsó ajtót is, aztán hozta be a bort, gyümölcsöt, sok finom falatot, s rakta le Vu Szung asztalára.

– Bátyám nem jött még meg? – kérdezte Vu Szung.

– Kimegy árulni mindennap, tudod! Gyere, igyunk meg egypár csészével!

– Várjuk meg azért inkább a bátyámat!

– Mit várjuk? Úgyse győznénk kivárni! – mondta bosszúsan Aranylótusz, s tette máris a bort oda melegedni.

– No várj akkor, majd én! – készségeskedett Vu Szung, s nekilátott, Aranylótusz meg ügyesen odahúzta a másik zsámolyszéket is a paraszas fazék mellé. Vu Szung kitöltötte a bort, Aranylótusz megragadta az egyik csészét:

– Fenéig sógor! – nézett Vu Szung szemébe, s nyújtotta neki. Kiitták egy hajtásra, s most Aranylótusz töltött.

– Hideg az idő, igyuk meg a párját! – mosolygott huncutul.

– Legyen a kedved szerint! – s kiitták ezt is. Most meg Vu Szung töltött, majd megint Aranylótusz, s nyújtották egymásnak a csészét egyre-másra. Kivillant az asszony fehér melle ruhája mögül, felhő fűrtjei arcába lógtak, s nagy mosolyogva fordult sógorához:

– Hallottam az egyik naplopótól, hogy te a keleti utcában egy kis énekeslányt tartasz magadnak. Mi igaz ebből?

– Mit hallgatsz, sógorasszony, az idegenek ostoba beszédére? – jött zavarba Vu Szung. – Nem vagyok én afféle!

– Nem hiszem én! – ingerkedett az asszony. – Attól tartok, más van a nyelveden, mint a szívedben!

– Ha nem hiszed, kérdezd meg a bátyám!

– Mit ért ő ehhez? – legyintett megvetően Aranylótusz. – Ha értene ehhez, nem lepényt árulni járna! Igyunk, sógor, még egy csészével!

Felhajtottak még vagy három-négy csészével. Aranylótusznak már a harmadik pohár után igen megbizsergett, megdobogott a szíve, alig bírta leplezni fűrgé csevegésével. Vu Szung is gyanút fogott valamennyire, mert csak lesunyta a fejét. Amikor egyszer Aranylótusz felállt, hogy megint bort melegítsen, visszajöttében fél kézbe fogta a borosedényt, a másikat puhán Vu Szung vállára tette:

– Nem fázol, sógor, ebben az egy szál ruhában? – cirógatta meg.

Vu Szung, bár lassú eszű volt, de gyanúja ettől csak megerősödött, s nem válaszolt.

– Nem értesz te ehhez! – vette ki Aranylótusz ingerkedve a tűzpiszkálót a kezéből. – Majd csinállok én tüzet neked, forróbbat, mint ez a parázs!

Vu Szung már kezdett haragra gerjedni, de most se válaszolt. Az asszonyon azonban annyira erőt vett a vágyakozás, hogy észre se vette, hanem otthagya a tüzet, kitöltött magának egy csésze bort, kiitta a felét, s nyújtotta a csészét sógorának, szemébe villantva szemét:

– *Ha szívelsz engem, idd meg a másikfelét!* – mondta duruzsolva. Vu Szung azonban ellökte a kezét:

– Nem tudsz szemérmes, sógorasszony? – ugrott fel felháborodva, félrelökte Aranylótuszt, és dühtől kikerekedő szemmel kiáltott rá: – Tisztességes, becsületes férfiember vagyok én, nem holmi afféle erkölcsöt nem ismerő, családot nem tisztelő, parázna disznó! Hagyj fel, sógorasszony, ezzel a szégyentelenséggel! Mert ha egyszer szél fű, haraszt rezdül, ha tudni is fogom, te vagy az, de az öklöm nem fog megismerni! Meg ne csináld ezt még egyszer!

– Csak tréfálkoztam veled! – rúgta ki maga alól, vérvörösre vált arccal Aranylótusz a zsámolyszéket. – Nem gondoltam, hogy komolyan veszed! Hogy feledkezhetsz így meg magadról? Nem tudsz tiszteletet? – s rohant le az asztalneművel a konyhába. Vu Szung ott maradt dühével a szobában egyedül.

A juh órájában járt már az idő, amikor Vu Ta belökte terhével a kaput. Aranylótusz sietve szaladt elébe. Az árus letette holmiját, majd követte feleségét a konyhába.

– Ki bántott? – kérdezte ijedten, mikor látta, hogy az asszony szeme vörös a sírástól.

– Mindenki csúfot űzhet belőlem, mert te gyáva vagy! – zokogta Aranylótusz.

– Ki mert belőled csúfot űzni?

– Ugyan ki? – gúnyolódott Aranylótusz. – A te drágalátos öcséd! Amikor láttam, hogy jön haza a nagy hófúvásban, gyorsan bort készítettem neki, s kínáltam vele. Ő meg látta, hogy egyedül vagyok, hát kikezdett velem!

Vu Ta félretolta feleségét, s sietett öccse szobájához:

– Nem ennél, öcsém, egy kis süteményt? – kiáltott be neki. – Hoztam neked!

Vu Szung meg se mukkant, csak emésztődött magában. Jó idő múlva aztán ledobta házi cipőjét, felöltözött a kijáró ruhájába, felkapta iszákját, felkötötte fejkendőjét, fejébe nyomta kalapját, s ment kifelé.

– Hová, öcsém? – kiáltott utána meghökkenve a bátyja, de az nem felelt egy szóval sem, csak ment.

– Kiáltok utána, s nem is válaszol – mondta Vu Ta méltatlankodva feleségének, visszamenvén hozzá a konyhába –, csak megy el, a hivatal felé. Csak tudnám, hogy mi ez?

– Te moslékos vödör! – förmedt rá Aranylótusz. – Mit van ezen nem érteni? Nincs pofája a szemünkbe nézni, azért megy el! De én többet meg nem engedem, hogy betegye a lábát a házba!

– De ha elköltözik, csak minket fognak szóbeszédbe megint! – aggodalmaskodott a férje.

– Te ostoba tökfilkó! – szidta Aranylótusz dühében. – Hát azért nem gúnyolnak majd, hogy kikezdett velem? Élj velem együtt, ha akarsz, de én ki nem állhatom! Akkor már add ki a válólevelemet, s maradj velem magadnak!

Vu Ta, szegény, meg se mert mukkanni. A nagy veszekedés közben jött vissza Vu Szung egy katonával. Összeszedték a holmiját, s mentek vele kifelé.

— Miért költözöl el, öcsém? – szaladt utánuk a bátyja.

– Ne kérdezd. bátyám – szólt Vu Szung, fogát csikorgatva – mert igen csúf dolgok derülnek ki, ha megmondom! Hagyd csak rám!

Vu Ta persze erre se mert szólni egy mukkot se, hagyta öccsét, hogy elmenjen. Aranylótusz közben odabent átkozódott:

– Ez aztán remek! A tulajdon testvéröccse, cirkáló-hadnagy, nemhogy istápolná bátyját, sógorasszonyát, hanem még belemar az emberbe! Virágozhat is a dinnye, de legszebb az üres béle! Adj hálát a magas égnek, hogy elmegegy! A leggonoszabb ellenségünk pusztul el a szemünk előtt!

Vu Ta, felesége haragja láttán, azt se tudta, hová legyen. Magában szepegett csak boldogtalanságában, s igen nyugtalanította a dolog.

Vu Szung visszaköltözött a hatóság épületébe. Vu Ta meg, ahogy szokása szerint járta az utcákat lepényes kosarával, titkon abban reménykedett, hogy a hivatal előtt majd csak beléütközik, s szót válthat vele, de az asszony keményen ráparancsolt, hogy még képpel se merjen fordulni arrafelé, ezért hát be se tért abba az utcába.

Telt, múlt az idő, eltisztult a hóesés, kiderült a nap. Már több mint két éve volt annak, hogy a kerületi mandarin átvette hivatalát. Összeszedett már jó sok aranyat, ezüstöt, el szerette volna már küldeni a rokonságának a Keleti Fővárosba, használnák fel ottan az ő előléptetése érdekében. Tartott azonban tőle, hogy elrabolhatják a kincseket az úton, azon gondolkodott, kire is bízhatná a küldeményt. Persze, rögtön Vu Szung jutott az eszébe.

„Őt kell elküldenem vele! – döntötte el magában. – A legjobb vitézem, nem ijed majd meg a saját árnyékától!” Hívatta is rögtön, s közölte vele a megbízást.

– Ha épségben visszatérsz, gazdagon megjutalmazlak! – kecsegtette.

– Sok jótéteményedért meg is kell, hogy tegyem, uram s parancsolóm! – hajlott meg mélyen Vu Szung. – Meg aztán úgyse jártam még a Keleti Fővárosban, legalább széjjelnézhetek ott egy kicsit. Csak azt kérem, igazíts útba pontosan.

A parancs vétele után Vu Szung sietett szállására, pénzt vett magához, aztán egy katonájával együtt összevásároltak bort, húst, halat, gyümölcsöt, s mentek a Báborkó utcába. A bátyja éppen megjött az árusításból, s nagy örömmel tessékelte befelé őket. A katona ment a konyhába, előkészíteni a lakomát. Aranylótuszban meg, hogy meglátta Vu Szungot a nagy készülődésben, felébredt a régi szerelem:

„Csak nem azért jött vissza, hogy az eszébe jutottam? – habozott magában kétség s remény között. – No, majd szép lassan vallatóra fogjuk!”

Gyorsan berizporozta arcát, rendbe szedte haját, s a legszebbik ruháját öltötte magára, úgy szaladt a vendég fogadására:

– Nem tudom, jól látok-e, sógor? – ámuldozott. – Nem láttunk már jó ideje! Azt se tudtam, mire véljem, küldtem én felétek a bátyádat mindennap, hogy keressen meg, de sose talált rád! Igen örülünk, hogy megint látunk, de mit költekezel ennyire? – sopánkodott a lakoma előkészületei láttán.

– Volna egypár szavam veletek – felelte kurtán Vu Szung azért jöttem csak.

– No, gyere fel akkor az emeletre! – nyájaskodott az asszony.

Helyet foglaltak az emeleten mind a hárman. Vu Szung a háziakat ültette a főhelyre, s a katona felhordta az ételt-italt. Vu Szung ivásra biztatta bátyját és sógornőjét. Aranylótusz persze megint csak őrajta legeltette a szemét mindvégig, de Vu Szung csak az ivással törődött, rá se hederített. Mikor aztán már ötödszörré járt körbe a boroskancsó, felállott Vu Szung, csészéjével a kezében:

– Kedves, szeretett bátyám – fordult Vu Tához a mai nap a mandarin parancsot adott, hogy menjek a Keleti Fővárosba. Holnap indulok. Legalább negyven-ötven nap, de talán két hónap is, mire megjövök. Lenne hozzád egypár szavam: te gyengécske, félénk ember vagy, s ha én nem vagyok itthon, még csúfot üznek belőled. Ezért azt mondom neked, hogy ha eddig tíz teher lepénnyel árultál ki egy nap, ne árulj ki holnaptól, csak öt teherrel. Később indulj, korábban térj vissza, s ha hazatértél, ereszd le az ajtófüggönyt, zárd be a kaput, sok szóbeszédőtől megkíméled majd ezzel magad. Ha netán valaki kötekednék veled, te ne ereszkedj veszekedésbe vele, eligazítom majd én a dolgát, ha megjöttem. Idd fenéig a csészéd arra, hogy megfogadod a szavamat!

– Jól szóltál, öcsém! – felelt Vu Ta meghatottan. – Követem a szavad! – s azzal fenéig ürítette a csészéjét. Vu Szung pedig újra töltötte poharát, s Aranylótuszhoz fordult:

– Okos ember vagy te, sógorasszony – kezdte –, nem kell, hogy sokat cifrázzam. Jámbor ember az én bátyám felettébb, rád hagyatkozik sok mindenben. Ne feledd azonban, hogy több a belső derékség, mint a külső vitézség! Neked itt biztos otthonod van, mire való a bátyámat keseríteni? Hallottad biztosan a régi mondást: „Arra való a kerítés, hogy a kutya ne menjen a kertbe!”

Aranylótusz a füléig elvörösödött ezekre a szavakra, az arca bíborszínt játszott:

– Te mocskos fajankó! – ugrott fel szitkozódva. – Összeszedtél mindenféle mendemondát, aztán itt csúfot üzöl belőlem! Ha nem is vagyok kalapos, kendős férfi, csak fecsegő asszonyszemély, azért tudd meg, hogy megbírok én akármelyik férfival erőben, megülöm én a lovat is, s szembe merek nézni akármelyik tisztességes emberrel! Még egy hangya se léphette át küszöbömet, amióta férjhez mentem! Mit fecsegsz itt össze kerítésről, kutyáról? Üres fecsegés az, amit műveltél, nem találtak célba a köveid!

– Ha így van, sógorasszony – mondta derűsen Vu Szung – akkor nagyon helyesen van! Csak éppen az legyen a szívedben is, ami a szádon! Jól jegyezd meg, bátyám, mit mondott a feleséged, ürítsük csészénket az ő szavaira!

Aranylótusz azonban ellökte a feléje nyújtott csészét, és szaladt le az emeletről:

– Te bölcs férfiú – kiáltott vissza a lépcsőről nagy dühében – azt se tudod, hogy tisztelettel tartozol bátyád feleségének, akár az anyádnak? Azt se tudtam, hogy a világon vagy, mikor férjhez mentem, s most meg idejössz, s fiatalabb létedre parancsolgatni mersz nekünk? Amióta csak itt vagy, egyre csak bánatot zúdítasz a fejemre! – ment le zokogva a lépcsőn, elárulva igazi érzelmeit. A két fivér még iddógált egy darabig, aztán elbúcsúztak.

– Eredj, öcsém – mondta Vu Ta –, de aztán jöjj vissza hamar! – s kibuggyantak a könnyei.

– Hagyd is azt a kereskedést, bátyám – mondta Vu Szung – maradj te csak idehaza, majd küldök én pénzt neked! – Azzal már lépett is ki a kapun, de visszaszólt:

– Aztán ne feledd a szavaimat, bátyám!

Itt aztán elágazik a történet. Vu Szung útra kelt a Keleti Fővárosba, a bátyja meg hűségesen megfogadta szavát, hiába szidta, káromolta az asszony nap nap után. Csak hallgatott magában, de fele annyi lepényt vitt csak kiárulni, s jó korán hazajött. Alighogy letette a terhét, már csukta is be az ajtót, s otthon ült egész nap. Igen megbosszankodott ezen Aranylótusz, s rázta az öklét a férje orra előtt:

– Te hülye! – szidta. – Ilyet én még nem láttam, hogy valaki fényes nappal bezárkózzék! Még azt mondják a népek, hogy az ördögtől félünk! Az öcséd ostoba fecsegésére hallgatsz persze, attól nem félsz, mit mondanak majd a szomszédok a hátunk mögött!

– Mondjanak, amit akarnak! – felelte higgadtan a férje. – Helyes volt az öcsém szava, sok mindentől kíméljük így meg magunkat.

– Pfuj, te mocskos! Hát férfi vagy te, hogy nem mersz a magad esze után menni, hanem csak hagyod magad bujtogatni mások által?

– Nem úgy van! – hadonászott Vu Ta a kezével. – Színarany az öcsém minden szava, hallgatok rá! – s ment minden tovább, úgy, amint Vu Szung azt meghagyta. Aranylótusz még veszekedett emiatt egy darabig, de aztán elhagyta. Sőt, amikor már megjött a férje, szaladt bezárni az ajtót.

„Mégiscsak jól tettem!” – örvendezett meg magában a férj, jámborul.

Oda volt már Vu Szung vágy húsz napja, vége felé járt már a tél, kezdett az idő melegebbre fordulni. Már éppen haza kellett volna jönnie Vu Tának, Aranylótusz sietett hát, hogy mint szófogadó asszony, zárt ajtóval fogadja. Ekkor azonban történt valami: ahogy Aranylótusz kiakasztotta volna az ajtófüggönyt éppen egy ember haladt el az ajtó előtt. „Alkalom kell a szoba elegyedéshez” – tartja a régi mondás. Az asszony éppen akasztotta volna ki az ajtófüggönyt egy villás fával, amikor a villás fa megcsúszott a kezében, s éppen fejbe csapta vele az arra haladó ismeretlent. Az persze bosszankodva állt meg, de amikor megfordulván látta, milyen szépséges nő áll előtte, hát menten elszállt minden haragja valahova a messzi Jávaországba, s elmosolyodott.

– Tízezerszeres boldogságot! – hajolt meg mélyen Aranylótusz, fellélegezván, hogy az idegen nem, haragszik. – Megcsúszott a keze ügyetlen szolgálódnak: nagy fájdalmat okozhattam!

– A férfi azonban csak megigazította fejkendőjét, s elegáns meghajlással válaszolt:

– Nem tesz semmit! Fürgén jár a keze, asszonyom! – mondta mosolyogva. A szomszéd teázóban meg Vang néni, aki látta az egészet ritkás ajtófüggönye mögül, nagy örömmel felvihogott:

– Jobban nem is történhetett volna! Éppen kapóra jön!

– Az én ügyetlenségem volt az oka – folytatta az ismeretlen mosolyogva. – Ne haragudjék, asszonyom, otrombaságomért!

– Ugyan, ne szégyenítsen meg, nagyuram! – nevette el magát Aranylótusz.

– Bocsásson meg merészségemért! – mosolygott a férfi még szélesebben, amint hangos üdvözlést kiáltva, hajolt meg előtte még egyszer. Jól megnézte magának az asszonyt, s aztán tovább indult, de láthatólag habozó léptekkel, s visszanézett még vagy hétszer-nyolcszor.

De hát ki volt ez az ismeretlen? Egy Jangku-beli gazdag semmittevő, gyógyszerháza volt neki a helységben. Kicsi gyermekétől kezdve ravasz és csalárd embernek ismerték, igen értett azonban az öklözéshez és füttykösíváshoz. Férfikorára szép pályát futott be, tisztséget viselt a kerületben, szívtelen, makacs, kötekedő volt a természete, csak csalta volna ki a pénzt mindenkitől, s a zsebében volt minden hivatalnok. Ezért aztán kitért mindenki az útjából. Dupla családi nevén Hszi-mennek hívták, Csing volt a személyi neve, ő volt családjában a legidősebb férfi – de csak úgy hívták, hogy Hszi-men nagyságos úr, amióta meg tisztséget is viselt, hát Hszi-men nagyuramnak titulálták.

Nem sokkal ezután jött ám vissza Hszi-men Csing, s befordult egyenesen Vang néni teázójába.

– De nagyot köszöntél az elébb, nagyuram, annak az asszonynak! – fogadta vihogva az anyó.

– Hadd kérdezzek valamit, öreganyám – mosolygott a vendég is. – Kinek a felesége ez a tyúkocská itt a szomszédban?

– Hű, az a Pokolkirály húga, az Öt Világ Generálisának az asszonya! Minek kérded?

– Ne tréfálkozz, hé, komolyan beszélek én veled!

– Hogy lehet, hogy nem ismered? Itt árul az utcán a férje nap nap után.

– Csak nem a Harmadik Hszü felesége, a datolyáskalács-árusé?

– Dehogy! – rázta a kezét Vang néni. – Ha még az volna, ugyan összeillenének! Találgass tovább!

– Talán az ezüstrudas Kis Lié?

– Ugyan! Ha az övé lenne, még egy pár lennének!

Hát akkor a tetovált karú Lu Hsziao-jié?

– Az se! – vihogott a vénasszony. – Pedig még ahhoz is illenék. Találgasd tovább, nagyuram!

– Hát akkor nem tudom.

– Nagyot nevensz rajta te is, ha megtudod! – buggyant ki a hangos hahota Vang néniből. – A lepényárus Vu Ta árnyékozza be őt erejével!

– Csak nem a Háromhüvelykes Faszeg? – tántorgott Hszi-men Csing is a nevetéstől.

– De bizony az!

– Hogy kerül ez a zsenge báránypecsenyécske a kutya szájába? – méltatlankodott a vendég.

– Hát bizony, szomorú eset ez! – sopánkodott a vénasszony is. – Ha tehetetlen férj mellett hál az ügyibe való asszony, olyan az, mint amikor telivér paripa lovagláshoz nem tudó hülyét hord a hátán! De hát *így intézte a holdbéli öreg!*

– No, mit fizetek? – állt fel a vendég.

– Nem sokat – hunyorított a vénasszony – ráérsz még vele.

– A fiad meg hová lett?

– Nem is tudom – szomorodott el az anyó. – Elment valami utasemberrel, máig nem tért haza, azt se tudom él-e, hal-e.

– Nem volna kedved majd hozzám küldeni?

– Igen nagy kitüntetés volna – derült fel Vang néni képe –, ha nagyuram pártfogásába venné!

– No, ha megjön, szóljál! – búcsúzott el végleg a vendég. Alig telt bele azonban egy fél óra, már megint ott ült a teázóban, s Vu Táék kapuját kémlelte.

– Nem innál egy szilvalevest, nagyuram? – jött elő Vang néni.

– Igen szívesen, csak jó savanyú legyen!

Hozta is már Vang néni, két kézzel nyújtván át a vendégnek, aki nagy élvezettel, lassan szürcsölte, majd pedig elégedetten tette le az üres csészét:

– Értesz te, öreganyám, a terítéshez! – állapította meg elismerően. – Mennyit tartasz még belőle itthon?

– Világéletemben kerítéssel foglalkoztam – vihogott Vang anyó – de hogy is tarthatnám őket idehaza?

– Én a szilvalevest értettem – hökkent meg Hszi-men Csing mit beszélsz te kerítésről?

– Kerítésnek értettem a terítést, nagyuram! – kuncogott a vénasszony.

– De jól felvágták a nyelved! Keríthetnél akkor nekem is egy szépasszonyt vagy leányt, megköszönném szépen!

– De nagyuram – játszotta az aggodalmast Vang néni –, ha a feleséged megtudja, nem vág képen érte?

– Jó asszony az – legyintett könnyedén Hszi-men Csing –, igen béketűrő. A minap is még ő adott volna ágyasokat mellém, csak éppen nem volt ínyemre való egyik se. Ha tudsz valami csinos leányzót, hozz össze vele bátran. Még azt se bánám, ha valami jóvágású kikapós asszonyka lenne, csak beletaláljon az ízlésembé!

– Épp a minap akadt volna egy – kuncogott az anyó –, de attól tartok, nem a te ízlésed szerint való.

– Én csak megköszönném, ha egy jóképűhöz hozzásegítenél!

– Tökéletes volna teljesen, csak éppen egy kicsit nagyocska a lelkem! – kuncogott Vang néni.

– Még az se baj, ha egy-két évvel idősebb a kelleténél! Hány éves?

– A tigris évében született, jó tigristermészete is van, s jövőre lesz éppen kilencvenhárom éves! – mulatott a vénasszony.

– No, nézzék már ezt a bolondos vénasszonyt! – derült Hszi-men Csing is. – Hogy megnevetteted az embert! – Fel is cihelődött, mert már későre járt az idő.

Vang néni lámpást gyújtott, s ment ki, hogy bezárja a kaput, amikor látja ám, hogy Hszi-men Csing ott üldögél még most is a háza előtt, s Vuék irányába tekinget.

– Nem innál még, nagyuram, egy kis lakodalmi levest? – kérdezte ravaszul.

– Jó lesz, csak jó édes legyen!

– Írd fel a kontómra – állt fel aztán Hszi-men Csing, hogy kiitta a csészét. – Majd holnap fizetem az egészet.

– Semmi akadály! – sürgölődött Vang néni körülötte. – De holnap már jó korán gyere ám! – tette hozzá vigyorogva.

Hszi-men Csing is mosolyogva búcsúzott, s valóban, alig nyitotta ki Vang néni másnap reggel a boltját, már fordult is be Hszi-men Csing a sarkon.

– De sürgetőcs ennek a mitugrásznak! – kuncogott magában a vénasszony. – No, rá is kenem az orrára az édes cukrot, hadd fusson utána! Legalább szerez nekem a hatóságnál valami könnyebbséget, a kezemre jár majd ebben vagy abban! – Azzal nyitotta is az ajtót, felélesztette a tüzet, s nekilátott a teafőzésnek. Hszi-men Csing közben odaérvén, letelepedett az ajtó elé, s csak oda pislogott Vuék ajtaja felé. Vang néni csak tette magát, hogy nem veszi észre, rakta a tüzet, s ki nem jött volna a világért.

– Hozz két csésze teát, öreganyám! – kiáltott be végül a vendég.

– Megjöttél, nagyuram? – fogadta mosolygó képpel a vénasszony. – Napok óta nem láttalak már, ülj le nálam! – Le is forrázott gyorsan két csésze gyömbéres teát s hozta is.

– Igyál velem, öreganyám! – kínálta Hszi-men Csing.

– Nem vagyok én a szeretőd! – csúfondároskodott a vén kerítő. A vendég elnevette magát, aztán megkérdezte:

– Mit árul ez itt melletted? – bökött Vuék háza felé.

– Árul ám az forró kalácsot, puha, édes, csípős bizsergetőt! – hunyorgott a vénasszony.

– Nézzék már a vénasszonyt, hogy bolondozik!

– Nem bolondozok én! Lepényárus a férje!

– Komolyan beszélek veled, öreganyám! Ha ilyen jó lepényeket süt, nem állíthatnék be hozzá, hogy veszek vagy negyven-ötvenet?

– Ha venni akarsz tőle – mondta kajánul Vang néni –, akkor várd meg, amíg erre jön, mert minek is árulna odahaza?

– Ez is igaz! – szontyolodott el Hszi-men Csing, kihörpintette teáját s felállt. – Írd ezt is a többihez mondta búcsúzásul.

– Fel van ám énnálam jegyezve minden pontosan, bízd csak rám! – vigyorgott a vénasszony.

Vang néni továbbra is ott kuksolt a teázójában, de amint kileskelődött egyszer, hát megint csak látja, hogy Hszi-men Csing jön a keleti utcából, s nagyon nézelődik. Aztán a nyugati sarokból látta befordulni kisvártatva, amint bámészkodott erre-arra, mintha keresne valakit. Megtette ezt vagy hétszer-nyolcszor, végtére megint csak odatelepedett a teázó elé.

– De ritka vendég vagy erre, nagyuram! – mondta a vénasszony csipkelődve. – Igen rég láttalak

már!

– No, itt van egy kis teáraláló! – húzott elő Hszi-men Csing egy ezüstöt, s nyomta a markába.

– De adakozó kedvedben vagy! – ingerkedett tovább Vang néni.

– Tedd csak el!

„Bekapta a fickó a horgot!” – gondolta magában örvendezve Vang néni, s dugta el a pénzt nagy sietve.

– Látom, megszomjazott uraságod! Nem innál egy kis gyengén főtt leveles teát? – kérdezte aztán.

– Hát ezt meg hogy találtad ki, hogy erre van gusztusom?

– Nem volt az nehéz! „Kinek milyen a sora, a képére van írva”, tartja a mondás! Kitaláltam én már nagyobb bánatokat is! – mondta ártatlan képpel a vénasszony.

– Hát van nékem egy szívbeli dolgom! – hozakodott elő Hszi-men Csing. – Ha kitalálsz, öt ezüstöt kapsz érte!

– Nem találgatom én azt se négyszer, se ötször, kitalálom én azt egyenest! – vihogott Vang néni. – Hajtsd csak ide a füledet! Az, hogy két napja egyre csak erre hoz a lábad, attól van, hogy ez a szomszédasszony jár az eszedben! – súgta a fülébe. – No, kitaláltam?

– *Bölcsebb vagy te, öreganyám, Szuj Hónál, de agyafúrta még Lu Csiánál is!* – mondta csodálattal Hszi-men Csing. – Megvallom az igazat: nem is tudom, hogy esett, de hogy fejbe ütött a rúddal, s megfordultam, még a lélegzetem is elállt a szépségétől! Csak éppen nem találtam még módot arra, hogy betegyem hozzájuk a lábam! Nem tudnál kieszelni valamit?

– Az igazat megvallva, nagy jó uram – hahotázott Vang néni teljes szívéből –, az, hogy én itten teát mérek, az csak olyan, mintha a kísértet kiáltaná az órákat éjszaka, mert egyebet már nem tud! Három éve innen-onnan, a hatodik hónap harmadikán, mikor az a nagy hó esett, azon a szent napon volt, hogy eladtam egy csésze teát, de azóta aztán nem megy a bolt sehogy se, hát oszt azóta mindenféle ügyeskedéssel segíték magamon!

– Miféle ügyeskedésekkel?

– Ej, hát kerítőnő vagyok én! – nevetett a vénasszony. – Persze kalmárkodom is, vagy bábaasszony is vagyok, ha kell, de értek én a házasságszerzéshez, meg a kerítéshez is!

– Hát akkor, öreganyám, ha segítségemre leszel s sikerül, kapsz tőlem tíz ezüstöt koporsóra!

– Ide hallgass, nagyuram – intett fitymálva Vang néni, a szerelem felgerjesztése a legnehezebb dolog! Öt föltétele van annak, csak akkor sikerülhet igazán! Az első az: legyen olyan képed, mint *Pan An*-nak volt; a másik: legyen akkora szerszámod, akár egy számarcsődörnek; a harmadik: legyen annyi pénzed, akár *Teng Jung*-nak volt, a negyedik az, hogy legyél olyan béketűrő, s húzd úgy meg magad, mint a tú a varrásban, az ötödik végül, hogy legyen rá időd bőséggel!

– Hát az igazat megvallva – dicsekedett Hszi-men Csing –, ami az elsőt illeti, olyan szép nem vagyok ugyan mint *Pan An*, de azért meglehetősen. A másodikra csak azt mondhatom, hogy még süvölvény koromban is derék egy *teknősbéká*-val rendelkeztem! Pénzem az van bőséggel; túrni, azt igen tudok: négyszázat is rám verhetnek, s nem jut eszembe, hogy egyszer is visszaadjam, időm

meg aztán igazán van! Segíts rajtam, öreganyám, busásan meghálálom!

– No, ez mind igaz – mondta Vang néni de van még egy hatodik is, amin füstbe mehet az egész!

– Hát az meg mi?

– Megmondom én egyenest, ne orrolj meg érte! A szerelem gerjesztésének meg kell adni az árát, ez a bökkenő! Tudom, hogy világeletemben szűkmarkú ember voltál, nem szórod a pénzt csak úgy bolondjára, hát ez a nagy nehézség! – nyelvelt a vénasszony.

– No, ezt a bajt könnyen megorvosolhatjuk! – legyintett Hszi-men Csing. – Ezt aztán rád hagyom, teljességgel!

– No, ha fizetsz, akkor megvan a tervem, összehozlak ezzel a tyúkocskával. Csak aztán rám bízod-e magad?

– Rád bízok én mindent teljesen! Mi lenne a terved?

Késő van már ma – vihogott Vang néni –, gyerünk haza! Egy fél év, vagy mondjuk három hónap múlva beszélhetünk a dolgról!

– Ne hagyj el, öreganyám! – esett térdre rémulten Hszi-men Csing. – Segíts rajtam!

De megijedtél, nagy jó uram! – hahotázott Vang néni. – Kitűnő tervem van pedig! Nincs ugyan szükségem hadseregbe a hadjárathoz, inkább csak *Szun Vu mester* tanítására fanyalodom, aki *az asszonynevet is csatasorba állította*, de tíz az egyhez, hogy beválik! Hát ide figyelj: ez az asszony szolgáló sorból került férjhez, igen ért a hímzéshez varráshoz. Vegyél nekem, nagyuram, egy vég fehér damasztot, egy vég finom kék selymet, egy vég hitványabb fehér selymet meg tizenkét lat vattát hozzá, s hozd el nekem. Én aztán átmegek hozzájuk, mintha egy kis teát kérnék csak, s azt mondom a tyúkocskának közben: „Adott nekem egy nagyúr ruhára valót, hogy halotti köntöst csináltathassak belőle. Nem tudnál nekem valakit találni, aki megvarrná?” Ha rám se pillant erre a beszédre, akkor vesztettünk, de ha azt mondja, hogy megcsinálja ő maga, akkor tovább mehetek. Akkor meghívom magamhoz, dolgozzon, itt. Ha erre azt feleli, hogy inkább otthon, akkor megint vége van a dolognak, de ha azt feleli, hogy eljön örömet, akkor folytatom a dolgot. Készíték egy kis bort, süteményt, ezt-azt, megkínálom vele. Te ekkor még ne gyere el, mert ha a második nap azzal állít be, hogy mégis inkább odahaza dolgozna, akkor úgyszólván fuccsba ment az egész. De ha másnap is eljön, te még akkor se gyere, hanem várd ki a harmadnapot, akkor állíts be jámbor képpel, köhögj egyet előbb az ajtó előtt. Én majd szaladok ki s mondom: „Miért kerülöd. el a házam táját?” ... s betessékellek nagy szívésséggel. Persze, ha a jöttödre feláll és elfut, nem foghatom ott... de ha ott marad, akkor megyek tovább! Azt mondom a tyúkocskának, amint ott üldögélünk hármásban: „Ez az én kegyes jótévőm, akitől a ruhára valót kaptam!”, s kezdek dicsérni agyba-főbe, meg hogy ő is neked köszönheti a munkáját. Ha erre csak hallgat, akkor felsültünk, de ha mond rá valamit, akkor én azzal folytatom, hogy: „Bizony igen nagy segítségemre van nekem ez az asszonyka! Mert két kegyes jótévőm is van nekem, az egyik a pénzével segít, a másik az erejével. Ti vagytok az én támaszaim öregségemben.” Aztán hozzád fordulok s mondom: „Nem kéne, nagyuram, ennek az asszonynak itt egy kis jutalmat hozni buzdításul?” Erre te előveszed a pénzed, hogy elküldj engem valamit venni. Ha erre elfordul és elfut, megint csak nem tehetünk semmit, de ha fel se áll, akkor fogom a pénzt, és megyek kifelé, közben odaszólok neki: „Megkérnélek rá, ha nem esik terhedre, szórakoztasd addig a vendéget.” Ha erre nem marad, megint csak nem akadályozhatom meg, de akkor meghozom a holmit, leteszem az asztalra, és azt mondom neki: „Hagyd most egy kicsit a munkát, igyunk egy csészécske bort, telik a nagyuram pénzéből!” Ha erre nem akar, hanem elmenne, megint csak be van fejezve a dolog, de ha csak szóval tiltakozik, akkor itatni kezdem. Ivás közben aztán szépen terelgetem a beszédet erre-arra, de egyszer csak

előhozakodok azzal, hogy elfogyott a bor, és kérlek téged, hogy hozzá. Te meg engem kérsz meg, hogy én hozzá. Én aztán úgy teszek, mintha borért mennék, de közben rátok zárom az ajtót. Ha erre megharagszik s menekülni akar, megint csak végeztünk a dologgal, de ha nyugton marad, akkor már közel vagyunk a győzelemhez! Ez aztán a legnehezebb! Ott vagytok ketten, te elkezdted csendesen szép szavakkal... nehogy indulatba gyere, vagy hadonásszál kezdeddel-lábaddal, mert azt nem engedem! Csináld úgy aztán, mintha köntösöd ujjával lesodortad volna az evőpálcádat a földre, nyúlj le utána, de közben fogdosd meg a lábát. Ha aztán segítségért kiált, én beszaladok, és megmentem tőled, de akkor füstbe ment megint csak az egész! De ha nem sikoltozik, akkor... akkor nyert ügyed van, tied a győzelem! No, mit szólsz hozzá?

– Hát a hősök csarnokába ezért nem kerülne ugyan a képed – nevette el magát Hszi-men Csing –, de kiváló terv!

– A tíz ezüstöt aztán el ne feledd!

– Egy narancs héjáért hogy feledhetném el a Tungting tavát? – felelte mosolyogva Hszi-men Csing. – Aztán mit gondolsz, hány napba kerül?

– Már ma estére lesz valami! Még ma átmegyek hozzá, hogy a férje nincs otthon, csak küldd el a selymet!

– Bízom benned teljességgel! – nyugtatta meg Hszi-men Csing, azzal búcsút vett a vénasszonytól, s ment, hogy elintézzze a dolgot.

Megvette a selymeket, becsomagoltatta odahaza, s öt ezüst kíséretében elküldötte Vang néninek. Az meg sietett egyenest Aranylótuszhoz, a hátsó kapun át. Az persze nagy szívességgel tessékelt fel az emeletre.

– Miért nem jössz hozzám teázni, leánykám? – kezdte Vang néni.

– Nem voltam mostanában valami jó kedvemben, de meg lusta is voltam hozzá.

– Nincs itt nálatok a háznál egy kalendárium? Add már ide, hadd kukkantsak bele, hadd választhassak egy jeles napot ruhavarrásra.

– Micsoda ruhát varrnál te, öreganyám? – csodálkozott Aranylótusz.

– Látogat már engem mindenféle kórság – nyögdécselte a vénasszony –, félek én már a magas hegytől, a mély víztől, meg akarom már csináltatni a *halotti köntösöm*! Megszánt *egy szomszédbeli gazdag úr, s megajándékozott a rávalóval*, otthon hever az nálam több mint egy éve már, de sose jutottam hozzá. Most aztán, hogy érzem, hogy csak romlik az egészségem, ebben a szökőhónapban rászántam volna két napot, megcsináltam volna, de úgy tele voltam dologgal, meg nem is akarózt! Ki se mondhatom, hogy kínlódom vele!

– Talán nem lenne kedved szerint, öreganyám – mosolyodott el kedvesen Aranylótusz –, de ha nem röstellnéd, megcsinálnám én neked azt a ruhát!

– Ha a te drágalátos kezeckéd varrná meg – áradozott a vénasszony, elfojtva diadalmas mosolyát –, még a halál is jobban esnék majd benne! Hallottam én már, milyen ügyesen bánsz a tűvel, cérnával, csak éppen nem mertem szólni.

– Ugyan, mi van abban? Megcsinálom én, ha kell! Majd a naptárból kinézetem egy tudós emberrel, mikorra esik egy megfelelő *jeles nap*, s hozzá is látok!

– Te vagy az én szerencsecsillagom, lelkecském – hízelkedett a vénasszony. – Ó, minek válasszuk napot, ha te csinálod? Aztán kérdeztem is valakit a minap már, hogy nézze meg nekem, s azt mondta, hogy a holnapi nap éppen alkalmas lenne, de én akkor aztán abban voltam, hogy nem számít az, s nem ügyeltem vele többet.

– A halotti ruhához pedig az nagyon fontos! – csapta össze kezét Aranylótusz. – Más nap el se kezdhethénk!

– No hát akkor, kedveském, csak holnap lehet, gyere majd át hozzám.

– Nem lehetne áthozni hozzánk?

– Szeretném látni, lelkecském, hogyan ügyeskedsz, meg aztán nincs, aki vigyázzon nálam a házra.

– No jó, akkor holnap reggeli után átmegegyek – egyezett bele Aranylótusz. Vang néni nagy hálálkodással búcsúzott tőle, s vitte is a hírt Hszi-men Csingnek, hogy felkészülhet. Másnap reggel aztán tisztára takarította a lakását, fonalat vett, teát főzött, úgy várta Aranylótuszt. Az meg, hogy férje kiment a kapun, már eresztette le az ajtófüggönyt, s jött is a hátsó ajtón. Vang néni boldogsága nem ismert határt. Leültette, kínálta teával, fenyőmaggal, dióval, aztán tisztára súrolta az asztalt, s előszedte a varrnivalót. Aranylótusz megvette a mértéket, kiszabta a selymet, s nekilátott a varrásnak.

– Micsoda ügyes kezeckéd van! – dicsérte folyvást a vénasszony. – Megéltem már hatvan-hetven évet, de ilyen ügyes varrónőt még nem láttam! – Délben aztán Vang néni megterített, s kínálta étellel, borral, aztán megint nekilátott Aranylótusz a varrásnak. Este aztán összeszedte a holmiját s ment haza.

Vu Ta éppen jött haza.

– Hol ittál te? – kérdezte gyanakodva, látván az asszony kipirult arcát.

– Vang néni kért meg arra, hogy varrjam meg a halotti ruháját, s délben megkínált egy kis süteménnyel.

– Hát azt ne fogadd el! Meglehet még, hogy kérünk mi is tőle valamit majd! Ha meg is kért, hogy varrjál neki, de enni gyere haza, ne terheld őt vele. Vagy pedig, ha holnap átmész, vigyél pénzt magaddal, s viszonzd kedvességét. „Jobb a közeli szomszéd a távoli rokonnál”, tartja a közmondás, nehogy valami illetlenséget cselekedj! Ha nem fogadná el, akkor meg hozd haza a munkát, s majd elviszed neki, ha kész lesz.

Másnap reggel persze folytatta Aranylótusz a varrást Vang néninél, de amikor elérkezett a délidő, előhúzott egy köteg pénzt, s nyújtotta át a vénasszonynak:

– Hozzál nekem, öreganyám, egy kis bort!

– Hát ez meg mire jó? – méltatlankodott Vang néni. – Nekem dolgozol, és még te költenéd a pénzed?

– Az én oktalan férjem parancsolta – mentegetőzött Aranylótusz. – Ha nem tudod elfogadni, öreganyám, akkor haza kell vigyem a munkát, meghozom, ha kész lesz!

— A te férjed urad igazán érti a módját! – mondta sebesen a vénasszony. – Elfogadom én, ha mondod! – s szaladt is teljesíteni a megbízást, mert félt, hogy különben elrontja a dolgot. Hozott

finom bort, ínycfalatokat, ritka gyümölcsöket, s traktálta velük vendégét.

Tudjátok meg, kedves hallgatóim, az asszonyok közül széles e világon, még a legokosabbak közül is, kilenc a tizből ellágyul az ilyen aprócska kedveskedésektől, s enged a szavatoknak!

No de ne szaporítsuk a szót. Harmadnap, alighogy elment Vu Ta, Vang néni már szaladt is át hozzájuk, s vitte át magával Aranylótuszt. Nekiláttak a varrásnak, teázgatásnak, délfelé járt már az idő. Hszi-men Csing közben alig várta már, hogy eljőjön az ő órája. Új fejkendőt kötött a fejére, csinosan felöltözködött, magához vett négy-öt ezüstöt, s elindult a Bíborkő utcába. Nagyot köhintett a teázó előtt:

– Régen láttalak már, öreganyám! – kiáltott be az ajtón.

– Ki az? – kiáltott ki a vénasszony színlelt meglepetéssel.

– Én vagyok csak.

Vang néni szaladt a vendég elébe, s nagy ujjongással fogadta:

– Hát te vagy az, kegyes jótevőm! – áradozott. – Éppen jókor jöttél, kerülj csak beljebb! – azzal már húzta is be a kabátja ujjánál fogva, és bemutatta Aranylótusznak:

– Ez az én jótevőm, aki ezt a ruhára valót adta! – dicsekedett. Hszi-men Csing hangos szóval köszöntötte az asszonyt. Az meg halk tízezerszeres boldogságkívánással viszonzta.

– Látod – fecsegett tovább Vang néni, Hszi-men Csingnek mutogatva a varrást – itt hevert ez már több mint egy éve. Nem jutottam hozzá, most meg ez az ügyes kezű asszonyka megcsinálja nekem jó szívből! De jár is ám a kezében a tű, akár a motolla! Ilyen szoros, ilyen csinos varrást nemigen látsz még egyet, nézd csak meg!

– Ugyan honnét tanulhatta ez az asszonyka ezt a mesterséget, hogy ilyen szépen varr? – kezdett áradozni Hszi-men Csing is. – Mintha tündérkezek varrták volna!

– No, ne gúnyolódjék uraságod! – nevetett zavartan Aranylótusz.

– Hová való ez az asszonyság, ha szabad kérdezni? – fordult most Hszi-men Csing Vang nénihez.

– Találd ki, nagyuram! – hamiskodott a vénasszony.

– Ugyan honnét találjam ki!

– Hát a szomszéd Vu Ta felesége! – nevetett Vang néni: –Nem emlékszel rá, hogy fejbe ütött a minap? Ej, már meg is feledkeztél róla!

– Ne is emlékezzék vissza rá, nagyuram – öntötte el a pirosság Aranylótusz arcát – arra az ügyetlenségemre!

– Ugyan, miket mondasz! – szabadkozott Hszi-men Csing.

– Igen nyájas úr ám őkegyelme – súgta oda Vang néni Aranylótusznak –, biztosan nem is emlékszik már rá, mert áldott egy jó ember!

– Szóval te vagy a Vu Ta felesége? – kérdezte közömbösen Hszi-men Csing. – Nem is ismertelek meg! De a férjedet ismerem, példás, rendes ember! Ahogy ott árul az utcán, nem károsítana meg

senkit a világért, inkább még ő ad kölcsön, olyan jó természetű! Ritkán találni még egy ilyen embert!

– Tudnivaló dolog! – kottyant bele Vang néni. – Amióta meg férjnél van ez az asszonyka, akármilyen is van, mindenben követi a szavát!

– Ugyan, haszontalan ember ám ő! – mondta bosszankodva Aranylótusz. – Ne űzz gúnyt belőlünk, uram!

– Tévedsz, asszonyság! – magyarázta Hszi-men Csing. –”A lágyság az élet gyökere, a keménység a romlás szülőanyja” – mondja a bölcs. Ha én a férjed derekasságát dicsérem, annyi az csak, mint egy csepp víz a tízezer ölnyi mély tengerben!

– Bölcsen szóltál! – sietett segítségére a vénasszony.

Hszi-men Csing zengte még egy darabig Vu Ta dicséretét, azzal átült szembe Aranylótusszal.

– Tudod-e, ki ez az úr? – kérdezte Vang néni.

– Nem tudom én! – rebegette Aranylótusz.

– Hát ő egy igen gazdag úr ám! Bejáratos még a kerületi mandarinhoz is, pénze, kincse tömérdek, patikája van ott a hivatal mellett. Annyi pénze van, hogy még tán a Göncölszekérre se férne fel, a magtárában meg annyi a rizs, köles, hogy már rohad, de a veres szemű az arany ám, a fehér az ezüst, a kerek az igazgyöngy, a fényes az meg éppenséggel tiszta gyémánt! Van aztán még neki orrszarvú szarva, elefánt agyara – zengte a vén kerítőnő Hszi-men Csing dicséretét, nagyokat lódítva. Aranylótusz csak lehajtotta fejét, s varrt szorgalmasan. Hszi-men Csing, ahogy elnézte, egyre jobban megkívánta, már alig bírt magával. Vang néni pedig behozott közben két csésze teát kettőjüknek:

– Szórakoztasd egy kicsit a vendég urat, leánykám! – mondta, s látta már, ahogy a teát itták, hogy Hszi-men Csing néma hódolata nem maradt hatás nélkül. Megsimította kezével arcát, s Hszi-men Csing megértette Vang néni e jeladásából, hogy jól halad a dolog.

– Ha nem jöttél volna, nagyuram – kezdte rá a vénasszony, én nem is mertelek volna hívni, de hát a sors így rendelte, meg éppen jókor is jöttél. „Nem teher az egy vendég két házigazdával” – tartja a közmondás! Te pénzt adtál nekem, ez az asszonyka meg a munkáját. Nem akarnék a terhedre lenni, nagyuram, de hogy ez az asszonyka itt van, légy te most a gazda, s lásd vendégül helyettem, amiért ilyen szépen dolgozik nekem!

Hszi-men Csing már vette is elő a pénzét. Aranylótusz tiltakozott, de csak úgy, ültő helyében. Vang néni meg ment kifelé már a pénzzel, visszaszólt neki:

– Ha nem terhelnélek, mulattasd addig a vendégünket.

– Megyek akkor én is, öreganyám! – szólt Aranylótusz ijedten, de azért nem mozdult. Úgy történt minden, ahogy kitervelték. Hszi-men Csing majd elnyelte szemével Aranylótuszt, az meg lopva oda-odanézett rá, s kezdett ám az ő szíve is hajlani a férfi felé – de azért csak lehajtotta megint a fejét, s varrt tovább.

Megjött Vang néni nemsokára egy kövér kacsával, sült hússal, finom gyümölcscsel. Megterített szépen.

– Hagyd most a varrást – szólt oda Aranylótusznak –, igyunk egy kicsit.

- Tegyéél kedved szerint, öreganyám – tiltakozott Aranylótusz —. mulass a vendég úrral, de én nem tehetem! – de azért nem mozdult.
- Hogy mondhatasz már ilyet, mikor éppen neked hoztam az egészet? – zsörtölődött Vang néni, azzal már terített is három személyre.
- Fenéki! – emelte Hszi-men Csing a csészéjét, tele borral.
- Köszönöm, uram, kedvességedet! – mosolyodott el Aranylótusz.
- Jó ivó ez az asszonyka, tudom én! – kotyogott a vénasszony. – Megiszik még egy pohárral is!
- Töltsél hát neki! – emelte az evőpálcáit Hszi-men Csing. Meg is ittak egyhamar három csészével, Vang néni ekkor kiment bort melegíteni. Hány zsenge tavaszt számlálsz, asszonyom, ha szabad kérdezni? – érdeklődött Hszi-men Csing, amint magukra maradtak.
- Már huszonharmadik évemet fecsérelem.
- Akkor az én ostoba fejem öttel idősebb nálad – udvariaskodott Hszi-men Csing.
- Az eget méred a földhöz, uraság! – adta vissza a bókot Aranylótusz. Vang néni, aki közben visszatért, elragadtatásba tört ki:
- Milyen finom kis asszonyka! Lám, nemcsak a varráshoz ért, de ismeri a bölcseket is!
- Ezen még vitatkozni se lehet! – tódította Hszi-men Csing. – Szerencsés ember Vu Ta!
- Nem akarom én azt mondani, hogy így vagy úgy – fűzte tovább Vang néni a szót –, de hiába van a te házadnál annyi asszony, nagyuram, nem érne fel övele egyik se!
- Nehéz is lenne erről csak pár szóban beszélni! – sóhajtott Hszi-men Csing. – Nincs nekem szerencsém, nem akadtam még kedvemre valóra!
- De a *megboldogult* hites *feleséged* az derék asszony volt! – fonta tovább a hálót Vang néni Aranylótusz körül.
- Ne is emlegesd! – mímelte az elérékenyedést Hszi-men Csing. – Nem is szakadt a fejemre a ház gondja az ő életében, úgy, mint most! Mert hiába etetek én három, öt, hét asszonyt a házamnál, nem csinálnak azok semmit!
- Mennyi ideje halt meg boldogult feleséged? – kérdezte kíváncsian Aranylótusz, de némi részvétellel.
- Beszélni se szeretek erről! Alacsony sorból vettem el, de olyan tűzrőlpattant, helyre gazdasszony volt, hogy mindent elintézett helyettem a házban! Három éve, hogy meghalt, úgy áll az egész ház, tővel-heggyel összehányva! Minek is járok én ide? Hát azért, mert otthon egyre csak csetepaté, veszekedés!
- Hát ne haragudj, nagyuram, hogy megmondom egyenest – játszotta az igazságos jóbarátot a vénasszony –, de a megboldogult nem bánt olyan ügyesen a túvel cérnával, mint ez a Vuné!
- Úgy is van. És szó, ami szó, azért ilyen csinos se volt!
- Aztán nagyuram – vihogott Vang néni –, miért nem hívod el a babáidat a keleti utcából ide teázni hozzám?

– Csang Hszi-hszit, azt a kis énekeslányt? – legyintett fitymálva Hszi-men Csing. – Nem kedvelem én azt a rosszfélét!

– De Li Csiao-csiao-óval már rég jóba vagy! – ingerkedett Vang néni tovább.

– Hát igen, házamba is fogadtam! De lenne csak olyan, mint Vuné, menten hites feleségemmé tettem volna már!

– De ha már ez az asszonyka így beletalál az ízlésedbe, nagyuram – jegyezte meg kajánul a vénasszony –, mi akadály lenne, hogy a házadhoz vedd?

– Meghalt már apám is, anyám is, én vagyok az úr a házban! – felelte gőgösen Hszi-men Csing. – Nem merne egy mukkot se szólani senki se!

– No de én csak tréfálkoztam – adta alább színleg Vang néni –, miért is lenne olyan sürgetős ez az elhatározás?

– Nem tesz az semmit – nyájaskodott Hszi-men Csing –, csak én már nem álltam meg, hogy ki ne panaszkodjam magam!

– De jó ez a bor! – ugrott fel Vang néni egyszerre. – Kár, hogy már fogytán van. Ne haragudj, nagyuram, de ne menjek el egy kis borért?

– Van még nálam pénz – vette elő Hszi-men Csing –, ha iszunk még, hozzá csak, én fizetem!

Vang néni nagy hálálkodva indult is, odasandítva Aranylótuszra. Láta, hogy az asszonyt már alaposan feltűzelte a bor, s hogy jól oda is fülelt kettőjük beszédére, noha csak hallgatott mindvégig, lehorgasztott fővel. Visszafojtva hát mosolyát, így szólt a vénasszony:

– No, elszaladok akkor egy flaskó borért, te meg, lánykám, mulatassd addig a vendéget. Van még valamicske maradék bor odakint, igyatok addig.

– Nem lenne ez rendjén való, hogy itt maradjak – motyogta Aranylótusz, de helyén maradt. Vang anyó meg már ment is, s bezárta az ajtót maga mögött.

Hszi-men Csing, egyedül maradván szíve vágyával, a bor által tüzelve, ostromolni kezdte szerelmes szavakkal. Köntöse ujjával közben lesodorta egyszer csak evőpalcáját az asztal alá. S ilyen a sors meg a ravaszság: az evőpálca épp az asszonyka lábához esett. Hszi-men Csing lehajolt, hogy felvegye, s meglátta a két hegyesorrú cipőcskébe bújtatott pici lábat. Nem is nyúlt bezzeg a pálcái után, csak megfogta gyengéden a szép, hímzett cipőcskét.

– Ne illetlenkedjél, nagyuram! – kacarászott Aranylótusz. – Csak nem akarsz elcsábítani?

– Egyetlen vágyam, hogy az enyém lehess! – borult térdre előtte Hszi-men Csing. Aranylótuszt gyengéden karjaiba vette, s fölemelte, s ott, Vang néni szobájában, levetvén ruháikat, megoldván övüket, közös párnán fekvé, örültek egymásnak.

Kiadta már a felhő magából az esőt, s éppen öltözködtek volna, amikor Vang néni egyszer csak betoppant:

– Nahát, szép dolgokat műveltek ti itten! – kiáltotta haragosan. Igen megrettent a szerelmespár, a vénasszony azonban tovább prézsmítált:

– Derék dolog, mondhatom! Elhívlak ide varrni, s közben legényt szerzel magadnak! Ha a férjed megtudja, a végén meg engem okol érte! De megyek is, hogy magam mondjak el mindent neki,

jobb is lesz!

– Irgalmazz, öreganyám! – kapta el kétségbeesve Aranylótusz a kifelé induló Vang néni kabátját.

– Ne olyan hangosan, öreganyám! – ijedezett Hszi-men Csing is.

– Hát ha azt akarjátok, hogy megkegyelmezzek nektek, teljesítsétek egy feltételemet! – vigyorgott kajánul Vang néni.

– Akár tízet is! – sietett a válasszal Aranylótusz.

– Egyezzünk meg akkor, hogy ha ezentúl mindennap, a férjed tudta nélkül szolgálatára leszel az uraságnak, akkor békén hagylak... de ha egy nap nem jössz, akkor tüstént szólok Vu Tának!

– Ígérem! – rebegte Aranylótusz.

– Te pedig, Hszi-men Csing uram – folytatta Vang néni –, neked nem kell, hogy sokat mondjak. A dolgunkat bevégeztük, te se szeged meg a szavad, mert különben akkor is szólok Vu Tának!

– Legyél nyugton, öreganyám, nem fog hibáztatni semmi!

Erre aztán mindhárman nekiláttak a frissen hozott bornak, majd pedig Aranylótusz hazament, hogy otthon legyen, mire a férje megjön.

– No, derék munka volt! – felelte Hszi-men Csing elragadtatással. – Mihelyt hazaérek, küldöm is neked az ezüstöt! Ne félj semmit, beváltom az ígéretem!

– Hát igen! – mondta jelentőségteljesen Vang néni. – Alig várjuk már a sereget, ha a lobogóit megláttuk! Mert azt nem szeretném, ha temetés után kellene szaladgálnom a kántornak pénzért!

Nagy vidáman tért haza Hszi-men Csing. Aranylótusz pedig attól fogva nap nap után hűségesen járt Vang nénihez, hogy találkozassék a szeretőjével, tapadt hozzá szerelmében, mint a firnájsz, úgy hozzánőtt szívével, mintha gyantával ragasztották volna össze őket. De bizony, igaza van a régi mondásnak, hogy „a jó hír a kapun se jut ki, de a rossz az ezer mérföldre is elmegy”! Fél hónap se telt bele, tudta már az utcában az egész szomszédság a dolgot, csak éppen szegény, elbolondított Vu Ta nem.

Itt azonban megint csak elágazik a történet. Volt ott a helységben ugyanis egy tizenöt-tizenhat éves legényke. Csiao lett volna a becsületes családi neve, de merthogy az apja Jüncsouban a katonaságnál szolgált valamikor, azért mindenki Jün öcskösnek hívta. Az apja élt csak; igen talpraesett, furfangos gyerek volt, abból élt, hogy gyümölcsöt árult a kocsmákban. Nemesyszer kapott pénzt ilyenformán Hszi-men Csingtől is. Az egyik nap is, megrakva kosarát hókörtével, elindult, hogy megkeresse vele bőkezű vevőjét.

– Jün öcskös – mondta neki útja közben egy beszédes kedvű ismerőse –, megmondom én neked, hol keresd!

– Jó is lenne, ha megmondanád, bátyám – felelt a legényke –, hadd keressek szegény apámnak vagy negyven-ötven garast.

– Hszi-men Csing úr mostanában Vu Tának, a lepényárusnak a feleségét szedte fel magának – fecsegte ki az ismerős. – A Báborkó utcában van találkozásuk nap nap után, Vang néni teázójában. Te gyerek vagy, bemehetsz hozzájuk nyugodtan!

Jün öcskös megköszönte szépen az útmutatást, fogta a kosarát, s ment a tetthelyre. Vang néni

éppen kint ült a kapu előtt a padkán, fonalat gombolyított.

– Köszöntelek, öreganyám! – hajlott meg előtte Jün öcskös, letévén kosarát.

– Hát te mit akarsz? – nézett fel bizalmatlanul Vang néni.

– Az uraságon akarnék keresni vagy negyven-ötven garast, hogy feltápláljam szegény apámat.

– Micsoda uraságon?

– Tudod te azt, öreganyám, jól!

– No de neve csak van!

– Van ám neki, mégpedig dupla!

– Micsoda dupla? – tette magát bosszankodva a vénasszony.

– Ne tréfálkozz velem, öreganyám! – kezdett türelmetlenkedni a legényke. – Hszi-men Csing urasággal volna beszédem! – s már ment is befelé, az öregasszony azonban útját állta.

– Hová mennél, te majomfajzat! Van, ahová mehetsz, de ide nem!

– Csak szólni akarok neki!

Nincs az én házamban semmiféle Hszi-men Csing uraság, te mohó majomfajzat!

– Miért akarsz csak te nyerni rajta? – méltatlankodott Jün öcskös. – Engedhetnéd, hadd csurranna egypár cseppel nekem is r Érttem én ám a dolgot!

– Mit is érthetsz ugyan te, te majomkölyök! – szidta a vénasszony.

– Te bizony, még kagylóhéjjal, fakanállal is összekaparnád az ételt, nehogy egy csepp is kárba vesszék! – vágott vissza a legényke. – Másnak nem hagynál egy cseppet se! Megmondom biz én, amit tudok, de akkor aztán közibénk vág a lepényárus!

– Te telhetetlen, ocsmány majomfajzat – dühöngött rémültében a vénasszony –, az én házamba jöttél szellenteni?

– Hát ha én majomfajzat vagyok, akkor te meg egy vén szuka vagy!

Vang néni mérgeiben mellen ragadta Jün öcsköt, s püfölni kezdte.

– Miért versz? – kiabálta a legényke.

– Te bitang majom – szidta a vénasszony –, kiabálj csak, még kapsz a képedre egyet!

– Te vén ringyó! – bömbölte a legényke. – Mit verekedsz ok nélkül?

Vang néni szitkozódva, ütlegelve hajtotta végig az utcán. Elhullajtotta a kosarát is a legényke, s gurultak a körték szanaszét. Jün öcskös átkozódva, bömbölve menekült, úgy kapkodta össze közben a szétgurult körtét.

– Te vén ringyó! – rázta az öklét Vang néni háza felé. – Majd adok én neked ezért! Ne hidd, hogy nem megyek, s nem mondom meg neki! – Fogta a kosarát, s elindult, hogy megkeressen valakit.

Mert hát

*Ami történt, arra pedig
Csúfos bukás következik.*

Mivelhogy

*A rókát, a nyulat fészkeből riasztják,
Fel is zavarják a gerlicepár álmát.*

Hogy aztán kihez indult Jün öcskös, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Vang néni bűnre viszi Hszi-men Csinget,
s bujálkodó felesége megmérgezi Vu Tát*

Ott tartottunk, hogy Jün öcskös, amint Vang néni elverte, nem tudván visszaadni neki a kölcsönt, nagy dühösen összeszedte körtéit, s elszaladt, hogy megkeresse Vu Tát. Két utcával arrább aztán éppen látta, hogy jön szembe, nagyban árulgatván lepényeit.

– De meghíztál, bátyám, mióta nem láttalak! – állott elébe.

– Mitől kövéredtem volna én meg? – hökkent meg a lepényáros. – Ilyenforma vagyok én mindig!

– Korpát vettem volna a minap – ingerkedett tovább a legényke –, de nem kaptam sehol. Azt mondták aztán, nálatok van bőséggel!

– Nem tartok én baromfit! – mondta Vu Ta csodálkozva. – Honnét lenne hát korpám?

– Hol hizlaltak meg akkor ilyen szép hájasra? – folytatta Jün öcskös a gúnyolódást. – Menni még bírsz tőle, az igaz, de mit szólsz hozzá majd, ha a tepsibe kerülsz?

– Mit gúnyolódsz velem, ebadta majomkölyke? – jött méregbe Vu Ta. – Nem csal meg engem az én feleségem senkivel, hogyan lennék én hizlalt kácsa, megcsalt férj?

– Hát senkivel nem, de valakivel igen!

– Kivel? – ragadta galléron Jün öcskös Vu Ta.

– Máris huzakodsz velem, ha csak egy kicsit piszkállak! – panaszkodott a legényke –, de annak a bal felől lévőjét nem mernéd leharapni!

– Mondd meg nekem, ki az, kedves öcsém – fogta Vu Ta kérére a dolgot –, kapsz érte tíz lepényt!

– Lepénnyel nem segítesz a dolgon! – jegyezte meg fitymálva a legényke. – Fizess nekem három csészével, akkor megmondom!

– No, ha iszol, akkor gyere velem! – s betértek egy kis kocsmába. Vu Ta letette áruját, elővett néhány lepényt, bort, húst hozatott, s kínálni kezdte váratlan vendégét.

– Ne töltsd tele annyira a csészét – finnyáskodott tovább Jün öcskös –, de a húsból hozathatsz még!

– Mondd már meg, drága öcsém! – sürgette Vu Ta.

– Csak ne süss! – intette le a legényke. – Várd meg, amíg megeszem, megiszom, majd akkor megmondom. Egyet se félj, majd én kézre is kerítem neked!

– No, mondd már! – türelmetlenkedett Vu Ta, amint a legényke végére ért az evésnek, ivásnak.

– Hát ... tapogasd csak meg ezt a bűbot itt a fejemen! – kezdte Jün öcskös.

– Hát ezt hol szerezted? – hökkent meg a lepényáros. – Elmondom: elindultam ezzel a kosár

körtével felkutatni Hszi-men Csing urat, hogy egy kis pénzhez jussak. Nem leltem sehol. Egyszer aztán mondja valaki az utcán, hogy „ott szűri az össze a levet Vangnénál, a teázóban, Vu Ta feleségével, odajár mindennap”! Reméltem, hogy keresek vagy negyven-ötven garast, de az a vén szuka Vangné nemhogy nem engedett be, hanem még jól végig is vert rajtam s kidobott. Erre aztán elindultam, hogy megkeresselek. Azért is bosszantottalak fel az elébb, mert ha fel nem hergellek, bizony nem kérdezed meg!

– Aztán igaz ez? – hitetlenkedett Vu Ta.

– No, itt van már megint! Ez aztán egy bugyuta alak, mondhatom! – háborodott fel a legényke. – Azok ott ketten vígan élnek világukat, csak azt lesik, hogy te elmenjél hazulról, s máris összebújnak Vangnénál, te meg még kétségeskedel, hogy igaz-e, nem-e!

– Hát szó, ami szó, öcsém – tüzesedett most már bele Vu Ta is –, az asszony minden áldott nap jár át Vangnéhoz varrni, s mindig piros arccal jön meg, kezdett már nekem nem tetszeni! Biztosan igazad van? Leteszem ezt a holmit, aztán elmegyünk, rajtakapjuk őket, jó lesz?

– Vénember létedre mégse tudsz semmit! – torkolta le Jün öcskös. – Rettenetes jószág az a vén szuka Vangné, nem kerülnél ki a keze közül! Aztán meg biztosan van valami titkos jeladásuk: ha látják, hogy mennél befelé, akkorra már rég eldugták a feleséged! Hszi-men Csing meg hússzor is megrak téged, míg te öt egyszer, s ha aztán nem kapod rajta, hát hiába veretted magad meg! Pénze is van, hatalma is van, a végén még bevádol, és a hatóság elé kerülsz miatta, pártfogód nincsen, s végeznek veled!

– Igazad van, öcsém, végig! – keseredett el Vu Ta. – Hogy állhassak azonban akkor bosszút rajtuk, az ördögbe?

– Engem is megvert az a vén disznó, s én se állhattam bosszút! De mondok én neked valamit: menj ma este egy kicsit később haza, de ne csinálj semmi hűhót, még a képed se áruljon el semmit, legyél teljesen olyan, mint máskor. Holnap reggel aztán hozz magaddal egy kicsit kevesebb lepényt. Én majd várlak az utcán, s ha meglátom Hszi-men Csinget, hogy bemegy, majd kiáltok neked. Te fogd a holmidat, s várj engem bal felől az ajtó mellett. Én akkorra majd felbosszantom a vén szukát, biztosan nekem esik. Amint kidobom a kosaram az utcára, te kapd fel, én megfogom a vénasszonyt, te meg csak ronts be a házba, és kiáltsd ki a gyalázatot. No, mit szólsz hozzá?

– Rajtad áll a dolog, kedves öcsém! – hálálkodott meghatottan Vu Ta. – Itt van egy kevéske pénz, vegyél magatoknak eleséget rajta! Holnap akkor jó korán várj a Biborkő utcában!

A legényke eltette a pénzt, néhány lepénnyel együtt, s távozott. Vu Ta is fizetett, és indult még árulni egyet. Úgy volt az, hogy a felesége ez idő tájt szidta, gúnyolta Vu Tát, százféléképpen is csúfot üzött belőle. Pár nap óta meg éppenséggel semmi illetet, erkölcsöt nem ismert már, úgy nekiment, ha hazaérkezett. Így esett ez most is, hogy Vu Ta hazatért, de ő csak úgy tett, mint máskor, túrta szó nélkül.

– Te ittál? – kérdezte egyszer csak közben az asszony.

– Igen, a vevőimmal vagy három pohárral – felelte közömbösen Vu Ta. Aranylótusz gyanútlanul elébe adta a vacsorát, több szó nem is esett aznap este. Másnap, reggeli után, Vu Ta csak három tálcával rakott lepényt a kosarába. Aranylótusznak már Hszi-men Csingen járt az esze, oda se ügyelt rá. Vu Ta elindult körútjára, Aranylótusz meg alig várta, hogy menjen, sietett Vang nénihez.

Vu Ta sietett ki az utcasarokra, s éppen Jün öcskösbe ütközött, aki várta már, kosarával a kezében.

– No, hogy áll a dolog? – kérdezte Vu Ta.

– Korán van még. Eredj, árulj még egyet. Amikor aztán már gondolod, hogy megjött, állj oda az ajtó mellé bal felől.

Vu Ta elindult üzleti körútjára, ahogy Jün öcskös tanácsolta, de száguldott is, mint a futó felhő. Alig várta hogy visszaérjen kis barátjához. Az még csak a lelkére kötötte, hogy amint a kosarat látja kirepülni, törjön be egyenest. Vu Ta hamarosan jött is már visszafelé, Jün öcskös megfogta a kosarát, s nagy hangosan berontott a teázóba:

– Hej, te vén disznó! – harsogta. – Miért vertél meg tegnap?

– Te hitvány majom! – pattant fel Vang néni, s kitört belőle a természete. – Semmi közöm hozzád, minek jössz ide pocskondiázni engem!

– Hát pocskondiázlak is, tevéen szajha, te kapuőrző véreb, eregetheted a бүdös szavaidat! – vagdalt hozzá keményen a legényke.

Vang néni nagy dühösen felugrott, s megragadta Jün öcskőt, hogy megint jól ellássa a baját.

– No, üssél hát! – hepciáskodott a legényke, s dobta ki kosarát az utcára. Amint azonban a vénasszony éppen nekiment volna, derékon kapva Vang nénit, keményen belerohant fejjel a hasába, úgyhogy csak a fal óvta meg a hanyattvágódástól, aztán nyomta a falhoz teljes elkeseredéssel. Megnyugodva látta, hogy Vu Ta, felfogva ruháját, jön be nagy sebesen. Vang néni meglátva a férjet, ugrott volna elébe, hogy visszatartsa a beljebbhatolástól, de olyan keményen fogta a legényke, hogy nem szabadulhatott.

– Jön Vu Ta! – kiáltott hát figyelmeztetésül. Aranylótusz bent a szobában azon módon rohant az ajtóhoz, hogy nyomja kifelé teljes erőből, Hszi-men Csing meg ijedtében bemászott az ágy alá. Döngette, nyomta Vu Ta az ajtót befelé, de csak nem bírta kinyitni.

– Derék dolgot műveltetek! – kiabált elkeseredett tehetetlenségében. Aranylótusz meg, nyomva az ajtót teljes erejéből, csak félhangon szitkozódott dühében és rémületében.

– Bezzeg hogy járt a szád máskor, hogy így meg úgy értesz az öklözéshez, verekedéshez, most meg hogy baj van, nem veszem semmi hasznod! Egyszerre berezeltél ettől a papírtigristól!

Ezzel Hszi-men Csingnek akarta tudtára adni, hogy üsse le Vu Tát s meneküljön. A csábító meg is értette rögtön: kikászolódt az ágy alól, s kitérte az ajtót, hangosan bömbölve:

– No üss, ha mersz!

Vu Ta éppen nekiment volna, amikor Hszi-men Csing jobb lábas rúgása telibe találta. Apró termetű lévén, a gyomrának szánt rúgás a szívgyödrét érte, s azonnal elvágódott, ellenfele pedig szaladt, menekült. Jün öcskös is látva, hogy balul ütött ki a dolog, elengedte a vénasszonyt.

A szomszédok, félvén Hszi-men Csing bosszújától, nem mertek a dologba avatkozni. Vang néni támogatta fel a végén Vu Tát, s látva, hogy vér ömlik a száján, s az arca halottsápadt, hívta gyorsan Aranylótuszt, s fellocsolták, aztán felkapták ketten, hazavitték, lefektették.

Másnap Hszi-men Csing, megtudakolván, hogy a dolognak nem lett folytatása reá nézve, jött megint, mint rendesen, hogy együtt lehessen szeretőjével. Remélte titokban, hogy Vu Ta elpusztul. Feküdt is az szegény öt napot aztán, s csak nem bírt felkelni. De nem is kapott a feleségétől egy csésze levest, de még egy korty vizet sem, hiába nyöszörgött, Aranylótusz rá se hederített, csak

felpiperázta magát mindennap s ment el, jött vissza aztán este kipirult arccal. Vu Ta még az eszméletét is elvesztette párszor, senki nem volt, aki gondolt volna vele.

– A magam kezével fogtalak ott bujálkodás közben! – nyöszörögte egyszer vádló hangon a feleségének. – A szeretőd úgy megrúgott, hogy se élek, se halok, ti pedig közben élitek világotok! Meg is halhatok már, nincs erőm, hogy veletek szembeszálljak, de az öcsém természetét, azt ismerheted! Azt hiszed, békén hagy, ha megjön? Ha megkönyörülsz rajtam és felápolsz – fogta kérőre a hangját –, egy szóval se említsem neki a dolgot; mikor megjön, de ha magamra hagysz, majd ő fog a fejetekkel beszélni!

Aranylótusz nem felelt egy szóval se, csak kifordult az ajtón. Elmondta a fenyegetőzést Vang néninek és Hszi-men Csingnek. Hszi-men Csing úgy érezte magát, mintha jégverembe dugták volna hirtelen:

– Ajjaj! – sópánkodott. – Ismerem én a tigrisölő Vu Szungot, a legjobb vitéz a vidéken! Hogy szerelembe estem veled, csak rajtad járt az eszem, ezzel nem is gondoltam! Hát most mit tegyünk?

– Hát ilyet én még nem láttam! – vihogott kegyetlenül Vang néni. – Te csak a kormánynál kuksolsz; a hajót én hajtom, mégis én nem félek semmitől, te meg azt se tudod, hova tegyed kezéd-lábad ijedtedben!

– Hiába vagyok én férfi – mentegetőzött Hszi-men Csing ebben a szorultságban már nem tudom bevonni a vitorlát! Segíts rajtunk, öreganyám, hárítsd el a bajt fejünk felől!

– Mondjátok meg nekem: hosszan akartok-e lenni férj, feleség, vagy pedig röviden? – tette fel a kérdést a vénasszony.

– Mit tesz az, hogy hosszan vagy röviden? – csodálkozott Hszi-men Csing. Magyarázd el, öreganyám!

– Ha röviden akarjátok végezni, akkor a mai nappal váljatok szét, várjátok ki, míg Vu Ta magához jön, s beszéljete a fejével, hogy ha megérkezik az öccse, ne szóljon egy szót se. Aztán, ha megint elküldik valahová, megint összejöhetnek... ezt értem én azon, hogy röviden. De ha hosszan akartok férj, feleség lenni, nap nap után, félelem s rettegés nélkül, arra is megvan a tervem, de az olyan, hogy el se mondhatom!

– Ments meg minket teljességgel, öreganyám! – fohászkodott hozzá Hszi-men Csing. – Együtt akarunk mi maradni mindörökké!

– Ehhez a tervhez pedig kell valami, ami nincsen meg senkinek, csak tenálad van az meg égen, földön!

– Még a szemem világát is kiásom érte, ha kell! – kiáltotta Hszi-men Csing. – Mi az a valami?

– Igen rossz bőrben van most ez a nyavalyás, kapjunk rajta, intézzük el végképp a dolgát! – villant fel Vang néni szeme alattomosan. – Akad a te patikádban egy kis egérkő. Hozol belőle, én felokosítom ezt az asszonykát, hogyan tegyen szert egy kis szívfájdalom elleni szerre, ezt beletesszük, s végeztünk mindörökre ezzel a vakarccsal. Ha meghalt, elégettetjük szépen, nem marad nyom semmi, jöhet akár Vu Szung is, mit tehet? „Sógorné a sógorral nem közlekedhetik”, tartja a régi törvény, meg „előszörre férjhez szüleim szavára megyek, de már másodszorra követem szívemet”! Mi köze lesz akkor már a sógornak hozzátok? Vártok csendesen vagy egy fél évet, amíg ki nem telik a gyász, akkor aztán viszed haza magadhoz az asszonykát, megöregedtek békében egymás mellett. No, mit szóltok hozzá?

– Ne, ne, ne! – tiltakozott rémulten Hszi-men Csing. – Ne vgy bñre bennñket, öreganyám! ... Bár – esett gondolkodóba kétségbeesésében –, ha már belevágtunk, végére kell járnunk.

– Tudnivaló – magyarázta fensőbbésen Vang néni –, hogy olyan ez, mint amikor levágják a füvet, de a gyökerét is kiássák, akkor nem hajt ki többet. De ha csak levágják, s a gyökerét benne hagyják, kizöldül ám az tavaszra megint! Hozd csak el azt a szert, majd én eligazítom az asszonykádát, mit tegyen, hogy tegyen. De aztán, ha megleszünk vele, megfizetsz ám nekem érte gazdagon!

– Az csak természetes – nyugtatta meg Hszi-men Csing –, nem szegem meg a szavam!

Hszi-men Csing ezzel ment is, s hozta kisvártatva a szert Vang néninek. A vénasszony odafordult Aranylótuszhoz:

– Ide figyelj, leánykám! Elmondom, mit csinálj vele. Nem kérlelt mostanság a férjed, hogy segíts rajta, ápoljad betegségében? Kedveskedj hát neki ezzel a kis ajándékkal. Ha kér, hogy adj neki orvosságot, tedd bele ezt az egérkövet a szívfájdalomra való szerbe. Ha jól összekeveredett, add be neki, de maradj ott mellette, mert ha hatni kezd a méreg, akkor forgolódik majd, s mivel hasogatni fogja a gyomrát, beleit, hát ordít kínjában. Boríts akkor csak egy takarót a fejére, hogy ne hallja meg senki. Előzőleg meg tegyél oda vizet, s főzz ki benne egy törlőruhát, mert a méreg hatására a fejének mind a hét nyílásán ömlik majd a vér, s sebesre harapja majd a száját is kínjában. Ezeket a nyomokat, ha már kiadta a páráját, kifőzött kendővel szépen eltüntetheted. Akkor aztán betesszük a koporsóba, szépen elhamvasztják, nem támad belőle semmi baj!

– Rendjén is volna ez így – felelte Aranylótusz –, de gyengének érzem magam hozzá. Nemigen fogom tudni rendbe tenni a temetéshez, ha eljön az ideje.

– Ezen könnyű segíteni. Átzörgetsz nekem a falon, majd megyek és segítek.

– De aztán gondosan, rendben végezzétek! –szólt bele Hszi-men Csing. – Holnaphoz öt napra meg kell hogy legyetek mindennel! – el is ment ezután Hszi-men Csing haza, Vang néni pedig apróra összemorzsolta az egérkövet, úgy adta oda Aranylótusznak.

Aranylótusz hazament, fel az emeletre, férje betegágyához. Az szegény már alig lélegzett, látni való módon csak a halálát várta már. Az asszony odaült az ágya végébe, s tette magát, hogy keservesen zokog.

– Mit zokogsz? – kérdezte bágyadtan a férje.

– Gonoszul cselekedtem! – törölgette könnyeit Aranylótusz. – De félrevezetett az a gazfickó is! Ki gondolta volna, hogy agyonrúg téged? Kértem volna neked egy jó kis orvosságot, hogy kikúráljalak vele, de attól félek, hogy nem vennéd jó szívvel, nem mertem elhozni!

– Ha megmentesz, nem lesz semmi baj! – nyugtatgatta a beteg férj. – Elfelejték akkor én mindent, öcsémnek se szólok semmiről semmit! Eridj csak, és hozd azt a szert, segíts vele rajtam!

Aranylótusz magához vett egypár garast, s szaladt Vang nénihez, hogy adjon valami orvosságot. Aztán, hogy visszajött vele, megmutatta a férjének:

– Látod, ez itt szívfájás elleni szer. Azt mondta a tudós orvos, hogy éjfélkor vedd majd be. Ha bevetted, s dupla takaró alatt jól kiizzadsz, holnapra akár fel is kelhetsz.

– Az jó lesz! – örült meg a beteg. – Tedd meg akkor, hogy amint elalszom este, kelts fel éjfélután, s add be nekem!

– Aludj csak nyugodtan, majd gondom lesz rád! – mondta az asszony.

Ahogy besötétedett, Aranylótusz lámpást gyújtott, a konyhában meg odatett egy üstben vizet, bele egy törölruhát. Mikor a harmadik örségre doboltak, beletette a mérget egy csészébe, felöntötte üres levessel, s ment fel vele az emeletre.

– Hol a szer, férjemuram? – kérdezte.

– Ide tettem a vánkosom mellé, a lepedő alá – nyögte a férj. – Keverd meg gyorsan s hozzd, hadd vegyem be!

Aranylótusz elővette a szívfájás elleni szert, beletette a magával hozott csészébe, összeöntötte a levessel, méreggel, jól elkeverte egy ezüstkanálkával. Aztán a bal kezével feltámogatta Vu Tát, jobbával meg a szájához emelte a csészét.

– Nem bírom én bevenni ezt a szert! – nyöszörögte a férje, amint egy kortyot lenyelt

– Akármilyen nehéz is, csak ettől gyógyulsz meg! – biztatta az asszony. Vu Ta erre kitátotta a száját másodszer is, s Aranylótusz élve az alkalommal, belétöltötte az egész maradékot, aztán visszafektette férjét, s odatelepedett mellé az ágy szélére.

– Jaj! – nyögdécselt a beteg. – Ahogy bevettem ezt az orvosságot, beléállt a fájás a gyomromba, asszony! Úgy fáj, hogy ki se bírom tovább!

Aranylótusz felkapott két takarót az ágy végéből, s ráterítette Vu Ta fejére, testére.

– Megfulladok, nem kapok levegőt! – kiáltozta a beteg.

– Azt mondta a tudós doktor – csillapítgatta Aranylótusz –, hogy jól ki kell izzadnod, akkor gyógyulsz meg hamar!

Vu Ta megint megszólalt volna, de az asszony megijedt, hogy kapálózni fog, ezért felmászott az ágyra, s ráülvén Vu Ta testére, két kezével leszorította rajta a takarót, fel nem engedte volna a világért. Vu Ta jajdult még kettőt, hörgött hosszan, aztán megszakadt a belseje, s ó, jaj, nem mozdult többé.

Aranylótusz felhajtotta a takarót. Ott feküdt Vu Ta összeharapott foggal, ömlött a vér orrából, füléből, szájából, szeméből. Rémulten ugrott fel, s szaladt a falhoz, hogy átkopogjon Vangnének. Jött is a vénasszony a hátsó kapun, köhögéssel adva elébb jelt.

– No, vége van már? – kérdezte, amint Aranylótusz kinyitotta a kaput.

– Vége, vége, csak nekem már elszállt az erő a kezemből, lábamból, meg se tudom mozdítani!

– No, majd én segítek – tűrte fel a vénasszony a ruhája ujját. Fogta az üst forróvizet meg a kendőt, s ment fel az emeletre. Ott felhajtván a takarót, előbb is Vu Ta száját, szemét, orrát, fülét tisztította meg a vérnyomoktól, s betekerte a halottat. Utána ketten megragadták, lecipelték nagy ügyel-bajjal a lépcsőn, odalent elöszedtek egy ócska ajtót, arra ráfektették, megfésülték, fejkendőt adtak a fejére, felöltöztették, cipőt húztak a lábára, végezetül fehér selyemmel letakarták az arcát, s betakarták a testét is takaróval. Mikor ezzel megvoltak, visszamentek az emeletre, rendbe tettek ott is mindent. Vang néni ezután hazament, Aranylótusz pedig nagy sírást-rívást csapva, hangos jajveszékeléssel tette magát, hogy gyászolja urát. Mert tudják meg, kedves hallgatóim, háromféleképp sír az asszony nép széles e világon mindenütt: ha könnye is van, hangja is van, akkor az zokogás, ha könnye van. de hangja nincs, az sírás, de ha könnye sincs, csak hangja van, az csak

óbéogatás. Így óbéogatott, jajveszékelt Aranylótusz is jó hangosan úgy az ötödik őrség idejéig.

Még nem is hajnallott, Hszi-men Csing már ott volt Vang néninél, s tudakolta, mi újság. Beszámolt neki a vénasszony mindenről töviről hegyire. Hszi-men Csing pénzt nyomott a markába, hogy vegye meg a koporsót, s rendezze el a temetést, de mielőbb hívja át Aranylótuszt.

– Most, hogy Vu Ta meghalt, csak te vagy a pártfogóm! – emelte rá szemét az asszony, amint belépett.

– Mondanod se kell! – nyugtatta meg Hszi-men Csing.

– Van azonban még egy igen nehéz dolog! – ötlött az eszébe Vang néninek. – Kilencedik Ho Bácsi, a fertálybíró, igen agyafúrt ember! Félek, hogy még megorront valamit, s nem engedi a temetést!

– Semmi az! – legyintett Hszi-men Csing. – Majd én beszélek vele. Nem mer ő velem ellenkezni.

– Akkor eridj gyorsan, nagyuram – sürgette Vang néni –, nem szabad késlekednünk! – Hszi-men Csing indult is. Mire kivilágosodott, Vang néni már meg is vette a koporsót, vett füstölőket, gyertyákat, áldozati pénzt, mindent, ami a temetéshez kellett. Megjövén, átment Aranylótuszhoz, levest főzött neki, s meggyújtotta a halotti lámpást. Jöttek sorra a szomszédok kifejezni részvétüket. Aranylótusz csak dörzsölte piperézett képét, s szívre hatóan jajveszékelt.

– Miben halt meg szegény? – érdeklődtek részvétellel a szomszédok.

– A szívét fájlalta szegény, minden nappal csak rosszabbul lett, hiába volt minden, éjjel aztán a harmadik őrséggel meg is halálozott! – mondta Aranylótusz sűrű sóhajtozással. A szomszédok világosan tudták, hogy nincs minden rendben e körül a haláleset körül, de nem mertek tovább faggatózni, csak vigasztalták jó szívvel, emberséggel.

– Aki meghalt, az meghalt – mondták –, de aki él, annak ki kell bírnia! Ne keseregj annyira, asszonyság! – Aranylótusz, meghatottságot színlelve, mondott köszönetet, s a szomszédság szétszéledt.

Vang néni már haza is hozta közben a koporsót, s ment a fertálybíróhoz, Kilencedik Ho Bácsihoz, hogy engedélyt kérjen tőle a temetésre. Mindent előkészített azonban már a temetéshez, hívott is már két buddhista barátot, hogy este imádkozzanak a háznál az elhunyt lelkéért. Kilencedik Ho Bácsi előre küldte néhány legényei a házhoz, hogy tegyenek rendbe mindent s nézzenek körül.

Közben, ahogy Kilencedik Ho Bácsi a kígyó órájában nagy kényelmesen felkászolódott, s elindult a Báborkó utcába, kivel találkozott szembe, mint Hszi-men Csinggel:

– Hová, hová, bátyám? – érdeklődött Hszi-men Csing.

– Ide megyek csak halotti szemlére Vu Táékhoz, a lepényárushoz, mert meghalt szegény az éjjel.

– Gyere már velem egy kicsit, beszédem volna veled.

Be is tértek az egyik közeli kocsmába, s letelepedtek a belső szobában.

– Ülj a főhelyre, bátyám! – udvariaskodott Hszi-men Csing.

Nem vagyok én rangbéli ember, hogy egy asztalhoz ülhessek veled, nagyuram! – szabódott Ho Bácsi.

– Ne legyél ilyen barátságtalan, foglalj már helyet!

Amikor leültek végtére, Hszi-men Csing egy korsó jó bort hozatott, meg gyümölcsöt, harapnivalót hozzá, s kezdte töltögetni Ho Bácsi poharát.

„Sose hívott meg azelőtt inni – fogott gyanút magában a fertálybíró. – E mögött a pohár mögött valami rejtőzik!”

Amikor aztán vagy egy fél órát iddögáltak, Hszi-men Csing egy tíz latos ezüstöt csapott ki az asztalra a köntöse ujjából.

– Ne vesd meg ezt a csekélységet, bátyám – mondta –, holnap még megtoldom valamivel.

– Nincs énnékem egy mákszemnyi érdemem se, amire elfogadhatnám, nagyuram, becses ajándékodat! – tiltakozott a fertálybíró, keresztbe tévén karját mély tisztelettel. – Ha parancsolnál vélem valamit, még azért sem vehetném el!

– Ne vegyél engem ennyire idegenszámba! – tiltakozott Hszi-men Csing is. –Tedd csak el, bátyám, megmondom, miért.

– Mondd csak, nagyuram hallgatom figyelemmel.

– Semmiség az egész, nem nagy dolog, de küldök még pénzt a fáradságodért. Vu Ta temetésén rendben megy minden, szép aranyos terítővel le lesz borítva teljesen – többet nem is mondok.

– Hát ez igazán kicsiség – mondta Ho Bácsi –, ebben semmi sincsen, nem fogadhatok el én ezért pénzt!

– Ha nem fogadod el, akkor hát add vissza! —, vont vállat Hszi-men Csing. A fertálybíró azonban mindig tartott Hszi-men Csing gonoszságaitól, tudta, hogy jóban van a hivatalbeliekkel, eltette hát a pénzt. Akkor ittak még egy kicsit, majd Hszi-men Csing felíratta a tartozását, hogy majd másnap megfizeti, s elindultak kifelé. Az utcán még Hszi-men Csing megjegyezte:

– Aztán, bátyám, ne tudjon erről senki! Megszolgálom még neked! – és elváltak.

A fertálybíró gyanakodni kezdett:

„Igen különös ez! – morfondírozott magában. – Miért ad nekem ilyen rengeteg pénzt, amiért Vu Táékhoz megyek halottnézőbe? Emögött kell lennie valaminek!” Útnak indult Vu Ta háza felé. Legényei már ott vigyáztak a kapuban, őt várták.

– Miben halt meg ez a Vu Ta? – kérdezte tőlük.

– Azt mondja a háznép, hogy szívbetegségben.

A fertálybíró belépett a házba. Vang néni jött elébe nagy sürgölődve:

– Mióta várjuk már, kedves bátyám! – nyájaskodott.

– Egy kis dolgom akadt közben, amiatt késtem – mentegetőzött Ho Bácsi. Jött már Aranylótusz is fehér gyászruhában, hamis sírással.

– Szűnjék bánatod, húgom – vigasztalta a fertálybíró. – Bizony nagy csapás ez neked, hogy férjed urad megtért a mennybe!

– Ki se mondhatom! – sóhajtozott az asszony. – Nem is gondoltam, amint elővette a baj, hogy már csak pár nap, s itt hágy! Itt maradtam én szegény özvegy, nagy nyomorúságomra!

Ho Bácsi szép csendesen körülnézegette Aranylótuszt, s elégedetten dünnyögte magában:

„Hallottam én már Vu Ta feleségéről, csak nem ismertem. Szóval ilyen asszonyt szerzett magának! Itt van valahol Hszi-men Csing tíz ezüstjének az eredete!” Odalépett a ravatalhoz, felemelte a halotti takarót, félrehúzta a halott arcát fedő fehér selyemkendőt – de ahogy tüzetesen megnézte búbajos erejű, még az istenek s halhatatlanok erejével is dacoló, mindent látó tekintetével, egyszerre csak nagyot kiáltott, s elvágódott. Vér buggyant elő szája szögletén. Mert látta, hogy

*Sötétlik a körme, szája bíborveres,
Arca, képe sárga, szeme halott, üres.*

Bizony:

*Akár a hold, mit hajnalra elnyelnek a hegyek, olyan az élet;
Sorsunk akár a lámpa, melynek olaja egy éjjel kiégett.*

Hogy aztán Ho Bácsival mi lett, azt majd más alkalommal halljátok meg.

amelyben Ho Bácsi temetés közben eloroz egy csontot,

Vu Szung pedig fejeket áldoz engesztelésképpen

Ott tartottunk, hogy a fertálybíró elvágódott, emberei pedig rohantak hozzá, s feltámogatták.

– Megütötte a guta! – visított Vang néni. – Hozzatok gyorsan vizet!

Fellocsolták nagy nehezen, lassan-lassan tért csak magához.

– Vigyétek haza – rendelkezett Vang néni hadd jöjjön rendbe!

Két legény előkeresett egy rozszant deszkát, ráemelték s hazacipelték rajta.

– Még nagy vidáman ment el – fogadta a felesége jajveszékelve –, s így jön haza! Ugyan mi baj érhetne közben? – s ráborult az ágyára keserves zokogással. A fertálybíró óvatosan körülpislantott, s látván, hogy legényei már elmentek, megtaszította a feleségét:

– Ne jajveszékelj, te! Nincs énnékem semmi bajom! Csak amikor elindultam halottnézőbe, szembetalálkoztam az utcán Hszi-men Csinggel, a patikussal, s meghívott rögtön, hogy igyunk egyet, meg tíz ezüstöt is adott, mondván: „Az a holttest meg le legyen takarva szépen, rendesen.” Aztán, mikor Vu Táékhoz értem, rögtön láttam, hogy a felesége nem valami jóféle, már kezdtem gyanakodni. Mikor pedig a szemfedőt felemeltem, láttam, hogy Vu Ta arca feketés-veres, szemén, orrán, száján fülén vér szivárog, az ajkát összeharapta... szóval méregtől halt meg. Én kiáltottam volna rögtön, de aztán megijedtem, hogy nem áll mellém senki, Hszi-men Csinggel összekapni meg még rosszabb, mintha darázsfészekbe nyúlnál, skorpiót bolygatnál. Tessék-lássék módra hagyom hát, hogy eltemessék. Van azonban Vu Tának egy öccse, Vu Szung, a cirkáló-hadnagy, aki a Fényesdombnál egyszer megölte azt a tigrist, az olyan ember, hogy megöl akárkit, még a szeme se rebben! Ha hazatér, biztosan kutatni fogja ezt a dolgot!

– Beszélték pár napja a népek – jutott eszébe a feleségének –, hogy a mögöttünk levő utcában lakó Öreg Csiao fia, Jün öcskös, segített Vu Tának a Biborkő utcában, hogy paráznaságon érje a feleségét, s nagy verekedés volt a teázóban. Ez hát a nyitja! Faggasd csak ki majd szépen, szőrmentében! Nincs itt baj semmi! Ha a legények elmennek a temetést elintézni, tudakolják meg, mikorra teszik. Ha azt mondják, hogy megvárják vele Vu Szungot, hogy ő is ott lehessen, akkor tiszta a dolog, nincs kenderkóc a selyem közt. Ha azt mondják, hogy eltemetik, akkor is rendben van minden. De ha el akarják égetni, az már gyanús! Mikor kiviszik, menj ki te is, kísérd ki a halottat, aztán vezesd félre őket ügyesen, s egy alkalmas pillanatban tegyél félre két csontot a hamu közül, s tedd el a tíz ezüstrrel együtt; nagy bizonyosságok ám ezek! Ha azonban Vu Szung, megjövén, nem bolygatja a dolgot, akkor hagyd te is, ne keverd gyalázatba Hszi-men Csinget, de nyerünk is rajta egypár csésze rizsre valót, nem igaz?

– Bölcs feleség a házban jobban világít a napnál! – kiáltotta elragadtatva Ho Bácsi, aztán kiüzent a legényeinek:

– Szél ért, nem mehetek. Menjete csak magatok, végezzétek be a szemlét, kérdezzétek meg, mikorra teszik a temetést, s jelentsétek gyorsan. Ha pénzt adnak, osztozkodjatok rajta, de ha nekem is küldenének, ne fogadjátok el.

Elmentek a legények, s kisvártatva vissza is tértek:

– Azt mondta az özvegy – jelentették –, hogy mához három napra el is temetik, elhamvasztják

kint a városon kívül.

– Igazad volt! – tekintett a fertálybíró a feleségére. – El is megyek, s szerzek majd a csontokból.

Vang néni meg közben tovább művelte gonoszságait. Aranylótusz egész éjjel ott virrasztott a halott mellett. Másnapra négy barátot hívtak, hogy olvassanak a szent könyvekből a halott üdvéért. A harmadik nap reggelén eljöttek az emberek, vállra vették a koporsót, s a szomszédságtól kísérvé, megindult a menet. Az özvegy gyászruhásan, hangos jajveszékeltést színelve, siratta a megboldogultat. Kiérvén a városon kívülre a halotthamvasztó helyre, szólította az embereket, hogy rakják meg a máglyát. Ekkor látja ám, hogy jön a fertálybíró is, nagy köteg áldozati pénzzel a kezében.

– Jaj de örülünk, bátyám – fogadta Vang néni s az özvegy –, hogy nem esett semmi kár drága egészségében!

– Vettem én nála egyszer egy kosár lepényt – restelkedett a fertálybíró –, de adós maradtam az árával. Illendő dolog hát, hogy ezt az áldozati pénzt elégessem neki.

– Milyen becsületes, derék férfiú vagy, bátyám! – hízelkedett Vang néni. Ho Bácsi elégette az áldozati pénzt, majd pedig meggyújtotta a halotti máglyát a koporsó alatt.

– Nem is reméltük Ho Bátyánk szíves fáradozását – hajlongott Vang néni Aranylótusszal együtt –, meg is háláljuk ám, ahogy hazaérünk!

– Segítségére vagyok én örömet mindenkinek – mondta a fertálybíró. – Ti meg, öreganyám s húgomasszony, lássatok dolgotok után, menjetek csak, fogadjátok a halotti toron a vendégeket. Én majd ügyelek itt mindenre helyettetek.

Ahogy elküldte a két asszonyt, összébb kotorta a máglyát, s kiszedvén belőle két csontot, megmártotta azokat a közeli vízmedencében, s lám, porhanyósak s feketék lettek a csontok. Elrejtette őket szépen, s ment maga is a torra a temetési csarnokba, aztán, hogy már leégett a máglya, visszajött, összeszedte a csontokat, s megmosta a medencében. Szétszéledt a szomszédság, a fertálybíró meg vitte haza magával a csontokat, egy papírlapra felírván az évet, hónapot és napot, a megboldogult nevét, azt a csontokkal s a tíz ezüsttel egy csomagba rakta, eltette biztos helyre.

Aranylótusz meg, hazatérvén, a földszinti szoba egy sarkában felállította férje lélektábláját, ráíratván, hogy „a megboldogult férj, Vu Ta lelkének trónusa”, lámpát állított elébe, zászlócskákat kegyes igékkel, kis bronzmedencét az áldozati pénz elégetéséhez, selyemterítőt, meg mindent, amit illett. Ettől kezdve azonban napról napra kedvére enyelgett Hszi-men Csinggel fent az emeleti szobájában, nem úgy, mint azelőtt Vang néni szobájában, ahol csak úgy szerezhette örömét, mint egy csirketolvaj, kutyalopó. Nem volt már a házban senki, aki vigyázta volna lépteit, hálhatott avval, akivel akart. Az utcabeliek, persze, valamennyien mindezt hamarosan megtudták, de féltek nagyon Hszi-men Csing gonoszságától, s nem törődött a dologgal, nem avatkozott bele egyikük se.

„Ha legnagyobb az öröm, megjön rá a bánat, a legnagyobb bajban meg jó szerencse támad” – tartják általában. Múltak a napok s az éjszakák, több mint negyven is már. Elbeszéltek már az imént, hogy Vu Szung a mandarin parancsából elment a Keleti Fővárosba a pénzes kordéval. Meg is érkezett szerencsésen, átadta rendben a rokonságnak a pénzt, s a levelet s szétnézvén a fővárosban pár napig, útra bocsátották megint egy válaszlevéllel, s utasemberekhez csatlakozván, vissza is érkezett Jangkuba. Két hónapig volt oda éppen jöttében, mentében, télvégi időben indult, s a harmadik hónap elejére jött meg. Már az úton nyugtalanította valami: szeretne volna bátyját mielőbb viszontlátni. Persze, mikor visszaérkezett, első útja a hivatalba vitt, ahol mondanunk sem kell, hogy a mandarin értesülvén utazása szerencsés menetéről; s kezéhez vévén a rokonság válaszlevelét, örömeiben gazdagon megjutalmazta, jól tartotta borral, pecsenyével. Szállására sietett aztán, s ruhát

váltva, új fejkendőt kötve, indult egyenest a Báborkó utcába.

– Ebből nagy baj lesz! – sűgött össze ijedten az utca népe a háta mögött, de némelyiket még a verejték is kiverte. – Ha már megjött, nem fogja annyiba hagyni a dolgot ez a vitézek csillaga! Hej, nagy kavarodást fog még belőle támasztani!

Vu Szung, ahogy fellebbentette az ajtófüggönyt s belépett, megdöbbenően látta meg a lélektáblát a földszinti szoba sarkában.

– A szemem káprázik? – tekintett rá, szemét meregetve, s elkiáltotta magát: – Megjöttem, sógorasszony!

Hszi-men Csing éppen odafent lelte örömét Aranylótusszal együtt az emeleten, s meghallván Vu Szung hangját, ijedtében még maga alá is csinált, úgy szökött át a hátsó kapun Vang néni házához.

– Ül le, sógor, egy kicsit, jövök mindjárt! – kiáltotta vissza Aranylótusz. Persze, amióta meghalt Vu Ta, menten letette az asszony a gyászt, csak piperézte, kendőzte magát a Hszi-men Csinggel való bujálkodásra. Meghallván azonban sógora hangját, lemosta nagy hirtelen arcáról a kenőcsöt, festéket, kirángatta hajából ékességeit, szétkócolta haját, ledobta veres ingét, hímzett kabátkáját, gyorsan gyászruhába bújt, s jött le a lépcsőn nagy óbégatással.

– Állj meg csak, sógorasszony! – kiáltotta Vu Szung komoran. – Hagyd a jajveszékelést! Mikor halt meg a bátyám? Van-e bizonyosságod róla? Micsoda szert adtatok be neki?

– Vagy húsz napra rá, hogy elmentél – kezdte Aranylótusz sűrű óbégatások közben erős szívfájása támadt hirtelen. Betegeskedett vagy nyolc-kilenc napig, könyörögtünk az istenekhez, kérdeztük a jósokat, de szert nem vett be semmit se. Nem tudtak segíteni rajta az orvosok semmit, meghalt, itt hagyott engem nagy nyomorúságomra!

Meghallotta a falon át Vang néni is a nagy szóváltást, s rettegésében, hogy kiderül a gatzett, szaladt át, hogy erősítgesse az asszony szavait.

– Hogy halhatott volna meg a bátyám szívbetegségtől – firtatta tovább keményen Vu Szung – amikor sose volt neki ilyesféle baja azelőtt?

– Hogy beszélhetsz ilyeneket, hadnagy uram? – kotyogott közbe Vang néni. –Kifürkészhetetlen az ég akarata, akár a felhők járása, sose lehet tudni, mikor éri az embert baj vagy szerencse! Ki tudná megőrizni magát baj nélkül mindvégig?

– Sokat köszönhetek ennek az öregasszonynak – mutatta be Vang nénit Aranylótusz. – Olyan lettem volna nélküle, akár egy lába vesztett rák, nem jött volna segítségemre senki a szomszédságból!

– Hová temettétek?

– Magamra maradtam, hol tudtam volna neki sírhelyet keresni? – óbégatott Aranylótusz. – Mit tehettem egyebet, három napra rá elhamvasztottuk.

– Mennyi ideje, hogy meghalt?

– Két nap múlva jön el a hetednapos gyásza! – zokogta az asszony.

Vu Szung nagy hümmögve hagyta el a házat, s ment szállására. Ott legelőször is gyászhoz illő ruhát öltött, egyik katonáját elszalasztotta, hogy szerezzen neki egy kenderkötél övet, azt felkötötte,

keblébe rejtett egy hosszú pengéjű, rövid nyelű, vastag fokú, finom élű kést, pénzt vett magához, aztán bevásárolva az utcán rizst, tésztát, fűszerszámot, füstölőt, gyertyát, áldozati pénzt, egy katonájával együtt ment vissza bátyja házához. Nyitotta az asszony a kaput, Vu Szung pedig meghagyta a katonának, készítsen toros ételt. Utána gyertyát gyújtott bátyja lélektáblája előtt, bort, ételt készített, hogy megülje halotti torát. Vagy két óra múltán, leborulva a lélektábla előtt, hangos fohászbba kezdett:

– Nincs még messze a lelked, bátyám! Gyenge voltál életedben, nem tudom, milyen lettél halálod után! Ha ellenséged ölt meg, csalárdság pusztított el, küldj álmod rám, jelentsd meg nekem, hogy bosszút álljak érted!

Kitöltötte az áldozati bort, meggyújtotta az áldozati pénzt, s hangosan felzokogott, úgy, hogy mindenki felriadt a szomszédságban. Vele sírt Aranylótusz is, hullajtva hamis könnyeit. Utána elfogyasztotta katonájával a toros edelét, s megparancsolta neki, feküdjék le az ajtó mellett, magának pedig a lélektábla előtt vetett ágyat a földre. Aranylótusz felment szobájába az emeletre.

Már a harmadik őrés órája közelgett, de Vu Szung csak hánykolódott fekhelyén, nem bírt elaludni. Katonájára nézett: horkolt az békességesen az ajtó mellett, elnyúlva, mint egy holttest. Vu Szung feltápáskodott; az üveges lámpa a lélektábla előtt hol pislákol, hol meg majd kihuny. Megütötte fülét a harmadik őrés jelző dobszó. Nagyot sóhajtvá ült fel fekhelyén, s motyogta magában:

– Gyengécske volt szegény bátyám: mibe is pusztulhatott bele?

Szinte még ki se mondta ezeket a szavakat, amikor hűvös fuvallattal fekete sötétség csapott fel a lélektábla alól, kialudt a lámpa, szerteszét szálltak a melléje készített áldozati pénzek. Vu Szungnak minden haja szála égnek meredt, ahogy megcsapta a dermesztő hűvösség. Odanézett merően, hát emberalak tűnt elő a lélektábla asztalkája alól, s megszólalt fájdalmas hangon:

– Keserves halállal haltam én meg, öcsém!

Világosan hallotta Vu Szung e szavakat, s már közelebbről nézte volna meg, de elállt a fuvallat, s nem látott már senkit. Visszafeküdt hát, azon tűnődve, álom volt-e ez, vagy sem. A katona békésen hortyogott tovább.

„Nem tiszta dolog a bátyám halála! – tépelődött magában Vu Szung. – Tudatni akart velem valamit, de *lelkem ereje megzavarta*, szétszórta kósza lelkét!” Így hánykolódott magában, várva a reggelt, hogy akkor majd valahogy utánajár.

Meg is virradt lassacskán, felkelt a katona, vizet melegített. Vu Szung megmosdott, jött már le Aranylótusz is az emeletről:

– Kényelmetlen lehetett az éjszakád! – érdeklődött hamis barátsággal.

– Miben is halt meg végtére a bátyám, sógorasszony? – kérdezte hirtelen Vu Szung.

– Hát már elfeledted, sógor? Megmondtam az este, szívbetege volt neki!

– Kitől szereztél neki orvosságot?

– Innét a szomszéd patikából.

– A koporsóját ki fizette ki?

– Vang néni a szomszédból.

– Kik vitték ki a halottat?

– Ej, hát a fertálybíró, Kilencedik Ho Bácsi emberei! Ő intézte el különben az egészet! – mondta türelmetlenül Aranylótusz.

– Persze, persze – hümmögte Vu Szung. – No, megyek akkor a hivatalba szemlére. – Útnak is eredt a katonával együtt. Ahogy mentek, megkérdezte tőle:

– Ismered te Kilencedik Ho Bácsit, a fertálybíró?

– Hát nem emlékszel rá, hadnagy uram? – csodálkozott a katona. – Járt ő is nálad annak idején szerencsét kívánni! Errefelé lakik, az Oroszlán utcában!

– Vezess oda! – parancsolta Vu Szung. Aztán, mikor odaértek, elküldte kísérőjét, maga lépett be az ajtón:

– Itthon van a fertálybíró? – kérdezte hangos szóval.

Kilencedik Ho Bácsi épp ekkor kelt fel. Vu Szung hangjára nagy ijedten kapta magára fejkendőjét, magához vette nagy hamarsággal a félretett csomagot a csontokkal meg a tíz ezüsteel, s szaladt, hogy fogadja vendégét:

– Mikor jöttél meg, hadnagy uram? – kérdezte.

– Csak tegnap. Szeretnék veled néhány szót váltani, megkérnélek, hogy kísérnél el.

– Igen szívesen – készségeskedett a fertálybíró. Mentek egy darabon, aztán beértek egy kocsmába, bort.

– Nem volt még eddig ismeretségem veled, hadnagy uram – kezdte óvatosan Ho Bácsi –, mi dologban fáradsz?

– Ülj csak le – intett Vu Szung. A fertálybíró már kezdte sejteni, miről lesz szó. Meghozták a bort, Vu Szung se szó, se beszéd, csak nekiesett. A fertálybíró már a hideg verejték kiverte, hogy yendéglátója meg se mukkan, s megpróbált beszélgetést kezdeni, de Vu Szung rá se hederített. Mikor aztán már jó néhány pohárral felhajtottak, Vu Szung előrántotta kebléből a hosszú kést, hogy csak úgy süvített, s belevágta maga elé az asztalra. A kocsmáros halálra rémült, de még közeledni sem mert. Ho Bácsi képe meg sárgára-szürkére vált, elállt még a lélegzete is. Vu Szung ekkor feltúrta a ruhája ujját, s egyik kezét a kés markolatára téve, a másikat a fertálybírónak szögezve, így szólt:

– Én csak egy bárdolatlan, faragatlan fickó vagyok, de annyit én is értek, hogy a gaztett mögött ott van mindig a gazember, a vétekért valakinek mindig fizetni kell! Ne félj, csak mondd el szépen apróra az igazságot, hogy s mint esett a bátyám halála, nem teszek benned semmi kárt! Nem lennék jó vitéz, ha megbántanálak! De ha elhagysz egy fél mondatot is abból, amit mondanál, ezzel a késsel itt menten háromszáz, négyszáz lyukat vágok a testeden! Ne kertelj össze-vissza, mondd el egyenest, hogy halt meg a bátyám!

Vu Szung ezzel, szavait befejezván, térdének támasztotta két kezét, s kerekre nyitott, villogó szemmel meredt a fertálybíróra.

Ho Bácsi szép csendesen előhúzza köntöse ujjából a csomagot, s letette az asztalra:

– Csillapuljék haragod, hadnagy uram – mondta. – Itt vannak, íme, a bizonyítékok.

Vu Szung sebesen kioldozta a csomag kötelékét:

– Miféle bizonyságokat lássak ezekben? – kérdezte meghökkenve, amint meglátta a porhanyó fekete csontokat meg a tíz ezüstöt.

– Hogy éppenséggel hogy volt, azt én se tudom. De az első hónap huszonkettedikén, amint éppen otthon voltam, jött hirtelen Vang néni, akinek teázója van, hogy menjek gyorsan szemlét tartani Vu Ta holtteste felett. Elindultam a Báborkó utcába, s Hszi-men Csing úrral találkoztam össze, akinek a kerületi hatóság előtt az a patikája van; ő megfogott, s bevitt egy kocsmába egy korsó borra. Ott aztán előhúzta ezt a tíz ezüstöt, s átnyújtotta nekem, mondván: „A megszemlélendő holttest le van takarva szépen, mindenképpen.” Tudtam róla, milyen gonosz ember és agyafúrt, nem is hagyta, hogy el ne fogadjam. Megittam hát a borát, eltettem ezt a pénzt, mentem a szemlére, hát ahogy felemelem a szemfedőt, látom, hogy a halott feje hét nyílásán ott még az alvadt vér, a szája megharapva, egyszóval, mérgezés áldozata lett. Lármat csaptam volna, de nem lett volna senki, aki mellém áll, a felesége azt mondta, hogy szívbetegségben halálozott el. Ezért nem is mertem zajt ütni, csak megharaptam a nyelvem hegyét, s úgy tettem, mintha szél ért volna. Hazatámogattam, de már csak az embereimet küldtem el a dolog bevégzésére, én nem fogadtam el tőlük egy garast se. A harmadik nap, megtudván, hogy viszik elhamvasztani, vettem egy köteg áldozati pénzt, s utánuk mentem véle, mintha kegyeletből tenném. Ott Vang nénit és az asszonyt hamarosan elküldtem valamivel; hogy hagyják rám a dolgot, titokban kikotortam a máglya közül ezt a két csontot s hazahoztam. A csont törékenysége, feketesége világos bizonyága annak, hogy méreggel meghalt ember testéből való. Erre a papírra aztán felírtam az időt s a nevet. Ez az, amit mondani tudok, de ez csak az én beszédem, a többinek utána kell járnod, hadnagy uram!

– Ki lehetett a csábító? – kérdezte Vu Szung.

– Azt nem tudom. Én csak annyit hallottam, hogy az a bizonyos Jün öcskös, aki gyümölcsöt árul, egyszer elment bátyáddal a teázóba, hogy ottfogják a paráználkodókat, ezt itt az utcában tudja minden lélek. Ha többet akarsz tudni, keresd meg Jün öcsköst.

– Úgy van! – bólintott rá Vu Szung. – Eljössz velem, megkeressük együtt. – Eltette kését s a bizonyságokat, kifizette a bort, s megindult a fertálybíróval Jün öcskösék háza tája felé. Éppen a legénykébe ütköztek, amint hazafelé tartott, rizst cipelvén egy nagy fűzfakosárban.

– Ismered-e, öcsém, ezt a hadnagy urat? – szólította meg Ho Bácsi.

– Hogyne ismerném! Ő szabadított meg minket a tigristől! Minek kerestek engem? – meregette a legényke a szemét nagy dühösen, aztán hozzátette: – Egy dolog van csak: az én apám hatvanéves, nincs, aki gondoskodik róla, ezért aztán nemigen vennék részt veletek valami hatósággal való játszadozásban!

– Kedves öcsém – vett elő Vu Szung öt ezüstöt –, add ezt oda apádnak egy kis segítség fejében, te meg gyere el velünk, beszélni szeretnék veled.

„Ebből az öt ezüsből futja vagy három hónapra, ha nem többre – gondolta magában Jün öcskös elmehetek nyugodtan velük akár a hatóság elé is, nem lesz itt semmi baj!” – s el is fogadta a pénzt, vitte be a rizzsel együtt öreg apjának, majd meg elindult látogatóival. Vu Szung egy fogadóba vezette el őket, fel az emeletre. Rendelt mindjárt ételt három személyre, majd Jün öcsköshöz fordult

– Kedves öcsém – mondta a legénykének –, habár ifjúcska vagy még, látom, megvan benned a tisztelet és hűség apádhoz, gyámolítod őt öregségében. Azért a pénzért azonban, amit az imént adtam, hogy apád megélhessen kérnék tőled valamit. Amikor pedig bevégeztük, kapsz még tőlem

vagy tizennégy-tizenöt ezüstöt, hogy kezdhes vele valamit. Mondd el hát nekem szépen, apróra: hogy volt az, amikor bátyámmal elmentetek a teázóba, hogy tetten érétek a bujálkodókat?

– Elmondok én neked mindent egyenesen, csak aztán ne dühösködj, meg ne keseregj! Az idén, az első hónap tizenharmadikán fogtam egy kosár hókörtét, hogy megkeresem vele Hszi-men Csing urat egy kis kereset céljából, hát nem találtam sehol se. Ahogy kérdezősködtem utána, azt mondta valaki: „Ott van az, a Báborkó utcában, a Vang néni teázójában! Ott jár össze a lepényárus Vu Ta feleségével. Annyira ráakaszkodott, hogy odajár már mindennap!” Én erre elmentem oda, hogy megkeressem, de nagy bosszúságomra Vang néni, az a vén szuka, elállta az utam, s nem engedett be. Persze, én lehordtam a sárga földig, erre nekem esett, s elpáholt alaposan, de úgy, hogy még a körtéimet is szerteszórta az utcán. Nagy dühömben, keserűségemben elmentem, megkerestem a bátyádat, s elmondtam neki elejétől végéig mindent. Ment is volna rögtön, hogy tetten érje őket, de én azt mondtam neki: „Ezzel nem segítesz a dolgon! Hszi-men Csing goromba, erős ember! Meg se tudnád fogni, hanem a végén még ő ver meg, az pedig nem lenne jó! Egyezzünk meg abban, hogy holnap találkozunk itt az utcában. Hozzál magaddal kevesebb lepényt, add el gyorsan, én kilesem, mikor jön Hszi-men Csing, bemegyek utána, te meg közben tedd le a holmid, és várj. Ha látod, hogy kidobom a kosaram az utcára, akkor ronts be, tetten érheted őket.” Fogtam is másnap egy másik kosár körtét, mentem egyenest a teázóba, jól odamondogattam a vén szukanak, úgy, hogy megint nekem akart esni. Ekkor azonban kidobtam a kosaram gyorsan az utcára, a vénasszonyt meg a falhoz nyomtam. Vu Ta, felhasználva az alkalmat, berontott, a vénasszony útját akarta állni, de én fogtam keményen. Csak kiáltani tudott, hogy jön Vu Ta. Azok ketten persze igen megijedtek, és nyomták az ajtót kifelé, hogy be ne mehessen. A bátyád éppen nagy lármát csapott az ajtó előtt, amikor Hszi-men Csing egyszerre csak felrántotta az ajtót, felrúgta a bátyádat. Előjött aztán az asszony is, feltámogatták a bátyádat, azt még láttam, de utána elszeleltem gyorsan. Vagy hat-hét napra volt, mondták aztán, hogy meghalt a bátyád, azt már nem tudom, hogy volt.

– Az igazat mondtad? – nézett rá keményen Vu Szung. – Ne merj nekem hazudni!

– Ezt mondanám a hatóság előtt is! – erősködött a legényke.

– Helyes, öcsém! – bölintott rá elégedetten Vu Szung, azzal nekiláttak az ételnek. Amikor elfogyasztották, fizetett, és elindultak kifelé.

– Én elmennék! – oldalgott volna el Ho Bácsi, de Vu Szung nem engedte:

– Gyere csak velünk, most bizonyosságot tesztek majd mindezekről! – s indult velük a hatóság felé.

– Kit vádolsz be, hadnagy? – kérdezte a mandarin meglepődve, amint Vu Szung a tanúkkal elébe járult.

– A testvérbátyámat felesége és ennek csábítója, Hszi-men Csing, méreggel életére törvén, elpusztították. Ezek itt ketten tanúim rá. Kérem kegyelmes uramat, fogja pártomat!

A mandarin meghallgatta Ho Bácsi és Jün öcskös vallomását, s még aznap megtanácskozta az ügyet hivatalnokaival. Persze, a hivatalnokok közül az alsóbbak mind keze-lába voltak Hszi-men Csingnek, hogy a főbektől ne is beszéljünk. Ezért aztán arra jutottak, hogy ezt a dolgot nem lehet kideríteni.

– Vu Szung – szólt a mandarin, mikor a vádló ismét elébe járult –, cirkáló-hadnagy létedre nem tudod a törvényt? „Paráznaságnál érd a párt tetten, mutasd a zsákmányt rablási ügyben, de a sebet, ha van, holttesten!” A bátyád holtteste nincs meg, te magad pedig nem érted őket tetten paráznaságban; csak ennek a kettőnek a szavára hagyatkozni főbenjáró ügyben pedig különös részrehajlás lenne, nemde? Nem tehetsz te itt semmit, gondold meg csak a dolgot, neked magadnak

kell bizonyítanod valamivel!

– Fenntartom a vádat, kegyes uram! – kotorta elő Vu Szung a csontokat, a tíz ezüstöt meg a cédulát. – Ezeket a bizonyságokat nem én koholtam.

– No, eridj csak – vette át a mandarin a bizonyítékokat. –Várd meg, mit végzünk felőle. Ha lesz belőle valami, majd szálltunk.

Vu Szung ott marasztotta magánál a két tanút. Hszi-men Csing még aznap tudomást szerzett az ügyről, s rögvest elküldte egy bizalmasát pénzzel a hatósági emberekhez.

Másnap reggel Vu Szung megint megjelent a mandarin előtt, s sürgette, hogy fogassa el a bűnösöket. A mandarin azonban kapzsi és pénzéhes ember volt, visszaadván a bizonyítékokat, így szólt hát:

– Ne hallgass te, Vu Szung, idegen emberekre, akik csak azon igyekeznek, hogy összeveszítsenek téged Hszi-men Csinggel. Ez az ügy zavaros, nem lehet benne intézkedni. „Tarthatsz tőle, hogy még az sem igaz, amit látsz, hogy adhatnál akkor helyt a hát mögötti beszédeknek?” – mondják a bölcsek. Nem lehet itt tenni semmit.

– Te hadnagy – szólt most a vizsgálat vezetője –, emberhalál esetében általában kívántatik a holttest, a sebhely, a baj okának, a bűnjelnek, a nyomoknak teljességes előmutatása, csak akkor lehet hozzáfogni a vallatáshoz.

– Ha kegyes uraim nem fogadja el vádaskodásomat – szegte fel Vu Szung a fejét –, akkor majd magam intézem el a dolgot! – Fogta a bűnjelket, visszaadta Ho Bácsinak, és hazamenvén, ebédet rendélt katonáinál Ho Bácsinak és Jün öcskösnek.

– Maradjatok itt nálam – mondta nekik –, jövök vissza nemsokára. – Maga mellé vette aztán két-három katonáját, s elindulván velük, tuskövet, tust, ecsetet vett magához, vásárolt aztán négy-öt ív papírt, ezt is magához vette. Aztán elküldte az egyik katonát, vásároljon be neki malacfejet, kacsát, tyúkot, egy átalag bort, gyümölcsöt is hozzá, s készítse el. A kígyó órájába érkezvén pedig elindult katonáival bátyja házához.

Aranylótusz tudta már, hogy a vádat elutasították, teljesen meg is nyugodott, nem tartott sógorától egy csöppet sem. Nagy bátran fogadta, amikor Vu Szung felszólt hozzá:

– Gyere le, sógorasszony, beszédem volna veled.

– Mit akarsz? – jött le az asszony az emeletről nagy kényelmesen.

– Holnap lesz a hetednapos gyász, szeretném ma vendégül látni a szomszédságot nevedben egy pohár borra, hogy megköszönjem nekik szíves részvétüket.

– Ugyan, mit köszönnél nekik? – vágta vissza hetykén Aranylótusz.

– Az udvariasságban nem eshetik hiba – viszonzta komolyan Vu Szung, ezzel az egyik katonával fényes gyertyákat és füstölőt gyújtatott a lélektábla előtt, áldozati pénzt készíttetett oda. Amikor meg készen volt minden az áldozatra, kicsomagoltatta az eleséget, megteríttetett két katonával, egyet hátraküldött a konyhába bort melegíteni, egyet-egyét meg az elülső és hátulsó kapuhoz állított.

Mikor aztán mindez készen volt, odaszólt Aranylótuszhoz:

– Készülj, sógorasszony, a vendégek fogadására, most megyek meghívni őket.

Legelőször is Vang nénihez állított be.

– Ne fáradozz énmiattam, hadnagy uram – szabadkozott a vénasszony –, mit is köszönnél te énnekem?

– Sokat fárasztottunk mi téged, öreganyám – erősködött Vu Szung –, magától értetődik, hogy meghívunk egy kis borra, nem utasíthatod vissza!

A vénasszony végül is elfogadta a meghívólevelet, bezárta a házat, s jött át a hátsó kapun.

– Ülj a házigazda helyére, sógorasszony – rendelkezett Vu Szung –, te meg vele szembe, öreganyám.

Vang néni is értesült már Hszi-men Csingtől a dolgok állásáról, nyugodtan helyet foglalt hát, hogy egy kis borhoz jusson. „No, nézd csak” – gondolta magában ő is, Aranylótusz is, Vu Szung meg indult, hogy meghívja a szomszéd ezüstművest, Jao Er-langot is.

– Igen el vagyok foglalva – mentegetőzött az ezüstműves nem is akarlak háborgatni, hadnagy uram! – Vu Szung azonban húzta magával.

– Csak egy pohárka silány lórére, nem tart soká! —biztatta, úgy, hogy az ezüstművesnek vele kellett jönnie. Leültette szépen Vang néni mellé, s átment a szemközt lakókhoz. Először Csao Csung-minghez, a szentképáruhoz állított be.

– Nem hagyhatom itt a boltot – szabadkozott amaz –, nincs érkezésem, hogy eleget tehessek megtisztelő meghívásodnak.

– De hogy tehetnél ilyet? – tiltakozott Vu Szung. – Együtt van már az egész tisztelt szomszédág! – Mit volt mit tenni, jött a szentképáru is.

– Ülj le, öregapám, a sógorasszony mellé! – mutatta neki is a helyét, s máris sietett Vu Szung a másik szemközti szomszédhoz, Hu Cseng-csinghez, a hidegbor-áruhoz. Hu Cseng-csing, mivelhogy eredetileg kishivatalnok volt, bosszankodva jegyezte meg, hogy nincs ínyére a dolog, s esze ágában sincs eljönni, de Vu Szung rá se hederített, nyakon ragadta, betuszkolta a kapun, s leültette a szentképáru mellé.

– Öreganyám –szólt ezután Vang nénihez –, melletted ki lakik?

– Csang Kung, a tarhonyaáru.

Csang Kung éppen otthon volt, és igen meghökkent Vu Szung láttán.

– Mit akarsz tőlem, hadnagy uram? – kérdezte ijedten.

– Sok alkalmatlankodásunk fejében, amit a szomszédágnak okoztunk – udvariaskodott Vu Szung meghívniánk egy pohárka borra.

– Nem tisztelkedtem még sohase házatoknál – jött zavarba az öreg –, hogy is hívhatnál meg?

– Ugyan, semmiség az egész – nyugtatta meg Vu Szung –, gyere csak! – s hurcolta át őt is, leültetvén Jao Er-lang mellé. De mért nem szöktek meg eközben a többiek? Mert a katonák ott álltak az ajtónál, akár a börtönben.

Hat vendége volt tehát összesen Vu Szungnak. Ő maga oldalvást húzott oda magának egy lócát, odaszólt a katonáknak, hogy zárják be az ajtókat, s behozatta a bort. Akkor hangos szóval üdvözölte vendégeit:

– Ne nehezteljenek, tisztelt vendégeim, faragatlanságomért – kezdte –, hogy így idecsődítettek benneteket.

– Nem vagyunk mi veled, hadnagy uram, ismeretségben – zúgták a vendégek –, nem akarnánk háborgatni téged.

– Ne gúnyoljátok ki, tisztelt vendégeim – mosolygott Vu Szung –, ha nem sikerül a vendéglátás valami fényesen.

A katonák buzgón töltögették a poharakat, de a vendégek rosszat sejtettek, nem tudták, hányadán állnak. Mikor már megitták a harmadik csészével is, Hu Cseng-csing fel akart állni:

– Dolgom volna – szabadkozott.

– Hohó, nem mehetsz el! – harsogta Vu Szung. – Ha már eljöttél, akármilyen sürgős dolgod van is, itt maradsz!

Hu Cseng-csingnek úgy járt a szíve, mintha tizenöt víz húzó veder járt volna a keblében; hét fel, nyolc meg le.

„Ha már egyszer jó szándékkal hívtak egy kis borozásra – tépelődött magában borúsán –, akkor mért bánnak úgy az igaz emberrel, hogy mozdulni sem engedik?” De, persze, csak leült megint.

– Hozzatok még bort! – parancsolta Vu Szung a katonáknak. Jött a negyedik pohár s a többi. Csakhamar a hetediknél tartottak már, de a vendégek sorra kezdték úgy érezni magukat, mintha Lü császárnőnél lakomáznának, ahol tudvalevően rögvest fejét vették az italtól húzódozó vendégnek.

Vu Szung egyszerre csak odakiáltott a katonáknak:

– Szedjétek le az asztalt, majd később folytatjuk az evést!

A vendégek már felálltak volna, de Vu Szung egy intéssel visszatartotta őket:

– Szeretnék valamit mondani – kezdte. – Ki tud itt írni a tisztelt vendégek közül?

– Hu Cseng-csing úr kiválóan ért hozzá! – jegyezte meg az ezüstműves.

– Felhasználnám akkor művészetedet egy kissé! – hajolt meg a boráros előtt Vu Szung, aztán egy hirtelen mozdulattal süvitve előrántotta köntöse ujjából hosszú kését. Jobb keze ujjai szorosan markolták a veszedelmes fegyvert, s kikerekedett, villogó szemmel kiáltotta:

– Tisztelt szomszédság! Keresd a gázt a gáztett megett, a gátságért valaki mindig fizet! Legyetek tanúim! – Azzal bal kezével megragadta Aranylótuszt, jobbját pedig, a késsel, Vang néninek szegezte. A vendégeknek szemük-szájuk tátva maradt a rettegéstől, azt se tudták, mit tegyenek, csak bámultak rémülten, mukkanni se mert egyikük sem.

– Ne haragudjatok, tisztelt szomszédaim – folytatta Vu Szung –, s ne is rémüldözzenek! Bár csak faragatlan, durva fickó vagyok, nem ijesztenélek meg benneteket egy világért sem! Azt azonban tudom, hogy szemet szemért, fogat fogért! Bennetek nem teszek semmi kárt, csak szolgáljatok majd tanúságul arról, ami itt végbe megy! Ha azonban valamelyikőtök hamarabb távozna innen, ne vegyétek rossz néven, ha goromba leszek hozzá, és megégetem vele a késemet vagy hatszor-hétszer!

A vendégsereg, persze, mozdulni se mert. Vu Szung Vang nénihez fordult és ráivallt:

– Ide hallgass, vén szuka! Te vagy az oka bátyám halálának! Most apróra kivallatlak! – majd meg Aranylótuszra kiáltott rá:

– Ide hallgass, céda nőszemély! Mivel tetted el láb alól a férjed? Ha megmondod az igazat, megkímélem életedet!

– Elment az eszed, sógor? –háborodott fel Aranylótusz. – Szívbetegségben halt meg a bátyád, mi közöm neked ahhoz? – Ki se mondta még, s Vu Szung, belevágván az asztalba kését, megragadta baljával Aranylótusz kontyát, jobbával meg a ruhát szakította fel mellén, félrerúgta az asztalt, s könnyedén átemelve rajta Aranylótuszt, ledobta a lélektábla elé, s rátaposott két lábbal. Utána ismét felragadta kését, s Vang néninek szegezte:

– Mondd el az igazat, te vén szuka! – fenyegette. Hánykolódott, vergődött a vénasszony, de csak nem szabadulhatott.

– Elmondok hát mindent – mondta sarokba szorítva –, csak ne dühöngjél rám, hadnagy uram!

Vu Szung odakiáltott a katonáknak, hogy hozzák a papírt, tust, ecsetet, tusdörzsölő-követ, állítsák fel az asztalt, aztán Hu Cseng-csingre bökött a kezével:

– Ha lennél olyan szíves, és leírnád mondatról mondatra – kérte.

– I-i-igenis, le-le-leírom dadogta a borárus ijedtében, s már csöppentette is a vizet a tuskőre, dörzsölte a tust rajta, mártotta az ecsetet.

– No mondja, Vang néni, az igazságot! – fordult ő is a vénasszonyhoz.

– Semmi közöd hozzá – mordult fel amaz –, ki mondta neked, hogy beleszólhatsz?

– Tudok mindent, vén szuka! – bömbölte Vu Szung. – Hiába kertelsz! Ha nem vallasz, előbb ezt a céda nőszemélyt vágom le, aztán téged! – azzal késével belehasított Aranylótusz arcába kétfelől.

– Könyörülj rajtam, sógor! – sikoltotta az asszony. – elmondok mindent, ha elengedsz.

Vu Szung térdre kényszerítette a két asszonyt a lélektábla előtt, és ráivallt sógornőjére:

– Valljál azonnal, céda személy!

Aranylótusz, halálos rémületében, elmondott mindent elejétől végig: hogyan ütötte fejbe véletlenül Hszi-men Csinget, miképpen járt át paráználkodni, mintha ruhát varrt volna, aztán, miként is rúgták meg Vu Tát, s mi módon főzték ki a megmérgezés tervét, hogyan oktatta őt ki Vang néni mindenre. Hu Cseng-csing pedig, ahogy Vu Szung parancsolta, írta a vallomást mondatról mondatra.

– Te rima! – szitkozódott Vang néni a vallomás hallatára. – Ha így elárulsz mindent, nem menekül egyikünk sem, végünk van! – De be kellett hogy valljon ő is mindent. Hu Cseng-csing leírta az ő vallomását is.

Mikor aztán le volt írva minden, bemártotta a tusba mindkettőjük ujja hegyét, s rányomta az írás végére, majd aláírták az összes szomszédok, vagy ők is rányomták ujjukat.

Ezután Vu Szung hátrakötötte a vénasszony kezét, az írást meg keblébe rejtette. A katonákkal egy csésze bort állíttatott áldozatul a lélektábla elé, letérdepeltette megint a két bűnöst, s ömlő

könnyek között kiáltotta:

– Nem vagy messze, bátyám lelke! Íme, most bosszút állok érted!

Meggyújtatta a katonákkal az áldozati pénzeket. Aranylótusz, látván, hogy nem jól végződik a dolog, sikoltozni kezdett volna, de Vu Szung hanyatt rántotta a tarkójánál fogva, két lábával a két karjára taposott, s feltépte mellén a ruhát. Gyorsabban, mint ahogy most elmondom, felhasította az asszony mellét, majd szájába ragadva kését, feltépte kézzel Aranylótusz testét, s kitépve szívét, máját, odahelyezte a lélektábla elé. Utána kése egy kanyarintásával levágta az asszony fejét. Ömlött a vére végig a földön, a szomszédok kimeredt szemmel bámulták, majd iszonyattal fedték el arcukat. Ám mozdulni egyikük se mert. Vu Szung lehozott az emeletről egy takarót, belesavarta a fejet, beletörölte kését, s övébe dugta. Aztán megmosta kezét, és hangos szóval búcsúzott vendégeitől:

– Elnézésteket kérem, tisztelt vendégeim, hogy ezzel terheltelek benneteket, de még megkérnélek, fáradjatok fel az emeletre kicsit, jövök vissza mindjárt!

A vendégek egymásra néztek, de szótlánul engedelmeskedtek. Vu Szung meghagyta a katonáknak, hogy vigyék fel a vénasszonyt is szoros őrizet alatt. Aztán bezárta fenn az ajtót, de belül is odaállított őrségnek két katonát, maga meg ment, kezében az asszony fejével, egyenest Hszi-men Csing palotájába.

– Hol van a gazda? – kérdezte nagy udvariasan az elősiető boltvezetőt.

– Most ment el éppen.

– Kísérj el egy kicsit, mondanék valamit – kérte Vu Szung. A boltvezető ismerte Vu Szung hírét, nem mert vele ellenkezni. Vu Szung egy kis mellékutcába vezette, és ott hirtelen szembefordult vele.

– Meg akarsz halni, vagy élni akarsz? – sziszegte a fülébe.

– Vitéz hadnagy uram – dadogta a boltvezető –, én sose bántotta...

– Ha meg akarsz halni – sziszegte kegyetlen haraggal Vu Szung –, akkor, csak tartsd meg magadnak, hova lett a gazdád, de ha élni akarsz, akkor tüstént mondd meg!

– Egy-egy is-ismerősével m-ment el az Oroszlán-híd alatti nagyvendéglőbe.

Vu Szung már fordult is meg a sarkán, s rohant el. A boltvezető alig tudta összeszedni magát a nagy ijedtségtől.

Vu Szung, hogy odaért a vendéglőbe, kérdezte nyomban a boroslegényt:

– Kivel iszik Hszi-men Csing úr?

– Valami gazdag úrral, fenn az emeleten, az utcai szobában.

Vu Szung rohant fel egyenest az emeletre, de mielőtt benyitott volna a szobába, belesett az ablakon. Ott ült Hszi-men Csing mint házigazda, vele szemben a vendég, mellettük meg két festett képű énekeslány. Vu Szung elővette a takaróból Aranylótusz vértől csöpögő fejét, baljába vette, jobb kezével megragadta kését, és bebújva az ajtófüggönyön, a fejet Hszi-men Csing arcába vágta.

Hszi-men Csing, megpillantva Vu Szungot, rémült kiáltással ugrott fel székéről, egy pillanat, és már az ablakban volt, hogy meneküljön. Ahogy azonban látta, hogy alatta mélyen csak az utca terül

el, erre nem menekülhet, halálos rettegés fogta el. Gyorsabban történt, mint ahogy mondom: Vu Szung egy iramodással felugrott az asztalra, félrerúgva csészéket, tányérokat. A két kis szajha persze mozdulni se tudott a borzalomtól, s a vendég is az asztal alá esett rémületében. Hszi-men Csing is, látván, hogy rosszul áll az ügye, kapkodni kezdett a kezével, jobb lábával meg keményen odarúgott. Vu Szung csak rárontott ellenfelére, de mivel látta emelkedni lábát, félreugrott, így szerencsére csak jobb kezét találta a rúgás, és kicsapta belőle kését az utcára.

Hszi-men Csing, észrevéve, hogy ellensége elvesztette fegyverét, már egy cseppet sem félt tőle. Jobb kezével hadonászva, baljával hatalmas ütést mért Vu Szung szíve gödre felé. Vu Szung azonban ismét félreugrott, és kihasználva az alkalmat, közelebb férközött ellenfeléhez. Bal kezével a fejénél fogva tartotta, feljebb rántotta vállait is, jobbival pedig a bal lábát kapta el, és ráordított:

– Gyerünk lefelé!

Hszi-men Csing, mélységes büntudatában, meg természeténél fogva is, nem bírt volna Vu Szung erejével, még ha azt nem is fűtötte volna a bosszúállás. Repült hát le hanyatt-homlok az ablakból, le az utcára. A járókelők halálra rémültek, Vu Szung meg, felragadva Aranylótusz fejét, kibújt az ablakon, és ugrott utána. Odalenn felkapta kését a földről, látta, hogy Hszi-men Csing összetörte magát a zuhanásban, úgy nyúlik el a földön, csak a szeme mozog még. Megragadta, s egy nyisszantással lekanyarította az ő fejét is, majd egy kézbe ragadva a két fejet, másikban késével, sietett vissza a Bíborkő utcába. Odaérve, kiáltott a katonáknak, hogy nyissák ki a kaput. Bement, és a két fejet a lélektábla elé helyezte. Bort öntött a földre, és ömlő könnyek között felkiáltott:

– Bátyám lelke, ha itt vagy még a közelben, szüless újjá a mennyek országában! Bosszút álltam érted, megöltem parázna asszonyodat, bujálkodó társát, neked áldozom őket! – Ezután kiengedte a szomszédokat az emeletről, a fogoly Vang nénivel együtt, s késével az egyik kezében, a két fejjel a másikban odaállt eléjük:

– Mondanék még egy szót, tisztelt vendégeim, ne menjetek még el!

– Mondd csak, hadnagy uram – hajoltak meg szomszédai keresztbe tett karral –, hallgatunk tisztelettel! –Vu Szung megszólalt, és ebből lett az, hogy

*Csúf rabságra jutott Fényesdombnak hőse,
S földönfutóvá lesz Jangku jó vitéze.*

Hogy aztán mit mondott Vu Szung, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZONHATODIK FEJEZET

amelyben az Ördögök Anyja Mengcsouban mérgezett

bort árul,

Vu Szung pedig a Keresztúti Lejtőnél

találkozik Kertészlegénnyel

Ott tartottunk, hogy Vu Szung így szólt négy szomszédjához:

– Bosszút álltam bátyámért, s bár ezzel vétekbe estem, azt se bánom, ha vége az életemnek. Mélységesen sajnálom azonban, hogy úgy megrettentettek benneteket, tisztelt szomszédaim. Elmegyek most, nem lehetek biztos sem halálom, sem megmaradásom felől, nem tudom, élek-e, halok-e ezután. Bátyám *lélektábláját* ezért a mai napon *elhamvasztom*. Ami holmim meg van még itt a házban, azt rátok bízom, adjátok el és használjátok fel majd, ha a hatóság előtt szükség lesz rá. Most elmegyek a törvény elébe, ti ott ne törődjete azzal, súlyosat vétettem-e vagy könnyűt, valljátok csak a színtiszta igazat.

Ezzel fogta a lélektáblát, és az áldozati pénzekkel együtt elégette. Az emeleten volt még két láda, azokat lecipelte, kinyitotta, a benne levő holmikat szétosztotta a szomszédok között, hogy őrizték meg, vagy adják el. Utána megragadta a vénasszonyt, másik kezében a két fejet markolta, és elindult a törvény elé.

Felbolydult már egész Jangku városa, hatalmas tömeg hömpölygött az utcán, őket lesve. Mélységes megdöbbenéssel foglalta el bírói székét a mandarin. Vu Szung Vang néni letérdepeltette a mandarin színe előtt; gyilkos kését és a két fejet meg a mandarin elé helyezte. Bal felől Vu Szung borult térdre, középu Vang néni, jobbról a négy szomszéd. Ekkor Vu Szung elővette kebléből a Hu Cseng-csing vezette jegyzőkönyvet, s felolvasta elejétől végéig. A mandarin ekkor elrendelte Vang néni kihallgatását, be is vallott a vénasszony mindent. Világosan vallott a négy szomszéd is. Beidéztek Ho Bácsit meg Jün öcsköt, világos tanúságot tettek ők is. Kiküldte erre a mandarin a halottkémet a vádlottakkal és tanúkkal egyetemben a Báborkó utcába, ott szemlét tartottak Aranylótusz holtteste felett, majd pedig az Oroszlán-híd alatti vendéglő előtt is, Hszi-men Csing hullájánál. A vizsgálat végeztével kalodát raktak Vu Szung és Vang néni nyakába, és börtönbe vetették mindkettőjüket.

Az történt aztán, hogy a mandarin, elgondolkozván magában, hogy Vu Szung micsoda igazságos és önfeláldozó vitéz, eszébe jutott az útja is a Keleti Fővárosba, elhatározta tehát, hogy kihúzza a csávából. Ezért összehívta a hivatalnokokat, hogy megtanácskozzák az ügyet, és így szólt hozzájuk:

– Megemlékezvén arról, hogy Vu Szung milyen igazságos férfiú, vádiratát igazságtok át a következőképpen: „Vu Szung, mivelhogy áldozott elhunyt bátyjának, Vu Tának, sógorasszonya pedig ezt nem túrvén, viszálykodásba kezdtek, melynek során az asszony a lélektáblát feldöntötte, ő pedig, elhunyt bátyja lelke trónusát megmentendő, véle dulakodásba kezdett, és így halálos sebet ejtett rajta. Ezek után Hszi-men Csing, minekutána ezen asszonnyal bujálkodott és házasságot tört, megelőzően őt megfenyegette, amiből összetűzés keletkezett. Egyik a másikkal nem bírván, dulakodás közben az Oroszlán-híd mellé jutottak, ahol végül is dulakodásban sebet ejtvén a nevezetlen, az tőle halálát lelte.” – Felolvasták ezt a vádiratot Vu Szung előtt, megírták hozzá a felterjesztést, s ezzel együtt az ügybe belekeveredett összes személyeket elirányították a tartományi székhelyre, Tungpingba. Közben legyen mondva, Jangku kis hely volt ugyan, de voltak benne becsületes emberek. A családok fejei, megemlékezvén a tigrisölőre, pénzüikkel menten segítségére siettek, *volt, aki bort, élelmet is küldött be neki a börtönbe*. Vu Szung a holmiját odaajándékozta katonáinak, Jün öcskös apjához meg eljuttatta az ígért tizenkét-tizenhárom ezüstöt. Persze a katonái

se feledkeztek meg róla, hordták neki a bort meg a pecsenyét.

A mandarin által kijelölt tisztviselő, átvévén a felterjesztést, a vádiratot, az írott tanúvallomásokat, valamint a Ho Bácsi átadta ezüstöt, a csontokat, a kést és az ügybe belekeveredett összes személyeket, elindult velük Tungpingba. Hatalmas tömeg búcsúzott tőlük a hivatal előtt.

Tungping mandarinja, Csen Ven-csao hírét vévén a történeteknek, elfoglalta bírói székét. Ez a Csen Ven-csao éles eszű és vizsgálódó természetű hivatalnok volt, tudott is már az ügyről. Maga elé hívatta az összes érdekeltet, elolvasta a felterjesztést és az összes iratokat, s egyeztetette a tanúk és a vádlottak vallomását. A bűnjeleket átadta megőrzésre, magasabb helyre való továbbítás végett. Mindenekelőtt Vu Szung kalodáját a kisebb bűnösöknek járóra cseréltette ki, őt magát csak fogdába csukatta. Vang néni nyakára ellenben rászögeztette a súlyos bűnösök kalodáját, s betétette a halálos ítéleteket várók tömlőcébe. Ezek után hívatta a kerületi hivatalnokot, és átadta neki válaszlevelét. Ho Bácsi, Jün öcskös és a négy szomszéd ügyében pedig úgy határozott, hogy térjenek vissza a kerületbe, otthonukba, ott várják be, ha esetleg rendelkeznek felőlük. Meghagyta azonban, hogy Hszi-men Csing felesége a tartományi székhelyre hozassék, „az ügyben pedig *meg kell várni* a magas *császári udvar* kegyes *leiratát*, akkor lehet csak dönten benne” – mondta végezetül.

A tartományi mandarin szíve igen megesett Vu Szungon. Látta, hogy milyen derék, igazságszerető, önfeláldozó férfiú, s ezért meghagyta embereinek, hogy gondosan bánjanak vele. A fogdában pénzt se fogadtak el tőle, sőt traktálták borral, pecsenyével. A vádiratot meg a mandarin még inkább enyhítette, úgy küldte tovább, egy bizalmas emberével pedig, titkos levéllel még az éjjel a fővárosba menesztette, hogy intézkedjék az ügyben. A büntetések hivatalának vezetője jóban volt vele, így rögtön kezébe vette az ügyet, s hamarosan meghozta a következő döntést:

„Mivelhogy Vang asszonyság ármánykodásaival házasságtörő bujálkodásra biztatott, s a szóban forgó asszonyt rávette arra, hogy méreggel ölje el tulajdon férjét – mivelhogy ezenfelül felbujtotta az illető asszonyt, hogy űzze ki házából Vu Szungot, megakadályozandó, hogy áldozzon tulajdon bátyja lelkének, úgyhogy ebből emberhalál következett – férfit és nőt családsággal félrevezetvén, megrontotta a családi kötelekeket, azért ennek megfelelően hideg és lassú halálra ítéljük. Vu Szung, ámbátor önkényesen torolta meg bátyjának halálát, s dulakodásban megölte a házasságtörő Hszi-men Csinget, mivel maga vallott és nem vette magára, hogy megszökjék, büntetessék negyven botütéssel és kétezer mérföldnyire való száműzetéssel. A házasságtörő férfi és a parázna asszony, noha súlyosan vétkeztek, elhalálozván, róluk említés ne essék. A többiek pedig valamennyien bocsáttassanak haza családjukhoz békében. Ezen ítélet megérkezése napján végrehajtandó.”

Csen Ven-csao nyomban végrehajtotta a rendelkezéseket. Először behívatta az összes tanúkat, hogy közölje velük a felmentő végzést. Azután előhozatta Vu Szungot, előtte is felolvastatta ítéletét, levétette a kalodát nyakából, és ráverette a negyven botot igen elnézően bánt vele mindenki, csak hat-hét ütés érte a húsát, aztán egy hét és fél fontos vaskalodát szegeltetett a nyakába, orcájára meg ráütötte, hogy száműzik Mengcsouba. A többieket ekkor hazabocsátotta, s előhozatta Vang nénit, hogy meghallja ő is ítéletét. Megíratta bűnei lajstromát, felültették a vénasszonyt a halálraítélteket hurcoló faszamárra, odaszegezték, oda is kötözték, s nagy dobpergés és gongszó mellett, előtte vívén bűnei lajstromát, végighordozták Tungping utcáin folytonos ütlegelés közepette. A piactéren aztán tízezer darabra vagdalták. Ezután már csak arról beszélek, hogy Vu Szung, kalodájával nyakában, végignézte még a vénasszony kínhalálát. Utána a szomszéd Jao Er-lang átadta neki a pénzt, amit holmijai eladásából szerzett, s elbúcsúzott tőle, őt pedig, ahogy a hatóságnál átadták kísérőlevelét, közrefogta két poroszló, s elindultak Mengcsou felé.

A két poroszló tudta jól, hogy milyen derék vitéz Vu Szung. Nagy gonddal voltak iránta ezért egész úton, nem is mertek volna udvariatlanul bánni vele; Vu Szung is látta, hogy jó szívvel vannak iránta, s nem forralnak ellene semmit. Ezért aztán, ha megálltak egy-egy kocsmánál, fogadónál,

megvendégelte őket pénzből borral, pecsenyével.

No de ne szaporítsuk a szót. Azóta, hogy Vu Szung a harmadik hónap elején elkövette tettét, két hónapot ült börtönben, s most, hogy Mengcsou felé közeledtek, már a hatodik hónap körül járt. Égető meleg volt nappal, majd hogy nem követ omlasztó, vasat olvasztó hőség, csak a hajnali hűvösön lehetett járni az utat. Több mint húsz napja voltak már úton, amikor egy nagy úthoz érkeztek, fel a hágóra, a kígyó órája körül.

– Le ne üljetek – mondta Vu Szung kísérőinek –, gyerünk át a hágón, majd keresünk egy kis italt meg pecsenyét valahol.

– Igazad van – egyeztek bele a poroszlók, s mentek lefelé vele. Ahogy átkeltek a hágón, a távolban, a lejtő alján néhány szalmatetős házikót pillantottak meg. Odább egy szakadék szélén, fűzfák között mintha kocsmacégér mutatkozott volna.

– Ahol ni – mutatott arra Vu Szung –, nem kocsmá az ott?

Elindultak hát arrafelé. Az úton egy favágóba ütköztek.

– Nem mondanád meg, földi, micsoda hely ez? – szólította meg Vu Szung.

– Ez itten a mengcsoui hágó, előttünk meg itt az erdő szélén a Keresztúti Lejtő.

Ahogy tovább mentek, egy rengeteg nagy fához érkeztek. Négyöt ember se érte volna körül a derekát, kiszáradt kúszónövények indái borították be teljesen. A nagy fán túl megpillantották a kocsmát. Kapuja előtt, az ablak alatt, egy asszony üldögélt, messziről látszott zöld selyemruhája, hajában villogó hajtúk, kétoldalt vadvirág volt melljük tűzve. Ahogy meglátta őket, felkelt és elébük jött. Vörös nyersselyem köntös volt rajta, arca felpiperézve kenőccsel, ólomfehérrel. Mellén, nyitott ruhájából, kilátszott barackvirágszínű inge, felül arany szegéllyel.

– Jertek be, vendég urak, nyújtóztassatok ki kissé lábatokat! – hívogatta őket. – Van ám jó borom, pecsenyém, ha meg tésztát akartok, hát húsgombóc is akad!

Betértek hát a kocsmába, és letelepedtek a fenyőfa asztalnál. A két poroszló letámasztotta füttykösét, letette iszákját, s helyet foglalt. Vu Szung is ledobta hátáról batyuját, megoldotta ruháját.

– Nem lát itt minket senki – szóltak a poroszlók jóindulattal –, tedd le a kalodát, elvállaljuk, aztán iszunk egyet frissiben.

– Mennyi bort hozzak, vendég uraim? – szólt hajlongva, mosolyogva a kocsmárosné.

– Ne kérdezd, mennyit, csak melegíts! – felelte Vu Szung. – A húsból meg végy vagy négy-öt fontot. Megfizetünk érte jó pénzzel!

– Van ám jó húsgombócom is!

– No, hozz abból is vagy húszat-harmincat csemegének!

Az asszony nagy nevetéssel hozott elő egy veder bort, megterített, hozta a húst, és nekiállt a bormelegítésnek. Mikor már felhajtottak négy-öt pohárral, hozta a gombócokat is, s felrakta az asztalra. A poroszlók rögtön nekiláttak. Vu Szung is kivett egyet, de amint felnyitotta, így kiáltott:

– Hé kocsmárosné, emberhúsból van-e ez a gombóc, vagy kutyahúsból?

– Ne tréfálkozz, vendég uram! – nevetett a kocsmárosné. – Ezen a széles világon hol esznek

gombócot emberhúsból, kutyahúsból? Marhából volt a mi gombócunk mindig idáig!

– Amikor a folyók és tavak vitézei között jártam – mondta Vu Szung –, sok embertől hallottam, hogy a Nagy Fánál, a Keresztúti Lejtőnél, nem mer ám áthaladni utasember, mert a kövérjét gombócnak aprítják, a soványát meg vízbe hányják!

– Honnét veszed ezt, vendég uram? – méltatlankodott a kocsmárosné. – Te magad találtad ezt ki csak!

– Szőröket találtam én ebben a gombóban – folytatta zavartalanul Vu Szung olyasfélék, akár az ember szemérmének szőrszála. Ettől fogtam gyanút. Hát a férjed meg nincs itthon? – fordult megint a kocsmárosnéhoz.

– Úton van, nem jött még vissza.

– Hát hogy vagy itt meg hűvös magányodban? – évődött vele tovább Vu Szung.

„Hogy ez a száműzött lator nem engedi búbanatnak a fejét gondolkozott majdnem nevetgélve az asszony –, hanem még ingerkedik velem! Beleszállt a bogár a lámpába, aztán megégeti magát! Nem én kerestelek téged! No de megfelelek én neked!”

– Ne tréfálkozz, vendég uram – szólt aztán komolyan. – Igyatok még, aztán kimehettek a fák alá a hűsre. Ha meg aludni akartok, lehet idebenn is.

„Ez az asszony nem jót forral magában – tűnődött el Vu Szung. – Ezért is vittem az elébb tréfára a szót.” Hangosan pedig ezt felelte: – Silány ám ez a bor, asszonyság! Ha van jobb, hozzá! abból!

– Van valamicske kitűnő, jó illatú borom, csak zavaros egy kicsit!

– Az a legjobb, hiszen minél jobb, annál zavarosabb! – örült meg Vu Szung.

Az asszony kajánul mosolyogva hozta a bort.

– Jó ez, csak meg kell melegíteni! – rendelkezett Vu Szung.

– Látom, vendég uram, hogy érted a módját – állapította meg az asszony elismeréssel. – Melegítem is mindjárt, kóstold csak meg akkor! – Magában pedig ezt gondolta: „A vesztébe-roham ez a lator! Ráadásul melegen inná! Akkor még gyorsabban hat a szer! Épp az én kezem közé való ez az ember.” – Megmelegítette a bort, és már hozta is:

– Kóstoljátok csak, vendég urak! – kínálta mosolyogva.

A két poroszló nem állhatta meg szomjúságában, nekiláttak rögtön, Vu Szung azonban még odaszólt:

– Én sose iszom csak úgy magában, asszonyság! Vágj még egy kis húst csúsztatónak!

Amint pedig, az asszony kifordult az ajtón, kiöntötte a bort az asztal alá, és csak úgy üresen csettintett hozzá a nyelvével:

– Ez aztán a jó bor! Hogy megmozgatja az embert!

Az asszony meg dehogy hozta a húst! Fordult vissza rögtön, összecsapva a tenyerét, és elkiáltotta magát:

– Forduljatok fel! Forduljatok fel!

A két poroszlóval fordulni kezdett a föld, keveregni az ég, s eltátott szájjal elvágódtak a padlón. Vu Szung is behunyta hát szemét, s végigvágódott a lócán. Hallotta az asszony nevetését:

– Most megvagytok! Hej, te csalfa ördög, megittad a szépasszony lábvizét! Hej, gyertek gyorsan, legények!

Hallotta Vu Szung, hogy nagy gyorsan két-három ember fut elő, aztán mintha felkapták volna a poroszlókat, és vitték volna befelé.

Aztán őt ragadták meg, de meg se bírták mozdítani. A földre még csak levonszolták, de olyan nehéznek találták, mintha ezer font lett volna.

– Ti csak felzabálnátok mindent, jómadarak – hallotta az asszony szitkozódását –, de hasznom semmi sincs belőletek! No, majd én!

Az asszony, ahogy elgondolta magában, valóban ledobta zöld selyemköntösét, vörös selyemingét, s könnyedén csupasz vállára kapta Vu Szungot. Vu Szung se volt rest, kihasználta az alkalmat megragadta az asszonyt, a melléhez szorította, két lábával meg a derekát fogta át, s lenyomta a földre. Visított az asszony, akár a malac, amikor ölik. A legények segítségére siettek volna, de Vu Szung rettentő hangjára dermedten álltak meg rémületükben.

– Kegyelmezz, derék vitéz! –sivalkodott alatta az asszony. Nem volt semmi kedve a harchoz.

Egyszerre csak egy ember lépett be az ajtón, rőzsével a hátán. Amint meglátta a dulakodókat, hozzájuk szaladt, és rákiáltott Vu Szungra:

– Csillapítsd haragodat, derék vitéz! Kíméld őt, beszédem van veled!

Vu Szung felugrott, de bal lábát azért az asszonyon hagyta, s felemelte két öklét. A jövevény kék selyem, betúrt turbánt viselt, fehér vászonköntöst, lábszárvédőt, kendercipőt, iszák lógott a derekán. Csontos arca volt, szakálla ütközött már, lehetett úgy harmincöt-harminchat esztendő. Vu Szungot nézte, de csak keresztbe fonta karját, s nem közelített volna egy hüvelyknyit sem, csak mondta:

– Szeretném hallani nagy nevedet, derék vitéz!

– Jártomban-keltemben nevedet soha el nem másítottam, ültömben mással fel nem cseréltem: Vu Szung cirkáló-hadnagy vagyok!

– Talán csak nem a fényesdombi tigrisölő?

– De az ám!

Fejét lehajtva, bókkolt előtte az ismeretlen:

– Régóta hallottaim már híredet! Micsoda szerencse, hogy végre összetalálkoztunk!

– Te ennek az asszonynak férje vagy?

– Igen, a feleségem. Nem ismerte fel látó szemével a Tajsan hegyét, megsértett tudtomon kívül, hadnagy uram! Rám való tekintettel bocsásd meg vétkét!

Vu Szung sietve felsegítette az asszonyt és megkérdezte:

– Látom, hogy nem vagytok ti se közönséges emberek! Szeretném megtudakolni neveteket!

A férj rászólt feleségére, hogy öltözzön fel, és boruljon le Vu Szung előtt.

– Bocsásd meg asszonyom durvaságát! – kért bocsánatot az ismeretlen.

– Hogy nem ismertem meg benned a jóra való embert, bátyám! – szabadkozott az asszony. – Igaztalanul cselekedtem veled, bocsáss meg nekem! Gyere, foglalj helyet nálunk!

– Mi a becses nevetek? Honnét ismertél engem – kérdezte Vu Szung megint csodálkozva.

– Csang Csingnek hívnak – mondta a férfi –, itt voltam kertész a Fényességes Világosság kolostorában. Mivel egyszer egy kis összetűzésbe keveredtem a barátokkal, kitört a természetem, leöldöstem őket, és tüzet dobtam a kolostorra, le is égett teljesen. Mivel panaszos nem maradt, a hatóság se járt utánam, hát itt maradtam a Nagy Fa lejtője mellett, s útonállás lett a kenyerem. Egyszer aztán egy öregember jött erre terhével, én törbe csaltam, s viadalra keltem vele, de ahogy összecsaptam vele vagy húsz-egynéhányszor, az öreg a végén leütött, merthogy útonálló volt ő is fiatal korában. Amikor látta, hogy milyen gyorsan mozog a kezem, lábam, elvitt magával a városba, s megtanított sokféle fortélyra, a végén hozzám adta leányát feleségül. A városban azonban nem tudtunk megmaradni, visszatértünk hát ide, felépítettük ezt a fogadót, s kocsmárosságot kezdtünk. A valóságban persze csak az utasokat lestük, hogy kifosszuk őket. Barátságban lévén a folyók és tavak derék vitézeivel, elkereszteltek engem Kertészlegénynek. A feleségemet meg, aki szintén kitanulta apja mesterségét, Ördögök Anyjának nevezik, becsületes neve Szun Er-niang volna. Ahogy jöttem vissza, meghallottam kiáltását, de ki gondolta volna, hogy veled találkozom? Megmondtam pedig neki jó néhányszor: „Háromféle emberben nem szabad kárt tennünk: az első a felhőkkel járó taoista vagy barát, mivelhogy úgy se él valami jól, meg aztán világtól elvonult ember.” Egyszer azonban majdnem kárt tett egy eget-földet rengető vitézségű emberben: Jenanfuban volt az eredetileg határőrkapitány az öreg Csung herceg alatt, Lu Ta volt a neve. Mivel három ökölcsapással agyonvert egy bizonyos Cseng mészáros, a Vutajsan-kolostorba kellett menekülnie, levágatta haját, bajsztát, szerzetes lett. Mivel tetoválva van a háta, a folyók és tavak vitézei közt csak Tarka Barátnak nevezgetik, Mélybölcsességű a barátneve. Színvas szerzetesi botja van, több mint hetven fontos. Idevetődött egyszer, ivott a mérgezett borból. Éppen akkor érkeztem haza, és látván, hogy nem közönséges ember, hamar magához térítettem, s bátyámmá fogadtam. Hallottam aztán, hogy mostanában a Kétsárkányhegyen, a Drágagyöngy-kolostorban ő az úr, valami Sötétképűnek nevezett Jang Csével parancsolnak a vidéken, mint a betyárok vezérei. Vettem már többször levelét, hogy menjek hozzá, de nem tehetem.

– Hallottam sokat kettejük nevét a folyók és tavak vitézeitől! – jegyezte meg Vu Szung.

– De volt aztán egy kóbor barát – sóhajtott Kertészlegény azt már nem menthettem meg! Az asszony leitatta, én meg későn jöttem, már fel is volt darabolva! Pedig szép szál ember volt, valami hét-nyolc láb magas! Maradt ránk róla egy gombos vasvessző, egy fekete csuha meg egy papi levél. A többi holmija nem sokat ért, de volt még köztük két ritka becses jószág: egy száznyolc szemes olvasó koponyacsontokból, meg egy pár remek, vasból kovácsolt papi kard. Gondolom, sok ember életét olthatta ki velük, mert mindmostanáig *hallani éjjelenként, hogyan sóhajtoznak a kardok!* Igen sajnálom, hogy nem menthettem meg azt a barátot, mindig az eszemben jár azóta! Mondtam aztán a feleségemnek: „A második fajta ember, akiben nem tehetünk kárt, azok a folyók és tavak népeként járó-kelő énekeslányok, komédiások, merthogy járnak azok városról városra, s hol itt, hol ott játszván, nagy ügyel-bajjal szerzik keserves pénzecskéjüket. Ha egy ilyennel végeznénk, továbbadnák csakhamar egymásnak s a színpadról kiáltanak ki, hogy nem valami derék hősök a folyók és tavak vitézei.” Mondtam aztán az asszonynak utoljára: „A harmadik pedig a száműzöttek. Sok derék vitéz akad közöttük, nem szabad hozzájuk se nyúlunk.” Nem is gondoltam volna, hogy nem követi szavamat, és rád tör, de szerencsére idejében érkeztem haza. Hogy is tehetél ilyet –

förmedt a feleségére.

– Nem akartalak volna bántani – vallotta Ördögök Anyja –, de láttam, hogy jó nehéz a batyud, bátyám, meg aztán megbosszankodtam, hogy incselkedtél velem, ezért volt.

– Nyakazó, vérontó legény vagyok én – magyarázkodott Vu Szung –, hogy tréfálkoznék én derék emberekkel? Láttam, hogy igen méregetted, húgomasszony, a holmimat, hát gyanút fogtam tőle, ezért ingerkedtem, hogy tette biztassalak. A bort, azt kiöntöttem az asztal alá, s tettem magamat, mintha megmérgeztél volna. Valóban jöttél aztán, hogy felemelj... ne haragudj, húgom, hogy olyan gorombán megfogdostalak.

Kertészlegény nagyot nevetett, s betessékelte Vu Szungot a vendégszobába, aztán megkérdezte tőle:

– Micsoda vétekbe estél, hadnagy, ha szabad kérdeznem, és hová szól száműzetésed?

Vu Szung elmondta Hszi-men Csing és Aranylótusz megölésének történetét. Kertészlegény és Ördögök Anyja öröme határtalan volt, és így szóltak hozzá:

– Mondanánk valamit neked, hadnagy uram, de nem tudjuk, mint gondolkozol róla?

– Mondd csak, bátyám! – biztatta Vu Szung Kertészlegényt.

Kertészlegény nem hímezett-hámozott, elkezdte, amit mondani akart, aminek következtében Vu Szung

*Nagy verekedést csap Mengcsou városában,
Megkeveri a bajt Anping táborában.*

Mivelhogy olyan volt ő, mint egy

*Elefántlebiró, bivalyölő vitéz,
Sárkányleigázó, tigrisverő, merész.*

Hogy aztán mit mondott Kertészlegény Vu Szungnak, azt majd más alkalommal halljátok meg.

*amelyben Vu Szung ámulatba ejti a Béke
és a Nyugalom Táborát,
de Aranyszemű Párductól elragadják a hatalmat
a Vig Élet Ligete felett*

Így szólott Kertészlegény Vu Szunghoz:

– Nem gondolok én semmi rosszra, de ahelyett, hogy elmennél rabságba, nem volna jobb, ha velünk maradnál ezután, hogy a két őriződ is felfordult? Ha meg betyárnak akarnál menni, inkább eligazíthatnálak a Kétsárkányhegyre, a Drágagyöngy-kolostorba, a Tarka Barát népe közé. No, mit gondolsz erről?

– Jó szívvel mondd ezt, bátyám, szegény öcsédnek – hálálkodott Vu Szung. – De van egy dolog: világéletemben kemény vitéz akartam lenni. Ez a két poroszló jó szívvel volt irántam mindig, gondoskodtak rólam az egész úton nagy figyelemmel. Nem túrné a természet sem, ha most ártanék nekik. Irántam való szeretetből keltsd életre őket, ne tégy kárt bennük!

– Derék vitéz vagy, öcsém – mondta Kertészlegény –, megyek, s magukhoz térítem őket. – Kiáltott is rögtön legényeinek, hogy vegyék le a két poroszlót a vágótökérről, az asszonnyal meg felélesztő szert kevertetett, s fülüket megragadván, beléjük töltötte. Egy félóra sem telt belé, ébredezni kezdtek a poroszlók, mintha álomból keltek volna, és feltápáskodván, Vu Szunghoz fordultak:

– Hogy rúghattunk be ennyire? – kérdezték csodálkozva. – Ez aztán a jó bor! Nem is ittunk sokat belőle, és máris leterített! No, ezt megjegyezzük, és kérünk belőle máskor is, ha erre járunk!

Vu Szung és a kocsmárosék persze hatalmas nevetésbe törtek ki, a két poroszló meg nem értette, hogy s mint áll a dolog. Közben a kocsmáros legényei tyúkot, kacsát vágtak, lakomára készültek. Kertészlegény hátul, a szőlőskertben terítettett vendégeinek, s hívta őket asztalhoz. Vu Szung a főhelyet a két poroszlónak engedte át, ő maga Kertészlegénnyel szembe ült velük. ördögök Anyja oldalvást foglalt helyet. A poroszlók sűrűn hörpintgették a boroscsészét, s derekasan nekiestek a jó ételnek. Kertészlegény is biztatta Vu Szungot ivásra késő estig, aztán megmutogatta neki az elhalt nagy szál barát páros papi kardját; valóban remek acélból verték, nem egy nap alatt készülhetett! Mesélgették aztán egymásnak a folyók és tavak vitézeinek hősi tetteit, a sok gyilkolást, házfelétést.

– Santungban az a derék vitéz és bőkezű, nemes lélek, Jókorjött Eső – emlegette fel barátját Vu Szung –, az is bajba került, úgy, hogy Kis Forgószél házához menekült.

A két poroszló, persze, halálra rémült ezeknek a beszédeknek hallatára. Leborultak a földre, úgy könyörögtek kegyelemért, de Vu Szung megnyugtatta őket:

– Nem voltatok ti hozzám az egész úton semmi gonosz szándékkal! Azt mondjuk mi nektek, mi a folyók és tavak jó vitézei, ne rettegjétek mitőlünk, a jó emberekben nem teszünk mi kárt. Igyatok csak nyugodtan, s holnap, ahogy Mengcsouba érünk, meghálálom még jóságotokat.

Másnap Vu Szung indulni akart tovább, de Kertészlegény sehogy sem engedte. Ott kellett még maradniuk vagy három napot. Vu Szung ezalatt igen összebarátkozott házigazdáival. Korban Kertészlegény kilenc évvel idősebb volt Vu Szungnál, ezért öccsévé fogadta vendégét. Mikor aztán elmentek, a kocsmárosék nagy lakomával búcsúztak tőlük. Előhozták holmijukat is, a végén még

valami tíz ezüsstel ajándékozták meg Vu Szungot, de a poroszlók is kaptak három-három lat törtezüstöt búcsúzásul. Vu Szung, persze, a magáét is rögtön a poroszlóknak adta, megint nyakába kerítette a kalodát, s érzékeny búcsút vett vendéglátóitól. Eleredt mindhármójuk könnye.

Még délidő se volt, amikor megérkeztek Mengcsou városába. Jelentkeztek a hatóság előtt, a poroszlók átadták a kísérőlevelet a fogollyal együtt, s a visszatérőlevéllel útnak indultak hazafelé. Vu Szungot bekísérték a fegyenctelepre. „A Béke és Nyugalom Tábora” – ezt olvasta Vu Szung a telep kapuja fölött. Mint újonnan érkezettet, bedugták egy egyes szobába.

Csakhamar összegyűltek a régi rabok a szobájában:

– Újonnan jöttél, jóember – mondták neki jóindulatúan ha valami ajánlóleveled vagy pénzecskéd van, hát szedd elő szaporán, mert jön nemsokára a felügyelő, s add oda neki, hogy könnyű legyen a botozás. Persze, ha nincs, az baj. Egysorsú rabok vagyunk veled, azért jöttünk, hogy figyelmeztessünk erre. „Nyúl halálát róka bánja, pedig fáj a foga rája”, hallottad ezt már, ugye? Féltünk, hogy újonc lévén nem tudod még ezeket, azért jöttünk, hogy kioktassunk.

– Hálásan köszönöm, uraim, bölcs tanításotokat – köszönte Vu Szung. – Van is nálam egynémely holmi, ha szép szóval kérik, adok is, de ha kemény szóval, nem látnak egy garast se!

– Ne mondj ilyeneket, jóember – szörnyedtek el a rabok. – Ismered a mondást: „Ne félj a tisztától, csak a kezétől!”, meg hogy „Az alacsony ereszt alatt meg kell hajtsd homlokodat!” Jó lesz, ha vigyázol!

– Jön a felügyelő! – jelentette máris egyikük. Szerteszaladtak a rabok, Vu Szung meg kioldotta batyuját, de nyugodtan ülve maradt.

– Melyik az új fegyenc? – rontott be a felügyelő.

– Én volnék – szólt Vu Szung.

– Neked is van szemed – támadt rá a felügyelő –, azt vártad, hogy én nyissam ki a számat? Mondják, te vagy, a fényesdombi tigrisölő, hogy cirkáló-hadnagy voltál Jangkuban, akkor hát érted a dörgést, mért nem teszed a kötelességedet? Ha így mersz elibém állni, a macskába is, de keményen elveretlek!

– Csak azért nyitod ki a szádat – kérdezte megvetően Vu Szung – mert azt reméled, hogy kegyeskedek megajándékozni valamivel? Nincs ám egy fél garasom se, csak ezzel a két öklömmel szolgálhatok! Ami aranyam, ezüstöm volt, azt a kocsmában hagytam útközben. No, lássam, mit csinálsz most velem? Csak nem küldesz vissza Jangkuba?

A felügyelő nagy dühösen távozott.

– Megbánod mindjárt, jóember, hogy kötözködtél velem! – szaladtak be megint Vu Szunghoz a rabok. – Jelenti most a táborparancsnoknak, akkor aztán véged van!

– Nem félek én tőlük! – mondta fitymálóan Vu Szung. – Ahogy ők bánnak velem, úgy adom vissza én is a jó szót jó szóval, a keményet keménnyel.

Ahogy így beszélgettek, jött is már három-négy ember, és szólította Vu Szungot.

– Itt vagyok, nem szöktem meg – felelt rá gúnyosan Vu Szung –, mit kell olyan nagyon kiabálni? – Vitték a lajstromozó-csarnokba, ott ült a táborparancsnok is. Öt-hat katona kísérte elébe Vu Szungot. A táborparancsnok levétette nyakából a kalodát, és így szólt hozzá:

– Ismered, fegyenc, a dinasztiaalapító Vu Tő császár rendeletét: az újonnan érkezett fegyencnek száz botütés jár. Mire való ez az engedetlenkedés, lázadozás?

– Nem akarlak én titeket egyáltalán felháborítani – mondta Vu Szung. – Ha vertek, hát verjete, nem lázadok én egy cseppet se! Nem lennék én a tigrisölő vitéz, ha húzódoznék egy kis ütlegeléstől! Vegyétek úgy, mintha most vernének el életemben először. Ha egy hanggal is megnyikkanok közben, ne legyek jangkui legény!

– Megbolondult ez a fickó! – nevettek a körülállók. – Nézzétek, hogy tüzel! „Üssetek csak jó keményen, ha már üttök, ne kíméljétek a fütyköst, verjete csak, ne henyéljete!” – csúfolódtak rajta.

A katonák már megragadták a fütyköst, és rákiáltottak, de ekkor a táborparancsnok mellett egy ember – magasabb hat lábánál, olyan huszonnégy-huszonöt éves forma, sápadt arcú, bajszos-szakállas, a feje fehér kendőbe bugyolálva, kék selyemruhában, de a karja felkötve fehér selyemtüszőjébe – ez az ember odahajolt a táborparancsnokhoz, s a fülébe súgott valamit, s lám, így szólt a parancsnok:

– Vu Szung, újonnan jött fegyenc, miféle betegségbe estél volt az úton?

– Nem estem én semmiféle betegségbe! – felelte büszkén Vu Szung. – Ha bor volt, megittam, ha étel, megettem, a pecsenyét is megzabáltam, ha menni kellett, mentem!

– Ez a fegyenc betegen érkezett – jelentette ki a táborparancsnok –, látom a képén, hogy még alig tért magához, elengedjük neki a botozást.

– Mondd gyorsan, hogy beteg vagy! – súgták oda a katonák Vu Szungnak. – Kímélettel van hozzád a parancsnok úr, megmenekülhetsz a bajtól!

– De nem voltam én beteg! – kiáltotta bosszúsan Vu Szung. – Nincs énnekem semmi bajom! Poroljátok csak ki az irhámot nyugodtan. Nem kell nekem semmi elengedés! Akár a belemet hasítsátok ki, azt se bánom!

Nagyot nevettek rajta megint a körülállók. Mosolyogva mondta a táborparancsnok is:

– Igen súlyos beteg lehettél, te fickó, ki se izzadhattad még magadból, azért beszélsz ilyen bolondokat! Ne is hallgassuk tovább, vigyétek vissza a szállására!

Közrefogták a katonák Vu Szungot, és hazakísérték. Gyűltek megint köréjük a rabok nagy izgatottan:

– Ugye, hogy valami ismerősödtől hoztál ajánlólevelet a táborparancsnokhoz?

– Nem hoztam én semmit! – vonogatta a vállát Vu Szung.

– No, ha nem hoztál – szörnyűködött az egyik rab –, akkor nem is lesz jó vége ennek az elengedésnek! Estére elbánnak veled!

– Aztán hogyan?

– Hát úgy, hogy hoznak neked két csésze száraz, sárga kölest vacsorára, aztán ha jóllaktál vele, megkötöznék és bedugnak a verembörtönbe. Gúzsba leszel kötve, gyékénybe csavarva, bekötik a fejed hét nyílását, s odatámasztanak a falhoz fejjel lefelé. Egy fél óra sem telik bele, és már véged van. Ezt hívják úgy, hogy „a kölesestálba fullasztás”.

– Hát aztán hogy intézhetnek még el?

– Vagy pedig megkötöznék, vesznek egy nagy zsákot, megtöltik homokkal, s a testedre rakják! Kinyomja belőled a szuszt egy óra alatt. Ez meg a „zsák a veremben”.

– Más módszer nincs is?

– Ez a kettő a legrettenetesebb, a többi már nem ilyen borzasztó.

Javában beszélgettek, amikor egy ember érkezett közéjük, ételhordó ládikával a kezében:

– Melyikötök Vu hadnagy, az újonnan jött rab? – kérdezte.

– Én vagyok! – állt fel Vu Szung. – Mit akarsz?

– A parancsnokság küldte ezt a kis csemegét – adta át a csomagot.

Vu Szung kinyitotta, hát egy flaskó bor, egy tál hús, egy tál tészta meg egy nagy csésze leves volt benne.

„Azért küldték volna, hogy megegyem, s aztán bánjatok el velem? – tűnődött el Vu Szung. – Hát megeszem biz én, aztán majd meglátjuk!”

Azzal fogta a bort, kiitta egy hajtásra, megette az ételt is, és visszaadta a ládikát. Amint az ember elment, Vu Szung gúnyosan felkacagott magában:

– No lássuk, hogy bánnak el velem!

Mire beesteledett, megint megjött az ember a ládikával.

– Mit akarsz már megint? – gyanakodott Vu Szung.

– Mondták, hogy hozzak vacsorát – felelte az ember, s kirakott az asztalra jó pár tál zöldséget, egy nagy flaskó bort, egy nagy tál főtt húst, hallevest s egy nagy csésze rizst.

„Biztosan ez után a vacsora után végeznek majd velem! – morogta magában Vu Szung. – No de ez az ő dolguk! Legalább jóllakva megyek a másvilágra! Gyerünk az evéssel, aztán majd meglátjuk, mi tehetünk!” – s bekebelezte a vacsorát is. Az ember elvitte az asztalneműt, de kisvártatva visszatért egy másik emberrel, dézsát meg egy nagy veder meleg vizet cipelve magukkal.

– Mosdjál meg, hadnagy uram! – kínálták Vu Szungot.

„Ahá! Majd azután teszik rám a kezüket! – ötlött Vu Szung eszébe. – De nem félek ám én tőlük! Mosdjunk csak meg!” Meg is mosdott szépen, s lám a két ember szárazra is törölgette testét, fel is öltöztette. Aztán elvitték a vedret meg a dézsát, s visszatérvén, szúnyoghálót feszítettek ki ágya fölé, gyékényderékaljat terítettek rá, fejéhez hús cserépvánkost tettek, s csendes nyugodalmat kívánva, eltávoztak. Vu Szung magára zárta az ajtót s eltöprengett:

„Hát ez mi? No de bízzuk csak rájuk! – törődött bele. – Majd meglátjuk, hogy s mint” – s békésen letette fejét, elaludt. Nem is történt semmi az éjjel. Másnap hajnalban azonban, ahogy felkelt, és kinyitotta az ajtót, megint megjelent a két ember a mosdóvízzel, s megkérték megint, hogy mosdjék meg, de még szájöblítő vizet is hoztak. Közben az egyik megfésülte Vu Szung haját, és megkötötte fejkendőjét, a másik meg hozta be megint az ételes ládikát a reggelivel: zöldség, peccsenye, rizs volt benne.

– Ahogy akarjátok! – nyugodott bele Vu Szung. – Megeszem ezt is.

Mikor megette a reggelit, egy csésze tea várta. Teázás után megint csak beállított az ételhordó ember:

– Nem kényelmes ez a hely! – mondta. – Jöjj át velem, hadnagy úr, egy szomszédos szobába, oda költözöl.

„No, itt van! – dobbant meg Vu Szung szíve. – Mindegy, gyerünk, lássuk, mi lesz.”

Fogta is már az egyik ember a cókókot, a másik meg bevezette egy másik szobába. Amint belépett az ajtón, bámulva látta a tiszta ágyfüggönyt, a szemmel láthatóan újdonszerű asztalt; székeket, egyéb bútort.

„Már azt hittem, a verembörtönbe vetnek – gondolta magában. – Minek költöztetnek ide? Ez sokkal jobb hely a másikonál üldögélt aztán új lakásában, s délben megint megjött az e meghozta az ebédet, és feltálalta szépen.

„Mi lesz ebből?” – tűnődött Vu Szung most már igen kíváncsian, de persze, megette a bőséges ebédet is, akárcsak utána este a vacsorát. Akkor megint megmosdatták, majd magára hagyták:

„Ezt mondták a rabok? – töprengett Vu Szung. – Ezt gondoltam én? De hát mit akarnak velem?”

A harmadik nap ugyanúgy kezdődött. Vu Szung reggeli után kísértelt a táborból, hogy körülnézzen egy kicsit. A rabok vizet hordtak, fát vágtak, izzadtak, görnyedtek mindenütt a rekkenő napon. A hetedik hónap fullasztó melege járta, nem volt menekvés semerre a meleg elől.

– Miért dolgoztok itt, ezen a tűző napon? – kérdezte meg Vu Szung a rabokat, ahogy hátravetett kézzel sétálgatott közöttük.

– Nem tudod, jóember – nevettek a rabok –, hogy ez még a földi mennyország nekünk, hogy dolgozunk, ha már ide jutottunk? Hogy is mernénk mi abban remélni, hogy csak csücsüljünk egy helyben? Van, akinek még sokkal rosszabb itt; vasak között a tömlőben, ahol élni se tudsz, de meghalni se, nehéz bilincsben, s azt is ki kell bírni!

Vu Szung tovább ballagott ezeket hallván, és egyszerre csak odaért a Menny Királya templomához. A templom előtti bronzmedence mellett, melyben az áldozati pénzt volt szokás égetni, egy szürke kötömb állott. Lyuk volt a tetején, zászlórúd talapzatául szolgálhatott. Jó nagy darab kő volt. Vu Szung elüldögélt rajta egy darabig, aztán fogta magát, hazament, és tovább elmélkedett, míg meg nem jött az ember a borral meg a pecsenyével.

No de ne szaporítsuk a szót. Hordták neki az ételt nap nap után, s semmi jele se látszott annak, mintha valamiképpen is a romlására törnének. Ő azonban csak nem bírt a dologban megnyugodni. Egyszer aztán egy délben, amint megint hozták az ételes ládikát, nem állhatta meg már tovább, megkérdezte:

– Kinek a háza népéhez tartozol? Mért hordozod nekem folyvást az ételt és italt?

– Már mondtam egyszer, hadnagy uram, a parancsnokságról jövök.

– Azt kérdezem tőled: ki küldi veled ezt az ételt meg italt? Mért etettek engem?

– A parancsnok úr őkegyelme házából a kisebbik parancsnok úr küld hozzád engem, hogy vigyek neked enni, hadnagy uram.

– De hát én rab vagyok, vétkes ember, nem szolgáltam én ezt meg a parancsnok úr ökegyelmének semmivel a világon, miért küldözget akkor énnekem ételt?

– Honnét tudjam én azt? – vonta meg a vállát az ember. –A kisebbik parancsnok úr csak annyit hagyott meg nekem, hogy járjak ide hozzád étellel fél évig, vagy legalább három hónapig.

– Hát ez aztán csodálatos! – álmélkodott Vu Szung. – Csak nem akartok jó kövérré hizlalni, hogy azután végezzetek majd velem? Hogy a csudába fejtsem meg ezt a titkot? Nem bírom nyugodtan enni ezt az ételt, amíg nem tudom, mire kapom? Mondd csak, miféle ember az a kisebbik parancsnok? Hiszen az ő ételét eszem, az ő borát iszom!

– Mikor megjöttél, hadnagy uram – magyarázta az ember –, az, aki ott fenn ült a csarnokban bepólyált fejjel, felkötött karral, az volt a kisebbik parancsnok.

– Ugye, amelyik ott állt kék selyemruhában a parancsnok mellett?

– Az, az, éppen az!

– Már éppen vártam, hogy elnászpángoljanak, aztán ő volt, aki szólt, és megmentett a veréstől, ugye?

– Úgy, úgy! – bólintott rá az ember.

– De ez megint csak igen furcsa! – tört ki Vu Szung – Csinghóba valósi vagyok én, ő meg mengcsoui, sohase ismertük egymást, honnét van ez a nagy figyelmesség? Valami oka pedig csak van! Mondd meg nekem, hogy hívják ezt a kisebbik parancsnokot?

– Si En a neve, igen ért az öklözéshez, füttykösforgatáshoz, úgy híjja mindenki, hogy Aranyszemű Párduc.

– Gondoltam, hogy derék legény. Menj és mondd meg neki, hogy szeretnék vele találkozni, hiszen a tiéteket eszem! Ha nem szólsz neki, nem eszem többet egy falatot sem!

– A kisebbik parancsnok úr meghagyta – húzódozott az ember –: „Ne mondj meg neki semmit.” Azt mondta, várjak még fél évet vagy három hónapot, akkor majd szólhatok, s találkozik majd veled.

– Ostobaság! – förmedt rá Vu Szung. – Eredj csak, és kérd meg a kisebbik parancsnok urat, fáradjon el hozzám, mert találkozni szeretnék vele!

Az ember láthatólag félt a dologtól, nem akarózott neki a menetel, de amint Vu Szung nagy dühösen felpattant, mit tehetett mást, mint ment, és megvitte az üzenetet.

Sok időre rá jött egyszerre Aranyszemű Párduc sietve, s meglátván Vu Szungot, tisztelettel köszöntötte. Vu Szung nagy sietve viszonzta az üdvözlést, majd így szólt:

– Törvény alatt levő rab volnék, soha nem volt még alkalmam jeles személyed előtt tisztelegni, mégis megmentettél a minap egy sor ütlegtől, most pedig jól tartasz mindennap drága ételekkel, italokkal... ez igazán nem rendjén való. Nincs semmi nyugalmam azóta, hogy minden érdem híján csak pusztítom a kenyeredet.

– Régóta hallom bátyám, nagy híredet – felelte Aranyszemű Párduc. – Úgy zeng fülemben, akár a mennydörgés. Csak azt fájlalom mindig, hogy ködben volt előttem az út hozzád, fel nem kereshettelek. Most végre elkerültél ide hozzánk. Akartam már tisztelegni kiváló személyed előtt,

csak hiányos ellátásod felől restelkedvén, szégyenemben nem mertem hozzád beállítani.

– Most hallottam épp az emberedtől – folytatta Vu Szung hogy megmondtad neki: fél év vagy három hónap múltán beszéded lesz velem. Mit akarsz mondani nekem, kisebbik parancsnok úr?

– Elfecsegte neked az a paraszt fatuskó! – bosszankodott Aranyszemű Párduc. – Nem ért az semmihez! Pedig nem lett volna szabad szólnia!

– Mit üzöl velem, kisebbik parancsnok úr, ilyen körmönfont játékot? – fakadt ki Vu Szung: – Ha azt akarod, hogy hasam bőre is kifakadjon a kövérségtől, azt ebben a nyugtalanságban aligha éred el! Mondd meg egyenest, mit akarsz velem?

Ha már a fatuskónak eljárt a szája, meg kell mondanom: mivel hatalmas férfi vagy, igazán ember a talpadon, szeretnék rád bízni egy dolgot, amit csak te tudsz végrehajtani. De te messzi útról érkeztél, nem szedted még össze magad, az erődből hibázik még, kérlek ezért, pihenj még négy-öt hónapot vagy egy fél évet, s akkor, amikor teljes erődben leszel, akkor majd, bátyám, apróra mindent megmondok neked.

– Hallgass ide, kisebbik parancsnok úr! – hahotázott harsányan Vu Szung. – Tavaly három hónapig rajtam volt a hideglelés, erre a Fényesdombnál részegen leütöttem egy fene tigrist, agyonvertem pusztá ökölrel, lábbal... hát még máma!

– Azt még nem lehet megmondani – óvatzkodott Aranyszemű Párduc. – Várjuk meg, amíg feltáplálsz magad, s ha becses egészséged teljesen helyreáll, akkor merek csak elmondani neked mindent.

– Szóval azt mondd, hogy nincs bennem erő? – fortyant fel Vu Szung. –No, ha ezt mondd, hát én a minap a Menny Királyának Temploma előtt láttam egy nagy szürke követ, milyen nehéz lehet az?

– Van talán vagy négy-ötszáz fontos.

– No, gyere velem, és nézd meg, el tudom-e mozdítani, vagy sem?

– Igyuk meg ezt a bort legalább, azután menjünk.

– Ráér ez akkor is, ha visszajövünk – legyintett Vu Szung, s mentek is a Menny Királya Templomához. A rabok hangos szóval üdvözölték mindkettőjüket. Vu Szung könnyedén meglökte a kötömböt, és felnevetett:

– Nagy szájhős vagyok én valójában, hiszen ezt meg se lehet mozdítani!

– Egy négy-ötszáz fontos kövel nem lehet tréfálni! – ijedezett Aranyszemű Párduc.

– Szóval, azt hiszed, kisebbik parancsnok úr – nevetett tovább Vu Szung –, hogy nem bírom felemelni? No, táguljatok innét, emberek – szólt rá a köréjük gyülekező rabokra –, s nézzétek, hogy fogom meg!

Vu Szung ezzel ledobta felsőruháját, és ott állt övig meztelenül; átölelve a követ, megemelte könnyedén, aztán eldobta. Lábnyi mély lyukat vágott a kő a földbe. Megrettenve bámulták az összeverődött rabok. Akkor megint alányúlt jobb kezével, és azzal kezdte emelgetni, majd feldobta a levegőbe. Felrepült a súlyos kötömb több mint ölnyire a magasba. Vu Szung ekkor összefogta két kezét, s elkapván, gyöngéden visszahelyezte a kötömböt régi helyére.

Amint felállt, látta, hogy Aranyszemű Párduc meg a rabok képéből elszállt a vér, mintha a szívük verése, a lélegzetük járása is elállt volna. Végül Aranyszemű Párduc odarohant hozzá, átölelte, majd leborult előtte, és így kiáltott:

– Bátyám, nem vagy te földi halandó! Te valóságos isten vagy! – Valóságos isten! – borultak le előtte a rabok is mind. Aranyszemű Párduc pedig fogta és vitte magával Vu Szungot a házukba, s leültette nagy tisztelettel.

– Mivelhogy itt volna az ideje, hogy megmondhasd – jegyezte meg Vu Szung értetlen képpel –, mi is volna akkor az – a dolog, amire engem elküldenél?

– Foglalj helyet egy kicsit, mindjárt bemutatlak a családomnak, majd megbeszélhetjük akkor.

– Ha meg akarsz bízni valamivel – pattant fel Vu Szung minek ehhez asszony meg gyerek? Így nem vállalhatom. Ha karddal kell odavágni, megteszem neked, ne félj, de ha fecsegés, sima beszéd van benne, annak nem vagyok embere!

Aranyszemű Párduc összefonta karját, s nem mozdult egy tapodtat se, hanem elkezdte mondani a dolgot. S így történt meg Vu Szunggal, hogy

*Embert ölő szörnyű keze megmutatta erejét,
A rettentő tigrisölő megnövelte nagy hírét.*

Mert hát

*Két öklét, ha megemeli, dörögnek a fellegek,
Rettentő lábát, ha rúgja, szél és eső megrepeg.*

Hogy aztán mit mondott Aranyszemű Párduc Vu Szungnak, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Vu Szung nagy részegen eldöngeti

Kapubálványt,

Aranyszemű Párduc pedig újra úr lesz Mengcsouban

Ott tartottunk, hogy így szólott Vu Szunghoz Aranyszemű Párduc:

– Foglalj helyet, bátyám, hadd mondjam el neked apróra ezt a gonosz históriát.

– Ne cifrázd, kisebbik parancsnok úr! –mondta Vu Szung türelmetlenül. – Mondd csak egyenest a velejét!

– Gyermekségemtől fogva tanultam a folyók és tavak népe mestereitől a lándzsavívást, füttykősforgatást, ezért is kaptam vitézi nevet Mengcsou vidékén; úgy neveznek, hogy Aranyszemű Párduc. Van nekünk itt a keleti kapun túl egy vásározó helyünk, a Víg Élet Ligete. Aki kereskedő csak jött ide Santungból, Hopejből, mind ott kereskedik. Van ott vagy száz nagy kereskedőház, húsz-harminc játékház, töméntelen kis bolt. Meglévén hozzá egyfelől a képességem s a becsületem, másfelől meg hogy magam mellé vettem vagy nyolcvan-kilencven elszánt rabot, megnyitottam ott egy fogadót, de részes voltam kereskedőházakban, játékházakban is. Ha énekeslányokkal érkezett valaki, nálam tett látogatást legelőször, csak azután hagytam, hogy megszálljon valahol. Nap nap után pedig gyűlt e helyeken a nyugságpénz, a hónap végére száz-kétszáz ezüst is jutott nekem, egyszóval gyűlt a vagyon. Akkor azonban Cseng, az egyik tiszt a táborból, aki nemrég került ide Tunglucsouból, idehozott egy embert magával. A fickót Csiang Csungnak hívták, de volt vagy kilenc láb magas, úgy is nevezték el a folyók és tavak vitézei, hogy Kapubálvány. De nemcsak nagy, behemót ember volt, hanem igen fúrge is; lándzsavívásban, füttykősforgatásban, öklözésben, lábbal verekezésben verhetetlen. Járt is a szája váltig, hogy három éve, amióta idekerült, nem akadt ellenfelére, de hogy az ég alatt nincs is senki, aki hozzá mérhető. Így aztán elvágta az utamat, és amikor nem akartam engedni neki, olyan verést kaptam tőle, hogy két hónapig nyomtam az ágyat. Amikor megláttál, bátyám, azért volt bepólyálva a fejem, felkötve a karom... de még ma se hegedtek be sebeim teljesen. Először katonáimmal akartam elveretni, de a barátja, Csang, tiszt, katona, s ha verekezésre került volna sor, mindenekelőtt a táborban lett volna rendbontás. Sehogy se tudtam kielégíteni mérhetetlen gyűlöletemet. Régóta hallottam, bátyám, hatalmas erődről, s mikor megláttalak, egyre arra gondoltam, hogy messzi útról jöven, bizonyára eltörödtél, nem vagy teljes erődnél, ki vagy merülve. Ezért gondoltam, hogy feltáplállak pár hónapig, s mikorra drága egészséged teljesen visszatér, majd akkor meghányom-vetem véled a dolgot. Váratlanul azonban a legényem elfecsegte neked ezt az ügyet, így hát nekem is meg kellett mondanom, miről is van szó.

Nagyot kacagott Vu Szung, úgy kérdezte:

– Aztán hány feje, hány kórja van annak a Kapubálványnak?

– Nincs neki feje, csak egy, karja is csak kettő – csodálkozott Aranyszemű Párduc –, miért is lenne több?

– Mert csak azt mondom – harsogott tovább Vu Szung –, hogyha három feje, hat karja lenne, meg olyan vitézsége, akár No-csának, a Toronyhordozó Isten vitéz fiának, akkor talán tartanék tőle! De ha csak egy feje, két karja van, meg nincs is akkora vitéz, akkor mit tartsak tőle?

– Én, bizony, gyengécske vitéz vagyok – restelkedett Aranyszemű Párduc –, nem bírtam vele.

– Nem gúnyolódni akartam én rajtad – vigasztalta Vu Szung – hanem vitézségemre hagyatkozva egész életemben csak azon voltam, hogy megmérkőzzem a legkeményebb vitézekkel, s megalázzam a becsületet, igazságot nem ismerőket. Ha így van, ahogy mondd, hát mire várunk? Ha van bor, vigyük magunkkal az útra, és gyerünk! Majd meglátod, végzek vele is, akár azzal a fene tigrissel! Agyonverem a pusztát öklömmel!

– Ül csak le még, bátyám! – csillapította Aranyszemű Párduc. – Hadd mutassalak be a családnak előbb, aztán megyünk, ha itt lesz az ideje, de nem hamarkodjuk el. Holnap majd elküldök egy embert, kémlelje ki, otthon van-e, s aztán mehetünk harmadnap. Ha nincs otthon, persze, ki kell találnunk valamit. Nem lenne jó, ha csak úgy vaktában zörgetnék meg a füvet, s felvernék a kígyót, mert akkor aztán nekünk jön!

– Ej, kisebbik parancsnok úr! – bosszankodott meg Vu Szung. – Persze, téged már megvert egyszer, de nem így cselekszik egy jó vitéz! Ha megyünk, hát menjünk, mit várjunk holnapig, mit félsz attól, hogy felkészül!

Ahogy így vitatkoztak, előbukkant a szétnyíló függöny mögül a táborparancsnok, és így szólt hozzájuk:

– Régóta hallgatlak már, becsületes vitéz! Hogy végre megismerkedhettünk veled, olyan szerencse ez együgyű fiainak, mintha elszálltak volna a felhők, és a napot pillantotta volna meg! Fáradj be hozzánk a belső terembe!

Kövezték a parancsnokot.

– Foglalj helyet, becsületes vitéz! – kérte a házigazda.

– Rab vagyok én csak – tiltakozott Vu Szung –, hogy mernék leülni kegyelmességed színe előtt?

– Ne szólj így, derék vitéz! Igen nagy szerencse együgyű fiainak, hogy veled találkozhatik, miért szabódol?

Vu Szung végre, hangos szóval bocsánatot kérően udvariatlanságáért, helyet foglalt. Aranyszemű Párduc azonban állva maradt előttük:

– Miért maradsz állva, kisebbik parancsnok úr? – szégyenkezett Vu Szung.

– Apám színe előtt vagyok, de te csak tégy tetszésed szerint, bátyám!

– De akkor én sem érzem jól magam! – tiltakozott Vu Szung.

– Legyen akaratod szerint, becsületes vitéz – szólt meghatva a táborparancsnok –, nincs is itt senki idegen – s szólt fiának, hogy leülhet. A szolgák bort, gyümölcsöt, ínycsalatokat hoztak. A táborparancsnok meg kezével nyújtotta a boroscészét Vu Szungnak.

– Nagy hős vagy te, derék vitéz, ki ne tisztelne téged? Együgyű fiacskám, amikor itt kalmárkodásba kezdett a Víg Élet Ligetében, nem azért tette, mintha a hasznát hajszolta volna, vagy ráéhezett volna a pénzre, azért tette csak, hogy jó vitéz helynek becsülve Mengesout, gyarapítsa benne a vitézséget, a bátor lelket. Szerencsétlenségére azonban az a Kapubálvány erőszakos módra, ország-világ szemé láttára elvette tőle jogos tulajdonát! Nem becsületes vitéz, nem hős az, aki ezért nem áll rajta bosszút! Ha nem veted el magadtól együgyű fiadat, becsületes vitéz, ürítsd fenékig a poharat, s fogadd fiam négyszeres hódolatát, hadd mutassa ki vele nagy tiszteletét!

– Van bennem valami tanultság – tiltakozott Vu Szung –, hogy is fogadhatnám el a kisebbik

táborparancsnok úr ekkora tiszteletét? Megölné a szégyen! – de kiitta mégis a bort. Aranyszemű Párduc pedig négyszer mélyen meghajolt előtte. Vu Szung sietve viszonzta hódolatát, s testvériséget fogadtak egymásnak. Persze hogy utána nagyot vigadott Vu Szung, s úgy lerészegedett, hogy úgy kellett hazatámogatni.

Másnap a táborparancsnok ekképp tanácskozott fiával:

– Annyira lerészegedett tegnap éjjel a hadnagy, hogy igazán zákányos lehet tőle még ma is, nem küldhetjük el! Majd azt mondjuk neki, hogy jelentette az emberünk, nincs odahaza Kapubálvány, hagyjuk másnapra a dolgot!

Ment is Aranyszemű Párduc Vu Szunghoz, és azt mondta neki:

– Ma még nem mehetünk; jelentette az emberünk, hogy nincs odahaza. Holnap, reggeli után indulhatunk csak.

– Nem baj az, ha holnap megyünk csak – egyezett bele Vu Szung. – Hadd forraljam a dühömet még egy napig!

Megették a reggelit, megteáztak, majd kísérták a táborból, aztán hazatértek Vu Szung szállására, s megvitatták a lándzsavívás fortélyait, az öklözés, füttykösfordítás cselfogásait. Délre, meg meghívta Aranyszemű Párduc Vu Szungot magukhoz, megtraktálta bőségesen, ivott is volna, de alig ivott egy-két csészével, elvitték előle menten. Furcsállotta a dolgot, s este, amint megjelentek szállásán a mosdóvízzel, meg is kérdezte az embereket:

– A ti gazdátok miért csak pecsenyével, étellel traktált engem ma, bort meg alig adott? Mi volt ennek az oka?

– Nem merünk félrevezetni, hadnagy uram. Ma reggel a parancsnok úr a kisebb parancsnok úrral elhatározta, hogy holnap küldenek el téged a vállalkozásra, de félvén, hogy mivel tegnap éjjel sokat ittál, ma még zákányos vagy, még elvéted a dolgodat, azért nem mertek bort adni neked.

– Szóval úgy tartják, hogy ha lerészegedem, még majd nem tudom végrehajtani vállalkozásomat?

– Igen, éppenséggel így gondolták ki.

Aznap éjjel Vu Szung már alig várta, hogy világosodjék. Felkelt jó korán, megmosdott, kiöblítette száját, aztán a fejére kötötte elől forgóba csavart kendőjét, sűrű vászonköntöst, vörös selyemtüszőt öltött, meg lábszárvédőt, kendervászon cipőt. Egy kis kenőccsel elfedte arcán a fegyencbélyeget is. Aranyszemű Párduc már hívta is reggelire. Mikor a teát is megitták, így szólt hozzá:

– Gyerünk az istállóhoz, lovon megyünk.

– Jókora lábam van nekem – ellenkezett Vu Szung –, minek nekem a ló? Bízd csak rám ezt az egyet!

– Rendben van, bátyám, követem szavadat – egyezett bele Aranyszemű Párduc.

– De ha kiértünk a városból – folytatta Vu Szung nagy ravaszul –, ha nincs ki a három, nem megyünk tovább!

– Mit akarsz ezzel? – hökkent meg a másik. – Nem értelek.

– Megmondom én! – nevetett Vu Szung. – Ha te azt akarod, hogy eldöngessem neked Kapubálványt, akkor, ha kiértünk a városból, valahányszor egy kocsmához érünk, megkínálsz engem három csésze borral, csak úgy megyünk tovább, különben nem!

„De hiszen a Vig Élet Ligete van vagy tizennégy-tizenöt mérföldnyire a keleti kaputól – gondolta magában elképedve Aranyszemű Párduc. – Kocsmá van addig vagy tizenkettő, tizenhárom! Ha mindegyikben megiszik három csészével, az kitesz vagy harmincötharminchatot a végén. Lerészegedik a végén már teljesen, mi lesz akkor?”

– Attól félsz, ugye – nevetett Vu Szung harsányan –, hogy a bor elveszi az erőmet? De ha nincs bennem bor, nincs bennem akkor vitézség se, erő se! Amennyi a bor bennem, annyi az erőm is, s ha teleíttam magam kedvemre, akkor jön meg az erőm csak úgy igazában, azt se tudom, honnét! Hogy vertem volna agyon a tigrist Fényesdombon, ha nem nőtt volna meg a bátorságom nagy részegségemtől? El voltam én már ázva akkor teljesen, azért tudtam úgy odacsapni. Erőt is adott, meg ügyességet is!

– Hát ezt nem tudtam! – mondta elálmélkodva Aranyszemű Párduc. – Van énnekem jó borom, csak attól félttem, megárt neked, ezért nem mertelek tegnap kínálni vele. De ha a bor után így meggyarapszik benned az erő, akkor előreküldök az úton két szolgát a borral, harapnivalót hozzá, hogy útközben ihassál szépecskén, kedvedre!

– Ez éppen kedvemre való lesz! – jegyezte meg elégedetten Vu Szung. – Kell egy kis bátorságot öntenem magamba, ha le akarunk számolni Kapubálvánnyal! Ha nincs bor, nem jön elő az ügyességem. De el is náspángolom én neked azt a fickót, hogy köznevetség tárgya lesz mindenki előtt!

Aranyszemű Párduc intézkedett, és elindultak a szolgák a borral előre. A táborparancsnok még kiválasztott titkon húsz markos vitézt, hogy kövessék őket szép csendben. A fia meg Vu Szunggal útnak indult a táborból, kifelé Mengcsou keleti kapuján. Mentek vagy negyven-ötven lépést, s látták már, hogy ott meredezik elő egy kocsmacégér az egyik eresz alól, ott várta már őket a bor. Betértek, leültek, az egyik szolgál már terített is, és a másik töltötte a bort.

– Nem kell ez a kis findzsa – lökte félre Vu Szung –, hozz egy nagy csészét; abból csak hárommal kell! – Aztán nem kérte magát, felhajtotta mind a három csészét, s már indult is kifelé. A szolgák szedték össze sebtén az edényeket, s rohantak előre.

– Dolgozik már bennem! – kacagott Vu Szung elégedetten. – Gyerünk csak a következőhöz! – Elhagyták a kocsmát. Hetedik hónapjában járt az esztendő, meleg volt még nagyon, csak itt-ott lengedezett egy kis szellő. Ki is kellett nyitniuk ruhájukat. Mentek egy mérföldet talán, s egy helyre értek, amely nem volt már külváros, de még falu se, de egy kocsmá zászlaja csak ott lengedezett az ágak között.

– No, ez csak egy kis útszéli butik – állt meg Aranyszemű Párduc ez is számít?

– Ha boros hely, itt is meg kell innom a három csészémmel, különben egy tapodtat sem megyek! – kötötte magát Vu Szung. Várták már őket a szolgák odabenn, ivott Vu Szung megint, s indult máris tovább, a szolgák meg nyargaltak előre. Ne szaporítsuk a szót, megálltak minden kocsmánál, ahogy Vu Szung elrendelte. Túl voltak már a tizediken is, de ahogy Aranyszemű Párduc elnázta, Vu Szung még ekkorra se részegedett el teljesen.

– Mennyi még ide a Vig Élet Ligetének útja? – kérdezte Vu Szung Aranyszemű Párductól.

– Itt van már előttünk. Látod ott azt az erdőcskét? Az már az.

– No, akkor várj meg itt valahol, én meg megyek és megkeresem.

– Jó lesz – egyezett bele társa –, van nekem itt helyem, ahol megvárjalak, de vigyázz, bátyám, ne vedd kevésbe az ellenséget!

– Sose félj, csak küldd előttem a szolgákat, mert akad még kocsmá az utamban!

Ment még Vu Szung vagy három-négy mérföldet, meg is ivott vagy tíz csészével. Dél felé járt már az idő, rekkenő volt a hőség, éppen csak egy kis szellő fűjdögált. Vu Szungot úgy átjárta a bor, hogy felnyitotta a ruháját végig. Nem itta még tele magát kedvére, mégis teljesen részeg volt már, tántorogva ment az úton. Ahogy a kis erdőhöz ért, a szolgák megmutatták neki:

– Ott, a keresztbe jövő útnál, ott van Kapubálvány kocsmája.

– No, ha megérkeztünk, táguljatok innét! Majd csak akkor gyertek elő, ha már a földhöz vertem. – Azzal az erdő felé került. A kocsmá mögött egy nagy, mennykő fickót pillantott meg, amint fehér vászonruhájában, karszékében, egy légycsapóval felfegyverkezve, élvezte a hűset a zöldellő akácfa alatt. Vu Szung tette magát, hogy egészen részeg, és odabotorkálván, rásandított:

„No, ez lesz Kapubálvány” – állapította meg magában.

A kocsmáajtó felé kerülve, látta, hogy milyen szép, nagy épület. Díszes tábla állott az eresz alatt, ezzel a felirattal: „Folyóparti hold a szélben.” Csinos, zöldre mázolt korlát állt az ajtó mellett, kétoldalt két aranyos zászlóval. „Mámorban megnő a világ” – volt olvasható az egyik; „Boroskancsóban rejlik az örök élet” – hirdette a másik. Az egyik helyiségben bent hús-vágó-tőke állt, mészároskések, a másik konyha volt, javában főzték a húsgombócot. A belső helyiségben pedig egyenes sorban állt három hatalmas boroscseber, félig a földbe ásva, jórészt tele borral. Középen állt a kármentő, benne fiatal asszonyka üldögélt, Kapubálvány Mengcsouban szerzett újdonsült ágyasa, tulajdonképpen egy kis mulatóban mindenféle darabokból énekelgető énekeslány. Vu Szung bamba, részeg pillantással mérte végig mindezt, s bemenvén az ivóba, helyet foglalt szemközt az asszonykával, letette két öklét az asztalra, és rászegezte szemét. Az asszonyka bosszúsán fordult másfelé. Vagy hat-hét boroslegény sürgölődött még a teremben. Vu Szung rávert az asztalra, és elkiáltotta magát:

– Hol a gazda?

– Mennyi bort parancsolsz, vendég uram? – szólt hozzá az egyik boroslegény, láthatólag a legfőbb közöttük.

– Hozz két meszellyel, de hadd kóstoljam meg elébb!

A legény odaszólt az asszonykának, hogy mérje ki a bort, melegítette is gyorsan, és már hozta.

– Ízleld meg, vendég uram! – kínálta.

Vu Szung megízlelte, de bosszúsán rázta meg a fejét utána:

– Lőre, hozz másikat!

A legény látta, hogy részeg, odasúgta hát az asszonykának:

– Adj talán valamelyik másiktól!

Kimért az asszony a legkitűnőbb borból, hozta is az ember, de Vu Szungnak az sem volt ínyére.

– Ez se jó! – csettintett bosszúsan a nyelvével. – Hozz gyorsan másikat, akkor megkegyelmezek neked, különben nem! A legény nagy türelmesen visszavitte ezt is:

– Cseréld ki a legjobbra! – súgta oda az asszonynak. – Ne akadjunk össze vele! Részeg ez a vendég, csak izgágáskodnék, adjunk a legjobból neki!

Mert az asszony a legszebb színű, legfölségebb ízű borból, és vitte a legény a kényes vendégnek.

– No, ebben már van valami! – állapította meg Vu Szung, ahogyan fölhörpintette. – Hogy hívják a gazdát, legény? – fordult aztán a boroslegényhez.

– Csiangnak.

– Miért nem Linek? – hepciáskodott Vu Szung.

– Részeg ez már teljesen – jegyezte meg félhangon az asszony –, csak a kedvét tölti rajtunk!

– Falusi paraszt ez – dűnyögte a boroslegény –, szemmel láthatólag nem tud ez semmihez, aztán itt szellentget az orrunk alá!

– Mit mondasz? – horkant fel Vu Szung.

– Ne ügyelj rá, vendég uram, csak egymás közt beszélgetünk, igyál csak!

– Hidd ide akkor ezt az asszonykát a pult mögül – rendelkezett Vu Szung –, hadd igyék velem!

– Eszeden légy! –kiáltott rá a boroslegény. – Hiszen ez a gazda felesége!

– És ha a gazda felesége, mit csináljak vele? Igyék csak velem, nincs abban semmi!

– Dögölj meg, piszkos csibész! – rikácsolta az asszony nagy haraggal, s elmenekült volna a kármentő mögül, de Vu Szung ledobta ruháját a felsőtestéről, s övébe gyűrte, földhöz vágta a boroskancsót, és berontott a kármentő mögé, szembe az asszonnyal. Kemény öklével hogy is bírhatott volna emez? Megragadta fél kezével a derekánál, másik kezével a festéket mázolta el a képén, majd a hajába markolt, és beledobta az egyik, zavaros borral telt cseberbe. Nagy loccsanás hallatszott, és a szerencsétlen asszony elmerült a borban.

Vu Szung kiugrott a kármentő mögül. A legények rárohantak. Vu Szung megragadta az elsőt, felkapta könnyedén, és dobta is bele a második cseberbe; így járt a következő is, a harmadikat-negyediket egy-egy ökölcsapással terítette le a földre. Az ötödik berezelve rohant el.

„Biztosan jelenti Kapubálványnak – állapította meg Vu Szung. – Gyerünk hát a fogadására, ki az országútra, hadd mulasson rajta mindenki!”

Azzal Vu Szung is kirobogott az országútra. A fickó valóban Kapubálványhoz sietett, jelenteni, hogy mi történt. Kapubálvány meghökkenve rúgta hátra karosszékét, dobta el a légycsapót, és rohant kocsmájához. Megpillantva az országúton az ellenfelét, nekirohant. Hiába volt azonban nagy, derék, erős ember, erejét kikezdte már a borivás, meg már erőt vett rajta a meghökkenés is. A lábán sem állt valami biztosan, hogyan is ért volna fel a tigriserős Vu Szunggal, akiben az indulat is forrt, hogy leszámoljon vele!

Kapubálvány azt hitte először, hogy Vu Szung holtrészeg. Nem törődve semmivel, rontott hát neki egyenest. Lassúbb azonban a szó, mint a tett: Vu Szung, két ököllel cselezve, Kapubálvány arcába vágott, majd sarkon fordult, és megszaladt. Kapubálvány teljes dühvel lódult utána, de Vu

Szung villámgyors rúgása gyomron találta, majd pedig két kezét ragadva meg, előrerántotta. Következő jobblábás rúgása halántékon érte Kapubálványt, és a hatalmas ember elvágódott. Vu Szung, ellenfele mellére ugorván, felemelte ecetesflaskó nagyságú öklét, s kalapálni kezdte vele a koponyáját. Közben legyen mondva, amint nekiütött, cselezve öklével, hirtelen megfordult, és bal lábával megrúgta, majd visszarántotta testét, s jobb lábát lendítette rúgásra. Nevezetes rúgás volt ez, úgy hívták, hogy „Jáde-gyűrű lépéses mandarinkacsa-rúgás” – egész életében gyakorolta Vu Szung, egyik mesterfogása volt. Kapubálvány a földön heverve, kegyelemért könyörgött.

– Ha azt akarod, hogy meghagyjam életed – bömbölte Vu Szung – akkor teljesíted három parancsomat!

– Kegyelmezz, jó vitéz – nyöszörögte. Kapubálvány. – Mondhatsz nem hármat, de akár háromszázat is, mind teljesítem én!

Vu Szung pedig Kapubálványnak szegezve ujját, kimondta a három feltételt, minek következtében valaki

Fejet, képet váltván új úrhoz került,

De haját vesztvén mint gyilkos menekült.

Hogy pedig milyen feltételeket szabott Vu Szung Kapubálványnak, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A KÍNAI IDŐSZÁMÍTÁSRÓL

Az éveket a régi kínaiak a császárok uralkodása szerint számították; regényünk története idejében, a Szung-dinasztia korában (960-1270) egy-egy császár uralkodása több korszakra oszlott, ezeket jelszószerű nevekkel látták el (Jóságos Oltalom, Kinyilatkoztatott Békesség [Hszüan-ho] stb.), s a korszakon belül számozták az éveket.

Az év tizenkét holdhónapra oszlott, időnként egy tizenharmadik szökőhónappal. A hónapok huszonkilenc vagy harminc naposak voltak.

A napokat tizenkét részre osztották, a tizenkét állatövi jegynek megfelelően, egy régi kínai óra tehát nagyjából 120 perces volt. Az éjszaka óráit ezenkívül őrsegeknek is nevezték.

A régi kínai órák a maiaknak tehát a következőképp feleltek meg:

A patkány órája

23 ó.– 1 ó. Harmadik őrseg

Az ökör órája	1 ó.– 3 ó. Negyedik őrseg
A tigris órája	3 ó.– 5 ó. Ötödik őrseg
A nyúl órája	5 ó.– 7 ó.
A sárkány órája	7 ó.– 9 ó.
A kígyó órája	9 ó.– 11 ó.
A ló órája	11 ó.– 13 ó.
A juh órája	13 ó.– 15 ó.
A majom órája	15 ó.– 17 ó.
A tyúk órája	17 ó.– 19 ó.
A kutya órája	19 ó.– 21 ó. Első őrseg
A disznó órája	21 ó.– 23 ó. Második őrseg

Ezenkívül a tizenkét állatövi jegyet egy másik, tízes ciklussal kombinálva, létrehoztak egy hatvanas ciklust, amellyel a fenti számítási módok mellett folyamatosan számozták az éveket, hónapokat és napokat.

A NÉVADÁSRÓL

A kínaiiban elől áll a családnév, utána az utónév. A családnév rendszerint egytagú (kivétel pl. Hszi-men), az utónév egytagú is, kéttagú is lehet. Utóneve azonban egy embernek több is lehetett. A szülők utónevét azonban gyermekeik előtt tilos volt kiejteni, sőt, a gyermekek az apjuk, anyjuk utónevében előforduló szavakat sem mondhatták ki s nem írhatták le. A regényben szokásos ragadványnevek adása sok helyütt ma is előfordul Kínában. Utónévül sok családban csak számozták a gyermekeket, illetve unokatestvéreket (nemek szerint külön), pl. Negyedik Li, Harmadik Csang.

LI CSE ELŐSZAVA

3. old.

A Nagy Asztrológus – Sze-ma Csieh (i. e. 163-86), híres történetíró.

Jüan-dinasztia – mongol uralkodóház Dzsingisz kán leszármazottaiból. 1270-1367-ig uralkodtak, Kína felett.

Kitajok – északi nomád mongol nép. Liao néven Mandzsúriában államot alkottak a X-XIII. században.

CSIN SENG-TAN ELŐSZAVA

5. old.

Az emberi élet harminchatezer napja – a kínai év háromszázhatvan napos, s az élet konfuciánus felfogás szerint száz évig tarthat.

Bornak való rizs – a kínai bort rizsből erjesztik.

6. old.

A Keleti Főváros – a mai Kajfengfu.

ELŐHANG

7. old.

Mennyei Mester – a taoista vallás leghíresebb főpapja (voltaképpen varázsló), méltósága apáról fiúra öröklődött az i. sz. II. századtól századunkig. Azok közé számították, aki „halhatatlan lett”, azaz öreg koráig ifjú tudott maradni, majd elevenen költözött fel a mennyekbe.

Öt Dinasztia – Késői Liang (907-922), Késői Tang (923-934), Késői Cin (935-946), Késői Han (947-950), Késői Csou (951-960).

Taj-cu – a Szung-dinasztia első császára (960-975).

Jóságos Oltalom – uralkodási korszak (1056-1063).

12. old.

Tang császárok kora – 618-907.

Papi engedély – mivel a buddhista és taoista papok mentesek voltak adó és robot alól, pappá csak az lehetett, aki pénzért erre engedélyt váltott.

AZ ELSŐ FEJEZET

15. old.

Csö-cung császár – 1086-1101.

Ő aztán ezt elmásította, és felvette a Kao Csiu nevet – a Kao Csiu név ugyanis hangzásra megegyezik a Kao, a Labdarúgó elnevezéssel, amelyet tulajdonosa szégyellt, s hogy jelentését elhomályosítsa, más írásjeggyel kezdte írni neve második felét.

16. old.

Zsen-cung császár – 1060-1085.

17. old.

Huj-cung császár – 1101-1126.

19. old.

Áldozati pénz – papírból készült pénzutánzat, amelyet áldozatok alkalmával elégettek.

23. old,

Száz lat ezüst – a pénz alapja ez időben a súlyra mért ezüst volt; helyenként vég selyem is szolgált pénz gyanánt.

25. old.

Világmozgató csillag – a Jupiter; mozgási ciklusa egyik fontos alapja volt a kínai naptárkészítésnek, ezért hatalmas – és gonosz – csillagistennek tartották. Ez szerepel Évcillag

alakban Második Jüan nevében is.

26. old.

Kuan, a Hadisten, Csang Fej és Liu Pej – történeti alakok a Három Királyság (220-265) korából, történetüket Si Naj-an és Lo Kuan-csung is feldolgozta A Három Királyság története című regényben. Itt idézett híres esküjük szinte a legutóbbi időkig mintául szolgált a kínai szegénylegényeknek szövetség kötésekor.

A MÁSODIK FEJEZET

32. old.

Ezer köteg pénz – másik pénzegység az ezresével zsinórra fűzött, lyukas rézgaras volt. Nagy egységekben papírbankjegy helyettesítette.

35. old.

Buddha – a késői buddhizmusban nem csupán a történeti Gautama Sziddhárta Szakjamuni királyfi neve, hanem az elérhető legtökéletesebb állapot jelzésére szolgál. A buddha az, aki kiszabadult az újjászületések láncolatából, elérte a legteljesebb megvilágosodást, és most már a világ többi lényének megváltásán munkálkodik.

Arhat – buddhista szent, eredetileg a történeti Buddha tanítványainak elnevezése, később az, aki önmaga számára már megtalálta a megváltást.

A HARMADIK FEJEZET

36. old.

Mandzsusri – buddhista istenség, a bölcsesség istene.

38. old.

Szerzetesi levél – vö. papi engedély az Előhang jegyzeteiben.

42. old.

Szerzetesi kard – jámbor szerzetesek is hordhattak árnyékvívásra, testedzésre szolgáló, tompa kardot.

A Hadisten – valóban, a Hadisten, Kuan Ti, történeti személy volt.

A NEGYEDIK FEJEZET

A főapát jóslatában az erdő a Párduckoponyával való találkozásra (Párduckoponya családi neve, Lin, erdőt jelent), a hegy a Kétsárkányhegyre utal, ahol a Mélybölcességű rablóvá lesz, a víz Liangsan vizére, a folyó pedig halála helyére.

52. old

A folyók és tavak népe – sok hősét nevezi így a regény; értelme az, hogy az illetőnek nincsen sem állandó lakhelye, sem rendszeres jövedelme. L. még kísérő tanulmányt.

AZ ÖTÖDIK FEJEZET

55. old.

Magának Buddhának szent tetteivel megszentelt kolostor – egyes legendák szerint Buddha egy előző megtestesülésében járt a Vutajsan hegyen.

A HATODIK FEJEZET

69. old.

Szélfogó fal – a régi kínai házak kapuja mögött fal áll, hogy az udvarba ne lehessen belátni. Meg kell kerülni, hogy az ember beljebb jusson.

A NYOLCADIK FEJEZET

79. old.

A nagy Csou-házból való – a Késői Csou-dinasztiáról van szó (951-960).

80. old.

Meleg bor – Kínában ma is melegítve isszák a rizsbort.

84. old.

Ábrázatodból ítélve, nem vagy közönséges ember – régen közhit volt Kínában, hogy testalkat és fejforma meghatározza az ember jövőjét.

A TIZEDIK FEJEZET

94. old.

Santung – Kína egyik keleti vidéke. Arra van Liangsan is.

A TIZENEGYEDIK FEJEZET

101. old.

Ritka virágokat és becses köveket hozzunk a fővárosba – ez a vállalkozás, mely a *Hszüan-ho kor ránk maradt történetei*-ben is szerepel, történelmi tény. Nagy terheket jelentett a lakosságnak, mert a drágaságok összeszedése és elszállítása rengeteg zsarolásra, visszaélésre adott alkalmat a vezető mandarinoknak.

Titkos államtanács – a hadügyek intézője.

A TIZENKETTEDIK FEJEZET

112. old.

Hegyi szellem temploma – minden földterületet egy-egy isten személyesített meg. Másfélék voltak a városok, a megművelt földek, végül az erdők, hegyek istenei.

A TIZENHARMADIK FEJEZET

113. old.

Toronyhordozó Mennyei Herceg – eredetileg egy buddhista istenség neve. A „kiskirályok” egy-egy falu, vagy vidék fölött illegális, de a gyakorlatban megfellebbezhetetlen hatalmat gyakoroltak.

A TIZENNEGYEDIK FEJEZET

125. old.

Nyakukra csapva kezükkel, kiáltották – annak jeléül, hogy fejüket készek adni barátjukért.

A TIZENÖTÖDIK FEJEZET

133. old.

Datolya – nem a datolyapálma termése, hanem a jujubafáé.

A TIZENHATODIK FEJEZET

139. old.

A hágón túlról való. – Északnyugat-Kínából.

A TIZENKILENCEDIK FEJEZET

170. old.

Énekeslány – Kínában a prostituált szinonimája. Ágyasok tartása megszokott dolog volt.

A HUSZADIK FEJEZET

178. old.

Egy koporsó árával tartozom neki – idős emberekkel szemben a legnagyobb figyelmesség jele volt, ha koporsóval ajándékozták meg őket. Rendes körülmények közt ez a fiú kötelessége volt, atyjának hatvanadik születése napján.

A HUSZONEGYEDIK FEJEZET

190. old.

Paraszas serpenyőnél melengette magát – Dél-Kínában ez volt a fűtés, egyetlen módja.

A HUSZONHARMADIK FEJEZET

204. old.

Ha szívelsz engem, idd meg a másik felét! – ez tulajdonképp házassági ajánlat: kínai szokás szerint az ifjú pár a nászéjszakán egy csészéből iszik.

208. old.

Így intézte a holdbéli öreg! – a régi kínaiak hite szerint a holdban többek között egy öregember él, aki az egymásnak szánt párok lábát kötözi össze láthatatlan piros zsinórral.

211. old.

Bölcsebb vagy Szuj Hónál és Lu Csiánál is! – Szuj Hó és Lu Csia i. e. III-II. századi államférfiak, az agyafűrt diplomata mintaképei.

Pan An – helyesen Pan Jo vagy Pan An-zsen. Híres költő az i. sz. III. századból, a férfiszépség mintaképe.

Teng Jung – az i. e. II. században pénzöntésre privilégiumot kapott a császártól, s ennek révén mérhetetlen gazdagságra tett szert.

Teknősbéka – a férfiúi nemi szerv.

Szun Vu mester az asszonynépet is csatasorba állította – Szun Vu, az i. e. VI. század híres stratégája, hadi tudománya kiválóságának bizonyítására fejedelmének háreméből hadsereget szervezett.

213. old.

Adott egy gazdag úr ruháralót, hogy halotti köntöst csináltassak belőle – az idősebbek iránti tisztelet egyik megnyilvánulása, kegyes cselekedet.

Jeles nap – a régi kínai kalendáriumban, akárcsak az európaiban, meg volt jelölve, melyik nap jó házasságkötésre, hajvágásra, utazásra stb.

216. old.

Megboldogult feleséged – a régi kínai házassági rendszerben csak egy asszony számított igazi feleségnek, a többi ágyas volt.

219. old.

Gerlicepár – az eredetiben mandarinkacsa-pár áll, ugyancsak a húséges szerelem jelképei.

A HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

231. old.

Lelkem ereje megzavarta – régi kínai felfogás szerint az élők a jang, a pozitív elemhez, a holtak a jin, a negatív elemhez tartoznak, s a kettő közül az erősebb, a jang, elnyomja a jint.

A HUSZONHATODIK FEJEZET

240. old.

Lélektábláját elhamvasztom – a halott nevét viselő s a családban őrzött lélektábla a régi kínaiak hite szerint az elhunyt lelkének székhelye volt. Nagy ünnepek alkalmával áldozatot is mutattak be előtte, vagy pedig az ünnepi asztal mellé tették, az elhunyt helyére. Vu Szung nyilván ezért égeti el bátyja lélektábláját, mert ő maga, az utolsó hozzátartozó, a két gyilkosságért bizonyosan börtönbe jut, s nem lesz, aki bátyja lelkének áldozatot mutasson be.

Volt, aki bort, élelmet is küldött be neki a börtönbe – a régi kínai börtönökben a raboknak maguknak kellett élelmezniük magukat.

241. old.

Meg kell várni a császári udvar leiratát – ebben a korban halálos ítéletre számítható ügyekben csak a legfelsőbb bíróság ítélezhetett.

245. old.

Hallani éjfelenként, hogyan sóhajtoznak a kardok! – a régi kínai felfogás a jó kardoknak lelket,

olykor bűvös erőt is tulajdonított.

TARTALOM

Előszó a Vízparti történethez (Li Cse) 3

A szerző előszava (Csin Seng-tan) 5

ELŐHANG

amelyben a Mennyei Mester áldozatot mutat be a ragály elhárítására, és Hung marsall botorul felszabadítja a démonokat 7

AZ ELSŐ FEJEZET

amelyben Vang vívómester titkon Jenanfuba menekül, Kilencsárkányos pedig a Si család falvában csatázik 15

A MÁSODIK FEJEZET

amelyben Kilencsárkányos éjjel elmenekül Huajinhshienből, Lu határőrkapitány pedig megöklözi a Végvidék Urát 30

A HARMADIK FEJEZET

amelyben Lu, a Mélybölcességű nagy botrányt támaszt a Vutajsanon, de Csao úr helyrehozatja a Mandzsusri-kolostort 36

A NEGYEDIK FEJEZET

amelyben Kis Zsarnok részegen lép be az aranyos függönyök közé, Mélybölcességű pedig Barackvirágfalvában garázdálkodik 47

AZ ÖTÖDIK FEJEZET

amelyben Kilencsárkányos útonállással foglalkozik a Vörösfenyőerdőben, Mélybölcességű pedig felgyújtja a Vakuan-kolostort 55

A HATODIK FEJEZET

amelyben Tarka Barát kitepi a földből a fűzfát, Párduckoponya pedig betéved a Fehér Tigris Csarnokba 62

A HETEDIK FEJEZET

amelyben Párduckoponyát, megbélyegezvé, száműzik Cangcsouba, de

*Mélybölcességű a Vaddisznós Erdőben
közbeavatkozik*

71

A NYOLCADIK FEJEZET

amelyben Kis Forgósdél maga köré toborozza a kóbor vitézeket, Párduckoponya pedig legyőzi
párharcban Hung vívómestert

77

A KILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Párduckoponya szélben és hóban egy hegyi szellem templomába jut,
Lu palotaőr pedig felégeti a
szénapaját.*

86

A TIZEDIK FEJEZET

*amelyben Csu Kuj a vízparti fogadóban kilövi jeladó nyilát, s Párduckoponya
havas éjjelen felmegy, a liangsani várba*

93

A TIZENEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Párduckoponya bekerül a liangsani mocsár betyárjai közé,
Sötétképű pedig a fővárosban kardját
árulja*

101

A TIZENKETTEDIK FEJEZET

amelyben Sötétképű az Északi Fővárosban megküzd a vitézi hírért, s Gyors Csata a keleti
külvárosban verekszik érdeméért

107

A TIZENHARMADIK FEJEZET

*amelyben Vereshajú Ördög lerészegedik a hegyi szellem templomában, de
Csao Kaj úr igazságot szolgáltat neki Tungcsicun
falvában*

113

A TIZENNEGYEDIK FEJEZET

amelyben Cselcsillag ráveszi a három Jüant, hogy álljon be a bandába, és Kung-szun Seng teszi
teljessé végül a hetes csillagszámot

120

A TIZENÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Sötétképű elkíséri a kincses szállítmányt, de Cselcsillag
megkaparintja a születésnap
ajándékot*

128

A TIZENHATODIK FEJEZET

*amelyben a Tarka Barát elfoglalja a Kétsárkányhegyet, és Sötétképűvel ketten
kezükhöz ragadják a Drágagyöngy
Kolostort*

137

A TIZENHETEDIK FEJEZET

*amelyben Szung Kung-ming, a Jókorjött Eső, titkon megmenti Toronyhordozót,
Szépszakáll Mester meg félrevezeti Szárnyas Tigris*

147

A TIZENNYOLCADIK FEJEZET

*amelyben Párduckoponya a vízi várban zendülést támaszt, s Toronyhordozó
Lianganban kezébe keríti a hatalmat*

155

A TIZENKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben a liangساني vitézek hódolnak Toronyhordozó előtt, és holdas éjjelen
Jüncsengbe menesztik Vereshajú
Ördögöt*

164

A HUSZADIK FEJEZET

*amelyben a részeg ringyómama megütleli Tang Niu-ert, Jókorjött Eső pedig
dühében megöli*

Anyagondját

174

A HUSZONEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Jen mama nagy patáliát csap a jüncsengi hatóság előtt, de Szépszakáll Mester becsületből
megmenti Jókorjött Esőt*

184

A HUSZONKETTEDIK FEJEZET

*amelyben Henghajban Kis Forgósél marasztalja vendégeit, de Fényesdombon
Vu Szung agyonveri a
tigris*

192

A HUSZONHARMADIK FEJEZET

*amelyben Vangné asszony mohó kapzsiságában paráználkodásra csábít, de Jün öcskös nagy
zenebonát rendez a teázóban az igazságért*

200

A HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

amelyben Vang néni bűnre viszi Hszi-men Csinget, s bujálkodó felesége megmérgezi Vu Tát

220

A HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

amelyben Ho Bácsi temetés közben eloroz egy csontot, Vu Szung pedig fejeket áldoz engesztelésképpen 228

A HUSZONHATODIK FEJEZET

amelyben az Ördögök Anyja Mengcsouban mérgezett bort árul, Vu Szung pedig a Keresztúti Lejtőnél találkozik Kertészlegénnyel 240

A HUSZONHETEDIK FEJEZET

amelyben Vu Szung ámulatba ejti a Béke és a Nyugalom Táborát, de Aranyszemű Párductól elragadják a hatalmat a Víg Élet Ligete felett 247

A HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Vu Szung nagy részegen eldöngeti Kapubálványt, Aranyszemű Párduc pedig újra úr lesz Mengcsouban 254

Jegyzetek
260

Hungarian translation © Csongor Barnabás, 1961

MÁSODIK, BŐVÍTETT KIADÁS

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója

Felelős szerkesztő: Simon Róbert

A kötéstervezés Lóránt Lilla munkája

Műszaki szerkesztő: Mihalicza Tamás

Műszaki vezető: Andrási Gyözőné

Készült: 148 500 példányban, 26,4 (A/5) ív terjedelemben

EU – c – 7778

Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem (76.9756/8)

76.3432 – Alföldi Nyomda, Debrecen

Felelős vezető: Benkő István igazgató

ISBN 963 07 1144 3

Összkiadás ISBN 963 07 1168 0

FORDÍTOTTA, A JEGYZETEKET

ÉS AZ UTÓSZÓT ÍRTA

CSONGOR BARNABÁS

SI NAJ-AN

VÍZPARTI TÖRTÉNET

REGÉNY

II

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

1977

A HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

amelyben Aranyszemű Párduc háromszor látogat el

a halálos bűnösök tömlöcébe,

Vu Szung pedig kemény harcot vív

a Szálló Felhők Öblénél

Ott tartottunk, hogy Vu Szung, a földre taposván Kapubálványt, így szólt hozzá:

– Ha azt akarod, hogy kíméljem életed, teljesítsd három feltételem!

– Mondd csak, derék vitéz – könyörgött ellenfele –, teljesítek mindent.

– Az első, hogy itt hagyod a Víg Élet Ligetét, s minden ingó-bingó vagyont visszaszármaztatsz jogos urának, Aranyszemű Párducnak. Hogy merted elrabolni tőle?

– Beleegyezem! – kiáltotta gyorsan Kapubálvány.

– A második, hogy ha innét elengedlek, tüstént odajárulsz a Víg Élet Ligete fejei, bölcsei, legnagyobb vitézei elé, s a színük előtt megköveted Aranyszemű Párducot!

– Teljesítem ezt is!

– A harmadik, hogy amint visszaadtál mindent, elhagyod a Víg Élet Ligetét, s még az éjjel visszamész hazádba, s többet a lábad Mengcsouba nem teszed, vissza többet ide nem jössz, mert ahányszor meglátlak, annyiszor eldöngetlek, és a jobbik esetben félholtan maradsz ott, de az is meglehet, hogy ott hagyod a fogad! Nos, megfogadod?

– Elvállalom ezt is! Elvállalok mindent! – kiáltotta Kapubálvány halálos félelmében.

Vu Szung felsegítette ellenfelét. Annak kék volt az arca, a szája feldagadva, a nyaka féloldalra ferdülve, fejéből dőlt a vér.

– Aztán ne panaszkodj, te gyalázatos gazfickó! – dörgött rá figyelmeztetésül. – A Fényes dombon azt a fene tigrist három ökölcsapással, két rúgással agyonvertem! Mi vagy te ahhoz képest! Hordd el innét magad gyorsan, mert ha késlekedsz, még egyszer végigverek rajtad, de akkor véged lesz!

Kapubálvány csak most eszmélt rá, hogy Vu Szunggal áll szemben. Nagy rémületen rimázkodott kegyelemért.

Eközben megérkezett Aranyszemű Párduc is, nyomában a húsz markos katonával, hogy barátja segítségére siessen. Amint meglátta Vu Szung győzelmét, túlradó örömmel ölelte át.

– Itt a gazda – fordult Vu Szung Kapubálványhoz – kövesd meg rögtön, és hurcolkodj innét!

– Foglaljatok helyet, derék vitézek – rebegte a megvert kocsmáros.

A kocsmában hatalmas bortócsa fogadta őket, szinte be se lehetett lépni. A boroscsebrekben kétségbeesetten kapálóztak a boroslegények és az asszony. Az asszony épp akkor evickélt kifelé a cseberből, összevissza zúzott arccal, ruhájából csurgott a borseprő. A leütött legények elszaladtak, hült helyüket találták csak.

Vu Szung letelepedett társaival az ivóban, és ráförmedt a népségre:

– Hordjátok el innét magatokat, de gyorsan! – Rakták is a legények szekerekre a holmit, elvitték az asszonyt is, felszedték a sebesülteket, összehívták a helység tízegynéhány legjobb vitézét, s hívták őket a kocsmába, hogy színük előtt kövesse meg gazdájuk Aranyszemű Párducot. Asztalt terítettek, jó bort töltöttek a csészékbe, s leültették a vendégeket. Vu Szung Aranyszemű Párducot Kapubálvánnyal szembe ültette, az asztalfőre. Mikor már jó néhányszor körbe járt a kancsó, Vu Szung szólásra emelkedett:

– Tisztelt vendégeink! Én, Vu Szung, Jangkuból száműzettem ide emberölés következtében. Halljátok szavam: a Víg Élet Ligetének ezen fogadója a kisebbik parancsnok úr keze műve, a maga vállalkozása, amit ez a Kapubálvány néven ismert Csiang itten, erőhatalommal, nyilvánvaló módon elrabolt tőle, világos világra megfosztván kenyereitől! Ne találgassatok arra, hogy talán a pártfogóm volna, nincs énnekem vele semmi közöm! Én csak világeletemben azon vagyok; hogy földhöz verjem az efféle, igazságot, erkölcsöt nem ismerő gazokat! Ha valami bajt látok utamban, kardot rántva sietek a bajba jutott segítségére, s nem félek a haláltól sem! Ma is agyon akartam verni ezt a fickót, hogy kiirtsak egy gazt a világból, csak tisztelt vendégeink arcára való tekintettel kíméltem életét. Meghagytam azonban neki, hogy még ma este költözzék el ebből a tartományból. De ha nem megy el innét, ha még egyszer ráakadok, úgy bánok vele, mint a tigrissel a Fényesdombon!

A vendégek csak akkor tudták meg, hogy a fényesdombi tigrisölő, Vu Szung, a cirkáló-hadnagy áll előttük. Felugrottak sietve, és Kapubálvány nevében kérték bocsánatát:

– Szűnjék haragod, nemes vitéz! Úgy végeztünk, hogy távozzék el innét, s adja vissza a jogos gazdának azt, ami az övé!

Kapubálvány, nagy rettegésében, moccanni sem mert. Aranyszemű Párduc számba vette a kocsmát felszerelését, átvette a boltot, Kapubálvány pedig, mondanunk sem kell, szégyenpírral arcán, mondott köszönetet az egybegyűlteknek, kocsira rakták holmiját, s eltávozott.

A táborparancsnok, amint megtudta, hogy ismét fia kezére került a kocsmát, lóra pattanva sietett a színhelyre, hogy megköszönje Vu Szungnak nemes tettét. Napokig folyt a mulatság az ivóban. Víg Élet Ligetének népe pedig, amint meghallotta Vu Szung hírért, jött mind tiszteletét kifejezni előtte.

A táborparancsnok visszatért a táborba, Aranyszemű Párduc pedig ismét megnyitotta a kocsmát. Embereitől, akiket kiküldött puhatólózni, megtudta, hogy Kapubálvány valóban eltisztult a környékről, nem is tudni, hová. Nyugodtan élt tehát mesterségének, s nem törődött vele tovább. Vu Szungot pedig ott marasztotta magánál. Négyszeresére-ötszörösére nőtt Aranyszemű Párduc haszna az azelőttihez képest: a fogadók, játékházak; boltok sokszoros nyugságpénzt fizettek. A kocsmát gazdája, hogy maga mögött tudta Vu Szung tekintélyét, úgy tisztelte, szerette, mint tulajdon apját. Mondanunk sem kell, hogy Aranyszemű Párduc lett az úr a Víg Élet Ligetében.

Múltak az éjek, a napok, csakhamar több mint egy hónap telt el. Engedett a hőség, hűvösödött a harmat. Űzte a szél a meleget, közeledett az ősz – mondjam-e? Hosszú lesz! Ha nem mondom, rövidebb! Aranyszemű Párduc éppen a kocsmában üldögélt egy nap Vu Szunggal, és nagyban beszélgettek öklözésről, füttykösforgatásról, a lándzsavívás művészetéről, amint egyszer csak látják, hogy két-három katona áll meg a kocsmát előtt egy vezetéki lóval, és a gazda után tudakozódnak:

– Melyikötök Vu Szung hadnagy úr, a tigrisölő? – kérdezték. Aranyszemű Párduc rájuk ismert: a mengcsoubeli helyőrség fejének, Csang Meng-fangnak a kíséretéhez tartoztak.

– Milyen ügyben keresitek? – kérdezte tőlük.

– Urunk parancsa – lépett elő az egyik. – Meghallván Vu Szung hadnagy derék vitézségét, elküldött bennünket ezzel a lóval, hogy vigyük őt hozzá. Itt az írás róla!

„Ez a Csang Meng-fang apám feljebbvalója – gondolta el Aranyszemű Párduc, ahogy az írást átfutotta –, az ő parancsa alá tartozik. Vu Szung még száműzött, vele is parancsol. Engedelmeskednünk kell!”

– Bátyám – szólt Vu Szunghoz aztán –, ezek az urak Csang főparancsnok parancsára jöttek érted. Lovat is hoztak neked, mit gondolsz erről?

Vu Szung egyenes, kemény ember volt, nem értett a furfangossághoz, csűrés-csavaráshoz, megmondta hát kereken:

– Ha értem jöttek, hát mit tegyek, elmegyek velük, majd meglátjuk, mit akarnak! – Ruhát váltott, új fejkendőt kötött, s egy szolgát vévén maga mellé, felpattant a lóra, megindult a katonákkal Mengcsou felé. A főparancsnok házához érve, leszállt a lóról, s ment velük egyenest a főparancsnok elé.

Csang főparancsnok, meghallván, hogy jön Vu Szung, nagy örömmel szólt:

– Járuljon beljebb, hadd ismerkedjem meg vele! – amikor pedig belépett Vu Szung, és tiszteletteljesen köszöntve a főparancsnokot illedelmesen megállt oldalt, keresztbe font karokkal, így szólott hozzá:

– Hallottam, micsoda erős, hatalmas férfiú vagy, derék legény és páratlan vitéz, kitartó s hűséges barátaidhoz! Hiányzik egy ember a kíséretemből, nem tudom, volna-e kedved közéjük lépni?

Vu Szung térdre borulva adott hálát a nagy kegyért:

– Táborbeli száműzött rab vagyok; ha nagy kegyelmed annyira kitüntet, korbácsod tartva, kengyeled fogva, hódolok előtted!

Csang főparancsnok, nagy örömeben, bort, gyümölcsöt hozatott, saját kezével nyújtotta a bort, etette-itatta új emberét, menten lakást is rendelt neki háza egyik oldalsó szobájában. Aranyszemű Párduchoz embereket küldött holmijáért, ott marasztotta már véglegesen.

Csang főparancsnok reggeltől estig szakadatlan csak Vu Szungot hívta, hogy igyék vele, és úgy bánt vele, akár egy belső emberével: ahogy jött az ősz, ruhát is varratott számára. Vu Szung igen megörült magában, és ilyesféleképpen gondolkozott:

„A főparancsnok úr, úgy látszik, erőnek erejével fel akar emelni engem! Mióta nála lakom, nem ereszt maga mellől egy lépést se! Már arra sincs időm, hogy Aranyszemű Párducot meglátogassam, s vele egypár szót váltsak. Lehet, hogy már elküldött hozzám valakit, csak a sok léhűtő miatt nem tudott bejutni a házba?”

Egyszóval nagy kegyben állt Vu Szung a főparancsnoknál, s ha valaki valamilyen ügyes-bajos dologban hozzá fordult, az ő szavára Csang főparancsnok mindig hallgatott. Hordták is Vu Szungnak az ajándékokat, aranyat, ezüstöt, selymet, vég vásznakát. Vu Szung vett is egy fűzfakosarat, és abba zárta el a kapott holmikat.

Telt-múlt az idő, csakhamar elérkezett a nyolcadik hónap tizenötödik napja, az őszközép ünnepe. Csang főparancsnok a Mandarinkacsa Pavilonban nagy lakomát rendezett az ünnep tiszteletére, meghívta rá Vu Szungot is. Vu Szung, látván, hogy ott van a főparancsnok felesége s apja családja is, csak egy csészével hajtott fel a borból, s már indult is kifelé.

– Hová mész? – állította meg gazdája.

– Kegyes parancsolóm, feleséged és családod tagjai is itt lakomáznak, illendő, hogy visszavonuljak!

– Tévedsz! – nevetett a főparancsnok. – Tisztelem benned az igaz vitézt, ezért hívtalak meg, hogy együtt üld meg velünk az ünnepet, mint családod tagja. Hogy is mennél el? – és ráparancsolt, hogy üljön le.

– Száműzött rab vagyok én csak – tiltakozott Vu Szung –, hogy is mernék leülni?

– Miért vagy ilyen barátságtalan hozzám, derék vitéz? Nincs itt senki idegen, nincs abban semmi, hogy leülsz! – korholta a főparancsnok Vu Szungot, és máris rendelkezett:

– Hozzatok egy nagy ezüstcsészét a derék vitéznek! – s kínálta Vu Szungot egyik csészével a másik után. A holdfény már beragyogott a keletre néző ablakon. Vu Szung félig-meddig már le is részegedett, megfélelkezvén magáról, csak ivott bolondul. Csang főparancsnok ekkor szólította kedves szolgáját, Jü-lant, a Jåde-orchideát, hogy énekeljen néhány dalt.

– Nincs itt senki idegen – nyugtatta meg Jåde-orchideát –, csak szívbeli bizalmas emberem, Vu hadnagy. Énekelj nekünk egy dalt az őszközép ünnepéről, hadd halljuk gyönyörűséggel!

Jåde-orchidea, elefántcsont ütemjelzőjével kezében, tízezer boldogságot mondva sorba mindenkinek, előre lépett, s megnyitva torkát, belekezdett *Szu Tung-po mester* „Őszközép ünnepe a folyón” című dalába. Ezt énekelte:

*Mióta ragyog a hold fénye fenn?
– Kérdem az eget, kupám emelve –
Vajon ott fenn a mennyei palotában
Hányadik évet számlálják ma este?
S szállnék is már oda, szelek süvöltő szárnyán,
De megriaszt a drágakőtorony, a márvány,
Fenséges kastély vad hidegje.
Táncra lebbenek ott az árnyak,
Ilyet az ember földön merre lelne?
Fenn gyöngyös függönyöm leple,
Ajtóm kitárva,
Alom nem jó szememre,
Bánat és csalódás emészt:
Mért nem jár mindig fenn fényesen kikerekedve?
Búsul és vigad,
Megjő s elmegy az ember,
Ragyog a hold, majd elborul, apad, dagad,
Megállítani azt sose lehetne!
Bárcsak örökké élne az ember
Egyesülve véle szerelemre!*

Befejezván a dalt, Jáde-orchidea eltette elefántcsont ütemjelzőjét, s tízezer boldogságot kívánva újra mindenkinek, félrevonult.

– Igyál egy csésze bort! – kínálta Csang főparancsnok. Jáde-orchidea engedelmeskedett, felkapott egy boroscészét, az egyik szolgáló teletöltötte, aztán ráköszöntötte a ház urára, annak feleségére, harmadjára pedig Vu Szungra. A gazda most őt kínálta. Vu Szung elfogódottságában a fejét se merte felemelni, kinyújtott karral felemelkedvén, átvette nagy tisztelettel a csészét, s a főparancsnokra és feleségére köszöntve, fenéig ürítette.

– Igen eszes lány ez – mutatta be Vu Szungnak gazdája Jáde-orchideát –, nemcsak a zenéhez ért igen szépen, hanem a varrásban is igen ügyes! Ha nem veted meg, néhány nap múlva hozzád adom feleségül!

– Minek tartasz te engemet, kegyes uram – emelkedett fel zavartan Vu Szung –, hogy házad népéből választasz asszonyt nekem? Nem érdemlem én azt meg!

– Ha már kimondtam – nevetett Csang főparancsnok –, hozzád is adom! Ne utasítsd vissza, nem másíthatom meg a szavam!

Ittak még vagy tíz csészével. Vu Szung, félve már, hogy a bor teljesen eláztatja, és véteni fog az illem ellen, tisztelettel búcsút vett gazdájától s feleségétől, és ment a szobájába. Eltelve azonban borral, lakomával, nem bírt elaludni. Ledobta hát ruháját, s felragadva jó fütykösét, kiment az udvarra, hogy gyakorlatozzon vele egy kicsit. Megpörgette feje felett, egypár mestervágást csinált vele. A csillagok állásából ítélve a harmadik őrsváltás körül járhatott az idő. Ezután visszament szobájába, és lefeküdt aludni, amikor egyszerre csak hallotta, hogy valaki rablót kiált benn a házban.

„Ha rabló jár a házban – gondolta rögtön Vu Szung –, segítségére kell sietnem a főparancsnoknak, hiszen annyira szeret engem!” Fel is kapta jó fütykösét, és rohant a hang után. Egyszerre Jáde-orchideába ütközött, aki nagy ijedten rohant feléje.

– Hátra a kertbe menekült a rabló! – suttozta a lány rémulten. Vu Szung nagy léptekkel sietett a kertbe, s rohant végig rajta, de nem talált ott senkit. Jött hát visszafelé, de a sötétben elbotlott egy lócában, s elvágódott. Hét-nyolc katona ugrott neki valahonnét.

– Megvan a rabló! – kiáltozták, és nyomban meg is kötözték.

– Én vagyok az! – kiáltozott Vu Szung, de a katonák rá se hederítettek. A házban lámpa gyulladt, és hallotta Csang főparancsnok szavát a csarnokból: – Hozzátok ide a rablót!

A katonák rugdosva, ütlegetve taszigálták be Vu Szungot a csarnokba.

– Nem vagyok én rabló! Én Vu Szung vagyok! – kiáltozta Vu Szung torkaszakadtából. Csang főparancsnok dühtől elváltozott arccal ordított rá:

– Te bitang, száműzött fegyenc! Lator a szemed, a képed, a szíved, lator még a májad is! Embert akartam faragni belőled minden igyekezetemmel, csak a magam jószántából, minden érdemed híján! Vendégül láttalak, meghívtalak házamba, tisztté akartalak előléptetni, hogy is vetemedhettél ilyen gonoszságra?

– Kegyelmezz nekem! – kiáltotta Vu Szung. – Nem én vagyok a bűnös! Miért fogtatok el, tesztek meg rablónak, mikor én magam is a rablót akartam megfogni! Becsületes ember vagyok én a

szívem gyökeréig, hogy is tettem volna olyat?

– Hazudsz, bitang! – förmedt rá Csang főparancsnok. – Vigyétek csak a szobájába, s nézzetek körül, nincs-e ott rablott holmi?

A katonák visszavezették Vu Szungot a szobájába, s nyitották fűzfakosarát. Felül ruhák voltak benne, alatta azonban ezüst borosedények, tálak, jó pár száz ezüst értékű jószág a gazda holmijából. Vu Szung elhűlve, tehetetlenül bámulta a dolgot, s kétségbeesetten hajtogatta, hogy ármány áldozata lett. A katonák nagy diadallal vitték vissza a csarnokba, kosarával együtt.

– Te lator fegyenc! – támadt rá Csang főparancsnok. – Ilyen aljasságot! Mit hazudozol, amikor a tulajdon kosaradban találták meg a rablott holmit! Nemhiába mondják, hogy „Mindent kiismerhetsz, csak az embereket magukat nem!” Szóval álorcás emberi pofád alatt ilyen gaz, vadállati szív rejtőzik? Egy szót se szólj többet, rád bizonyult a rablás! – s le is pecsételte rögtön a rablott holmit, küldte a bíróságra megőrzés végett.

– Reggelre aztán beszélünk a fejeddel! – fordult fenyegetően Vu Szung felé. Az szegény hiába hangoztatta ártatlanságát, szóhoz se hagyták jutni, vitték át őt is a bíróságra. Csang főparancsnok pedig még azon éjjel elküldte embereit a mandarinhoz és a jegyzőkhöz, meg az összes hivatalnokokhoz, hogy lepézelje őket.

Másnap reggel, hogy a mandarin elfoglalta hivatali székét, a fogdmegek elébe hurcolták Vu Szungot a rablott holmikkal együtt. Csang főparancsnok egyik bizalmas embere átadta a vádolólevelet. Kiadta a mandarin a parancsot nyomban, hogy kötözzék meg a bűnöst. Mire szegény kinyitotta volna a száját, a mandarin közbevágott:

– Számúzott fegyenc ez, hogyan is ne volna rabló! Biztosan egész idő alatt már ezen forgott az esze. Világos bizonyíték van a rablásra, ne is hallgassuk ostoba fecsegését, verjétek el! – intett a főporkolábnak és a börtönőröknek.

A börtönőrök hasított bambuszt kaptak a kezükbe, és már hullott is a verés Vu Szungra, akár a záporosó. Vu Szung az ütlegek okozta fájdalmában, látva, hogy más kiútja nincs, rávallott magára: – E hónap tizenötödikén – foglalta írásba vallomását, látván, hogy gazdám házában mennyi az ezüstedény, boroskészlet, feltámadt bennem ennek következtében a szándék, s hogy elérkezett az éjjel, felhasználtam az alkalmat és eloroztam.

– Beszélni se érdemes róla – legyintett a mandarin –, világos, hogy rablási szándékkal volt ez a lator elejétől végig! Rakjatok kalodát a nyakába, és vessétek börtönbe!

„Bizonyosan Csang főparancsnok rendezte el ezt az egészet dühöngött magában Vu Szung tehetetlenül a börtönben –, s én beleestem a csapdába! Ha ki tudnék innen menekülni elevenen, majd rendbe szedném én a dolgát!” – A börtönben azonban a főporkoláb éjjelre-nappalra megvasaltatta a lábát, bilincsbe rakatta a kezét, úgy, hogy mozdulni se bírt. Közben azonban hadd mondjuk el, hogy Aranyszemű Párducnak is jelentette a dolgot valaki. Sietett is gyorsan a kisebbik parancsnok az apjához, megtanácskozni, hogy mitévő legyen.

– Nyilvánvaló – mondta az öreg parancsnok –, hogy az a Csang tiszt, Kapubálvány pártfogója, vásárolta meg Csang főparancsnokot, s ők főzték ki ezt bosszúból Vu Szung ellen. Biztosan megvesztegették már az egész hatóságot, más nem is szólhat ott már semmit. Végezni akarnak vele bizonyára, de ahogy most végiggondolom a dolgot, nem halhat meg, hiszen ezért nem jár halálbüntetés! Csak a főporkolábot és a tömlöctartókat kellene megnyerni, hogy ne tegyenek kárt benne, akkor megmenthetjük! Aztán a többiről majd gondolkozhatunk akkor.

– A főporkoláb, bizonyos Kang, igen jó barátom! – kiáltott Aranyszemű Párduc izgatottan. –

Megyek és megkérlelem, hogy kímélje őt, mit szólsz hozzá?

– Miattad került a börtönbe – szidta az apja –, ha te nem mented meg, kire számíthat?

Aranyszemű Párduc magához vett vagy kétszáz ezüstöt, s ment Kang főporkolábhöz. Az azonban benn járt a börtönben, nem tért még haza. Aranyszemű Párduc sürgősen utána küldte egyik emberét. Jött is a főporkoláb nemsokára. Aranyszemű Párduc elmondta neki az egész dolgot elejétől végig.

– Nem akarlak félrevezetni, bátyám – mondta a főporkoláb. – Csang tiszt és Csang főparancsnok egy nemzetségből valók lévén, esküdt testvérek. Kapubálvány a mai napig is a tiszt házában rejtőzködik, s rávette pártfogóját, hogy pénzelje le a főparancsnokot, és vigyék véghez ezt a tervet. Ezenfelül az egész hivatalt megvesztegette már, engem is megfizetett. A mandarinunk az ő pártját fogja teljes erőből, s el van tökévelve, hogy végez Vu Szunggal. Egy bíró van csak, Je nevezetű, aki nem akarja, ezért nem tudtak még végezni vele. Ez az ember egyenes, becsületes, igazságos bíró, nem akar kárt tenni becsületes emberben, ezért menekedhetett meg Vu Szung idáig. A tömlőben pedig mindenben én parancsolok. Mától kezdve szabadabbra is engedem a barátodat, nem fog ezentúl a haja szála se meggörbülni itten, ne félj! Küldj el azonban tüstént egy embert Je bíróhoz, és kérleld meg, hozza minél hamarább dűlőre a dolgot, hogy meg lehessen menteni az életét!

Aranyszemű Párduc hálásan nyújtott át száz ezüstöt a főporkolábnak. Az sehogy sem akarta elfogadni, hosszas szabódás, húzódás után tette csak el. Utána Aranyszemű Párduc a fegyenc táborba sietett, és tüstént keresett egy embert, aki jóban volt Je bíróval: átadott neki száz ezüstöt, vigye el neki azzal a kéréssel, hogy sürgősen hozasson döntést Vu Szung ügyében. Tudta Je bíró, hogy Vu Szung derék vitéz, megesett a szíve rajta, meg is akarta menteni. Mozgatta hát a dolgot. A mandarin azonban, mivelhogy Csang főparancsnok lepézelte, sehogy sem akarta könnyűre fogni az ügyet. De hát csak lopás volt, nem főbenjáró bűn, ezért csak húzni-halasztani tudta a dolgot, azt forralván közben, hogy a börtönben ezalatt megöleti Vu Szungot. Je bíró azonban, hogy megkapta a száz ezüstöt, s megtudta, hogy Vu Szung gonosz ármány áldozata, a vádiratot egészen megenyhítette, s jóformán tisztára mosta Vu Szungot. Csak azt kellett még kívárni, hogy a hatóság meghozza a döntést.

Másnap Aranyszemű Párduc bort, harapnivalót, csemegéket készített össze, elment a tömlőctartóhoz, s megkérte, hogy eressze be barátjához a börtönbe. Nagy örömmel fogadta Vu Szung rég nem látott barátját, no meg a dús lakomát is. Nem volt már bilincsből a keze-lába; jóindulattal bánt vele mindenki, hála a főporkolábnak. Aranyszemű Párduc még szétosztogatott húszharminc ezüstöt a börtönőrök között, s ahogy Vu Szung kedvére falatozott, a fülébe súgta:

– Ez az egész dolog Kapubálvány bosszúja! Felbérelte a főparancsnokot, hogy tegyenek el téged láb alól. Légy azonban csak nyugton, emiatt a fejed ne főjön: egy emberem már beszélt Je bíróval, aki a legnagyobb jóakarattal van irántad. A hivatalos döntésnek kell csak megjönni, akkor aztán meglátjuk majd, mit tehetnek.

Vu Szung most, hogy szabadabban mozoghatott, Aranyszemű Párduc biztató szavaira egészen megnyugodott. Barátja visszatért a táborba, de két nap múltán megint megjelent borral, pecsenyével. Gazdagon megajándékozta megint a börtönőröket is, majd hazatérve, pénzt küldött a hatósági embereknek is, hogy sietessék az ügyet. Pár nap múlva jött harmadszor is, étellel, itallal, ruhával látta el Vu Szungot.

Aranyszemű Párduc már egészen ismerősen járt-kelt a börtönben. Harmadik látogatása alkalmával azonban Csangnak, a tisztnek egy bizalmas embere meglátta. Jelentette is rögtön gazdájának, az meg közölte tüstént esküdt testvérével, Csang főparancsnokkal. Csang ajándékok kíséretében szalajtotta egy emberét az ügygel a mandarinhoz. A mandarin kapzsi ember lévén,

örömmel fogadta az újabb megvesztegetést, s nyomban megbízta egy-két emberét, hogy állandóan vizitálja végig a tömlöcöt, s aki oda nem tartozót talál, azt fogják el. Aranyszemű Párduc fülébe is eljutott ennek a parancsnak a híre, nem mert hát többé barátja látogatására menni, csak nagyban levelezett a főporkolábal, hogy tudja, mennyire van az ügy. Már két hónap is eltelt, de most már Je bíró teljes erejével azon volt, hogy intézzék el az ügyet. A mandarin elé tárt mindent, amit megtudott az előzményekről. A mandarin csak akkor tudta meg, hogy a dolog mögött nem is a főparancsnok, hanem Kapubálvány és Csang tiszt rejtőznek, s ők koholták az ármányt Vu Szung elvesztésére.

„Egyszóval – gondolta magában –, azért fizettetek meg, hogy egy ártatlan embert elintézzek nektek!” Le is hült nyomban eddigi buzgósága, hagyta az ügyet folyni Je bíró akarata szerint. A hetvenedik napon aztán kihozták Vu Szungot a börtönből, levették a kalodát róla, s törvény elé állították. Je bíró felolvasta a vádiratot, hús botütésre és Encsou tartományba való száműzésre ítélték. A „bűnjeleket” visszaadták a tulajdonosnak, a főparancsnoknak be kellett érnie ennyivel.

Két poroszló, átvévén a kísérőlevelet, közrefogta Vu Szungot, s elindult vele. Je bíró azon volt, hogy kíméljék, a mandarin is hajlott már erre, s nem valami erősen verették meg. Persze, az öreg parancsnok pénzének is része volt ebben. Vu Szung tehetetlen dühvel tűrte, hogy nyakába tegyék a kalodát, s kivezessék a városból. Valami egy mérföldet, vagy többet mentek, amikor az út menti kocsmából Aranyszemű Párduc lépett elő.

– Várlak már régóta – szaladt Vu Szung elébe.

– Miért nem láttalak olyan soká, öcsém? – döbrent meg Vu Szung, amint meglátta, hogy barátjának megint be van pólyálva a feje, fel van kötve a karja.

– Hogy megmondjam az igazat, bátyám, amikor harmadszor jártam nálad, a mandarin tudomást szerzett róla, s tüstént odaküldte embereit, hogy vizsgálják felül a börtönt. A főparancsnok emberei is ott ólálkodtak, nem mehettem hozzád többször. Fél hónappal ezelőtt meg Kapubálvány egy csapat katonával újra rám tört a Vig Élet Ligetében, és kegyetlenül ellátta a-bajomat, majd kikergetett tulajdonomból. Még nem is tértem teljesen magamhoz. Hallottam, hogy téged száműztek Encsouba, hoztam hát neked két öltő meleg ruhát, meg két sült libát, hogy ehess egy keveset.

Hívta ezután Aranyszemű Párduc a poroszlókat, hogy térjenek be a kocsmába egy kicsit, de azok nem voltak hajlandók hajlani szavára, hanem azt mondták neki:

– Gonosz lator ez a Vu Szung, és ha elfogadnánk ételed, ha innánk italodból, holnap a hatóság előtt a szánkra ütnének ezért! Ha nem akarod, hogy elpáholjunk, tágulj innét!

Aranyszemű Párduc, látván, hogy kár a szóért, tíz ezüstöt akart a markukba csúsztatni, de azt sem fogadták el, hanem nagy dühösen elűzték maguktól. Annyit tehetett csak, hogy megitta Vu Szungot két csésze borral, ajándékát átadta neki, a két sült libát pedig kalodájára akasztotta.

– A batyuban, a ruhák között, pénz is van az útra – súgta közben barátja fülébe –, meg egy pár vászoncipő is. Vigyázz magadra nagyon, mert ez a két latorfajzat rosszban töri a fejét!

– Nem is kell mondjad – bólintott Vu Szung –, észrevettem én már! De jöhet akár még kettő, nem ijedek meg én tőlük! Menj csak haza nyugodtan, és ápolj fel magad, majd én eligazítom a dolgot!

Aranyszemű Párduc, mondanunk sem kell, sírva búcsúzott el barátjától. Az meg ment tovább öreivel. Néhány mérföld után a két poroszló összesúgott egymással:

– Nem jön még az a kettő? – susmutoltak.

Vu Szung meghallotta persze, és gondolta magában gúnyos mosollyal: „Vígan vagytok, mi, anyámasszony katonái? Eltennétek láb alól öregapátokat a cimboráitokkal!”

Jobb keze oda volt fogva a kalodához, szabad baljával akasztotta hát le az egyik sült libát, s megette jóízűen, rá se pillantva a két poroszlóra. Mentek vagy négy-öt mérföldet, leakasztotta a másikat is, s alig tettek meg vagy öt mérföldet közben, be is kebelezte már mind a kettőt.

Vagy tíz mérföldre, de tán többre is lehettek már a várostól, amikor az út mellett két embert pillantottak meg, lándzsásan, kardosan. Rájuk várakozhattak, mert amint meglátták őket, s melléjük értek, rögtön hozzájuk csatlakoztak. Vu Szung látta, hogy titokban jeleket váltanak öreivel. Kezdte elfogni a düh, de tette magát, hogy nem vett észre semmit, legyőzte magában indulatát. Nem mentek még egy mérföldet se velük, amikor egy folyó partjához, azon is egy széles öbölhöz értek. Nagy fahíd vezetett át rajta, azon nagy kapuív, rajta felírás: „Szálló Felhők Öble.”

– Hogy hívják ezt a helyet? – kérdezte tudatlanságot tettetve, Vu Szung.

– Nem vagy vak, olvashatod, hogy oda van írva: „Szálló Felhők Öble”! – felelte gorombán a két poroszló.

– Félre kell mennem – állt meg a rab. A két kardos, lándzsás idegen közelebb lépett, de Vu Szung rájuk ordított: „Le veletek!” – s hatalmas rúgásától bukfencezve repült a vízbe az egyik. A másik megfordult volna nagy gyorsan, de a vitéz jobb lábától érve, nagy loccsanással a vízbe pottyant az is. A két poroszló ijedten rohant le a hídról.

– Nem szöktök meg! – ordított rájuk Vu Szung. Egy rántással kettétörte a kalodát, és rohant utánuk. Nagy ijedtében elvágódott az egyik. Vu Szung utolérve őket, a menekülőt egy lapockái közé mért hatalmas csapással leterítette, aztán a vízhez rohant, s kihalászva az egyik ott hányódó lándzsát, átdöfte vele mind a kettőt. A vízbe bukfencezett két ismeretlen éppen kászolódott volna ki a partra, hogy meneküljön, de Vu Szung lándzsája csakhamar földhöz szegezte az egyiket, a másikat meg utolérvén, megragadta rettenetes markával, és rárivallt:

– Valld meg, honnét jöttetek, csak akkor irgalmazok neked!

– Mi ketten Kapubálvány tanítványai vagyunk – remegett az ismeretlen. – Mesterünk Csang úrral elhatározta, hogy utánatok küld bennünket, hogy legyünk segítségére a két poroszlónak, s tegyünk el téged láb alól, derék vitéz!

– Hol van most a mesteretek?

Mikor eljöttünk, Csang tiszt úrral együtt Csang főparancsnok házában, a Mandarinkacsa Pávilonban ittak, ott várják jelentésünket.

– Hát így állunk? – mondta sötéten Vu Szung. – Nem, mégsem kegyelmezhetek neked! – s felkapva az ember elhullajtott kardját, megölte vele. Miután a fegyverekből kiválogatta magának a legjobbakat, áldozatait behajigálta mind a vízbe, de mivel félt, hogy valamelyik esetleg még feléled, mindegyikükben megmártotta még lándzsáját is egypárszor.

„Megöltem ezt a négy fickót – töprengett magában, a hídon állván –, de a két Csanggal meg Kapubálvánnyal nem végeztem még! Ki kell töltenem bosszúmat rajtuk!” – döntötte el, ezzel elindult vissza, Mengcsou felé. Ha nem ezt tette volna, nem lett volna az, hogy

Gonoszokat mind leöldösse,

Égő bosszúját hogy le is hűtse,

mert bizony

Díszes terem mélyén hullák halomban fekszenek,

Véres gyertyafénynél vér áztat fehér szőnyeget.

Hogy aztán Vu Szung, visszatérven Mengcsouba, újfent mire végezte, majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCADIK FEJEZET

amelyben Csang főparancsnok házában vértől

ázik a Mandarinkacsa Pavilon,

Vu Szung, a Kóbor Barát, pedig éjjel a Százlábú

hágóhoz menekül

Amikor Csang főparancsnok belement abba, hogy Kapubálvány kedvéért halálos bosszút álljanak Vu Szungon, nem gondolta volna sem ő, sem társai, hogy Vu Szung végez mind a négy merénylővel a Szálló Felhők Öblénél. Vu Szung a küzdelem után a hídon forrongott magában, gyűlölete lángja az egekig csapott.

– Ha nem ölöm meg Csang főparancsnokot – lobbant fel benne –, hogy adjam ki magamból halálos bosszúmat? – Kardot, lándzsát ragadott hát, és indult vissza Mengcsouba.

Mire a városba ért, már esteledett. Hátrafelé került, a főparancsnok házának kertjéhez, az istállóhoz. Ott lesbe állt, s látta, hogy a lovász még benn van. Kisvártatva nyikorogva kinyílt a kapu, előjött a lovász lámpással a kezében, bezárta a belső kaput. Vu Szung az árnyékba ugrott – éppen az első őrségre doboltak. Látta, hogy a lovász szénát szed össze, felakasztja a lámpást; ágyat vet magának az udvaron, levetkőzik s lefekszik. Vu Szung kinyitotta a kaput.

– Éppen most aludtam el! – kiáltott oda a lovász az ajtónyitás hangjára. – Korán jöttél, ha a ruhám akarod elemelni!

Vu Szung letámasztotta lándzsáját, kezébe vette kardját, s nagy nyikorogva lökte befelé a kaput. Ezt már, persze, a lovász sem hagyta szó nélkül: azon meztelenül felugrott ágyából, és felkapott egy petrencés rudat. Elrántotta a kapu zárógerendáját, várta, hogy kinyíljék, Vu Szung azonban széleseben belökte a kaput, nekirontott a lovásznak, s megragadta kegyetlen erővel. Az már éppen kiáltani akart, amikor a lámpafény megcsillant a kardon. Menten elszállt minden bátorsága.

– Kegyelmezz életemnek! – nyöszörögte.

– Megismersz? – kérdezte Vu Szung.

A lovász rögtön megismerte a hangját:

– Ne bánts engem, bátyám, irgalmazz életemnek! – könyörgött.

– Valld meg az igazat, hol a gazdád?

– A főparancsnok úr Csang tisztel meg Kapubálvánnyal egész nap ivott, most is isznak, fenn, a Mandarinkacsa Pavilonban.

– Igazat szóltál?

– A fekély verjen ki, ha hazudok!

– Nem, mégsem irgalmazhatok neked – mondta sötéten Vu Szung, s egy kardcsapással megölte. Félrerúgta a holttestet, övébe dugta kardját. A lámpa fényénél kibontotta Aranyszemű Párduc ajándékát, kibújt ócska ruháiból, s magára húzta mind a két öltő ruhát. Meghúzta övét jó szoroson, fogta kardját, övébe dugta, pénzét, holmiját becsavarta a lovász takarójába, s felakasztotta az ajtó mellé. Majd elfújta a lámpást, s megragadva lándzsáját, átmászott a belső falon.

Már kisütött a hold. Vu Szung egykettőre fenn termett a fal tetején, leugrott, s kinyitotta a belső kaput. Aztán elindult a lámpafény után. A konyhába jutott. Két szolgáló ott zsörtölődött a fazekak mellett.

– Egész nap dolgozik rájuk az ember, mégse mehetünk aludni, csak teáznak egyre! Hogy nincs semmi szégyen ebben a két vendégben! Berúgtak már valamennyien, de nem mennének aludni az istennek se, csak beszélnek folyvást!

Miközben a két szolgáló emígy panaszkodott egymásnak, Vu Szung a falnak támasztotta lándzsáját, kihúzta vértől még párolgó kardját, s belökte a konyhaajtót. Nyikorogva fordult az ajtó sarkában, ő meg megragadván hajfonatánál az egyik szolgálót, egy kardcsapással megölte. A másik menekülni akart, de a rémülettől földbe gyökerezett a lába, kiáltani szeretett volna, de a szava is elállt az ijedségtől. Megállt, mintha odaszegezték volna. Bizony, nemcsak a két szolgálót, hanem azt is, aki most ezeket hallja, annak is olyan félelem kötözi le a száját, hogy felet se bír fordulni a nyelve.

Vu Szung felemelte kardját, és megölte azt is: a két holttestet odalökte a tűzhely elé. Aztán elfújta a lámpát, s a hold fényénél lopózott tovább, beljebb a házba. Jártas volt itt mindenfelé, ismerte az utat. Odaért hamarosan a Mandarinkacsa Pavilon lépcsőjéhez, s nagy óvatosan, kézzel-lábbal tapogatózva, felfelé igyekezett rajta. A gazda belső emberei mind igen kimerültek már az egésznapos szolgálatban, megléptek hát valamennyien. A teremből egyszerre csak három ellenségének beszélgetése ütötte meg a fülét. Kapubálvány áradozott éppen:

– Hála neked, kegyes jó uram, hogy sikerült bosszút állnunk! Gazdagon meghálálom ezt még!

– Ha nem tekintetem volna öcsémet, Csang tiszt urat – hallotta most a főparancsnok hangját –, nem is vállalkoztam volna erre! Sokat költöttél az ügyre, de el is intéztük azt a fickót rendben! Biztosan kézre is kapták már, és most már halott is az a Vu Szung! A Szálló Felhők Öblénél kellett hogy végezzenek vele. Hajnalra várom a négy embert, hogy megjelentsék a vállalkozás sikerét.

– Azok négyen elbírnak vele! – vette át a szót Csang tiszt úr. – Megölik, ha három élete volna is!

– Én is meghagytam tanítványaimnak – jegyezte meg Kapubálvány –, hogy ne sokat teketóriázzanak vele, igyekezzenek vissza az örömhírrrel!

Háromezer öles, fénytelen láng csapott fel Vu Szung szívében, fel a kék égig, ezek hallatára. Jobbjában kardjával, ökölbe szorított bal kezével belökte az ajtót. Tarka gyertyák világoltak a teremben, besütött a hold is, ragyogó világosság volt. Az asztalt se szedték le még. Kapubálvány egy karszékből ült. Ahogy megpillantotta Vu Szungot, hirtelen rémületében mintha az egekig ugrottak volna belső részei. Lassú a szó az elmondásra, gyorsabb volt az, ami történt. Kapubálvány felugrott volna harcra készen, de Vu Szung kardjának süvöltő csapása mély sebet ejtett arcán, és felborította karszékestül. Vu Szung visszarántotta kardját és megfordult: Csang főparancsnok éppen ugrott volna talpra, de a kard nyakát szabta a füle tövének, elvágódott a padlón. Ketten hörögtek már haláltusában. A másik Csang katona lévén, bár elnehezedett a bortól, összeszedte erejét, s látva, hogy két társának már vége van, és ő se menekülhet, egy karosszéket ragadott fel szilajul, s megforgatta feje fölött. Vu Szung egy lökése azonban földhöz teremtette. Mondanunk sem kell, hogy ez a Csang még józanon sem bírta volna Vu Szung rettenetes erejével. Elvágódott végig a földön, s Vu Szung egy csapással levágta a fejét. Kapubálványban még volt erő, felugrott, és nekiment, de Vu Szung bal lábas rúgásától felbukfencezett. Egy kardcsapás, és legördült az ő feje is. Vu Szung megfordult, és levágta a főparancsnok fejét is. Látván aztán, hogy az asztalon van még pecsenye is, bor is, megtöltött egy csészét, és egy hajtásra kiitta. Megivott aztán még jó néhány csészével, majd pedig lehasítván egy darabot az egyik holttest ruhájából, bemártotta vérükbe a rongyot, és felírta a falra nagy betűkkel:

– Vu Szung ölte meg őket, a tigrisölő!

Összeszedte az ezüsthalmot az asztalról, keblébe rejtette. Már ment is volna le a lépcsőn, amikor a főparancsnok feleségének hangja ütötte meg a fülét:

– Lerészegedtek a vendégek már mind odafenn, menjetek fel gyorsan ketten, s támogassátok le őket!

Vu Szung hallotta, hogy jönnek fel ketten a lépcsőn. A falhoz lapult. Mikor közelebb értek, megismerte őket: a főparancsnok belső emberei közül valók voltak, ők fogták el annak idején, mint rablót. Hagyta a sötétben elmenni őket maga mellett, aztán elvágta visszavonulásuk útját. A két ember benyitott a terembe, s meglátta a három holttestet a nagy vértócsában. Dermedt rémületben meredtek egymásra, szólni se tudtak, „mintha halántékuk pattant volna meg, mert rátöltöttek egy veder jeges vizet”. Megfordultak menten, és rohantak volna el, de a gyilkos kard máris végzett egyikükkel. A másik térdre borulva könnyörgött életéért.

– Nincs kegyelem! – suttogta sötétben Vu Szung, és levágta őt is. Vér fröcskölte be a terem falát, halomba heverték a holtak a gyertya fényénél.

– Ha már elkezdtem, be is végzem! – határozta el Vu Szung keserű dühében. – Egy halállommal fizetek csak száz életért is!

– Mi ez a csetepaté ott az emeleten? – kérdezte lentről a ház asszonya. Vu Szung berontott a szobájába.

– Ki az? – kérdezte riadtan az úrnő, meglátva a hatalmas embert. A fegyver reptében a fejéhez vágott, úgy, hogy az asszony sikoltva terült el a földön. Vu Szung lenyomta a földre, és nekivágott újból, hogy fejét vegye, de nem fogta a kard. Meghökkenve nézte a pengét a hold fényében: kicsorbult a kard az öldöklésben.

– Ezzel nem nyakazhatok! – dobta el bosszúsan a hasznavehetetlen fegyvert, és sietett hátra a konyhába lándzsájáért. Ahogy visszatért, a lámpafénynél Jádeorchideát, az énekeslányt pillantotta meg a gazda két gyermekével.

– Jaj! – kiáltotta rémülten Jádeorchidea; amikor a lámpafénynél megpillantotta vérében fetregő úrnőjét. De Vu Szung a szívébe döfte lándzsáját, megölte a két gyermeket is, fegyvere végzett velük. Aztán berohant a középső szobákba, bezárta az elülső kaput, két-három szolgát talált közben, ezeket is leöldöste.

„Végre megnyugodhatom már bosszúmtól! – sóhajtotta Vu Szung gyilkos elégedettséggel. – De most gyerünk innét!” Sietett vissza a hátsó kapuhoz, leakasztotta batyuját, belerakta kebléből az összegyűjtött ezüsthalmot is, a derekára kötötte, s lándzsájával a kezében kifelé iszkolt a kapun.

„Ha megvárom, amíg kinyitják a városkaput, elfognak – morfondírozott magában, ahogy a városfalhoz ért. – Át kell jutnom rajta, mégpedig minél előbb!” Nekirugaszkodván, felkapaszkodott a falra; kicsiny helység volt Mengcsou, földből vert falai sem voltak valami magasak. Letekintve a mellvédről, elébb lándzsáját nyújtotta le, s erre támaszkodva lökte le magát a vizesárok szélére. A víz csak egy-két láb mély lehetett. A tizedik hónap közepén járt az év, megapadtak a vizek. Levette cipőjét, harisnyáját, leoldozta lábszártekerceit, s átgázolt az árkon, felfogva ruháját. Ekkor jutott eszébe Aranyszemű Párduc ajándéka, a kendervászon cipő, előhúzta gyorsan, és beledugta lábát. A városban a negyedik őrskégre doboltak éppen három órára.

– Végre megkönnyebbült a lelkem! – szakadt ki a sóhajtás Vu Szung kebléből. – Bárha szép a császár kertje, nem jó soká lakni benne! Kotródjunk innét!

Nekivágott egy kies útnak kelet felé. Ment az ötödik őrség idejéig; sötét, borongós volt még az ég, nem világosodott semerről sem. A nagy küzdelemben igen eltörődött. Felfakadtak a hátán a botozás sebei is, nemigen bírta már a menést. Egy erdőhöz érve, ott egy kis, roskadozó templomot pillantott meg. Bement hát, letámasztotta lándzsáját, feje alá tette a batyuját vánkosnak, s befordult a falnak, hogy aludjék egyet. Amint azonban éppen behunyta a szemét, két csáklya nyúlt be az ajtón, s megragadták. A csáklyások nyomában még két ember rohant be, elkapták és összekötözték.

– Szép kövér a fickó! – állapította meg elégedetten a négy ember. – Vigyük csak bátyánkhoz!

Vu Szung hiába hánytá-vetette magát, nem bírt kötelékeitől szabadulni. A négy ember felragadta a holmiját, őt meg a vállukra kapták, mint a juhot, hogy a lába se érte a földet, s vitték magukkal.

– Nézzétek csak – szólalt meg útközben az egyik –, ennek a fickónak vér borítja mindenét! Ugyan honnét jöhet? Biztosan rabló!

Vu Szung nem szólt semmit, rájuk hagyta. Mentek vagy négy-öt mérföldet, s egy szalmatetős házhoz értek. Becipelték. Bent, egy kis ajtó megett, oldalvást lámpa világolt. Lerántották ruháját, és a szoba oszlopához kötözték. Ahogy körülnézett, látta, hogy konyhában van, és a tetőgerendáról két emberláb lóg le.

„A Halálisten kezébe kerültem – gondolta Vu Szung kétségbeesetten. – Csak tudnám, hogy miért? Ha hamarabb pedzettem volna, bizony inkább feladtam volna magamat Mengcsouban, hogy akár darabokra is vagdaljanak, de tisztán maradt volna nevem a világban!”

A négy ember, fogván batyuját, bekiáltott a házba:

– Bátyám, néném, gyertek gyorsan, szép darab árut hoztunk!

– Jövünk már – hallotta bentről. – Hozzá ne nyúljatok, magam akarom felhasítani.

Egy csésze teányi idő se telt el, ketten jöttek elő a belső szobából. Egy asszony jött elől, ahogy Vu Szung látta, nyomában egy férfi. Rámeredtek Vu Szungra, s az asszony megszólalt:

– Nem te vagy az, bátyám?

– De te vagy az, öcsém! – lelkendezett a férfi is.

Vu Szung is jobban megnézte őket, hát a férfi nem volt más, mint Kertészlegény, az asszony meg Ördögök Anyja. A négy ember nagy ijedten oldotta fel kötelékeit, s adták rá ruháját. Fejkendője a huzakodásban ronggyá tépődött, úgy, hogy egy nemezkalapot nyomtak a fejébe. Kertészlegénynek a Keresztúti Lejtőnél volt még jó egynéhány ilyen helye, de persze ezekről Vu Szung nem tudott.

Kertészlegény nagy szívességgel tessékelt be a vendégszobába.

– Hogy kerültél ilyen állapotba, kedves öcsém? – kérdezte megdöbbenve, amint az üdvözlések után szemügyre vette barátját.

– Nehéz ezt egy szóval elmondani! – sóhajtott Vu Szung. - Amikor elváltam tőletek, mentem a fegyenctelepre, ott összeakadtam a táborparancsnok fiával, Aranyszemű Párduccal, aki egyszerre igen jó barátom lett, és jó borral, finom falatokkal viselte gondomat nap nap után. Mivelhogy a várostól keletre, a Víg Élet Ligetében volt neki egy kocsmája, bővíben lett volna a pénznek, de egy Csang nevű tiszt egy Kapubálványnak nevezett fickót hozott oda magával, aki ezt a kocsmát nagy erejénél fogva nyilvános módon elrabolta tőle... így mondta el nekem a barátom. Én láttam, hogy gázság történt, részegségemben jól eldöngettem Kapubálványt, s visszaszereztem a kocsmát jogos

tulajdonosának. Aranyszemű Párduc igen megbecsült ezután, de az a Csang tiszt megvásárolta Csang főparancsnokot, s tervet főztek ki megrontásomra. A főparancsnok kíséretébe fogadott, s nagy ármánykodással csapdába ejtett, hogy bosszút álljon Kapubálvány nevében rajtam. Az őszközép ünnepén éjjel lármát csapott, hogy rabló jár a házban, engem előcsalt a szobámból, a kosaramba közben ezüst edényeket csempésztetett, engem meg elfogatott mint rablót, és a hatóság elé vittek. Börtönbe dugtak, de hála Aranyszemű Párduc pénzének, az életemben nem tettek kárt. Az egyik bíró, Je úr, igen nemes lelkű és igazságos úr lévén, nem szenvedhette, hogy ártatlanoknak ártsanak, s a főporkoláb is, Kang, jóba volt a barátommal. Ezek ketten teljes erejükből támogattak, úgy, hogy csak botozásra ítélték, meg száműzésre Encsouba. Tegnap indultunk el a városból, de a gaz Csang főparancsnok újabb tervet koholt, s Kapubálványt rávette, hogy két tanítványát állítsa lesbe, és a két poroszló segítségére sietve, együttes erővel végezzenek velem az úton. Ahogy a Szálló Felhők Öbléhez értünk, ez igen csendes, elhagyatott hely, rám akarták tenni kezüket, de én belerugdaltam a két tanítványt a vízbe, a két poroszlót meg utolérve, lándzsával öltem meg. Beléhánytam azokat is a vízbe, aztán azon gondolkoztam, hogyan álljak bosszút? Visszamentem Mengcsoubá. Az első őrség körül járt az idő, amikor belopóztam az istállón keresztül a főparancsnok házába. Először megöltem a lovászt, aztán bemásztam a belső falon, a konyhában is megöltem két szolgát, mentem fel egyenest a Mandarinkacsa Pavilonba, ott végeztem a két Csanggal meg Kapubálvánnyal is. Levágtam két belső emberüket, aztán lemenvén a földszintre, életét vettem az asszonynak, a gyerekeknek meg a dajkának is. A negyedik őrsekkor, a harmadik órában átjutottam a városfalon, mentem az úton vagy az ötödik őrség idejéig, de már igen el voltam törődve, a botozás helye is sajogni kezdett, nem bírtam már tovább menni. Betértem egy kis templomba, hogy ott szundítsak egyet, de ezek négyen elfogtak, és ide hoztak.

– Mi csak Kertészlegény bátyánk emberei vagyunk – esett térdre ijedten a négy fickó. – Eljátszottuk tegnap minden pénzünket, kimentünk hát az erdőre, hogy egy kis üzlet után nézzünk. Amikor megláttunk, bátyám, hogy jössz a kis úton, hogy tele vagy vérfolttal, és hogy lepihensz a templomban, igazán nem sejtthettük, hogy ki vagy. Bátyánk megmondta nekünk: „Csak élve fogjátok el!”. Ezért aztán a csáklyáinkat vettük elő, de ha nem ez lett volna a parancs, tán kárt is tettünk volna életedben. A látó szemünkkel nem ismertük meg a Tajsan hegyét! Bocsásd meg nekünk, amit ellened vétettünk!

– Aggódtunk mi is érted – nevetett Kertészlegény és Ördögök Anyja –, meg is hagytuk nekik ezért, hogy csak eleven árut hozzanak! Persze, ezek a fickók nem tudták, mit akarunk ezzel! Ha nem lettél volna így kimerülve, nemcsak ezek négyen, de negyvenen se bírtak volna veled!

A négy fickó rémülten verte a fejét a földhöz.

– No, ha nincs pénzetek játékra – segítette fel őket Vu Szung a földről –, adok én! – Előkotort batyujából tíz ezüstöt, s átnyújtotta nekik. A négy fickó hálálkodva mondott köszönetet. Kertészlegény, ezt látva, maga is megtoldotta az ajándékot két-három ezüsttel.

A legények elkotródtak, Kertészlegény pedig Vu Szunghoz fordult:

– Nem is gondolnád, öcsém, mennyire gondoskodtam én rólad! – kezdte. – Ahogy elmentél, egyre csak attól tartottam, hogy valami bajod esik, hogy előbb-utóbb csak visszakerülsz még erre, ezért meghagytam legényeimnek, hogy csak elevenen hozzák az árut. Akit tudtak, persze, elevenen hozták el, de ha nem bírtak velük, bizony megölték őket, így hát meghagytam nekik, hogy kardot, füttyköst ne vigyenek, csak csáklyákkal, hurokkal dolgozzanak. Amikor szóltak, már gyanút fogtam, ezért is mondtam gyorsan, hogy jövök magam, de ki is gondolta volna, hogy te vagy?

– Mesélték az utasok is nagy álmélkodással – elegyedett a beszélgetésbe Ördögök Anyja is –, hogy verted meg Kapubálványt! A kalmárok szóbeszéde is eljutott ide a Víg Élet Ligetéből, csak éppen nem tudták, ami előtte meg utána esett. Fáradt lehetsz, bátyám, gyere, pihenj le a

vendégszobában, holnap majd beszélgetünk a dolgodról, hogy mitévők legyünk.

Jó vacsorát adtak Vu Szungnak, aztán lefektették. Közben Mengcsouban, Csang főparancsnok házában, akik megmenekültek az öldökléstől, csak az ötödik őrésre mertek előjönni. Torkukszakadtából kiabáltak az őrésnek, de nem mert a szomszédságból előbújni senki. Mikor kivilágosodott, siettek a hatóság elé, s vádat emeltek. A mandarin nagy szörnyűködéssel hallgatta végig az esetet, s rögtön küldte embereit, hogy szemléljék meg a holtakat, a gyilkos útját, készítsenek helyszínrajzot, és tegyenek jelentést.

„Az istállón keresztül bejutván – hangzott a jelentés –, ott megölte a lovászt, szám szerint egy áldozat lévén, s levetette ócska ruháit, szám szerint két darabot. Utána a konyhába menvén, megölt két szolgát, s otthagya a tűzhely mellett kicsorbult gyilkos kardját, egy darabot szám szerint. Fent az emeleten megölte Csang főparancsnokot, hogy ez halálát lelte két belső emberével együtt, valamint megölvén a két meghívott vendéget, azaz Csang tiszt urat és Kapubálványt, ezek száma hét áldozatot tévén ki. A fehér falra vérbe mártott ronggyal felírta: »Vu Szung ölte meg őket, a tigrisölő!« Az első szobában megölte az úrnőt, ez is egy áldozat lévén, azonfelül lándzsával leszúrta Jáde-orchideát, hogy meghalt, újabb egy áldozat lévén, dajkát kettőt s gyermeket hármat. Összesen véve, a meghalt és meggyilkolt férfiak és nők száma tizenötre rúg, azonkívül elraboltatott arany ezüst borosedény hat darab.”

A mandarin rögtön bezáratta a város kapuit, s katonákat, fogdmegeket küldött szét, hogy kutassanak fel minden házat, fogják el a gyilkost, Vu Szungot. Másnap a Szálló Felhők Öble vidékének elöljárói jelentették:

– Négy legyilkolt ember találtatott a vízben, a vérnyomok a hídról vezetnek lefelé.

A mandarin elrendelte a vizsgálatot az ügyben, és három napig zárva maradt a város kapuja. Végigjártak minden házat, minden ajtót, szigorúan kutattak mindenütt; *öt család egy csoportot, tíz család egy közösséget képezvén*, hová ne jutottak volna be? A mandarin körözőlevelet íratott, megküldte minden kerületbe, járásba, községbe, faluba, városba, tanyára a tartományban, leíratta benne Vu Szung illetőségét, élete korát, külsejét, viselkedése módját, ismertető jegyeit, s háromezer köteg pénzt tűzött ki a fejére azzal, hogy ha valaki megtudja Vu Szung hollétét, s azt jelenti a tartományi székhelyen, megkapja a jutalmat. Aki azonban rejtegetné a bűnöst, házába fogadná, ételt-italt adna neki, az ennek kiderülésével a bűnösrel egyképpen bűnhődjék. Megküldték ezt az írást a többi tartományba is.

Vu Szung négy-öt napja volt már Kertészlegény házában, amikor híret vették, hogy itt a veszedelem, nyüzsögnek ám a vidéken a fogdmegek, járják végig a helységeket. Kertészlegény, amint ezt megtudta, sietett Vu Szunghoz.

– Nem mintha megijedtem volna, öcsém – kezdte – s nem mernék talán tovább marasztalni, de igen nagy most a fogdosás a hatóság részéről, sorra vesznek minden portát, s ha netán maholnap még valami baj esik, miránk haragudhatnál. Találtam én neked egy jó helyet, ahol biztonságban lehetsz, meg is mondanám, de nem tudom, hogy vélekedsz róla?

– Én is töröm már ezen a fejem jó néhány napja – ismerte be Vu Szung. – Tudtam, hogy ha kiderül a dolog, itt se leszek biztonságban. Egy bátyám volt csak, de azt a felesége kegyetlen módon elpusztította. Ide kerülve meg gonosz emberek törbe csaltak megint. Se apám, se anyám, semmi rokonságom sincsen. Persze hogy elmegyek, ha tudsz egy jó helyet, bátyám. Merre volna az?

– Csingcsou tartományban, a Kétsárkányhegyen levő Drágagyöngy-kolostor. Mélybölcességű bátyám és egy Sötétképű nevezetű vitéz rabolgat, fosztogat ott, parancsolva a környék betyárjainak. A csingcsoui mandarin katonái meg képpel se mernek fordulni arrafelé. Ott még megmenekülhetsz,

de ha máshová mész, elfognak előbb vagy utóbb. Sokszor írtak már nekem levelet, hogy álljak be közéjük. Én azonban szeretem ezt a vidéket, s nem szívesen mozdulnék el innét. Írok majd egy levelet, amelyben elmondom apróra a te dolgodat, hogy s mint volt. Reám való tekintettel befognak biztosan.

– Elfogadom bátyám – mondta hálásan Vu Szung. – Van bennem érző lélek, és nincs még itt a megtorlás ideje, a sors ellen nem kapálózhatok. Megöltem egy csomó embert, kiderült: nincs hová rejtőzzem errefelé... ez lesz a legjobb. Írd meg akkor azt a levelet, indulok még ma.

Kertészlegény nyomban papírt vett elő, s megírván a levelet, nagy búcsúlakomát rendezett. Ördögök Anyja azonban lakoma közben egyszerre férjéhez fordult:

– Csak így akarsz elengedni bátyánkat? Hiszen elfogják menten!

– Ezt miért mondd, asszonynéném? – hökkent meg Vu Szung. – Miért fognának el?

– Ott van mindenekelőtt a körözölevél, háromezer köteg pénz vérdíj kitűzve a fejedre, és világosan megírva a fizimiskád, életkorod! Az arcodon is ott van még a száműzött bélyeg, kétszer is, ezzel nem jutsz keresztül sehol!

– No, a képedre teszünk valamilyen tapaszt! – nyugtatta meg Kertészlegény.

– Csak te vagy ilyen ostoba az egész világon! – nevette el magát Ördögök Anyja bosszúságában. – Hogy mondhatasz ekkora sületlenséget? Ezzel akarnád félrevezetni a fogdmegeket? Én már kitaláltam valamit, csak attól tartok, bátyámnak nem lesz ínyére.

– Belemegyek én mindenbe, csak kikerülhessek a bajból! – nyugtatta meg Vu Szung.

– Én megmondom – nevetett az asszony –, de aztán ne haragudj!

– Mindent szavad szerint teszek, asszonynéném! – erősítette Vu Szung.

– Két éve – magyarázta Ördögök Anyja – egy zarándokféle vetődött ide. Felfordult, aztán jó néhány napi húsgombóc lett belőle. Itt maradt azonban a gombos vasvesszője, ruhája, fekete csuhája, papi levele, száznyolc szemes, emberi koponyacsontból faragott olvasója, de cápabőr hüvelyes, páros, fényes acélból vert papi kardja is! Mutattam is már neked ezeket! Ha most menekülni akarsz, nem tehetsz mást, mint hogy levágatod a hajad, s kóbor barátoknak öltözöl, elfedvén arcodon a száműzött bélyeget. A papi levél megoltalmaz, akár egy talizmán, mert amaz éveinek száma, külseje egyezik a tiédde, mintha csak te lettél volna előző életedben! Vésd a nevét emlékezedbe, s akkor nem mer az úton majd senki se háborgatni. No, jó lesz?

– Okosan szóltál, asszony! – csapta össze kezét Kertészlegény. – Hogy én erről megfeledkeztem! No, mit gondolsz róla, öcsém?

– Ezt kellene csinálni! – mondta Vu Szung. – Csak az a baj, hogy én nemigen vagyok olyan barátforma.

– No, én majd kitanítlak! – biztatta Kertészlegény. Ördögök Anyja már hozta is elő a ruhát és a holmit, s ráparancsolt Vu Szungra, öltözzék bele.

– Mintha csak rám szabták volna! – illegette magát Vu Szung a csuhában. Mikor aztán magára szedte a többi holmit, Ördögök Anyja és Kertészlegény elismeréssel állapították meg:

– Mintha az előző életedben ezt rendelték volna neked!

Nagy hahotában tört ki Vu Szung, amikor tükröt tartottak elébe.

– Min mulatsz, öcsém? – kérdezte Kertészlegény.

– Magamon, hogy milyen szép kóbor barát lettem! Vágjátok le még a hajamat is!

Mikor a hajvágással is elkészültek, Vu Szung jól az eszébe véste a jó tanácsokat, aztán felkapta a batyuját, és elindult, Kertészlegény azonban visszatartotta:

– Hallgass csak ide, öcsém: hagyd csak itt nálunk a főparancsnok házából hozott edényeket, beváltom neked ezüstre, hogy legyen miből megélni, mert ezekből még bajod lehetne!

– Jól gondolod, bátyám! – egyezett bele Vu Szung. Meg is történt a csere. Vu Szung még jól teleette, teleitta magát, s búcsút vett barátaitól. Ördögök Anyja még zacskót varrt a papi levélnek, hogy Vu Szung a mellére akassza, el ne veszítse.

– Az úton aztán vigyázz, öcsém – intette búcsúzásul Kertészlegény –, nehogy valami bajba keveredj. Ne igyál, csak keveset, össze ne akaszkodj senkivel, viselkedj úgy, ahogy jámbor papi emberhez illik. Akármilyen bosszúság, baj is ér, ne háborodj fel rajta, nehogy megütközzenek az emberek. Ha aztán megérkeztél a Kétsárkányhegyre, küldj levelet. Mi se akarunk már soká itt maradni, lehet, hogy utánad megyünk. Szóval, vigyázz, öcsém! Üdvözlöm számtalanszor Mélybölcsességű bátyámat meg Sötétképű vezért!

Vu Szung nekiindult az útnak. Kertészlegény és Ördögök Anyja sokáig ment utána, és elismerően állapították meg:

– Olyan, mint egy valóságos kóbor barát!

Vu Szung, most már Kóbor Barát, elhagyván a Keresztúti Lejtőt, útnak eredt. A tizedik hónapjában járt már az év, rövidültek a napok, sötét lett igen hamar. Nyolc vagy tíz mérföldet tehetett meg, amikor egy hágó alá ért. A hold fényénél lassan-lassan felkapaszkodott a hágóra. Amikor felért, éjfél körül járhatott a csillagok állása szerint. Megállt odafenn, és körülnézett a holdfényben ragyogó lombokon. Egyszer csak az előtte elterülő erdőből nevetés hangja ütötte meg a fülét.

– Hát ez igazán fura! – hökkent meg Kóbor Barát. – Egy ilyen csendes, elhagyatott hegyen nevetést hall az ember!

El is indult a hang irányába. Amint közelebb érve körülnézett, a fenyőfák között a hegyoldalon egy sírdombot pillantott meg, mellette vagy tízszobás szalmatető házat. Egyik ablaka nyitva volt. Egy tudósforma ember éppen egy asszonnal huzakodott az ablakban, s a holdra nézve, kéjesen felkacagott.

Kóbor Barátban felgerjedt a harag, és így szólt magában:

„Egy hegyoldalban élő, világtól elvonult tudós hogy vetemedhetik ilyesmire? – kihúzta ezüst csillogású két szerzetesi kardját, s megemelintve a holdfényben, így folytatta: – Derék kard ez, nem is használtam még, legalább ezen a jómadár tudóson kipróbálom!”

Csuklójára kötözte szíját, a kardokat visszadugta hüvelyükbe, s bezörgetett a ház ajtaján. A tudós meghallhatta, mert becsukta az ablakot. Vu Szung egy követ kapott fel, azzal kezdte döngötni az ajtót. Egyszerre csak nyikorogva kitérült az ajtó, s egy kis tanítványféle rontott ki rajta s ráivallt:

– Ki vagy te? Hogy mersz a harmadik őrég idején, éjszaka ilyen lármát csapni? Mit zörgetsz

akkorát?

Vu Szung dühtől kikerekedett szemmel kiabálta vissza:

– Akkor majd *téged áldozlak a kardomnak először*; te jómadár süvölvény! – s még ki se mondta, kardja süvítve nekilendült, s a kis tanítvány feje legördült.

– Ki merte megölni tanítványomat? – kiáltotta a tudós bentről, és szaladt kifelé az ajtón. Két drága mívú kardot forgatott kezében, azokkal rontott neki Vu Szungnak.

– Az én művészetemet nem lábából kell előcibálni! – hahotázott Vu Szung gúnyosan. – Ott vakarod éppen, ahol viszket! – Ugyancsak előrántotta másik kardját is, megforgatva feje fölött, és így várta ellenfelét. Egymásnak mentek a hold fényében, folyt a küzdelem előre-hátra. A tündöklő hús harmat fagyos párává merevedett kardjuk villogása közt. Összecsaptak már több mint tízszer, amikor ott a hágó oldalán megpendült egy hang, és kettejük közül az egyik elvágódott. És íme:

Hús fényben, árnyban legördül egyikük feje,

A viadal vad sűrűjét vér esőzte be.

Hogy aztán a két viaskodó közül melyik esett el, más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCEGYEDIK FEJEZET

amelyben Kóbor Barát részegségében megveri

Árva Tűzcsillagot,

Selymesszörű Tigris meg becsületből megkegyelmez

Jókorjött Esőnek

Összechapott a két ellenfél több mint tízszer már, amikor Kóbor Barát, cselet vetvén a tudósnak, hagyta, hogy az lecsapjon rá mind a két kardjával. Akkor azonban hirtelen félreugrott, s egész közletről odavágott egyik kardjával, hogy a tudós feje egyszerre legördült, s teste elvágódott.

– Hej, te asszonyság odabenn! – kiáltotta el magát. – Gyere elő! Nem teszek benned semmi kárt, csak mondd el, hogy kerültél ide?

Kijött a házból az asszony, s leborult előtte.

– Ne borulgass te le előttem! – emelte fel bosszankodva Vu Szung. – Mondd meg inkább, micsoda hely ez? Mid volt neked ez a tudós?

– A Cseng nemzetség fejének vagyok a lánya innét a hágó elöl – felelte zokogva az asszony. – Ezek itt őseim sírjai. Ez a tudós nem tudom, kiféle volt, de hozzánk vetődött egyszer, s igen jól tudott beszélni mindenféléről, értett a *jin és jang*-hoz, de a *földjósítás* tudományához is. Apám, anyám nem tartották illendőnek, hogy maguknál marasszák az udvarházban, megkérték, hogy költözzék ki ide a temetőbe, vizsgálja meg a sírok állását. Ő aztán behízelegte magát, s csak itt maradt még. Egyszer aztán meglátott engem, akkor már végképpen nem akart elmenni. Két-három hónap se telt bele, megölte szüleimet, engem meg csalárdul ide hurcolt magához. A tanítványát is úgy rabolta valahol. Ez a hágó itten a Százlábú hágó. A tudós azt mondta, hogy igen szerencsét hozó a fekvése. El is nevezte magát Égbeszálló Százlábúnak, Vang mester lévén különben a neve.

– Vannak még rokonaid?

– Vannak egypáran – sóhajtott a asszony –, de csak egyszerű parasztok, nem mert vele kikezdeni egyikük se!

– Volt ennek a fickónak pénze, vagyona?

– Összehirácsolt magának vagy száz, kétszáz ezüstöt.

– No, akkor szedd össze gyorsan, mert én felgyújtom ezt a házat.

– Nem enne, inna valamit, tisztelendő atyám?

– Ha van rá módod, meghívhatsz!

– Fáradj akkor beljebb! – kérte az asszony.

– Remélem, nem akarsz törbe csalni?

– Hány fejem van nekem, hogy gonoszat mernék tenni neked, tisztelendő atyám? – kérdezte az asszony.

Kóbor Barát követte be a házba. Fölhajtott egy nagy csésze bort, az asszony közben összeszedte az aranyat, ezüstöt, pénzt egy batyuba. Vu Szung pedig tüzet rakott ott benn mindjárt. Az asszony

egy batyu pénzt és drágaságot nyújtott át neki, de ő visszautasította.

– Nem kell nekem a tiéd! Vidd, élj meg belőle, de menj innét gyorsan!

Az asszony nagy hálálkodva sietett el lefelé a lejtőn, Kóbor Barát meg belehányta a két holttestet is a tűzbe, hogy égjenek el azok is. Aztán övébe dugta két kardját, és nekivágott a hágón át vezető útnak. Még az éjjel átjutott rajta, és nekiindult Csingcsou felé. Ment már több mint tíz napot, de ami falusi kocsmát, vásárhelyet, városkát, falut csak talált útközben, valóban ott lógott mindenütt kifüggesztve a köröző levele. Mivel azonban Vu Szung vándor barátnak tette magát, nem kötött belé az úton senki.

A tizenegyedik hónapban járt az idő, kemény hideg volt már. Kóbor Barát borral, hússal élt az úton, de így is alig állta a fagyot. Most éppen egy dombon vitt fel útja, nagy hegyeket látott maga előtt, meredek hegyormokat. Lejutván a dombról, egy kocsmá tűnt szemébe. Előtte tiszta vizű patak csordogált, mögötte vad sziklák emelkedtek. Betért a kis falusi kocsmába, s elkiáltotta magát:

– Hozz két messzely bort, gazda, meg pecsenyét!

– Az igazat megvallva, tisztelendő atyám – felelte a kocsmáros – borom nincsen más, csak méregerős, kölesből erjesztett fehér bor, de a húsom elfogyott már.

– Hozz akkor csak bort, hadd melegedjem fel!

A kocsmáros hozta a bort, s egy nagy tál főtt zöldséget csúsztatónak. Hamar megitta Kóbor Barát a két messzely bort, és megint rendelt, megitta azt is. Tulajdonképpen, amikor átkelt a dombon, már félig-meddig le volt részegedve, most meg, hogy lóhalálában megivott még két messzellyel, s megcsapta a hideg északi szél is, teljesen erőt vett rajta a bor.

– Gazda – kiáltozta ismét –, ha igazán nincs semmi harapnivalód, hozz a magad kosztjából, pecsenyét, rizst, megfizetem jó pénzzel menten!

– Ilyen papi személyt se láttam még – nevetett a kocsmáros –, aki egyre csak bort innék, húst ennék! Honnét vegyem? Hadd el, tisztelendő atyám, nincsen!

– Nem ingyen eszem! – morogta Kóbor Barát. – Nem adsz?

– Már megmondtam, hogy csak ennyi borom volt! Honnét vegyek neked még mást?

Ahogy ott vitakoztak a kocsmában, egyszer csak belépett egy nagy szál férfi, három-négy ember kíséretében. A kocsmáros nagy hajlongva, mosolygós képpel fogadta őket:

– Foglaljon helyet uraságod!

– Elkészítetted mindent, ahogy meghagytam?

– A csirke meg a hús megfőtt már, csak téged vártunk, nagyuram!

– Hát a tarka-kék flaskóval a borom hol van?

– Itt van az is!

A vendégek helyet foglaltak éppen átellenben Kóbor Baráttal. A kocsmáros előhozott valahonnét egy tarka-kék boros flaskót, kiszedte az agyagdugót belőle, és kiöntötte egy nagy fehér tálba. Kóbor Barát lopva odalessett: jól elvermelt kitűnő bor lehetett, mert csak úgy áradt az illata. Meg se állhatta a szagolgatását, viszketni kezdett a gégéje menten, s igen elkeseredett, hogy nem nyúlhat utána, s

nem ihatik belőle. S a kocsmáros a konyhából, lám, most egy pár sült csirkét hozott elő egy nagy tál színhússal, s letette az új vendégek asztalához zöldséggel s egyebekkel együtt, majd pedig kimért a borból egy merőkanállal, hogy kezdje melegíteni. Kóbor Barát elnézte az őelőtte árválgató tál zöldséget, s minden oka megvolt rá, hogy méregbe jöjjön. Jóllakott szemmel, de korgó hassal felszállt benne a bor ereje egészen. Nem bírta már türtőztetni magát, nagyot csapott öklével az asztalra:

– Hé, gyere csak ide, gazda! – kiáltotta el magát. – Te ugyan jól rászeded a vendéget!

– Ne bosszankodj, tisztelendő atyám – sündörgött oda hozzá a kocsmáros. – Hozok még bort, ha kell!

– Nincs itt nálad igazság, te fickó! – kiabált Kóbor Barát dühtől kikerekedő szemmel. – Miért nem adtad ide nekem azt a bort meg azt a pecsenyét? Van az én pénzem is olyan, mint az övé!

– A bort, a csirkéket meg a húst hazulról küldte a vendég úr! – magyarázta a kocsmáros. – Csak éppen itt volt kedve inni nálam.

Kóbor Barátot azonban annyira elfogta az ihatnék, hogy rá se hederített a magyarázatra, csak ezt ordította:

– Szellentés ez a beszéd csak, fing elejétől végig!

– Hát ilyet még nem láttam egyházi személytől – háborodott fel a kocsmáros –, hogy ilyen vadember módjára viselkedjék!

– Vadembernek mondd öregapádat? – bömbölte Kóbor Barát. – Nem ingyen eszem a tiédből!

– Azt se hallottam még – vágott vissza a kocsmáros –, hogy papi ember öregapának nevezze magát!

Kóbor Barát felugrott, s a kocsmáros képébe vágott öklével, úgy, hogy ez menten elvágódott. A szemben ülő nagy szál vendég igen nagy haragra gyulladt ennek láttán: hogy is ne, mikor a kocsmárosnak rögtön megdagadt a fél orcája, s jó időbe tellett, amíg egyáltalán fel tudott tápázkodni.

– Hej, te jómadár barát! – förmedt rá a nagy szál vendég Kóbor Barátra. – Mit szeged meg hivatásod reguláit, mit verekedsz? Nem mondatott-e meg neked, hogy „nem gerjedhet harag a világtól elvonultak szívében”?

– Ha megverem, megverem, semmi közöd hozzá! – fortyant fel Kóbor Barát.

– Én csak jó szívvvel figyelmeztetlek – gurult még jobban dühbe a másik –, te, jómadár, meg csak gorombáskodsz velem?

Kóbor Barát nagy dühvel lökte félre az asztalt, s rohant elébe:

– Kinek mondtad, te híres? – kiáltotta fenyegetőzve.

– Még verekedni akar velem ez a jómadár barát? – nevette el magát dühösen a nagy szál férfi. – A *világmozgató csillag* fölébe akarsz te kerekedni? No gyere, te lator pap! – intett neki a kezével. – Gyere ki velem, hadd beszéljek veled!

– Azt hiszed, félek tőled, s nem merlek elverni? – ordította Kóbor Barát, és az ajtónak rontott. A másik villámsebesen kiugrott az ajtón. Kóbor Barát utána. Az idegen látta Vu Szung hatalmas

termetét, eszébe se jutott, hogy lefitymálja, de megállt odakint, és várta, hogy jöjjön. Kóbor Barát megragadta. Az bízott abban, hogy erejével a földhöz vágja majd, de hogy is tudta volna megállítani annak százfontos, ezerfontos, csodával határos erejét. Kóbor Barát megragadta ellenfelét, magához szorította, aztán ellökte, akár egy gyereket. Nem tudta az még kezét-lábát se mozdítani. A három-négy falusi legény; a vendég kísérői, csak álltak ott megbénult kézzel, földbe gyökerezett lábbal, nem mert volna közbük rontani egyik sem! Kóbor Barát földhöz vágta ellenfelét, mellére taposott, s felemelt öklének csapásai zuhogtak rá vagy hússzor-harmincszor. Utoljára fogta, felrántotta a földről, s beledobta a kocsmá előtt folydogáló patakba. A parasztleányek keservesen kiáltoztak, de nem tudták, mihez fogjanak. Végül, rohantak a patakhoz, és kiemelvén belőle a legyőzöttet, eltűntek vele dél felé. A kocsmáros meg, amint fel bírt tápázkodni, nagy nehezen bevánszorgott a házba, és eltűnt ő is.

– Jól van – helyeselt Kóbor Barát. – Most, hogy mindannyian eltisztultak innét, most már ihatik öregapátok! – Fogta magát, nekiesett a bornak a fehér tálban, s ivott, ivott. Az asztalon érintetlenül hevert még a pár csirke, meg a hús, de neki esze ágában sem volt, hogy holmi evőpálcikákkal bibelődjék. Belenyúlt a tálba két kézzel, és falatozott kedve szerint. Egy fél óra sem telt bele, s elpusztította java részét. Ahogy jól teleette, teleitta magát, kilépett a kocsmából, s megindult a patak mentén. Erős északi szél kerekedett közben, a lába meg elnehezedett kissé, úgy, hogy nem esett könnyen a járás. Még négy-öt mérföldnyire se volt a kocsmától, amikor a patak menti vályogfal mellől egy sárga kutya ugrott elő, és meglátva őt, harsány ugatásba fogott. Nagy részegsége folytán garázda kedvében volt éppen, nem állhatta, hogy a kutya ugatva kísérje. Előhúzta hát baljával egyik kardját, s nagy léptekkel nekirontott. A kutya elszaladt előle le a patakpartra, és tovább ugatott. Kóbor Barát nekihazakodott teljes erejéből, s odarúgott a kutyához, de csak a levegőt találta el. A nagy lendülettől azonban fejest belebukfencezett a patakba, ki se bírt mászni belőle. A kutya megállt a parton, és onnét ugatta dühösen. Tél volt már, s bár csak egy-két lábnyi volt a víz, de kiállhatatlanul hideg. Ahogy feltápázkodott, csurgott a víz egész testéről. Akkor vette észre, hogy kardja a patakba esett, ott csillog-villog. Odanyúlt, hogy kihalássza, de megcsúszott és elvágódott. Most már fel se bírt kelni, végigvágódott a patakban.

A patakparti vályogfal felől egy csapat bukkant elő. Elöl egy szálas legény nemezkalapban, lúdsárga, durvaselyem kabátban, kezében füttykössel, mögötte tíz-egynéhányan, furkósbottokkal felfegyverkezve. Meghallván a kutyaugatást, a patak felé fordultak:

– Biztosan az a lator barát az ott a patakban, amelyik elverte az öcsémet! – kiáltotta a vezér. – A kocsmában keresi most a szolgalegényekkel, pedig, úgy látszik, idejött!

Alig ejtették ki ezeket a szavakat, amikor a messzeségben meglátták a megvert legényt. Valószínűleg ruhát váltott közben, s lándzsával a kezében, háta mögött húsz-harminc, lándzsákkal, füttykösökkel hadonászó szolgalegénnyel rohant feléjük, füttyöket váltva útközben. A két üldöző csapat összetalálkozott, s a megvert legény így szólt a másikhoz, Vu Szungra mutatva:

– Ez a lator barát páholt el!

– Vigyétek az udvarházba, és páholjátok el jó alaposan! – rendelkezett a lúdsárga kabátos.

– Fogjátok meg! – kiáltotta a másik is.

A harminc-negyven ember nekirontott Kóbor Barátnak. Az szegény kívül-belül egészen el volt ázva, teljesen harcképtelen volt; feltápázkodni ugyan feltápázkodott, de az emberek nekirontottak, nagy huzakodással kirángatták a patakából, s vitték magukkal. A fal mögött nagy udvarház állt magas, fehér falakkal. Szomorúfüzek, magas szál fenyők vették körül. Vu Szungot belökdösték az udvarba, lerángatták róla a ruhát, elvették két kardját, holmiját, és odakötötték az egyik fűzfához.

– Hozzatok csak egy köteg bambuszt! – kiáltotta valaki. – Hadd verjük el alaposan ezt a fickót!

Rá is vertek már vagy négyszer-ötször, amikor az udvarházból egy ember jött elő és megkérdezte:

– Kit vertek itt, öcsém?

– Mesterünk, atyánk – tette lám, keresztbe a két szálás legény mellén a karját nagy tisztelettel –, halljad: ma kisebbik öcséd három-négy szomszéd udvarházbéli barátjával elment a kocsmába, hogy megigyanak pár csészével, s hát ez a lator szerzetes verekedést támasztott, alaposan elverte szegényt, a vízbe is bedobta, bevverte a fejét is, majdhogy bele nem halt. A barátai húzták csak ki. Hazajött, ruhát váltott, embereket vett maga mellé, hogy megkeresse a garázda fickót. Az közben megitta borunkat, felzabálta pecsenyénket, szörnyen lerészegedett, és elvágódván, a patakba esett. Ezután persze megfogluk, hogy jól elverjük. Lásd, ez a lator barát nem is lehet valami jámbor egyházi személy, hiszen ott van az arcán a száműzött bélyeg kétszeresen is! Biztosan csak azért kopasztotta le a fejét, hogy elfedezze mivoltát, szökött fegyenc ez, semmi más! No, majd kifaggatjuk töviről hegyire, s visszük a hatóság elé!

– Mit vallassunk rajta? – fakadt ki a legény, akit Kóbor Barát megvert volt. – Úgy elvert engem az a kopasz lator, hogy alig hiszem, két hónap múlva is magamhoz térek-e. Verjétek csak agyon, aztán megégetjük, csak ezzel tudnám bosszúmat lehűteni!

Azzal már fogta is a bambuszt, és verte volna tovább, de az újonnan jött rászólt:

– Ne üsd, bölcs öcsém, hadd vegyem előbb szemügyre. Derék vitéznek látszik ez az ember.

Kóbor Barát ekkorra már majdnem kijózanodott. Értett már mindent, amit mondtak, de behunyta szemét, hagyta, hogy üssék, Meg se mukkant.

– Érdekes! – mondta most az ember, a botozás hegeit szemlélve a rab hátán. – Nem is olyan régiek ezek a hegek. Mostanában ítélték el.

Megragadta fejét, hogy szembefordítsa magával, merően ránézett, aztán így kiáltott:

– Nem Vu Szung öcsém ez itten?

– Csak nem te vagy az, bátyám? – nyitotta ki Kóbor Barát a szemét meglepetésében nagy hirtelen.

– Oldozzátok el gyorsan! – rendelkezett az ember. – Ez a vitéz az öcsém!

A lúdsárga kabátos és a megvert legény meghökkenve, ijedten kérdezte:

– Hogy lehet ez a barát az öcséd, mesterünk?

– Ő az a Vu Szung, akiről annyit meséltem nektek magyarázta az ember –, aki a Fényesdombon agyonverte a tigrist. Csak nem tudom, hogy lett barátta?

A két testvér gyorsan megoldozta Vu Szung kötelékeit, száraz ruhát adtak rá, és bekísérték a vendégfogadó csarnokba. Vu Szung le akart borulni megmentője előtt, de az riadt örömezővel emelte fel.

– Nem józanodtál még ki teljesen, öcsém. Ül csak le, és mesélj!

Vu Szung, ahogy szemügyre vette az embert, hirtelen örömeiben félig már ki is józanodott. Meleg

vizet hoztak, megmosakodott, száját is kiöblítette, evett egy kevés mámort úzó ételt, s köszöntve megmentőjét, belefogott kalandjai elbeszélésébe.

Ez az ember pedig nem volt más, mint az éppen Jüncsengbe valósi, családi nevén Szung, személyi nevén Csiang, adott nevén Kung-ming, azaz maga Jókorjött Eső.

– Hogy kerültél ide, bátyám? – kérdezte Kóbor Barát álmétkodva. – Azt hittem, hogy még Kis Forgósziel nagyúr udvarházában élsz! Nem álmodom?

– Amikor elbúcsúztunk – kezdte történetét Jókorjött Eső –, ott maradtam még Kis Forgószielnél egy fél évig. Nem tudtam azonban, hogy mennek a dolgok odahaza, attól tartottam, hogy apámnak sok baja, bánata van, s hazaküldtem öcsémet, Vaslegyezöst. Utána levelet kaptam hazulról, amelyben megírták, hogy odahaza, hála Szépszakáll Mester meg Szárnyas Tigris buzgalmának, nem lábatlankodik már többé a hatóság, csak engem köröztetnek még mindenfelé. Persze ez is csak olyan tessék-lássék dolog volt. Innét pedig Kung úr, a Kung nemzetség feje egyre-másra érdeklődött levelekkel sorsom iránt. Mikor aztán Vaslegyezös öcsém hazakerült, ő megírta neki, hogy Kis Forgószielnél élek. Ezért elküldött egyenest a nagyúr udvarházába, hogy meghívjon engem ide magához. Ez a vidék itt a Fehértigrishegy, ez az udvarház pedig Kung nemzetségfőé. Akivel összeverekedél, az a kisebbik fia. Hirtelen természet, szereti a csetepatét, verekedést, úgy is hívják, hogy Árva Tűzcsillag. Az igazi neve Kung Liang. Ez a lúdsárga kabátos itt a nagyobbik fiú, az Üstökös Csillag, Kung Ming. Mivel igen szorgalmasak a lándzsavívásban, fütökösforogásban, én megtanítottam őket egyre-másra, azóta mesterüknek tisztelnek. Itt élek már egy fél éve. Kedvem kerekedett volna elmenni a Tisztaszellőhegyre, mostanában akartam éppen indulni. Még. Kis Forgósziel udvarházában hallottam, hogy a Fényesdombon agyonvertél egy tigrist. Hallottam azt is, hogy Jangkuban megtettek cirkáló-hadnagynak, meg hogy aztán megölted Hszi-men Csinget, de azt már nem tudtam, hova számúztok. Hogy lett barát belőled?

– Ahogy elváltunk, bátyám – kezdett bele Kóbor Barát –, a Fényesdombon agyonvertem azt a fenevadat, bevittük Jangkuba, a mandarin mindjárt megtett érte cirkáló-hadnagynak. De azután, mivelhogy a sógorasszony igen erkölcstelen perszóna volt, Hszi-men Csinggel összeadta magát, meg szegény bátyámat is előlte méreggel, én megöltem mindkettőt, és bevádoltam magamat utána a hatóság előtt. Felvitték az ügyet még Tungpingba is, de Cseng mandarin úr jósága megmentett, csak éppen Mengcsouba számúztok... Elmondta aztán, hogy útközben hogyan ismerkedett meg Kertészlegénnyel s Ördögök Anyjával, hogy Mengcsouban hogyan pártfogolta azután Aranyszemű Párduc, hogyan verte ő meg ennek fejében Kapubálványt, hogyan ölt meg Csang főparancsnok házában tizenöt embert, hogyan menekült Kertészlegény házához, s Ördögök Anyja hogy csinált belőle barátot. Aztán, hogy a Százlábú Hágónál hogyan avatta fel kardját, megölvén Vang mestert, s végül, hogy a kocsmában lerészegedve hogyan verte össze a kisebbik Kung fit.

Árva Tűzcsillag és Üstökös Csillag nagy álmétkodva hallgatták, majd illő tisztelettel borultak le előtte. Kóbor Barát sietve viszonzta a tisztelgést.

– Ne haragudjatok gorombaságomért! Szerfelett durva voltam hozzátok az imént! – tette hozzá.

– Látó szemünkkel nem ismertük fel a Tajsan hegyét! – mondta a két fivér bocsánatkérően. – Az a leghőbb reményünk, hogy megbocsátod, amit neked vétettünk!

– Ha megbocsátok nekem – mondta Kóbor Barát –, adjátok akkor vissza papi botomat, azt a levelet, amit magamnál hordoztam, holmimat, ruhámat. Nem szeretném elveszteni két jó kardomat se, sem pedig olvasómat.

– Ne aggódj ezek miatt! – nyugtatták meg a testvérek. – Meghagytuk már, hogy készítsék össze holmidat, visszaadjuk mindet rendben.

Kóbor Barát hálásan köszönte jóságukat. Jókorjött Eső meg vitte barátját, bemutatta az öreg Kungnak, s persze hogy a nemzetségfő nagy lakomát rendezett a tiszteletére.

Jókorjött Eső és Kóbor Barát együtt tértek nyugovóra aznap este, hogy elmondhassák egymásnak, mi történt velük, mióta több mint egy éve nem találkoztak. Jókorjött Eső igen örvendezett barátja látásán. Másnap korán reggel Kóbor Barát felkelvén megmosdott, száját öblítette, és ment a középső szobába reggelire. Üstökös Csillag várta már, Árva Tűzcsillag meg feledve a minapi ütlegetet, megtraktálta nagy barátsággal. Az öreg Kung birkát vágatott, disznót öletett, nagy lakomát csapott, amelyre meghívta az egész rokonságot, tisztelgett a vendég előtt egész háza népe is. Jókorjött Eső igen örült a nagy tisztességnek; mikor a vendégek elszéledtek, így szólt Kóbor Baráthoz:

– Merre tartasz, öcsém? Hol telepednél meg?

Ahogy tegnap éjjel elmondtam, bátyám, Kertészlegény küldött velem egy levelet, hogy menjek el ezzel a Kétsárcányhegyre, a Drágagyöngy-kolostorba, és álljak be Tarka Barát bandájába. Jön aztán majd ő is utánam.

– Az jó lesz – mondta Jókorjött Eső. – Én meg, az igazat megvallva, levelet kaptam egypár napja Tisztaszellő Erősségéből. Az ottani vezér, Hua Jung, a Kis Generális, amikor híret vette, hogy megöltem Anyagondját, egyre küldözgette a leveleket, hogy menjek el hozzájuk egy időre. Tisztaszellő Erőssége nem is esik messze innét. Ebben a két napban már azon is voltam, hogy indulok, de hol beborult, hol kiderült az idő, nem tudtam még rászáni magam, de elindulok hozzájuk, amint lehet. Nem lenne jó, ha együtt mennénk?

– Köszönöm jó szívedet, bátyám, hogy magaddal vinnél – hálálkodott Kóbor Barát. – Én azonban irtóztató vétket követtem el, amire nincs kegyelem. Csak Kétsárcányhegyen rejtőzködhetnék el vele, ha betyárnak állok. Aztán meg vándor barátnak öltöztem, veled együtt nem mehetnék hát. Gyanút fogna valaki az úton, és ha valami bajom támad, téged is belekevernék. Együtt élek, együtt halok veled, bátyám, de nem lenne illendő, hogy még a Kis Generálist is bajba rántsam esetleg. Hadd menjek én csak a Kétsárcányhegyre. Megkönyörül rajtam az ég, ha megérjük, kegyelmet kapok, és újból szolgálhatom majd a császárt. Nem lesz késő akkor se, hogy felkeresselek, bátyám.

– Meg is oltalmaz téged a Magasság – mondta megindultan Jókorjött Eső –, ha ilyen hűséggel vagy a császár öfelségéhez. Nem is tudnák kárhoztatni érte. Maradj itt azért még pár napig velem, aztán induljunk csak.

Ott maradtak hát mind a ketten Kungék házában még vagy tíz napig. Akkor Jókorjött Eső és Kóbor Barát szedelőzködni kezdett, hogy indulnak, de az öreg Kung nem engedte volna még őket sehogy se, ott maradtak még négy-öt napot, de akkor aztán igencsak nekikészülődtek az elindulásnak. Az öreg nemzetségfő mit tehetett mást, mint hogy búcsúlakomát rendezett a tiszteletükre. Egy álló napig tartott a lakoma. Másnap új barátcsuhával ajándékozta meg Kóbor Barátot, visszaszármaztatta holmiját is hiánytalanul, sőt, ötven-ötven ezüsttel is megajándékozta mindegyiküket az útra. Jókorjött Eső nem fogadta el semmiképp se, de az öreg Kung se hagyta magát, végül belegyömöszölte csomagjába. Jókorjött Eső rendbe hozta ruháját, fegyverét, Kóbor Barát is felöltötte új barátcsuháját, felfegyverkezett, derekára kötötte batyuját. Jókorjött Eső megragadta lándzsáját, övébe akasztotta kardját, fejébe csapta nemezkalapját, s búcsút vettek barátaiktól. Árva Tűzcsillag és üstökös Csillag szólították a szolgálalegényeket, hogy ragadják meg a vendégek cókmókját, s a két testvér elkísérte őket jó húsz mérföldnyire. Ott aztán búcsút vettek tőlük.

– Ne küldjétek tovább velem a szolgálalegényeket – mondta Jókorjött Eső, vállára kapva batyuját

– Vu Szung öcsémrel megyünk tovább.

Jókorjött Eső és Kóbor Barát elindult, vidáman beszélgetve útközben. Mentek estig, akkor megháltak valahol, másnap reggel jót falatoztak, és mentek tovább. Reggeli után, ahogy negyvenötven mérföldet mentek, egy kis városkához, Zsujhenghez érkeztek. Háromfelé ágazott az út.

A Kétsárkányhegyre meg a Tisztaszellőhegyre mennénk – kérdezte Jókorjött Eső az ottaniakat. – Melyik út visz arra?

– Más-más útja van mindkettőnek – magyarázták az emberek. – Ez az út nyugatnak a Kétsárkányhegyhez visz. Ha meg a Tisztaszellőhegyhez akartok eljutni, annak az útja a kelet felé vivő.

– Akkor hát itt elválunk, öcsém – mondta Jókorjött Eső a barátjának. – Igyunk meg egy pár csészével búcsúzóul.

– Elkísérlek még egy darabon, aztán visszajövök – ajánlkozott a Kóbor Barát.

– Nem lesz az jó – mondta barátja. – Régi mondás az, hogy „ezer mérföldre is kísérve, egyszer csak elválás lesz a vége”. Gondolj csak arra, öcsém, hogy nagy út áll még előtted, érij oda minél hamarabb. Aztán, ha beálltál közénk, fogd hátrább egy kissé borozó kedvedet. Ha pedig a császári kegyelem katonának szólít, vedd rá Tarka Barátot és Sötétképűt is, hogy hódoljanak meg, s aztán a határvidéken vitézül forgassátok a kardot, lándzsát! Szerzel majd magadnak asszonyt, gyereket, fennmarad jó neved a történelemben a késő utókorra, nemhiába éltél le egy életet! Nekem azonban nem adatott tér. Hiába dobog szívem teljes hűséggel, nem tudok utat törni magamnak sehol. Nagy hős vagy te, kedves öcsém! Tökéld el magadban, hogy jeles tetteket viszel majd végbe! Jegyezd meg ezt jól magadnak együgyű bátyádtól! Aztán lássuk még egymást egyszer!

Kóbor Barát némán hallgatta végig e szavakat. Ittak jó pár pohárral az egyik csapszékben, fizettek, elindultak. A városka határán, az útelágazásnál, Kóbor Barát négyszeres leborulással búcsúzott barátjától. Annak a könnyei is kicsordultak, alig bírt az elválás fájdalomával.

– Öcsém – szólt még utoljára –, ne feledd szavam: tegyél mérsékletet a borban! Vigyázz magadra!

Kóbor Barát elindult nyugatnak. Jegyezték meg jól, tisztelt hallgatóim, hogy eljutott aztán a Kétsárkányhegyre Tarka Baráthoz és Sötétképűhöz, s beállt hozzájuk, de erről többet most nem mesélek. Azt mondom el csak, hogy Jókorjött Eső, ahogy elvált Vu Szungtól, keletnek fordult, a Tisztaszellőhegy felé indult, de útközben egyre csak barátjára emlékezett. Ment jó néhány napot, amikor egyszerre csak a messzeségben egy magas, csodálatos alakú hegyet pillantott meg sűrű, vadon erdővel borítva. Igen megörvendezett szívében, be se tudott telni látásával. Csak ment tovább türelmetlenül, szállást sem keresett sehol. Meg is döbbsent hirtelen, amikor egyszerre csak észrevette, hogy leszállt az este.

„Ha nyári idő volna – töprengett magában –, meghálnék talán itt az erdőben is, de most tél közepe van! Dermesztő a szél, zúzmara van, éjjelre fagy jön, nem melegedhetem sehol! Ha meg valahonnét mérges kígyó, fene tigris vagy vad párdúc ugrik nekem, hogy mérközzem meg velem? Bizony, vége az életnek!”

Mit tehetett mást, rátért keletnek egy kis ösvényre, s ezen igyekezett tovább. Az első őrség idejéig mehetett talán, s egyre jobban elfogta a félelem, mert már a földet sem látta a talpa alatt. Egyszer csak egy hurokba botlott a lába. Csengő csendült a fák között, s tizenégy-tizenöt lesben álló betyár rontott elő az erdőből harsány harci kiáltással. Megragadták Jókorjött Esőt, megkötözték, elszedték fegyvereit, batyuját, és fáklyát gyűjtve, vitték fel a hegyre. Jókorjött Eső

hangosan átkozta balsorsát, de máris fenn voltak a hegyen.

Odafenn a tűz fényénél gerendapalánkokat pillantott meg négyfelől. Középuött egy szalmatető csarnok állt, ebben odahelyezve három tigrisbőrös karosszék. A csarnok mögött még sok szalmatető ház, lehetett vagy száz is. A betyárok úgy megkötözték foglyukat, akár az ünnepi rizsgombócot, s odakötötték a vezéri oszlophoz.

– A fővezér még alszik – jött elő néhány betyár a csarnokból –, ne zavarjátok, várjatok, amíg kijózanodik. Akkor aztán szóljatok neki, vágjátok ki az ökröcske szívét, máját, főzzetek belőle korhelylevest neki, hadd kapjon frishúst!

„Micsoda sors jutott nekem! – gondolta Jókorjött Eső kétségbeesetten. – Amiért megöltem azt a feslett nőszemélyt, ezt kell kiállnom! Ki is gondolta volna, hogy ezek a csonttörő hóhérok végeznek velem itten!”

A betyárok egyszeribe lámpásokat gyújtottak. Jókorjött Eső már egészen megdermedt a hidegtől. Mozdulni se bírt, csak a szemét járatta mindenfelé, majd lehorgasztotta fejét, és nagyot sóhajtott.

A második-harmadik őrésre járhatott az idő, amikor betyárok jöttek elő a csarnokból, és fennhangon hirdették:

– Jön a vezér! – s lámpásokat, fáklyákat raktak ki a csarnokba.

Jókorjött Eső lopva odasandított, hát egy vörös selyemköpenybe burkolt, vezéri főveget viselő férfit pillantott meg datolyavörös selyemkabátban, amint helyet foglalt az egyik tigrisbőrös karszékben. Santungi származású volt a derék vitéz, Lejcsouból, Jen Sun volt a neve, Selymesszőrű Tigrisnek nevezgették különben. Birkával, lóval kalmárkodott annak idején, de mert balsikerrel végezte dolgát, elbujdosott inkább a zöld erdők sűrűjébe, s rablónak állt. Selymesszőrű Tigris, kialudván mámorát, helyet foglalt az egyik karosszékben és megkérdezte:

– Hol fogtátok, fiaim, ezt az ökröcskét?

– A hegy mögött álltunk éppen lesben, amikor meghallottuk a csengő szavát. Egyedül jött az ökröcske, batyuval a hátán, belebotlott a hurokba, persze hogy megkötöttük. Felajánljuk neked, vezér, hadd legyen belőle egy jó korhelylevés.

– Nagyon jól tettétek! – örvendezett a fővezér. – Hívjátok gyorsan a másik két vezért is, hadd egyenek velem együtt!

Elszaladtak a betyárok, és nem sok idő múltán a csarnok két oldaláról belépett két jó vitéz. Amelyik bal felől jött, öt láb magas ha lehetett, ragyogott két szeme, akár a parázs. A két Huaj vidékéről származott, Vang Jing volt a neve, a folyók és tavak vitézei közt csak Kurtalábú Tigrisnek emlegették. Kocsis volt az eredeti mestersége, de egyszer félúton, meglátva a gazdagságot, amit fuvarozott, feltámadt benne a szándék, s élvén az alkalommal, kirabolta a kalmárt. A hatóság elől a Tisztaszellőhegyre menekült, s Selymesszőrű Tigrissel együtt uralkodván a hegyen, rabolt, fosztogatott. A jobb felől jövő sápadt, fakó képű férfi volt, karcsú, magas termetű, nemes, kiváló megjelenésű, három ágban borult szája körül bajusza, szakállá. Vörös fátyol fejkendőt viselt. Szülőföldje Csöhsziben volt, Szucsouban. Cseng Tien-sou volt becsületes neve, de sápadt, nemes megjelenése után csak Fehérképű Ifiúrnak nevezgették. Ezüstművességgel foglalkozott egykor, de mert fiatalságától fogva igen nagy kedvvel forgatta a lándzsát és a füttykőst, elkóborolt a folyók és tavak népe módjára. A Tisztaszellőhegyre jutván, összecsapott Kurtalábú Tigrissel vagy ötvenszer hatvanszor, de mert nem tudta legyőzni egyikük sem a másikat, Selymesszőrű Tigris jó vitézt látva benne, ott marasztotta, neki juttatván a harmadik vezérséget. Ahogy a három vezér helyet foglalt, Kurtalábú Tigris sürgetni kezdte embereit:

– Gyorsan, fiacskáim, járjon a kezetek! Vegyétek már ki az ökröcske szívét, máját, s készítsétek nekünk három csésze jó savanyú, csípős korhelylevest!

Az egyik betyár vizet hozott nagy medencében, egy másik feltúrta köntöse ujját, és villogó mészároskést ragadott kezébe. A vizet hozó merített a vízből két markával, s locsolni kezdte vele Jókorjött Eső szíve gödrét. Az ember szíve ugyanis életében telve van meleg vérrel, s ha azt hideg vízzel szétosztatják, s úgy veszik ki a szívet meg a májat, akkor a legjobb ízű.

A betyár Jókorjött Eső arcába loccsantotta a vizet. A fogoly felsóhajtott:

– Hogy itt kell meghalnod, Szung Csiang!

Selymesszörű Tigris fülét megütötte a név. Odakiáltott a betyárnak:

– Hagyd abba a locsolgatást! Micsoda Szung Csiangot emlegetett ez a fickó?

– Azt mondta – jelentette a betyár –: „Hogy itt kell meghalnod, Szung Csiang!”

– Te ember – ugrott fel Selymesszörű Tigris –, ismered te Szung Csiangot?

– Én vagyok az.

– Miféle Szung Csiang? – lépett közelebb a vezér.

– Cicsouból, Jüncsegből való vagyok, a jegyző Szung Csiang.

– Csak nem te vagy a santungi Jókorjött Eső, Szung Kung-ming, aki megölte Anyagondját, s ide menekült a folyók és tavak vitézei közé, az a Szung Csiang?

– Hát ezt honnét tudod? Az vagyok!

Meghökkenve ragadta ki Selymesszörű Tigris a betyár kezéből a kést, s elvágta a fogoly kötelékeit, majd lerántva magáról a datolyaveres selyemkabátot, testére burkolta, odaemelte a középső karszékbe, s rászólt Kurtalábú Tigrisre és Fehérképű Ifiúrra, hogy jöjjenek oda. Hárman leborultak Jókorjött Eső előtt. Az sietve felugrott a karszékéből, és viszonzta az üdvözlést.

– Ti három bajnokok – kérdezte álmélkodva –, hogyhogy nem öltetek meg, hanem ilyen tisztelettel adóztok nekem? Mit jelentsen ez?

Térdre borult előtte a három jó vitéz.

– A tulajdon szemem vágnám ki ezzel a késsel! – kiáltotta a fővezér. – Nem ismertelek meg, derék vitéz! Nem vettelek jól szemügyre, nem faggattalak, kevésbe múlt, hogy el nem pusztítottalak, igazság bajnoka. Ha az ég akaratából magad nem mondod ki, nagy erényű bátyám, dicső nevedet, hogy is tudhattam volna meg? Ide menekültem, a folyók és tavak vitézei közé, zöld erdő sűrűjébe, több mint tíz éve már, s hallottam, nagy erényű bátyám, igazságos voltodat, bőkezű nemességedet, hogy segítesz az elesetteken, s támogatsz a bajbajutottakat, csak azt fájlaltam mindig, hogy sorsom mostohaságából egyszer sem tisztelkedhettem becses személyed előtt! Betelt szívem vágya, hogy az ég ideküldött hozzánk!

– Micsoda jelességet látsz te bennem – szabódott Jókorjött Eső –, hogy ennyi aggódással árasztod rám, méltatlanra, a szeretetedet?

– Ki ne tisztelne téged, nagy erényű bátyám, jó vitézek pártfogója, akinek híre a vizek felett is átszáll! Beszéli mindenfelé, hogy a liangsani mocsár mostani tündöklése, amelyiknek hallani hírét

mindenfelé a négy tenger között, ez is a te jótéteményedtől származik. Hogy vetődtél ide így, egy szál magadban?

Jókorjött Eső elmesélte töviről hegyire, hogyan mentette meg Toronyhordozót, hogyan ölte meg Anyagondját, hogyan menekült Kis Forgószelehez, majd Kung úrhoz, s most pedig miként indult Tisztaszellő Erősségébe, felkeresni a Kis Generálist. Nagy örvendezéssel hallgatta a három vezér. Új öltözet ruhával ajándékozták meg, birkát vágtak, lovat öltek, lakomáztak vele egész éjjel. Ittak egészen az ötödik őrségig, akkor betyárokat szólítottak elő a vendég szolgálatára, hogy lepihenhessen. Másnap a sárkány órájában felkelt, és tovább mesélte az úton esett kalandjait, megemlékezvén legfőképpen Vu Szung Kóbor Barát nagy vitézi mivoltáról.

– Milyen kár – sóhajtotta a három vezér nagy indulattal –, hogy máshova igyekezett! Derék dolog lett volna, ha elhozod magaddal őt is!

No de ne szaporítsuk a szót, azt talán nem is kell elmondanom, hogy a következő hat-hét napban jó borral, finom falatokkal traktálták a kedves vendéget a vezérek.

Elején járt a tizenkettedik, a gyertyagyújtó hónap. Santung népének szokása szerint akkor látogatták a vidéken a sírokat.

– Gyaloghintó jó az országúton – jelentette egy nap az egyik betyár –, hét-nyolc emberrel! Két ládát is visznek, a sírokhoz mennek áldozni!

Kurtalábú Tigris, nagy kedvelője lévén a női nemnek, mindjárt arra gondolt a hír hallatára, hogy a gyaloghintó asszonyt rejteget.

Maga mellé vett gyorsan negyven-ötven betyárt, és indult is volna le a hegyről. Jókorjött Eső és Selymesszőrű Tigris nem bírták visszatartani. Nekiszzegezvén hosszú pengéjű lándzsáját, megverette a rézgongot, és rohant le csapatával a hegyről. Jókorjött Eső, Selymesszőrű Tigris meg Fehérképű Ifiúr tovább iddögált a várban. Két-három órája lehetett már oda Kurtalábú Tigris, amikor egy betyár jelentette:

– Kurtalábú vezér egyenest rájuk csapott az út felénél, heten-nyolcan elszaladtak, a gyaloghintót asszonyostul elfogtuk. Zsákmány nem volt, csak egy ezüst füstölőszeres doboz.

– Hová vittétek az asszonyt? – kérdezte Selymesszőrű Tigris.

– Kurtalábú vezér bevitte magához.

Nagyot kacagott ezen Selymesszőrű Tigris, de Jókorjött Eső megjegyezte:

– Nem illő az derék vitézhez, ahogy Kurtalábú öcsénk töri magát a szépnem után!

– Egyebekben előre tart ő mindenben – szólt békítgetve a fővezér –, csak hát ez a hibája megvan!

– Gyertek velem – nógatta a többieket Jókorjött Eső –, beszéljünk a lelkére!

A két vezér Kurtalábú Tigris házához vezette. Ahogy benyitottak látták, hogy éppen nagyban erőszakoskodik az asszonnyal, hogy kedvét töltsse rajta. Amint meglátta őket, gyorsan ellökte magától, és kérte látogatóit, hogy foglaljanak helyet.

– Kinek a házához tartozol, asszonyság? – kérdezte Jókorjött Eső az asszonytól. – Mit kószáltál erre ebben az időben?

Az asszony, elnyelve szégyenét, előlépett, és tízezerszeres boldogsággal köszöntve mindhármukat, szólni kezdett:

– A Tisztaszellő Erőssége urának vagyok a felesége. Anyám halálának napja mostanra esik, elindultam, hogy áldozzak sírján. Hogy is kószáltam, kódorogtam volna dolog nélkül? Mentsd meg, nagy vezér, az életem!

„Éppen a Tisztaszellő Erősségéhez igyekszem – gondolta meg hökkenne Jókorjött Eső. –Ez az asszony Hua Jung felesége volna? Hát hogyanne menteném meg!”

– Férjed, Hua Jung, miért nem jött veled? – kérdezte aztán.

– Megmondom neked, vezér uram, nem Hua Jung felesége vagyok.

– De hát nem azt mondtad az imént, hogy a Tisztaszellő Erőssége urának vagy a hitvese?

– Tudd meg, nagy vezér, Tisztaszellő Erősségének két ura van, az egyik a katonaság vezére, a másik a többi várnépé. A hadi vezérség Hua Jung kezében van, a másik vezér az én férjem, Liu Kao.

„Ha Hua Jung társa is a férje – gondolta tovább Jókorjött Eső –, ha nem mentem meg, hogyan állíthatok be hozzájuk ?” Ezzel Kurtalábú Tigrishez fordult:

– Lenne pár szavam hozzád, meghallgatod-e?

– Mondd csak, bátyám, amit mondani akarsz!

– Szégyent és nevetséget arat mindenki szemében az a jó vitéz, aki csontja velejét sima vágyakkal fertőzteti. Az asszonyság szavából kivettem, hogy császári nemes hivatalnok hitvese. Mi lenne, ha reám tekintettel, s a folyók és tavak vitézeinek becsületéért, szabadon engednéd, hogy visszatérjen férjéhez?

– Hallgass meg – mondta Kurtalábú Tigris. – Nem tudtam még feleséget szerezni magamnak távol itt a várban. Te meg, bátyám, mit kíméled a nagy fejű mandarinokat, minden bajok keverőit? Engedj nekem ebben a dologban!

– Ha feleséget akarsz szerezni magadnak, bölcs öcsém – borult térdre Jókorjött Eső –, választok én neked időnap után egy hozzád valót, hozományt is adok vele, megházasítlak annak rendje-módja szerint. De ez az asszony barátom társának felesége, engedd el őt irántam való szeretetből.

– Kelj csak fel, bátyám – emelte fel őt nagy sietve Selymesszőrű Tigris és Fehérképű Ifiúr – eligazítjuk mi ezt tüstént!

A fővezér, látván, hogy vendége mindenáron meg akarja szabadítani az asszonyt, nem sokat hederített arra, hogy mit szól hozzá Kurtalábú Tigris, hanem előparancsolta a gyaloghintóvivőket. Az asszony, meghallván a parancsot, hálásan borult le pártfogója előtt.

– Köszönöm, nagy vezér! – rebegte.

– Ne köszönj nekem, asszonyság, semmit! – hárította el magától hálát Jókorjött Eső. – Nem vagyok én vezér ebben a várban, nem csak szegény vándor Jüncseng városából.

Az asszony hálálkodva hagyta el a várat. A két gyaloghintóvivő s., hogy épségben hordhatta el az irháját, ugyancsak szedte a lábát, s csak azt sajnálta, hogy szülőanyja csak két lábbal áldotta meg.

Kurtalábú Tigris haragudott, búszult, de csak magában, nem szólt egy szót se. Jókorjött Eső a

csarnokba vitte magával, s vigasztalni kezdte:

– Ne bosszankodj, öcsém. Így vagy úgy, de szerzek asszonyt neked nemsokára, és örömed lelheted majd benne! Nem szegem meg szavam, ne félj!

A másik, két vezér nagyot kacagott rajtuk. Kurtalábú Tigris, lenyűgözve Jókorjött Eső igazságossága és udvariassága láttán, noha haragudott még elégedetlenségében, nem merete szóvá tenni, s velük nevetett ő is. Ezután, persze, megint nagy lakoma következett.

Közben a Tisztaszellő Erőssége elmenekült katonái hazaérkeztek, és jelentették uruknak:

– A Tisztaszellőhegy betyárai elrabolták asszonyunkat!

Liu Kao parancsnok nagy haragra gerjedt a hír hallatára, és furkóssal esett katonáinak:

– Nyámnyila fickók! – szidta őket.

– Hogy hagyhattátok el úrnőtöket?

– Csak valami hatan-heten voltunk – tiltakoztak a katonák –, azok meg harmincan-negyvenen, hogy szállhattunk volna szembe velük?

– Ostoba fecsegés! – förmedt rájuk a vezér. – Ha nem mentek vissza, és nem szabadítjátok meg, bizony, börtönben feleltek gaztettetekért!

Mit tehettek egyebet a katonák, összeszedtek még a várban hetven-nyolcvan derék harcost, s lándzsát, füttykőst ragadva, elindultak velük, hogy lesz, ami lesz, kiköszörülik a csorbát. Félúton azonban már a rohanást hazafelé igyekvő gyaloghintóba ütköztek.

– Hogy tudtál megszabadulni, úrnők? – kérdezték álmélkodva.

Felcipeltek a várukba, de amint megmondtam, hogy Liu Kao parancsnok hitvese vagyok, úgy meghökkentek, hogy nyomban elengedtek gyaloghintóstul!

– Könyörülj rajtunk, úrnők – kiabálták a katonák –, mondd azt, hogy mi szabadítottunk meg, mert különben kegyetlenül elpáholnak bennünket!

– Ne féljete, kihúzlak benneteket a hajból! – nyugtatta meg őket az asszony. A vitézek nagy zsidongással vették körül a gyaloghintót, s elindultak vele hazafelé.

Máskor a városban csak olyan libaléptekkel, kacsajárással sétáltatjátok a gyaloghintót – kérdezték a katonák évődve a lélekszakadva nyargaló hordszékvivőktől –, hogy siettek most ennyire?

– Lépni se bírtunk volna – lihegték a gyaloghintóvivők –, de szörnyű nagy veszedelem jött a nyomunkban a hátunk mögött!

– Csak nem kísérteteket láttatok? – nevték el magukat a katonák. – Nem jött mögöttetek senki!

A hordszékvivők csak erre mertek hátranézni:

– Aj-ja! – rázták meg a fejüket. – Pedig úgy szaladtunk, hogy a sarkunk majd a kobakunkhoz verődött!

Nagyot nevettek a katonák rajtuk. Amint megérkeztek a várba, Liu parancsnok nagy örömmel

sietett felesége elébe:

– Ki szabadított meg? – kérdezte megkönnyebbülten.

– Elfogtak a fickók, s mert nem akartam engedni csábításuknak, éppen meg akartak ölni. De amint megmondtam, hogy a te feleséged vagyok, nem merték rám tenni kezüket, hanem még le is borultak előttem. Aztán jött ez a sok vitéz, megmentett, hazahozott.

Persze hogy Liu Kao nagy örömeiben tíz flaskó borral meg egy disznóval jutalmazta a katonákat.

Jókorjött Eső, miután megszabadította az asszonyt, még vagy hat-hét napot maradt a betyárok közt, de eltökélte magában, hogy most már elindul Kis Generálishoz. A három vezér marasztalta volna még erőnek erejével, de hogy végképp nem akart maradni, hát nagy búcsúlakomát csaptak a tiszteletére. Megajándékozták arannyal, ezüsttel, egy egész batyuval, reggelre kelve pedig, amikor elindult, elkísérték vagy húsz mérföldnyire, s az országút szélén még búcsúpoharat ürítettek vele.

– Visszafelé jöttödben – mondták elfogódva –, térj be hozzánk megint, bátyánk, egy kis időre!

– Okvetlen visszajövök – ígérte Jókorjött Eső, ezzel hátára kapta batyuját, kezébe ragadta lándzsáját, s búcsút vett barátaitól.

Hej, ha én, aki most ezt nektek elbeszélem, akkor éltem, véle nevelkedtem volna, bizony hogy megfogom a derekát, s visszafordítom őt karjánál fogvást, dehogyis engedem Jókorjött Esőt, hogy Kis Generálishoz menjen, rettentő veszélybe, szörnyű, nagy halálos veszedelmek közé! De hiába:

Ha balsorssal találkozol, az is az ég rendelése:

Felhők, szelek ahogy járnak, az vajon véletlenség-e?

Hogy aztán Jókorjött Eső Kis Generálishoz menvén, kikkel találkozott, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCKETTEDIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső egy este végignézi

az újévi kivilágítást,

Kis Generális pedig nagy viadalra kel

Tisztaszellő Erősségében

A Tisztaszellőhegytől nem volt messze Csingcsou, csak valami száz mérföldnyi út választotta el tőle. Tisztaszellő Erőssége Csingcsou három útja találkozásánál terült el. Városát Csingfengcsennek, Tisztaszellő városkának hívták. Mivel a három út mellett három rossz hírű hegy emelkedett, ezért emelték ide Tisztaszellő Erősségét Tisztaszellő városkába. Négy-ötezer család lakta, s a vár tekintett mind a három útra.

A három vezér visszament a hegyi táborba, Jókorjött Eső pedig útnak indult egymagában. Batyujával hátán, csakhamar a városkába ért, s megérdeklődte, merre áll Kis Generális háza.

– A várakat a város közepén találod – mondták az emberek. – A déli oldalon levő kis vár a polgári parancsnok, Liu Kao lakóhelye, az északi oldalon levő a hadak vezéréé, Hua Jungé.

Jókorjött Eső megköszönte az útbaigazítást, s elindult az északi várhoz. A kapunál az örök megkérdezték nevét, s mentek befelé jelteni. Jött is már ki egy fiatal tiszt, s vitte be magával. Odaszólt közben a katonáknak, hogy hozzák az utas batyuját, fegyvereit, őt magát pedig felvezette a csarnokba, leültette egy kerevetre, s nagy leborulással köszöntvén, így szólt hozzá:

– Van már öt-hat éve is, hogy elváltunk, bátyám, de azóta egyre csak rád gondolok. Hallottam, hogy megöltél egy feslett nőszemélyt, s azért köröztet a hatóság mindenfelé. Mintha tübe ültem volna, amikor ezt meghallottam! Írtam vagy tízszer is tisztelt falutokba, hogy kérdezősködjem sorsod felől, nem tudom, megérkeztek-e leveleim? Végre ma az ég kegyéből szemtől szembe láthatjuk egymást megint! Boldogság ez nekem egész életemre!

– Bölcs öcsém – emelte fel a vendég –, hagyd ezt az udvariaskodást! Foglalj helyet, hadd mondok el, mik estek velem.

Kis Generális nagy tisztelettel helyet foglalt, Jókorjött Eső meg sorra beszámolt viselt dolgairól.

– Hát sok bajon mentél keresztül, bátyám – mondta Kis Generális –, míg a szerencse ide vezérelt! Itt maradsz most pár évig, aztán majd kigondolunk valamit.

– Ha nem jött volna leveled Kungék udvarházába – mondta Jókorjött Eső –, akkor is eljöttem volna hozzád. – Aztán meghívta vendégét Kis Generális a hátsó lakosztályba, s szólította feleségét, Cuj asszonyt, hogy bemutassa neki. Bemutatta hűgát is, aztán megkérte, váltson ruhát, lábravalót, lábbelít, mosakodjék meg illatos vízben, majd lakomát rendelt neki, hogy leöblítse az út porát.

Lakmározás közben elmesélte Jókorjött Eső, hogy mentette meg Liu Kao feleségét.

– Mire való volt ez, bátyám? – rántotta össze szemöldökét a házigazda. – Hagytad volna, hogy ott vesszen, ez lett volna rendjén való!

– Hát ez aztán csuda dolog! – vetette vissza Jókorjött Eső a szót. – Ahogy meghallottam, hogy Tisztaszellő Erőssége parancsnokának felesége, a vezéri társad, s magad orcájára való tekintettel, persze hogy nem törődtem Kurtalábú Tigris bosszankodásával, hanem meg akartam menteni minden erőmmel. Miért beszélsz így?

– Nem tudod te ezt, bátyám! Nemcsak én mondom, de Csingcsounak ezt a fontos várát, ha csak magam védeném, akkor se mernék a rablók, latrok a tartományt dúlni, fosztogatni! De idehelyezték még ezt a sanyarú pofájút, ecetes gyomrút is parancsnoknak! Polgári mandarin, de semmihez sem ért. Amióta meg csak itt van, csak a falvak családfőit csalja, nyomorgatja. Lépten-nyomon áthágja a törvényt, nem riad vissza semmitől. Én csak katonai parancsnok vagyok, helyettes, minduntalan csak nyelem tőle a szidalmat s a mérgemet, hogy pusztíthatnám már el egyszer ezt a züllött lator vadállatot! Hogy menthetted meg a feleségét! Végtelen oktalanság lakozik abban az asszonyban. Csak ahhoz ért, hogy mindenféle gazságra bujtogassa férjét, hogy szipolyozza a jó népet, s minél többet harácsoljon össze. Nem ártott volna, ha megjárja egy kicsit. Méltatlan nőszemélyt szabadítottál meg, bátyám!

– Tévedsz, bölcs öcsém! – vágott közbe korholó hangon Jókorjött Eső. – „A bosszú csak elválaszt, de nem köt össze”, tartja a régi mondás. Mégiscsak vezéri társad ő neked; ha van hibája is, neked azt rejtened kell, s kiválóságát kell kiemelned. Ne mondj ilyen meggondolatlan véleményt!

– Igen jól látod, bátyám – jegyezte meg Kis Generális kissé keserűen. – Ha találkozom Liu Kaóval a napokban hivatalunkban, elmondom neki ezt a megszabadítást.

– Jó lelkedre vall, öcsém! – örült meg Jókorjött Eső.

Kis Generális felesége meg húga reggeltől estélig nagy buzgalommal gondoskodott Jókorjött Eső ételéről-italáról. Az este ágyat vetettek neki a hátsó szobákban, s hívták, pihenjen le. Másnap nagy lakomával traktálták megint; egy szó mint száz, négy-öt napig csak mulatott Jókorjött Eső Kis Generális házában. A házigazda keze alatt jó néhány belső ember szolgált, aztán mindennap másikat látott el pénzzel és adott Jókorjött Eső mellé, hogy bejárják vele a várost, szétnézegessenek az árusok között, megtekintsék a templomokat, szentélyeket, kolostorokat, de a vigadozóhelyeket is, hadd mulassa a vendég kedvére az időt. Ahogy elindultak, ki is vitte a kísérő a vendéget a vásárhelyen levő mulatóhelyekre. Volt ott jó néhány mulató, teázó, kocsmá, mondanunk sem kell. Előbb az egyik kis mulatóban nézelődtek, szórakoztak, aztán sorra járták a környékbeli templomokat, szentélyeket, kolostorokat, aztán a kísérő az egyik kocsmába invitálta a vendéget, hogy igyanak valamit. Mikor már menni akartak, fizetett volna a kísérő, de sehogy sem engedte Jókorjött Eső, maga fizette a bort. Amikor hazamentek, persze, meg sem említette Kis Generálisnak. A vele volt ember örült nagyon, mert pénze is maradt, de meg mulathatott is. Ettől kezdve így ment ez mindig, és a várbeliek nagyon megszerették vendégüket. Már egy hónapja lakott Jókorjött Eső Kis Generálisnál. Elmúlt az óév, kezdődött a tavasz, közeledett a *lampionok ünnepe*.

Tisztaszellő városkában nagyon készülődött az egész lakosság a lampionok ünnepére. Pénzt, holmit szedtek össze, s a Földisten temploma előtt egy kisebb, teknősbéka formájú dombot eskábáltak össze, teletűzködve színes virágokkal, s teleaggatták vagy hat-hétszáz tarka lampionnal. A Földisten templomában mindenféle mulatságot, szórakozást készítettek elő. Minden porta előtt pedig felállították a lampionos póznát, s versengtek a szebbnél szebb lámpások kiakasztásában. A piactéren ott tolongott mindenféle céhbeli árus, a legváltozatosabb gyönyörűségekkel. A fővárosi ünnepeknél persze mindez a nyomába sem érhetett, de mégis olyan volt, mint egy darab földre szállt mennyország.

Jókorjött Eső, persze, nagy borozással ülte meg az ünnepet házigazdájával együtt. Szép tiszta idő volt. Kis Generális a kígyó órája körül aztán lóra pattant, s a hivatalába vágatott, kiválogatott pár száz harcost, hogy estére cirkálják végig a várost, nehogy rendbontás, fosztogatás essen. Jó néhány katonát pedig a városfalakra küldött, hogy ott álljanak őrséget. A juh órájában tért haza, hogy meghívja vendégét egy kis csemegézésre.

– Hallottam, hogy az este milyen szép lampionokat gyűjtanak nálatok – mondta Jókorjött Eső a

barátjának –, elmennék én is megnézni.

– Elkísértelek volna – mondta bánatosan Kis Generális –, de köt a szolgálat. Eredj csak ki két-három emberrel lampionnézőbe, aztán gyertek haza hamar, iszunk majd egyet az ünnep örömére.

Beesteledett csakhamar, felbukkant a keleti égen a hold fényes korongja. Jókorjött Eső, kísérőivel, vidáman nézelődött mindenfelé. Ott pompáztak minden ház előtt a tarka lampionok. A legtöbbre egész történetek, mesék voltak pingálva, írva. Volt, amelyen papírból kivágott fehér peónia lengedezett, vagy lótuszvirág. Egymásba karolva mentek a Földisten templomához, megbámulva a teknősdomb lampionrengetegét. Amint délnek fordultak, alig mentek hat-hétszáz lépést, lampionok villantak fel előttük, s nagy tolongást vettek észre egy díszes kapujú ház előtt. Gongok döngtek, hangosan lelkesedett a tömeg. Jókorjött Eső közelebb furakodott, hogy megnézze, mi az – hát egy álarcos, táncos színjáték volt. Jókorjött Eső, kis termetű ember lévén, nem látott semmit az emberek háta mögül, de kísérői ismerték a színjátékot rendező előljárót, utat csináltak hát neki a tömegben. A színészek olyan ügyefogyottan bolondoztak, hogy Jókorjött Eső hangosan felkacagott. De lám, a házból Liu Kao és felesége meg ágyasai nézték a színjátékot, s meghallva Jókorjött Eső nevetését, az asszony a lampionok fényénél felismerte.

– Az az alacsony, fekete, nevető fickó – mutatta férjének, ez volt a rablóvezér, aki engem a múltkor elrabolt a Tisztaszellőhegyen!

A mandarin megdöbbenve kiáltott kíséretének, hogy azonnal fogják el azt a nevető, alacsony, fekete embert. Persze, a nagy mozgolódásra Jókorjött Eső is sarkon fordult s menekült, de vagy tíz házzal odább már utolérték, megfogták, cipelték be a házba, ott megkötözték, s vitték a mandarin elé. Kísérői, amint meglátták, mi történt, szaladtak mindjárt gazdájukhoz, jelenteni a történeteket.

A mandarin helyet foglalt csarnokában, s megparancsolta, hogy hozzák elébe a foglyot. Betolongtak vele elfogói, és térdre kényszerítették.

– Te bitang tisztaszellőhegyi lator! – rivallt rá a mandarin. – Hogy mertél idemerészkedni, a lámpások ünnepére? No, most mit mondasz, hogy elfogtunk?

– Én Jüncsengbe való vagyok – felelt nyugodtan Jókorjött Eső –, *Harmadik Csang* a nevem. Hua Jung parancsnok régi barátom, itt vagyok nála már több napja. Rabolni meg sohasem raboltam a Tisztaszellőhegyen.

– Mit hazudsz, csirkefogó? – kiáltott Liu Kao felesége, előfurakodva a szélvédő fal mögül. – Nem emlékszel rá, hogy nagy vezérnek kellett hogy szólítsalak?

– Tévedsz, asszonyság! – mondta Jókorjött Eső. – Nem mondtam-e akkor neked, hogy Jüncsengből való szegény vándor vagyok, engem is elraboltak, nem szabadulhatok a hegyről?

– Ha szegény vándor vagy – mondta a mandarin –, akit elraboltak, hogyan szabadultál meg mégis, hogy itt bámulhatsz a lampionokat házunk előtt?

– Ott fenn a hegyen – nyelvelt az asszony –, ott ültél bizony középen karszékben, nagy vezérnek kellett hogy címezzek, mit ámítod itt az embert?

– Nem emlékszel rá, asszonyság, hogy megmentettelek? – fakadt ki Jókorjött Eső. – Miért akarsz most erőnek erejével rablónak megtenni?

– Hazudik ennek még a pofája bőre, még a csontja is! – sikoltozta az asszony dühbe jöve, s fenyegetőzve rázta feléje a kezét. – Verés nélkül nem vall ez semmit!

– Igazad van! – kiáltotta a mandarin. – Verjétek rá!

Mikor pedig Jókorjött Eső bőre felhasadt, húsa megrepedt, vére kiömlött a kegyetlen verés alatt, kiadta a parancsot:

– Vigyétek, verjétek vasra! Holnap rabszállító szekéren beviszitek ezt a *jüncsengi tigris-t*, ezt a Harmadik Csangot a tartományi mandarin elé.

Meséltük már, hogy Jókorjött Eső kísérői rohanva jelentették Kis Generálisnak, mi történt a vendéggel. A gazda nagyon meghökkent, amikor meghallotta. Rögtön levelet írt Liu Kao-nak, s két ügyes emberével elküldte neki. Az emberek siettek vele sebesen a mandarinhoz. Az ajtónálló bejelentette őket:

– Hua parancsnok emberei állnak a kapu előtt levéllel!

Liu Kao hívatta őket. A küldöncök átadták a levelet, Liu Kao feltörte a pecsétet, és olvasni kezdte:

„Hua Jung tisztelettel borul le színed előtt, bátyámuram! Szerény rokonom, Liu Cseng, aki minapában jött Cicsouból, mivel a lampionokat nézte, közben tévedésből elfogatott tisztelt személyed emberei által. Esedezem, hogy bocsásd szabadon kegyelmesen, meghálálom illendően. Kegyeskedjék, tisztelt parancsolóm, némi figyelemre méltatni e durván rótt, tiszteletlen sorokat” – olvasta a levélben. Hatalmas dühvel tépte darabokra és felkiáltott:

– Ekkora arcátlanságot! Császári mandarin léte hogy közösködhetik rablókkal ez a Hua Jung? A végén még engem is orromnál fogva akar vezetni! Az a lator azt vallotta, hogy Jüncsengbe való, és Harmadik Csangnak hívják, akkor hogy írhatta ő abban a levélben, hogy Cicsouból jött, és Liu Cseng a neve? De én nem hagyom magam becsapni! Ugye, azért írta Liunak, hogy mint nemzetségemből valót szabadon engedjem? – Parancsot adott embereinek, hogy lökjék ki a levélhozókat.

A két ember lélekszakadva rohant haza, és számolt be gazdájának a balsikerről.

– Jaj szegény bátyámnak! – kiáltott fel Kis Generális. – Gyorsan a lovamat! – Azzal magára kapta vitézi köntösét, íjat, nyilat, dárdát ragadott, lovára pattant, és negyven-ötven jó vitézével vágóban elindult Liu Kao házához. A mandarin ajtónállói, persze, hogy is mertek volna útjába állni? Látták, hogy nincs valami jó kedvében, szétszaladtak hát előle a négy égtáj felé. Kis Generális bevágatott a csarnok elé, ott leugrott lováról, de dárdáját markolta kezében. Mögötte felsorakoztak emberei.

– Beszédem van Liu parancsnokkal! – kiáltotta el magát Kis Generális teli torokból.

Liu Kao úgy megijedt, hogy majd elszállt belőle a lélek. Félt szörnyen a marcona Kis Generálistól, dehogyis mert előbújni! Kis Generális várt egy darabig, majd megparancsolta vitézeinek, kutassák át a hivatal helyiségeit. A negyven vitéz berontott a szobákba, s nemsokára a folyosó egyik oldalfülkéjében meg is találták Jókorjött Esőt, magasra felkötve a gerendára, két combja cafatokra verve. A vitézek elvágták kötelékeit, levették róla a láncokat. Kis Generális parancsot adott, hogy vigyék haza, ő maga meg felugrott lovára, s dárdájával kezében, harsányan elkiáltotta magát:

– Liu parancsnok! Te vagy itt a főparancsnok! Miért akartál hát elbánni velem? Rokona, hozzátartozója van mindenkinek! Miért akartad egyetlen esküdt bátyámat erőszakkal rablónak megtenni? Holnap majd még szót ejtek veled erről! – Azzal vitézeivel együtt hazatért.

Liu mandarin, amikor látta, hogy Kis Generális kiszabadította foglyát, nagy sebten összeszedett kétszáz embert, hogy rontsanak rá Kis Generális házára, és szerezzék vissza a foglyot. A kétszáz ember között volt két új vívómester is. Parancsnokok lévén, értettek ugyan valamit a lándzsához, kardhoz, de Kis Generális vitézi művészetének közelébe se férközhettek. Nem mertek ellenkezni a mandarinnal, hát elvezették a csapatot Kis Generális háza ellen.

A kapuórség jelentette az ellenség közeledtét. Nem volt még nagyon világos, s a kétszáz ember ott tolongott a kapu előtt, de elsőnek nem mert belépni egyikük sem, féltek mind rettentően Kis Generális vitézségétől. Mikor aztán teljesen megvirradt, akkor látták, hogy a nagykapu mindkét szárnya nyitva, Kis Generális pedig ott ül a csarnok elején a kapuval szemben, baljában íja, jobbában nyílvesző. A sereg csak tolongott a kapu előtt. Kis Generális felemelte iját és odakiáltott:

– Hej, katonák! Nem tudjátok, hogy a gaztett mögött keresd a tettest, s hogy minden adósságért fizetni kell? Amiért Liu Kao ideküldött benneteket, azért ne akarjátok kitörni a nyakatokat az ő kedvéért! Ti két vívómester! Nemigen láthattátok még Kis Generális vitézi művészetét! Hát most megmutatom nektek, hogy bánok az íjjal! Aztán ha van kedvetek Liu Kao kedvéért itthagyni a fogatokat, csak gyertek be bátran. Figyeljete! Az első nyilamat a baloldali kapubálvány feje gombjába lövöm!

Íjára helyezte a nyilat, megfeszítette a húrt, elröpült a nyílvesző, s felkiáltott:

– Talált! – mert a nyílvesző valóban a baloldali kapubálvány feje gombjában állt meg. A kétszáz ember megremegett a félelemtől. Kis Generális másik nyilat húzott elő, s fennhangon kiáltotta:

Figyeljete, hé! A második nyilamat a jobboldali kapubálvány sisakjának veres bóbitájába küldöm!

Elsuhant a nyíl, és nem térve se jobbra, se balra, a piros bóbita közepén állt meg. Ott meredezett a két nyílvesző kétoldalt a kapu tetejéről. Kis Generális újabb nyilat vett kezébe, és elkiáltotta magát

– Figyeljete, hé, emberek, harmadik nyilamat! Egyenesen annak a fehér ruhás vívómesternek a szíve közepébe küldöm, ott, a csapat közepében!

A sereg rémülten felkiáltott, és eszeveszetten menekült. Eltisztultak egykettőre. Kis Generális bezáratta a kapukat, és ment be a házba barátjához.

– Az én elővigyázatlanságom miatt kerültél bajba – mentegette magát.

– Nincs semmi baj – mosolygott Jókorjött Eső. – Attól tartok csak, hogy Liu Kao nem fog békén hagyni téged. Ki kell eszelnünk valami jó tervet a jövőre.

– Itt hagyom én a császár szolgálatát – robbant ki Kis Generális –, és leszámolok evvel a bitanggal!

– Nem számítottam arra, hogy haragra fordul a hála az asszonyban – mondta Jókorjött Eső –, és elveret férjével. Már majdnem megmondtam, ki vagyok, de féltem, hogy megtudják Anyagondja dolgát, ezért mondtam hamis nevet. Liu Kao, arcátlanságában, megtett volna jüncsengi tigrisnek, úgy szekereztetett volna be a tartományi mandarinhoz, mint a tisztaszellőhegyi rablók vezéré! Akkor pedig menten darabokra vagdaltak volna! Ha nem szabadítasz ki, öcsém, nem moshattam volna ki magam, még ha rézből lett volna a szám, és vasból a nyelvem!

– Én azt gondoltam – bosszankodott Kis Generális –, hogy a mandarin, iskolázott ember lévén, könyörülettel lesz saját nemzetségbelije iránt, ezért írtam a neved Liu Csengnek. Ki gondolta volna,

hogy nincs benne semmi emberség? No de hogy megszabadultál, most már rendben van minden.

– Tévedsz, bölcs öcsém! – emelkedett fel egy kissé Jókorjött Eső. – Megmentett ugyan vitézséged, de azért meg kell még gondolnunk, mi lesz. „Ha eszel, vigyázz, hogy félre ne nyeljél, s ha mész, óvakodj, hogy el ne essél!”... tartja a mondás. Elragadtál engem a keze közül mindenki szeme láttára, s amikor nyomban embereket küldött utánam, úgy rájuk ijesztettél ugyan, hogy megszaladtak, de azt hiszem, nem fogja ennyiben hagyni! Biztosan írni fog az ügyben neked! A legjobb lesz, ha még ma este odábbállok a tisztaszellőhegyi táborba, ott húzom meg magam. Te meg holnap vitatkozzgass az ügyemről, hogy a végén ne legyen belőle más, mint egy hivatali összezördülés katonai és polgári hatóság között. Ha ő még egyszer el találna fogni engem, akkor már többé szóval meggyőzni nem tudod!

– Nekem csak vakmerőségem van – pironkodott Kis Generális –, nem látok olyan messzire, mint te, bátyám. Attól tartok azonban, hogy súlyosak a sebeid, nem tudsz majd menni!

– Semmi az! – legyintett Jókorjött Eső. – A dolog sürgetős, engem vitetni körülményes lenne, elmegyek a hegyig magam is. – Bekenték hát sebeit gyógyírral, flastromot raktak rá, ivott-evett, s mikor leszállt az este, holmiját hátrahagyva, elindult fel a hegyre. Két vitéz kísérte a város kapujáig.

Liu Kao mandarin közben kénytelen volt tapasztalni, hogy szállingóznak ám haza egyenként a kiküldött emberek, és nagyban mesélik:

– Micsoda vitéz Kis Generális! Nem mert volna senki sem a nyila elé állni!

– Úgy süvöltött a nyila, akár a hullócsillag! – tódította a két vívómester. – Persze hogy a közelébe se férhettünk!

Liu Kao azonban nemhiába volt mandarin, agyafűrt ember volt, ki is főzte nyomban a tervet:

„Ha már megszabadította azt az embert – hányta-vetette magában a dolgot –, egészen bizonyos, hogy még az éjjel elmenekíti a tisztaszellőhegyi táborba, holnap meg idejön alkudozni velem, hogy húzza az, időt. Ha aztán a felső hatóság elé is vinném az ügyet, ott már nem lenne belőle más, mint a szokásos nézeteltérések egyike a polgári és a katonai hatóság között. Hogy tudnám végleg elintézni? Megvan! Kiküldök még az éjjel húsz-harminc katonát az útra, hogy álljanak lesbe. Ha szerencsésen kézre kerítik a fickót, idehaza szép titokban elzáratom, s nyomban üzenetet küldök a tartományi katonai felügyelőnek, hogy jöjjön és fogassa el Hua Jungot is. Akkor aztán vége mind a kettőjüknek! – vigyorgott elégedetten. – Csupán az én kezemben lesz akkor Tisztaszellő Erőssége, nem kell többé ezzel a fickóval mérgelednem.”

El is küldött rögtön húszegynéhány embert lándzsával, füttykössel, hogy induljanak azonnal ki az országutra. A második őrség idejére már meg is jöttek, hozták magukkal Jókorjött Esőt, gúzsba kötve.

– Nem menekültél a kezem közül mégse! – fogadta a mandarin a foglyot nagy örömmel. – Csukjátok el a hátsó udvarba, de egy szót se róla senkinek! – Tüstént megírta a vádolóleveleket, és még az éjjel elküldte két bizalmas emberével Csingcsouba. Másnap Kis Generális, abban a meggyőződésben, hogy barátja biztonságban megérkezett a tisztaszellőhegyi táborba, odahaza üldögélt békésen, s elégedetten állapította meg: „Megnézem majd, mi van vele!” – de aztán nem törődött a dologgal. Nem hozta szóba az ügyet Liu Kao sem.

Közben a csingcsoui mandarin éppen elfoglalta székét hivatalában, hogy az ügyekkel foglalkozzék. A mandarinnak kettős családi neve és kettős személyneve volt: Mu-zsung Jen-tának hívták, az uralkodó Huj-cung császár első kegyencnőjének volt a bátyja. Húga hatalmára támaszkodva, korlátlan úr volt Csingcsouban. Zsarolta, szipolyozta a népet, de csalta tulajdon

hivatali társait is, nem riadt vissza semmitől. Éppen hazafelé indult volna, hogy reggelizzék, amikor megérkezett Liu Kao vádolólevele.

– Hua Jung érdemes főhivatalnokok ivadéka – mondta megdöbbenve a levél elolvasása után –, hogy állhatott össze a tisztaszellőhegyi betyárokkal? Nem kicsiny vétség ez, de vajon igaz-e?

Üzent azonnal a katonai felügyelőért, Huang Hszinért, hogy induljon azonnal Tisztaszellő városába.

Ez a Huang Hszin igen járatos volt a hadi művészetekben, és mert igen nagy volt a tekintélye Csingcsouban, úgy is nevezték, hogy Háromhegy Ura. A Csingcsou hatósága alatt levő területen volt ugyanis három gonosz hírű hegy: a Tisztaszellőhegy az első, a másik a Kétsárkányhegy, a harmadik pedig a Barackvirághegy, rablók, betyárok menedéke mind a három. Huang Hszin nagy fennhéjzásában nevezte el magát a Háromhegy Urának, mert azzal dicsekedett, hogy egyhamar kézre keríti mind a három az összes betyárokat.

Átvevén a parancsot a mandarintól, Huang Hszin kiválasztott maga mellé ötven markos katonát, páncélt öltött, lovára pattant, s felkötve halált osztó kardját, vágatott még az éjjel Tisztaszellő Várába, Liu Kaóhoz. A mandarin már jött elébe, hogy nagy szívességgel tessék eljárnak a hátsó szobákba, s az üdvözlés után bort, lakomát hozatott. Jól tartotta persze a vitézeket is. Aztán előhozatta Jókorjött Esőt.

– Nincs is szükség kihallgatásra! – intett Huang Hszin. – Még az éjjel ácsoljátok össze a rabszállító szekeret s dugjátok bele ezt a fickót!

Nyomban vörös selymet tekertek Jókorjött Eső fejére, abba papírzászlót tűztek azzal a felírással: „Csang Szan, a jüncseni tigris, a tisztaszellőhegyi rablók vezére.”

Jókorjött Eső már nem is tiltakozott, hagyta, hogy csináljanak vele, amit akarnak.

– Tudja Hua Jung – fordult Huang Hszin Liu Kaóhoz –, hogy elfogattad ezt a Csang Szant?

– A második őrség idején kerítettük kézre – vigyorgott elégedetten a mandarin –, s rögtön elrejtettük itt a házban. Hua Jung azt hiszi, hogy megmenekült, ül otthon gyanútlanul.

– No, akkor könnyű dolgunk lesz! Rendezz holnap egy nagy lakomát a főhivatali csarnokban, de álljanak készen lesben vagy negyvenen-ötvenen. Én meg elmegyek Hua Jung házához, és meghívom őt, mondván: „Mu-zsung mandarin úr hírére vette, hogy nem értetek egyet, te meg a polgári hatóság, elküldött engem, hogy egy kis bor mellett lelketekre beszéljek.” Amint becsaltuk őt a lakomára, ha földhöz vágom a csészém, az lesz a jel, akkor tegyétek rá a kezeteiket. Viszem aztán be őt is a tartományba. No, mit gondolsz erről?

– Messzetekintő elmével rendelkezel, nagyuram! – állapította meg Liu Kao elragadtatással. – Olyan ez, mint amikor már cseberben a teknőc, kézzel is kiveheti az ember!

Így állapotok meg aznap éjjel a haditervben. Másnap meg a hivatali épületben bal- és jobboldalt a függönyök mögött lesbe állították a katonákat, a csarnokban magában pedig megterítették lakomára. Reggeli után Huang Hszin lóra ült, és két-három kíséreléssel ment Hua Junghoz.

– Mit akarnak? – kérdezte Kis Generális a vendéget bejelentő katonát.

– Csak annyit mondtak, hogy Huang felügyelő úr óhajtja tiszteletét tenni.

Kis Generális a vendég elé sietett. Huang Hszin leszállt lováról, s amint a házigazda bevezette a

csarnokba és tisztelegtek egymás előtt, helyet foglalt.

– Mi ügyben jöttél, felügyelő uram? - kérdezte Kis Generális.

– A tartományi mandarin parancsolta meg, mondván: „Tisztaszellő Várában valami összeütközés van a katonai meg a polgári mandarin között, nem tudom, miért. Attól tartok, hogy közügy válik az egyéni ellenségeskedésből, ezért elküldelek hozzájuk, hogy asztal mellett barátságosan beszélj a lelkükre.” Már vár is a lakoma minket a csarnokban, csak te hiányzol még, hogy elgyere.

– Nincs énnekem semmi bajom Liu Kaóval – mosolyodott el Kis Generális. – Hiszen a felettesem is volna! Csak éppen mindig hibát keres bennem! Nem gondoltam volna, hogy a tartományi mandarin őuraságát is felriogatja velem, meg téged is idefáraszt, felügyelő uram! Nem is tudom, hogyan tegyem ezt jóvá!

– A tartományi mandarin csak téged tart embernek! – súgta oda Huang Hszin. – Ha kardra, fegyverre kerül a dolog, mi hasznát venni neki, egy polgári mandarinnak? Bízd csak rám a dolgot!

– Hálásan köszönöm túlaradó jóságodat, felügyelő uram – hálálkodott Kis Generális. Azzal lóra kaptak mind a ketten, és mentek a lakomára. Huang Hszin kézen fogva vezette Hua Jungot a csarnokba. Liu Kao már várta őket. Letelepődtek. Huang Hszin bort parancsolt. Kis Generális lovát közben elvezették, de a kaput is becsukták, ő azonban nem sejtett semmit. Huang Hszint magafajta becsületes katonának gondolta, minden gonosz szándék nélkül valónak.

– A tartományi mandarin úr – fordult Huang Hszin, csészével a kezében, először Liu Kaóhoz –, tudomást szerezvén arról, hogy egyenletlenség van közöttetek, igen aggódik szívében. Elküldött hát engem, hogy beszéljek a fejetekkel. Remélem, válaszotokkal a felséges udvar meg lesz elégedve, s ha újra akad ilyesmi, el tudjátok majd intézni magatok között.

– Én, együgyű kis hivatalnok forgatta a szemét Liu Kao csak éppen hogy valami keveset értek a törvényekhez, de az igazán nem való, ilyen aggodalomba keverni a tartományi mandarin úr őkegyelmességét. Nem volt miközöttünk semmi vita, összetűzés, valami külső ember ferdíthette el így a dolgot.

– Remek! – kacagott Huang Hszin, majd a második pohárral Kis Generális felé fordult: – Ha Liu Kao úr így mondja, akkor valószínűleg valami henyélő fecsegő kelthette ezt a hírt! Hadd kínáljalak meg a pohárral!

Kis Generális átvette a csészt, és felhajtotta.

– Kegyeskedjék most a csészt, felügyelő uram, fenéig üríteni, fáradsága fejében! – emelt fel egy csészt vigyorogva Liu Kao.

Huang Hszin elfogadta a csészt s körülpillantott. Csendben tíz-húsz katona lépett négy felől a csarnokba. Földhöz vágta a boroscsészt. Kétoldalt a függönyök mögül hangos harci kiáltással rontott elő negyven-ötven markos katona, s Kis Generálist letelepítették.

– Kötözzétek meg! – parancsolta a felügyelő.

– Mit vétettem? – küszködött elfúló hangon a megtámadott.

– Még te mersz kiáltani? – kacagott Huang Hszin. – Hát az nem vétek, hogy összejátszván a Tisztaszellőhegy rablóival, fellázadtál a felséges udvar ellen? Köszönd régebbi jóhírednek, hogy nem fogattam el a családodat is!

– Bizonyítsd be! – kiáltotta Kis Generális.

– Még bizonyítékot adjak neked? Nem művelek én veled semmi igaztalanságot, megmutatom én neked mindjárt azt a valóságos rablót, akit rejtegettél. Őrség! Hozzátok elő!

Begördült a csarnok elé a rabszállító szekér, papírzászlóval, benne a vörös fejkendős rabbal. Kis Generális, amint meglátta barátját, csak bámulta hitetlen szemmel, tátott szájjal, a szó is megakadt a torkán.

– Én különben bele se ártottam magam, a vádlód Liu Kao úr!

– Nem igaz! – kiáltotta kétségbeesetten Kis Generális. – A rokonom ő, Jüncsenből, erőszakkal akarta csak megtenni rablónak! De majd a felsőbb hatóság előtt tisztázzuk a dolgot!

– Ha neked is ez a véleményed, akkor beviszlek benneteket a tartományi székhelyre, ott majd tisztázhatod magad! – mondta Huang Hszin, azzal egy század katonát kért Liu Kao-tól a foglyok kíséretére.

– Elfogattál, felügyelő uram – fordult Kis Generális nagy haraggal Huang Hszinhez –, de majd az udvar előtt elvállik, melyikőnknek van igaza! Tekintsd, hogy én is katona vagyok, akárcsak te, hadd üljek a rabszállító szekérbe így, vitézi ruhában!

– Azt lehet. Jön velünk különben Liu Kao úr is, hogy tisztán láthassunk az ügyben, nehogy méltatlanul tegyünk kárt valakiben.

Huang Hszin és Liu Kao lóra pattant, a felügyelő ötven embere közrefogta a rabszállító szekeret, felsorakozott a kísérő század, és elindultak Csingcsou felé.

Mit hozott a sors?

*Tűzvész fergetegében pusztulnak százával házak, emberek,
Csatabárd s kardok éle irt ki ezerszám nyomorult életeket.*

Mert hát

*Bajba jutsz, hogyha bajt keressz, ne csodáld hát,
Másnak ha ártsz és te látod végül kárát.*

Hogy aztán hogy s miképp menekült meg Jókorjött Eső, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCHARMADIK FEJEZET

amelyben Háromhegy Ura nagy viadalba keveredik

Csingcsou útján,

Mennydörgés Tüze pedig éjjel bolyong a feldúlt

házak között

Ott tartottunk, hogy Huang Hszin felpattant lovára, kezébe ragadva kardját, a Sír Kapuját. Liu Kao úr is lóra szállt, harci öltözékben, kétágú szigonyát szorongatva. A száznegyven, százötven katona mindegyike bojtos lándzsát, buzogányt, füttykőst markolt, rövid tört, éles kardot kötött. Megdördültek kétszer a dobok, megkondultak egyszer a gongok, s vitték Jókorjött Esőt Kis Generálissal Csingcsou felé. Elhagyta már a menet Tisztaszellő városát. Alig mentek harmincnegyven mérföldet, egy nagy erdőt pillantottak meg maguk előtt. Ahogy egy hegyszoroshoz értek, az egyik elől menetelő katona felkiáltott:

– Ott, a fák között leselkedik valaki! – mutatott arrafelé. Megállt a sereg.

– Miért nem mentek? – kiáltott Huang Hszin, lova hátáról.

– Az erdőből les ránk valaki! – felelték a katonák.

– Ne ügyeljete rá! Előre! – parancsolta a vezér.

Ahogy azonban beértek az erdőbe, húsz-harminc hatalmas gong dördült meg egyszerre. A katonáknak inukba szállt a bátorságuk. Már menekültek volna.

– Megálljatok! – kiáltott rájuk harsányan Huang Hszin. – Sorakozz! Te meg, Liu úr, vigyázz a foglyokra!

– Csak az ég mentsen meg minden bajtól! – fohászzkodott Liu úr halálos félelmében. – Ajjajaj! Mentsetek meg, százezer *szutrá-k* meg összes buddhák! – Olyan is volt az arca az ijedségtől, akár a jóféle tök, hol elkékült, hol elsárgult.

Huang Hszin azonban kemény katona volt, nem ijedt meg az árnyékától. Megcsapkodta lovát, és előrevágtatott. Ahogy azonban körülnézett, hát azt látta, hogy az erdőből négyfelől vagy négyszázöttszáz betyár vonul feléjük csatarendben, hatalmas, öles termetű legények, gonosz képpel, vad pillantásokkal. Fejükön veres turbán, testükön selyemköntös, éles kard az oldalukon, lándzsa a kezükben, s máris körülkerítették seregét. Az erdőből három derék vitéz ugratott elő. Kékbe volt öltözve az egyik, zöldbe a másik, veresbe a harmadik. *Aranyszvasztikás fejkendő* mindhármuk fején, derék kard az oldalukon, lándzsa a kezükben. Elállták az útját. Jen Sun volt a középső, a Selymesszörű Tigris, legelől Kurtalábú Tigris jött, Vang Jing, hátul pedig Fehérképű Ifiúr, Cseng Tien-sou. Odakiáltottak neki:

– Aki utasember, mind álljon meg itten, és fizessen meg háromezer aranypénzt, akkor mehet csak át!

– Hogy nincs bennetek semmi becsület, fickók! – dühöngött Huang Hszin torkaszakadtából. – A Háromhegy Ura áll előttetek!

– Lehetsz te akár tízezer hegy ura is – kiáltotta vissza a három vezér, ahogy jól szemügyre vették –, akkor is megfizeted a vámot, különben tovább nem engedünk!

– Hivatalos ügyben járok, katonai felügyelő vagyok! Hogyan lenne vámra pénzem?

– Lehetsz te nekünk akármicsoda felügyelő! Még ha a császári Csao család valamelyik tagja szerencsétlenné bennünket, a háromezer aranyat az is le kell hogy fizesse! Ha nincs pénzed, állíts kezes, megvárjuk, amíg kiváltod!

– Bitang latrok, hogy merészkedtek így arcátlankodni! – gyúlt haragra. Huang Hszin, és parancsot adott: verjék meg a dobokat, döngessék meg a gongokat. Lovát megcsapdosva, kardját táncoltatva, Selymesszörű Tigrisnek rontott. A három vezér nekiszegezett lándzsával egyszerre várta a támadást. Huang Hszin látta, hogy hárman támadnak ellene, azért is nekik ment, összecsapott velük vagy tízszer, de hiába, nem bírt egymaga hármuk ellen. Sőt, hogy Liu Kaót is körülfojták, előremenni nem tudott, s látva, hogy rosszul üt ki a helyzet, már futásra vette volna a dolgot. Félvén, hogy foglyul ejtik, és csorba esik vitézi hírnevén, nagy dobogással mégis visszafelé fordította lovát és menekült. A három vezér nekiszegezett lándzsával utána. Huang Hszin azonban, odahagyva seregét, nekieresztett kantárszárral visszavágtatott Tisztaszellő városába.

A sereg, látván, hogy vezérük megfutott, rémült kiáltozással hagyta ott a rabszállító szekeret, s menekült a négy égtáj felé. Liu Kao is, látván a végveszélyt, rávert volna már lovára, hogy meneküljön. De éppen mikor ugrott volna már a ló, egy betyár hurkot vetett a nyakába. Felfordult a paripa, maga alá temette lovasát. A betyárok rárohantak Liu Kaóra, s felnyitották a rabszállító szekereket. Kis Generális már kitört a ketrecből, amelybe zárták, leszaggatta kötelékeit, s rohant szétverni a másik szekeret, hogy kiszabadítsa Jókorjött Esőt is. A betyárok *lerángatták a ruhát Liu Kaóról*, és nagy sebten Jókorjött Esőre adták. Felültették az elfogott mandarin lovára, s kísérték fel a várba. A három vezér meg, Kis Generálissal együtt, közrefogta az anyaszült meztelenre vetkőztetett mandarint, és úgy indult hazafelé.

Az történt, hogy a három vezér, mivel nem kapott hírt Jókorjött Esőről, beküldte a városba néhány ügyes emberét. Azok a városban puhatolózva, meghallották, hogyan beszélnek az emberek: „Arra a jelre, amikor Huang Hszin felügyelő földhöz vágta csészejét, megfogták Kis Generálist, Jókorjött Esővel együtt rabszekérbe ültették, és viszik őket Csingszouba.” Mikor a három vezér ezt meghallotta, rögtön lóra ültek, s rohantak az embereikkel az országútra, hogy elibük álljanak, a mellékutakra is őrszemeket állítottak. Így mentették meg a két jó vitézt, és fogták el Liu Kaót.

Éjjel értek fel a hegyre, a második őrség körül járt az idő. Összegyűltek valamennyien a tanácskozási csarnokban. Jókorjött Esőt és Kis Generálist a középre ültették, a három vezér velük szemben foglalt helyet. Bort és ételt hoztak, falatozni kezdtek.

– Fiacskáim – adta ki a parancsot népének Selymesszörű Tigris –, egyék-igyék mindenki kedve szerint!

– Nem is tudnám, hogy viszonzzam nagy jószágokat – hálálkodott Kis Generális a három vezér előtt –, hogy ti, három bajnok, megmentettétek életemet bátyátokéval együtt, s bosszút álltatok helyettünk. Feleségem és húgom azonban még a városban maradt. Félek, Huang Hszin elfogatja őket! Hogyan lehetne őket megmenteni?

– Ne aggódj, parancsnok uram – nyugtatta meg a fővezér –, nem mer Huang Hszin hitvesedhez nyúlni. Ha meg mégis fogságba akarná vetni, csak ezen az úton kell elhaladnia. Holnap pedig öcséimmal együtt lemegyünk a hegyről, és felhozzuk ide húgoddal együtt.

Rögtön menesztett is egy betyárt, hogy induljon a városba, kémlelje ki, mi történik Hua Jung háza táján. Kis Generális meghatva mondott köszönetet.

– Hozzátok elibém Liu Kaót! – rendelkezett Jókorjött Eső.

– Kössétek a vezéri oszlophoz – rendelkezett a fővezér –, hadd vágjuk ki a szívét, hasítsuk ki máját bátyánk örömére!

– Magam kezével hasítom ki a bitangot! – kiáltott fel Kis Generális.

– Te bitang! – förmedt rá Jókorjött Eső Liu Kaóra. – Nem tettem volna neked semmi rosszat, mert nem volt köztünk semmi viszály, miért adtál hitelt ostoba asszonyodnak? Miért akartál ártani nekem? Mit tudsz most mondani, hogy a kezünk között vagy?

– Mire való ez a faggatás, bátyám? – vágott közbe Kis Generális. Egyetlen vágással felhasította a mandarin mellkasát, s kitépve szívét, letette Jókorjött Eső elé. A betyárok eltakarították a holttestet.

– Megöltük hát ezt a harács, bitang gazembert – mondta Jókorjött Eső –, de él még az a szajha felesége, nem elégült ki még haragom!

– Légy nyugton, bátyám – mondta Kurtalábú Tigris csendesen, holnap lemegyek érte, de most aztán engedd át nekem saját használatra!

– Nagyot derültek ezen a vitézek. A borozgatás végeztével nyugovóra tért mindenki, másnap reggel aztán tanácsot ültek, hogyan vegyék meg Tisztaszellő városát.

– Sokat nyargalásztatok tegnap, fiacskáim – döntötte el a fővezér pihenjünk ma, nem késünk el vele holnap reggel se.

– Úgy látom én is, hogy igazad van! – helyeselt Jókorjött Eső. – Pihenjenek meg az emberek, erősödjenek meg a lovak, nem sürgős a dolog.

Azt most nem beszélem el, hogyan készült fel a támadásra a betyárok serege. Arról szólok inkább, hogy Huang amint visszatért sebes vágatában Tisztaszellő városa várába, azon módon fellármázta a katonaságot, s szigorú őrséget rendelt a falakra mindenfelé. Utána hosszú levelet írt a történekről, s két emberrel nyargalvást küldte Mu-zsung mandarinhoz Csingcsouba. A mandarin, megtudván, milyen sürgős az ügy, nyomban még az éjjel hivatalába sietett, s elfoglalván helyét, hűledezve olvasta a levelet. Csak ennyi állt benne:

Hua Jung fellázadván, összeszövetkezett Tisztaszellőhegy betyáraival, Tisztaszellő Erőssége nem védhető már! Sürgős a veszély, küldjétek jó vezért a vidék védelmére!

A mandarin meghökkenésében tüstént elküldött egy embert Csin Ming ezredesért, a tartomány katonai parancsnokáért, hogy azonnal jöjjön megtanácskozni a súlyos hadi helyzetet. A parancsnok a hegy mögül, Kajcsouból származott. Hirtelen, hamar lobbanó ember volt, szava, akár a mennydörgés, azért is hívták csak Mennydörgés Tüzének. Katonák, tiszték voltak ősei véges-végig. Farkasfogú buzogányát ha emelte, nem bírt vele bátorságban tízezer férfi sem. Ahogy meghallotta az üzenetet, sietett a mandarinhoz. Az üdvözlések után a mandarin szóltanul nyújtotta át Huang Hszin levelét.

– Igen elpimaszodtak már ezek a *veres kobakú rablók!* – kiáltotta dühösen Mennydörgés Tüze. – Ne aggódj, hercegem! Akármilyen tehetetlen is vagyok, csak elindulok a sereggel, s ne is láss többé, ha nem kerítem kézre őket!

– Ha késlekedsz a sereggel, meglehet, hogy a város a kezükbe kerül!

– Hogy is mernék késlekedni? Még az éjjel riadót veretek, s hajnalra indulunk!

A mandarin nagyon megörült ennek. Gyorsan bort, húst, száraz élelmet szedetett össze, hogy

vigyék a várfalon kívül táborozó csapatoknak. Mennydörgés Tüze alig bírt dühével, hogy megtudta Kis Generális lázadását. Dúlva-fúlva ugrott fel lovára, s vágatott hivatalába. Ott összeállított egy lovasszázadot, négy század gyalogost, s elrendelte, hogy azonnal sorakozzanak a városon kívül. A mandarin pedig a várfalon kívüli kolostorban húsosgombócokat főzetett, bort melegített. Minden katona kapott három nagy csésze bort, két húsosgombócot és egy font főtt húst. Amikor éppen elkészültek ezzel, akkor látták, hogy lovasok jönnek a városból nagy vörös hadi zászlóval, amelyre fel volt írva, hogy: „Csin ezredes, a gyalogsági és lovassági erők parancsnoka.” Látta Mu-zsung Jen-ta mandarin, hogy Mennydörgés Tüze teljes fegyverzetben vágat elöl, párja sincs vitéz!

Az ezredes, meglátván a mandarint, ledobta kantárszárát csatlósának, rákiáltott, hogy fogja fegyvereit, leugrott lováról, és tisztelgett a mandarin előtt. Az viszonzta az üdvözlést, és borral kínálta:

– Járj szerencsével, térj vissza mielőbb győzelmi dallal! – mondta neki.

Ágyúdörgés adott jelt az indulásra. Mennydörgés Tüze búcsút vett a mandarintól, felpattant lovára, és elindította a sereget Tisztaszellő Erőssége felé. Délkeletre volt Tisztaszellő városa Csingcsoutól, előbb egyenest délnek haladva megközelítette az út a hegyet, majd pedig a hegy északi oldalán kis ösvényen kellett átkelni.

Tisztaszellőhegyen a lesben álló betyárok persze észrevették a sereg közeledtét, s szaladtak jelentést tenni. A jó vitézek fenn a táborban éppen azon tanakodtak, hogyan vegyék meg Tisztaszellő Erősségét, amikor jelentették:

– Jön Mennydörgés Tüze nagy sereggel!

Megrettenve néztek egymásra, de Kis Generális megszólalt:

– Ne féljetek egy cseppet sem, vitéz társaim! „Ha veszélyben a vitéz, ördöggel is szembenéz!” – így van ez régtől. Egyenek, igyanak csak a betyárok bőven, aztán bízzatok rám a többit: előbb erővel, aztán meg csellel... így meg így, jó lesz?

– Remek terv! – hagyta helyben Jókorjött Eső. – Így teszünk. – Ők ketten ki is dolgozták a haditervet, és meghagyták sorra a betyároknak, hogy készüljenek fel. Kis Generális kiválasztott magának egy jó paripát, vértet, íjat, lándzsát, s várta, mikor jó el az ideje.

Mennydörgés Tüze elvezette seregét Tisztaszellőhegy alá, s ott, a hegytől vagy tíz mérföldnyire, elsáncolta magát. Másnap, az ötödik őrség idejére reggelit főzetett, jóllakatta katonáit. Aztán elsüttette az ágyút, és elindult a sereggel fel a hegynek. Ott kikeresett egy tágas, szabad térséget, hadirendbe állította seregét, és megverette a dobokat. Mennydörgő gongszó felelt rá a hegyről, s vágató lovasok bukkantak fel előttük. Mennydörgés Tüze megállította lovát, és megragadta farkasfogú buzogányát. Ahogy jobban megnézte a közeledőket, hát egy csapat lovas betyárral Kis Generális vágatott feléje. Ahogy a hegyoldalba értek, csatarendbe álltak. Kis Generális, magasba emelve lándzsáját, hangos szóval üdvözölte az ezredest, de az rárivallt:

– Hua Jung, tábornokok ivadéka, nemes császári tiszt! Várparancsnok lettél, egész vidéknek parancsoltál, szép fizetést kaptál az országtól, mi hiányzott neked? De te latrokkal álltál össze, fellázadtál a császár ellen! Azért jöttem, hogy elfogjalak! Ha leszállsz lovadról s megadod magad, talán elkerülöd, hogy kezed-lábad börtönben rohadjon!

– Hallgass ide, ezredes uram! – nevetett Kis Generális. – Mit gondolsz, mért lázadtam fel a felséges udvar ellen? Liu Kao, az a gazember, gonosz indulatában hivatalos hatalmával akarta kitölteni rajtam aljas bosszúját, úgy, hogy ha volt is családom, oda nem menekülhettem, ha volt is hazám, menedéket benne nem leltem, ide kellett szöknöm, hogy megmenekülhessek! Vizsgáld meg

ügyemet, ezredes uram, és adj menedéket!

– Ha nem szállsz le lovadról, és nem adod meg magad kényre-kegyre – kiáltotta dühösen Mennydörgés Tüze –, mit várhassak akkor tőled? Virágos szavaiddal, fortélyos beszédeddel csak a sereget bujtogatnád, ugye? – s kiadta a parancsot, hogy doboljanak riadót, s ezzel megforgatva feje fölött farkasfogú buzogányát, nekirontott Kis Generálisnak.

– Hej, Mennydörgés Tüze! – nevetett tovább ellenfele. – Nem ismersz könyörületet a jóra való emberrel szemben? Megemlékezvén főtiszt voltodról, gondolhatod, hogy igen tartok tőled!

Azzal nekieresztve lovát, előrecsapott lándzsával rontott az ezredesnek. Összecsapott a két bajnok negyvenszer-ötvenszer, de csak nem győzött egyikük sem, nem maradt alul egyikük sem. Kis Generális a sok összecsapás után félreugratta lovát, s elvágatott le a hegyen egy kis ösvényen. Mennydörgés Tüze teljes dühével utána. Kis Generális egyszerre csak a nyeregkarikára akasztotta lándzsáját, kantárszárát a nyereggombra vetette, megmarkolta baljával íját, jobbával pedig nyilat húzott elő. Megfeszült az íj, ahogy Kis Generális hátrafordult a nyeregben, elsuhant a vessző, egyenest az ezredes fejének. Leverte sisakjáról a veres bokkrétát. Megrettent Mennydörgés Tüze a figyelmeztető lövésre, nem mert már tovább menni. Visszafordította lovát, neki a betyárok seregének, fel a hegyre. Kis Generális másik útra vágott át közben, visszavágatott a táborba.

„Milyen arcátlan ez a pimasz lator!” – dühöngött magában az ezredes, ellenfele elmenekültén. Megverette a dobokat, gongokat, s elindult fel a hegynek. Katonái hadirendben, hangos harci kiáltásokkal rohanták meg a hegyet, elől a gyalogosok. Három hegyen haladtak már át, amikor a hegyről egyszerre csak fatörzsek, *ágyúgolyók*, szurkos fazekak, olvasztott ólom zúdult a nyakuk közé. Negyven-ötven ember elesett, a többi kénytelen volt visszavonulni. Mennydörgés Tüze tajtékozott haragjában. Körbe vezette seregét a hegyen, hogy másik utat keressen felfelé. Jártak körbe a hegyen úgy délig, amikor a nyugatra eső hegyen gongok zengése közben veres zászlós sereg bukkant ki az erdőből. Az ezredes arrafelé fordította lovát, és nekik vágatott, amikor egyszerre elhallgattak a gongok, eltűntek a zászlók. Az út sem volt rendes országút, csak a cserjésbe vágott ösvény, ez is bedöntve fákkal, keresztül-kasul, úgy, hogy nem lehetett menni rajta.

Mennydörgés Tüze éppen parancsot adott, hogy tisztítsák meg az utat, amikor jelentette egyik katonája:

– A keleti hegyről gongszó hallatszik, veres zászlós sereg közeleg.

Az ezredes vágatva rohant át seregével a keleti hegyre, de már elhallgattak a gongok, nem voltak a zászlók semerre. Kereste megint az utat mindenfelé, de az ösvények erre is mindenfelé el voltak torlaszolva fatörzsekkel.

– Gongszó hallatszik a nyugati hegyről! – jelentette ismét az egyik őrszem. – Jönnek megint a veres zászlók!

Mennydörgés Tüze megcsapkodta lovát, és most arra vágatott serege élén, de az ellenség megint csak eltűnt, mintha föld nyelte volna el. Az ezredes fogát csikorgatta tehetetlen dühében. Amint ott dült-fült a nyugati hegy oldalában, a keleti hegyről megint dübörgő gongszó remegtette meg a földet. Hamar neki a sereggel, vágattak oda lélekszakadva – sehol senki. Mennydörgés Tüzének a keblét csak úgy feszítette a harag, hajtotta embereit, hogy keressenek utat, amikor megint a nyugati hegyről hallatszott harci lárma. Egekig hányt a ezredes tehetetlen dühe, s megint visszafordult seregével, de ahogy odaért s körülnézett a hegyről, nem talált megint senkit. Most már kétoldalt indította el seregét a hegyek oldalában, úgy kerestette velük az utat.

– Nem jó út ez egyik se – szólalt meg egy katona a seregből. – Délkeletnek van az országút, azon lehet csak feljutni a hegyre. Arra kéne menni, mert még elveszünk itt a nagy keresgélésben.

– Ha arra visz az út – kiáltotta az ezredes –, még az éjjel elérjük őket! – Nekiindította a sereget délkeletnek.

Estére hajlott már az idő, elfáradtak az emberek is, a lovak is az összevissza menetelésben. A következő hegy lábához érve, már éppen táborot vertek volna, hogy vacsorát főzzenek, amikor fáklyák lobbantak fel a hegytetőn, s gongszó hallatszott. Mennydörgés Tüze féktelen dühében negyven-ötven lovassal nekivágott a hegynek. A fák közül nyílzápor vágott középük, többen sebet kaptak. Az ezredes mit tehetett egyebet, visszafordította lovát, s kiadta a parancsot, hogy főzzék csak a vacsorát. Éppen megrakták a tüzet, amikor a hegyen ismét vagy nyolcvan-kilencven fáklya tüze ütötte meg szemüket, s süvöltő szél támadt. Az ezredes éppen rohamra vezényelte volna seregét arrafelé, de a fáklyák egyszerre kialudtak. Fent volt ugyan a hold, de felhők borították az eget, sötét volt teljesen. Mennydörgés Tüze alig bírt dühével, fáklyákat gyújtatott katonáival, és lángba borította az erdőt. A közeli hegytorokból most furulyaszó sirt fel. Nekiérsztette lovát, és arrafelé vágatott, s a hegy tetején Kis Generálist pillantotta meg, amint tíz-egynéhány fáklya fényénél vidáman borozgatott Jókorjött Esővel. Az ezredes, tehetetlen dühében, megállította lovát, és így átkozódott.

– Ne bosszankodj, ezredes uram! – kiáltotta le nevetve neki Kis Generális. – Menj csak, fűjd ki magad, holnap majd megmérkőzünk életre-halálra!

– Gyere le, lázadó bitang! – kiáltotta dühösen Mennydörgés Tüze. – Végzek én veled, ha kell, akár háromszáz menetben is!

– Ezredes uram, igen fáradt lehetsz már – gúnyolódott tovább ellenfele –, nem kerülne sokba, hogy erőt vegyek rajtad! Menj csak vissza szépen, hajnalban feljöhetsz!

Az ezredes tehetetlenül átkozódott tovább. Nekivágott volna a hegynek, de tartott Kis Generális nyilaitól, ezért csak lenn maradt. Ahogy így szitkozódott, egyszerre csak hallja, hogy emberei között nagy a riadalom. Vágatott vissza sebesen hozzájuk, hát a hegyoldalból gyújtó nyilak, tüzes golyók zúdultak serege közepébe. Hátuk mögül a sötétből vagy húsz-harminc betyár lőtte őket egy csapatban. A lovak és az emberek rémült kiáltozással rohantak a közeli hegyszakadékba az irgalmatlan nyílzápor elől. A harmadik őrségváltás körül járhatott az idő. De alighogy menedéket találtak ott a pusztító tűz elől, keserves jajveszékésbe törtek ki egyszerre megint: a szakadékban óriási víztömeg zúdult le rájuk. Az áradó hegyi patakban kétségbeesetten küszködtek az emberek és a lovak. Amelyik fel tudott vergődni a partra, azt a betyárok fogós csáklyákkal kerítették kézre, s vitték fel magukkal a hegyre, de amelyik nem jutott ki a szakadékból, az ottveszett a vízben mind.

Mennydörgés Tüze úgy érezte, a dühtől menten megpattan a koponyája. Egy kis ösvényt pillantott meg oldalvást. Arrafelé teajotta lovát, nekiindult a hegynek. Negyven-ötven lépésre érhetett csak lova, amikor lovasával együtt belebukfencezett egy mély verembe. Ötven-hatvan lesben álló fogós csáklya nyúlt utána abban a pillanatban, és húzták ki a veremből. Lerángatták róla ruháit, vértjét, fegyvereit, megkötözték, kihúzták lovát is, s vitték fel Tisztaszellő táborába.

Kis Generális és Jókorjött Eső tervezte ki ezt a csapdát: hol keletnek, hol nyugatnak küldték a betyárokat, hogy erre-arra csalogassák, kifárasszák Mennydörgés Tüze seregét, amíg azok a végén teljesen össze nem zavarodnak. Földdel rakott zsákokkal meg elzárták két patak vizét, s megvárva az éjjelt, a sereget a patakmederbe hajtották, a vizet rájuk eresztették. A sebesen rohanó áradat végzett azután a haddal. Tudjátok, hogy az ezredes ötszáz embert hozott magával. Ezek nagyobb része ott fulladt az árvízben. Elevenen fogságba esett százhatvan-százhetven ember. Zsákmányoltak vagy hatvan-nyolcvan jó paripát is. Egy ember se került haza a seregből, s tetejébe elfogták Mennydörgés Tüzét is.

Mire a betyárok a fogoly vezérrel megérkeztek a várba, világosodni kezdett már az ég. Helyet,

foglalt az öt jó vitéz a tanácskozócsarnokban. A betyárok elébük hurcolták a gúzsba kötött Mennydörgés Tüzét. Kis Generális nyomban felugrott, maga oldotta meg kötelékeit, s felvezetvén a csarnokba, tisztelettel leborult előtte.

Az ezredes csodálkozva viszonzta az üdvözlést.

– Mit üdvözöltök? – mondta. – Foglyotok vagyok, vágjatok darabokra.

– Bocsánatodért esdeklünk – felelte Kis Generális térden állva. – Betyárjaink nem ismerték fel tisztelt személyedet, tévedésből ejtettek fogságba! – Hímzett brokátköntöst hozott elő, és ráadta az ezredesre.

– Kik ezek a derék vitézek, ezek a vezérek? – kérdezte tőle Mennydörgés Tüze.

– Ez itten bátyám, a Jüncseingbe való Szung Csiang, a jegyző. Ez a három vitéz pedig a vár három vezére: Jen Sun, Vang Jing és Cseng Tien-sou.

– Őket már ismerem, de nem Szung jegyző úr-e az a Szung Kung-ming, akit Santungban csak Jókorjött Esőnek neveznek?

– De bizony, én vagyok – bólintott Jókorjött Eső. Mennydörgés Tüze sietve leborult előtte:

– Hallom régóta híredet, igazság bajnoka! Nem is reméltem, hogy egyszer találkozunk!

Jókorjött Eső sietve viszonzta az üdvözlést.

– Mi történt nagybecsű lábaddal, bátyám? – kérdezte az ezredes, látván, milyen nehezen mozog. Jókorjött Eső elmondta neki útját Jüncseingből, egészen addig, hogy Liu Kao megverette.

– Most már értek mindent! – rázta fejét dühösen Mennydörgés Tüze. – Meg is mondom a mandarin öhercegségének, ha visszamegyek!

Selymesszörű Tigris azonban tartóztatta még, hogy maradjon náluk pár napot. Juhot vágatott, lovat öletett, nagy lakomát csapott a tiszteletére. A foglyokat elzárták a várba, de bort, pecsenyét adatott azoknak is. Mennydörgés Tüze felhajtott pár csésze bort, de aztán felállt:

– Nemes bajnokok! – kezdte. – Ha ilyen jó szívvel voltatok hozzám, s meghagytátok életemet, adjátok vissza sisakom, vértem, lovam, fegyverem, hadd menjek vissza Csingcsouba.

– Rosszul tudod! – tiltakozott Selymesszörű Tigris. – Az az ötszáz ember, ló, amivel Csingcsouból indultál, mind odaveszett, hogy mehetnél vissza? Gondolod, hogy Mu-zsung herceg nem részesítene kemény büntetésben? Jobb lenne, ha itt maradnál valameddig vadon hegyeink közt, szerény táborunkban. Nem jó ez a legelő lovadnak? Nem lennél te is bujdosóvá közöttünk? Osztoznánk veled aranyban, ezüstben, drága köntösökben, nem kellene rettegned hatalmasok kényétől-kedvétől.

– Amíg élek, a császári Szung-házé vagyok, övük lesz lelkeim is, ha meghalok! A császár tett meg engem a tartomány katonáinak fejevé, ő nevezett ki ezredessé érdememen felül, hogy válhatnék hát rabló lázadóvá? Öljetek meg, ha akartok, de ebből nem engedek!

– Csillapuljék haragod, bátyám! – állította meg Kis Generális. – Hallgasd meg egy szavam: császári főtisztok sarja volnék én is, mégis, mit tehettem, csak ide kerültem! De ha nem akarsz közibünk állni, bujdosó lenni, nem áll utadba senki! Várd meg azért, míg a lakomát bevégezzük, visszahozom akkor fegyvered, páncéled, lovad, vitézi köntösöd, visszakapsz mindent! Az ezredes

azonban sehogy sem akart maradni.

– Egész nap, egész éjjel csak fárasztottad magad – folytatta Kis Generális a rábeszélést –, alig állsz a lábadon! Lovad még nem is evett, hogy vigyen haza éhesen?

– Igaz is – látta be Mennydörgés Tüze s leült. Folytatták a lakomázást. Sorra kínálta őt az öt vezér, emelgették a boroscsészéket evés után. Fáradt volt az ezredes nagyon, meg nem is állta meg a nagy kínálgatást, leitta magát alaposan. Hátravitték, ágyba fektették, a vitézek pedig dolguk után láttak.

Aludt Mennydörgés Tüze egészen a sárkány órájáig, akkor józanodott csak ki. Nagy fűgén felugrott, mosakodott, száját öblítet-e, s már indult is volna le a hegyről.

– Reggelizzél még velünk, ezredes uram! – tartóztatták a jó vitézek –, el is kísérünk azután.

Mennydörgés Tüzének azonban már igen mehetnékje volt. Megterítették hát nagy sebten, jól tartották étellel-itallal, aztán előhozták sisakját, vértjét, köntösét, és ráadták. Akkor elővezették lovát. Felugrott rá, kezébe kapta farkasfogú buzogányát, és elindult. Az öt jó vitéz elkísérte a hegy lábáig, ott búcsút vettek tőle. Mennydörgés Tüze nekivágott az útnak Csingcsou felé. Tíz mérföldnyi út után, úgy a kígyó órája körül, kavargó füstöt látott meg a távolban, de sehohly embert. Aggodalom fogta el. Amint a város falaihoz ért, megdöbbenve látta, hogy az a több száz ház, ami ott állt volt a falakon kívül, mind felégetve, puszta rom. A nagy romhalmaz közt megégett halottak, férfiak, nők heverték szerteszét, számlálni se lehetett őket. Nagy megdöbbenéssel léptetett át a romokon a város kapujához. Nagyot kiáltott, hogy nyissanak kaput, mert látta, hogy fel van vonva a csapóhíd, a falak megrakva katonákkal, zászlókkal, ágyúkkal, famozsarakkal.

– Engedjétek le a hidat – kiáltott fel, megállítva lovát –, hadd mehessek be!

Meglátták a városfalakról, de csak dobszó felelt, harci kiáltás harsant.

– Én vagyok Csin Ming ezredes – kiáltotta újból –, mért nem engedtek be?

A mellvéd mögött Mu-zsung herceg alakja bukkant fel.

– Lázadó lator! – kiáltott rá szitkozódva. – Nincs benned semmi szégyen? Tegnap éjjel hadat vezettél a város ellen, halomra öldösted az ártatlan népet, felégetted házaikat, s most még idejössz, álnokul bebocsáttatásért kérekedve? Jól bánt veled a magas udvar végig, hogy követhettél el, te bitang, ekkora aljasságot? Jelenttem is már a császárnak magának! Ha kézre kerítlek, tízezer darabra vágatlak!

– Félrevezettek, felséges herceg! – könyörgött Mennydörgés Tüze. – Elvesztettem seregemet, a rablók el is fogtak, most szabadultam csak! Hogy támadhattam volna a városra tegnap éjjel?

– Hogyne ismertük volna meg lovadat, fegyveredet, sisakodat? Világos világra láttak az emberek innét a falról, hogyan vezetted öldöklésre, gyújtogatásra a vörös turbános rablókat! Mit hazudozol itten? Ha legyőztek és elfogtak, hogy nem tudott hírt adni abból az ötszáz katonából egy sem? Azt gondolod, ugye, hogy behízelegvén magadat a városba, kimentheted a feleséged? Ma hajnalban leütemeztem a fejét! Itt a feje, ha nem hiszed! – s egy lándzsa végén Mennydörgés Tüze valóban felesége fejét pillantotta meg.

A hirtelen haragú embernek majd meghasadt a szíve. Szólni sem tudott, csak keservesen feljajdult a nagy csapásra. A várfalakról azonban löni kezdték íjjal, számszeríjjal, zuhogtak a nyilak, akár a záporosó, vissza kellett fordulnia. Körülötte még füstölögtek, parázslottak a romok.

Visszafordította hát Mennydörgés Tüze jó paripáját, át az elpusztított házakon, kereste a helyet nagy fájdalomában, ahol békében meghalhatna. Ahogy így emésztette magát, töprengett, tépelődött, lova rátért az útra visszafelé. Alig ment vagy tíz mérföldnyit, amikor az erdőből lovas csapat bukkant elő. Az élen lovagló öt lovas nem volt más, mint Jókörjött Eső, Kis Generális, Selymesszőrű Tigris, Kurtalábú Tigris meg Fehérképű Ifiúr. Mögöttük vagy kétszáz betyár.

– Miért nem tértél vissza Csingcsouba, ezredes uram? – hajolt meg Jókörjött Eső a nyeregben. – Merre tartasz egy szál egyedül?

– Ha tudnám, ki volt az a gazember – káromkodta el magát Mennydörgés Tüze –, akinek az ég fedelet ne adjon, akit a föld hátán ne hordjon, akit vágnának bár tízezer darabra, aki az én képemben megtámadta a várost, leöldöste a népet, elpusztította házaikat, úgy, hogy vége lett feleségemnek is! Nincs most már menedékem sem a földben, sem az égben! Ha rátalálok arra a bitangra, pozdorjává zúzom ezzel a buzogánnyal!

– Csillapuljon haragod, ezredes uram –, szólt nyugodtan Jókörjött Eső. – Tudok valamit, de itt nem beszélhetek. Gyere fel velünk a táborba, majd ott elmondom.

Az úton egy szó sem esett közöttük. A tábor előtti hűsellőhöz érve, leszálltak lovukról és bementek. A betyárok dús lakomára terítettek a tanácskozácsarnokban. Meghívta oda az öt jó vitéz Mennydörgés Tüzét, s hívták, középuitt foglaljon helyet. Ahogy leült, térdre borultak előtte valamennyien. Felugrott ő is, és térdre ereszkedett előttük: Jókörjött Eső kezdte a szót:

– Ne haragudj ránk, ezredes uram. Tegnap, amikor marasztottunk volna, de te sehogys maradtál, én eszeltem ki ezt a tervet; megparancsoltuk egy hozzád hasonló természetű és ábrázatú katonának, hogy öltse magára ruhádat, vértedet, sisakodat, üljön fel lovadra, fogja kezébe farkasfogú buzogányod, és vágtsa a betyárokkal egyenest Csingcsou felé öldökölve, dülva. Selymesszőrű Tigris és Kurtalábú is ott volt ötven emberrel, a feleségedet akarták kiszabadítani. Ezzel az öldökléssel és gyújtogatással a te utadat akartuk elvágni visszafelé. Bocsáss meg nekünk!

Mennydörgés Tüze szívét átdöfte a düh, már neki akart menni Jókörjött Esőnek meg a többi jó vitéznek, de közben meggondolta magát. Először azért, mert így akarták azt a felvilági csillagzatok. Másodsor, mert levették lábáról nagy tiszteletükkel, harmadjára pedig, mert meg kellett hogy gondolja, bír-e velük valamennyiükkel egyszerre. Ezért lenyelte indulatát, és csak ennyit mondott:

– Jó szándékkal tettétek ugyan, bátyám, hogy itt marasztottatok, de elkeserítettétek az életem, halálba küldtétek egyetlen feleségemet!

– Nem is estél volna ilyen halálos bánatba, bátyám, ha ez nem történt volna, ugye? – kérdezte Jókörjött Eső csendesen. – De ha meghalt is a feleséged, én tudom, hogy Hua Jung parancsnoknak van egy húga, igen bölcs, okos leány. Szívesen lennék násznagyod, gazdagon kiházásitanám, hozzád adnám. Mit gondolsz róla?

Mennydörgés Tüze, látván, milyen jó szívvel és nagy tisztelettel vannak hozzá mindnyájan, lassan-lassan megnyugodott szívében, és kezdett hozzájuk hajolni. A többiek pedig most már Jókörjött Esőt ültették a középső székbe, melléje sorrendben Mennydörgés Tüze, Kis Generális s a másik három vitéz foglalt helyet. Nagy zeneszó mellett boroscsészét ragadtak, tanácskozni kezdtek, hogy s mint vegyék be Tisztaszellő Várát.

– Könnyen fog az menni – mondta Mennydörgés Tüze –, ne pazaroljátok rá elméteket. Először is Huang Hszin körül van zárva. Másodsor én voltam mestere a hadi művészetekben, harmadjára meg igen jó barátom. Holnap elmegyek hozzá, ráveszem, hogy engedjen be, aztán rábeszélem, álljon közénk, nyissa meg a várkaput. Kimenthetjük akkor Kis Generális háza népét, elfoghatjuk Liu Kao nyomorult feleségét. Bosszút állhatsz, bátyám, és én is házasodhatom. Jó lesz így?

– Nagy boldogságunkra szolgál, ha ezt véghezviszed, ezredes uram! – mondta nagy örömmel Jókorjött Eső. Szét is széledtek a vitézek, pihenni tértek valamennyien. Másnap reggel, reggeli után fegyverbe öltöztek. Mennydörgés Tüze lóra pattant, s megragadván farkasfogú buzogányát, vágatva indult Tisztaszellő városa felé.

Meséltük már, hogy Huang Hszin, megérkezvén Tisztaszellő városába, riasztotta az egész katonaságot. Őriztette is azóta a falakat, a kapukat éjjel, nappal. Kimenni, csatába bocsátkozni nem mert, csak egy-egy hírszerzőt küldött ki az országútra, de ezek se látták jelét annak, hogy jönne Csingcsouból a felmentő sereg. Az egyik nap aztán jelentették:

– Csin Ming ezredes érkezett lóháton, egymagában. Kéri, nyissunk neki kaput!

Huang Hszin a hír hallatára villámsebessen lóra pattant, és vágatott a városkapuhoz. Ott várt valóban régi bajtársa lóháton, de egyes-egyedül, egyetlen kísérő nélkül. Huang Hszin azonnal kinyitatta a kaput, leeresztette a felvonóhidat, s beengedte Mennydörgés Tüzét. Bevitte nagy tisztelettel a hivatal csarnokába, ott leszálltak lovukról, és üdvözölték egymást.

– Mit keresel erre, ezredes uram, egy szál magadban? – csodálkozott Háromhegy Ura.

Mennydörgés Tüze beszámolt arról, hogyan veszett el serege, aztán így folytatta:

– Szung Kung-ming, a Santung vidéki Jókorjött Eső, bőkezű, nemes lélek, igazságos vitéz. Szövetkezik és ismerkedik az ég alatt minden jó vitézzel, tiszteli, becsüli is mindenki. Találkoztam vele Tisztaszellőhegyen, beálltam én is a seregébe. Neked még feleséged, családod sincsen, hallgass rám, tarts velünk! Mit szenvednéd továbbra is a mandarinok pöffeszkedését?

– Hogyne követnélek, kegyes uram, ha már te is ott vagy? –kiáltotta Huang Hszin. – Arról azonban nem is hallottam még, hogy Jókorjött Eső is a hegyen volna. Honnét került oda?

– Ő az, akit elfogtál a minap! – nevetett Mennydörgés Tüze. – Csang Szan, a jüncsengi tigris! Nem merte megmondani az igazi nevét, mert félt, hogy baja lesz a hatósággal!

– Ha tudtam volna, hogy ő az! – kiáltotta Háromhegy Ura rogyadozó lábakkal. – Ott az úton magam engedtem volna szabadon! Majdhogy kárt nem tettem az életében, mert csak Liu Kao szavára hallgattam, s nem néztem meg magam, hogy is áll a dolog! Mennydörgés Tüze és Háromhegy Ura már éppen felállottak volna, befejezván tanácskozásukat, amikor jelentette egy katona:

– Hadsereg vonul kétfelől is a város ellen, hangos dobszóval, gongokat ütve!

Lóra pattantak mind a ketten, s vágattak fogadni az ellent. A hadseregek csakhamar a városkapuhoz értek, s lám:

*Elfedte a napot a por, mit felverték,
Elborult az ég is gyilkos harci kedvtől,
Rátört a két sereg együtt a városra,
Négy derék vitézzel jövén a hegyekből.*

Hogy aztán Mennydörgés Tüze és Háromhegy Ura hogyan fogadta az ellent, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Tábornok levelet hoz a falusi csapszékbe,
Kis Generális pedig vadludat lő Liangsanban*

Ott tartottunk, hogy Mennydörgés Tüze és Háromhegy Ura, kinézve a kaputoronyból, látták ám, hogy már meg is érkezett a két sereg. Az egyiket Jókorjött Eső és Kis Generális vezette, a másikat Selymesszörű Tigris és Kurtalábú. Százötvennél több emberrel jött mindegyikük. Háromhegy Ura parancsot adott, hogy engedjék le a felvonóhidat, nyissák meg a városkaput, és sietett, hogy fogadja a két sereget. Jókorjött Eső kiadta már a parancsot előre, s nem nyúltak egy ujjal sem a város népéhez, sem a katonákhoz. Nem is támadták meg, csak a déli várat, de ott Liu Kao egész háza népét mind egy szálíg megölték. Kurtalábú Tigris azonban az asszonyt elragadta magának. A betyárok a ház holmiját – aranyat, ezüstöt, kincset, drágaságot – mind szekérre rakták, elhajtották mind a lovat, ökröt, birkát, minden jószágot a mandarin házából. Kis Generális is összeszedte holmiját, vagyonát, szekérre ültette feleségét, hűgát. A város többi népét azonban, nem bántotta senki. Elindultak, most már mind a jó vitézek, zsákmánnyal megrakva, vissza, fel a hegyre, Tisztaszellő táborába.

Várta is már őket Fehérképű Ifiúr a tanácskozóterem előtt. Háromhegy Ura tisztelgett a vezérek, az összes jó vitézek előtt, s helyet mutattak neki Kis Generális mellett. Jókorjött Eső Kis Generális feleségét, hűgát elhelyezte a várban, egy lakásban, hadd pihenjék ki magukat. Liu Kao vagyonát pedig szétszította a betyárok között. Kurtalábú Tigris, persze, már lakásába rejtette az asszonyt, Selymesszörű Tigris azonban megkérdezte:

– Hol van Liu Kao felesége?

– Adjátok már nekem, itt a várban hadd legyen asszonyom! – kérte Kurtalábú.

– Adjuk, hogyan adnánk – mondta Selymesszörű Tigris –, de hozd csak ide, beszédem volna vele.

– Megkérdezném még én is egyről-másról – tette hozzá Jókorjött Eső.

Mit tehetett egyebet Kurtalábú Tigris, kihozta az asszonyt a csarnok elé. Jött is az zokogva, kegyelemért esdekelve.

– Megszabadítottalak én innét jó szívvel, te hitvány néember – rivallt rá Jókorjött Eső –, mivelhogy megemlékeztem arról, hogy főtisztnek a hitvese lennél. Miért fizetted ezt gonoszsággal vissza? Újra itt állsz most előttünk, mint fogoly... mivel mented magad?

– Mire való dolog vallatni ezt a szajhát? – ugrott fel helyéről Selymesszörű Tigris, kirántotta kardját, és kettébe vágta a gonosz asszonyt egyetlen csapással. Kurtalábú Tigris, halva látván az asszonyt, igen megdühödött. Kapta lándzsáját, és viadalra ment volna Selymesszörű Tigrissel, de Jókorjött Eső közójük ugrott.

– Jól tette Selymesszörű Tigris, hogy megölte – szólott. – Láttad, öcsém, hogy menekíttem innét minden erővel, hogy egyesülhessen férjével újra boldogságban, s hát hitszegő módon nem arra bujtotta-e fel férjét, hogy végezzen velem? Ha magadnál tartod, bölcs öcsém, kár származott volna csak abból, nem haszon! Szerzek én mihamar újat, jobbat neked, hogy beteljék szíved gyönyörúsége!

– Gondold meg, öcsém – szólott közbe Selymesszörű Tigris is –, ha nem végzünk vele, ő végzett volna veled előbb-utóbb!

Kurtalábú, hogy így letorkolták, elhallgatott, meg sem mukkant. Selymesszörű Tigris parancsot adott, hogy takarítsák el a holttestet, tüntessék el a vért, és terítsenek lakomára.

Másnap Jókorjött Eső és Háromhegy Ura, mint násznagyok, Selymesszörű Tigris és Fehérképű Ifiúr, mint vőfélyek, összeszerezték a házasságot, megkérték Kis Generális hűgát Mennydörgés Tüze számára. Jókorjött Eső és Selymesszörű Tigris adták a nászajándékot, elrendezték mindent annak rendje és módja szerint. Öt napig tartott a lakodalom. A menyegző után eltelt megint vagy hat-hét nap, amikor megérkezett az egyik felderítő útra küldött betyár, és jelentette:

– Mu-zsung Jen-ta herceg, Csingsou mandarinja, jelentette a császári udvarnak, hogy Kis Generális, Mennydörgés Tüze és Háromhegy Ura lázadókká lettek! Nagy hadsereget kér elfogatásukra s a lázadók megsemmisítésére!

Nyomban összeültek a vezérek tanácskozássra:

– Ez a kicsinyke tábor nem tarthatja magát soká – állapították meg. – Hogy szállhat szembe az ellenséggel, ha az nagy hadsereggel jó, és körbe zár mindenfelől?

– Volna egy tervem szólalt meg Jókorjött Eső –, csak azt nem tudom, találkozik-e szívbeli hajlandóságokkal, vitéz társaim?

– Hadd halljuk – biztatták a többiek –, jó lesz az biztosan.

– Van egy hely délre innét, úgy hívják, hogy liangszani mocsár. Kerülete megvan több mint nyolcszáz mérföld, közepén áll Jüance vára, Liao-er árka. Csao Mennyei Herceg, Toronyhordozó gyűjtött ott maga köré vagy négy-ötezer fegyverest, úr ő arra a vizeken mindenfelé. A császári seregek, ha rablókat üldöznek is, képpel se mernek fordulni arra! Ne szedelőzködjünk-e fel lovastul, emberestül, hogy beálljunk hozzájuk?

– Jó lenne ez nagyon – helyeselt Mennydörgés Tüze –, de ha nincs, aki bemutasson bennünket, hogy fogadnak be?

Nagyot nevetett erre Jókorjött Eső, és elmesélte a születésnap ajándék elrablásának történetét, meg a levelet a száz arannyal, amit Vereshajú Ördög vitt neki, s hogyan ölte meg emiatt Anyagondját, s menekült a folyók és tavak vitézei közé.

– Akkor te nagy jótevőjük vagy nekik, bátyám! – vidámodott fel Mennydörgés Tüzének ábrázata. – Ne is halogassuk a dolgot, szedjük össze vagyunkat, s induljunk tüstént!

Meg is állapotokba estek. Tíz-egynéhány szekeret befogtak, felültették az asszonyokat, gyermekeket, megrakták arannyal, ezüstrrel, kőszötyűvel, ruhákkal, egyéb kincsekkel. Lovuk is volt vagy két-háromszáz. A betyárok közül, amelyek nem akart velük menni, ellátták pénzzel, hogy menjenek, keressenek más urat maguknak. Amelyik meg velük jött, azt Mennydörgés Tüze katonáival együtt felsorakoztatták; lehetnek vagy négy-ötszáz. Jókorjött Eső három csapatba osztotta őket, s felöltöztek Liangsan elfoglalására induló császári seregeknek. Minekutána pedig szekerekre raktak mindent, akkor tüzet vetettek a táborra, hogy leégett a puszták földig. Három csapatban indult meg a sereg. Jókorjött Eső és Kis Generális ment elöl negyven-ötven gyaloggal, vagy ugyanannyi lovas vitézzel. Velük volt hat-hét szekér is az asszonyokkal, gyerekekkel. Mennydörgés Tüze és Háromhegy Ura vezette a derékhadat nyolcvan-kilencven lóval és a hozzájuk tartozó szekerekkel. A sereg végén Selymesszörű Tigris, Kurtalábú Tigris és Fehérképű Ifiúr vonult negyven-ötven lóval, vagy száz-kétszáz emberrel. Elindulván Tisztaszellőhegyről, rátértek az útra Liangsan felé. Nem is mert az úton senki megállni előttük, mivel hatalmas zászlókat lobogtattak, öklömnyi betűkkel, hogy ők „a rablók kézre kerítésére mozgósított császári sereg”

Jókorjött Eső és Kis Generális ügettek az élen. Nyomukban kocogtak a szekerek az asszonynéppel, ezek mögött a legénység, lovasság, vagy húsz mérföldnyire. Vagy hat-hét napja mentek már, amikor olyan helyre értek, ahol két hegy magasodott egymással szemben, szakasztott egyformák. Úgy is hívták azokat, hogy Hasonmáshegyek. A két hegy között egy nagy, széles postaútra találtak: Ahogy éppen arra lovagoltak ketten, gongok, dobok hangja ütötte meg a fülüket az előttük emelkedő hegyről.

– Ezek szegénylegények! – állapította meg Kis Generális, s helyreigazította lándzsáját, megvizsgálta íját, nyilait, hogy rendben vannak-e, aztán megnyugodva dugta vissza puzdrájába. Odakiáltott aztán a lovas vitézeknek, hogy nyargaljanak, sietessék a két másik csoportot, a szekereket pedig megállította. Húsz-egynéhány lovassal Jókorjött Eső meg Kis Generális kémszemlére indult. Vagy fél mérföldet mehettek, amikor nagy sereget pillantottak meg, száznál is többen lehettek, veres ruhában, veres páncélban. Egy veresbe öltözött ifjú bajnokot kísértek, aki alabárdot tartva kezében, lovagolt lefelé a hegyoldalon, s nagyban kiáltozta:

– Ma megmérkőzöm veled! Most, eldől majd, ki győz, és ki marad alul!

Lám, az átellenben levő hegy mögül is egy sereg bukkant elő, azok is lehettek vagy százan, ha nem többen, mind fehér ruhában, páncélban, élükön egy fehér ruhás, fiatal vitézzel, aki szintén jókora alabárdot forgatott nagy dühösen. Ezeknek fehér volt a zászlójuk, veres. Lengtek a veres és fehér zászlók, földet rengetve dübörögtek a dobok, s a két ifjú vitéz egy szót sem szólt többet, hanem előreszegezvén alabárdját, nekieresztette lovát. Egymásnak ment a két vitéz az úton, összecaptak vagy harmincszor, de nem bírt egyik sem a másikkal. Kis Generális és Jókorjött Eső gyönyörködve nézte a pompás viadalt lovuk hátáról, nem fukarkodtak a hangos dicsérettel sem. Kis Generális még közelebb is léptetett, hogy jobban lássa, és akkor vette észre, hogy a harc hevében egymásba akadt a két bajnok fegyvere.

Aranypénzen lógó párducfarkok ékesítette az egyiket, aranypénzen függő tarka szalagszokor a másikat; egy pompás összecsapásban összegubancolódott a két fegyverdísz, nem tudták szétválasztani. Kis Generális, ahogy ezt észrevette, megállította lovát. Előhúzta baljával íját repülőhalbőrös puzdrájából, jobbajával nyilat vont elő futó tigrissel díszített tegzéből. A húrta tette nyilát, megfeszítette az íjat, s megcélozta az összegubancolódott párducfarkat. Elsuhant a nyíl, és éppen kettébe vágta a csomót, földre hullott a két alabárd.

A két sereg hangos üdvrivalgásba tört ki. A két ifjú bajnok is abbahagyta a harcot, odavágtattak Jókorjött Eső és Kis Generális elébe. Meghajolva a nyeregben, hangos szóval üdvözölték őket, s így szóltak:

– Neved kívánnánk tudni, varázsnnyílú vezér!

– Ez itt bátyám – mutatta be társát Kis Generális –, jüncsengi jegyző, Santungból, Szung Kungming, a Jókorjött Eső. Én meg Tisztaszellő Vára parancsnoka volnék, Hua Jung, Kis Generális.

– Régóta ismerjük nagy híreket! – ugrott le lováról a két ifjú vitéz. A földre vágták alabárdjukat, s aranyhegymozdító, jáde-oszlop döntő nagy hódolattal tisztelegtek a két vezér előtt. Jókorjött Eső és Kis Generális is sietve leugrott lováról, és felségítette a két ifjú vitézt a földről.

– Hát titeket hogy hívnak, nemes bajnokok? – kérdezték tőlük.

Az én nevem Lü Fang – felelte a veresruhás – Tancsouból való vagyok. Lü Pu-vej művészetét tanulmányoztam leginkább, gyakoroltam szorgalmasan mindig az alabárddal való vívást. Úgy neveznek csak mindenfelé, hogy Kis Herceg. Gyógyszerrel kereskedvén, jutottam el erre. Itt elfogyott a pénzem, és nem tudván hazakerülni, letelepedtem itt, a Hasonmáshegyeken, rablok,

fosztogatok. Mostanában aztán ide vetődött ez a vitéz, el akarta venni váramat. Az egyik hegy neki jutott, de ezt nem tartotta elégnek, így aztán nap nap után csatázunk egymással. Nem is gondoltuk volna, hogy a sors ma tisztelt személyeteket vezérli közénk.

Jókorjött Eső megkérdezte a fehér ruhás bajnokot is, minek tisztelje.

– Szecsuanba, Csialingba való vagyok, Kuo Seng a nevem – felelt a vitéz. – Higannyal kereskedtem, de szállítás közben a Huanghón vihar borította fel a hajómat, nem tudtam hazajutni. Odahaza, Csialingban Cseng kapitánytól sajátítottam el az alabárddal bánás művészetét. Amikor már jól értettem hozzá, elneveztek Vitézekkel Versengőnek. Hallottam a folyók és tavak vitézei között, hogy a Hasonmáshegyeken van egy, az alabárdvíváshoz ugyancsak jól értő vezér, itt rabol, fosztogat. Jöttem hát egyenest, hogy megmérkőzzem vele. Küzdünk már egymással tíz napja is, ha nem régebben, de nem bír egyikünk sem a másikkal. Mennyei boldogság számunkra, hogy veletek találkozhattunk, nagyuraim!

– Szerencsés összetalálkozásunk örömeire nem kötnétek békét? – ajánlotta mosolyogva Jókorjött Eső.

A két vezér szíves-örömost beleegyezett. Ekkorra már utol is érte őket a sereg. Jókorjött Eső bemutatta őket többi bajtársának. Kis Herceg meg is hívta várába mindnyájukat lakomára. Másnap Vitézekkel Versengő vendégelte meg őket. Jókorjött Eső felajánlotta a két bajnoknak, lépjenek közéjük, s menjenek velük a liangsaniakhoz. Égre-földre hálálkodott a két vezér, s persze hogy elfogadták a kitüntető ajánlatot. Összeszedték embereiket, összecsomagolták vagyonukat, holmijukat, s már indult volna tovább a megnövekedett csapat, amikor Jókorjött Eső megállást intett.

– Várjatok csak! – szólt. – Így nem mehetünk. Ha mi így négyszáz-ötszáz lovastul, fegyverestül csak úgy beállítunk Liangsan vidékére, a kémek bizonyára jó előre észrevesznek bennünket. Nem lenne tréfadolog, ha aztán azt hinnék, hogy valóban elfogni megyünk őket! Előremegyek Selymesszőrű Tigrissel, hogy jelentsük jöttünket, ti meg majd csak lassan gyertek utánunk. Három csapatra oszoljunk megint.

– Messzire lát a szemed, bátyánk! – állapították meg elismerően Kis Generális és Mennydörgés Tüze. – Elfogadjuk tervedet. Induljatok csak előre, mi majd egy fél nappal utánatok megyünk.

Jókorjött Eső és Selymesszőrű Tigris nyeregbe szállt, maguk mellé vettek tíz-egynéhány embert s elindultak. Mentek már két napig, amikor egy fogadót pillantottak meg az országút mellett.

– Elfáradtatok már, fiaim – mondta Jókorjött Eső a vitézeknek –, gyertek, igyunk egyet!

A két vezér leszállt lováról, ment be a fogadóba. A betyárok meglazították a lovak nyeregszíját, és mentek be ők is. Jókorjött Eső és Selymesszőrű Tigris ahogy belépett, látta, hogy csak három asztal van az ivóban, meg néhány kisebb. Az egyik nagy asztalnál egyetlen vendég üldögélt. Jókorjött Eső végignézett rajta: disznóormány módjára volt kötve fejkendője, hajába hátul sodratlan selyemmel két rézkarika befonva tajjúani módra. Fekete köntöst viselt, derekán fehér tüszőt. Lábát lábszártekeres és térdvédő fedte, meg vászoncipő. Rövid buzogánya az asztalnak támasztva, hozzá volt-kötve batyuja. Még nyolc lábnál is magasabb lehetett, sápadt, sárga, csontos arccal, fürgé szemekkel, csupasz állal.

– Sokan vagyunk – szólt Jókorjött Eső a fogadósnak –, szeretnénk idebenn leülni. Kérd meg ezt a vendéget, engedje át nekünk azt a nagy asztalt is, hadd ihassunk mindnyájan.

– Majd rögtön elintézem – igyekezett a fogadós.

Jókorjött Eső és Selymesszűrű Tigris letelepedett, és rendelést tett:

– Először is bort, három nagy csészével minden emberünknek. Ha van hús, adjatok nekik azt is, aztán hozzatok bort nekünk is.

A fogadós, látva, hogy a többi vendég csak álldogál a kemence mellett, odaszólt hát a fogdmegforma vendégnek:

– Ha nem fárasztanám kendet, adja át a nagy asztalt a két vendég úr kíséretének, hadd ülhessenek le.

A vendég, megbosszankodva azon, hogy kendnek titulálták, mérgesen vágta oda:

– Aki előbb jött, előbb jött, aki később jött, később! Nem cserél ám öregapád asztalt senki fia kísérete kedvéért, tudd meg!

– Micsoda faragatlan fickó! –jegyezte meg Selymesszűrű Tigris Jókorjött Esőnek.

– Hagyd csak rá – nyugtatta társa –, te is úgy tennél – s visszafogta a felháborodó vezért. De az ismeretlen gúnyos kacajjal mérte végig őket.

– Ne rontsa kend az üzletemet – bátortalankodott a fogadós. – Mi van abban, ha asztalt cserél?

A vendég dühösen verte az asztalt:

– Nem tudod, te fajankó, kivel akadt dolgod! Kitúrnád innét öregapádat, ugye? Még hogy cseréljek! Még ha a felséges Csao-házból lenne valaki, azzal se! Ha meg sokat kiabálsz, nem felelek az öklömért!

– Nem szóltam én semmit! – vonult vissza a fogadós.

– Még hogy semmit se szóltál? – bömbölte a vendég haragosan. Selymesszűrű Tigris nem állhatta tovább, odakiáltott:

– Mit kötözködsz, hé? Ha nem adod az asztalt, hát nem adod, de ne ordítozz!

A vendég talpra ugrott, s kezébe kapta buzogányát:

– De igen törödsz azzal, hogy kit szidok és hogyan! Nem engedek pedig én az ég alatt, csak kettőnek, a többi mind csak annyi nekem, mint a sár a talpam alatt!

Selymesszűrű Tigris megbotránkozva kapta fel székét, hogy leüsse vele a szájas fickót. Jókorjött Eső azonban felfigyelt az ismeretlen szavaira, és közibük vetette magát:

– Ne veszekedjete! – mondta szigorúan. – Ki az a két ember – fordult az ismeretlenhez –, akinek engednél, ha szabad kérdezniem?

– Eltátod a szád, ha megmondom!

– De mégis, szeretném a nevüket tudni!

– Hát az egyik a cangcsoui Henghajba való, a nagy Csaj Si-cung császár unokája, Csaj Nagyúr, a Kis Forgósziel.

Jókorjött Eső csendben biccentett a fejével és megkérdezte:

– Hát a másik?

– Az aztán valaki! A jüncsengi jegyző Santungban, Szung Kung-ming, a Jókorjött Eső, az Igazság Védője!

Jókorjött Eső lopva Selymesszőrű Tigrisre mosolygott. Az csendben letette a székét.

– Ezen a kettőn kívül – folytatta a legény – nem fél öregapátok még a nagy Szung császártól sem!

– No, állj csak meg; hadd kérdezek tőled valamit! Ezt a két embert, akit mondtál, ismerem. Te hol találkoztál velük?

– Megmondom én az igazat, ha már ismered őket. Három éve, hogy Kis Forgószél udvarházában laktam vagy négy hónapig, de Jókorjött Esővel nem találkoztam még.

– Szeretnél vele találkozni?

– Éppen őt keresem!

– Ki küldött?

– A tulajdon öccse, Szung Csing, a Vaslegyezős. Egy levelet bízott rám, hogy adjam át neki.

– Ha a végzet akarja, egymásra talál két ember ezer mérföldről is, de ha nem akarja, egymással szembe sem ismerik meg egymást! – ragadta vállon a fickót nevetve Jókorjött Eső. – Én vagyok Szung Kung-ming.

A legény rámeredt, majd leborult előtte:

– Az ég vezérelt engem ide, bátyám! – kiáltotta. – Annyit tekeregtem már utánad, hiába jártam meg az utat Kung úr házába is!

– Mi újság odahaza? – húzta magához közelebb Jókorjött Eső a legényt.

– Hallgass ide, bátyám. Si Jung az én nevem, Tamingfuból jöttem. Szerencsejáték a mesterségem. A falumban azt a nevet ragasztották rám, hogy Tábornok. Mivel egyszer a játék következtében valakit agyonvertem, el kellett menekülnöm Kis Forgószél házához. Sokszor hallottam nagy híredet, bátyám, a folyók és tavak vitézei között, ezért is indultam aztán Jüncsengbe, hogy hozzád fordulhassak. De ott azt hallottam, hogy elbujdostál. Találkoztam öcséddel, aki, hogy Kis Forgószélt említettem, megmondta, hogy a Fehértigrishegyen vagy, Kung úr udvarházában. Aztán, hogy megismerkedtem vele, tüstént megírt egy levelet, és ideadta nekem azzal, hogy vigyem magammal. Azt is mondta, hogy ha megtalállak, mondjam meg neked, siess haza nyomban.

Jókorjött Eső szívét balsejtelem fogta el.

– Meddig voltál nálunk? Apámmal találkoztál? – kérdezte.

– Csak egy éjjel háltam meg, és már jöttem is tovább, nem találkoztam édesapáddal.

Jókorjött Eső elmondta a Liangsanba menés tervét.

– Amióta elhagytam Kis Forgószél házát – mondta a Tábornok lelkesen –, egyre csak nagy híredet hallottam, hogy milyen bőkezű, igazságos vitéz vagy, segíted az elesetteket, védelmezted a bajba jutottakat. Ha te oda tartasz, hogy beállj közibük, én is veled tartok.

– Nem kell ilyeneket mondanod! – pironkodott Jókorjött Eső. – Jer, hadd mutassalak be Selymesszőrű Tigrisnek.

Letelepedtek, borozgatni kezdtek. A Tábornok előkotorta batyujából a levelet s átadta. Jókorjött Eső, hogy kézbe vette, látta, hogy visszajáról van összehajtván, és nincs rajta a szokásos „Békességet” szó. Nagy aggodalom fogta el; izgatottan tépte fel a levelet, s olvasni kezdte. A végén ez volt írva:

...Atyánk ez év első havának felén betegségben elhalálozott. Gyászoljuk, téged várunk nagyon, hogy hazagyere, és eltemethessük. Siess nagyon! Öcséd, Szung Csing, küldöm e levelet véres könnyeimmel.

Jókorjött Eső feljajdult, keblét facsarta a fájdalom:

– Lázadó, gonosz fia vagyok apámnak – átkozta önmagát –, hová nem süllyedtem! Miben különbözöm az oktalan állattól, ha apám meghalván, fiúi kötelességemet se teljesítem vele szemben? – A falba verte fejét, s hangosan felzokogott. Selymesszőrű Tigris és Tábornok ijedten ugrottak hozzá. Jókorjött Eső félőrült volt a bánattól, nagy sokára lehetett csak magához téríteni.

– Szedd össze magad, bátyám! – bátorították barátai.

– Hát nem vagyok én lelketlen, szívtelen gazember? Csak ez az egy apám volt nekem már a világon! Haza kell indulnom még az éjjel! Menjetek, testvéreim, egyedül tovább!

– Bátyám – próbálta rábeszélni Selymesszőrű Tigris –, atyád már úgyis halott, akkor se láthatod, ha hazamész. Mindenki szülője meghal egyszer! Gyere el velünk, aztán elkísérünk a temetésre, akkor se lesz késő! „Nem megy a kígyó se feje nélkül” – tartja a mondás! Hogy fogadnak be minket, ha te nem leszel velünk?

– Sok időt elvesztegetnék azzal, ha veletek mennék! – rázta fejét konokul Jókorjött Eső. – Azt tehetem csak, hogy írok számotokra egy szép, hosszú levelet, megírok benne mindent. Vigyétek magatokkal Tábornok öcsémet is, várjátok be itt a többieket, és együtt menjetek Liangsanba. Ha ezt nem tudtam volna meg, Másképp állna a dolog, de hát az ég rendelése volt, hogy megtudjam! Most már egy nap is annyi nekem, mint egy esztendő, úgy gyötör a fájdalom! Nem kell se ló, se kíséret, egyedül megyek még az éjjel!

Selymesszőrű Tigris és a Tábornok sehogy se bírták visszatartani. Jókorjött Eső tust, ecsetet, tuskövet, papírt kért a fogadóstól, és nagy zokogva megírta a levelet a liangsaniaknak. Le se ragasztotta, csak összehajtogatta, úgy adta át vezértársának. Aztán elkérte a Tábornok vászonpapucsát, azt húzta lábára lovaglósizmája helyett, némi pénzt vett magához, nem nyúlt se ételhez, se italhoz, hanem már rohant is ki az ajtón.

– Várd meg, bátyám, legalább Kis Generálist meg Mennydörgés Tüzét! – kiáltott utána Selymesszőrű Tigris. – Nem lesz késő még akkor se!

– Nem várhatok már! – kiáltotta vissza Jókorjött Eső. – Ott a levelem, nem lesz veletek semmi baj. Tábornok öcsém is elmond majd mindent. Mondd meg vitéz testvéreinknek, legyenek részvétellel irántam, ne nehezteljenek! – Azzal sietős léptekkel nekivágott az útnak egymagában.

Selymesszőrű Tigris és a Tábornok ettek-ittak még egy ideig, aztán fizettek, mentek. A Tábornok felült Jókorjött Eső lovára, maga mellé parancsolta annak csatlósát, s elindultak mindketten embereikkel együtt. Vagy négy-öt mérföldnyire, ahol egy fogadóra találtak, úgy határoztak, hogy bevárják a többieket. Másnap a sárkány órájára meg is érkezett az egész sereg. Eléjük siettek, és elmondták gyorsan, mi történt Jókorjött Esővel.

– Miért nem tartóztattad? – támadtak a vitézek elfojtott haraggal Selymesszűrű Tigrisre.

– Mikor megtudta, hogy édesapja meghalt – magyarázkodott a Tábornok –, majdnemhogy belepusztult. Nem akart maradni sehogy se, csak rohant volna haza. Hagyott egy levelet a liangsaniaknak, s azt üzeni, hogy csak menjünk, ha ezt elolvassák, nem lesz semmi baj.

Kis Generális és Mennydörgés Tüze megnézték a levelet, majd a vezérek tanácskozásra gyűltek össze:

– Hogy most útközben ez a baj ért minket – állapították meg –, nehéz továbbmennünk, de visszamennünk még nehezebb. Vissza hova is mennénk, szét meg nem szóródhatunk. Nem tehetünk egyebet, megyünk tovább. Átadjuk a levelet, és ha mégse fogadnak be, majd csinálunk valamit.

Összeállt hát a kilenc jó vitéz, négy-ötszázas seregével, meg is érkeztek lassan Liangsán vidékére. Ahogy az utat keresték a várba, fel a hegyre, a nádrengeteg közt, a vízen egyszerre dobok dübörögtek, gongok döndültek meg. Mire körülnéztek, hadi zászlóktól tarkállott már a vad vidék mindenfelől. A mocsár vizein pedig két gyors hajó siklott feléjük. Negyven-ötven betyár sorakozott az egyik példás rendben; ott ült az orrán az egyik vezér, Párduckoponya. Mögötte, a jeladó hajón, szintén vagy negyvenötven betyár, a hajó orrán Vereshajú ördög ült, mint parancsnok. Párduckoponya odakiáltott nekik:

– Hé, kifélék vagytok? Micsoda császári sereg, honnét? Minket akartok elfogni? Itt pusztultok valamennyien, egy szál se marad meg közületek! Hallhattátok már a liangsani mocsár hírét!

Kis Generális, Mennydörgés Tüze meg a többiek leszálltak lovukról, odaálltak a partra, s onnét felelték:

– Nem vagyunk mi semmiféle császári sereg! Jókorjött Eső bátyánk levele van velünk, szeretnénk beállni közétek!

– Ha Szung Kung-ming levele az, akkor menjetek csak tovább, s ha a kocsmához értek, adjátok át ott a levelet, majd akkor találkozunk! – A hajón a kék zászló egyet lebbent, kis csónak bukkant ki a nádasból három halással. Egy a csónakban maradt, kettő partra ugrott:

– Jertek velünk, vitéz vezérek! – mondták. A jeladó hajón fehér zászló intett, megszólaltak a dobok, a gongok, és eltűnt a két hajó. A parton álló sereg tátott szájjal bámulta őket, s mondogatták is egymásnak:

– Nem is mernek ide betörni a császári seregek! Semmi volt ehhez képest a mi táborunk!

Elindult a sereg a két halász vezetésével, s hamarosan meg is érkeztek Szárazföldi Krokodilus fogadójába. Szárazföldi Krokodilus, átvévén Párduckoponya üzenetét a halászoktól, nagy tisztelettel fogadta vendégeit; odakiáltott rögtön a szolgálégyeknek, hogy üssenek le két ökröt, s borral kínálta a sereget. Aztán átvette a levelet, átfutotta, majd lement a vízi pavilonhoz, s kilőtte zengő nyilát. Csakhamar megérkezett egy könnyű, gyors csónak. A kém megparancsolta a benne ülő betyároknak, hogy vigyék a lovakat tüstént fel a várba, s jelentsék a sereg érkezését. Aztán disznót, juhot vágatott, jól tartotta vele a kilenc vezért. Lehevert a sereg mindenfelé. Másnap a sárkány órája táján Cselcsillag hajózott át a vízen a sereg fogadására. Bemutatkoztak neki valamennyien. Kölcsönös tisztelgés, alapos beszélgetés után megérkezett húsz-harminc nagy bárka. Cselcsillag és Szárazföldi Krokodilus a bárkába invitálták a kilenc jó vitézt. Felrakták az asszonyokat, az öregeket, a gyerekeket, a sereget, lovakat is mind, s ment a hajóraj át a vízen. Egykettőre ki is kötöttek az Aranyhomokparton. A parton, a fenyőfák közt vezető úton várták már őket zeneszóval a várbeli vitézek, élükön magával Toronyhordozóval. Toronyhordozó elsőnek ismerkedett össze a kilenc vezérrel, és üdvözölte őket várában. Lóra szállva és gyaloghintóban

vonultak fel a vár tanácskozótermébe. Ott szemben állva, sorra üdvözölték egymást a házigazdák és az újonnan jöttek. Aztán a bal oldali sor karszékekben helyet foglalt Toronyhordozó, Cselcsillag, Felhősárkány, Párduckoponya, Vereshajú Ördög, Földönjáró Évesillag, Halálthozó Démon, Eleven Pokolkirály, Égbemászó, Felhők Villáma, Szárazföldi Krokodilus meg Nappaljáró Patkány mivelhogy akkor már Nappaljáró Patkány sok hónappal azelőtt kiszabadult Cicsou börtönéből, s a várba szökvén, beállott közjük. Cselcsillag emberei szabadították meg. A jobb felőli sor karszékekben pedig Kis Generális, Mennydörgés Tüze, Háromhegy Ura, Selymesszörű Tigris, Kurtalábú Tigris, Fehérképű Ifiúr, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő és Tábornok foglaltak helyet. Középen az asztalon füstölőt gyújtottak, s hangos szóval esküdtek egymásnak hűséget. Ágyúdörgés közepette vágták a marhát, lovat, készítették az ünnepi lakomát. Tisztelgésre hívták a csarnok elé az újonnan jött sereget is, ezeket meg a főlegények tartották jól lakomával. Behurcolkodtak közben a szállásokra a hegy hátsó végében, elhelyezték a családokat is.

Mennydörgés Tüze és Kis Generális ki nem fogytak a lakoma alatt Jókorjött Eső dicséretéből, s elmesélték a tisztaszellőhegyi esetet, a két bosszúállást; örömmel hallgatták ezt a vár vezérei. Sor került aztán Kis Herceg és Vitézekkel Versengő párviadalára, hogy lőtte szét Kis Generális az összeakaszkodott alabárdokat. Toronyhordozó képén látszott, hogy hitetlenkedik, meg is jegyezte

– Igazán olyan jól lőtt? No, majd egyszer rendezünk egy versenyt!

Mikor aztán javában tartott a lakoma – szinte ki is fáradtak a nagy evésben-ivásban –, ezt javasolták a várbeli vitézek:

– Gyerünk ki egy kicsit ejtőzni egyet, aztán majd visszajövünk, folytatjuk!

Nagy udvariaskodás, tessékelés közben léptek ki a várból, hogy a hegyoldalban sétálgatva, gyönyörködjenek a tájban. Éppen a várfal harmadik kapujához értek már, amikor a levegőből vonuló vadludak hangja ütötte meg a fülüket:

„Toronyhordozó, úgy látszik, nem hitte el – ötlött Kis Generális eszébe –, hogy szétlőttem a két alabárd gubancát. No de mutatok én most nekik valamit, hogy aztán valamennyien elismerjék művészetemet!” Körülnézett, és látta, hogy íj és nyíl van az egyik csatlósnál. Elkérte tőle, kezébe vette, megszemlélte: arannyal festett, tarka, finom íj volt, kedve szerint való! Előrántott gyorsan egy nyílveszőt, s Toronyhordozóhoz fordult:

– Meséltük az imént, bátyám, hogyan választottam szét a két alabárdot egy lövéssel, de mintha nem hittétek volna el. Ott jön a távolban egy csapat vadlúd. Kérkedni nem akarok, de ezzel a vesszővel fején találom a harmadik ludat a sorban. De azért ne nevessetek ki, ha nem találnám el. – Azzal a húrta tette a vesszőt, célzott összehúzott szemmel és lőtt. S valóban a harmadik vadlúd lebukfencezett a magasból a hegyoldalba. Szalajtották tüstént a katonákat, hogy hozzák fel, s lám, pontosan a fején ment keresztül a nyíl. Toronyhordozó és a többi vezér szinte megrettentek csodálatukban, s el is nevezték nyomban Kis Generálist „Csodakezű Vezérnek”. Cselcsillag meg is jegyezte hozzá:

– Nem is Li Kuanghoz, példaképedhez lehet mérni téged vezér, de mesteri kezeddél még Jang Ju-csi művésze sem érne fel! Hatalmas szerencse, hogy itt vagy velünk a várban! – Nem is volt ember ettől fogva Liangsanban, aki ne tisztelte, becsülte volna Kis Generálist!

Másnap újra lakomát rendeztek a várban, hogy az ülés sorrendjét megállapítsák. Mivel Mennydörgés Tüze rokonságban állt Kis Generálissal, mióta sógora lett, Kis Generálist közakarattal a Párduckoponya utáni helyre ültették ötödiknek, a hatodikra Mennydörgés Tüze került. Hetedik Vereshajú Ördög, Háromhegy Ura a nyolcadik, utánuk a három Jüan következett, majd Selymesszörű Tigris, Kurtalábú Tigris, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Fehérképű Ifiúr,

Tábornok, Égbemászó, Felhők Villáma, Szárazföldi Krokodilus, végül Nappaljáró Patkány. Huszonnyolcan lettek már a várban a vezérek. Az ünnepi lakoma után, mondanunk sem kell, kibővítették a várban a hajójavító műhelyeket, a kocsi- és szekérgyártó telepeket, nekiállították a mesterembereket a lándzsa-, kard-, fegyverkovácsolásnak, páncél-, sisakkészítésnek. Gyártották a zászlókat, lobogókat, ruhákat, köntösöket, faragták az íjat, nyilat, készítették a számszeríjakat – készültek a harcra, a császári seregek fogadására.

Jókorjött Eső meg közben, hogy elhagyta a fogadót, ment egész éjjel. Másnap a majom órájában elérkezett faluja határába. Megpihenni betért egy kicsit Csangnak, a falu fejének kocsmájába. A gazda jól ismerte családját, jó barátságban is volt velük. Meg is hökkent nagyon, amint megpillantotta Jókorjött Eső szomorú arcát, visszafojtott könnyeit.

– Nem jártál már idehaza jó fél éve, jegyző uram – kezdte kímélettel. – Mért vagy hát olyan bús most, hogy végre hazajöttél? Min bánkódsz ennyire? Hiszen megjött az örömhír, hogy általános kegyelmet hirdettek, neked is lejjebb szállítják büntetésedet!

– Ebben igazad lehet, bátyám – ütötte fel fejét Jókorjött Eső –, de mit törődöm én most ezzel! Hiszen meghalt édesapám, hát hogyan bánkódnék?

– Igazán mondod, vagy csak tréfálsz, jegyző uram? – nevetett nagyot Csang úr. – Nincs egy-fél órája se, hogy tisztelt atyádurad hazafelé indult innét kis borozgatás után! Minek mondasz ilyeneket?

– Ne üzz tréfát velem, bácsikám! – mondta Jókorjött Eső sötéten, s vette elő a levelet, hogy megmutassa. – Megírta az öcsém világos világra: „Atyád az év első hónapja elején elhalálozott, igen várunk, hogy hazagyere a temetésre!”

– Ej, hogy is volna ez igaz! – rázta fejét Csang úr a levél láttára. – Dél tájban volt, hogy a keleti faluból való Vang nemzetség fejével itt iddógáltak nálam, aztán hazamentek. Minek hazudnék én neked?

Gondolkodóba esett Jókorjött Eső, de csak nem tudta, mire vélje a dolgot. Törte a fejét jó darabig, de nem tudott semmi okosat kitalálni. Ahogy leszállt az este, elindult hazafelé. Belépett az udvarházba – csend, nyugalom fogadta. A szolgálaleányok nagy örömmel siettek elébe, s nagy tisztelettel köszöntötték.

– Hol van édesatyám és öcsém? – kérdezte izgatottan.

– Jaj, nagyon várta már a jegyző urat a nemzetségfő mindennap! Lesz nagy öröm, hogy hazajött! Borozni volt egy kicsit Csang úr kocsmájában Vang nemzetségfővel a keleti faluból, de most már lefeküdt.

Jókorjött Eső megdöbbenve dobta el buzogányát, s szaladt be a házba. Öccse sietett elébe, hogy üdvözölje. Jókorjött Eső látta, hogy nem visel gyászt. Nagy haragra gerjedt, s rárivallt öccsére, öklét rázva:

– Mire való volt ez, te hitvány, oktalan barom? Megvan, él édesapánk, miért üztél hát csúfot belőlem ezzel a levéllel? Majdnem behaltam a nagy fájdalomba, zokogásba, jóformán eszemet vesztettem! Csúfot üztél a gyermeki kegyeletből!

Vaslegyezős már éppen felelni akart, amikor az egyik ellenző mögül atyja lépett elő:

– Ne mérgeledj, fiam! – kiáltott Jókorjött Esőre. – Nem az öcséd volt az oka! Annyira vártalak már mindennap, hogy megírtam vele azt a levelet, hogy meghaltam, hadd gyere haza mentől

hamarább! Hallottam én, hogy sok a rablónépség ott a Fehértigris-hegy vidékén, s féltem tőle, hogy egy nap még te is közibük állsz, bujdosóvá leszel, atyád iránt tiszteletlen, császárodhoz hűtelen! Ezért hívattalak sürgősen haza! Most jöttem éppen haza Csang úr kocsmájából, s már le is feküdtem, de hallottam, hogy itt vagy!

Jókorjött Eső leborult atyjaura előtt. Öröm és bánat kavargott szívében.

– Hogy áll most az ügyem? – kérdezte aztán. – Kegyelmet hirdettek, bizonyára lejjebb szállították büntetésemet, ezt mondta már Csang úr.

– Mikor öcséd még távol volt, sokat fáradozott érted a két derék hadnagy, Szépszakáll Mester és Szárnyas Tigris. Kiadták ugyan a körözőlevelet, de minket többet nem háborgattak. No de minek hívattalak haza? Mert hallottam, hogy a felséges császár a trónörökös beiktatása alkalmával kegyelmet hirdetett, lejjebb szállította egy fokkal a nép között elkövetett nagy bűnök büntetését mind! Ki is hirdették, gyakorolják is ezt már mindenütt! Ha törvény elé kerülsz, legfeljebb száműzetés lehet a részed, életedben, nem esik kár. Legyen hát aszerint, aztán majd kezdünk valamihez!

– Szépszakáll Mester és Szárnyas Tigris jártak már itt azóta?

– Tegnap hallottam – mondta Vaslegyezős –, hogy útra küldték őket. Szépszakáll Mester a Keleti Fővárosba ment, Szárnyas Tigris meg nem is tudom, hová. Két új cirkáló-hadnagy van most a kerületben, ők végzik a munkát.

– Fáradt lehetsz, fiam, a hosszú úttól – enyhült meg az apa –, menj, pihenj le egy kicsit.

Beesteledett már, felkelt keleten a *jáde-nyúl*. Az első őrség felé járhatott az idő, elaludt az udvarházban mindenki. Egyszer csak nagy kiáltozással dörömbölni kezdtek az első meg a hátsó kapun is. Fáklyák lobogtak mindenfelé, körülvették Szungék udvarházát mindenfelől.

– El ne engedjétek Jókorjött Esőt! – kiáltotta valaki. Hangosan feljajdult ennek hallatára az öreg Szung. Nem így esett? Megmondja a sors:

*Gyűlnek jó vitézek, rettenetes hősök a nagy folyam partján,
Mutatják hűségük, igazságos kedvük vásár zsivajgásán*

Hogy aztán Jókorjött Eső megmenekült-e, nem-e, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Liangsanban Cselcsillag Bűvös Futót emlegeti,
a Hegykitáró hágón pedig Jókorjött Eső
Örvények Sárkányával találkozik*

Ott tartottunk, hogy az öreg Szung létrát támasztott az udvarház falának, felmászott és körülnézett. A fáklyák fényében valami száz embert pillantott meg. A két Csao testvér, az újonnan kinevezett cirkáló-hadnagyok, odakiáltottak neki:

– Szung uram! Ha ésszel élő ember vagy, add ki fiadat, Jókorjött Esőt, érte jöttünk! Ha nem küldöd ki, elviszünk téged is!

– De hát hogy lenne itthon a fiam? – tette magát öreg Szung.

– Ne beszélj ostobaságokat, nemzetségfő uram! Látták hazajönni úr kocsmájából! Egyik emberünk egészen idáig követte! Mit vezetsz félre bennünket?

– Mit vitatkozol velük, apám? – szólt fel atyjának Jókorjött Eső. – Elmegyek én velük a hatóság elé! Sok barátom van a kerületben, aztán lejjebb is engedték a büntetést, minek könyörögjek most ezeknek? Agyafürt két fickó mind a kettő, új emberek, nem ismernek kegyelmet, magam se vagyok olyan jóban velük!

– Vesztébe rántottam fiamat! – zokogta az öreg Szung.

– Ne bánkódj, apám! – vigasztalta fia. – Még szerencse is, hogy a hatóság elé kerülök. Maholnap elmenekültem volna megint a folyók és tavak vitézei közé, s ha ott gyilkos, gyújtogató cimboráim társaságába keveredem, ki tudja, látjuk-e egymást még egyszer? Most meg majd számúznak ugyan jó messzire, de annak is vége lesz egyszer, visszajövök majd, s szolgáljak életed végéig.

– Ha így mondod, fiam – vigasztalódott az öreg Szung –, akkor majd megyek és megkenem őket egy kicsit, hogy jobb sorod legyen.

Jókorjött Eső is felmászott a létrára, s lekiáltott:

– Ne zavarogjatok itten! A büntetésemet lejjebb engedték, nem halálra szól. Kérnélek benneteket, hadnagy uraim, fáradjatok beljebb egypár csésze borra, reggel aztán megyek veletek a hatóság elé.

– Csak ne akarj rászedni bennünket! – kiáltotta vissza bizalmatlanul az egyik Csao.

– Ugyan mért keverném bajba apámat, öcsémet? Gyertek csak be nyugodtan!

Jókorjött Eső ezzel leszállt a létráról, kinyitotta a kaput, s beljebb tessékelte a két cirkáló-hadnagyot. Még az éjjel tyúkot, libát vágtak, megetették, megittatták őket. Bort, ételmezt kapott a száz-egynéhány katona is, pénzt is osztott köztük az öreg Szung. A két hadnagnak meg húsz ezüstöt nyomott a markába, barátságpénznek. Ott is háltak az éjjel, reggel mentek csak be a járásba.

A mandarin már ott ült hivatalában. Nagy örömmel fogadta, hogy meghozták a bűnöst. Le is íratta rögtön a vádat, a tényállást Jókorjött Eső vallomása alapján:

„A múlt év őszen a vádlott ágyasává fogadván Jen Po-hszit, akit Anyagondjának neveztek, nem tanúsítván azonban megfelelő magatartást, egy ízben borozás közben összeszólalkoztak, amely véletlen öldökléssé fajulván, halállal végződött. A bűnös mind ez ideig menekvésben találtatván,

most a hatóság által elfogatott, készséggel megvallván bűnét, belenyugszik elítéltetésébe, s nem emel szót ellene” – így szólott az írás. A mandarin átfutotta még, aztán becsukatta Jókorjött Esőt a börtönbe.

Mikor híre ment, hogy elfogták Jókorjött Esőt, megsajnálta mindenki. Mentek az emberek kegyelemért esdekelni a mandarin elébe, s sorolták neki Jókorjött Eső sok derék jótettét. A mandarin is engedékenységre hajlott: nem is rakatta kalodába se, kézi bilincset se kapott, szabadon járt a börtönben. Apja pedig hozta a pénzt a hatósági embereknek. Jen mama elhalálozott már fél éve, Kis Csang is, hogy nem volt már meg a szeretője, nem jelentkezett vádlónak. El is intézték az ügyet egykettőre. Ahogy kitelt a hatvan nap a törvény szerint, küldték be a tartományi székhelyre Cicsouba. A tartományi mandarin is, világosan látva a körülményeket, alkalmazta a kegyelmi törvényt. Jókorjött Esőt húsz botütésre ítélték, s száműzték Csiangcsouba. A tartományi hatóságon is voltak már azonban jó barátai, pénzt is kaptak már, úgyhogy csak tessék-lássék botozták meg. A botozás után nyakába tették a kalodát, átadták kísérőlevelét, két poroszló közrefogta, s elindultak vele. Apja és fivére már várták őket a hatóság épülete előtt. Megtraktálták borral a két poroszlót, Csang Csient és Li Vant, pénzt is adtak nekik. Jókorjött Eső meg ruhát váltott, vállára kapta batyuját, s ment is volna már. Apja még a fülébe súgta:

– Úgy tudom, hogy jó vidék az a Csiangcsou, van ott hal, rizs bőven, küldök majd pénzt is még, hogy jól élhess! Legyél csak nyugodtan, az öcséd majd meglátogat, aztán küldök holmit is alkalomadtán! Amikor a Liangsan mellett mentek, és azok esetleg el akarnának rabolni, hogy állj be a bandájukba, nehogy engedj nekik! Ne légy apádhoz tiszteletlen, császároddhoz hűtlen – ezt jól véd a szívedbe! Menj békével, fiam, megkönyörül majd rajtad az ég, s viszontlátjuk egymást!

Jókorjött Eső könnyhullatva búcsúzott atyjától. Öccse elkísérte még egy darabon. Mikor aztán őtőle is elvált, azt mondta neki búcsúzóul:

– Ne aggódjatok miattam. Apánk azonban koros már, megviselte az én ügyem is, meg az, hogy elmegyek; maradj csak otthon mellette, énmiattam ne gyere Csiangcsouba, ne hagyd magára, támasz nélkül! Van nekem sok barátom a folyók és tavak vitézei között, segítenek majd rajtam, ha kell, ellátnak mindennel. Ha az ég megkönyörül rajtam, visszajövök majd még!

Öccse könnyezve búcsúzott, Jókorjött Eső pedig útnak indult a két poroszlóval. Azok, merthogy pénzt kaptak az öreg Szungtól, de mert derék emberek is voltak, nagy gonddal, figyelemmel voltak hozzá egész úton. Mentek egész nap, estére fogadóra leltek.

Jókorjött Eső bort, húst rendelt a két poroszlónak is, majd így szólt hozzájuk:

– Nem akarlak félrevezetni benneteket: a mai nap a liangساني mocsár vidékére érünk. Ott a hegyi várban sok jó vitéz tanyázik. Ha azok meghallják a nevem, félő, hogy még lejönnek s elrabolnak, s még bennetek is kárt tesznek. Azt mondanám hát, hogy keljünk holnap jó korán, s valamelyik kis ösvényen menjünk, hogy elkerüljük őket. Az se baj, ha kerülünk pár mérföldet.

– Ha nem mondd, jegyző uram – álmélkodott hálásan a két poroszló magunktól mi ezt nem is tudtuk volna. Ismerünk mi itt erre egy kis jó utat, arra megyünk majd, nehogy beléjük ütközzünk.

Le is pihentek. Másnap reggel felkeltek már az ötödik őrséggel, gyorsan ettek valamit, s elindultak az egyik kis ösvényen. Mentek vagy harminc mérföldet, amikor egyszer csak azt látták, hogy a szemközti hegyről egy csapat jó szembe velük. Láttukra Jókorjött Eső keservesen felkiáltott, mert nem más volt az, aki szembejön velük, mint Vereshajú Ördög, vagy ötven betyár élén, láthatólag azért, hogy levágja a két poroszlót, s őt megszabadítsák. A két poroszló térdre borult azon nyomban, Jókorjött Eső meg odakiáltotta Vereshajú Ördögnek:

– Kit akarsz megölni, öcsém? Ki ellen indultál?

- Mi mást akarnék, mint ezt a két fickót lenyakazni!
- Ne mocskold be kezed! Add ide a kardod, majd én!

A két poroszló hangosan jajveszékelt. Vereshajú Ördög kivont karddal, dühösen sietett közelebb. Átnyújtotta a fegyvert.

- Miért akarod megölni őket? – kérdezte Jókorjött Eső.

– A fővezér parancsa; mikor megtudtuk, hogy elítéltek téged, már betörtünk volna a jüncsengi börtönbe, hogy kiszabadítsunk, de aztán meghallottuk, hogy nem esik bántódásod. Mikor pedig híre jött, hogy Csiangcsouba száműztek, félvén, hogy még eltévesztünk az úton, bátyáim kiadták a parancsot, hogy álljuk el mind a négy utat, s hívjunk meg a várba, ha találkozunk. Miért ne vágjam le ezt a két pribéket?

– Nem szolgálna ez dicséretemre! – fakadt ki haragosan Jókorjött Eső. – Inkább még tiszteletlen fiúvá, hűtlen alattvalóvá gyaláznátok le ezzel, testvér! Ha így akarjátok megmenteni életemet, akkor inkább meghalok! – s a torkára tette a kardot.

– Lassabban, bátyám! – kapta el ijedten Vereshajú Ördög a karját, s vette el tőle a kardot. – Beszélhetünk még a dolgról!

– Ha meg akartok könyörölni rajtam, hagyjátok, hogy békével száműzetésbe menjek. Találkozunk még, ha kitelt az időm, s visszajövök.

– Ebben én magam nem merek határozni, bátyám – ingatta fejét Vereshajú Ördög. – Az országúton vár minket Cselcsillag mester s Kis Generális, hányjuk-vessük meg a dolgot velük is.

– Legyen kedved szerint – egyezett bele Jókorjött Eső. Szaladt is már az egyik betyár a két vezérért, jöttek nemsokára sebesen vágatva, tíz-húsz lovas élén. Lóról szállottak, s üdvözölték őket.

- Miért nem vettétek le a kalodát bátyánkról? – botránkozott meg Kis Generális.

– Miket beszélsz, bölcs öcsém! – ingatta fejét komolyan Jókorjött Eső. – Ez az ország törvénye, hogy nyúlhatnak hozzá!

– Értelek én, bátyám – mosolyodott el Cselcsillag mester –, nem akarsz nálunk maradni. Toronyhordozó vezér azonban már régen találkozott veled, s meghagyta erősen, hogy néhány bizalmas szót váltana veled mindenképpen. Gyere fel velünk a várba egy kicsit, visszakísérünk aztán.

– Reménykedem, hogy kitaláltad légyen szándékomat! – sóhajtotta Jókorjött Eső, azzal felsegítette a két poroszlót a földről:

– Legyetek nyugodtan! – biztatta őket. – Inkább én haljak meg, de nem engedlek bántani benneteket.

- A kezedbe adjuk életünket, ments meg minket! – rebegette a két poroszló.

Letértek az útról a nádas partra. Ott már hajó várta őket. Amint átkeltek, gyaloghinton felvitték őket a várba, ott is a Barátság Pavilonjába. Szerteszét szaladtak a betyárok, hogy összehívják a vezéreket. Jöttek is, fogadták a vendéget nagy tisztességgel, s tessékelték fel a tanácskozácsarnokba.

- Amióta Jüncsengben megmentetted életünket s idekerültünk – kezdte Toronyhordozó vezér

nagy háládatossággal –, nem múlt nap, hogy meg ne emlékeztünk volna kegyes jótettéről. Nemrégiben meg, hogy beajánlottad hozzánk ezt a nagy sereg jó vitézt, kik igen ékességére szolgáltak azóta szerény várunknak, nem is tudjuk, hogy köszönjük.

– Másfél éve is már, hogy elhagytuk egymást – felelte Jókörjött Eső –, hogy megöltem azt a szajhát, s elbujdostam a folyók és tavak vitézei közé. Jöttem volna már hozzátok, testvéreim, bátyám, de ott a kocsmában összetalálkoztam Tábornok öcsénkkal, levelet vettem tőle hazulról, amelyben az volt, hogy atyám meghalt, siessék haza. Nem is gondoltam, hogy csak azért íródott, mert atyám féltett attól, hogy titeket követlek, jó vitézek, s közétek állok. Így aztán odahaza rám mérték a büntetést, de jó szívvvel volt hozzám a hatóság, nemigen bántottak. Száműztek Csiangcsouba; jó hely az. Hívásokatokra nem mertem volna el nem jönni, de hogy most találkozhattam tisztelt személyetekkel, szabva van az időm, soká nem időzhetek. Búcsúznék máris!

– Ugyan, hová olyan gyorsan? – kiáltott Toronyhordozó vezér. – Ül le még egy kicsit!

Le is ültek még, de Jókörjött Eső maga mögé ültette a két poroszlót is, s meghagyta nekik, ne hagyják el egy lépésre se. A vezérek sorban tisztelegtek Jókörjött Eső előtt, aztán helyet foglaltak két sorban, s a főlegények töltögetni kezdték a bort. Toronyhordozó kínálta a vendéget először csészével, aztán Cselcsillag mester, Felhősárkány – így egészen Nappaljáró Patkányig az összes vezérek. Körbe járt a boroskancsó jó néhányszor, amikor Jókörjött Eső megint felállt:

– Meggyőződhettem, bátyáim, irántam való szívbeli szeretetetekről! – mondotta hálasan. – Testvéretek azonban csak elítélt rab, nem maradhat soká, búcsúznom kell immár tőletek!

– Mért haragszol reánk, nagy erényű bátyánk? – csodálkozott Toronyhordozó vezér. – Ha nem akarod, hogy elpusztítsuk ezt a két poroszlót, hát jól van, dúsan megfizetjük őket és hazaküldjük, hadd mondják el, hogy elraboltunk téged: ezért őket büntetés nem illetheti.

– Szóba se hozd, bátyám! – ellenkezett elkeseredetten Jókörjött Eső. – Nem emelnél fel ezzel engem semmiképpen, hanem csak keserítenél. Ott van az apám, vele szemben lennék engedetlen, tiszteletlen! Miképp vetemedhetnék arra, hogy szembeszegüljek vele, hogy bajba keverjem? Jöttem volna én már hozzátok, hogy nálatok leljek menedéket, de az ég rendelése utamba hozta Tábornok öcsémet ott a kocsmában, s hazavezérelt. Apám meg is mondta, miért hívott haza; azt akarta, töltsen le büntetésemet. Mikor elindultam a száműzetésbe, akkor is megmondta: ne borítsam gyászba a családot magam örömeire, de mentsem meg a gyalázattól. Atyám parancsával nem ellenkezhetem. Mire lenne jó számomra az élet, ha megszegvén a menny törvényét, áthágva atyám szavát, hűtlen alattvalóként, tiszteletlen fiúként élnék a világon? Ha nem bocsátok el, inkább haljak meg itt, a ti kezeteiktől! – Szakadtak a könnyei, mint a záporosó, s leborult a vezérek előtt. Toronyhordozó, Cselcsillag, Felhősárkány felemelték, s így szóltak hozzá:

– Ha erős szándékod is Csiangcsouba menni, csak egy napot maradj, holnap elkísérünk!

Hosszas rábeszélés, húzódozás után végre beleegyezett Jókörjött Eső. Ivott a vezérekkel egy napig. A kalodát azonban nem vetette le, akárhogy is kérték, s együtt járt, együtt ült két poroszlójával véges-végig. Másnap reggel pedig már indult volna is útnak.

– Hallgasd szavam, bátyám – szólt hozzá Cselcsillag. – Van énnékem Csiangcsouban egy kedves jó barátom, Taj Cung, a főtömlőctartó. Mivelhogy pedig bűbajos művészetével egy nap alatt meg tud tenni akár nyolcszáz mérföldet is, csak Bűvös Futárnak nevezgetik. Ez az ember bőkezű, nemes lélek, derék vitéz tetőtől talpig. Írtam neki egy levelet az éjjel, vidd magaddal, bátyám, ismerkedj meg vele. Értesíts bennünket, ha valami bajod esnék.

Marasztották volna még a vezérek Jókörjött Esőt váltig, de nem maradt. Megtraktálták hát még egyszer utoljára, megajándékozták arannyal, ezüsttel, húsz ezüstöt adtak a két poroszlónak is.

Jókorjött Eső vállára kapta batyuját, s lekísérték a hegyről, ott aztán elváltak. Cselcsillag s Kis Generális átmentek még vele a vízen, elkísérték még vagy húsz mérföldre, aztán visszafordultak ők is.

Ment Jókorjött Eső a két poroszlóval Csiangcsou felé. A két poroszló persze, látván, mennyire tisztelik Jókorjött Esőt fenn a várban a vezérek, hogy mekkora ott a sereg, s hogy őket is megajándékozták, még több gondossággal, nagyobb figyelemmel voltak ám iránta. Mentek vagy fél hónapot, amikor egy magas hágóhoz értek.

– Helyben vagyunk! – állapították meg örömmel a poroszlók. – Ez itt a Hegykitáró Hágó, a Hszünjang folyam vidéke. Innét már közel van Csiangcsou, s vízen megyünk tovább.

– Meleg az idő – ajánlotta Jókorjött Eső –, keljünk át hajnalban a hágón, s keressünk szállást mihamarabb.

Beleegyezett a két poroszló. Nekivágtak a hágónak, s ahogy a másik oldalára értek, egy kocsmára találtak. Mögötte meredek szakadék tátongott, körülötte csodálatos alakú fák, szalmatetős házak. A fák árnyékából vidáman integetett a kocsmacégér.

– Megéheztünk, megszomjaztunk – mondta Jókorjött Eső kísérőinek –, térjünk be ide, együnk, igyunk egyet, aztán menjünk tovább.

Betértek a kocsmába, letették terhüket, tüzes-vizes botját a két poroszló is letámasztotta. Letelepdedtek egy asztalhoz, de nem láttak sehol egy lelket.

– Hol a gazda? – kiáltotta el magát végre Jókorjött Eső, elunván a várakozást.

– Jövök már! Jövök már! – hallatszott belülről, s a ház oldaláról előjött egy nagy szál férfi. Vörös volt a göndör szakálla, tigrisszeme vérrel erezett. Rongyos fejkendő volta fején, vászon melledzőjéből kivillogott a válla, derekára csak egy vászonkendőt csavart.

– Mennyi bort hozzak? – üdvözölte tisztelettel a vendégeket.

– Igen megéheztünk, nincs valami pecsenyeféléd?

– Marhasültem van csak, meg fehér borom, de zavaros.

– Jó lesz az – mondta Jókorjött Eső. – Vágj le nekünk két font húst, s hozz egy messzely bort hozzá.

– Ne haragudj, vendég uram – mondta a kocsmáros –, de nálunk itt a hágón az a szokás, hogy előre fizetnek.

– Jó lesz nekünk úgy is – egyezett bele Jókorjött Eső. – Várj csak, hadd szedem elő a pénzt.

Jókorjött Eső kibontotta batyuját, s előkotorászott pár kis darab ezüstöt. A kocsmáros, mellette állván, odasandított, s látta, hogy bizony jó nehéz a batyu. Igen megörvendett magában; fogta a pénzt, s ment a borért, húsért. Fel is tálalta elébük egykettőre.

– Sok ám a rosszféle ember mostanában itt a folyók és tavak népe közt – jegyezték meg az útitársak falatozás közben –, igen sok jó vitéz végezte errefelé az útját! Bódítót raknak a borba, húsba, elkábítják vele őket, aztán elrabolják holmijukat, belőlük meg húsosgombócot vagdálnak. Mink ugyan nem hisszük – tették hozzá –, de ugyan hogy találják ki az ilyesmit?

– Hát ne egyétek, ha így mondjátok! – nevetett a kocsmáros. – Mert bódító van ebben a húsban

is, meg a borban is!

– Ez a fickó megbosszankodott a beszédünkön – jegyezte meg nevetve Jókorjött Eső –, s most gúnyolódnék rajtunk.

– De jólesnék egy nagy csésze meleg bor, bátyánk – sóhajtotta a két poroszló.

– Melegíték én, ha az kell! – sürgölődött a kocsmáros, s már hozta is. Igen-nagyon jólesett mindhármuknak, le is ment a gégejükön egyhamar. De lám, a két poroszlónak egyszer csak kimeredt a szeme, elcsordult a nyála, egymásba kapaszkodtak volna, de elvágódtak a földön.

– Minek ittatok annyit, hogy berúgtok? – ugrott talpra Jókor-jött Eső, s fel akarta segíteni őket. De neki is szédülni kezdett a feje, káprázni a szeme, s elvágódott ő is a földön. Heverték ott, mint egy darab fa, üres tekintettel, meg se moccantak.

– Hála az égnek – örült a kocsmáros –, nem csináltam semmi üzletet már jó néhány napja! Az ég küldte ezt a három szép darab árut a kezeim közé! – S már kapta is fel Jókorjött Esőt, vitte hátra a hegy tövébe az embermészárszékre, ledobta ott, a nyúzópadra. Hozta utána a két poroszlót is. Amikor ezzel megvolt, batyuikat cipelte hátra a belső szobába. Kibontotta, s nagy álmélkodva látta, hogy teli van ezüsttel, arannyal.

„Jó néhány éve vagyok már kocsmáros – gondolta meghökkenve –, de ilyen rabot még nem láttam! Honnét lehet egy elítéltnek ekkora vagyona? Az ég adománya, hogy kezembe került!” Bekötötte szépen újra a batyukat, s ment embereiért, hogy nekilássanak a nyúzásnak.

Hiába nézgelődött azonban a kapu előtt erre-arra, nem látta őket sehol. Egyszer csak azt vette észre, hogy a hágón három ember tart a kocsmára felé.

– Honnét jösztek, bátyáim? – sietett eléjük, mert láthatólag ismerte őket.

– Várok itt a hágónál valakit – mondta a három közül egy szálas legény – úgy számítom, mostanában kell errefelé érkeznie. Mindennap kijövök elébe, de eddig még nem láttam. Nem is tudom, hol akadhatott el.

– Kit vársz, bátyám? – kérdezte a kocsmáros.

– Egy igen-igen derék legényt!

– Micsoda igen-igen derék legényt?

– Biztosan hallottad már a hírét: Szung Csiangot, a jüncsengi jegyzőt, Cicsou tartományból.

– Csak nem Szung Kung-minget, akit a folyók és tavak vitézei Jókorjött Esőnek neveznek?

– De éppen azt.

– De hát miért kerülne ide? – érdeklődött tovább a kocsmáros.

– Azt tulajdonképpen én se tudom – vakarta meg a fejét a nagy szál legény. – Barátaim érkeztek a napokban Cicsouból, s azok mondták, hogy nem tudják, miért, de Jókorjött Esőt száműzték Csiangsouba. En úgy számítottam, hogy erre kell elhaladnia, mert más útja nincs. Meg akartam már keresni Jüncsengben is, most meg, hogy erre jön, miért ne ismerkednék meg veled? Ezért várok itt a hágó alatt már vagy négy-öt napja, de nem jött erre azóta még egy száműzött se. Ma a két öcsémmel aztán nekivágtunk a hegynek, hogy meglátogassunk téged, eszünk, iszunk egyet. No, hogy megy az üzlet mostanában?

– Hát, az igazat megvallva, ebben a pár hónapban nem akadt jóformán semmi se. Ma aztán, hála az égnek, fogtam három darab árut, poggyással együtt.

– Miféle három embert? – kérdezte sietve a nagy darab legény.

– Két poroszlót meg egy fegyencet.

– Nem egy olyan fekete képű, alacsony, köpcös ember volt a fegyenc? – kérdezte megdöbbenve a másik.

– Hát éppenséggel nem valami magas, s az arca bőre is olyan sötétes-forma.

– Nem nyúltál még hozzá?

– Most vittem éppen hátra őket, a legényeimet várom, hogy kihalásuk őket!

– Hadd nézzem meg!

Hátramentek a mézszárszékhez mind a négyen. Ott feküdtek mind a hárman a nyúzópadon, arcra borulva. A nagy darab legény hiába nézegette Jókorjött Esőt, nem ismerte fel, hiszen még sose látta, de a sötétben az orcáján lévő fegyencbélyeget sem vehette ki.

– Hozd csak elő a poroszlók batyuját! – jutott hirtelen az eszébe. – Abban benne kell lenni a kísérőlevélnek!

– Igazad van! – helyeseltek a többiek, mentek is, s bontották ki a poroszlók batyuját. Egy nagy ezüst feküdt a tetején, mellette még némi törmelékezüst. Kinyitották sebtén a leveles zacskót, s megpillantva a levelet, megkönnyebbülve kiáltottak fel:

– Hála az égnek!

– Az ég vezérelt engem ma ide fel! – lihegte megdöbbenve a nagy darab legény. – Ha véletlenül hamarabb fogsz hozzá, vége bátyám életének! Hozz gyorsan felélesztő szert, támasszuk életre!

Megkeverte a kocsmáros nagy sebesen a felélesztő szert, levették a kalodát Jókorjött Eső nyakából, s a szert a szájába töltötték. Aztán becipelték a kocsmába a vendéghelyre, leültették. Lassan-lassan magához tért, de csak üres szemmel bámult maga elé. Látta az embereket maga körül, de nem ismerte meg őket. A nagy darab legény tisztelettel borult le előtte.

– Ki vagy? – kérdezte akadozó nyelvvvel Jókorjött Eső. – Álmodom?

Leborult előtte a kocsmáros is.

– Hol vagyok? – álmétkodott kavargó fejjel a megmentett. – Kik vagytok, ha szabad kérdenem?

– Li Csün a nevem – felelte a nagy szál legény –, Lucsouból származom. Hajós vagyok a Jangcén, igen értem a vizek természetét, ezért is hívnak úgy mindenfelé, hogy Örvények Sárkánya. Ez a kocsmáros idevalósi, a Hegykitáró hágó vidékére. Csempészkedés meg mindenféle tiltott mesterség a kenyerre. Li Linek hívják, de általában csak Nyakazóbírónak nevezgetik. Ezek itt ketten hszünjangiak, sócsempész a foglalkozásuk, nálam élnek mostanában. Megbirkóznak a folyammal akármikor, megnyergelnek akármilyen hajót. Testvérek ezek, ez itten Tung Vej, a Barlangbúvó Sárkány, a másik Tung Meng, a Folyamfordító Tengerikigyó.

A két testvér négyszer leborult Jókorjött Eső előtt.

– Hogy tudtátok meg a nevem, ha már el voltam kábítva? – kérdezte csodálkozva Jókorjött Eső.

– Nemrég jött meg egy barátom Cicsouból üzleti útjáról – magyarázta el Örvények Sárkánya –, s ő említette nagy nevedet, bátyám, hogy száműztek ide Csiangcsouba. Mindig szerettem volna elmenni hozzád s meglátogatni, hogy megismerkedhessünk, de úgy hozta a sors, hogy sohase tehettem. Most, amikor hallottam, hogy Csiangcsouba jössz, kigondoltam, hogy erre kell elhaladnod. Vártalak már itt a hágónál vagy hét napja, de csak nem jöttél. Ma aztán a szerencse idevezérelt minket; minden szándékosság nélkül feljöttünk ide, hogy borozgassunk egy kicsit, s aztán Nyakazóbíró kibökte, hogy itt vagytok. Igen megijedtem, s szaladtunk, hogy megnézzelek, de nem ismertelek fel. Szerencsére eszembe jutott, hogy megnézzem a kísérőlevelet, akkor bizonyosodtam meg, hogy te vagy az. Nem is merném megkérdeni: tudtam, bátyám, hogy jegyző vagy Jüncsengben, de hogy kerülsz ide?

Elmondta apróra Jókorjött Eső a vele történeteket Anyagondja megölésétől száműzetéséig. Nagy álmélkodva hallgatták mind a négyen.

– Nem maradnál itt, bátyám? – ajánlotta Nyakazóbíró. – Minek mennél Csiangcsouba fegyencnek, hogy csak újabb szenvedéseket állj ki?

– Marasztottak engem igen keservesen a liangsani várban is felelte Jókorjött Eső –, de nem maradhattam, mert csak apámat kevertem volna bajba, búbánatba. Nem maradhatok meg nálatok sem!

– Igazságos vitéz vagy, bátyám – bölintott Örvények Sárkánya –, nem járhatsz görbe úton. Támasszuk fel akkor a két poroszlót is!

Nyakazóbíró hamarjába szólította a legényeit, akik már előkeveredtek valahonnét. Behozták a két poroszlót, beléjük töltötték a felélesztő szert. Magukhoz is tértek, s nagyban bámultak egymásra

– Igen eltörődtünk az úton, így aztán könnyen berúg az ember! – mondták, s nem értették, min nevetnek körülöttük a többiek.

Nyakazóbíró aznap este jól megtraktálta valamennyiüket, s ott is marasztotta éjszakára. Másnap reggel megint nagy eszem-iszomot rendezett, aztán kikísérte a vendégeket. Jókorjött Eső meg a két poroszló továbbindult Örvények Sárkányával, Barlangbúvó Sárkánnyal meg Folyamfordító Tengerikigyóval. Leérvén a hegyes vidékről, Örvények Sárkánya házánál szálltak meg, ő látta most már vendégül őket nagy szívességgel. Örvények Sárkánya Jókorjött Esőt bátyjának fogadta nagy tisztelettel, nem is akarta tovább engedni, ott kellett maradjon jó egynéhány napot. Mikor aztán végképp elszánta magát a menésre, elkísérték még jó darabon őket, s Örvények Sárkánya búcsúzóul pénzt is csúsztatott a poroszlók markába.

Mentek vagy egy fél napot, s a juh órájában látták, hogy városhoz érnek, vásározóhelyhez. Ahogy beértek a városba, az egyik helyen nagy sokadalom ötlött a szemükbe. Jókorjött Eső odafurakodott, hogy megnézzé, mi az, hát egy vándor vívómester árulgatta gyógyírjait. Jókorjött Eső s a két poroszló megálltak, hogy megnézzék, miként forgatja a fegyvert. A vívómester előbb lándzsavívást, fütőkősforgatást mutatott be, aztán ökölvívást.

– Ez aztán derekasan forgatja a lándzsát, fütőkőst, de a kezét, lábát is! – állapította meg Jókorjött Eső elismerően. A vívómester felkapott egy tálat, s hangosan kiáltotta:

– Messziről érkeztem e nagybecsű helyre, hogy bemutassam művészetemet. Nem értek ugyan semmiféle elképesztő, borzasztó mesterséghez, de hallottam már messze földön kegyes, jó szívetekről, tisztelt uraságok, azért merészkedtem ide áruimmal. Van nálam csonterősítő gyógyír, ha parancsoljátok! De ha nem parancsoltok szánjatok meg azért egypár kis ezüsttel, vagy akár

rézgarassal, hogy ne menjek el üres kézzel!

Körbe járt a tállal, de bizony, nem vetett bele senki semmit.

– Nyissátok meg nagybecsű markotokat, tisztelt néző uraságok! – kiáltozta a vívómester, s körbe járt megint, de az emberek csak rámeredtek, s nem adtak most se. Látta Jókorjött Eső, milyen keservesen esik ez neki. Odszólt hát a két poroszlónak, hogy vigyenek oda neki öt ezüstöt, ő maga meg odakiáltott:

– Vívómester uram, én csak egy fegyenc vagyok, nemigen van, amit adhatnék. Fogadd el tőlem ezt az öt ezüstöt nagyrabecsülésem csekély jeleképpen, ne vesd meg, kérlek!

– Hogy lehet az – kiáltotta a vívómester, miután sebesen eltette a pénzt –, hogy a híres-nevezetes Hegykitáró Városban, Csiejangcsenben, nem akad egy műértő se, aki értékelné művészetemet? Bizonyára ezen kegyes úr is, ki pedig láthatólag a maga részéről hivatalos ellátásban részesül, szintén átutazóban van csak itt, s mégis megajándékozott öt ezüsttel! Így van ez, kérem!

*Nevetségesek bizony mindazok az úrfiak,
Aki örömházak mélyén pénzen vesznek csókokat!
Viselkedés s a modor nem a gazdagságon áll,
Nem attól vagy úrfi sem, hogy ruhád van hány darab!*

Ez az öt ezüst többet ér nekem, mint mástól ötven! Fogadja uraságod hódolatteljes köszönetemet; hadd tudjam meg nagy nevét, hogy hirdethessem szerte a világon!

– Túl sokra értékeled, vívómester uram, ezt a csekélységet! – szabadkozott Jókorjött Eső. – Nem illet ezért köszönet se!

Éppen ahogy ezeket mondta, a tömegben egy megtermett, vállas legény tört magának utat, s odaérve, nagy hangon ordította:

– Hej, honnét került ide ez a jómadár fegyenc? Hogy mered itt rontani híremet, nevemet, semmibe venni kemény parancsomat? – s már emelte az öklét, hogy alaposan ellássa Jókorjött Eső baját. Ha nem is kerekedett volna ebből rettentő viadal, akkor is úgy hozta a sors, hogy

*A Hszünjang folyamon sereglik már a sok vad tengeri sárkány,
A fene tigrisek bandába verődnek Liangsan oldalán.*

Hogy aztán miért akarta megverni ez a legény Jókorjött Esőt, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCHATODIK FEJEZET

amelyben Feltartóztathatatlan üldözőbe veszi

Jókorjött Esőt,

Kutyapofájú pedig éjjel rettegésben tartja a

Hszünjang folyót

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső éppen átadta az öt ezüstöt a vívómesternek, amikor a tömegben egy jól megtermett legény törte magát keresztül, s rájuk meredve azt bömbölte:

– Ugyan hol tanulta ez a fickó azt a nyavalya lándzsavívást, hogy idejön a nyakunkra! Meghagytam már itt mindenkinek, hogy ügyet se vessenek rá! Mit fitogtatod te itt a pénzed, mit ajándékozod meg? Velem akarsz szembeszegülni?

– Ha adtam, hát adtam, mi közöd hozzá?

– Te lator fegyenc! – ragadta meg a legény Jókorjött Esőt. – Még feleselni mersz?

– Hát miért ne mernék?

Az öles termetű legény felemelte öklét, hogy leüsse. Jókorjött Eső félreugrott. A legény utána. Jókorjött Eső már maga is nekiment volna, amikor a vívómester előrontott a tömeg közül, egyik kezével a fickó fejkendőjét ragadta meg, másikkal a derekát, s gáncsot vetve neki, vállán keresztül levágta a földre. Az éppen feltápáskodott volna nagy dühösen, amikor egy jókora rúgás újból leterítette. A két poroszló a vívómester mellé ugrott. A megvert legény lassan felkászálódott, s végigmérve őket, ezt dünnyögve:

– Így vagy úgy, de móresre tanítalak majd benneteket! – azzal elpárolgott.

– Hogy hívnak, vívómester uram? – kérdezte Jókorjött Eső megmentőjétől. – Mi a neved?

– Honanba való vagyok, Lojang városába, Hszie Jung a nevem. Apám, nagyapám, minden ősöm az öreg Csung alatt szolgált a határvidéken. Valamelyik ősöm azonban, összeveszvén katonatársaival, nem tudott már rangban feljebb emelkedni, így azóta ezzel a mesterséggel tengetjük életünket. Itt, a folyók és tavak vitézei között csak úgy hívnak engem, hogy Veszett Tigris. Ha szabad kérdeznem: mi a te nagybecsű neved, jótevőm?

– Szung Csiang vagyok Jüncsegből.

– Talán csak nem Szung Kung-ming, a santungi Jókorjött Eső?

– De bizony, az.

Veszett Tigris nagy tisztelettel borult le előtte. Jókorjött Eső sietve felsegítette:

– Nem innál velünk egypár csészével? – kérdezte.

– Nagyon is szívesen! Szerettem volna már rég tisztelkedni tisztelt személyed előtt, de nem akadt módom rá. – Összeszedte sietve holmiját, lándzsáit, füttyköseit, gyógyírjait, s megindultak négyen a legközelebbi kocsmá felé.

– Van borom is, húsom is – felelte húzódozva a kocsmáros, amikor bementek –, de nektek nem merek adni.

– Hát aztán miért nem?

– Akivel verekedtetek, az parancsolta meg: ha valaki ételt, italt mer adni nektek, annak szétveri a boltját. Én nem merek összetűzni vele, mert ő a kiskirálya egész Csiejangcsen városának, nem mer vele senki se ellenkezni.

– Hát akkor gyerünk tovább – mondta Jókorjött Eső. – Ez a fickó biztosan belénk akar még kötni valahol.

– Én megyek a fogadóba, s kifizetem a tartozásom – búcsúzkodott Veszett Tigris. – Pár nap múlva megyek én is Csiangcsouba, ott majd találkozunk. Ég veled, bátyám!

Jókorjött Eső még húsz ezüsttel ajándékozta meg búcsúzásul Veszett Tigrist, aztán elindult a két poroszlóval, hogy egy másik kocsmát kerítsenek maguknak.

– Megmondták mindannyiunknak – fogadták őket ott is –, dehogyis merünk nektek valamit is adni! Hiába is mentek akárhová, csak fárasztjátok magatokat, a dolgon nem segíttek!

Jókorjött Eső és a két poroszló szó nélkül mentek tovább. Így jártak azon a pár helyen is, ahol még próbálkoztak. A végén már a város végére jutottak, de még csak szállást sem kaptak a legkülső fogadóban sem. Látták is, hogy nincs mit csinálni, nekieredtek az útnak étlen, szomjan. Lebukott már vörösen a nap, sötétedett az ég, nem valami jól érezték magukat.

– Minek is mentünk oda a vívómestert bámulni, hogy összevevesszünk ezzel a fickóval! – hánytákvetették egymás közt a dolgot. – Se falu előttünk, se kocsmá mögöttünk, hol találunk szállást éjszakára?

Egyszer csak a messzeségben, egy kis mellékút mentén lámpa fényét pillantották meg egy erdő fái között.

– Ott emberek laknak – mutatott arra Jókorjött Eső. – Menjünk oda csendesen, kérjünk szállást. éjszakára, holnap meg megyünk tovább.

– Igen félreesik – húzódoztak a poroszlók –, messze van az országúttól.

– Mit tehetünk egyebet! Ha kiesik az útból, hát holnap többet megyünk vagy két-három mérfölddel, nem olyan sürgetős az utunk! – Rá is tértek a mellékútra, s vagy két mérföld után a fák közül egy nagy udvarház falai bukkantak elő. Megzörgették a kaput.

– Mit zörgették itt éjnek idején? – jött elő egy szolgálégény.

– Szegény száműzött vagyok – mondta nagy óvatosan Jókorjött Eső. – Csiangcsouba visznek. Eltévesszöttük a fogadót, nincs hol megaludjunk. Szállást kérnénk egy éjszakára, megfizetnénk érte illendőképpen.

– No, akkor várjatok itt egy kicsit. Megyek, jelentem a nemzetségfőnek. Ha ő megengedi, bejöhetnek – s bement. Jött is vissza kisvártatva, s a ház ura elé vezette őket. Az utasok tisztelegtek házigazdájuk előtt, az meg meghagyta a szolgálégénynek, helyezze el őket az egyik szobában, s adjon vacsorát is.

– Nincs itt senki idegen – mondták a poroszlók, mikor magukra maradtak –, vedd le a kalodát, jegyző uram, aludd ki magad jól az éjjel, hogy holnap korán indulhassunk.

Lefekvéshez készülődvén, elébb hátramentek az udvarba. A csillagfényes éjszakában Jókorjött

Eső meglátta, hogy a szérúskertnél még egy kis ösvény vezet el a háztól. Aztán visszamentek szobájukba, s lefeküdtek.

– Hát ezzel szerencsénk volt – állapította meg Jókorjött Eső s a két poroszló elalvás előtt –, hogy ez a gazda végre befogadott bennünket az éjszakára. – Ahogy így beszélgettek, meglátták, hogy fáklyával járnak hátul az udvarban. Jókorjött Eső kilesett az ajtónyíláson, s látta, hogy a ház ura három fáklyás szolgálégnnyel végigjárta az udvart, hátra a szérúskertig.

– Olyan ez a gazda, akár az apám – mondta a két poroszlónak. – Mindenre maga ügyel, s este se feküdne még le, hanem végignézi a házat, rendben van-e minden.

– Nyissatok kaput! – hallatszott egyszerre kívülről. A szolgálégnnyek sietve engedelmeskedtek, bejött vagy hat-hét ember. Vezetőjük kezében lándzsa, a többinél vasvilla, furkósbot. A fáklyák fényénél Jókorjött Eső megismerte az elől jövőt.

„De hiszen az a lándzsás ott elöl, az akart megverni bennünket!” állapította meg, megrettenve magában.

– Mit kószálsz ilyen későn, fiam? – hallotta most a nemzetségfő hangját. – Kivel akarsz verekedni fegyveresen?

– Nem érted te ezt, tisztelt atyám! – felelte a legény türelmetlenül. – A bátyám idehaza van?

– A bátyád most alszik, részegre itta magát.

– Akkor megyek, és felköltöm. Egy fickó után megyünk.

– Már megint kivel szólalkoztál össze? – mérgelődött az öreg. – A bátyád is megköszöni neked, ha felköltöd! Mibe keveredtél, mondd csak?

– Ej, nem érted te ezt, atyámuram! A városban egy kuruzsló vívómester türehtetlen módon nem tisztelgett nálunk, mielőtt kiment volna a piacra művészetét mutogatni s kenőcseit árulni. Mi persze meghagytuk a népeknek, ne merjenek adni neki egy garast is! Honnét, honnét nem, hát nem odakeveredett egy fegyenc, aki nagylegénykedni akarván, őt ezüstöt nyomott a markába, s ezzel súlyosan megsértette a tekintélyünket! Már éppen össze akartam verni, amikor ez a bitang vívómester megragadott, földhöz vert, s úgy megvert, megrugdosott, hogy még most is sajog belé a derekam. Én aztán szétküldtem az embereket, hogy mondják meg minden kocsmában, fogadóban, be ne merjék fogadni őket! Nem is leltek biztosan nyugovásra sehol! Aztán összeszedtem a játékhelyekről egy csomó embert, s utánuk eredtem. A vívómestert el is kaptuk, elvertük jó alaposan; most ott kuksol megkötozve a cirkáló-hadnagy házában. Holnap meg levisszük a folyópartra, s a vízbe hajítjuk, hogy lehűtsem vele bosszúmat! Csak azt a fegyencet meg a vele volt két poroszlót nem találjuk sehol. Előttünk már nincs is több kocsmá, se fogadó, nem tudom, hova mehetett éjszakára. No de felköltöm a bátyám, s majd előkerítjük!

– Ne hebehurgyáskodj, fiam! – korholta az apja. – Mi közöd neked ahhoz, hogy az az ember a saját pénzéből megjutalmazta azt a kuruzslót? Van neked jogod arra, hogy megverd? Az igaz, hogy téged megraktak, de nem valami nagyon. Hallgass csak rám, s hagyd abba azonnal! Azt hiszed, törődik a bátyád azzal, hogy téged elagyabugyáltak? A végén még agyonverték valakit! Fogadj szót, eredj aludni, már a harmadik őrésre jár az idő! A kapun meg ne zörgess éjszaka, ne lármázd fel az egész falut, hanem viseld magad jól, de hangtalanul!

A fiú azonban láthatólag rá se hederített apja szavára, hanem ahogy volt, lándzsásan, rohant be a házba. Az öreg nagy mérgesen utána.

– Hát ennek fele se tréfa! – fordult Jókorjött Eső a két poroszlóhoz. – Hát most mi lesz? Hát nem öhozzájuk tértünk be aludni? A legjobb lesz, ha meglépünk, mert ha megtudja, hogy itt vagyunk, biztosan kitekeri a nyakunkat. Igaz ugyan, hogy az apja nem szólt, de a szolgálégények aligha merik majd félrevezetni!

– Igazad van – mondták a poroszlók. – Nem veszthetünk egy percet se, szökjünk meg mielőbb!

– Az elülső kapun nem mehetünk – aggályoskodott Jókorjött Eső –, hanem bontsuk ki itt hátul a falat.

A poroszlók felkapták holmijukat, Jókorjött Eső is fogta a kalodáját, s szaladtak hátra az udvarba a falhoz, kibontották. Nekieredtek az erdő felé vezető hátsó kis ösvényen a csillagok fényénél. De a megijedt ember nem nézi az utat: ahogy rohantak vagy egy órát, végeláthatatlan nádtenger bukkant fel előttük, azon túl hatalmas víz hömpölygött, a Hszünjang folyó. A hátuk mögött egyszer csak kiáltások harsantak, fáklyák fénye lobbant fel, minden valószínűség szerint üldözőik voltak.

– Ments meg, magas ég! – fohászkozott fel Jókorjött Eső, s belevetették magukat a nádasba. De ahogy hátratekingettek, a fáklyafény egyre közeledett. Megrettenve rohantak tovább a sűrű nád között. De „hamarabb érni végét a földnek, mintsem az égnek”; váratlanul vége szakadt a nádasnak, a folyó egyik mellékágához érkeztek.

– Ha tudtam volna – fordította arcát kétségbeesetten az ég felé Jókorjött Eső Liangsanban maradtam volna inkább! Ki gondolta volna, hogy itt végezzük életünket!

A végveszély percében azonban a nád közül egyszer csak egy sebesen sikló csónak tűnt fel előttük.

– Hé, csónakos uram! – kiáltott oda neki Jókorjött Eső. – Ments meg minket, kapsz jó néhány ezüstöt!

– Kik vagytok? – kérdezte a csónakos. – Hogy keveredtetek ide?

– Rablók üldöznek, egy lélegzettel rohantunk idáig. Vigyél át gyorsan a csónakon, dúsan megjutalmazunk!

A jutalom hallatára parthoz fordult a csónak. Nagy sietve beleugráltak. Az egyik poroszló még a batuját dobta a csónak fenekére, s maga is beleugrott, mialatt a másik már lökte is el tüzes-vizes botjával a parttól. A csónakos nekivetette magát az evezőknek, de ahogy közben meghallotta a nehéz batyuk puffanását, sötéten elmosolyodott magában. Száguldott a csónak a folyó közepe felé. A parton egyszer csak fáklyafények lobogtak, odaérték az üldözők. A nagy szál legény dühösen rázta lándzsáját:

– Hé, te csónakos! Fordulj vissza gyorsan! – kiáltotta.

– Csónakos uram! – kuporodott le Jókorjött Eső s a két poroszló a csónak fenekére. – Vissza ne fordulj, gazdagon megháláljuk!

A csónakos biccentett a fejével, s rá se hederítve a kiáltásra, hajtotta tovább a csónakját, hogy szinte repült a vízen.

– Ha vissza nem fordulsz, valamennyiőtöket leöldöslek! – ordította utánuk dühösen az üldözők vezére. A csónakos gúnyosan felnevetett, de most se méltatta válaszra.

– Hé, ki vagy te, csónakos – kérdezte dühösen a legény a partról –, hogy ilyen pimasz módra rám

se hederítesz?

– Csangnak hívják öregapátokat! – nevetett gúnyosan a csónakos. – Az én fityegőmbé ugyan nem haraptok!

– Te vagy az, Csang bátyánk? Hát nem ismeresz meg minket? – kiáltozták a partról.

– Nem vagyok én vak, hogyan ismernék.

– Hát ha ismeresz minket, fordulj vissza, beszédünk van veled!

– No ha beszélni akartok velem, majd holnap elmondjátok! Most sürgős az utam!

– Azt a három embert akarjuk kézre keríteni ott a csónakodban!

– Ezek itt a csónakban mind a hárman az én kedves atyámfiái, tápláló szüleim! – nevetett vissza gúnyosan a csónakos. – Elviszem őket, s jól is lakatom metélt tésztával!

– Fordítsd vissza a csónakot! Egyezkedjünk!

– Mi örömöm van nekem abban, ha visszaviszem nektek az én feltáplálóimat, felruházóimat?

– Ne mondj ilyet, Csang bátyánk! Fordulj vissza! Csak azt a fegyencet akarjuk!

– Jó néhány napja várok már erre a fuvarra! Nem fordulok én vissza, hogy még ti kapjátok! Ne is haragudjatok, majd még találkozunk! – azzal csak hajtotta a csónakot tovább. Jókorjött Eső nem vette észre, hogy valami rejlik szavai mögött, s megkönnyebbülve mondta a két poroszlónak:

Csakhogy erre az emberre rátaláltunk! Jól megadta nekik, s meg is mentett minket! De nem is feledkezünk meg róla! Hát nem szerencse, hogy átvisz minket?

A csónakos nekifeküdt az evezőknek. Messze elhagyták már a partot. Ahogy ott hárman arrafelé tekingettek, a fáklyák fénye behúzódott a nádas közé.

– Szörnyűséges volt! – sóhajtott Jókorjött Eső. – De „ha a jók találkoznak, elkotródnak a gonoszak”! Csakhogy kimenekültünk a bajból.

A csónakos azonban evezés közben egyszerre csak, lám, dalra gyűjtött, hallhatólag egy hucsoui nótára. Ezt énekelte:

Apátok a vízen született, itt is él.

A mandarintól se, az istentől se fél!

Ha meglátogat a csillogó-villogó,

Ráteszem a kezem, mielőtt lába kél!

Megroggyant Jókorjött Esőnek a lába ina, de a két poroszlóé is a dal hallatára.

– Ej, csak tréfálkozik! – nyugtatgatta társait Jókorjött Eső. Ám alig mondta ki, mikor a csónakos elengedte az evezőket, és hozzájuk fordult:

– Hej, ti jómadarak, ti szegény félkézalkalmárokat nyomorító poroszlók, most a kezembe kerültetek! Vagdalt metéltet akartok, vagy pedig húsgombócot?

– Ne tréfálkozz velünk, csónakos – szólt rá Jókorjött Eső. – Mi az, hogy vagdalt metélt? Mi az,

hogy húsgombóc?

– Majd még én tréfálkozom veletek! – meredt rájuk dühösen a csónakos. – Ha metélt tésztát akartok, itt a széleseben járó vagdalókésem a csónak fenekében! Nem vágok én vele se négyet, se ötöt, hanem egyszeribe beleaprítlak a vízbe vele mind a hármatokat! Ha meg húsgombócot akartok, hát vessétek csak le frissen a ruhátok, s bele a vízbe csupaszon, hogy ott dögöljetek meg!

– Jaj nekünk! – kapaszkodott Jókorjött Eső a két poroszlóba. – Hiába: „Sose jár a szerencse párosan, de a baj se magányosan!”

– No, döntsétek már el, aztán feleljetek ízibe!

– Tudd meg, csónakos uram – fohászodott neki Jókorjött Eső –, nincs nekünk hova mennünk, bűnös fegyenc vagyok én, Csiangcsouba száműzött. Könyörülj rajtunk, kíméld életünket!

– Mit fecsegsz itt nekem? Hogy megkíméljelek? Nem kímélek én belőletek egy felet sem! Öregapátok a kutypofájú híres Csang apó! S ha eddig nem ismertétek, hát az öreganyátokkal már aligha találkoztok! Fogjátok be a csőrötök, s be a vízbe gyorsan!

– Pénzünket, aranyunkat, ruhánkat, amink csak a batyunkban van, mind neked adjuk! – esdekelt Jókorjött Eső. – Csak könyörülj rajtunk!

A csónakos azonban egy hatalmas, villogó kést kotorászott elő a csónak fenekéről, s rájuk rivallt:

– No, hogy akarjátok?

– Azért ér ez engem – sóhajtott az égre Jókorjött Eső –, mert nem tiszteltem se eget, se földet, engedetlen voltam jó szülőmmel; vétkes ember létemre még ezt a kettőt is magammal hoztam a bajba!

– Jegyző uram! – kapaszkodott belé a két poroszló. – Hát itt halunk meg mind a hárman?

– No, dobjátok már le a ruhátok – dörgött rájuk a csónakos –, aztán ugrás a folyóba! Ugorjatok, ha ugorni akartok, mert ha nem, akkor belevagdal benneteket öregapátok!

Jókorjött Eső összefogózkodott a két poroszlóval, s a folyóba bámult. Egyszer csak a vízen evezők zaja hallatszott. Odanézett a csónakos is: a víz hátán fürge csónak siklott, repült feléjük. Hárman ültek benne: egy jól megtermett legény, csákllyával kezében, a csónak orrában ült, a másik kettő meg az evezőket forgatta nagy sebesen. Hamarosan a közelbe értek a csillagos éjben.

– Hej, te csónakos! – kiáltotta a csákllyás legény. – Hogy mersz te itt az öbölben garázdálkodni? Ha már megláttalak, részem van a zsákmányból!

– Te vagy az, Li bátyám? – ijedt meg a csónakos. – Már gondolkoztam is, hogy ugyan ki lehet? Megint dologban vagy? Vihetnél engem is!

– Csang öcsém! – csóválta a fejét a csákllyás vitéz. – Már megint erre kujtorogsz? Mit viszel a csónakodban? Van valami zsákmányféle?

– Nagyot mulatsz, ha megtudod! – vigyorgott a csónakos. – Nem jutottam már semmire mostanában, a játékon minden pénzem elveszett, egy lyukas garasom se maradt. Éppen a parton üldögéltem, hát egy banda nem behajtja ezt a három jószágot a csónakomba? Két poroszló hozott egy fekete képű, tömzsi fegyencet, nem tudom, kiféle. Azt mondja nekem, hogy Csiangcsouba száműzték, de hát még a kaloda sincs a nyakában! A két Mu testvér üldözte őket a városból,

követelték is volna vissza őket, de ahogy láttam, hogy nekem is kinéz a haszon belőle, bizony nem adtam.

– Hej! – kiáltott a nagy szál legény. – Nem Szung Kung-ming bátyám van ott?

Ismerősnek tetszett a hang Jókorjött Eső fülében. Visszakiáltott:

– Ki vagy te, jó vitéz? Ments meg minket!

– Csakugyan te vagy az! – szörnyedt el a másik. – Hogy én ezt nem tudtam hamarabb!

Jókorjött Eső felemelkedett a csónakban, s odanézett. A csillagok fényénél is felismerte, hogy a csónak orrában Örvények Sárkánya ül, a két evezős meg Barlangbúvó Sárkány és Folyamfordító Tengerikigyó.

– Micsoda félelmet állhattál ki, bátyám! – ugrott át Örvények Sárkánya a csónakjukba. – Ha kések valamit, vége az életednek nagy bolondjába! A jó sors hozta, hogy sehogy se nyughattam ma otthon, hanem kijöttem, hogy egy kis sót csempésszek! Hogy is jutott volna eszembe, hogy veled találkozom a halál küszöbén?

A csónakos jó darabig csak rémülten bámulta őket tátott szájjal, szólni se tudott.

– Li bátyám – kérdezte végre –, ez a fekete ember Szung Kung-ming, a santungi Jókorjött Eső?

– Tudhatnád!

– Kegyelmes atyám – borult le a csónakos a csónak fenekére –, miért nem mondtad meg hamarabb a nevedet? Megkíméltél volna attól, hogy gonoszt cselekedjem veled!

– Ki ez a derék vitéz? – kérdezte Jókorjött Eső Örvények Sárkányától.

– Tudd meg, bátyám: esküdt öcsém ő nekem, ide a Kisárvaszigetre való. A neve Csang Heng, de csak Csónakosnak emlegetjük, meg Kutypofájúnak. Itt a Hszünjang folyón műveli becsületes mesterségét.

Nagyot nevetett erre Jókorjött Eső, de a két poroszló is. A két csónak visszafordult a partnak, odaértek, kikötöttek. Amikor partra szálltak, Örvények Sárkánya Kutypofájúhoz fordult:

– Mondtam én neked mindig, öcsém: csak egy bajnoka van az igazságnak az ég alatt, Szung jegyző Jüncsegből, a santungi Jókorjött Eső. Nézd meg hát alaposan magadnak, hogy megismerd máskor.

Kutypofájú tüzet csiholt, lámpást gyújtott, s Jókorjött Esőre világítván, leborult előtte:

– Bocsásd meg, bátyám, nagy vétkemet! – könyörgött. – Bátyám, igazság bajnoka – kérdezte aztán, hogy felemelkedett –, miért számúzték ide?

Örvények Sárkánya elmesélte a történeteket.

– Tudd meg, bátyám – kezdte Kutypofájú aztán –, ketten vagyunk testvérek egy anyától. Én vagyok az idősebb, de az öcsém is derék legény. Olyan fehér az egész teste húsa, akár a hó, negyven-ötven mérföldet is elúszik a vízen, a víz alatt meg kibírja hét nap, hét éjjel is. Ha úszik a vízen, olyan csak, akár egy fehér csík, azonfelül meg fehér is tetőtől talpig. Innét adták neki azt a nevet, hogy Csang Sun, a Fehér Hullámtaraj. Hajdanában a Jangce partján dolgoztunk együtt

hasznos mesterségben.

– Hadd halljam, hogyan volt! – biztatta Jókorjött Eső.

– Amikor minden pénzünk elúszott a játékon, én fogtam egy csónakot, s a folyam egy csendes helyén révészkedtem magamnak. Jöttek aztán az utasok, akik pénzt akartak megtakarítani, meg siettek is, s beszálltak. Mikor aztán tele lett a csónak, beszállt az öcsém is egy nagy batyuval, mintha utas lett volna. Én beveztem aztán a folyam közepére, ott letettem az evezőt, kidobtam a vasmacskát, előkaptam a késemet, s követeltem a viteldíjat. Ötszáz garas volt a megállapodás, de én háromszázat követeltem. Az öcsémnek mentem neki legelőször, ő meg tette magát mindig, hogy nem adja meg. Én meg akkor megfogtam a nyakánál, megmarkoltam a derekát s zsupsz, bele a vízbe. Ettől aztán úgy megijedt mindegyik, hogy sorra megadták a pénzt hiba nélkül. Ekkor aztán partra tettem őket valami csendes helyen, az öcsém meg közben a víz alatt kiúszott a partra, megvárta, amíg elmennek, s megosztottunk. Hát így tengettük az életünket.

– Biztosan sokan kerestek aztán, hogy vidd át őket! – tréfálkozott Jókorjött Eső. Nagyot nevettek a vitézek. Kutypofájú még hozzátette:

– Most aztán mesterséget változtattunk. Én itt a Hszünjang táján csempészkedem, az öcsém meg halárus lett Csiangcsouban.

– Éppen küldenék neki egy levelet veled, csak hát nem értek a betűhöz, írást nem tudok.

– Majd megkérjük itt a faluban az iskolamestert – biztatta Örvények Sárkánya, s elindultak. Barlangbúvó Sárkányt s Tengerikígyót hátrahagyták, hogy őrizzék a csónakokat. Ahogy a faluhoz közeledtek, alig fél mérföldnyi út után látták, hogy még most is ott villognak a fáklyák a parton.

– Nem mentek még haza a testvérek, úgy látom! – jegyezte meg Kutypofájú.

– Miféle testvérek? – kérdezte Örvények Sárkánya.

– Hát a két Mu testvér a városból.

– Hívd csak ide őket – rendelkezett Örvények Sárkánya –, hadd tisztelegjenek bátyánk előtt.

– Ne, ne! – tiltakozott sietve Jókorjött Eső. – Hiszen épp engem üldöznek!

– Nyugodj meg, bátyám! Ez azért volt csak, mert nem ismertek fel: egy úton járnak ők is velünk. – Azzal integetni, kiáltozni kezdett nekik. A fáklyások sebesen közeledtek.

– Hogy vagytok ilyen jóban, bátyáink, ezzel a három emberrel? – kérdezték a testvérek meghökkenve, amikor meglátták, milyen tisztelettel beszélget Örvények Sárkánya s Kutypofájú Jókorjött Esővel.

– Mit gondoltok, ki ez? – nevetett Örvények Sárkánya.

– Nem ismerjük, csak azt tudjuk, hogy a városban öt ezüstöt adott annak a nyavalyás vívómesternek, s pocsékká tette a tekintélyünket, ezért hajkurásztuk mostanáig.

– Pedig annyit beszéltem már róla nektek! Szung Kung-ming bátyátok ő, a jüncsengi jegyző, a santungi Jókorjött Eső! Nem köszöntök neki gyorsan?

A két fivér eldobta lándzsáját s leborult:

– Hallottuk régtől nagy híredet, de nem gondoltuk, hogy találkozunk is! Bocsáss meg gorombaságunkért, hogy sértegettünk!

– A neveteket kérdeném, derék bajnokok! – emelte fel őket Jókorjött Eső.

– Gazdag házból valók, idevalósiak – jegyezte meg Örvények Sárkánya. – Az idősebbik Mu Hung, a Feltartóztathatatlan; öccse, Mu Csun, a Kis Feltartóztathatatlan, ők ketten a város kiskirályai. Mert tudd meg, bátyám, három kiskirályság van errefelé; a Hegykitáró hágónak én meg Nyakazóbíró vagyunk a kiskirályai, a Hszünjang vidéki csempészeknek Kutypofájú meg Fehér Hullámtaraj, a városnak meg ők ketten.

– Hát ezt nem tudtam – ismerte el Jókorjött Eső. – De ha már ilyen jó barátok vagyunk, engedjétek szabadon kedvemért Veszett Tigris, Hszie Jungot!

– A vívómestert? – nevetett Feltartóztathatatlan. – Legyél nyugodt felőle, bátyám! – s már utasította is öccsét:

– Hozd ide bátyánk elébe! Én pedig – fordult tisztelettel Jókorjött Esőhöz – meghívnálak, nagy erényű bátyám, szerény hajlékunkba, hogy némi elégtétellel szolgálhassunk vétkeinkért.

– Igen jó lesz! – lelkesedett Örvények Sárkánya. – Gyerünk csak!

Feltartóztathatatlan odaszólított két szolgálényt, hogy őrizzék a csónakokat Barlangbúvó Sárkány és Tengerikigyó helyett, s elindultak valamennyien. Egy embert előreküldtek, hogy bejelentse az öreg Munak a látogatást; s hogy lakomára terítsenek. Az ötödik őrseg körül járhatott az idő, mire megérkeztek. A vendégházban tisztelegtek Mu nemzetségfő előtt, s elosztották a helyeket. Jókorjött Esőt a házigazdával átellenbe ültették. Alig váltottak pár szót, már virradni kezdett, s Kis Feltartóztathatatlan is hozta Veszett Tigris. Összeismerkedett a vívómester valamennyiükkel, s helyet foglalt ő is. Egész nap tartott a lakoma, a késő éjszakába nyúlt, úgyhogy ott is aludtak. Másnap Jókorjött Eső indult volna tovább, de Feltartóztathatatlan sehogy sem engedte. Ott marasztotta még valamennyiüket. Jókorjött Esőt meg bevitte a városba, s megmutogatta neki a nevezetességeket, szórakoztatta mindenféle módon. Mikor már a harmadik napot töltötték Muék vendégszerető házában, Jókorjött Eső tartani kezdett attól, hogy áthágják a megszabott határidőt, amikorra jelentkeznie kell a fegyenc táborban, s megkötötte magát, hogy igazán megy. Feltartóztathatatlan, mikor látta, hogy nem enged már semmi marasztalásnak, nagy búcsúlakomát rendezett a tiszteletére. Másnap reggel elbúcsúzott Jókorjött Eső Feltartóztathatatlantól s az összes jó vitézektől. Veszett Tigrishez még odafordult:

– Maradj még itt egy kis ideig, aztán keress majd fel Csiangcsouban.

– Ne félj, bátyám, gondom lesz rá – nyugtatta meg Feltartóztathatatlan. Megajándékozta utoljára arannyal, ezüsttel, pénzt nyomott a két poroszló markába is. Mikor aztán már indultak, Kutypofájú is megíratta a levelét, s átadta azt is, hogy vigyék el Fehér Hullámtarajnak. Aztán lekísérték őket a folyam partjára. Feltartóztathatatlan csónakot hozatott. Beszállt Jókorjött Eső a két poroszlóval, nyakába tette a kalodát. Könnyhullajtva néztek utánuk a partról a többiek.

Megindult a hajó velük, de különb is volt, mint a múltkori! Vitorlát bontott, úgy érkeztek nagy sebesen Csiangcsouba. Mentek egyenest a hatóság elé.

Csiangcsou mandarinja történetesen Caj Tő-csang volt, Caj kancellár kilencedik fia, ezért a városban csak Kilencedik Caj mandarin úrnak titulálták. Kapzsi és gögös ember volt nagyon; azért is tette ide az apja, mert igen gazdag vidék volt Csiangcsou pénzben is, terményekben is.

– Hova lett a kalodádról a tartományotok pecsétes írása? –vonta fel a mandarin a szemöldökét.

– Erős tavaszi esőket kaptunk útközben – magyarázkodott a két poroszló –, ronggyá ázott egészen.

– Hát frassatok neki újat, s adjátok át embereimnek, vigyék a táborba.

Vitte a két poroszló Jókorjött Esőt, átadták két csiangcsoui poroszlónak, akik nagy sebtlen megírták a pecsétes írást a hivatalban, s a helyére tették. Jókorjött Eső aztán, hogy elindultak, bevitte mind a négy poroszlót egy kocsmába, s megkínálta őket egy kis itallal. A vele jött poroszlók aztán visszamentek a hivatalba elbocsátólevelükért, s nagy hálálkodva elbúcsúztak tőle.

– Hát sok ijedelmet álltunk ki az úton – mondták aztán maguk közt –, de szép kis summa pénzhez is jutottunk!

A csiangcsouiak pedig vitték Jókorjött Esőt a táborba. Mivelhogy azzal kezdte, hogy tíz ezüstöt nyomott a markukba, hozták buzgón a holmiját, s kerestek is neki egy jó egyes szobát. De a táborban a felügyelők is, csupa vitéz nép, hogy nekik is pénzt osztott, mind nagyon megszerették. Küldött mindjárt harminc pénzt a parancsnoknak is. Hívták nemsokára a táborparancsnok elébe. Ott levették nyakából a kalodát:

– Halld meg, újonnan jött számúzótt, te vétkes Szung Csiang! – dörgött rá a parancsnok – Vu Tő császár szentséges rendeletéből minden újonnan jött fegyenc száz kemény botütést kell, hogy kapjon! Szolgák! Fogjátok le!

– Igen meghültem útközben – panasolta Jókorjött Eső –, nem tértem még magamhoz.

– Betegnek is látszol – hagyta rá a parancsnok, a harminc ezüstre gondolva –, igen sárga vagy, meg sovány is! Felfüggesztem a botozást! Mivel pedig látom, hogy hivatalnokféle volnál, a tábor írószobájában fogsz dolgozni.

Meg is írta rögtön az írást róla. Jókorjött Eső köszönte hálásan, s ment átköltözni az írószobába. A többi fegyenc, ahogy látták, máris micsoda tekintélye van, szereztek gyorsan bort, s jöttek üdvözölni, ő meg megajándékozta őket is. Nem telt bele egy fél hónap se, megszerette mindenki az egész táborban.

„A szerelem hol forró, hol fagyos, az ember sorsa hol alacsony, hol magas” – tartja a régi mondás. Jókorjött Eső egy nap éppen az írószobájában borozgatott az egyik felügyelővel, amikor az így szólt hozzá:

– Mondtam én már neked, bölcs bátyám, a minap, hogy mi a szokás itt nálunk a főtömlőctartóval. Hát hogy nem küldtél még neki ajándékot, pedig már jó ideje itt vagy? Holnap idejön, s nem fogja jó néven venni!

– Nem baj! – legyintett Jókorjött Eső. – Ha pénzt akar, akkor se küldök neki. Ha rólad volna szó, csak szólj, amikor kell, adok én rögvést! De ez a főtömlőctartó nem kap egy garast se! Ha meg idejön, majd megmondom neki én magam!

– Jegyző uram – aggodalmaskodott a felügyelő –, az igen vad ember, gyorsan jár a keze-lába! Meg se mondhatom, mi lesz, ha mondanál neki valamit, és rápirítanál!

– Bízd csak rám, bátyám – nyugtatta meg Jókorjött Eső. – Nyugodj csak meg, majd én elintézem őt. Lehet, hogy már adtam is neki, csak még nem derült ki, de az is lehet, hogy nem is merné rajtam követelni.

Még be se fejezte szavait, amikor bejött az egyik őr:

– Itt a főtömlőtartó – jelentette. – Amikor megérkezett, mindjárt nagy hűhót csapott, s azt ordította: „Miért nem küldte meg az új fegyenc a járandóságomat?”

– No, mit mondtam? – szörnyűködött a felügyelő. – Itt is van már, s még ránk is haragszik!

– Bocsáss meg, bátyám – mosolygott Jókorjött Eső –, hogy nem szórakoztatlak tovább: majd iszunk még együtt. Megyek, hogy beszéljek vele.

– Én a szeme elé se akarok kerülni – ugrott fel a felügyelő. Jókorjött Eső meg ment a kihallgatási csarnokba, hogy találkozzék a főtömlőtartóval.

Nem találkozott-e aztán Jókorjött Eső ezzel az emberrel? Hiszen ebből lett az, hogy

*Tigrisek barlangja, farkasoknak fészke lesz Csiangcsou városa,
Künn a keresztútnál vértengerben ázik holttestek halmaza.*

Mert

*Ég hálója megszakad, a vízpartra borul,
Föld hurokja megnyílik, Liangsanra súlyosul.*

Hogy aztán hogy ismerkedett meg Jókorjött Eső a főtömlőctartóval, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCHETEDIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső találkozik Bűvös Futárral,

Fekete Forgószél pedig megmérkőzik

Fehér Hullámtarajjal

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső, elhagyván az irodát, ment a kihallgatási csarnokba. Ott ült már a főtömlőctartó, s nagy hangon kiáltotta:

– Melyik az az új fegyenc?

– Ez itten – mutatott rá az egyik őr Jókorjött Esőre.

– Te fekete pofájú, törpe vakarcs! – szitkozódott a főtömlőctartó. – Ugyan ki miatt bíztad el úgy magad, hogy nem küldted meg a járandóságom?

– Jó szóért jó szó jár az emberek közt – felelte Jókorjött Eső. – Miért kényszerítesz ki pénzt az emberből? Derék kis hivatalnok vagy ám!

A körülállókon kiütött a verejték e szavak hallatára. A főtömlőctartó még nagyobb dühbe gurult:

– Hogy mersz velem pimaszkodni, te lator fegyenc? Kössétek hátra a kezét, s verjetek rá százat a nagy bottal!

Az őrsegből mindenki jóban volt Jókorjött Esővel. Amint meghallották, hogy meg kellene verni, mind szétszaladtak, magára hagyták a főtömlőctartóval. Persze, ezen még jobban megdühödött: maga ragadta fel a botot, s Jókorjött Esőnek rontott.

– Mit követtem el, tömlőctartó uram – kérdezte jámborul Jókorjött Eső –, hogy meg akarsz verni?

– Az én jószágom vagy, te lator fegyenc! Ha köhinteni mersz is, már azzal is vétkezel!

– Még ha vétket is találsz bennem, halálra nem verhetsz!

– Még hogy halálra nem verhetlek? Mindjárt végzek veled! Agyoncsaplak, mint egy legyet!

– Ha azért akarsz agyonverni, mert nem küldtem meg a járandóságodat – nevetett gúnyosan Jókorjött Eső –, mi jár annak, aki ismerőse Cselcsillag Mesternek Liangsanban?

A másik elejtette a botot ennek hallatára:

– Mit mondasz? – hebegte.

– Én csak arról beszéltem, aki ismeri Cselcsillag mestert! Mit van ezen kérdeznivaló?

– Ki vagy te? – rázta meg a főtömlőctartó Jókorjött Esőt. – Honnét veszed ezt?

– Szung jegyző vagyok Jüncsegből, Santungból.

A főtömlőctartó meghökkenve tette össze két öklét üdvözlésül:

– Te vagy, bátyám, Szung Kung-ming, a Jókorjött Eső?

– Azt hiszed, tréfálok?

– Bátyám, itt nem beszélhetünk, leborulni se mertem előtted. Gyere ki velem a városba, ott bizalmasan szólhatunk.

– Várj egy kicsit – mondta Jókorjött Eső. – Be kell zárnom a lakásomat. – Szaladt is haza mindjárt, magához vette Cselcsillag levelét meg némi pénzt, bezárta az ajtót, s meghagyta az őrségnek, hogy ügyeljenek a házra. Elindult új ismerősével ki a táborból be a városba. Kiszemeltek maguknak mindjárt egy kocsmát, s felmentek az emeletre.

– Honnét ismered Cselcsillagot? – kérdezte a főtömlőctartó, amikor leültek.

Jókorjött Eső előhúzta a levelet. A másik feltörte a pecsétet, végigolvasta s köntöse ujjába rejtette, majd felállt, s leborult Jókorjött Eső előtt. Az sietve viszonzta a tisztelgést, s bocsánatot kért a gorombaságaiért.

– Én csak azt hallottam – mentegetőzött a másik is –, hogy jött egy Szung nevű új fegyenc. Nálunk pedig az a szokás, hogy ilyenkor megajándékoznak öt ezüsttel. Elmúlt aztán tíz nap, vagy tán több is, de nem küldted. Ma éppen szabadnapom lévén, eljöttem, hogy kiköveteljem. Nem is gondoltam, hogy te vagy az, bátyám! Bocsáss meg gorombaságaimért, amit ott veled szemben elkövettem!

– Emlegette nagyra becsült neved már a felügyelő is. Akartam is tisztelegni magamtól tisztelt személyed előtt, de nem tudtam a lakásod, a városba se jöhettem be ok nélkül, meg kellett várjam, amíg kijössz, akkor akartam megismerkedni veled, bátyám. Emiatt késlekedtem idáig, nem mintha nem küldhettem volna el az öt ezüstöt. Arra gondoltam, hogy biztosan eljössz érte, azért húztam-halasztottam. Életem vágya teljesült be azzal, hogy végre találkozhattunk.

Megmondjam-e, ki volt ez a főtömlőctartó? Ő volt az, akit Cselcsillag emlegetett, Taj Cung, a csiangcsoui főtömlőctartó. Ez a Taj Cung elképesztő bűbájosságához értett: ha úton volt, s levelet, fontos hadi üzenetet vitt, két bűvös képet kötött a két lábára, s ezzel véghez tudta vinni a bűvös futás művészetét, ötszáz mérföldet téve meg egy nap. Ha pedig négy bűvös képet tett a lábára, megtett nyolcszáz mérföldet is. Ezért nevezték aztán úgy, hogy Bűvös Futár.

Bűvös Futár s Jókorjött Eső most már bizalmasan beszélgettek egymással, mindkettőjük nagy öröme. Bort hozattak, ettek-ittak; Jókorjött Eső elmondta az úton esett kalandjait, s hogy mennyi jó vitézzel ismerkedett össze útközben. Bűvös Futár is kiöntötte szívét, megvallva Cselcsillaggal való egész barátságát. Megittak már vagy két-három csésze bort, amikor nagy lárma, verekedés hallatszott lenről.

– Ezt az embert csak te utasíthatnád rendre, tömlőctartó uram – szaladt oda hozzájuk a szolgálattevő. – Meg kell kérjelek, hogy fáradj le, s csinálj rendet.

– Ki az? – kérdezte bosszúsan Bűvös Futár.

– Az a Vasbivaly, aki mindig veled jár, pénzt követel a gazdán.

– Már megint rakoncátlankodik! – mosolygott Bűvös Futár. – Tudtam én, hogy ilyen! Maradj csak, bátyám, idehívom mindjárt.

Lement Bűvös Futár, s kisvártatva visszatért egy fekete óriással.

– Kit tiszteljek ebben a fivérünkben? – kérdezte meghökkenve Jókorjött Eső.

– Egyik börtönőröm, Li Kuj a neve. Csincsou tartományba való, Csinsuj kerületbe, Pajcsang faluba. A barátai Fekete Forgószélnek nevezik, a falujában Vasbivalynak hitták. Agyonvert valakit, s elmenekült hazulról, aztán kegyelmet kapott, ide került Csiangcsouba, haza se ment többé. Nem bírja a bort, ezért retteg tőle mindenki. Két csatabárdal verekszik, de ért az öklözéshez s a buzogányhoz is. Most itt dolgozik nálunk a börtönben.

– Bátyám – kérdezte most Fekete Forgószél Bűvös Futárt kicsoda ez a fekete képű – s Jókorjött Esőre nézett.

– Látod, jegyző uram, micsoda faragatlan fickó? – kacagott fel Bűvös Futár. – Nem tud ez semmi illemet!

– Mi van abban faragatlanság, bátyám, hogy megkérdeztem? – méltatlankodott Fekete Forgószél.

– Öcsém – oktatta ki Bűvös Futár –, ha úgy kérded, hogy „ki ez az uraság”, akkor rendben volna, de te úgy kérdezted, hogy „ki ez a fekete képű”? Mi ez, ha nem faragatlanság? Hát megmondom neked: nagy erényű bátyánk az igazság bajnoka, akihez te mindig is el szeretted volna menni.

– Csak nem Szung Csiang, a santungi Jókorjött Eső?

– Ejnye, de illetlen vagy! – csóválta a fejét Bűvös Futár. – Csak így odavágni, a módját se tudod? Mit vársz, borulsz le mindjárt előtte?!

– Ha ez igazán Jókorjött Eső – felelte gyanakodva Fekete Forgószél –, akkor le is borulok előtte, de ha csak valami tekergő, akkor fenét! Ne csapj be engem, bátyám, hogy aztán kinevessetek!

– Igazán én vagyok Jókorjött Eső – nyugtatta meg Szung Csiang.

– Atyámuram! – csapta össze kezét Fekete Forgószél. – Miért nem mondtad hamarább? Hogy örülök neked! – azzal a földre vetette magát.

Jókorjött Eső sietve viszonzta az üdvözlést s kérte:

– Foglalj helyet, vitéz bajnok!

– Ülj ide mellém, aztán ihatsz! – szólta Bűvös Futár.

– Nem bajlódok én ezzel a csepp csészével – méltatlankodott Fekete Forgószél –, hozzatok egy nagyot.

– Miért haragudtál meg odalent, öcsém? – érdeklődött Jókorjött Eső.

– Volt egy nagy tömb ezüstöm. Elzálogosítottam tíz kis ezüstért, hogy legyen pénzem. Most aztán kértem volna a fogadóst, adjon tíz ezüstöt, hogy visszaválthassam, de ez a jómadár nem akart nekem kölcsönözni. Már éppen szét akartam verni az egész házat, amikor bátyám idehívott.

– Csak a tíz ezüst kell? Hát a kamat?

– A kamat az megvolna – csapott a keblére Fekete Forgószél –, csak még a tíz ezüst hiányzott.

Jókorjött Eső előszedett egy tízlatos ezüstöt s átnyújtotta:

– Eredj, váltsd vissza vele.

Bűvös Futár közbe akart avatkozni, de a pénz már Fekete Forgószél kezében volt.

– Ez remek! – örvendezett a fekete óriás. – Várjatok kicsit, bátyáim, kiváltom az ezüstömet, aztán megadom. Akkor aztán kimegyünk Szung bátyámmal a város végére, és mulatunk egyet!

– Ugyan, ülj le, és igyál még! – csitította Jókorjött Eső. – Ráérsz vele azután is!

– Jövök én mindjárt! – rohant el Fekete Forgószél.

– Jobb lett volna, ha nem adsz neki pénzt – komorodott el Bűvös Futár. – Én meg akartam akadályozni, de már a kezében volt.

– De miért? – csodálkozott Jókorjött Eső.

– Ez a fickó becsületes, egyenes ember ugyan, de él-hal az italért meg a játékért. Hányszor csapta már zálogba az ezüstjét! Hiába dobtad ki a pénzed: egyenest a játszóhelyre ment. Ha nyer, akkor ugyan megadja a pénzed, de ha elveszti, hogy veszed meg rajta? Szégyen ez rám nézve is!

– Ugyan, tisztelt bátyám – mosolygott Jókorjött Eső. – Nem vagyunk mi idegenek egymáshoz! Semmiség az, hogy pénz kellett neki! Ha meg elveszti, hát elveszti, de én azért úgy látom, hogy mégis hűséges, egyenes vitéz.

– Az már szent igaz – bólintott Bűvös Futár –, csak éppen faragatlan és vakmerő. A börtönben is, ha berúg, a rabokhoz hozzá nem nyúlna, de a többi börtönőrt végigverné. Sokszor bajba kevert már engem is. Ha meg éppenséggel valami igazságtalanságba botlik, hát megverekszik a legjobb vitézekkel is, ezért aztán fél is tőle mindenki Csiangcsouban.

– Igyunk még egy-két csészével – indítványozta Jókorjött Eső –, aztán sétáljunk egyet a városban.

– Látod, el is felejtettem, hogy megmutassam neked a folyam vidékét, a tájat! – jött zavarba Bűvös Futár.

– Akkor jól van – mosolygott a másik –, mert megnézhetjük most.

Nem szólok most arról, hogy ittak ezek ketten tovább. Szólok Fekete Forgószélről, aki megkapván a pénzt, igen örvendezett: „Ezt aligha gondoltam volna! – fordult meg a fejében. – Nem is volt még olyan nagy barátságban velem Jókorjött Eső bátyám, s csak ideadta ezt a tíz ezüstöt! Valóban nem pusztá szó a híre, hogy az igazság bajnoka, és bőkezű, nemes lélek! Kár, hogy épp most érkezett, amikor minden pénzem elveszítettem a játékon, s nem tudom vitézi módra megvendégelni! De ha, már itt van ez a tíz ezüst, játsszunk vele egy kicsit! De jó lenne, ha nyernék vele egypár köteg pénzt, és vendégül láthatnám!”

Ment is Fekete Forgószél nagy sietve a város végére, a kis Csang Ji játékbarlangjába. Ahogy belépett a játszóterembe, odavetette az asztalra a tíz ezüstöt, s elkiáltotta magát:

– Ki jön velem fej vagy írást játszani?

Tudta kis Csang Ji, hogy Fekete Forgószél mindig becsületesen játszik, azért így válaszolt:

– Várd ki ezt a játszmat, bátyám, aztán majd jöhetsz.

– De én fej vagy írást akarok!

– Tudod, mit? Gyere nézni a játékot!

– Nem nézni jöttem én, játszani akarok! Öt ezüst a tét! – s mikor a többiek éppen letették a

játékpénzeket, hirtelen felkapta azokat, és elkiáltotta magát:

– Ki játszik ellenem?

– Megjátszom az öt ezüstödet! – szólt kis Csang Ji.

– Fej! – bömbölte Fekete Forgószél, s feldobta egy csomóban a játékpénzeket. Írásra esett valamennyi. Kis Csang Ji besöpörte a pénzt.

– Tíz ezüst volt a pénzem! – tiltakozott Fekete Forgószél.

– Játsszunk még egyszer öt ezüstre. Ha fej lesz, visszakapod a pénzed.

Fekete Forgószél megint dobott, s elkiáltotta magát:

– Fej! – de írás volt megint.

– Mondtam neked, hogy várj még – vigyorgott Kis Csang de nem hallgattál rám! Most aztán mind a kétszer írásra esett!

– De nem az én pénzem volt!

– Nem segít az már a dolgon, akárkié is volt! Vesztettél, mit akarsz?

– Nem, tudok mást csinálni, mint hogy kölcsönkérem tőled, holnap megadom!

– Mit fecsegsz itten? A játékban nincsen rokonság, barátság! Vesztettél világos világra, mit követelőlözöl?

Fekete Forgószél övébe tűzte a köntöse alját, s elbömbölte magát:

– Visszaadod, vagy nem?

– Li bátyám – fogta Csang Ji kérlelőre a dolgot –, te eddig mindig igen becsületesen játszottál, micsoda csalafintaság ez most?

Fekete Forgószél nem is válaszolt, hanem felkapta a pénzt az asztalról. Aztán felragadott még tíz-egynéhány ezüstöt a többiek pénzéből is, a keblébe gyömöszölte, és kimeresztve szemét, rájuk bömbölt:

– Öregapátok eddig mindig becsületesen játszott, hát most az egyszer nem!

Kis Csang nekiugrott volna, de egy lökésétől a földre hemperedett. Nekirontott egyszerre a tizenkét-tizenhárom játékos is, hogy visszaszerezzék tőle a pénzüket, de Fekete Forgószél egykettőre szétszórta őket a négy világtáj felé. Robogott ki az ajtón.

– Hova, hova, fiatalúr? – akarta megállítani a kapus, de azt meg egy rúgással intézte el. Rohant végig az utcán, nyomában a többiek.

– Li bátyánk! – kiabáltak utána. – Ez nem igazság, hogy elviszed a pénzünket! – De azért tisztos távolban maradtak, s Fekete Forgószél már jól elhagyta őket, amikor valaki utolérte, megragadta a vállát és rárivallt:

– Hogy merted elrabolni a más pénzét, te csirkefogó?

– Mi közöd hozzá? – fordult vissza dühösen. Akkor látta, hogy Bűvös Futár az, Jókorjött Esővel.

– Ne haragudj, bátyám! – öntötte el a szégyenkezés az arcát. – Mindig becsületesen játszottam idáig, de nem gondoltam volna, hogy elnyerik a bátyám pénzét! Arra se volt már pénzem, hogy megvendégelhessem, a gégém is igen kiszáradt már, így hát most az egyszer nem voltam becsületes.

– Ha pénz kell, kedves öcsém – nevetett Jókorjött Eső –, adok én, csak szóljál! Most azonban egészen világosan vesztettél, hát add vissza nekik a pénzüket.

Mit vált mit tenni, előkaparászta Fekete Forgósziel a kebléből a pénzt, s átadta Jókorjött Esőnek. Jókorjött Eső meg odahívta a közben odaérkező kis Csangot, s a kezébe nyomta.

– Fogadjátok tiszteletemet, uraságok – vette át kis Csang a pénzt –, de csak a mienkét veszem el. Ezt a tíz ezüstöt visszaadom Fekete Forgószielnek, pedig elvesztette, de nem akarom, hogy háborúság legyen köztünk.

– Vedd csak el – mondta Jókorjött Eső –, említésre se érdemes. Kis Csang nem akarta sehogy se.

– Nem ütött meg benneteket? – érdeklődött Jókorjött Eső.

– De bizony végigvert rajtam is, a játékosokon is, de még a kapust is felrúgta!

– Akkor fájdalomdíjat fog fizetni nektek. Ha nem akarna elmenni, majd én ráparancsolok.

Kis Csang hálálkodva tette el a pénzt, s eltűnt.

– Gyerünk, igyunk egyet hármásban! – ajánlotta Jókorjött Eső.

– Itt van előttünk a folyóparton a *Gitáros borozó*, *Po Csü-jiről*, a nagy Tang-kori költőről *híres* – javasolta Bűvös Futár. – Gyerünk oda inni, onnét a tájban is gyönyörködhetünk.

– De akkor be kéne menni a városba venni valami harapnivalót – jegyezte meg Jókorjött Eső.

– Nem kell, mérnek ott bort is, meg enni is adnak.

– Akkor jól van – egyezett bele Szung Csiang. Elindultak mindhárman a *Gitáros borozóba*. Egyik oldalán a Hszünjang hömpölygött, másik felől a kocsmáros lakása állt. Bűvös Futár a tíz-egynéhány asztalból kiválasztotta a legtisztábbat, s asztalfőre ültette Jókorjött Esőt, ő maga vele szemben foglalt helyet, Fekete Forgószielnek az asztal vége jutott. Italt, ételt, tengeri csemegéket rendeltek a boroslegénytől. Meg is jelent az csakhamar két flaskó Jåde-korsótavas borral. Ez volt Csiangcsou leghíresebb bora. Amikor kibontották az agyagdugót, Fekete Forgósziel megjegyezte:

– Nagy bögrébe töltsetek nekem, nem akarok ezekkel a kis csészékkel bíbelődni!

– Micsoda paraszt vagy! – förmedt rá Bűvös Futár. – Jobb, ha egy szót se szólsz többet, csak iszol.

– Nekünk kettőnknek csészét hozz – szólt Jókorjött Eső a boroslegénynek –, de ennek a bátyánknak egy nagy csészét.

Meg is hozták a csészéket, nekiláttak az ételnek, italnak.

– Derék legény vagy, Szung bátyám – állapította meg nevetve Fekete Forgósziel –, nem tévedett a szó rólad! Érdemes volt veled megismerkedni, máris ismered a természetemet!

Megittak egykettőre vagy hét csészével. Jókorjött Eső el-elgyönyörködött új barátaiban. Egypár csésze után hirtelen megáhitott egy kis borsos hallevest.

– Van itt jó friss hal? – kérdezte Bűvös Futártól.

– Nem látod, hogy tele a folyó halászhajókkal? – nevetett a társa. – Hogyne lenne! Ez a hal és a rizs vidéke!

– Ennék akkor egy kis borsos hallevest, jólesnék a borra. Bűvös Futár odaintette a boroslegényt, s megrendelte a hallevest három személyre. Hozták is egykettőre.

– Többet ér a szép tálalás a legjobb ételnél is! – legette szemét Jókorjött Eső a gyönyörű tálakon. – Kocsma csak ez, s mégis milyen szép, rendes evőeszközeik vannak! – Evőpálcát ragadott, s kínálta barátait is. Fekete Forgósziel azonban hozzá se nyúlt az evőpálcákhoz, hanem kézzel halászta ki a falatokat a levesből, s megette a halat csontostul, szálkástul. Jókorjött Eső alig állta meg nevetés nélkül; szürcsölt a levesből egypár kortyot, de aztán letette az evőpálcát, nem evett többet.

– Állott biztosan ez a hal, bátyám – vette észre Bűvös Futár –, azért nem ízlik neked.

– Borra ugyan igen szeretem a friss hallevest, de ez igazán nem valami jó.

– Én se bírom megenni – mondta Bűvös Futár.

– Ha ti nem eszitek meg – tette le az evőcsészéjét Fekete Forgósziel, amelyből épp az utolsó csepp hallevest szürcsölte ki –, adjátok ide, majd én megeszem mindkettőtökét. – Maga elé húzta mindkettőjük csészéjét, s nekilátott derekasan, de úgy, hogy egykettőre az egész asztal teli lett hallevessel. Jókorjött Eső, látván, hogy még a csontokat is felfalja, intett a boroslegénynek:

– Azt hiszem, barátunk még éhes. Hozz neki még vagy két font húst, kifizetem rögtön.

– Sajnos, csak birkánk van, marhahúst nem tartunk. Ha parancsolod, kövér birka van bőséggel.

– Mit művelsz már megint? – rivallt rá Bűvös Futár Fekete Forgószielre, mivel az teleköpte a legény szemét-száját hallevessel.

– Tűrhetetlen volt a fickó arcátlansága! – bömbölte Fekete Forgósziel. – Úgy forgatta a szót, mintha mi csak marhát ennénk, birkát meg nem is adna igazából!

– Én csak vártam, hogy rendeljeteK, semmi többet nem mondtam! – tiltakozott a szerencsétlen boroslegény.

– Hozd csak a birkát – mondta Jókorjött Eső –, ki is fizetem mindjárt. – A legény béketűróen elvonult, s hozta a húst. Fekete Forgósziel, amint elébe tették, nem sokat teketóriázott: nekiesett s magába tömte az egészet.

– Ez aztán derék! – kiáltotta Jókorjött Eső. – Helyre egy legény vagy, igazán!

– Látom, hogy ismered, Szung bátyám, a szájam ízét – vigyorgott Fekete Forgósziel. – Hát nem jobb a hús a halnál?

– Igen rendesen volt elkészítve ez a hallevest – szólt oda Bűvös Futár a boroslegénynek –, de a hal állott volt, nem ízlett. Ha volna még jó friss halatok, hozzatok ennek az úrnak egy tál borsos hallevest.

– Megvallom az igazat, tömlőctartó uram – hajolt meg a legény –, tegnap esti volt a hal. A mai fogás még a hajókon van, nem jött még meg a halasgazda, addig nem árulhatják, ezért nincs még friss halunk.

– Majd megyek én – ugrott fel Fekete Forgósziel –, hozok én neked, bátyám, két szép friss halat!

– Te csak ne menj! – intette le Bűvös Futár. – Majd elküldjük a boroslegényt.

– Nekem biztosan adnak! – bizonygatta a fekete óriás. – Nincs abban semmi! – Bűvös Futár még tartóztatta volna, de Fekete Forgósziel már el is rohant.

– Ne haragudj, bátyám – fordult Bűvös Futár Jókorjött Esőhöz. – Úgy szégyellem magam, hogy egy ilyen emberrel hoztalak össze. – Nem tudsz rajta változtatni, ha már ilyen a természete! – békítgette Jókorjött Eső. – Én nagyon tisztetem a becsületességéért, azért, hogy nincs benne hamisság.

A két vitéz a Gitáros borozóban tovább beszélgetett, nevetgélte egymással, élvezvén egymás társaságát. Fekete Forgósziel meg rohant a folyam partjára. Ott sorakozott vagy nyolcvan-kilencven halászhajó a vízen egyenes sorban, kikötve a zöldellő fűzfákhoz. Az egyik halász a kormányhoz dőlve szundikált, a másik a hálót bogozta, volt, amelyik a vízben fürdött. Az ötödik hónap közepe felé járt a naptár, nyugat felé hajlott már a vörös napkorong, de sehol sem volt a halasgazda, hogy megnyissa a vásárt. Fekete Forgósziel, odaérvén a hajókhoz, elkiáltotta magát:

– Adjatok csak két eleven halat!

– Nem jött még meg a halasgazda – felelte a legközelebbi halász –, addig nem kezdhetjük meg a vásárt. Ott ülnek, látod, még a halárusok is a parton!

– Ugyan, mit várjam én azt a jómadár halasgazdát? – türelmetlenkedett Fekete Forgósziel. – Adj ide frissen két halat!

– Áldozati pénzt se égettünk még – mondta újfent a halász –, nem nyithatjuk meg addig a vásárt! Előbb pedig nem adhatok neked se!

Fekete Forgósziel, látván, hogy sem ez, sem a többi nem ad neki halat, beugrott az egyik hajóba, hiába tartóztatták a halászok. Persze nem értett hozzá, csak a hajó végében levő bambuszrácsot rángatta.

– Hagyd abba! – kiabálták a halászok a partról, ő azonban tovább motozott a hajó fenekén, hogy hol lelhetne halat. A nagy folyam halászhajói pedig úgy voltak megszerkesztve, hogy a hajó farában egy félig elzárt nagy nyílás volt vágva, amin ki-be járhatott a folyam vize, hogy elevenen tartsa a fogott halakat. A nyílást bambuszrács zárta el. Ezért lehetett. Csiangcsouban mindig friss halat kapni. Fekete Forgósziel mindehhez semmit sem értett, s kihúzta a bambuszrácsot, úgyhogy a halak mind kiszabadultak. Látva, hogy semmi halat nem talál, átugrott egy másik hajóra, s ott is nekiesett a bambuszrácsnak. A hetven-nyolcvan halász erre rudakat, csáklyákat ragadott, s a hajókra rohanva, csépelni kezdték Fekete Forgószielt. Az óriás megdühödött, s ledobta ruháját, csak egy kendő maradt a derekán, s amint ráváltak a botokkal, rudakkal, egybemarkolt vagy ötöt-hatot, s összetörte, akár a hagymaszárat. A halászok ennek láttára nagy ijedtséggel oldozták el hajóikat, s menekültek ki mind a folyóra. Fekete Forgósziel nagy dühvel ugrott ki a partra talpig pucéron, kezében a széttördelt rudakkal. Most meg a halárusok kapták fel cókómókjukat, s rohantak szét előle mindenfelé.

A dulakodás közben egyszer csak egy ember tűnt fel a parti ösvényen.

– Végre megjöttél, halasgazda! – kiáltották az emberek. – Ez a fekete legény halat akart rabolni,

s szétzavarta a halászhajókat mind!

– Melyik az a pimasz?

– Az ott a parton, amelyik most is verekszik! – mutogattak feléje az emberek. A halasgazda odarontott hozzá s ráívallt:

– Te talán párducsívet ettél, tigrisepét ittál, hogy öregapád útjába mersz állni?

Fekete Forgósziel végigmérte a halasgazdát: hat láb öt-hat hüvelyk lehetett, harminckét-harminchárom éves, bajusza, szakála fűzlevelet formázott. Fején kék, szvasztikás kendő, amely alól a feje búbján haja csomója vöröslött elő. Fehér vászonköntöst viselt selyemtüszővel, bagolyláb vászoncipőt, a kezében mérleget tartott. Jött, hogy megnyissa a vásárt, de amikor meglátta Fekete Forgószielt dulakodni az embereivel, odadobta a mérleget az egyik halárusnak, s odasietett hozzá:

– Kit akarsz megverni, te fickó? – dörrentett rá Fekete Forgószieltre. Fekete Forgósziel nem is válaszolt, hanem, megforgatva feje fölött egy bambuszrudat, feléje sújtott, a halasgazda azonban nekiugrott, s kiragadta a kezéből. Fekete Forgósziel erre a haját ragadta meg. A halasgazda nekiugrott vagy háromszor, el akarta gáncsolni, de sehogy sem bírt ellenfele bivalyerejével, s a kezéből sem tudott szabadulni. A bordái közé vágott öklével, de a fekete óriás meg se rezzent. Ekkor a lábát lendítette rúgásra, de Fekete Forgósziel arccal a földre nyomta hajánál fogva, s már emelte pöröly nagyságú öklét, hogy végigkalapálja a halasgazda gerincét, amikor hátulról derékon kapta valaki, egy másik meg a kezét fogta le, s rákiáltottak:

– Nem szabad!

Fekete Forgósziel hátranézett, hát Jókorjött Eső volt, meg Bűvös Futár.

Elengedte ellenfelét, aki eltűnt, mint a füst.

– Mondtam neked, hogy ne menj halért – kiáltott rá dühösen Bűvös Futár –, és még itt verekszel! Ha egyszer agyonütsz valakit, ülhetsz a börtönben életed végéig!

– Attól félsz, hogy bajba keverlek? – vágta vissza dacosan Fekete Forgósziel. – Ha agyoncsapok valakit, csak magam fizetek érte!

– Ne veszekedj, öcsém! – szólt békítően Jókorjött Eső. – Öltözz fel, aztán gyerünk inni. – Fekete Forgósziel összeszedte ruháit a fűzfák alól, magára rángatta, s elindult barátaival. Alig mentek azonban vagy tíz lépést, amikor hátulról rájuk kiáltott valaki:

– Te fekete gyilkos! Most mérkőzz meg velem!

Fekete Forgósziel megfordult. A halasgazda volt nekivetközve, csak egy feltúrt halásznadrágban. Villogó hófehér volt a bőre: ledobta fejkendőjét is, úgymint szinte világított a feje búbján a vörös hajcsomó. Egy bambuszrúddal tolta kis csónakját a part felé s szitkozódott:

– Hogy vágjanak tízezer darabba, te fekete gazember! Nem lennék jó vitéz, hogyha félnék téled, megfutnék előled!

Fekete Forgósziel dühösen elbömbölte magát, ledobta ruháját, s rohant feléje. A halasgazda ledöfte rúdját a vízfenékre, hogy megállítsa vele a csónakot, s tovább szidalmazta ellenfelét.

– Gyere ki a partra, ha jó vitéz vagy! – bömbölte Fekete Forgósziel. A halasgazda a bambuszrúddal megdöfkölte az óriás combját. Fekete Forgósziel éktelen haragra gyúlva, ugrott be a

csónakba. De gyorsabban történt, ami történt, mint ahogy elmondom: a halasgazda csak csónakjára akarta csalni ellenfelét, s akkor a rúddal hatalmas erővel ellökte csónakját a parttól, úgy, hogy siklottak, mint a nyíl, ki a folyam közepére. Fekete Forgószél tudott ugyan úszni, de nem valami nagyon, így hát inába szállt egy kicsit a bátorsága. A halasgazda eldobta a rudat, s elkiáltotta magát:

– Gyere csak! Most meglátjuk, ki győzi le a másikat! – azzal megragadta ellenfele karját, s így folytatta:

– Nem verekszem én veled, csak megitatlak egy kicsit! – Egyet rúgott a két lábával, hogy mindjárt égnek fordult a fenéke, s belefördült a két hős a vízbe. A két jó vitéz nagy loccsanással bukfencezett bele a folyamba.

Jókorjött Eső és Bűvös Futár lélekszakadva rohantak a parthoz, de már csak azt látták, hogy felfördült a csónak. Keservesen feljajdultak barátjuk vesztén. A parton a fűzfák alatt csakhamar vagy négy-ötszáz főnyi nézősereg gyülemllett össze, s megalégedéssel kiáltozták:

– Most aztán megkapja a magáét a fekete fickó! Még ha ki is verekszi magát a folyóból, akkor is tele lesz a hasa vízzel! – Jókorjött Eső és Bűvös Futár aggódva figyelő szemei előtt egyszerre csak megnyílt a folyó vize. A fehér húsú ellenfél a víz fölé rántotta Fekete Forgószélt, aztán megint a víz alá nyomta. A folyó közepén, a fehérhő habok, a zöld hullámok közt ott sötétlett az egyik színfekete teste, ott világított a másik ragyogó fehér húsa. Egy gomolyagba kapaszkodva, verekedtek. Harsányan biztatta, dicsérte őket a nézősereg a partról.

A két barát csak azt látta a partról, hogy fekete barátjukat hol a víz alá nyomják, hol kiengedik egy kicsit, de már alig bírja. Keservesen kiáltozott is segítségért Bűvös Futárhoz.

– Ki az a fehér vitéz? – kérdezte Bűvös Futár a nézőseregtől.

– A halasgazda, Csang Sun.

– Csak nem a Fehér Hullámtaraj? – kérdezte hirtelen felvillanó emlékezettel Jókorjött Eső.

– De az, de az! – erősítették a halászok.

– Levelet hoztam a bátyjától – fordult Jókorjött Eső a barátjához –, de a táborban hagytam.

– Csang bátyám! – kiáltotta oda a viaskodóknak Bűvös Futár. – Hagyd abba a küzdelmet! Levél jött a bátyádtól, Csang Hengtől! Az a fekete legény az öcsém, könyörülj meg rajta, gyertek ki a partra!

Fehér Hullámtaraj, megismervén a tömlőctartó hangját, elengedte Fekete Forgószélt, s kiúszott a partra.

– Ne haragudj, tömlőctartó uram, helytelen viselkedésemért! – hajolt meg előtte, üdvözlést kiáltva.

– Reám tekintettel húzd ki az öcsémet is a vízből – kérte Bűvös Futár –, aztán gyertek ide, meg akarlak ismertetni ezzel az emberrel.

Fehér Hullámtaraj újra a vízbe ugrott. Fekete Forgószél már csak kétségbeesetten kapálózott, felbukkant a feje, de már vitte a víz magával. A halasgazda egykettőre odaért hozzá, megragadta az egyik kezét, s megfordulva taposni kezdte a hullámokat, mintha csak a sík földön járna. Nem ért a víz csak a köldökéig. Kihozta a partra ellenfelét: a nézők tömege tapssal fogadta. Jókorjött Eső is úgy bámult, hogy majd leesett az álla. Fekete Forgószél meg nagy zihálva köpködte magából a

vizet.

– Gyertek fel velünk a Gitáros borozóba – ajánlotta Bűvös Futár –, majd ott beszélgetünk.

A két verekedő felöltözködött, s elindultak.

– Ismersz te engem? – kérdezte Bűvös Futár Fehér Hullámtarajtól.

– Hogyne ismernélek, tömlőctartó uram, csak még nem találkoztunk.

– Hát őt láttad-e már, aki ma megtámadott?

– Persze hogy ismerem Li bátyámat, csak épp nem verekedtem vele még!

– Hát jól megittattál, megöblögettél! – jegyezte meg Fekete Forgószél.

– De te is jól végigvertél rajtam! – felelte Fehér Hullámtaraj.

– Béküljetek ki, fogadjatok testvériséget egymásnak – szólt rájuk Bűvös Futár. – Azt tartja a szólásmondás, hogy „ha nem verekszel, nem ismerkedel”!

– A szárazon azért ne köss belém! – morgott Fekete Forgószél.

– Akkor majd csak mindig a vízben lesek rád – nevetett Fehér Hullámtaraj. Nagyot kacagtak mind a négyen. Közben felértek a kocsmába, és leültek.

– Hát bátyámat ismered-e? – mutatott Bűvös Futár Jókorjött Esőre.

– Nem ismerem, nem is láttam még erre felé – bizonytalankodott Fehér Hullámtaraj.

– Ő a fekete Szung Csiang! – ugrott egyet izgalmában Fekete Forgószél.

– Szung jegyző Jüncsengből, a santungi Jókorjött Eső? – csodálkozott Fehér Hullámtaraj.

– Ő bizony, Szung Kung-ming bátyánk – felelte Bűvös Futár.

– Régóta hallom nagy híredet – hajtott fejet előtte a halasgazda –, nem is reméltem, hogy ma találkozunk! Sokat hallottam a folyók és tavak vitézeitől ragyogó virtusodról, tiszta erényedről, bátyám, hogy segíted az elesetteket, támogatod a bajbajutottakat, hogy milyen bőkezű, nemes lélek vagy, az igazságnak bajnoka!

– Minek erről beszélni? – szabadkozott Jókorjött Eső. – A Hegykitáró hágó alatt Örvények Sárkányánál laktam pár napot, aztán a Hszünjang folyamhoz érve, Feltartóztathatlannál újra összetalálkoztam bátyáddal. Egy levelet küldött neked, de a táborban hagytam, nincs velem. Ma idejöttünk épp borozgatni s gyönyörködni egy kicsit a folyóban. A borozás után aztán megáhitottam egy kis friss hallevest, erre fekete barátunk elhatározta, hogy szerez friss halat. Vissza se tudtuk tartani, úgy elrohant. Meghallottuk a verekedést, a lármát a partról, szalajtottuk a boroslegényt, hogy nézze meg, mi az. Mikor megtudtuk, hogy verekszik veled, odasiettünk, hogy végét vessük. Nem is gondoltuk, hogy veled találkozunk. Igen nagy boldogság számomra, az ég rendelése bizonyára, hogy egy nap három ilyen jó vitézzel ismerkedhettem össze! Foglaljatok helyet, igyunk egypár csészével.

Odahívta a boroslegényt, s folytatták az iddogálást.

– Ha friss halat akarsz, bátyám – szólt Fehér Hullámtaraj hozok én neked!

– Az jó lesz! – örvendett Jókörjött Eső.

– Megyek én is veled! – ugrott fel Fekete Forgószél.

– Már megint mennél? – mordult rá Bűvös Futár. – Megint ihatnál a folyó vizéből?

– No gyere, pajtás – fogta meg nevetve Fekete Forgószél kezét Fehér Hullámtaraj –, lássuk, mit szólnak majd hozzá?

Ahogy kértek a partra, Fehér Hullámtaraj egyet füttyentett, s lám, a halászhajók mind a parthoz eveztek.

– Melyik hajón van aranyponty? – kérdezte a halasgazda.

– Gyertek az én hajómra! – kiáltotta az egyik.

– Nálam van! – szólt a másik. Összeszedtek vagy tíz aranypontyot egy szempillantás alatt. Fehér Hullámtaraj kiválasztotta a négy legnagyobbat, összekötötte fűzfagúzzsal, s Fekete Forgószél markába nyomta, hogy vigye fel a kocsmába, ő maga meg végigszemlélte a halárusokat, s elrendelte segédeinek, hogy kezdjék meg a halak mérlegelését, árulását. Mikor ezzel végzett, ment ő is vissza.

– Minek ilyen sok? – hálálkodott Jókörjött Eső a halakért. – Egy is elég lett volna!

– Szóra se érdemes ez a csekélység – szerénykedett Fehér Hullámtaraj. – Ha nem bírod elfogyasztani, bátyám, vidd haza, jó lesz később is.

Akkor aztán leültek ők is ketten: Fekete Forgószél lévén az idősebb, neki jutott a harmadik hely, Fehér Hullámtarajnak a negyedik. Rendeltek megint két flaskó Jádekorsó-tavaszbort, tengeri csemegét, gyümölcsöt, finom falatokat. Fehér Hullámtaraj megrendelte a borsos hallevest az egyik halból, a másikat meg borban pároltatta halszeletnek. Falatozás, iddogálás közepette aztán elbeszélgettek egymással szívük szerint. Egyszer csak egy olyan tizenhat éves forma, selyemruhás leány lépett melléjük, mély meghajlással négyszer tízezer boldogságot köszönt nekik, s énekelni kezdett. Fekete Forgószél éppen belekezdett volna sok vitézi tette elbeszélésébe, ami a begyét nyomta, s így igen megzavarta, hogy az énekszó belevágott a beszédébe. Megdühödve ugrott fel, s két ujjával homlokra bökte az énekeslányt. A leányzó egy sikoltással elvágódott. Odarohantak hozzá: barackszín orcája elszürkült, mint a föld, illatos ajkai elnémultak. A kocsmáros rögtön nekirontott a négy barátuknak, hogy a hatóság elé vigye őket bevádolni. Így esett:

Az illathoz, drágakőhöz nem volt szánalom,

Nemeskócsag, lant hamvadt el durva lángokon.

Hogy aztán Jókörjött Eső s barátai miként szabadultak a kocsmából, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső a hszünjangi fogadóban

lázadó verset költ,

Bűvös Futár pedig hamis levelet hoz Liangsanból

Ott tartottunk, hogy Fekete Forgósziel ujja legyintésével a földre terítette a leányzót, a kocsmáros pedig elébük ugrott, s így szólt méltatlankodva:

– Mi dolog ez, vendég uraim? – Hívta is a pincéereket, hogy térítsék magához a leányt. Vízet fecskendeztek az arcába, feltámogattak. Ahogy magához tért, látták, hogy lejött egy darabon a homlokán a bőr, ettől ájulhatott el. Apja, anyja persze, amint meghallották, hogy Fekete Forgósziel volt a tettes, úgy megrémültek, hogy egy szót se mertek szólni. Mikor aztán a leánynak megjött a szava, anyja egy kendővel gyengén bekötötte a fejét, összeszedte széthullott hajtúit.

– Hogy hívnak benneteket? Hová valósiak vagytok? – kérdezte tőlük Jókorjött Eső.

– Megmondom az igazat uraságodnak – szepegte az öregasszony. – Szüng a nevünk, a fővárosból vagyunk. Csak ez az egy leánykánk van, Jádélótusz, Jü-lien. Apja megtanította néhány dalocskára, s elhívogatják ide a Gitáros borozóba énekelgetni, ezzel keresünk valamit. Igen szeleburdi szegényke, nem ügyel semmire, beszélgetnek-e a vendég urak vagy sem, hanem csak nekiáll énekelni. Hogy is akarnánk mi hivatalos ügyet csinálni abból, hogy ennek a vendég úrnak megcsúszott a keze, s meglökte egy kicsit?

Látta Jókorjött Eső, hogy értelmesen szól az öregasszony, így szólott hát:

– Jöjjön velem valamelyikőtök a táborba, adok hús ezüstöt a leány felápolására. Aztán adjátok férjhez valami derék emberhez, hogy ne kelljen neki itten pénzért énekelgetni.

– Hogy is remélhetnénk ennyi jószágot? – hálálkodott is, szabadkozott is a két öreg szülő, de Jókorjött Eső leintette őket: – Amit mondtam, megmondtam, nem ámítottalak benneteket! Gyere velem, anyó, odaadom a pénzt.

– Hálásan köszönjük segítségedet, uram! – hálálkodtak a szülők.

– Látod, te semmirekellő! – szidta Bűvös Futár Fekete Forgószielt. – Összetűzöl mindig valakivel, aztán bátyád meg költheti a pénzét!

– Csak éppen megsimítottam az ujjammal – mentegetőzött Fekete Forgósziel –, s mindjárt elvágódott. Nem is láttam még ilyen nyavalyás, gyenge fehérszemélyt! Az én pofámra százat is vághatsz ökölrel, meg se kottyán!

Nagyot nevetett erre mindenki, Fehér Hullámtaraj meg hívta a boroslegényt:

– Ezt a lakomát én fizetem – mondta.

– Tessék csak, tessék! –szíveskedett a legény. – Ott tessék fizetni.

Jókorjött Eső, persze, nem akarta hagyni sehogy sem.

– Én hívtalak benneteket – tiltakozott –, miért fizetnél te?

– Nagy öröm volt nekem, hogy végre találkozhattunk – tartott ki a magáé mellett Fehér

Hullámtaraj. – Ha odahaza leszel Santungban, majd meglátogatunk mi is. Silány kifejezése ez csak annak a végtelen öröme, hogy megismerkedhettem tisztelt személyeddel.

– Szung Kung-ming bátyám – szólt közbe Bűvös Futár is –, fogadd el szívbeli tiszteletét!

– No jó – egyezett bele Jókorjött Eső –, de legközelebb én hívlak benneteket.

Nagy örömmel vette ezt Fehér Hullámtaraj. Azután felkerekedtek a barátok a két hallal meg Szung anyóval, s elkísérték Jókorjött Esőt a táborba. Ott bementek az írószobába, Jókorjött Eső lakására, s helyet foglaltak. Jókorjött Eső mindenekelőtt leszámolta a húsz ezüstöt Szung anyó kezébe, aki nagy hálálkodások közepette eltávozott. Aztán a bátyja levelét adta át Fehér Hullámtarajnak, s elbúcsúzkodtak a barátok, mert későre járt már az idő. Búcsúzáskor Jókorjött Eső még ötven ezüstöt nyomott Fekete Forgósziel kezébe.

– Itt van, öcsém – mondta –, költsd el egészséggel.

Azután az történt, hogy Jókorjött Eső a táborparancsnoknak ajándékozta az egyik halat, a másikat meg maga ette meg. Friss volt a hal, igen jólesett, úgyhogy alaposan befalatozott belőle. Éjjel, a negyedik órség idején azonban csavarodni kezdtek a belei, hasogatás állt a gyomrába, rettentő fájdalom vett erőt rajta. Vagy hússzor is kiszaladgált hajnalig, a végén kábultan vágódott el az ágyán. Mivel szerette mindenki, hamarosan ott sürgött-forgott körülötte egy csomó ember, híg kását főztek neki, ápolgatni kezdték. Másnap Fehér Hullámtaraj, tudván mennyire szereti új barátja a halat, még két aranypontyot hozott neki, hálából a levélhozásért. Megdöbbenve látta barátját összerondított ágyán hánykolódnival, ahogy sűrög-forog körülötte a többi fegyenc. Rögtön orvosért akart küldeni, de Jókorjött Eső megszólalt:

– Csak nagyon teleettem magam a friss hallal, s elrontottam a gyomromat vele – mondta bágyadtan. – Ne hozzál nekem, csak egy hatféléből kevert hasmenés-elállító levest, attól jobban leszek. – Megkérte még barátját, adná át az egyik halat a táborparancsnoknak, a másikat meg a felügyelőnek. Fehér Hullámtaraj vitte a halakat, meg is hozta az orvosságot.

Orvosságot kotyvasztott a táborban mindenki Jókorjött Esőnek. Harmadnap Bűvös Futár állított be Fekete Forgósziel. Bort, pecsenyét hoztak magukkal, de barátjuk a betegségtől elgyötörve, nem tudott sem enni, sem inni. Megették, megitták hát maguk, estélig vigasztalgotva a beteget, aztán hazamentek.

Vagy hat-hét nap múlva kezdett csak Jókorjött Eső magához térni. Mikor már érezte, hogy semmi baja, elhatározta, bemegy a városba, meglátogatja Bűvös Futárt. Várt ugyan vele egy napot még, hátha az jön hozzá, de nem jött. Így aztán másnap korán megebédelvén, a sárkány órája körül pénzt vett magához, bezárta az irodát, s kísért a táborból. Beért csakhamar a városba, s kereste a hatósági épület mellett bal felől barátja szállását, mert úgy gondolta, arra lakik.

– Nincs neki családja – felelte kérdezősködésére egy ember –, ott van megszállva a *Kuan-jin* szentélyben, a *Városisten temploma* mellett.

Jókorjött Eső elindult hát arra, de zárva találta a kaput: barátja elmehetett hazulról. Akkor Fekete Forgósziel után kezdett érdeklődni.

– Nincs annak se háza, se felesége – mondták érdeklődésére –, ott szokott hálalni a börtönben. Ha meg már nincs hely, hát hol itt alszik, hol ott, isten tudja, merre tekereg most is.

Utoljára Fehér Hullámtarajt kereste, de arról is csak azt tudta meg, hogy kinn lakik egy faluban, s csak halvásárra jön be, akkor is csak a folyópartra. A városban magában csak akkor jár, ha pénzt akar szerezni valahonnét. Elgondolta magában, hogy mit csináljon egyebet, elindult kifelé a

városból. Egy szál egyedül volt, igen elbúsult a sok hiábavaló szaladgálás miatt. Ahogy kiért a városból, elébe tárult a folyó csodaszép tája. Nem is bírt betelni a nézésével. Ahogy bandukolt az úton, egy nagy, emeletes fogadóhoz ért. Egy hosszú pózna magasodott mellette, rajta kékvázon cégéren nagybetűs felirat hirdette: „Hszünjang Első Palotája.” A faragott ereszről cégtábla lógott, Szu Tung-po stílusában írva: „Hszünjang Tornya” – ez volt rajta olvasható.

„Még odahaza, Jüncsengben, hallottam én erről a híres hszünjangi toronyról – mondta Jókorjött Eső magában –, most hát itt van. Ha egyedül vagyok is, nem mehetek el mellette csak úgy! Mi lenne, ha felmennék, s vigádnék egyet magamban?”

Közelebb lépett az épülethez. Ekkor vette észre, hogy vörösre festett, díszes kapuoszlopain fehér tábla áll kétfelől: „Nincs még ilyen bor a világon”, hirdette az egyik, „A legszebb torony ez messze tájon”, dicsekedett a másik. Bement hát, s helyet foglalt az egyik, folyóra néző szobában. Odahúzta székét az ablak korlátja mellé, s kihajolva elgönyörködött a tájban. Nem tudta végét szakítani elragadtatásának.

– Vendégeket vár uraságod – jött be a boroslegény –, vagy csak egyedül mulat?

– Vártam volna két barátomat, de nem látom még semerre őket. Hozz egy flaskó jó bort, húst, gyümölcsöt... de halat ne!

A legény eltűnt, s kisvártatva megjelent egy flaskó „Kék híd szellős holdfényben” borral, s megterítette az asztalt. Zöldséget, friss gyümölcsöt, kövér birkát, gyenge csirkét, pácolt libát, színhúst tálalt fel a ragyogó piros lakktálakra, tányérokra.

– Gyönyörű teríték! – legeltette szemét Jókorjött Eső az asztalon, nagy benső gyönyörűséggel. – Csodálatos lakoma! Jó itt Csiangcsouban! Száműzött vagyok csak, de itt látok végre igazi hegyet, igazi vizet! Van nálunk is híres hegy, nevezetes emlék, de mind semmi ehhez a vidékhez képest!

Így iddógált magában, a korlátra dőlve. Maga sem vette észre, s megmámorosodott a bortól. Viharos érzések szorongatták vadul a szívét:

„Santungban születtem, Jüncsengben éledgeltem – gondolta el magában nekikeseredve –, tanultam, hivatalnokoskodtam, a folyók és tavak vidékének mennyi jó vitézével kötöttem barátságot! S nem marad más mögöttem, mint a hírem! Túl vagyok már a harmincon is, s nemhogy nem vittem végbe még semmi nagyot, nemhogy nem szereztem dicsőséget, hírnevet, hanem még itt ülök, megbélyegezve, mint száműzött! Mikor látom viszont apámat, öcsémet?”

Felszállt benne a bor, kicsordultak a könnyei. Szemébe csapott a szél, heves fájdalom fogta el. Hirtelen *felzendült agyában a Nyugati Folyó Holdja dallama*. Bekiáltotta a pincért, ecsetet, tust kért tőle. Ahogy felállt s körüljártatta szemét a falon, meglátta a sok-sok strófát a vendégek keze vonásával.

– Ide írom én is! – határozta el. – Ha majd egyszer, a dicsőség napjaiban erre járok, hadd olvassam megint! S ráírom az évet, a napot is, keserveim emlékezetére.

Már egészen hatalmába kerítette a mámor. Eldörzsölte a tust, megmártotta ecsetét, s róni kezdte a falra:

Tanultam én históriát s szent könyveket,

Felnőttem és már tudtam is, hol a helyem!

*De jaj, lapulok, mint a tigris a sűrűben,
Karmok, fogak hasítanak a testemen!
Két orcámra róttak szégyenbélyeget,
Száműzött sors bús siralmát szenvedem!
De jó a bosszú napja majd, a győzelem,
Megfesti majd Hszünjang vizét még véresen!*

Amint leírta ezt Jókörjött Eső, ránézett még egyszer, s felnevetett vad örömmel. Felhajtott még egy pár csésze bort. Végtelen meglepedettség árasztotta el; elöntötték vad indulatai, remegő kézzel, ingó lábbal ecsetet ragadott megint, s a Nyugati Folyó Holdja után még egy négysoros verset rótt a falra:

*Szívem Santungba szállna, de testem Vuban él.
Mint kórót, hány-vet a hullám, hordja jajom a szél.
De egyszer majd felhőkbe tör és vélem lesz a sors,
S nevetlek majd, Huang Csao, nem voltál nagy vezér!*

Mikor befejezte, odaírta utána nagy betűkkel: „A jüncsengi Szung Csiang műve.” Az asztalra dobta az ecsetet, s a verset zümmögte még magában. Ivott még, észre sem vette, hogy teljesen elázott. Már nem győzte a bort, hívta a boroslegényt és fizetett. A fizetésen felül még gazdagon meg is jutalmazta. Mégis bosszúsán ballagott le a toronyból, s hazabotorkált a táborba. Ott végigvágta magát az ágyon, s aludt egészen az ötödik őrségig. Amikor felébredt, már nem is emlékezett sem a toronyra, sem a versre, csak a feje hasogatott a bortól egész nap, úgy, hogy fel se kelt.

Közben legyen mondva, Csiangcsouval átellenben, a másik parton is volt egy város, Vuvejsün. Afféle mezővároska volt csak csupán. Élt ott egy bizonyos Huang Ven-ping, aki egykor a tartományi hivatalban szolgált. Művelt, tanult ember volt ugyan, de hízelgő, talpnyaló természetű, mérhetetlen irigységgel, gonoszsággal megáldva. Gyűlölte a nálánál kiválóbbakat, irigyelte a tehetségeket. Aki különb volt nála, azt eltette útjából, s kijátszotta, akivel tehetett. Alig volt valaki a környéken, akivel valami gonoszságot ne művelt volna. Mikor megtudta, hogy a tartományi mandarin a kegyelmes Caj kancellár úr kilencedik fia, elkezdett járni hozzá, s elárasztotta hízelkedéseivel. Egyre járt át hozzá a folyón, remélve, hogy valahol majd állásba dugja, s megint hivatalnok lehet. Azért fordult rosszra Jókörjött Eső sorsa is, mert ebbe a gazfickóba ütközött.

Ezekben a napokban Huang Ven-ping éppen odahaza lebzsel. Nem tudván azonban mivel elütni az időt, maga mellé vette néhány szolgáját, összevásárolt néhány ajándékot, felült gyors hajójára, s átkelt Csiangcsouba. Ment egyenesen a tartományi mandarinhoz, de megtudván, hogy odabenn éppen hivatalos lakoma van, nem mert bemenni, hanem visszament hajójára. A hajó éppen a hszünjangi toronynál volt kikötve. Jó idő volt éppen, kellemes, meleg, így hát Huang Ven-ping fogta magát, felment a toronyba, hogy mulasson ott egy kicsit. Amint ott sétálgatott, nézelődött, unalmában olvasgatni kezdte a falra írt verseket. Volt azok közt jó is, rossz is. Lekicsinylő ajkbiggyesztéssel böngészgetni kezdte őket. Egyszer csak szemébe ötlött Jókörjött Eső verse.

– De hiszen ez egy lázadó vers! – hökkent meg. – Ki írta ezt? – s elolvasta az utóiratot is: „A jüncsengi Szung Csiang műve.” Most már nekiállt, s olvasni kezdte még egyszer:

– „Tanultam én históriát s szent könyveket, Felnöttem és már tudtam is, hol a helyem!” – olvasta a két első sort:

– Nem valami kisigényű, annyi szent! – kacagott fel gúnyosan, s dűnnyögte tovább magában a folytatást:

– „De jaj, lapulok, mint a tigris a sűrűben, karmok, fogak hasítanak a testemen!” – megrázta a fejét:

– Micsoda egy nyughatatlan ember! Hogy nem békél meg a sorsával!

– „Két orcámra róttak szégyenbélyeget, Számúzótt sors bús siralmát szenvedem!” Hohó! Hiszen a fennkölt férfiú egy számúzótt fegyenc! „De jó a bosszú napja majd, a győzelem, Megfesti majd Hszünjang vizét még véresen!” Kin akar ez bosszút állni, micsoda lázadást akar ez itt támasztani? – ingatta a fejét gúnyosan. – Mit akarhat egy fegyenc, egy számúzótt? „Szívem Santungba szállna, de testem Vuban él. Mint kórót, hány-vet a hullám, hordja jajom a szél.” No, ezt a két sort még meg lehetne bocsátani neki. „De egyszer majd felhőkbe tör és vélem lesz a sors, S nevetlek majd, Huang Csaó, nem voltál nagy vezér!” Hát ez aztán pimaszság! – rázta fejét felháborodottan. – Ha már Huang Csaót, a nagy lázadó vezért is túl akarja szárnyalni, akkor mi ez, ha nem nyílt lázadás? Hallottam már sokat ezt a nevet – dűnnyögte, amint elolvasta az aláírást még egyszer –, azt hiszem, valami tisztviselőcske. Hé! – hívta oda a boroslegényt. – Ki írta ide ezt a két verset?

– Az este iddogált itt egy vendég egymagában, az volt.

– Milyen formája volt?

– Kétoldalt meg volt bélyegezve a képe, fegyenc lehetett, számúzótt. Olyan fekete képű, tömzsi, köpcös ember.

– No, jól van – biccentett Huang Ven-ping, azzal tust, ecsetet kért, papírt vett elő, s lemásolta a verset. A másolatot a ruhájába rejtette, s figyelmeztette a boroslegényt:

– Le ne vakarjátok a falról! – Azzal leballagott hajójához, ott aludt rajta az éjszaka. Másnap reggel, miután befalatozott, szolgálival s az ajándékokkal elindult megint a mandarinhoz. Az éppen nem volt a hivatalban, úgyhogy bejelentették látogatását. Jó ideig várt, míg végül bevezették a mandarin lakásába. A mandarin elébe jött, eltársalogtak előbb a szokásos módon az időjárásról illedelmesen, aztán amikor átadta az ajándékokat, a házigazda hellyel kínálta.

– Már tegnap átjöttem, s szerettem volna tiszteletemet tenni – kezdte Huang Ven-ping –, de megtudván, hogy hivatalos lakoma van, nem mertelek háborgatni, azért jöttem most.

– Kegyelmed bizalmas emberemnek számít – nyugtatta meg a mandarin –, bejöhetett volna nyugodtan! Sajnálom, hogy nem találkoztunk.

Teát hoztak. A teázás végeztével Huang Ven-ping megköszöri a torkát:

– Kegyelmes uram – kezdte –, ha szabad érdeklődnöm: nem jött valami hír mostanában a kancellár úr ökegyelmességétől?

– Tegnap érkezett éppen egy levele.

– Bátorkodnám megkérdezni: mi újság mostanában a fővárosban?

Azt mondja a levél, hogy „a napokban jelentette a csillagászati hivatalnak az égbolt állását figyelemmel kíséző csillagjosa, miszerint Vu és Csu, a ti vidékek felett gonosz csillagok ragyognak, országháborítóktól kell tartanunk. Nyomban indíts szigorú vizsgálatot, s irtsd ki őket.” Az utcákon meg a gyermekek egy dalt énekelnek, azt hogy: „Fahából jó országháborító. A vízi mester, kardos-katonás, A harminchat meg keresztül-kasul, Santungból lesz nagy felfordulás.” Ezért meg is hagyta nekem uramatyám, hogy szigorúan őrizzem a vidéket.

Huang Ven-ping hosszan elgondolkozott, aztán felnevetett:

– Ez nem lehet véletlen, kegyelmes uram! – s előhúzta köntöse ujjából a lemásolt verset. – Úgy látszik, ez az!

– De hiszen ez lázadó vers! – szörnyedt el a mandarin, amint elolvasta. – Hol találta kegyelmed?

– Amikor nem mertem tegnap berontani hozzád, elmentem a folyópartra vissza, s nem tudván mit csinálni, bementem a hszünjangi toronyba a meleg elől. Ahogy ott nézelődtem, a falra írt versek közt ezt találtam.

– Ki írhatta?

– Itt van, kegyelmes uram, a végén: „A jüncsengi Szung Csiang műve.”

– De ki ez az ember?

– Itt van, kegyelmes uram: „Ráróttak két orcámra szégyenbélyeget, a száműzött sors bús siralmát szenvedem”... nyilvánvalóan száműzött, egy fegyenc a táborból.

– No, ha csak egy rab, akkor nyugton lehetünk fölöle! – nyugodott meg a mandarin.

– Ne kicsinyeld le, kegyelmes uram! – kiáltotta Huang Ven-ping. – Az a gyermekdal, amit a kancellár úr őkegyelmességének a levele említ, éppen őrá vonatkozik!

– Hát ezt honnét veszi kegyelmed? – csodálkozott a mandarin.

– „Fahából jó országháborító”, nos, ha a ház írásjegyet a fa írásjegye fölé tesszük, az a Szung családnevet adja ki, az ő nevét! A második sorban pedig „A vízi mester, kardos-katonás”, persze hogy karddal, katonával akar az országra támadni, s ha a víz jegye mellé a mester jegyét tesszük, az Csiang, a versíró személyneve! Aztán itt van ez a lázadó vers is; világos a jóslat! Adjon az ég boldogságot népünknek! – fohászodott fel ájtatosan.

– De mit tesz az, hogy „A harminchat meg keresztül-kasul, Santungból lesz nagy felfordulás”? – akadékoskodott a mandarin.

– Hát az hatszor hat év, vagy valaminek a száma – bizonytalankodott Huang Ven-ping. –De nézd csak, kegyelmes uram –mondta izgatottan: – „Santungból lesz nagy felfordulás”, Jüncseng az Santungban van! Egybevág a dologgal ez a négy sor is teljesen!

– No de van itt ilyen ember?

– Tegnap este, mikor kérdeztem a boroslegényt, azt mondta, hogy előtte való nap írta a falra. Könnyű eset: meg kell vizsgálni a fegyenc-tábor nyilvántartó könyvét, egyszeribe kiderül, itt van-e?

– Éles elméjű ember kegyelmed! – nézett rá tisztelettel a mandarin, s rögtön parancsot adott,

hozzák elő a fegyenc tábor nyilvántartó könyvét. Meg is hozták hamarosan: a mandarin fellapozta, s meg is találta:

– Az ötödik hónapban érkezett száműzött fegyenc egy darab, a jüncsengi illetőségű Szung Csiang.

– Ez az, akiről az utcai dal énekel, senki más! – ugrott fel Huang Ven-ping. – Nem szabad késlekednünk, mert ha neszét veszi, megszökik! El kell fogatni azonnal s börtönbe vetni, aztán majd meglátjuk, mit tegyünk vele!

– Igen, ez a legmegfelelőbb – bólintott a mandarin. Ment is rögtön hivatalába, s hívatta a főtömlőctartót. Megjelent Bűvös Futár a csarnok előtt, nagy tisztelettel.

– Végy magad mellé fogdmegeket – rendelkezett a mandarin siessetek a fegyenc táborba, s fogjátok el a jüncsengi illetőségű Szung Csiangot rögtön, mivelhogy lázadó verseket írt a hszünjangi torony falára! Késés, hiba nem eshetik!

Igen megrémült Bűvös Futár, de csak magában kesereghetett. Sietett a tömlöcbe, összeszedte embereit, s kiadta a parancsot:

– Fogjátok fegyvert, s gyülekeztek a szállásom előtt, a Városisten temploma mellett! – Az emberek szállásukra siettek, Bűvös Futár pedig varázslatot csinált, s máris ott volt a fegyenc táborban. Rohant az írószobába. Jókorjött Eső elébe sietett:

– Benn voltam a városban a minap – mentegetőzött –, de nem találtalak sehol, kedves öcsém. Így aztán jobb híján felmentem a hszünjangi toronyba, s megittam egy flaska bort. Kótyagos is voltam az elmúlt két napban, biztosan attól.

– Micsoda verset írtál te ott a falra? – vágott közbe Bűvös Futár.

– Ugyan ki emlékeznék részegségében tett bolondságaira? – nevetett Jókorjött Eső zavartan.

– A mandarin magához hívatott – mondta komoran Bűvös Futár. –, s megparancsolta, hogy fogjalak el, mert lázadó verseket írtál ott a falra. Ijedtemben a Városisten templomához csődítettem az embereimet, én meg siettem ide, hogy értesítselek róla. Hát most mit csináljunk, bátyám? Hogy mentselek meg?

Jókorjött Eső a fejét vakarta, de már azt se tudta, hol viszket neki, s leverten mormogta:

– Most aztán végem van!

– Mondok azért neked egy módot, amivel megmenekülhetsz – jutott eszébe hirtelen Bűvös Futárnak –, csak persze, nem tudom, beválik-e? Én most nem zavarlak tovább, hanem megyek az embereimért, s jövök vissza, hogy letartóztassalak. Te addig kócold össze a hajad, csinálj itten magad alá, s hemperegj meg benne, egyszóval tettesd magad bolondnak. Mikor pedig jövünk, kiabálj összevissza mindenféle badarságot, mint akinek elment az esze. Én aztán megyek, és jelentem a mandarinnak.

– Hálásan köszönöm, bölcs öcsém, jó tanácsodat! – felelte elérzékenyülten Jókorjött Eső. – Légy segítségemre.

Bűvös Futár visszasietett a városba, összeszedte embereit, s berontott velük a fegyenc táborba, nagy hangon kérdezvén:

– Merre van Szung Csiang, az újonnan jött fegyenc?

Az őrség elvezette őket az írószobába. Hát ott hempergett már Jókorjött Eső szétzilált hajjal a saját piszkában, s amikor meglátta őket, rájuk kiáltott:

– Hát ti miféle jómadarak vagytok?

– Fogjátok el! – dörgött Bűvös Futár hangja nagy szigorúsággal. Jókorjött Eső kimeresztette a szemét, s kezével-lábával hadonászva, ordítózni kezdett:

Én a *Jáde Császár*, az Ég Istenének veje vagyok! Százezer mennyei katonát adott nekem az apósom, hogy kiirtsalak benneteket, bitang csiangcsouiak! A Pokol Királya jár a sereg élén, az Öt Világ Vezére jön utána! Hozzák nekem a nyolcszáz fontos aranypecsétet, valamennyiőtököt agyonverlek vele, bitangok!

– Elment az esze ennek a fickónak! – vélekedtek a fogdmegek. – Minek ezt letartóztatni?

– Igaz is – játszotta a meghökkenetet Bűvös Futár. – Menjünk csak s jelentsük, elfogni ráérünk aztán is, ha kell. – Mentek is vissza a városba. A mandarin már nagyon várta őket.

– Szung Csiang megbolondult – jelentette Bűvös Futár, a mandarin elébe járulva –, saját piszkában hentereg, s azzal sem törődik, mindenfélét összezagyvál, úgy összerondította magát, hogy ez már nem is illendő. Ezért nem is tartóztattuk le.

A mandarin már érdeklődni akart közelebről, hogy s mint van ez a dolog, amikor Huang Ven-ping előjött az ellenző mögül, s odasúgta neki:

– Nem lehet ennek hinni, kegyelmes uram! Az az írás ott a falon nem örült keze vonása! Ez csak csalafintaság, így vagy úgy, de el kell fogatni! Ha nem mozdulna, vegyék vállra, úgy hozzák be!

– Igaza van kegyelmednek – bólintott a mandarin, s Bűvös Futárhoz fordult:

– Így vagy úgy, de nekem rögtön behozzátok azt az embert!

Bűvös Futár keserves képpel engedelmeskedett. Ment vissza a táborba embereivel.

– Nem sikerült a dolog, bátyám! – súgta oda egy óvatlan pillanatban Jókorjött Esőnek. – Velünk kell hogy gyere! – Fogtak egy nagy bambuszkosarat, beültették a kapálózó foglyot, s rudat vetve át a kosár két fülén, vállra emelték, úgy vonultak be vele a városba.

– Emeljétek ki a fickót! – parancsolta a mandarin, amikor letették a kosarat a csarnok elébe. Jókorjött Esőnek persze esze ágában sem volt térdre borulni a mandarin előtt, ahogy egy bűnösnek illett volna, hanem csak a szemét forgatta, s ráüvöltött a mandarinra:

– Ki vagy, te pimasz, hogy magad elé mersz citálni engemet! Én a Jáde Császár veje vagyok! Az apósom százezres égi sereget adott a kezem alá, hogy elpusztítsam vele Csiangcsou városát! A Pokol Királya jár a sereg élén, nyomában az öt Világ Vezére! Van egy nyolcszáz fontos aranypecsétem, takarodjatok innét, mert különben itt pusztultok valamennyien!

A mandarin habozni kezdett, nem tudta, mitévő legyen, de Huang Ven-ping odasúgta neki:

– Hívasd csak a felügyelőt s az őrség parancsnokát! Majd ők megmondják, bolond volt-e azelőtt is, vagy csak most tört-e ki rajta? Ha azelőtt is bolond volt, akkor igazán az, de ha csupán most tört ki rajta, akkor biztosan csak színlel!

Hívatta is a mandarin rögtön a felügyelőt s az őrség parancsnokát. Azok persze nem mertek hazudni, megvallották egyenest:

– Nem látszott rajta semmi bolondság, amikor megjött, csak most törhetett ki rajta.

Nagy haragra gerjedt a mandarin: odakiáltotta a börtönőröket, gúzsba köttette Jókorjött Esőt, s ötvenet ráveretett. Olyan verést kapott, hogy attól még egy buddha is kiszállt volna a világból, két buddha is a nirvánába került volna! Felhasadt a bőre, ömlött a vére. Bűvös Futár csak a fogát csikorgatta kétségbeesésében, nem tehetett semmit. Jókorjött Eső először összevissza kiabált mindenféle badarságot, de aztán nem állta a kegyetlen verést, megvallotta:

– Részegségemben, botor fővel, illetlen módra csakugyan odaírtam azt a lázadó versezetet, de nem volt abban semmi különösebb szándék.

A mandarin írásba foglaltatta a vallomást, huszonöt fontos kalodát tétetett a nyakába, s tömlőcbe vettette. A veréstől alig bírt járni szegény; vitték a halálos bűnösök börtönébe. Persze Bűvös Futár segített rajta, amit tudott, kiadta az összes börtönőröknek, hogy csínján bánjanak vele, ő meg maga hordta a kosztot neki, de mégiscsak börtönben volt.

Befejezván a kihallgatást, visszavonult a mandarin a lakásába, magával hitta Huang Ven-pinget is, és hálás elismeréssel adózott neki:

– Ha nem lett volna itt kegyelmed éles elméjével, messzelátó tekintetével, én egymagam bizony felültem volna ennek a fickónak!

– Kegyelmességedé az érdem – hízelgett Huang Ven-ping. – De nem szabad húznunk-halasztanunk a dolgot! Írjál, kegyelmes uram, levelet tüstént, vigye futár a fővárosba még az éjjel, jelentsd a dolgot a kancellár úr őkegyelmességének, hogy ő intézkedhessék ebben az országos fontosságú, nagy ügyben! Kérdezd is meg mindjárt, mitévők legyünk: ha életben hagyja a kancellár úr kegyelme, rabszállító szekérbe dugni, s sebesen a fővárosba vele! Ha azonban úgy rendelkezik, hogy életben nem maradhat, akkor arra való tekintettel, hogy útközben esetleg megszökhetik, itt helyben kell fejének vételére kiadni a parancsot, hogy kiirtsuk a gonoszt, és megszabaduljon az ország a nagy veszedelemtől! Akkor fog aztán örülni a felséges császár, ha tudomást szerez róla!

– Ésszel szólt kegyelmed – helyeselt a mandarin. – Éppen ajándékokat akartam küldeni atyámnak. Megírom majd a levélben a kegyelmed érdemeit is, hogy atyám a császár őfelsége elé terjessze; egészen biztosan kinevezik valami gazdag városba, ragyogó jövő nyílik meg kegyelmed előtt.

– Egész életemmel csak kegyelmességedet szolgálom – hálálkodott Huang Ven-ping –, a hátsólova leszek ezért kegyelmességednek!

Huang Ven-ping noszogatására meg is írta rögtön a mandarin a levelet, le is pecsételte.

– Kivel küldöd el, kegyelmes uram? – kérdezte Huang Ven-ping, amikor készen volt a levél.

– Taj Cung, az itteni főtömlőctartó, bűbajos mesterségével egy nap meg tud tenni nyolcszáz mérföldet is, ha úton van. Vele küldöm el, hogy minél hamarább odaérjen: tíz nap alatt vissza is térhet.

– Kitűnő lesz, ha meg tudja tenni! – lelkesedett Huang Ven-ping. A mandarin lakomára terített, s fényesen megvendégelte hú tanácsadóját. Másnap reggel búcsúzott csak el a vendég, s ment haza Vuvejsünbe. A mandarin aztán, hogy tovább meséljem, előhozatott két kis fonott ládát, belerakta az ajándéknak szánt aranyat, gyöngyöt, drágaságot, csecsebecséket, ellátta címezéssel, s másnap, a

sárkány órájában, maga elé hívatta Bűvös Futárt.

– Itt vannak ezek az ajándékok s ez a levél – szólott hozzá. – Atyámnak, a kancellár úr ökegyelmességének akarom elküldeni őket a Keleti Fővárosba, születése napjára, a hatodik hónap tizenötödikére. A nap már igen közeleg, csak te tudod megjárni az utat ennyi idő alatt. Ne szabadkozz, ne ellenkezz, indulj el vele még az éjjel! A válasszal rögtön indulj vissza, gazdagon megjutalmazlak, ha megjössz. Az úton légy óvatos: számítok bűbájosságod erejére, mihamarabb várlak vissza. Késlekedés, eltévedés, hiba az úton nem eshet!

Bűvös Futár nem mert ellenkezni. Átvette hát a csomagokat s a levelet, s sietett haza, hogy felkészüljön az útra.

Első útja aztán Jókorjött Esőhöz vezetett a tömlöcbe:

– Nyugton lehetsz, bátyám! – lépett be vidáman. – A mandarin elküldött a Keleti Fővárosba, meg kell jönnöm tíz napon belül. A kancellár úr udvarában vannak ismerőseim, beszélek majd velük, hogy segítsenek rajtad! Ételed, italod, testi kényelmed addig Fekete Forgósztélre bízom, nem lesz hiányod semmiben. Várd ki türelemmel bátyám, ezt a pár napot!

– Kérnélek, bölcs öcsém – kérte Jókorjött Eső –, szólj az érdekemben, mentsd meg az életem!

Bűvös Futár hívatta aztán Fekete Forgósztélt, s meghagyta neki:

– Bátyánk bolondjában valami lázadó versezetet írt, ezért most a tömlöcbe került, nem tudni még, mit tesznek vele. Én meg parancsot kaptam, hogy menjek a Keleti Fővárosba. Igyekszem majd vissza, de bátyánk ételét, italát, testi kényelmét addig is reád bízom.

– Mit csapnak olyan nagy hühót egy-két lázadó versért? – méltatlankodott Fekete Forgósztél. – Ezer meg tízezer lázadót tudok, akiből nagyúr lett a végén, magas hivatalnok! Eredj csak utadra nyugodtan, nem meri őt majd bántani itt senki. Ha rendben megy minden, rendben megy, ha meg nem, előkapom a jó öreg fejszém, s felaprítom a bitangokat!

– Kedves öcsém, azért vigyázz! – intette még Bűvös Futár, mielőtt elindult. – Tarts mértéket a borban, lásd el bátyánkat becsülettel, nehogy részegségedben éhezni hagyjad!

– Efelől nyugodt lehetsz, bátyám! – mondta ünnepélyesen Fekete Forgósztél. – Ha erre gondolsz, hát mától kezdve többet nem iszom addig, amíg vissza nem tértél! Éjjel-nappal ott leszek a tömlöcben mellette, ha lehet, ha nem!

– Ez derék elhatározás, öcsém! – örvendett meg Bűvös Futár. – Vigyázz hát bátyánkra, s sok szerencsét!

Elbúcsúztak egymástól. Fekete Forgósztél valóban betartotta szavát. Nem ivott bort egy kortyot sem, hanem ott volt a tömlöcben Jókorjött Eső mellett, nem tágitott tőle egy tapodtat se. No de most nem erről szól a mese, hanem arról, hogy Bűvös Futár, szállására menvén, lábszárvédőt, vászoncipőt váltott, baracksárga köntöst húzott magára, tüsszöt kötött, beletette futári tábláját. Aztán új fejkendőt kötött, iszákjába rejtette a levelet s útiholmiját, a két ajándéksomagot a vállára kapta, s elindult ki a városból. Kérve a városkapun, elővette bűvös képeit, kettőt-kettőt a két lábára kötözött, elmormolta magában bűvös igéit, s elszárgult az úton. Ment sebesen varázserejével egész estig, akkor megállt, egy fogadónál, leoldozta bűvös képeit, s áldozati pénzekkel együtt elhamvasztotta őket. Meghált aztán a fogadóban, másnap reggel korán evett-ivott, s kimenvén az útra, megint felkötött lábára négy bűvös képet, s nekieredt újból az útnak. Süvített a levegő füle mellett, mint a vihar, a lába a földet se érte. Útközben bekapott egy-két falat böjtös ételt, s szárgult tovább. Másnap már az ötödik őrséggel elindult, hogy hűvösen menjen. Ment vagy két-

háromszáz mérföldet, de nem látott semerre egy tisztességes kocsmát. Pedig már a hatodik hónap eleje volt, folyt róla az izzadság patakokban, meleg párában főtt egész teste. Már attól félt, hogy gutát kap a rekkenő hőségben. Igen meg is éhezett, meg is szomjazott már, amikor egy erdő szélén, vízparton, egy kocsmát pillantott meg. Ott termett egy szempillantás alatt, s ahogy szemügyre vette, igen rendes, tiszta helynek ígérkezett. Be is ment: hús vörösre lakkozott asztal állt a csinosan takarított ivóban, szép rácsoszatú ablakok adták a világosságot. Kiválasztott magának egy jó helyet, ledobta a csomagokat, megoldotta melledzőjét, ledobta ruháját, kiköpte összegyülemlett nyálát, s elnyújtózott a székben.

– Hány meszellyel hozzak? – jelentkezett a kocsmároslegény. – Milyen süttet, ételt parancsol? Van disznónk is, birkánk is, marhánk is.

– Bort ne hozzál sokat, csak ételt.

– Van borunk is, ételünk is! Húsgombóccal, tésztalevessel is szolgálhatok! – buzgólkodott a legény.

– Húst nem eszem – intett elhárítóan Bűvös Futár. – Főzeléketek mi van?

– Van borsos, olajos szójasajtunk, nem parancsol uraságod?

– Nagyon jó lesz!

Hozta is a kocsmároslegény a szójasajtot zöldséggel meg három nagy csésze borral. Bűvös Futár éhes is volt, szomjas is, egykettőre bekebelezte a szójasajtot, megitta a bort is az utolsó cseppig. Kérni akart még, hogy tovább egyen, amikor forogni kezdett vele a föld, kóválygott fölötte az ég, szédülni kezdett, a szeme káprázott, s kábultan lefordult a székről.

– Vágódj el! – kiáltott rá a boroslegény. A belső helyiségből egy ember rontott elő; nem más, mint maga a liangsani Szárazföldi Krokodilus.

– Vidd be ezt a két csomagot – rendelkezett –, s nézzük meg, mi van még nála?

Két legény ugrott elő, s bontogatni kezdték Bűvös Futár levetett ruháját. Iszákjában egy borítékot találtak, levél rejtőzött benne, átadták főnöküknek. Szárazföldi Krokodilus szétnyitotta, valóban egy lepecsételt levél volt.

– „Békesség e levél vevőjének – olvasta a címzést –, száz leborulással nyújtom át e levelet, atyám, térdeidre helyezvén. Fiad Caj Tö-csang.”

Gyorsan feltörte a levelet, s olvasni kezdte:

„A ,mai nap elfogtuk a dalban megjósolt santungi Szung Csiangot, lázadó versek szerzőjét, s börtönbe vetettük... várjuk magas rendelkezéseidet.”

Meghökkenve bámult Szárazföldi Krokodilus a levélre, szóhoz sem tudott jutni. Legényei felkapták az eszméletlen Bűvös Futárt, s vitték hátra a mészárszékre, hogy kihalásítsák, de közben, lám, tüszője a szék mellé csúszott, s lógott ki belőle a vörös-zöld lakk futári tábla. Szárazföldi Krokodilus felemelte, s olvasni kezdte ezüstös betűit:

– Csiangcsou főtömlőctartója, Taj Cung – állott rajta.

– Hozzá ne nyúljatok! – kiáltotta emberei után. – Sokat emlegette nekem őt Cselcsillag mester! Ez a Bűvös Futár lesz! De hogy is viheti ezt a levelet, amelyik pedig végezni fog Jókorjött Esővel?

Még szerencse, hogy a kezem közé került! Hé, élesszétek fel! – kiáltott megint. – Hadd faggassuk ki, igaz-e, nem-e?

A legények feltámogatták Bűvös Futárt, s vizet zúdítottak a nyakába. Magához is tért csakhamar, lassan összeszedte magát.

– Ki vagy te, ember? – rivallt rá Szárazföldi Krokodilusra, amikor meglátta kezében a felbontott levelet. – Hogy mertél vakmerő módon elkábítani? Tudod, mi jár ezért, felnyitni a kancellár levelét?

– Mit számít ez a nyomorult levél? – mosolygott megvetően Szárazföldi Krokodilus. – Nemhogy a kancellár levelét bontjuk mi fel, hanem szemben állunk még a felséges nagy Szung császárral is!

– Ki vagy te, derék vitéz? – döbbsent meg Bűvös Futár. – Mondd nagy neved!

– Liangsani jó vitéz vagyok én – felelte büszkén a fogadós – Csu Kuj, a Szárazföldi Krokodilus.

– Ha Liangsán vezérei közül való vagy, biztosan ismered Cselcsillag mestert!

– Cselcsillag mester a hadak vezére a mi várunkban: honnét ismered?

– Legkedvesebb barátom.

– Te vagy az akkor, akiről olyan sokat beszélt, Taj Cung főtömlőctartó Csiangcsouból, a Bűvös Futár?

– Én bizony.

– Jókorjött Eső mielőtt elment volna száműzetésbe, itt járt nálunk. Cselcsillag mester küldött is levelet veled neked. Miért törsz most mégis az élete ellen?

– Jókorjött Eső szerető bátyám nekem! – kiáltotta dühösen Bűvös Futár. – Nem tudtam megmenteni, lázadó verseket írt, de most akarok épp a fővárosban utat, módot keresni a megmentésére. Hogy törnék én az életére?

– Itt a kancellár fiacskájának a levele – adta át Szárazföldi Krokodilus –, olvasd, ha nem hiszed.

Megdöbbenve futotta át Bűvös Futár a levelet. Aztán elmesélte, mi történt Jókorjött Esővel megismerkedésük óta elfogatásáig.

– Akkor fel kell hogy gyere hozzánk a várba – mondta Szárazföldi Krokodilus –, ki kell eszelnünk valamit, hogy megmentjük bátyánk életét. – Sietve megkínálta vendégét borral, harapnivalóval, aztán ment a vízparti hűsellőbe, s kilötte zengő nyilát. Jöttek is mindjárt a betyárok a csónakkal. Szárazföldi Krokodilus s Bűvös Futár fogták a csomagokat, beszálltak; kikötöttek egykettőre az Aranyhomokparton, s siettek fel a várba.

– De rég váltunk el egymástól! – sietett barátja elé Cselcsillag. – Mi szél hozott erre ma? Gyere csak be hozzánk!

Bemutatta Bűvös Futárt a vezéreknek, Szárazföldi Krokodilus pedig megmondta, miért jöttek:

– Jókorjött Eső bátyánkat tömlöcbe vetették – közölte.

Toronyhordozó vezér hellyel kínálta Bűvös Futárt, s izgatottan kérte, mondja el töviről hegyire, mi történt. Amikor megtudta, nagy megdöbbenésében már szólította is a vezéreket, hogy szedjék össze seregeiket, s vonuljanak tüstént Csiangcsou ellen barátjuk kiszabadítására.

– Ne siessük el a dolgot, bátyám – szólt közbe figyelmeztetően Cselcsillag. – Csiangcsou messze van ide, s ha elindul a sereg, féltő, hogy bajt támasztunk: a fű zörgésére felriadnak a kígyók, s végeznek bátyánkkal. Nem mehetünk neki a dolognak erővel, csak ésszel. Ellenben, nagy együgyűségemben kiszeltem egy kis tervet: Bűvös Futáron múlna a dolog, ha ő vállalja, meg tudjuk menteni bátyánk életét.

– Halljuk a tervedet, mesterem.

– Caj mandarin elküldte Bűvös Futár testvérünket atyjához, a kancellárhoz, a Keleti Fővárosba ezzel a levéllel, és most várja a választ. Ezen alapszik a tervem. Hamisítsunk egy válaszlevelet, s azzal küldjük őt vissza. A válaszban pedig az álljon, hogy Jókorjött Esővel ne csináljanak semmit, hanem küldjék a fővárosba szoros őrizettel, hogy ott kihallgathassák, s nyilvánosan elítélhessék véget vetendő a gyermekek mendemondáinak. Mi aztán lesbe állunk, s amikor erre viszik, kiszabadítjuk. Mít gondoltok erről?

– De mit csinálunk, ha nem erre jönnek, s eltévesztjük őket? – aggályoskodott Toronyhordozó.

– Nincs ebben semmi nehézség! – vágott közbe Felhősárkány. – Felderítőket küldünk ki mindenfelé, s akármerről jönnek is, elálljuk az útjukat, s kiszabadítjuk, ha törik, ha szakad! Csak kiszabadíthassuk!

– Hát ez rendben volná – állapította meg Toronyhordozó de nincs emberünk, aki utánozni tudná a kancellár keze vonását.

– Gondoltam erre – mosolygott Cselcsillag. – Most csak négy kalligráfiai stílus van elterjedve a birodalomban: Szu Tung-poé, Huang Lu-cseé, Kuang Jüan-csangé és Caj Csing kancellaré. Van egy tudós ismerősöm Cicsou városában, bizonyos Hsziao Zsang, akit, mivel mind a négy stílusban tud írni, csak Isteni Kezü Művésznek neveznek. Emellett megforgatja azért a lándzsát, füttykőst, eljárja a kardtáncot is, de kardot is fog, ha kell. Tudom róla, hogy könnyűszerrel utánozza Caj Csing keze írását. Kérjük meg Bűvös Futár testvérünket, menjen el hozzá azzal, hogy a tajancsoui Szent Hegy templomában feliratot akar íratni vele. Vigyen neki ötven ezüstöt fáradsága fejében, s hozza el. Ha idecsaltuk a várba, itt már rávesszük arra, hogy álljon közénk, jó lesz?

– Az írás megvolna akkor – jegyezte meg Toronyhordozó de még *a pecsét hiányzik*.

– Van még egy ismerősöm – mosolygott Cselcsillag – eszemben volt ez is. A legkiválóbb mester egész Kínában; ő is Cicsouban lakik, Csin Ta-csiennek hívják. Ő és a legszebben kőre, ő metszi a leggyönyörűbb pecsétet, de ért azért a füttykősforgatáshoz is. Felülmúlhatatlan ügyességéért a Jádekarú Mester nevet kapta. Vigyen neki is ötven ezüstöt azzal, hogy egy feliratot kell érte kivésnie. Útközben aztán a kezünk közé fut ő is. Ha aztán itt vannak, hasznukat vehetjük még máskor is.

– Kitűnő terv! – állapította meg Toronyhordozó. Azzal nagy lakomát csaptak Bűvös Futár tiszteletére, majd pihenni tértek.

Másnap reggel Bűvös Futár papnak öltözött, magához vett száz-kétszáz ezüstöt, felkötötte bűvös képeit, s útnak eredt. Két óra se telt belé, megérkezett Cicsouba. Ott először is az Isteni Kezü Művész háza felől érdeklődött.

– Ott lakik a hatósági épülettől keletre, szembe a Tudomány Templomával – mondták neki.

Amint a kapuhoz ért, Bűvös Futár elköhintette magát s bekiáltott:

– Itthon van Hsziao Zsang mester?

Egy tudós nyitotta a kaput, s bizonytalanul méregette a jövevényt:

– Honnét jöttél, szentatyám? – kérdezte. – Mi ügyben fáradsz?

– A tajancsoui Szent Hegy templomának vagyok az áldozópapja – felelte Bűvös Futár mély meghajlással. – Most, hogy az Öt Szent Hegy Tornyt javíttatjuk, a családok fejei a tartományban ennek emlékezetére egy kőtáblát szeretnének állíttatni, ezért küldtek hozzád ötven ezüstrrel fáradozásod fejében, hogy *jönnél el velem, s írnád meg a szövegét*. Határnap van kitűzve rá, sürgős lenne.

– Én csak a mintát tudnám megírni hozzá – szabadkozott az Isteni Kezű Művész –, máshoz nem értek. A kimetszéshez vésőmester is kell.

– Van nálam még ötven ezüst arra is. Csin Ta-csien mesterre gondoltunk, hogy ő vésné ki. Őt is vinném magammal, szeretném, ha elvezetné hozzá.

Eltette az ötven ezüstöt az Isteni Kezű Művész, aztán megindult az álpappal Jádekarú Mester háza felé.

– Ott jön éppen, szembe velünk – fogta meg egyszer csak Bűvös Futár ruháját. Oda is kiáltott neki, s összeismertette őket egymással. Bűvös Futár megint elmondta a kőtábláról a történetet, Jádekarú Mester persze nagyon megörült neki, be is invitálták Bűvös Futárt egy közeli kocsmába, s megvendégelték. Az álpap átnyújtotta a pénzt neki is:

– Csillagjósunk már a felállítás idejét is megállapította – tette hozzá –, kénelek azért benneteket, induljunk minél hamarabb.

– Meleg az idő nagyon – ingatta fejét az Isteni Kezű Művész –, és ha most indulnánk, messzire se jutnánk, de fogadót sem érünk. Induljunk talán holnap hajnalban, az ötödik őrseggel.

– Én is úgy gondolom – egyezett bele Jádekarú Mester. Meg is állapodtak, s indult is ki-ki haza, felkészülni az útra. Az Isteni Kezű Művész magánál marasztotta Bűvös Futárt éjszakára. Másnap az ötödik őrseg idején el is indultak. Tíz-egynéhány mérföldet tettek meg már, amikor Bűvös Futár így szólt hozzájuk:

– Menjetek csak kényelmesen, nem kell sietnetek. Én előresietek, hogy jelentsem érkezéseteket. – Neki is eredt, s hamarosan elhagyta őket. Azok ketten, batyúval a hátukon meg mendégéltek lassan tovább. A juh órájára meg is tettek már vagy hetven-nyolcvan mérföldet, amikor sípszó sivített fel előttük, s a hegyoldalból egy csapat rontott ki az országútra eléjük. Lehettek vagy negyvenen, ötvenen. Egy derék vitéz, Kurtalábú Tigris a Tisztaszellőhegyről, vezette őket, s nagy hangon rájuk kiáltott:

– Kifélék vagytok, hé? Hová tartotok? Fogjátok csak meg, fiacskáim, ezeket a fickókat, a szívüket meg kivesszük, borba tesszük és megesszük!

– Tajancsouba megyünk kőtáblát vésni – mondta nyugodtan az Isteni Kezű Művész. – Nincs egy garasunk se, minden vagyonunk a rajtunk levő ruhánk.

– Nem pénz meg ruha kell nekem – bömbölte Kurtalábú Tigris –, csak a ti szívetek, májatok, bölcs emberek, azt akarom én borba tenni és megenni!

Igen megbosszankodott erre a két művész. Ügyességükben bízva, előkapták fűtykösüket, s nekirontottak Kurtalábú Tigrisnek. Kurtalábú Tigris a lándzsáját szegezte ellenük. Összecsaptak a fegyverek, de alig mérköztek meg hatszor-hétszer, amikor Kurtalábú Tigris megfordult, elfutott.

Nagy vérszomjasan vették volna üldözőbe, amikor hirtelen gongszó hallatszott a hegyről. Bal felől Felhők Villáma tört elő, jobbról Égbemászó, hátuk mögül meg Fehérképű Ifiúr, harminc-harminc emberrel. Egyszeribe rárontottak a két művészre, megragadták őket, s behurcolták az erdőbe.

– Legyetek nyugodtak – szólt hozzájuk a négy jó vitéz. – Toronyhordozó vezér parancsából jöttünk, hogy megkérjünk benneteket, álljatok be közénk.

– Mi hasznunk lenne nekünk a ti váratokban? – csodálkozott az Isteni Kezű Művész. – A mi kezünkben még annyi erő sincsen, hogy egy tyúknak kitekerje a nyakát, csak arra jó, hogy együnk vele!

– Cselcsillag vezérünk régtől ismer benneteket – szólt Égbemászó –, ismeri vitézségteket is, azért küldte el hozzátok Bűvös Futárt.

A két művész egymásra bámult, de meg se mert mukkanni. Eközben meg is érkeztek már Szárazföldi Krokodilus kocsmájához, megkínálták őket étellel-itallal, s még az éjjel csónakot hívtak, vitték fel őket a várba. Odafenn várta már őket Toronyhordozó, Cselcsillag meg a többi vezér. Összeismerkedtek velük, s mindjárt nagy lakomát rendeztek a tiszteletükre. Elmondták közben a levél dolgát is.

– Ezért kérünk benneteket – végezték be az elbeszélést –, hogy álljatok közénk, gyarapítsátok az igaz vitézek seregét.

– Maradnánk mi – válaszolta habozva a két művész –, de a család otthon maradt. Holnap, ha a hatóság megtudja a dolgot, bajba kerülnek szegények!

– Ne háborogjon a ti szívetek emiatt, bölcs öcsém – mosolygott Cselcsillag. – Holnap reggel majd megértetek mindent. – Nagy lakomázás után nyugodni is tértek.

Másnap reggel pedig, lám, jött egy betyár s jelentette:

– Megérkeztünk mindnyájan.

– Jertek, bölcs öcsém – invitálta őket Cselcsillag fogadjátok szeretteiteket. – Hitte is a két művész, meg nem is, de azért elindultak vele le a hegyről. Egyszer csak látják, hogy hozzák fel gyaloghintóban a feleségüket. Az álluk is leesett, úgy elálméklodtak. Kérdezték aztán az asszonyokat, mi történt.

– Tegnap, ahogy elmentetek – mesélték az asszonyok –, egyszer csak beállítottak hozzánk gyaloghintókkal, s azt mondták: „A férjeteget az országúton, az egyik fogadóban, gutaütés érte, gyertek gyorsan, elviszünk benneteket, hogy segítsetek rajtuk.” Hogy aztán beszálltunk a gyaloghintókba, ki se engedtek szállni, hanem egyenest idehoztak.

Az Isteni Kezű Művész s Jádekarú Mester becsukta a száját, nem szólott egy szót se; fel kellett hagyniuk minden reménnyel, mentek hát, s beálltak a várbeliiek közé. Az asszonyokat elszállásolták. Cselcsillag pedig aztán megkérte őket, írják meg a levelet, s faragnák meg a pecsétet.

– Faragtam én már Caj Csing kancellárnak pecsétet eleget – legyintett Jádekarú Mester, s munkához is láttak. Amikor készen lettek a levéllel s a pecséttel is, ismét nagy lakomát csaptak a vezérek, majd pedig útnak indították Bűvös Futárt a hamis levéllel.

Cselcsillag lekísérte még Bűvös Futárt Szárazföldi Krokodilus kocsmájához, aztán visszatért ő is a lakomázók közé. Iddogálás közben azonban egyszer csak nagy ijedten felkiáltott, látszott, hogy nem tudja, mitévő legyen.

– Miért kiáltottál, vezér? – kérdezték a többiek megdöbbenve.

– Nem tudjátok ti azt! – legyintett Cselcsillag. – Azzal a levéllel a halálba küldtük Jókorjött Eső bátyánkat, de Bűvös Futárt is!

– Mi hiba van a levéllel, vezér? – kiabálták a jó vitézek rémulten.

– Csak előre néztem, utána nem gondoltam – sóhajtott Cselcsillag –, s közben nagy hiba esett a levélben!

– Hajszállra úgy írtam, ahogy a kancellár szokta! – kiáltotta megbántva az Isteni Kezü Művész. – Egy szót el nem hibáztam, hol a hiba hát benne?

– Nem esett egy mákszem hiba a pecséten sem! – esküdözött Jádekarú Mester. – Hol eshetett hát baj?

Cselcsillag meg összefogva két ujját, megmagyarázta, hol esett a hiba. Így hozta ezt a sors a sok jó vitéznek:

*Csiangcsou városát feldúlják, pusztítják,
Fehér sárkány-templom gyűjti lázadóknak hadát.*

Mert:

*Nyilvesszőknek záporából életet mentenek,
Kardok, lándzsák erdejéből szöktetnek hősokeket.*

Hogy aztán Cselcsillag mester miben talált hibát, azt majd a következő alkalommal halljátok meg.

A HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

amelyben a liangsani jó vitézek megrohanják

a veszthelyet,

a Fehér Sárkány templomában pedig a hősök

összesereglenek

Ott tartottunk, hogy Toronyhordozó s a többi vezér, hallgatván Cselcsillagot, megkérdezték tőle:

– Hol esett hiba a levélben?

– Nem ügyeltem a levélre, mielőtt Bűvös Futár elindult vele, nem néztem meg tüzetesen! Így eshetett csak, hogy nem az került a pecsétre, hogy Caj Csing, akadémikus, jádepálca-írásos betűkkel! Ezért rögtön tömlöcbe vetik Bűvös Futárt!

– Mindig ezzel a pecséttel pecsételte le leveleit a kancellár – ellenkezett Jádekarú Mester –, láttam én azt nemegyszer! Nem volt hiba a metszésben sem, hol lehet hát akkor az elvétel?

– Hát nem jöttetek rá? – kiáltotta Cselcsillag. – A csiangcsoui mandarin a tulajdon fia a kancellárnak! A neki írt levélre az apja nem üthet olyan pecsétet, amelyen rajta a tulajdon neve! Itt vétettük el. Hogy én ezt nem láttam! Csiangcsouban biztosan utána szimatolnak majd, kiszedik az igazat Bűvös Futárból, s akkor rettenetes baj lesz!

– Gyorsan utána! – pattant fel Toronyhordozó. – Hívjuk vissza, írassunk másikat!

– Hol éred már utol? – kacagott fel keserűen Cselcsillag. – Bűvös erejével már ötszáz mérföldre van innét! De – állt meg hirtelen a beszédben – ha nem késlekedünk, még valahogy megmenthetjük őket.

– Hogyan? – kérdezte feszült várakozással Toronyhordozó. – Micsoda jó tervvel?

– Hát – hajolt Cselcsillag a vár ura füléhez –, így és így, ezzel és ezzel. Add ki a parancsot sorra a vezéreknek, de a legnagyobb titokban, csupán így indulhatunk; csak el ne késsünk!

Megkapták sorra a vezérek a titkos parancsot, összeszedték embereiket, s még az éjjel útnak indultak Csiangcsou felé.

Közben, hogy továbbfolytassam, megérkezett Bűvös Futár határidőre Csiangcsou városába. Vitte a választ a mandarin elébe. Nagy örömmel fogadta a mandarin, saját kezével vette át tőle a levelet, borral kínálta, és meg is kérdezte:

– Találkoztál atyámmal, a kancellár úr ökegyelmességével?

– Csak egy éjjelt töltöttem ott – füllentette Bűvös Futár –, s már fordultam is vissza, nem volt rá érkezésem.

A mandarin felnyitotta a levelet s olvasta:

– Megkaptam mind a sok ajándékot, amit küldtél... A varázsló Szung Csiangot öfelsege személyesen kívánván megtekinteni, megparancsolom neked, hogy rabszállító szekéren, szoros őrizettel tüstént indítsd útnak a fővárosba. Vigyázz, hogy az úton meg ne szökhessék... Huang Ven-pinget beajánlottam az Ég Fiának, biztosan magas kitüntetésben lesz része.

A mandarin öröme nem ismert határt. Megparancsolta, hogy hozzanak elő egy huszonöt latos ezüstöt, s átadta Bűvös Futárnak. Azután megparancsolta, hogy azonnal ácsolják össze a rabszállító szekeret, s válogassák ki a kísérőket hozzá. Bűvös Futár meg, mihelyt eltávozhatott, ment bort, pecsenyét venni, s persze hogy Jókörjött Esőhöz sietett vele a börtönbe.

Sürgette a mandarin erősen a rabszállító szekér elkészítését. Egy-két nap elmúltával készen is állottak vele, s már úgy volt, hogy indulnak, amikor jelentették az ajtónállók:

– Huang úr kér bebecsáttatást Vuvejsünből.

Persze hogy rögtön színe elé engedte a mandarin, s vitte hátsó szobájába nagy szívességgel. Persze megint ajándékokkal kedveskedett, újbórral, friss gyümölccsel.

– Úgy lekötelez kegyelmed nagy kedvességével, hogy az már nem is illendő! – köszönte nyájasan a mandarin.

– Egy kis falusi semmiség csak, szóra sem érdemes! – szerénykedett a talpnyaló.

– Hát nemsokára nagy örömmünnepet ülhet kegyelmed! – mondta a mandarin nagy titokzatosan.

– Honnét gondolod ezt, kegyelmes uram? – kérdezte Huang Ven-ping jámbor képpel.

– Megjött tegnap a levél. A bűbájoskodó Szung Csiangot az udvarba parancsolták, kegyelmed neve pedig a császár előtt van: magas polcra, nagy tisztségre emelkedik előbb-utóbb! Tiszteletre méltó atyám írta levelében.

– Hálásan köszönöm pártfogásod, kegyelmes uram – hajlongott Huang Ven-ping. – Valóban bűvös erővel rendelkezhetik az a levélvivő!

– Ha nem hiszi kegyelmed – mondta a mandarin –, itt a levél, olvashatja, lássa, hogy nem vezetem félre!

– Ó, hogy is merészelném bizalmas családi leveleket elolvasni? – alázatoskodott a hízelgő. – Legfeljebb egy bepillantásért könyörögnék, ha megengednéd, kegyelmes uram!

– Kegyelmed bizalmas emberem – mondta a mandarin nagylelkűen –, olvassa csak nyugodtan! – Azzal át is adta a levelet. Huang Ven-ping a kezébe vette, elolvasta elejétől végig, megnézte a pecsétet rajta, aztán a fejét rázva, kijelentette:

– Ez a levél hamisítvány!

– Kegyelmed téved! – kiáltotta a mandarin. – Az írás tisztelt atyám tulajdon keze vonása az ő legtisztább stílusában! Hogy ne lenne valódi a levél?

– Ha szabad kegyelmességedet ezzel fárasztanom – kérdezte Huang Ven-ping – a családi levelezésben ez a pecsét volt használatos?

– Családi levelezésben persze hogy nem – hökkent meg a mandarin –, hiszen sokszor le se pecsételte, nem ügyelt a formaságokra. De most talán a keze ügyében volt a pecsétnyomó, s hogy megírta a levelet, önkéntelenül le is pecsételte vele.

– Ne haragudj, kegyelmes uram, sok locsogásomért, de ezzel a levéllel félrevezettek téged. A négy legelterjedtebb kalligráfiai stílust a birodalomban, Szu Tung-poét, Huang Lu-cseét, Mi Jüancsangét és apádurad ökegyelmességét megtanulhatta mindenki! De ez a pecsét még urad atyád akadémikusságának idejéből való, rendeleteken, törvényeken igen sokan láthatták! Hogy használná

akadémikusi bélyegzőjét most, amikor már kancellár? Ha pedig a fiának ír levelet, nem használhat olyan bélyegzőt, amin a tulajdon neve rajta van! Őkegyelmessége a maga mérhetetlen tudásával, magas látókörével nem vétetett ilyen goromba hibát! Ha nem hiszel nekem, kegyelmes uram, faggasd ki alaposan a levél hozóját, hogy kivel is beszélt az udvarban. Ha nem felel meg kérdéseidre, akkor hamis a levél. Ne neheztelj meg sok fecsegésemért, csak kegyességedtől felbátorítva mertem előadni oktalan véleményemet.

– Ezt könnyen megtehetjük: az az ember sose járt még a Keleti Fővárosban, rögtön kiderül, igazat mondott-e, vagy sem.

Ott marasztotta a mandarin Huang Ven-pinget, hogy rejtőzzék el az egyik ellenző mögött, azzal beszélította a fogdmegeket, citálják elébe Bűvös Futárt, mert beszélni akar vele.

Bűvös Futár első útja a mandarintól Jókorjött Esőhöz vezetett a börtönbe. Rögtön megsúgta neki az örvendetes újságot. Nagyon megörült a rab. Másnap barátai meghívták Bűvös Futárt egy kis italra. Éppen egy kocsmában borozgattak, amikor jöttek a fogdmegek, s szólították a mandarin elé.

– Minthogy azzal az úttal fárasztottalak – mondta neki a mandarin –, igazán meg kell mondanom, olyan jól végezted dolgodat, hogy meg se jutalmaztalak kellőképpen.

– Kegyelmes uram parancsával nem késlekedhettem! – hajolt meg Bűvös Futár.

– Sok dolgomban nem is volt még arra érkezésem, hogy mindenről kikérdezzelek. Melyik kapun mentél be a fővárosba, amikor megérkezted?

– Késő este volt már, amikor megérkeztem, nem tudom, hogy hitták azt a kaput.

– Ki fogadott a palotában? Hol kaptál szállást?

Az egyik kapusnak adtam át a levelet. Jött is vissza nemsokára, s amikor átadtam a csomagokat, azt mondta, hogy keressek magamnak szállást valamelyik fogadóban. Másnap, az ötödik őrség idején már ott várakoztam a kapu előtt, akkor kaptam meg a kapustól a válaszlevelet. Félttem, hogy nem érek haza idejében, azért nem kérdezősködtem tovább, hanem jöttem egyenest vissza.

– Hány éves lehetett az a kapus? – érdeklődött tovább a mandarin feltűnő nyájassággal. – Fekete képű volt és sovány, vagy sápadt képű és testes? Magas volt, alacsony? Volt bajusza, szakálla?

– Sötét volt már, amikor odaértem. Másnap reggel, az ötödik őrség idején még nem virradt meg teljesen, nem tudtam jól szemügyre venni. Nem volt valami magas, inkább olyan közepes termetű, és azt hiszem, volt szakálla.

Nagy haragra gerjedt a mandarin, s elkiáltotta magát:

– Fogjátok el!

Egyszeribe előrontott vagy tíz porkoláb s megragadták.

– Nem vétettem semmit! – kiáltotta panaszosan Bűvös Futár.

– Te nyakazni való bitang! – üvöltötte a mandarin. – Az öreg kapusunk, Vang Kung meghalt már sok éve! A kaput most csak a kis Vang őrzi, hogy mondhattad rá, hogy öreg, hogy szakálla van? Azonfelül a kapus be se mehet a palotába, a levelek Csang kamarás kezén mennek keresztül, ő továbbítja Li udvarnagynak őket, csak aztán tudatják atyám őkegyelmességével, és csak akkor vehetik át az ajándékokat! A válaszlevélre legalább három napot kellett volna, hogy várj! Hogyan

lehet az, hogy az ajándékok láttára nem jött ki atyám valamelyik bizalmas embere, hogy apróra kifaggasson, hanem csak úgy átvették nagy hamarjában? A múltkor nagy siettemben sikerült engem elámítanod, fickó! Most aztán vallj be mindent! Honnét hoztad a levelet?

– Csak azért nem néztem jobban körül – mentegette magát ijedten Bűvös Futár –, mert nagy ijedtemben igen siettem már hazafelé.

– Ostoba fecsegés! Úgy látszik, nem vall ez a lator, ha nem verik meg! Szolgák, verjétek rá alaposan!

Zordon legények voltak a porkolábok, látták, hogy haragszik uruk, földre nyomták hát Bűvös Futárt, s úgy megbotozták, hogy felhasadt a bőre, vöröslött a húsa, ömlött a vére. Bűvös Futár nem állta a verést, bevallotta:

– Hamis a levél!

– Hol szerezted? – rivallt rá a mandarin.

– Amikor a liangsani mocsár mellett vitt el az utam, nagy csapat rabló támadt rám, megkötöztek s felvittek a várukba. Már ki akarták hasítani szívemet, májamat, amikor megtalálták nálam a levelet. Az ajándékokat erre elrabolták, de nekem megkegyelmeztek. Tudtam, hogy haza nem jöhetek, kértem, hogy öljenek meg. A rablók azonban ezt a levelet nyomták a markomba, s elbocsátottak. Bűnömért való nagy rettegésemben félrevezettelek, kegyelmes uram, nem mertem megmondani az igazat.

– Hát ez mind igaz lehet, de azért mégis hazudtál! Szemmel látható, hogy a liangsani rablókkal cimborálsz! Miért nem vallod meg, hogy azért tetted az egészet, hogy elrabold az ajándékokat? Verjétek el még egyszer!

Újra nekiestek a porkolábok, de Bűvös Futár azt már nem akarta megvallani, hogy a liangsani betyárokkal volna Szövetségben. Faggatta, verette a mandarin még egy darabig, de aztán belefáradt.

– Hagyjátok abba! – parancsolta szolgáinak. – Rakjatok kalodát a nyakába, s vessétek a tömlöcbe. – A kihallgatás végeztével köszönetet mondott Huang Ven-pingnek:

– Kegyelmed messze látó tekintete, éles elméje nélkül bizony elvéttem volna ezt a főbenjáró ügyet!

– Világosan bebizonyosodott – mondta Huang Ven-ping hogy ez szövetségben van a liangsaniakkal, egyetért velük, lázadásra szervezkednek! Ha nem végzünk vele minél hamarabb, még nagy bajt keverhet!

– Vád alá is helyeztetem mind a kettőt, el is ítéltetem, *lecsapatom fejüket a piactéren*, az udvarnak jelenteni ráérek aztán is! – kiáltotta dühösen a mandarin.

– Fölöttébb bölcsen ítéltél, kegyelmes uram – hajolt meg Huang Ven-ping. – Nagy örömet szerzel majd vele felséges urunknak, nagy érdemnek tudják majd be neked, s csak ezzel kerülhetjük el azt is, hogy a liangsani latorok megrohanják a tömlöcöt.

– Igen körültekintő ember kegyelmed – dicsérte a mandarin –, rögtön írok is még egy levelet, amelyben indítványozom, hogy magas rangra emeljék. – Jól is tartotta még aznap Huang Ven-pinget, s maga kísérte ki a palotából, amikor hazament. Másnap pedig a mandarin elfoglalta bírói székét, s utasította az írnokokat:

– Írjátok meg gyorsan a vádlevelet Szung Csiangról és Taj Cungról. Írjátok meg a bűnlajstromukat is, holnap vitessétek ki őket a piacra, s lefejeztetem őket. Lázadást terveztek, azonnali halállal lakolnak! Lenyakasztatom őket, hogy több bajt ne okozhassanak!

Igen jóban volt a főírnok Bűvös Futárral, s igen elkeseredett, hogy nem tud segíteni rajta. Azért mégis megpróbált valamit:

– Holnap van az elhunyt császár halálának az évfordulója, utána meg a hetedik hónap tizenötödike jön. A törvénykezés tilos mind a két napon. A rákövetkező napok megint ünnepre esnek, úgyhogy csak öt nap múlva lehet végrehajtani az ítéletet – jegyezte meg. Egyebet nem tudott kieszelni hirtelenjében, de legalább időt akart nyerni vele. A mandarin, szerencséjére, elfogadta az érvelést, s a kivégzést a hatodik napra tűzte ki.

A hatodik nap reggelén, a reggeli étkezés után, miután tisztára separták a keresztútnál a piacot, amely vesztőhelyül szolgált, felsorakozott a katonaság s a hóhérok, összesen valami ötszázan a börtön előtt. A kígyó órájában a tömlöc parancsnoka megjelent a mandarin színe előtt, s kért, vezényelje a kivégzést. A főírnok nagy elkeseredve vitte be utána a két bűnlajstromot, amelyek aljára a mandarin odajegyezte: „Fejvesztésre ítéltetik.” Ráhúzták utána a két bűnlajstromot egy-egy gyékénylapra.

Jóban voltak a börtönőrök mind Bűvös Futárral, igen szerették Jókorjött Esőt is, de hiába, megmentésükre nem tehettek semmit, tehetetlenségükben egyre csak keseregtek, panaszkodtak. Mikor aztán már mindenki a helyén állt, elővezették a két halálraítéltet: bekenték a hajukat enyves vízzel, s körte formába fésülték a fejük búbjára, abba piros papírból virágot tűztek. Aztán a Sötétarcú Isten oltára elé hajtották őket, s megettették őket az „örök nyugalom rizsével”, megittatták az „örök búcsú borával”. Aztán elvezették őket; hatvan-hetven porkoláb vitte elől Jókorjött Esőt, utána Bűvös Futárt: ketten csak egymásra néztek, de szólni se tudtak. Jókorjött Eső még bicegett a veréstől, Bűvös Futár meg csak lehorgasztotta a fejét, és sóhajtott. A menet körül ott tolongott, lökdösődött Csiangcsou népe, ezren, kétezren, vagy még többen. Amint a vesztőhelyre értek, lándzsások vették gyűrűbe a teret. Jókorjött Esőt arccal délnek, háttal északnak fordították, Bűvös Futárt arccal északnak, háttal délnek, leültették őket a földre. Csak a ló órája utáni három fertályt várták már, hogy a mandarin kiadja a parancsot. A tömeg kíváncsian betűzgette a melljük kitűzött két bűnlajstromot:

A CSIANGCSOUI HATÓSÁG ELÍTÉLTE A BŰNÖS SZUNG CSIANGOT, A FŐBŰNÖST, MIVEL LÁZADÓ VERSEKET SZERZETT, RONTÓ DALT KOHOLT, S SZÖVETSÉGBEN ÁLLVÁN A LIANGSAN-MOCSÁR BANDITÁIVAL, VELÜK LÁZADÁSRA SZÖVETKEZETT: FEJVESZTÉSRE ÍTÉLTETIK.

A BŰNÖS TAJ CUNG, TITKON ÖSSZEJÁTSZVÁN SZUNG CSIANGGAL, HAMIS IRATOT HOZOTT, ÖSSZESZÖVETKEZETT A LIANGSAN-MOCSÁR BANDITÁIVAL, HOGY VELÜK ZENDÜLÉST TÁMASSZON: FEJVESZTÉSRE ÍTÉLTETIK. ELRENDELTE EZT CSIANGCSOU MANDARINJA, CAJ.

A mandarin lova hátán várta, mikor jelentik, hogy érkezett a kivégzés órája. A vesztőhely keleti oldalán ekkor egyszer csak egy csapat kígyótáncoltató koldus kezdett előrenyomakodni, hogy jobban láthassák a kivégzést. Az őrség alig bírta visszatartani őket. Nagy dulakodás, kavarodás támadt, eközben pedig a nyugati oldalról meg az úton egy csomó kuruzsló-vívómester tolakodott a vesztőhely felé.

– Micsoda oktalan népek vagytok! – veszekedett velük az őrség. – Mit tolakodtok annyira? Minek akartok mindenáron mindent látni?

– Ti sült parasztok! – szidták őket a vívómesterek. – Megjártunk mi már nem egy várost, tartományt, csak ide ne jönnénk el? Mindenütt hagyják nézni az embert! Amikor a fővárosban a császár nyakaztat, akkor is odaengednek mindenkit, mit csaptok olyan nagy hűhót itt ezen a kis vacak helyen, két nyakazással? Mi bizony látni akarjuk, akármit is csináltok! – kezdtek lökdösődni, huzakodni a katonákkal.

– Nyomjátok vissza őket, át ne engedjétek! – kiáltotta oda nekik a mandarin. Még tartott a dulakodás, amikor dél felől meg teherhordók törtettek az úton neki a veszthelyet körülvevő őrségnek.

– Hová igyekeztek? – tartóztatták fel őket a katonák.

– A mandarin úr őkegyelmességéhez igyekszünk ezekkel a holmikkal; ne álljátok utunkat!

– Még ha hivatalbeliek vagytok is, akkor is kerüljétek más útra! Itt át nem mehettek!

A teherhordók letették kosaraikat, teherhordó rúdjaikat, s megálltak a tömegben. S lám, a veszthely északi oldalán egy sereg kalmár tünt fel, s kétkerekű kordéikkal mindenáron be akartak hajtani az útkereszteződésre.

– Hova mentek? – rivalltak rájuk a katonák.

– Sietős az utunk, nyissatok utat! – kiáltozták a kalmárok.

– Nem engedhetünk, itt most nyakazás lesz! Ha olyan mehetnétek van, kerüljétek másfelé

– Ezt aztán jól megmondtad! – méltatlankodtak a kalmárok. – A fővárosból jövünk, nem ismerjük a ti nyavalyás útjaitokat, itt kell maradnunk az országúton! – A katonák nem engedték, a kalmárok meg egyre csak nyomakodtak, tolakodtak előre. Egyre nőtt a zshivaj, a tolongás, a lárma négyfelől a veszthely körül, nem bírta végét vetni a mandarin. A kereskedők a végén kénytelen-kelletlen felkapaszkodtak szekereikre, hogy legalább láthassanak valamit a kivégzésből.

Nem sok idő múltán harsány hangon jelentették a veszthelyen: „Három fertályra a ló órája után!”

– Előkészülni a kivégzéshez – kiáltotta el magát a mandarin. A kardos, lándzsás hóhérsegédek levették a kalodát az elítéltek nyakából, a két hóhér kezébe ragadta pallosát. De szóval nem is lehet utolérni azt, ami ezután történt: látni kellett volna mindenkinek. Egy szempillantás alatt hatalmas felfordulás támadt. Az egyik kereskedő, amint a kordé tetején meghallotta a vezényszót, egy kis gongot rántott elő kebléből, s messzehangzóan hármat ráütött: s egyszeribe négyfelől támadás indult a veszthely ellen. S lám, a keresztút melletti teaház tetejéről egy mezítelen, fekete óriás ugrott a veszthely közepére a levegőből, két kezében egy-egy csatabárdal. Eget-földet rengető bömböléssel, mint a tigris, egy szempillantás alatt szertekaszabolta a két hóhért, aztán egyenest a mandarinnak rontott. A katonák lándzsáikat szegezték ellene, de nem bírtak ellenállni dühödt rohamának: körülvették hát urukat, s sietve menekültek. A kígyótáncoltató koldusok egyszeribe kést rántottak, s nekiestek a katonáknak. A nyugati oldalról a vívómesterek csapata rohamozta meg bőszi harci kiáltással az őrséget. Dél felől a teherhordók kapták fel rúdjaikat, s csépelni kezdték vele a katonaságot, a tömeget, a báméskodókat, ahol csak embert értek. A kalmárok is egykettőre leugráltak kordéikról, s félresöpörve a tömeget, berobogtak velük a veszthelyre. Ott az egyikük vállára kapta Jókorjött Esőt, egy másik meg Bűvös Futárt, a többiek pedig Íjat, Parittyát, Lándzsát kapkodtak elő, s fergegészes nyíl- és közáport zúdítottak a császári katonákra. Nem voltak mások a kalmárok, mint Toronyhordozó, Kis Generális, Háromhegy Ura, Vitézekkel Versengő s Kis Herceg; a vívómesterek pedig Selymesszűrű Tigris, Vereshajú Ördög, Égbemászó s Felhők Villáma voltak, a koldusok képében végül Földönjáró Évcstillag, Halálhozó Démon, Eleven Pokolkirály és

Nappaljáró Patkány jöttek bátyjuk kiszabadítására. A teherhordók Szárazföldi Krokodilus, Kurtalábú Tigris, Fehérképű Ifiúr s a Tábornok voltak. A tizenhét liangsani jó vitéz a velük jött több mint száz betyárral vad harci kedvvel vetette rá magát az ellenségre. A viadal kellős közepében pedig ott tombolt a fekete óriás, s csatabárdjaival hatalmas pusztítást végzett a katonák soraiban. Toronyhordozó vezér s a többiek csak álmélkodtak rajta, de nem ismerték, csak azt látták, hogy hatalmas erejével ő pusztítja a legtöbb ellenséget.

– Bűvös Futár említette, hogy ő és bátyánk igen jó barátságban vannak egy bizonyos Li Kujjal, a Fekete Forgószéllal – jutott hirtelen Toronyhordozó eszébe. – Ő lesz az biztosan, ez a bős harcossal!

– Nem Fekete Forgószél vagy, jó vitéz? – kiáltott oda neki, de amaz rá se hederített, csak verte, aprította a tömeget. Toronyhordozó megparancsolta a két megmentettet cipelő vitéznek, hogy maradjanak mindenütt a fekete óriás nyomában. Ott a kereszttútnál pedig már egymás hegyén-hátán heverték a katonák s az összecsendült emberek tetemei, patakokban folyt a vér, a letaposottaknak, megnyomorítottaknak pedig nem volt se szeri, se száma. A vezérek otthagyták kordéikat, terheiket, valamennyien a fekete óriás nyomába szegődve, rohantak kifelé a városból. A hátuk mögött Kis Generális, Háromhegy Ura, Vitézekkel Versengő s Kis Herceg nyilainak darázs-seregével tartóztatta fel az üldözőket. Nem is mertek utánuk menni a katonák! A fekete óriás meg rohant a folyópart felé; vérben fürdött már egész teste, s mindenkit levágott, válogatás nélkül, aki útjába akadt.

– Ne bánts a népet, ne ölj meg ártatlant! – rivallt rá Toronyhordozó, neki szegezve lándzsáját, de az óriás nem is felelt vissza, csak rohant tovább öldökölve. A folyam partján rohantak már vagy hat, hét mérföldet, amikor egyszer csak teljes szélességében a víz állta el útjukat, nem volt merre menniük. Toronyhordozó ijedten kiáltott fel.

– Ne féljete! – kiáltott vissza a fekete óriás. – Hozzátok bátyánkat a templomba utánam! – Akkor látták, hogy a vízparton egy nagy templom emelkedik, de becsukva szorosan mind a két kapuja. A fekete óriás szétzúzta a kapuzárat s berontott. A vitézek utána tódultak. Kétfelől vén, zöldellő fenyőfák borították árnyékba az épületet, sűrű erdő sötétlett körülötte. A főépület ereszen aranybetűs tábla hirdette: „A Fehér Sárkányisten temploma.” A betyárok bevitték Jókorjött Esőt s Bűvös Futárt a templomba. Jókorjött Eső csak most nyitotta ki a szemét:

– Nem álom ez, bátyáim, hogy találkozunk? – kérdezte zokogva barátaitól, amint megismerte őket.

– Látod, nem akartál nálunk maradni! – korholta Toronyhordozó. – Ezt kellett most érte kiállnod! Ki ez a hatalmas erejű, gyilkos fekete óriás?

– Li Kuj ő, a Fekete Forgószél. Meg akart szabadítani engem már a tömlöcből is nemegyszer, de attól tartottam, hogy úgyse sikerül, nem hagytam neki.

– Ritka egy vitéz! – lelkesedett Toronyhordozó Vezér. – Hatalmas erejű, s nem fél a kardtól, fejszétől, nyíltól!

– Adjatok ruhát két bátyánkra! – parancsolta Kis Generális.

– Hová mész, öcsém? – kiáltott Jókorjött Eső Fekete Forgószél után, amint látta, hogy befelé indul a templom folyosóján.

– A papot keresem, hogy agyonvágjam! – dühöngött Fekete Forgószél. – Miért nem jött elibénk fogadásunkra, miért zárta be ezt a rohadt kaput? Kerestem már mindenütt, de sehol se találom!

– Gyere ide, hadd mutassalak be bátyáimnak, a vezéreknek. Fekete Forgószél eldobta két csatabárdját, s térdre borult Toronyhordozó előtt:

– Ne haragudj, bátyám, Vasbivaly faragatlanságáért! – kérte. Összeismerkedett aztán az összes vezérekkel. Ki is derült közben, hogy Szárazföldi Krokodilus földije neki. Hej, igen megörültek egymásnak!

– Bátyám – fordult Kis Generális Toronyhordozóhoz –, te csak azt parancsoltad, hogy jöjjünk mindenütt Vasbivaly bátyánk nyomában. De itt a folyam zárja el utunkat, az országút nem visz tovább, de még egy csónakunk sincsen, amivel továbbmehetnénk! Mi lesz, ha nyomunkba ered az ellenség a városból? Mivel fogadjuk őket?

– Ne tartsatok semmitől! – kiáltotta Vasbivaly. – Betörünk még egyszer a városba, s levágunk mindenkit, azzal a jómadár mandarinnal együtt.

– Öcsém! – kiáltott közbe Bűvös Futár, mert közben magához tért. – Ne hebehurgyáskodj! A városban van vagy hat-hét lovas ezred, elveszünk, ha oda betörünk!

– Amott a messzeségben – szólalt meg Eleven Pokolkirály egy sereg hajó vesztegel a partnál. Elmegyünk testvéreimmel, szerzünk egypárat közülük, hogy átkelhessünk rajtuk!

– Ez lesz a legjobb – helyeselt Toronyhordozó vezér. A három Jüan ledobta ruháját, s késüket övükbe dugva, a folyóba ugrottak. Úszhattak vagy fél mérföldnyire, amikor a parton állók három evezős bárkát pillantottak meg, amint széleseben közeledtek. Ahogy jobban megnézték őket, mindegyikben tíz-húsz fegyveres ült. A sereg megrettent.

– Teli van bajjal az én sorsom! – kiáltotta Jókorjött Eső, amint meghallotta közeledtüket. Kiszaladt a templomból, hogy szemügyre vegye őket, hát az első bárka orrán egy nagy szál legény ült, villogó ötágú szigonnyal kezében, feje tetején csomóba kötött vöröslő hajcsomóval, fehér halásznadrágban, hangosan füttyögetve a többinek. Jókorjött Eső jobban odanézett, bizony, nem volt az más, mint Fehér Hullámtaraj.

– Ments meg, öcsém! – kezdett neki Jókorjött Eső integetni hangos kiáltással.

– Jövünk! – kiáltotta vissza Fehér Hullámtaraj, s a bárkák a part felé fordultak. A három Jüan, megpillantva a vízből az érkezőket, szintén visszafordult. Bevonultak valamennyien a templomba. Akkor látta Jókorjött Eső, hogy Fehér Hullámtaraj tíz-egynéhány markos legényt hozott magával a bárkán. A másikon Kutypofájú hozta Feltartóztathatatlant, Kis Feltartóztathatatlant, Veszett Tigrist meg tíz-egynéhány szolgállegényt, a harmadik bárkán meg Örvények Sárkánya hozta magával Nyakazóbíró, Barlangbúvó Sárkányt meg Folyamfordító Tengerikígyót, tíz-egynéhány derék sócsempésszel. Lándzsával, füttykössel felfegyverkezve léptek ki a partra. Fehér Hullámtaraj öröme nem ismert határt, amikor Jókorjött Esőt megpillantotta. Sírva borult le előtte

– Nem volt nyugtunk, amióta megtudtuk, hogy tömlöcbe vetettek, bátyánk! Azt se tudtuk, hogy mentsünk meg! A minap aztán megint hallottuk, hogy Bűvös Futárt is fogságra vetették, s nem kaptunk hírt már Fekete Forgószélről sem. Nem tehettem egyebet, mint elmentem a bátyámhoz, felkerestük a Mu család udvarházát, összeszedtük összes barátainkat. Elhatároztuk, hogy betörünk Csiangcsouba, s kihozunk titeket a tömlöcből. Nem is gondoltuk, hogy ezek a jó vitézek kiszabadítanak, s hogy itt találkozunk. Meg se merem kérdezni, hogy nem Toronyhordozó vezér serege-e, a liangsani vitézek?

– Ez itt Toronyhordozó bátyám – mutatta Jókorjött Eső a vezért. – Jertek a templomba, hadd köszöntsétek egymást illendőséggel.

Összegyültek hát a Fehér Sárkány templomában: kilenc jó vitéz, élén Fehér Hullámtarajjal, tizenhét vezér, élükön Toronyhordozóval, Jókorjött Eső, Bűvös Futár s Fekete Forgószél.

Huszonkilenc jó vitéz sereglett így egybe; úgy is nevezték ezt később, hogy „a Fehér Sárkánytemplombeli találkozó”.

Amikor bevégezte egymás előtt a tisztelgést a huszonkilenc jó vitéz, egyszer csak, lám, jöttek a betyárok lélekszakadva, s jelentették:

– Megverték a dobokat, szólnak a gongok Csiangcsou városában, felsorakoztak a hadak, s üldözésünkre indultak! Lengő zászlóik tömege innét messziről is elsötétíti a napot, sűrűn villognak a kardpengék, akár a kender! Vértés lovasság vonul az élen, a nyomukban lándzsás hadsereg! Karddal, csatabárdal mind ide tartanak!

– Gyerünk nekik! – bődült el Fekete Forgósziel, s emelte is már két csatabárdját, s kirozott a kapun.

– Ha már belevágtunk, a végére járunk! – kiáltotta Toronyhordozó vezér is. – Segítsetek nekem, ti derék vitézek, pusztítsuk el az ellenséget egy szálig, úgy térjünk meg Liangsanba!

– Követjük parancsodat! – zúgták a vezérek egyszerre valamennyien. Száznegyven-százötven főnyi seregük hangos harci kiáltással rohant az ellenség elé. Így hozta a sors:

*Hullámokat a vér már vörösre festi,
Hegyként tornyosulnak a holtak ezrei.*

Mert:

*Mérges tüzet okád hullámverő sárkány,
Vihart fű a tigris vad hegyeknek hátán.*

Hogy aztán Toronyhordozó vezér s mind a jó vitézek miként menekedtek meg a nagy veszedelemből, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENEDIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső csellel beveszi Vuvejcsün városát,

Fehér Hullámtaraj pedig elevenen elfogja

Huang Ven-pinget

Ott tartottunk, hogy Csiangcsou városán kívül a Fehér Sárkány templomában Liangsan jó vitézei, miután megszabadították a vesztőhelyről Jókorjött Esőt s Bűvös Futárt, vagyis Toronyhordozó vezér, Kis Generális, Háromhegy Ura, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Vereshajú Ördög, Selymesszörű Tigris, Égbemászó, Felhők Villáma, Szárazföldi Krokodilus, Kurtalábú Tigris, Fehérképű Ifiúr, a Tábornok, Földreszállt Évcstillag, Halálhozó Démon, Eleven Pokolkirály, Nappaljáró Patkány, összesen tizenheten, velük nyolcvan-kilencven markos, kemény betyár – s a jó vitézek, akikkel a Hszünjang folyó partján találkoztak, Fehér Hullámtaraj, Kutypofájú, Örvények Sárkánya, Nyakazóbíró, Feltartóztathatatlan, Kis Feltartóztathatatlan, Barlangbúvó Sárkány, Folyamfordító Tengerikigyó s Veszett Tigris, kilencen, magukkal hozván negyven-egynéhány embert, csupa csempészt a folyam partjáról, három bárkájukkal velük találkoztak. A városból Fekete Forgósziel vezette ki a sereget a Hszünjang partjára, ahol összetalálkozott a két mentőserg, s a Fehér Sárkány templomában egybegyülekeztek. Hallották egyszerre, hogy jelentik a betyárok:

– Csiangcsou serege dobszóval, zászlólengetéssel, gongokat verve, harci kiáltással már a nyomunkban van!

Fekete Forgósziel, amint ezt hallotta, nagyot bődült menten, s két csatabárdjával rohant ki a kapun. Tódult utána a vitézek serege, fegyvert ragadva, harci kiáltással. Vereshajú Ördög s Szárazföldi Krokodilus Jókorjött Esőt meg Bűvös Futárt vitték menten a bárkákra, hogy megmenekítsék: Örvények Sárkánya, Fehér Hullámtaraj meg a három Jüan útra készítették mind a három bárkát. Ahogy elnézték a nagy folyam partjáról, lehetett a sereg, mely a városból jött, hatezer-hétezer. Elöl vágtatott a vértés lovas sereg, a fejükön sisak, a testük páncélban, íj, nyíl mindegyiknél, s hosszú, hegyes dárda. Mögöttük pedig a gyalogok tolongtak, s zászlókat lengetve, hangos kiáltással rohantak feléjük. Fekete Forgósziel ekkor megforgatta két jó csatabárdját, s talpig meztelenül, akár a szélvihar, a seregnek rontott. Követte őt gyorsan Kis Generális, Háromhegy Ura, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, támogatva, védve. Most Kis Generális, látva, hogy a lovas sereg sok lándzsája mind nekiszegezve, félvén, hogy Fekete Forgószielt megsebzik, hamar nyilat rántott, ijára fektette, s felvonván az íját, a lovasok vezérért süvítő nyilával jó lova nyergéből földre terítette. Megrettent ettől a lovasok serege, s hogy életét mentse, mind futásnak eredt. Már meg is fordultak, és a gyalogságon keresztültiportak, annak is jó felét a földre gázolták. Nekirontottak most mind a jó vitézek a futó seregnek, vadaknak hagyták az ellenség tetemét ott künn a mezőkön, vér festette már a nagy folyam vizét is, öldökölve értek a város faláig. A város faláról a védő seregnek követő gépei, bömbölő ágyúi halált szórtak rájuk: így menekült csak be a megvert ellenség az erős falak mögé, s csukták a kapukat, majd jó egynéhány napig ki se nyitották.

Visszafordultak most mind a jó vitézek, rohanó Fekete Forgósziel nyomában, s a templomhoz érve, a bárkákra szálltak. Toronyhordozó vezér elosztotta a sereget, vezéreket rendelt mindegyik bárkának, s nekiindultak a nagy folyam vizének. Jó szél kerekedett, vitte vitorlájuk, partot ért a sereg sok lóval, fegyverrel a Mu család portáján. Amint partra szálltak, Feltartóztathatatlan meghívta őket atyja portájára, jött elébük már az öreg nemzetségfő, hogy fogadja őket. Jókorjött Eső és mind a jó vitézek sorra tisztelegtek, be is mutatkoztak.

– Megfáradhattatok már, ti jó vitézek – szólt a nemzetségfő –, a harcok hevében. Pihenjeteek nálam itt egy kis időre, hadd szedjéteek össze erőteket szépen.

Le is pihent mindjárt az elfáradt sereg, ruhájuk, fegyverük szépen rendbe hozták. Öreg Mu úr

pedig vágatott egy ökröt, tíz-egynéhány disznót, birkát leszúratott, csirkével, libával, friss hallal, kacsával, mindenféle ritka, finom falattal lakomát rendezett. Lakomázás közben sorra felemlegették a velük történeteket.

– Ha ti nem jöttök segítségünkre bárkáitokkal – hálálkodott Toronyhordozó –, akkor valamennyien ott esünk rabságba!

– De hogy kerültetek ti oda? – csodálkozott a nemzetségfő.

– Én csak azt néztem, hogy merre a sűrűje, annak vágtam neki – felelte Vasbivaly –, ezek meg maguktól csak jöttek utánam, nem híttam én őket!

Nagyot nevettek a vitézek ezekre a szavakra. Jókorjött Eső meg felállt, s így szólt a vitézekhez:

– Bizony, ha meg nem mentetek minket, jó vitézek, Bűvös Futárral, jó öcsémmel együtt, nyomorult halállal halunk mind a ketten! Mélyebb a tengernél a ti jóságotok, hogy is háláljam meg ezt mind tinéktek! Az keserít csak el, az rágja lelkemet, hogy azon az aljas Huang Ven-pingen, aki csak szimatolt, kutatót utánam, mérgét rám fröcskölte, s halálba vitt volna, bosszút nem állhattam! Kérlek is titeket, vitézi társaim, adjátok meg nekem azt a nagy kegyet, hogy rohanjuk meg Vuvejsün városát, irtsuk ki ott az én gonosz ellenségem, hadd lakathassam jól mérhetetlen bosszúm! Hazatérünk aztán, ha bosszúm megálltam!

– Egyszer már kihoztunk téged a városból – szólt Toronyhordozó megrohantuk érted mi a veszthelyet, de ez csak egyszer volt, ki tudja, sikerül-e újra? Azok a latrok ott biztosan felkészültek. Még ha visszamennénk haza a várunkba, gyűjtenénk ott össze egész seregünket, elindulnánk együtt Cselcsillaggal, Felhősárkánnyal, Párduckoponyával, Mennydörgés Tüzével, s akkor állnánk bosszút, úgy se lenne késő!

– Ha már hazamentünk – szólt Jókorjött Eső –, vissza nem jöhetünk. Először azért, mert messze esik innét, másodjára, mert a város mandarinja addig kibocsátja körözőlevelét, megy az mindenfelé, s őrzik majd erősen az utat, vidéket erre mindenfelé, akkor támadni már csak botorság volna. Fel kell most használnunk ezt a jó alkalmat, tegyük rá kezünket, ne várjuk be, amíg jobban felkészülnek!

– Jól látod ezt, bátyám – szólt Kis Generális. – De hogy ha így van is, az útját nem tudjuk, nem igazodunk el, hogy merre esik fekvése. Küldjük ki először a fürkészőinket, lessék ki, hogy merre visz az út odáig, ismerjék meg jól a Huang Ven-ping házát, azét a latorét, s akkor csapjunk rája!

– Sokat kóboroltam erre – ugrott fel most helyéről Veszett Tigris Vuvejsün városát nagyon jól ismerem! Elmegyek én magam, rendre kifürkészem!

– Igen jó lesz, öcsém! – szólt Jókorjött Eső. El is indult akkor Veszett Tigris nyomban.

Jókorjött Eső meg a többi vitézzel tanácskozott tovább, hogyan tudnák Vuvejsün városát megvenni. Rendbe hozták mind a kardokat, lándzsákat, harcra készítették íjukat, nyilukat, felkészítették a vízre a bárkákat, egyre csak készültek. Jött is Veszett Tigris, két napra, hogy elment, de kettedmagával, és hazaérkezve, ketten tisztelegtek Jókorjött Eső előtt.

– Ki ez a bajnok, öcsém? – kérdezte Jókorjött Eső.

– Hou Csien, Hungtuba való. Első szabómester, repül a kezében a tűje, cernája, de még vívni is tud lándzsával, füttykössel. A mestere voltam. Amiért ilyen sovány, fekete s könnyű mozgású, nem is nevezik őt, csak Fogdmegmajomnak. Ott él most Vuvejsün városában, éppen Huang Ven-ping házánál. Találkoztam vele, s meghívtam mihozzánk.

Megörült neki Jókorjött Eső, s hívta a tanácsba a vitézeket ismét – s mivel ez az ember is a földönjáró csillagok számában benne foglaltatott, rögvest velük tartott szívvel, lélekkel.

Elkérdezte Jókorjött Eső, mi a hír Csiangcsouból, s hogy merre visz az út Vuvejsün felé.

– Több mint ötszázan haltak meg a mandarin seregéből, meg a népből – felelte Veszett Tigris –, a sebesültek, nyilaktól értek számát tudni se lehet. A mandarin, hogy ezt megtudta, még az éjjel jelentést küldött a császári udvarba. A város kapuja éjjel-nappal zárva, aki kijő vagy bemenne, szigorú faggatásnak vetik alá. A ti bajotokat, nagy veszedelmeteket, bátyám, nem is a mandarin okozta, hanem Huang Ven-ping, aki őt egyre csak tüzelte, bujtogatta. Meg van ám rémülve tőlünk a város szörnyen! Éjjel-nappal fegyverkeznek, készülődnek! Amikor pedig Vuvejsünben jártam, ott botlottam bele ebbe az öcsémbe, amint épp enni ment az egyik fogadóba, ő aztán tud mindent!

– Mit tudsz, bátyám? – kérdezte Jókorjött Eső Fogdmegmajomtól.

– Kicsi gyermekségemtől kezdve csak a lándzsavívást, füttykösforogtatást kedveltem – mondta Fogdmegmajom –, sokat tanultam is mesteremtől, Veszett Tigristől, soha el nem is felejttem! Magához vett most Huang Ven-ping, hogy ruhákat szabjak, varrjak neki. Amint bátyámmal találkoztam, rögtön említette nagy nevedet, bátyám, s elmondta, mire készülsz. Igen szerettem volna már ismeretségbe kerülni veled régen, első szóra jöttem is már. Úgy áll a dolog most már, hogy Huang Ven-pingnek van egy édesbátyja, Huang Ven-hua, egy anyától lettek. Ez a Huang Ven-hua egész életében csak jót cselekedett: hidakat javíttatott, utat építtetett, szobrokat emeltetett, szerzeteseket tartott, támogatta az elesetteket, segítette a bajbajutottakat, mindig megkönyörült a szegényeken, nyomorultakon, úgyhogy nem is hívják másként egész Vuvejsünben, mint Sárgaképzű Buddhának. Huang Ven-ping pedig, habár hivatalt viselt ember, csak ártana mindig mindenkinek, s igen sok gonosz dolgot művelt már. Nem is hívják másképp, mint Sárga Darázsfullánknak. Külön laknak ketten, két portán, csak egy utcáról van a bejárás. Az északi kapu felé van a házuk, Huang Ven-pingé a város fala mellett, Huang Ven-huáé az utcára esik. Mikor náluk voltam, hallottam egyszer, hogy Huang Ven-ping, hazajöve, így szólt családjához: „Félrevezették volna a mandarint ebben a dologban, de én felvilágosítottam! Meg is mondtam neki, fejeztesse le tüstént mind a kettőt, jelenteni ráér majd azután is!” De a bátyja, mikor ezt meghallotta, azt mondta erre, a háta mögött szitkozódva: „Már megint ilyen nyomorult gazságot műveltél! Semmi közöd hozzá, miért akarod elveszejteni őket? Ha egyszer majd az ég ítél felőled, hogy felelsz meg erre? Magad hozod a romlásodat a fejedre!” Mikor aztán Sárga Darázsfullánk meghallotta, hogy megrohantátok a vesztohelyet, igen megrémült. Tegnap este megint elment Csiangcsouba, hogy meglátogassa a mandarint, s megint kiterveljenek valamit, de nem jött még haza.

– Mennyire van Huang Ven-ping háza a bátyja házatól? – Egy telek az, csak egy konyhakert van köztük.

– Mennyit számlál Huang Ven-ping háza népe?

– Férfiak, asszonyok vannak együttvéve vagy negyvenen-ötvenen.

– Az ég akarja, hogy bosszút álljak! – kiáltott fel Jókorjött Eső. – Azért küldött téged az utamba. Segítsetek ebben, vitézi társaim!

– Veled megyünk a halálba is! – zúgták a vitézek. – Kiirtjuk a világból a gonosz, aljas árulót, hogy megálljuk bosszúdat!

– Gonosztevő lator ugyan ez a gyalázatos – intette őket Jókor-jött Eső –, ám Vuvejsün népének nincsen semmi része gonosztetteiben. Bátyja is erényes, erkölcsös férfiú, nem szabad bántanunk, nehogy erény híjával levőknek átkozzon minket az emberiség! Ha ott vagyunk, az ő háza népéből senkinek a haja szálát meg nem görbíthetjük! Meg is van már a tervem, támogassatok benne!

– Hallgatjuk, bátyám, parancsodat.

– Kérnék akkor öreg Mu bátyánktól – fordult Jókorjött Eső a házigazdához – vagy nyolcvan-kilencven zsákot, száz köteg száraz nádat s rőzsét, öt bárkát s két csónakot. Fehér Hullámtaraj s Örvények Sárkánya vezetik majd a két csónakot, a bárkákat meg Kutypofájú, a három Jüan, Barlangbúvó Sárkány meg jó néhány, vízhez, evezőhöz értő legény.

– Megvan itten minden nálunk – felelte Feltartóztathatatlan. – Szolgalegényeink meg mind értenek a vízen járáshoz. Hozzá is fognak akkor.

– Fogdmegmajom öcsénk Veszett Tigrissel és Nappaljáró Patkánnyal menjenek, rejtőzzenek el Vuvejsün városában – rendelkezett tovább Jókorjött Eső. – Holnap hajnalban a harmadik őrésre felengedek egy csengős galambot, az lesz a jel, hogy Nappaljáró Patkány, ha a városban rendben van minden, tűzzön ki egy fehér zászlót, Huang Ven-ping háza mellett, akkor bemegyünk a városba.

Meghagyta még Tábornoknak s Égbemászónak, hogy öltözzenek koldusnak, s álljanak lesbe a városkapunál bal felől; amikor pedig tüzet látnak, vágják le a kapuőrseget. Örvények Sárkánya s Fehér Hullámtaraj pedig ezenközben cirkáljanak csónakjaikkal a folyón, s várják a további parancsot.

Mihelyt megállapodtak a haditervben, Veszett Tigris, Nappaljáró Patkány s Fogdmegmajom útnak is indultak. Tábornok s Égbemászó koldusnak öltözött, s rövid kardot rejtve ruhájuk alá, ők is útra keltek. A többiek ezalatt megtöltötték a zsákokat homokkal, s a száraz náddal, rőzsével együtt a bárkákra hordták. Mikor eljött az ideje, összeszedelőzködtek a vitézek, fel is fegyverkeztek, s seregükkel a bárkákra szálltak. Toronyhordozó, Jókorjött Eső és Kis Generális Barlangbúvó Sárkány bárkájára szállt; Selymes-szórú Tigris, Kurtalábú Tigris, Fehérképű Ifiúr Kutypofájú bárkáján foglalt helyet, Földreszállt Évc sillag bárkájával Bűvös Futár, Vereshajú Ördög, Háromhegy Ura indult, Halálthozó Démonéval Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Nyakazóbíró. Végezetül pedig Eleven Pokolkirály Feltartóztathatatlant, Kis Feltartóztathatatlant s Fekete Forgószélt vitte hajójával. Szárazföldi Krokodilus s Felhők Villáma ott maradt az udvarházban, lesni, nem jó-e hír Csiangcsou városából. Folyamfordító Tengerikígyót előreküldték egy fürge kis csónakkal, hogy fürkéssze ki az utat, aztán elindult a hajóraj a sötét éjszakában át a túlsó partra, Vuvejsün felé. A hetedik hónap végén jártak már: hűvös volt az éjjel, szellő se rezgett, tisztán ragyogott a hold. Felül a hegyek kéklettek, lent a folyam csillogott a holdfényben. Az első őrésre járhatott az idő, amikor megérkeztek a vuvejsüni partra. Kikötöttek a bárkák, csónakok egy sorban a nádasban, jól eldugott helyen.

– A városban minden csendes – jelentette halkán a közben visszaérkező Tengerikígyó. Jókorjött Eső parancsára a legénység felkapta a homokzsákokat, a nád- és rőzsekötegeket, s elindultak a város felé. Éppen hallották az őrseg dobszavát: második őrsegre járt az idő. Jókorjött Eső kiadta a parancsot a betyároknak, hogy hozzák a zsákokat s a nád- és rőzsekötegeket a városfalhoz. Kutypofájút, a három Jüant és a két Tung testvért visszahagyták a hajók mellett, a többiek pedig mind elindultak a városhoz. Fél mérföldnyire lehettek már az északi kaputól. Jókorjött Eső ekkor felengedte a csengős galambot. A városban erre hosszú bambuszrúdon fehér zászló lebbent. Jókorjött Eső megparancsolta, hogy rakják fel a falhoz a homokzsákokat, s a náddal, rőzsével másszanak fel rajtuk a városfalra. Odafenn már várta őket Nappaljáró Patkány, s mutatta a seregnak:

– Huang Ven-ping háza ebben az utcában van.

– Veszett Tigris és Fogdmegmajom hol van? – kérdezte fojtott hangon Jókorjött Eső.

– Elrejtőztek Huang Ven-ping háza mellett, csak titeket várnak.

– Hát Tábornok öcsénk s Égbemászó?

– Ott állnak lesben a városkapunál.

Jókorjött Eső levezette seregét a falról, s megindultak Huang Ven-ping házához. Jöttükre Fogdmegmajom surrant a ház eresze alá. Jókorjött Eső halkán odahívta:

– Eredj, nyisd ki a konyhakert kapuját – parancsolta –, engedd be a sereget a náddal, rőzsével. Veszett Tigrisnek mondd meg, gyújtsa fel, aztán zörögjetez Huang Ven-pingék ajtaján, hogy: „Ég a szomszéd ház! Hordjátok ki gyorsan a féltett holmit!” Mire aztán az ajtót kinyitják, mi már ott leszünk.

Jókorjött Eső kétfelé osztotta seregét. Az egyik ment a konyhakertnek a náddal, rőzsével. Nyitotta is Fogdmegmajom a kaput, halomba rakták a sok tüzelőt, Veszett Tigris meggyújtotta, s amikor már jó nagy lánggal égett, Fogdmegmajom odalopózott Huang Ven-ping házának ajtajához s bezörgetett:

– Ég a szomszéd úr háza! – kiáltotta nagy ijedtséggel. – Ami féltett holmitok van, hordjátok ki gyorsan! Nyissátok ki a kaput azonnal!

Amikor ezt bentől meghallották, kileskelődtek, s látván, hogy valóban magasra csapnak már a lángok a szomszédban, kinyitották a kaput. Toronyhordozó és Jókorjött Eső hangos harci kiáltással, dühödten berontottak a házba. Levágtak, megöltek mindenkit, akit csak értek, kiirtották Huang Ven-ping egész háza népét, egy lelket sem hagytak. Csak éppen Huang Ven-ping nem volt sehol. Az aljas, bitang, jó népeket nyomorító gazember összeharácsolt aranyát, ezüstjét, holmiját pedig a vitézek mind összeszedték, kosárba, ládába csomagolták, s nagy sietve megindultak vele a városfal felé:

A Tábornok meg Égbemászó meglátván közben a tüzet, előrántották fegyverüket, s egykettőre végeztek egy szálíg az őrséggel. A szomszédok persze közben felriadtak, s rohantak volna vizesvödrökkel, létrákkal tüzet oltani.

– Ne igyekezzetek, jó emberek! – kiáltott oda nekik a két vitéz. –Mi vagyunk a liangsani vitézek, eljöttünk sokezren, hogy elpusztítsuk a gonosz Huang Ven-ping egész háza népét, hogy megálljuk a bosszút Jókorjött Esőért és Bűvös Futárért! Titeket nem bántunk, menjetez csak haza gyorsan, ne elegyedjetez a mi dolgunkba!

Persze, akadtak, akik nem hittek a szónak, csak megálltak az utcán, s bámészkodni kezdtek. Egyszer csak Fekete Forgószél toppant eléjük, két csatabárdját forgatva. A bámészkodók rémült kiáltással kapták fel vedrüket, létrájukat, s egy szempillantás alatt eltűntek az utcáról. A hátsó utcából azonban mégis igyekezett egy csapat katona csákllyával oltani a tüzet. Kis Generális azonban elővette íját, nyilat eresztett a vezérükbe, s elkiáltotta magát:

– Oltsátok csak a tüzet, ha itt akartok meghalni! – persze erre menekültek a katonák is. Veszett Tigris meg ezenközben fáklyát ragadott, s tüzet vetett Huang Ven-ping házára is. Pattogva, ropogva törtek fel a lángok. Fekete Forgószél közben leverte a városkapu zárját, s a sereg fele a kapun, másik fele a falon rohant ki a városból. Kutypapofájú, a három Jüan meg a két Tung testvér már várta őket, hordták a hajóra együtt a sok zsákmányt. A vuvejsüniek tudták már, hogyan rohanták meg a liangsani vitézek a vesztőhelyet Csiangcsouban, s hogy mennyi embert levágtak: nem is mertek utánuk menni! Jókorjött Eső csak azt sajnálta, hogy Huang Ven-pinget nem sikerült kézre kerítenie, de mit tehettek, hajóra szálltak, s megindultak visszafelé.

Közben legyen mondva, Csiangcsou városából is észrevették mára tüzet. Amint látták, hogy vereslik arrafelé az ég alja, felbolydult a város, szaladtak a mandarinhoz, hogy jelentsék. Huang Ven-ping éppen nagyban tanácskozott vele. Amikor a vész hírt meghallotta, ijedten kérte a mandarint:

– Tűz támadt minálunk, hadd mehessenek rögtön haza, megnézni, mi történt!

Nyomban elrendelte a mandarin, hogy nyissák meg neki a városkaput, s vigyék át egy hatósági bárkán. Huang Ven-ping megköszönte szépen, s már szaladt is embereivel: beugrottak a bárkába, s eveztek sebesen Vuvejsün felé. Vadul tombolt a tűz, a folyam is vereslett a tűzfényben.

– Az északi kapu felé ég valahol – állapította meg a hajósgazda. Huang Ven-pinget ennek hallatára rettentő aggodalom szállta meg. Ahogy pedig a folyam közepéhez értek, egyszer csak egy kis csónakot láttak feljűk siklani, s kisvártatva egy másikat is. Az elöl jövő egyenest nekik rontott.

– Mit csináltak, hé? – kiáltották Huang Ven-ping kísérői. – Még belénk ütköztök!

A csónakban egy nagy szál legény ugrott fel, csáklával a kezében, s visszakiáltotta:

– Csiangcsouba igyekszünk, jelteni a tüzet!

– Hol ég? – kapaszkodott ki Huang Ven-ping a bárka szélére. – Huang Ven-ping háza népét leölték a liangsan rablók, vagyonát elrabolták, az ég most!

Huang Ven-ping feljajdult, azt sem tudta, mit csináljon. Mikor pedig a legény az ő jajszavát meghallotta, megcsáklázta a hatósági bárkát, s átugrott rá. Huang Ven-ping azonban gyanakvó ember volt világéletében: érezte már, hogy baj lesz, rohant hát hátra a kormány felé, s ott belevetette magát a vízbe. Ott azonban már lesett rá a másik csónak: egy ember gyorsan utána ugrott, derékon kapta, s beemelte a bárkába. Akkor már ott volt az a nagy szál legény is, kötelet kapott elő, s gyorsan megkötözte. Fehér Hullámtaraj volt az, aki Huang Ven-pinget a vízből kihúzta; aki megkötözte, az a nagy szál legény pedig Örvények Sárkánya.

A hatósági bárka legénysége ijedten borult le előttük.

– Nem ölünk meg benneteket – nyugtatta meg őket Örvények Sárkánya. – Csak Huang Ven-pinget akartuk elfogni. Menjetek csak haza, s tudassátok azzal a lator öszvér mandarinokkal, hogy egyszer majd elmegyünk az ő fejéért is!

– Igenis átadjuk, megmondjuk! – hebegték az evezősök. Örvények Sárkánya s Fehér Hullámtaraj átugrottak foglyukkal a saját csónakjaikra, behúzták a csáklát, s útjára engedték a hatósági bárkát.

Sebesen evezve, csakhamar a Mu család udvarához ért a két jó vitéz. A hadból megtért vitézek éppen akkor rakták már partra a sok zsákmányt. Jókorjött Eső öröme nem ismert határt, amikor meglátta a foglyot.

– Csak titeket vártunk már! – mondta a többi vitéz is nagy örömmel. Bekísérték a foglyot az udvarházba, Jókorjött Eső lerántotta róla víztől csöpögő ruháit, s egy fűzfához kötözte. Megkérte aztán az összes vitézeket, foglaljanak helyet körülötte. Amikor a vezérek sorba mind letelepedtek, akkor meg bort hozatott, s itallal kínálta valamennyiüket. Helyet foglalta körben Toronyhordozótól Nappaljáró Patkányig mind a harminc vitéz.

– Te bitang Huang Ven-ping! – szólalt meg Jókorjött Eső. – Nem volt nekem veled semmi ellenségeskedésem, most se állott volna köztünk semmi bosszú, miért törtél mégis az életemre? Miért vetted rá a mandarint újra meg újra, hogy ölessen meg minket? Tanultad a bölcseket, a szent könyveket, hogy tehettél mégis ilyen gonosz, aljas dolgot? Apádat se öltem meg, hogy vérbosszú lenne közöttünk, miért akartál mégis egyre végezni velem? Sárgaképű Buddha bátyád egy anyától született veled, hogy nem tudott téged a jóra fordítani?! Őt az éjjel nem is bántottuk egy ujjal se! Városodban is csak ártottál, akinek tudtál, a hataloméért minden módot megragadtál, behízelegted magad a hatalmasoknál, a derék népeket meg csak csaltad, szipolyoztad! Jól tudom, hogy ezért is

kaptad városodban azt a nevet, hogy Sárga Darázsfullánk! Hát most aztán kitépjük a fullánkodat!

– Elismerem sok vétkeket – könyörgött Huang Ven-ping – arra kérlek csak, hogy gyorsan öljetek meg!

– Te lator öszvér! – szitkozódott Toronyhordozó. – Úgy félsz a haláltól? Meg se születél volna, ha tudod a mai napot!

– Ki végez vele helyettem, testvéreim? – kérdezte Jókorjött Eső. Fekete Forgószél kést ragadott, s a fogly elé ugrott bösz kacagással.

– Hej, te bitang! – kiáltott rá. – Összehordtál te ott mindent a palotában a mandarinnak, fehérét, feketét, csak hogy másnak árthass, semmi jót nem tettél, egyre csak bujtogattad! Gyors halált szeretnél halni? Hát öregapád majd szép lassan végez veled! – Elkezdte a foglyot a lába ujjánál darabolni, úgy ment rajta végig kegyetlen élvezettel. Legutoljára felhasította, s szívét, máját kitépve, a vitézeknek felmutatta.

A kivégzés befejeztével a vendéglátó csarnokba gyűltek a vitézek vigadni Jókorjött Esővel. S lám, Jókorjött Eső térdre borult előttük.

– Mondd csak, bátyánk, ami szívedből kívánczik – estek térdre ők is sietve. – Hallgatjuk szavad valamennyien!

– Oktalan, műveletlen ember vagyok én – kezdte Jókorjött Eső –, nem is tanultam, csak valami kis hivatalnokoskodást. Mihelyt emberré lettem, szerettem volna barátságba kerülni mind a jó vitézekkel az ég alatt. Sorsom azonban nem kedvezett, nem érhettem el életem vágyát. Amikor száműztek Csiangesouba, Toronyhordozó bátyám s a többi vezér marasztalt mind jó szívvel, maradjak közöttük. Köszönöm is nekik ezt teljes szívemből. Követnem kellett azonban atyám szigorú rendelkezését, nem maradhattam. De mintha az ég adta volna az alkalmat: Hszünjanghoz érkezvén, összetalálkoztam itt is sok derék vitézzel. Nagy ostobaságomban aztán egyszer, mámoros fővel, örült szavaimmal bajba kevertem Bűvös Futár testvéreimet is. Köszönet nektek mind, vitézi társaim, hogy kiszabadítottatok minket a végveszélyből, kihoztatok a tigrisek barlangjából, sárkányok fészkeiből, megmentettétek veszendő életem. Köszönet néktek azért is, hogy segítségemre voltatok, hogy bosszúmat megálljam. Nagy vétkeimért, hogy két várost is feldúltunk, elment már biztosan az írás a császárhoz. Nem rajtam áll most, hogy hozzátok menekülhessek, ti liangsani vitézek: mit gondoltok róla? Ha beleegyeztek, hogyha befogadtok, induljunk el még ma. Ha be nem fogadtok, várom parancsotok. Csak ellenem ne forduljon a sors...

Be se tudta fejezni szavait, amikor felugrott Fekete Forgószél, s elkiáltotta magát:

– Elmegyünk veled mindnyájan! Mert aki nem jön, itt van ez a nyavalyás fejszém, ezzel hasítom kettőbe!

– Durva ez a beszéd s felette faragatlan! – róttá meg Jókorjött Eső. – Rajtatok áll most, vitéz testvéreim, menjünk-e együtt?

– Levágtunk mi sokat a császári seregből – vélekedtek a vezérek feldúltuk a két várost, biztosan jelentették már ezt az udvarnak! Jönnek majd azután nagy lovas sereggel, hogy minket elfogjanak. Ha nem követünk téged, bátyám, meghalunk mindahányan! Hová is mehetnénk?

Köszönte Jókorjött Eső nagy szívbeli örömmel a vezérek jóindulatát. Szárazföldi Krokodilus s Felhők Villáma el is indult még aznap, hogy jelentse az ottmaradottaknak érkezésüket. Ezután Jókorjött Eső öt seregbe osztotta a vitézeket, úgy indultak el. Az elsővel ment Toronyhordozó, Jókorjött Eső, Kis Generális, Bűvös Futár, Fekete Forgószél. A másodikkal Vereshajú Ördög,

Égbemászó, Tábornok, Veszett Tigris, Fogdmegmajom, a harmadikkal Örvények Sárkánya, Nyakazóbíró, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Barlangbúvó Sárkány, Folyamfordító Tengerikígyó, a negyedikkel Háromhegy Ura, Fehér Hullámtaraj, Kutypofájú s a három Jüan, az ötödikkel végül Feltartóztathatatlan, Kis Feltartóztathatatlan, Selymesszórú Tigris, Kurtalábú Tigris, Fehérképű Ifiúr, Nappaljáró Patkány. Megindult a sereg a betyárokkal, sócsempészekkel. A Huang Ven-ping házában nyert zsákmányt szekerekre rakták, szekerekre költöztették az öreg Mu urat is s minden háza népét, egész mozdítható vagyonát. A szolgálégények közül, amelyik nem tartott velük, annak pénzt adtak, hogy keressen más gazdát, amelyik meg velük tartott, az beállt a seregbe. Ahogy elindultak, csóvát vetettek az udvarház épületére, elpusztították, hogy nyoma se maradjon, odahagyták a földeket is.

Nem beszéljük most el elejétől végig, hogy s mint kerekedett fel, hogyan indult útnak az öt sereg, húsz-húsz mérföldnyi távolságra egymástól. Az első sereg élén ott lovagolt Toronyhordozó, Jókorjött Eső, Kis Generális, Bűvös Futár s Fekete Forgószél. Harmadik napja voltak már úton, amikor egy hegyhez érkeztek, a Sárgekapuhegyhez.

– Gonosz, vad formája van ennek a hegynek – szólta oda lova hátáról Jókorjött Eső Toronyhordozónak –, biztosan szegénylegények rejtőzködnek benne. Küldjünk hátra a többiekért, hogy sietessük őket, együtt vonuljon át a sereg. – Szinte még el sem hangzottak szavai, amikor gongok szava harsant fel a hegy oldaláról.

– Megmondtam! – kiáltott Jókorjött Eső. – Tovább ne menjünk, várjuk be itt a többieket, s együtt ütközzünk meg ezekkel a fickókkal!

Kis Generális kezébe kapta íját, Toronyhordozó s Bűvös Futár lándzsájukat ragadták meg, Fekete Forgószél kezében meglendültek félelmetes csatabárdjai, s odavágtattak mind Jókorjött Eső mellé. S lám, a hegyoldalról egy négy-ötszáz főnyi betyárcsapat rontott elő, az élükön négy jó vitéz lovagolt, fegyverrel kezükben. Fennszóval kiáltották:

– Feldúltátok Csiangcsout, elpusztítottátok Vuvejcsünt, leöltetek számtalan katonát, polgárt, s most mennétek vissza, haza Liangsanba? Várunk már rátok jó ideje! Csak Jókorjött Esőt adjátok ki nekünk, akkor megkegyelmezzünk nektek!

Jókorjött Eső leugrott lováról, s térdre borult előttük:

– Csapdába ejtettek, életemre törtek, nem volt kihez folyamodnom, ez a négy jó vitéz – mutatott társaira – mentette meg életem! Mivel vétettem ellenetek, ti négy jó vitézek? Vegyétek le rólam haragos kezetek, szánjátok meg nyomorult életemet! Én vagyok Jókorjött Eső!

A nyeregből leugrott erre mind a négy jó vitéz, eldobták fegyverük, hozzá rohantak, leborultak előtte ők is.

– Régen hallottuk már nagy híredet, bátyánk – mondották fennszóval –, s életünk árán is, de találkozni szerettünk volna veled! Hallottuk, hogy Csiangcsouban rabságra vetettek, el is határoztuk, hogy kiszabadítunk, de nem tudtuk még, hogy igaz-e, nem-e, a hír. Betyárjaink aztán, kiket Csiangcsouba küldtünk fürkészőknél, jelentették, hogy nagy csapat jó vitéz megtámadta a várost, s megrohanván a vesztőhelyet, kiszabadított téged. Hallottuk is, hogy a Hegykitáró hágó felé vonultatok, aztán felégettétek még Vuvejcsün városát is, elpusztítottátok Huang Ven-ping házáat. Számítottuk, hogy errefelé jöttök, ki is állítottuk az útra kémeinket, de mert nem tudtuk, hogy igaz-e, avagy sem, színből megtámadtunk, s keményen faggattunk. Várunkban odafenn már lakomára készültünk, hogy azzal fogadjunk benneteket illendőképpen. Jertek velünk, s látogassatok meg bennünket!

Hej, megörült ennek Jókorjött Eső! Felsegítette a tisztelgő vitézeket, s elkérdezte sorban a

nevüket. A vezérük Ou Peng volt, huangcsoui származás. A Folyam partját őrizte egykor, mint katona, de hogy tisztjeivel összeütközött, elmenekült inkább a folyók és tavak népe közé, a zöldellő erdőkbe. Hírt-nevet is szerzett magának hamarosan: Felhőcsapó Aranyszárnynak nevezték el. Csiang Csing volt a második vezér, Hunanból, Tancsouból. Megbukott a tudósvizsgán, otthagya hát a könyvet, fegyvert ragadott. Igen értett a tervekjavácsoláshoz, leginkább azonban a számvetéshez: ezekben, tízezrekben eggyel se hibázott. S mert jól forgatta a lándzsát, pörgette a füttykőst, s vezényelte a csatarendet, úgy hívták már csak, hogy Bűvös Számvető. A harmadik vitéz neve Ma Lin volt. Csinling vidékéről jött ő, Csienkangból. Duhaj ingyenélő volt biz ő. S mert jól fújta a kétágú vasfurulyát, de úgy forgatta széles pallosát is, hogy százan se férhettek hozzá a harcban – ezért aztán Vasfurulyás Halhatatlannak nevezték. Végül a negyediket Tao Cung-vangnak hívták. Kuangcsouból származott családja, gazdálkodók voltak. Kilencfarkú Teknős volt vitézi neve, mert jól forgatta munkában a vaslapátot, ásót, de a lándzsát, kardot is. Hatalmas erő lakozott benne.

A vendéglátók intésére gyümölcsöt, bort, húst hoztak elő a betyárok, s megvendégelték azon melegében Jókorjött Esőt, Toronyhordozót, Kis Generálist s Fekete Forgószélt. Pár csésze bor mellett összeismerkedtek. Nem telt belé két óra se, megjött a második sereg is. Körbe járt a bor megint, meghívták a vezérek őket is várukba. Ott aztán mindjárt ökröt vágattak, lovat ölettek, nagy lakomával készültek; lenn az úton közben a betyárok a hátralevő három sereget várták, hogy tovább igazítsák őket a várba. Megjöttek ők is nemsokára, s megkezdődött a lakoma. Nagy vigadozás, borozgatás közben így kezdte egyszer a beszédet Jókorjött Eső:

– Toronyhordozó vezérhez, bátyámhoz menekedtem én most, megyek véle Liangsanba, véle kötöttem vitézi szövetséget. Nektek itten, négy vitéz vezér, nem volna kedvetek velünk szövetkezni, a várunkba jönni?

– Ha ti, két nemes bajnok – felelte a négy vitéz egy hanggal –, nem vettek meg minket, leszünk lovászatok, kengyeletek vasát követjük.

Nagyon örült ennek Toronyhordozó is, Jókorjött Eső is, s felelték nekik:

– No, ha velünk jöttök, szövetkeztek velünk, akkor szedelőzködjete!

Ott maradt a sereg még egy napot, aztán másnap reggel Toronyhordozó és Jókorjött Eső útnak indult az első csapattal, úgy, mint azelőtt. Utánuk indult a többi sereg a régi rendben, hús-hús mérföldre tartva egymástól. A Sárgakapuhegy négy vezére pedig összeszedte aranyát, ezüstjét, minden egyéb holmiját, betyárjaikat, úgy négy-ötszáz embert, tüzet vetettek a várra, s elindultak ők is hatodik seregként. Örült Jókorjött Eső igen, hogy megint négy ilyen jó vitézzel szövetkezhetett, s mondta is útközben Toronyhordozónak:

– Sokat jártam én a folyók és tavak népe közt, ki is állottam itt sok bajt és rettegést, de megismerkedtem jó néhány igaz vitézzel. Most, hogy hazamegyünk, el is határoztam, hogy ezután én már együtt élek, együtt halok veled.

Így beszélgettek, társalogtak az úton, s meg is érkeztek mihamar Szárazföldi Krokodilus kocsmájába.

A liangساني várat őrző négy otthon maradt vezér, Cselcsillag, Felhősárkány, Párduckoponya, Mennydörgés Tüze, meg az újonnan jött Isteni Kezü Művész s Jádekarú Mester megkapták már a hírt Szárazföldi Krokodilustól s Felhők Villámától, hogy jön már a sereg. Várták is már őket nap nap után hajókkal a kocsmánál. Mikor aztán megérkeztek, áthajóztak velük az Aranyhomok-partra, vitték fel a várba őket lóháton, hordszéken. A vár kapujánál Cselcsillag s az otthon maradt vezérek fogadták őket egy ital borral, s vonultak be a tanácskozóterembe, jó illatú füstölőt égetni szerencsés hazaérkezésükért. Toronyhordozó már megkínálta volna Jókorjött Esőt a várúri székkal, de Jókorjött

Eső nem fogadta el sehogy sem, sőt, inkább azt mondta:

– Tévedsz ebben, bátyám! Csak nektek köszönhetem, hogy nem riadván vissza kardoktól, csatafejszéktől, megmentettétek életemet. Te vagy a vár ura, hogy engedhetnéd át székedet oktan személyemnek? Ha tovább erősködsz, ha ebből nem engedsz, haljak meg inkább!

– Hogy beszélhetsz így, bölcs öcsém? – korholta Toronyhordozó. – Ha akkor te meg nem mentesz minket, majdnem hogy vérözönt zúdítva fejedre, hogyan lehetnének ma együtt itt valamennyien? Te vagy a vár ura, ki ülhetne e székbe, ha nem te?

– Idősebb vagy nálam éveid számára jó tíz évvel, nagy erényű bátyám! – felelt vissza Jókorjött Eső. – Hiba, vétek lenne, ha én ezt megtenném!

Nem is engedett belőle; Toronyhordozó kellett hogy az első helyre üljön, Jókorjött Eső a második helyre ült. Cselcsillag következett harmadiknak, Felhősárkány negyediknek.

– Ne osztozzunk most az érdemeken, rangon – mondta Jókorjött Eső, mikor ideértek. – Üljenek bal felől a liangszani vár régi vezérei, mint gazdák, jobb felől meg az újonnan jött vezérek, mint vendégek. Ha aztán majd kiviláglik, ki szerez több érdemet, akkor majd osztozunk még egyszer.

– Így lesz legillendőbb – egyeztek is bele valamennyien. Helyet foglalt sorban bal felől Párduckoponya, Vereshajú Ördög, Földre-szállt Évcsillag, Halálthozó Démon, Eleven Pokolkirály, Egbemászó, Felhők Villáma, Szárazföldi Krokodilus s Nappaljáró Patkány, jobb felől meg, éveik száma szerint engedvén egymásnak, Kis Generális, Mennydörgés Tüze, Háromhegy Ura, Bűvös Futár, Fekete Forgószél, Örvények Sárkánya, Feltartóztathatatlan, Kutypofájú, Fehér Hullámtaraj, Selymesszőrű Tigris, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Isteni Kezü Művész, Kurtalábú Tigris, Veszett Tigris, Jádekarú Mester, Kis Feltartóztathatatlan, Nyakazó-bíró, Felhőcsapó Aranyszárny, Bűvös Számvető, Barlangbúvó Sárkány, Folyamfordító Tengerikígyó, Vasfurulyás Halhatatlan, a Tábornok, Fogdmegmajom, Fehérképű Ifiúr s Kilencfarkú Teknős – összesen negyvenen. Zeneszó harsant, nagy lakomát csaptak.

Elmondta Jókorjött Eső közben, mit koholt ki Caj mandarin a fővárosban énekelt gyermekdalból, s mondta a vezéreknek:

Micsoda gazság volt, hogy az az aljas Huang Ven-ping, holott nem volt semmi köze hozzá, így magyarázta azt a fővárosból jött gyerekdalt, mondván: „Faházból jó országháborító”, ennek a ház és a fa írásjegyből összetett Szung névnek kell lennie! „A vízi mester kardos-katonás”, a katonával, karddal támadó valaki neve a vízből és a mester jeléből állhat, azaz Csiang! Ez éppen ráillik a lázadó versek írójára, Szung Csiangra, mondta ő. Abból meg, hogy „A harminchat meg keresztülkasul, Santungból lesz nagy felfordulás”, azt derítette ki, hogy Santungból származván, én lázadást keltek, ezért fogatott el! Bűvös Futár bátyám szerencsétlenségére azt a hamis levelet felismerték, s megint csak Huang Ven-ping bujtogatására le akarták üttetni mindkettőnk fejét, azon nyomban, császári jóváhagyás nélkül. Ha akkor ti nem mentetek meg, nem tudom, hogy kerültem volna ide

– Éljen! – ugrott talpra Fekete Forgószél. – Rád illik, bátyám, az égi jóslat éppen! Ha szenvedtél is, Huang Ven-ping mégiscsak az én késem alatt halt nyomorult halált! Induljunk is neki nagy sereggel, lóval, támasszunk felkelést, kitől is félhetünk? Toronyhordozó vezér lesz a nagy Szung Császár, Jókorjött Eső bátyánk a kis Szung császár, Cselcsillag lesz a főminiszter, Felhősárkány a főpap, mi meg valamennyien tábornokok! Bevesszük a Keleti Fővárost, elfoglaljuk azt a nyavalyás trónt, s ott élünk vígan aztán! De jó is lesz! Mit is veszkődjünk itt ebben a mocskos mocsárban?

– Hé, Vasbivaly! – dörrent rá haragosan Bűvös Futár. – Micsoda ostobaságokat fecsegsz itt össze megint! Ha már idejöttél, hagyd el azt a csiangcsoui természetedet, s várd be csak a két vezér parancsát! Ne locsogj itt összevissza minden zagyvaságot, ne jártasd a szádat! Ha még egyszer ilyen

művelsz, bizony hogy lecsapatjuk a fejed a helyéről, tanulságul másoknak!

– Húha! – ijedt meg Fekete Forgósziel. – Ha levágjátok a fejem, bizony elvárhatok jó ideig, amíg új nő megint! Nem is szólok én többet, csak iszom!

Nagy kacagás fogadta szavait. Jókorjött Eső ezután pedig felemlítette, hogyan s miképpen álljanak majd ellent a császári seregeknek

– Mikor először hallottam efelől, bizony megijedtem, de most már az én vállamon van ez is! – mondta.

– Ha hajlottál volna akkor szavunkra, bátyám – szólott Cselcsillag –, csak itt maradtál volna a hegyen, vígan éltél volna, s nem kerültél volna Csiangcsouba, de nem is tapasztaltál volna annyi mindent! Az ég rendelése volt ez, hogy így történt!

– Hol van most Huang An, a foglyunk? – kérdezte Jókorjött Eső.

– Nem telt bele két-három hónap se, hogy itt volt, s meghalt betegségben – felelte Toronyhordozó. Nagyon sóhajtott erre Jókorjött Eső. Ittak aztán a vezérek, vigadtak valamennyien. Toronyhordozó vezér elhelyezte közben öreg Mu úr családját a várban, Huang Ven-ping vagyónát meg szétesztotta a harcban kitűnt betyárok között, a Caj mandarin küldte két ajándékos kosarat meg átnyújtotta Bűvös Futárnak, mint jogos zsákmányát. Bűvös Futár persze dehogy fogadta el! Visszaadta azzal, tegyék a közös kincstárba. Toronyhordozó aztán felsorakoztatta az egész legénységet, hogy tisztelegjenek az új vezérek előtt, s ismerjék meg őket. A mulatság pedig folyt tovább, ökröt vágtak, lovat öltek, vigadott a várban mindenki.

Elrendelte közben Toronyhordozó azt is, hogy hegy előtt, hegy mögött házat építsenek az újonnan jötteknek. Megerősítette a falakat is. A harmadik napon, ahogy vigadtak, felállott egyszer csak Jókorjött Eső az összes vezérek előtt:

– Lenne egy nagy dolog – kezdte –, amivel hozzátok fordulnék, bátyáim. Adjatok pár napot nekem, hogy elmehessek innét egy kis útra! Megadjátok nekem?

– Hová mennél, bölcs öcsém? – kérdezte Toronyhordozó. – Mi dolgod támadt?

Jókorjött Eső nem is sietett, nem hirtelenkedett, elmondta szépen, hová menne. S ebből támadt az, hogy

*Lándsák, kardok erdejében menti megint veszendő életét,
És a hegynek oldalában szerzi meg örökre jó hírét.*

Mert hát:

*Hadistennő három könyve
Hírt ad néki ezer évre.*

Hogy aztán Jókorjött Eső hova akart elmenni, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső találkozik a Kilencedik Ég

Rejtelmes Hölgével,

s Térjmegútfalvában megkapja a három égi könyvet

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső felállt a lakomán, s így szólt a többi vezérhez:

– Mióta segedelmetekkel idemenekedtem, váltig csak lakomázom, s vígan élek. Ki tudja azonban, hogy van otthon öreg atyám? Feljutott már az írás ellenem Csiangcsouból a fővárosba, eljuthatott biztosan Cicsouba is, s az is lehet, hogy Jüncsengben már el is fogták családom tagjait. Ki tudja, él-e, hal-e apám? Erre gondoltam én, s elmennék érte, hogy elhozzam ide, hogy végét vessem aggodalmamnak. Hogy vélekedtek erről, bátyáim? Elengedtek engem?

– Bölcs öcsém – felelte Toronyhordozó –, nagy dolog ám az emberi kötelék! Hogy is lelhetnénk itt örömünket, vigasságunkat, ha addig apád nagy bajban sínylődik? Engedünk is mi téged, hajlunk a szavadra! Testvéreid azonban el vannak még törődve, fáradt még a legénység s a lovak is, várj még vagy két napot! Akkor majd sereget állítunk, s együtt megyünk érte!

– Várhatnánk még egy-két napot, nagy erényű bátyám – felelte Jókorjött Eső –, de tartok attól nagyon, hogy megjött már a hír Csiangcsouból Cicsouba, s máris letartóztatták. Nem szabad késlekednem! Nem kell ide sereg, elmegyek én titkon magam, s elhozzuk atyámat Vaslegyezős öcsémmel mi ketten! Nem veszi azt majd észre sem isten, sem ördög! Ha nagy sereggel mennék, még riadalmat keltünk, s tán még nem sikerül.

– De ha valami bajod esik, öcsém, az úton – szólt Toronyhordozó –, nem lesz, aki megmentsen!

– Atyámért, ha meghalok, azt se bánám – felelte Jókorjött Eső.

Nem is maradt tovább, hiába kérlelték: felkészült az útra, fejébe csapta nemezkalapját, kurta buzogányt ragadott, éles kardot kötött, s elindult a hegyről. Lekísérték a vezérek az Aranyhomok-partra, aztán visszatértek. Jókorjött Eső meg átkelt a vízen, Szárazföldi Krokodilus kocsmájánál partot ért, s elindult az úton Jüncseng felé. Ha megéhezett, evett az úton, ha megszomjazott, ivott, este megszállt valahol, reggel ment tovább. Amikor már Szungfalva közelében járt, estére már nem érte el a falut, egy fogadóban szállt meg. Másnap reggel ért a falu közelébe. Az erdőben rejtőzködött egész nap, ott várta be az estét. Akkor mert csak az udvarház közelébe lopózkodni, s megzörgette a hátsó kaput. Öccse jött kaput nyitni, de mikor meglátta őt, igen megdöbbsent, és nagy ijedten mondta:

– Hogy kerültél haza, minek jöttél ide, bátyám?

– Azért jöttem, hogy apánkat s téged elvigyelek.

– Amit Csiangcsouban műveltél, azt már mindenki tudja, bátyám! Itt van a kerületből a két cirkáló-hadnagy, miránk ügyelnek éjjel-nappal, meg se mozdulhatunk! Csak az írást várják Csiangcsouból, hogy elfogjanak, s börtönbe vessenek! Száz-kétszáz katona járkal itt állandóan. Ne habozz, siess a liangساني vezérekhez, jertek, szabadítsatok ki bennünket!

Jókorjött Esőt a hideg verejték is kiverte. Be se mert menni, hanem csak megfordult, s már igyekezett is vissza nagy sebesen Liangsan felé.

Éjszaka volt, homályban volt a hold, nem lehetett jól látni az utat. Jókorjött Eső csak azon igyekezett, hogy az elhagyatott, csendes mellékutakon haladjon. Ment vagy egy órát, amikor

kiáltozás harsant a háta mögött. Ahogy hátratekintett, látta, hogy egy-két mérföldnyire tőle nagy sereg közeledik fáklyákkal, s hallotta kiáltásukat:

– Nem menekülsz, Jókorjött Eső!

„Nem hallgattam Toronyhordozó bátyám szavára – gondolta magában, amint futásnak eredt –, most aztán megint bajba kerültem! Könyörülj rajtam, magas ég – fohászzkodott –, segíts meg!” A távolban falut pillantott meg, arrafelé igyekezett hát. Nemsokára azonban szél kerekedett, szétszórta a felhőket, előbukkant a fényes holdkorong, s Jókorjött Eső fájdalmas meglepetéssel kiáltott fel. Ismerte a helyet, Térjmegútfalva volt: magas, meredek hegyek vették körbe, amelyek közt patak folyt, s annak mentén vezetett a falu egyetlen útja. Ha bejut a faluba, nem térhet már se jobbra, se balra, csak ezen az egyetlen úton mehet tovább. Már azon volt, hogy visszafordul, de egyre közelebről hallatszott már az üldözők lármája, fáklyáik szinte nappali világosságot árasztottak. Nem tehetett egyebet, berontott a falu útjára, jobbra-balra lesvén, hogy hol rejtőzhetne el. Amint egy erdőcske mellett haladt el, egy régi templomot pillantott meg a fák közt. Két kézzel lökte be roskatag ajtaját, s a hold világánál berohant a templomba, búvóhelyet keresvén, ahol elrejtőzhet. Végigszaladt a csarnokokon, de látta, hogy nem bújhat meg egyikben sem, s egyre jobban elfogta a félelem.

– Egészen biztosan itt van a templomban! – hallotta egyszer csak kintről a kiabálást. Az egyik Csaó hadnagy hangja volt. Nagy hirtelenjében, amikor már azt se tudta, hová rejtőzzék, a csarnokban, ahol volt, egy kis istenszobrot rejtő fülkére esett a pillantása. Fellebentette a fülke nyílását takaró függönyt, s bebújt oda. Buzogányát maga mellé helyezte s összekucorodott, még lélegzeni se mert. Az üldözők fáklyáikkal berontottak a templomba. Jókorjött Eső, ahogy kilesett a függöny mögül, megismerte őket: a két Csaó testvér volt, az új cirkáló-hadnagyok, vagy negyvenötven emberrel. Bevilágítottak fáklyáikkal mindenüvé, mindent végigfűrkészték.

„Halálba vitt engem ez az út – suttogta magában Jókorjött Eső –, ha ez az isten meg nem oltalmaz!”

Megoltalmazta az istenség, mert az üldözők sorra elhaladtak előtte, de a fülkére ügyet sem vetettek.

„Mennyei szerencse!” – fohászzkodott már magában Jókorjött Eső, amikor az egyik hadnagy egyszer csak felemelte fáklyáját, hogy a fülkébe világítson vele.

„Most fognak el!” – állt el a szíve verése is, amikor a hadnagy már lándzsája nyelével lebbentette is volna félre a függönyt, hogy mögéje világítson. A fáklya világa fényesen fellángolt, fekete füst csapott fél belőle, egyenest a hadnagy szemébe, úgy, hogy megvakította teljesen. Elejtette a fáklyát is, s a lábával is rátiport, úgy, hogy az elaludt.

– Nincs ez a fickó a templomban – ment ki az embereihez a templom elé. – Más útja nem lehetett, de akkor merre ment?

– Leginkább úgy gondoljuk – mondták a katonák –, hogy a falu közelében levő erdőbe menekülhetett be valahol. Ne félj attól, hogy megszökik: ezt a falut Térjmegútfalvának hívják, csak egy útja van, körül meg a magas hegyek, erdők vannak ugyan, de út azokra nem vezet. Szálljuk meg a falut, hadnagy uram! Még ha szárnya nőne; s az égbe szállna, akkor se menekülhetne innét! Várjuk meg a reggelt, s akkor végigkutatjuk az egész falut!

– Igazatok van – mondta a két Csaó hadnagy. Ki is vezették a katonákat a templom udvarába.

„Megoltalmazott az isten! – gondolta hálás szívvel Jókorjött Eső. – Megmentette az életemet! De újjá is építtetem a templomát, sőt, új áldozócsarnokot is rakatok hozzá, ha végképp megmenekít

innét!”

Még végig se gondolta ezt magában egészen, amikor a katonák kiáltozni kezdtek a templom előtt:

– Itt van, hadnagy uram!

„No, itt van megint a baj! – szeppent meg hirtelen Jókorjött Eső. – Most az egyszer biztosan elfognak.”

– Hol van, hol? – siettek oda a hadnagyok és a többi katona. – Nézzétek csak, hadnagy urak, itt a két keze nyoma a templom kapuján! Nyilván belökte a kaput, és berontott, hogy elrejtőzzék!

– Igazatok van – ismerték el a hadnagyok. – Átkutatni még egyszer! – A katonák ismét betódultak.

„Ellenem esküdött a sorsom – szorongott magában Jókorjött Eső –, most végem van!”

Végigkutaták a katonák a templom csarnokait elejétől végig, éppen csak hogy a köveket, téglákat nem forgatták fel. A fáklyafény megint a rejték hely felé közeledett.

– Itt kell lennie a fülkében – hallotta most a másik hadnagy hangját. – Te nem jól nézhatted meg az elébb, öcsém, hadd nézzem meg még egyszer,

Az egyik katona odatartotta fáklyáját, a hadnagy félrehúzta a függönyt, s dugták is már a fejüket oda hatan-heten, hogy megnézzék, ott van-e. Ám egyszer csak léghuzat csapott ki a fülkéből, eloltotta mind a fáklyákat. Koromsötét lett a templomban, egymást sem látták az emberek.

– Csoda ez – szólalt meg az egyik hadnagy –, hogy csendes időben ilyen szél kerekedik. Azt hiszem, itt van az isten! Megharagudott, hogy itt bámészkodunk tiszteletlenül, s ő küldte ránk. Gyerünk innét, őrizzük a falut, napvilágnál majd megnézzük még egyszer!

– Nem néztük még meg alaposan a fülkét – ellenkezett a testvére –, legalább beledöfök a lándzsámmal egy kicsit.

– Azt lehet – egyezett bele a másik. Már éppen közelebb léptek volna megint, amikor erős szél süvített végig az egész csarnokon, tetőcserepeket, homokot ragadott fel, s megrázta az egész épületet. Fekete felleg szállt a nyomában, elborított mindent, fagyos leheletétől égnek meredt az emberek haja szála.

– Meneküljünk, öcsém! – kiáltotta az egyik hadnagy. – Haragszik az isten!

A katonák egymás hegyén-hátán rohantak kifelé. Egymásba botlottak, végigvágódtak a földön, s nagy üggyel-bajjal feltápászkodva, rémülten menekültek tovább. Ahogy kijutottak a templom elé, rémült kiáltozást hallottak belülről:

– Irgalmazz nekünk! – Az egyik hadnagy összeszedte bátorságát s visszasietett, hát az udvarban két-három katonának, ahogy elvágódtak a földön, a fagyökerekbe akadt a ruhája. Nem bírták sehogy sem kiszabadítani, fegyverüket is elejtették, s csak ott nyöszörögtek a földön, kegyelemért könyörögve. Jókorjött Eső alig bírta visszatartani nevetését. A hadnagy kiszabadította őket, s kimentek a templomból.

– Mondtuk, hogy ez egy igen hatalmas isten – veszekedett odakünn néhány katona a többiekkel –, de ti csak berontottatok, és megháborgattátok, hát persze hogy ránk küldte a démonait! Menjünk

csak, s őrizzük a falut, elrepülni úgyse fog!

– Igazatok van – egyezett bele a két hadnagy. – Vegyétek körül a falut! – S szétszóródott a sereg a faluban.

„Ha nem is fogtak el ezek a fickók – tépelődött Jókorjött Eső magában –, hogy jutok ki a faluból?” Gondolt erre, gondolt arra, százféle terv fordult meg fejében, de egyikkel sem volt megelégedve. Akkor lépések zaja ütötte meg fülét a hátsó folyosó felől.

„Jaj nekem! – ijedt meg. – Még jó, hogy nem bújtam elő!”

Két kék ruhás ifjút pillantott meg: a szentély előtt megálltak, s így szóltak emelt hangon:

– Úrnőnk parancsát hozzuk. Beszélni szeretne a Csillagok Urával.

Jókorjött Eső mukkanni sem mert. A két ifjú újból megszólalt:

– Úrnőnk hív, Csillagok Ura, jönnöd kell velünk.

Jókorjött Eső most se válaszolt.

– Szung úr, Csillagok Ura, ne késlekedj, vár úrnőnk már régóta téged!

Jókorjött Eső hallotta csicsergő hangjukból, hogy nem fiúk, s kikukucskált az istenség trónusa mögül. Két kék ruhás szolgálólány állt ott az áldozati asztal mellett. Igen meghökkent Jókorjött Eső, mert olyanok voltak, akár két istenszobor.

– Hívat úrnőnk, Szung úr, Csillagok Ura! – türelmetlenkedett a két kék ruhás leány. Jókorjött Eső végre kimerészkedett. A két kék ruhás, csigába font hajú leány a földig hajolt előtte.

– Honnét jöttetek, tündérleányok? – kérdezte csodálkozva Jókorjött Eső.

– Úrnőnk küldött parancsával, hogy hívjuk meg palotájába a Csillagok Urát.

– Tévedtek ti, tündérek – tiltakozott Jókorjött Eső. – Engem Szung Csiangnak hívnak, nem pedig Csillagok Urának!

– Már hogyan tévednénk? Jer velünk, Csillagok Ura, régen vár már úrnőnk!

– Miféle úrnőtök van nektek? Sosem tisztelkedtem még előtte, nem merek én elébe járulni!

– Majd megtudod ott, Csillagok Ura, most ne kérdezősködj!

– Merre lakik úrnőtök?

– Itt van palotája a hátsó oldalon.

A két leány elindult. Jókorjött Eső követte őket a csarnok mögé. Befordultak a hátsó épület mellett, s egy ajtóhoz értek a falban.

– Lépj be, Csillagok Ura – hajolt meg a két kék ruhás leány. Jókorjött Eső belépett velük együtt. Fénylött a hold, csillagok lepték el az eget, jó illatú szellő fújdogált, s az ajtón túl buja, bambuszokkal vegyes fenyőliget fogadta őket.

– Hát itt van a palota a templom mögött? – álmélkodott Jókorjött Eső. – Ha tudtam volna, ide is

menekülök, s nem kell kiállnom annyi retteget! – Ment a leányok nyomában a jó illatokat lehelő ösvényen. Egymásnak boruló hatalmas fenyők közt nagy, teknőchátú kövekkel kirakott, széles út vezetett.

„Nem is hittem volna, hogy e mögött az ódon templom mögött ilyen jó út vezet!” – gondolta csodálkozva. Mentek vagy egy mérföldet, amikor zúgó patak moraja ütötte meg fülét. Szürke kövekből rakott kőhidat pillantott meg maga előtt, kétoldalt pirosra festett korláttal. A patak partján csodálatos virágok pompáztak, zöldellő fenyők, buja bambuszok, ringó fűzfák és dús barackfák árnyékában. A híd alatt ezüstösen rohant a patak vize, hófehér tajtékot vetve, s egy sziklahasadékban tűnt el. A hídon áthaladva, két sor ritka szépségű fa között csillagmintás, vörösre festett, nagy kapu ötlött a szemébe. Beléptek a kapun, s hát egy hatalmas palota magasodott előttük.

„Itt éltem én világeletemben Jüncseng vidékén – esett Jókorjött Eső egyik csodálkozásból a másikba –, de erről a palotáról még sohasem hallottam!” Annyira elfogta a retteget, hogy lépni se mert tovább, de a két kék ruhás leány csak kérte a Csillagok Urát, hogy siessen, ne késlekedjék. Vitték magukkal beljebb. A sárkányos udvarból vörös oszlopos, fedett, hímzett függönyökkel díszített sétányok vezettek beljebb. Mögöttük csarnok állott, a csarnokban gyertyák, lámpák lobogtak. A két kék ruhás leány a csarnok elé vezette Jókorjött Esőt: kék ruhás lányok léptek a csarnok elejére, s így szóltak:

– Úrnőnk kéri a Csillagok Urát, fáradjon beljebb!

Jókorjött Eső nagy elfogódva haladt tovább, fel a csarnokba. A titokzatos helytől való rettegetében hideg futkározott a bőrén, a haja szinte égnek meredt. Sárkányokkal, főnixekkel díszített lépcsők fölött *elfüggönyözött trónszék* tárult elébe. A kék ruhás leányok a függöny mögé siettek s jelentették:

– A Csillagok Ura megérkezett.

– Fáradjon a lépcsők elé – felelte egy hang. Jókorjött Eső a földre borult a trónus előtt:

– A földi világ szennyét viselem magamon – mondta mélységes alázattal –, most járulok először istenséged elé. Leborulva reménykedem, hogy megkönyörül rajtam isteni jóságod.

– Foglalj helyet, Csillagok Ura – felelte a hang. Jókorjött Eső persze a fejét sem merte felemelni. Négy kék ruhás leányzó segítette fel, s leültették egy hímzett párnára.

– Gördítsétek fel a függönyt – hangzott a trónusról. A kék ruhás leányok felcsavarták a gyöngyös függönyt, s aranykampókra rögzítették.

– Hogy érzed magad, Csillagok Ura, mióta elváltunk? – kérdezte az úrnő.

– Földi halandó vagyok én csak – hajolt meg Jókorjött Eső mély tisztelettel –, nem merek isteni orcádra tekinteni.

– Hagyd a ceremóniákat, Csillagok Ura – mondta az úrnő –, érezd itthon magad nálunk.

Jókorjött Eső felemelte tekintetét. Aranyban, kékben tündöklött a csarnok a sárkányos lámpák, főnixdíszes mécsek világánál. Kék ruhás leányok álltak kétoldalt, hatalmi jelvényekkel kezükben, mások ernyőket, legyezőket tartva, szolgálták az úrnőt. Középpütt drágaköves, sárkánydíszes trónuson ült az úrnő: Aranyos selyemruhába volt öltözve, fehér jáde jogart tartott kezében, isteni szépsége, mennyei bája szinte a szemet vakította.

– Jer közelebb, Csillagok Ura – szólt nyájasan, s intett a leányoknak, hogy hozzanak bort. Két

leányzó jáde csészébe töltött egy virágdíszes arany palackból, majd a leányzók közül a legfőbb a csészével a vendég elé járult. Jókorjött Eső felemelkedett, elébe ment, s átvevén a csészét, térdre borulva az úrnő előtt, kiitta. Isteni illata volt a bornak, bölcsességet árasztott beléje, édes harmatként zsongította szívét. Egy másik leány datolyával kínálta. Jókorjött Eső nagy félve, rettegve csak egyetlen szemet vett az ujja hegyével a mennyei gyümölcsből, s a magját sem merte eldobni, ott szorongatta a markában. Aztán borral, datolyával kínálták megint, s ő nagy megilletődöttséggel szívében ivott, evett belőle még. Érezte azonban, hogy már nem bírja a bort.

– Nem bírja már szolgálád a bort – hajolt meg az úrnő – előtt szüntesd be kegyes adományodat.

– A Csillagok Ura nem kíván inni többet – parancsolta az úrnő –, hagyjátok abba. Hozzátok elő a három mennyei könyvet, s adjátok át neki.

A kék ruhás leányok az ellenzők mögé léptek, s jáde tálcán három, sárga selyembe bugyolált könyvet hoztak elő, s átadták Jókorjött Esőnek. Öt hüvelyk hosszú, három hüvelyk széles, három hüvelyk vastag lehetett egy-egy. Jókorjött Eső felütni nem merte őket, csak hódolattal megköszönte, s köntöse ujjába süllyesztette.

– Átadom neked Szung, Csillagok Ura, a három mennyei könyvet – szölt az úrnő –, hogy beteljesítsd velük az ég útjait. Légy hűséges, pártold az igazságot, ha úr vagy; támogasd az országot, békítsd a népet, ha szolga vagy, irtsd ki a gonoszt, emeld fel az igazat! Erről meg ne feledkezzél, erről ne fecsegiél!

Jókorjött Eső leborult tisztelettel. Az úrnő folytatta szavait:

– Mivel tart még rajtad az ígézet, Csillagok Ura, mivel még nem jártad végig az erény útját, úgy határozott felőled a Jáde Császár, hogy büntetésből leküld még a földre. Nemsokára azonban visszatérhetsz a mennyei Bátorpalotába, ezért ne légy viselkedésedben hanyag, vétket ne kövess el, mert ha vétkeidért netán az alvilágba kerülnél, még én sem menthetnék meg. Ezt a három mennyei könyvet ismerd meg alaposan, tanulmányozd át jól. Másnak nem mutathatod, csak csillagtársadnak, Cselcsillag mesternek. Munkád, műved végeztével pedig égesd el őket, nem maradhatnak a földi emberek közt tovább. Szavaimra jól emlékezz, jól jegyezd meg; de jaj, távol van tőlünk a földi világ, nem maraszthatlak tovább, vissza kell térnem.

Megparancsolta a leányoknak, kísérik haza a Csillagok Urát.

A Mennyek Palotájában, a drágaköves tornyok, aranyos falak közt viszontlátjuk még egymást – búcsúzott el tőle. Leborult előtte Jókorjött Eső nagy hálálkodva, s követte a leányokat. Kimentek a kapun, áthaladtak a kőhídon, s ekkor így szólt hozzá a két leány:

– Nagy rettegést állhattál ki, Csillagok Ura! Ha nem oltalmaz az úrnő, bizony el is fogtak volna! De reggelre kimenekülsz a bajból! Nézd csak, itt a híd alatt hogyan játszik a két sárkány a patakban!

Jókorjött Eső a patakba tekintett: valóban ott hancúrozott egymással két sárkány. A kék ruhás leányok pedig közben megragadták, s átdobták a korlátot. Nagyot kiáltott félelmében, s akkor vette észre, hogy a szentélyben van, elvágódott a földön.

Feltápáskodott lassan Jókorjött Eső s körülnézett. Magasan állt a hold, a harmadik órség ideje lehetett. Megtapogatta köntöse ujját: ott voltak még benne a mennyei könyvek, s a datolyák magját még a markában szorongatta. Szájában is érezte még a bor illatát.

„Csodálatos egy álom volt ez – tűnődött magában –, de mintha nem is álom lett volna! Hiszen ha álom volt, hogy kerültek volna a mennyei könyvek köntösöm ujjába, még hogy érezném számban a bor illatát, s honnét a kezemben ezek a datolyamagvak? S tisztán emlékezem még az úrnő minden

szavára! De ha nem álom, hogyan kerültem vissza ide a szentélybe? Csak egy dolog lehet: a templom istennője tette ezt velem csodálatos hatalmával! De ki ez az istennő?”

Fellebbentette a szentély függönyét: sárkányokkal díszített trónuson földöntúli bájú istennőt pillantott meg, szakasztott olyan volt az arca, mint ahogy az imént látta maga előtt.

„A Csillagok Urának nevezett engem – gondolta el Jókorjött Eső –, nem lehettem hát halandó ember előző életemben. Rendeltetésük van a mennyei könyveknek is, az istennő szavait nem szabad elfelednem. A leánykák meg azt mondták, hogy reggelre megmenekülök! Lám, már hajnalik is, induljunk kifelé!” – Megkereste kurta buzogányát, s övébe tűrve ruháját, kiballagott a templomból. Kiérve az épületből, még visszafordult, s elolvasta az eresz alatt csüngő feliratos táblát: „A Rejtelmek Hölgyének Temploma” – ez volt rajta.

– Ó, én nyomorult! – emelte kezét a homlokához Jókorjött Eső nagy háládatossággal. – Hát a *Kilencedik Ég Rejtelmes Hölgye* adta át nekem a három mennyei könyvet, s ő mentette meg az életemet? Ha meglátom még egyszer az ég ragyogó napját, bizony újjáépíttetem a templomát, új szentélyt emeltetek neki! Tarts meg oltalmadban, ó, kegyes istennő! – fohászodott fel.

Bevégezvén hálálkodását, elhagyta a templomot, s nekiindult az útnak. Ám még nem jutott messzire a templomtól, amikor eget verő harcizaj támadt előtte.

„Nincs menekvés! – állt meg földbe gyökerezett lábbal. – Még nem lett volna szabad előjönnöm: ha továbbmegyek, elfognak. Elrejtőzöm inkább itt az út menti erdőben, a fák között” – s besurrant az erdő fái közé. Egy sereg katona rohant el előtte lihegve, kardosan, lándzsásan. Hanyatt-homlok menekültek, s keserves szóval könyörögtek: – Mentsd meg életünket, ó, istennő!

„Megint csoda történt! – lesett ki Jókorjött Eső a fák közül. – Ezek engem lestek a faluban mindenütt, hogy elfoghassanak, mitől szaladtak meg?”

Jött már kisvártatva az egyik Csao testvér is, az egyik cirkálóhadnagy, s levegőt kapkodva könyörgött útközben:

– Könyörüljete, könyörüljete rajtunk, istenek!

„Mitől ijedtek ezek meg?” – kíváncsiskodott Jókorjött Eső. S ahogy jobban kinézett, nyomukban egy hatalmas, félmeztelen legényt pillantott meg rettenetes izmokkal, két kezében két bronz csatafejszével; harsányan bömbölte: – Ne fussatok, jómadarak!

Mikor közelebb ért, megismerte: Fekete Forgósél volt.

„Álmodom?” – kérdezte magától hitetlenkedve Jókorjött Eső. Nem mert még előjönni. Csao hadnagy a templom elé érve, elbotlott egy fagyökérben, s elvágódott. Fekete Forgósél máris utolérte, s a hátára tiport. Lendítette is csatabárdját, hogy végezzen ellenfelével. Fekete Forgósél mögött két jó vitéz bukkant fel hátukra vetett nemezkalappal, előreszegzett lándzsával. Felhőcsapó Aranszárny volt az első, Kilencfarkú Teknőc jött mögötte. Fekete Forgósél közeledtükre, attól tartván, hogy elveszik tőle a győzelmet, letiport ellenét egy csapással kettőbe vágta. Utána a katonáknak rontott, s azok rémülten szaladtak szanaszéjjel. Jókorjött Eső nem mert előjönni még most se. Három újabb vitéz rontott most elő az úton: Vereshajú Ördög, a Tábornok s Nyakazóbíró.

– Levágtuk, szétszórtuk ezeket a fickókat – tanakodott a hat vezér –, csak bátyánk nincs sehol! Mit tegyünk?

– Ott álldogál valaki, a fák mögött! – kiáltott a Tábornok. Jókorjött Eső végre előmerészkedett:

– Köszönöm, öcsém – mondta hálás szívvel –, hogy eljöttetek, s megmentettétek életemet! Hogy háláljam meg nektek nagy jóságtokat?

– Végre megvagy, bátyánk! – kiáltottak a vitézek nagy örömmel. – Jelentsétek gyorsan Toronyhordozó vezérnek! – A Tábornok s Nyakazóbíró sietett is vissza.

– Hogy tudtátok meg, hogy itt vagyok? – kérdezte álmélkodva Jókorjött Eső.

– Toronyhordozó vezér s Cselcsillag csak nem nyugodtak, mikor elindultál – magyarázta Vereshajú Ördög –, s utánad küldték Búvös Futárt, hogy tudja meg, hová kerültél, mi lett veled. Toronyhordozó a teljes biztonság kedvéért aztán utánaküldött még minket is, hogy segítsünk rajtad, ha bajba keveredsz. Útközben aztán már találkoztunk Búvös Futárral, aki elmondta, hogy ez a két lator öszvér, a két cirkáló-hadnagy üldözőbe vett már. Toronyhordozó vezér, nagy haragjában, újra elküldötte Búvös Futárt, hogy járjon utána, hová keveredtél. Útközben hallotta, hogy mondják a népek: „Térjmegútfalvába mentek, arra üldözik Szung Csiangot!” Mi aztán a falu végén lesben álló fogdmegeket mind leöltük, egyet se hagytunk belőlük, csak ez a pár nyomorult tudott idemenekülni. Fekete Forgószél nyomában aztán jöttünk mi is; milyen szerencse, hogy végre megtaláltunk!

Még be sem fejezte szavait, jött is már a Tábornok Toronyhordozóval, Kis Generálissal, Mennydörgés Tüzével, Háromhegy Urával, Veszett Tigrissel, Búvös Számvetővel, Vasfurulyás Halhatatlannal, Nyakazóbíró is hozta már Örvények Sárkányát, Feltartóztathatatlant, Kutypofájút, Fehér Hullámtarajt, Kis Feltartóztathatatlant, Fogdmejmajmot, az Isteni Kezü Művészt s Jádekarú Mestert. Jókorjött Eső hálásan köszönte a vezéreknek segítségüket, Toronyhordozó pedig így szólt:

– Mondtam, bölcs öcsém, ne menj el egyedül. Nem hallgattál, lám, oktalan bátyád szavára, s megint veszedelem lett belőle!

– Apámért aggódtam én csak nagyon – mentegetőzött Jókorjött Eső –, nem lett volna nyugtom se ültömben, se fektemben, nem rajtam múlt, hogy nem hozhattam el őket!

– Hadd örvendeztesselek meg, öcsém – mosolygott Toronyhordozó. – Kiadtam már a parancsot Búvös Futárnak, hogy vegye maga mellé Égbemászót, Felhők Villámát, Kurtalábú Tigrist, Fehérképű Ifiurat, Barlangbúvó Sárkányt s Folyamfordító Tengerikígyót, hogy hozzák el őket. Fent is vannak már a várban azóta. Jókorjött Eső öröme nem ismert határt.

– Ha halálommal fizetnék nagy kegyességedért, bizony azt se bánám! – borult le háládatos szívvel a vezér elé.

Lóra kaptak a vezérek, elindultak hazafelé. Jókorjött Eső, lova hátán, még homlokához kapta kezét, hogy a legnagyobb hódolattal így köszönje meg az istennőnek oltalmazó kegyét, hogy kimutassa háládatosságát. Megérkeztek csakhamar Liangsanba. Az Aranyhomokpartnál már várta őket Cselcsillag mester. A tanácskozácsarnokba vonultak, s helyet foglaltak ott a vezérek.

– Hol van atyám? – kérdezte rögtön Jókorjött Eső.

Hívatta Toronyhordozó vezér öreg Szung urat. Meg is érkezett nem sok idő múlva Vaslegyezős, egy lovas hordszéket hajtva, benne az öreg Szung.

– Igen megrettenhettél, atyám! – sietett eléjük Jókorjött Eső örömtől sugárzó arccal. – Tiszteletlen, engedetlen gyermeked voltam, hogy ilyen nagy bajba, ijedtségbe kevertelek!

– Az a bitang cirkáló-hadnagy nap nap után ott rostokolt már embereivel a kapunk előtt! – bosszankodott öreg Szung. – Csak az írást várta már Csiangcsouból, hogy a hatóság elé hurcolhasson minket! Amikor te a hátsó ajtón zörgettél, ott volt már akkor is vagy nyolc-kilenc

katonája a házban. Aztán hogy eltűntél, nem tudtuk, hová lettél, de a harmadik őrség idején egyszer csak megjelent vagy kétszáz ember, betörték a kapun, gyaloghintóba raktak, öcsédnek meg meghagyták, hogy szedje össze a holminkat, s gyűjtsa fel aztán a házat. Azt se tudtuk, miért történt, hogyan történt, csak jöttünk ide.

– Vitéz testvéreimnek köszönhető, hogy ismét együtt vagyunk – mondta Jókorjött Eső, s parancsolta is öccsének, köszöntse a vezéreket. A vezérek meg, élükön Toronyhordozóval, az öreg Szung előtt tisztelegtek. Aztán ökröt vágtak, lovat öltek, nagy lakomával ünnepelték Jókorjött Esőnek s családjának szerencsés összekerülését. Másnap is tovább folyt a dínomdánom, velük mulatott, örvendezett az egész várnép.

Toronyhordozó vezér folytatta a lakomát még harmadik nap is. A nagy vigasság közepén azonban Felhősárcány egyszerre csak elkomorodott. Eszébe jutott öreg édesanyja a messzi Csicsouban, akit rég elhagyott már, azt sem tudva, hogy s mint van sora. Odaállt egyszer csak a nagy lakomázás közben a vezérek elé:

– Hálásan köszönöm nektek, derék vitézek – szólította meg őket –, hogy jól tartottátok itt mindmáig szerény személyemet. Úgy voltatok velem, mint testvérek. Mióta azonban itt vagyok veletek, s vígan élek köztetek, nem jártam otthon még egyszer sem, hogy meglátogassam öreg édesanyámat. Szent mesterem is bizonyára vár már rám. Hazamennék mostan, elválnék tőletek vagy négy-öt hónapra, aztán visszajövök. Engedjétek ezt meg nekem, ne aggódjam tovább édesanyám miatt, s hadd láthassam még egyszer mesteremet is!

– Hallottam én már tőled, mester – mondta Toronyhordozó –, hogy ott él anyád a messzi északon, nincs, aki segítse, támogassa. Nem akadályozhatunk meg tervedben, bár nehéz a válás. De ha mész is, várd meg még a másnapot, hadd búcsúztassunk el.

Köszönte nagyon Felhősárcány. A lakoma végeztével szétszéledtek a mámoros vezérek, lepihentek. Másnap nagy lakomával ismét elbúcsúztatták Felhősárcányt, felszerelték az útra. Felhősárcány felöltötte felhőjáró taoista köntösét, oldalára kötötte iszákját, derekára tűszőjét, hátára páros bűvös kardját, nyakába akasztotta pálmalevél kalapját, kezébe ragadta teknőchéj legyezőjét, s útnak eredt. Csészét ragadva kísérték ki a vezérek. Körbejárt még a búcsúpohár, s így szólt még hozzá utoljára Toronyhordozó vezér:

– Mesterünk, Teljes Tisztaságos! Nem marasztalhatunk már, de ne téveszd szavad! Nem is engedtünk volna, ha nem anyádhoz mennél, de így nem merészelünk utadba állni. Száz nap múltán, reméljük, visszatérsz daru hátán, felhőn lovagolva. Várunk, meg ne másítsd szavad!

– Hogy is szeghetném meg szavamat, mikor olyan sok jóssággal voltatok hozzám, vezérek? – felelte Felhősárcány. – Ha tisztelegtem mesterem előtt, s rendbe tettem anyám dolgát, jövök én vissza tüstént hozzátok a várba!

– Nem vinnél magaddal még egynéhány embert? – kérdezte Jókorjött Eső. – Elhozhatnák édes szülődet is, gondját viselnénk itt éjjel-nappal.

– A csendet, nyugalmat szerette ő csak egész életében – felelt Felhősárcány –, nem bírja ő már a zajt, lármát, ijedséget, nem merem elhozni. Odahaza van egy kis földünk, majorságunk, abból ő megélhet. Azért megyek csak, hogy megszemléljem, nincs-e valami baja, aztán jövök vissza, megint közéték állok.

– Kövesd hát akkor szíved parancsát – szólt Jókorjött Eső –, csak jöjj haza mielőbb.

Toronyhordozó aranyat-ezüstöt vett elő, kínálta Felhősárcánynak, vigyen az útra magával.

– Nem merek sokat költeni – szabadkozott Felhősárkány valamicske kell csak, ami az útra elég.
– Toronyhordozó nagy nehezen ráerőltette a felét, aztán elbúcsúztak.

Visszatértek mind a vezérek a várba, s ahogy odafent vannak, nagy zokogásba, bömbölésbe tört ki Fekete Forgósziel.

– Min bánkódsz, kedves öcsém? – kérdezte tőle ijedten Jókorjött Eső.

– Fene rossz kedvem támadt! – búsongott Vasbivaly. – Az egyik elhozza az apját, a másik elmegy az anyjához, csak én kuksolok itt, akár egy veremben!

– Hová mennél, mit akarnál? – kérdezte Toronyhordozó.

– Nincs nekem otthon már, csak az én drága jó anyám! – zokogta Fekete Forgósziel. – A bátyám is másoknál béreskedik, hogy is tudná hát gondját viselni, örömet szerezni neki? Elmegyek én érte, elhozom őt ide, hadd legyen szegénynek boldog az élete még egy kis ideig!

– Igazat szólsz, öcsém – mondta meghatottan Toronyhordozó – Küldök veled pár embert, hozzátok el, úgy lesz jó!

– Nem lesz úgy jó! – avatkozott közbe Jókorjött Eső. – Vasbivaly öcsénk nehéz természetű ember, útjában még bajba keveredik. Ha küldünk vele pár embert, abból is baj lehet. Heves természetű ő, mint a lángoló tűz, az úton beleköthet valakibe. Megölt ő sokakat Csiangcsouban is, ki ne tudná hát, ki az a Fekete Forgósziel? Biztosan körözteti őt a hatóság már mindenfelé! Ha rossz természetteddel bajba kerülsz valahol a messzi úton, még meg se tudjuk! Várj még egy kicsit, kifürkésszük, hogy elcsendesedett-e már a környék, akkor se lesz késő, hogy elindulj!

– Bátyám! – kiáltotta bosszúsan Fekete Forgósziel. – Nem vagy te se igazságos szívvel hozzám! Te, ugye, elmehettél az apáért, hogy elhozd, s itt éljen ezután vígan, de az én anyám ott kínlódhat a falujában felőled! Ezt én nem bírom elviselni! Nem fér a fejembe!

– Ne bosszankodj, kedves öcsém – szólt békítően Jókorjött Eső. – Elhozhatod anyádat, de három feltétellel, csak akkor engedlek utadra.

Mi az a három feltétel? - kérdezte bösen Fekete Forgósziel. Jókorjött Eső meg, összefogva két ujját, kimondta a három feltételt. Ebből következett Fekete Forgósziélre, hogy

Odavágott földet rázó, eget rengető ökleivel

S csapásuktól a hegyekben, szakadéokban a vad tigris holtan terül el.

Hogy aztán milyen három feltételt szabott Jókorjött Eső Fekete Forgósziélnek, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

*amelyben az ál-Fekete Forgósziel utasembereket
fosztogat az országúton,
Fekete Forgósziel meg négy tigrist ver agyon
a Csinling hágónál*

Ott tartottunk, hogy azt mondta Fekete Forgósziel:

– Mondd meg, bátyám, mi a három feltétel?

– Ha el akarsz menni Csincsou tartományba, Csinsuj kerületbe, hogy elhozd anyádat – felelte neki Jókorjött Eső –, első feltételem, hogy se menet, se jövet nem ihatsz bort egy cseppet se! A második feltételem, hogy mert olyan lobbanékony vagy, ki is menne veled, egyedül indulj csak útnak, úgy hozd el szép csendben jó édesanyádat. A harmadik feltételem, hogy a két csatabárdot itthon hagyod. Óvatosan járj az úton, s térj vissza mihamarabb!

– Nincs ebben a háromban semmi, amit meg ne fogadhatnék! – könnyebbült meg Fekete Forgósziel. – Légy nyugodtan, bátyám, még ma elindulok, meg se állok. – Fel is szedelőzködött nagy fürgén. Kardot kötött, lándzsát ragadott, pénzt vett magához, felhajtott még pár csésze bort, aztán nagy tisztességgel elköszönt mindenkitől, s útnak eredt. Lekísérték a vezérek az Aranyhomokpartig, aztán visszatértek a várba. Jókorjött Eső azonban csak nem bírt megnyugodni, szólt hát a vezéreknek:

– Öcsénk biztosan bajba keveredik. Nincs köztetek földije, vitéz testvéreim? Utána kéne hogy menjen valaki, aki hírt hoz róla, ha baja esnék.

– Szárazföldi Krokodilus való csak egy vidékre vele - szólalt meg Égbemászó -, egy kerületben is születtek.

– Egészen elfeledtem! – kiáltott Jókorjött Eső. – Hiszen mikor a Fehér Sárkány templomában összetalálkoztunk, meg is ismerték egymást! – Hívatta is nyomban Szárazföldi Krokodilust. Mikor előtte állt, ezt mondotta neki:

– Fekete Forgósziel öcsénk hazament az imént, hogy elhozza édesanyját. Mivelhogy erőszakos, italos ember, nem mertünk vele küldeni senkit. Tartok tőle azonban, hogy baja esik, ezért megkérnélek, mivel földije vagy, hogy eredj utána, és ügyelj rá.

– Odavalósi vagyok én is Csinsuj kerületbe – mondta Szárazföldi Krokodilus. – Öcsém él ottan, kocsmája van a kerületi székvárosban, a nyugati kapun kívül. Fekete Forgósziel meg a kerületben lakik, Pajcsangcunban, Tungtientungnál. A bátyja mint béres dolgozik másoknál. Fekete Forgósziel kicsiny korától önfejű és vad volt: agyon is vert egyszer valakit, azért menekült el a folyók és tavak vitézei közé, azóta se járt otthon. Elmehetek én utána szíves-örömmel, csak nem lesz, aki a kocsmára ügyeljen. Magam se voltam otthon már régen, legalább találkozhatom az öcsémmel.

– A kocsmád miatt ne aggódj – nyugtatta meg Jókorjött Eső. – Leküldjük majd Fogdmegmajmot meg Tábornokot, elvezetik addig, amíg te odajársz.

Összeszedelőzködött hát Szárazföldi Krokodilus is, elbúcsúzkodott a vezérektől, aztán lenn a kocsmában elmagyarázta Fogdmegmajomnak meg a Tábornoknak, mit tegyenek, hogy tegyenek, aztán útnak eredt ő is. A vezérek fent a várban meg tovább vigadtak, Jókorjött Eső közbe-közbe Cselcsillaggal tanulmányozgatta a mennyei könyveket.

Fekete Forgósziel meg ment, mendegélt útján Csincsou felé. Hogy nem ivott közben, nem is lett semmi baj. Csinsuj városnak, a kerület székhelyének nyugati kapujához érvén, nagy tömeg embert pillantott meg egy hirdetmény körül. Megállt hát ő is, s fülelt, mit böngésznek ki az emberek belőle:

– „Az első számú gonosztevő, a legfőbb bűnös Szung Csiang – hallotta a szöveget –, Jüncseng kerületből; második számú bűnös Taj Cung, egykor Csiangesou főtömlőctartója, segédje gatzetteiben; a harmadik számú bűnös Li Kuj, Csincsou tartományból, Csinsuj kerületből...” – Azt se tudta hová legyen, amikor a saját nevét meghallotta: keze-lába rángott volna izgalmában, amikor egyszer csak odalépett hozzá valaki, és átfogta a derekát:

– Édes egy Csang bátyám! – szólította is meg. – Mit művelsz te itten?

Megfordult sebesen Fekete Forgósziel, hogy megnézzze, ki az, hát Szárazföldi Krokodilus volt!

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte meglepődve.

– No, gyere csak velem – húzta odább Szárazföldi Krokodilus –, mondanék valamit.

Betértek egy kocsmába a nyugati kapu mellett, s leültek hátul egy csendes szobácskában. Alighogy leültek, nekitámadt Szárazföldi Krokodilus Fekete Forgószielnek:

– Hogy tehetsz ilyen vakmerőséget? – szidta. – Azon az íráson tízezer köteg pénz van kitűzve Jókorjött Eső bátyánk fejére, ötezer Bűvös Futáréra, de háromezer meg a tiédre! Hogy állhattál meg éppen ott bámészkodni? Mit csináltál volna, ha valamelyik gyors kezű, ügyes szemű fogdmeg elkap, s bevisz a hatósághoz? Jókorjött Eső bátyánk attól tartott, hogy összecivódsz valakivel, azért nem akart mást veled küldeni, de aztán attól is félt, hogy valami bajba eshetsz, ezért utánad küldött, hogy ügyeljek rád. Utánad egy nappal indultam, mégis előbb értem ide egy nappal: hogy lehet ez?

– Tudod, megmondta bátyánk – felelte morcosan Fekete Forgósziel –, hogy bort nem ihatom, ettől jöttem lassabban. Honnét ismered ezt a kocsmát? Merre laktok ti?

– A kocsmá az öcsémé. Én is idevalósi vagyok, azt tudod. A folyók és tavak népe között lettem aztán vándorkereskedő, de elfogyott a pénzem, mit tehettem mást, beálltam Liangsanban szegénylegénynek. Most járok csak itthon én is azóta. – Aztán hívta öccsét, s bemutatta őket egymásnak. Az öccse persze rögtön hozott bort, hogy megtraktálja a vendéget.

– Bátyánk mondta ugyan, hogy ne igyam – bölcsekedett Fekete Forgósziel –, de ha úgy vesszük, már haza is értem! Iszom is vagy két csészével, ki a nyavalyának árthatok már vele!

Szárazföldi Krokodilus nem mert ellenkezni, ráhagyta, hadd igyék. Ettek, ittak aztán együtt hármásban, vidáman, egész éjjel: Mikor aztán már az ötödik órség felé járhatott az idő, Fekete Forgósziel felkerekedett, hogy a derengő hajnalban elinduljon a faluja felé.

– Ne menj a kis úton – intette Szárazföldi Krokodilus. – Kerülj a nagy fa felé keletnek az országútra, onnét egyenest hazaérsz. Szedd fel aztán anyádat gyorsan, s gyere vissza, majd együtt megyünk haza, fel a várba.

– Nem közelebb a kis úton? – ellenkezett Fekete Forgósziel. – Az ördög fog az országúton bajmóldni!

– A kis út felé sok a tigris, meg aztán nem egy útonálló lator is leselkedik ott az utasemberre! – figyelmeztette társa.

– Félek is én tőlük! – nevetett Fekete Forgósziel, azzal fejébe csapta széles nemezkalapját, fogta

lándzsáját, felkötötte kardját, búcsút vett barátaitól, s útnak eredt. Ment már vagy tíz mérföldet: világosodni kezdett már az ég, leszállt a harmat a fűre, s egy fehér nyúl ugrott fel előtte az úton.

– No, ez a kis jószág majd szépen hazavezet! – nevette el magát Fekete Forgósziel, amint tréfából a nyomába eredt. Ahogy szaladt, egyszer csak nagy fákkal benőtt liget bukkant fel előtte. Beköszöntött már az ősz, pirosodtak már a falevelek. Az erdő mellett éppen egy kis házikóhoz ért, amikor onnét egy nagy szál legény ugrott eléje, s rákiáltott:

– Fizesd meg az útvámot, vagy itt hagyod a batyudat!

Fekete Forgósziel végigmérte: csúcsba kötött veres kendő volt a fején, durva vászonujjas a testén. Két nagy fejszével hadonászott, s feketére volt mázolva a pofája.

– Ki vagy te, jómadár, hogy az utamba mersz állni? – bődült rá.

– *Megreped a szíved, epéd ijedtedben, ha meghalod a nevem!* – hetvenkedett az útonálló. – Öregapád, a Fekete Forgósziel! Hagyd csak itt szépen a vámot, de a batyudat is, akkor talán meghagyom rongyos életedet!

– No, nézd ezt a jómadarat! – kacagott Fekete Forgósziel. – Ki vagy te, mi vagy te, hol szedted fel a nevem, hogy itt bolondozol vele? – Kapta a lándzsáját és nekiment. Nem is bírt vele sehogy sem az útonálló! Egykettőre menekülésre fogta a dolgot, de Fekete Forgósziel lándzsája a lábába talált, s földre terítette. Fekete Forgósziel rátette a lábát a földön fekvőre s rárivallt:

– Ismered öregapádat?

– Kegyelmezz életemnek, drága öregapám! – nyöszörgött a pórul járt rabló.

– Én vagyok valójában az a jó vitéz – dörgött Fekete Forgósziel hangja –, akit a folyók és tavak vitézei csak Fekete Forgószielnek ismernek! Miért mocskoltad be a nevem, te pimasz?

– Nem is vagyok én Fekete Forgósziel – nyögte az útonálló –, csak hallottam is, tudtam is, hogy a te nevedtől még az ördög is fél, felvettem azért, s útonállónak álltam. A magányos kalmárok, utasok, mihelyt a neved hallották, rögtön eldobálták minden holmijukat, s futottak, amerre a szemük látott. Nekem is hasznom volt belőle, de bennük se esett kár. Li Kujnak hívnának különben, itt lakom a faluban.

– Hát ez aztán gyalázatos arcátlanság – háborodott fel Fekete Forgósziel –, hogy itt fosztogatod a jámbor utasokat, s rontod a hírnevemet vele! S ráadásul még azt is eltanultad, hogy két fejszével járok! Gyerünk csak, kóstold meg mindjárt az egyiket, híres! – Felkapta az útonálló egyik fejszét, s már lecsapott volna vele halálos csapással, amikor annak könyörgő szava megállította:

– Öregapám! – esedezett a rabló, halálos rémülettel. – Kettőt ölsz meg, ha engem megölsz!

– Hogy ölk én meg kettőt, ha téged megöllek? – állt meg Fekete Forgósziel karja meglepetésében.

– Nem mentem volna én útonállónak – hebegte a rabló –, de ott van odahaza a kilencven éves öreganyám, nincs aki táplálja, ezért vettem fel a neved az emberek rémítgetésére, ezért raboltam csak, hogy őt eltarthassam! Nem ártottam volna különben senkinek se! Ha most megölsz engem, odahaza éhen hal öreganyám!

Fekete Forgósziel, démonok fejedelme, megölt volna akárkit szemrebbenés nélkül, de ezekre a szavakra csak elgondolkozott:

„Én azért jöttem haza, hogy elvigyem anyámat, s még megölném ezt az embert, aki anyját tartja el? – forgatta a fejében. – Nem túrné ezt sem az ég, sem a föld!” – Eredj, megkegyelmezek neked! – kiáltott a fickóra, s szabadon engedte. Az útonálló felvette fejszóját, s háládatosan leborult előtte.

– Én vagyok az igazi Fekete Forgószél, ezt jól jegyezd meg! – szólt komolyan Vasbivaly. – Eredj, s ne mocskold be többé a nevemet!

– Haza is megyek most, hogy meghagyta életemet – fogadkozott az útonálló –, más mesterségbe is fogok, nem leszek többé útonálló a te neveddel!

– Engedelmes, jó gyermeke vagy anyádnak – lágyult el Fekete Forgószél –, ne, itt van tíz ezüst, kezdj vele valami becsületes mesterséget.

Nagyban hálálkodott az útonálló, s odábbállt.

„Hogy épp az én kezembe futott ez a fickó! – nevetett magában Vasbivaly. – De engedelmes, jó gyermek, biztosan talál magának más foglalkozást. Ha megöltem volna, megbüntetett volna érte az ég is, a föld is. No de induljunk tovább!” – határozta el magát, s felkapta lándzsáját. Ment, mendegélt tovább a kis ösvényen a hegy oldalában; mára kígyó órájára járt az idő, igen megéhezett, megszomjazott. De hiába tekingett mindenfelé, csak a hegyi ösvények futottak előtte keresztül-kasul, sehol kocsmá vagy fogadó.

Ahogy így továbbment nagy éhesen, az egyik távoli völgykatlanban háztetők bukkantak elő. Nosza megszapora lépteit, s arrafelé tartott. Ahogy odaért, a legelső ház mögül egy asszony jött Vadvirágok a hajában, kenve-fenve a képe kenőccsel, ólomfehérrel.

– Asszonyság – tette le Fekete Forgószél a lándzsáját utasember vagyok, igen megéheztem, s nem találtam semerre kocsmát, fogadót. Nem adnál a pénzemért egy kis ételt, italt?

Látta az asszony, milyen hatalmas, marcona legény Vasbivaly, nem mert nemet mondani, hanem csak így felelt:

– Bor ugyan nincs erre semerre, de ételt azt adhatok.

– Adjál is, mégpedig jó sokat, mert igen rájga a gyomrom már az a fránya éhség!

– Felteszek egy mérő rizst, elég lesz?

– Tegyéél csak fel hárommal!

Ment az asszony a konyhába, tüzet rakott, aztán megmosta a rizst a pataknál, s nekiállt a főzésnek. Vasbivaly meg befordult a ház mögé a hegyoldalba, hogy elvégezze dolgát. Egyszer csak látja, hogy a hegy felől egy ember tart nagy sebesen a ház felé. A ház mögé húzódott hát, hogy elrejtőzzék előle. Az asszony épp indult volna fel a hegyre, hogy egy kis zöldséget szedjen össze, s már nyitotta is az ajtót, de épp az emberbe ütközött:

– Hol tekeregtél mostanáig? – förmedt rá meglepetten.

– Kis híján úgy esett, hogy nem láttál volna többet, asszony! – lihegte az ember. – Ne gondold azért, hogy megbántam volna! Kimentem, tudod, abban a reményben, hogy majd csak jön arra valami magányos utas. Vártam fél hónapja már, csak nem sikerült a vásár! Ma aztán fogtam volna egyet; de mit gondolsz, hogy kit? Hát az igazi Fekete Forgószél került az utamba! Hogy éppen abba az öszvérbe kellett belébotlanom! Hogy is bírhattam volna vele? Ledöfött a lándzsájával, a földre terített, s már meg akart ölni, amikor azt hazudtam neki, hogy kilencven éves öreganyám van itthon,

ha megöl, az is éhen hal. A szamár elhitte, meg is kegyelmezett nekem, de még pénzt is adott, hogy kezdjek más mesterséget, amivel eltarthatom szegény anyámat. Tartottam tőle, hogy még feleszmél, s utánam ront, ezért az erdőnek kerültem, pihentem egyet egy jó csendes helyen, s a hegyen keresztül jöttem haza.

– Ne olyan hangosan! – intette az asszony. – Egy nagy szál fekete legény van itt éppen a házban! Enni kért tőlem: nem ő az? Ott ül most az ajtó előtt. Eredj, és lesd meg: ha ő az, menj, szerezz bódítószert, majd az ételébe keverjük, s aztán, ha elbódult, csak elbírunk vele. A pénzét elszedjük, őt magát meg bevisszük a kerületbe! Kapunk is érte valamit, jobb lesz, mint ez a nyomorult útonállás!

„Ez az arcátlan bitang! – dörmögte magában mérgesen Vasbivaly. – Pénzt adtam neki, meghagytam az életét is, s most még ő törne az én életemre? Ezt már aztán nem állja a természetem!” Rohant a ház ajtajához. A másik éppen nyitotta volna, de Vasbivaly megragadta őt. Az asszony persze, ennek láttára, ijedten menekült ki a másik ajtón. Fekete Forgósziel a földre dobta foglyát, kirántotta kardját, s lecsapta a fejét. Aztán berohant a házba, hogy elfogja az asszonyt is, de azt már nem találta sehol. Visszament hát a házba, s összeszedte, amit talált. Nem volt ott csak két bambuszkosár régi ruhákkal, a fenekén pár darab ezüst meg hajtű, ezeket magához vette. Visszavette pénzét a halott útonállótól is, s begyömöszölte batyujába. Aztán a konyhába ment, hogy megnézzze, megfőtt-e mára rizs. Illatozott is már a főtt rizs pompásan, csak épp nem volt hozzá se zöldség, se semmi. Telemerte evőcsészéjét, s falatozni kezdett, amikor egyszerre elnevette magát:

„De bolond is vagyok! – gondolta magában. – Itt van előttem a jó friss pecsenye, miért ne ehetném belőle!” Előhúzta kését, s lekanyarított két jó darabot a megölt rabló combjából, megmosta egy kicsit, megsütötte a parázson, befalatozta jóízűen. Amikor jóllakott, a holttestet bevitte a házba, tüzet vetett a szalmatetőre, s odábbállt.

Nyugatra hajlott már a nap, amikor megérkezett szülőfalujába, Tungtientungba. Benyitott a házuk ajtaján, s belépett:

– Ki az? – hallotta bentről anyja szavát. Közelebb ment, s akkor látta, hogy anyja vak már mind a két szemére, csak ott ül az ágyán, s nagyban imádkozik.

– Én vagyok, anyám, a fiad, Vasbivaly! – kiáltotta. – Megjöttem!

– Olyan sok ideje már, hogy elmentél, fiacskám – mondta az öregasszony –, volt-e nyugovásod valahol ezalatt? A bátyád az béres most is, egy kis ennivalót, ezt-azt hoz ugyan néha, de nem tud ő engem tartani! Annyit keseregtem utánad, hogy kisírtam a két szemem, bele is vakultam. Hát te hogy s mint élsz?

„Ha megvallom, hogy Liangsanban vagyok szegénylegény –ötlött Vasbivaly eszébe –, nem fog velem jönni. Hazudnom kell valamit.”

– Hivatalbéli ember lettem – mondta büszkén fennszóval –, azért jöttem, hogy elvigyelek magammal.

– Jaj, de jó lesz! – örvendezett az öregasszony. – De hogy tudsz elvinni?

– Majd a hátamra veszlek, édesanyám – biztatta Vasbivaly aztán találunk majd taligát, kordét, azon viszlek.

– Várjuk meg azért a bátyádat – mondta édesanyja –, tanácskozzuk meg vele.

– Mit várjunk rá? – morgott Vasbivaly. – Viszlek magammal, s gyerünk.

Már éppen indult is volna, amikor bátyja lépett be egy fazék rizzsel.

– Sok éve nem láttalak, bátyám! – borult le előtte.

– Minek jöttél haza? – mondta mogorván a bátyja. – Megint csak bajba keversz!

– Vasbivaly már hivatalbéli ember lett – örvendezett édesanyjuk –, azért jött, hogy elvigyen magával!

– Ne higgy, anyám, az ő szellentéseinek! – fakadt ki dühösen az idősebb fiú. – Amikor agyonverte azt az embert, nekem kalodát raktak a nyakamba, láncra vertek, ezer meg ezer kínt álltam ki miatta! Most meg azt hallottam, hogy a liangsani betyárokkal állt össze, vesztőhelyet rohant meg, feldúlta Csiangcsout, rabló lett belőle! Már meg is jött a körözőlevele, hogy az illetőségi helyén ejtsék foglyul a családtagjait! Már be is akartak vinni a hatóságra, amikor a gazdám, aki tehetős ember, kimagyarázta helyettem a mandarinnak, mondván: „Ennek az öccse már jó tíz éve nem tudni, hova lett, haza se jött azóta! Biztosan valaki hasonló nevű vezette félre a hatóságot, hogy idevaló!” Így tudtam csak szabadulni, meg az ő pénzén! A körözőlevélen meg háromezer köteg pénz van kitűzve a fejére! Hogy nem tudtál megdöglölni, hanem beállítasz mihozzánk, hogy összevissza hazudozzál!

– Ne haragudj, bátyám! – kérlelte Vasbivaly. – Gyere velünk te is fel hozzánk a hegyre, jó életünk lesz.

Nagyon megharagudott a bátyja erre a beszédre. Neki is ment volna, de látta, hogy nem bír vele, ezért csak a fazekat vágta földhöz nagy mérgében, s kirohant a házból.

„Ez most azért megy, hogy feljelentsen – gondolta Vasbivaly –, s jönnek is mindjárt, hogy megfogjanak! Akár bírok velük, akár nem, csak jobb lesz, ha máris odábbállunk. Bátyám nem látott még nagy pénzt soha életében: ide teszek neki az ágyra vagy ötven ezüstöt. Ha hazajő s meglátja, biztosan nem jön utánunk.”

Úgy is tett, ahogy elgondolta, aztán szólította anyját:

– Kapaszkodj a hátamra, anyám, megyünk!

– Hová mennénk, fiacskám? – siránkozott az öregasszony.

– Ne kérdezd, gyere csak, jó lesz! Viszlek én téged, nem lesz semmi baj! – Fel is kapta anyját a hátára, fogta a lándzsáját, s nekieredt az útnak.

A bátyja közben szaladt a gazdájához, s jelentette neki a dolgot. Maga mellé is vett nyomban vagy tíz szolgalegényt, s rohantak vissza a házhoz. Ahogy azonban odaért, nem látta már se öccsét, se anyját sehol, csak az ágyon a nagy pénzt.

„Vasbivaly hagyta itt! – ötlött az eszébe. – De hova juthat el a hátán anyánkkal? Biztosan vele vannak a liangsaniak is: ha üzöbe veszem, még végeznek velem! Hadd menjenek csak! Ott biztosan jó sora lesz anyánknak” – gondolta. A többiek is, hogy nem látták sehol Fekete Forgószélt, nem tudták mihez kezdjenek. A bátyja hozzájuk fordult:

– Elvihette magával anyánkat a hátán – mondta –, nem tudom, melyik úton mehetett. Sok az ösvény errefelé, nem érjük már utol!

Látták az emberek, hogy ő se tud semmit, hazaszéledtek hát. Vasbivaly meg közben, félve, hogy üldözőbe veszik, nekieredt anyjával a hátán a legvadabb hegyi ösvényeknek. Mikor beesteledett,

egy hágó alá értek. Anyja nem látott, azt se tudta, nappal van-e vagy éjjel, a fia azonban megismerte a helyet: a Csinling hágónál voltak, szállást nem találhattak volna már, csak a hágón túl. Kapaszkodott hát fel a hágón a csillagok fényében, a hold sugaránál.

– Fiacskám – szólalt meg egyszerre édesanyja –, nincs itt víz valahol? Nagyon ihatnám!

– Várj még, anyám kérlelte Vasbivaly –, amíg átérünk a hágón, ott szállást is találunk, enni is kapunk.

– Csak egy kis száraz ételt ettem ma – panaszkodott az öregasszony –, úgy kiszáradt a szám, hogy már nem állhatom!

– Nekem is már majdnem szikrát vet a torkom – felelte Vasbivaly. – De várj csak addig, amíg a hágóig felviszlek, ott majd keresek vizet neked.

– Megöl a szomjúság, fiacskám! – kesergett az öregasszony. – Segíts rajtam!

– Én se bírom már tovább! – állt meg lihegve Vasbivaly. A hágó oldalán, fenyőfák tövében, egy nagy szürke kő állt, letette oda édesanyját, melléje támasztotta lándzsáját, s odaszólt neki:

Ülj csak le itt türelemmel, hozok én neked mindjárt vizet. Hallotta, hogy patak csobog valamerre, elindult hát a hang után az éjszakában. Két hegyet is megkerült, mire a vízhez ért. Jót ivott belőle, de aztán eszébe jutott:

– Miben vigyek vizet anyámnak?

Felállt a vízpartról és körülnézett. Fenn az egyik hegy tetején egy kis templomot pillantott meg.

– Remek! – kiáltott fel, azzal indákba, ágakba kapaszkodva, nekivágott egyenest a hegynek, fel a templomocska felé. Ahogy odaért, belökte az ajtót: a szecsoui szent temploma volt, nem állt előtte, csak egy kőmedence a füstölőknek. Vasbivaly megfogta, hogy felemelje, hát egybe volt faragva a talapatával, próbálta szétszedni, de nem mozdult sehogy se. Utoljára megmérgeződött, odaverte a talapatát a templom lépcsőjéhez, levált az menten, s kezében maradt a medence. Sietett vele gyorsan a patakhoz, kimosta szépen, ki is törülgette fűcsomókkal, aztán telemerete vízzel, s megindult visszafelé. Nagy keservesen kapaszkodott vissza oda, ahol anyját hagyta, de ahogy a kőhöz ért, nem látta már az anyját sehol, csak lándzsája állt ott a földbe szúrva. Kiáltozni kezdett, hívta anyját, hogy jöjjön, igyék, de nem látta nyomát se sehol. Megdöbbenve dobta le a medencét, s körüljáratta szemét a holdfényes éjszakában, de most se látta sehol. Körüljárta a helyet, s íme, egyszerre csak vérnyomokat pillantott meg a fűben. Megborzongott egész testében, de ment egyre csak a vérnyomok után. Egyszer csak egy barlanghoz érkezett: a barlang szájánál két tigriskölyök nyalogatott egy embercombót.

„Azért jöttem vissza Liangsanból – gondolta Vasbivaly remegve –, hogy elhozzam anyámat, s hoztam is idáig a hátamon keservesen, azért, hogy ti felfaljátok? Ez az embercomb, amit ezek az ocsmány tigrisek tépnek, marcangolnak, nem lehet másé, csak az anyámé!”

Düh lobbant lángra szívében, már nem reszketett többé. Égnek meredt a haja a haragtól, amint fogta lándzsáját, s belédöfte egymás után mind a kettőbe. Megriadtak a tigriskölykök, fogaikat vicsorgatták, meresztgették karmaikat, s nekirontottak volna, de az egyiket máris halálos dőfés érte. A másik megriadva, iszkolt be a barlangba. Vasbivaly utána eredt, s ezt is ledöfte. Azután bemászott a tigrisek barlangjába, s várt csendesén. Jött is csakhamar az anyatigris fogát vicsorgatva, karmait meresztve befelé.

– Te faltad fel anyámat, te kegyetlen vadállat! – bödült el Vasbivaly keserű haraggal, s eldobva

lándzsáját, kardját vonta elő.

Az anyatigris meg, hogy a barlanghoz ért, farkával sepert végig a barlangon előbb, aztán hátsó testével ereszkedett befelé. Vasbivaly a holdfényénél jól látta mindezt: farka alá vágta az anyatigrisnek a kardot, s lökte bele dühe egész erejével a hasába. Belement a kard markolatostul. Ordított az anyatigris, rohant ki a barlangból, ugrott a karddal a testében át a szakadékon. Vasbivaly megragadta lándzsáját, s rohant utána. A tigris, hatalmas fájdalomában, eszeveszetten rohant lefelé a sziklák közt nyílegyenesen. Vasbivaly már éppen üldözőbe vette volna, amikor vad szél csapta meg a fák közül: verte le a száraz levelet a fákról, akár az eső! „Ha felhő kél, jó a sárkány, tigris meg a szélnek nyomán” – tartja a mondás. A vad szél nyomában, csillagok fényénél, a hold világánál hatalmas bömböléssel egy dühös szemű, fehér homlokú tigris ugrott elő, egyenesen neki Vasbivalynak. Vasbivaly meg se rettent, vissza se hőkölt, hanem ahogy ugrott a tigris, nekivágta a lándzsát, egyenest a torkának. Közelebb aztán nem is merészkedett a fenevad: fájt a sebe nagyon, de meg lélegezni se tudott tőle. Ment még vagy hat-hét lépést, aztán nagyot bömbölt, hogy majd leszakadt tőle a hegyoldal, s holtan rogyott össze a sziklák között. Vasbivaly megölvén a négy tigrist, fogta lándzsáját, s visszament a barlanghoz, hogy van-e még ott fenevad – de már nem látta nyomukat sem. El is törődött az útban, a viaskodásban; felballagott hát a templomhoz, s lefeküdt, aludt másnapig. Másnap reggel aztán összeszedte édesanyja csontjait, kendőbe csavarta, s eltemette a templom mögött, meggyászolva keserves zokogással.

Az éhség s a szomjúság azonban csakhamar útra ösztökélte. Összeszedte holmiját, s indult tovább lassan lefelé, át a hágón. Egyszer csak vagy hat-hét vadász bukkant fel előtte, nyíllal, számszeríjjal felfegyverkezve, amint épp vermet ástak. Mikor megpillantották Vasbivalyt, amint a tigrisek véréből szennyesen feléjük tartott, igen megijedtek, s remegve kérdezték:

– A hegy istene vagy te, vándor, vagy a föld szelleme? Hogy merészelsz egyedül járni itt a hágón?

„Ott a hirdetményen háromezer köteg pénz volt kitűzve a fejemre – gondolta magában Vasbivaly –, nem mondhatom meg az igazat! Majd füllentek valamit!” Aztán így szólt:

– Utasember vagyok, anyámmal jöttünk erre tegnap este. Vizet kért, én elmentem, hogy keressek neki, s közben széttépték a tigrisek. Én ráleltem a barlangjukra, megöltem előbb a két tigriskölyköt, aztán a két öreget. Itt aludtam meg a szecsoui szent templomában, éppen most indultam megint útnak.

– Hogy tudtál volna te egymagadban négy tigrist megölni? – kiabálták hitetlenkedve a vadászok. – Még Li Cun-hsziao s Ce Lu is csak egyet tudott agyonverni! A két tigriskölyök még hagyján, de a két öreg az nem tréfa! Hányszor megbotoztak már minket miattuk! Amióta megfészkeltek itt magukat vagy négy-öt hónapja, nem mert erre keresztülmenni senki a hágón! Nem hiszünk mi neked, miért akarsz elámítani minket?

– Nem vagyok én idevalósi – felelte Vasbivaly –, miért hazudoznék nektek? Ha nem hiszitek nekem, gyertek velem, majd megmutatom, aztán elvihetitek a dögöket.

– Ha csakugyan így van, akkor nagyon megköszönjük neked – tamáskodtak még a vadászok –, mert az igen jó lenne! – Fütttyögetni kezdtek, s egy szempillantás alatt negyven-ötven ember gyülekezett össze köréjük csáklyákkal, lándzsákkal, füttyösökkel, s elindultak Vasbivaly felé. Világos nappal volt már, mire a hegy tetejére értek. A barlangnál már messziről látszott a két tigriskölyök hullája, az egyik bent a barlangban, a másik előtte. Ott feküdt az anyatigris is a sziklák között holtan, a hímtigris meg a templom előtt hevert. Nagyon örvendeztek a vadászok a négy megölt tigris láttán! Összekötözték gyorsan mind a négyet, vállukra kapták, s hívták magukkal Vasbivalyt is nagy hálálkodva. Egy embert előreszalajtottak, hogy megvigye a hírt a falu

előljárójának s a vadászok fejének. Jöttek is azok elébük nagy örvendéssel, s vezették őket az egyik nemzetséfgő, Cao úr portájára.

Cao úr kis tisztviselő volt azelőtt, de megvált állásától, s most itt élőködött a falu nyakán. Hol innét, hol onnét szerzett pénzt magának, csalta a népeket, rászedte, ahogy tudta. Maga jött most elébük, tessékelte be Vasbivalyt a vendégházba, s elkérdezte nagy nyájassággal, hogy s mint esett a tigrisek megölése. Vasbivaly elmondta, hogy indult vizet keresni anyjának, s hogy történt aztán a dolog. Tátott szájjal hallgatták a falusiak.

– Mi a neved, derék bajnok? – kérdezte Cao úr.

– Csang a családi nevem – füllentette Vasbivaly –, egyéb nevem nincs is, csak a bátor Csangnak hívnak.

– Hát bátornak bátor is vagy – dicsérte Cao úr –, különben hogy ölted volna meg ezt a négy fene tigris! – Persze rögtön nagy lakomát rendezett a tiszteletére.

A falu népe, amint meghallotta a négy tigris elejtésének históriáját, tódult mindenfelől Cao úr házához, hogy megbámulják a tigriseket. Jöttek a felvégről, az alvégről, férfiak, nők, gyerekek, még a hegyek közül is, s lesték, ki volt a tigrisölő hős, akit most Cao úr vendégel. Ott volt a tömegben az ál-Fekete Forgósziel felesége is. Amikor férjét Vasbivaly megölte, idemenekült a faluba, a szüleihez. Ahogy odanyomakodott ő is a többiekkel, s meglátta Vasbivalyt, rögtön felismerte. Szaladt is gyorsan szüleihez:

– Ez a tigrisölő fekete óriás – mondta nekik nagy ijedten –, ez ölte meg a férjemet, s gyújtotta fel házunkat! Ő a Fekete Forgósziel Liangsanból.

Szülei szaladtak tüstént az előljárhoz.

– Ha ő a Fekete Forgósziel – mondta az előljáró megdöbbenve –, akkor ő az a Li Kuj a hágón túlról, Pajcsangcunból, aki agyonvert hajdan ott valakit, aztán Csiangcsouba menekült, ott is gaztetteket művelt! Köröztetik errefelé is! Háromezer köteg pénz van kitűzve a fejére! Szóval idemenekült! – Küldte is gyorsan az embereit, hogy nagy titokban hívják át hozzá Cao urat. Cao úr valami ürüggyel otthagya a vendégséget, s sietett az előljárhoz.

– Ez a tigrisölő vitéz nem más, mint Li Kuj, a Fekete Forgósziel Pajcsangcunból – mondta neki az előljáró –, körözteti a hatóság.

– Meg kellene ezt biztosra tudni – rázta fejét Cao úr. – Ha nem ő az, nem lenne jó zavart kelteni. Ha valóban ő, mi sem könnyebb annál, hogy elfoghassátok, csak attól félek, baj lesz abból, ha tévedtek.

– Megismerte egy asszony, akinek a férjét megölte – mondta az előljáró. – Enni kért náluk, aztán meg akarta gyilkolni mindkettőjüket.

– No, akkor visszamegyek, s leitatjuk – nyugodott meg Cao úr –, aztán közben megkérdezem, be akar-e menni a kerületbe felvenni a jutalompénzt a tigrisek megölése fejében, vagy pedig itt akarja-e megkapni. Ha nem akar elmenni a kerületbe, akkor biztosan ő a Fekete Forgósziel. Akkor aztán leitatjuk, amíg teljesen le nem részegszik, megkötözzük, s jelentjük a kerületi mandarinnak, hogy küldje ki érte az egyik cirkáló-hadnagyot. Így aztán semmi hiba nem eshetik.

– Igazad van – mondta az előljáró. Vissza is ment Cao úr a lakomához, etette, itatta Vasbivalyt sűrű szabadkozások, szerénykedések közepette a silány vendéglátásért.

– Tedd magad kényelembe, vitéz bajnok – nyájaskodott. – Tedd le a batyudat, iszákodat, rakd le fegyvereidet, legyél kényelmesen!

– Jó is lesz! – örült meg gyanútlanul Vasbivaly. – A kardomat otthagytam ugyan a tigris hasában, nincs is meg, csak a hüvelye. Ha felhasítjátok, adjátok majd vissza.

– Legyél nyugodt, vitéz bajnok – kedveskedett Cao úr. – Van itt nékem egypár jóféle kardom, megajándékozlak az egyikkel helyette.

Kényelembe helyezkedett hát Vasbivaly, vendéglátói meg itatták, ahogy csak beléje fért.

– Elmész-e, vitéz bajnok, a tigrisekkel a kerületbe a jutalompénzért, vagy pedig itt fizessük ki neked? – kérdezte nagy ravaszul Cao úr.

– Utasember vagyok – füllentette Vasbivaly – sietős az utam. Egész véletlenül adódott, hogy megöltem ezeket a tigriseket. Nem akarok én bemenni a kerületbe, jó lesz az is, ha ti adtok egy kis pénzt. De ha nem tudtok adni, úgy is jó!

– De már hogy is bánnánk veled ilyen csúful? – tiltakozott Cao úr. – Összeszedjük a pénzt mindjárt itt helyben, s a tigriseket meg magam viszem majd be a mandarin elé!

– Ha valami ruhát is adnátok, az bizony jó volna – vallotta meg Vasbivaly. Hozatott is Cao úr mindjárt új ruhát a magáéból Vasbivalynak a tigrisvérrel szennyezett helyett. Furulyák, dobok szólaltak meg, lelkesen ünnepelte a nép a tigrisölő hőst. Itatták vele a bort hidegen, melegen. Vasbivaly nem vette észre, mit akarnak vele, csak nekiesett az itálnak. Megfeledezett Jókörjött Eső intelméről is. Nem is telt bele két óra, teljesen elázott, felállni se bírt már. Felkapták, hátravitték egy üres szobába, letették egy lócára, kötelet fogtak, jól odakötözték. Aztán szóltak az előljárónak, aki rögvést menesztett egy embert a mandarinhoz a kerületbe. Előhozták a megölt útonálló özvegyét is, mint vádlót, megszerkesztették a vádolólevelet is.

Felbolydult az ügytől az egész kerület. Megdöbbenve hallotta a hírt a mandarin is.

– Hol fogták el Fekete Forgószélt? – kérdezte, elfoglalván hivatali székét. – Lázadó, pártütő, nehogy elengedjétek!

– Ott van lefogva a falunkban, Cao úr házában – felelte a vádló meg a vadászok. – Nem bír vele senki, féltünk, hogy megszökik, ezért nem mertük idekísérni.

Hívatta a mandarin azonnal Li Jünt, cirkáló-hadnagyát, s kiadta neki a parancsot:

– A Csinling hágó alatt, Cao úr udvarházában, elfogták Li Kujt, a Fekete Forgószélt. Végy magad mellé embereket, s hozd elém szoros őrizettel. Vigyázz rá nagyon, fel ne bolygassa a falut, meg ne szökhessék!

Átvette a cirkáló-hadnagy a parancsot, maga mellé szólított harminc markos katonát, s elindultak fegyveresen a Csinling hágó felé.

Csinsuj kerületi székhely kis helység volt: nem is lehetett volna a dolgot eltitkolni. Beszélte csakhamar már mindenki az utcán:

– Elfogták a csiangcsoui Fekete Forgószélt, most megy érte Li Jün hadnagy!

Eljutott a hír csakhamar Szárazföldi Krokodilus fülébe is, aki éppen ott üldögélt öccse kocsmájában. Szaladt is rögtön öccséhez s mondta:

– Fekete Forgósziel megint bajba került! Hogy mentjük meg? Jókörjött Eső bátyám tartott is tőle, hogy bajba keveredik, azért küldött engem utána, hogy vigyázzak rá. Ha már elfogták, s nem szabadítom ki, hogy mehetek haza, vissza a várba? Mit kéne csinálni?

– Nem kell megijedni, bátyám – nyugtatta meg az öccse. –Az igaz, hogy Li Jün nagy vitéz, s ha negyven-ötven emberrel van, hozzájuk se férhetünk. Mi ketten akármit is csinálunk, velük nem bírunk. Ésszel kell itt élni, nem erővel! Li Jün hadnagy nekem igen jó barátom, vívni is tanultam tőle. Volna is mód rá, hogy elbánjunk vele, csak itt nem tehetjük. Süttetek ma még vagy húszharminc font húst, összeszedünk vagy tíz flaska bort, egy kis bódítószert keverünk belé, aztán az ötödik őrseg táján elindulunk vele egypár legényemmel, s elébük megyünk az úton. Akkor nagy örömmel megkínáljuk őket, hogy ünnepeljük, s amikor elbódultak, kiszabadítjuk a barátodat.

– Igen jó terv! – egyezett bele Szárazföldi Krokodilus. – Nem is szabad késlekednünk, fogjunk hozzá mindjárt!

– Csak az van – gondolkozott még az öccse –, hogy Li Jün nemigen iszik. Hamar magához fog térni. Aztán meg azt sem tudom, mit kezdjek utána a családommal, ha kiderül a dolog.

– Úgyse érdemes neked, öcsém, itt kocsmároskodnod! – jegyezte meg Szárazföldi Krokodilus. – Hozd magaddal a családod is fel a hegyre, s állj közénk! Vékával mérjük mi az aranyat, ezüstöt, annyi ruhád lehet, amennyit csak akarsz, vidám ott az élet! Szólj máris két legényednek, fogjanak egy kordét, s induljanak az asszonnyal s a holmiddal előre. Majd a tízes mérföldkőnél találkozunk, s együtt megyünk fel a hegyre. Én hoztam is magammal egy kis bódítószert: ha Li Jün nem iszik, majd szórunk a húsrá is belőle, elkábul majd tőle, ne félj! Megmentjük majd Fekete Forgószielt, s megyünk együtt haza!

– Jól mondtad, bátyám – helyeselt az öccse. Hívta is mindjárt a legényeit, kordét kerített, ládába rakta holmiját, tetejükbe ültette az asszonyt meg a gyerekeket, s megparancsolta a legényeknek, hogy induljanak el. Ő meg a bátyjával ketten megsütötték a húst, fel is szeletelték, elkeverték a szerrel, bort is hoztak elő két teherrel, de vagy húsz-harminc evőcsészét is. Szereztek zöldséget is, abba is bódítót raktak, ha netán nem enne húst valaki. A két teher hússal, borral, miegymással elindult két legény, ők meg pár ládika gyümölcsöt vettek még magukhoz, s a negyedik őrseg táján nekivágtak a hegyi útnak. Az egyik csendes, elhagyatott helyen leültek aztán, és várták vendégeiket. Mire hajnalodni kezdett, hallották is már messziről a gongszót. Szárazföldi Krokodilus kiállt az út közepére.

A katonák közben a faluban ettek-ittak egész éjjel, s a negyedik őrseggel közrefogták Vasbivalyt, s megindultak vele. Hátuk mögött jött lóháton a cirkáló-hadnagy. Amint odaértek, Szárazföldi Krokodilus öccse elébük ugrott, s elkiáltotta magát:

– Micsoda boldogság, mesterem! Elibétek jöttünk egy kis ajándékkal, hogy megerősítsétek magatokat az útra! – Bort töltött mindjárt az egyik csészébe, s kínálta vele erősen Li Jünt. Szárazföldi Krokodilus húst tált, a legények meg a gyümölccsel igyekeztek.

A cirkáló-hadnagy sietve leugrott lováról, s hozzájuk sietett:

– Miért fáradtál ilyen messzire elibénk, kedves öcsém? – szabódott.

– Ki akartam mutatni neked, mesterem, milyen hűséges tanítványod vagyok! – hízelgett a kocsmáros. A hadnagy átvette a csészét, de nem ivott.

– Tudtam, hadnagy uram – borult térdre a kocsmáros –, hogy nem szoktál inni, de erre e nagy öröme ihatnál egy fél csészével! Ezt már nem tudta Li Jün visszautasítani, belekortyolt a borba.

– Ha nem iszol, akkor egy kis pecsenyét parancsolj, mester – sürgölődött körülötte tanítványa.

– Igen jóllaktunk az éjjel – mentegetőzött a hadnagy –, igazán nem bírok enni.

– Hosszú út áll még előttetek, meg fogtok éhezni! Ha nem ízlik, legalább kóstoljátok meg egy kicsit, ne hagyjatok szégyenben! – s már nyújtotta is feléje a legjobb falatokat. Li Jün hadnagy erre a nagy vendégszeretetre nem tehetett mást, mint engednie kellett, evett a pecsenyéből. Kínálták aztán sorba a katonákat, a velük jött vadászokat, az előljárót, családfőket, mindenkit, étellel, itallal. Mit törődtek azok, kivált a katonák meg a szolgálégyenyek, hideg-e vagy meleg-e, jó-e vagy nem jó, nekiestek az ételnek, itálnak. Ahogy a szél fújja szét a felhőt, ahogy a beléhullt virágot sodorja a víz, olyan egykettőre elpusztítottak mindent. Vashivaly csak nézett: megismerte rögtön Szárazföldi Krokodilust meg az öccsét, s rögtön megsejtette, hogy valami csel rejlik emögött. Tette hát magát, s megszólalt nagy bosszankodva:

– Adjatok már nekem is!

– Mit, te gonosztevő! – rivallt rá Szárazföldi Krokodilus. – Még hogy neked adjunk? Fogd be a pofád, te gyilkos fajzat!

– Gyerünk, siessünk tovább! – kiáltott Li Jün a katonáira. De, lám, azok csak egymásra bámultak, mozdulni se bírtak. Elállt a szavuk, megbénult a lábuk, s sorra elvágódtak az úton.

– Törbe csaltak bennünket! – ordította el magát a hadnagy, s már rohant volna előre, amikor neki is elnehezedett a lába, szédülni kezdett a feje, megroggyant a térdé, s kábultan vágódott el az úton.

– Ne fussatok, fiacskáim! – kiáltotta el magát a két testvér, s előkapván lándzsájukat, nekimentek a lakomában részt nem vett embereknek meg az őket kísérő-szájtáti tömegnek. Amelyiket bírta a lába, az elszaladt, de amelyiket utolérték, azt bizony leszúrták. Vashivaly hatalmas ordítással szaggatta szét kötelékeit, s felkapva egy lándzsát, a hadnagnak rohant, hogy végezzen vele.

– Ne vétkezz! – állította meg Szárazföldi Krokodilus öccse. – Az én mesterem ő, igen jó barátom! Fuss csak, menekülj!

– De már azt a vén öszvér Cao urat agyonvágom, hogy kitöltsem a dühömet rajta! – ordította Vashivaly, s a menekülők nyomába eredve, egykettőre végzett Cao úrral meg az áruló asszonnyal. Ledöfte az előljárót is, s felgerjedd haragjában szörnyű pusztítást művelt a vadászok között, nekiesett a katonáknak, úgyhogy menekült előle mindenki esztve, s csak azt bánták, hogy jó szüleik csak két lábbal áldották meg őket annak idején.

– Hagyd már őket békén! – ugrott elébe Szárazföldi Krokodilus, amikor Vashivaly már a jámbor falusi szájtató seregnek esett volna neki. – Nem bántottak azok téged! – Vashivaly végre leengedte fegyverét, s hamar ruhát rángatott magára a megölt katonákról. Akkor aztán hárman, megragadva lándzsájukat, nekieredtek a hegyi ösvénynek.

– Nem lesz ez jó! – állt meg hirtelen útközben Csü Fu, Szárazföldi Krokodilus öccse. – A halálba üzzük így mesteremet! Hogy állít be a mandarin elé, ha magához tér? Biztosan utánunk ered majd. Menjetek csak előre, majd én itt bevárom. Jó szívvel volt hozzám mindig, barátom volt, de egyenes és hűségesebb mindenkihez! Megvárom, míg ideér, aztán ráveszem, hogy álljon be közénk, hadd viszonzzam eddigi jóságát, mert különben nagy bajba keveredik!

– Helyesen gondoltad, öcsém – állt meg Szárazföldi Krokodilus is. – Én előresietek a kordéhoz, hogy ne késlekedjünk, veled meg itt hagyom Fekete Forgószelet a segítségedre. De ha nem jön, ne maradozzatok itt hiába!

Előre is sietett Szárazföldi Krokodilus, Csu Fu meg Fekete Forgószél leültek az út mellett, várták a hadnagyot. Egy óra sem telt bele, látták is már, amint jön nagy sietve, s már messziről átkozódik:

– Ne fussatok, lator gazemberek! – rázta lándzsáját.

Fekete Forgószél, látván, hogy gonosz a szándéka, hamar elébe ugrott, hogy felvegye vele a harcot, mert féltette társát. Így történt, s ezután

Két tigrissel gyarapszik a liangsani sereg,

Négyük ünneplésére ott egybesereglenek.

Hogy aztán hogy küzdött meg Fekete Forgószél Feketeszemű Tigrissel, s melyikük maradt győztes a viadalban, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENHARMADIK FEJEZET

amelyben Bundás Párduc megállítja útján

Bűvös Futárt,

Beteg Vitéz pedig az utcán Halálmegvetővel

találkozik

Ott tartottunk, hogy Fekete Forgósziel, lándzsát ragadva, nekirontott Li Jünnek. Összecsaptak ott az országúton hatszor vagy hétszer, de nem bírt egyik sem a másikkal.

– Hallgassatok rám! – kiáltott rájuk Csu Fu, közübük lökve lándzsáját. – Hagyjátok abba a viaskodást!

Mindketten leengedték fegyverüket.

– Hallgass ide mesterem – fordult most Csu Fu Li Jünhöz. – Sokat köszönhetek neked, hogy megtanítottál jó szívvel a lándzsával vívásra, fütykösforgatásra. A bátyám a liangsani vitézek közt vezérkedik, s szigorú parancsot kapott most Jókorjött Eső vezértől, hogy védje, oltalmazza Fekete Forgósziel bátyámat. Amikor te elfogtad őt, hogy bekísérd a mandarin elé, hogy állhatott volna ő még egyszer vezére elé? Ezért támadtunk rátok. De amikor Fekete Forgósziel, élvén az alkalommal, neked akart ott rontani, hogy elvegye az életed, én voltam aki nem hagytam, hogy rád emelje a kezét. Régóta várunk már itt téged, mert gondoltuk, hogy vissza nem fordulhatsz, csak utánunk eredsz, üzöbe veszel minket. Azért vártunk pedig itt téged, mert megemlékeztem, mesterem, hozzám való sok jószágodról. Tiszta fejű ember vagy te, mesterem, mégse érted? Elvesztetted egy csomó katonádat, ráadásul Fekete Forgószielt is elszalasztottad, hogy állhatsz most oda a mandarin elé? Ha visszamész, keményen megbüntetnek, s nem lesz, aki segítsen rajtad. Gyere inkább velünk fel a hegyre, állj be te is Jókorjött Eső vezér alá! Mit gondolnál erről?

– Bölcs öcsém – bökte ki Li Jün hosszas gondolkodás után –, csak attól tartok, hogy nem fogadnának be.

– Hát nem ismered, mesterem, a santungi Jókorjött Eső nagy hírét? – mosolygott Csu Fu. – Ő az, aki maga köré gyűjti a négy világtáj jó vitézeit, keresi a bölcseket, felkarolja a vitézeket!

– Hiába is menekülnék – sóhajtott Li Jün –, ha volna házam is, oda nem futhatnék, hazám is lenne, de benne nem maradhatnék! Annak örülök csak, hogy nincs asszonyom, családom, mert befogná most a hatóság őket! Nincs mit tegyek, követlek titeket!

– Miért nem mondtad hamarább, bátyám? – örvendett meg nagy mosolyogva Fekete Forgósziel, s kezet rázott vele. Valóban, nem is volt Li Jünnek családja, nem is volt így háza, s gondja rá. Együtt indultak hát hárman a kordé nyomában. Megörült már nagyon Szárazföldi Krokodilus, amint utolérték! Négyesben kísérték aztán tovább a kordét a holmival. Hogy útközben mi történt, arról nincs mit elbeszélmem, csakhamar már Liangsán felé jártak. Az úton találkoztak Vasfurulyás Halhatatlannal s Fehérképű Ifiúrral.

– Kiküldtek vezéreink bennünket – mag^yarázták, amikor megismerkedtek az újonnan jöttekkel –, hogy tudjuk meg, mi van veletek. Megyünk is vissza, jelenteni nekik – s fordultak már vissza. Másnap már meg is érkezett mind a négy vitéz Csu Fu háza népével a liangsani várba, a tanácskozácsarnokba. Szárazföldi Krokodilus bemutatta Li Jünt Toronyhordozónak s Jókorjött Esőnek, mondván:

– Ez a vitéz itten Csinsuj kerület cirkáló-hadnagya, Li Jün, vitézi nevén Feketeszemű Tigris. –

Azután öccsét vezette elő, hogy tisztelegjen a vezérek előtt:

– Ez meg az öcsém, Csu Fu, a Mosolygó Tigris.

Összeismerkedtek sorra a régi s az új vitézek. Fekete Forgószél, ahogy tisztelgett Jókorjött Eső előtt, vissza is kapta tőle két csatabárdját. Elmondta, hogyan vitte fel anyját a hágón, hogyan szaggatták szét aztán a tigrisek, s hogyan ölte meg ezért a négy tigrist. A könnye is kicsordult, amikor erre emlékezett. Amikor pedig elmondta az ál-Fekete Forgószéllal való találkozását, nagyot mulattak rajta a vezérek.

– Négy fene tigrist ugyan agyonvertél – jegyezte meg nevetve Toronyhordozó s Jókorjött Eső –, de hoztál a várba két elevent, ez aztán igazán ünneplésre méltó! – Nagy örömben a vitézek ökröt vágattak, lovat ölettek, nagy lakomát csaptak. Toronyhordozó vezér a két újonnan jöttek bal felől mutatott helyet, Nappaljáró Patkány fölébe helyezve őket.

– Felvirágzik már a várunk – szólt örvendezve Cselcsillag. –Jönnek a vitézek a négy világtáj felől, mind, akik vitézi hírré törekednek, Toronyhordozó s Jókorjött Eső bátyánk érdeméből, valamennyiünk nagy szerencséjéből. Vissza is kell küldenünk Szárazföldi Krokodilus testvérünket a keleti kocsmába, hogy felváltsa a Tábornokot s Fogdmegmajmot. Mosolygó Tigris háza népének meg házat építünk. Várunk azonban ezenfelül is megnagyobbodott, munkáink meggyarapodtak, másként vagyunk már, mint azelőtt: három új fogadót kell már építenünk hírszerzésre s az érkező vitézek útbaigazítására; hogy ha a császár sereget küld ellenünk, idejében jelenthessék, s tudjuk, hogyan fogadjuk őket, s jól felkészülhessünk. Nyugatra a hegytől szép, széles térség van. Odaküldjük Barlangbúvó Sárkányt s Folyamfordító Tengerikígyót tíz-egynéhány emberrel, nyissanak ott fogadót. Nyakazóbíró a déli partra küldjük emberekkel, ott is kocsmát nyitunk, Tábornok öcsénket meg az északi oldalra. Vízparti hűsellővel, zengő nyilakkal, közlekedő csónakokkal mindenütt ellátjuk őket, hogy ha sürgős, fontos hadi hír akad, azonnal jelenthessék. A hegy alján hármass kaputoronyt emelünk a vár védelmére, a védelmét Égbemászó fogja ellátni. Kijelölt posztját senki sem hagyhatja el. Kilencfarkú Teknőcöt rendeljük a földmunkák vezetésére: ásasson csatornákat, hozza rendbe a vízi utakat, erősítse meg Jüance vára falait, építse ki az utakat a hegy alatt. Ő paraszti származás, ért jól ehhez a munkához, meg is van szokva benne rég. Bűvös Számvetőt rendeljük kincstárosnak, ő fizeti majd ki a költségeket, s teszi el a jövedelmet; ha ezrével, ha tízezzel van is, azt ő mind számon tudja tartani. Az Isteni Kezű Művész adja majd ki a várnépnek s a legénységnek váron belül, váron kívül, hegyen és hegy alatt, a hármass kaputoronynál s a vár bejáróinál az igazolóleveleket, a menleveleket, ő veszi számba a legénységet s a vezéreket. Jádekarú Mester igazolópecsétet metsz a seregnek, bélyegzőket, parancstáblákat készít. Fogdmegmajom vezér ügyel fel a ruhák, köntösök, páncélok, lobogók, jelvények készítésére, Feketeszemű Tigrisé a felügyelet a vár új építkezései felett. Vasfurulyás Halhatatlan vezeti a hadihajók, harci bárkák építését, Nappaljáró Patkány az Aranyhomokpart kikötőjére ügyel, Kurtalábú Tigris s Fehérképű Ifiúr pedig a Kacsacsórpartnál létesített kikötőt vigyázza. Kis Feltartóztathatatlan s Mosolygó Tigris a vár készleteit, élelmét, pénzét kezelik, Kis Herceg, s Vitézekkel Versengő gondja lesz a tanácskozácsarnok, oda is költöznek mellé, Vaslegyezős vezér a lakomák rendezésére ügyel majd.

Megkapta hát mindenki a maga munkáját, s folyt ezután a vigasság három nap. Békésen teltek ezután a napok Liangsanban, az emberek, lovak csak a hadi mesterségben gyakorolták magukat, a vízi várban a vezérek a hajókázást, vízen járást, vízi harcot tanították embereiknek. Egyszer egy nap azonban így szólott Jókorjött Eső Toronyhordozóhoz, Cselcsillaghoz meg a többi vezérhez:

– Együtt vagyunk, fivéreim, valamennyien, akik összeszövetkeztünk, csak Felhősárkány testvérünk nem tért vissza még közénk. Úgy véltem, hogy ha elmegy Csicsouba, gondoskodott anyjáról, s megtalálta mesterét is, a száz nap leteltével majd visszatér, ahogy ígérte. Nem jött hír róla, mióta oda van. Csak nem feledkezett meg rólunk? Megkérnélek téged, Bűvös Futár fivérünk,

eredj el utána, tudd meg mi van vele, miért nem jött vissza.

Bűvös Futár vállalta is rögtön a küldetést. Nagy örömmel vette ezt Jókorjött Eső.

– Eredj csak sebesen, bölcs öcsém – mondta neki. – Tíz nap alatt hírt is hozhatsz róla,

Bűvös Futár elbúcsúzott a vezérektől, s másnap reggel, adószedőnek öltözve, útnak is indult Csicsou felé. Négy bűvös képecskét kötött a lábára, s elindult szélesebben bűvös mestersége segítségével. Nem evett az úton, csak böjtöset, nem ivott, csak teát. A harmadik nap már Csinsuj terület vidékén járt, s hallotta, ahogy beszélnek az emberek: „Megszökött nemrég Fekete Forgószelel, kárt tett sok emberben, s bajba keverte még Li Jün hadnagyot is, azt se tudni, hová lett azóta, pedig keresik őt mindenfelé.” Nagyot nevetett magában rajta, s ment aztán tovább. Egy nap épp úton volt, amikor messziről egy ember fordult be eléje, színvas kopjával a kezében. Olyan hegye volt a kopjájának, akár az ecset. Az ember elnézte egy darabig, milyen gyorsasággal száguld Bűvös Futár az úton, aztán megállt, s odakiáltott neki:

– Bűvös Futár!

Visszafordult a szóra Bűvös Futár, s jól megnézte magának, ki szólítja. Ott állt a hegy alatt a kis ösvényen egy nagy szál ember: kerek fejű, nagy fülű, egyenes orrú, szegletes szájú, szép szemöldökű, messze álló szemű, keskeny derekú, széles vállú.

– Nem találkoztam még veled vitéz – ment oda hozzá. – Honnét tudod hát a nevem?

– Valóban te vagy a Bűvös Futár? – kérdezte sietve a másik, azzal eldobta kopjáját, s leborult a földre előtte. Bűvös Futár sietve felsegítette, s viszonzta az üdvözlést, aztán megkérdezte:

– Kit tiszteljek az úrban?

– Jang Lin a nevem, Csangtőfuból. Itt leltem nyugalmam legtöbbször a zöld erdők sűrűjében a folyók és tavak vitézei közt mindenki úgy hí csak, hogy Bundás Párduc. Sok hónapja már, hogy úton lévén, egy csapszékből összetalálkoztam Felhősárkány mesterrel. Együtt ettünk, ittunk, elmondta akkor, hogy nálatok Liangsanban Toronyhordozó és Jókorjött Eső vezérek mint hívják magukhoz a bölcsüket, toborozzák a vitézeket, milyen bajnokai is az igazságnak. Adott is nekem egy levelet, hogy menjek el vele, álljak be közétek. Én azonban nem mertem csak úgy közétek rontani. Felhősárkány elmondta azt is, hogy Szárazföldi Krokodilus kocsmájához menjek, ott fogadják az új vitézeket, s hogy a várnak van egy vezére, Taj Cung, a Bűvös Futár, aki csodálatos mesterségével nyolcszáz mérföldet is megfut egy nap alatt. Amikor láttam, bátyám, milyen csodálatos erőtől hajtva száguldasz az úton, rád kiáltottam a neved, de nem is gondoltam volna, hogy te vagy. Igen nagy szerencse számomra, hogy így véletlenül összetalálkozhattunk!

– Éppen Felhősárkány mester után küldtek Csicsouba – magyarázta Bűvös Futár –, mert semmi hír nem jött róla, amióta elment. Meg kell tudnom, mi van vele, s vissza kell vinnem magammal.

– Én ugyan nem vagyok odavalósi, de sokszor megfordultam már Csicsou vidékén – mondta Bundás Párduc. – Ha nem vetnéd meg, elkísérnélek utadon.

– Igen nagy boldogság számomra, ha velem jössz: ha aztán megleltük Felhősárkány mestert, majd eljössz velünk Liangsanba, akkor se lesz késő.

Igen megörült a barátságának Bundás Párduc. Meghívta mindjárt Bűvös Futárt a közeli fogadóba, s testvériséget esküdött vele, bátyjának fogadta.

Bűvös Futár leoldotta a lábáról a bűvös képeket, s együtt gyalogoltak aztán tovább, míg estére

egy fogadóhoz nem értek, ahol megszálltak. Bundás Párduc kínálta volna újdonsült bátyját étellel, itallal, de Bűvös Futár csak a fejét rázta:

– Bűvös mesterségem gyakorlásakor csak böjtöset ehetem – háρίtotta el. Valami főzelékkel aztán jóllaktak, megháltak, másnap korán reggel ettek megint, s indultak tovább. Bundás Párduc azonban megszólalt:

– Hogy tartsak veled, bátyám, lépést, ha te előreszáguldasz bűvös mesterségeddel? Nem tudunk így együtt menni!

– Jöhet azzal más is – mosolygott Bűvös Futár. – Ezt a két bűvös szentképet a lábadra teszem, elmondom a varázsigéket, s ugyanolyan gyorsan haladhatsz, mint én. Ha menni akarsz, mész, s megállhatsz, amikor akarsz. Különben bizony csakugyan nem érnél utol!

– De én csak közönséges halandó vagyok – szabódott Bundás Párduc –, földi anyagból vannak a csontjaim, nem úgy, mint a te bűvös erejű tested!

– Nem baj az! – legyintett Bűvös Futár. – Ezzel a művészettel mindenki rendelkezhetik, akárcsak én! Csak éppen böjtölnöd kell közben!

Elő is vett két bűvös szentképecskét, s Bundás Párduc lábára erősítette. Felkötötte a magáét is, aztán elmondta a bűvös igéket, felfelé fújta szája leheletét az égre, s megindultak mindketten könnyedén, sebesen. Ha sietni akartak, siettek, ha meg nem; hát lassan haladtak. Elbeszélgettek útközben a folyók és tavak vitézeinek viselt dolgairól, s észre sem vették, mekkora út maradt már mögöttük. A kígyó órájáig mentek, amikor egy helységhez érkeztek. Magas hegyek emelkedtek négyfelől, az úton meg lóváltó hely állt. Bundás Párduc ismerte a vidéket, meg is mondta Bűvös Futárnak:

– Ez a vidék itt a Lóítató Víz, bátyám. – Amint pedig a hegy oldalához értek, gongok szava, harci lárma ütötte meg fülüket, s hirtelen vagy kétszáz betyár állta útjukat. Két derék vitéz lovagolt élükön. Lándzsát szegezve, messziről kiáltották:

– Álljatok meg, utasok! Honnét jöttök? Hová tartotok? Fizessetek útivámot, de gyorsan, akkor megkíméljük az életeteket!

– Nézz csak ide, bátyám – mosolyodott el Bundás Párduc –, hogy bánok el mindjárt ezekkel a jómadarakkal! – Azzal megpörgetve kopjáját, nekik rontott. A két vitéz, látván, hogy jön ám nekik fenekedve, amint közelebb értek egymáshoz, a főbbik közülük elkiáltotta magát:

– Egyik se mozduljon! Nem te vagy az, Bundás Párduc bátyám?

Bundás Párduc megállt. Akkor ismerte fel csak őket. A főbbik vezér fegyverét emelve, tisztelgett előtte, s hívta társát is, hogy köszöntse ő is a jövevényt. Bundás Párduc odahívta Bűvös Futárt is:

– Ismerkedj meg, bátyám – szólt –, két fivéremmel.

– Ki ez a két bajnok? – kérdezte Bűvös Futár. – Honnét ismernek téged?

– Az idősebbik, aki megismert, Kajtiensün vidékéről, Hsziangjangfuból való, Teng Fej a neve. Mivel veres a két szeme, úgy nevezik csak, hogy Tüzesszemű Oroszlán. Vaslánccal verekszik, hozzá se férhet senki. Nagy sereget gyűjtött már magának. Öt éve van már, hogy elváltunk egymástól, azóta nem láttam. Ki gondolta volna, hogy most találkozom veled?

– Ki ez a vitéz, Bundás Párduc fivérem? – kérdezte most Tüzesszemű Oroszlán is. – Bizonyára

nem közönséges ember.

– Nagy erényű bátyám a liangsanai vitézek közül való – felelte büszkén Bundás Párduc. – Ó Taj Cung, a Bűvös Futár.

– Csak nem a csiangcsoui főtömlőctartó – álmélkodott a másik –, aki nyolcszáz mérföldet is megtesz egy nap bűvös mesterségével?

– Én volnék – szerénykedett Bűvös Futár.

– Hallottuk már sokat nagy híredet – tisztelgett előtte a két vezér –, nem is reméltük, hogy egyszer alkalmunk lesz tisztelt személyed előtt tisztelegnünk.

– Mi a becses neved, jó vitéz? – kérdezte most Bűvös Futár a másiktól.

– Öcsém, Meng Kang, Cseningcsouból való – válaszolt helyette Tüzesszemű Oroszlán. – Nagy mester a hajóépítésben. A császárnak induló ritka virágok s drágalátos kövek szállításakor hajóépítés közben a vezénylő mandarin igen meghajszolta, kegyetlenül büntette, ezért felgerjedve haragjában megölte, s elmenekült, hogy a folyók és tavak népének zöld erdeiben találjon magának nyugtot. No de rég volt ez már. Magas termete és fehér bőre miatt, hibátlan testénél fogva csak Jáde Zászlórúdnak nevezgetik.

Bűvös Futár is nagyon megörült új barátainak, s nagy beszélgetésbe kezdtek a vitézi életről.

– Mióta szövetkeztetek össze, testvéreim? – kérdezte Bundás Párduc.

– Több mint egy éve már, az igazat megvallva – felelte Tüzesszemű Oroszlán. – Egy fél éve azonban, nyugatra innét, egyenest, találkoztam egy másik bátyánkkal, bizonyos Pej Hszüannal. Csingcsoui ember. Első írnok volt eredetileg a tartományi hivatalban, kiválóan forgatta a kardot is, az ecsetet is. Hűséges, egyenes, igen eszes ember, nem tűr az útjában semmi rendetlenséget, ezért is nevezték el Vasképű Tudósnak. Ért a lándzsához s a füttyköshöz is, mesterien járja a kardtáncot, bölcsesség, vitézség egyaránt van benne. Az udvarból azonban egy kapzsi, mohó mandarint neveztek ki a tartományba, aki nem tűrhette, s vádat koholván ellene, száműzette megbélyegezve Samen szigetére. Amikor erre jöttek, én levágtam a kísérő poroszlókat s kiszabadítottam. Össze is gyűjtöttünk aztán magunk köré vagy két-háromszáz embert. Mivel Vasképű Tudós kiválóan verekszik két karddal, s idősebb is nálunk, őt tettük meg várunk urává. Fáradjatok fel hozzánk, látogassatok meg.

Hívta is a betyárokat, hogy hozzák elő a vezetéklovakat. Bűvös Futár s Bundás Párduc leoldották lábukról bűvös szentképeiket, s lóra ülven, követték vendéglátóikat. Vasképű Tudósnak már jelentették a vendégek jövetelét. Jött is eléjük a vár kapujába, s fogadta őket nagy nyájassággal. Bűvös Futár s Bundás Párduc, észrevevén, hogy valóban milyen szép nagy darab vitéz a vár ura, fehér képű, testes, szilárd tartású, igen megörültek látásán. Vasképű Tudós betessékelte őket a tanácskozócsarnokba, s amint tisztelegtek egymás előtt, Bűvös Futárt kínálta meg a főhellyel. Utána sorban helyet foglalt Bundás Párduc, Vasképű Tudós, Tüzesszemű Oroszlán s Jáde Zászlórúd. Víg beszélgetés, harsány zeneszó közt nagy lakomát csaptak. Bűvös Futár lakoma közben elmondotta, hogyan gyűjti magához Toronyhordozó és Jókorjött Eső a jó vitézeket, hogyan fogad be mindenkit, ki arra érdemes, milyen nyájas, kedves, bőkezű, nemes lélek és igazságos mindkettő; hogyan szövetkezik a sok jó vitéz Liangsanban szívvel-lélekkel, milyen szép, tágas hely is a liangsanai mocsár vidéke. Hogy micsoda erősség a közepén Jüance vára, hogyan veszi körül mind a négy oldaláról a végtelen víz, mennyi ott a ló, a sereg, s oda se néznek neki, ha a császári seregek közelednek – mondta mindhármuknak, ahogy bírta szóval.

– Itt volna a mi várunk is – felelte vissza Vasképű Tudós –, van vagy háromszáz lovunk,

holmink, vagyonunk vagy tíz-egynéhány szekérral, élelmünk, takarmányunk nem is számítva, s négyötszáz fiacskánk, katonánk. Ha nem vetnéd meg szegénységünket, nagy erényű bátyánk, s beajánlanál minket a ti váratokba, hogy közétek állnánk, segélyetekre lehetnénk mi is csekélyke erőnkkel. Mi volna efelől tisztelt véleményed?

– Toronyhordozó vezér s Jókörjött Eső elfogadnak titeket s jószágotokat jó szívvel, másra sem gondolva – felelt nagy örömmel Bűvös Futár. – Még több vezér lesz majd, ki segíti egymást, mint a szép brokátan a hímezett virágok mellett az új hímezés, úgy álltok majd ti is miközöttünk. Ha szándékotok van rá, szedelőzködjetek fel, s várjátok meg, míg Bundás Párduccal megjárjuk Csicsou vidékét, hogy elhozzuk magunkkal Felhősárkány mestert, s aztán majd együtt, császári seregnek öltözködve, egy éjjel útnak indulhatunk.

Megörültek ennek a vitézek mind. Amikor már jól benne voltak a mulatozásban, leköltöztek a hegy mögé, a vízpartra, hogy elgyönyörködve a Lóitató Víz szépséges vidékében, tovább iddoggaljanak.

– Gyönyörű hegyek, gyönyörű a víz is! – áradozott Bűvös Futár. – Igazán felséges látvány! Hogy kerültetek ide?'

–Egynémely ügyefogyott fickó kezén volt ez a hely eleinte – felelt Tüzesszemű Oroszlán –, de aztán elzavartuk őket, s a miénk lett. – Nagyot mulatott ezen a sok vitéz. Iddogálás közben Vasképű Tudós eljárta előttük a kardtáncot is. Bűvös Futár nem győzte eleget dicsérni kiváló művészetét. Estére kelve lepihentek, másnap reggel pedig Bűvös Futár s Bundás Párduc indultak már tovább. A három vezér marasztalta volna őket, de menniük kellett. Lekísérték őket a hegy aljáig, aztán visszamentek, készültek ők is az útra, Liangsanba.

Bűvös Futár meg Bundás Párduc pedig folytatta útját. Nappal mentek, éjjelre megháltak mindig valahol. El is értek csakhamar Csicsou vidékére, s megszálltak egy fogadóban.

– Bátyám – jutott eszébe Bundás Párducnak –, azt gondolom, hogy Felhősárkány mester, mivelhogy a Tao titkait tanulja, a hegyek közt lesz valahol az erdőben, nemigen lakik a városban.

– Igazad van – mondta Bűvös Futár. Mentek is ki a városból, s kérdezősködtek mindenfelé barátjuk után, de nem tudott róla senki. Másnap még messzebbre mentek, a távoli fálvakba és vásárhelyekre, de ott sem tudtak róla. Mit tehettek mást, visszatértek fogadójukba. A harmadik reggel így szólt Bűvös Futár:

– Talán mégiscsak ismeri a városban valaki? – Nekiindultak hát az utcáknak. De aki öreget, felnőttet kérdeztek, egyik sem ismerte, csak azt mondták, hogy kinn lakhatik talán a városon kívül a híres hegyen, a kolostorban.

Éppen az egyik főúton mentek végig, amikor hallották, hogy messze valahol nagy dobszóval, zenével jön valaki. Megálltak és nézték. Két porkolábot pillantottak meg csakhamar, az egyik megrakodva mindenféle ajándékkal, melyet virágos veres selyembe csomagoltak, a másik meg rengeteg vég tarka selymet cipelve. Mögöttük kék selyemernyő alatt a hóhér vonult. Hatalmas, szép darab ember volt. Ruhája alól kivillogó bőre kékllett véges-végig a tetoválástól, akár az indigó, busa szemöldökei a hajáig értek, két főnix-szeme az égre pillantott. Sápadt sárga volt az arca bőre, itt-ott már ütközött bajusza, szakálla. Honani ember volt a hóhér, Jang Hsziungnak hívták. Egy nagybátyjával került ide, aki Csicsou mandarinja lett. Mikor aztán később új mandarin jött a bátyja helyébe, az ismervén őt, megtette főtömlőctartónak és főhóhérnak, nyakazómesternek. Derék vitézsége s arca sápadtsága miatt Beteg Vitéznek nevezték el a népek. Ahogy ott vonult Beteg Vitéz, háta mögött egy porkoláb hozta ördögfejes nyakazópallosát. Épp egy kivégzésről tért vissza a piactérről, a vesztőhelyről, s az ajándékokat vitte haza, amikkel barátai, ismerősei elhalmozták.

Büvös Futár s Bundás Párduc csak nézték. Az utca végénél nagy sokaság állta útját, és borral kínálta. Az egyik mellékutcából azonban hirtelen hét-nyolc katona tört magának utat, élükön egy bizonyos Csang Pao, a Birkarugdosó. Birkarugdosó a csicsoui helyőrség katonája volt, de mindegyre csak naplopó élősdiekkel, ingyenélőkkel járkált együtt hol a városban, hol a városon kívül, akármit csinált is vele a tisztje meg a hatóság, csak nem változott meg. Mivelhogy Beteg Vitéz jövevény volt csak Csicsouban, nem odavalósi, és mindenki félt tőle, ő azért is meg akarta mutatni, hogy nem tart tőle semennyire sem. Most is, mikor látta, miképpen vonul haza ajándékokkal megrakodva, összeszedett néhány lókööt, s mikor már jól berúgtak, elindultak, hogy Beteg Vitézt majd jól megbosszantják. Amint látták, hogy a tömeg itallal kínálja Beteg Vitézt, Birkarugdosó szétlökődte a tömeget, s odafurakodott a hóhér elé:

– Alázatos tisztelem, hóhér uram! – köszöntötte kihívóan.

– Igyál, bátyám! – kínálta Beteg Vitéz.

– Nem inni akarok én – kötekedett Birkarugdosó. – Adjon nekem vagy száz köteg pénzt.

– Ismerlek ugyan téged, bátyám – felelte jámborul Beteg Vitéz –, de pénzbeli ügyekben nem volt még kapcsolatunk, miért kérsz hát épp tőlem?

– Mit? – üvöltötte Birkarugdosó. – Kicsaltad a néptől ezt a sok drága holmit, de pénzt azt nem adnál?

– Szívességből kaptam ezt mind az emberektől – felelte higgadtan Beteg Vitéz –, hogy mondhatod azt, hogy a néptől csaltam ki? Ne kötekedj velem! Van nekem szavam a katonaságnál is, ahová tartozol!

Birkarugdosó nem is válaszolt, hanem odakiáltotta a cimboráit, hogy ragadják el az ajándékokat.

– Arcátlan pimasz! – kiáltotta dühösen Beteg Vitéz, s nekik akart menni, hogy visszaszerezze, de Birkarugdosó mellbe vágta s megragadta, két lókööt meg ráugrott hátulról, s lefogta a kezét. Nagy verekedés támadt, a porkolábok megszaladtak. Beteg Vitézt erősen fogták Birkarugdosó cimborái, nem bírt szabadulni, csak magában dühöngött.

Verekedés közben egyszer csak egy öles termetű legény bukkant fel, rőzsével a hátán. Amint meglátta, hogy lefogták Beteg Vitézt, s felérte, hogy igazságtalanság, gaz támadás történt, ledobta a rőzsét, s a tömegbe vetette magát:

– Mit veritek a tömlőctartó urat? – kiáltotta.

– Mi közöd hozzá, te éhenkórász koldus? – bömbölt rá dühtől kikerekedett szemmel Birkarugdosó. Megharagudott nagyon a rőzsehordó legény is, s úgy fejbe vágta Birkarugdosót, hogy csak elvágódott egész hosszában. A többi lókööt már nekiment volna, de az öles termetű legény egyhamar elintézte őket egypár ökölcsapással. Beteg Vitéz végre kiszabadult, s nekilátott ő is derekasan ellenfelei elpáholásának. Járt az ökle, akár az orsó, ahogy pereg. A csirkefogók csakhamar valamennyien a földön heverték. Látta már Birkarugdosó is, hogy ennek nem lesz jó vége, feltápáskodott s elinalt. Beteg Vitéz dühösen eredt a nyomába, már csak azért is, mert támadója magával cipelte az elrabolt ajándékokat is. Csakhamar befordultak mindketten egy mellékutcába. Az öles legény ökle csak nem nyughatott, szétnézett, hogy még kit verhet meg. Büvös Futár s Bundás Párduc, amint látták az egészet, helyeslően állapították meg egymás között:

– Ez aztán a derék vitéz! Ha bajt lát, kardot ránt, s ellátja a gazok baját!

Oda is kiáltottak neki:

– Hagyd már most abba a kedvünkért, derék vitéz! – Karon kapták kétfelől, s betuszkolták az egyik mellékcába. Bundás Párduc vállára kapta a teher rőzsét, Bűvös Futár meg a legényt fogta, s meghívták nyájasan, jöjjön be velük az egyik kocsmába inni egyet. A kocsmában- aztán Bundás Párduc letette a rőzsét, s odaült melléjük.

– Köszönöm nektek – hajolt meg előttük a legény –, hogy kimentettetek a bajból.

– Nem vagyunk idevalósiak – mondta Bűvös Futár –, de láttuk, milyen nemes lélekkel keltél az igazság pártjára, s attól tartottunk, hogy még túl nagyot talál sújtani az öklöd, s kárt tehetsz valaki életében, ezért vonszoltunk ki onnét. Hadd kínáljunk meg egypár csésze borral találkozásunk örömeire, s kössünk szövetséget.

– Nagy dolog már az is – szabódott a legény –, hogy segítségemre siettetek, s megmentettetek a bajtól, de hogy borral kínáljatok, az már igazán nem illendő.

– A négy tenger között testvérek vagyunk mindahányan – idézte a mondást Bundás Párduc. – Hogy mondhatsz ilyet? Ül csak le.

Hívták a fogadóst. Bundás Párduc kitett eléje egy ezüstöt, s azt mondta:

– Ne fáraszd magad a kérdezősködéssel. Ami étel van, csak hozd, eszünk, iszunk, a végén majd elszámolunk.

Vitte is a fogadós az ezüstöt, s hozta a bort, zöldséget, gyümölcsöt. Iddogálni kezdtek.

– Hogy hívnak, vitéz bajnok? – kérdezte közben Bűvös Futár. – 'Hová valósi vagy?

– Si Hszü a nevem – felelte a legény –, Csinling vidékéről, C sienkangból jöttem. S üvölvény korom óta, tanulom a lándzsavívást, füttykősforgatást. Egész álló életemben ragaszkodtam az igazsághoz; s ha valami gázságra akadtam utamban, rögtön segítségére is siettem a bajbajutottnak. Ezért is neveztek el Halálmegvetőnek, Nagybátyámmal jártam a vidéket, birkával, lóval kereskedtünk; de útközben egyszer nagybátyám meghalt, a pénz meg elfogyott, haza már nem juthattam, idekeveredtem hát Csicsouba, s rőzsét árulok, abból élek. Szívemből köszönöm, hogy véletek megismerkedtem.

– Egy kis dolgunk lenne itten – mondta óvatosan Bűvös Futár –, azért jöttünk ide, így találkoztunk, vitéz bajnok, nagy vitézségeddel. De rőzsészedéssel hírt, nevet hogy szerezhetsz magadnak? Nem lenne jobb, ha elmennél a folyók és tavak vitézei közé, s vígan élnéd le hátralevő életedet?

– Nincs énbennem semmi különös ügyesség – szégyenkezett Halálmegvető –, csak a lándzsához meg a füttykőshöz értek valamicskét. Hogy is juthatnék én annyira!

– Nem is járnak bizony igaz idők felettünk! – sóhajtott Bűvös Futár. – Nem lát most tisztán a császár bölcs, tekintete, a sok gaz, áruló miniszter is mind elállja a becsületes ember útját! Van némi ismeretségem, szólhatnék, hogy beállhass Liangsanba, Szung Kung-ming seregébe: vékával mérik ott az aranyat, ezüstöt, azt mondják, válogathatsz a szebbnél szebb köntösök között is! Ha majd pedig kegyelmet ad nekik a császár, s harcba, hívja őket az ellenség ellen, valamennyien főtisztek lesznek!

– Ha mennék is – sóhajtott Halálmegvető –, nincs az a kapu, amin én bejussak!

– Beajánlhatlak, ha menni akarnál! – kecsegtette Bűvös Futár.

– Ha szabad kérdeznem, kik vagytok? – kérdezte meglepődve Halálmegevető.

– Taj Cung a nevem – felelte Bűvös Futár –, az öcsémé meg Jang Lin.

– Sokat hallottam a folyók és tavak népétől Bűvös Futárról, a csiangcsoui főtömlőctartóról – kérdezte a legény áhítattal. – Te vagy az?

– Bizony én – mosolygott Bűvös Futár. Azzal odaszólt Bundás Párducnak, hogy vegyen elő tíz ezüstöt, s átadta Halálmegevetőnek. A legény nem is akarta elfogadni, hosszas vonakodás után tette csak el. Amint megtudta, hogy egy liangsan híres vitézzel ül szemben, ki akarta már neki mondani szíve gondolatát, hogy igen szívesen középük állna, amikor kívülről hirtelen kérdezősködés, tudakozódás hangja ütötte meg fülüket. Odanéztek mind a hárman, hát Beteg Vitéz jött be vagy húsz fogdmeggel a nyomában. Bűvös Futár s Bundás Párduc, látván a sok embert, igen megrettent, s felhasználván a sok ember okozta kavarodást, gyorsan elsiettek a fogadóból.

– Hová tartasz, tömlőctartó uram? – állt fel tisztelettel a magára maradt Halálmegevető.

– Hogy hol nem kerestelek már, fivérem! – lelkendezett Beteg Vitéz. – Te meg itt iddogálsz! Köszönöm néked tiszta szívebőől, hogy megszabadítottál a gazemberek keze közűl, hogy végigverhettem rajtuk. Ahogy azt a bitangot kergettem a zsákmányával, szem elől tévesztettelek. Ezek a fivéreim, amikor meghallották, hogy verekszem, a segítségemre jöttek, s visszaszerezték az elrabolt holmit, csak téged nem találtunk sehol. Végre aztán megmondta valaki, hogy ebbe a kocsmába hozott be két idegen.

– Valóban ide hívott meg két utasember egy kis iddogálásra – vallotta Halálmegevető –, aztán elbeszélgettünk. Nem is gondoltam, hogy keresel, tömlőctartó uram.

– Hogy hívnak, barátom? – kérdezte nagy örömmel Beteg Vitéz, hogy végre megtalálta megmentőjét. – Hová valósi vagy? Hogy kerültél ide?

Halálmegevető elmondta sorsát, hogy miként került ide, s miből él.

– De hová lett a két idegen? – csodálkozott a tömlőctartó.

– Mikor látták, hogy bejössz a sok emberrel – magyarázta Halálmegevető –, csak azt gondolhatták, hogy verekezés készűl, azért odábbálltak.

– No, akkor hívassuk a fogadóst, hozzon két flaska bort! – rendelkezett Beteg Vitéz. – Három csészével mindegyikötöknek! – fordult a fogdmegekhez. – Igyátok meg egészséggel, aztán holnap még találkozzunk.

A fogdmegek kiitták borukat s elszéledtek. Beteg Vitéz meg, hogy elmentek, így szólt Halálmegevetőhöz:

– Ne tekints engem idegennek, fivérem. Gondolom, nincs itt senki rokonságod, engedd, hogy felajánljam, fogadjunk egymásnak testvériséget!

– Mennyi az éveid száma? – kérdezte Halálmegevető nagy örömmel.

– A huszonkilencedikben járok – felelte Beteg Vitéz.

– Én meg csak huszonnyolc vagyok – mondta a másik. – Foglalj helyet, tömlőctartó uram, s fogadd öcséd hódolatát. – Azzal négyszer leborult fogadott bátyja előtt. Beteg Vitéz igen megörűlt, s nagy lakomát rendelt a fogadósnál, mondván: „A mai nap leisszuk magunkat az öcsémme!”

Javában iddógáltak; amikor Pan úr, Beteg Vitéz apósa állított be a fogadóba vagy hat-hét emberrel.

– Mit keresel itt, apósom-uram? – ugrott fel Beteg Vitéz, amint meglátta.

– Hallottam, hogy verekszel valahol, téged kereslek.

– Hála ennek az öcsémnek – mutatott rá Beteg Vitéz Halálmegvetőre megmenekültem a bajból, s úgy eldöntöttem Birkarugdosót, hogy azóta még az árnyékától is fél. Most ismertem meg ezt az öcsémet a Si családból, s öcsémé fogadtam.

– Nagyon jól tetted! – helyeselt az após. – No, igyunk akkor egyet!

Borozgatás közben elnézte Pan úr, milyen derék szép szál legény vejének fogadott öccse, s kedvtelve gondolta magában:

„Derék öcsöt választott a vöm magának! Ez aztán segítségére lesz, nem mernek majd sehol csúfot üzni belőle!”

– Mi volt atyád mestersége, öcsém? – kérdezte aztán Halálmegvetőtől.

– Hentesmester volt a megboldogult – felelte a legény.

– Aztán foglalkoztál te magad is ezzel a mesterséggel?

– A henteség kenyerén nőttem fel – mosolyodott el Halálmegvető –, hogyan értenék hozzá?

– Nekem is az a mesterségem – örvendezett meg az após – csak öreg napjaimra nem folytathatom már. A vöm meg hogy hivatalba lépett, szintén csak otthagya.

Iddógáltak még egy darabig, aztán fizettek, s elindultak együtt hazafelé. Halálmegvető persze hogy otthagya már a rózsét mindenestül. Amikor a kapuhoz értek, Beteg Vitéz bekiáltott:

– Jer, asszony, üdvözöld sógorodat!

– Honnét van neked fivéred? – kiáltott ki a felesége az ajtófüggöny mögül.

– Ne kérdezősködj, csak gyere már, s ismerkedj meg!

Fellebbent a függöny, s előlépett az asszony. *Mivel a hetedik hónap hetedikén született, a Varázsfelhő nevet kapta.* Férjnél volt már egyszer egy Vang nevű jegyzőnél itt Csicsouban, de az két éve meghalt, s aztán Beteg Vitézhez ment feleségül. Egy éve sem voltak még házasok.

– Foglalj helyet, asszonyom, hadd tisztelegjek előtted – bókolt neki Halálmegvető.

– Fiatalka még a te szolgálód – nevetett zavartan az asszony –, hogy is fogadhatnám el tisztelgésedet?

– A mai nap fogadtunk egymásnak testvériséget – mutatta be az új sógort a férj. – Elfogadhatsz tőle egy fél tisztelgést legalább, mint sógorasszony!

Halálmegvető, aranyhegy-mozdító, jádebszlop-döntő, négy nagy leborulással tisztelgett előtte, amit az asszony kettővel viszonzott. Utána bementek a házba, s egy szobát adtak az új sógornak, hogy abban lakják.

Ne is szaporítsuk a szót. Másnap, mikor Beteg Vitéz hivatalába ment, új ruhát, fejkendőt adatott új öccsének, elhozatta holmiját is, ami volt, régi szállásáról.

Bűvös Futár meg Bundás Párduc ezalatt, hogy róluk is szóljak, ahogy kimenekültek a fogadóból, visszamentek szállásukra. Másnap megint nekiindultak Felhősárkány keresésének, de hiába keresték megint két napig, sehol nem találták nyomát, nem tudott róla senki. Végül is úgy döntöttek, hogy hazatérnek. Összeszedték holmijukat, s odahagyva Csicsout, nekivágtak az útnak a Lóitató Víz felé. Ott már várta őket Vasképű Tudós, Tüzesszemű Oroszlán s Jáde Zászlórúd a sereggel, valamennyien császári katonaságnak öltözve, s elindultak még az éjjel Liangsan felé. A várban persze nagy örömmel fogadták a sereg gyarapodását Bűvös Futár érdeméből, s nagy lakomával ünnepelték meg az újonnan jötteket.

Hogy aztán tovább folytassam, Pan úr, az após, megtanácskozta Halálmegvetővel, hogy jó lenne neki mészárszéket nyitni.

– Itt a hátsó utcából nyílik egy kis sikátor – mondta Pan úr. – A végében van egy kis üres ház, kút is van az udvarán, éppen alkalmas lenne. Mészárszéket nyitnánk ott, s te vezetnéd, öcsém.

Persze hogy nagyon megörült ennek Halálmegvető. Pan úr meg összekereste hajdani segédeit, s odahozta őket az új mesternek. Az aztán a segédekkel berendezte szépen a mészárszéket, kékre, zöldre pingált húsvágó asztalokkal, vedrekkel, mosótálakkal, fenőkővel, megfenette a késeket, karámot is kerített a disznóknak az udvarban, szerzett vagy tíz-egynéhány disznót, kövéret, s megnyitotta a boltot egy szerencsés napon. A szomszédság, rokonság mind meglátogatta, teleaggatták a boltot szerencsekívánó piros papírokkal, s ittak vagy két napig az új üzlet örömeire. Örült az új üzletnek Beteg Vitéz egész családja is, de ezekről nem is mesélek. Telt, múlt az idő, két hónap is elszaladt csakhamar, végére ért az ősz, közeledett a tél. Halálmegvető szépen gyarapodott, újdonság ruhában járt már tetőtől talpig.

Egy nap, már kora hajnalban, elindult Halálmegvető a falvakba, hogy disznót vásároljon. Három napig volt oda. Ahogy azonban hazaért, csak látja, hogy zárva a mészárszék. Bement a házba, hát a fenőkő, a kések, szerszámok mind elrakva szépen. Jó eszű ember volt Halálmegvető, megértette rögtön, mi történt.

„Jól mondják, hogy »nincs ember, kire rá ne unnának, száz napja sincs a nyíló virágnak«; a bátyám hivatalba jár, nem ér rá a házi dolgokkal törődni, a sógorasszony biztosan a fülébe tette, hogy kiruházkodtam, bemártott előtte. Nem voltam idehaza, hát biztosan eláztatott valaki, gyanúba fogtak, s felhagynak a bolttal. Nem is várom meg, amíg megmondja szóval, megyek én haza a falumba. Ugyan hol is található állhatatos szívű embert?» – kesergett magában.

Beterelte a disznókat a karámba, aztán megmosdott, ruhát váltott, összeszedte holmiját, tüzetesen megírta az elszámolást a boltról s ment Pan úrhoz. Az öreg éppen csendben borozgatott, hívta őt is, hogy tartson vele.

– Messze jártál, öcsém – mondta neki –, biztosan sok bajlódásod volt, amíg hazahajtottad a disznókat.

– Tisztelet, becsület neked, öregapám – mondta Halálmegvető –, itt az elszámolás mindenről. Az ég s a föld verjen meg engem, ha egy fikarcnyit is a magam kezére dolgoztam benne!

– Minek mondod ezt, öcsém? – hökkent meg az öreg. – Nem volt itt semmi, baj!

– Nem voltam már otthon vagy hat-hét éve – folytatta a magáét Halálmegvető –, haza szeretnék menni, azért hoztam. Búcsút veszek ma este a bátyámtól is, s holnap reggel már megyek is.

– Hű, mekkorát tévedtél öcsém! – nevette el magát harsányan az öreg Pan. – No, maradj csak, hallgass ide, majd elmondom! Nem is szólt az öreg sokat, nem csúrte-csavarta a dolgot, s az lett belőle, hogy:

*Kardját rántotta a háládatos bajnok
S pokolra küldte a hitszegő barátot.*

Hogy aztán mit mondott az öreg Pan Halálmegvetőnek, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

amelyben Beteg Vitéz, részegségében, csúnyán

szidalmazza Varázsfelhőt,

Halálmegvető meg, cselt vetvén, megöli

Tengermély barátot

Ott tartottunk, hogy Halálmegvető, hazaérkezvén, zárva találta a mézárszéket, ezért ment Pan úrhoz, hogy elbúcsúzzon fogadott családjától.

– Állj csak meg, öcsém! – kiáltott rá Pan úr. – Tudom én, mi jár az eszedben! Nem, voltál idehaza két napig, aztán hogy megjöttél, zárva, találtad a boltot, ebből azt gondoltad, hogy felhagytunk vele, s ezért hagynál itt minket! Még azt se mondom, hogy különösképpen rosszul ment a bolt, de ha nem lenne is nyitva, akkor is eltartanánk téged itt magunknál! Megmondom neked az igazat: a lányom azelőtt egy Vang nevű jegyzőnél volt férjnél, de az meghalt, a szerencsétlen, ez a második házassága. Ma van a halála második évfordulója, ezért, hogy érdemeket szerezzünk számára a túlvilágon, két napra be kellett zárjuk a mézárszéket. Holnap pedig elhívjuk a papokat a Háládatosság Kolostorából, hogy imádkozzanak a lelki üdvéért. Téged kérnénk meg rá, hogy ügyelj fel a szertartásnál. Én már öreg vagyok, nem bírom az éjszakázást, ezért kell hogy téged fárasszalak vele.

– No ha így mondd – nyugodott meg Halálmegvető –, akkor visszavonom az elhatározásom, s maradok még.

– Ne is gyanakodj te, öcsém, ezután se semmire – nyugtatgatta az öreg Pan éljél csak nyugodtan nálunk tovább, úgy mint eddig. – Azzal neki is láttak mind a ketten a borozgatásnak, csemegézésnek.

Jöttek is másnap reggel már a szerzetesek, megrakodva szent könyvekkel. Oltárt rendeztek be a házban, arra állították a Buddha szobrokat meg a kegyszereket, dobokat, csengőket, illatos füstölőket, tarka gyertyákat. A konyhában sütötték, főzték a böjtös ételeket a jámbor papok számára. Beteg Vitéz is hazajött a majom órájában, s így szólott Halálmegvetőhöz:

– Ma éjjel benn kell maradnom a hivatalban, öcsém, előbb nem jöhetek, mint holnap reggel, rád bízok mindent.

– Menj csak nyugodtan, bátyám – felelte Halálmegvető –, mindent rendben elintézek én helyetted.

Beteg Vitéz el is ment, Halálmegvető meg kiült az ajtó elé s vigyázott, hogy rendben menjen minden. Gyönyörű tiszta idő volt. Egyszer csak egy ifjú szerzetes lebbentette félre az ajtó függönyét, s mély tisztelettel köszöntötte.

– Foglalj helyet, szentatyám – fogadta udvariasan Halálmegvető. A szerzetes nyomában egy másik lépett be, két ládikával.

– Öregapám – kiáltott be Halálmegvető Pan úrnak –, szerzetesek jöttek!

Jött is Pan úr nagy sietve a barátok fogadására.

– Nevelőatyám – szólította meg az öreget a fiatal barát –, miért nem keresed fel sose szerény kolostorunkat?

– Amióta megnyitottuk a boltot – szabadkozott az öreg –, egy csepp időm se jutott arra, hogy valahova is menjek!

– Egy kis szerény ajándékot hoztam volna boldogult vőd halálának évfordulójára – szerénykedett a szerzetes –, egy kis száraztészta, meg fővárosi datolya.

– Ej! Miért pazarolja ránk, tisztelendő atyám, a pénzét? – szabadkozott az öreg, de azért elfogadta, s átadta Halálmegvetőnek, hogy vigye be a házba. Aztán teát hozatott, leültette a barátokat, s beszélgetni kezdett velük.

Egyszer csak jött le az asszony is az emeletről. Nem volt egészen mély gyászba öltözve, kis rizspor is volt az arcán.

– Ki hozta ezt az ajándékot, sógor? – kérdezte Halálmegvetőtől, amint meglátta kezében a ládikákat.

Egy barát van itt, aki nevelőapjának nevezi édesapádat.

– Aha! Ez a Tengermély barát! Igen jóra való szerzetes! A Pej családból való, a selyemfonal-boltban dolgozott, de aztán elment barátnak a Háladatosság kolostorába. A házunk népéhez tartozott, ezért tiszteli atyámat nevelőapjaként. Nálam két évvel idősebb, én ezért tisztelendő bátyámnak szólítom. A rendben a Tengermély nevet kapta. Hallgasd csak meg majd este, sógor, amikor szutrát énekel, micsoda gyönyörű hangja van!

– Hát szóval így áll a dolog! – hümmögött Halálmegvető, de egy rész gyanú már felkelt benne. Az asszony meg sietett, hogy találkozzék a szerzetessel. Halálmegvető hátratett kézzel lassan sétált utána, s az ajtófüggönyön keresztül leste, mi történik. Mikor az asszony odaért, a szerzetes felállt, s mély tisztelettel üdvözölte.

– Miért pazarlod a pénzed, tisztelendő bátyám? – szólította meg Varázsfelhő.

– Semmiség csak ez, bölcs húgom – szerénykedett Tengermély –, szóra se érdemes.

– Hogy mondhatasz ilyet? Ilyesmit egy szerzetestől nem fogadhatunk el!

– Szerény kolostorunk templomában most avatjuk majd fel a vízben s szárazon holtak szentélyét. Meghívnálak, bölcs húgom, az istentiszteletre, csak attól tartok, hogy a főhóhér úr megharagszik.

– Ugyan, nem gondol az én férjem ilyesmivel! De anyám, amikor halálán volt, fogadalmat tétetett velem, s úgymint el kell mennem előbb-utóbb hozzátok a templomba, hogy segítségeteket kérjem az imádságok elvégzésében.

– Ez csak a ti ügyetek, miért hozod szóba? – szerénykedett a szerzetes. – De ha már megmondtad, segítségemre leszek.

– Imádkozz majd el nekem jó sok szutrát, hogy rendben legyen minden!

A szolgáló behozta a teát. Varázsfelhő fogta a csészét, gondosan letörölgette a szélét egy kendővel, s két kézzel nyújtotta át Tengermélynek. A szerzetes átvette a csészét, de közben a két szeme állhatatosan csak az asszony két szemébe szegeződött. Az asszony meg mosolygó, bővülő pillantással nézett rá vissza. Eget verő tud lenni olykor a bujaság, szokták mondani: nem kerülte ez el Halálmegvető tekintetét sem, s másodszor is gyanút fogott, gondolván magában:

„Nem valami jóféle szerzet ez az asszony! Nehogy a kezem közé kerüljön, mert Beteg Vitéz

bátyám nevéért olyat művelek velem, amit még nem látott!” Harmadjára is elfogta a gyanús bosszúság, s félrelökve az ajtófüggönyt, berontott a szobába. A szerzetes sietve letette a teát s üdvözölte:

– Foglalj helyet, ifjú uram!

– A sógorom – vágott közbe gyorsan az asszony –, a férjem esküdt testvére.

– Honnét való vagy, ifjú uram? – kérdezte a szerzetes teljes jámborsággal. – Mi a becses neved?

– Én-e? – pattogott zordonan Halálmegvető. – Si Hszü vagyok Csinlingből! Halálmegvetőnek neveznek, mert beleártom magam mindenki dolgába, aztán odavágok! Ne haragudj, barát, de faragatlan fickó vagyok, nem értek a ceremóniázáshoz!

– Hogy is mernék megharagudni rád, hogy is mernék! – udvariaskodott a szerzetes. – Megyek is, hozom a többi szerzetest! S sietett ki az ajtón.

– Aztán gyere hamar, tisztelendő bátyám! – kiáltott utána Varázsfelhő. A barát csak sietett kifelé, s nem is felelt, de az asszony azért kikísérte, aztán visszajött, s felment szobájába. Halálmegvető meg az ajtó előtt csak lehorgasztotta fejét, s gondolkozott magában, de szívében már felébredt a negyedik gyanú is.

Nagy sokára jöttek a templomszolgák, sűrögtek-forogtak, gyújtogatták a gyertyákat, lámpásokat, füstölőket. Kevés időre aztán megjött Tengermély is a szerzetesekkel. Pan úr Halálmegvetőt küldte eléjük, hogy fogadja őket. Meg is kínálta őket teával, forró vízzel, aztán megverték a dobokat, cintányérokat, s énekelni kezdték a szent énekeket. Tengermély egy vele egykorú fiatal baráttal vezette a szertartást, rázták a csengőket, könyörögtek a Buddhákhoz, zengték a mennyei Tan dicséretét, s esdekeltek, hogy a megboldogult Vang jegyző úr *szülessék újjá mihamarabb a mennyek országában*. S lám, az asszony is dísztelen ruhában, cicoma nélkül odajárult egy kézi füstölővel az oltár elé, s füstölőt égetett Buddha tiszteletére. Tengermély erre még nagyobb nekibuzdulással rázta a csengettyűket, s énekelte a bűvös hatású szent imákat, megindító hangon. A sok szerzetes, amint látta, hogy ezek ketten szinte összedörgölődnek a nagy ájtatosság közepette, azt se tudta, hova legyen zavarában. Mikor aztán a megszentelt papirost is elégették a halott nevével, Halálmegvető egy kis böjtös lakomára invitálta a barátokat. Tengermély barát előreengedte a többieket, s a hátuk mögött az asszonyra mosolygott, az asszony meg, száját eltakarva, vissza reá: a szemük állandóan egymásba villant, úgy küldözgették egymásnak szerelmes vágyaikat a tekintetükkel. Halálmegvető ötödszörre is gyanút fogott, s igen elkomorult. A barátok letelepedtek a lakomához, s egypár csésze barátoknak járó bort is ittak hozzá, aztán megkapták ájtatoskodásukért a csuhapénzt. Pan úr már nem jól érezte magát, aludni ment. A szerzetesek is sorra felálltak már az asztaltól, s mentek vissza, hogy tovább ájtatoskodjanak. Halálmegvetőben nagy komorságában feltámadt a gyanú hatodszorra is, s gyomorfájást említve ürügyképpen, elvonult ő is, hogy lefeküdjék a szomszéd szobában. Az asszonyt azonban már egészen elfogta a szenvedély, s már nem is törődve azzal, hogy észreveszik-e a dolgot, vagy sem, ott maradt az imádságnál azzal, hogy segítségükre lesz. Megverték megint a dobokat, döngették a cintányérokat, ő meg egy kis teát melegített, gyümölcsöt, ennivalót készített. Tengermély buzgón vezényelte a szerzetesek karát, s kérték a mennyek urait, könyörüljenek a megboldogulton, imádkoztak, kántáltak nagy igyekezettel. A harmadik őrség idejére kifáradt már a többi barát, csak Tengermély lelkesedett egyre jobban bele a szent énekek fűjásába, az imádságok kántálásába. Az asszony meg egyre csak ott állt az ajtó mellett, magasan lobogott benne a vágy tüze, észre se vette már, mit csinál, csak szólt a szolgálonak, hogy beszéde lenne Tengermély tisztelendő úrral. A kopasz lator sietett is Varázsfelhő elébe. Az asszony megragadta a csuhája ujját, s így szólt hozzá:

– Tisztelendő bátyám, holnap, ha eljössz a pénzért, az adományért atyámhoz, ne feledd

megemlíteni a fogadalmam dolgát!

– Emlékezni fogok rá – bólított a szerzetes. – Ha betölteni akard vágyadat, be is töltheted. – Aztán hozzátette: – Ez a te sógorod veszélyes egy ember!

– És ha észreveszi? – rázta fejét az asszony. – Nem is igazi rokon!

– No, ha így van, akkor nyugodt vagyok – felelte a kopasz lator, de szó közben a csuhája ujjában egyre szorongatta az asszony kezét. Varázsfelhő hanyag mozdulattal behúzta az ajtófüggönyt, amire a barát úgy felnevetett, mint aki most már az ördögnek is kész volna odavetni magát, vagy a halálba menni. Nem is gondolták, hogy Halálmegvető a fal másik oldalán csak tettei az alvást, s hogy gyanút is fogott immár hetedszerre. Az ötödik őrésre végeztek az ájtatossággal, elégették az áldozati pénzeket is, a barátok sorra elköszöntek. Felment az asszony is szobájába, hogy lefeküdjék. Halálmegvető meg csak tépelődött magában, s nagy haraggal mormogta maga elé:

– Hogy botolhatott belé az én derék, vitéz bátyám egy ilyen szajhába! – Alig bírt dühével, amint a szobájába ment, hogy lefeküdjék.

Másnap hazajött Beteg Vitéz, de mindezt nem is hozta szóba neki. Evés után megint elment, s lám, már jött is Tengeremély barát, vadonatúj csuhában, egyenest Pan úrhoz. Varázsfelhő, mihelyt meghallotta, hogy jön, sietett le elébe, fogadta nagy nyájassággal, leültette, teával kínálta.

– Sokat fáradtál az éjjel értünk, tisztelendő bátyám – hálálkodott neki –, hálánk semmilyen adománnyal se róhatnánk le érte!

– Szóra se érdemes! De közben, az éjjel megtudtam a fogadalmad dolgát, bölcs húgom! Ha be akard váltani, én elimádkozhatom helyetted a szutrákat a templomunkban, neked csak a kezed írását kell adnod majd a végén.

– Nagyon jó lesz! – hálálkodott Varázsfelhő, s szalajtotta is a szolgálót atyjáért, hogy megtanácskozzák a dolgot. Jött is Pan úr nagy szabadkozva:

– Nem bírtam már öreg fejjel, elnézést, hogy tegnap este otthagytalak benneteket – mentegetőzött. – Vőm öccsét is ágynak döntötte a gyomorfájása, ne haragudjatok, hogy nem maradt ott veletek senki!

– Remélem, már jól vagy, nevelőatyám – udvariaskodott a barát.

– Apám – mondta Varázsfelhő fogadalmam van régről, amit még anyám halálakor tettem az ő kedvéért. Most mondja tisztelendő bátyám, hogy holnap a templomunkban le is róhatom. Megkérhetnénk őt, hogy előbb imádkozza el a szutrákat helyettem, s holnap mi ketten reggeli után elmennénk a templomba, hogy írást is adjak, akkor be is lenne váltva a fogadalmam.

– Jól van – mondta Pan úr –, de az a baj, hogy holnap bizony nagy lesz a forgalom, s nem lesz akkor senki a boltban.

– Ugyan! Bízd rá a sógorra, mitől tartasz?

– Hát ha már fogadalmat tettél, akkor bizony el is megyünk holnap – adta be derekát végül az öreg.

Varázsfelhő elővette az alamizsnapénzt, s átnyújtotta a szerzetesnek:

– Fogadd fáradozástokért, tisztelendő bátyám, ezt a csekélységet. Holnap aztán készülj, mert

meglátogatunk, s harapni akarok a böjtös nudlitokból!

– Várom is már nagyon, hogy kezembe adhassam a füstölőrudat! – felelt a kopasz lator. Azzal eltette a pénzt, hogy elosztja majd társaival, s hogy igen várják holnapra Varázsfelhőeket. Az asszony kikísérte Tengermély barátot egész a kapuig. Halálmegvető a szobájában pihent, most felkelt, hogy nekilásson a disznóvágásnak. Estére hazajött Beteg Vitéz. Az asszony alig várta, hogy elköltsék a vacsorát, s megmossa kezét, lábát, megkérte atyját, mondja meg férjének:

– Mikor a feleségem halálán volt, fogadalmat tétetett a lányommal, hogy imádkozzék érte a Háládatosság kolostorában. Holnap elmegyek velem, hogy beteljesítsük, s mindjárt vissza is jövünk. Azért mondom el neked, hogy tudjál róla.

– Miért nem mondtad meg magad, asszony? – csodálkozott Beteg Vitéz.

– Attól félttem – felelte Varázsfelhő –, hogy ha én mondom, még megharagszol, aztán nem engedsz.

Este aztán nem történt semmi, lefeküdtek. Másnap az ötödik őrséggel felkelt Beteg Vitéz, ment jelentkezni hivatalába. Felkelt Halálmegvető is, hogy az üzlet után lásson. Látja ám egyszer csak az asszonyt kicicomázva, felpiperézve, nagy cifrán, felszerelkezve füstölőkkel, hogy áldozati pénzt s gyertyákat vásároltat, s hogy gyaloghintót rendel. De sok dolga volt a mészárszékekben, nem ért rá vele törődni. Mikor aztán megreggeliztek, az asszony felékesítette a szolgálóját, Jing-ert is. A kigyó órájára Pan úr is új ruhát húzott, s így szólt Halálmegvetőhöz: – Megkérnélek, öcsém, hogy ügyelj a házra. Elmegyünk a lányommal, hogy beválthassa kegyes fogadalmát, rögtön visszatérünk.

– Ügyelek én mindenre magamtól is – mosolygott Halálmegvető. – Vigyázz csak lányodra, öregapám, égessetek sok füstölőt, aztán gyertek haza hamar – mondta, de nyolcadízben is gyanút fogott már.

Pan úr és Jing-er meg elindultak a gyaloghintó nyomában a Háládatosság kolostorába. Hogy elmondjam, Tengermély barát, ez a kopasz lator, egyes-egyedül csak az asszony kedvéért nevezgette Pan urat nevelőatyjának, de mióta Beteg Vitéz kettőjük közé került, nem mert kikezdeni vele. Amikor aztán az asszony rávetette csábító pillantásait, nem tudta még egészen, hányadán áll, csak akkor éjjel lett egészen biztos a dolgában. Ahogy pedig most meg is állapodtak, hogy találkoznak, köszörülte ám a kopasz lator a lándzsát, fente ám a kardját, kiállt a kolostor kapuja elé, úgy várta őket. Alig bírt örömeivel, amikor megpillantotta a gyaloghintót, szaladt is eléjük.

– Megint csak fárasztunk, barát uram! – restelkedett Pan úr. Az asszony meg kilépvén a gyaloghintóból, szintén hozzátette:

– Igen nagy fáradságodra leszünk, tisztelendő atyám!

– Hogy is gondoljátok? – szabadkozott Tengermély. – Az ötödik őrségtől a vízen s szárazon holtak szentélyében ájtatoskodtunk tisztelendő testvéreimmel, nem volt még egy csepp pihenésem se, csak bölcs nővéreimet vártam a fogadalmával. Nagy érdemeket fog ám szerezni velem!

Be is vezette az öreget s lányát a szentélybe. Elő is készítettett már gyertyákat, füstölőket, s ott volt már tíz-egynéhány barát, akik javában kántálták az imádságokat. Varázsfelhő sorra tízezer boldogsággal köszöntötte őket, majd leborult a három szentség előtt. A kopasz lator *Ksitigarbha bodhiszattva* szobra elé vezette őket, hogy az asszony kezével írott imádságot elégessék a színe előtt. Amikor ezzel megvoltak, enni küldte a szerzeteseket, vendégeit pedig magával invitálta:

– Jertek be szerény lakomba, nevelőatyám s bölcs húgom – mondta –, hadd kínáljalak meg egy kis teával.

Odaérve, két szolgálo-szerzetes már hozta is a teát, tündöklő ezüst csészében, vörös lakk tálcán, a legfinomabb fajtából.

– Foglaljatok helyet még egy kicsit! – nyájaskodott aztán, s beljebb vezette őket egy kis szobába. Ragyogó fekete lakk asztalka pompázott a közepén, a falakon híres mesterek képei, oldalt egy bronzfüstölő árasztott búbajos illatot.

– Ez aztán szép szoba egy egyházi személynek! – bókolt az asszony. – Tiszta, csendes, de örömteli.

– Ne gúnyolódj, húgom – udvariaskodott Tengermély. – Mi ez a ti ragyogó házatokhoz képest!

– Elvesszük egész napodat, tisztelendő uram – szabadkozott Pan úr –, megyünk már haza.

– Nem vagytok ti itt idegenek, nevelőatyám! – tiltakozott a barát. – Bölcs húgom kegyéből étkezünk ma, nem kóstolnátok meg szerény főztünket? Terítsetek gyorsan, tisztelendő testvéreim! – szólt a szolgálattelvő barátoknak.

Hozták is már a tálakat, csupa ritka gyümölcsöt, drága főzeléket, s megterítették.

– Miért kínálsz még borral is minket? – szabadkozott Varázsfelhő. – Igazán, csak terhedre vagyunk!

– Ne vegyétek ezt olyan nagy dolognak – mosolygott a szerzetes – hadd mutassam ki egy kicsit csekélyke barátságomat! Ízleld meg ezt a bort, nevelőatyám – fordult aztán Pan úrhoz, mikor kitöltötték a bort –, úgymint oly rég jártál nálunk!

– Jó bor – kóstolta meg az öreg –, de érzik is az ízén, milyen erős!

Egyik kegyes pártfogónk árulta el nekünk a minap a készítése titkát. Négy-öt véka rizsünkbe került. Holnap nektek is küldetek majd néhány palackkal.

– Ugyan, miért? – szabadkozott az öreg.

– Nincs, mivel lerőjam háládatosságomat. Bölcs húgom, kóstold meg talán te is egy pohárral!

A szolgálattelvők sorra töltögették a boros csészéket, Jing-er, a szolgáló is ivott pár pohárral.

– Nem bírok már többet inni – szabadkozott Varázsfelhő, de a barát tovább unszolta:

– Igyál még eggyel, ha már végre eljöttél!

Pan úr adatni akart a gyaloghintó-hordozóknak is, de Tengermély megnyugtatta, hogy ő már gondoskodott róluk.

– Igyál csak nyugodtan tovább, nevelőatyám! – nyájaskodott álnokul a kopasz lator, mivelhogy egyenesen az asszony miatt hozatta ezt a méregerős bort. Nem is bírta Pan úr sokáig az ivást, egykettőre elázott teljesen.

– Fektesd le nevelőatyámat – ajánlkozott Tengermély –, hadd aludja ki magát. – Hívott két barátot, azok fogták az öreget, elvitték, lefektették egy csendes, hűvös szobában.

– Igyál, még asszonyom – biztatta aztán a magára maradt Varázsfelhőt. Az asszony meg, először is, mert hajlott rá a szíve, másodsor, meg mert vágyait feltüzeltette a bor, s kábultságot is érzett, csak dadogva tudott már megszólalni:

– Miért itatsz engem, tisztelendő bátyám?

– Csupa tiszteletből, asszonyom! – súgta oda a barát.

– Már nem iszom – dadogta az asszony.

– Jöjj akkor velem, asszonyom – ajánlotta Tengermély felhevülten –, hadd mutassam meg neked Buddha agyarát.

– Hát azt igazán szeretném látni – kacarászott Varázsfelhő. A szerzetes felvezette őt szolgálójával az emeletre, a hálósobájába. Szépen be volt már rendezve az is.

– Milyen csinos, szép hálósobád van! – mondta az asszony kedvtelve.

– Csak egy asszony hiányzik belőle! – nevetett Tengermély.

– Nem tudtál még találni? – évődött Varázsfelhő.

– Hol is tehetnék szert egy ilyen kegyes pártfogóra?

– No, mutasd meg már a Buddha agyarát! Hadd lássam már!

– Küldd le a szolgálódat – súgta Tengermély –, akkor előveszem.

– Jing-er! – kiáltott Varázsfelhő. – Menj le, és nézd meg, kijózanodott-e már az úr?

A szolgáló szaladt, hogy megnézzze, mi van Pan úrral, a barát meg gyorsan bezárta az ajtót.

– Tisztelendő bátyám – kacagott Varázsfelhő –, miért zártál be?

– Szeretlek teljes szívemből – ragadta meg az asszonyt a kopasz lator, nem bírva már buja hevületével –, két éve már csak utánad vágyakozom! Végre ma eljöttél, itt van számomra az alkalom!

– Erőszakot akarsz tenni rajtam? Az én férjemmel nem jó tréfálkozni! Ha megtudja, nem kegyelmez neked!

– Csak te könyörülj rajtam, szánj meg engem! – esett térdre a barát.

– Hej, de be tudod fogni az embert, te barát! – nyújtotta feléje Varázsfelhő a kezét. – Kapsz tőlem mindjárt egy hatalmas nagy pofont!

– Üssél csak, asszonyom! – nevetett fel Tengermély. – Gyorsan járhat a kezed!

– Hogy is tudnálak én téged igazán megütni? – ölelte magához száguldó vágyakozásában a szerzetest Varázsfelhő. A barát átölelte, leoldották ruháikat az ágy előtt, s engedtek szívük vágyának. Jó sok idő múltán szűnt meg csak a zápor hullni a felhőből.

– Nem bánom, ha meghalok is, csak jó szívvel légy hozzám – ölelte még mindig a barát az asszonyt. – Ma azonban, hogy a kedvemre tettél, ez csak egy szempillantásnyi gyönyör, amit adtál! Megöl engem a vágyakozás, hogy nem lehetek veled kedvemre egész éjszakán át!

– No, ne félj csak! – csitította Varázsfelhő. – Kigondoltam én egy tervet. A férjem minden hónapban úgy huszadikáig a börtönben van szolgálatban éjjelre is. Jing-ert majd megvesztegetem, hogy vigyázzon a hátsó ajtónál, s ha beesteledik, és a férjem nincs otthon, kitesz majd az ajtó elé

egy kis asztalkát, égő füstölőkkel. Az lesz a jel számodra, akkor bejöhetsz bátran. Attól tartok csak, hogy aztán az ötödik őrséget el ne aludd, amikor hazajön! Keress valami papot, aki reggeli ájtatosságra szokta szólítani a híveket, hogy álljon majd oda a hátsó ajtóhoz, verje a fahalat, s fohászkodjék hangosan Buddhához, hogy te tudhasd, hogy szabadon elmehetsz! Akkor majd ő vigyáz, te meg nem alszod el az időt!

– Nagyszerű! – örült meg Tengermély barát. – Tegyéél akkor csak így! Van is itt nálunk egy idegen földről való barát, majd én szólok neki.

– Nem merek most már tovább maradni nálad – kezdett szedelőzködni Varázsfelhő –, mert még gyanút fognak. Sietnem kell, de te ne feledd, amiben megállapodtunk!

Gyorsan rendbe hozta felhő hajzatát, berizsporozta képét, s ment már lefelé. Odalent hívta Jing-ert, hogy keltse fel Pan urat, aztán sietve elindultak. A gyaloghintó-vivők jóllakva, borral eltelve, már várták őket a kapunál.

Tengermély barát egész a kapuig kísérte őket, s hazamentek.

Tengermély barát, mondanunk se kell, rögtön nekilátott, hogy megkeresse az idegen földről való remetét. Ott élt az a kolostor háta mögött az egyik kis szentélyben, s csak úgy hitták, hogy Idegen Remete. Mindennap körbe járta a várost az ötödik őrség idején, fahalát verve, hogy Buddha tiszteletére szólítsa a hívőket, világos nappal meg összekoldulta az elemózsiáját. Tengermély barát meghívta magához, megkínálta pár csésze borral, s néhány ezüstöt is nyomott a markába.

– Mi érdemem van, hogy elfogadhatnám ezt a fizetséget? – emelkedett fel meglepődve az. Idegen Remete. – Eddig is mindig csak kegyeidben részesültem, tisztelendő atyám!

– Láttam, hogy rendes, becsületes ember vagy – felelte Tengermély barát –, azért adtam neked a pénzt, s adok még majd, hogy szerzetesi levelet válthass magadnak, s igazi baráttá lehess. Ezen a pénzen végy ruhát magadnak.

S ettől fogva Tengermély barát valóban mindig meghívatta ebédre szerzetes társaival Idegen Remetét, elvitték többször házakhoz is ájtatoskodni, szutrákat olvasni, úgy, hogy onnét is csurrant-cseppent valami jövedelem. Láta az Idegen Remete; hogy nem csekély jó szívvel vannak hozzá, s törni kezdte rajta a fejét:

„Ezért a pénzért biztosan akar valamit velem – gondolta magában. – Minek várjam meg, amíg ő hozza szóba?” S legközelebb meg is mondta Tengermély barátának:

– Ha rendelkezni akarnál vélem valamiben, tisztelendő atyám, rajta csak, mondd meg!

– Ha már ilyen jó szívvel mondd – felelte Tengermély barát –, meg is mondom neked: Pan úrnak a leánya össze akar kerülni velem, s megállapodtunk, hogy ha egy kis asztalt állít füstölőkkel a hátsó ajtóhoz, az lesz a jel, hogy bemehetek. A dolog azonban bajos egy kicsit. Ha te előremennél s kiszimatolnád, hogy nincs arra senki akkor elmehetnék. Megkérnélek aztán arra is, hogy az ötödik őrség idejére fáradj arrafelé a hátsó ajtóhoz, s szólítsd ott a híveket imádságra. Ha látod, hogy nincs arra senki, verd meg a fahaladat jó hangosan, s imádkozz fennszóval, hogy tudjam, hogy kijöhetek.

– Nincs ebben semmi nehézség! – készségeskedett Idegen. Remete, s bele is egyezett. El is ment még aznap kéregetni Pan úrék felé a hátsó ajtóhoz.

– Miért jössz, te barát, a hátsó ajtóhoz kéregetni? – szaladt ki eléje Jing-er. – Kerülj az elülső ajtó felé! – Idegen Remete azonban tovább kántálta imádságait. Meghallotta az asszony is, s ő is kijött:

– Csak nem te vagy az a remete, aki az ötödik őrséggel imádságra szoktad hívni a híveket?

– De bizony én volnék – hajolt meg Idegen Remete –, aki reggel felébresztem az embereket, este meg füstölőt gyújtatok velük Buddha örömére.

Elértette Varázsfelhő rögtön a szavait, s szalasztotta Jing-ert, hogy adjon neki alamizsnaképpen egy köteg rézpénzt. Mikor Jing-er eltávozott, Idegen Remete odasúgta az asszonynak:

– Tengermély tisztelendő atyám bizalmas embere vagyok; azért küldött, hogy kifürkészem az utat.

– Megértettem ám! – mosolygott Varázsfelhő. – Gyere el este is. Ha kint áll a kis asztal a füstölőkkel, akkor szólj neki, hogy jöhet.

Idegen Remete biccentett, de már jött is Jing-er a pénzzel. A barát eltávozott, az asszony meg bement, s odabenn Jing-ert is beavatta a tervbe. A szolgáló mit tehetett, engedelmeskedett.

Beteg Vitéz valóban szolgálatban volt az este. Be se sötétedett még, már fogta az ágyneműjét, s ment a börtönbe. Jing-er, amint látta, hogy eltávozik, már vitte is az asztalkát, s meggyújtotta rajta a füstölőket, ő maga meg megállt asszonyával az ajtó mellett s várt. Az első őrseg idején jött egy ember fejkendősen, s besurrant az ajtón.

– Ki az? – kérdezte ijedten Jing-er. Az ember nem válaszolt: Varázsfelhő odakapott hozzá, s épp a fejkendőjét ragadta meg. Kopasz koponya villant ki alóla.

– Most ismerlek csak meg, te kopasz lator! – förmedt rá örömmel, s máris mentek be a házba, összekapaszkodva. Jing-er meg bevette az asztalkát, bezárta az ajtót, s ment aludni. Azok ketten az éjjel pedig vígan paráználkodtak, játszadoztak egymással egész reggelig, tapadva egymáshoz, mint a gyanta a lakkhoz, édesen, mint a cukor, a méz, puhán, mint a sajt, a velő, s fickándoztak, akár a hal a vízben. Jóízűen aludtak is már, amikor egyszer csak megütötte fülüket a fahal hangos zöreje s a harsány imádság. Felriadtak mind a ketten.

– Megyek is! – kapkodta magára Tengermély barát a ruháját. – Ma este megint találkozunk!

– Ne feledd a megállapodást! – intette Varázsfelhő. – Csak ha kint áll a füstölő-asztalka, csak akkor jöhetsz! Be ne gyere, ha nem látod!

A szerzetes leugrott az ágyról, s az asszony megkötötte a fejkendőjét. Jing-er nyitotta is már a hátsó ajtót s kiengedte. Ettől kezdve, valahányszor Beteg Vitéz szolgálatba ment éjszakára; jött a barát. Az öreg Pan úr volt csak rajtuk kívül a házban, az meg már korán nyugodni tért. Jing-er velük tartott, csak Halálmegvető előtt kellett volna még titkolni a dolgot, de az asszony, buja gerjedelmében, nem is törődött vele. Tengermély barát meg úgy rákapott az asszony ízére, mintha a lelkét vette volna el; csak a jeladást várta Idegen Remetétől, s már indult is hozzá, Jing-er meg asszonya parancsára mindannyiszor bebocsátotta s ki is engedte. Nagy vidáman szórakoztak, tréfálkoztak így egymással több mint egy hónapig.

Halálmegvető közben mindennap, ahogy bezárta a boltot, ott is aludt, de ez a dolog Tengermély barát s Varázsfelhő között nem hagyta nyugodni, csak nem felejtette el, amit eddig látott. Biztosat azonban nem tudott, sőt, a barátot se látta többé a házhoz járni. Hajnalban azonban, az ötödik őrseg idején, amikor felébredt, valahogy mindig ezen töprengett. Egyszer aztán, amikor meghallotta Idegen Remetét, hogy nagyban dobol a fahalán, s hangos szóval hívja imára a hívőket, gyors eszű ember lévén, kilencedszerre is gyanút fogott.

„Ez itt zsákutca – gondolta magában hűvös fejjel. – Mit jár ide ez a pap minden reggel fahalat

verni, hangosan imádkozni? Gyanús dolog ez!”

A tizenegyedik hónap közepén jártak éppen, amikor egy hajnalban az ötödik órség idején megint csak hallotta, hogyan veri a pap a fahalat, s megállván egyenest a hátsó ajtónál, hangos szóval kiáltja:

– Könyörögjete, ti minden rendű s rangú teremtmények, élők, elevenek, megváltásotokért, menekvésetekért az összes Buddhákhoz és bodhiszattvákhoz!

Halálmegvetőnek már igen gyanússá vált a dolog. Felugrott, az ajtóhoz sietett, s kilesett a hasadékon, s lám, a sötét kapualjból egy ember suhant ki fejkendősen, s sietve odábbállt az imádkozó pappal együtt, nyomában pedig Jing-er azonnal bezárta az ajtót.

Most már bizonyos volt a dolgában.

„Vitéz ember az én bátyám – gondolta dühösen magában –, s mégis ilyen parázna nőszemélyt szerzett magának! Persze, félrevezette az asszony, s most a háta mögött bujálkodik!” Kinyitotta a boltot, kiaggatta a húsokat, elkezdte az árusítást, s amint egy kis pénzt szedett össze, déltájban elindult a hatóságához, hogy megkeresse Beteg Vitézt.

A hídnál találkozott is vele.

– Hová tartasz, öcsém? – kérdezte bátyja meglepődve.

– Egy kis kölcsön ügyében kereslek.

– Annyi a dolgom a hivatalban – restellte el magát Beteg Vitéz –, hogy egy kis vidám poharazásra se telt az időmből veled! No de gyere csak, üljünk le valahol!

Betértek a híd végénél egy fogadóba, s letelepedtek egy csendes kis szobában. Italozás, falatozás közben látta ám Beteg Vitéz, hogy öccse csak lehorgaszta fejét, s tépelődik valamin. Hirtelen ember volt Beteg Vitéz, meg is kérdezte egyszeribe, kertelés nélkül:

– Min búsulsz, öcsém? Csak nem bántott meg valaki otthon?

– Nem bántott engem senki – rázta fejét Halálmegvető. – Csak mert olyan jó voltál hozzám, öcsédnek fogadtál, s most is úgy tekintesz, mint hús-vér rokonodat, volna egy szavam hozzád! Megmondhatom-e?

– Miért viselkedsz úgy, akár egy idegen? – méltatlankodott Beteg Vitéz. – Mondd csak nyugodtan!

– Te sose vagy otthon, bátyám; mindig csak a hivataloddal törődsz, s nem tudod, mi történik a hátad mögött. A te asszonyod pedig nem jóféle. Sokszor láttam már, hogy forgatja a szemét erre-arra, csak szólni nem mertem. Ma aztán már olyasmit láttam, hogy nem állhattam tovább, elindultam, hogy megkeresselek, s ne haragudj, de megmondom, mi történt.

– Nincs nekem szemem a hátamon! Ki volt az, mondd csak?

– Mikor az az ájtatoskodás volt nálatok, s eljött az a kopasz lator, a Tengermély barát, már láttam ám, hogy igen szemez vele az asszony! A harmadik nap rá meg, amikor elmentek apósoddal a kolostorba, hogy beváltsa fogadalmát az asszony, igen borosan jöttek vissza mind a ketten. Ma pedig hajnalban csak hallom, hogy egyenest jön egy pap az utcába, veri a fahalat, s rettentő lármát csap nagy gajdolással. Odajár az most minden reggel, most pedig már megnéztem, mit csinál, hát

jött is ki az a kopasz lator fejkendősen a házból. Mászt nem kereshetett odabenn, mint hogy az a parázna nőszemély hitta magához!

– Hogy mit nem merészel ez a céda személy! – gerjedt nagy haragra Beteg Vitéz is.

– Csillapuljon haragod, bátyám! – csitította Halálmegvető. – Ma este ne szólj róla semmit, csak viselkedj úgy, mint máskor. Holnap meg mondd majd megint, hogy mész szolgálatba, de a harmadik őrség után gyere vissza, s zörgess a kapun. A fickó biztosan a hátsó ajtón akar majd elillanni, de én ott leszek s megfogom!

– Igazad van, öcsém – csillapodott le Beteg Vitéz. Halálmegvető még hozzátette:

– De aztán az este ki ne bökd valahogy!

– Akkor holnap, megegyeztünk! – felelte Beteg Vitéz. Ittak még pár csészével, aztán fizettek, s mentek, mindegyik a maga útján. A főhóhér alig ment azonban pár lépést, amikor a mandarin komornyikjai bukkantak fel előtte:

– Hogy hol nem kerestünk már, főtömlőctartó uram! – kiáltották, lihegve a nagy szaladástól, hogy utolérjék. – A mandarin úr őkegyelme ott ül virágoskertjében, s megparancsolta, hogy mutasd be előtte füttykösforgató művészetedet! Gyere csak gyorsan, siess!

– Eredj csak haza, öcsém! – kiáltott Beteg Vitéz Halálmegvető után. – A mandarin hívat, engedelmeskednem kell! – Halálmegvető ment is haza, Beteg Vitéz meg ment a mandarin elé a virágoskertbe, s be is mutatta előtte vitézi művészetét. Igen tetszett ám a mandarinnak kiváló ügyessége, s örömeben tíz nagy csésze borral jutalmazta azon melegében. Aztán elszéledt a gyülekezet, de barátai a mandarin kíséretéből még további ivászatra invitálták, úgyhogy estére teljesen elázott, úgy támogatták haza. Varázsfelhő, mikor látta, mennyire lerészegedett, megköszönte barátainak fáradozásukat, s Jing-errel ketten felcipelték a mánoros Beteg Vitézt az emeletre, lefektették az ágyra, lámpást gyújtottak. Jing-er a cipőjét vette le, Varázsfelhő meg a fejkendőjét. Nemhiába mondják, hogy „részségében kiböki az ember, mit józanul nem mondana!” Beteg Vitéz felébredt egy kicsit, amint ott matattak rajta, s nagy ökölrázással szidni kezdte a feleségét:

– Hej, te hitvány nőszemély! Te latrok apácája! Majd adok én neked!

Igen megijedt az asszony, de nem mert felelni, csak tovább vetköztette férjét, aztán lefektette, hogy kialudja magát. Az ember elnyúlt az ágyon, de még dühösen mormogta magában:

– Te bitang céda, te koszos ringyó! A tigris torkába mertek ti nyáladzani? Te, te, te... nem is eresztelek ki csak úgy a markomból!

Pisszenni sem mert az asszony, csak várta, hogy a férje elaludjék. Az ötödik őrségre aztán felébredt Beteg Vitéz, s vizet kért. *Hozta* is Varázsfelhő *a csésze forró vizet*, s nyújtotta át férjének. Az asztalon még ott pislákol a lámpás. Beteg Vitéz felhajtotta a vizet, aztán megkérdezte:

– Asszony, le se vetköztél az este, amikor lefeküdtem?

– Hogy is mertem volna levetközni, amikor annyira le voltál részegedve? Félttem, hogy még elokádod magad, ezért csak itt heveredtem le a lábad végénél!

– Nem mondtam semmit?

– Tudod milyen vagy, amikor ittál! Elaludtál rögtön! De én alig bírtam lehunyni a szemem!

– Jó ideje már nem láttuk vendégül öcsémet. Rendezz egy kis lakomát, aztán hívjuk meg!

Varázsfelhő nem szólt semmit, csak leült az ágy szélére, elpityeredett s nagyokat sóhajtozott.

– Csak nem bántottalak meg részeg fővel valamivel, asszony? – kérdezte meghökkenve a férje, de az asszony csak eltakarta az arcát, könnyeit törölgette, s nem felelt. Beteg Vitéz csak faggatta tovább, de Varázsfelhő tovább mímelte a szípegést-zokogást. Végül is a férje nem állhatta már tovább, leült ő is melléje, odahúzta magához, s megkérdezte komolyan, mi bántja. •

– Amikor apám férjhez adott engem Vang úrhoz – mondta Varázsfelhő nagy szípgóságok közben –, remélték, hogy most már aztán szilárdan a helyére van verve az életem bambuszcsölöpje! Ki is gondolta volna, hogy fele úton itt hagy engem! Hozzád is csak azért mentem, mert tudtam, milyen derék, jó vitéz vagy, de nem hittem volna, hogy nem is fogod pártomat, meg se oltalmazol!

– Hát ez fura! – kiáltott fel Beteg Vitéz. – Hol nem oltalmaztalak én meg téged? Ki üzött csúfot belőled?

– Nem is akartam megmondani neked – zokogta az asszony –, mert attól féltem, hogy még kárt tesz bennem; aztán már meg is mondtam volna, csak attól féltem, hogy ráhagyod.

– Miről beszélsz? – jött zavarba a férje.

– Megmondom, csak ne dühösködj rajta, s ne bosszankodj.

– Amikor ezt a Si Hszient, a Halálmegvetőt, a házádba fogadtad, először igen jól viselkedett, de aztán csak kimutatta a foga fehérét! Amikor nem voltál itthon, odajött hozzám nemegyszer, s mondta: „Nem jön haza megint a bátyám! Hideg lehet az ágyad, sógorasszony, hogy egyedül hálsz!” En rá se hederítettem, de ez nemegyszer megesett. No de erről ne is beszéljek, hanem tegnap reggel, hogy a konyhában mosakodtam, s a nyakam mostam éppen, bejött ez a gézengúz a hátsó ajtón, s látván, hogy nincs ott senki, elkezdte a mellemet fogdosni, s azt mondta: „Ugye várandós vagy, sógorasszony?” Én ellöktem a kezét, s már kiáltani akartam, de féltem a szomszédság gúnyolódásától, hogy rajtad köszörülik majd a nyelvüket, s vártam, hogy hazagyere, de hát le voltál részegedve a sárga földig, így hát nem mertem szólni. Ki nem állhatom már tovább. Ha nem hiszed, eredj s kérdezd meg csak drágalátos öcsédet!

Lángra gyúlt a harag erre Beteg Vitéz szívében, s nagy dühösen kiáltotta:

– Bőrét tigrisnek pingálhatod, de a csontját nem! Ismerheted az ábrázatát valakinek, de a szívét nem! És ez a fickó még arról mert nekem hazudozni, hogy Tengermély barát így meg úgy! Hazudott szemmel láthatólag, de most kiderült! Nem az öcsém többé! – tette hozzá felgerjedt haragjában. – Elüzöm a házunktól! – Ahogy kivilágosodott, ment is az apósához, s így szólott hozzá:

– Bűdös már ez a vágott marha! Mától kezdve nem árulunk többet! – s nekiállt, összetörte az egész mézárszéket. Halálmegvető meg, amikor jött a hússal reggel, hogy kinyissa a boltot, megdöbbenve látta, hogy az asztalok, polcok mind felborítva. Agyafűrt ember volt, megértette rögtön.

„Bizony! – nevetett kesernyésen. – Beteg Vitéz bátyám részegségében kikottyantotta a dolgot, aztán az asszony felbujtogatta valamivel, rám fogta, hogy arcátlankodtam vele, s rávette a férjét, hogy csukják be a boltot. Minek is veszekedjem vele? Csak neki lenne szégyen! Engedek inkább, majd másképp próbálkozom!” Szépen összecsomagolt a boltban. Beteg Vitéz elment hazulról, mert nem akarta megszégyeníteni, Halálmegvető meg vállára vette batyuját, övébe dugta disznóölő kését, s elbúcsúzott Pan úrtól:

– Soká háborgattalak én itt benneteket, öregapám. Most, hogy bátyám felhagy az üzlettel, a legjobb lesz, ha hazamegyek. Itt a számadás, egy garast se vettem el. Az ég verjen meg, a föld büntessen meg, ha egyszer is magam felé hajlott volna a kezem!

Pan úr már tudta a dolgot a vejétől, nem is merte tartóztatni, útjára engedte. Halálmegvető meg nem ment messzire, a szomszéd utcában bérelt magának szállást egy fogadóban.

„Beteg Vitéz esküdt testvérem nekem! – tépelődött azonban magában tovább. – Ha nem teszem rendbe ezt a dolgot, még az életébe is kerülhet, s miért? Most ugyan a feleségének hitt, s haragszik rám, de azért nem hagyhatom el! Mindenképpen rendet kell itt csinálnom! Elmegyek majd, s kilesem, mikor megy szolgálatba, aztán a negyedik őrség idején majd lesbe állok, s végére járok a dolognak!”

Ott maradt a fogadóban még két napot, aztán elment este Beteg Vitéz háza felé, kémlelődni. Látta is, amint jön az egyik porkoláb, s viszi az ágyneműt.

„Ma este biztosan szolgálatban lesz – állapította meg –, most aztán lesbe állok egy időre.”

Visszament a fogadóba, s aludt a negyedik őrség idejéig. Akkor felkelt, övébe dugta jó éles kését, s kilopózva a fogadó ajtaján, ment Beteg Vitéz házának hátsó ajtajához. Ott aztán lesbe állt az árnyékban. Mikor már az ötödik őrségre járt az idő, látta ám, hogy jön a remete a fahallal, jobbra-balra leleselkedve. Odaugrott a háta mögé, megragadta, s a torkának szegezve a kését, a fülébe suttozta:

– Meg ne moccanj! Ha kiáltasz, megöllek! Mondd meg az igazat, minek küldött ide Tengermély barát?

– Tengermély barátnak a Pan úr lányával van dolga – hebegte a halálra ijedt Idegen Remete –, hozzá jár minden éjjel. Engem azért küldött, hogy kilessem, itt van-e a hátsó ajtónál a füstölő-asztalka, mert az a jel, hogy bemehet, s akkor szólok neki. Az ötödik őrségkor meg jövök, verem a fahalat, s imádkozom fennhangon, hogy megtudja, szabad az út.

– Most hol van?

– Még odabenn alszik. Ha megverem a fahalat, kijön.

– Add ide a ruhádat meg a fahalat!

Idegen Remete levetkőzött, odaadta a fa-halat is; mikor már ott állt meztelenül, Halálmegvető a nyakába döfte kését. Aztán felöltötte a megölt pap csuháját, magához vette kését, s hangosan dobolva a fahalon, elkezdett fel s alá járni az utcában. Tengermély barát, mihelyt meghallotta, nagy sietve ugrott ki az ágyból, magára kapta ruháját, s sietett le az emeletről. Jing-er már nyitotta is a kaput neki, s kisurrant. Halálmegvető azonban tovább zajongott.

– Mit vered még mindig azt a fahalat? – sziszegte oda neki dühösen Tengermély barát, de Halálmegvető rá se hederített, hanem amikor az utca végéhez értek, nekirohant, s a földre tiporta.

– Meg ne mukkanj! – sziszegte a foga közt. – Ha kiáltasz, megöllek! Hagyd, hogy leszedjem rólad a ruhát!

Tengermély barát rögtön megismerte Halálmegvetőt, s mukkanni sem mert. Halálmegvető anyaszült meztelenre vetkeztette, aztán csendben belevágta a kését vagy háromszor, négyszer. A kést aztán odatette az Idegen Remete holtteste mellé, a két ruhát meg vitte magával. Utána szép csendben visszalopózott a fogadjába, s lefeküdt aludni.

Hogy tovább folytassam, volt abban a városban egy rizsgombóc-árus, bizonyos Vang, aki az ötödik őrség idején épp igyekezett vállán árujával, lámpással a kezében, egy gyerkőctől kísérve, hogy jó korán kezdhesse meg az árusítást az utcán. Épp arrafelé vezetett az útja, s megbotolván a holttestekben, elvágódott. Szétgurultak a rizsgombócok is mind.

– Húha! – kiáltott fel a gyerkőc. – Itt hentereg egy részeg pap!

Az öreg Vang feltápászkodott, s akkor látta, hogy csupa vér a két keze. Hatalmasat kiáltott ijedtében, azt se tudta, hová legyen. A szomszédság felriadt a zajra, s rohantak elő fáklyákkal, hát látták, hogy véres gombócokkal terítve a föld, s két holttest hever ott közepén. Meg is ragadták azonnal az öreget, s vitték a mandarin elé. Így van ez:

Az ég küldi ránk a csapást,

A föld szülte a csúf halált.

De hogy aztán hogy szabadult meg az öreg Vang, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

amelyben Beteg Vitéz gyilkosságba keveredik

a Zöldernyőshegyen,

Halálmegvető meg felgyújtja a Csu család fogadóját

Ott tartottunk, hogy az összeszaladt szomszédság megfogta az öreg Vangot, s vitte egyenest a mandarin elé, hogy feljelentést tegyenek. A mandarin elfoglalta bírói székét, a sokaság térdre borult előtte, s előadták a vádat:

– Ez az öreg egy teher rizsgombóccal elvágódott az utcánkban, s amint körülnézett, látta, hogy ott hever két holttest a rizsgombóc között, egy szerzetes meg egy remete. Egy szál ruha se volt egyiken se, hanem a remete mellett ott hevert egy kés.

– Rizsgombócokat, édességeket árulok, abból élek – vallotta az öreg Vang. – Az ötödik őrséggel szoktam elindulni, hogy áruljak: Ma reggel kicsit korábban indultam útnak, jött velem ez a vaskobakú kölyök is, nem is néztem a lábam alá, egyszerre csak elvágódtam. Még a tányérjaim is mind összetörtek! Könyörülj rajtam, kegyelmes uram! Rettentően megrémültem, amint ott megláttam a két vérben úszó holttetemet! Fellármáztam erre az utcát, hát még engem fogtak meg s hoztak ide! Ítéljen kegyelmességed bölcsességének tüköre igazsággal!

A mandarin azon nyomban felvétette írásba a vallomásokat, s kiadta a parancsot az utca előljárójának, hogy fogja a halottkémet s a tanúkat meg öreg Vangot, mindenkit, aki csak ott volt, menjenek ki tetemnézőbe, s adjon világos jelentést a dologról. Kiment a nagy sereg ember, majd jöttek is vissza, s adta át az előljáró a jelentést a mandarinnak:

– A meggyilkolt szerzetes nem más, mint a Háládatosság kolostorából való Pej családbeli Tengermély barát. A remete, ki mellette találtatott, nem más, mint a kolostor végében lakozott Idegen Remete. A barátan egy szál ruha nem találtatott, a testén levő három-négy szúrt seb elvévén életét, abban meghalálozott. Az Idegen Remete mellett találtatott a gyilkos kés, egy darab, s csupán csak a nyakán leledzik egy döfésnek a sebe, mely halálát okozhatta, egy ízben. Vélelmezendő, hogy az Idegen Remete, kést ragadván s a szerzetest azzal megölvén, utána vétkének büntetésétől tartván, magán a döfést ejtve meghalálozott.

A mandarin hívatta a kolostor szerzeteseit, kifaggatta őket kegyetlenül, de bizony nem tudtak azok semmiről semmit, nem tudott a mandarin ítélni. A főírnok hozakodott ekkor elő vélekedésével:

– Szemmel láthatóan, mivelhogy a barát mezítelen állapotban, ruha hiányában találtatott, a remetével egyetemben valamiféle törvénytelen s erkölcstelen dolgokat űzhettek, s egymás kezétől megöletvén haltak el, nem lévén a dologhoz az öreg Vagnak semmi köze. A szomszédságnak adassék parancs, legyen készen arra, hogy kihallgatásra elővezethetik, a holttetemek pedig adassanak át az illető kolostornak, hogy koporsót készítettvén nekik, eltemettessenek, s mondassék ki, hogy kölcsönös, halált okozó gyilkosság ténybeli álladéka forog fenn.

– Igaz is – mondta a mandarin, azzal elbocsátotta a sereg embert. Az első utcában lakók közül azonban egynémely hozzáértő atyafi dalt szerzett az esetről, s szélteben-hosszában énekelni kezdték:

Hát nem víg dolog ez, ezzel a baráttal,

Ahogy megbűnhődött múlt vétkei által?

A jámbor hívőket félrevezetgette,

*S most meg csak itt hagyta, rohadjon a teste!
Hogy fogadja majd az irgalom istene?
Mását a pokolból vajh kiengedik-e?*

*Elmélkedtek ők, hogy „a lét semmiség”,
Hozzá is gondolták: „A semmiség a lét!”
De nem fogták föl a szent könyv velejét!
Most aztán a mester semmitől se fél,
Tanítványostul már nirvánában él!*

*Ha hagyta vón a remetét,
Hagyta vón az is az övét!
A barátok vígan élnek,
Együtt hálnak, csak henyélnek!
Még az ördögtől se félnek!
Mondják csak, hogy anyját egyik felvitte a mennybe,
De a többi kopasz lator itt a földön nem gondol azzal se!*

De persze a hátsó utcában is akadt néhány rátermett legény! Amint meghallották, milyen dalt szerzett a másik utca, ők se akartak lemaradni, s másik dallal keltek versenyre velük:

*Megölték a vén kujon barátot!
Ebben a jó sorsa cseppet sem hibázott!
Furcsa volt az ábrázatja:
Még egy szál ing se volt rajta!
Belevágták csak a kést!
Mennybe szállt már a barát,
Mert az este buzerált!
Ledöfték a remetét!
Egymás mellett fekszenek a sírban,
De esküsznek, hogy ott se nyugodtan!*

Harsogott a két dal utca hosszat, végig az egész városon. Mikor Varázsfelhő meghallotta, csak hüledezett, tátogott, de mukkanni sem mert, csak magában siratta elhalt szerelmét. Beteg Vitéz pedig, amikor a hivatalban elmondták neki a barát meg a remete csúfos halálát, sejtette is, mi történhetett:

„Ezt csak Halálmegvető tehette! – ötlött az agyába. – Rosszul tettem, hogy megharagudtam rá! Mihelyst ráérek, rögtön megyek, s megkeresem, megkérdem tőle, mi az igazság.” El is indult, s a tartományi hídnál járt már, amikor megszólította valaki:

– Hová mész, bátyám?

Hátranézett, hát Halálmegvető volt.

– Öcsém – mondta neki nagy örömmel –, éppen téged kereslek!

– Gyere csak velem, bátyám – mondta Halálmegvető is –, nekem is beszédem volna veled!

Betértek az egyik közeli kocsmába, s letelepedtek egy asztalhoz.

– Bátyám – kezdte a beszédet Halálmegvető –, ugye hogy nem hazudtam?

– Ne haragudj, öcsém – restelkedett Beteg Vitéz. – Ostoba voltam, részegségemben eljárt a szám, s az asszony aztán rászédett, elmondott rád minden rosszat. Éppen azon voltam, hogy megkeresselek, s bocsánatodat kérjem.

– Bátyám – tört ki Halálmegvető –, noha én csak egy ügyefogyott kis fickó vagyok, de a lábam a földön áll, képeimmel meg az égre nézek, másként nem tehettem, mint ahogy tettem! Félttem, hogy majd még gonosz ármány áldozata leszel, azért indultam el én is, hogy megkeresselek s emlékeztesselek a dologra. – Aztán elmondta, hogyan jött rá Varázsfelhő hűtlenségére, s hogyan ölte meg a két barátot.

– Ne haragudj rám, öcsém – kiáltott Beteg Vitéz, lángolva a haragtól. – Még ma este ízzé-porrá töröm azt a céda asszonyt, úgy meggyűlöltem!

– No, már megint – nevetett fel Halálmegvető. – Hivatalbéli ember létedre nem tudod a törvényt? Nem is érted tetten őket, hogyan akarod hát megölni? Hátha én csak ostobaságot beszelek, s a végén még bolondjában gyilkosságba esnél!

– De hát hogy hagyhatnám annyiba? – rázta fejét nekibőszülten Beteg Vitéz.

– Hallgass csak rám, bátyám – csitította Halálmegvető –, s viselkedj férfihoz méltóan!

– Azt meg hogy tegyem?

– Ott van a keleti kapun túl a Zöldernyőshegy, igen jó, csendes hely. Mondd csak neki holnap, hogy már régen nem mutattál be áldozatot, nem égettél füstölőt, s most el szeretnél vele együtt menni. Csald ki ezzel őt meg Jing-ert a hegyre, ott már én várni foglak titeket, s ha majd egymás szemébe nézünk, kiderül az igazság. Akkor aztán megírhatod a válólevelet, eltaszítod magadtól. Nem ez lesz a legjobb?

– Ne is mondd tovább, öcsém! Tiszta ember vagy te teljességgel, tudtam én már azt! Az a szajha személy hazudozott csak össze-vissza!

– Nem úgy van az! – emelte fel az ujját Halálmegvető. – Azt akarom, hogy az ő szájából is tudd meg a valóságot!

– Messze tekintő ember vagy, öcsém, ebben a dologban nem tévedhetünk. Holnap hozom is őket, el ne téveszd!

– Ha nem jövök – egyenesedett ki Halálmegvető –, vedd minden szavam csak aljas rágalomnak, szófia beszédnek!

Beteg Vitéz elbúcsúzott Halálmegvetőtől, s ment hivatalába, este pedig hazamenvén, egy szóval sem említette a dolgot, úgy tett, mint máskor mindig. Másnap reggel azonban így szólt a feleségéhez:

– Az éjjel azt álmodtam, hogy egy isten igen haragudott rám, s azt mondta, nem váltottam még be régi fogadalmamat. Megfogadtam egyszer ugyanis, hogy füstölőt égetek a keleti kapun túli Szent Hegy templomában, de még nem teljesítettem. Ma ráérnék, elmennék. Gyere te is.

– Menj csak magad – felelte az asszony. – Minek kellek oda én is?

– Azt a fogadalmat még akkor tettem, amikor éppen összeházasodtunk – magyarázta Beteg Vitéz. – Neked is részed van benne, el kell, hogy gyere.

– Akkor gyorsan együnk valamit, mosakodjunk meg s gyerünk.

– Megyek, veszek áldozati pénzt, s rendelek gyaloghintót neked. Fürödj csak meg, fésülködj s várj meg, aztán szólj Jing-ernek is, hogy kísérjen majd el.

Beteg Vitéz sietett a fogadóba Halálmegvetőhöz, s megmondta neki:

– Reggeli után indulunk, el ne tévedsz!

– Ha jöttök, bátyám – szólt Halálmegvető –, a hegy lábánál állítsd meg a gyaloghintót, s gyalog gyertek föl. Az egyik csendes helyen majd várok rátok, de felesleges embert ne hozzál.

Beteg Vitéz megígérte, hogy úgy lesz, aztán elment áldozati pénzért, majd hazament s megreggelizett. Az asszony mit sem sejtve csinosan felöltözködött. Jing-er is kicsípte magát, felkészült, hogy úrnőjét elkísérje. Hamarosan megérkeztek a gyaloghintósok is.

– Vigyázz a házra, kedves apósom – búcsúzott Pan úrtól Beteg Vitéz –, mi elme gyünk füstölőt égetni, megjövünk hamarosan.

– Hát csak jó füstölőt égessetek, s hamar gyertek vissza! – engedte útnak őket az öreg. Varázsfelhő beszállt a gyaloghintóba, Jing-er is elindult vele, Beteg Vitéz követte őket. Mikor kiértek a keleti kapun, odasúgta a hordszékvivőknek:

– A Zöldernyőshegyre gyertek, megfizetem nektek bőségesen.

Két óra sem telt belé, megérkeztek a hegyhez. A Zöldernyőshegy húsz mérföldre volt Csicsou keleti kapujától, tele különböző családok sírboltjaival, de különben, akármerre nézett az ember a tetejéről, csak fű zöldellt, nyárfa fehérlett mindenfelé, szentély, templom, kolostor nem volt arra sehhol. Beteg Vitéz felvitette az asszonyt s a szolgálót a hegyoldalba, ott aztán félúton megállította a gyaloghintót, s félrehúzva a függönyt, rászólt az asszonyokra, hogy szálljanak ki.

– Minek jöttünk ide? – csodálkozott Varázsfelhő.

– Gyertek csak velem – rendelkezett a férje. – Ti meg – fordult a hordszékvivőkhez – várjatok meg itt minket, ne gyertek utánunk. Nemsokára jövünk vissza, s jó borralalót is kaptok.

Nekiindultak hármában a hegynek. Négy-öt hegyoldal megmászása után meglátták Halálmegvetőt, amint ott üldögélt, s várta őket.

– Az áldozati pénzt meg a füstölőt miért nem hoztuk el? – fogott gyanút az asszony.

– Már előre küldtem – magyarázta a férje, s betámogatta az asszonyt a szolgálóval együtt az egyik ódon sírkertbe. Halálmegvető közben lerakta batyuját, füttykösét, kardját egy fa tövébe, s jött elébük:

– Fogadd tiszteletemet, sógorasszony! – hajolt meg Varázsfelhő előtt.

– Mit keresel itt, sógor? – kérdezte ijedten Varázsfelhő.

– Várlak már titeket jó ideje! – felelte Halálmegvető jelentőségteljesen.

– A múltkor azt mondtad nekem – fordult most Beteg Vitéz a feleségéhez –, hogy a sógor igen

sokszor incselkedett veled, meg a melleidet is megfogdosta, s megkérdezte, viselős vagy-e. Most nincs itt senki más, szeretném, ha ti ketten tisztába tennétek nekem ezt a dolgot.

– Ugyan! – sóhajtott könnyedén Varázsfelhő. – Minek az elmúlt dolgokat hánytorgatni?

– De sógorasszony! – meredt rá Halálmegvető. – Hogy mondhatasz ilyet?

– Mire való ez, sógor – méltatlankodott az asszony – ezeket a dolgokat minden ok nélkül előráncigálni?

– Hé, sógorasszony! – rángatta elő Halálmegvető a magával hozott batyuból Tengermély barát s az Idegen Remete ruháit. – Ismered ezeket?

Az asszony egy szempillantás alatt fülig vörösödött, de nem felelt egy szóval sem. Halálmegvető sűrűltve rántotta elő kardját, s Beteg Vitézhez fordult:

– Kérdezd csak meg Jing-ert!

Beteg Vitéz megragadta a szolgát, térdre nyomta s rákiáltott:

– Te hitvány személy, valld meg az igazat, de menten! Hogy került a házamba a barát, hogy ott paráználkodjék? Hogy egyeztetek meg abban, hogy a füstölő-asztalka lesz a jel? Hogy vettétek rá a remetét arra, hogy a fahalat verje? Ha elmondod az igazat, megkímélem az életed, de ha csak egy szóval is hazudsz, kásává aprítalak!

– Nem én tettem, nagyuram! – rimánkodott Jing-er. – Ne ölj meg! Elmondok én neked mindent! A barát házánál, a kolostorban bort ittak, aztán felmentek az emeletre, hogy megnézzék a Buddha agyaráit, utána engem leküldtek, hogy nézzem meg; kijózanodott-e már Pan úr. Harmadnapra rá eljött a remete a hátsó ajtókhöz kéregetni, engem az asszonyom beküldött pénzért, hogy alamizsnát adjon neki, de közben megegyeztek, hogy ha te bent alszol a tömlőben, tegyem ki a füstölő-asztalkát a hátsó ajtóhoz, ő majd meglesi, s jelenti a barátoknak! Tengermély barát aztán világi ruhába öltözött, fejkendőket kötött, de mikor az asszonyom megfogta, elévillant a kopasz feje! Az ötödik őrsején, mikor meghallották a fahalat, kinyitatták velem a hátsó ajtót, hogy elmehessen. Az úrnő nekem egy karperecet is ígért, meg egy rend ruhát is, csak járjak a kezére! Járt is nálunk a barát nem tízszer, nem is hússzor, amíg meg nem ölték! De aztán kaptam hajtűket, fésűket is, hogy mondjam a gazdának, hogy Halálmegvető úr hogyan ingerkedett az úrnővel, de én azt nem láttam, úgyhogy nem is mertem mondani! Ez mind színtiszta igazság, nem hazudtam semmit!

– Érted most már, bátyám? - fordult Halálmegvető Beteg Vitézhez. – Pedig nem én vettem rá, hogy így beszéljen! Most aztán kérdezd a feleséged, hadd mondja el apróra, mi történt!

– Te hitvány, céda személy! – ragadta meg Beteg Vitéz Varázsfelhőt. – A szolgálód már rád vallott, ne tagadj el te se semmit, hanem vallj be mindent, akkor meghagyom az életed!

– Vétkeztem! – hebegte az asszony. – De tekintsd, hogy férj s feleség voltunk, kegyelmezz nekem most az egyszer!

– Ne hamarkodd el, bátyám! – kiáltott Halálmegvető. – Kérdezd csak ki, hadd mondja el elejétől végig!

– Beszélj hát, te szajha! – rivallt feleségére Beteg Vitéz. Varázsfelhő mit tehetett, elmondta sorjában, hogyan történt minden, az esteli ájtatosságtól a házban egészen végig.

– Miért mondtad hát bátyámnak, hogy ingerkedtem veled? – kérdezte aztán Halálmegvető.

– Előtte való este részegségében szidalmazott engem, megértettem, hogy gyanút fogott. Csak arra gondolhattam, hogy te, sógor, észrevettél valamit, s megmondtad neki. De a barát is biztatott, hogy mondjak rólad ilyet, s csakugyan, férjem pártomat fogta, pedig te, sógor, igazán nem tettél semmi olyat!

– Vallottunk ma itt mind a hárman – mondta Halálmegvető –, ítélj, bátyám, szíved szerint.

– Vedd le, öcsém, e nyomorult néember fejékét – intett böszülten Beteg Vitéz –, tépd le róla a ruhát, aztán majd én gondjaimba veszem!

Lerángatta Halálmegvető Varázsfelhő fejékét, hajtűit, letépte testéről ruháját, Beteg Vitéz aztán odakötözte az asszonyt egy fához. Halálmegvető letépte Jing-er fejékét is, s kardot vonván, így kiáltott:

– Minek hagyjuk meg, bátyám, ezt a kis ringyót? Irtsuk ki inkább a gazt tövestül!

– Valót mondasz! – felelt Beteg Vitéz. – Add csak a kardod, öcsém, majd én!

Jing-er, látván, hogy rossz véget vesz a dolog, már kiáltott volna rémületében, de Beteg Vitéz kezében megvillant a kard, s egy csapással kettőbe vágta.

– Sógor, legalább te fogd pártomat! – nyöszörgött a fához kötözött Varázsfelhő halálos félelmében.

– Ez már a férjed dolga, sógorasszony! – felelte Halálmegvető. Beteg Vitéz meg odalépett az asszonyhoz, s kivágta a nyelvét, hogy ne kiálthasson, aztán így dörgött rá:

– Szégyentelen, lator céda! Hogy nem vettem észre egész idő alatt, mennyire rászedtél? Megrontottad barátságunkat öcsémmel, s aztán előbb-utóbb biztosan az életemre törtél volna! A legjobb lesz, ha itt most mindjárt végzek veled! Hadd lám csak, milyen egy ilyen elvetemült személynek a szíve, mája! – Fogta a kardját, s felhasítván vele Varázsfelhő mellét, gyomrát, kitepte szívét, máját, belső részeit, s felaggatta a fenyőfára. Ezzel végezvén, összeszedte a két nő ékszereit, s batyujába rakta, majd így szólt Halálmegvetőhöz:

– Most aztán jer, öcsém, s tanácskozzuk meg, mitévők legyünk, mihez kezdjünk ezután? Meghalt a csábító s a parázna asszony a kezünk által, hová tartsunk most már, hogy nyugodtan maradhassunk?

– Gyere velem, bátyám – ajánlotta Halálmegvető –, nekem van, hová menjek.

– No de hová?

– Embert öltél te is, én is; ha nem megyünk Liangsanba, s nem állunk be a jó vitézek közé, ugyan hová máshová mehetnénk?

– De megállj csak! Hiszen nem ismerünk ott senkit, te sem, én sem, hogy fogadnának be?

– Tévedsz, bátyám! – mosolygott Halálmegvető. – Hírlik ma már mindenfelé a folyók és tavak népe közt, hogy a santungi Jókorjött Eső, Szung Kung-ming hogyan gyűjti maga köré a bölcseket s a bátrakat, hogyan toborozza az ég alatt mindenünnét a jó vitézeket, tudja ezt mindenki! Derék vitézek vagyunk mind a ketten, értünk a hadi mesterséghez, ne aggódj te azon, hogy be nem fogadnak!

– Hát igen: most nehéz, de majd lesz könnyebb, csak a bajt elkerüljük! Csakhogy én fogd meg

vagyok, hóhér meg tömlöctartó, attól tartok, gyanakvással lesznek, s be se fogadnak bennünket.

– De hát ő maga is jegyző volt! – nevette el magát Halálmegvető. – De nyugodj meg csak, bátyám: aznap, amikor összeismerkedtünk, emlékszel, hogy két idegennel ittam együtt ott a kocsmában? Az egyik Taj Cung volt a liangsani vitézek közül, a Bűvös Futár, a másik meg Jang Lin, a Bundás Párduc! Megajándékoztak tíz ezüsttel, őrzöm most is. Nyugodtan beállíthatunk hozzájuk.

– Ha így áll a dolog, akkor szedjük össze az útiholminkat, aztán menjünk – vélte Beteg Vitéz.

– Hohó! – kiáltotta Halálmegvető. – Ha te most bemész a városba, s aztán elfognak, hogyan szabadulsz? Szedd csak össze a hajtűket meg a fejékeket, nekem is van valamicske pénzem, elég lesz az kettőnknek! Csak úgy menekülhetsz meg, ha nyomban velem tartasz! Ez a dolog kiderül nemsokára, nem késlekedhetünk! Neki kell vágnunk a hegynek most mindjárt!

Halálmegvető vállára is kapta batyuját, s felragadta fütykösét. Beteg Vitéz is övébe dugta kardját, fogta lándzsáját, s kiléptek a sírkertből, amikor a fenyőfák mögül elébük ugrott valaki, s rájuk kiáltott:

– Tiszta, békés a világ, végtelen az ég hatalma felettünk, ti meg embert öltetek, s most Liangsanba mennétek, rablónak állnátok? Hallgatlak titeket jó ideje már! – de amint Beteg Vitéz s Halálmegvető feléje fordultak, az ember tisztelettel leborult előttük. Beteg Vitéz meg is ismerte mindjárt: Si Csien volt Kaotangcsouból. Szülőföldjéről ide keveredett, de egyebet se művelt mindenütt, mint hogy háztetőkön mászkált, falakon átugrált, szóval afféle „háztetők lovagja” volt. Csicsouban is ült, már egyszer, s történetesen Beteg Vitéz szabadította ki a börtönből. Közöségesen csak Dobos Bolhának nevezték.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte tőle meglepetve Beteg Vitéz.

– Nemigen tudtam már mostanában mihez fogni, tömlöctartó uram – felelte Dobos Bolha –, mint hogy arra fanyalodjam, hogy ezeket a sírokat fosztogatom. Mikor láttam, hogy jöttök, nem mertem odarontani hozzátok, de aztán hallottam, hogy Liangsanba mennétek. Én meg itten errefelé már jó ideje nem tudok többre menni, mint hogy itt egy csirkét, ott egy kutyát emelek el. Mi lenne, ha én is veletek tartanék? Nem vinnétek magatokkal, tisztelt uraságok?

– Várnak ott minden jó vitézt, miért utasítanak el éppen téged? – felelte Halálmegvető. – Gyere velünk, ha akarsz!

– Akkor errefelé tartunk, ezen az ösvényen – ajánlkozott Dobos Bolha, s elvezette őket szépen a hegyen keresztül rá a liangsani útra.

Közben a két hordszékvivő csak várt a hegyoldalban egész alkonyatig, de csak nem jött vissza a két asszony meg az ember. Mivel azonban meghagyták nekik, először nem mertek utánuk menni, de végül már nem állták meg tovább, nekivágtak ők is a hegynek. Ahogy mentek, látják egyszer csak, hogy az egyik sírkertben varjak sereglenek. Ahogy közelebb értek, megláttak, hogy belet, húst tépnek a varjak, azon civakodnak. Megrettenve fordultak vissza, s szaladtak Pan úrhoz, majd meg vele együtt a hatósághoz, hogy vádat emeljenek. A mandarin rögvést kiküldte velük egyik hivatalnokát meg a halottkémet halotti szemlére, hogy vizsgálják ki a dolgot.

– Egy asszonyság, bizonyos Pan Csiao-jün, azaz Varázsfelhő, szétkaszabolva találtatott egy fenyőfa mellett – jelentette a hivatalnok, mikor visszatértek. – Szolgálója, Jing-er, ugyanott a sírkertben öletett meg. A sír mellett továbbá asszonyi és szerzetesi ruházatok hagytak hátra.

A mandarinnak erről tüstént eszébe ötlött Tengermély barát s az Idegen Remete rejtélyes

halálának ügye, s vallatóra fogta Pan urat. Az öreg elmondta apróra, hogy itatták le őket a kolostorban, s hogy aztán Halálmegvető miként ment el a háztól.

– Szemmel látható – állapította meg a mandarin –, hogy az asszonyság a baráttal paráználkodván, a szolgáló s a remete volt segítségükre, Halálmegvető meg, gondolom, hogy felfigyelvén erre a gazságra, megölte a barátot s a remetét, Beteg Vitéz pedig most az asszonnyal s a szolgálóval végzett. El kell fogni Beteg Vitézt s Halálmegvetőt – adta ki a parancsot –, akkor majd megtudjuk a többit!

Azt már nem beszélem el, hogyan íratta meg a körözőlevelet, hogyan tűzött ki vérdíjat a két elbujdosott fejére, s hogy mi lett a hordszékvivőkkel meg Pan úrral. Azt mondom csak el, hogy Beteg Vitéz, Halálmegvető s Dobos Bolha nekivágván az útnak, megérkeztek egy szép napon Jüncsouba. Áthaladván az Illatos Erdő mocsáron, egy magas hegy bukkant fel előttük. Estére kelve, egy patakpartnál fogadóhoz értek. A fogadás már csukta volna be a kaput, amikor beléptek.

– Nagy útról jöttök ugye, vendég uraim, hogy ilyen későre értetek csak fogadót? – érdeklődött tőlük.

– Hát bizony mentünk ma már több mint száz mérföldet – tódította Dobos Bolha. A fogadás beeresztette őket, aztán megkérdezte:

– Ennétek valamit, vendég urak?

– Majd gondoskodunk mi magunk róla – hárította el Dobos Bolha.

– Más vendégünk most nincs, az edények ott vannak a tűzhelyen, használjátok nyugodtan – mondta a fogadós.

– Borotok, húсотok nincs? – érdeklődött Dobos Bolha.

– Reggel még volt valamicske húsunk, de elvitték a falubeliek. Egy cseber bor maradt még, de ennivaló egy csepp sincs.

– Hát jó – egyezett bele Dobos Bolha. – Adj akkor öt mérő rizst, majd megfőzzük magunknak.

Kimérte a fogadós a rizst, Dobos Bolha megmosta, feltette a tűzre. Halálmegvető közben elhelyezte a poggyászt, Beteg Vitéz meg előszedett egy hajtút, s megvette rajta a cseber bort a kocsmárostól azzal, hogy majd másnap elszámolnak. Csakhamar hozta is a fogadós a bort egy kis zöldséggel, s letette az asztalra. Dobos Bolha már közben vizet melegített, s hívta társait, hogy mossák meg kezüket, lábukat. Mikor ezzel is megvoltak, nekiültek a bornak, s hívták a fogadóst is, hogy tartson velük.

Evés-ivás közben Halálmegvető észrevette, hogy az eresz alatt vagy tíz lándzsa áll ott sorban letámasztva.

– Mire valók nektek ezek a fegyverek? – kérdezte a fogadóstól.

– Hogy lehet az – álmélkodott a fogadós –, hogy ti utasemberek, itt járván-kelvén a folyók és tavak vándoraiként, nem hallottatok még rólunk? Ez a magas hegy itt előttünk az Egysárkányhegy, előtte ott az a meredek domb az Egysárkánydomb. Azon van a gazda háza. A vidék itt környes-körül harminc mérföldnyire a Csú család birtoka, Csú úr a gazda. Három fiát csak úgy nevezik, hogy a három Csú vitéz. Hat-hétszáz parasztcsalád tartozik hozzájuk a vidéken, mindegyik két lándzsást ad az úrnak. Ez a fogadó is a Csú család fogadója, tíz-húsz emberük mindig itt alszik nálunk, azért is vannak itt a lándzsák.

– No de minek tartjátok itt a fegyvereket? – érdeklődött tovább Halálmegvető.

– Közel van ide Liangsan vára – komolyodott el a fogadós. – Attól tartunk, hogy egyszer majd eljönnek ide élelemért, arra készültünk fel.

– Nem adnál nekem egy lándzsát jó pénzért? – kérdezte Halálmegvető.

– Azt nem lehet! – tiltakozott a fogadós. – Meg vannak jegyezve a lándzsák, s semmi kedvem hozzá, hogy megkóstoljam a gazda botját, mert szigorú törvényt tart ám!

– Csak tréfáltam – nevetett Halálmegvető -, mit ijedsz meg mindjárt? No, igyál csak!

– Nem iszom már többet – szabadkozott a fogadós -, megyek már aludni. Ti csak igyatok kedvetek szerint.

A cimborák tovább ittak, s Dobos Bolha egyszer csak megszólalt:

– Nem ennétek egy kis húst, bátyáim?

– A fogadós azt mondta, hogy nincs neki – csodálkozott Beteg Vitéz -, honnét szereznel?

Dobos Bolha vigyorogva emelt fel a tűzhelyről egy vén kakast.

– Hát ezt hol. szerezted? – lepődött meg Beteg Vitéz.

– Amint hátramentem az imént, hogy dolgomat végezzem – hahotázott Dobos Bolha -, megláttam ezt a kakast, amint ott búsult a ketrecben. Elgondoltam, hogy nincs mit ennünk a bor mellé, fogtam hát, levágtam a patak mellett, forró vizet vittem ki, megtisztítottam. Már meg is főtt, gyertek, egyetek.

– Hát még mindig ilyen lator tolvaj vagy? – csóválta a fejét Beteg Vitéz, de Halálmegvető harsányan nevetett:

– Csak nem tagadod meg a mesterségedet! – Nagy vidáman neki is láttak mindhárman a kakaspecsenyének, s egykettőre be is kebelezték a rizzsel együtt.

Közben azonban a fogadós felébredt álmából, s nem bírván megnyugodni, felkászálódott s körbejárta a házat, hogy rendben van-e minden. A tűzhely mellett az asztalon szemébe ötlött a kakas tolla, csontja, s látta, hogy a fazék is zsíros. Rohant hátra az udvarba, s hát a kakas nem volt a ketrecben.

– Nem vagytok ti rendes emberek, vendég urak! – rontott méltatlankodva vendégeire. – Miért loptátok el, miért ettétek meg az ébresztő kakasomat!

– Az ördög bújjék az apádba! – mordult rá Dobos Bolha. – Az úton vettem még ezt a kakast magunknak, a tiedet nem is láttam!

– Hát akkor hová lett a kakasom? – lármázott a fogadós.

– Elvitte a macska? A majom ette meg? Ölyü ragadta el? Honnét tudjam én? – vonogatta vállát Dobos Bolha.

– De az imént még a ketrecben volt a kakasom! – erősködött a fogadós. – Ha nem te loptad el, akkor ki?

– Ne veszekedjeteK – lépett közbe Halálmegető. – Mondd meg mi volt az ára, megfizetjük.

– De ez az én ébresztő kakasom volt! – hajtogatta a magáét a fogadós. – Nem lehetek meg nélküle! Nem segítetek rajtam még akár tíz ezüstrrel sem! A kakast adjátok vissza!

– Ne játssz itt velünk – gurult méregbe most már Halálmegető. – Nem kapsz akkor egy garast se, s nézd, hogy mit csinálsz!

– Vendég uram! – mosolygott vészjóslóan a fogadós. – Ne verd ki a tüzet, mert még magad is megégsz benne! Ez a fogadó nem akármilyen hely! Még majd beviszlek benneteket a gazdához, s megmondom neki, hogy Liangsanba készültetek, hogy betyárnak álljatok!

– S ha a liangساني jó vitézek közül volnánk is – ordított rá Halálmegető –, ugyan hogy fognál meg minket azért a vérdíjért?

– Jó szívvel pénzt kínáltunk a kakasodért – kiáltotta haragosan Beteg Vitéz is –, s te még el se fogadod, hanem elfogatnál?

– Rablók! Segítség! – kiáltotta el magát a fogadós, s a házból négy-öt markos legény rontott elő amúgy pőrén, s rájuk vetette magát. Halálmegető hatalmas ökle azonban egykettőre a földhöz verte valamennyiüket. A fogadós tovább kiáltozott volna, de Dobos Bolha úgy a képébe vágott, hogy mindjárt feldagadt az orra, s elállt a szava. A legények kimenekültek a hátsó ajtón.

– Ezek most jelentik a gazdájuknak, mi történt – jegyezte meg Beteg Vitéz. – Együk meg gyorsan, ami maradt, aztán meneküljünk.

A három vitéz sebtében felfalatozta a vacsora maradékát, elosztották a batyukat egymás közt, aztán cipőt húztak, kardot kötöttek, s mindegyikük felkapott egyet a lándzsák közül.

– Hát lesz, ami lesz – jegyezte meg aztán Halálmegető –, de ezeket nem hagyjuk itt csak így! – A tűzhelyhez lépett, csóvákat csavart, s ezeket lángra lobbantván, négyfelől felgyújtotta a fogadót. Csakhamar belekapott a szél, s nagy lánggal égett máris a szalmatető háza. A három jó barát nagy léptekkel eredt neki az országútnak.

Ment a három vitéz már vagy két órája, amikor egyszer csak előttük, mögöttük fáklyák fénye lobbant fel megszámlálhatatlan sokaságban, s vagy száz-kétszáz ember rontott feléjük hangos harci kiáltásokkal.

– Nem kell megijedni! – biztatta társait Halálmegető. – Átvágunk az egyik ösvényre.

– Álljunk meg inkább! – kiáltotta Beteg Vitéz. – Egy levág egyet, kettő levág kettőt, amikor meg kivilágosodik, majd odábbállunk! – De még be sem fejezte szavait, a fáklyák gyűrűje körbefogta őket. Beteg Vitéz az élre állt, Halálmegető hátramaradt utóvédnek, Dobos Bolhát középre fogták, s felvették a harcot a szolgállegényekkel. Azok először csak úgy nagy vaktában rontottak nekik lándzsákkal, füttyökösökkel, de Beteg Vitéz lándzsája hatot-hetet máris a földre terített. Az elől lévők erre megszaladtak, s ennek láttán a hátulról támadók is futásra fogták már a dolgot, de Halálmegető a nyomukba eredt, s levágott közülük vagy hetet-nyolcat. A szolgállegények, látván, hogy fele se tréfa, hogy máris elesett vagy megsebesült tíz-egynéhány emberük, fogták magukat, megszaladtak. A három vitéz tovább menekült, de egyszerre újabb harci kiáltások harsantak a fülükbe. A száraz bozótból két fogós csáklya nyúlt ki, megragadta Dobos Bolhát, s berántotta a bokrok közé. Halálmegető gyorsan odafordult, hogy megmentse, amikor újabb két fogós csáklya nyúlt ki a bozótból. Beteg Vitéz azonban gyors szemével odavágott, s lándzsája hegyétől rögtön földre hullott a két fogó szerszám. Menekültek tovább. Dobos Bolha foglyulejtői nem mertek utánuk menni, mert féltek a harctól, megelégedtek az egy fogollyal. A távolban még lobbogtak a

fáklyák, az ösvényen meg, amelyen menekültek, sehol egy fa. Nem tehettek egyebet, mentek, amerre utat láttak, egyenest kelet felé.

A szolgálégények, látván, hogy nem érik már utol őket, felszedték sebesültjeiket, Dobos Bolhát meg összekötözték, s vitték a gazda felé.

Beteg Vitéz s Halálmegvető meg menekült egészen hajnal hasadtáig. Akkor egy kocsmához értek.

– Igyunk egyet, bátyám – javasolta Halálmegvető –, s közben kérdezzük meg, merre visz az út tovább.

Beléptek az ivóba, s letámasztván lándzsájukat, leültek, ételt, italt rendeltek. Javában falatoztak, amikor egy tagbaszakadt férfi lépett be a kocsmába. Széles arcú ember volt, szegletes állkapoccsal, élénk szemekkel, nagy fülekkel, meglehetősen rút ábrázattal. Teabarna köntösbe volt öltözve, a fején szvasztikába csavart csücskös fejkendő, derekán fehér selyemtüsző, s lábán hosszú szárú olajos bőrcsizma.

– Az úr azt izeni – kiáltotta el magát –, hogy vigyétek a holmit az udvarházba!

– Már készen is vagyunk vele! – sietett elő a fogadós. – Mindjárt küldöm is!

– Gyorsan, siessetek! – kiáltotta a jövevény, s már ment is kifelé. Ahogy közben elhaladt Beteg Vitéz s Halálmegvető előtt, Beteg Vitéz felismerte, s odakiáltotta neki:

– Hogy kerülsz ide, fiatalember? Meg se ismersz már?

– Nini! Hogy vetódtél errefelé, kegyes uram? – fordult meg a csúf arcú ismeretlen is, s mély meghajlással üdvözölte Beteg Vitézt.

Nemhiába találkozott Beteg Vitéz ezzel az emberrel. Emiatt történt az, hogy

Három család szövetsége megbomlik és elenyész,

Tigrissereg üvöltésén kél a baj és kél a vész.

Hogy aztán ki volt az az ember, akivel Beteg Vitéz s Halálmegvető találkozott, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENHATODIK FEJEZET

*amelyben Égretörő Sas kétszer is megírja
kegyelemkérő levelét,
Jókorjött Eső pedig először támadja meg
Csu falvát*

Ott tartottunk, hogy Beteg Vitéz felsegítette az ismeretlent, s bemutatatta Halálmegvetőnek.

– Ki vagy, bátyám? – kérdezte Halálmegvető.

– Tu Hszingnek hívják – mondta Beteg Vitéz. – Csungsanfuba való. Ábrázta rútsága miatt Ördögpojának nevezik csak. Az elmúlt évben kalmárkodván, Csicsouba vetődött, s hogy szóváltás közben agyonverte egyik társát, tömlőcbe került. Ott, mivel megismertem, hogy öklével, fütykösével egyaránt jól bánik, segítségére voltam minden erőmből s megmenekíttettem. Nem is gondoltam volna, hogy itt találkozunk vele!

– Mi ügyben jársz erre, jótevőm? – kérdezte Ördögpofa.

– Embert öltem Csicsouban – súgta a fülébe Beteg Vitéz –, s most be szeretnék állni a liangsani vitézek közé. Tegnap este a Csu család fogadjában szálltunk meg, s mert az egyik társunk, Dobos Bolha, ellopta a fogadós ébresztő kakasát, s megettük, verekedés támadt, a fogadót is felégettük, aztán elmenekültünk. Menekülés közben az éjjel utolérték, egynéhányat levágtunk üldözőink közül, de Dobos Bolhát közben a bozótban fogós csákllyával elfogták. Mi áttörtük magunkat, s most éppen az utat kérdeztük volna tovább, amikor megláttalak.

– Ne tarts semmitől, jótevőm – nyugtatta meg Ördögpofa. – Kiszabadítom én nektek Dobos Bolhát.

– Ülj le egy kicsit, öcsém – kínálta Beteg Vitéz –, igyunk egyet. Iddogálni kezdtek. Közben Ördögpofa is elbeszélte, mi történt vele:

– Amikor elhagytam Csicsout a te jószágodból, jótevőm, ide kerültem, s mivel egy itteni nagyúr igen megkedvelt, beállottam hozzá. Most az intézője vagyok, rengeteg gond van a vállamon, de olyan jó hely ez, hogy nem is gondolok arra, hogy hazamenjek.

– Ki a gazdád? – kérdezte Beteg Vitéz.

– Az Egysárkányhegy előtt itt három nagy domb van – magyarázta Ördögpofa –, azokon egy-egy falu. Középuft fekszik a Csu család falva, nyugatra a Hu család falva, keletre a Li családé. A három birtoknak együtt van vagy tízezres, húszezres hadserege, de a legerősebb a Csu család. A család feje Csu úr öméltósága, három fia van, a három Csu vitéz. A legidősebbik Csu Lung, a Sárkány Csu, a középső Csu Hu, a Tigris Csu, a legfiatalabb meg Csu Piao, azaz a Párduc Csu. Van egy mesterük is, Luan Ting-jü, a Vasbuzogányos, az akkora vitéz, hogy tízezer férfi se állhat meg vele szemben. A falujukban van vagy ezer-kétezer szolgálégény. Nyugatnak, a Hu család falvában, Hu nemzetségfő az úr. Van egy fia, Hu Cseng, a Mennybeszálló Tigris, vitéz az is tetőtől talpig, de van egy lánya is, aki igen vitéz, a Harmadik Hu Kisasszony, az Óriáshölgy, aki két villogó karddal verekszik, s megüli a lovat is úgy, hogy jobban se kell! Ez a keleti falu pedig a gazdámé, Li Jingé. Az is nagy vitéz! Színvas lándzsa a fegyvere, acélheggyel, a hátán meg ott viseli öt hajítókését, amelyekkel száz lépésről eltalálja az emberét, de úgy, hogy menekül előle isten, ördög! Ez a három család élet-halál szövetséget kötött egymással, egy szívvel, közös akarattal vannak, segítik egymást jóban, rosszban. Tartanak tőle, hogy a liangsaniak egyszer még beállítanak ide élelemért, ezért igen fel

vannak készülődve a fogadásukra. Elviszlek én titeket tüstént Li úrhoz, s megkérem, írjon levelet nekik, hogy bocsássák szabadon Dobos Bolhát.

– Nem a te Li uradat nevezik a folyók és tavak vitézei közt Égretörő Sasnak? – kérdezte Beteg Vitéz.

– De igen, ő az!

– Sokat hallottam róla én is, hogy milyen derék vitéz – jegyezte meg Halálmegvető. – Csak azt nem tudtam, hogy errefelé van lakása. Tudom róla, hogy igazságos ember, derék férfiú, menjünk el hozzája!

Beteg Vitéz szólította a kocsmárost, hogy fizessen, de Ördögpofa nem akarta engedni sehogy se, ő fizette ki az egészet. Aztán elindultak hárman Li úr udvarházába. No, hatalmas, szép ház volt, várnak is beillett: vizesárok vette körül, meszelt falai tövében öles törzsű vén fűzfák állottak százával, a kapuhoz felvonóhíd vezetett. Mikor beléptek a kapun, s az első csarnokba értek, látták ám, hogy kétfelől csak úgy sorakozik a rengeteg fegyver, villognak a lándzsák hegyei a fal mellett.

– Várjatok itt egy kicsit – mondta Ördögpofa –, szólok a gazdának, hogy jöjjön ki, s fogadjon benneteket.

Jött is ki nemsokára Égretörő Sas, nyomában Ördögpofával. Mikor a vendégek bemutatkoztak, a házigazda betessékelte őket a vendégházba, hogy foglaljanak helyet. Mikor sűrű szabadkozások után végre letelepedtek, Égretörő Sas bort hozatott, megtraktálta őket nagy szívességgel.

– Szeretnénk megkérni, nagyuram – állott elő kérésével Beteg Vitéz s Halálmegvető –, hogy írjal levelet a Csú család falvába, Dobos Bolha barátunk életének megmentésére.

A házigazda rögtön hívatta házi tudósát, megtanácskozta, megíratta vele a levelet, aláírta, le is pecsételte, s már parancsolta is egyik emberének, hogy kapjon fel egy gyors paripára, vágasson rögtön a Csú család falvába, s Dobos Bolha nélkül vissza se térjen. El is indult az ember azon nyomban. Beteg Vitéz s Halálmegvető hálásan köszönték a nagy barátságot.

– Legyetek csak nyugodtan, derék bajnokok! – nyugtatta meg őket Égretörő Sas. – Az én levelemre mentén szabadon engedik! Köszönték ezt a vitézek újfent.

– No de gyertek most már egy kicsit beljebb – szíveskedett a házigazda –, igyunk ott meg még pár csészével!

Benn a házban aztán ízletes reggelit tálaltatott eléjük, utána meg egy kis tea mellett nagy beszélgetésbe kezdtek a fegyverforgatás mindenféle csínjáról-bínjáról. Látta is Égretörő Sas, hogy ért mindkét vendége nagyon a vitézi mesterséghez, s megörvendett rajta szívében erősen.

A kígyó órájára vissza is jött az ember.

– Hol az az ember, akiért küldtelek? – kérdezte tőle a házigazda.

– Ott voltam magam, mikor öméltósága elolvasta a levelet, s már bocsátotta volna is szabadon azt az embert, de akkor előjött a három Csú vitéz, s igen megbosszankodtak, választ se írtak, de a foglyot se adták ki, hanem azt mondták, bekísérik a tartományba a mandarin elé.

– Élet-halál szövetségben vagyok velük – döbrent meg Égretörő Sas –, a levelem szavára engednie illett volna! Hogy történhetett ez? Biztosan rosszul szóltál – támadt az emberre –, ezért történt ez! Intéző uram – fordult Ördögpofához –, neked kell akkor elmenned. Beszélj személyesen

Csu öméltóságával, s mondd el neki rendre, miért kérem tőle ezt.

– Megyek is – ugrott fel Ördögpofa. – Ha írsz, uram, még egy levelet, arra biztosan szabadon engedik.

– Úgy gondolom én is – biccentett a gazda. Papírt vett elé gyorsan, megírta a levelet, most már saját kezével, lepecsételte s átadta Ördögpofának. Az meg megnyergelt egy jó gyors lovat, s rápattanva, kivágatott az udvarházból.

– Legyetek csak nyugodtan! – biztatta Égretörő Sas két vendégét. – Saját kezemmel írt levelemre rögtön szabadon bocsátják majd!

Beteg Vitéz s Halálmegvető köszönték a szívességet, s tovább iddögáltak hármásban. Azonban estébe is hajlott már az idő, de Ördögpofa csak nem jött. A házigazda nyugtalanságában már elébe küldött. Végre jelentette egy szolgalegény:

– Megjött az intéző úr!

– Hányadmagával? – pattant fel Égretörő Sas.

– Nem jött biz ő csak egy szál egyedül, de ő aztán sietett!

– Hát ez különös! – rázta fejét bosszankodva a házigazda. – Mi lehet az oka? Máskor nem viselkedtek így! – s sietett ki a jövevény elébe, nyomában két vendégével.

Ördögpofa leugrott lováról, s sietett be az udvarházba. Bíborvörös volt az arca a sietségtől s a dühtől, foga villogott, de csak lihegett, szólni nem tudott.

– Mondd el apróra, mi volt, hogy volt – sürgette gazdája –, hogy jártál?

– Elvittem a levelet öméltóságának – lihegte Ördögpofa, amint kissé kifújta magát –, de nem volt ott csak a három fia. Mikor köszöntöttem valamennyiüket, a Párduc Csu mindjárt rám támadt: „Mit akarsz?” – mondta. – „A gazdámtól hoztam levelet” – feleltem neki tisztelettel. Erre szitkozódni kezdett, elmondott téged tökkelütötnék, hogy mindenféle csirkefogók dolgában levelezgatsz. „Ezt a liangsani rablót, Dobos Bolhát, ma bevisszük a tartományi székhelyre, mit akarsz hát?” – mondta. Én mondtam neki, hogy Dobos Bolha nem a liangsaniak közül való, utasember Csicsouból, s éppen hozzánk tartott. A fogadót is meggondolatlanságból gyújtották fel, te gazdám, meg fogod téríteni a kárukat. Könyörögtem nekik, hogy legyenek kegyelemmel, bocsássák szabadon, de ők mind a hárman megkötötték magukat, hogy nem és nem. Akkor kértem, hogy legalább a leveled olvassák el, de a legkisebb Csu fiú fel se nyitotta, csak egyszeribe széjjeltépte, s kikergettetett az embereivel nagy szitkozódva. El se merem mondani, hogy még miket mondtak, de az a három tisztességtelen barom egyszerre már azt találta ki, hogy te is, gazdám, a liangsaniakkal tartasz, s ott helyben el akartak fogni engem is, hogy aztán ellened jöjjenek, de szerencsére, még lovamra ugorhattam s elmenekülhettem. Az úton majd megölt a düh miattuk! Hiába volt a szövetség életre-halálra ezekkel a fickókkal hosszú éveken át, nincs bennük se igazság, se emberség!

Háromezer ölnyire csapott fel a düh fénytelen lángja Égretörő Sas szívében, amikor ezeket meghallgatta.

– Szolgák! A lovamat! – kiáltotta el magát.

– Csillapuljon haragod, nagyuram! – kérlelte Beteg Vitéz s Halálmegvető. – Ne hozd romlásba miattunk házad becsületét! De hiába is kérlelték, Égretörő Sas nem hallgatott rájuk. Szaladt be a szobába, aranyos páncélt öltött, elől-hátul állatfejes szívet-oltalmazóval, hosszú vörös köntöst öltött

fölébe, hátára kötötte öt hajítókését, kezébe ragadta acélhegyű lándzsáját, fejébe nyomta fönix-tollas sisakját, s kivágtatott a kapun, maga mellé véve háromszáz vitéz szolgálégynt. Ördögpofo is páncélt öltött, lándzsát ragadott, s húsz-egynéhány lovassal ő is lóra ült. Erre már Beteg Vitéz s Halálmegvető is felszedelőzködött, s fegyvert fogva, elindultak ők is a sereggel a Csu család falva felé. A nap már félig elnyelődött a hegyek között, amikor megérkeztek az Egysárkánydombhoz, s hadirendbe sorakoztak. De jó helyen volt a Csu család udvarháza is! A dombtetőn épült, négyfelől víz vette körül, hármassal fal védte, az is kemény kőből, jó két öles. Elülső, hátulsó kapujához felvonóhid vezetett, a falakon a sánckosarak mögül mindenféle lándzsák, kardok meredeztek, a kaputorony mellett réz harcidobok függtek.

Égretörő Sas a kapu elé érve, megrántotta lova kantárát:

– Hej, ti három Csu fiuk! – kiáltotta harsányan. – Hogy mertétek öregapátokat gyalázattal illetni?

Kitárult erre a kapu, s előrontott rajta vagy ötven-hatvan lovas. Legelől Csu öméltósága harmadik fia vágatott, Párduc Csu, tűzvörös lován. Égretörő Sas, az öklét rázva, ordított rá:

– Anyád csecse még el se hagyta a szádat, a fejedet még ott volt a csecsemő pihéje, amikor apád meg én élet-halál szövetséget kötöttünk, egy szívvel, egy akarattal esküdtünk falvaink védelmére! Ha bajotok támadt, jöttem mindig emberrel, ha kellett, ha meg egyéb kellett, sose volt olyan, amit ne adtam volna! Békés ember lévén, levéllel fordultam hozzátok, mi dolog az, hogy csak úgy széttéptétek a levelem? Micsoda szégyen, gyalázat, így csúffá tenni a nevemet!

– Szövetkeztünk ugyan veled életre-halálra – felelte Párduc Csu –, s esküdtünk is egy szívvel, egy akarattal, hogy együtt kerítjük kézre a liangsani mocsár pártütő rablóit, s tisztára seperjük a hegyi várukat! De te hogy szövetkezhetsz lázadó rablókkal, miért hajlik szándékos pártütésre?

– Még azt mered mondani, hogy ő a liangsaniak közül való? – szitkozódott Égretörő Sas. – Szörnyű vétek ám becsületes embert erőnek erejével, bosszúból megtenni rablónak!

– Az a lator Dobos Bolha maga vallotta be! – kiáltotta vissza dühösen Párduc Csu. – Ne is fecsegi itt összevissza, őt ki már nem moshatod! Eridj innét, amíg békével mehetsz, mert ha nem mérsz, bizony megfogunk téged is, s melléje teszünk!

Haragra gerjedve, vert rá lovára Égretörő Sas, s nekiszegzett lándzsával rontott Párduc Csura. Párduc Csu is nekieresztette lovát, s felvette vele a harcot. Összecsaptak ott az Egysárkánydomb alatt, kerültek, fordultak, hol az egyik kerekedett felül, hol a másik, egymásnak mentek már vagy tizenhét-tizennyolcszor. Végére is Párduc Csu nem bírván a viadalban Égretörő Sassal, megfordította lovát és menekült. Égretörő Sas vágatott utána. Párduc Csu erre maga elé fektette a nyeregben lándzsáját, baljába ragadta íját, jobbával nyilat vont elő, s megfeszítvén íját, jól megcélozva ellenfelét, hátralőtt. Égretörő Sas hirtelen félrehajolt előle, de a nyíl már a vállába csapott, s ő lebukfencezett lováról. Ellenfele ennek láttán visszafordította lovát, hogy el is fogja. Beteg Vitéz s Halálmegvető azonban harsány ordítással lándzsát szegezve rohantak ellene. Párduc Csu nem bírt megállni ellenükben, gyorsan megfordult lovával s elvágatott, de Égretörő Sas lándzsája belevágódott már a lova lábába. A paripa fájdalmában felágaskodott, s ledobta lovasát. Párduc Csu vitézei nyilazni kezdtek ellenfeleiket. Beteg Vitéz s Halálmegvető elgondolván, hogy nincs rajtuk páncél, visszavonultak. Ördögpofo a maga lovára emelte sebesült gazdáját, s visszafordult az egész sereg. A Csu család hadai üldözték még őket két-három mérföldnyire, de ahogy beesteledett, ők is visszafordultak.

Ördögpofo hazaérvén, lesegítette urát a nyeregből, s betámogatta a házba, leültette. A család rögtön ápolására sietett. Kihúzták a nyilat, levették róla ruháját, páncélját, a sebet bekenték gyógyírral, aztán a két vendég s ördögpofo összeültek tanácskozni, mitévők legyenek.

– Ha már uraddal ily arcátlanul bántak ezek a gazok – mondta Beteg Vitéz s Halálmegvető Ördögpfőának –, meg is sebesült, s Dobos Bolhát se szabadítottuk ki, ezzel az egésszel csak őt kevertük bajba. Mi ketten azt gondoljuk, hogy elmennénk most már Liangsanba, s megkérnénk Toronyhordozó vezért s Jókorjött Esőt, jöjjenek el, álljanak bosszút uradért, s szabadítsák ki barátunkat. – Mentek is elbúcsúzni Égretörő Sastól.

– Nem rajtam múltott – röstelkedett házigazdájuk –, ne haragudjatok rám, derék bajnokok, de mást már nem tehettem. – Azzal kiadta a rendelkezést Ördögpfőának, lássa el őket pénzzel. A két vitéz persze sehogy sem akarta elfogadni, de Égretörő Sas végül kijelentette, hogy itt, a folyók és tavak vitézei nem utasíthatják ezt vissza, s így aztán elfogadták.

Azt már nem beszélem el, hogy Ördögpofa miként kísérte el őket, s miként mutatta meg az utat. Arról beszélek csak, hogy Beteg Vitéz s Halálmegvető elindultak a Liangsan felé vivő úton, s csakhamar egy újdonszerű fogadóhoz érkeztek. Vidáman intett a fogadó zászlaja feléjük, betértek hát, italt rendeltek, s kérdezősködni kezdtek, merre visz az út tovább. Ez a fogadó pedig a liangsaniké volt, nemrégiben építették, hogy hírszerző helyül szolgáljon. A Tábornok vezette. Ahogy iddógtak s kérdezősködtek a Liangsanba vivő út felől, a Tábornok látta, hogy nem akárkikkel van dolga, megkérdezte hát:

– Honnét jöttök, tisztelt uraságok? Mit keresnétek fent a várban?

– Csicsouból jöttünk – felelte Beteg Vitéz.

– Talán csak nem Halálmegvető úr kegyelmed? – ötlött a Tábornok eszébe.

– Én Beteg Vitéz vagyok, a társam Halálmegvető. Honnét tudod a nevét, bátyám?

– Ismerni nem ismerlek benneteket, de annak idején, mikor Bűvös Futár visszatért Csicsouból, sokat beszélt róla. Igen örülünk, hogy végre megjöttetek!

Üdvözölték egymást mindhárman illendőképpen, s aztán Halálmegvető elmondta sorjában a Tábornoknak, hogy s mint kerültek ide. A Tábornok rögtön bort hozatott, megtraktálta őket, aztán a vízi pavilonba sietvén, kinyitotta a hátsó ablakot, elővette íját, s kilőtte a zengő nyilat. Jöttek is hamarosan a nádasból a betyárok a csónakkal. A Tábornok beültette őket, s átkísérte a Kacsacsőrparthoz, majd előre küldött egy betyárt, hogy jelentse érkezésüket a várbelieknek. Jött is Bűvös Futár s Bundás Párduc a fogadásukra, s együtt mentek föl a várba.

A két jó vitéz jöttére összegyülekeztek a várbeli vezérek a tanácskozácsarnokban. Bűvös Futár s Bundás Párduc bevezette a két jövevényt, bemutatta őket Toronyhordozónak, Jókorjött Esőnek s a többi vezérnek. A bemutatkozás után Toronyhordozó apróra elkérdezte tőlük, honnét jöttek, mit akarnak. Igen megörültek a vezérek mindnyájan, amikor Beteg Vitéz s Halálmegvető elmondta nekik, hogy vitézségükkel a várbeli sereget akarják szolgálni, s rögtön helyet mutattak nekik maguk között.

– Velünk jött volna ide a várba s közétek állt volna még egy társunk, Si C sien is, a Dobos Bolha – mondta aztán Beteg Vitéz –, de mert elemelte a Csu család fogadójának ébresztő kakasát, ebből nagy hajcihő támadt, Halálmegvető öcsém tüzet vetett a házra, Dobos Bolhát meg elfogták. Égretörő Sas barátunk kétszer is kérte levélben, hogy bocsássák szabadon, de a három Csu fiú megmakacsolta magát, és nem adták ki, de még arra is megesküdték, hogy titeket is a kezükbe kerítenek egykettőre, s közben igen szidalmaztak titeket, vezérek. Elviselhetetlen, arcátlan módon viselkedtek azok a fickók!

Nem is folytatta tovább kalandjaik elbeszélését; mert Toronyhordozó szörnyű haraggal kiáltotta

el magát:

– Fiaim! Azonnal nyakazzátok le ezt a két fickót!

– Csillapuljon haragod, bátyám! – vetette magát közbe gyorsan Jókorjött Eső. – Ez a két derék bajnok nem átalott megjárni ezer mérföldnyi utat, hogy szívvel-lélekkel mellénk álljon! Miért akarod lefejeztetni őket?

– Mi itt, liangsani vitézek – mondta felháborodva Toronyhordozó –, amióta felkeltünk a Fehérgúnyás Diák ellen, a hűséget s igazságot tartottuk legfőbbre, emberséggel, kegyelmességgel voltunk a néphez mindvégig. Akárhány öcsénk, aki leszállt a várból vitézi vállalatra, egy se csorbította vitézi hírünket, 'az új s a régi várbeli vitézek a vitézség ragyogó sugarába öltöztek mindahányan! Ezek ketten itten meg, a liangsani jó vitézek nevében, csirkét loptak s ettek; szégyenbe kevertek ezzel bennünket! Lenyakaztatom mindkettőt még ma, s fejüket a várudvarban kifüggesztetem! Utána pedig magam megyek le sereg élén, hogy kiirtsam azt a falut, hogy helyreállítsam vitézi hírünket! Fejezzétek le őket azonnal, fiaim!

– Nem úgy! – kiáltott fel Jókorjött Eső. – Hát nem hallottad bátyám, ahogy épp az imént elmondta két bölcs öcsénk, hogy Dobos Bolha afféle ember? Ha ezzel felingerelte a Csu családot, hogy hozott volna két bölcs öcsénk ezzel szégyent mireánk? De azt én hallottam már igen sokszor, hogy a Csu család ellenséges mivelünk! Szűnjék haragod, bátyám. Várunkban igen nagy számmal van a sereg már, pénzünk, élelmünk pedig megkevesbedett, s nem is mintha mi keresnénk őket, de éppenséggel ők azok, akik szétfújván a szórt, tetvéskednének rajtunk! Használjuk fel az alkalmat, s kerítsük kézre őket! Abból a faluból lenne gabonánk, élelmünk négy-öt évre is elegendő! Nem mi akartunk az ő vesztükre törni, de amit művelnek, az példátlan arcátlanság! Te azonban a vár ura vagy, bátyám, könnyelműség volna magadnak menned: vezetnék én egy sereget szerény tehetséggel, s néhány vitéz öcsénkkal együtt leszállnánk a várból, megütjük Csu-ék faluját. Esküszöm, ne térjek vissza a várba, ha nem pusztítom el a falut! Szükséges is volna ez elsőnek azért, hogy meg ne kevesbedjék a harci kedv a várban, de másodjára azért is, hogy ha csak annyiban hagyjuk ezt a kicsiséget, szégyenbe kerülnénk. De harmadjára s legfőképp sok ételmezt s gabonát nyernénk a vár ellátására. Negyediknek végül ezzel megnyernénk Égretörő Sast is, hogy álljon be seregünkbe.

A többi vezér is mind Jókorjött Eső pártjára állott, úgy, hogy Toronyhordozó végül is elállott szándékától.

– Jól beszéltél, bátyám – állapította meg helyeslően Cselcsillag. – Miért üssük le magunk saját embereink fejét?

– Inkább az én fejemet üttesd le, vezér – kiáltott közbe Bűvös Futár –, de ne vágd be az igazság, a bölcsesség útját!

Beteg Vitéz és Halálmegvető bocsánatért esdekeltek, megvallották bűnösségüket. Jókorjött Eső oktatgatta őket:

– Ne kételkedjete bennünk, bölcs öcséim! Ez a vár törvénye, így kellett tennünk! Még ha én magam is hibát vétenék, nekem is a fejembe kerülne, nem lennénk elnézéssel! Vasképűt, a tudóst, megtettük nemrégén hadi bíránknak, megszabta ő már a törvényeinket, aszerint osztjuk a jutalmat s büntetést. Nem tehettek egyebet, mint hogy szánjátok-bánjátok bűnötöket.

Beteg Vitéz s Halálmegvető, miután megkövették a vezéreket vétségükért, Toronyhordozó helyet mutatott nekik Bundás Párduc után. A vezérek előszólították a betyárokat, hogy tisztelegjenek az új vezérek előtt. Amikor ezzel megvoltak, ökröt szúrtak, lovat vágtak, ünnepi lakomát rendeztek. A

lakoma végeztével kijelölték a két új vezér lakhelyét, s tíz-tíz betyárt rendeltek szolgálatukra.

Estélig tartott a lakoma. Másnap újra kezdték, s közben tanácskoztak. Jókorjött Eső elrendelte, hogy Vasképű vegye számba a várbeli legénységet, kérte a vezéreket, jöjjenek vele Csu falva ellen, s határozzák el a falu feldúlását. Meg is egyeztek a tanácskozók: Toronyhordozó mellett ottmaradt még a vár védelmére Cselcsillag, Vereshajú Ördög, a három Jüan, Vitézekkel Versengő s Kis Herceg. A kikötők, a várkapuk, a fogadók védelmére rendelt vezéreket sem bolygatták meg, azok mind a helyükön maradtak. Az új vezérek közül a hajóépítő műhely vezetésére rendelték Jáde Zászlórudat, Vasfurulyás helyett, a hadihajók fejéül. Meg is írták rögtön a parancsokat, s két menetben útra kelt a sereg a várból a Csu család falva ellen. Az első csapattal ment Jókorjött Eső, Kis Generális, Örvények Sárkánya, Föltartóztathatatlan, Fekete Forgószél, Beteg Vitéz, Halálmegvető, Háromhegy Ura, Felhőcsapó Aranyszárny, Bundás Párduc, háromezer betyárral, háromszáz lovassal, jól felfegyverkezve. A második sereggel Párduckoponya ment, vele Mennydörgés Tüze, Bűvös Futár, Kutypofájú, Fehér Hullámtaraj, Vasfurulyás, Tüzesszemű Oroszlán, Kurtalábú Tigris, Nappaljáró Patkány, ők is háromezer emberrel, háromszáz lovassal. Leérkezvén az Aranyhomokpart s a Kacsacsőrpart kikötőibe, kiadatott a parancs Felhők Villámának s Fehérképű Ifiúrnak, hogy gondoskodjanak az élelem szállításáról a sereg után. Toronyhordozó még elkísérte őket egy darabon, aztán visszatért a várba.

Hogy tovább beszéljem a történetet, Jókorjött Eső serege elindult az úton a Csu család falva felé. Útközben nem történt semmi, csakhamar érkeztek az Egysárkányhegy elé. Vagy egy mérföldnyire a hegytől táborot vertek, elsáncolták magukat. Jókorjött Eső vezéri sátorában tanácskozásba kezdett Kis Generálissal:

– Hallottam – kezdte –, hogy a Csu család földjein keresztül vezető utak igen tekervényesek. Nem mehetünk tovább, hanem előre kell küldenünk két kémeket, hogy kifürkésszék az utat. Majd ha megtudjuk, merre visz a jó út, akkor indulhatunk csak tovább, s támadhatunk rá az ellenségre.

– Igen sok időt vesztegetünk itt el, bátyám – kottyantott közbe Fekete Forgószél –, s egy ember nem sok, de még annyit se öltünk meg. Én bizony előremennék.

– Nem mehetsz, öcsém – szölt Jókorjött Eső. – Ha majd át kell törni az ellenség hadsorán, bizony téged küldünk majd előre. Ez azonban felderítő vállalkozás, hasznodat ebben nemigen vennénk.

– Minek annyi erőt pazarolni, bátyám, erre a nyavalyás falura?– dohogott Fekete Forgószél. – Nekik megyek én két-háromszáz fiúval, s egykettőre kiirtom az egész koszos falut! Mit kell itt még kémlelődni, leskelődni?

– Hagyj fel ezzel az ostoba fecsegéssel! – förmedt rá Jókorjött Eső. – Eridj a sátradbba, s akkor gyere, ha hívatlak!

– Mit kell abból olyan húhót csapni – morgott Fekete Forgószél elmenőben –, hogy az ember agyoncsapjon egypárat ezek közül a döglegyek közül!

Jókorjött Eső azonban hívatta Halálmegvetőt:

– Te már jártál ezen a vidéken – mondta neki –, indulj el Bundás Párduccal együtt.

– Nagy haddal jöttünk – töprengett Halálmegvető –, a faluban biztosan megneszelték már. Hogy álcázzuk magunkat?

– Én ördögűző papnak öltöznék – javasolta a közben megérkezett Bundás Párduc –, de persze fegyvert is viszek magammal. Ahogy megyek az úton, majd rázom egyre a papi csengőmet, te csak

gyere a hangja után, ne kerüljünk messzire egymástól.

– Csicsouban tüzelőt árultam – ötlött Halálmegvető eszébe –, hát majd most is úgy teszek, mintha rőzsét árulnék. Viszek magammal fegyvert, de hát szükség esetén jól lehet verekedni a teherhordó rúddal is!

– Igen jó lesz! – bólintott Bundás Párduc. – Az éjjel felkészülünk, s hajnalban az ötödik őrséggel útnak is indulhatunk.

Másnap hajnalban Halálmegvető nagy teher tűzifával útnak is indult. Ment vagy húsz-egynéhány mérföldet, s már látta, hogy igen kanyarodik, elágazik az út, mintha körbe menne csak mindenfelé. Sűrű erdő is borította a vidéket, nehéz volt az úton megmaradni. Le is tette terhét, nem ment tovább, pihent egyet. A háta mögül csengettyűszó közeledett. Odafelé lesett, hát látta, hogy közeledik Bundás Párduc, egy keshedt szalmakalappal a fejében, vedlett barátcsuhában, rázva a csengőt rendületlenül. Halálmegvető, látván, hogy nincsen ember a közelben, odakiáltott neki:

– Igen kanyarog itt előttünk az út! Már azt se tudom, melyik az, amelyiken Ördögpfőfával jártunk. Igaz, hogy késő is volt, meg azok fáklyával voltak, rohantunk, nem tudtam jól megjegyezni.

– Ne törődjünk azzal, akármerre is kanyarog az út – vélte Bundás Párduc –, maradjunk csak a főúton.

Halálmegvető felkapta hát terhét, s elindult előre az országúton. Csakhamar parasztházakra, kocsmára, mézárszékre bukkant. Betért a kocsmába, hogy megpihenjen egy kicsit. Tele volt emberekkel: az ajtó előtt kardok, lándzsák támogatták a falat, a kocsmában nyüzsgő férfiak mindegyikének a kabátja hátán nagy sárga kör volt varrva, rajta a Csu család neve, de ilyen jelvényel voltak ellátva az útonjárók is mind. Hamarjában kiszemelt magának egy öregembert, tisztességtudóan köszöntötte, s megkérdezte tőle:

– Már megkérdezném, öregapám, tisztelettel, micsoda szokás az itt nálatok, hogy tele van rakva fegyverrel a kapu eleje?

– Hát te honnét kerültél ide? – kérdezte bizalmatlanul az öreg. – Látom, utasember vagy. Ha nem tudsz semmiről, jobb, ha gyorsan odábbállsz!

– Datolyaárus volnék Santungból – füllentette Halálmegvető –, de, jártomban-keltemben elfogyott a pénzem, hazamenni már nem tudtam, így hát felcsaptam tűzifa-árusnak. Nem ismerem erre felé se a szokásokat, se a földet, se az utat.

– Hát akkor eredj innét gyorsan, s bújj meg valahol más helyen – ajánlotta az öreg –, mert itt nagy öldöklés lesz nemsokára!

– De hát olyan derék, jó vidék ez – adta a jámbort Halálmegvető –, miért lenne itt háborúzás?

– Igazán nem tudod? – hitetlenkedett az öreg. – No, akkor ide hallgass, elmondom én neked: ezt a vidéket itt úgy hívják, hogy a Csu család falva. A dombon ott áll Csu öméltósága háza. Haragban vagyunk a liangsanai vitézekkel, s ezért most harcra kell készülnie minden porta fegyverfogható férfiainak, mert itt vannak már haddal, fegyveresen a falu végében, hogy leöldössenek mindannyiunkat! Szerencsére félnek kanyargós útjainktól, megálltak, nem mernek közelebb jönni. De ha kiadják a parancsot, bizony megyünk mi ellenük.

– Hányan vagytok ti itt a faluban, öregapám? – érdeklődött Halálmegvető.

– Csak itt a Csu család falvában vagyunk vagy tízezren, húszezren – felelte gyanútlanul az öreg.

– Keletre meg nyugatra innét azonban van még két falu, akik segítségünkre vannak. A keletre levő falu Li Jing úré, az Égretörő Sasé, a nyugati meg a Hu nemzetségfőé, akinek a lánya igen beleváló teremtés ám!

– Hát akkor mit féltek úgy a liangsaniaktól?

– Hát bizony, aki először jár erre – kuncogott az öreg –, s nem ismeri az utat, az könnyen megfogódik!

– Mi az, hogy megfogódik?

– Az itteni utakról még vers is van! – vágta ki büszkén az öreg. – „Derék hely ám Csu-falva, Kanyarog ám az útja! Bemenni rajt be lehet, De kijönni aligha!”

Halálmegvető keserves bömböléssel vágta végig magát a földön, úgy könyörgött:

– Elfogyott a pénzem, minden vagyonom vándor, kóbor életem során – esdekelt –, még hazamenni se tudok! Hát nem borzasztó, hogy csak árulom itt a tűzifát békésen, s egyszer csak belekeveredtem egy nagy öldöklésbe, s még csak nem is menekülhetek? Szánj meg, kegyelmes öregapám, neked adom az egész teher fámat jó szívvel, csak mutasd meg nekem az utat, merre kerülök ki innét!

– Nem kell nekem a te fád ingyért – legyintett az öreg –, megveszem én jó pénzen tőled! No, gyere csak velem, együnk-igyünk egyet!

Halálmegvető nagy hálálkodva kapta fel a terhét, s követte az öreget. Az öreg házához érve, az két nagy csésze fehér bort kerített elő, meg egy nagy tál gombócós kását, s invitálta nyájasan Halálmegvetőt, egyék, igyék.

– Csak az utat mutasd meg, öregapám! – könyörgött tovább Halálmegvető, miközben nekilátott az ételnek, italnak.

– Errefelé jártodban – oktatta az öreg – csak azt nézd, merre van fehér nyárfa, mert arra be kell hogy kanyarodj. Lehet az út akár széles, akár keskeny, ha fehér nyárfa áll mellette, arra menjél, mert az a jó út. Ahol meg nincs fehér nyárfa, az mind csak zsákutca. Ha más fa van, az nem jelöl utat egy se, csak a fehér nyárfa. Aki eltéved ezen, mehet akár jobbra, akár balra, többé ki nem keveredik, mert a zsákutcák, álutak földjében bambuszpecek, vastüskék vannak ám elrejtve! Ha félrebódorogsz, s rálépsz valamelyik bambuszpecekre, felpattan a csapda s megfog, akkor aztán lesheted, hogy szabadulsz!

Halálmegvető nagy megindultan hálálkodott, aztán megkérdezte:

– Mi a becses neved, öregapám?

– A Csu családba tartozik itt a faluban majd mindenki – magyarázta az öreg –, csak engem hívnak kettős családnéven Csung-linak, pedig itteni lakos volnék én is.

– Jóllaktam boroddal is, ételleddel is – fűzte tovább a hálálkodást Halálmegvető –, meghálálom még ezt neked gazdagon egyszer.

Ahogy így beszélgettek, nagy lárma támadt ám odakint.

– Kémet fogtunk! – hallotta Halálmegvető a kiabálást nagy ijedtségére. Megrettenve sietett ki az öreggel együtt a ház elé. Hát látják, hogy hetven-nyolcvan fegyveres nagyban taszigál maga előtt

egy megkötözött foglyot. Halálmegvető rögtön megismerte: Bundás Párduc volt, anyaszült meztelenre vetkeztetve s irgalmatlanul megkötözve. Halálmegvető csak magában hüledezhetett, kifelé azonban jámbor kíváncsiságot színlelvén, az öreghez fordult:

– Ki ez az ember, akit megfogtak? Miért kötözték össze?

– Nem hallottad, hogy Jókorjött Esőnek a kéme?

– Hogy fogták el?

– Ez a vakmerő fickó – magyarázta az öreg – bemelegkedett ide egy szál egyedül, hogy kikémleljen minket, ördögűző papnak öltöztén. De hát nem ismerte az utat! Ment csak szépen az országúton, balra, aztán jobb felé, zsákutcába tévedt. Persze, nem vette észre a fehér nyárfákat! Amikor aztán a népek látták, hogy eltévedt, gyanút fogtak, hogy nem erre a vidékre valósi, s jelentették az úrnak, hogy fogassa el. Akkor aztán fegyvert húzott elő, s meg is sebesített vagy négy-öt embert, de végül is legyűrték s megkötözték. Fel is ismerte valaki, hogy a rablók közül való, Jang Lin, a Bundás Párduc a neve!

– Jönnek a vezérek! – kiáltották egyszer csak az úton. Halálmegvető beugrott az udvarra, s fal hasadékán keresztül leleselkedett. Húsz pár bojtos lándzsás vonult elől, mögöttük négy-öt lovas íjjal, nyíllal felfegyverkezve. Aztán megint négy-öt, vasderes lovon ülő lovas következett, közrefogván egy ifjú bajnokot, aki egy hófehér paripán ült, páncélban, íjjal, nyíllal, ezüst lándzsával kezében.

Halálmegvető, persze, rögtön rájött, ki az, de azért megkérdezte, hogy el ne árulja magát:

– Ki ez az uraság, öregapám?

– Csu öméltósága harmadik fia, a Párduc Csu, a nyugati falubeli Óriáshölgy kisasszony eljegyzett mátkája. A három Csu ifiúr közül ő a legnagyobb vitéz!

– Mutasd meg akkor az utat nekem, drága öregapám! – fogta megint Halálmegvető könyörgésre a dolgot.

– Ma már késő van – ingatta a fejét az öreg –, még valami csetepatéba keveredsz, s otthagysz a fogad semmiért.

– Mentsd meg az életem, öregapám!

– Aludj nálam! – esett meg rajta az öregember szíve. – Holnap majd körülnézek, s ha nyugalmas lesz a tájék, mehatsz.

Halálmegvető hálásan köszönte, s ott maradt az öreg házában. Kisvártatva lovas hírhozók jöttek, s bekiáltottak minden portára:

– Halljátok meg, népek! Ma este vörös lámpa lesz a jel, akkor essen neki mindenki egy szívvél, közös akarattal a liangsani latroknak, foglyul ejtjük őket, a mandarin elé visszük, jutalmat kapunk érte!

– Kik voltak ezek? – kérdezte Halálmegvető.

Itt van a tartományi mandarin tisztje is a rablók elfogására – magyarázta az öreg –, megegyeztek, hogy ma este elfogják Jókorjött Esőt.

Halálmegvető elgondolkozott az újabb híren, majd egy fáklyát kért, s hátravonult a ház végében a szénapajtába, hogy lefeküdjék.

Közben Jókorjött Eső a falu végében táborozván, mivelhogy nem jött a jelentéssel se Bundás Párduc, se Halálmegvető, elküldte Felhőcsapó Aranyszárnyat kémszemlére. Jött is az vissza csakhamar s jelentette:

– Nagy zshivajgás, mozgolódás hallatszik. Azt kiabálták, hogy kémet fogtak. Láttam, hogy az utak igen kanyarognak, nem ismertem ki magam, így hát nem mertem tovább menni.

– Minek várjunk még a kémeinkre? – fakadt ki dühösen Jókorjött Eső. – Ha kémet fogtak, biztosan mind a kettő fogságba esett! Induljunk támadásra, s szabadítsuk ki két öcsénket! Mit gondoltok erről, vezéri társaim?

– Én megyek legelől – rikkantotta el magát Fekete Forgósziel – levágok mindenkit; mit bánom én, mint lesz, hogy lesz!

Jókorjött Eső kiadta a parancsot, hogy szedelőzködjék fel a sereg. Fekete Forgósziel s Beteg Vitéz mentek elől egy rohamcsapattal. Örvények Sárkánya maradt a hátvéddel, Feltartóztathatatlan a balszárnyat, Háromhegy Ura a jobbszárnyat vezette. Jókorjött Eső, Kis Generális s Felhőcsapó Aranyszárny a derékhaddal maradtak. Meglengették a zászlókat, harci kiáltás harsant, megdördültek a dobok, feldübörögtek a gongok, s karddal, lándzsával nekivágott a sereg Csu-falva útjának.

Mire az Egysárkánydombhoz értek, leszállt az alkonyat. Jókorjött Eső sürgette, nógatta seregét, hogy mihamarabb odaérjenek. Fekete Forgósziel pörére vetkőzve, két villogó csatabárdjával hadonászva rohant, mint a tűz a sereg élén. Csu őméltósága udvarházához érve, látták, hogy fel van vonva a felvonóhíd, a kapu is sötét, semmi világosság. Fekete Forgósziel már a vizesárokba vetette volna magát, hogy úgy rontson neki a kapunak, de Beteg Vitéz visszafogta:

– Ne menj! – kiáltott rá. – Ha a kaput becsukták, akkor biztosan valami tervük van ellenünk! Várjuk be a többieket! Tanácskozzuk meg, mit tegyünk.

Fekete Forgószielrel azonban nem lehetett bírni. Egymáshoz vervén két csatabárdját, hangos szóval kezdte szidalmazni a várbelieket:

– Hej, te Csu nemzetségfő, te vén jómadár lator! Bújj csak elé, itt van öregapád, Fekete Forgósziel!

Az udvarházból egy nesz sem felelt. Megjött közben a derékhad is. Jókorjött Esőnek mindenfelől csak azt jelentették, hogy sehol semmi nyoma az ellenséges seregnek, csend van mindenfelé. Jókorjött Eső gyanút fogott, visszafogta lovát:

– Elhibáztuk a dolgot – mondta vezértársainak. – Intett pedig minket a mennyei könyv világos szóval, hogy „ellenséghez közeledvén, dolgod el ne hamarkodd”! Nem gondoltam ezzel, csak két öcsénk megmentésén járt az eszem. Most aztán, hogy bent járunk az ellenség földjén, s nem találjuk sehol, emögött valami nagy csel rejlik! – Gyorsan ki is adta a parancsot a seregnek, hogy vonuljanak vissza.

– Bátyám! – kiáltotta el magát Fekete Forgósziel. – Ha már idáig eljöttünk sereggel, lóval, ne forduljunk vissza! Vágjunk nekik! Gyertek velem!

Még be se fejezte szavait, amikor az udvarházból nagy dördüléssel rakéta szállt az égnek, az Egysárkánydombon százával, ezrével gyúltak ki egyszerre a fáklyák, s a megerősített udvarház falairól úgy zúdult a nyakukba a nyíl, a számszeríj-golyó, akar a jégeső. Jókorjött Eső nagy gyorsan visszafordult a sereggel, de egyszerre csak az utóvéd, Örvények Sárkányának serege, jött szembe vele nagy kiáltozással:

– Elvágta az utat a hátunk mögött! – kiáltották. – Csapdát vetettek nekünk!

Jókorjött Eső megparancsolta a seregnek, hogy induljanak el négyfelé, keressenek utat. Fekete Forgósél tombolva rohagált két csatabárdjával, de nem talált sehol ellenségre, akit megölhetett volna. Az Egysárkánydombon újabb ágyú dördült. Még el sem halt a dördülés visszhangja, amikor körös-körül harci kiáltás reszkettette meg a földet. Jókorjött Esőnek, meghökkenésében, felakadt a szénre, tátva maradt a szája, nem tudta, mihez fogjon. Mert lehet valaki ilyen jó hadvezér, olyan jó tervkovács, a föld töreiből, az ég hálójából hogy szabadulhat ki? Mert hát

Vérem várja fene tigris, csapda a bős sárkányt

S már megfognák a nagy hőst, a világbíró dalját.

Hogy aztán Jókorjött Eső s a többi vezér hogy menekedett meg ebből a nagy veszedelemből, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENHETEDIK FEJEZET

amelyben Óriáshölgy egymaga foglyul ejti

Kurtalábú Tigris,

de Jókorjött Eső másodszor is megtámadja

a Csu család falvát

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső, észrevévén lova hátáról, hogy körül van véve az ellenség seregével, parancsot adott a betyároknak, hogy vágják ki magukat az országútra, de egyszer csak hallja, hogy megáll mind az öt sereg, s keservesen kiáltoznak.

– Mi van veletek? – fordította a lovát arrafelé.

– Csupa zezugos, kanyargós út van előttünk – panaszolták a katonák –, hiába megyünk rajta, csak elkanyarodik.

– Menjenek előre fáklyások – parancsolta Jókorjött Eső –, s tartsanak arra, amerre házat érnek.

Nem sok idő múlva kiáltozni kezdett megint a sereg eleje, s jöttek vissza a hírral:

– Ahogy mentek a fáklyások az úton – jelentették –, bambuszpecek, vastüskék vannak elrejtve mindenütt! Ágas-bogas hegyes vasak rekesztik el az utakat mindenfelé!

– El akar veszejteni bennünket az ég! – szörnyedt el Jókorjött Eső, s igen kétségbeesett már, amikor a balszárnyról, Feltartóztathatatlan seregéből, nagy lárma hallatszott, s rohanást jelentették:

– Megjött Halálmegvető! – s Jókorjött Eső lova fejénél már ott is állt a kiküldött kém, kardját pörgetve kezében:

– Ne aggódj, bátyám – szólította meg –, tudom én az utat! Add ki csendben a parancsot, hogy csak arra tartson a sereg, amerre a fehér nyárfák vannak! Azzal ne törődjenek, széles-e az út vagy keskeny!

El is indult a sereg nagy sietve, mentek vagy öt-hat mérföldet, egyszer csak látták, hogy sereglük ám előttük az ellenség.

– Hogy kerültek elibénk ezek a latrok? – fordult gyanakodva Halálmegvetőhöz.

– Vörös lámpással adnak jelt nekik – magyarázta a kém.

– Látod, bátyám – állt fel a nyeregben Kis Generális –, amott a fák között azt a vörös lámpást? Ha keletnek megyünk, arrafelé lóbálják, ha meg nyugatnak, akkor nyugatnak. Azzal adnak jelt egymásnak!

– Hogy lehetne elbánni azzal a lámpással? – tűnődött Jókorjött Eső.

– Semmi az! – legyintett Kis Generális, azzal fogta az íját, odalött. El is találta, kialudt a lámpás, s az ellenség hadai, irányítás nélkül maradván, összezavarodtak. Jókorjött Eső előreküldte Halálmegvetőt, hogy mutassa az utat a seregnek, s jobbra-balra csapkodván, kiverekedték magukat a falu széléig. Ott egyszer csak a hegy felől egekig csapó harci üvöltés ütötte meg a fülüket, nagy sereg fáklya kavargott fel előttük nagy összevisszaságban. Jókorjött Eső megállást parancsolt a sereg elejének, s előreküldte Halálmegvetőt, kémelje ki, mi történt. Jött is az vissza nemsokára s jelentette:

– Megjött a második seregünk! Szétszórták az ellenséget!

Jókorjött Eső ennek hallatára támadásra indította seregét. A Csu család falvának népe menekült négyfelé.

Egyesülvén Párduckoponya s Mennydörgés Tüze seregével, letáboroztak a falu végénél, napvilágnál elsáncolták magukat egy magaslaton. Mikor azonban számba vették a sereget, kitűnt, hogy hiányzik Háromhegy Ura. Jókorjött Eső nagy megdöbbenéssel érdeklődött, mi történt vele. A vele voltak elbeszéltek, hogy amikor az éjszaka a parancs szerint előrement, hogy felderítse az utat, a bozótban lesben álló ellenség fogós csáklójával elfogta s elhurcolta. Jókorjött Eső éktelen haragjában, hogy korábban nem jelentették, majdhogya le nem mészárolta az elveszett vezér kíséretét. Párduckoponya s Kis Generális tartották csak vissza.

– Hozzá se férhettünk a faluhoz – keseregtek a vezérek –, s máris elvesztettük két testvérünket. Mit csináljunk?

– Három falu van itt összeszövetkezve – töprengett hangosan Beteg Vitéz. – De a keleti falu urát, Égretörő Sast, a minap Párduc Csu meglőtte, a sebét ápolja most is. Miért ne mennénk el hozzá, bátyám – fordult Jókorjött Esőhöz –, hogy segítséget kérjünk tőle?

– Valóban – helyeselt a vezér –, egészen meglepedtem róla. Biztosan jól ismeri ő a vidéket is! – Kiadta a parancsot, hogy szedjenek össze egy vég selymet, ürühúst, bort ajándéknak, meg egy jó paripát felszerszámozva, azzal elindult, hogy meglátogassa Égretörő Sast. Párduckoponya s Mennydörgés Tüze a táborban maradt. Jókorjött Eső Kis Generálissal, Beteg Vitézzel s Halálmegvetővel lóra pattant, s háromszáz lovassal útnak indultak a Li család falva felé.

A falu elé érve, látták, hogy a kapu zárva, a felvonóhíd felhúzva, a falakon pedig tolong a sok katona, s a kaputoronyban, ahogy meglátták őket, megverték a dobokat.

– Jókorjött Eső vagyok, az igazság bajnoka Liangsanból! – kiáltotta oda nekik lova hátáról Jókorjött Eső. – Uratokat jöttünk meglátogatni, semmi más szándékkal! Hagyjátok a hadi készülődést!

A kaputoronyból Ördögpofa megismerte Beteg Vitézt s Halálmegvetőt. Azonnal kinyitatta a kaput, egy kis csónakon átevezett, s üdvözölte Jókorjött Esőt. A vezér leugrott lováról s köszöntötte.

– Ő vezetett be minket Égretörő Sashoz – magyarázta Beteg Vitéz s Halálmegvető a vezérnek –, Tu Hszing a neve, másképp Ördögpofa.

– Arra kérnék meg, intéző uram – mondotta a vezér –, mondjad meg uradnak: én, a liangساني Szung Csiang, régóta hallom már nagy hírért, nevét, de sajnos, még nem volt alkalmam tisztelkedni előtte. Most, hogy harcba keveredvén a Csu családbeliekkel, erre járunk, egy kis ajándékot hoztunk volna neki, selymet, paripát, húst, bort, s szeretnénk meglátogatni. Ezért jöttünk csak, s semmi egyébért.

Ördögpofa az üzenettel visszavezett a várba, s sietett urához. Égretörő Sas még ágyban feküdt sébével.

– Hogy állhatok én szóba a liangساني lázadókkal? – hökkent meg, mikor Ördögpofa átadta az üzenetet. – Eredj csak vissza, s mondd meg neki, betegen fekszem, mozdulni se bírok, nem tudom vendégül látni. Remélem azonban, hogy egy más alkalommal még lesz szerencsénk. Az ajándékokat pedig ne fogadd el.

Ördögpofa visszament, s közölte Jókorjött Esővel:

– Gazdám háromszoros hódolatát küldi vezérségednek. Maga akart volna elébed jönni, hogy illendőképpen fogadhasson, de sebben fekszik, nem fogadhat, kér, hogy majd máskor tedd tiszteletedet. Ezért nem meri elfogadni nagy értékű ajándékaidat sem.

– Tudom én, mi jár a gazdád eszében – jegyezte meg Jókorjött Eső. – Én megtámadtam a Csu család falvát, de kudarcot vallottam, s azután jövök őt meglátogatni, ugye? A gazdád attól tart, hogy a Csu nemzetség megharagszik rá, ezért nem akar fogadni!

– Nem így van! – tiltakozott Ördögpofa. – Valóban beteg! És én, noha csungsani vagyok, de itt élek már hosszú évek óta, jól tudom hát, mi az igazság. Középtűt a Csu család falva, nyugatra mi, keletre meg a Hu családé, szövetséget kötött egymással életre-halálra, hogy minden bajunkban segítjük egymást. Most azonban összeveszték a gazdámmal, így hát nem lesz a segítségükre. Csak a nyugati falu segítségétől kell tartanotok, de az nagy bajt nem okozhat, ott csak egy leányvezér van, Harmadik Hu Kisasszony, az Óriáshölgy, aki két fényes karddal verekszik, meg kell adni, igen vitézül. A Csu család harmadik fia: különben, Párduc Csu, a jegyese neki, nemsokára összeházasodnak. Ha vezérséged a Csu család falvára támad, tőlünk ne tartson, csak a nyugati falutól. A Csu család falujának különben két kapuja van, az egyik az Egysárcánydomb elülső részén, a másik a hátulsó oldalon. Ha csak az első kaput támadjátok, azzal nem sokat értek. Kétfelől támadjátok, akkor lebírhatjátok őket. Az út arrafelé igen tekervényes és kiismerhetetlen, hol széles, hol keskeny, de csak arra lehet menni, amerre a fehér nyárfák vannak, a többi t csapdát rejt.

– Azóta már kivágták a nyárfákat mind – jegyezte meg Halálmegevető –, hogy igazodjunk el?

– Ha a fákat ki is vágták – mosolygott Ördögpofa –, csak nem tépték ki gyökerestül? Menjete a kivágott fák nyomán, de csak nappal mehettek akkor, éjjel nem tanácsos.

Jókorjött Eső megköszönte Ördögpofának szíves barátságát, s visszavágtattak táborukba. Párduckoponyáék már várták őket. Tanácsba gyűltek a vezérek, s Jókorjött Eső elmondta, mit végeztek.

– Még jó szívvel ajándékot is vittél neki – húzta el a száját Fekete Forgósziel –, s az a fickó még elibéd se jött, hogy üdvözljön? Adj csak mellém háromszáz embert, szétverem én azt a koszos házát, s a nyakánál fogva hozom elibéd, hogy köszönjön neked illedelmesen!

– Nem érted te ezt, öcsém – csillapította le Jókorjött Eső. – Gazdag ember, nemes ember, fél a hatóságtól, hogy is állhatna szóba velünk csak úgy bolondjára?

– Hát gyerek, vagy micsoda, hogy fél az idegenektől? – mondta gúnyosan Fekete Forgósziel. Nagy kacagásba törtek ki a vezérek erre a szóra, de Jókorjött Eső közbevágtott:

– Akárhogy is van, két testvérünk fogságba esett, azt se tudjuk, élnek-e, halnak-e. Tartsatok velem, testvéreim, egyesült erővel még egyszer megtámadjuk a Csu család falvát!

– Követjük mindnyájan parancsodat! – ugrottak fel a vezérek. – Ki menjen legelől?

– Ha féltek a gyerekektől – bömbölte Fekete Forgósziel –, majd megyek én!

– Az nem lesz jó – intette le Jókorjött Eső –, téged ott nem használhatunk.

Fekete Forgósziel jámborul lehorgasztotta fejét, Jókorjött Eső meg kijelölte Vasfurulyást, Tüzesszemű Oroszlánt, Felhőcsapó Aranyszárnyat s Kurtalábú Tigris.

– Velem jöttök rohamcsapatnak – mondta. Másodjára kijelölte Bűvös Futárt, Mennydörgés Tüzét, Beteg Vitézt, Halálmegevetőt, Örvények Sárkányát, Kutypofát, Fehér Hullámtarajt s

Nappaljáró Patkányt, hogy embereikkel készüljenek vízi harcra. Harmadjára Párduckoponyát, Kis Generálist, Feltartóztathatatlant s Fekete Forgószélt jelölte ki, hogy két részre oszolva, induljanak harcra. Mikor így elosztották a sereget, teleették magukat mind a betyárok, s felszedelőzködtek, lóra kaptak.

Jókorjött Eső a rohamcsapat élén legelőn vágatott. A betyárok hadirendbe sorakoztak fel, nagy veres hadvezéri zászlót vittek elől, mellette a rohamcsapat négy többi vezére lovagolt, százötven lovassal, ezer gyaloggal. Megérkeztek csakhamar a Csu család falva, az Egysárkánydomb elé. Jókorjött Eső megállította lovát. A vár faláról két fehér zászló tűnt a szemébe, nagybetűs felírással:

BEFÖLDELJÜK A MOCSARAT, ELFOGJUK TORONYHORDOZÓT! LERONTJUK A VÁRATOKAT, KÉZRE KERÍTJÜK JÓKORJÖTT ESŐT!

ez állt a két zászlón.

– Sose térjek vissza Liangsanba, ha be nem veszem ezt a várat! – esküdött Jókorjött Eső a két zászló olvastán, szörnyű haragjában. Nagy haragra gerjedt a többi vezér is. Jókorjött Eső, mikor a második sereg utolérte, az előlő várkapu ellen küldte őket, ő maga pedig a rohamcsapattal megkerülte a dombot. Hatalmas bástyák, erős falak emelkedtek ott is, megrakva fegyverekkel.

Amint nézelődtek, nyugat felől egyszer csak egy vadul vágató sereg kapta hátba őket bőszi harci kiáltással. Jókorjött Eső Vasfurulyást s Tüzesszemű Oroszlánt otthagya a hátsó várkapu előtt, maga meg a fele sereggel Felhőcsapó Aranyszárnyal s Kurtalábú Tigrissel együtt a támadók elébe vágatott. Húsz-harminc lovas vágathatott feléjük lefelé a hegyről. Leány volt a vezérük, éppen Harmadik Hu kisasszony, az Óriáshölgy. Szürke sörényes lovon ült, s ott villogott kezében nappal, holddal ragyogó két kardja. Négy-ötszáz gyalog szolgálégyény menetelt a nyomában, hogy segítségére siessenek a Csu családbélieknek.

– Most mondták éppen – jegyezte meg Jókorjött Eső –, hogy van a Hu családban egy vitéz leányzó, aki ért ám a harchoz! Ő lehet az! Melyikötök mérközik meg vele?

Még el sem hangzottak szavai, mikor Kurtalábú Tigris, a nagy asszonybolondja, meghallván, hogy egy leányvezér jó szembe velük, eltökélte magában, hogy foglyul ejti magának. Hangos harci kiáltással előre is vágatott, s lándzsát szögezve rontott neki ellenfelének. A két sereg hangos csataordításban tört ki. Óriáshölgy megcsapkodta lovát, s két kardját forgatva, ő is nekitámadt. Két kard forgott az egyikük kezében művészi ügyességgel, a másikonál csak lándzsa volt, de azt aztán mesteri módra kezelte! Összecaptak már több mint tízszer, s Jókorjött Eső, ahogy nézte őket a lóva hátáról, észrevette, hogy bizony Kurtalábú nem bírja már sokáig lándzsaforgató művészetével. Az történt Kurtalábúval, hogy egyre csak azon járt az esze, hogy keríthetné kézre bájos ellenségét; arra már nem gondolt, hogy ilyen soká tart majd a harc, elfáradt már a keze, lába, lándzsájával már csak összevissza hadonászott. Sőt, mintha nem is élethalálharcról lett volna szó, úgy viselkedett, mintha csak incselkednék a kisasszonnyal.

„Elment az esze ennek az arcátlan fickónak!” – gondolta magában Óriáshölgy, aki éles eszű, agyafűrt leány volt, s gyorsan kettős vágást intézett ellenfele felé két kardjával, le is, fel is. Kurtalábú ezt már nem állhatta: megfordította lovát, s épp menekült volna, de Óriáshölgy, nekieresztvén lovát, utolérte, s csuklósíjra engedve kardját, szépséges fehér jobb kezével megragadta s kiemelte a nyeregből Kurtalábú Tigrisét. A szolgálégyények nyomban odasereglettek, s megragadták.

Felhőcsapó Aranyszárny, látván, hogy vezértársa fogságba esett, előreszegzett lándzsával vágatott oda, hogy kiszabadítsa. Óriáshölgy szembefordult, s felvette vele is a harcot. Tudnivaló, hogy Felhőcsapó Aranyszárny katona volt maga is, s a lándzsához aztán igen értett. Jókorjött Eső

néma elragadtatással szemlélte a viadalt. De bármilyen jól forgatta is a lándzsát, csak nem bírt ő sem a leány két kardjával! Tüzesszemű Oroszlán, látván, hogy Kurtalábú Tigris már hurcolják messze, ki a csataterőről, s hogy Felhőcsapó Aranyszárny sem bír Óriáshölgyel, nagy sebesen a küzdőkhöz vágatott ő is, hangos harci kiáltással, forgatva vasláncát, kedves harci fegyverét. A Csu család várából is felfigyeltek azonban régóta a harcra! Félvén, hogy a kisasszonynak baja esik, egyszer csak lebecsátották a felvonóhidat, kinyitották a várkaput, s kivágtatott rajta maga Sárkány Csu háromszáz emberrel, s egyenest Jókorjött Esőnek estek, hogy elfogják. Vasfurulyás azonban Sárkány Csu elébe vágatott, s két kardjával felvette véle a harcot. Tüzesszemű Oroszlán, attól tartván, hogy még Jókorjött Eső is bajba kerül, látva, hogy mindkétfelől vívnek körülötte, hangos kiáltással arrafelé indult ő is támadásba. Jókorjött Eső észrevette, hogy Vasfurulyás nem bír Sárkány Csuval, s Felhőcsapó Aranyszárny sem tudja legyőzni Óriáshölgyet, már kezdett megijedni, amikor oldalról egy újabb vad sereg rontott a küzdők tömegébe. Igen megörült láttukra, mert az új támadó nem volt más, mint Mennydörgés Tüze, aki meghallván a szolgálégynek támadását, segítségükre sietett.

– Váltsd fel Vasfurulyást! – kiáltotta oda neki Jókorjött Eső. Mennydörgés Tüze bizony hirtelen ember volt, s épp jókedvében találták, hogy a Csu család hadai elfogták tanítványát, Háromhegy Urát. Megcsapkodta lovát, s magasra emelvén farkasfogú buzogányát, egyenest Sárkány Csunak vágatott. Sárkány Csu a lándzsáját szögezte ellenébe. Vasfurulyás felhasználta az alkalmat, s embereivel Kurtalábú kiszabadítására rohant. Óriáshölgy azonban idejekorán észrevette az új ellenfelet: odahagyta hamar a harcot Felhőcsapó Aranyszárnyal, s Vasfurulyás elébe állt. Két-két karddal vívott mind a két ellenfél, s ahogy ott, lovukon ülve, fegyvereik összecsaptak, mintha drágakövek porát lebegtette volna a szél, vagy búbajos virágok szirmai repkedtek volna a levegőben; káprázott a szeme Jókorjött Esőnek, ahogy nézte őket.

Mennydörgés Tüze összecsapott már Sárkány Csuval tízszer is, ha nem többször. Sárkány Csu nem is bírt már sehogy sem a hajdani katona tapasztalt erejével. Vívómestere, Luan Ting-jü, a Vasbuzogányos, vágatott elő védelmére vaspörölyével, lándzsát szegezve. Vele azonban Felhőcsapó Aranyszárny vette fel a harcot.

Vasbuzogányos azonban nem akaszkodott vele össze, hanem tartójába akasztván lándzsáját, oldalvást elvágatott. Felhőcsapó Aranyszárny üzőbe vette, de Vasbuzogányos repülő pörölyétől eltalálva, lebukfencezett lováról.

– Mentsétek meg, fiaim! – bömbölte Tüzesszemű Oroszlán, s vasláncát pörgetve, harcba szállt Vasbuzogányossal. Jókorjött Eső azonnal küldte a betyárokat, hogy mentsék meg Felhőcsapó Aranyszárnyat, ültessék lovára. Sárkány Csu nem állván tovább a harcot Mennydörgés Tüzének buzogánya ellenében, megfutamodott. Vasbuzogányos is otthagya ellenfelét, s Mennydörgés Tüze ellen támadt. Összecsaptak már tízszer is, hússzor is, de csak nem vált el, melyik győzi le a másikat. Vasbuzogányos végül is egerutat vett s megszaladt. Mennydörgés Tüze, buzogányát forgatván, utána. Ellenfele bevágatott a sűrű bozótba, a feldühödött Mennydörgés Tüze, nem gyanítva a cselt, oda is követte. Az volt ugyanis, hogy a Csu család emberei ott álltak már lesben mindenfelé, s amint látták, hogy jön lóháton Mennydörgés Tüze, hamar hurkot dobtak rá, úgy, hogy lovastul felbukott, s elfogták. Tüzesszemű Oroszlán, társa vesztét látván, hogy lebukik lováról, hamar odavágatott, hogy megmentse. Amikor észrevette, hogy csapdába ejtették, már fordult volna vissza, de ekkor kétfelől hangos „Megvagy!” kiáltással rohantak rá a lesben állók, s mint a hínár, mint a fogós csáklya, úgy megragadták, foglyul ejtvén őt is. Jókorjött Eső tehetetlen fájdalommal nézte vezérei vesztét. Csak Felhőcsapó Aranyszárnyat sikerült megmentenie.

Vasfurulyás odahagyta Óriáshölgyet, s vágatott sebesen délnek, vezére védelmére. Vasbuzogányos, Sárkány Csu, Óriáshölgy mind a nyomába eredtek. Már-már úgy rémlett, hogy nincs menekvése, mindjárt foglyul esik, amikor dél felől egy derék vitéz tűnt fel vágató lován, nyomában vagy ötszáz ember. Jókorjött Eső odanézett, hát Feltartóztathatatlan volt. Délkeletről is

felbukkant egy háromszázas csapat, élén két jó vitézzel: Beteg Vitéz volt az egyik, Halálmegvető volt a másik. Északkelet felől pedig hangos kiáltással közelgett még egy bajnok.

– Megálljatok! Hozzátok ne nyúljatok! – harsogta messziről. Jókorjött Eső odanézett: Kis Generális volt seregével. A három sereg egyesült. Jókorjött Eső felvidámodva vette most már fel a harcot Vasbuzogányossal s Sárkány Csuval. A várból azonban meglátták, hogy az övéik alighanem a rövidebbet húzzák, s Tigris Csut hátrahagyván a vár őrizetére, Párduc Csu is kivágtatott a kapun ötszáz emberével, s lándzsáját előreszegezvén, belevetette magát a harcba. Közben azonban örvények Sárkánya, Kutypofájú s Fehér Hullámtaraj a várak vizében nyomult előre; hiába lőtték őket a várból, nem bírták eltalálni. Bűvös Futár s Nappaljáró Patkány nem tehettek egyebet, mint kiáltásaikkal a partról biztatták őket. Jókorjött Eső, látván, hogy hamarosan beesteledik, megparancsolta gyorsan Vasfurulyásnak, hogy Felhőcsapó Arany szárnyat vigyék ki a falu végére, aztán megveregette a gongokat, s a serege folytonos harcban hátrálni kezdett. Ő maga is megcsapkodta lovát, s emberei után eredt, mert attól tartott, hogy valamelyikük még utat téveszt.

Utca közben egyszerre csak Óriáshölgy támadt rá. Jókorjött Eső hiába vágott hozzá, nem érte el, rávert hát lovára, s elvágtatott keletnek. Óriáshölgy üzöbe vette. Csengett, csattogott a nyolc lópata, mintha csészéket vertek volna össze, mintha cintányérok verődtek volna egymáshoz. Bent jártak hamarosan a falu földje közepében. Óriáshölgy már utolérte Jókorjött Esőt, s éppen rátette volna a kezét, amikor a hegyoldalról megdördült egy hang:

– Mit futsz a bátyám után, hej, kisasszonyocskám?

Jókorjött Eső odanézett: Fekete Forgószél rohant feléjük, széleseben forgatva két csatabárdját, nyomában hetven-nyolcvan betyárral. Óriáshölgy visszafordította lovát, hát az erdő felől meg Párduckoponya vágatott elő vagy tíz lovas élén, harsányan kiáltva:

– Ne szaladj meg, kisasszony!

Óriáshölgy odadobta a kantárszárat, s két kardját fennen villogtatva, Párduckoponya felé vette útját. Az meg öles kopjáját szegezte ellene. Nem került sor még a tizedik összecsapásra sem, amikor Párduckoponya egyszer csak egy csel fogással félrekapta kopjáját, s hagyta, hogy szép ellenfele két kardja lesújtson rá. A két kardot azonban kopjája hirtelen ütésével félrecapta, s a közelébe férközvén; megragadta Óriáshölgyet, átemelvén őt saját nyergébe egy könnyed majomkar, lassú farkasderék-fogással. Jókorjött Eső azt se tudta, hová legyen örömeiben. Hangos üdvívalgással köszöntötte a mesterfogást. Párduckoponya odakiáltott katonáinak, hogy kötözzék meg a foglyot, majd vezéréhez vágatott:

– Nem sebesültél meg, bátyám? – kérdezte aggódva.

Egy karcolás se esett rajtam nyugtatta meg Jókorjött Eső, majd kiáltott Fekete Forgószélnek, hogy hívja vissza a csapatokat a faluból.

– Későre jár az idő – kiáltotta –, fejezzük be a harcot. A falu végénél gyülekezzünk, s megtanácskozunk, mit tegyünk.

Fekete Forgószél elvágtatott csapatával, Párduckoponya meg, Jókorjött Eső mellett, foglyával együtt megindult utána. Gyülekezett csakhamar a többi vezér is seregeikkel. A Csu család katonái Visszavonultak a várba, számtalan holttestet hagyván maguk után. Sárkány Csu rabszállító szekerekbe ültette foglyait, hogy amint Jókorjött Esőt is elfogják, együtt elküldi majd őket a Keleti Fővárosba. A Hu család hadai kiszolgáltatták neki Kurtalábú Tigris is.

Jókorjött Esőnek, mikor visszaértek a táborba, első dolga volt, hogy maga elé hozatta Óriáshölgyet. Aztán kiválasztott húsz tapasztalt, kemény betyárt, négy főlegényt is gyors

paripákkal, lóra ültette a megkötözött foglyot, s megparancsolta embereinek, hogy vágtsanak a fogollyal tüstént a liangsani várba, s bízzák ott atyja, az öreg Szung őrizetére.

– Majd rendelkezem sorsa felől, mihelyt hazatérünk – tette hozzá. A vezérek azt gondolták, hogy Jókorjött Eső magának akarja a leányt, ezért nagyon gondosan teljesítették a parancsot. Még előreküldték Felhőcsapó Aranyszárnyat egy szekérben, hogy a várban kiheverje sebesülését, aztán elindult a menet is a fogollyal még éjnek idején.

Jókorjött Eső egész éjjel sátrában virrasztott. Sehogy sem jött álom a szemére, egyre csak tépelődött magában, úgy várta a hajnalt.

Másnap reggel jelentették a kémek:

– Megérkezett Cselcsillag mester a három Jüannel, Kis Herceggel, s Vitézekkel Versengővel, ötszáz főnyi sereggel!

Jókorjött Eső a jövevények elé sietett. Mikor letelepedtek a vezéri sátorban, Cselcsillag felköszöntötte Jókorjött Esőt a magával hozott borral, sok szerencsét kívánt a többi vezérnek is, aztán így szólt:

– Toronyhordozó vezér fenn a várban megtudta, hogy nem jártatok szerencsével, ezért elküldött minket, hogy segítségtekre legyünk. Hogy áll most a harc?

– Nehéz lenne azt egy szóval elmondani! – sóhajtott Jókorjött Eső. – Ezek a pimasz Csu családbéliek két fehér zászlót függesztettek ki a váruk falára, amelyekre azt írták: „Beföldeljük a mocsarat, elfogjuk Toronyhordozót! Lerontjuk a várakat, kézre kerítjük Jókorjött Esőt!” Micsoda arcátlanság! Az első támadás alkalmával meg, mivel a terep nekik kedvezett, elfogták Bundás Párducot s Háromhegy Urát. Az éjjeli támadás alkalmával pedig Óriáshölgy foglyul ejtette Kurtalábú Tigris, Vasbuzogányos pedig pörölyével megsebesítette Felhőcsapó Aranyszárnyat, Mennydörgés Tüzére s Tüzesszemű Oroszlánra pedig hurkot vetettek, úgy fogták el őket: Kudarcot vallottunk tehát. Ha Párduckoponya nem ejti foglyul Óriáshölgyet, vége a vitézségünknek! Így elbántak velünk! De inkább haljak meg itt helyben, s sose lássam többé Toronyhordozó bátyámat, ha nem dúlom fel a Csu nemzetség birtokát, s ki nem szabadítom fogságba esett testvéreimet!

– Ráférne az ég büntetése erre a Csu nemzetségre – mosolyodott el Cselcsillag. – S ha már itt az alkalom, gondoltan én egyet, amivel egyhamar végezhetünk velük.

– Hogy tudnánk ezt, megcsinálni? – kérdezte Jókorjött Eső örvendő meghökkenéssel. – S miből gondolod, hogy itt az alkalom?

Cselcsillag elmosolyodott, s egy cseppet sem sietősen, minden izgatottság nélkül, összefogván ujjait, elmondta, mire gondol. Mert hát

Kinyúl a levegőéből a kéz, mely felhőt megragad,

S ég hálójából, föld hurokjából megmenti sorra a foglyokat.

Hogy aztán milyen alkalomról beszélt Cselcsillag mester, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Ványadt Védisten s Kis Védisten

megrohanják a tömlöcöt,

s Kétfajú Kígyó és Kétfarkú Skorpió kiszabadul

Ott tartottunk, hogy Cselcsillag mester így szólt Jókorjött Esőhöz:

– Az alkalom onnét adódik, hogy Tábornok öcsénk személye kedvéért beállott seregünkbe egy új vitéz, aki nemcsak hogy Bundás Párducnak s Tüzesszemű Oroszlánnak kedves jó barátja, hanem igen jóban van ellenfelünkkel, Vasbuzogányossal is. Amikor megtudta, hogy te, bátyám, vereséget szenvedtél a Csu nemzetségtől, eljött, hogy közibénk álljon, de még tervet is eszelt ki, hogy rögvést ki is tüntesse magát. No, mint vélekedsz felőle? Őt nap alatt végbe is vihetjük a tervet!

– Csodálatos! – tört ki Jókorjött Eső elragadtatással, s végre mosolyra húzódtak meggyötört arcvonásai.

Akkor kezdődött ez a dolog éppen, amikor Jókorjött Eső először támadta meg a Csu nemzetség birtokát. Santungban ugyanis, a tengerparton, volt egy tartomány, Tengcsou. A tartomány székvárosán kívül egy hegy emelkedett, amely tele volt farkasokkal, tigrisekkel, párducokkal; ezek a vadállatok igen sok embert elpusztítottak, ezért a tengcsoui mandarin összehívatta a környékbeli vadászokat, s kemény parancsban meghagyta nekik, hogy megszabott időn belül fogdossák össze a tigriseket. Rendeletet küldött a hegy vidékén lakó családok fejeinek is, hogy ekkorra s ekkorra behozzák ám a vadállatokat a hivatalba, mert ha nem, kemény büntetésben, botozásban lesz részük, s nem lesz irgalom senkinek.

Tengcsouban pedig, a hegy vidékén, élt két vadász. Testvérek voltak. Hszie Csennek hívták az idősebbiket, az öccsét pedig Hszie Paónak. Mesterien kezelte mind a kettő az acélhegyű vasszigonyt, rettegett, nagy vitézek voltak ám tetőtől talpig. Valamennyi vadász a környéken őket tartotta a legkiválóbbaknak maguk között. Hszie Csént más néven Kétfajú Kígyónak is nevezték, Hszie Paót pedig Kétfarkú Skorpiónak. Szüleik nem éltek már, ők meg nem házasodtak meg, csak magukban éltek. Az idősebbik magasabb volt hét lábnál, sötét arcbőrű, karcsú derekú, széles vállú legény volt. Öccse ugyancsak jól megtermett legényszámba ment, s nagyobb fenegyerek volt még a bátyjánál is. Kerek volt az arca, az egész teste fekete, s két combjára egy-egy repülő démont tetováltatott. Ha felgerjedt benne a természet, hát fákat rángatott ki a földből, hegyeket döngetett, lebírt volna mindenkit a világon.

A fivérek, amint megkapták a mandarin szigorú parancsát, hazasiettek s rendbe szedték nyilas csapdáikat, mérgezett nyilaikat, számszeríjaikat, szigonyaikat, párducbőrbe, tigrisbőrbe öltözködtek, s nekivágtak a hegynek. Ott aztán elhelyezték csapdáikat, s lesben álltak. De hiába leskelődtek az erdő fái közt egész napon át, nem sikerült egyetlenegy vadat sem kézre keríteniük. Mit volt mit tenniük, hazaballagtak hát üres kézzel. Másnap reggel megint kimentek, s felállították csapdáikat, s várták a zsákmányt egész hajnalig, de hiába. Átballagtak a hegy nyugati oldalára, hogy ott próbálkozzanak, de magasan járt már a nap az égen, s mégsem ejtettek semmit.

– Három napon belül pedig tigrist kell fognunk! – mondták egymásnak bosszankodva. – Ha késlekedünk vele, bizony büntetést kapunk, s akkor mi lesz?

Lesben álltak a harmadik nap is. A negyedik őrség idejére azonban annyira elfáradtak, hogy egyszer csak egymásnak vetették a hátukat, s elaludtak.

Alig csukódott le azonban a szemük, mikor hirtelen a csapda csattanása ütötte meg a fülüket.

Talpra ugrottak, s szigonyukat megragadván, körülnéztek. Hát ott hánykolódott tőlük nem messze egy fene nagy tigris, a csapda mérgezett nyilával testében. Nekirontottak. A tigris megfutamodott előlük, de alig ért a hegy lejtőjének közepére, hatni kezdett a mérég, a vadállat már nem bírta tovább, hatalmas bödüléssel kiadta páráját, s teteme legurult a meredek lejtőn.

– Pompás! – örvendezett Kétfarkú Skorpió. – A hegy lába itt ismerős nekem: a dög Mao úr kertjének végébe gurulhatott! Gyerünk le hozzá, s kérjük el tőle a tigrisünket.

El is indult a két testvér amúgy szigonyosan, s a Mao nemzetség fejének háza elé érve, bezörögtek a kapun. Alig hajnallott még csak: Az egyik szolgálégény szaladt is rögvest a ház urához, hogy bejelentse a vendégeket. Nagy sok időre rá előkászálódott Mao úr.

– Tisztelt bácsikánk – tette le fegyverét a két vadász, s tisztelgett előtte –, rég nem láttunk már! Ne haragudj, hogy ilyen váratlanul felzavartunk!

– Mit kerestek errefelé, bölcs öcsém, ilyen korán? – álmétkodott Mao úr. – Mit akartok tőlem?

– Ok nélkül nem is mertünk volna felzavarni álmodból, bácsikánk – kezdte Kétféjű Kígyó. – Csak éppen; mivel parancsunk volt a mandarintól arra, hogy mihamarabb kézre kerítsünk itt a hegyen néhány tigris, hát itt álltunk lesben a hegyen már három napja. Ma hajnalban aztán az ötödik őrség idején végre elejtettünk egyet, s az éppenséggel ide zuhant le a kertetek végébe. Ha szabad ezzel fárasztanunk, engedj be minket, hogy elvihessük a tigrisünket.

– Semmi akadály – szíveskedett Mao úr. – De ha már ideesett, hát üljetek le egy kicsit! Nem vagytok éhesek? Eszünk egy kis reggelit, aztán majd megkeressük!

Szólította is rögtön a szolgálégényeket, hogy tálaljanak, s meg is traktálta a két vendéget nagy barátsággal, etette-itatta őket.

– Köszönjük, bácsikánk, kitüntető kedvességedet – állt fel hirtelen lakomázás közben a két vadász –, de vezess el minket inkább a zsákmányunkhoz,

– Ha ideesett a kert végébe, akkor mit aggodalmaskodtok? – nevetett Mao úr. – Iszunk még egy kis teát, nem késünk el a dologgal akkor se!

Kétféjű Kígyó s Kétfarkú Skorpió nem mert ellenkezni, leültek megint. A szolgálégények behozták a teát, ők meg is itták, aztán Mao úr felcihelődött:

– No, gyerünk akkor a tigrisért – mondta.

– Hálásan köszönjük, bácsikánk – hálálkodott a két vadász. A házigazdát követve, aztán mentek az udvar végébe. Mao úr előkiáltotta az egyik szolgálégényt, hogy hozza elő a kert kulcsát. De hiába próbálgatták, ahogy sem sikerült kinyitni a kertkaput.

– Rég nem nyitotta már ki senki ezt a kertkaput – bosszankodott Mao úr –, biztosan berozsdállt a zár. Hozzatok kalapácsot – szólt oda a szolgálégénynek verjétek le a zárat!

Leverték a zárat, S így bejutottak a kertbe, de hiába keresték mindenfelé a tigris, nem találták sehol.

– Biztosan tévedtetek, kedves öcsém – jegyezte meg Mao úr – nem jól figyeltétek meg az útját! Ide esett volna az én kertembe?

– Hát már hogy tévedtünk volna mind a ketten? – csodálkozott Kétféjű Kígyó. – Itt születünk, itt

is nőttünk fel, hogy ne ismernénk hát a vidéket?

– Hát akkor keressétek magatok – hagyta rájuk Mao úr –, ha meglelitek, elvihetitek.

– Nézd csak, bátyám! – kiáltott fel hirtelen Kétfarkú Skorpió.

– Itt a fű le van tiporva simára véges-végig, ennél a végénél még vérnyomok is vannak, hogy mondhatod hát, hogy nem itt volt? Biztosan a szolgálégényeid elvitték már.

– Hát ilyet aztán ne mondj! – sértődött meg Mao úr. – Honnét tudhatták volna az embereim, hogy ideesett? És még hogy el is vitték? Magad is láthattad, hogy csak az imént vertük le a zárat a kapuról, amikor bejöttünk! Hogy mondatsz ilyet?

– Kedves bácsikám – kérlelte Kétféjú Kígyó –, add vissza a tigrisünket, be kell szolgáltatassuk a mandarinnak.

– Hát ez már aztán arcátlanság! – pattant fel Mao úr. – Én jó szívvvel behívlak benneteket; jól tartalak étellel, itallal, s a végén még rám fogjátok, hogy én dugtam el a tigriseket!

– Mi van ebben ráfogás? – fakadt ki most már Kétfarkú Skorpió is. – Neked is megjött a parancs a mandarintól, mint családfőnek, hogy mihamarább szolgáltatással be vadállatokat, de mert olyan ügyefogyott voltál, hogy magad nem tudtál fogni, hát a miénket szereznéd meg! Elmennél még a jutalomért is, ugye, minket meg botozzanak csak meg?

– Mi közöm nekem ahhoz! – rándított a vállán Mao úr megvetően.

– Megengeded, hogy átkutassuk a házad? – kiáltotta a két testvér, dühösen meregetve szemüket.

– Kik vagytok ti, mik vagytok ti? – rikoltotta Mao úr. – Nézzék csak, milyen arcátlan ez a két koszos koldus!

A két Hszie testvér azonban már rohant is a házhoz. A ház népe utánuk. Izgatottan keresték mindenfelé a tigrisüket, de nem lelték sehol. Felgerjedt haragjukban dulakodni kezdtek a körülállókkal. Kétféjú Kígyó, ökle egyetlen csapásával, összetörte a vendégház korlátját s berontott.

– Fényes nappal kirabol ez a két csirkefogó! – kiáltozta Mao úr. A két testvér, haragjában, hogy semmit sem talált, pozdorjává törte a székeket, asztalokat, de tapasztalván, hogy Mao úr kifogott rajtuk, nem tehettek egyebet, mint kirohantak a kapun, nagyban átkozódva:

– Elloptad a tigrisünket – ordították –, de jöttök majd velünk a mandarin elé, majd az igazságot tesz!

Ahogy ott veszekedtek, egyszer csak lovasok érkeztek a ház elé, egy sereg kísérelével. Kétféjú Kígyó megismerte egyiküket: Mao Csung-ji volt, Mao úr fia.

– A szolgálégényeitek elvitték a tigrisünket – fordult hozzá panaszával –, apád meg nemhogy nem akarja visszaadni, hanem még meg is veretne bennünket!

– Biztosan ezek a paraszt fajankók vezették félre apámat is – mondta csitítóan Mao Csung-ji. – Ne dühöngjete, hanem gyertek csak velem, visszakapjátok.

A két testvér nagy hálálkodva követte pártfogóját. Mao Csung-ji belépett velük az udvarra, de amint aztán már mindnyájan bent voltak, egyszerre becsukta a kaput, s elkiáltotta magát:

– Fogjátok el őket! – mire a hátsó épületekből előrohant húsz-harminc szolgálégény.

Nekirontottak a két testvérnek az újonnan jöttek is, mind-mind csupa fogdmeg. A két testvér, hogy annyian nekik estek, nem bírt a túlerővel, egyhamar megkötözték őket.

– Tegnap este mi lelőttünk egy tigris – jelentette ki Mao Csung-ji megkötözött foglyai előtt –, hogy merészelnétek elrabolni? Mi jár annak, aki csak az alkalomra lesett, hogy garázdálkodjék, feldúlja a más háza táját? Majd jösztek velünk a mandarin elé, hogy megszabadítsa a vidéket az effajta garázda fickóktól!

Úgy történt a dolog, hogy Mao Csung-ji már hajnalban, az ötödik őrsváltással, bevitte a tigris a tartományi székvárosba, s onnét aztán fogdmegekkel tért vissza, hogy az okvetetlenkedő vadászokat lefogathassa. A két testvér mit sem sejtve, gyanútlanul besétált a csapdába, nem tudták, kimagyarázni magukat. Mao úr rögtön egyberakatta fegyvereiket, holmijukat az összetört bútorokkal s egyéb bűnjelekkel együtt, s a holmit a meztelenre vetkőztetett, hátrakötött kezű foglyokkal elindította erős őrizet alatt a tartományi székhelyre.

A hatóságnál volt egy ítélőbíró, bizonyos Vang Cseng. Ez veje lévén Mao úrnak, persze hogy rögtön tudósította a mandarint mindenről. Kétféjú Kígyót és Kétfarkú Skorpiót, ahogy a mandarin elé vitték, meg se kérdezték, egy szót se szóltak hozzájuk, ki se vallatták őket, hanem ahol érték, ütötték-verték. A vádolólevelet is egykettőre összeütötték. Megállapították benne, hogy „csalárd módon a tigris eltulajdonítani akarván, fegyveres kézzel idegen házba berontván, ott fosztogatást, dúlást és kártételt műveltek”. A két testvér, nem állván a botozást, kénytelen-kelletlen elismerte a hamis vádat. A mandarin menten huszonöt fontos kalodát rakatott a nyakukba, s börtönbe csukatta őket.

Mao úr és fiacskája ezenközben hazatérvén, emígy tanácskoztak maguk között:

– Nem szabad, hogy ez a két fickó szabadlábra kerüljön! – döntötték el mindketten. – Végeznünk kell velük most mindjárt, íziben, nehogy aztán később megbánjuk! – Siettek is vissza a hatósághoz, s mondták Vang Csengnek:

– Irtsd ki nekünk a gazt gyökerestül, nehogy megint kihajthasson! Gyerünk együtt a mandarinhoz, s beszéljük meg vele az útját, módját!

Kétféjú Kígyót s Kétfarkú Skorpiót elvezették már a tömlöcbe. A főporkoláb, bizonyos Pao Csi, mivelhogy markába nyomták már Mao úr pénzét, s Vang Cseng bíró úr is kiadta neki, mit tegyen, elhatározta, hogy végez velük. Hívatta is őket, s mikor előtte álltak, s térdre borultak a rabok szokása szerint, rájuk bődült:

– Ti vagytok a Kétféjú Kígyó meg a Kétfarkú Skorpió? He? Így nevezgetnek ugyan minket – felelte szerényen Kétféjú Kígyó –, de kárt nem tettünk még soha senki derék emberben!

– Hej, ti barmok! – ordította főporkoláb. – No, majd az én kezem közt egyfejú lesz a kétféjűből, egyfarkú a kétfarkúból! Vigyétek őket a tömlöcbe! – parancsolta a porkoláboknak.

Az egyik porkoláb visszakísérte őket börtönükbe, s mikor látta, hogy más nincs jelen, megszólalt:

– Ismertek engem? A bátyátok sógora vagyok.

– Csak mi ketten vagyunk testvérek – felelte bizalmatlanul Kétféjú Kígyó –, bátyánk nincsen.

– De hát ti Szun kapitány öccsei vagytok, nem? – firtatta tovább a porkoláb.

– Szun kapitány a mi anyai nagybátyánk – engedett fel az idősebb fivér –, de veled még nem

találkoztunk. Talán csak nem Jao Ho bátyánkhoz van szerencsénk?

– De igen, éppenséggel! – vidámodott meg a porkoláb. – Jao Hónak hívnak engem, Maocsouba való volnék. Boldogult atyám azonban ideköltözött családotul, s húgomat Szun kapitányhoz adta feleségül. Én meg itt dolgozom a hatóságnál, porkoláb vagyok. Mivelhogy szépen énekelek, a népek elneveztek Vastorkúnak. A sógorom meg, látván, hogy mennyire kedvelem a vitézi mesterséget, megtanított engem mindenféle fegyver forgatására.

Ez a Jao Ho bizony felettébb eszes és ügyes fickó volt. Játszott ám ő mindenféle hangszeren is, már egy szóból is értett, s ha fegyverforgatásra, vitézi mesterségre került a sor, hát azt úgy szerette, akár más a mézet vagy a cukrot. Látván, hogy Kétféjú Kígyó s Kétfarkú Skorpió milyen derék, jó vitézek, azon volt csak, hogy segítsen rajtuk, de hát egy szál selyem még nem ad fonalat, fél tenyérrel is vajmi bajos tapsolni, ő meg csak egymagában bízhatott. Meg is mondta a két fivérnek:

– Tudjátok meg, öcséim: Pao főporkoláb pénzt kapott Mao úrtól, s teljes bizonyossággal azon van, hogy kioltsa az életeteket. Mit tegyünk hát?

– Amíg nem említetted nagybátyánkat – mondta az idősebb fivér –, addig bizony nem mertünk volna hozzád fordulni, de most, hogy tudjuk, ki vagy, rád bízánk egy levelet.

– Kinek vigyem el? – kérdezte Vastorkú.

– Van nekem egy néném, Szun kapitány öccsének a felesége. Ott lakik a keleti kapun túl, a Tíz mérföldes Kőnél. Apám első feleségétől való, Anyatigrisnek hívják, Ku néninek, kocsmát tart, de mézárszéke is van, meg játékhelyet is rendezett be az üzletében. Ő aztán olyan asszony ám, hogy húszan-harmincan se bírnak vele, ha arra kerül a sor! Még a férjét, Szun Hszint is lebírja, pedig az is ügyibevaló legény! Igen-igen jóban vagyunk velük. Az anyám a nagynénjük, hát azért is. Megkérnélek azért, hogy nagy titokban vigyél el nekik egy levelet, hadd tudassuk vele, milyen veszélyben forgunk. Ők majd biztosan megmentenek.

– Legyetek csak nyugodtak, kedves sógorok – nyugtatta meg őket Vastorkú. Azzal szaladt is legelőszőr, sült lepényt, húst, rizst hozott, hogy elverjék éhségüket, aztán becsukta a tömlőcöt, rábízta a másik porkolábra, ő maga pedig sietett a keleti kapu felé, azon túl is egyenest a Tíz mérföldes Kőhöz. Meg is pillantotta a kocsmát hamarosan. Ott lógtak előtte kiakasztva a fél marhák, juhok. A szobákban beljebb éppen egy sereg ember szerencsejátékkal próbálkozott. Vastorkú látván, hogy a kocsmában a pult mellett ott áll egy asszonyszemély, rögtön megsejtette, hogy az csak Anyatigris lehet. Odament hat hozzá, és tisztességgel köszöntvén, így szólott:

– Ugye, maguk Szun családbeliek?

– Igen bizony – válaszolta az asszony. – Bort parancsol uraságod? Vagy talán pecsenyét? Ha esetleg játszani volna kedve, fáradjon a hátsó szobákba.

– Én Szun kapitány feleségének a fivére volnék, Jao Ho.

– Hát te vagy az, sógor? – mosolyodott el az asszony. Megismerhettelek volna pedig: szakasztott olyan vagy, mint anyád. Kerüljünk beljebb akkor, hadd kínáljalak meg egy kis teával!

Vastorkú bement véle az egyik belső szobába, ott leültek.

– Tudtam én már – kezdte az asszony a puhatolózást –, hogy itt vagy, sógor, hivatalban, de annyi dolgom volt mindig, hogy nem volt érkezésem arra, hogy felkeresselek. Mi szél hozott erre?

– Ha nem olyan fontos dolog lenne, mint amilyen, bizony nem is mertelek volna háborgatni! Ma

azonban két új rabunk érkezett. Találkozni ugyan sose találkoztam velük azelőtt, de hírből már régen ismerem őket: Kétféjú Kígyó az egyik, Kétfarkú Skorpió a másik.

– Tulajdon öcsém! – hökkent meg Anyatigris. – Ugyan mibe keveredtek, hogy börtönbe kerültek?

– Lőttek egy tigrist, ám egy gazdag úr az illető faluban, a Mao nemzetség feje, elragadta tőlük, de ráadásul csalárd módon még azt is rájuk fogta, hogy rabolni, garázdálkodni akartak, s ezzel a mandarin elé hurcoltatta őket. A hatóságnál aztán sorra megvesztegetett mindenkit, s meghagyatta Pao főporkolábnak is, hogy eméssze el őket, végezzen velük. Láttam, hogy micsoda görbe, aljas dolog ez, de hiába, egyedül, magamban nem tudok segíteni rajtuk. Csak azt eszelhettem ki, hogy mivel rokonaim, meg hogy mert az igazságért élnek-halnak, hát elmondtam nekik a dolgot. Ők azt mondták, hogy csak te segíthetsz rajtuk. Most aztán, ha jó hamar ésszel, erővel nem fogunk neki megmentésüknek, bizony elvesznek mind a ketten!

Nagy keservesen felkiáltott Anyatigris a baljós hír hallatára, s máris szólította szolgálait:

– Eredjetek gyorsan – parancsolta nekik –, keressétek meg a férjemet, mert beszédem van vele!

Elsiettek a szolgák, s hozták is hamarosan a ház urát, Kis Védistent. Szun Hszin tulajdonképpen Csiungcsouba való volt, régi katonacsalád leszármazottja. Tengcsouba neveztetvén, ki a helyőrségbe, a bátyjával együtt itt alapított családot. Jól megtermett, tagbaszakadt férfiú volt, minden vitézséget eltanult bátyjától, de különösen a vaskorbácsot s a lándzsát forgatta jól. Ezért aztán a népek őt is, meg a bátyját is egyre csak a hivatalt őrző védistenhez hasonlították, erről lett a neve Kis Védisten.

Anyatigris elmondta neki öccsei bebörtönöztetését, s hogy mekkora veszélyben forognak.

– Ha így áll a dolog – fontolgatta Kis Védisten –, akkor azt hiszem, kedves öcsém, a legjobb lesz, ha hamar visszamész hozzájuk. Börtönben vannak szegények, te vagy az egyedüli reménységük, hogy vigyázol rájuk! Mi meg az asszonnyal közben kieszelünk valamit, amivel biztonságba helyezhetjük őket. Ezt nyugodtan ránk bízhatod.

– Ha szükségtel lesz rám – felelte Vastorkú –, csak szóljatok, benne vagyok én szívvel-lélekkel!

Anyatigris megkínálta borral, aztán egy zacskó apró ezüstöt szedett elő, s átadta neki, így szólván:

– Megkérnélek, kedves sógor, vidd ezt magaddal, s osszad szét a porkolábok között, hogy jó szívvel legyenek hozzájuk.

Azt most nem mondom el, hogyan vett búcsút tőlük Vastorkú, s ment vissza a tömlöcbe, hanem csak arról szólok, hogy Anyatigris s Kis Védisten nagy tanácskozásba kezdtek:

– Mit gondolsz, hogy lehetne megmenteni az öcséimet? – kérdezte aggodalmasan Anyatigris a férjétől.

– Mao úrnak – töprengett Kis Védisten – pénze is van, hatalma is van, addig tartja őket a tömlöcbe, ameddig akarja, sőt, amint hallottuk, még ebben sem nyughatik meg, hanem el akarja pusztítani őket. Ezek szerint előbb-utóbb biztosan meghalának az ő kezétől. Nincs mit tennünk, meg kell rohannunk a tömlöcöt, másképp megszabadítani őket nem tudjuk.

– Még az éjjel elmegyünk – buzdult fel Anyatigris.

– De oktondi vagy te, asszony! – kacagott fel a férje. Gondolnunk kell ám arra is, hogy mi legyen azután, hová dugjuk el őket, hová menekítsük! Ehhez pedig meg kell nyernünk még a bátyámat meg még két embert, másképp nem sikerülhet!

– Micsoda két emberre gondolsz?

– Ej, hát arra a két játékosra, Cou Jüanra és Cou Zsunra, – a két unokatestvérre! A Felhőbemászó hegy rejtekeiben tanyáznak most bandájukkal, ott fosztogatnak. Igen jóban vagyok velük. Ha sikerül megnyernem őket, biztosan sikerül a vállalkozás.

– A Felhőbemászó hegy nincs is messze – jegyezte meg Anyatigris –, még az éjjel megjárhatod, s elhozhatod őket.

– Indulok máris. Te meg közben készíts lakomát, azzal várj minket – mondta a férje. Anyatigris rögtön ki is adta a parancsot, hogy vágjanak le egy disznót, s elkezdte a lakomára készülődést.

Alkonyodni kezdett már, amikor megjött Kis Védisten a két jó vitézzel. Cou Jüan, a vezér, Lajcsouba valósi volt. Süvölvény korától élt-halt a szerencsejátékokért, ingyenélő, naplopó volt bizony egész életében, de emellett hűséges, becsületes, derék ember. Azonfelül még vitéz is volt tetőtől talpig, hirtelen, erőszakos jellem, nem engedett másnak semmiben. A folyók és tavak vitézei csak úgy nevezgették, hogy Erdei Sárkány. A másik jó vitéz, az unokaöccse, Cou Zsun, jóformán egykorú volt vele, s majdnem akkora vitéz, mint ő. Jól megtermett legény volt, rettentő ábrázattal. A feje hátulján volt egy nagy kinövés; ha harc közben indulatba jött, azzal ment neki ellenfelének. Egyszer egy nap egy fenyőfát tört derékba vele a szakadék partján, de úgy, hogy elhült szeme-szája mindazoknak, akik csak látták. Ezért aztán elnevezték erről Egyszarvú Sárkánynak.

Anyatigris nagy szívességgel tessékelte beljebb a vendégeket. Amikor elmagyarázták az újonnan jötteknek, mi dologról volna szó, s hogy meg kellene támadni a tömlöcöt, így szólt Erdei Sárkány:

– Van ugyan vagy nyolcvan-kilencven emberünk, de csak húsz-egynéhány az olyan, akiben teljességgel megbízhatunk. Holnap, ha végbevittük ezt a dolgot, ezen a vidéken többet nyugovásunk nem lesz. Én tudok egy helyet, ahová már el is mentem volna régen, csak azt nem tudom, hogy ti mit gondoltok róla?

– Elmegyünk mi akárhová – kiáltotta Anyatigris –, csak a két öcsémet mentsük meg!

– Nagy dicsőségben tündöklük most a liangsani mocsár – állt elő gondolatával Erdei Sárkány –, feljött most a napjuk: Jókorjött Eső vezér nagyban toborozza maga köré mindenünnét a bölcseket s a bátrakat. Három jó cimborám is szolgál már a keze alatt: Bundás Párduc, Tüzesszemű Oroszlán meg a Tábornok, ott vannak már jó ideje. Ha megszabadítottuk a két öcséteket, menjünk el hozzájuk, álljunk be közéjük!

– Nagyon jó lesz! – lelkesedett az asszony. – A magam kezével gyilkolom azt le, aki nem jön!

– De van még egy dolog – emelte fel a kezét Egyszarvú Sárkány. – Mit csinálunk, mihez kezdünk akkor, ha dolgunk végeztével nyomunkba ered a tengcsoui katonaság?

– A tulajdon bátyám a helyőrség kapitánya – jegyezte meg megnyugtatóan Kis Védisten. – Ő a legvitézebb katona egész Tengcsouban. Ahányszor csak mezei rablók közeledtek volna a városhoz, ő mindannyiszor elpusztította valamennyiüket, ismerik is az ő hírét, nevét mindenfelé! Holnap elmegyek hozzá, s elhívom őt is, jó lenne, ha hajlana szavunkra.

– Én csak attól tartok – aggályoskodott Erdei Sárkány –, hogy nemigen fog ő betyárnak állni.

– Tudom én, hogy mit csinállok vele – mosolygott Kis Védisten.

Ettek, ittak aztán egész éjfélig, utána lepihentek. Reggelre kelve elküldték egyik szolgálójukat két emberrel meg egy taligával, hogy mondják meg Szun kapitánynak és feleségének, Jao asszonynak, hogy Anyatigris súlyos betegen fekszik, jöjjenek el meglátogatni.

– Mondjátok azt – tette még hozzá Anyatigris –, hogy igen-nagyon beteg vagyok, veszélyben forog az életem, s fontos mondanivalóm lenne nekik, amit csak személyesen mondhatok meg.

A szolgálak elsiettek a taligával. Kis Védisten kiállt a kapu elé, türelmetlenségében már alig bírt magával. Ebéridő tájban végre látta már messziről az úton a taligát, amelyen Jao asszonyt hozták. Nyomában Szun kapitány ügetett lóháton, tíz-egynéhány katonájával. Kis Védisten besietett a házba, s mondta feleségének:

– Jönnék!

– Csak úgy tegyél, ahogy mondom... így, meg így! – parancsolta a felesége.

Kis Védisten kisietett megint, hogy fogadja a vendégeket. Lesegítette sógornőjét a taligáról, s ment be vele a házba a beteghez. Szun kapitány is leugrott lováról. Derék szál vitéz volt, halványsárga arcbőrrel, lógó bajusszal, szakállal, magasabb volt még nyolc lábnál is. A becsületes neve Szun Li lett volna, de halvány képe miatt csak Ványadt Védistennek nevezgették. Meg tudta feszíteni a legkeményebb íjat, megülte a legmakrancosabb paripát is. Hosszú lándzsát hordott magával állandóan, csuklóján meg ott lógott tigrisszemű, bambuszbütykös acélkorbácsa. Leborult előtte a tengerparti nép, ahol csak meglátta.

Ványadt Védisten leugrott lováról, s belépve a kapun, így szólt öccséhez:

– Mi baja az asszonynak, öcsém?

– Éppen ez az – sápítózott az öccse –, hogy szerfelett gonosznak és gyanúsnak látszik ez a betegség! Gyere beljebb, bátyám, beszéljünk.

Ványadt Védisten beljebb lépett, a házigazda meg meghagyta a háza népének, hogy ültessék le a katonákat a fogadóban, s itassák meg őket. Gondoskodott a lovakról is, aztán bement a házba bátyjával együtt s leültek. Jó sok idő után aztán így szólt hozzájuk:

– No, gyertek, nézzük meg a beteget.

A vendégek beljebb mentek egy belsőbb szobába, de nem látták a beteget sehol.

– Hát hol fekszik a sógorasszony? – kérdezte csodálkozva a kapitány, de lám, egyszer csak berontott a szobába Anyatigris, háta mögött a két szerencsejátékkal.

– De hát mi bajod van neked, sógorasszony? – álmélkodott Ványadt Védisten.

– Fogadd tiszteletemet, bátyám – hajolt meg előtte Anyatigris. – Öcsém megmentése az én nagy, nagy betegségem!

– Hát ez aztán furcsa! – kezdett megbosszankodni Ványadt Védisten. – Micsoda öcsöket kell megmenteni?

– Ugyan, sógor! – förmedt rá bosszúsan Anyatigris. – Ne tettesd magadat süketnek, némának! Hát nem tudod, mi történt a városban a két öcsémmel? Neked nem öcséid?

– Igazán nem tudtam – rázta fejét Ványadt Védisten. – Kikről beszélsz?

– Tiszteletre méltó sógor – robbant ki Anyatigris – sürgetős a dolog, megmondom hát egyenest: két tulajdon öcsémet, Hszie Csent, és Hszie Paót, a Kétfejű Kígyót s a Kétfarkú Skorpiót a Felhőbemászó hegy alatti Mao úr, összejátszván Vang bíróval, ármánnyal tömlöcbe csukatta, s az életükre tör. Ezzel a két derék vitézzel itt megtanácskozván a dolgot, elhatároztuk, hogy bemegyünk a városba, megrohanjuk a börtönt, és kihozzuk őket, aztán meg elmegyünk a liangsani mocsárba, beállunk a betyárok közé. Holnap, ha kiderül a dolog, még te is bajba keverednél. Ezért üzenem nektek, hogy beteg vagyok, és gyertek el, mert tudatni akartam ezt veletek. Ha nem jössz Liangsanba, majd megyünk magunk. De igen ügyefogyott módon viselkedik ám mostanában a felséges császári udvar! Ha megszöknél velünk, bizonyos, hogy semmi bajod se esnék, de ha itt maradsz, biztosra veheted, hogy börtönbe vetnek. „Minél közelebb vagy a tűzhöz, annál hamarabb égsz meg”, szokták mondani. Ha pedig aztán miattunk börtönbe kerültél, akkor már nem lesz itt senki, aki rajtad segítsen, vagy akár ételt is vigyen neked! Mi a nagybecsű véleményed erről?

– De hát én Tengcsou tartomány tisztje vagyok! – háborodott fel Ványadt Védisten. – Hogy tehetnék ilyet?

– No, ha nem hajlasz a szavamra – kiáltotta Anyatigris –, akkor mérkőzz meg velünk életre, halálra! – s ezzel előrántotta két kardját. Erdei Sárkány s Egyszarvú is kezükbe ragadták törüket.

– Hé, megállj csak, sógorasszony! – kiáltotta zavartan Ványadt Védisten. – Ne hamarkodjunk el a dolgot! Belemegyek én a dologba, csak beszéljük meg szépen, lassan!

Szegény felesége közben annyira megrémült, hogy mukkanni sem mert az ijedtségtől. Anyatigris szólalt meg megint:

– Ha nem akarsz velünk jönni, sógor, akkor előreküldjük a sógorasszonyt az úton, s majd mi magunk látunk a dolognak!

– Legalább azt várjátok meg – fogta kérlelőre a dolgot Ványadt Védisten –, amíg hazamegyek, s összeszedem a holmikat, s meglátom, hogy áll a dolog! Ne fogjunk hozzá, csak akkor!

– Sógor – nevetett fel Anyatigris –, a sógoroddal, Vastorkúval, már meg is egyeztünk! Először megrohanjuk a tömlöcöt, a holmit elhozni aztán se lesz késő!

– Ha már így kicsináltátok – sóhajtott nagyot a sógor –, mit tehetek én is egyebet? Ha nem sikerül, a végén még én kerüljek börtönbe miattatok? Ugyan, ugyan! Veletek tartok! Csak állapodjunk meg, hogy s mint csináljuk!

Megállapodtak abban, hogy Erdei Sárkány visszamegy a Felhőbemászó hegyre, s összeszedi a vagyonukat, elhozza lovaikat a hús megbízható emberrel, s várnak a fogadóban, amíg szükség lesz rájuk. Erdei Sárkány el is indult. Azután Kis Védistent küldték el a városba, hogy keresse meg Vastorkút, s az ő révén értesítse a fivéreket a tervről.

Másnap a hegyen Erdei Sárkány összeszedte, ami vagyonuk az unokaöccsével volt, s hűséges embereivel megérkezett a fogadóba. Kis Védisten házában is volt vagy hét-nyolc olyan szolgálégény, akikre számítani lehetett, Ványadt Védisten is hozott magával tíz-egynéhány katonát, úgyhogy a végén voltak vagy negyvenen. Kis Védisten disznót, juhot vágatott, jóllakatta a sereget, s meghagyta feleségének, hogy egy darab pecsenyébe rejtsen belé egy éles kést, öltözzön fel, mintha ételt vinne a raboknak, s menjen vele a börtönbe. A férj pedig bátyjával, Erdei Sárkánnyal s Egyszarvú Sárkánnyal, valamint az egész sereggel két csapatra oszolva, elindultak utána.

Közben legyen mondva, Pao főporkoláb, sok pénzt kapván Mao úrtól, egyre azt forgatta

elméjében, hogyan tegye el láb alól a két fivért. Aznap éppen Vastorkú állott őrségben a tömlőc oroslános kapujánál. Hallotta egyszer csak, hogy valaki megkondítja a jelzőcsengőt.

– Ki az? – szólta ki.

– Az eleséget hozó asszony – felelt Anyatigris.

Vastorkú megismerte, kinyitotta neki a kaput s beeresztette, aztán megint rátolta a kapugerendát a helyére. Ahogy azonban mentek befelé a folyosón, Pao főporkoláb, ott ülvén a belső pavilonban, észrevette őket, s rájuk kiáltott:

– Hé, ki ez az asszony? Csak úgy bejön a tömlőcbe ételt hozni? Hiszen a tömlőcbe még a szél se fúhat be!

– Hszie Csennek s Hszie Paónak a nénikéje – felelte Vastorkú. – Ételt hozott nekik.

– Be ne engedd! – rivallt rá a főporkoláb. – Vidd be helyette az ételt te magad!

Vastorkú mit tehetett, átvette az ételt, s ment be vele a rabokhoz.

– Hogy áll a dolog, bátyánk? – kérdezte izgatottan a két testvér.

– Itt van nővéretek – suttogta Vastorkú. – Csak várjátok ki, amíg szépen mindent elrendezünk – azzal kinyitotta mindkét rab ketrecét. Alig végzett ezzel, amikor csak hallja, hogy rohan be az egyik porkoláb és jelenti:

– Szun kapitány zörget a kapun, be akar jönni.

– Ő csak a helyőrségben parancsol! – bosszankodott a főporkoláb. – Mit keres itt? Ki ne nyisd a kaput!

Anyatigris a középső pavilon mellé lopózott. Megint csak hallotta a porkoláb szavát:

– Szun kapitány megharagudott, s igen veri ám a kaput! Nagy haragra gerjedt Pao főporkoláb, s elindult kifelé a pavilonból. Anyatigris azonban elkiáltotta magát:

– Hol vagytok, öcsém? – s előrántotta két villogó kardját. Pao főporkoláb, látván, hogy ennek fele se tréfa, igyekezett volna kifelé, de Kétfejű Kígyó s Kétfarkú Skorpió felkapván kalodáikat, kimásztak a tömlőc ablakán, s éppen szembe találkoztak vele. Hiába kapálózott a gonosz főporkoláb, Kétfejű Skorpió kalodájával a fejére sújtott, úgyhogy menten széthasadt a koponyája. Anyatigris villogó kardjai közben már négy-öt porkolábbal végeztek, s rohantak most már Vastorkúval együtt ki a kapu felé. Kis Védisten s Ványadt Védisten már várták őket, s ahogy kijutottak, rohantak tovább egyenest a hatóság épülete felé. Ott Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány hozta is már kifelé a foglyul ejtett Vang bírót. Az egyesült sereg hangos harci kiáltásokkal indult kifelé a városból. A menetet Ványadt Védisten zárta be lova hátán, hogy felajzott íjával távol tartsa az üldözőket. Az utca népe azonban sietve zárta be a házak kapuit, s elő se mert volna bújni egyik se. A hatóság emberei, a fogdmegek is ismerték jól Szun kapitányt, eszük ágában sem volt, hogy útjába álljanak. A csapat kirontván a városkapun, a Tíz mérföldes Kő felé vette útját. Ott Jao asszonyt felsegítették a taligára, Anyatigris lóra pattant, s elindult vele.

Közben azonban Kétfejű Kígyó s Kétfarkú Skorpió így szóltak barátaikhoz:

– Tűrhetetlen, hogy Mao úr milyen aljasságot mívelt velünk! Miért nem állunk bosszút rajta?

– Igazatok van – bólintott Ványadt Védisten, s menten kiadta a parancsot öccsének s

Vastorkúnak:

– Eridjetelek előre az asszonyok védelmére, mi majd megyünk utánatok.

A két vitéz el is indult a csapat vagyónát rejtő taligával, Ványadt Védisten pedig Kétféjú Kígyóval, Kétfarkú Skorpióval, Erdei Sárkánnyal, Egyszarvú Sárkánnyal s embereikkel rohanvást indult Mao úr udvarháza felé. Mao Csung-ji és a nemzetségfő éppen nagyban lakomáztak, semmitől sem tartva, amikor rájuk törtek. A sereg hangos harci üvöltéssel tört be a házba, s kardélre hányták mindkettőjüket az egész háznéppel együtt, nem kegyelmeztek senkinek. Utána a hálósobából vagy tíz csomagra való drágaságot, kincset zsákmányoltak, a hátsó udvarból is elkötöttek vagy hétnyolc jó paripát, négyet közülük megraktak a teherrel, a két kiszabadult rab jó ruhákba öltözött, aztán tüzet vetettek a házra. Lóra kapván, elindultak aztán seregükkel a taligák nyomában. Hamarosan utol is érték őket. Útközben Mao úr népétől elragadtak még vagy négy-öt jó lovat, s siettek nyargalvást Liangsan felé.

Nem telt bele egy-két nap se, megérkeztek a Tábornok fogadóházához. Erdei Sárkány, mihelyt találkozott vele, rögtön Bundás Párduc és Tüzesszemű Oroszlán után érdeklődött.

– Jókorjött Eső elment, hogy megtámadja a Csu nemzetség birtokát – magyarázta Tábornok –, vele mentek ők is, de már kétszer kudarcot vallottak a támadással. Azt is jelentették már, hogy elfogták mindkettőjüket, nem tudni, mi van velük. Úgy hírlik, hogy a három Csu vitéz, de mesterük is, Vasbuzogányos, nagyon felkészült, így nem sikerült a hadjárat.

– Éppen be akarnánk állni közétek – nevette el magát örömeiben Ványadt Védisten –, csak éppen nem jeleskedhetünk még semmi érdemmel, hogy befogadjatok. Mi lenne, ha egy haditervet ajánlanánk fel nektek a magunk kitüntetésére, amivel biztosan megverjük a Csu nemzetséget?

– Mondd csak azt a tervet! – kiáltotta örvendve a Tábornok. – Biztosan nagyon jó lesz!

– Vasbuzogányossal egy mestertől tanultunk – magyarázta elégedetten Ványadt Védisten. – Amit én tanultam a lándzsával s a karddal, azt ugyan ő is tudja, de én is ismerem teljességgel az ő művészetét! Majd úgy teszünk, mintha Tengcsouból rendelték volna minket ide Jüncsou védelmére, s erre áthaladván, felkeressük. Biztosan kijön elibénk, s nagy örömmel fogad; ha aztán bejutottunk, belülről s kívülről egyesült erővel biztosan elbánunk majd velük. No, milyennek tartod ezt a tervet?

A Tábornok még válaszolni sem tudott, amikor sietve jött a betyárok egy tisztje s jelentette:

– Cselcsillag mester jön lefelé a várból, hogy segítségére menjen a seregnek.

A Tábornok azonnal megparancsolta a hírnöknek, hogy tudassa a jövevények érkezését a vezérrel, s hívja ide. Csakhamar meg is érkeztek a hadak a fogadó elé, élükön Kis Herceggel, Vitézekkel Versengővel meg a három Jüannel. Jött kisvártatva maga Cselcsillag is ötszáz emberével. Tábornok bevezette a vezéreket a fogadóba, s bemutatta nekik az újonnan érkezetteket. Elmondta a tervüket s azt is, hogy be akarnak állni a liangsaniaiak közé.

– Ha hozzánk akartok csatlakozni, vitéz barátaim – mondta Cselcsillag nagy örömmel –, akár fel se menjetelek a várba, hanem gyertek velünk egyenest a Csu nemzetség ellen, ott aztán szerezhettek érdemeket!

Ványadt Védisten s a többiek nagy örömmel fogadták a vezér szavát, rögtön ráállottak.

– Én megyek előre a sereggel – mondta Cselcsillag –, ti meg gyertek utánunk.

Ment is Cselcsillag egyenesen Jókorjött Eső táborába, s látta, hogy annak mennyire elborult a

képe, mennyire bánkódik valamin. Bort hozatott hát, hogy felvidítsa, s közben elmondta neki:

A Tábornok, Bundás Párduc s Tüzesszemű Oroszlán jól ismerik a tengcsoui helyőrség kapitányát, Szun Lit, a Ványadt Védistent, az pedig egy mesternél tanult Vasbuzogányossal. Ez a kapitány megérkezett most nyolcadmagával, s közénk akarnak állni. Felajánlottak nekünk egy haditervet, hogy megmutassák, milyen jeles vitézek. Már meg is állapodtam velük: belülről s kívülről egyszerre támadva visszük győzelemre a vállalkozást. Itt is lesznek mindjárt, hogy előtted tisztelkedjenek, bátyám.

Nagy öröm fogta el Jó korjött Esőt ennek hallatára. Búja, bánata menten elszállott tőle a magas levegőégbé. Sietve kiadta a parancsot, hozzanak bort, terítsenek lakomára, hogy méltóképp fogadhassa vendégeit.

Közben Ványadt Védisten meghagyta embereinek, hogy a taligákkal s a holmikkal pihenjenek le valahol, ő meg csak Kétféjú Kígyót, Kétfarkú Skorpiót, Erdei Sárkányt, Egyszarvú Sárkányt, Kis Védistent, Anyatigrist s Vastorkút vevén maga mellé, elindult Jókorjött Esőhöz. Miután illendően üdvözölték egymást, Jókorjött Eső nagy lakomával vendégelte meg őket. De ezt most el sem beszélem, hanem inkább arról szólok, hogy Cselcsillag mester közben titkon kiadta a parancsot a hadaknak, hogy a harmadik napon így meg így, az ötödik napon meg emígy meg amúgy tegyenek majd. A haditervben megállapodván, Ványadt Védisten egész seregével, holmijával, taligáival felkerekedett, s elindult a Csu nemzetség vára felé.

Cselcsillag mester még kiadta a parancsot:

Megkérnélek még, Bűvös Futár fivérem, eridj fel a várba, s hozz magaddal gyorsan még négy vezért, mert szükségem volna rájuk.

Nem azon múltott a dolog, hogy Bűvös Futár még az éjjel elsietett a várba a négy emberért. Így hozta a sors, hogy

Új vitézi tollas forgók sereglenek a mocsárban,

De nem lesz már harci főveg egy se a vitézi várban.

Hogy aztán Cselcsillag melyik négy vezért hívatta magához, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag két marokkal fogja körbe
a támadástervét,
Jókorjött Eső meg harmadszor is megtámadja
a Csu nemzetség falvát*

Ott tartottunk, hogy így szólt akkor Cselcsillag mester Bűvös Futárhoz:

Hozd le nekem a várból, bölcs öcsém, Vasképű Tudóst, az Isteni Kezü Művészt, Fogdmegmajmot, Jádekarú Mestert, s mondd meg nekik, hogy hozzanak magukkal ezt meg azt, de jöjjenek még az éjjel, mert szükségem van rájuk.

Bűvös Futár el is indult. Nemsokára rá jelentették az őrt álló katonák:

– A nyugati faluból Hu Cseng úr érkezett, marhát s boros átalagokat hozván, s tiszteletét óhajtja tenni.

Jókorjött Eső megparancsolta, hogy vezessék be a vendéget. Hu Cseng a vezéri sátor elé érkezvén, tisztelettel köszöntötte, s így szólt

– Az én oktalan húgocskám ifjú tapasztalatlanságában megsértette tisztelt személyedet. Most, hogy fogságotokba esett, reménykedem, hogy vezérséged kímélettel lesz velem, de hát ő el van jegyezve az egyik Csu nemzetségbelivel, s ennek következtében saját vakmerőségének köszönhetően, hogy a kezetekbe került. Ha te, fővezér uram, olyan kegyes lennél hozzánk, s szabadon bocsátanád, tisztelettel felajánlanék nektek parancsod szerint ennek fejében mindent, amire csak szükségetek lenne.

– Foglald csak helyet, és hallgasd szavamat – mondta szíves szóval Jókorjött Eső. – A Csu nemzetség mérhetetlen arcátlanságában nyilvánvaló módon csúfot üzött vitézi várunkból, ezért haddal jöttem ellene, hogy bosszút álljak rajta. Veletek, a Hu nemzetséggel, nincs nekünk semmi ellenségeskedésünk. Húgod azonban fogságba ejtette vezérünket, Kurtalábú Tigris, ezért fogtuk el őt viszonzásképpen. Ha Kurtalábú vezért hazabocsátjátok hozzánk, mi is szabadon engedjük húgodat.

– Derék vitézetekre – felelte Hu Cseng – egészen váratlanul a Csu nemzetség tette rá a kezét.

– Hol van most Kurtalábú? – elegyedett a beszélgetésbe Cselcsillag is.

– Ott van, láncok között, a Csu nemzetség várában – sóhajtotta Hu Cseng. – Hogy hozzam el onnét?

– Márpedig – jelentette ki Jókorjött Eső – ha nem hozod őt vissza nekünk, hogy vihetnéd haza tőlünk a húgodat?

– Ne mondd ezt így, bátyám – vágott közbe Cselcsillag. – Hadd szóljak én is egy szót. Ha mostanában egy kis csetepaté esnék a Csu nemzetség vára körül – fordult Hu Csenghez töledek ne menjen senki a segítségükre. Ha pedig a Csu nemzetségből valaki hozzátok menekülne, azt rögtön megfogjátok, rabságra vessétek. Ha ezt a foglyot aztán megkapjuk töledek, ennek fejében visszaszármaztatjuk hozzátok tisztelt húgodat. Ő azonban nincs már itt nálunk a táborban, hanem felküldtük már a várba, s az öreg Szung úr viseli gondját. Menj csak haza nyugodt lélekkel, mi itt majd eligazítjuk a dolgot.

– Eszünk ágában sincsen – fogadkozott Hu Cseng –, hogy nekik segítségükre legyünk. Ha pedig valamelyik közülük hozzánk menekülne, azt azon módon fogságra vetjük, s kiszolgáltatjuk vezérségteknek!

– Többet ér ez nekem – szólt Jókorjött Eső örömmel –, mintha arannyal, kincsel ajándékoztál volna meg!

Hu Cseng nagy hálálkodván eltávozott. Ványadt Védisten pedig közben csapatát ellátván zászlókkal, amelyek fennen hirdették, hogy „Szun Li, a tengcsoui helyőrség kapitánya” megérkezett a Csu nemzetség várának hátsó kapujához. Ahogy meglátták a falakról a tengcsoui zászlókat, rögtön jelentették a vezéreknek. Vasbuzogányos, megtudván, hogy Szun kapitány áll a várkapu előtt, rögtön így szólt a három Csu fivérhez:

– Ez a Szun kapitány esküdt testvérem nekem, egy mester keze alatt tanultuk a vitézi mesterséget. Ugyan hogy kerülhetett ide?

Rögtön maga mellé vett vagy húsz embert, kinyitatta a kaput, leengedte a felvonóhidat, s kiment elébük, hogy üdvözlje őket. Ványadt Védisten s serege leszállott lováról. Miután üdvözölték egymást, Vasbuzogányos megkérdezte:

– Hogy kerülsz ide Tengcsouból, bölcs öcsém?

– Parancsot kaptam – füllentette Ványadt Védisten –, hogy vonuljak csapatommal Jüncsou védelmére a liangsani rablók ellen. Erre mentünkben meghallottam, hogy itt élsz, gondoltam, kérdezősködöm utánad. Jöttünk volna az elülső várkapun, de láttuk, hogy nagy sereg táborozik arrafelé, hát nem találtuk tanácsosnak, hogy közibük rontsunk, hanem utat kerestünk a falun keresztül, s az ösvényeken erre jöttünk, hogy tiszteletünket tehessek.

– Bizony, éppen a liangsaniakkal verekszünk már jó néhány napja – felelte Vasbuzogányos. – El is fogtuk már jó néhány vezérüket, itt vannak a várban. Azt várjuk már csak, hogy azt a fő latort, Jókorjött Esőt is kézre kerítsük, hogy aztán valamennyiüket átadjuk a hatóságnak. Hála az égnek, hogy te is megérkeztél segítségünkre, bölcs öcsém! Olyan vagy nekünk, mint szép új virág a hímzett brokáton, mint eső az aszú vetésnek!

– Szívesen segítségedre leszünk együgyű erőnkkel – mosolygott Ványadt Védisten –, hogy kézre kerítsük ezeket a fickókat, és beteljesítsük vitézi érdemeidet, bátyám!

Nagyon megörült Vasbuzogányos, s vezette is már be az egész sereget a várba. Ványadt Védisten serege, elhelyezvén holmiját, ruhát váltott, s a vendéglátó csarnokba járult a vár ura s három fia elé. Vasbuzogányos bemutatatta őket egymásnak, miután pedig köszöntötték egymást, így szólott Csu őméltóságához:

– Szun Li, az én bölcs öcsém, más nevén Ványadt Védisten, Tengcsouban kapitány. Parancsot kapott most, hogy csapatával siessen Jüncsou védelmére.

– Rendelkezésedre állunk –nyájaskodott a vendéggel Csu őméltósága.

– Csekélyke tudásom szóra sem érdemes – szerénykedett Ványadt Védisten. – Inkább méltóságod bölcs tanácsait, útmutatását kérném.

A három Csu fiú nagy tisztelettel kérte a vendégeket, hogy foglaljanak helyet. Ványadt Védisten részvevően jegyezte meg:

– Hosszú ideje csatázhattok már, sokat fáradhattatok!

– Még nem tudjuk, ki győz – felelte kurtán Sárkány Csu. –De hadaink vitézi kedve azért nem kevesbedett.

Ványadt Védisten megkérte Anyatigrist, hogy Jao asszonnyal együtt menjenek s tisztelkedjenek a várúr családjánál, maga meg bemutatta Kis Védistent, Kétfejű Kígyót s Kétfarkú Skorpiót, mondván:

– Ezek hárman fivéreim. – Vastorkút, mint a tengcsoui hatóság fogdmegjét, Erdei Sárkányt s Egyszarvú Sárkányt pedig mint a sereg tisztjeit mutatta be. Csu öméltósága három fia eszes legény volt ugyan, de látván, hogy a vendégek milyen sok málhával, asszonynéppel jöttek, meg hogy a vezérük is esküdt testvére Vasbuzogányosnak, eszükbe sem jutott, hogy bizalmatlankodjanak. Marhát vágattak, lovat ölettek, nagy lakomával tisztelték meg kedves vendégeiket.

Elmúlt egy nap, elmúlt kettő is. A harmadik napon jelentették ám a katonák a várbeli vezéreknek:

– Jókorjött Eső megint elindította hadait a falu ellen!

– Magam megyek – ugrott fel Párduc Csu –, kézre kerítem a bitangot!

Kitárták a várkaput, leengedték a felvonóhidat, s Párduc Csu száz lovas vitézével kivágtatott rajta. Egykettőre össze is találkozott az ellenség hadával. Lehetek vagy ötszázan. Az élükön Kis Generális ügetett, íjával oldalán, lándzsáját pörgetve. Párduc Csu előreszegezve kopjáját, nekivágtatott. Kis Generális felvette vele a harcot. Összecsaptak ők ketten ott az Egysárkánydomb előtt már tízszer is, hússzor is, de csak nem dőlt el, melyikük győzi le a másikat. Kis Generális végül is megfordította lovát s elvágtatott. Párduc Csu már vágtatott volna utána, hogy üzöbe vegye, de egyik embere, aki ismerte Kis Generálist, rászólt a háta mögül:

– Nehogy utána vágass, vezér! Ez az ember félelmes íjász, lesből elejthet, anélkül, hogy védekezhetné!

Párduc Csu hallgatott a szóra, visszafordult, ment csapatával vissza a várba. Elvonult a küzdőtérrel Kis Generális hada is. Párduc Csu bevágtatván a várba, a vendéglátó csarnok előtt leugrott lováról, s ment be, hogy egy kis borral felüdítse magát.

– Kit fogtál el ma, kisebbik vezér? – érdeklődött tőle Ványadt Védisten.

– Van ebben a bandában valami Kis Generális nevezetű Hua Jung – mondta bosszankodva Párduc Csu –, igen jól ért a lándzsavíváshoz. Megküzdöttünk vagy ötven menetben, de aztán megszaladt a fickó. Már éppen üldözöbe akartam venni, amikor az embereim figyelmeztettek, hogy igen jó lövész, ezért aztán mi is, ők is visszavontuk a seregünket, s hazajöttünk.

– Holnap megpróbálkoznék én is velük – szerénykedett Ványadt Védisten –, nincs bennem ugyan valami nagy vitézi tehetség, de talán kézre tudnám keríteni egyiküket, másikat.

Nagy lakomát csaptak aznap a várban, s Ványadt Védisten mindenki gyönyörűségére megkérte Vastorkút, hogy énekeljen egypár dalt. Késő este volt, mire lepihentek. A negyedik napon a déli órákban megint csak jelentették az őrszemek:

– Jókorjött Eső hada megint a falu ellen vonul!

A három Csu fiú rögtön magára szedte fegyvereit, s vágattak ki a várkapun. Már messziről hallatszott a gongok döngése, a dobok dübörgése, hallották a harci kiáltásokat, lengtek a zászlók, felsorakozott előttük az ellenséges sereg. Lám, fenn a várban, a kaputoronyban, ott ült Csu öméltósága, bal felől mellette Vasbuzogányos, jobb felől Ványadt Védisten, a három Csu fiú meg a

vendégük hozta vitézekkel a kapu mellett sorakozott fel.

Az ellenség hadsorában Párduckoponya hangos szóval szidalmazni kezdte a várbelieket. Sárkány Csu, megbosszankodván, parancsot adott, hogy bocsássák le a felvonóhidat, lándzsát ragadva lovára pattant, s vagy kétszáz lovassal kivágtatott a kapun hangos harci kiáltással, neki Párduckoponya seregének. A kaputoronyban megverték a dobokat, s nyílzáport zúdított a két sereg egymásra. Párduckoponya előreszögezte nyolc öles kígyólándzsáját, s felvette a viadalt Sárkány Csuval. Összeesőttek már egymással több mint harmincszor, de csak nem győzte le egyik sem a másikat. Megverték a gongokat mind a két seregben, visszafordultak a lovasok. Tigris Csu éktelen haragjában kardot rántott, lóra pattant, úgy vágatott a hadsor elé, fennszóval kiáltva:

– Hej, Jókorjött Eső! Mérkőzz meg velem!

Még el sem hangzottak szavai, egy vitéz vágatott elő Jókorjött Eső hadából, s harcba szállt vele. Feltartóztathatatlan volt. Viaskodtak egymással, már több mint harminc menetben, de ők sem bírtak egymással. Nagy haragra gerjedt ezen Párduc Csu, lándzsát ragadott, lovára pattant, s kétszáz lovasával kivágtatott a hadirend elé. Az ellenség seregéből Beteg Vitéz vette fel vele a harcot. Ványadt Védisten, látván a küzdelmet, nem bírta már tovább magát tartóztatni, lekiáltott öccsének:

– Hamar a korbácsom, lándzsám! Hozd elő a vértemet, sisakomat, fegyvereimet! – Magára kapkodta fegyverzetét, elővezették lovát, a Feketetarkát, rátette a nyeret, meghúzta a nyeregszíjakat, aztán csuklójára kötve tigrisszemű acélkorbácsát, lándzsát fogott, s lóra ült. A várban megverték a gongokat, s Ványadt Védisten kivágtatott a hadsor elé. Párduckoponya, Feltartóztathatatlan s Beteg Vitéz visszarántván lovukat, megállottak a hadsor előtt. Ványadt Védisten elébük vágatott, s így kiáltott:

– No lássuk, kézre kerítem-e ezeket a fickókat! – azzal rávert lovára, s hangos szóval szidalmazni kezdte őket: – Hej, latrok, bitangok! Van-e köztetek olyan, aki meg merne mérkőzni velem?

Jókorjött Eső seregében zablacsengő csendült, s egy lovas vágatott elő. Odanézett mindenki: nem más, mint Halálmegvető bocsátkozott harcba Ványadt Védistennel. Egymásnak ment a két paripa, felemelkedett a két kopja. Már az ötvenedik menetet viaskodták végig, amikor Ványadt Védisten cselt vetvén, védtelenül hagyta Halálmegvető kopjája döfését, a szúrás elől azonban villámgyorsan kitért, s a karjába futó ellenfelet könnyedén kiemelte nyergéből. Vitte egyenest a vár elé, ott ledobta a földre, s elkiáltotta magát:

– Kötözzétek meg!

A három Csu fiú üldözöbe vette Jókorjött Eső seregét, s megfutamították őket. Amikor az üldözésből visszatértek, s bevonultak a várba, tisztelegni siettek hős vendégük elé.

– Hányat fogtatok már el összesen a latrok közül? – érdeklődött Ványadt Védisten.

– Dobos Bolhát kerítettük kézre legelsőnek – mondta Csu ömértósága –, aztán a kémüket, Bundás Párducot fogtuk el. A harcok során a kezünkbe került Háromhegy Ura, a Hu családbeli Óriáshölgy kisasszony pedig Kurtalábú Tigrist ejtette fogságba. Harcban elfogtuk Mennydörgés Tüzét s Tüzesszemű Oroszlánt is. Ez a fickó, Halálmegvető meg, akit te, nagy vezér, most éppen elfogtál, ez volt az, aki felgyújtotta a fogadónkat! Heten vannak hát már összesen a foglyok.

– Egynek sem szabad elveszni közülük! – intette a várbelieket Ványadt Védisten. – Készíttessetek gyorsan nyolc rabszállító szekeret nekik, de lássátok el őket borral; élelemmel, hogy erejüknel maradjanak, nehogy éhen vessenek, mert azt nem venné tőlünk jó szívvel a hatáság! Aztán, ha kézre kerítettük Jókorjött Esőt is, együtt kísérik majd valamennyiüket a Keleti

Fővárosba, hadd ismerje meg az egész birodalom, mekkora vitéz a három Csu fiatalúr!

– Micsoda szerencse – hálálkodott Csu őméltósága –, hogy segítségünkre jöttél, kapitány uram! Most már biztosan elpusztítjuk a liangsaniakat! – Nagy örömeben lakomára hívta be a kapitányt családjához, Halálmegvetőt meg már dugták is be a frissen ácsolt rabszállító szekérbe.

Ide figyeljete, tisztelt hallgatóim: nem volt ám Halálmegvető kisebb vitéz Ványadt Védistennél! Csak éppen a Csu nemzetségbeliek félrevezetésére győzette le magát ellenfelével, hogy az ottaniak aztán mindenben higgyenek neki. Ványadt Védisten különben közben titokban meghagyta Erdei Sárkánynak, Egyszarvú Sárkánynak meg Vastorkúnak, hogy kerüljenek hátra a vár végébe, s vegyék alaposan szemügyre, hányfelé visz arra a ki-be járás. Bundás Párduc és Tüzesszemű Oroszlán, amint ezenközben meglátták Erdei Sárkányt s Egyszarvú Sárkányt, bizony nagyon megörültek nekik magukban. Vastorkú meg körülkémlt, s amikor látta, hogy nincs a közelben senki, megsúgta a raboknak a biztató hírt, hogy közeleg már szabadulásuk órája. Anyatigris is Jao asszonnyal bent a várban ugyancsak alaposan körülnézett, hogy s mint van a járás arrafelé.

Az ötödik nap Ványadt Védisten s emberei tétlenül lődörögtek a várban fel-alá. A sárkány órája felé járhatott már az idő, reggeli után, amikor jelentették az őrszemek:

– Négyfelől támad az ellenség serege!

– És ha tízfelől támadna, az se volna semmi! – gúnyolódott Ványadt Védisten. – Ne féljete egy cseppet se, csak készüljete fel jól ellenük! Helyezzéte készenlétbe a fogós csáklyákat meg a hurkokat, mert elevenen kell elfognunk őket!

Fegyverbe öltözött a várnép. Csu őméltósága maga vezetett fel egy csapatot a kaputoronyba, hogy megszemléljék a vidéket. Kelet felől bős sereg közeledett, az élén Párduckoponyával. Örvények Sárkánya s Földreszállt Csillag jött a nyomában, lehettek vagy ötszázan. Nyugat felől is vágató lovasok tűntek fel: Kis Generális serege Kutypofájúval s Fehér Hullámtarajjal. Dél felől meg Feltartóztathatatlan, Beteg Vitéz s Fekete Forgószél rontott a vár felé, egy ötszázas sereggel. Nyüzsgött a messze vidék a hadaktól, dübörgő dobszó, harci lárma töltötte be a levegőt. Igen nekiveselkedtek ma ezek a fickók – jegyezte meg Vasbuzogányos, az ellenség közeledtét vizsgálgatva –, nem szabad semmibe vennünk őket! Kimegyek egy csapattal a hátsó kapun, s megtámadom őket északnyugat felől.

– Én az elülső kapun rontok nekik – kiáltotta Sárkány Csu –, a keleti seregüket rohanom meg!

– Hátral megyek én is, délnyugatnak! – csatlakozott Tigris Csu.

– Én meg az elülső kapun támadok rájuk – jelentette ki Párduc Csu –, s egyenesen Jókorjött Esőt fogom kézre keríteni, a legnagyobb latrot!

Igen örült ennek Csu őméltósága, s borral kínálta a vitézeket. Akkor aztán lóra pattantak, mindegyikük maga mellé vett vagy háromszáz lovas, s kivágtattak a várból. A többiek visszamaradtak a kapu őrségére, onnét biztatták őket harsány kiáltásokkal. De ezenközben már Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány, ruhájuk alá rejtve harci fejszéjüket, odaálltak szép csendesen bal felől a börtönkapuhoz. Kétfejű Kígyó s Kétfarkú Skorpió, szintén fegyvert rejtve köntösük alá, egy tapodtat se tágitottak volna a hátsó kapu mellől. Kis Védisten s Vastorkú az elülső kapu környékét szállták meg feltűnés nélkül. Anyatigris az embereik közül néhányat Jao asszony védelmére rendelt, ő maga meg elővevén két kardját, az asszonyok lakása előtt foglalt helyet, várván a jeladást.

Úgy történt a dolog, hogy a Csu nemzetség várában megverték háromszor a harci dobokat, elsütötték az ágyúkat, kitárták az elülső s a hátsó várkaput, leengedték a felvonóhidakat, s

kivágtattak a seregek. A várbeliek négy serege azon módon négyfelé oszolván, ki-ki a maga útján megtámadta a liangsaniakat.

Alighogy megindult azonban a harc, Ványadt Védisten tíz-egynéhány katonájával a felvonóhíd mellett termett. Kis Védisten kitzúzte a kaputoronyban a magukkal hozott zászlókat, Vastorkú pedig, lándzsáját emelve, felhágott a toronyba, s hangos énekszóba kezdett. Az ének hallatára Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány hangos füttyszóval válaszolt, előrántották fejszéiket, lekaszabolták a börtön őrségét, s feltörvén az ajtót, szétzúzván a rabszállító szekereket, kiszabadították a hét fogoly tigris. A foglyok hangos harci kiáltással lándzsát, fegyvert ragadtak. A kiáltások hallatára Anyatigris magasra emelvén két kardját, berontott az asszonyok lakásába, s valamennyi asszonyt, gyereket kardélre hányt. Csú öméltósága látván, milyen bajra fordult a helyzet, nagy bánatában már a vár kútjába ugrott volna, Halálmegvető azonban egyetlen kardcsapással elválasztotta fejét a törzsétől. A várban levő tíz-egynéhány jó vitéz most már öldökölve esett neki a várbeli katonaságnak. A hátsó kapunál Kétfejű Kígyó s Kétfarkú Skorpió csóvát dobott a szénaboglyákra s felgyújtották. A liangsani seregek, megpillantván a tüzet, még nagyobb harci kedvvel rontottak az ellenségnek. De észrevette a tüzet Tigris Csú is, s rögtön megfordította seregét, rohant volna vissza a várba. Ványadt Védisten azonban a felvonóhídnál harsányan rákiáltott:

– Hová igyekeznél, te bitang! – s felvonatta előtte a felvonóhidat.

Tigris Csú, azonnal megértvén, hányadán áll a dolog, azon módon megfordította lova fejét, s újból Jókörjött Eső seregére támadt. Vitézekkel Versengő s Kis Herceg emelték ellene alabárdjaikat, s Tigris Csú lovastul átdöfve terült el a földön. A megzavarodott sereg átvágtatott rajta, s véres kásává tiporta, aztán szétszaladtak a négy világtáj felé. Kis Védisten s Ványadt Védisten Jókörjött Eső serege elé menvén, a sereget bevitték magukkal a várba.

A keleti oldalon közben Sárkány Csú, nem állván a harcot Párduckoponyával, sebes vágatva igyekezett vissza a vár hátsó kapujához. Már a felvonóhídhöz ért, amikor látta, hogy Kétfejű Kígyó s Kétfarkú Skorpió hogyan dobálják be megölt katonáit, a várnépet a lángoló tűzbe. Megfordította hát lovát, hogy elmeneküljön nagy sebesen észak felé, de ott meg Fekete Forgószél állta útját. Fekete Forgószél vad rohantában egykettőre utolérte, s meglendítvén két félelmes csatabárdját, lecsapta velük tőből Sárkány Csú lova lábát. Sárkány Csú visszavágott volna, de már elkésett: felhemperedett lovastul, s Fekete Forgószél fejszéje szétzúzta koponyáját is.

Párduc Csú, amikor jelentették neki a várbeli veszedelmet, már vissza se mert fordulni, hanem egyenesen a Hu nemzetség vára felé iramodott, gondolván, hogy ott menedéket talál. Hu Cseng azonban jöttére nyomban előkiáltotta szolgálégényeit, s a vendéget gúzsba köttette. Indult is vele azon módon, hogy a megállapodás szerint átadja Jókörjött Esőnek, amikor útközben Fekete Forgószélbe ütköztek, aki nem sokat teketóriázott, egy csapással leütötte Párduc Csú fejét. A kíséző szolgálégények rémülten szaladtak szerteszét, Fekete Forgószél meg, csatabárdjait forgatva, most már Hu Csengre vetette magát, hogy annak is fejét vegye. Hu Cseng látván, hogy rosszra fordult a dolog, odadobta a kantárszárat, s menekült fejvesztetten, hogy életét mentse. Meg sem állt Jenanfuig, ott aztán később híres katona lett belőle.

Fekete Forgószél csak vagdalkozott, öldökölt tovább. Berontván a Hu nemzetség házába, levágta, megölte az öreg Hut asszonyostul, családostul, nem kegyelmezett senkinek. Aztán odakiáltotta betyárjait, hogy fogdossák össze a paripákat, szedjék össze az értékes holmit. Össze is szedtek vagy negyven-ötven teherrel, aztán üszköt dobtak a házra, s vágattak haza a zsákmánnyal nagy büszkén, hogy átadják a fővezérnek.

Jókörjött Eső ezenközben, már a harc végeztével, ott ült a Csú nemzetség várának csarnokában, s az eléje sereglett vezérek sorra számoltak be neki vitézi tetteikről. Elejtettek vagy négy-ötszáz foglyot, zsákmányoltak több mint ötszáz jeles paripát, az elevenen kezükre került marhákról,

juhokról már nem is tudtak számot adni, annyi volt. Örvendett is nagyon Jókorjött Eső, de sóhajtva jegyezte meg:

– Azt fájlalom csak, hogy Vasbuzogányos, az a derék vitéz is elesett a harcban!

Vitéz ellenfele halálán búsongott még, amikor jelentették:

– Fekete Forgósziel felégette a Hu nemzetség birtokát, most jön a zsákmánnyal s levágott fejekkel.

– Hu Cseng a minap már meghódolt nekünk! – kiáltotta megütődve Jókorjött Eső. – Ki mondta neki, hogy ölje meg őket? Miért égette fel a házukat?

Belépett ekkor Fekete Forgósziel csupa merő vérben. Övébe tűzte már két gyilkos csatabárdját, Jókorjött Eső elé járult, s hangos szóval üdvözölvén, így szólt:

– Megöltem Sárkány Csut, levágtam Párduc Csut is. Az a csibész Hu Cseng ugyan elszaladt; de az öreg Huval s az egész családdal végeztem mindenestül. Várom jutalmadat!

– Sárkány Csut már látták a vitézek, hogy te vágta le – kiáltott rá Jókorjött Eső –, de miért ölted le a többit?

– Csak öltem, vágta, ahogy a kezem járt – felelte büszkén Fekete Forgósziel. – Ahogy üldözés közben a Hu nemzetség vára felé jártunk, éppen az Óriáshölgy kisasszony bátyjába ütköztem, amint hozta volna Párduc Csut. Hát én menten lecsaptam a fejét, csak az a kár, hogy Hu Csenget meg közben elszalasztottam! A családjából azonban levágtam mindenkit, úgyhogy egy se maradt!

– Ki mondta neked, hogy odamenj, fickó! – dörgött rá Jókorjött Eső. – Tudhattad volna, hogy Hu Cseng a minap marháat, bort hozván, meghódolt már nekünk! Miért nem hallgatsz a szavamra, minek szegted meg parancsodat, mentél oda a magad feje után, hogy elpusztíts mindenkit?

– Ha te elfelejtetted volna – dacoskodott Fekete Forgósziel –, én bizony nem felejtettem el! Hiszen ez a fickó küldte a múltkor azt a jómadár húgocskáját a nyakunkra, hogy üzőbe vegyen téged, s akár meg is ölt volna, ha rajta áll – te meg ilyen jó szívvvel vagy hozzájuk! Még össze se házasodtál a leánykával, s máris úgy gondoskodnál róluk, akárha apósod, sógorod lettek volna!

– Hagyd abba ostoba fecsegésedet, te Vasbivaly! – förmedt rá Jókorjött Eső. – Dehogyan akarom én őt feleségül venni! Tudom, hogy mit teszek vele! Hány foglyot ejtettél, te fekete pofájú?

– Nem bajlódtam biz én velük – rántott egyet a vállán Fekete Forgósziel. – Akit mozogni láttam, mind levágtam!

– Megszegted a parancsodat – mondta dühösen Jókorjött Eső –, ezért le kéne, hogy nyakastassalak. Csak azért az érdemeidért menekülsz ezúttal, hogy levágtad a két Csu fiút, de ha legközelebb szembeszegülsz a paranccsal, bizony nem lesz kímélet!

– Ha már jutalom nincs is – vigyorodott el Fekete Forgósziel – legalább jól kiverekedtem magamat!

Cselcsillag mester érkezett most meg seregével, jött fel a várba, hogy kiürítse Jókorjött Esővel a győzelem poharát. Aztán tanácskozásba kezdtek, mi legyen a Csu nemzetség megmaradt népével. Már azon voltak, hogy kiirtják az egész falut, amikor Halálmegvető felemlítette az öreg Csung-li jótéteményét, hogy megmutatta az utat, s megmentette az életét.

– Ha ilyen derék népek lakoznak itt – erősködött –, akkor nem pusztíthatjuk el őket!

Jókorjött Eső ennek hallatára megparancsolta Halálmegvetőnek, hogy kerítse elő az öreg. El is indult Halálmegvető, s nem sok idő múltán jött is vissza vele. Az öreg üdvözölte Jókorjött Esőt s Cselcsillagot, Jókorjött Eső pedig egy zacskó arannyal jutalmazta, s azzal, hogy mindörökkön háborítatlanul élhet ezután a faluban.

– A te jótéteményed nélkül, öreg – mondta neki –, bizony kiirtottuk volna mi az egész falut, nem hagytunk volna benne egy lelket sem! De mert te jó voltál hozzánk, ezért megkímélünk mindenkit!

Nagy hódolattal köszönte az öreg a kegyet. Jókorjött Eső még hozzátette:

– Napok óta gyötörtünk, háborígtattunk mi itt titeket. Most azonban, hogy bevettük a Csu nemzetség várát, nagy csapástól szabadítottunk meg titeket is. Minden családnak egy teher rizst adományozunk, hogy lássátok, milyen jó szívvel vagyunk hozzátok – s az öreg Csung-lit tette meg a falu fejének, hogy ossza szét. A Csu nemzetség vagyonát, gabonáját pedig szekerekre rakatta, az aranyat, ezüstöt, drágaságot szétosztotta jutalomként a három sereg közt, a jószágot pedig hajtatta fel a liangsani várba. Ötszázezer tehernyi volt a zsákmány csak gabonából. Jókorjött Eső igen megörült neki. Összeszedelőzködtek aztán a vezérek is, a sereg is, hogy hazainduljanak. Jó néhány új vezér volt most már soraik között: Ványadt Védisten, Kis Védisten, Kétfejű Kígyó, Kétfarkú Skorpió, Erdei Sárkány, Egyszarvú Sárkány, Vastorkú s Anyatigris – s megszabadították a hét fogoly vezért is! Ványadt Védisten is összeszedte seregét, holmiját, s feleségével együtt indult ő is a liangsani várba. A falu népe, gyerekek, öregek ott álltak sorban az út mellett füstölővel, gyertyával, úgy hálálkodtak az elvonuló seregnek. Jókorjött Eső és vezérei is lóra kaptak, s három csapatra osztván a sereget, elindultak hazafelé. A falu népe pedig a földdel tette egyenlővé a Csu nemzetség udvarházát.

Itt aztán elágazik a történet. Arról szólok mostan, hogy Égretörő Sas felépült ugyan már nyíl ütötte sebéből, de zárva tartotta háza kapuit, s ki nem lépett volna rajta, csak nagy titokban küldözgette ki embereit, hogy tudják meg, hogy mi történik a Csu nemzetség vára körül. Mikor megtudta, hogy bevették s feldúlták a várát, megijedt ugyan a hírre, de azért örült is neki. Egyszer csak azonban jöttek a szolgálategynek s jelentették:

– Megérkezett a tartományi mandarin harminc emberével, s a Csu nemzetség vára körüli dolgokról tudakozódik.

Égretörő Sas rögtön meghagyta Ördögpofának, hogy nyitassa ki a kaput, eressze le a felvonóhidat, s fogadja a vendégeket. Ő maga is felkelt, s sebesült karját fehér selyemtüszőjébe akasztva, sietett a vendég üdvözlésére, tessékelvén őket be a vendégházba. A mandarin leszállt lováról, bejött a csarnokba, s helyet foglalt középütt. Oldalvást mellette rögvést egy bíró foglalt helyet, az asztal végéhez egy írnok ült, meg néhány szolgálattévő, a lépcső aljánál pedig porkolábok sorakoztak fel. Égretörő Sas üdvözölvén a magas vendéget, állva maradt a csarnok közepén.

– No, hogy is volt ez a dolog a Csu nemzetség várának elpusztításával? – kezdte a vizsgálatot a mandarin.

– Ahogy Párduc Csu belém lőtt – vallotta Égretörő Sas –, s a bal karomon megsebesültem, nyomban becsukattam a kapukat, s elő se jött innét azóta senki, úgy, hogy nem is tudom, mi történt valójában.

– Ostoba fecsegés! – szakította félbe a mandarin haragosan. – Az egyik panaszos a Csu nemzetség várából bevádolt azzal, hogy összeszövetkezvén a liangsani rablókkal, törbe csaltad seregüket, így pusztult el a várunk! Aztán a minap is nyerges lovat, juhot, bort, vég selymeket, aranyat, ezüstöt fogadtál el tőlük! Mit hazudozol?

– Törvénytudó ember vagyok én – méltatlankodott Égretörő Sas –, hogy merészeltem volna ajándékaikat elfogadni?

– Hát ezt aztán nem hiszem! – rázta fejét a mandarin. – Majd beviszlek a tartományba, ott a vádlóiddal szemben majd tisztázd ki magad! – Oda is kiáltott a porkoláboknak, hogy fogják el a ház urát. Meg is ragadták Égretörő Sast, s menten megkötözték. A sereg aztán összeszedelőzködött, a mandarin már fel is szállt lovára, amikor megkérdezte még a háznéptől:

– Melyikötök az intéző, az Ördögpofa nevezetű?

– Én volnék – állt elő Ördögpofa.

– Téged is bevádoltak! – kiáltott a mandarin. – Viszünk téged is! – s láncokba verette.

Elindult a sereg kifelé a házból két foglyával, mentek, siettek megállás nélkül. Nem haladtak azonban harminc mérföldre sem, amikor az erdő szélén Jókorjött Eső, Párduckoponya, Kis Generális, Beteg Vitéz s Halálmegvető bukkant fel jókora sereggel, s az útjukat állták.

– Itt vannak a liangsani vitézek! – kurjantotta el magát Párduckoponya. A mandarin s emberei meg sem kísérelték az ellenállást. Otthagyván foglyaikat, szerteszt szaladtak.

– Utánuk! – adta ki a parancsot Jókorjött Eső. A sereg egy része üzőbe vette őket, de csakhamar visszatértek:

– Ha beérjük, bizony levágtuk volna azt a jómadár mandarint! De nem tudjuk, hová, merre tűnhettek el!

A két foglyot feloldozták kötelékeiből, leverték láncukat, s lóra ültették őket.

– Nem volna-e kedved, nagyuram, hozzánk jönni egy időre, a liangsani várban elrejtőzni? – kérdezte Égretörő Sastól Jókorjött Eső.

– Azt nem lehet – rázta fejét a megszabadított. – Énnekem semmi közöm ahhoz, hogy ti a mandarint megtámadtátok, s meg is öltétek volna!

– Azt hiszed – nevetett fel Jókorjött Eső –, hogy a hatóság majd vitatkozik veled ezen? Ha mi elmentünk, biztosan téged kevernek bele! De ha már nem is akarsz közénk állni, rablónak lenni, legalább addig legyél nálunk, amíg megtudjuk, hogy már nem fenyeget veszély, hazamenned akkor se lesz késő!

Erre már sem Égretörő Sas, sem Ördögpofa nem tudta, hogy mit mondjon, de erőszakkal hogyan is törhettek volna ki a sereg közepéből? Ők is elindultak hát velük fel Liangsanba.

Toronyhordozó vezér megverette a dobokat, megfúvatta a sípokat, s sietett eléjük, hogy fogadja őket egy pohár borral, hogy leöblítsék az út porát. Felvonultak aztán a vezérek a várba, s helyet foglaltak nagy karéjban a tanácskozácsarnokban. Ott bemutatták Égretörő Sast a vezéreknek. Miután üdvözölték egy mást, Égretörő Sas Jókorjött Esőhöz fordult:

– Felkísértünk, követtünk benneteket ide a várba, megismerkedtünk már vezéreitekkel is, s látom már, maradhatnánk is, mehetnénk is, nyugodtan, ahogy nekünk tetszik, csak éppen azt nem tudom, mi lett a feleségemmel, családommal. Engedjete hát el, hadd mehessek megnézni őket.

– Csalódom, nagyuram! – mosolygott Cselcsillag. – Drága családotat már felhoztuk ide a várba, tisztelt házat pedig azóta felégették, pusztá föld van a helyén, hová mennél hát?

Hitetlenkedve hallgatta ezt Égretörő Sas, de egyszerre csak látja, hogy nagy csapat ember tart felfelé a várba szekerekkel. Odanézett, hát látja ám, hogy a tulajdon szolgalegényei, meg a családja. Rohant oda hozzájuk, s faggatni kezdte a feleségét, hogy mi történt.

– Amikor elvitt téged a mandarin – mesélte az asszony –, nyomban utána betoppant két portyázó-tiszt négy cirkáló-hadnaggyal s vagy háromszáz katonával. Összeszedték minden holminkat, minket nagy nyájasan feltessékeltek a szekerekre, s elhajtották az összes jószágot is, azután meg felgyújtották a házat.

Égretörő Sas feljajdult elkeseredésében.

– Régóta hallottuk már; nagyuram, nagy híredet, kiválóságodat – borult le előtte Toronyhordozó, Jókorjött Eső meg a többi vezér, bocsánatáért esdekelve –, ezért eszeltük ki ezt a tervet. Bocsáss meg nekünk érte!

Égretörő Sas e szavak hallatára mit tehetett mást, csatlakozott hozzájuk.

– Családod tagjait elhelyezzük kényelmesen a hátsó épületekben – biztosította Jókorjött Eső. Az újonnan jött, amikor látta, hogy a többi vezér családja is ott lakik, intette feleségét:

– Aztán megférj ám velük!

Jókorjött Eső s a többiek kérték ekkor új társukat, jöjjön vissza velük a csarnokba, s tovább beszélgettek, tréfálkoztak. Jókorjött Eső egyszer csak mosolyogva megszólalt:

– Nézd csak, nagyuram! Idehívom neked mindjárt azt a két portyázó-tisztet, de meg a mandarint is, hadd mutassalak be benneteket egymásnak!

Bizony a mandarin nem volt más, mint az Isteni Kezü Művész. A két portyázó-tiszt Bűvös Futár volt s Bundás Párduc. A bíró Vasképu volt, a két szolgálattévő szerepét pedig Jádekarú Mester s Fogdmegmajom játszotta. Odahívták a négy cirkáló-hadnagyot, azokról meg kisült, hogy nem voltak mások, mint Örvények Sárkánya, Fehér Hullámtaraj, Vasfurulyás meg Nappaljáró Patkány. Égretörő Sas bizony, amikor őket meglátta, csak eltátotta a száját és bámult, de egy szót sem bírt kinyögni.

Jókorjött Eső odakiáltott a főlegényeknek, hogy gyorsan öljenek ökröt, vágjanak lovat, s nagy lakomát csapott a vár új vezéreinek tiszteletére. Mert vezér lett ám a várbeliek közt Égretörő Sas, Ványadt Védisten, Kis Védisten, Kétfajú Kígyó, Kétfarkú Skorpió, Erdei Sárkány, Egyszarvú Sárkány, Ördögpofa, Vastorkú, Dobos Bolha, Óriáshölgy s Anyatigris is! Az asszonyvezérek, Jao asszonnyal s Égretörő Sas feleségével együtt, külön lakomáztak a hátsó termekben, az asszonylakásban. Megjutalmazták dúsán a három sereget is. Dobszó, sípszó mellett mulattak, ettek-ittak a jó vitézek késő estig. Utána szállást is adtak mindjárt, kényelmeset valamennyi új vezérnek.

Másnap, lakoma közben, gyűlésre hívták a vezéreket. Jókorjött Eső maga elé hívatta Kurtalábú Tigris, s így szólott hozzá:

– Hajdanában a Tisztaszellőhegyen megígértem neked, hogy megházasítalak. Nem is felejtettem ám el, csak éppen nem volt még rá alkalom, hogy beváltsam ígéretemet. Most aztán van atyámnak egy leánya, s megkérne arra, legyél a veje.

Ezzel Jókorjött Eső felállt, maga ment be atyjához, Szung úrhoz, s bevezette Óriáshölgyet a lakomázók elé, ilyenképpen kezdvén őt rábeszélni:

– Íme, itt van öcsém, Kurtalábú Tigris! Vitéz férfiú ugyan, de veled, bölcs húgom, nem ér fel!

Megígértem neki már egyszer régen, hogy szerzek neki feleséget, de eddig még nem sikerült. Most már, hogy atyám lányává fogadott, vezértársaim lennének a házasságszerzők, s a mai nap is jeles nap lévén, összeházasítanánk benneteket, bölcs húgom.

Óriáshölgy, látván Jókorjött Eső szándékának mélységes komolyságát, nem is utasította vissza. Hálásan borultak le előtte mindketten. Igen örült ennek Toronyhordozó vezér is, s dicsérte mindenki előtt Jókorjött Eső erényességét, igazságosságát. Nagy lakomázással ünnepelték meg ezután az örvendetes eseményt.

Éppen javában vigadtak, amikor berontott egy betyár s jelentette:

– Ott van Szárazföldi Krokodilus kocsmájában egy ember Jüncsouból, a vezérekkel szeretne találkozni!

Nagyon megörült Toronyhordozó, de Jókorjött Eső is a hír hallatára:

– Életünk vágya teljesül ezzel – kiáltották –, ha nagy jótevőnk is idejött, s közénk áll! – Mert így van ez:

*Nem vitézi, jót és a gazt egynek nézni,
Hogy mi fehér s mi fekete, látja férfi.*

Hogy aztán ki volt az a jüncsoubeli ember, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENEDIK FEJEZET

amelyben Szárnyas Tigris kalodájával

agyonveri Bájvirágot,

Szépszakáll Mester pedig elveszíti

a mandarin fiacskáját

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső összeházasította Óriáshölgyet Kurtalábú Tigrissel, férj s feleséggé tévén őket, s az egybegyültek mind nagyban dicsérték a vezér erényességét, igazságosságát. Nagy lakomát csaptak az új pár tiszteletére. Lakomázás közben azonban egyszer csak betoppant Szárazföldi Krokodilus egyik embere s jelentette:

– Az erdő előtti országúton éppen egy sereg utasember haladt el, s a betyárok persze útjukat állták. Az egyik közülük azt mondta, hogy Lej Heng cirkáló-hadnagy Jüncsouból. Szárazföldi Krokodilus mindjárt ottmarasztotta; megvendégelte a fogadóban, engem meg felküldött, hogy jöttét jelentsem.

Igen megörült Toronyhordozó s Jókorjött Eső ennek a hírnak, s indultak is le a várból Cselcsillaggal együtt vendégük elébe. Szárazföldi Krokodilus már át is küldte csónakkal az Aranyhomokpartra.

– Régóta elváltunk tisztelt személyedtől – üdvözölte nagy sietve Jókorjött Eső a cirkáló-hadnagyot –, de azóta is emlékezetünkben vagy. Hogy kerültél most errefelé?

– Tungcsangfuba küldtek szolgálatba – felelte Szárnyas Tigris –, visszafelé jövet aztán a betyáraitok utunkat állták, hogy fizessünk útivámot. Szárazföldi Krokodilus bátyám aztán erőnek erejével itt marasztott.

– Mennyei szerencse! – kiáltotta Jókorjött Eső, s hívta fel a becses vendéget a várba, hogy bemutassa a vezéreknek. Menten nagy lakomát rendeztek a tiszteletére. Őt álló napig egyebet se tett aztán, mint Jókorjött Esővel beszélgetett erről meg arról. Toronyhordozó vezér Szépszakáll Mester felől tudakozódott:

– Porkoláb lett belőle a kerületben – felelte Szárnyas Tigris –, a mandarin igen megbecsüli ám!

Jókorjött Eső persze minden úton-módon rá akarta venni barátját, hogy álljon be közéjük, Szárnyas Tigris azonban hallani sem akart róla:

– Öreg édesanyám van – mentegetőzött –, s nem hozhatom magammal. Várjátok meg, míg eltemetem tisztességgel, akkor jöhetek csak közétek. – El is búcsúzott a vezérektől. Jókorjött Eső marasztalta volna még egyre, de csak nem akart maradni. Ekkor aztán a vezérek valamennyien megajándékozták arannyal, selyemmel – Toronyhordozó s Jókorjött Eső ajándékairól nem is kell beszélünk. Szárnyas Tigris a sok kincses ajándékkal megrakodva, búcsút vett barátaitól.

Azt már nem is beszélem el, hogyan kísérték le a kikötőig, s hogyan mentek aztán vissza a várba a vezérek. Arról beszélek csak, hogy a vezérek rávaló nap nagy haditanácsot tartottak, megbeszélvén a vár dolgait. A hírszerző fogadók dolgáról beszéltek először.

– Kis Védisten s Anyatigris tulajdonképpen kocsmárosok lennének – mondta Jókorjött Eső – küldjük le őket Barlangbúvó Sárkány s Folyamfordító Tengerikígyó helyébe, úgyis házastársak. Dobos Bolhát a Tábornok, Vastorkút meg Szárazföldi Krokodilus mellé küldjük segítségnek, Nyakazóbírónak meg Fehérképű Ifiúr segítő majd. Mind a négy kocsmában mérjenek bort, áruljanak

húst, a két-két vezér pedig mindenfelől szedje össze seregünkbe a jó vitézeket. Óriáshölgy, s Kurtalábú Tigris a hátulsó várat kapják, ők ügyelnek majd a lovakra. Az Aranyhomokpart kis várát ezentúl Barlangbúvó Sárkány s Folyamfordító Tengerikígyó őrzik, a Kacsacsőrpart erődjét Erdei Sárkányra s Egyszarvú Sárkányra, a két fivérre bizzuk. A hegyi országutat Háromhegy Ura s Selymesszörű Tigris védik majd seregeikkel. Kétféjú Kígyó s Kétfarkú Skorpió kapja az első várkapu védelmét, Égbemászó s Felhők Villáma a másodikét, Jüance várának védelmét, Vereshajú Ördög s Feltartóztathatatlan pedig a harmadikét, a nagy várfal bejáratáét. A három Jüan gondjaira bizzuk a hegytől délre eső vízi várat. Jáde Zászlórúd a hajójavító műhelyek vezetője marad, úgy, mint eddig. Égretörő Sas, Ördögpofa s Bűvös Számvető bánik majd a pénzzel, gabonával, arannyal, selyemmel. A vár erősítéséről, építéséről Kilencfarkú Teknőc s Veszett Tigris gondoskodik. Fogdmegmajom ügyeljen fel a ruhák, páncélok, zászlók készítésére. Mosolygó Tigris s Vaslegyezős a lakomák rendezésére. Kis Feltartóztathatatlan s Feketeszemű Tigris gondja legyen a házak építése. Az okmányokat, utasleveleket az Isteni Kezű Művész s Jádekarú Mester állítják ki, Vasképű Tudós vezeti a haditörvényszéket, ő osztja ki a büntetéseket s jutalmakat. A többiek, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Ványadt Védisten, Felhőcsapó Aranyszárny, Vasfurulyás Halhatatlan, Tűzesszemű Oroszlán, Bundás Párduc s Nappaljáró Patkány a nagy várban foglalnak majd helyet nyolcfelől. Toronyhordozó, Jókorjött Eső s Cselcsillag helye a hegy tetején, a belső várban lesz. A bal felőli várba Kis Generális s Mennydörgés Tüze kerül, a jobb felőlibe Párduckoponya s Bűvös Futár, a hegy elejére örvények Sárkánya s Fekete Forgósziel, a hegy hátuljára pedig Kutypofájú és Fehér Hullámtaraj. Beteg Vitéz s Halálmegvető a tanácskozácsarnok őrzetével bízatnak meg.

Miután ilyen módon mindegyik vezér megkapta a maga helyét a várban, naponta más-más vezér adott lakomát a többiek tiszteletére. Igen-igen összebarátkoztak egymással, nagy egyetértésben éltek fent a várban.

Szárnyas Tigris pedig, amint megvált a liangsaniaktól, vállán batyujával, kezében lándzsájával, útnak eredt Jüncseng felé. Odahaza öreg édesanyja nagy örömmel fogadta. Azután ruhát váltott, s menetlevelével sietett hivatalába, jelentkezni. A mandarin örömmel vette tudomásul megjöttét, s egykettőre haza is bocsátotta, hogy kipihenhesse magát. Ettől kezdve aztán megint bejárt a hivatalába, nap nap után, s végezte szolgálatát úgy, mint azelőtt. Egy napon aztán, amikor éppen befordult a hatóság épületének keleti sarkánál, rákiáltott valaki hátulról:

– Mikor jöttél meg, cirkáló-hadnagy uram?

Megfordult, s hát látta hogy nem más az, aki megszólította, mint a kerület egyik ismert ingyenélője, Kis Li.

– Csak egypár napja – felelte neki.

– Olyan sokáig voltál el, hadnagy uram – folytatta Kis Li hogy biztosan nem tudod, érkezett ám közben hozzánk a Keleti Fővárosból egy páratlan szépségű s tehetségű vándorszínésznő, bizonyos Paj Hsziu-jing, a Bájvirág! Szerette volna tiszteletét tenni nálad is, de hát messze jártál, nem voltál itthon. A mulatóházban énekelget, szerepelget, naponta ad műsort, amelyben játszik is, táncol is, vagy zenél, vagy énekel, s oda is csal ám a művészetével tenger sok népet, akik mindenáron látni akarják! Nem jönnél el megnézni? Igen szemrevaló ám azzal a rizsporos képével!

Szárnyas Tigrisnek éppen nem akadt egyéb dolga, elindult hát Kis Livel a mulatóházba. Annak a kapuján bizony töméntelen aranybetűs hirdetés ékeskedett már, embermagasságú hirdetőzászlók lógtak mindenfelé, hirdetvén a művésznő kiválóságait. Beléptek az épületbe, s bal felé menvén, helyet foglaltak a legelső helyen. A színpadon már folyt az előadás, a színelőadás előtt szokásos bohócjelenet. Kis Li, miután a tülekedő sokaságban utat tört Szárnyas Tigrisnek, elbódorgott, hogy egy csésze habos bort szerezzen valahol. A bohócok közben levonultak a színpadról, s egy teaszínú köntösbe öltözött öregember jelent meg a közönség előtt, kendővel a fején, fekete selyemövével a

derekán, legyezővel a kezében, s megnyitotta a művészno műsorát ekképpen:

– A Keleti Fővárosból való Paj Jü-csiao volnék én. Mostanság már, hogy megöregedtem, csak leánykám, a szépséges Bájvirág ének- és táncművészetére hagyatkozhatom, így járjuk ketten a birodalmat, szolgálván tisztelt közönségünket.

Cintányér csendült, s Bájvirág libbent a színpadra, kecsesen hajlongva mindenfelé. Pergett a kezében a cintányér verője sebesen, mintha borsót ráztak volna rajta. A taktust vervén hozzá, szavalásba kezdett:

*Búsul a madárka anyjának halálán,
Anyja soványságán hízik a kisbárány.
Nehéz a küszködés az élet bajával,
Jobb ám a madárnak, a párjával szállván!*

Szárnyas Tigris a vers hallatára nagyot kurjantott elragadtatásában. Bájvirág így folytatta mondókáját:

– A mai előadásban, amint megíratott a hirdetésben, most egy énekes-szavalatos történet következik, a pajzán szerelmi históriák finomabbik fajtájából, címe szerint: „Az ikrek Jücsang városából megkönyékezik Szu Csinget, a remetét.” – Ezzel rá is zendített az előljáró beszédre, aztán énekelt, utána megint a történetet mondta, de úgy, hogy a színpad körül tolongó közönség végeszakadatlan tetszészajban tört ki. Mikor azonban Bájvirág éneke már éppen rátért volna a történet legizgalmasabb részére, az öreg Paj félbeszakította, harsány hangon közbekiáltván:

– Nem nyervén művészetünkön aranyat, vagy paripákat, kérjük, műértő uraim, lássanak adakozásnak! Miután a tisztelt közönség már kifejezte tetszését, leánykám most körbejár, aztán pedig dobszóval kísért vidám játék következik.

Bájvirág tányért vett a kezébe s felmutatta:

– Elkezdem a gazdagoknál, megállok vagyonosoknál, szerencsések, hozzátok megyek, tehetősek, im, köszöntelek! – fújta a mondókáját. – Ha elétek nyújtja kezem, ne húzzam vissza üresen!

– Indulj már, leányom, eredj! – kiáltotta az öreg. – A nagyérdemű közönség már alig várja, hogy megjutalmazhasson a műélvezetért!

Bájvirág elindult a tányérral, s persze hogy a legelső helyen trónoló Szárnyas Tigrisnél kezdte. Szárnyas Tigris előkotorászta pénzeszacskóját, de bizony nem volt abban egy garas sem.

– Megfeledkeztem róla – szabadkozott zavartan –, nem hoztam pénzt magammal, de holnap busásan megjutalmazlak!

– Ecetágyról első ecet ha gyenge, másodikra jobb már hogy is lehetne? – gúnyolódott Bájvirág. – Járj elő jó példával, ha már ideültél!

– De igazán nem hoztam pénzt magammal – vörösödött el Szárnyas Tigris a nyaka tövéig –, nem tagadnám meg különben tőled!

– Ha el tudtál jönni az énekemet meghallgatni, tisztelt uram – jegyezte meg csípősen Bájvirág –, hogy nem jutott eszedbe, hogy pénzt is kellene hoznod magaddal?

– Három lat, öt lat ezüsttel jutalmazlak szép játékodért – akarta Szárnyas Tigris elhallgattatni a művésznőt –, de nagy szívbeli sajnálkozásomra ez egyszer csakugyan elfeledtem hozni magammal.

– A tisztelt uraságnak szemmel láthatólag egy garasa sincsen – epéskedett Bájvirág tovább –, mit emleget akkor itt három ezüstöt, öt ezüstöt? Ha a fa alól bámulom a szilvát, attól elmúlik a szomjam? Jóllakhatom a festett kalácstól?

– Ej, hát nincs szemed, leánykám? – avatkozott közbe az öreg Paj is. – Nem tudsz különbséget tenni a városi uraságok meg a falusi népség közt, hanem csak követelőzől rajta? Hiszen mindig csak a kegyes műértőket kértük meg arra, hogy mutassanak példát a többieknek az adakozásban!

– Én talán nem vagyok műértő? – kezdett berzenkedni Szárnyas Tigris.

– A kutyának szarva nőhet, míg belőled műértő lesz! – kiáltotta harsányan az öreg. A közönség mozgolódni kezdett.

– Hogy mersz rajtam gúnyolódni, pimasz söpredék? – kiáltotta dühösen a cirkáló-hadnagy.

– No és? Mi lesz abból, ha megkapod a magadét, te tanyasi marhapásztor! – vágott vissza kihívóan öreg Paj.

– Ezt azért ne mondjad! – kiáltott fel a közönség közül Szárnyas Tigris egyik-másik ismerőse. – Cirkáló-hadnagy ő a kerületből!

– Én meg már attól tartottam, hogy valami lófráló mamlasz! – elméskedett tovább az öreg komédiás, de ezt már Szárnyas Tigris nem állta tovább. Leugrott a színpadra, megragadta sértegetőjét, s kézzel-lábbal úgy megdöngönyözte, hogy az ajka is felhasadt, de a fogai is peregtek kifelé.

A közönség látva a verekedést, odarohant, hogy szétválasszák őket. A cirkáló-hadnagyot kitudskolták a mulatóházból, azután elszéledt mindenki.

Bájvirág azonban még a Keleti Fővárosból igen jó barátságban volt a kerület mandarinjával, azért is jött ide játszani. Mikor ez a kis ringyó látta, hogy apját a hadnagy mennyire eldöngözte, azonnal gyaloghintóba vágta magát, s sietett a mandarinhoz panaszt tenni, mondván:

– Szárnyas Tigris cirkáló-hadnagy megverte atyámat, szétzavarta az előadást, szántsándékkal csúfot üzött belőlem!

– Azonnal írjátok meg a vádolólevelet! – kiáltotta dühösen a mandarin, hallgatván szeretője szavára. Az öreg Paj Jü-csiaót azonnal maga elé hozatta, s megíratván vele a vádolólevelet, felvétette a jelentést az ütlegek nyomairól is. A hivatalbeliek mind igen jóban voltak Szárnyas Tigrissel, ezért megpróbálták megkönyékezni a mandarint érdekében, de a nőszemély tanyát vert a mandarinnál, s telebeszélte a fejét panaszával. Így aztán a mandarin azon módon elfogatta Szárnyas Tigrist, megverette, kalodát rakatott a nyakába, s megparancsolta, hogy kísérik az utcára nyilvános megszégyenítésre. Bájvirág azonban, féktelen haragjában s elbizakodottságában, rávette a mandarint, hogy kísétesse Szárnyas Tigrist egyenest a mulatóház elé, s ott szégyeníttesse meg. Másnap a mandarin el is rendelte. Oda is kísérték szegény hadnagyot a fogdmegek, de valamennyien jó cimborái voltak, nem akaródzott hát nekik, hogy a parancs szerint még mezítelenre is vetköztessék, és úgy tegyék ki közszemlére, gúzsba téve. Bájvirág azonban ennek láttán elgondolta magában, hogy ha még nagyobb csúfot üz ellenségéből, attól már őreá jobban meg nem haragudnak, kijött hát a mulatóházból, s egy közeli teázóba híván az őrséget, így szólott hozzájuk:

– Ti mind egytől egyig egymás feje-farka vagytok velem, ezért csak kímélitek, hagyjátok, legyen

csak a legkényelmesebben! A mandarin úr ökegyelmessége azonban azt parancsolta nektek, hogy vetkeztessétek pőrére, ti meg itt könyörületeskedtek vele? Megyek is rögtön, s megmondom a mandarinnak, majd meglátjuk, ellátja-e a bajtokat, vagy sem?

– Ne haragudj meg, asszonyom – kérlelte az őrség – végrehajtjuk mi mindjárt a parancsot!

– Ha megteszitek, még meg is jutalmazlak benneteket! – derült fel Bájvirág. Mit volt mit tenniük, az őrség visszament Szárnyas Tigrishez, s így szóltak hozzá:

– Nincs mit tennünk, bátyám, le kell hogy meztelenítsünk, ez a parancs – s kiállították a hadnagyot az utcára, gúzsba kötve, pőrén.

Az utca tolongó népe közül egyszer csak a hadnagy anyja bukkant elő. Ennivalót hozott fiának. Amikor meglátta mélységű szégyenét, elsírta magát bánatában, s nekiesett az őrségnek:

– Ti is olyan hivatalbéliek vagytok, mint ő, mégis rá lehet titeket pénzzel mindenre venni? Ki fogja most már őt megőrizni a bajtól?

– Hallgass meg minket, öreganyánk – magyarázták zavartan az őrségben állók. – Jó szívvel vagyunk mi hozzá teljességgel, csak éppen a vádló megkötötte magát, hogy itt, e helyt állítsuk ki pőrén szégyenszemre, hát nem tehattünk semmit! Már majdnem el is ment a mandarinhoz, s akkor jaj lett volna nekünk! Így aztán bele se avatkozhattunk!

– Ki hallott már olyat, hogy a vádló rendelkezik arról, hogyan büntessék a vádlottat! – háborodott fel az öregasszony.

– Igen jóban van ám a mandarinnal, öreganyám! – sügták oda neki ijedten a fogdmegek. – Csak egy szavába kerül, s minket is bekísérnek! Ez itt a baj!

Szárnyas Tigris édesanyja odarohant fiához, feloldotta kötelékeit, s közben hangosan szidalmazta Bájvirágot:

– Hogy mer ez a hitvány nőszemély ilyesmire vetemedni? Kioldom én a fiam kötelékeit, lássuk, mer-e tenni valamit?

Bájvirág a szomszédos teázóból meghallotta a hangos szidalmakat. Odasietett hát, s ő is rákezdte:

– Mit fecsegsz itt, te vén banya?

No hiszen, éppen jókedvében találta az öregasszonyt! Annak se kellett több:

– Hej, te ezreknek lovasa, te, akin tízezren is keresztülmentek már, te fajtalankodó, hitvány szuka! – támadt rá szikrázó szemmel. – Hogy mersz te engem szidalmazni?

Bájvirág fűzlevél szemöldökei meredekre rándulták a haragtól, s kimeresztvén csillagszemét, sívilkodni kezdett:

– Te vén tetű, te koldusfajzat, te hitványság, hogy mersz nekem ilyet mondani?

– Hát mit vársz tőlem egyebet? – felelt neki vissza az öregasszony. – Talán bizony te vagy a mandarin, vagy mi?

Bájvirágot előntötte a méreg. Nekirontott az öregasszonynak, s ütlegelni kezdte. Az öregasszony védekezett volna, de Bájvirág nekivadultan pofozta, rugdosta már. Szárnyas Tigris felettébb

szülőtisztelő ember volt; látván, hogy édesanyját verik, hatalmas harag tört fel kebléből, s lerántván nyakából kalodáját, Bájvirág fejére sújtott vele. Az énekesnőt élével találta a súlyos deszkadarab, s széthasadt koponyával, holtan terült el a földön. A sokaság, látván, hogy a szerencsétlen nő agya veleje is kiloccsant, szemei is kifordultak, megragadta a tettest, s vonszolta rögtön a mandarin elé. A mandarin nyomban elrendelte a halotti szemlét, a környékbeli lakosok megidézését, megíratta a vádolólevelet. Szárnyas Tigris minden vonakodás nélkül el is ismert, alá is írt mindent. Anyját további rendelkezésig hazabocsátották, őt magát meg, kalodával a nyakában, tömlőbe vetették.

Börtönőre pedig nem volt más, mint maga Szépszakáll Mester. Azt sem tudta, mit csináljon, amikor egyszer csak barátját kísérték be hozzá. Rögtön bort, ételt hozatott, hogy jóllakassa legalább, aztán a porkolábokkal kisértetett egy szobát, s rendbe tette a számára. De jött nemsokára Szárnyas Tigris édesanyja is, hogy eleséget hozzon fiának, s sírva panaszkolt Szépszakáll Mesternek:

– Túl vagyok már a hatvanadik évemen is, ez a fiacskám az én egyetlen szemem fénye! Legyen hozzá könyörülettel, börtönőr uram, a régi barátság kedvéért, kímélje, mentse meg szegényt!

– Menj haza csak nyugodtan, öreganyám – felelte meghatva Szépszakáll Mester. – Nem kell, hogy ételt se küldjél, ellátom én őt minden jóval, s meg is szöktetem, mihelyt lehetséges.

– Ha megmented a fiamat – hálálkodott az öregasszony –, akkora jót teszel velem, mintha a szüleimet támasztanád fel! Ha vele valami történik, akkor végem van nekem is!

– Ne félj, gondom lesz rá – nyugtatgatta Szépszakáll Mester. – Efelől nem kell aggódnod!

Az öregasszony nagy hálálkodva eltávozott, Szépszakáll Mester pedig kezdte törni a fejét, hogy ugyan miképpen menthetné meg barátját; de bizony hiába töprenkedett egész álló nap, nem tudott semmit kisütni. Megpróbálta megkönyékezni a mandarint saját maga is, meg a barátain keresztül is, de hiába; a mandarin felettébb kedvelte ugyan Szépszakáll Mestert, de annál jobban haragudott szeretője gyilkosára, úgyhogy szóba sem lehetett hozni előtte az ügyet. A vén Paj Jü-csiao is vérszomjasan sürgette az ügy mielőbbi bevezését, s váltig azon volt, hogy Szárnyas Tigris az életével fizessen lánya haláláért. Így aztán, amikor letelt a törvény szerinti hatvan nap, útnak indították a foglyot a tartományi székhelyre, Cicsouba, ügyének eldöntésére. A hivatalos emberek előresiettek az ügy irományaival, a rab kíséretével pedig Szépszakáll Mestert bízta meg a mandarin.

Szépszakáll Mester, tíz-egynéhány porkolábjával, közrefogta Szárnyas Tigris, s elindultak Jüncsegből. Tíz-egynéhány mérföldet mehettek már, amikor egy kocsmához értek.

– Itt megiszunk vagy két csészével – rendelkezett Szépszakáll Mester –, aztán megyünk tovább.

A kísérők letelepedtek a kocsmában, s nekiálltak a bornak, Szépszakáll Mester meg félrevonult a rabbal, mintha félre kellene menniük. Amikor aztán magukban voltak, kinyitotta a kalodát, s kiszabadította barátját.

– Most aztán eredj, öcsém – mondta neki. – Szaladj haza gyorsan, fogd anyádat, s még az éjjel rejtőzzetek el valahol. Én majd vállalom a többi.

– Én elszökni ugyan elszökhetek – húzódozott Szárnyas Tigris meghatottan –, de téged keverjelek bajba, bátyám?

– Nem érted, öcsém? – magyarázta türelmetlenül a barátja. – A mandarin úgy haragszik rád, amiért agyonverted a babáját, hogy biztosan halálra ítéltet! Ha elviszünk a tartományba, onnét már vissza se jössz! Engem meg azért, hogy téged elengedtelek, halálra nem ítélnének. Aztán nekem se apám, se anyám, akik miatt aggódom, a családom meg majd csak kivált valahogy! No, eridj

gyorsan, mert még hosszú az út előtted!

Szárnyas Tigris meghatottan mondott köszönetet. De azt már nem is beszélem el, hogyan szökött ki a hátsó ajtón haza, s hogy vitte fel anyját, minden holmijával együtt, még az éjjel a liangsani várba. Azt beszélem csak el, hogy Szépszakáll Mester, szépen elrejtve a kalodát a gizgaz között, lélekszakadva szaladt vissza embereihez, s mondta nekik:

– Megszökött a rab! Most aztán mit tegyünk?

– Gyerünk utána! – kiáltották a fogdmegek. – Biztosan hazament, el kell fognunk megint! – Szépszakáll Mester azonban mindenféle úton-módon tartóztatta, késleltette őket, s csak akkor indult embereivel hazafelé, amikor úgy számította, hogy barátja már messze jár. Ment a mandarin elé, s jelentést tett a dologról, mondván:

– Elővigyázatlanságot követtem el: a rab útközben megszökött, s hiába vettük üldözőbe, nem tudtuk kézre keríteni. Tudom, hogy vétettem, belenyugszom a büntetésbe.

A mandarin szívelte Szépszakáll Mestert erősen, azon is lett volna, hogy kimentse a bajból, de a vén Paj Jü-csiao elkezdett szaladgálni a felsőbb hatóságokhoz, hogy így meg úgy, Szépszakáll Mester szántszándékkal engedte útjára a gyilkost. A mandarin nem tehetett mást, mint hogy lefogatta Szépszakáll Mestert, s küldte el fogdmegek őrizetében Cicsouba. Szépszakáll Mester persze már előre küldte a rokonait, hogy lefizessék a hatósági embereket, ott voltak hát már azok is. Nem is csináltak vele egyebet a törvény előtt, mint hogy ráverték húsz botot, s számúzték Cangcsou fegyenc táborába. Nyakába is rakták a kalodát, két fogdmeget közrefogta, s elindultak vele. A rokonság ellátta még élelemmel, ruhával, aztán útnak eredtek.

Cangcsouba érkezvén, mentek be egyenest a hatóság épületébe, a mandarin elé. A két kísérő fogdmeget bekísérte a kihallgatási csarnokba, s átadták a kísérőlevelet. A mandarin, látván Szépszakáll Mesterről, hogy nem közönséges ember, lévén ábrázata olyan, akár a dupla datolya, s hogy gyönyörű szakáll a köldökén alul ér, egyszeriben megkedvelte, s kiadta a parancsot:

– Ne vigyétek a rabot a táborba, hanem hagyjátok csak itt nálam, majd az én szolgálatomra lesz.
– Azzal le is vétette nyakából a kalodát, s megíratta a két fogdmeget az elbocsátólevelet.

Szépszakáll Mester ettől kezdve nap nap után a hatóság épületében leste a parancsokat. A hatóság írnokai, csendbiztosai, ajtónállói, porkolábjai, fogdmegei mind csupa jó szívvel voltak hozzá. Egyszer aztán, amint a mandarin a törvénylátó-csarnokban ült Szépszakáll Mester pedig tiszte szerint a csarnok előtt várakozott, a mandarin odahívta magához s megkérdezte:

– Miért engedted szabadon Szárnyas Tigrist, s miért hagytad magad száműzetni?

– Már hogy merészeltem volna szabadon engedni? – tette magát Szépszakáll Mester. – Csak éppen nem voltam elővigyázattal, aztán megszökött!

– De akkor nem is kellett volna, hogy ilyen súlyos büntetést kapjál! – puhatolózott tovább a mandarin.

– Igazság szerint nem – mondta jámborul Szépszakáll Mester –, de a vádolóm ragaszkodott ahhoz mindvégig; hogy szántszándékkal eresztettem szabadon a foglyot, ezért száműzték aztán.

– Ez a Szárnyas Tigris miért verte agyon az énekesnőt? – kérdezte hirtelen a mandarin. Szépszakáll Mester elmondta a történetet apróra, elejétől végig. A mandarin ennek hallatára megjegyezte:

– Te biztosan láttad, hogy milyen szülőtisztelő, s az igazságért szabadon bocsátottad, ugye?

– De ugyan hogy mertem volna félrevezetni a magas hatóságot? – tiltakozott Szépszakáll Mester.

Ahogy így beszélgettek, az egyik szélvédő mögül előbukkant egy kis, négyéves gyerek, a mandarin fiacskája. Szép növésű, bájos gyermek volt, édesapja kincse, drágasága. A kisgyermek, mihelyt meglátta Szépszakáll Mestert, rögtön odaszaladt hozzá, s az ölébe kéredzkedett. Szépszakáll Mester ölbe kapta, a gyerek meg megfogta a szakállát, és ezt mondta:

– Csak a te öledbe akarok ülni, te szakállas!

– Engedd el a bácsi szakállát, fiacskám! Ne rosszkodj! – szólt rá édesapja.

– De én csak ezt a szakállat akarom fogni! – makacskodott a kisfiú. – Gyere velem játszani! – hívta Szépszakáll Mestert.

– Kimehetnék vele az épület elé egy kicsit járkálni, játszani – ajánlotta Szépszakáll Mester.

– No, ha csak veled akar menni, menjetek csak – mosolyodott el a mandarin. Szépszakáll Mester kiment a gyermekkel, sétálgattak erre-arra, vett neki cukros gyümölcsöt, aztán megint járkáltak, hancúroztak, majd visszamentek a csarnokba.

– Merre jártatok, fiacskám? – kérdezte a mandarin.

– Ez a nagyszakállú kivitt az utcára, ott nézelődtünk, játszottunk, de vett nekem cukros gyümölcsöt is, s meg is ettem!

– Honnét van neked erre pénzed? – kérdezte a mandarin, kicsit restelkedve, a rabot.

– Csak kedveskedni akartam vele egy kicsit – szabadkozott Szépszakáll Mester –, igazán szóra sem érdemes!

A mandarin viszonzásképpen borral kínálta meg rabját, szolgálólányai bort hoztak egy nagy ezüstkancsóval, meg gyümölcsöt, s ily módon vendégelte meg Szépszakáll Mestert. Aztán azt mondta:

– Valahányszor a fiacskám játszani akar veled, kapd ölbe, s menj csak vele nyugodtan.

– Engedelmeskedem parancsodnak, kegyes jótevőm – felelte Szépszakáll Mester. S ettől kezdve mindennap a kisgyermekkel járkált, játszott kint az utcán, a városban. Pénze volt, s a gyerek kedvéért nemegyszer vett is neki ezt, azt.

Elmúlt már több mint fél hónap, eljött a hetedik hónap tizenötödike, a halottak ünnepe. Mint minden évben, most is mindenfelé meggyújtották a vizek partján a mécseseket, s kis hajócskákon útnak engedték őket, áldozatul a holtak lelkeinek. Aznap este a dajka így szólt Szépszakáll Mesterhez:

– Hadnagy uram, a fiatalúr ma este ki szeretne menni megnézni a mécsesek vízre bocsátását. Az úrnő meghagyta, hogy te vidd el.

– Megyek is – készségeskedett Szépszakáll Mester. A gyermekre zöld selyemköntösöt adtak, fejcskáján két csomóba kötötték a haját, öreg barátja a vállára vette, s elindult vele a Megváltó Istenség templomához, hogy megnézzék a mécsesek vízre bocsátását.

Éppen az első őrség kezdetén járt az idő. Szépszakáll Mester, vállán a gyermekkel, sétálgatott a

vízparton, majd odamentek a vízparti pavilonhoz, ahonnan legjobban látták a kivilágítást. A kisfiú felmászott a pavilon korlátjára, s nagy sikongatva élvezte a látványosságot. Egyszer csak azonban valaki hátulról megrántotta Szépszakáll Mester köntöse ujját, s így szólt hozzá:

– Gyere csak velem, bátyám, beszédem volna veled.

Szépszakáll Mester hátrafordult: hát Szárnyas Tigris állt előtte!

– Fiacskám – szólt oda a gyermeknek, amint magához tért meghökkenéséből –, gyere le szépen, s ülj le ide. Maradj csendesen, s el ne mozdulj innét, megyek s hozok neked cukrot!

– De gyorsan gyere vissza – kiáltotta a kisfiú –, mert még el akarok menni a hídra is, hogy onnét is megnézzük a lámpás csónakokat!

– Jövök én mindjárt, jövök – ígérte Szépszakáll Mester, aztán barátjához fordult:

– Hogy kerültél ide? – kérdezte tőle meglepetten.

Szárnyas Tigris egy elhagyatott, csendes helyre vezette, s ott mélyen meghajolt előtte:

– Amikor megmentettél; bátyám – mondta –, nem volt hová lennünk öreg édesanyámmal, nem mehettünk máshová, mint hogy elmentünk Liangsanba, s beálltam Jókorjött Eső seregébe. Elmondtam ott nagy jó tettetted, s ő is visszaemlékezett rá, hogy egyszer őt is megszabadítottad, de Toronyhordozó vezér is, meg a többiek is, igen nagy háládatossággal emlékeztek meg rólad. Ezért aztán megbízták Cselcsillag mestert meg engemet, hogy jöjjünk el utánad, s nézzük meg, hogy megy sorod.

– Cselcsillag mester hol van?

– Itt vagyok – bukkant fel a tudós a félhomályból, s mély meghajlással üdvözölte. Szépszakáll Mester sietve viszonzta az üdvözlést:

– Boldogságot neked, mesterem! – mondta meghatottan. – Rég nem találkoztunk!

– A várbeli vezérek üdvözlésüket küldik valamennyien – mondta Cselcsillag. – Azzal küldtek ide minket, hogy jér fel velünk a várba, csatlakozz hozzánk az igazság ügyéért. Itt vagyunk már jó néhány napja, de nem mertünk felkeresni. Most, hogy végre találkozhattunk veled, megkérünk, hogy kövess minket haza a várba, hadd teljék be vezéreink akarata.

Szépszakáll Mester először válaszolni sem tudott, nagy nehezen szólalt meg aztán:

– Csalódom, mester! Ne is beszéljünk erről itt többet, mert meghallhatja még valaki idegen. Szárnyas Tigris öcsém halálos vétékbe esvén, meg kellett hogy szabadítsam, ha volt bennem igazságos érzés, s hogy nem tudott hová fordulni, persze hogy beállt közétek! Engem meg ugyan száműztek ide, de majd csak megkönyörül rajtam az ég! Egy év, fél év múltán majd hazakaveredem, szabad ember lesz belőlem újra, hogy vetemedhetnék hát olyasmire, amit ti tőlem kértek? Menjetek csak haza, testvéreim, s ne vitatkozzunk tovább erről a dolgról!

– Bátyám – szólalt meg Szárnyas Tigris –, te itten most nem csinálsz egyebet, mint az emberek legaljaként másoknak szolgálsz, ez pedig nem férfihoz, derék vitézhez illő foglalatosság! Nemcsak mi akarunk téged elvinni a várba, de régen vágyakozik már utánad Toronyhordozó vezér s Jókorjött Eső is! Nem lenne illendő tovább húzni, halogatni a dolgot!

– Mit nem mondasz, öcsém! – szörnyedt el Szépszakáll Mester. – Nem is gondolsz arra, hogy én

annak idején öreg édesanyád kedvéért engedtelek szabadon? Most még te akarsz engem igaztalanságra kényszeríteni?

– Hát, ha nem akarsz velünk tartani, hadnagy uram – mondta Cselcsillag –, akkor mi búcsúzunk is, és megyünk.

– Adjátok át üdvözetem az összes vezéreknek – mondotta megkönnyebbülten Szépszakáll Mester, azzal elindultak a híd felé.

Szépszakáll Mester jött aztán visszafelé, de nagy elkeseredésére nem találta kis barátját sehol. Keresni kezdte erre, arra, de hiába.

– Ne keresd, bátyám – ragadta meg a karját egyszer csak Szárnyas Tigris. – A két útitársunk vihette el, amikor meghallották, hogy nem akarsz velünk jönni. Gyere, keressük együtt!

– Ne tréfálózz velem, öcsém! – kiáltotta Szépszakáll Mester. – Ez a gyermek a mandarin úr öméltóságának a szeme fénye, reám bízta!

– Jer velem, bátyám – intett Szárnyas Tigris, azzal hármásban elindultak kifelé a városból.

– Hová vitte társatok a gyermeket? – kérdezte Szépszakáll Mester izgatottan.

– Gyere el a szállásunkra – biztatta Szárnyas Tigris –, ott majd visszkapod, megtalálsz.

– Későre jár már – aggódott a barátja –, félek, hogy megharagszik a mandarin öméltósága.

– Társaink, ezek az oktan fickók – bosszankodott Cselcsillag is – biztosan egyenesen a szállásunkra vitték a gyermeket.

– Hogy hívják a társatokat?

– Én se ismerem – vallotta Szárnyas Tigris –, csak hallottam, hogy Fekete Forgószerűnek nevezték.

– Csak nem Li Kuj, a csiangcsoui gyilkos?

– De bizony az – bólintott Cselcsillag.

Szépszakáll Mester megtorpant, feljajdult, majd megszorította lépteit. Mentek vagy húsz mérföldet, amikor Fekete Forgószerű bukkant fel előttük:

– Itt vagyok! – kiáltotta feléjük.

– Hová tetted a gyermeket? – sietett oda hozzá Szépszakáll Mester kétségbeesetten.

– Üdvözöllek, porkoláb uram – köszöntötte Fekete Forgószerű mély meghajlással, hangos szóval.
– A gyermek itt van.

– Add vissza nekem azonnal!

– Egy kis bódítószert tölttem a szájába, úgy hozhattam csak ki a városból. Most itt alszik az erdőben, eredj, nézd meg.

Szépszakáll Mester a hold fényénél keresgélteni kezdte kis védencét. Meg is találta csakhamar az egyik fa tövében – holtan.

Szépszakáll Mester irtózatossá haragra lobbant. Kirohant az erdőcskéből, de a három embert már nem látta semerre. Ahogy szerteszét nézelődött, egyszer csak a messzeségben megpillantotta Fekete Forgószt, amint nagyban egymáshoz veri két csatabárdját, s kiáltoz neki:

– Gyere csak, gyere!

Rettenetes dühében Szépszakáll Mester akár rögtön élethalálharcra ment volna a fekete óriással. Övébe tűzte hosszú köntöse alját, s rohanni kezdett utána. Fekete Forgóst is sarkon fordult, s futni kezdett. Hegyeket járó, hágókon mászkáló, gyors járáshoz szokott ember volt, nem is érte utol ellenfele, hanem csakhamar lihegni is kezdett. Fekete Forgóst újra csak visszakiáltott neki:

– Gyere csak, gyere! – s a másik, nagy gyűlöletében, még jobban nekiveselkedett a futásnak, de csak nem érte utol. Üldözte egész hajnalig. Fekete Forgóst meg, ha üldözője nekieredt, ő is futni kezdett, de ha lelassított, ő is kényelmesebbre fogta a lépést. A végén egy nagy udvarházba futott be.

„A fickónak biztosan itt van szállása – gondolta magában Szépszakáll Mester elkeseredve –, itt nem végezhetek vele!” – de azért berohant ő is a kapun. A főcsarnok elé érve látta, hogy a fal mellett sorban fegyverek sorakoznak.

„Biztosan valami nagyúr, mandarin lakása” – ötlött az eszébe. Megállt hát s kiáltozni kezdett:

– Van itthon valaki?

Egy szélvédő mögül egy ember bukkant elő. Hogy ki volt ez az ember? Éppenséggel Kis Forgóst, Csaj Csin nagyúr.

– Hát te ki vagy? – kérdezte vissza.

Szépszakáll Mester, látván méltóságteljes megjelenését, kellemes ábrázatát, sietve köszöntötte, s így szólt hozzá;

– Jüncseng városában voltam porkoláb, Csu Tung a nevem. Száműzöttként kerültem ide. Tegnap este a mandarin kisfiával kimentünk a mécsesek vízre bocsátását nézni, s a gyermeket Fekete Forgóst megölte. Láttam, hogy ide menekült be. A segítségedet kérem, hogy elfoghassam, s átadhassam a hatóságnak.

– Ha te vagy Szépszakáll Mester – mondta nyájasan a házigazda jer beljebb s foglalj helyet.

– Nem is merem megkérdezni nagyuram becses nevét – óvatoskodott Szépszakáll Mester.

– Csaj Csin vagyok, a Kis Forgóst.

– Régóta hallom nagy híredet – borult le előtte tisztelettel a jövevény. – Nagy meglepetés számomra, hogy megismerkedhetem tisztelt személyeddal.

– Én is régóta ismerlek már hírből, Szépszakáll Mester uram – adta vissza az udvariasságot Kis Forgóst. – Gyere be házamba, beszéljünk ott tovább.

Amint beértek a házba s leültek, Szépszakáll Mester újra megszólalt:

– Hogy merészkedhetett ez a bitang Fekete Forgóst a te házába jönni, s itt elrejtőzni? – kérdezte.

– Könnyen megfelelhetek rá: világéletemben mindig is kerestem a folyók, tavak vitézeinek

barátságát. Mivel pedig egyik őszám érdeméből, aki átengedte a trónt Csencsiaoánál, az uralkodóháztól veres pecsétetes császári oltalomlevelet kaptunk, aki igaztalanságba keveredett ember van, az mind az én házamnál keres menedéket, mert itt el nem foghatják. Nemrégiben is levelet kaptam egy kedves jó barátomtól, aki neked is régi ismerősöd. Vezér most a liangسانيak közt, Jókorjött Esőnek hívják. Abban a levélben megkért arra, adnék szállást három emberének: Cselcsillag mesternek, Szárnyas Tigrisnek s Fekete Forgószélnek, mert téged akarnak meghívni a várunkba, hogy véled is gyarapodjék az igazságért küzdők száma. Amikor azonban látták, hogy nem hajlasz a szavukra, szántszándékkal meghagyták Fekete Forgószélnek, hogy ölje meg a gyermeket, s ezzel elvágják előled a visszatérés útját, s ne is menekülhess máshová, csak a várba, a vezéri székbe. De miért nem jött elibéd Cselcsillag s Szárnyas Tigris, hogy kimagyarázzák a dolgot?

Erre a szavakra az oldalsó szobából belépett a két liangساني vezér. Leborultak Szépszakáll Mester előtt, s így szóltak hozzá:

– Bocsásd meg vétünköt, bátyánk! Jókorjött Eső vezér parancsolta így. Ha fent leszel a várban, majd megérted.

– Hát igen, igen – mormolta Szépszakáll Mester –, jó szándékból tettétek, de szörnyű és kegyetlen dolog volt!

Kis Forgószél is kezdett vendége lelkére beszélni, s a végén Szépszakáll Mester jószerével, beadta a derekát:

– Hiszen megyek én, megyek – egyezett bele –, csak hadd találkozzam Fekete Forgószéllal is előbb.

– Jer elő gyorsan, Li öcsém – kiáltotta el magát Kis Forgószél –, s kérleld meg!

Az oldalszobából belépett a fekete óriás, s hangos szóval köszöntötte Szépszakáll Mestert. Annak a szívében azonban a kegyetlen gyilkos láttára háromezer ölnyre csapott fel a düh fénytelen lángja, s nem bírván tovább indulataival, nekirontott, hogy megküzdjön vele életre-halálra. A többiek hárman rávetették magukat, úgy fogták vissza keserves erőlködéssel.

– Ha azt akarjátok – ordította Szépszakáll Mester –, hogy veletek menjek a várba, teljesítsétek egy szavamat, csak akkor megyek!

– Nemhogy egyet! – kiáltotta Cselcsillag. – Akár húszat is! Mi az az egy?

Szépszakáll Mester kimondta kívánságát, s így hozta a sors:

Kaotangcsou felbolydult,

Liangsan is megmozdult.

S az történt, hogy

Ország fő nemesét, vitézek barátját lebírija a törvény,

Császárok utóda, vándorok gyámola pusztul verem mélyén.

Hogy aztán mi volt Szépszakáll Mester kérése, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Fekete Forgószél agyonveri Jin Tien-hszit,
Kis Forgószél pedig Kaotangcsouban elfogattatik*

Ott tartottunk, hogy Szépszakáll Mester így szólt a többiekhez:

– Ha azt akarjátok, hogy a hegyre felmenjek veletek, öljétek meg Fekete Forgószélt, hogy bosszúm beteljék rajta!

– Harapd le a fityegőmet! – bömbölte nagy haragjában Fekete Forgószél. – Toronyhordozó s Jókorjött Eső vezérek parancsára történt, mi a fingot tehetek én róla?

Szépszakáll Mester, féktelen dühében, megint csak nekitámadt volna, ha a többiek vissza nem tartóztatják. Tehetetlenségében ezt kiáltotta:

– Amíg Fekete Forgószél ott van, addig én a várba fel nem megyek, ha megöltök se!

– Ezen könnyű segíteni! – mosolygott Kis Forgószél. – Gondoltam egyet: maradjon itt nálam Fekete Forgószél, ti meg hárman menjete fel a várba, hadd teljék be a vezérek szándéka.

– De a dolog miatt – kezdett aggódni Szépszakáll Mester – a mandarin már bizonyosan megküldte a körözőlevelet a jüncsengi hatóságnak! Mi lesz, ha lefogják a családomat?

– Efelől nyugodt lehetsz – nyugtatta meg Cselcsillag. – Jókorjött Eső vezér azóta már egészen biztosan felvitette a várba!

Szépszakáll Mester erre már kezdett megnyugodni. Kis Forgószél bort hozatott, megtraktálta őket, estére kelve pedig útnak is indultak. Amikor elbúcsúztak, a szíves házigazda előszólította szolgálégényeit, hogy vezessenek elő három paripát, s kísérik el a vendégeket a tartomány határáig. Mielőtt elindultak volna, Cselcsillag még odaszólt Fekete Forgószélnek:

– Aztán óvatos légy! Nehogy valami bajt keverj, amíg itt vagy a nagyúrnál! Várj egypár hónapot, vagy akár fél évet, amire az ő lelke megnyugszik, akkor aztán gyere vissza hozzánk. Legfőképp azonban igyekezz rávenni Kis Forgószél nagyurat is, hogy álljon be közénk. – Ezzel a három vitéz felült a lovára, s útnak indult.

Azt nem beszélem most el, hogyan kísérte el őket Kis Forgószél s Fekete Forgószél. Arról szólok csak, hogy Szépszakáll Mester, Cselcsillag s Szárnyas Tigris ment, mendegélt, hogy eljussanak Liangsanba, s csatlakozzanak a sereghez. Cangcsou határához érve, a szolgálégények búcsút vettek tőlük, s visszafordultak a lovakkal. Gyalog mentek tovább. Az útról nincs mit meséljek, elég az hozzá, hogy hamarosan megérkeztek Szárazföldi Krokodilus fogadó-jába, s hírnököt menesztettek fel a várba, hogy tudassák érkezésüket. Toronyhordozó s Jókorjött Eső, vezérek élén, maguk mentek le nagy zeneszóval az Aranyhomokpartra, fogadásukra. Ott aztán, hogy az újonnan érkezettet bemutaták a vezéreknek, lóra ültek valamennyien, úgy vágtattak fel a várba. Ott összegyülekezvén, a tanácskozácsarnokban megeredt a beszéd az elmúlt dolgokról.

– Hogy felhívtatok a várba – kezdett megint puhatolózni Szépszakáll Mester –, a cangcsoui mandarin már biztosan körözőlevelet küldött Jüncsengbe is, hogy fogják el a családomat. Mit csináljunk akkor?

– Nyugodj meg csak, bátyám – nevetett Jókorjött Eső. – Tisztelt fiad s feleséged már jó néhány napja itt van a várban – s Szépszakáll Mester nagy öröme elvezette őt apja, az öreg Szung

lakásába, s valóban, ott találta Szépszakáll Mester a feleségét, fiát, minden vagyonát is.

– Levelet kaptunk – mesélte az asszony –, hogy itt vagy már a várban, s közéjük álltál. Ezért aztán fogtam a holminkat, s eljöttünk utánad még az éjjel.

Szépszakáll Mester hálásan köszönte a vezéreknek nagy jóságukat. Jőkorjött Eső erre meghívta a két cirkáló-hadnagyot fel a felső várba, lakomára.

Azt már nem beszélem el, hogyan lakomáztak az új vezér tiszteletére napokon keresztül. Arról szólok csak, hogy a cangcsoui mandarin, látván, hogy Szépszakáll Mester a fiacskájával bizony nem tért haza az este, még az éjjel megkeresésükre mindenféle embereket küldött szét. Másnap találták meg csak a fiúcska holttestét, s jelentették rögtön neki. A mandarin megdöbbenve sietett ki az erdőbe: végét nem érő zokogással siratta megölt gyermekét, aztán koporsót csináltatott neki s elhamvasztatta. Az utána való nap pedig törvényt ülvén, kiküldte a körözőlevelet mindenfelé, hogy fogják el Szépszakáll Mestert. Jüncsengből azonban már csak azt tudathatták vele, hogy a gyilkos családja eltűnt, nem tudni, hová.

Arról se szólok, hogyan kerestették aztán Szépszakáll Mestert minden városban, minden tartományban, hogyan tűztek ki vérdíjat a fejére. Ott folytatom tovább a történetet, hogy Fekete Forgószél meg ott élt Kis Forgószél házában már több mint egy hónapja, amikor sebesfutár érkezett a házigazdához, levelet hozván. Kis Forgószél elébe sietett, átvette tőle a levelet, s elolvastán, nagy megdöbbenéssel szólott:

– No, ha így van, akkor mennem kell!

– Mi baj történt, nagyuram? – érdeklődött Fekete Forgószél.

– Van nékem egy nagybátyám – magyarázta a házigazda –, Csaj Huang-cseng, Kaotangcsouban él. Az ottani mandarinnak, Kao Liennek a sógora, Jin Tien-hszi, erőnek erejével el akarja venni tőle a virágoskertjét. Az efölötti bosszúságba úgy belébetegedett szegény, hogy most is az ágyat nyomja, de még az se biztos, hogy megmarad-e. Végre rendelkezni akar, azért üzent értem. Nincs se fia, se lánya, el kell hogy menjek.

– Ha elmész, nagyuram – ajánlkozott Fekete Forgószél –, elmennék veled én is.

– Hát ha jössz, gyere – egyezett bele Kis Forgószél. Azzal összecsomagoltatta az útiholmit, kiválasztott tíz-egynéhány jó hátszlovat, s néhány szolgálégnnyel másnap hajnalban, az ötödik őrsváltással, útnak indultak Kaotangcsouba.

Meg is érkeztek csakhamar. Csaj Huang-cseng háza előtt Kis Forgószél leszállott lováról. Fekete Forgószél s kíséretét odakint hagyta a várakozócsarnokban, maga meg ment egyenesen az ágyasházba. Ott leült az ágy mellé, s hangosan siratta bátyja nyomorúságát.

– Alig szálltál még nyeregből, nagyuram – jött ki hozzá nagybátyja másodfelesége nyájas szóval –, az út szelét, porát még le se mostad magadról, igen el lehetsz törődve!

Kis Forgószél tisztelettel köszöntötte az asszonyt s elkérdezte tőle, hogyan s miként áll voltaképp a dolog.

– Az új mandarin, Kao Lien – magyarázta az asszony –, aki a katonaságnak is parancsol, a Keleti Fővárosbeli Kao marsall tulajdon unokaöccse. Nagybátyja hatalmát maga mögött tudván, nem riad vissza semmitől. Magával hozta felesége egyik öccsét is, Jin Tien-hszi, akit meg a viselkedéséért csak Főminiszternek titulálnak a népek. Az a süvölvény aztán a sógora kegyelméből itten garázdálkodik, s ártalmára van mindenkinek. Néhány körülötte sürgő-forgó talpnyalója aztán

elmondta neki, hogy a mi házunk végében nagyon szép kert van, gyönyörű vízi pavilonnal. A gazember végül, hogy ármánykodásaival, furfangjaival nem ért célt, húsz-harminc emberével egyszer aztán betört a házukba, s megtekintvén a kertet, rögvest ki akart bennünket üzni belőle, hogy majd ő költözik oda. Férjemuram azt mondta neki: „A mi családunk nem akármilyen család! Kiváltságlevelet nyertünk az uralkodóháztól, s minket vagyonunkból senki ki nem forgathat! Hogy merészeled elragadni tőlem tulajdon házamat? Hová menjek feleségemmel, családommal?” A bitang azonban végig se akarta hallgatni, csak hajtott volna bennünket kifelé. Férjemuram tartóztatta volna, de az meg nekiesett, ütötte, verte, úgy, hogy szélütést kapott szegény a nagy izgalomtól! Azóta csak fekszik, fel se kel, se nem eszik, se nem iszik, hiába az orvosság, nem használ semmit. Szemmel láthatólag az égbe ugyan nem szállna már, inkább a földbe kívánczik. De most aztán, hogy te eljöttél, nagyuram, állhatna előttünk akár magas hegy, mély víz, az se lenne baj!

– Légy csak nyugodtan, tisztelt asszonynéném! – nyugtatta Kis Forgószél. – Ápoltasd csak bácsikámat jeles orvosokkal, hogy mielőbb felépüljön. Én meg menten hazaszalajtok egy embert a kiváltságlevelünkért, s akkor majd elintézzük a dolgot! Nem félek én tőlük, elmegyek én a hatósághoz, de ha kell, magához a császárhoz is!

– Igyekezett volna szegény bátyád is, de nem használt az semmit! – szípogetta az asszony. – De te talán nagyobb szerencsével jársz.

Kis Forgószél ott üldögélt még magatehetetlen nagybátyja mellett egy darabig, aztán kiment Fekete Forgószélhez s embereihez, és elmondta nekik apróra, amit hallott.

– Hát ez aztán pimaszság! – jött dühbe Fekete Forgószél. – No de itt az én két fejszém! Kóstoltassuk csak meg a gázfickóval, a többiről ráérünk aztán is beszélgetni!

– Csillapuljék haragod, kedves öcsém – csitítgatta Kis Forgószél. – Mire való volna az, hogy mi is gorombáskodjunk, kapcáskodjunk vele? Visszaélhet ő a hatalmával, sanyargatja véle a népeket, de nekem meg itt van a császári kiváltságlevellem! Ha vele itten nem értenék szót, van még a Keleti Fővárosban olyan nagy ember, mint ő, aki majd beszél aztán az ő fejével amúgy mandarin módra, a törvény szerint!

– Törvény szerint, törvény szerint! – dohogott Fekete Forgószél. – Hiszen ha törvény szerint menne minden, nem lázadna a birodalom! Én csak amellettt vagyok, hogy előbb üssünk oda, tanácskozni, tárgyalni ráérünk aztán is. Ha meg bevádolna a fickó minket, agyoncsapom én még azokat a nyamvadtt mandarinokat is!

– Úgy emlékezem, hogy Szépszakáll Mester halálos bosszút esküdött ellened – mosolyodott el Kis Forgószél vele nem találkozhatsz! Most pedig császári városban vagyunk, hogy menekülsz akkor innét Liangsanba, ha valami rosszat cselekszel?

– És ha császári város? – horkant fel megvetően Fekete Forgószél. – Hát nem öltem én embert Csiangcsouban, meg Vuvejsünben is?

– Várd meg inkább, amíg megtudakolom, hogy áll a dolog – csillapítgatta nekidühödött barátját Kis Forgószél. – Ha majd szükség lesz rád, akkor majd szólok, de addig csücsülj csak itt szépen.

Ahogy így beszélgettek, szaladtak ám ki nagy sietve hozzájuk az ágyasok, s hívták be nagy sürgősen Kis Forgószélt a nagybátyjához. Csaj Huang-csengnek a szeméből is kicsordult a könny, amikor öccsét meglátta, s így szólt hozzá:

– Te nemes jellemű, derék férfiú vagy, öcsém, nem hoztál szégyent öseinkre. Most, hogy halálra vert ez a gaz Jin Tien-hszi, a rokonságunkért menj el magad személyében a fővárosba,

kiváltságlevelünkkel, s emelj vádat, állj bosszút értem! A Kilenc Forrás alatt is, a halottak világában is emlékezni fogok rád, ha megteszed! Ne feledkezz meg rólam! – Ezeket mondván, kilehelte lelkét.

Kis Forgószél olyan keserves sírással siratta meg a halottat, hogy a másodfeleség már azt hitte, hogy eszét veszti.

– Sokat bánkódtál már, nagyuram – vigasztalgatta –, de most már arról kell beszélünk, mi legyen ezután.

– A kiváltságlevél odahaza van nálam, nem hoztam magammal – felelte Kis Forgószél. – Még az éjjel elküldök érte, s megyek a Keleti Fővárosba, s vádat emelek. Bátyám holttestét koporsóba tesszük, sírba tesszük, s a temetés után majd megtanácskozunk, mit tegyünk.

Meg is csináltatták a belső koporsót, a külső koporsót, felállították annak rendje szerint az elhunyt lélektábláját, Kis Forgószél mély gyászba öltözött, tele lett a ház hangos sírással. Fekete Forgószél künt üldögélt, s amint a nagy sírást, jajveszékelést hallotta, bizony csak tördelte kezét, szorongatta öklét nagy izgalomban, de hiába kérdezte a jövő-menőháznépet, nem akartak azok neki semmit sem mondani. Megjöttek a barátok is, hogy imádkozzanak az elhunyt szerencsés újjászületéséért.

A harmadik napon azonban egyszer csak megjelent Jin Tien-hszi kényesen hánykolódó paripáján, maga mögött húsz-harminc léhűtővel, golyós íjakkal, számszeríjjal, sípokkal, labdákkal, lépvesszőkkel, zeneszerszámokkal felszerelve. Miután nagyot szórakoztak kint a városon kívül, s aztán betértek hat vagy hét csapszékbe, s csak úgy tántorogtak a részegségtől, beállítottak Csaj Huang-cseng háza elé, s ott megállván, hangos szóval követelték, hogy jöjjön elő a gazda, mert beszédük van vele. Kis Forgószél sietett ki a kapun eléjük gyászruhában.

– Hát te ki vagy? – kérdezte tőle Főminiszter, csak úgy a ló hátáról.

– Csaj Huang-cseng úr rokona vagyok, Csaj Csin.

– Már megmondtam a múltkor, hogy költözzetek ki innét! Miért nem engedelmeskedtek?

– Bátyám betegen feküdt, nem mozdíthattuk, pár napja meg meg is halt. Várd meg a hetednapos gyász idejét, akkor elköltözünk.

– Szellentés ez a beszéd! Három napot adok nektek a kiköltözésre! Ha a harmadik napon még itt vagytok, kalodába veretlek, s száz botot kaptok!

– Ne hepciáskodj velem, Főminiszter! – fortyant fel Kis Forgószél. – A mi családunk császárok ivadéka, kiváltságlevelünk van, mindenki tiszteletben tartja ám!

– No, mutasd akkor, hadd lássam!

– Csangcsouban van, otthon. Már elküldtem érte.

– Ostobaságokat fecsegsz, fickó! – kiáltotta nekidühödve Főminiszter. – De ha itt is volna az a kiváltságlevél, akkor se félnék tőle! Hé, legények! Agyabugyaljátok el ezt a fickót!

A kíséret már mozdult volna, de Fekete Forgószél, aki az ajtó hasadékán át leste, mi történik, amikor meghallotta, hogy Kis Forgószélt meg akarják verni, kirúgta az ajtót, szörnyű ordítással a lovasok előtt termett, s lerántván lováról Főminisztert, egy ökölcsapással a földre terítette. A kíséret nekirontott, de Fekete Forgószél csak felemelte kezét, s máris öten-hatan a földön heverték. A többi szertesét szaladt. A feldühödött óriás most már Főminisztert vette munkába öklével, lábával. Hiába

akarta volna Kis Forgószél visszatartani, Jin Tien-hszi hamarosan holtan terült el a földön. Kis Forgószél kétségbeesetten kiáltott fel, s bevonszolta társát a házba, hogy beszéljen a fejével.

– Ezek mihamar visszajönnek – mondta neki –, itt neked maradásod nem lehet. Én a hatóság előtt meg tudom védeni magam, de neked a legjobb lesz, ha sebesen visszamégy Liangsanba.

– De ha én megszököm – rázta fejét Fekete Forgószél –, te kerülsz bajba!

– A kiváltságlevellem majd megoltalmaz – legyintett türelmetlenül Kis Forgószél –, de te menekülj máris, ne késlekedj!

Fekete Forgószél felkapta két fejszóját, fel a hátára batyuját, s kirohánván a hátsó kapun, ment vissza, menekült Liangsanba.

Nem sok idő múltán vagy két-háromszáz főnyi kardos, lándzsás sereg vette körül Csaj Huangcseng házát. Kis Forgószél, látván, hogy őérette jöttek, előlépett, s így szólt:

– Gyerünk a hatóság elé, az döntsön ügyünkben!

Összekötözték, persze, menten, aztán szétszéledtek, hogy kézre kerítsék a rettenetes fekete óriást is, de persze, már sehol sem találták. Csak a megkötözött Kis Forgószéllal kellett hogy beérkezzenek a hatósághoz, ahol belökdösték a törvénytevő-csarnokba, s térdre kényszerítették.

Kao Lien, a mandarin, hogy meghallván, agyonverték a sógorát, már a fogait csikorgatta dühében. Alig várta, hogy elébe hozzák a bűnöst.

– Hogy merted agyonverni Jin Tien-hszit? – üvöltött rá rettentő haraggal.

– A nagy Csaj Si-cung császár leszármazottja vagyok – mondta vissza büszkén Kis Forgószél. – Kiváltságlevelünk van a császári háztól. Lakóhelyem Cangcsouban van, s meghallván, hogy nagybátyám, Csaj Huangcseng súlyos betegségben fekszik, eljöttem látogatására. Szerencsétlenségünkre itt hagyott bennünket, s most a gyászidőre maradtam volna még itt, amikor Jin Főminiszter vagy húsz-harminc emberével beállított a ház elé, s követelte, hogy takarodjunk ki onnét. Még szót se akart érteni velem, hanem parancsot adott embereinek, hogy verjenek meg. Ekkor történt, hogy egy szolgálégényem, védelmemre kelvén, agyonütötte.

– Hová lett az a szolgálégény? – ordította a mandarin.

– Megijedt, elfutott – vonogatta vállát Kis Forgószél.

– Hogy merészelt volna egy szolgálégény – vicsorgott kegyetlenül Kao Lien Kis Forgószél képébe –, a te parancsod nélkül agyonverni valakit? S ráadásul még futni is hagyta? Csak a hatóságot akarod elámítani! Nem, nem akarsz, te fickó, verés nélkül vallani! Porkolábok! Verjétek el ezt a fickót!

– Nincs vétkem abban – kiáltotta Kis Forgószél fennszóval –, hogy a szolgálégényem ura védelmében agyon talált ütni valakit! Véd a császári kiváltságlevél, büntetést rám nem mérhettek!

– Hol az a kiváltságlevél? – kérdezte kajánul a mandarin.

– Már elküldtem érte Cangcsouba.

– Csak a hatósággal akarsz te ellenkezni, te bitang! – ordította nagy dühében a mandarin. – Verjétek el jó alaposan!

Ütlegelni kezdték Kis Forgószél a porkolábok, hogy bőre felhasadt, húsa megrepedt, piros vére ömlött. Mit tehetett mást, megvallotta, hogy „megparancsolta szolgálégyének, Li Tának, verje agyon Jin Tien-hszit”. Azután huszonöt fontos nehéz kalodát raktak a nyakába, s tömlőbe vetették. Jin Tien-hszit holttestét a halotti szemle végeztével persze koporsóba tették, s eltemették. Nővére bosszúból rávette férjét, a mandarint, hogy fossza meg Csaj Huang-cseng hátramaradottait minden vagyonuktól, az egész családot pedig vesse börtönbe. A kertet szépecskén elfoglalták, beleköltöztek, Kis Forgószél, szegény, meg csak senyedett a tömlőben.

Közben pedig Fekete Forgószél visszaérkezett Liangsan várába, s a vezérek elé járult. Szépszakáll Mester, mihelyt megpillantotta gyűlölt ellenségét, újból haragra gerjedt, s lándzsájával rontott neki. Fekete Forgószél sem volt rest, félelmes csatabárdjait rántotta elő, s felvette vele a harcot. Toronyhordozó vezér, Jókorjött Eső s a többi vezér vetette magát közbe, hogy szétválasszák a két dühöngőt.

– A kisfiú megöléséről nem Fekete Forgószél tehet – csillapítgatta Jókorjött Eső Szépszakáll Mestert. – Ezt a tervet Cselcsillag mester eszelte ki, mert nem akartál beállni közénk. Most már azonban itt vagy köztünk, hát ne rágódj ezen, hanem közös erővel, egy akarattal küzdj velünk az igazságért, s ne hagyj, hogy nevetség legyen belőlünk idegenek előtt! – Azzal már hívta is oda Fekete Forgószél:

– Jer, öcsém, engeszteld meg Szépszakáll Mestert!

– De hogy is merészkedik ő így viselkedni velem! – bömbölte Fekete Forgószél szikrázó szemmel. – Jó ideje már annak, hogy én e vitézi várban fárasztom erőmet, neki meg még egy mákszem érdeme sincsen, s még én menjek őt megengesztelni?

– De öcsém – magyarázta Jókorjött Eső –, Cselcsillag mester parancsára ugyan, de mégiscsak te ölted meg a gyermeket! Korra nézve is idősebb ő nálad! Az én kedvemért kövesd meg hát!

– Nem mintha félnék tőled – kezdte Fekete Forgószél, érezvén, hogy nem bír már ellenkezni Jókorjött Esővel –, de csak bátyám kedvéért, nem tehetek mást, mint megkövetlek! – azzal eldobta csatabárdjait, s kétszer mélyen meghajolt Szépszakáll Mester előtt. Annak a dühe is lecsillapult már erre. Toronyhordozó vezér meg kettőjük kibékülésének öröme nagy lakomát rendezett.

– Kis Forgószéllal elmentünk Kaotangcsouba – kezdte mondókáját a lakomán Fekete Forgószél –, meglátogatni a nagybátyját, Csaj Huang-csenget, mivelhogy súlyos betegségben feküdt. Azután meg a tartományi mandarin sógora, bizonyos Jin Tien-hszit nevezetű fickó, el akarván ragadni a virágoskertjüket meg a házukat, majdhogy nem verekedésbe kezdett a nagyúrral, de én agyoncsaptam a fickót.

– Te megfutottál – szólt Jókorjött Eső megdöbbenve –, őt meg bajba keverted!

– Ne ijedj meg, bátyám – mosolygott Cselcsillag. – Majd ha megjő Bűvös Futár, többet tudunk.

– Hová ment Bűvös Futár? – kérdezte meghökkenve Fekete Forgószél.

– Félttem én attól – magyarázta Cselcsillag mester –, hogy még valami bajt keversz ott Kis Forgószél úrnál, azért elküldtem utánad, hogy hozzon haza. Ha ott nem talált téged, biztosan utánatok ment Kaotangcsouba.

Még be sem fejezte szavait, amikor jelentették:

– Megérkezett Bűvös Futár vezér.

Jókorjött Eső a jövevény fogadására sietett. Leültette a csarnokba, s nagy sietve érdeklődni kezdett tőle Kis Forgószél felől.

– Elmentem a nagyúr udvarházába – számolt be útjáról Bűvös Futár –, de ott megtudtam, hogy Fekete Forgószél már Kaotangcsouba ment. Elmentem hát utána, s amint tudakozódtam, csak azzal van tele a város, hogy Jin Tien-hszi verekedésbe keveredett Csaj Huang-cseng háza előtt, s egy hatalmas fekete legény agyonütötte. Csaj nagyurat ezért fogságra vetették, most tömlőben ül, de rabságra vetették az egész háznépet is! Kis Forgószélnek már egy pillantásig sem biztos az élete!

– Már megint ez a fekete fickó! – kiáltott fel bosszúsán Toronyhordozó vezér. – Akárhová megy, mindenütt csak bajt kever!

– De ő verte meg Csaj Huang-csenget – védekezett Fekete Forgószél – úgy, hogy belehalt! Aztán meg a házat is el akarta foglalni, Kis Forgószél urat is meg akarta veretni! Még ha egy eleven Buddha lettem volna, akkor se türtem volna el tőle!

– Nagy jótevőnk volt mindig Kis Forgószél nagyúr – kiáltotta Toronyhordozó vezér –, s most veszélyben forog! El kell mennünk, meg kell mentenünk! Magam megyek a haddal!

– Bátyám – állott fel Jókorjött Eső –, te vagy a vár ura, mire való lenne a te életedet kockára tenni? Kis Forgószél nekem régi jótevőm, én megyek el helyetted a haddal.

– Kaotangcsou kicsiny város ugyan – szólott közbe Cselcsillag mester –, de sok a lakosa, katonája, készlete tömérdek, nem szabad semmibe vennünk. Egy ötezres hadsereggel kell elindulnia Párduckoponyának, Kis Generálisnak, Mennydörgés Tüzének, Örvények Sárkányának, Vitézekkel Versengőnek, Kis Hercegnek, Ványadt Védistennek, Felhőcsapó Aranyszárnynak, Bundás Párducnak, Tüzesszemű Oroszlánnak, Vasfurylyás Halhatatlannak s Nappaljáró Patkánynak, ők tizenketten lesznek az elővéd. A derékhadat Jókorjött Eső vezeti, vele megy Cselcsillag, Szépszakáll Mester, Szárnyas Tigris, Bűvös Futár, Fekete Forgószél, Kutypofájú, Fehér Hullámtaraj, Beteg Vitéz s Halálmegvető. Háromezer gyalogot, lovast visznek magukkal.

Búcsút vett a huszonkét vezér Toronyhordozó vezértől s a többiektől, s elindultak a sereggel Kaotangcsou felé. Az elővéd csakhamar oda is ért a város környékére, s az őrszemek rögtön jelentették jöttüket Kao Liennek.

– Ezek a koszos zshiványok ott a liangsani odújukban! – nevetett gúnyosan a mandarin a hír hallatára. – Már magam mentem volna utánuk, hogy kiirtsam, összefogdossam őket, de most, úgy látszik, maga az ég akarta így, hogy a kezem közé kerüljenek, és megmutassam rajtuk vitézségemet! Hé, emberek! – kiáltotta oda a szolgálattévőknek. – Vigyétek a parancsot, hogy induljon ellenük a katonaság, a város védelmét pedig a nép lássa el!

Azzal maga is sietett, hogy rendbe szedje a katonaság s a városi nép seregét. Felsorakoztatta tisztjeit, a gyakorlótéren rendbe állították a katonákat, s szemlét tartván fölöttük, elindította őket ki a városból, neki az ellenségnek. Kao Lien közvetlen rendelkezése alatt harcolt egy háromszáz főnyi csapat, az Égbeszálló Bűvös Sereg, Santung, Hopej, Csianghszi, Hunan, a két Huaj s a két Cső legválogatottabb vitézeiből. A mandarin maga állott élükre, páncélt öltve, hátára kötve kardját, s vágattak kifelé. A városon kívül aztán hadirendbe sorakoztatta seregét, a Bűvös Sereget helyezvén középre. Meglendültek a zászlók, felharsantak a harci kiáltások, feldübörögtek a dobok, a gongok, várták az ellenséget.

Meg is érkezett a liangsani sereg elővédje, élén Párduckoponyával, Kis Generálissal, Mennydörgés Tüzével, zászlókat lengetve, dobokat döngetve. Nyílzáport zúdított egymásra a két sereg. Harsogtak a kürtök, dübörögtek a dobok. Kis Generális s Mennydörgés Tüze tíz vezértársával a hadsor elé vágatott, s ott megrántották a kantárszárat, megálltak. Akkor pedig elévágatott

Párduckoponya, nyolc öles kígyólándzsájával kezében, s éles hangon, fennszóval kiáltotta:

– Bújj hát elő gyorsan, te lator Kao!

Kao Lien nekieresztette lovát, s vagy harminc tisztjétől követve, ő is elérontott a sereg lobogója alá, ott megállította lovát, s szidalmazni kezdte Párduckoponyát nagy ökölrázással:

– Hogy nem tudtok megnyuvadni, ti országháborító, lázadó latrok! Hogy mertek rátörni városunkra?

– Hej, te népnyzó bitang! – süvöltötte vissza Párduckoponya. – Ott leszünk mi egyhamar a fővárosban is, de akkor ezer darabra vagdaljuk a te Kao marsallodat, azt a császárt ámitgató, hitvány főurat, azzal elégejük csak meg!

– Ki keríti kézre ezt a latrot nekem? – bömbölte nekidühödten a mandarin. Megnyílt a hadsor, elővágtatott egy tiszt, Jü Cse nevezetű, s ráverve lovára, kardját suhogtatva, Párduckoponyára támadt. Még az ötödik menetnél sem tartott azonban a viadal, amikor Jü Cse, átdöfve Párduckoponya lándzsájától, holtan bukfacezett le lováról.

– Nincs hát, aki megtorolja ezt a gáztettet? – ordította böszülten tisztjeinek Kao mandarin. Egy másik tiszt, Ven Ven-pao, vágatott elő sárga lován, hosszú lándzsájával. Csilingelt lószerszáma, csengtek-bongtak öve díszei, úgy robogott a hadsor elé. Kapálta, rúgta a port lova négy patája, száguldott egyenest neki Párduckoponyának. Láta ezt azonban Mennydörgés Tüze, s kiáltott fennszóval:

– Pihenj, bátyám, egyet, s csak nézd, hogyan csapom le a pimasz lator fejét!

Visszafogta paripáját Párduckoponya, lándzsáját tartójába lökte, s engedte, hadd vívjon Mennydörgés Tüze Ven Ven-paóval. Viaskodtak is már több mint tíz menetben, majd Mennydörgés Tüze rést nyitott ellenfele lándzsájának, de amint az rátört, két kézre kapta jó fütykösét, és Ven Ven-pao kettéhasadt koponyával bukott le lováról. Ügetett vissza a gazdátlan paripa, vissza a hadsorba, vad harci kiáltás harsant mindkétfelől.

Kao Lien, látván két jó tisztje vesztét, kirántá hátáról varázslatos kardját, s büvigéket mondván, hangosan kiáltott. Hát lám, egyszerre csak serege hátából felcsapott az égre egy fekete-füstfelleg, fent a levegőben egeket megrázó, földet megrengető, nagy szélvihar támadt, homok szállt szerteszét, nagy kövek hullottak, neki az ellenek. Ott Párduckoponya, Mennydörgés Tüze meg Kis Generális is ezt már nem állhatták, megfordult a sereg, s rémulten megfutott. A mandarin pedig megcsóválta kardját, s rohamra küldötte bűvös vitézeit. Nyomukban rohant a többi katona, egyesült erővel utolérték hamar Párduckoponyát is, szétszörták seregét, akár szél a felhőt, menekültek szerte, mint a hullócsillag. Báty kereste öccsét, a fiú az apját, ötezer vitézből jó ezer ott meghalt. A megmaradtak egyre menekültek, vagy ötven mérföldre, ott letáboroztak. Kao Lien, látván, hogy megfut az ellen, győztes seregét most ő is visszavonta, megtért a városba, Kaotangcsouba, esti pihenőre.

Ekkor érkezett meg a csatamezőre Jókorjött Eső és vele a derékhad. Összetalálkozván Párduckoponyával, elmondta az nekik, hogy vereség érte. Jókorjött Eső és Cselcsillag mester, hej, nagyon megdöbbentek!

– Micsoda varázslat hozhatta a romlást? – kérdezte meghökkenve Jókorjött Eső Cselcsillagtól.

– Boszorkányságnak nézem – felelte Cselcsillag. – Ha vissza tudnánk a szelet fordítani, ellenükben másik tüzet támasztani, úgy győzelmet vehetnénk rajtuk.

Jókorjött Eső, e tanácsot hallván, felütötte gyorsan a mennyei könyveket. Meg is találta a harmadik tekercsben a „Szél megfordítása, ellentűz keltése, hadirend rontása” varázslatos módját. Megörvendett rajta, s elméje bevészte a varázsigéket, a bűvös mesterséget. El is rendelte az egész seregnek, hogy reggelre kelve, az ötödik őrseggel, miután már ettek, lobogó zászlókkal, dübörgő dobokkal induljanak harcra a város ellen.

A város faláról észrevették őket. Kao mandarin már sorba állította győzelmes seregét, bűvös vitézeit, s megnyitván a várkaput, leengedvén a felvonóhidat, kiment a síkra, s ott hadirendbe álltak. Jókorjött Eső, jó kardjával kezében az élre vágatott s látta, hogy az ellenséges sereg közepében fekete zászlók emelkednek.

– A fekete zászlók ottan – magyarázta Cselcsillag – a mandarin bűvös serege. Hogy állunk neki ellent, ha harcra veti őket?

– Nyugodj meg, mesterem – mondotta Jókorjött Eső. – Kezemben már a hadirend rontásának bűvös mestersége! Mondd meg a seregnek, bármi is történik, meg ne ijedjenek, meg ne hátráljanak, rontásnak csak bátran rájuk!

Kao Lien is kiadta a parancsot tisztjeinek:

– Ne bocsátkozzatok most velük ütközetbe! De ha látjátok, hogy pajzsokkal jelt adok, akkor aztán nekik, egyesült erővel! Gazdag jutalmat kap, aki elfogja Jókorjött Esőt!

Vad harci láрма kelt a két seregben. A mandarin nyerge kápáján ott lógott egy állatdíszes rézpajzs, sárkány-írással, fönixmadár-jelkkel telis-tele írva. Kezébe ragadta bűvös kardját, a hadsereg elé vágatott ő is.

– Tegnap este, hogy még meg nem érkeztem – kiáltott át hozzá Jókorjött Eső zord fenyegetéssel –, öcsém a csatát elvesztették, de most kiirtalak, el is pusztítalak egész seregeddel!

– Le a lóról gyorsan, ti lázadó latrok! – bömbölte vissza a mandarin dühösen. – Hadd verjelek vasra, kezem véretekkel hogy be ne szennyezzem! – s megcsóválván kardját, varázsigét mondott. Újra felcsapott az égre a fekete füst, jött már a gonosz szél – de Jókorjött Eső nem várta, míg megjön, hamar kimondotta is az ígéit, baljával bűvölvén, jobbával a kardját szegezve előre. S ím, s szél megfordult, el sem érte őket, hanem belevágott az ellenség közepébe. Jókorjött Eső most rohamot vezényelt, meglódult a sereg, neki az ellenek. Látta a mandarin, hogy megfordult a szél, hamar előkapta bűvös rézpajzsát, bűvös kardjával sebtén megkongatta – ekkor sárga homoktölcsér szállt fel bűvös serege közepéből, az ellenségre rontott belőle sok fene csodaszörny, szörnyű vadállatok. Eltátotta száját a nagy ijedtségtől Jókorjött Esőnek az egész serege, maga a vezér is elejtette kardját, s lovára borulva, futott visszafelé. Menekültek vele az összes vezérek, életüket mentvén, a katonák, tisztok, egymást nem is nézván, egymást nem ismervén futottak, szaladtak, amerre csak tudtak. Kao Lien pedig megsuhintva kardját, előreküldötte bűvös vitézeit, s nyomukban a többi katonával nekiesett a futóknak. Hatalmas vereséget szenvedett Jókorjött Eső serege. Üldözte még őket a mandarin több mint húsz mérföldre, aztán megverette a gongokat, visszavonta seregét, visszamentek a városba.

Jókorjött Eső, égy hegyoldalra érve, megállította lovát, s parancsot adott a seregnek, hogy táborozzanak le. Elvesztek ugyan a seregből jó sokan, de szerencsére a vezérek mind megmaradtak. Ahogy letáboroztak, rögvest összeült Cselcsillag mesterrel tanakodni:

– Kétszer veszítettünk már csatát Kaotangcsou ellen – panaszkolt –, nincs mód megrontani a bűvös sereget! Most már mit csináljunk?

– Ha ez a fickó bűvös seregnek parancsol – komorult el Cselcsillag –, akkor még az éjjel

biztosan reánk tör. Készüljünk fel gyorsan, hogy kellőképp fogadjuk! Ne is hagyjunk itt most, csak egy kis csapatot, mi meg menjünk vissza régi táborunkba.

Ki is adta a parancsot Jókorjött Eső, hogy ne maradjon más az új táborban, mint Bundás Párduc és Nappaljáró Patkány, a többiek pedig vonuljanak át a régi táborhelyre.

Bundás Párduc s Nappaljáró Patkány azonban maguk sem maradtak bent a táborban. Elvonultak onnét csapatukkal vagy fél mérföldnyire, s a bozót közt lesbe álltak. Az első őrség idején érezték ám, hogy nagy szél s mennydörgés támad. Kilestek háromszáz emberükkel a fű közül, s látták, hogy jön Kao Lien háromszáz bűvös vitézével gyalogszerrel, fújván széltámasztó sípját, s nekiront a tábornak. Amikor pedig észrevették, hogy üres a tábor, megfordultak máris, és szaladtak volna, de Bundás Párduc s Nappaljáró Patkány harsány csatakiáltásban tört ki. A mandarin, megijedvén, hogy terve nem sikerült, menekült seregével a négy égtáj felé. Futottak a bűvös vitézek! Bundás Párduc s Nappaljáró Patkány serege meg előkapta íját, számszeríját, s nyílzáport zúdított a futókra. Az egyik nyíl a bal vállán érte a mandarint. A vert sereg nyomában dühöngő vihar támadt, az is paskolta, verte őket. A mandarin fejvesztetten menekült seregével, s csakhamar eltűntek. Bundás Párduc s Nappaljáró Patkány csekély erővel lévén, nem mertek a nyomukba eredni. Kisvártatva elállt az eső, széteszlottak a felhők, feltűnt újra az égen a Göncölszekér. A hold fényénél ott hevert a fűben, nyíllal leterítve, vagy húsz-egynéhány bűvös vitéz. Közrefogták őket, s Jókorjött Eső táborába kísérték, elmondván ott a történeteket.

– De hiszen mi csak öt mérföldnyire vagyunk tőletek – kiáltotta megdöbbenve Jókorjött Eső s Cselcsillag –, s itt egy csepp eső sem esett, még szellő se rezdült!

– Varázslat volt ez – állapodtak meg benne mindannyian. – Nem is volt vihar, csak valami harminc-negyven ölnyi területen! A felhők vizét a közeli mocsárból varázsolhatta elő!

– Kao Lien kivont karddal, lengő hajjal rontott be a táborba – beszélte Bundás Párduc –, de nyíllal eltalálta, s visszamenekült a városba. Kevesen voltunk, nem mertük üldözőbe venni.

Jókorjött Eső megjutalmazta a két győztes vezért, a fogságba esett bűvös vitézeket pedig lenyakasztatta. Utána széteszlatta vezéreit hét-nyolc kis táborba, azokat meg közös nagy sánccal vétette körül, ha netán újra megrohannák őket. Egyszersmind futárt küldött a várba erősítésért.

A mandarin hazatérve, ágyának esett, seregének pedig kiadta a parancsot:

– Őrizzétek a falakat, árkokat, legyetek készen éjjel, nappal! Csatába velük ne bocsátkozzatok, várjátok meg, míg begyógyul a sebem, akkor sem lesz késő elfogni Jókorjött Esőt!

Ezenközben pedig Jókorjött Eső, látván nagy veszteségét, igen elszomorodott magában, s tanakodni kezdett újra Cselcsillaggal:

– Nem bírunk sehogy se Kao Lien erejével! – fakadt ki kétségbeesetten. – S mi lesz akkor, ha segítséget kap valahonnét, s egyesült erővel jönnek ellenünk?

– Úgy gondolom – mondta Cselcsillag elgondolkozva –, ha Kao Lien varázserejét meg akarjuk törni, az csak úgy lehetséges, hogy... szóval így. Ha nem hívjuk el őt, akkor Kis Forgósziel nagyúr életét se tudjuk megmenteni, de Kaotangcsout se vesszük be soha.

Így van ez:

*Ködtámasztó, viharkeltő bűbájt hogy megtörjék,
Égen járó, földre szálló nagy szentre van szükség.*

Hogy aztán kiről beszélt Cselcsillag, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

amelyben Bűvös Futár másodszor is elmegy

Felhősárkányért,

Fekete Forgósziel azonban meg akarja ölni

a szent embert

Ott tartottunk, hogy Cselcsillag így szólt Jókorjött Esőhöz: Ha meg akarjuk törni a varázst, csak azt tehetjük, hogy menten elküldünk valakit Csicsouba, hogy hozza el Felhősárkányt. Csak ő bírhat el Kao Liennel!

– Bűvös Futár már kereste egyszer –felelte lemondóan Jókorjött Eső –, de hiába tudakozódott utána, nem lelte sehol! Hol keressük hát?

– Hát persze! – kiáltotta Cselcsillag. – Amikor elment, ő csak Csicsout mondott, de hát van ott akárhány kerület, város, falu, tanya, így aztán hiába is kerestük! Én azt hiszem, hogy Felhősárkány, a Tao tanain elmélkedvén, bizonyára valamely jeles hegyen, nagy folyamnál vagy barlangnál, valamelyik elmélkedésre alkalmas csendes helyen húzta meg magát. Küldjük el megint Bűvös Futárt azzal, hogy járja végig Csicsou tartományban a hegyeket, folyókat, csendes vidékeket, s ne törődjék azzal, hogy a múltkor nem találta!

Hívatta is rögtön Jókorjött Eső Bűvös Futárt tanácskozásra, s megmondta neki, hogy el kell mennie Csicsouba, megkeresni Felhősárkányt.

– Megyek én örömet – egyezett bele Bűvös Futár –, de jó lenne, ha kapnék magam mellé egy útitársat.

– De hát ki tud majd lépést tartani a te bűvös futóművészetteddel? – vetette ellen Cselcsillag.

– Ha az útitársam lábára is ráteszem a bűvös képecskéket – mosolygott Bűvös Futár jöhet ő is olyan gyorsan, akár én.

– Megyek én akkor – jelentkezett Fekete Forgósziel.

– Ha jönni akarsz – figyelmeztette Bűvös Futár –, csak böjtöset ehetsz egész úton, s rám kell hallgatnod mindig!

– Mi van ebben nehéz? – biggyesztette el száját a fekete legény. – Követlek én téged mindenben.

– Óvatosan járj aztán! – intette még Cselcsillag s Jókorjött Eső is. – Nehogy megint valami bajt keverj! Mihelyt megtaláltátok, jertek vissza azonnal!

– Én vertem agyon Jin Tien-hszit – mondta Fekete Forgósziel csendesen –, így hát én vagyok az oka annak, hogy Kis Forgósziel börtönbe jutott, hát persze hogy meg akarom menteni! Igazán nem csinállok semmi bajt!

Mindketten fegyvert rejtettek ruhájuk alá, hátukra kapták motyójukat, s elbúcsúzván a vezérektől, nekivágtak az útnak Csicsou felé.

Mentek vagy húsz-harminc mérföldet, amikor Fekete Forgósziel egyszer csak megállt:

– Nem innánk, bátyám, egy kicsit? – ajánlotta. – Könnyebben esnék a járás!

– Ha a bűvös futást akarod művelni – szölt Bűvös Futár komolyan –, csak böjtös italt ihatsz.

– De egy kis pecsenye csak nem árt? – mosolygott Fekete Forgószél.

– Már megint! – bosszankodott a társa. – No de már későre jár az idő, betérünk a legközelebbi fogadóba, ott meghálunk, reggel megyünk majd tovább.

Mentek még vagy harminc mérföldet. Teljesen besötétedett már, amikor fogadóra letek. Tüzet raktak, vacsorát főztek maguknak, italt is szereztek. Fekete Forgószél Bűvös Futárral együtt aztán behozta a böjtös vacsorát meg a levest a konyhából a szobába, hogy egyenek.

– Miért nem eszel? – tette le egyszerre Bűvös Futár az evőpálcát.

– Nincs még étvágyam – felelte ártatlanul a társa.

„Ez a fickó a hátam mögött biztosan telezabálta magát pecsenyével” – gondolta magában Bűvös Futár. Azzal nem szölt többet, megette szép csendben a magáét, aztán hátravonult, hát látja, hogy Fekete Forgószél, aki közben átment a másik szobába, ott tőm magába egy nagy tál marhahúst, s nagyokat kortyol hozzá egy kancsó borból.

„Mit mondtam! – mosolyodott el magában. – Nem szidom meg ezért, hanem majd inkább holnap megtréfálom egy kicsit, az használni fog!” Azzal ment is; lefeküdt. Fekete Forgószél, miután végzett a pecsenyével s a borral, félt, hogy Bűvös Futár ki találja vallasni, ezért nagy óvatosan lopózott be a szobába, s lefeküdt ő is. Másnap reggel az ötödik órással felkelt Bűvös Futár, felébresztette társát, hogy rakjon tüzet, s főzzön egy kis böjtös reggelit. Azután felkapták batyuikat, kifizették a szálláspénzt, s indultak tovább. Nem mentek azonban alig két mérföldet, amikor Bűvös Futár megszöfalt:

– Tegnap nem próbáltuk ki a bűvös futás művészetét, ma azonban már neki kell erednünk az útnak! Kösd meg jó szoroson a batyudat, én majd megcsinálom neked a varázslatot, s nyolcszáz mérföldet megyünk majd megállás nélkül! – Ezzel előszedett négy bűvös képecskét, rákötötte őket Fekete Forgószél két lábára, s megparancsolta neki:

– Várj meg a legközelebbi fogadónál!

Azzal elmormolta a bűvös igéket, s ráfűjt társa lábára. Fekete Forgószél kilépett lábával, s úgy érezte magát, mintha felhőn járna. Nem is ment, de repült.

– No, most böjtölhetsz egész nap! – kacagta el magát Bűvös Futár, aztán a maga lábára is felkötötte a bűvös képecskéket, s utánaeredt.

Fekete Forgószél nem sokat értett ehhez a művészethez. Úgy vélte, hogy olyasforma könnyű mesterség lehet csak, mint a gyalogjárás. Füle mellett azonban süvített a szél, szállt az eső, kétoldalt a házak meg a fák sebesen tünedeztek elő s tűntek el, a lába alatt meg úgy érezte, mintha felhőn járna. Nagyon megijedt, s meg is akart volna állni, de sehogy sem bírta a lábait megállítani. Mintha valaki alulról lökte, emelte volna, akárhogy is erőlködött, lábai nem érték a földet, hanem csak jártak a levegőben széleseben. Egyszer csak feltűnt előtte egy fogadó, de máris elszárguldott mellette, be sem fordulhatott, hogy egyék valamit.

– Álljunk meg, bátyám! – kezdett kiáltozni kétségbeesetten.

A nap már nyugatra hajlott vörösen, szörnyen megéhezett, meg is szomjazott, de csak nem bírt megállni. Az ijedtségtől egész testét kiverte a verejték, a nagy szárgulásban lihegni kezdett, kapkodta a levegőt kétségbeesetten. Bűvös Futár, utolérván őt, odakiáltott neki:

– Miért nem mentél be egy kis harapnivalóért, süteményért?

– Ments meg, bátyám! –nyöszörögte Fekete Forgósziel. – Megöl az éhség!

Bűvös Futár néhány lepényt szedett elő a kebeléből, s száguldás közben falatozni kezdett.

– Meg se bírok állni, hogy ennivalót szerezzek! – rimázkodott Fekete Forgósziel. – Adj nekem vagy kettőt, hogy legalább az éhemet elverjem!

– Állj meg, öcsém – felelte Bűvös Futár –, hadd adjam oda.

A fekete óriás kezdte nyújtogatni a kezét, de csak volt köztük egy öles távolság, nem érte el.

– Állíts meg már, drága bátyám! – fogta könyörgésre a dolgot.

– Ma valami baj történhetett – mondta nagy ravaszul Bűvös Futár –, én se bírok megállni.

– Hű! Ezek a nyavalyás lábaim sehogy se engedelmeskednek – panaszkodott Fekete Forgósziel –, csak mennének maguktól egyre! Csak meg ne mérgesedjem, mert még fogom a két fejszémet, s levagdalom őket!

– Bizony az lesz még a legjobb! – ajánlotta kajánul Bűvös Futár. – Mert ha nem teszed, akkor mehetsz még akár a jövő évig, akkor se állsz meg!

– Drága bátyám! – esett végképp kétségbe Fekete Forgósziel. – Ne tréfálkozz velem! Hiszen ha levágom a lábam, hogy megyek haza?

– Miért nem engedelmeskedtél tegnap este? – korholta társa. – Látod, ma aztán én se bírok megállni. Eredj csak tovább!

– Drága apám! – kérlelte a kétségbeesett bűnös. – Kegyelmezz nekem, állíts meg!

– Ehhez a művészethez – folytatta kérlelhetetlenül Bűvös Futár – húst enni nem szabad, legfőképpen pedig nem marhahúst! Ha csak egy falatka marhahúst is ettél, akkor most száguldhatsz tovább egész életedben!

– Hát ez szörnyűséges, akkor jaj nekem! – jajdult fel Fekete Forgósziel. – Tegnap este kijátszottalak, loppal megettem vagy hat-hét font marhapecsenyét! Mi lesz most velem!

– A baj az – sopánkodott ravaszul Bűvös Futár –, hogy még az én lábaim se akarnak megállni. Meggyilkolsz engem is, Vasbivaly!

Vasbivaly akkora bömbölésbe kezdett, hogy az ég majd meghasadt tőle. Bűvös Futár elnevette magát:

– Ha megfogadod – enyhült meg –, hogy ettől fogva ebben az egyben engedelmeskedsz nekem, akkor talán tudok segíteni a dolgon.

– Mondd gyorsan, hogy mi az, bátyám – könyörgött Vasbivaly –, meglátod, mindjárt teljesítem!

– Nem játszol ki engem többet?

– Nőjön akkora kelevény a nyelvemen, akár egy rizses csésze! Elnéztem, amint a böjtös ételt etted, s elgondoltam, hogy nekem milyen nehezemre esnék, ezért próbáltalak kijátszani, de nem teszem többet!

– No ha így lesz, akkor megkegyelmezek neked! – Azzal egy lépéssel utolérte, köntöse ujjával végigtörölte a lábát s rákiáltott:

– Megállj! – Meg is állott az abban a pillanatban.

– No, én megyek előre – mondta Bűvös Futár –, te meg gyere szép lassan utánam.

Fekete Forgószél emelte volna a lábát, de meg sem bírta mozdítani. Rángatta, de mintha vasból lett volna öntve, úgy elnehezedett.

– Jaj, itt a baj már megint! – kiáltotta el magát panaszosan. – Ments meg, bátyám, az egyszer még!

– Vétkezel még egyszer a művészetem ellen? – fordult vissza Bűvös Futár nagy nevetve.

– Te vagy az én tulajdon édesapám – fogadkozott Fekete Forgószél –, hogy is mernék én a te szavaddal szembeszegülni?

– Egyszóval, igazán engedelmes leszel? – kérdezte Bűvös Futár, azzal megrántotta Fekete Forgószél kezét s rákiáltott: – Föl! –s elindultak szépen, könnyedén.

– Szánj meg, bátyám – nyöszörögte Vasbivaly – pihenjünk meg ma egy kicsit hamarébb!

Fogadót értek-csakhamar, betértek hát oda, hogy megszálljanak. Bűvös Futár levette mindkettőjük lábáról a bűvös képecskéket, egy marék áldozati pénzzel együtt elégette, aztán a társához fordult:

– No, most hogy érzed magad?

– Végre enyém lett a lábam megint! – sóhajtott Fekete Forgószél, s megtapogatta lábát. Ettek aztán valamit, megmosták lábukat jó forró vízben, s lefeküdtek. Másnap hajnalban az ötödik órséggel, hogy megmosakodtak, megreggeliztek s kifizették a szállást, újból útnak eredtek. Mentek valami három mérföldet, s Bűvös Futár újból előszedte bűvös képecskéit:

– Ma csak kettőt kötök fel a lábadra, öcsém – mondta –, lassabban megyünk egy kicsit.

– Ne kötözz te nekem egyet se, drága apám! – tiltakozott ijedten a társa.

– Nagy vállalkozás áll előttünk, s ha engedelmeskedsz nekem, nem szedlek én rá téged! – nyugtatta meg Bűvös Futár. – De ha nem engedelmeskedsz, úgy járhatsz, mint tegnap este! Ideszögezek erre a helyre, s aztán várhatod, amíg megjövök Csicsouból Felhősárkánnyal, akkor szabadítalak csak ki!

– Kösd csak rá, kösd csak rá! – egyezett bele sietve Fekete Forgószél. Bűvös Futár fel is kötötte a bűvös képecskéket, elmondta a bűvös igéket, s Fekete Forgószélt támogatva, elindult vele. Persze a bűvös futás művészete olyan volt, hogy ha menni akart az ember vele, hát ment, de ha meg akart volna állni, megállhatott. Fekete Forgószél azonban ezt nem tudta, s most már nem merészelt ellenkezni mesterével. Nem is ettek útközben, csak böjtöset, úgy mentek tovább.

No de ne szaporítsuk a szót. Tíz nap sem telt belé, megérkeztek Csicsou székhelyére, s ott a város végén megszálltak egy fogadóban. Másnap aztán bementek a városba. Bűvös Futár útnak öltözött, Fekete Forgószél meg a szolgájának. Járták a várost egész álló nap, de bizony nem találtak senkit, aki Felhősárkányt ismerte volna. Visszatértek hát a fogadóba. A következő nap már a sikátorokat, kis, szűk utcákat vették sorra, de semmi nyomra nem akadtak most se. Fekete Forgószél

igen bosszús lett már:

– Hol a fenébe bujkálhat ez az éhenkórász taoista? – szidta Felhősárkányt. – A hajánál fogva cipelem haza, ha meglátom!

– Már megint? – vonta össze szemöldökét Bűvös Futár. – Nem emlékszel rá, hogy mit álltál ki nem is olyan régen ilyesmiért?

– Nono! – vigyorgott kényszeredetten Fekete Forgószél. – Hiszen csak tréfáltam! – Bűvös Futár azonban olyan haragosan nézett rá, hogy jobbnak látta hallgatni. Hazamentek megint a fogadójukba. A negyedik nap már a városkörnyéki falvakat, tanyákat, vásározó helyeket járták végig, s ahány öregembert csak megláttak, mindegyiktől tudakozódtak nagy illedelemmel, hogy ugyan merre lakik Felhősárkány mester, de itt sem ismerte őt senki.

Délfelé már igen megéheztek, amikor megláttak az út szélén egy süteményes boltot. Betértek hát, hogy egyenek valamit, de bizony tele volt a bolt vendégekkel, nem láttak üres helyet sehol.

– Ha enni akarnak, vendég uraim – szánta meg őket végül a boltos, amint látta, hogy ott ácsorognak az út mellett –, üljenek le amott, az öregapó mellett, ott van hely.

Csakugyan, ott ült egy öregember egy hosszú asztal mellett, egyes-egyedül. Oda is mentek hozzá, köszöntötték illendőképpen, s letelepedtek melléje. Rendeltek is négy „vitési tésztát”.

– Én megeszem egyet – mondta Bűvös Futár –, de neked elég lesz három?

– Azzal nem segítesz rajtam! – kunyerált Fekete Forgószél. – Hozzál hatot – fordult a boltoshoz –, azzal tán jóllakom!

Nagyot nevetett ezen a boltos, s elment, de bizony vártak már jó ideje, csak nem hozta a tésztát. Fekete Forgószél, amint látta, hogy egyre csak másfelé megy, de őhosszójuk nem, kezdett bosszús lenni. Egyszer aztán hozott a boltos egy nagy tál, olajban sült forró tésztát, s letette az öregember elé. Az öreg se sokat kérette magát, nekilátott rögtön. Forró volt a tészta nagyon, így hát nekihajolt az asztalnak, s úgy ette nagy sebesen.

– Hé, boltos! – kiáltotta el magát dühösen Fekete Forgószél. – Mit váratsz itt bennünket egy álló napig? – azzal akkorát csapott az asztalra, hogy a tészta olaja mind az öreg arcába fröccsent, s a tál felborult.

– Micsoda dolog ez, felborítani a tésztámat? – kiáltotta haragosan az öreg, s megragadta a nevetlen fickót. Fekete Forgószél, persze, már rögtön az öklét emelgette, de Bűvös Futár rákiáltott, aztán az öreghez fordult:

– Ne törődj vele, tisztelt öregapám – kérlelte. – Megfizetem a tésztádat.

– Tudod, vendég uram – enyhült meg az öreg –, messzi útról jöttem, s hamar meg kell ennem, hogy hazaérhessek meghallgatni a tanítást; nem késhetem el!

– Hová valósi vagy, tisztelt öregapám? – érdeklődött kíváncsian Bűvös Futár. – Kinek a tanítását akarod meghallgatni?

– Idevaló vagyok én a tartományba, Csiukung kerületbe, a Két-szenthegy tövébe. Azért jöttem csak a városba, hogy egy kis jóféle füstölőt vásároljak, s sietnék vissza, hogy meghallgassam Lonak, a szent embernek a tanítását az örök életről, a halhatatlanságról.

„Ugyan, nem arrafelé van Felhősárkány is?” – gondolta magában Bűvös Futár, s meg is kérdezte:

– Tisztelt öregapám! Nincsen ott a ti becses falutokban egy bizonyos Felhősárkány nevezetű valaki, Kung-szun Seng?

– Ha mást kérdeztél volna, vendég uram – mosolygott elégedetten az öreg –, az biztosan nem tudta volna, mert nemigen ismerik ám őt, de én éppen a szomszédja vagyok! Öreg édesanyja él csak velem. A mester meg sosincs otthon, mindig felhőhátton járkal hol erre, hol arra, s úgy is hívják, hogy Kung-szun, a Teljes Tisztaságos. Most azonban már a családi nevét is letette, csak Tisztaságos Barátnak nevezi magát, világi nevén nem is ismeri senki.

– Vascipőt is elszaggathatsz, akkor se találod, s amikor semmit se teszel, egyszer csak meglátod!
– nevette el magát Bűvös Futár, aztán tovább érdeklődött:

– Mennyi az útja innét a Kétszenthegynek, tisztelt öregapám? Odahaza van mostanság a Tisztaságos Barát?

– Negyvenöt mérföld az útja csak innét. Tisztaságos Barát pedig Lonak, a szent embernek, legfőbb tanítványa, el se engedí maga mellől.

Bűvös Futárt, nagy örömeiben, mondanunk se kell, hogy igen elfogta a mehetnék, s most már ő is sürgetni kezdte a boltost, hogy hozza már a tésztaát. Most már meg is kapták, az öreggel együtt el is fogyasztották, aztán fizettek, s kifelé indultak. Ott még megkérdezte az öregtől, merre van az út a Kétszenthegy felé, aztán elbúcsúzott tőle:

– Menj csak, tisztelt öregapám, előre. Nekünk még vásárolnunk kell egy kis füstölőt, aztán megyünk utánad. – Siettek haza mindketten a fogadójukba, összeszedték holmijukat, felkötötték a bűvös képecskéket, s elindultak a Csiukung kerület, a Kétszenthegy felé. Egykettőre megtették a negyvenöt mérföldet a bűvös mesterséggel. Ott aztán a kerületben tudakozódni kezdtek a Kétszenthegy után.

– Keletnek tartsatok – mondták nekik –, csak valami öt mérföldre van ide.

Elindultak hát kelet felé, s valóban, alig mentek öt mérföldet, meg is látták a hegyet. Egy favágóval találkoztak útközben.

– Kedves bátyám – köszöntötte tisztelettel Bűvös Futár –, ha szabad kérdeznem, merre van lakása a Tisztaságos Barátnak?

– Ha átmentek ezen a hegytorokon – mutatta a favágó –, a végében rátaláltok egy kis kőhídra, ott lakik.

Nekivágtak az útnak. A hegytorok végében vagy tíz szalmatetős kunyhót pillantottak meg, alacsony fallal övezve, a fal mellett meg egy kis kőhíd állt. Átmentek rajta, s egy parasztasszonyba ütköztek, amint egy kosár gyümölcssel jött arrafelé.

– Asszonynéném – köszöntötte Bűvös Futár –, idehaza van Tisztaságos Barát?

– Ott hátul a házban főzi az elixírt.

– Megdobbant Bűvös Futár szíve az örömtől. Fekete Forgószélhez fordult: Eridj s rejtőzz el a fák között – parancsolta neki –, s várd meg, amíg bemegyek s megtalálom. Akkor majd kiáltok neked!

Bűvös Futár ezzel belépett a kapun. Három szalmatetős házikó állt előtte, nádfüggönnyel az

ajtaján. Elköhintette magát. A zajra egy fehér hajú öregasszony jött elő. Bűvös Futár tisztelettel köszöntötte s megszólította:

– Ha szabad kérnem, tisztelt öreganyám, szeretnék találkozni Tisztaságos Baráttal.

– Kicsoda uraságod? – kérdezte az öregasszony bizalmatlanul.

– Taj Cung a nevem, Santungból jövök.

– A fiam elment a felhők hátán, nem jött még haza.

– Régi barátja vagyok, fontos beszédem volna vele – erősködött Bűvös Futár okvetlen találkozunk kellene.

– De hát nincs itthon – tartott ki a magáé mellett az öregasszony. – Várd meg, ha beszélni akarsz vele.

– Inkább majd visszajövök – szabadkozott Bűvös Futár, s elbúcsúzott. Ment vissza az erdőbe megkeresni Fekete Forgószelet:

– Most te vagy soron – mondta neki. – Az anyja azt mondta, hogy nincs odahaza, most hát te menj oda, s te is kérdezd meg. Ha neked is azt mondja, akkor csapjál nagy lármát, mintha verekedni akarnál, de az öregasszonyt meg ne bántsd egy ujjal se! Én majd aztán rád kiáltok, hogy hagyj abba.

Fekete Forgószél előszedte batyujából két csatabárdját, az övébe tűzte, odament a házhoz, s harsányan elkiáltotta magát:

– Hé, jöjjön ki valaki!

– Ki az? – kérdezte ijedten az elősiető öregasszony. Igen megrémült, amint meglátta a szemét dühösen meregető óriást, s remegve kérdezte:

– Mit óhajtasz, bátyám?

– Én vagyok a liangsani Fekete Forgószél – bömbölte Fekete Forgószél –, bátyáim parancsára jöttem, hogy elhívjam Felhősárkányt. Légy hozzám kegyes, s hívd őt ki ide, mert ha nem akar kijönni, hát tüzet gyújtok, s felégetem ezt a koszos viskót, hogy a pusztá föld marad csak a helyén! No, kifelé, bújj elő! – emelte fel hangját.

– Ne tégy ilyet, derék vitéz! – kérlelte ijedten az öregasszony. – Ez itt nem is Felhősárkány háza, őt Tisztaságos Barátnak hívják!

– Hidd csak elő – harsogta tovább Fekete Forgószél –, majd én megismerem azt a jómadár pofáját!

– Elment a felhők hátán – rebegte az anyóka –, nem jött még haza.

Fekete Forgószél előrántotta két csatabárdját, s nekiesett velük a ház falának. Az anyóka tartóztatni próbálta, de az óriás ráfördedt:

– Ha nem hívod elő a fiadat, agyoncsaplak! – azzal már emelte is rá félelmes fegyverét. Az öregasszony, rémületében, ájultan terült el a földön. Egyszer csak előrerontott a házból Felhősárkány, s rákiáltott:

– Mit garázdálkodol itten?

– Hé, Vasbivaly! – harsant fel a hátuk mögül Bűvös Futár hangja is. – Mit rémíted halálra az öreganyót? – azzal odasietett, s felsegítette Felhősárkány anyját. Vasbivaly is eldobta fegyvereit, s hangos szóval köszöntötte előkerült barátjukat:

– Ne haragudj, bátyám! – kérlelte. – Nem tehettem egyebet, ha nem akartál előjönni!

Felhősárkány betámogatta anyját a házba, aztán behívta barátait is. Leültette őket egy tiszta szobába, aztán így szólt:

– Hát mégis megtaláltatok!

– Jártam én már itt egyszer Csicsouban, mióta eljöttél – felelte rá Bűvös Futár de nem találtak semerre. Meg kellett azzal elégednem, hogy egy új fivérünket vigyem haza a seregbe. Most pedig, mivelhogy Jókorjött Eső bátyánk elment Kaotangcsou ellen, hogy megmentse Kis Forgószél nagyurat, de harc közben Kao Lien, a mandarin, gonosz varázslatával háromszor is legyőzte, nem tudott már mást tenni, mint hogy megparancsolta nekünk, hogy keressünk meg téged, s hívjunk haza. Csicsouba érvén, megint nem leltük először még a nyomodat se, de aztán egy süteményes boltban összeakadtunk egy öregapóval, aki megmutatta az utat. Egy parasztasszony elárulta, hogy idehaza vagy, s elixírt főzöl, de az anyád letagadott. Ezért küldtem ide Fekete Forgószélt, hogy csaljon elő. Ne haragudj, bocsáss meg gorombaságunkért, de Jókorjött Eső vezérnek Kaotangcsou alatt egy nap annyi, mint másnak egy év, s igen kér, hogy mihelyt lehet, indulj el velünk, hogy beteljesíthessük veled az igazság nagy ügyét!

– Hát fiatal koromban bizony sokat csatangoltam a folyók és tavak vitézei között – sóhajtotta Felhősárkány –, sok derék vitézzel voltam szövetségben. Mióta azonban hazatértem Liangsanból, nem cselekedhetem saját lelkem ellen. Édesanyám idős már, nincs, ki támogassa, s mesterem is, Lo, a szent ember, itt marasztott magánál. Félttem is, hogy utánam jöttek majd a várból, ezért is változtattam nevem Tisztaságos Barátra, hogy elrejtőzhessen.

– Jókorjött Eső bátyánk azonban igen nagy veszélyben forog! – kiáltotta Bűvös Futár. – Könyörülj meg rajta, gyere el velünk!

– Nem lesz, aki anyámnak gondját viselje – rázta fejét a taoista –, s a mesterem is hogy engedne el? Igazán nem mehetek.

Bűvös Futár a végén már leborult előtte, úgy könyörgött. Felhősárkány felsegítette, s hogy végét vesse a kérlelésnek, megígérte, hogy még beszélnek a dologról. Ott marasztalta mindkettőjüket magánál, meg is vendégelte egy kis szerzetesi, böjtös eledellel. Minekutána ettek, Bűvös Futár nagy panaszszóval rákezdte megint:

– Ha nem jössz el, a mandarin elfogja Jókorjött Esőt, s akkor vége a várnak, vége az igazság ügyének, amiért harcolunk!

– Hagyd, hogy megkérdezzem legalább mesteremet – adta alább most már Felhősárkány. – Ha ő elenged, elmegyek.

– De akkor gyerünk el még ma! – pattant fel Bűvös Futár.

– Engedj még egy éjszakát – kérlelte a házigazda. – Aludjunk rá egyet, holnap majd elmegyünk.

– Jókorjött Esőnek annyi egy nap, mint egy év – vágott közbe Bűvös Futár. – Induljunk el most mindjárt.

Mit volt mit tenni, Felhősárcány elindult barátaival a Kétszenthegy felé. Ősz vége volt már, tél eleje, rövidültek a napok, megnyúltak az éjszakák, hamar besötétedett. Mire a hegy derekához értek, nyugaton már lebukott a vörös napkorong. A fenyőfák sötét árnyékában egy kis ösvény vezetett fel a szent Lo kolostorához. „A Bíbor Úr Kolostora” – ez volt ott látható egy vörös lakktáblán aranyos betűkkel, a kapu fölött. Megálltak ott az öltözőpavilonban, rendbe szedték ruhájukat, s elindultak aztán befelé, a szentély mögé, a Fenyő-daru Pavilonba. Az ajtónál álló két kis tanítvány, látván, hogy Felhősárcány jön befelé két emberrel, bejelentette őket a szent embernek. A szent férfiú hamarosan kiüzent, hogy lépjenek be. Felhősárcány bevezette barátait. Lo, a szent ember, felhőtrónusán ülve, éppen imádkozott. Felhősárcány tisztelettel üdvözölte mesterét, s megállott meghajolva, szolgálatára készen. Bűvös Futár is leborult a szent ember előtt, csak Fekete Forgósziel állt meg, a szemét meregetve.

– Honnét jött e két férfiú? – kérdezte a szent ember Felhősárcányt.

– Beszéltem már neked róluk, tisztelt mesterem – felelte tisztelettel Felhősárcány -, barátaim Santungból. Mivelhogy Kaotangcsou mandarinja, Kao Lien, gonosz bűbájosságot művel, bátyám, Jókorjött Eső vezér, megparancsolta testvéreimnek, hogy jöjjenek el értem. Én nem mertem a magam esztől elindulni, a te engedelmedet kérném, bölcs mesterem.

– Teljes Tisztaságos! – szólalt meg korholó hangon a szent ember. – Egyszer már megszabadultál a tüzes veremből, elsajátítottad az örök élet titkát, miért vágyakozol újból vissza a földi világba?

– Csak egy időre hívnánk el Felhősárcány mestert – borult a földre Bűvös Futár –, ha megtörte Kao Lien gonosz hatalmát, visszahoznánk megint.

– Nem tudjátok ti ezt – ingatta fejét a szent ember. – Nem való a világtól elvonultaknak ilyesmi dologgal foglalkozni. Térjetek haza magatokban, keressetek máshol segítséget.

Felhősárcány mit tehetett egyebet, fogta két barátját, s elindult velük hazafelé.

– Mit mondott az öreg mester? – kérdezte közben Fekete Forgósziel.

– Hát nem hallottad? – botránkozott meg Bűvös Futár.

– Nem értem én azt a madárnyelvet! – rázta a fejét bosszúsan a fekete óriás.

– No hát azt mondta a mester, hogy nem mehet!

– Hát ezért tettük meg ezt a ménkü hosszú utat – kezdett ordítani Fekete Forgósziel –, ezért álltam én ki annyi keserves gyötrelmet útközben, ezért kerestük annyit, s ezért találtuk meg a végén, hogy aztán csak egy szellentést érjen az egész? Fel ne indítsátok öregapátokban a természetet, mert fél kezemmel ízzé-porrá verem a kobakján azt a szent süvegét, a másik kezemmel meg derékon kapom, s lehajítom a vén latort a hegyről!

– A földhöz szögezzem a lábad? – emelte rá a tekintetét Bűvös Futár.

– Ne, ne! – tiltakozott ijedt vigyorral Fekete Forgósziel. – Hiszen csak tréfából mondtam!

Visszatértek Felhősárcány házához, s megvacsoráztak. Azaz hogy csak Bűvös Futár evett a házigazdával, Fekete Forgósziel, nagy haragjában, enni se akart.

– Feküdjünk most le – csillapítgatta Felhősárcány –, holnap reggel megint mesterem elé járulok, s megint megkérem szépen. Ha elenged, megyek veletek.

Bűvös Futár csendes jó éjszakát kívánt, azzal fogták a holmijukat, s Fekete Forgószéllal együtt bevonult egy másik szobába aludni. Az óriás szemére azonban nem jött álom. Az ötödik őrsváltás idején nesztelenül felkelt. Hallotta, amint Bűvös Futár nagy hortyogással édesen alszik.

„Hát ne dühöngjek? – gondolta magában sötéten. – Várbeli vitézek vagyunk, mit könyörgünk itt annak a nyamvadt szentnek? Nem állhatom én ezt tovább – döntötte el magában –, megyek s agyonverem a vén latort, akkor aztán nem lesz kit kérdezni, velünk kell hogy jöjjön!”

Elő is kaparászta a sötétben két csatabárdját, nesztelenül megnyitotta az ajtót, s a holdfényben elindult fel a hegyre. A kolostor elé érve, zárva találta a kaput, de szerencsére a fal nem volt valami magas. Átvette magát rajta, aztán kinyitotta a kaput, s ment tovább, nagy óvatosan. A Fenyő-daru Pavilonhoz érve, meghallotta, hogy odabent valaki hangosan imádkozik. Felmászott az ablakhoz, benyomta szép halkan a papírját, hát látja, hogy Lo, a szent ember ül ott a helyén, akárcsak nappal. Előtte egy asztalkán két füstölgő gyertya árasztott világot.

„Hát nem agyon kéne verni a vén bitangját?” – mormogta magában dühösen Fekete Forgószél, aztán az ajtó felé került, benyomta a fél kezével, úgy, hogy csikorogva kitárult, aztán berontott, s csatabárdjával egy csapással kettőbe hasította a szent ember fejét – menten el is terült felhőtrónusán.

– Nicsak! – nevetett fel, amikor meglátta, hogy fehér vér ömlik a szörnyű sebből. – Látni való, hogy egészen gyerkőc még ez a lator pap, nincs benne semmi férfiúság, hiszen még a vére se pirosodott meg! No de most elpusztítottam ezt a gonoszt! Nem fogsz már többet akadékoskodni, hogy Felhősárcány nem jöhet velünk! – Azzal sarkon is fordult, s rohant kifelé, de egyszer csak útját állta az egyik kis kék ruhás tanítvány:

– Hová szaladsz? – kiáltott rá. – Megölted a mestert!

– Te lator aprószent! – förmedt rá Fekete Forgószél. – Majd mindjárt megkóstolod te is a fejszemet! – azzal nekilendült karja, s a gyermeknek legördült a feje.

– No, ezt is eltsztozottam az útból! – nevetett fel, azzal rohant kifelé a kapun, sietett haza. Sietve bezárta ott maga után a kaput, s ment a szobájukba. Bűvös Futár még aludt, ő is nesztelenül lefeküdt újra, hogy aludjék még egyet.

Mire megvirradt, Felhősárcány felkelt, s reggelit készített vendégeinek.

– Gyerünk fel még egyszer a kolostorba – javasolta evés közben Bűvös Futár –, kérjük meg megint a szent embert, hátha elenged.

Fekete Forgószél az ajkát harapdálta, s csak gúnyosan vigyorgott. Elindultak megint a tegnapi úton. Csakhamar felérkeztek a kolostorba, s lám, a Felhő-daru Pavilon előtt ott állt a két kis tanítvány.

– Hol a mester? – kérdezte tőlük Felhősárcány.

– Bent ül felhőtrónusán, szent gyakorlatait végzi – felelték a fiúcskák.

Fekete Forgószél úgy megdöbbsent ennek hallatára, hogy csak eltátotta a száját, kilógatta a nyelvét, s jó ideig vissza se tudta húzni. Fellebbentették az ajtófüggönyt s beléptek, hát valóban ott ült felhőtrónusán a szent ember.

„Csak nem mást vertem agyon tévedésből az éjjel?” – morfondírozott magában a megdöbbsent Fekete Forgószél.

– Mi járatban vagytok újból ti hárman? – kérdezte a szent ember.

– Azért jöttünk, szent mester – borult le előtte Bűvös Futár –, hogy könyörülj meg rajtunk nagy kegyességében, add meg nekünk, hogy megmenekülhessünk nagy veszedelmünkből!

– Ez a fekete legény kicsoda? – kérdezte tovább a szent ember.

– Esküdt testvérünk, Li Kuj, a Fekete Forgósziel.

– Tulajdonképpen nem akartam elengedni Felhősárcányt – mosolyodott el a mester –, de most az ő kedvéért mégis beleegyezem, menjen veletek:

Bűvös Futár megindultan mondott köszönetet, s elmondta Fekete Forgószielnek is, mit mondott a szent.

„Ez a fickó tudja, hogy meg akartam ölni – háborgott magában a fekete óriás –, és még ilyeneket fecseg!” – Lo, a szent ember azonban újra megszólalt:

– Mi volna, ha egy szempillantás alatt Kaotangcsou előtt teremnétek?

Mindhárman nagy hálálkodva mondtak köszönetet.

„Ez a szent ember még külön művészettel rendelkezik, mint az én futóművészetem!” – gondolta magában álmélkodva Bűvös Futár.

Lo kiadta a parancsot az egyik fiúcskának, hogy hozzon elő három keszkenőt.

– Szentatyám kérdezte tisztelettel Bűvös Futár –, hogy tudsz minket ilyen hamar Kaotangcsouba küldeni?

– Jertek csak velem! – állt fel a szent. Kisétáltak vele a kolostorból egy sziklás meredély szélére. Ott leterített jobb felől vörös keszkenőt, s megparancsolta Felhősárcánynak:

– Állj rá, Teljes Tisztaságos.

Felhősárcány rálépett a keszkenőre, a szent ember pedig egyet legyintett ruhája ujjával, s elkiáltotta magát:

– Föl! – s a vörös keszkenő vörös felhővé változott, Felhősárcánnyal a hátán felbillent a levegőbe, több mint húszölnyi magasba.

– Állj! – kiáltotta a szent, s a vörös felhő megállott a levegőben mozdulatlanul. Akkor egy kék keszkenőt terített le, s megparancsolta Bűvös Futárnak, hogy álljon rá, aztán őt is a levegőbe parancsolta. A két, felhővé változott keszkenő akkora volt csak, mint egy gyékényszőnyeg, de ott forogtak a levegőben. Fekete Forgósziel tátott szájjal bámulta a csodát.

A szent ember most egy fehér keszkenőt vett elő, s hívta Fekete Forgószielt is, hogy álljon rá.

– Nem tréfadolog ám ez! – vigyorgott zavartan Fekete Forgósziel. – Jókora daganat támadna a kobakomon, ha le találnék esni róla!

– Látod őket kettőjüket? – nyugtatta meg a szent. Fekete Forgósziel végül is ráállt a fehér keszkenőre. A szent elkiáltotta magát:

– Föl!

A fehér kendő abban a szempillantásban fehér felhővé változott, s felrepült vele.

– Ajjaj! – kiáltozott Fekete Forgószél. – Eressz le, nem állok biztosan!

A szent ember intett jobbjával, s a vörös és kék felhő szép csendesen leszállt a helyére. Bűvös Futár nagy hálálkodással állt meg a szent jobbjára felől, Felhősárkány pedig a bal oldalán,

– Hugyozhatnékóm van, szarhatnékóm van! – kiabált le felülről Fekete Forgószél kétségbeesetten. – Ha le nem engedtek, hanyatt-homlok leugrom innét!

– Mi, jámbor remeté, nem bántottunk téged semmivel – szólalt meg a szent ember –, miért másztál be mégis éjszaka a falon, s miért estél nekem a fejszéddel? Ha nem lenne birtokomban a Tao tudása, megölhetnél volna! De megölted az egyik tanítványomat is!

– Nem én voltam! – hazudozott kétségbeesésében Fekete Forgószél. – Nem tévedsz ebben?

– Ugyan csak két tököt hasított ketté a fejszed – nevetett a szent –, de azért gonosz ember vagy te! Hadd szenvedj most egy kicsit!

Azzal intett a kezével, s elkiáltotta magát:

– Eredj!

Nyomban gonosz szél támadt, s Fekete Forgószélt a felhő szélére sodorta, s lám, két oldalról hirtelen két sárga kendős, markos szellemszolga ragadta meg. Már csak azt hallotta, hogy süvít a szél a füle mellett, s látta, hogy rohannak el alatta végtelen száguldásban a háztetők, a fák. A lába alatt rohant a felhő, száguldott a köd, azt se tudta, milyen messzire rohantak már vele, s úgy megrémült, hogy lelke majd elhagyta testét, keze, lába remegett a félelemtől. Hirtelen hangosan zengő hang ütötte meg a fülét, s kezével, lábával kalimpálva, lezuhant a levegőégből egyenest a csicsoui hatóság épületébe.

Aznap a mandarin, Ma Si-hung, éppen törvényt tartott. Ott sorakoztak a törvénytartó-csarnok előtt a törvénytartók, a fogdmegek. Igen megrémültek valamennyien, amikor a levegőből közéjük pottyant a szálás, fekete fickó.

– Fogjátok el! – kiáltotta el magát a mandarin. Rögtön nekiestek hát, s jó erősen megmarkolva, cipelték a mandarin elébe.

– Miféle boszorkánymester vagy te? – rivallt rá szigorúan a mandarin. – Hogy kerültél ide a levegőégből?

Fekete Forgószél kegyetlenül összeverte magát a zuhanásban, úgyhogy meg se tudott mukkanni.

– Ez biztosan bűbajos! – döntötte el a mandarin, s kiadta a parancsot, hogy tegyék ártalmatlanná. A porkolábok nyomban gúzsba kötötték, s kicipelték a csarnok előtti rétre. Közben már az egyik szolgálattelévő fogdmege szerzett egy nagy tál kutyavért, egy másik egy veder vizeletet, ürüléket, trágyát, s ezt gyorsan a boszorkánymester nyakába zúdították, hogy elvegyék varázshatalmát, úgy, hogy szegény Fekete Forgószél feje bűbjától a talpáig csatagos lett a szennyből, szeme, szája tele lett kutyavérrel, húggyal, ürülékkel.

– Nem vagyok én boszorkánymester! – jött meg a szava kétségbeesésében. – Lónak, a szent embernek vagyok a szolgálója! A csicsoubeliek persze mind ismerték a szent embert, tudták róla, hogy valóságos, eleven *halhatatlan*, nem is merték hát a foglyot tovább bántani, hanem vitték vissza a mandarin elé.

– Ez a szent Lo – mondta ijedten a mandarinnak az egyik tisztviselő – híres szent, eleven halhatatlan! Ha ez az ő szolgája, nem büntethetjük meg!

– Olvastam én már töméntelen könyvet – nevetett a mandarin –, ismerem már a hajdan volt s a ma lett dolgokat is, de arról még sose hallottam, hogy egy halhatatlannak ilyesféle szolgája lett volna! Boszorkánymester ez biztosan. Porkolábok! Verjétek el a fickót!

Lekapták a porkolábok Fekete Forgószélt a tíz körméről, s úgy elpáholták, hogy attól egy Buddha is kiszállt volna a világból, két másik meg a nirvánába került volna.

– Valld be menten, fickó, hogy boszorkánymester vagy – rivallt rá a mandarin –, akkor nem verünk tovább!

Mit tehetett mást szegény Fekete Forgószél, megvallotta boszorkánymester voltát. Akkor aztán kalodát raktak a nyakába, s bedugták a tömlöcbe, ott is a súlyos bűnösök közé.

– Én vagyok az ügyelő szellemtábornok – kiabálta mérgesen a porkoláboknak –, hogy mertetek engem kalodába rakni? Elpusztítom egész Csicsout!

Tudták jól a porkolábok, börtönőrök, micsoda nagyhatalmú szent Lo, el is hitték hát ezt a rabnak.

– De hát ki vagy te? – kérdezték tőle nagy tisztelettel.

– Én vagyok az a szellemtábornok – hazudta Fekete Forgószél –, aki éppen a szent embert védelmezte. Mivel azonban vétket követtem el, s megsértettem őt, idevetett közibétek, hogy megbüntessen velem. Három nap múlva azonban értem jön. Ha pedig nem hoztok nekem bort meg húst, hogy magamhoz térhessek, elpusztítalak mindnyájatokat városostul, mindenestül!

Igen megrettentek a porkolábok, börtönőrök, tömlöctartók, s hozták neki a bort, a pecsenyét. Fekete Forgószél, persze, amint látta, hogy megijedtek tőle, csak még jobban tódította, kicifrázta a históriát. Ettől persze csak még jobban megijedtek, meleg vizet hoztak neki, hogy megtisztálkodhassék, meg tiszta ruhát is.

– Ha fogyatkozás lesz a borban vagy a pecsenyében – intette őket szigorúan a vérszemet kapott rab –, nagy bajt bocsátok rátok, ha elszálltam innét! – A börtönbeliek alig győzték engesztelni, hogy ne szólhasson többet egy szót se.

Közben Lo, a szent ember, aki tudván tudta mindezt, sorra elmondta Bűvös Futárnak, mi történik. Bűvös Futár igen fájlalta szomorú sorsát, s kérlelte a szentet, szabadítsa ki sanyarú helyzetéből. A szent ember ott marasztotta éjszakára Bűvös Futárt a kolostorban, s érdeklődni kezdett tőle a liangszani vitézek felől. Bűvös Futár elmondta neki, micsoda igazságos bajnok s bőkezű vitéz Toronyhordozó vezér s Jókörjött Eső, hogyan végzik be az ég rendelését, amely rájuk bízott, miként tettek esküt arra, hogy nem engedik, hogy bajuk essék a hűséges hivatalnokoknak, a hazafiaknak, a kegyes fiaknak és bölcs unokáknak, az igaz férfiaknak, a tiszta asszonyoknak. Igen megörvendett a szent ember ezeknek hallatára. Öt napig maradtak még ott a kolostorban. Bűvös Futár mindennap esdekelve kérte a szent embert, szabadítsa ki bajából Fekete Forgószélt.

– Ki kellene üznötök az ilyeneket magatok közül, nemhogy magatokkal vinni! – szólt haragosan a szent.

– Nem érted te ezt, szentatyám – szólt tisztelettel Bűvös Futár. – Igaz ugyan, hogy Fekete Forgószél csak egy ostoba fickó, aki se illendőséget, se törvényt nem ismer, de van azért neki nem egy jó tulajdonsága is. Az első az, hogy bár faragatlan, de egyenes lélek, nem lenne képes semmi csalárdságra senkivel szemben se. Aztán nem ért a hízelkedéshez, a megalkuváshoz: halálíg hűséges

s tántoríthatatlan. Harmadjára távol van tőle minden feslettség, bujaság, kapzsiság, mohóság, becstelenség: bátor a harcban, mindig legelől jár, ezért is szereti őt annyira Jókorjött Eső vezér. Őnélküle nem is állhatnék vezéreink elébe.

– Tudom már – mondta mosolyogva a szent –, hogy ez az ember a felső világban a Mennyei Gyilkos Csillag volt, de felettébb buzgón végezvén munkálkodását a földi halandók között, büntetésből a földre küldetett ölni, pusztítani. Nem lázadhatok az ég ellen, nem pusztíthatom el őt. Megleckéztettem már, most aztán visszahívom, s visszaadom őt neked.

Bűvös Futár leborulva mondott köszönetet, a szent ember pedig elkiáltotta magát:

– Hol vagytok, szolgák?

Süvítő szél kerekedett a Fenyő-daru Pavilon előtt, s a széllel markos, sárga kendős szellemszolgák tűntek fel a levegőben. Meghajoltak a szent ember előtt s kérdezték:

– Mit parancsolsz velünk, mesterünk?

– Elvittem veletek a múltkor Csicsouba azt az embert. Letelt már a büntetése, menjetek el érte, s hozzátok vissza, de gyorsan.

Eltűntek a szellemek, s fél óra sem telt belé, lebukfencezett a levegőégből Fekete Forgószél. Bűvös Futár odarohant hozzá, talpra segítette, s megkérdezte tőle:

– Hol voltál, öcsém?

– Tiszteletre méltó atyám! – borult a földre Fekete Forgószél, amint meglátta a szent embert. – Nem érdemeltem meg jószágodat!

– Élj mától kezdve jámbor életet – intette őt a szent –, segítsd teljes erőddel Jókorjött Esőt, s gonoszság többé ne támadjon szívedben!

– Atyám vagy te nekem – borult le újra Fekete Forgószél, hogy is merészkednék szavad ellen tenni?

– De hol voltál idáig? – kérdezte újból Bűvös Futár.

– Elvitt engem akkor a szél – kezdte mesélni Fekete Forgószél – egyenest Csicsouba. Éppen a hatóság épületének tetejére estem. Onnét legurultam, aztán megfogtak. Az a pimasz mandarin azt gondolta, hogy boszorkánymester vagyok, megfogott, gúzsba köttetett, a pribékjeivel megfürdetett kutyavérben, trágyában, húgyban tetőtől talpig. Aztán elnászpángoltak, hogy csak úgy égett belé a fenekem, kalodát raktak a nyakamba, s bedugtak a tömlőbe.

„Micsoda szellemtábornok vagy te, hogy az égből estél alá?” kérdezték csodálkozva a népek. Én aztán azt mondtam nekik, s el is hitték, hogy a szent emberre ügyelő szellemtábornok volnék. csak éppen mert vétkeztem ellene, azért kell szenvednem. de két-három nap múlva megint elvitet. Így aztán, habár jól megbotoztak. de kicsaltam tőlük egy kis bort meg ételt. Azok a fickók aztán a szentatyától való féltükben megfürdettek, még tiszta ruhát is adtak. Éppen ott csücsültem magamban pecsenye meg bor mellett, amikor a levegőégből egyszer csak elibém toppantak ezek- a sárga kendős szellemszolgák, levették a nyakamból a kalodát, megparancsolták, hogy hunyjam be a szemem, s egyenest idehoztak.

– Ilyen sárga kendős szellemszolgája több mint ezer van a mesternek – jegyezte meg Felhősárkány.

– Hát *mért nem mondtad* hamarabb, *hogy ő egy eleven Buddha?* – méltatlankodott Fekete Forgósziel. – Nem csináltam volna akkor azt az igaztalanságot, ha tudom! – azzal leborult megint a szent előtt.

– Sok ideje vagyunk már itt – borult le, kérlelve a szentet Bűvös Futár is. – Seregünk Kaotangcsouban igen nagy bajban van. Könyörülj meg rajtunk, szentatyám, engedd el velünk Felhősárcányt, hogy megmenthessük Jókorjött Eső bátyánkat! Ha már megrontotta Kao Lien hatalmát, visszatér ő hozzád.

– Először nem engedtem volna el – mondta a szent –, de mert látom, hogy ti az igazságot helyezitek legfelülre, elengedem. Egy szavam azonban volna még hozzád, fiam – fordult Felhősárcányhoz –, vésd jól emlékezetedbe.

Felhősárcány térdre borult, úgy várva a mester tanítását. Mert hát

*Hogy megváltsa a sínylődőt, békéjét megadja,
Viszi a tudóst a főnix, szellemek fogatja.*

Hogy aztán mit mondott Lo, a szent ember, Felhősárcánynak, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENHARMADIK FEJEZET

amelyben Felhősárkány megrontja a mandarin

varázshatalmát,

Fekete Forgószél pedig kiment a kútból

Kis Forgószélt

Ott tartottunk, hogy így szólott, Lo, a szent ember, Felhősárkányhoz:

– Amit eddig tanultál, fiam, az annyi, amit az a mandarin, Kao Lien is tud, ezért most átadom neked az Öt Mennydörgés Zenitjének Igaz Tanítását, amivel megmentheted Jókorjött Esőt, megoltalmazhatod az országot, békét hozhatsz a népre, betöltheted az ég rendelését. Édesanyád miatt ne aggódj: küldtem hozzá embert, aki gondozza. Te a felső világban a Mennyei Tétlen Csillag voltál, azért engedem meg neked, hogy segítségére menj Jókorjött Esőnek. Amit tőlem a Taóról tanultál, tartsd meg jól szívedben, ne engedd magad másoktól eltántorítani, ne vétkezz a nagy ügy ellen.

Felhősárkány térden állva átvette mesterétől a titkos tanítást, aztán Bűvös Futárral s Fekete Forgószéllal együtt búcsút vett tőle, s elindultak lefelé a hegyről. Odahaza előszedte két varázskardját, vassüvegét, taoista ruháját, elbúcsúzott anyjától is, s hárman útnak eredtek.

Mentek már vagy harminc, negyven mérföldet, amikor Bűvös Futár így szólt:

– Én előremennék, hogy jelentsem jöttödet bátyánknak. Ti csak gyertek tovább gyalog, majd jövök elibétek.

– Igen jó lesz – egyezett bele Felhősárkány. – Menj csak előre, bölcs öcsém, tudasd a vezérekkel a jó hírt, mi majd sietünk utánad.

– Te meg gondosan szolgálj a mestert az úton! – fordult Bűvös Futár szigorúan Fekete Forgószélhez. – Ha valami hibát vétesz, nagy baj lesz!

– Hogy is mernék én övele tiszteletlen lenni? – tiltakozott szepegve Fekete Forgószél. – Hiszen neki is akkora hatalma van, akár a szentnek!

Bűvös Futár felkötötte bűvös képecskéit, elmondta a bűvös igéket, s elszárguldott. Felhősárkány meg Fekete Forgószél pedig ment tovább az országúton. Estére fogadóhoz értek, megszálltak. Fekete Forgószél igen félt a szent ember varázshatalmától, ezért nagy buzgósággal szolgálta ki, s dehogyis merte szabadjára engedni indulatait. Háromnapos utazás után egy helyhez értek, Vukangcsenbe. Nagy volt a zsidongás, tolongás az utcákon, vásár volt éppen.

– Fáradságos volt ez a kétnapi út – mondta Felhősárkány. –Együnk, igyunk egy keveset, aztán menjünk tovább.

– Jó lesz biz az – egyezett bele Fekete Forgószél. A lóváltó állomás mellett találtak is egy kis fogadót, bementek, leültek. Felhősárkány ült az asztalfőre, Fekete Forgószél is letette iszákját, s az asztal végéhez telepedett. Italt hozattak, aztán előszedegettek iszákjukból egy kis elemőzsiát, s fálatozni kezdtek.

– Nincs valami böjtös süteményetek? – kérdezte Felhősárkány a fogadóstól.

– Mi csak bort meg húst árulunk – mentegetőzött a fogadós –, de kint a vásárban árulnak

datolyás kalácsot.

– Elmegyek én és veszek – ugrott fel Fekete Forgószél. Pénzt vett magához, meg is vette csakhamar a vásárban a datolyás kalácsot, s már éppen jött volna visszafelé, amikor az út mellett nagy kiáltozást hallott:

– Ez aztán az erős ember! – kiáltozták a népek lelkesülten. Közelebb ment, hát látta, hogy nagy csődület van egy szálas legény körül, aki nagy, bunkós végű vaspörölllyel dobálózik, azt ujjongják, dicsérik annyira. A fickó felkapta a vaspörölyt, s ledobta az utcakőre, de úgy, hogy a kő menten ízzé-porrá vált. A tömeg ujjongásba tört ki.

Fekete Forgószél szemügyre vette a legényt: magasabb lehetett még hat lábnál is, tele volt a képe ragyával, az orrán végig meg hatalmas vágás. A pöröly lehetett úgy harminc fontos, ha nem több. Fekete Forgószél nem állhatta meg, keblébe rejtette a kalácsokat, s megragadta a pörölyt.

– Hej, te fickó! – kiáltott rá a szálas legény. – Hogy mersz a pörölyömhöz nyúlni?

– Ugyan mit tombol itt a nép ezen a te nyavalyás ügyeskedéseden? – vágott vissza félvállról Fekete Forgószél. – A szemem majd kisült bele, ahogy néztem! Most nézzétek meg, mit tud öregapátok!

– Jól van, odaadom neked – kiáltotta a legény –, de ha nem bírod megmoccantani, akkor kapsz egyet a pofádba!

Fekete Forgószél felemelte a pörölyt, s könnyedén, mintha csak egy golyócskával játszana, megpörgette a levegőben, aztán csendesen letette. Még csak ki se pirult, a szíve se járt gyorsabban, de még hangosabban se lélegzett. A pöröly gazdája, amint ezt látta, a földre vágta magát előtte, úgy kérdezte:

– Nagy neved hallásáért esdeklek, bátyám!

– Hol a lakásod? – kérdezte vissza Fekete Forgószél.

– Itt mindjárt előttünk – felelte a legény, s elvezette a házához. Be volt az ajtó lakatolva, kulccsal kinyitotta, s kérte Fekete Forgószélt, fáradjon beljebb, s foglaljon helyet.

A vendég széttékngett: üllő, pöröly, tűzhely, vasfogók, fűrők, szerszámok heverték mindenfelé.

„Ez biztosan kovács – ötlött az eszébe. – Jó hasznát vennők a várban! Mi lenne, ha meghívnám, hogy álljon közénk?” – s oda is fordult házigazdájához:

– Te legény – mondta neki –, mondd meg a neved már, hadd tudjam, ki vagy!

– Tang Lungnak hívnak – felelte a legény. – Apám Jenanfuban szolgált, mint kovács, az öreg Csung őkegyelme alatt. Mikor aztán pár éve elhalálozott, mivelhogy igen kedveltem a szerencsejátékot, vándorbotot ragadtam, beálltam a folyók és tavak népe közé, itt verem most a vasat, abból élek. A lándzsavívás, füttykösforogtatás a csontom velejében van, annyira értek hozzá. Aztán, mivelhogy tele vagyok ragyával, úgy neveznek csak a népek, hogy Aranypénzes Leopárd. De megtudhatnám a te nagy híru neved is? – kérdezte vissza.

– Én bizony a liangsan vitézek közül való Li Kuj vagyok, a Fekete Forgószél – felelte Fekete Forgószél nagy büszkén. Aranypénzes Leopárd a neve hallatára leborult előtte:

– Sokat hallottam már rettegett híredet – kiáltotta. – Ki gondolta volna, hogy egyszer még

találkozom veled?

– Ugyan mikor fogsz te itt hírt, nevet szerezni magadnak? – kérdezte tőle Fekete Forgószél. – Nem lenne jobb, ha eljőnnél velem a liangsani várba? Menten megtennénk vezérnek!

– Ha nem vetsz meg, bátyám – hajolt meg Aranypénzes Leopárd – s elviszel magaddal, követem ostorod, tartom kengyeledet.

Azzal leborult előtte, s bátyjának fogadta, Fekete Forgószél pedig öccsének ismerte el.

– Nincs énnekem se családom, se inasom – tette hozzá aztán –, jer velem, bátyám, a vásárba, hadd igyunk egyet a szövetségünkre. Itt hálhatsz nálam az este, holnap akár indulhatunk is.

– Van itt velem egy szentatya is a fogadóban – vallotta be Fekete Forgószél –, s vár engem, hogy megvigyem neki a datolyás kalácsot, amit kért. Tovább már nem is késlekedhetek vele, mert még ma indulunk tovább.

– Miért olyan sürgetős a dolgotok?

– Nem tudod te azt! – legyintett fölényesen Fekete Forgószél. Jókorjött Eső bátyánk nagy harcban van most Kaotangcsou alatt, s csak ezt a szentatyát várja már, hogy hozzásegítse a győzelemhez.

– Ki ez a szentatya? – kíváncsiskodott Aranypénzes.

– Ne kérdezősködj már annyit – torkolta le társa hanem szedd össze a cókókódat, s gyertünk!

Aranypénzes Leopárd nagy sebtében batyuba rakta útiholmiját, pénzét, fejébe csapta nemezkalapját, felkötötte kardját, felragadta lándzsáját, s a többi holmiját odahagyván, elindult újdonsült bátyjával a fogadóba, Felhősárkányhoz.

– Hol jártál ilyen sokáig? – förmedt rá Felhősárkány Fekete Forgószélre nagy haraggal. – Ha még egyszer ennyit késlekedsz, bizony visszafordulok!

Fekete Forgószél nem mert visszafeleselni, hanem bemutatta neki Aranypénzes Leopárdot, s elbeszélte, hogy kötöttek egymással szövetséget. Felhősárkány is igen megörült a kovácsnak. Fekete Forgószél ezután végre előszedte a datolyás kalácsokat is a kebeléből, s hitta a fogadóst, hogy hozzon még innivalót. Megittak még egypár csészével, megették a datolyás kalácsot, kifizették a fogadóst, s útnak indultak tovább Kaotangcsou felé. Mentek nagy sebesen, s még aznap találkoztak is útközben Bűvös Futárral, amint jött elébük.

– Hogy áll a harc? – kérdezte sietve Felhősárkány.

– Kao Lien mandarin felépült nyílsebéből – felelte borúsan Bűvös Futár –, s nap nap után támad, csatára hív ki bennünket. Bátyánk csak védekezik, nem mer kivonulni ellene, egyre téged vár, hogy mikor jössz már.

– No, majd segítünk rajta – mondta vidáman Felhősárkány. Fekete Forgószél bemutatta Aranypénzes Leopárdot Bűvös Futárnak, s elmondta hogyan ismerkedtek össze. Négyesben folytatták most már az utat. Vagy öt mérföldnyire lehettek még a tábortól, amikor Vitézekkel Versengő s Kis Herceg jöttek elébük egy század lovassal. Lóra ültek ők is, úgy vágattak a táborba. Jókorjött Eső s Cselcsillag járult elébük, s miután üdvözölték egymást, és megkínálták őket az utasembereknek járó csésze borral, bevonultak mindnyájan a vezéri sátorba. Összegyülekeztek ott már az összes vezérek, hogy megünnepeljék a nagy eseményt, megérkezésüket. Fekete Forgószél

bemutatta Aranypénzes Leopárdot a többi vezérnek, aztán lakomához ültek.

Másnap a vezéri sátorban Jókorjött Eső, Cselcsillag s Felhősárkány megtanácskozták, hogy s miként tudnák megtörni Kao Lien bűbajos hatalmát.

– Adjátok ki a parancsot, hogy szedjék fel a sátrakat – mondotta Felhősárkány. – Nézzük meg, mit csinál az ellenség: nekem már megvan a tervem!

Fel is szedelőzködött azon nyomban az egész sereg, s mentek előre egész a városig, s annak közelében táboroztak le újból. Az ötödik őrseg idejére megfőzték a reggelit, s a katonák mind páncélba öltöztek. Jókorjött Eső, Cselcsillag s Felhősárkány a sereg élére lovagolt, meglendültek a zászlók, megszólaltak a dobok, felharsant a harci kiáltás, megverték a gongokat, s elindult a sereg a város ellen.

Amint már elbeszéltük, Kao Lien mandarin a városban felépült volt már nyíl ütötte sebéből. Mivel kémei jelentették még az éjjel, hogy Jókorjött Eső serege mozgolódik, s megint a város alá vonul, hajnalban hamar páncélt öltött, s kinyitvatván a városkaput, kivágtatott a városból, hogy fogadja az ellenséget. Nagy zászlólengés, dobdübörgés közepette közeledett egymáshoz a két sereg, s felfejlődtek csatarendbe. Szóltak a tarkára festett krokodilbőr dobok, lengtek-lobogtak a színes, hímzett zászlók. Jókorjött Eső megnyitván a csatasort, előszólított tíz jó lovast, s vadlúdszárny alakban helyezte el őket kétoldalt. Bal felől sorakozott Kis Generális, Mennydörgés Tüze, Szépszakáll Mester. Felhőcsapó Aranyszárny s Kis Herceg, jobb felől meg másik öt vezér: Párduckoponya, Ványadt Védisten, Tüzesszemű Oroszlán, Vasfurulyás Halhatatlan s Vitézekkel Versengő. Középen ült lován a három fővezér, ki is lovagoltak mindhárman a sereg elé. Az ellenség seregében is megdördültek a rézdobok, s a sereg élére kivágtatott a harci zászlók közül maga Kao Lien, húsz-harminc tisztjével. A sereg előtt aztán a mandarin megállította lovát, s elkiáltotta magát messzehangzó, éles hangon:

– Hej, ti vízibetyárok, mezei bitangok! Álljon ki viadalra amelyiknek van mersze. Hadd lássuk, ki győzi le a másikat! Nem vitéz az, aki megfut!

– Ki vágat elébe? Ki csapja le ennek a latornak a fejét? – kiáltott Jókorjött Eső is. S lám, előrontott Kis Generális, táncoltatva lovát, pörgetvén lándzsáját, neki az ellenséges sereg közepének.

– Melyikötök keríti kézre ezt a bitangot? – fordult Kao Lien a tisztjeihez. Tisztjei csapatából, ím, elővágatott egy: Hszie Jüan-huj. Villogott kezében két kardja, úgy vágatott ki a sorból vad lován, neki Kis Generálisnak, hogy felvegye véle a harcot. Összecsaptak jó néhányszor egymással ott a hadsor előtt, s Kis Generális egyszer csak megfordította lovát, s vágatott visszafelé, tulajdon seregéhez. Hszie Jüan-huj is nekieredt lovával, s két kardját forgatva, teljes erővel a nyomába indult, de Kis Generális hirtelen megállott, kézbe kapta íját, nyílvesszőt vett elő, megfordult nyergében, s ellenfele a nyíltól találva, lebukott lováról. Nagy riadalom támadt mind a két seregben.

Megdühödött erre a mandarin erősen. Kapta, fogta gyorsan nyerge kápájáról állatos rézpajzsát, s ráütött kardjával. Háromszor vert rája, s ím, bűvös seregéből nagy porfelleg szállt fel, fel a magas égre, hogy sötét lett az ég, homályos lett a föld, a nap fénye se látszott. A nagy porfelhőből szörnyű üvöltéssel farkasok, tigrisek, párducok és kígyók, mérges fenevadak gomolyogtak elő. Jókorjött Eső serege már meg is szaladt volna, amikor Felhősárkány, lova hátán, gyorsan előrántotta fenyőrajzos, régi-régi kardját, s az ellenség seregére szögezvén, bűvigéket mondott. S lám, aranyszín fénysugár lövellt elő, és a csudálatos szörnyek cafatokra szaggatva hullottak alá a bűvös porfellegből a két sereg közé. Nézte ezt a sereg, és ekkor látta meg, hogy a csodaszörnyek csak papírból voltak. Elült a porfelleg is, nem támadt fel többet. Jókorjött Eső ennek láttán felemelte lovaglókorbácsát, s előremutatott; rohamra indult a sereg, futott az ellenség, paripái elvágódtak, zászlói, dobjai

összekeveredtek. Kao Lien nagy sebesen menekült vissza a város falai mögé bűvös seregével. Jókorjött Eső egészen a város faláig üldözte, de az ellenség gyorsan bezárta a kaput, felvonta a felvonóhidat, s ágyúgolyók, kövek záporát zúdította a támadó seregére. Jókorjött Eső megverette a gongokat, s visszavonta seregét, nagy győzelmet aratván. A táborban, a vezéri sátorban aztán köszönte Felhősárkány mesternek bűbájosságát, s megjutalmazta seregeit.

Másnap négyfelől körülvette a várost seregeivel, s teljes erőből támadást indított.

– Tegnap este ugyan elvesztették seregük jó felét – mondta Felhősárkány Jókorjött Esőnek s Cselcsillagnak –, de a háromszáz bűvös vitézt láttam, hogy visszamenekült a városba. Ha ma megszorogatjuk őket, az éjjel biztosan megrohanják loppal táborunkat! Vonuljunk hát vissza ma estére, s ha már besötétedik, álljunk lesbe négyfelől táborunk körül. Hagyjuk a tábort üresen, s ha mennydörgést hallotok, s tüzet láttok felcsapni a táborból, akkor egyszerre induljatok rohamra.

Ki is adták a parancsot a seregeknek. Folyt az ostrom a juh órájáig, de aztán visszavonult a sereg mind a négy oldalról, s nagy sípszó, zeneszó mellett mulatás kezdődött a táborban. Amikor aztán besötétedett, a vezérek csendesen szétoszlottak seregeikkel, s lesbe álltak négyfelől a tábor körül.

Jókorjött Eső, Cselcsillag, Felhősárkány, Kis Generális, Mennydörgés Tüze, Kis Herceg s Vitézekkel Versengő ott álltak egy dombtetőn; várták az ellenséget. S valóban, Kao Lien mandarin összeszedte háromszáz bűvös vitézét. Vastököt viselt a hátán mindegyik, abban kénkőves salétrom rejtőzött, veszedelmes tűziszter. Görbe karddal s vaskorbáccsal voltak ezenkívül felszerelve, s nádsípot tartott a szájában mindegyik. A második őrség ideje körül megnyitották a város kapuját, leengedték a felvonóhidat, s kivonult rajta Kao Lien, nyomában háromszáz bűvös vitézével s vagy harminc lovassal. Siettek az ellenség tábora felé. A tábor közelébe érvén, Kao Lien, lova hátán, bájolást csinált, amitől sűrű fekete felleg csapott fel az égnek, vad szél támadt, kavicsokat, köveket zúdított a táborra, megremegett a föld is a nagy viharban. A háromszáz bűvös vitéz pedig elővette tűzszerszámát, kicsiholtak a vastökök nyílásánál, s megfújva egyszerre visító nádsípjaikat, a fekete felhőben tűzfényt árasztó testtel, fennen villogtatva fegyvereiket, a tábornak rontottak. Fent a dombon azonban Felhősárkány is varázslatot csinált, s ím, morajló mennydörgés hallatszott a magas égből. A bűvös vitézek már visszavonultak volna nagy hirtelen, amikor azt látták, hogy tűz csap fel a táborban, vakító fénye száll szerteszét, vöröslik tőle minden, s nincs már útjuk semerre visszafelé. A körös-körül lesben álló seregek egyszerre előtörtek, körülvették a tábort, ők jól láttak a sötétből, s egy se menekült meg a bűvös vitézek közül, levágták ott helyben valamennyit. Kao Lien, harminc lovasával, menekült, ahogy csak bírt. Párduckoponya eredt a nyomába seregével. Már majdnem beérte, amikor Kao Lien bejutott a városkapun, s lélekszakadva parancsolta meg, hogy vonják fel nyomban a felvonóhidat. A harminc lovas közül azonban csak nyolc vagy kilenc ért be a városba, a többi Párduckoponya serege foglyul ejtette. Kao Lien halálos rémületben adta ki a parancsot, hogy szólítsák fegyverbe a város egész népét a falak védelmére. Jókorjött Eső s Párduckoponya közben az összes foglyokat megölette.

Másnap Jókorjött Eső még szorosabb gyűrűt vont seregeivel a város köré.

– Hosszú éveken át tanulmányoztam én a bűbájosságot – töprenkedett magában Kao Lien kétségbeesetten –, hogy is gondoltam volna, hogy egyszer még túltesznek rajtam! Mit tehetek most már? – Mit volt mit tennie, csak azt tudta kieszelni, hogy segítségért küld a szomszéd tartományokba. Írt is gyorsan két levelet, egyet Tungcsangba, egyet meg Koucsouba:

– Egyik sincs olyan messze innét – reménykedett magában –, meg aztán ezt a két mandarint bátyám nevezte ki, hát itt lehetnek hamarosan nagy felmentő sereggel! – Meg is bizta két tisztjét a levelek elvitelével. Azok embereket vettek maguk mellé, s kinyitattván a nyugati kaput, keresztülvágták magukat az ellenséges seregen.

A sereg már üldözőbe akarta venni őket, de Cselcsillag kiadta a parancsot:

– Hagyjátok futni őket! Az ő tervükből megcsináljuk a miénket!

– Hogyan gondolod ezt, mesterem? – kérdezte álmélkodva Jókorjött Eső.

– A seregük igen megfogyatkozott már – mosolygott Cselcsillag –, azért küldtek segítségért. Mi pedig most beöltöztetünk két csapatot felmentő seregnek, s az úton nagy álharcot rendezünk velük. Kao Lien biztosan megnyitja a kapukat a segítségnek, mi meg felhasználjuk az alkalmat, s bevesszük a várost. Ha aztán sarokba szorítottuk őket, akkor már a kezünkbe is kerül!

Igen megörvendett Jókorjött Eső az ármányos tervnek, s küldte is rögtön Bűvös Futárt Liangsanba, hogy indítsanak útnak két sereget, mintha azok volnának a felmentő seregek.

Kao Lien ezenközben a város terein rengeteg tűzifát, szalmát halmoztatott fel, s minden éjjel nagy tüzekkel adott jelet, s a falakról meg folyton vigyáztatta, jönnek-e már a felmentő seregek. Elmúlt pár nap, s az őrség azt vette észre, hogy Jókorjött Eső hadában nagy kavarodás, mozgolódás van, pedig a várbeliek nem is támadták meg őket. Jelentette ezt rögtön a mandarinak. Kao Lien gyorsan magára kapta páncélját, s sietett fel a városfalra, s lám, két nagy sereg közeledett kétfelől, a lovak felverte por a napot is elhomályosította, harci kiáltásaik az egekig harsogtak, s rontottak előre ellenállhatatlanul. A várat körülvevő ostromló sereg meg futott szerteszéjjel esze nélkül. A mandarin azt hitte, hogy megjöttek a felmentő seregek; felsorakoztatta hát gyorsan maradék seregét, kinyitatta a városkaput, s rátámadt ő is az ellenségre.

Amint azonban Jókorjött Eső serege elé érkezett, látta, hogyan menekül maga a fővezér Kis Generálissal s Mennydörgés Tüzével az egyik kis ösvényen. Hamar a nyomukba indult seregével, s eszeveszett vágatásban volt már, amikor a hegyoldalról ágyúsortűz morajlott fülébe. Gyanú ébredt erre szívében, s megfordította lovát és seregét, hogy visszavonuljon, de ekkor meg gongszó dübörgött fel kétfelől, s balról Kis Herceg, jobbról meg Vitézekkel Versengő rontott neki öt-öt század lovassal. Az elkeseredett harcban csakhamar elhullott a mandarin seregének jó része. Amikor pedig ő maga végre kiverekedte magát a harc sűrűjéből, s a város felé fordította lovát, hogy hazameneküljön, végtelen megdöbbenésére a falakon mindenütt a liangsaniai zászlóit pillantotta meg.

Felemelte a szemét, s körülnézett még egyszer: a remélt felmentő sereg nem volt sehhol, csak saját vert seregének romjait látta maga körül. Nagy szorultságában nekivágott velük egy kis hegyi ösvénynek, hogy arra meneküljenek. Alig mentek azonban vagy tíz mérföldet, amikor a hegy mögül egy lovas sereg bukkant elő, Ványadt Védistennel az élén, s az útjukat állta.

– Vártunk ám már titeket! – süvített Ványadt Védisten kegyetlen hangja. – No, szálljatok le a lóról, hadd kötünk gúzsba benneteket!

Kao Lien megfordította seregét, hogy meneküljön, de már háta mögött is egy újabb csapat állta útját Szépszakáll Mester vezetésével. Elvágták a menekülés útját mindenfelől. Kao Lien kétségbeesésében leugrott lováról, s gyalog nekivágott oldalt a hegynek. Az ellenség, ennek láttán, szintén a hegyoldalnak lódult mindenfelől. A mandarin, nagy ijedtében, bűvös ígéket mormolt, s elkiáltotta magát:

– Föl! – s lám, egyszerre egy fekete felhőn termett, azon ülve száguldott sebesen felfelé. Már-már egy magasságban járt a hegy tetejével, amikor a hegy lejtőjén Felhősárkány fordult be. Amint meglátta a levegőben a gonosz mandarint, gyorsan meglendítette felé varázskardját, s bűvös ígéket kiáltott ő is. S ahogy rámutatott kardjával, Kao Lien egyszerre lebukfencezett a levegőből. Éppen Szárnyas Tigris elé hullott, aki lándzsája hatalmas pengéjével egy csapással kettőbe vágta.

Szárnyas Tigris felragadta a megölt ellenség fejét, s elindult a sereg lefelé a hegyről. Hírnököt is menesztettek rögtön a fővezérhez. Jókorjött Eső, mihelyt megtudta, hogy megölték Kao Lient, bevonult Kaotangcsou városába egész seregével. Mindenekelőtt pedig kiadta a parancsot vitézeinek, hogy a népet semmiben bántani ne merjék, s rögtön hirdetményeket is akasztatott ki az utcákon, tudtára adván ezt a város lakosságának. Első útja a tömlöcbe vezetett, hogy Kis Forgósélt kiszabadítsa. A porkolábok, börtönőrök, pribékek mind szétszaladtak már, csak valami negyvenötven rabot találtak ott. Azoknak rögtön leverték a láncait, kiszabadították őket kalodáikból, de Kis Forgósélt nem találták köztük sehol. Jókorjött Eső nagy bánatba esett. Az egyik zárkában ugyan megtalálták Csaj Huang-cseng háza népét, egy másikban pedig magának Kis Forgósélnak a családtagjait, akiket szintén idehoztak Cangcsouból, csak a harcok közepette még elő se vették őket. Kis Forgósélnak azonban nyoma veszett.

Cselcsillag kiadta a parancsot, hogy szedjék össze a városban szerteszt szaladt börtönőröket, tömlöctartókat, pribékeket, s vallassák ki. Valóban akadt is köztük egy, aki nyomra vezette őket:

– Porkoláb voltam a börtönben – vallotta –, Lin Zsen a nevem. A mandarin engem bízott meg azzal hogy őrizzem Kis Forgósélet, s nagyon a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak, nehogy megszökhessék. Meghagyta azt is, hogy ha bármi történik, tegyem el láb alól. Három nappal ezelőtt aztán kiadta a parancsot, hogy hozzuk elő a börtönből, s végezzük ki. Én azonban láttam a rabon, hogy milyen derék vitéz, megesett rajta a szívem, s azt füllentettem, hogy nagyon beteg már, úgymint a végét járja. Később aztán, mikor újra sürgetni kezdett, hogy mi van vele, azt jelentettem, hogy meghalt. Mivel akkor éppen dúlt a harc, nem ért rá a mandarin törődni vele, én meg féltem, hátha még elküld valakit, hogy meg szemlélje, s rájönnek a vétkemre, ezért kivitem tegnap hátra egy, kiszáradt kútba, s levén róla a kalodát, oda rejtettem el. Hogy aztán él-e, hal-e még, azt bizony nem tudom.

Jókorjött Eső ezek hallatára rögtön megparancsolta Lin Zsennek, hogy vezesse őket oda. Ott tátongott a kiszáradt kút a börtön háta mögött, de ahogy belenéztek, csak a sötét üreg tátongott eléjük, azt se látták, milyen mély lehet. Kiáltoztak lefelé, de nem felelt senki. Kötelet eresztettek le aztán, s kiderült, hogy nyolc-kilenc öl mély lehet.

– Biztosan meg is halt már szegény Kis Forgósél! – csordult ki a könnye is bánatában Jókorjött Esőnek, Cselcsillag azonban közbevágott:

– Ne emészd magad, vezér. Vállalkozik-e valaki rá, hogy lemegy és körülnéz, hogy ott van-e?

Még szinte el sem hangzottak szavai, amikor előugrott Fekete Forgósél, s elkiáltotta magát:

– Lemegyek én!

– Ez lesz a legjobb! – kiáltotta Jókorjött Eső. – Te kísérted őt ide is, illendő, hogy leszolgáld vétkeidet!

– Én nem félek lemenni – vigyorodott el Fekete Forgósél –, csak aztán el ne vágjátok a kötelemet!

– Ej, de ravaszdi fickó vagy! – fedtte meg Cselcsillag. Aztán előhozott egy nagy bambuszrácst, kalickafélét eszkábáltatott belőle, s hosszú kötelet köttetett hozzá. Fekete Forgósél közben anyaszült meztelenre vetkőzött, fogta két fejszét, s beült velük a kalickába, leengedték a kútba. A kötéltre közben csengőt is aggattak. Amikor lassan leért a fenékre, Fekete Forgósél kimászott a kalickából, s elkezdett tapogatózni a kút fenekén. Egy rakásba botlott a keze; megtapogatta, hát egy halom redves csont volt.

– Te jó apám, anyám! – fohászkodott fel. – Micsoda ocsmányságok vannak itt!

Tapogatózott tovább. Másfelé meg olyan nyirkos, síkos volt a kútfenék, hogy meg sem tudott állni. Berakta hát két fejszóját a kalickába, s négykézláb folytatta a tapogatózást. Egyszer csak embert ért a keze; ott kuporgott valaki a vizes verem mélyén.

– Csaj nagyúr! – kiáltotta el magát Fekete Forgószél, de az emberalak meg se mozdult. Ahogy azonban végigtapogatta a kezével, érezte mégis, hogy igen-igen halkán motyog valamit.

– Hála az égnek, a földnek! – ujjongott fel a fekete óriás. – Még van remény, hogy megmenthetjük! – Gyorsan visszamászott a kalickába, s megrántotta a kötelet. Nagy sebesen fel is húzták, de amikor látták, hogy csak egyedül jön fel, rögtön nekiestek, hogy mondja el, mit talált.

– Eredj le akkor még egyszer – parancsolta Jókorjött Eső, miután Fekete Forgószél beszámolt az eredményről –, s előbb Kis Forgószélt tedd be a kalickába, s küldd fel, aztán majd felhúzzunk téged is.

– Tudod, bátyám – vakargatta a fejét Fekete Forgószél –, kétszer már megjártam az úton Csicsouba, harmadszor már nem szeretnék pórul járni!

– Eredj csak le gyorsan! – nevetett a fővezér. – Ugyan minek járatnánk veled a bolondját?

Beült hát Fekete Forgószél megint a kalickába, s leengedték újból a kútba. A fenékre érve, kimászott belőle, szép gyöngéden beemelte Kis Forgószélt, s megrándította a kötelet. A fentlevők nagy sebesen felhúzták, s igen megörült mindenki, amint meglátták elveszettnek hitt barátjukat. Jókorjött Eső, látván, hogy Kis Forgószélnek behasadt a feje, a homlokán is zúzódás, a combjain is látszanak még a botozás nyomai, és hogy a szemét alig nyitotta ki, máris újra lehunyta, mélységesen elszomorodott látásán, s rögtön orvosokat hívatott, hogy vegyék gondjaikba:

Fekete Forgószél éktelen bömbölésbe kezdett a kút fenekén. A vezér ennek hallatára rögtön megparancsolta, hogy eresszék le érte a kalickát, s húzzák fel.

– Hát ti aztán derék emberek vagytok! – robbant ki méltatlankodva Fekete Forgószél, alighogy megjelent a kútnyílásban. – Le se engedtétek volna a kalickát, hogy engem kihúzzatok!

– Ne haragudj – kérlelte Jókorjött Eső. – Annyira el voltunk foglalta Kis Forgószél ápolásával, hogy majdnem megfélekedtünk rólad.

Ezután kiadta a parancsot, hogy Kis Forgószélt tegyék kocsira, ahol békében kialhatja magát, a két családhoz tartozókat, a háznépet és vagyonukat pedig szekerekre rakatta, s rábízta Fekete Forgószélre és Szárnyas Tigrisre, hogy kísérjék őket fel a várba. Kao Liennek meg egész háza népét, asszonyt, gyereket, szabadot, szolgát a piactéren lefejeztette, Lin Zsent pedig dúsan megjutalmazta. Elszállította Kaotangcsouból mindazt, amit csak a hatóság raktáraiban talált gabonát, selymet, pénzt, s elvitte Kao Lien vagyonát is.

Visszatért maga az egész had is a liangsani várba. Amerre azonban elhaladtak, a lakosságot sehol sem bántották. Pár nap múlva haza is érkeztek. Kis Forgószél, aki lábadozni kezdett már betegségéből, megindultan mondott köszönetet Toronyhordozó vezérnek s Jókorjött Esőnek megmentéséért. Toronyhordozó vezér meghívta őt magukhoz a felső várba, lakják velük, s külön házat építtetett a családjának is.

Azt már nem is beszélem el, hogy örvendtek meg, a vezérek valamennyien a nagy diadalon, de meg azon is, hogy két új vezérrel, Kis Forgószéllal s Aranypénzes Leopárddal gyarapodtak, s mekkora lakomát rendeztek ennek örömeire, Azt beszélem el inkább, hogy Tungcsang és Koucsou mandarinja csakhamar hírt vette Kaotangcsou elestének s Kao Lien pusztulásának. Mit tehettek egyebet, hamar jelentést írtak, s küldték a fővárosba, a császári udvarba. Megérkeztek csakhamar a

Keleti Fővárosba a Kaotangcsouból elmenekültek is, s jelentették a történeteket. Megtudta hát Kao marsall, hogy megölték az öccsét. Másnap hajnalban az ötödik őrségváltáskor már ott is volt a Vízóra Teremben s várta a többi kihallgatásra jelentkezővel együtt a Csingjang torony harangszavát, amely a császár érkezését jelezte. A mandarinok, hivatali ruházatukban, ott sorakoztak a császári trón lépcsői előtt, a császár jöttét várva. Az ötödik őrség harmadik percében aztán Tao Csün császár fellépett trónjára. Hármat pattant a felséges ostor, s két sorba sorakoztak a polgári s hadi méltóságok. Az Ég Fia helyet foglalt trónján, az udvarnagy pedig elkiáltotta magát:

– Akinek dolga van, lépjen elő a sorból, s adja elő kérését, akinek pedig már nincsen, az hagyja el a kihallgatást!

Előlépett a sorból Kao marsall, s nagy alázatossággal adta elő a császárnak kérését:

– Cicsou tartományban, a liangsani mocsárban, mostanság Csao Kaj és Szung Csiang, a latrok vezérei, nagy gonoszságokat mívelnek: városokat rohannak meg, császári raktárakat, kincstárakat fosztogatnak, s elvetemült cinkosaikkal bandába verődve, öldösködnek a mandarinokat s a katonákat. Feldúlták már Csiangcsout és Vuvejsünt. Nemrégiben pedig kiirtották Kaotangcsou mandarinját és háza népét, s a városban található állami vagyont egy szálig elhurcolták. Ezen való nagy aggodalom tölti el hűséges alattvalóid szívéte. Hanem csapunk rájuk idejekorán, s nem irtjuk ki őket a föld színéről, még megsokasodnak s megerősödnek, s akkor aztán már nem tudjuk megzabolázni őket. Leborulva esedezem felséged döntéséért.

Nagy megdöbbenéssel hallgatta az Ég Fia ezeket a szavakat, s menten kiadta felséges parancsát, megbízván Kao marsallt, hogy toborozzon sereget, szedjen össze vezéreket a rablók összefogdosására és kiirtására, hogy tisztára söpörtessék és lecsöndesítsék a mocsár vidéke, s őrmeját se hagyják meg a bitangoknak.

– Vélekedésem szerint – borult le újra Kao marsall a császár színe előtt – szükségtelen valami nagy haddal indulni ezek ellen a mezei betyárok ellen. Alattvalód kezeskedik saját személyében, hogy egy vitéz vezérrel is meg tudja semmisíteni a lázadókat.

– Ha meg tudod nevezni azt az illetőt – mondta az Ég Fia –, aki ezt a vállalkozást sikerre tudja vinni, ne késlekedj, de vigyázz, hibát ne véts, add ki a parancsot. A győzelmet, a sikert azonnal jelentsétek, s magas kitüntetés léssen jutalmatok, nagy méltóságra emeljük a győztest.

– Ez a vezér – felelte vissza Kao marsall – nem más, mint az uralkodóház trónra lépésekor oly nagy érdemeket szerzett hotungbeli Hu-jen Can tábornok vér szerinti leszármazottja, Hu-jen Cso. Két acélkorbácsa ellenében, amelyekkel a harcba megy, tízezer férfiú sem tudna megállni. Jelenleg a zsuningi határőrség parancsnoka, sok kitűnő katona s bátor vezér szolgál a keze alatt. Őt ajánlanám a liangsani rablók elpusztítására. Ha parancsot kap rá, kitűnő vezéreivel, kiváló hadseregével egyhamar végezne a lázadókkal, s győztesen térne meg az udvarba.

Az Ég Fia elfogadta a marsall javaslatát, s kiadta felséges parancsát: megbízta a titkos tanácsot, hogy azonnal indítsanak útnak egy futárt a tábornokhoz, s rendeljék a fővárosba.

A kihallgatás végeztével Kao marsall a titkos tanácsba menve, el is küldette egyik tisztjét a császári parancsal Zsuningba, hogy Hu-jen Cso tábornok azonnal jelenjék meg a császár színe előtt.

A tábornok éppen hivatalában volt székhelyén, amikor jelentették:

– Császári parancs érkezett számodra, vezér, hogy azonnal jelenj meg a fővárosban, mert nagy megbízatás vár rád.

Hu-jen Cso tábornok, tisztjeivel, a külvárosba sietett a császári futár fogadására, s átvevén a parancsot, megvendégelte a császári küldöttet. Utána villámsebessen fegyvert, páncélt öltött, felnyergeltette lovát, s harminc-negyven kíséret vevén maga mellé, elindult még az éjjel a fővárosba. Megérkezvén a palota elé, leugrott lováról, s sietett Kao marsallhoz.

Labdarúgó Kaót éppen hivatalában találta.

– Megérkezett a hívásra Hu-jen Cso tábornok Zsuningból – jelentette az ajtónálló –, a kapu előtt vár.

Kao marsall nagy örömmel hívatta be a tábornokot, s egynémely barátságos szót váltván vele, gazdag jutalommal tisztelte meg. Másnap hajnalban pedig az udvari kihallgatáson bemutatta a császárnak. Az Ég Fiának, látván Hu-jen Cso nem közönséges mivoltát, nagy örömmel derült menyeei ábrázatja, s legkegyelmesebben megajándékozta őt egy keselylábú fekete paripával a császári ménesből. Olyan fekete volt az a ló, akár egy tustömb, csak a négy csüdje fehérlett; mint a hó, s ezer mérföldet tett meg egy nap. Hu-jen Cso nagy háládatossággal köszönte a császári kegyet, aztán Kao marsallal átvonult annak palotájába, hogy megtanácskozzák, hogyan s miképpen pusztíttassanak el s fogattassanak össze a liangsani rablók.

–Én úgy gondolnám, kegyes nagyuram – kezdte a tábornok –, hogy tudakozódván a liangsaniak felől, hát bizony azoknak sok a katonájuk, sok a jeles vezérük, jó lovuk, fegyverük is van bővében, nem szabad csak úgy félvállról venni a dolgot. Azért esdekelnék hát, hadd vehessek magam mellé még két derék vezért, kik az előcsapatot vezetnék, s együtt lecsapván rájuk, biztos diadalt nyerünk a rablókon.

– Kik volnának, akikre gondolnál – szólt Kao marsall nagy örömmel –, akikre rá lehetne bízni az előcsapatot?

Meg is mondta Hu-jen Cso, ki az a két vezér, s ebből lett az, hogy:

*Új vitézekkel gyarapszik már Jüance vára,
Nagy vereséget mér Liangsan a császár hadára.*

Mert hát:

*Vitézségük érdeme már nem került császár elé,
De a tanácskozácsarnok őket vezérré tevé.*

Hogy aztán kikről beszélt Hu-jen Cso Kao marsallnak, azt majd más alkalommal halljátok meg.

JEGYZETEK

A HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

6. old. *Szu Tung-po mester* – híres költő (1036-1101).

A HARMINCADIK FEJEZET

17. old. *Öt család egy csoportot, tíz család egy közösséget képezvén* – a régi kínai közigazgatási rendszer a kölcsönös és kollektív felelősség elvére épült: ha a tettes nem került kézre, szomszédait is felelősségre vonhatták helyette.

19. old. *Téged áldozlak a kardomnak először* – szokás volt az újonnan szerzett kardot „felavatni”, néha az első idegenen.

A HARMINCEGYEDIK FEJEZET

20. old. *Jin és jang, földjölés* – régi kínai felfogás szerint a világmindenség két alapvető princípiuma a jang, a pozitív, a férfiúi, és a jin, a negatív, a női elem. E kettő küzdelme, olykor egymásba való átcsapása hozza létre minden dolog mozgását. A földjölés régi kínai babonáság, amely szerint a földfelszín formáinak döntő jelentőségük van például egy épülő ház lakóinak sorsában, vagy egy család jövőjében egy sír elhelyezésekor:

22. old. *Világmozgató csillag* – a Jupiter, amelynek a kínaiak évszámításaiban központi szerepe volt.

A HARMINCKETTEDIK FEJEZET

34. old. *Lampionok ünnepe* – a régi kínai újév volt az egyetlen munkaszüneti idő egész évben, s az ünnep az első hónap tizenötödikén a lampionok ünnepének farsangi mulatságaival zárult.

35. old. *Harmadik Csang* – mintha magyarul Kis Jánost mondanánk.

Jüncsengi tigris – azaz jüncsengi rablóvezér.

A HARMINCHARMADIK FEJEZET

41. old. *Szutra* – buddhista imádság, Buddha saját tanításai, amelyeket ünnepekkor recitálva adtak elő, vagy nagy veszélyben az istenek segítségül hívására imádkoztak el.

Aranyszvasztikás fejkendő – a szvasztika (horogkereszt) szerencsét hozó buddhista jelkép.

42. old. *Lerángatták a ruhát Liu Kaóról* – a rabszállító szekér szűk ketrecébe meztelenül ültették a rabot, úgy, hogy felül egy kis nyíláson dugta ki a fejét.

43. old. *Veres kobakú rablók* - a szegénylegények fejkendője leginkább vörös volt

45. old. *Ágyúgolyók* - a regény korában még nemigen volt Kínában ágyú, ez a későbbi írók kortévesztése.

A HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

60. old. *Jáde-nyúl* – a hold. A jáde-nyúl a holdban lakik, az örök élet elixírjét főzi.

A HARMINCHETEDIK FEJEZET

83. old. *Gitáros borozó, Po Csü-jiről híres* – Po Csü-ji (772-846) híres költő, pár évig volt itt hivatalnok, s itt írta híres versét, a *Gitáros öregasszony-t*.

A HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

91. old. *Kuan-jin, Városisten temploma* – Kuan-jin buddhista istenség, a kínai Szűz Mária. Régen minden kínai városnak volt védőistene, akit a császár nevezett ki:

92. old. *Felzendült agyában a Nyugati Folyó Holdja dallama* – a következő vers kínai eredetiben dallamra íródott, annak a neve Nyugati Folyó. – Régi kínai hagyomány, hogy az utcagyerekek dalainak jóserejük van.

96. old. *Jáde Császár* – a kínai néphitben a legfőbb isten.

101. old. *A pecsét hiányzik* – a névalírás hitelességének elengedhetetlen kelléke Kínában ma is a saját pecsétnyomó odanyomása.

Jönnél el velem, s írnád meg a szövegét – a szépírás Kínában művészet.

A HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

107. old. *Lecsapatom a fejüket a piactéren* – a keresztútnál levő piactér volt a kivégzések szokásos helye.

A NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

126. old. *Elfüggönyözött trónszék* – a kínai császári trón is el volt függönyözve, közönséges halandó a császárt nem láthatta.

128. old. *A Kilencedik Ég Rejtelmes Hölgye* – régi kínai istennő, a legendák szerint ő tanította meg a mitikus Sárga Császárt a hadi művészetekre.

A NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

134. old. *Megreped a szíved, epéd, ijedtedben* – az epe kínai közhit szerint a bátorság székhelye.

A NEGYVENHARMADIK FEJEZET

152. old. *Mivel a hetedik hónap hetedikén született, a Varázsfelhő nevet kapta* – a hetedik hónap hetedikén találkozik a monda szerint a Tejút két partjára csillag képében száműzött két szerető, a Szövönő és a Tehénpásztor. Ekkor összegyűlnek mindenünnét a szarkák, s olyan hidat alkot seregük a Tejút felett, mint egy felhő, hogy a két szerelmes átkelhessen az égi folyón.

A NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

154. old. *A hentességgel azért kellett felhagyni a könyörgés napjára, mert a buddhizmus hite szerint az állatok leölése is nagy vétek.*

156. old. *Szülessék újjá mihamarabb a mennyek országában* – a buddhisták e szektájának hite szerint mindenki halála után, előző élete érdemei s az érte való könyörgések ereje szerint magasabb vagy alacsonyabb létben születik újjá. A legmagasabb lét a mennyekben való újjászületés, de ez sem örökké tartó.

158. old. *Ksitigarbha bodhiszattva* – buddhista istenség, a vágyak világának hat ege közül a másodikban, a „harminchármas” égben lakozik, a Szuméru-hegy tetején; a Dzsambudvipa, azaz az emberi világ fölött. Buddha rendelése szerint a buddhák megjelenése közti időszakokban őreá járul a világ lényeiének tanítása és a velük való törődés.

163. old. *Hozta a csésze forró vizet* – Kínában a vizet ma is forralva és forrón isszák.

A NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

167. old. *Mondják, hogy az anyját egyik felvitte a mennybe* – kínai buddhista legenda szerint egy jámbor szerzetes bűnös anyját a legmélyebb pokolból felvitte egyszer a mennyországba.

AZ ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

246. old. *Halhatatlan*– taoista szent, aki elmélkedéssel s a jógához hasonló gyakorlatokkal csodálatos képességekre, sőt örök életre tesz szert.

248. old. *Mért nem mondtad, hogy ő egy eleven Buddha?* – Lo, a szent ember, taoista, s az, hogy Fekete Forgósél álmélkodásában „eleven Buddhának” titulálja, annak a kifejezése, hogy a kínai néphit nem tett különbséget buddhizmus, taoizmus, konfuciánizmus között.

A HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Aranyszemű Párduc háromszor látogat el a halálos bűnösök
tömlőcébe, Vu Szung pedig kemény harcot vív a Szálló Felhők
Öblénél* 3

A HARMINCADIK FEJEZET

*amelyben Csang főparancsnok házában vértől ázik a Mandarinkacsa Pavilon,
Vu Szung, a Kóbor Barát, pedig éjjel a Százlábú hágóhoz
menekül* 12

A HARMINCEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Kóbor Barát részegségében megveri Árva Tűzcsillagot,
Selymesszőrű Tigris meg becsületből megkegyelmez Jókorjött
Esőnek* 20

A HARMINCKETTEDIK FEJEZET

*amelyben Jókorjött Eső egy este végignézi az újévi kivilágítást, Kis Generális
pedig nagy viadalra kel Tisztaszellő
Erősségében* 33

A HARMINCHARMADIK FEJEZET

*amelyben Háromhegy Ura nagy viadalba keveredik Csingcsou útján,
Mennydörgés Tüze pedig éjjel bolyong a feldúlt házak
között* 41

A HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Tábornok levelet hoz a falusi csapszékbe, Kis Generális pedig
vadludat lő
Lianganban* 51

A HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Lianganban Cselcsillag Bűvös Futót emlegeti, a Hegykitáró hágón
pedig Jókorjött Eső Örvények Sárkányával
találkozik* 61

A HARMINCHATODIK FEJEZET

*amelyben Feltartóztathatatlan üldözőbe veszi Jókorjött Esőt, Kutypofájú
pedig éjjel rettegésben tartja a Hszünjang*

A HARMINCHETEDIK FEJEZET

amelyben Jókörjött Eső találkozik Bűvös Futárral, Fekete Forgószél pedig megmértözik Fehér Hullámtarajjal
79

A HARMINCNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Jókörjött Eső a hszünjangi fogadóban lázadó verset költ, Bűvös Futár pedig hamis levelet hoz Liangsanból 90

A HARMINCKILENCEDIK FEJEZET

amelyben a liangساني jó vitézek megrohanják a vesztőhelyet, a Fehér Sárkány templomában pedig a hősök összesereglenek 104

A NEGYVENEDIK FEJEZET

amelyben Jókörjött Eső csellet beveszi Vuvejcsün városát, Fehér Hullámtaraj pedig elevenen elfogja Huang Venpinget 112

A NEGYVENEGYEDIK FEJEZET

amelyben Jókörjött Eső találkozik a Kilencedik Ég Rejtelmes Hölggyével, s Térjmegútfalvában megkapja a három égi könyvet 123

A NEGYVENKETTEDIK FEJEZET

amelyben az ál-Fekete Forgószél utasembereket fosztogat az országúton, Fekete Forgószél meg négy tigris ver agyon a Csinling hágónál 132

A NEGYVENHARMADIK FEJEZET

amelyben Bundás Párduc megállítja útján Bűvös Futárt, Beteg Vitéz pedig az utcán Halálmegvetővel találkozik 144

A NEGYVENNEGYEDIK FEJEZET

amelyben Beteg Vitéz, részszegében, csúnyán szidalmazza Varázsfelhőt, Halálmegvető meg, cselt vetvén, megöli Tengermély barátot 154

A NEGYVENÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Beteg Vitéz gyilkosságba keveredik a Zöldernyőshegyen,
Halálmegvető meg felgyújtja a Csu család
fogadóját*

166

A NEGYVENHATODIK FEJEZET

*amelyben Égretörő Sas kétszer is megírja kegyelemkérő levelét, Jókorjött Eső
pedig először támadja meg Csu
falvát*

176

A NEGYVENHETEDIK FEJEZET

*amelyben Óriáshölgy egymaga foglyul ejti Kurtalábú Tigrist, de Jókorjött Eső
másodszor is megtámadja a Csu család
falvát*

187

A NEGYVENNYOLCADIK FEJEZET

*amelyben Ványadt Védisten s Kis Védisten megrohanják a tömlöcöt, s Kétfajú
Kígyó és Kétfarkú Skorpió
kiszabadul*

194

A NEGYVENKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag két marokkal fogja körbe a támadástervét, Jókorjött Eső
meg harmadszor is megtámadja a Csu nemzetség
falvát*

205

AZ ÖTVENEDIK FEJEZET

*amelyben Szárnyas Tigris kalodájával agyonveri Bájvirágot, Szépszakáll
Mester pedig elveszíti a mandarin
fiacskáját*

215

AZ ÖTVENEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Fekete Forgószél agyonveri Jin Tien-hszit, Kis Forgószél pedig
Kaotangcsouban
elfogattatik*

226

AZ ÖTVENKETTEDIK FEJEZET

*amelyben Bűvös Futár másodszor is elmegy Felhősárkányért, Fekete
Forgószél azonban meg akarja ölni a szent
embert*

236

AZ ÖTVENHARMADIK FEJEZET

*amelyben Felhősárkány megrontja a mandarin varázshatalmát, Fekete
Forgószél pedig kiment a kútból Kis
Forgószélt*

249

Jegyzetek

258

Hungarian translation Csongor Barnabás, 1961

MÁSODIK, BŐVÍTETT KIADÁS

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója

Felelős szerkesztő: Simon Róbert

A kötetsterv Lóránt Lilla munkája

Műszaki szerkesztő: Mihalicza Tamás

Műszaki vezető: Andrási Gyözőné

Készült: 148 500 példányban. 26,6 (A.75) ív terjedelemben

EU – e – 7778 .

Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem (76.9757 8)

76.3433 – Alföldi Nyomda, Debrecen

Felelős vezető: Benkő István igazgató

II. ISBN 963 07 1152 4

Összkiadás ISBN 963 07 1168 0

FORDÍTOTTA, A JEGYZETEKET

ÉS AZ UTÓSZÓT ÍRTA

CSONGOR BARNABÁS

SI NAJ-AN

VÍZPARTI TÖRTÉNET

REGÉNY

III

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

1977

AZ ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

amelyben Kao marsall útnak indítja a három sereget,

Hu-jen Cso is felállítja láncos lovasságát

Ott tartottunk, hogy Labdarúgó Kao megkérdezte Hu-jen Csót:

– Kit tennél meg hát az előcsapat vezéreinek, tábornok uram?

– Elsőnek is Csencsou katonai parancsnokát, Han Taót. Idevalósi ő a Keleti Fővárosba, katona volt világéletében, hosszú datolyafa-dzsidával verekszik, s csak úgy nevezik, hogy Százsorgyóztos. Őt tenném meg az előhad fővezérének. A másik, akire gondolok, az Peng Csi, a jingcsoui parancsnok. Ő is fővárosi ember, tábornoki család ivadéka, s úgy verekszik háromhegyű, kétélű kardjával, hogy csak úgy nevezgetik: Égszeme Tábornok. Őt az előhad második vezérének gondolnám.

– No, ha ők lesznek az előhad vezérei – kiáltott Kao marsall nagy örömmel –, egyet se fájhat a fejünk a bitang rablók miatt! – Meg is íratta még aznap a két alvezér kinevezését, s hívatta is őket a titkos tanács által azon nyomban a fővárosba. Tíz nap sem telt belé, már meg is érkeztek, s jelentkeztek a marsallnál s Hu-jen Csónál.

Megérkezésük után való második nap kivitte a vezéreket a marsall a császári gyakorlótérre, hogy bemutassák előtte vitézi ügyességüket. A szemle végeztével pedig a marsall hivatalába mentek, hogy ott a titkos tanács mandarinjaival együtt megállapítsák, a hadjárathoz miféle s mennyi hadiszerszámra meg egyéb holmira volna szükség.

– Hány emberetek, lovatok van összesen? – kérdezte a marsall.

– Ötezer lovast számlál a három sereg összesen – felelték a vezérek. – Gyalogokkal együtt pedig katonáink száma felmegy tízezerre.

– Térjetez akkor haza seregeitekhez – parancsolta Kao marsall válogassatok ki háromezret a legjobb lovasok közül, a gyalogokból pedig ötezet, s megállapodván az elindulásban, keljetez útra Liangsan ellen.

– Ebben a három seregben – mondotta Hu-jen Cso – mind csupa válogatott, harcedzett vitéz, jó paripa van, nem kell, marsall uram, aggódnod miattuk! Ruházatunk, páncélunk azonban nincsen elegendő, s félek, hogy amiatt még elmulasztanánk a kitűzött határnapot. Vétséget elkövetni nem akarnánk, kérjetez azért, engedjetez nekünk legkegyelmesebben hosszabb időt a felkészülésre.

– No ha így mondotz – felelte a marsall –, eridjetez tüstént a fővárosi fegyverraktárakba, válogassatok ki seregeteknek annyi ruhát, páncélt, sisakot, kardot, amennyi csak tetszik, s küldessétez előre. Jól fel legyen szerelve a had, hogy megbírhaszon az ellenséggel! Amikor pedig indul a sereg, elküldöm majd egy tisztemet, hogy szemlélje meg.

Hu-jen Cso a parancs szerint ment is a raktárakba, kiválogatott háromezer vaspáncélt, ötezer bőrpáncélt a lovaknak, háromezer rézsisakot, kétezer hosszú lándzsát, ezer jó katonakardot, számtalan íjat és nyilat, több mint ötszáz ágyút és követő gépet, s szekerekre rakatta. A búcsúvétel napján Kao marsall még megajándékozta a hadsereget háromezer harci paripával, a három vezért is elhalmozta ajándékokkal, arannyal, ezüsttel, selyemmel, s elindított a sereg részére egy szekérsor gabonát, élelmet. A három vezér a győzelem biztos tudatában vett búcsút Kao marsalltól s a titkos tanácstól.

A három vezér lóra pattant, s először is Zsuningba vágattak. Egyéb közben nem is történt, csak mikor megérkeztek, Hu-jen Cso elküldte a két alvezért állomáshelyükre, hogy hozzák oda hozzá seregeiket is. Fél hónap sem telt belé, s együtt volt a három sereg. Hu-jen Cso a felszerelést s a készleteket kiosztatta a csapatok közt, már csak a parancsot várták az indulásra. Kao marsall el is küldte két tisztjét, hogy szemléljék meg a csapatokat. Minekutána pedig busás jutalmakkal halmozták el a katonákat, Hu-jen Cso elindította a három sereget. Han Tao ment elől, a középső sereggel Hu-jen Cso parancsolt, a hátvédet pedig Peng Csi vezette. Hömpölygött a hadnép gyilkos kedvvel a liangsani vár felé.

Közben legyen mondva, a liangsani vár fürkésző lovasai is híret vették ám elindulásuknak, s nyargaltak a várba, hogy tudassák a dolgot a vezérekkel. A tanácskozácsarnokban éppen együtt ült Toronyhordozó Vezér, Jókorjött Eső, Cselcsillag s Felhősárkány a többi vezérrel, s Kis Forgószél szerencsés megmenekülését ünnepelték egész napos lakomával. Amint meghallották, hogy Hu-jen Cso, a Kétkorbácsos, hadba indult ellenük, nyomban tanácsot ültek, hogyan fogadják az ellenséget.

– Úgy hallottam – kezdte Cselcsillag –, hogy ez az ember az uralkodóházat trónra segítő hotungbeli híres tábornoknak, Hu-jen Cannak a leszármazottja. Kitűnő katona, két acélkorbáccsal verekszik, más a közelébe se férhet. Harchoz értő, jó vezérek kellene nekünk most, hogy először is erőt szegezzünk az erő ellenébe, azután meg ármánnyal kézre keríthessük.

Még be sem fejezte szavait, felugrott Fekete Forgószél:

– Elfogom én neked ezt a fickót! – harsogta.

– Ugyan mit fogdosnád? – szolt rá Jókorjött Eső. – Megvan nekünk a magunk hadirendjel! Kérjük meg Mennydörgés Tüzét, hogy vezesse ő az első sereget, Párduckoponyát, hogy a másodikat; a harmadikat Kis Generálisra, a negyediket Óriáshölgyre, az ötödiket pedig Ványadt Védistenre bízánk. Az öt sereg egyenként szállna harcba, s egymás után váltanak egymást, mint a motolla kereke, ahogy fordul. Mögöttük aztán magam jövök tíz fivérünkkel, a főszereggel. Ebben a balszárnyat Szépszakáll Mester, Szárnyas Tigris, Feltartóztathatatlan, Háromhegy Ura s Kis Herceg vezénylik öten, a jobbszárnyat pedig Beteg Vitéz, Halálmegvető, Felhőcsapó Aranyszárny, Vasfurulyás Halhatatlan és Vitézekkel Versengő. A vízi hadakat Örvények Sárkánya, Kutypofájú, Fehér Hullámtaraj s a három Jüan vezeti segítségünkre. Fekete Forgószél s Bundás Párduc pedig lesbe áll még két szárazföldi gyalog sereggel, hogy segítségünkre siessenek, ha szükség volna rájuk.

Ahogy Jókorjött Eső a hadakat így elosztotta, már indult is ki a várból Mennydörgés Tüze az első sereggel, nyomában a többi, mint áradó folyó a széles síkságon.

Bár télidő járta már, derűs és enyhe volt a lég. Egy napja vártak már csatarendben, amikor végre meglátták a császári seregeket. Az előhadat Százsorgyőztes vezette, de csak letáboroztak, elsáncolták magukat, az este már harcba nem bocsátkoztak.

Másnap hajnalban felsorakozott egymással szemben a két sereg. Háromszor bődültek meg a tarkára festett kürtök, eget repesztő dördüléssel pufogtak meg a harci dobok, s Jókorjött Eső seregéből, a zászlók alól, csatába indult Mennydörgés Tüze, fennen forgatva, lován ülve farkasfogú buzogányát. De megnyílt a szemközti hadsör is, s elővágatott Százsorgyőztes, előreszegezve hosszú dzsidáját.

– Itt áll elöttetek a császári sereg! – kiáltotta hangos szóval át Mennydörgés Tüzének. – A halált nyerte csak, ha ellenállni merészkedtek, s még nem hódoltok azon nyomban! Földdel hordatom be mocsaratokat, a föld színéig rontom várakat! Aki pedig elevenen a kezembe kerül, ti lázadó latrok, azt elviszem a fővárosba, hogy ott haljon keserves halált, tízezer darabba vágva!

Hirtelen természetű ember volt Mennydörgés Tüze. Nem is felelt a kihívásra, hanem csak

megcsapkodta lovát, s farkasfogú buzogányát forgatva, ellenfelének támadt. Százsorgyóztos is nekiszegezte dzsidáját, s megugratva lovát, felvette vele a harcot. Viaskodtak egymással már több mint húsz menetben, amikor Százsor–gyóztos érezte, hogy már fogytán az ereje, s már azon volt, hogy futásban keressen menedéket, amikor háta mögött megérkezett a derékhad, Kétkorbácsos vezetésével. Látta Kétkorbácsos, hogy nem bír már Százsorgyóztos Mennydörgés Tüzével, kiment a seregből, s két acélkorbácsát forgatva, nekieresztette keselylábú fekete paripáját, úgy, hogy az nagy nyerítéssel rontott vele a hadsor elé.

Mennydörgés Tüze, meglátván új ellenfelét, vette volna vele rögtön fel a harcot, de megérkezett mára második sereg Párduckoponyával, aki így kiáltott oda neki:

– Pihenj egyet, vezér, s nézd, hogyan mérközöm meg vad ellenfelemmel háromszáz menetben, aztán majd meglátjuk!

Neki is szegezte már kígyólandzsáját, s felvette a harcot a Kétkorbácsossal. Mennydörgés Tüze meg elvitte seregét, bal felé vezette, s a hegy háta mögött állott csak meg velük. Egyenlő ellenfél volt a két hős bajnok! Cikázott a lándzsa, villant a két korbács, mint hímzés virága, körbe–karikába. Viaskodtak ők már vagy ötven menetben, s nem győzött egyik sem, de meg sem is futott.

Megérkezett harcba a harmadik sereg Kis Generálissal. Oda is kiáltott Párduckoponyának serege éléről:

– Pihenj te csak, bátyám, s lásd, hogy ejtem rabul ezt a fickót néked!

Elvágatott most már Párduckoponya is. Kétkorbácsos; látván, hogy Párduckoponya erősebb nála, meg derekabb harcos is, hamar visszavonult saját hadsorába. Párduckoponya meg elvezette hadát a hegy mögé, s Kis Generálisnak adta át a harcot. Megjött azonban már amott az utóhad: Égszeme Tábornok fennen villogtatván háromhegyű, kétélű, négylyukú, nyolcgyűrűs kardját, ügetésre fogván ezer mérföld-futó, csillaggal ragyogó tarka sárga lovát, nagy hanggal szólott Kis Generális ellen:

– Lázadó bitangok, betyárok, rabló latrok! Arcátlanságtokban mit nem merészeltek! Állj ki velem harcra, életre-halálra!

Megdühödött erre Kis Generális is, szóval sem válaszolt, csak űzte már lovát rá ellenfelére. Összecsaptak ők is több mint húsz menetben, mikor Kétkorbácsos, látván, hogy Égszeme ereje kimerült, nekieresztette derék paripáját, s két acélkorbácsát meg is villogtatva, most ő támadt neki Kis Generálisnak.

Alig érkeztek a viaskodásban a harmadik menethez, mikor megjött már a negyedik sereg is, élén Óriáshölgygel. A vitéz asszony már messziről kiáltott:

– Pihenj egyet te is most, Kis Generális, s csak nézd, hogy ejtem majd rabul ezt a fickót!

Jobb felé vonult el mostan seregével Kis Generális, Égszeme Tábornok meg alig támadt rá új ellenfelére, mikor megérkezett az ötödik sereg, élén vezérével, Ványadt Védistennel. Csatarendbe álltak, s úgy szemlélték a két vezér bajvívását, a csata porában harci düh árnyában, az egyik hosszú karddal, a másik két szablyával. Egymásnak is mentek több mint húsz menetben, mikor Óriáshölgy leengedte kardját, mind a két szablyáját, harci paripáját is megfordította. Égszeme Tábornok, dicsőségre vágyván, csak utána eredt. Óriáshölgy akkor felakasztotta mind a két szablyáját nyerge kápájára, s köntöséből kirántván selyem pányváját – veres selyemzsinórt, huszonnégy horoggal csillogó aranyból –, kivárta, míg amaz közel ért lovával, és akkor megfordult, kivetette hurkát, biztosan találva. Égszeme keze csak levegőbe kapott, Óriáshölgyet ő már el nem érte, s lefordult lováról. Ványadt Védisten harsány szava akkor rohamra küldötte seregét, s Égszemét foglyul is

ejtették.

Kétkorbácsos erre nagy haragra gerjedt, s előrevágtatott, hogy megmentse társát. Óriáshölgy fordult, megcsapkodta lovát, felvette vele a harcot. Féktelen dühében Kétkorbácsos akár el is nyelte volna bájos ellenfelét, nyála is elcsorrant vad harci kedvében. Viaskodtak már a tizedik menetben, de Óriáshölgyet nem bírta legyőzni.

„Adta kis szajhája –gondolta magában –, hogy harcol ez velem! Helyre egy teremtés! Mióta verekszünk!”

Összeszedte minden erejét, figyelmét, s rést mutatott neki, közelre engedte. Két korbácsát majdnem le is bocsátotta, úgy, hogy a két szablya a szíve körül járt, majd jobbjával hirtelen kapta korbácsát, s villámgyorsan lesújtott vele Óriáshölgy fejére. De Óriáshölgynek is éles volt ám a szeme, s gyorsan járt a keze: felkapta szablyáját, elébe tartotta, repülve süvített jobb kezében kardja, s ahogy a korbács lezúgott volna fejére, fennakadt a pengén, csengve, szikrát verve. Megfordult lovával Óriáshölgy, és a hadsorba vágtatott. Kétkorbácsos pedig dühösen utána, de Ványadt Védisten robogott elébe hosszú kopjájával, hogy feltartóztassa. Megjelent már hátul Jókorjött Eső is tíz jó vezérével, s hadirendbe álltak, Óriáshölgy pedig megkerülve a hegyet, eltűnt seregével.

Igen megörvendett Jókorjött Eső, hogy elfogták Égszemét, s nézte a hadsor előtt, mint vív meg Ványadt Védisten Kétkorbácsossal. Ványadt Védisten most tartójába lökte hosszú kopjáját, és felragadván csuklóján csüngő bambuszbütykös acélkorbácsát, azzal kelt harcra ellenfele ellen. Egyformán forgatta fegyverét mindkettő: Ványadt Védisten szarvas vascsuklyájában, veres selyem homlokvédőjével, százvirágú zölddel pettyezett fekete selyemkabátjában, fényes, fekete aranypáncéljában, hollófekete lován, ahogy bambuszbütykös, tigrisszemű korbácsát forgatta, túltett még magán a Védistenen is. Kétkorbácsos is, felmeredő hegyű vascsuklyájában, aranyláncos sárga selyem homlokvédőjével, hét csillaggal szegelt fekete selyemköntösében, fényesre lakkozott fekete vert páncéljában, a császári ménesből való tusefekete kesely lován, forgatva kezében vízsimára csiszolt, nyolcszegletes két acélkorbácsát – a tizenkét fontos volt a bal kezében, a tizenhárom fontos meg jobbjában! – igazán olyan volt, akár dicső őse, Hu-jen Can tábornok. Kerültek ott balra, fordultak már jobbra a hadsor előtt, vívtak már egymással több mint harminc ízben, de csak nem győzte le egyik a másikat.

Százszorgyőztes, hallván Égszeme Tábornok fogságba esését, odavágtatott az utóvéd hadához, és rohamra vitte őket mind egy szálig. Jókorjött Eső ezt látván, attól tartott, hogy áttörik a hadsort. Meglendítette hát vezéri korbácsát, s tíz vezére egész hadával ellenük lódult. A mögöttük levő négy sereg is, két oszlopba állva, ment velük rohamra. Kétkorbácsos megpillantván a veszélyt, menten visszafordította lovát, s seregénél termett, hogy megállítsa a támadást.

De miért is nem tudták legyőzni teljesen? Azért, mert Kétkorbácsos hadaiban csupa láncos lovas volt: páncél borította a vitézt s a lovát, de úgy, hogy a paripának csak a négy patája villogott elő a páncélja alól, a vitézek vértetéből meg csak szemük látszott. Jókorjött Eső hadában is páncélban voltak a harci paripák, de csak veres selyemzsinór arcpáncéllal meg rézcsengős farvédővel. Ha aztán nyilazásra került a sor, azt az ellenség páncélos vitézei, paripái bizony megállták, a háromezer lovasnak mind volt íja, nyila, közel merészkedni hozzájuk nem lehetett. Megverette hát sebesen Jókorjött Eső a gongokat, visszavonta seregeit. Kétkorbácsos is elrendelte a visszavonulást, s nem is ütött tábor, csak vagy húszmértöldnyire.

Jókorjött Eső, visszavonván seregeit, tábort ütött a hegytől nyugatra. Amint letáboroztak, megparancsolta testőreinek, hogy hozzák élje Égszeme Tábornokot. Amikor pedig meglátta, hogy hozzák, felemelkedett, elküldte tisztjeit, maga oldozta fel a fogoly kötelékeit, sátorába támogatta, leültette mint vendéget, s tisztelettel köszöntötte.

– Fogságba estem – mondta Égszeme Tábornok meglepetten, viszonzván az üdvözlést –, halál jár nekem! Mi okból bánsz úgy velem, vezér, mint vendéggel?

– Nekünk itten – felelte Jókorjött Eső –, nem volt, hol könnyebbséget szerezzünk magunknak, ezért szálltunk meg itt a mocsarakban egy időre, hogy a veszedelmektől megmenekedjünk. Most; hogy a császár elküldte ellenünk hadait, hogy elfogasson, a legillendőbb az volna, hogy magunk nyújtsuk nyakunkat a hurokba, csak attól félünk, hogy életünket meg nem tarthatnánk, azért vállaltuk azt a vétket, hogy csatába szálljunk veletek. Esdeklem, bocsássátok meg nagy vétkünket, hogy lázadni mertünk félelmes vitézségetek ellen.

– Tudom én – felelte vissza Égszeme Tábornok –, hogy te, igazságos s erénnyel járó férfiú lévén, gyámolítod az elesetteket, segíted a bajbajutottakat, de azt nem gondoltam volna, hogy ennyire igazságos vagy! Ha meghagyod nekem nyomorult életemet, életem árán is meghálálom neked!

Jókorjött Eső még aznap felküldte Égszeme Tábornokot a várba, meghagyván, hogy vigyék Toronyhordozó vezér színe elé, mutassák be neki, s marasszák ott a várban. Aztán megjutalmazta seregeit, s tanácskozni kezdett vezéreivel a haditerv felől.

Közben legyen mondva, Kétkorbácsos is, ahogy visszavonta seregét, és letáboroztak, maga is azon tanácskozott Százszorgyóztessel, hogyan győzhetnék le a liangsaniakat.

– Ma – mondta Százszorgyóztés –, amikor támadásba vittem a sereget, ezek a fickók is igen sürgetősen mind nekünk rontottak. Ha holnap nekik megyünk az egész lovassággal, biztosan nagy győzelmet aratunk.

– Így gondoltam én is –bólintott Kétkorbácsos –, csak szerettem volna veled megtanácskozni. – Nyomban ki is adta a parancsot, hogy sorakozzék fel a háromezer lovas. Harminc lovas vitézt állított aztán egy szakaszba, s összekötötte őket vasláncokkal, s meghagyta nekik, hogy messziről nyíllal, közlelről lándzsával támadjanak majd, s törjék át az ellenség hadsorát. Száz szakaszban sorakozott hát a háromezer láncos, páncélos lovas, mögöttük ötezer gyalogkatona várt a parancsra.

– Ne mi kezdjük holnap a harcot – állapodtak meg a vezérek –, hanem csak várjunk hátul, s figyeljük, mihez fognak. Ha aztán harcba ereszkednek velünk, háromfelől támadunk rájuk. – Meg is állapodtak ebben, s várták a hajnalt, hogy kezdődjék a harc.

Másnap Jókorjött Eső előre állította az öt sereget, mögöttük helyezte el a tíz vezért. A két lesvetésre szánt gyalogsereget kétoldalt állította fel. Mennydörgés Tüze előrevágtatott, hogy viadalra hívja Kétkorbácsost. Az ellenfél hadsorából azonban csak a harci kiáltások hallatszottak, nem bocsátkozott harcba vele senki. Az öt sereg vezére egy sorba sorakozott a hadsor előtt: középpütt állt Mennydörgés Tüze, balra tőle Párduckoponya s Óriáshölgy, jobbra pedig Kis Generális s Ványadt Védisten. Felsorakozott már mögöttük Jókorjött Eső is a tíz vezérral, sűrű sorokban. Nézték az ellenség hadirendjét: ott állott szemben velük vagy ezer gyalogkatona, de csak a dobokat verték, s nagyban kiáltoztak, a hadsor elé viadalra nem állott ki egy sem. Jókorjött Eső ennek láttán gyanút fogott, kiadta csendben a parancsot, hogy a hátsó sereg vonuljon vissza, aztán odavágtatott Kis Generális seregéhez, hogy kikémlelje, mi a helyzet. Hirtelen vad ágyúdörgés ütötte meg a fülét, s az ellenfél gyalogosai hirtelen kettéváltak, előtört közülük három szakasz láncos, páncélos lovas. Két oldalról nyílzápor zúdult rájuk, középpütt meg a lovasok lándzsái meredtek előre. Jókorjött Eső megdöbbenve adta ki a parancsot a seregnek, hogy nyilazzanak vissza rájuk, ámde hogyan bírták már azzal feltartóztatni őket! A harminc-harminc lovasból álló szakaszok egy vonalban vágtattak előre, s nem volt más út előlük, mint a menekülés. Az összeláncolt lovasok ellepték a hegyet, a mezőt, s törtek előre nyílegyenesen. A velük szemközt álló öt sereg, amint megpillantotta őket, megingott, összezavarodott; nem bírta fenntartani a hadirendet a hátsó sereg sem, futásnak eredtek valamennyien nagy rettegésükben. Jókorjött Eső is menekült lova hátán: a tíz

vezér körülvette, úgy védték futás közben. Egy szakasz láncos lovas már majdnem utol is érte őket, amikor oldalt, a nádasból előtörték Fekete Forgószél s Bundás Párduc gyalogosai, hogy megmentsek vezérüket. A víz felől Örvények Sárkánya, Kutypofájú, Fehér Hullámtaraj s a három Jüan bárkái siettek segítségükre. Jókorjött Eső gyorsan hajóra szállt, s kiadta a parancsot, hogy megmentsek meg sorban a többi vezért is. A láncos lovasság a folyópartra érvé, nyílzáport zúdított utánuk, de a hajósok pajzsokkal védekeztek, úgy, hogy nem sok kárt tett bennük. Gyorsan a Kacsacsőr-partra kormányozták a hajóhadat. Mikor partot értek, a vízi várban rendbe szedték a menekült sereget. Bizony elveszett annak jó fele. A vezérek szerencsére épségben megvoltak, némelyikük alól ugyan kilőtték a lovát, de azért megmenekült. Nem sokkal ezután csak látják, hogy a Tábornok, Dobos Bolha, Kis Védisten s Anyatigris menekülnek fel a várba lélekszakadva, s ezt mondják:

– Ránk törtek a gyalogok, elfoglalták a fogadókat! Ha nincsenek ott a hajók, elfognak valamennyiünket!

Jókorjött Eső sorra vigasztalgatta, csitítgatta őket, de amikor számba vették a vezéreket, látták, hogy hatan – Párduckoponya. Szárnyas Tigris, Fekete Forgószél, Halálmegvető, Kis Védisten s Háromhegy Ura – sebet kaptak a nagy nyílzáporban. A sebesült betyároknak pedig se szeri, se száma.

Toronyhordozó vezér, mikor híret vette a vereségnek, maga jött le a várból Cselcsillaggal s Felhősárkánnyal, hogy megtudakolja, mi történt. Jókorjött Eső összevont szemöldökkel, bánatos arccal fogadta őket.

– Ne búsulj, bátyám – biztatta Cselcsillag. – A hadiszerencse forgandó dolog, bankódni rajta nem érdemes! Ki kell eszelnünk egy jó haditervet, amellyel megbonthatjuk a páncélos lovasok sorát!

Toronyhordozó vezér kiadta a parancsot a vízi seregeknek, hogy őrizzék keményen a várat s a hajókat, védjék a kikötőt, éjjel-nappal őrt álljanak. Jókorjött Esőt meg hívta föl a várba, hogy pihenjen meg kissé. Jókorjött Eső azonban nem akart felmenni, ott vert táborát magának a Kacsacsőrpart-kikötőben, csak sebesült társait küldte fel a várba, hogy sebüket ápolhassák.

Kétkorbácsos közben győzelmesen tért meg táborába egész hadával. Ott leoldozták a láncokat, s sorra eléje járultak valamennyien, érdemeik jutalmát kérni. Megszámlálhatatlan sok ellenséget vágtak le, több mint ötszázat foglyul is ejtettek, de zsákmányoltak több mint háromszáz lovat is. Rögtön futárt is menesztett a vezér a fővárosba, hogy jelentse a győzelmet, s meg is jutalmazta mind a három hadsereget.

Kao marsall éppen hivatalában volt, mikor jelentették:

– Hu-jen Cso győzelmet aratott a liangsaniak felett! Futár érkezett a hírrel!

Igen megörült a jó hírek a marsall, s másnap a hajnali kihallgatáson jelentette az Ég Fiának is. Megörvendett a császár is, s tíz flaskó császári bort meg egy brokátkabátot küldetett a győzelmes vezérnek, de azonfelül egy mandarinnal százezer köteg pénzt is a vitéz seregnek. Kao marsall a parancs szerint azonnal intézkedett az ajándékok elindításáról.

Kétkorbácsos s Százsorgyőztes, mikor híret vették, hogy a császár követe közeleg, elébe lovagoltak húsz mérföldnyire, s fogadták nagy tisztelettel. Mikor már kihálálkodták magukat a felséges jutalomért, nagy lakomát csaptak a tiszteletére. A császár követe aztán meghagyta Százsorgyőztesnek, hogy ossza szét a jutalompénzt a sereg közt. A foglyok felől pedig úgy rendelkezett, hogy tartsák őket a táborban szoros őrizetben, amíg a lázadók fejét is el nem fogják, hogy akkor együtt indítsák őket útnak a fővárosba, nyilvános kivégzésre.

– De hol van Égszeme Tábornok? – kérdezte egyszer csak meglepődve a császári követ.

– Nagy buzgalmában, hogy kézre kerítse Jókorjött Esőt – sóhajtotta Kétkorbácsos –, messze bemerészkedett az ellenség közé, s foglyul esett. A latrok azonban nem mertek azóta támadni. Megtámadom őket minden oldalról, kifüstölöm őket a várukból, ahogy rám bízott, kitakarítom tőlük a mocsarat, elfogdosom őket mind egy szálig, elpusztítom fészüket is! Csak az a baj, hogy víz veszi körül őket négyfelől, nincs út, amerről megközelítem őket. Ahogy pedig a várakat nézem, azt csak ágyúval lehetne szétveretni. Tudom pedig már régóta, hogy van a Keleti Fővárosban egy tűzmester, Ling Csen, más nevén Robbanó Mennykő, aki igen jól ért a gránátok készítéséhez. Ellő ő az ágyúival tizenégy, tizenöt mérföldre is, s ahová a bombája esik, ott megrepeg az ég, meghasad a föld, leomlanak a hegyek, szétomlanak a kősziklák is! Ha megkapnám ezt az embert, akkor meg tudnám támadni a rablók fészékét. Jártas ő ezenkívül mindenféle hadi művészetben is, ijhoz, lóhoz egyaránt jól ért. Ha követ uram visszatér a fővárosba, tudassa ezt a marsall őkegyelmével, s küldjék el hozzánk gyorsan a tűzmestert, akkor aztán pár nap, s el is foglaltuk a rablófészket!

Helybenhagyta a császári követ Kétkorbácsos kérését, s másnap haza is indult. Az útról nincs mit elbeszéljek, hanem amint visszaért a fővárosba, Kao marsall elé járult, s elmondta neki Kétkorbácsos kívánságát. A marsall nyomban kiadta a parancsot, hívatta Robbanó Mennykőt a császári arzenálból. Robbanó Mennykő jenlingi származás volt, s ő volt a nagy Szung-birodalom első tűzmestere, ezért is kapta nevét. De emellett kiválóan értett a fegyverforgatáshoz is.

Robbanó Mennykő a marsall elé járulván, megkapta tőle a parancsot, s nyomban neki is látott az útra készülésnek. Szekerekre rakatta a lőport, a mindenféle tüzes mesterséget, a mindenféle ágyúkat, tarackokat, mozsarakat, csatakigyókat meg a hozzájuk való gránátokat, bombákat; aztán páncélt öltött, fejére kapta sisakját, kardot kötött, összecsomagolta úti holmiját is, s maga mellé véve harminc–negyven katonát, elindult a fővárosból Liangsan felé. A táborba érven, jelentkezett Kétkorbácsosnál meg Százszorgyöztesnél is, megérdeklődte, mennyire van a parttól a vár, s hogyan fekszik a hegyek között, aztán nekilátott útegei felállításának. Háromfajta ágyúszerszámot állított fel a vízparton tüzelésre készen: tűzőkádókat, aranykerékvetőket meg kölykesgránát-hányókat. Az ágyúállásokat jól megerősítvén, lement a vízpartra, hogy maga irányozza be őket.

Közben pedig Jókorjött Eső a kacsacsőrparti kis várban nagyban tanakodott Cselcsillag mesterrel, miként vehetnének erőt az ellenségen, de nem tudtak semmi jó tervet kieszelni, aminek hasznát is vehették volna. Egyszer csak jöttek a kémek rohanvást s jelentették:

– Tűzmester érkezett a Keleti Fővárosból, Robbanó Mennykő, Ling Csen, s már fel is állította ágyúit a parton. Errefelé irányoz, a várakat akarja lőni!

– Nem baj az – legyintett Cselcsillag. – A várat víz veszi körül négyfelől, csak zezugos vízi utak vezetnek hozzá, s messze is van a parttól! Még ha mennybe lövő ágyúval is lőnek, nem érnek el vele még a faláig se! Gyerünk csak innét fel a várba, nézzük meg, mint készültek neki, s vajon mihez fognak, aztán majd megtanácskozunk, mitévők legyünk velük.

Mentek is fel a felső várba. Toronyhordozó vezér s Felhősárcány már várták is őket, mentek be velük a tanácskozócsarnokba.

– Hát hogy fogjuk megverni az ellenséget? – kérdezték tőlük, de alighogy kimondták, ágyúdörgés ütötte meg a fülüket. Három ágyú lőtt egyszerre: kettőnek a bombája a vízbe esett, de a harmadiké egyenesen a kacsacsőrparti kis várba talált. Jókorjött Eső szívét hatalmas bánat, heves aggodalom fogta el. A vezérek valamennyien elsápadtak.

– Ha át tudná csalni valaki Robbanó Mennykőt a vízen – dünnyögte félhangosan Cselcsillag mester –, hogy kézre keríthetnénk, akkor aztán beszélhetnénk arról, hogy s mint verjük meg az

ellenséget!

– Örvények Sárkánya, Kutypofájú, Fehér Hullámtaraj s a három Jüan menjenek azonnal a csónakokhoz – ugrott fel Toronyhordozó vezér –, s tegyenek így meg így! A parton közben meg Szépszakáll Mester s Szárnyas Tigris segítsenek nekik... emígy meg amúgy!

A hat vízi vezér a parancsot megkapván, két csapatra oszlott: Örvények Sárkánya s Kutypofájú indultak előre vagy negyvenötven vízhez értő, vízen járó betyárral két gyors ladikon, s fűgén eveztek előre a sűrű nádrengetegben. Mögöttük jött Fehér Hullámtaraj s a három Jüan vagy negyven kis csónakkal. Ennek utána meg Örvények Sárkánya s Kutypofájú kieveztek az ellenséges partra, ott harsány harci kiáltásokkal megrohanták az ágyúállásokat, s felborogatták őket. A tüzerek rohantak jelteni a támadást Robbanó Mennykőnek. Robbanó Mennykő azonnal lovára pattant, s két tűzokádó ágyúval meg vagy ezer emberrel elindult a támadók ellen. Örvények Sárkánya s Kutypofájú azonban erre már megfutottak. Robbanó Mennykő egész a nádas partig rohant utánuk. Ott a vízben vagy negyven kis csónakot pillantott meg egy sorban felsorakozva, megrakva vagy száz-egynéhány vízi betyárral. Örvények Sárkánya s Kutypofájú, embereikkel, hanyatt–homlok ugráltak be a csónakokba, de a csónakok kötelét nem oldották ám el! Mikor pedig már egészen nyomukba értek üldözőik, nagy kiáltozással beleugrált a vízbe az egész sereg. Robbanó Mennykő, seregével, persze sietett elfoglalni a csónakokat, de ekkor megjelent ám az átellenes parton Szépszakáll Mester s Szárnyas Tigris serege harsány dobszóval, vérfagyasztó harci kiáltással. Robbanó Mennykő, hogy zsákmányul ejtett egy sereg csónakot, tüstént belé is ültette egész seregét, hogy átmenjenek a vízen, s megtorolják az orvtámadást. Alig értek azonban csónakjaikkal a víz közepére, Szépszakáll Mester s Szárnyas Tigris seregében megverték a gongokat. A gongszóra vagy negyven-ötven bűvár bukkant fel a vizek alól, s megragadván a csónakok farát, lehúzták a vízbe. Tódult a víz a csónakokba, de megfordították, döntötték is azokat a bűvárok, úgy, hogy zuhantak a katonák sorra a vízbe.

Robbanó Mennykő már visszavonulást rendelt volna el, amikor az ő csónakja farát is lehúzta valaki a vízbe. A vízi hadak két vezére bukkant fel a vízből csónakja mellett, felborították s nyomták le Robbanó Mennykőt is a víz alá. A víz alatt meg várta már Földönjáró Évesillag, megragadta s úszott ki vele a partra. A parton aztán a vezérek fogták, megkötözték, vitték fel a várba. Több mint kétszáz foglyot ejtettek a vízi csatában: a sereg jó fele ott pusztult a vízben, csak egynéhányan tudtak visszamenekülni seregükhöz.

Kétkorbácsos, mihelyt híret vette a harcnak, vágatott nyomban oda a seregével, de a hajók akkor már mind odaát voltak a Kacsacsőrpartnál. Nyilazhattak aztán, nem ért az odáig, de meg embert se láttak egyet se. Kétkorbácsos ott tombolt, toporzékolt még a parton jó darabig, de aztán látván, hogy úgyse foghat semmihez, visszavonult seregével.

Ezenközben pedig vitték fel a várba a győztes vezérek Robbanó Mennykővet, futár vitte a hírt előttük. Jókorjött Eső lejött eléjük a második várkapuhoz valamennyi vezérrel, s ott fogadta őket. Saját kezével oldozta fel a fogoly kötelékeit, aztán nagy haraggal támadt embereire:

– Meghagytam nektek, hogy teljes tisztességgel hozzátok fel a tűzmester urat a várba! Hogy lehettek ilyen szégyentelének?

Leborult előtte Robbanó Mennykő, s kérte, hagyná meg életét. Jókorjött Eső szíves barátsággal egy csésze borral kínálta, aztán kézen fogta, s meghívta a várba. Odafent a várban, látván, hogy Égszeme Tábornok már a vezérek közt foglal helyet, Robbanó Mennykő meg se tudott mukkanni meglepetésében.

– Toronyhordozó s Jókorjött Eső vezérek az ég rendelését végézik be – magyarázta neki Égszeme Tábornok –, azért gyűjtik maguk köré a legjobb vitézeket, hogy békét teremtsenek, s

erejüket az ország javára fordítsák! Követnünk kell őket, ha már idekerültünk!

Jókorjött Eső is hozzáfogott, hogy Robbanó Mennykőnek a lelkére beszéljen.

– Én igazán köztetek maradhatnék – szólalt meg végül Robbanó Mennykő –, csak éppen anyám, feleségem van a Keleti Fővárosban, s ha ez kitudódik, még megölik őket! Mit tegyek hát?

– Efelől nyugodt lehetsz – vigasztalta Jókorjött Eső. – Néhány nap, s magadhoz ölelheted szeretteidet.

– Ha megmented őket, vezér – hálálkodott a tűzmester –, a halál is csak álom lenne nekem!

– Rendezetek lakomát az új vezér tiszteletére! – rendelkezett Toronyhordozó vezér.

Másnap a tanácskozácsarnokban összegyülekeztek a vezérek. Borozgatás közben arról tanakodott Jókorjött Eső a többiekkel, hogyan lehetne megbontani a láncos lovasság sorait. Sehogy sem tudtak semmi jó fortélyt kitalálni, amikor felugrott Aranypénzes Leopárd:

– Oktalan fickó vagyok ugyan – kezdte –, de egy módot tudnék nektek ajánlani. Csak egyetlen fegyver van s egyetlen ember, amivel s akivel megbíráhatnánk a páncélos, láncos lovasok hadával!

– Mondd csak, bölcs öcsém – kiáltott fel Cselcsillag –, miféle fegyvert kellene használnunk? És ki volna az az ember, akiről szóltál?

Aranypénzes Leopárd nem habozott, nem is késlekedett, hanem keresztbe tévén karjait, előlépett és megmondta, miféle fegyverre s kicsodára gondol. És ezután

Egyszarvút megfogni fővárosba mennek,

Aranykapuk mögött orozslánt keresnek.

Hogy aztán milyen fegyverről s kicsoda emberről szólt Aranypénzes Leopárd a többi vezérnek, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

amelyben Cselcsillag elküldi Dobos Bolhát

a páncél ellopására,

Aranypénzes Leopárd pedig felcsalja a várba

Aranylándzsást

Ott tartottunk, hogy Aranypénzes Leopárd így szólott a vezérekhez:

– Ősi mesterség a fegyverkovácsság a mi családjunkban. Boldogult atyám e művészet révén került az öreg Csung őkegyelmessége szolgálatába, s elnyerte vele az erődparancsnoki rangot. Ami pedig a láncos páncélos lovasokat illeti, az elmúlt uralkodóház alatt már ezzel vívták ki a nagy győzelmeket. Az összeláncolt lovas hadsor megbontására pedig a sarlós csáklyát használták. Rám maradt apámról e fegyvernek a rajza, el is készíthetjük, de bár megcsinálni meg tudom, ahhoz már nem értek, hogy kell bánni vele. Ha ehhez értő embert akartok, ilyen csak egy van, az egyik anyai unokatestvérem. Ő az egyetlen vívómester, aki tudja, hogyan kell bánni a sarlós csáklyával, apjától tanulta meg a művészetét, idegent sohase avattak bele. Akár lóhátról, akár gyalog, megvan a szabálya e fegyver kezelésének, de aztán, ha kézbe ragadja valaki, isten, ördög menekül előle!

– Csak nem az aranylándzsások osztagának kiképzőtisztjéről, Hszü Ningről beszélsz? – vágott közbe izgatottan Párduckoponya.

– De igen – felelte meglepődve Aranypénzes.

– Bizony, ha nem mondd, meg is feledkeztem volna róla! – kiáltott fel Párduckoponya. – Hszü Ning „aranylándzsás vívóművészete”, „sarlós csáklyás vívóművészete” páratlan az egész birodalomban. Sokat találkoztam vele annak idején a fővárosban, összemértük jó néhányszor fegyverforgató művészetünk, tiszteltük, becsültük egymást! Hogyan lehetne megnyerni őt, hogy közibénk jöjjön?

– Hszü Ningnek van egy drága kincse, aminek a világon párja nincs – szólott Aranypénzes –, az apjától örökölte. Hajdanában, amikor apámmal a Keleti Fővárosban jártunk, meglátogattuk őket, sokszor láttam is: ez egy vadlúdtollpikkelyes páncél. Ha felveszi az ember, könnyű is, de erős is, kard, lándzsa, nyíl nem hatol át rajta. Sok nagyúr kérte már, hogy legalább mutassa meg nekik, de nem mutatta meg senkinek, mert ez a páncél az élete. Egy bőrládában tartja, a hálósobája gerendájára akasztva. Ha sikerülne tőle ezt a páncélt megszerezni, biztosan ide lehetne csalni vele.

– Hát ebben aztán semmi nehézség nincsen! – szólott Cselcsillag. – Van nekünk itten egy ügyes kezű fivérünk, akire rábízhatjuk! Dobos Bolha testvérünket kérjük meg arra, hogy látogassa meg.

– Csak a helyén legyen a holmi – egyezett bele rögtön Dobos Bolha nagy önbizalommal –, mert ha megvan még, akkor biztosan elhozom!

– Ha aztán megszerezted a páncélt – mondta Aranypénzes akkor én már idecsalom őt!

– Hogy fogod ide elcsalni? – érdeklődött kíváncsian Jókorjött Eső. Aranypénzes Leopárd a fülébe súgott pár mondatot.

– Kitűnő terv! – nevetett fel a vezér.

– Elküldünk még másik három embert is a Keleti Fővárosba – rendelkezett Cselcsillag–, menjenek együtt. Az egyiket azért, hogy vásároljon lőport, tűzi mesterséghez való holmit, meg

bombákhoz szükséges dolgokat, kettőt meg Robbanó Mennykő családjáért.

– Igen nagy jótétemény volna – ugrott fel Égszeme Tábornok ennek hallatára –, ha elmenne valaki Jingcsouba is az én családomért!

– Ebben nyugodt lehetsz – nyugtatta meg Jókörjött Eső. – Írjátok meg a levelet mind a ketten, elküldök értük is.

El is döntötték, hogy Bundás Párduc megy el pénzzel és levéllel Jingcsouba, Égszeme Tábornok családjáért, Veszett Tigris, vándor kuruzsló vívómesternek öltöztén, elhozza a Keleti Fővárosból Robbanó Mennykő feleségét s gyermekét, Feketeszemű Tigris pedig vándor kalmár képében vele megy, hogy összevásárolja a lőport s a tüzes mesterséghez való egyéb holmit; Vastorkú Aranypénzessel tart, de segítenek Veszett Tigrisnek is.

Legelőször Dobos Bolhát eresztették útnak. Azután Aranypénzes Leopárd megkovácsolt mintának egy sarlós csáklát, Szárnyas Tigrist pedig, mivelhogy az ő apja is kovács volt valaha, megbízták azzal, hogy annak a nyomán csináljon még többet.

Azt már nem is beszélem el, hogyan tanította meg Aranypénzes Leopárd a sarlós csáklya kovácsolásának módjára Szárnyas Tigrist, hanem csak azt mondom el, hogy az útnak indulók részére nagy lakomát rendeztek, azzal elindult Bundás Párduc, Veszett Tigris, Feketeszemű Tigris, Vastorkú és Aranypénzes Leopárd. Másnap még utánuk küldték Bűvös Futárt, hogy velük közlekedvén, ő tudósítsa a hírekről a várbelieket – de nem is lehet ezt a sok mindent most egyszerre elmondani! Azt mondom hát most csak el, hogy Dobos Bolha, elindulván Liangsanból, fegyvert vett magához, meg mindenféle tolvajszerszámokat, s mihamar meg is érkezett a Keleti Fővárosba. Ott megszállt egy fogadóban. Másnap aztán besomfordált a városba, s érdeklődött mindenfelé, hogy vajon–merre van az aranylánczások osztaga kiképzőtisztjének, Hszü Ningnek a lakása.

– Ahogy bejutsz a lánczások fertályába – mutatták meg neki –, akkor keletnek az ötödik ház, a fekete sarkú ajtóval, az az övé.

Dobos Bolha beóvakodott az osztag lakónegyedébe, s előbb a ház külső ajtaját vette szemügyre, azután szépen körbejárta a házat, hogy megtapasztalja a hátsó ajtót is. A házat magas fal vette körül, az emeleten látszott, hogy két kis szoba van, oldalvást meg oszlop támasztotta az ereszt. Miután jól körülnézett, visszament megint az utca felőli ajtóhoz, s megkérdezte:

– Itthon van Hszü kiképzőtiszt úr?

– Csak este jön haza – felelték neki –, az ötödik őrségváltással pedig már megy is szolgálatba.

Dobos Bolha udvariasan bocsánatot kért az alkalmatlankodásért, visszament a fogadjába. Ott összeszedte tolvajszerszámait, ruhája alá rejtette őket.

– Ma éjjelre valószínűleg nem jövök haza – mondta a fogadósnek –, vigyázz addig a holmimra.

– Eredj csak nyugodtan – mondta a fogadós. – Itt a fővárosban nincsenek tolvajok!

Dobos Bolha visszament megint a városba. Talált magának egy helyet, ott megvacsorázott, aztán elballagott Hszü Ning háza felé, szimatolván, hol található magának jó leshelyet. Mikor besötétedett, besurrant a negyed kapuján. Borús téli éjszaka volt, a hold sem világolt. Ahogy körülnézett, a Földisten temploma mögött egy hatalmas cédrusfát pillantott meg. Hamar lába közé kapta a fa törzsét, s felmászott a legtetéjébe, ott kiült az egyik ágra, onnét leskelődött lefelé. Látta, hogyan jön haza Hszü Ning, s megy be a házba, majd pedig hogyan jön elő két ember lámpással, hogy becsukják a negyed kapuját. Be is lakatolták, aztán hazamentek. Dobszó ütötte meg fülét az

örtorony felől: az első őrsegre doboltak. Felhők borították az eget, nem fénylettek a csillagok sem, csak a dér csillámlott itt-ott. Amikor minden szépen elcsöndesedett, villámgyorsan, nesztelenül lesiklott a fáról, s odaosonván a ház hátsó kapujához, könnyedén átvette magát a falon. Egy kis udvarba jutott. A konyha mellett meglapult, s óvatosan belesett az ablakon: égett még a lámpa, a két szolgáló nem végzett még a munkájával.

Dobos Bolha, mint az árnyék, az egyik oszlophoz suhant, s felkapaszkodott rajta az emeleti párkányig. Ott a párkányon kuporogva, belesett az emeleti ablakon is. Látta Hszü Ninget, az Aranylándzsást, és feleségét, hogy ott ülnek a paraszas serpenyő mellett, melegednek, az asszony ölében egy hét-nyolc éves fiúcska. Tovább óvakodván, bekukkantott a másik szobába is: a gerendán valóban ott lógott egy nagy bőrláda, az ajtó felőli falon pedig egy íj függött nyilakkal, meg egy kard. A ruhafogason mindenféle ruhák függtek.

– Hé, szolgálók! – hallotta most Aranylándzsás hangját. – Tegyétek el a ruháimat.

Feljött az egyik szolgáló, s az oldalt álló asztalkán összehajtogatta szépen a bíborhímzésű kerek kabátot, aztán a mandarinzöld bélelt köntöst, tarka, hímzett szegélyével, a nyakvédő tarka brokátkendőt, a keszkenőt, a kis sárga kendőt a vidrafarkas, aranygyümölcs-díszes övvel, egy batyuba csomagolta, s elhelyezte a kemence mellett.

– Holnap is őrsegben vagy? – kérdezte az asszony.

– Holnap lesz éppen a napja – felelte a férje –, hogy a császár öfelsége ellátogat a Sárkány-jelvény-palotába. Korán kell kelnem, hogy az ötödik őrsegváltásra elmehessek szolgálatba.

– Holnap az úrnak az ötödik őrseggel szolgálatba kell mennie – szolt le az asszony a szolgálóknak. – Keljetek fel a negyedik őrseggel, melegítsetek vizet, készítsetek enivalót.

„A páncél nyilvánvalóan abban a bőrládjában lesz – füstölgött magában Dobos Bolha: – Elemelhetném akár éjfél tájban is, de ha valami riadalom támad, nappal se juthatok ki a városból, s akkor kudarcot vallott a nagy vállalkozás! Megvárom inkább az ötödik őrseget, akkor se lesz rá késő.”

A vívómester és családja elaludtak. A két szolgáló lent az ajtó mellett ágyazott meg magának. Az asztalon még égett a lámpa. Aludt már mind az öt ember. A szolgálók reggeltől estig talpon voltak, igen elfáradtak hát, aludtak mélyen, nagy szuszogással. Dobos Bolha lesiklott az oszlopon, ruhájából egy nádszálat vett elő, s az ablaknyíláson bedugva, egy fuvintással eloltotta a lámpát.

A negyedik őrsegváltás körül felébredt Aranylándzsás, s szolt a szolgálóknak, hozzanak mosdóvizet. A szolgálók felkászolódtak álmukból, s látván, hogy nem ég a lámpa, kiáltozni kezdtek:

– Ajjaj! Elaludt a lámpás az éjjel!

– Mit várjak rátok? – zsörtölődött Aranylándzsás. – Eridjete hátra, s szerezzetek lámpást valahonnét!

Hallatszott a lépcső nyikorgása, amint a szolgáló lement rajta. Dobos Bolha a zaj hallatára sebesen megint lesiklott az oszlopon, s megbújt a hátsó ajtó mögött, az árnyékban. Hallotta, amint a szolgáló megnyitja a hátsó ajtót, s aztán látta, hogy a kaput nyitja ki. Ezalatt Dobos Bolha besurrant a konyhába, elbújt az asztal alatt. Már jött is vissza a szolgáló a lámpással, bezárta megint az ajtót, s meggyújtotta vele a tüzet a tűzhelyen, aztán fogta a paraszat, vitte fel az emeletre. Nagy sokára vitték fel a meleg vizet is: Aranylándzsás megmosakodott, kiöblítette száját, s lekiáltott, hogy vigyenek fel egy kis meleg bort. A szolgáló tálcára rakta a húst, rizst, tészta, vitte fel. A gazda

megreggelizett, s meghagyta, vigyenek enni kint várakozó embereinek is. Dobos Bolha hallotta aztán, amint lejön, s sürgeti kíséreit, aztán felkapja holmiját, lándzsáját, s megy ki a kapun. A két szolgáló kikísérte a lámpással. Ahogy kimentek, Dobos Bolha is kimászott az asztal alól, felszaladt az emeletre, a fal mellett felkapaszkodott a gerendára, s végighasalt rajta. A szolgálok csakhamar visszatértek, bezárták az ajtót, elfújták a lámpát, s feljövén az emeletre, levetköztek, lefeküdtek megint.

Dobos Bolha, amint hallotta, hogy elalszanak, megint elővette a nádszálat, s elfújta a lámpát az emeleti szobában is. Utána szép könnyedén leoldozta a bőrládát a gerendáról. Már mászott is volna vele lefelé, amikor az asszony felébredt, s a zaj hallatára a szolgálókat szólította:

– Mi az a zaj a gerendán?

Dobos Bolha utánozta az egércincogást.

– Nem hallod az egereket, úrnóm? – mondta álmosan az egyik szolgáló. – Verekednek, azok zajonganak.

Dobos Bolha most már nesztelenül lemászott a gerendáról, halkán megnyitotta az emeleti szoba ajtaját, s hátán a bőrládjával, csendesén lemászott a lépcsőn. Hamarosan kijött a házból. A negyed kapujában már mentek az emberek szolgálatba; közbük sodródott, s a kavarodásban észrevétlenül ki is jutott. Onnét aztán egyvágtaiban rohant a fogadóig. Az még nem is világosodott, mikor bezörgetett az ajtón, fogta a holmiját, egy teherbe csomagolta, s a vállára kapta. Kifizette a szálláspénzt, s kilépve a fogadóból, nekivágott az útnak kelet felé.

Ment vagy negyven mérföldet már, s éppen megállt egy fogadónál, hogy egyék valamit, amikor betoppant egy ember. Ránézett, hát nem volt más, mint Bűvös Futár. Látván, hogy Dobos Bolhánál már ott a zsákmány, halkán pár szót váltottak egymással.

– Hazasietek a páncéllal – súgta Bűvös Futár –, te meg Aranypénzessel gyere szép lassan utánam!

Dobos Bolha kinyitotta a ládját, kivette a vadlúdtollpikkelyes páncélt, s egy batyuba csomagolta. Bűvös Futár az oldalára kötözte, s kilépve a fogadó ajtaján, elmormogta bűvös igéit és elszárguldott.

Dobos Bolha az üres ládját jól láthatóan teherhordó rúdja akasztotta, megette a reggelijét, fizetett s elindult holmijával. Újabb húsz mérföldnyi út után Aranypénzes Leopárdal találkozott. Betértek a legközelebbi csapszékbe.

– Menj ugyanazon az úton, amerre én jöttem – mondotta Aranypénzes. – Ahol csak kocsmát, csapszéket, fogadót találsz, ha az ajtaján krétával írt fehér karikát találsz, oda menj be, ott egyél, igyál, ha fogadó, akkor szállj is meg, különösképpen azonban a ládját rakd oda mindig mindenki szeme elé. Egynapi útra innét pedig várj meg minket.

Dobos Bolha a haditerv szerint el is indult. Aranypénzes nagy kényelmesen még iddógált egy darabig, aztán tovább indult a fővárosba.

De beszéljünk most Aranylándzsás otthonáról. Mikor kivilágosodott, felkeltek a szolgálok, s látták, hogy nyitva az emeleti ajtó, nincs bezárva lent sem a nagykapu. Ijedten néztek körül a házban, de úgy látszott, hogy megvan minden. Szaladtak fel az emeletre úrnőjükhöz.

– Nem tudjuk, hogyan – újságolták –, de nyitva volt a kapu meg az ajtó, de nem tűnt el semmi.

– Az ötödik őrség idején – emlékezett vissza az asszony – valami zajt hallottam a gerenda felől, s ti akkor azt mondtátok, hogy az egerek marakodnak. Nézzétek csak meg, nem történt-e a bőrlárával valami?

Odanézett a két szolgáló s felsikoltottak:

– Hová lett a bőrlára?

– Szaladjatok, gyorsan küldjétek valakit a Sárkányjelvény–palotába az úr után! – ugrott fel az asszony az ágyról ijedten. – Jöjjön haza hamar!

Rohantak a szolgálók, s az első embert, akit elől találtak, már küldték is a vívómester után, aztán még egyet, hármát–négyet is, de mind csak azzal jött vissza, hogy az aranylándzsás osztag a császárt elkísérte a belső kertbe, ott pedig igen szigorúan állnak őrt a testőrök, nem mehet be senki! Meg kell várni, amíg magától hazajön – mondták.

A feleség meg a szolgálók úgy érezték magukat, mint a forró tepsibe pottyant hangyák. Futkostak erre–arra, nem ettek, nem ittak, csak egy rakáson sápióztak.

Alkonyattal megjött Aranylándzsás. Végre levethette már egyenruháját, átadhatta a szolgálatot, s holmijával a vállán kényelmesen ballagott hazafelé. A lakónegyed kapujához érve, megszólították a szomszédok:

– Kirabolták az asszonyt odahaza! – újságolták izgatottan. – Alig várja már, hogy hazagyere!

Megdöbbenve sietett haza Aranylándzsás.

– Jaj, uram – fogadta a kapuban a két szolgáló –, amikor elmentél az ötödik őrséggel, belopózott valami tolvaj, s semmi mást, csupán azt a bőrlárád emelte le a gerendáról, de azt el is vitte!

Keserves sóhajtozás szakadt fel Aranylándzsás szívéből a rossz hír hallatára.

– De mikor jöhetett be a házba a tolvaj? – tördelte kezét a felesége.

– Semmi mást nem sajnálnék – sóhajtozott a férj –, de ez a vadlúdtollpikkely–páncél négy nemzedék óta családi kincsünk volt, csak az ne vészett volna el! Vang marsall, az a nagy ficsúr, harmincezer köteg pénzt adott volna érte, de én nem adtam oda! Arra gondoltam, hogy még tán hasznát vehetem a hadban! Féltettem is, hogy valami hiba történik vele, azért is kötöttem fel a gerendára! Aki látni akarta, egynek se mutattam, csak azt mondtam, nincs már meg! Ha most aztán híre terjed, micsoda nevetség lesz belőle! Mit csináljak most már?

Aludni sem bírt egész éjjel, mert folyton a páncélon járt az esze.

„Vajon ki lophatta el? – tépelődött magában. – Csak olyan lehetett, aki tudott róla!”

– Amikor az éjjel elaludt a lámpa – vélte az asszony –, talán akkor lopózott be a házba. Valami ismerősöd lehetett, aki, mikor látta, hogy pénzen nem kapja meg, hát elküldött valami tolvajt, hogy lopja el. Meg kellene bíznod valakit, hogy szép csendben járjon utána, tudakozódjék, de egyebet ne csinálj, mert nem jó megzörgetni a füvet, felijed a kígyó!

Aranylándzsás ezeket hallgatva, mély kétségbeesésben csak ott kuporgott az ágyán egész hajnalig.

Már eljött a reggeli ideje, amikor hallották, hogy valaki zörget a kapun. A szolgálatos katona kisietett, megkérdezte, ki az, s már jött is jelenteni:

– A jenanfubeli Tang erődparancsnok fia, Tang Lung jött tiszteletét tenni.

Aranylándzsás a vendégfogadó szobába hívatta unokatestvérét, s sietett le ő is hozzá.

– Békét, boldogságot, bátyám! – hajolt meg előtte öccse tisztelettel.

– Hallottam, hogy elhunyt a sógor – felelte Aranylándzsás – de idekötött a szolgálát, aztán meg az út is messzi volt, nem mehettem el, sajnós, részvétemet tenni. Rólad, öcsém, meg semmi hírt nem kaptam; merre voltál mostanáig? Honnét jössz most?

– Nehéz azt egy szóval elmondani! – kezdett beszédébe Aranypénzes. – Amióta atyám elhunyt, rossz idők jártak felettem, vetődtem erre–arra, a végén a folyók és tavak népénél kötöttem ki. Santungból jöttem most, hogy felkeresselek, bátyám.

– Foglalj helyet, öcsém – szólt Aranylándzsás, s bort, ételt hozatott, megkínálta öccsét.

Aranypénzes pedig két aranytömböt húzott elő iszákjából. Együtt lehettek vagy húsz lat.

– Boldogult atyám halála napján – nyújtotta az aranyakat – rám bízta ezeket, hogy adjam át neked emlékezetül. Nem lévén bizalmas emberem, elküldeni nem küldhettem; magamnak kellett eljőnnöm, hogy elhozzam!

– Nagyon hálás vagyok azért, hogy apád így megemlékezett rólam – érzékenyült el Aranylándzsás. – De nem tettem én ezért semmit, meg nem is tudnám mivel viszonzni!

– Ne beszélj így, bátyám! – tiltakozott Aranypénzes Leopárd. – Mikor még élt atyám, mindig sokat emlegette nagy vitézségedet, s igen-igen sajnálta, hogy messzire vetődtetek egymástól, nem találkozhat veled, ezért hagyta rád, hogy tartsd meg emlékezedben.

Aranylándzsás hálásan köszönte az ajándékot, s eltette végül, aztán kínálgatta tovább étellel, itallal. Borozgatás közben azonban csak összevonta Aranylándzsás a szemöldökét, kiült arcára a búbánat.

– Nem vagy valami vidám, bácsikám! – jegyezte meg az öccse. – Biztosan valami nagy bánatod van!

– Nehéz azt egy szóval elmondani, öcsém! – sóhajtott Aranylándzsás. – Megloptak az éjjel!

– Sok mindent vittek el? – érdeklődött részvétellel Aranypénzes.

– Nem vitték el, csak az őseimtől örökölt vadlúdtollpikkely-páncélomat! Tegnap éjjel tűnt el, azóta is azon keservek.

– Láttam én is azt a páncélt annak idején – emlékezett vissza Aranypénzes –, valóban páratlan darab volt. Atyám sose bírt betelni a dicséretével. De hát hova tetted, hogy ellopták?

– Egy bőrláda csomagoltam, s feltettem a gerendára a hálószobában. Csak arra nem tudok rájönni, mikor jöhetett be a tolvaj!

– Milyen volt az a bőrláda? – faggatózott az unokaöcs.

– Egy veres juhbőrrel bevont ládába tettem, bebugyoláltam még illatos vattába is.

– Veres juhbőr láda? – pattant fel megdöbbenve Aranypénzes. – Nem egy jogar volt rá kivarrrva fehér cérnával, meg zöld felhők, aztán egy labdázó oroslán?

– Hol láttad, öcsém? – ugrott fel ijedten a nagybácsi is.

– Az este, még úgy negyven mérföldnyire a várostól egy fogadóban iddögáltam éppen, amikor láttam egy fúrge szemű, sovány, fekete fickónak a vállán. Meg is jegyeztem úgy magamban, amikor megláttam: „Ugyan mi lehet ebben a szép ládában?” S amikor elindultam, meg is kérdeztem attól a fickótól, mire használja a ládát. „Páncél volt benne először – felelte a fickó –, de most már csak ruhát tartok benne.” Biztosan ez lesz az! Láttam azt is, hogy a fickó sántikált, húzta a lábát. Mi lenne, ha utána mennénk?

– Mennyei szerencse lenne, ha utolérnénk! – ragyogott fel Aranylándzsás képe.

– No de akkor ne késlekedjünk – tüzelte az öccse –, hanem gyerünk máris!

Aranylándzsás gyorsan vászoncipőt húzott, felkötötte kardját, felkapta lándzsáját, s elindult unokaöccsével kifelé a keleti kapun sebes léptekkel. Egyszer csak feltűnt előttük egy kocsmá, az ajtaján fehér kréta–karikával.

– Igyunk egyet, aztán menjünk tovább – ajánlotta Aranypénzes Leopárd –, közben meg tudakozódhatunk is.

Be is léptek az ivóba, s Aranypénzes tüstént megkérdezte:

– Kérdeznék valamit, gazda! Nem járt erre véletlenül egy olyan vizslaszemű, sovány, fekete fickó, a vállán egy veres juhbőr ládával?

– Járt bizony erre tegnap este egy ilyenforma ember – vallotta a kocsmáros –, piros juhbőr ládával. A lábát mintha megütötte volna valahol, mert sántikált erősen.

– Hallod, bátyám? Mit szólna hozzá? – lökte oldalba Aranylándzsást Aranypénzes Leopárd.

A nagybácsi mukkanni se tudott. Gyorsan fizettek, s indultak tovább. Útközben aztán megint csak elértek egy olyan fogadóhoz, aminek a falán ott fehérlett a krétakör.

– Én már nem bírok menni, bátyám – állt meg Aranypénzes szálljunk meg itt éjszakára, reggel majd megyünk tovább.

– De én katona vagyok – vonakodott Aranylándzsás. – Ha holnap a szemlén nem jelenek meg, biztosan büntetést kapok. Mi lesz akkor?

– Ezen ne aggódj, bátyám – háritotta el Aranypénzes az aggodalmaskodást. – Biztosan mond majd az asszony valami kifogást.

Kérdezősködni kezdtek persze a fogadóban is, s lám, ez a fogadós is azt felelte:

– Tegnap este meghált itt nálunk egy olyan vizslaszemű, fekete, sovány ember. Ma délelőtt ment csak tovább. Egyre csak a santungi út felől kérdezősködött.

– No, akkor utolérjük – bizakodott az unokaöcs. Megháltak az éjjel a fogadóban, de a negyedik őrsváltással már indultak is tovább, hogy folytassák az üldözést Aranypénzes Leopárd, ahol csak meglátta a krétával írt kört, mindig megállt enni, inni, közben meg kérdezősködött, s persze hogy mindenütt egyformán feleltek. Aranylándzsás, izgatottságában, hogy egyre közelebb kerül a páncélhoz, csak követte vakon unokaöccsét.

Mire beesteledett, egy régi templomhoz értek. A templom előtt egy fa alatt ott heverészett Dobos Bolha, maga mellett terhével.

– Remek! – kiáltotta Aranypénzes Leopárd, amikor meglátta. – Nem a páncélt rejtő veres juhbőr láda hever ott a fa alatt?

Aranylándzsás odarontott, megragadta Dobos Bolhát s rárivallt:

– Hogy merted ellopni a páncélot, te pimasz fickó?

– No, állj csak meg, állj csak meg – mondta Dobos Bolha rendületlen nyugalommal. – Ne kiabálj! Ha el is loptam a páncélot, most mit akarsz?

– Te arcátlan barom! – bömbölte haragosan Aranylándzsás. – Még te kérded, hogy mit akarok?

– Nézd csak meg a ládát – folytatta zavartalanul Dobos Bolha –, benne van-e a páncél?

Aranypénzes Leopárd már nyitotta is a ládát, s lám, üres volt.

– Hová tetted a páncélt, te gazfickó? – támadt a tolvajra Aranylándzsás kétségbeesetten.

– Hát ide hallgass – mondta fölényesen Dobos Bolha. – Én Csang Ji vagyok Tajancsouból. Van ott nálunk egy gazdag úr, aki igen szeretne ismeretségbe kerülni az öreg Csung őkegyelmességével, s megtudván, hogy van ez a páncélot, eladni pedig nem akarod, elküldött engem a komámmal, Li Szannal, hogy lopjuk el. Tízezer köteg pénzt ígért nekünk érte. Én azonban, amikor lemásztam a házadnál az oszlopon, megrándítottam a lábamat, nem bírtam menni. Rábíztam hát a páncélt a komámra, hogy vigye előre. Csak ezt az üres ládát hagyta itt. Ha azonban el akarsz velem bánni, vihetsz akár hatóság elé is, én akkor se vallom ezt meg, ha agyonvernek. Ám ha békén hagysz, elmehetek veled, hogy visszaszerezzük.

Aranylándzsás habozni kezdett: nem tudott határozni jó darabig.

– Attól ne tarts, bátyám, hogy elszáll a jómadár! – nyugtatta meg nevetve Aranypénzes. – Gyerünk csak vele, szerezz vissza a páncélt! Ha nincs páncél, akkor még mindig bevádolhatod a hatóságnál!

– Igazad van, öcsém – nyugodott bele a vívómester. Útnak is indultak mind a hárman, betértek a legközelebbi fogadóba, ott megháltak. A nagybácsi s az unokaöcs persze szoros őrizet alatt tartották a tolvajt egész éjjel. Úgy történt a dolog, hogy Dobos Bolha mindenféle ronggyal körütekerte a lábát, s úgy csinált, mintha sántikálna. Aranylándzsás látta, hogy nehezebbé esik a járás, ezért már valamennyire biztosabb lett a dolgában. Másnap aztán továbbindultak. Dobos Bolha, hogy bocsánatot nyerjen vétkéért, jól tartotta őket az úton étellel, itallal. Mentek még egy napot.

A következő napon Aranylándzsás már bosszankodni kezdett, s már nem volt biztos benne, megvan-e a páncél, vagy sem. Útközben egyszer csak egy igásszekeret pillantottak meg. Egy ember hajtotta, mellette meg egy kalmárféle ült, aki, mikor meglátta Aranypénzest, meghajolt feléje.

– Hogy kerülsz ide, öcsém? – kérdezte tőle meglepődve Aranypénzes.

– Csengcsouban kereskedtem éppen – felelt az ember –, most megyek haza Tajancsoubába.

– Nagyon jó! – jelentette ki Aranypénzes. – Éppen szekeret kerestünk volna, mert magunk is Tajancsoubába igyekeznénk.

– Ne is monddad – intett jólelkűen az ember. – Üljetek csak fel, egy kicsivel több már nem számít.

Aranypénzes Leopárd nagy örömmel mutatta be nagybátyját.

– Ki ez az ember? – kérdezte Aranylándzsás.

– Tavaly, mikor Tajancsouban jártam, hogy áldozatot mutassak be – hazudta folyékonyan az öccse –, akkor ismerkedtem meg vele. Li Zsungnak hívják, becsületes ember.

– No akkor – egyezett bele a nagybácsi –, ha ez a Csang Ji nem tud menni, ülünk fel a szekérre.

Együtt szekereztek tovább.

– Te Csang Ji – fogta vállatóra Aranylándzsás a tolvajt –, mondd már meg nekem, hogy ki az a gazdag uraság!

Húzódzott, vonakodott Dobos Bolha először, de aztán kibökte:

– Bizony, az a híres Kuo nagyúr az!

– Van nálatok ott Tajancsouban egy Kuo nagyúr? – fordult most Aranylándzsás Li Zsunghoz.

– A leggazdagabb család – bólintott a kalmár –, igen szeret összejárni a mandarinokkal, hivatalbéliekkel, sok léhűtőt is tart a házában.

„No, ha ez az ember létezik – gondolta magában Aranylándzsás –, akkor rendben is volna a dolog. Akkor nincs is semmi baj!” Kellemesen is telt az idő, mert Li Zsung egész úton a lándzsavívásról, füttykösforgatásról beszélgetett vele, hol meg énekelt neki, úgymint észre sem vették, megint mentek egy napot.

Liangsán csak két napi járőföldre volt már, amikor útközben Li Zsung egyszer csak elküldte a kocsisát egy lopótökkel az egyik kocsmába borért, pecsenyét is hozatott, s falatozni kezdtek ott a szekéren. Aztán előszedett egy tökhéj csészét, s megkínálta borral Aranylándzsást. Az szomjas volt, el is fogadta, fenéig kiitta. A gazda odakiáltott a kocsisnak, hogy töltsön még, de annak megcsúszott a keze, vagy mi, de az egész lopótöknyi bor kifordult a földre. Szidta is Li Zsung erősen, s küldte, menjen megint borért, amikor Aranylándzsásnak egyszerre csak habzani kezdett a szája, s végigterült a szekéren.

De hát ki is volt ez a Li Zsung? Bizony nem volt más, mint Vastorkú. Hárman gyorsan leugráltak a szekérről, hogy gyorsabban mehessen terhével, s vágattak egyenesen Szárazföldi Krokodilus fogadójába. Ott Aranylándzsást becipelték egy csónakba, s máris vitték át az Aranyhomokpartra. Jókorjött Esőnek már jelentették érkezésüket, jött is elébük az összes vezérekkel.

Aranylándzsás hamarosan magához tért kábultságából, már csak azért is, mert gyorsan felélesztő szert adtak be neki. Ijedten bámulta maga körül a sok embert:

– Miért csaltál ide, öcsém? – kérdezte szemrehányóan Aranypénzes Leopárdtól.

– Hallgass ide, bácsikám – magyarázta az öccse. – Sokszor hallottam már, hogyan gyűjti maga köré Jókorjött Eső a négy világtáj jó vitézeit, ezért, amikor Vukangcsenben találkoztam Fekete Forgószéllal, s testvérré fogadott, elhatároztam, hogy beállok közéjük. A várat most Kétkorbácsos serege támadja páncélos, láncos lovassággal, nem tudtunk erőt venni rajta. Én gondoltam ki ellenük a harcot a sarlós csákllyával, de ahhoz csak te értesz a világon egyedül. Ennek okából főztük ki a tervet, hogy elküldjük előre Dobos Bolhát, lopja el a páncélot, én meg majd utána csallak, útközben aztán Vastorkú testvérünk, a te Li Zsung barátod, majd elkábít, hogy idehozhassunk, s elfoglalhasd köztünk vezéri széked.

– Szóval eladtál engem! – tört ki Aranylándzsás.

– Mi csak a császárt akarjuk szolgálni – kínálta a vendéget Jókorjött Eső egy csésze borral –, békét hozni az országra, s nem akarnánk világeletünkben itt, a mocsarak közt tanyázni! Hűséggel adnánk életünket a hazáért, rablásra, gyilkolásra nem vetemedünk, gázságot, igazságtalanságot nem tűrünk magunk között. Minden reményünk, hogy belátod igazságunkat, s együtt tartasz velünk, betölteni az ég rendelését.

– Itt vagyok én is már a vezérek között – emelte csészéjét Aranylándzsásra régi barátja, Párduckoponya is –, ne utasítsd vissza barátságunkat, bátyám!

– De öcsém – szólt ijedten Aranylándzsás –, ha már engem idecsaltál, a családom elfogátja a hatóság! Mi lesz akkor?

– Efelől ne aggódj – nyugtatgatta Jókorjött Eső –, ezt már elvállaljuk. Rögtön küldünk valakit szeretteidért, hogy együtt lehessetek.

Toronyhordozó, Cselcsillag s Felhősárkány is a lelkére beszélt az újdonsült vezérnek, s nagy lakomát rendeztek a tiszteletére. Ezalatt pedig kiválogatták a legkiválóbb betyárokat, hogy azok tanulják majd meg a sarlós csáklya forgatását. Bűvös Futár s Aranypénzes Leopárd meg ment vissza a Keleti Fővárosba, hogy elhozzák Aranylándzsás családját is.

Tíz nap múlva megjött Bundás Párduc Jingscouból Égszeme Tábornok családjával, Veszett Tigris is meghozta Robbanó Mennykő háza népét a Keleti Fővárosból. Feketeszemű Tigris is megérkezett öt szekér lőporral, a tüzes mesterséghez való holmival. Újabb néhány nap után pedig ott volt már a várban Bűvös Futár s Aranypénzes is, Aranylándzsás családjával. Aranylándzsás igen meglepődött felesége láttán, s kérdezte, hogyan jutott el ide.

– Amióta elmentél – beszélte az asszony –, kerestek ám többször, hogy nem voltál a szemlén. Meg kellett vesztegetnem őket egy kis arannyal, ezüsttel, a fejkemet is eladtam, s azt hazudtam, hogy betegen fekszel, ezért aztán nem is hívtak többet. Egyszer csak aztán megjelent az öcséd, hozta a páncélt, s ezt mondta: „Visszaszereztük, de bátyám betegségbe esett az úton, egy fogadóban hagytuk. Majd a halálán van már szegény, gyere gyorsan hozzá, néném, a gyerekekkel együtt.” Ezzel felcsaltak egy szekérre, aztán nem is tudom, merre jöttünk, de egyszerre csak itt voltunk.

– Hát jól van, öcsém – morgolódtott Aranylándzsás –, ami megesett, megesett! Csak azt sajnálom, hogy a páncéltom mégis ottmaradt a házban!

– Örvendezz, bátyám! – nevetett Aranypénzes. – Amikor szekérre raktuk a nénémasszonyt, én bizony visszafordultam még, s elhoztam a páncélt, a szolgálókat is, de még minden értékes holmitokat is felraktuk s elhoztuk.

– De hát akkor már akár vissza se menjünk a Keleti Fővárosba! – esett le a vívómester álla.

– Hadd mondjak még valamit, bátyám – kacsintott az unokatestvére. – Félúton, amint egy csapat kereskedőbe ütköztünk, én magamra kaptam a páncélot, bemázoltam a képemet, azt mondtam, hogy én vagyok az Aranylándzsás, s kifosztottam őket. Azóta már biztosan ki is adták ellened a közözlőlevelet!

– Te aztán teljes tökéletességgel tönkretettél, öcsém! – jajdult fel a bátyja. Toronyhordozó, Jókorjött Eső s a többi vezér azonban vigasztalgatni kezdték, engesztelték:

– Hogy maradtál volna köztünk, ha nem így történt volna? – mondogatták. Aztán átadtak Aranylándzsásnak egy házat a várban, hogy ott helyezze el családját, a vezérek meg tanácsot ültek, hogy most már hogyan bánjanak el a láncos lovasokkal.

Szárnyas Tigris ekkorra már ki is kovácsolta a sarlós csáklyákat, Jókorjött Eső s Cselcsillag pedig felkérte Aranylándzsást, hogy tanítaná meg most már nekik a vele való bánás művészetét.

– Megtanítlak én már valamennyiőtöket igaz szívvel – mondta Aranylándzsás –, csak válogassuk ki a legmarkosabb katonákat, a legjobb vitézeket.

Összesereglettek a vezérek a tanácskozácsarnokban, s nézték, hogyan válogatja ki Aranylándzsás a legjobb vitézeket, s hogyan tanítja őket a sarlós csáklya forгатásának művészetére. Mert ebből lett az, hogy

*Vereséget szenved most már háromezres lovas sereg,
S a vezérek előtt új hős hajt csakhamar térdet–fejet.*

Hogy aztán hogyan oktatta Aranylándzsás a sarlós csáklyával való hadakozás művészetét, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENHATODIK FEJEZET

*amelyben Aranylándzsás megmutatja a sarlós
csáklyával való harc fortélyait,
Jókorjött Eső pedig ennek folytán nagy
vereséget mér a páncélos,
láncos lovasokra*

Ott tartottunk, hogy összegyülekeztek a tanácskozácsarnokban Toronyhordozó, Jókorjött Eső, Cselcsillag, Felhősárkány a többi vezérrel, s kérték Aranylándzsást, mutatná meg nekik a sarlós csáklyával való viadal mesterfogásait. Valóban szép szál vitéz volt Aranylándzsás, ahogy ott állt előttük: hat láb, öt-hat hüvelyk magas, kerek, fehér képű, vékony, fekete bajuszú, szakállú, izmos derekú, erős combú. Minekutána kiválogatta a megfelelő harcosokat, kivonult velük a tanácskozácsarnok elé, megfogott egy sarlós csáklyát, s bemutatta a vele való bánást. Tetszéskiáltásban tört ki a tömeg, Aranylándzsás pedig elkezdte az oktatást:

– Ha lóhátról harcolunk vele – magyarázta –, felállunk a nyeregben, kinyújtjuk a derekunkat, mintha gyalog lennénk. Akkor aztán felfelé hét vágás, három a kampójával, négyszer döfés vele, egy döfés előre, meg egy jobbra–balra, kilenc összesen. Ha pedig gyalogharcban használjuk, arra is felettebb alkalmas! Elsőben nyolc lépést megyünk előre, s közben négyet csapunk vele jobbra–balra, hogy megnyissuk vele a hadirendet. Tizenkét lépésre egy fordulat, tizenhat lépésre egy teljes fordulat körbe, szétütünk vele, megrántjuk a horgát, döfünk, megcsavarjuk! Huszonnégy lépésre fel, majd lerántjuk; a horga balra essék, amikor jobbra döfünk vele! Harminchat lépésre egész testünk erejét beleadván, áttörünk vele. Ez a sarlós csáklya forgatásának művészete. Vers is van róla:

*Négyet szúrsz és hármát rántasz, hét vágást teszel,
Kilenc fortélyt ha tudod, már mester leszel.
Huszonnégyet tesz együtt a lépések sora,
Tizenhatnál körbe fordulsz, szétcsapsz élivel.*

Így oktatgatta Aranylándzsás egyenként a fogásokat, mestervágásokat a vezérek szeme láttára. Igen örvendett is mindegyik, látván kiváló művészetét. Attól a naptól fogva éjjel-nappal gyakorlatoztatták a sereg színe-javát az új fegyverrel. A gyalogokat ezenkívül kiképezték arra is, hogyan fogdossák el vele a lovak lábát, lesbe állva fák között, bokrok alatt. Fél hónap se telt belé, s hat–hétszáz harcost kiképeztek már a várban. Jókorjött Eső s a többi vezér nagyon megörült ennek láttára, s készülődtek az ellenség elpusztítására.

Közben legyen mondva, Kétkorbácsos, amióta elveszítette Égszeme Tábornokot s Robbanó Mennykőt, mindennap egyebet se tett, csak levonult egész hadával a vízpartra, s harcba hívta a várbelieket. A vezérek azonban csak azt parancsolták a vízi betyároknak, hogy mindenütt őrizték erősen a kikötőket, s hegyes karókat verjenek le a víz alatt. Kétkorbácsos meg, noha felderítette már az utakat a vártól északra is, nyugatra is, a várhoz férközni nem tudott. A liangsaniak meg közben meghagyták Robbanó Mennykőnek, hogy készítsen mindenféle bombákat, hogy pár napon belül szembe állhassanak a császár hadával. A sarlós csáklyások kiképzése is befejeződött már.

– Nem tudom, mit gondoltok együgyű tervemről – kezdte ekkor Jókorjött Eső a vezérek előtt.

– Halljuk a tervedet – szólt Cselcsillag.

Egyetlen lovas se megy holnap harcba, gyalog harcolunk valamennyien. Szun Vu mester hadművészete felettébb alkalmas az erdős, hegyes, mocsaras vidéken. Tíz csapatban vonul majd seregünk az ellenség ellen. Ha a lovasok ránk törnek, szétfut mindenki a nád közé, a sűrűbe, az erdőbe. Ott pedig már lesben állnak a sarlós-csáklyás csapatok! Minden tíz sarlós-csáklyás mellé pedig tíz fogóscsáklyást teszünk. Ha jön a lovas, a lovat a sarlós csáklyával felfordítják, a fogós csáklyával pedig foglyul ejtik az embert. Így állunk lesbe a folyam mellett s a szűk ösvények mentén is. Mit gondoltok róla?

– Igen – helyeselt Cselcsillag –, így kell lesbe állítani a hadat, hogy foglyokat ejthessünk, s a vezért is elfogjuk.

– Ez a helyes módszer – bólintott Aranylándzsás is –, a sarlós csáklya s a fogós csáklya együttes alkalmazása.

Jókorjött Eső még aznap felállította a tíz sereget: Vereshajú ördög s Égbemászó vezette az elsőt, Feltartóztathatatlan s Kis Feltartóztathatatlan a másodikat, Beteg Vitéz s Kilencfarkú Teknőc a harmadikat, Szépszakáll Mester, Tüzesszemű Oroszlán a negyediket, Kétféjú Kígyó, Kétfarkú Skorpió az ötödiket, Erdei Sárkány, Egyszarvú Sárkány a hatodikat, Óriáshölgy s Kurtalábú Tigris a hetediket, Veszett Tigris, Vasfurulyás Halhatatlan a nyolcadikat, Selymesszőrű Tigris, Fehérképű Ifiúr a kilencediket, Bundás Párduc, Feketeszemű Tigris a tizediket. Elindult a tíz sereg le a várból, hogy csapdába csalja az ellenséget. Utánuk elküldték a kilenc vízi vezért, Örvények Sárkányát, Kutypapófájút, Fehér Hullámtarajt, a három Jüant, Barlangbúvó Sárkányt, Folyamfordító Tengerikígyót, Jáde Zászlórudat, hogy a harci csónakokkal, hadihajókkal segítségükre legyenek. Kis Generálist, Mennydörgés Tüzét, Egretörő Sast, Kis Forgószélt, Ványadt Védistent, Felhőcsapó Aranyszárnyat egy-egy lovas csapattal a hegy környékére küldték, hogy hívják harcba Kétkorbácsos hadát. Az ágyúk mellett Robbanó Mennykő s Ördögpofa maradt, Aranylándzsás s Aranypénzes Leopárd vezette a sarlós-csáklyás harcosokat. Végezetül pedig a derékhaddal ment Jókorjött Eső, Cselcsillag, Felhősárkány, Bűvös Futár, Kis Herceg, s Vitézekkel Versengő a hadak vezényletére, a csata irányítására. A többi vezér hátramaradt a vár őrizetére. A harmadik őrsváltáskor először is a sarlós-csáklyásokat szállították át a vízen, s mindjárt szét is oszlottak mindenfelé, lesbe álltak. A negyedik őrsváltással átkelt a tíz sereg, Robbanó Mennykő s Ördögpofa is átfuvarozták az ágyúkat, felállították őket a dombokon. Mikor aztán kivilágosodott, Jókorjött Eső a vezérkarral a víz innenső oldalán maradva, megverette a dobokat, elharsantak a harci kiáltások, s jelt adatott a zászlókkal.

Kétkorbácsos vezéri sátorában ült, amikor az őrsváltó jelentette, hogy megindult az ellenség. Azonnal előreküldte Szákszorgyőztest, hogy derítse fel seregével az ellenség helyzetét, aztán csatasorba állította a láncos lovasokat. Maga is páncélt öltött, felült fekete kesely lovára, fogta két korbácsát, s elindult lovasaival Liangsan ellen. A víz túlsó partján Jókorjött Eső hadát pillantotta meg. Hadirendbe sorakoztatta ő is seregét. Megérkezett Szákszorgyőztes, s jelentette:

– Délről gyalogsereg közeleg, számukat se tudni, annyian vannak.

– Lehetnek akárhányan –legyintett Kétkorbácsos –, majd áttörnek rajtuk a láncos lovasok!

Szákszorgyőztes elvágatott ötszáz lovassal. De délkelet felől is feltűnt egy gyalogos sereg. Már épp meg akarta osztani hadait, hogy felvegye a harcot ezekkel is, amikor délnyugaton is előbukkantak az ellenség zászlói, s harci kiáltás zaját hozta a szél. Visszavágatott megint Kétkorbácsoshoz:

– Három sereg közeleg dél felől – jelentette izgatottan –, a liangساني rablók zászlóival!

– Emögött valami csel rejlik – komorodott el a fővezér. – Sokáig elő se merészkedtek a latrok,

most meg ennyi sereggel jönnek?

Még be se fejezte szavait, s észak felől ágyúszó dördült.

– Ez a gaz Robbanó Mennykő a rablókhoz szegődött! – ordított fel dühösen Kétkorbácsos. – Ezek az ő ágyúi!

Amint a sereg így várta dél felől az ellenséget, észak felől újabb három ellenséges csapat tűnt fel.

– Cselt akarnak vetni a bitangok! – szölt Kétkorbácsos Százszorgyözteshez. – Osszuk ketté a sereget: én északnak megyek, te meg délnek.

Már osztották is volna ketté a sereget, amikor nyugat felől újabb négy liangsani csapat közeledett. A fővezér szívét aggodalom fogta, el. Észak felől ágyúsortűz dördült, gránátok vágta a hegyoldalba. Az egyik, a kölykesgránát, amikor elpukkant, negyvenkilenc kölykét szórta szét maga körül hatalmas robajjal. Kétkorbácsos hadai minden harc nélkül összezavarodtak, de azért a vezérek rohamra vezették őket a minden oldalról fenyegető ellenség ellen. A rohamra azonban a liangsaniak szertefutottak keletnek, nyugatnak. Kétkorbácsos dühösen rontott seregével északnak, hogy tönkregázolja őket. Jókorjött Eső hadai szétszóródtak a nádasban. A láncos lovasok mindent elsöprő rohammal indultak ellenük, a paripák megbokrosodtak az ágyúszótól, meg se lehetett volna állítani őket. Gázolták, tiporták a nádat, a kiszáradt erdőt, a cserjést. Egyszerre sípszó harsant, s mindenfelől felemelkedtek a sarlós csáklyák. Legelőbb is a széleken vágató lovak lábát kapták el. A középső paripák kétségbeesetten nyihogtak. A lesben álló liangsaniak jól végezték dolgukat, rengeteg foglyot ejtettek.

Kétkorbácsos, látván, hogy törbe ejtették, visszafogta lovát, s délnek vágatott, Százszorgyöztes után. Észak felől közben egyre zuhogtak a sereg fejére a gránátok, a bombák, s itt is, ott is, a hegyeken, a mezőn mindenütt az ellenséges gyalogok támadtak most már. A két vezér láncos lovasai összekeveredve, vad zűrzavarban buktak le hol itt, hol ott a bozótban, nádrengtetegben, s egy szál foglyul estek. A két vezér megértvén, hogy csapdába ejtették őket, most már csak a menekülés útját kereste mindenfelé, de amint nekivágtak az egyik útnak vagy a másiknak, mindenütt a liangsaniak zászlói bukkantak fel, sűrűn, akár a kendererdő. Nekivágtak hát kétségbeesésükben vaktában északnyugatnak. Alig vágattak azonban vagy öt-hat mérföldet, egy csapat rabló tűnt fel előttük, két derék vitéz állta útjukat; Feltartóztathatatlan volt meg az öccse, Kis Feltartóztathatatlan. Lándzsájukat pörgetve, kiáltottak rájuk:

– Mit futtok, ti gyászvitézek?

Kétkorbácsos őrzöngő haraggal emelte két korbácsát, hogy nekik rontson. Négy-öt menetet viaskodtak talán, amikor a kisebbik fivér megfutamodott. Kétkorbácsos félt, hogy csapdába csalják, nem vette üldözőbe, hanem elvágatott északnak, az országút felé. A hegyoldalon azonban újabb sereg rohant feléjük, másik két vitéz állta útjukat: Kétféjú Kígyó volt az egyik, Kétfarkú Skorpió a másik. Vasvilláikat forgatva, rájuk támadtak. Kétkorbácsos felvette a harcot velük, s hat-hét menet után megfutamította őket. Vágatott utánuk, de nem jutott tovább fél mérföldnél, amikor kétfelől huszonnégy sarlós csáklyás vitéz rontott neki. Nem mert már velük harcba bocsátkozni, hanem északkeletnek fordította lovát, hogy arra meneküljön. Ott meg Kurtalábú Tigris s Óriáshölgy állta útját. Kétkorbácsos, látván, hogy nincs más menekvés, kétoldalt áthatolhatatlan bozót meredezik, megcsapkodta hát lovát, s sebes vágatában átvágta magát csapatukon. A két vezér üldözte még egy darabig, de már nem érték utol, a megvert vezér eltűnt északnyugatnak, hátrahagyván megvert seregét.

Jókorjött Eső megverette a gongokat, hogy visszavonuljon a várba a sereggel. Odafent elébe járultak a vitézek, vitézségük jutalmát kérvén. A háromezer páncélos ló egy része megsebesült a

sarlós csákyáktól, amint felfordították őket. Ezekről lehúzták a bőrpáncélt, s vitték őket a mézsárszékre, de más részük ép maradt, azok a várba kerültek háttal. A páncélos lovasok egytől egyig fogságba estek. Amint bekerítették az ötezer gyalogot, egy részük a sereg közepébe menekült, azokat ott kerítették kézre a sarlós-csákyások; más részüket, amely a víz felé futott, a vízi betyárok kerítették be, s vitték fogolyként hajóikon a kikötőbe. A foglyokat, lovakat mind felkísérték a várba, Kétkorbácsos táborát lerontották, s kis várat emeltek belőle a vízparton. Újjáépítették a két visszafoglalt fogadót is, Kis Védistent, Anyatigrist, Tábornokot s Dobos Bolhát visszahelyezvén beléjük. Vereshajú Ördög s Égbemászó foglyul ejtették Szákszorgyózt, hozták fel a várba megkötözve. Jókorjött Eső, amint meglátta, maga oldozta fel bilincseit, s hívta a tanácskozácsarnokba. Ott illendően megkövette, nagy lakomát rendezett a tiszteletére, s szólott Égszeme Tábornoknak s Robbanó Mennykőnek, beszéljék rá, hogy álljon be a seregbe. A hetvenkét földi csillag sorába tartozott Szákszorgyózt is, természete szerint volt, hogy közéjük álljon, vezér lett hát ő is a liangsaniak közt. Jókorjött Eső akkor levelet íratott vele, s elküldött Csingcsouba a családjáért, hogy hozzák fel őket is a várba.

Azt már nem is beszélem el, hogyan örvendett Jókorjött Eső a láncos lovasok vesztén meg a sok zsákmányon, milyen lakomázással ünnepelték meg a győzelmet, s aztán hogyan állt a sereg megint őrésbe, készen esetleges újabb támadásra. Arról szólok csak, hogy Kétkorbácsos, elvesztvén seregét, a sok jó katonát, lovat, a fővárosba vissza nem ment. Egyszál egyedül poroszkált az úton fekete kesely lován. Páncélját levetette, lova hátára rakta, úgy menekült a világba. Pénze nem volt, leoldotta hát aranyos övét, azt adogatta el, azzal fizetett a fogadókban.

„Már nem is gondoltam, hogy megmenekülök! – füstölgött magában útközben. – De kihez is menekülhetnék, hová fordulhatnék? Ej, a csingcsoui mandarin régi ismerősöm! – jutott eszébe hirtelen. – Miért ne mennék hozzá? Mu-zsung asszony, a nővére, a császár kegyencnője révén még talán újra had élére is állhatok, s akkor majd bosszút állhatok a vereségért!”

Két napja volt már úton. Megéhezett, meg is szomjazott, amikor megpillantott egy kocsmát az útszélen. Leszállt lováról, odakötötte egy fához a kapu mellett, bement az ivóba, korbácsait az asztalra csapta, s leült.

– Csak borunk van – mentegetőzött a kocsmáros, amikor pecsenyét rendelt tőle. – Ha húst akarsz, épp most vágnak birkát a faluban; hozok, ha kell!

Kétkorbácsos előkotorászott az iszákjából néhány ezüstöt, amit aranyos övéért kapott, s odaadta:

– Hozz egy birkacombot, s süsd meg nekem, aztán vegyél szénát is, lásd el a lovamat. Ma este itt aludnék, holnap továbbmegyek Csingcsouba.

– Aludni alhatsz nálunk, vendég uram – restelkedett a kocsmáros megint –, csak éppen nincs rendes ágyunk.

– Katonaember vagyok én – legyintett Kétkorbácsos –, jó nekem akárhol.

A kocsmáros fogta a pénzt, s elment a húsért, Kétkorbácsos meg levette holmiját a lova hátáról, meglazította a nyeregcsíkját, s kiült a kapu elé. Jó ideig várt, amíg a kocsmáros megérkezett.

Akkor a kocsmáros megsütötte a húst, lepényt gyúrt, bort töltött. Megette a vendég, azután még vizet is melegített neki, hogy megmossa a lábát, a lovat pedig hátravezette a ház végébe. Szénát is adott neki.

– Udvarbéli tiszt vagyok – mondta Kétkorbácsos, amikor végzett az evéssel –, de kudarcot vallottam a liangsani rablók ellen, s most Csingcsouba mennék, Mu-zsung mandarinhoz. A lovamra ügyelj, mert a császári ménesből való, őfelsége ajándéka! Holnap majd gazdagon megjutalmazlak

fáradozásodért.

– Hálásan köszönöm tekegyelmed kegyét – hajlongott a kocsmáros –, s hadd mondjak én is valamit: van innét nem messze egy hegy, a Barackvirághegy. Azon a hegyen rablóbanda tanyázik, Li Csung, a Tigrisverő a vezérük, a második vezér pedig Csou Tung, a Kis Zsarnok. Valami hat-hétszáz betyárjuk van, rabolnak, fosztogatnak, nemegyszer háborgatják itt a falut is. Sokszor vonult ki már ellenük a császári katonaság, de sose bírták kézre keríteni őket. Legyen hát kegyelmed óvatossággal az éjjel, úgy aludjék!

– Énvelem nem bírnának tízezren se – legyintett Kétkorbácsos –, jöhetnek akár egész bandájukkal! Csak a lovamat tartsd jól.

Eddegélt, iddogált még egy kicsit, aztán a kocsmáros fekvőhelyet készített neki, s Kétkorbácsos leheveredett, hogy elaludjék. Igen emésztette már a kudarc feletti bánat napok óta, s kicsit többet is ivott a kelleténél, úgyhogy csak úgy ruhástul dőlt le, s aludt egészen a harmadik őrségig. Arra riadt fel, hogy éktelenül óbégat a kocsmáros. Felugrott rögtön; kapta két korbácsát, és sietett ki hozzá a ház végébe:

– Mit óbégatsz? – kérdezte bosszúsan.

– Felkeltem, hogy szénát adjak a paripának – panaszkolta a kocsmáros –, hát látom, hogy a kerítés bedöntve, s hogy ellopták a lovadat, kegyelmes uram! Ott messze – mutatta a sötétben –, vagy három-négy mérföldnyire fáklyák lobognak, biztosan arra mentek!

– Mi van arrafelé?

– Azon az úton szemmel láthatólag csak a barackvirághegyi betyárok lophatták el.

Megdöbbszent nagyon Kétkorbácsos, de rögtön kérte is a kocsmárost, hogy vezesse utánuk. Mentek a rizsföldek közt, a dűlőutakon vagy két-három mérföldet a fáklyák nyomában, de egyszer csak eltűntek azok, s már nem tudták, merre menjenek tovább.

– Elveszett a drága jó paripám! – kesergett Kétkorbácsos. – Hát most mit tegyek?

– Menj be, kegyelmes uram, holnap a tartományba – tanácsolta a kocsmáros –, s panaszold be őket a mandarinnál, hadd küldjön sereget ellenük, mert másképp aligha szerzed vissza!

Kétkorbácsos türelmetlenül várta a reggelt. Akkor megkérte a kocsmárost, hozná utána a holmiját, páncélját, s elindultak gyalogszerrel Csingcsouba. Beesteledett, mire megérkeztek, meg kellett szállniuk egy fogadóban, ott töltötték az éjjelt. Másnap hajnalban azonban már mentek is a mandarin elé:

– Hallottam, hogy a liangsani rablók ellen indultál – mondta meghökkenve Mu-zsung mandarin –, hogy kerülsz hát ide, tábornok uram?

Kétkorbácsos mit tehetett egyebet, megvallotta szomorú sorsát.

– De hát ha vereséget is szenvedtél – vigasztalta a barátja –, az még nem vétség a császár szolgálata ellen! Törbe csaltak a rablók, nem tehetél semmit! Sok kárt okoznak ezek a bitang latrok itt, az én vidékemen is! Jó is, hogy megjöttél: kifüstölhetnéd a Barackvirághegyet, egyben a paripádat is visszaszerezheted. Aztán itt van még a Kétsárkányhegy meg a Fehértigrishegy; ha onnét is kipusztítanád a rablókat, teljes erővel támogatnálak, hogy újból visszakerülj sereg élére, és bosszút állhass a vereségért. No, mit gondolsz erről?

– Hálásan köszönöm gondoskodásodat, kegyes jótevőm – borult le Kétkorbácsos. – Ha ilyen jó vagy hozzám, esküszöm, hogy akár halálommal is megszolgalom!

A mandarin aztán meghívta magához vendégét, hogy pihenjen le egy kicsit, megtisztálkodhassék, egyék–igyék. A kocsmárost hazaeresztették.

Három napja volt már Csingcsouban Kétkorbácsos, s naponta ostromolta a mandarint, adjon neki katonákat, akikkel a rablók ellen mehet. Adott is neki végül a mandarin kétezer katonát meg egy szürkésörényes lovat is. Kétkorbácsos nagy hálálkodva öltötte fel páncélját, felült a lóra, s elindult a sereggel a Barackvirághegy felé.

Közben legyen mondva, Tigrisverő Vezér s Kis Zsarnok, amióta megszerezték a pompás császári paripát, naphosszat mulatoztak, dorbézoltak örömben a Barackvirághegyen. Ezen a napon azonban jelentették az utakon lesben álló betyárok:

– Jön a csingcsoui katonaság!

– Csak őrizd a várat, bátyám – ugrott fel Kis Zsarnok –, majd én visszaverem őket. – Ki is választott száz betyárt, lóra pattant, s vágattak lándzsát szegezve le a hegyről, hogy megütközzenek a császári sereggel.

Kétkorbácsos közben a hegy alá ért seregével, s csatarendbe állította. Akkor a sereg elé lovagolt, s elkiáltotta magát éles hangon:

– Bújjatok elő, bitang latrok, hadd verjünk bilincsbe benneteket!

Kis Zsarnok egy sorba sorakoztatta betyárjait, s nekiszegezve lándzsáját ellenfelének, előre-vágtatott. Kétkorbácsos is nekieresztette lovát, s felvette vele a harcot. Egymásnak ment a két lovas, de alig viaskodtak hat–hét menetben, elfogyott Kis Zsarnokból a szusz, megfordította hát lovát, s menekült fel a hegynek. Kétkorbácsos üldözte egy darabon, de aztán visszafordult, mert félt, hogy törbe csalják. Tábort vert inkább a hegy alatt, s várta az alkalmat a következő csatára.

Kis Zsarnok közben visszaérkezvén a várba, nagyban panaszkodott Tigrisverőnek:

– Ez a Kétkorbácsos olyan nagy vitéz, úgy forgatja a fegyvert, hogy nem bírtam megállni előtte, vissza kellett hogy forduljak. Mi lesz, ha feljő a várig?

– Hallottam én – mondta Tigrisverő –, hogy ott van a Kétsárkányhegyen a Tarka Barát sok–sok emberével, a Drágagyöngykolostorban. Aztán van ott egy másik vezér is, valami Sötétképű Fenevad, Jang Cse nevezetű, meg nemrégén beállott hozzájuk a Kóbor Barát is, Vu Szung. Hatalmas vitéz mindegyik. Írjunk nekik egy levelet, s kérjünk segítséget tőlük. Ha aztán megmentenek a bajból, az ő védelmüket kérjük majd azután is, havonta adandó ajándék fejében.

– Ismerem én is ezeket a bajnokokat – dörmögte Kis Zsarnok, – Csak attól tartok, a Tarka Barát emlékezetében tartja még a múltbeli dolgokat, s nem akarózik majd neki, hogy segítsen rajtunk!

– Nem úgy van az! – kiáltotta Tigrisverő. – Egyenes, derék ember ám ő! Ha elküldünk érte, biztosan maga jön majd serege élén a segítségünkre!

– Igazad lehet – vélte Kis Zsarnok. Azzal megírták a levelet, s elküldték két ügyibevaló betyárral a Kétsárkányhegyre.

Mentek a betyárok két napot, mire odaértek. Ottan az őrség szigorúan kifaggatta a levélhozókat.

Ott ült éppen a három vezér a Drágagyöngy-kolostor nagy csarnokában: középen Tarka Barát, vagyis Lu, a Mélybölcességű, a főhelyen, a második helyen Sötétképű Fenevad, a harmadik helyen pedig Kóbor Barát. Előttük, a kapu felől az alvezérek foglaltak helyet: Arany szemű Párduc volt az egyik, a mengcsoui fegyenc tábor hajdani parancsnokának a fia. Amikor Vu Szung, a Kóbor Barát, kiirtotta bosszúból az egész Csang családot, el akarta a hatóság őt is fogatni egész családjával, úgyhogy ide menekültek a folyók és tavak vitézei közé. Aztán, mikor szülei meghaltak, megtudván, hogy Kóbor Barát itt vezérkedik Kétsárkányhegyen, hozzáietett, s beállott a seregébe. A másik alvezér meg Cao Cseng volt, a Böllérbicskás ördög; ő volt az, aki Tarka Baráttal s Sötétképű Fenevaddal annak idején elfoglalta a Drágagyöngy-kolostort, megölték Teng Lungot, s később ő is beállt a bandába. A harmadik alvezér Kertészlegény volt, a negyedik pedig a felesége, Ördögök Anyja. Mengcsouban, a Keresztút Lejtőnél volt nekik valamikor egy fogadójuk, ahol emberhúsgombócot árulgattak, s Tarka Barát sokszori hívó levelére költöztek fel ők is a várba.

Böllérbicskás Ördög, megtudván, hogy levél jött a Barackvirághegyről, alaposan vallatóra fogta a levélhozókat, aztán sietett a levéllel a nagy csarnokba, hogy jelentse a dolgot a vezéreknek.

– Amikor annak idején ott hagytam a Vutajsan-kolostort – mondta Tarka Barát –, egyszer itt szálltam meg Barackvirágfalván, s akkor jól eldöngettem ezt a csibész Kis Zsarnokot. Aztán előkerült Tigrisverő is, s amikor rám ismert, meghívtak fel a várukba, itattak egy álló nap, bátyjuknak fogadtak, s megtettek vezérüknek. Láttam azonban, hogy ezek a fickók igen fukar népek, ezért aztán egynéhány ezüst-arany borosedénnyel megrakodva, búcsút vettem tőlük. Most meg jönnek, hogy segítsünk rajtuk. Hívjátok ide az embereiket, hadd hallom, mit mondanak.

Elsietett Böllérbicskás, s nem sok idő múlva jöttek is a küldöncök. Hangos szóval üdvözlőlvén a vezéreket, belekezdtek mondókájukba:

– A csingcsoui Mu-zsung mandarin – mondták – nemrégiben felszedett valahonnét egy tábornokot, bizonyos Kétkorbácsost, akit jól megraktak a liangsani jó vitézek. A mandarin most meghagyta neki, hogy seperje tisztára tőlünk Barackvirághegyet, a Kétsárkányhegyet meg a Fehértigrishegyet, és sereget adott a keze alá, hogy kiköszörülje a liangsani csorbát. Vezéreink ezért fordulnak most segítségért hozzátok, nagy vezérek. Ha aztán elmúlt a baj, hála fejében ajándékkal is tisztelkednénk.

– Eddig mindegyikünk a maga várát őrizte, ott ült a saját hegyei között – szólalt meg Sötétképű –, segítségére eddig nem voltunk egymásnak. Én azonban attól tartok, hogy ezzel először is megrontanánk a folyók és tavak vitézei testvériségét, másodjára meg, ha ezek a bitangok elfoglalnák a Barackvirághegyet, akkor már semmibe vennének minket is. Úgy gondolom hát, hagyjuk itt az alvezéret a vár őrizetére, mi hárman pedig gyerünk.

Ki is választottak ötszáz betyárt, hatvan lovast, páncélt, fegyvert öltöttek, s elindultak a Barackvirághegy felé.

Megkapta a hírt már a Kétsárkányhegyen Tigrisverő is jövetelükről, s elindult le a hegyről háromszáz betyárjával, hogy hozzájuk csatlakozzék. De fülébe jutott a hír Kétkorbácsosnak is, aki menten elállotta az utakat seregével, majd pedig, mikor látta, hogy közelednek, a sereg elé rontott, s korbácsait villogtatva, harcra hívta Tigrisverőt.

Tigrisverő pedig régi vívómesteri családból származott Haocsouból, Tingjüanból. Hatalmas ereje miatt kapta a Tigrisverő Vezér nevet. Amikor odaért seregével, felvette a harcot Kétkorbácsossal, de hát hogy is bírt volna vele? Összecsaptak vagy tízszer, de aztán látta, hogy nem bír ellenfelével, leengedte hát fegyverét, s megfutott. Kétkorbácsos, látván gyengeségét, üldözőbe vette. Meglátta Kis Zsarnok a hegy lejtőjéről, hogy üldözi társát; hamar lúdtojásnyi köveket zúdított rá. Kétkorbácsos visszafordult, de mire visszaért seregéhez, fejvesztett ordítózást hallott.

– Mit ordítoztok? – kérdezte bosszúsan.

– Nagy sereg jön amonnet! – mutatta az egyik katona.

Arrafelé vágatott Kétkorbácsos, hogy jobban szemügyre vehesse a közeledőket. Hát a felvert porfellegből legelőször is egy pohos barát bontakozott ki egy fehér ló hátán: Tarka Barát volt.

– Hol az a nyavalyás, akit megraktak a liangsaniak? Még te akarsz minket rémisztgetni? – bömbölte torkaszakadtából.

– Majd mindjárt leváglak, kopasz szamar – süvöltötte vissza Kétkorbácsos –, úgylis jókedvemben találász!

Megpörgette Tarka Barát irdatlan vasbotját, Kétkorbácsos is emelte két szörnyű korbácsát, egymásnak rontott a két paripa, csataordításban tört ki a két sereg. Egymásnak mentek már negyvenszer, ötvenszer, de még mindig nem bírt egyik a másikkal.

– Belevaló legény ám ez a barát! – állapította meg magában Kétkorbácsos elismeréssel. Megverték a gongokat a két seregben, s visszavonultak mindketten seregestül, hogy kifújják magukat. Kétkorbácsos azonban alig pihent valamit, már nem bírta türtőztetni magát, hanem megint csak előrevágatott, nagyot kiáltva:

– Gyere elő megint, te lator barát! Meg akarok mérkőzni veled életre-halálra; lássuk, melyikünk győz?

Tarka Barát már elő is vágatott volna, de Sötétképű így kiáltott:

– Pihenj csak még, bátyám, s nézd csak, hogy kerítem kézre ezt a fickót! – Azzal kardját forgatva, összecsapott Kétkorbácsossal. Megharcoltak ők is egymással vagy negyven-ötven menetet, de csak nem bírt egyik a másikkal.

„Ugyan honnét jöttek elő ezek ketten? – álmélkodott magában Kétkorbácsos nagy elismeréssel. – Hatalmas vitéz mind a kettő, nem afféle erdei vagdalkozás az, amit művelnek!”

Sötétképű, látván, milyen hatalmas ellenfelének vitézi művészete, egerutat vett magának, s visszavágatott seregéhez. Kétkorbácsos is megfordította lova fejét, nem üldözte tovább. Visszavonult mind a két sereg.

– Most érkeztünk csak – tanakodott Tarka Barát s Sötétképű –, nem lenne jó, ha mindjárt a nyomába erednénk. Vonuljunk vissza vagy húsz mérföldet, holnap aztán megint megverekszünk ezzel a fickóval. – El is vonultak seregükkel az egyik közeli dombon lévő várba.

Kétkorbácsos közben vezéri sátrában töprengett nagyban:

„Azt hittem először – bosszankodott –, hogy annyi lesz ez csak, mint nádat törni, egykettőre kezemre kerítem ezeket a mezei latrokat! Honnét tudtam volna, hogy ilyen ellenfelekbe ütközöm! Nincs énnekem szerencsém!”

Azt se tudta már, hogy mitévő legyen nagy bizonytalanságában, amikor hírnök érkezett a mandarintól:

– Gyere vissza azonnal a sereggel, tábornok uram – lihegte a hírnök –, a város védelmére! A fehérsárkányhegyi rablók, Üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag megrohanták seregükkel Csingcsout, ki akarják szabadítani a rabokat a börtönből! Félünk, hogy baj esik, induljatok haza tüstént!

Útnak is eredt mindjárt hazafelé a sereggel Kétkorbácsos. Másnap Tarka Barát, Sötétképű meg Kóbor Barát nagy zászlólengetéssel, harci kiáltásokkal vonultak harcba hadaikkal. De amint a hegy alá értek, nem látták már sehol az ellenséget, s igen meglepődtek. Tigrisverő s Kis Zsarnok leküldöttek értük, meghívták őket fel a várba, juhot vágtak, lovat öltek tiszteletükre, nagy lakomát csaptak. Kiküldték aztán a kémeket, hogy tudakolják meg, mi történt.

Kétkorbácsos hazafelé tartván közben seregével, nagy sereget pillantott meg, amint éppen a város ellen vonult. A Fehértigrishegy alatt lakozó Kung nemzetségfő fiai voltak a rablók vezérei, Üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag. Ezek ketten, mivelhogy háborúságba keveredtek egy helybéli gazdaggal, s annak egész háza népét kiirtották, maguk köré gyűjtöttek vagy hat-hétszáz embert, elfoglalták a Fehértigrishegyet, s betyáréletre adták fejüket. Mivel pedig a nagybácsikájuk, Kung Pi, Csingcsouban élt, azt a mandarin elfogatta, s tömlöcbe vettette. A két testvér azért indult most hadba Csingcsou ellen, hogy megrohanják a tömlöcöt, s kiszabadítsák nagybátyjukat. Ahogy beleütköztek Kétkorbácsos seregébe, rögtön felvették vele a harcot.

Kétkorbácsos kivágtatott a csatasor elé. Mu-zsung mandarin a város kaputornyából szemlélte a csatát. Láta, amint Üstökös Csillag előreszegzett lándzsával Kétkorbácsosnak ront. Összecsaptak már vagy hússzor: Kétkorbácsos ki akart tenni magáért a mandarin előtt, s látta azt is, hogy ellenfele nem valami jól verekszik, inkább csak védekezésre fogja a dolgot. Ezért aztán, mikor már jól belémelegedtek a harcba, sikerült is Üstökös Csillagot elevenen foglyul ejtenie. Árva Tűzcsillag megfutott a seregével. A mandarin lekiáltott a toronyból Kétkorbácsosnak, hogy vegye üldözőbe a menekülő betyárokat. A támadásba lendülő katonák vagy száz foglyot ejtettek: Árva Tűzcsillag nagy vereséget szenvedett, emberei szétfutottak, s ő maga is csak estére kelve tudott nagy nehezen menedékre lelni egy ódon templom falai között.

Kétkorbácsos ezután nagy diadallal kísérté foglyát a mandarin elé. Örvendett igen a mandarin, s rögtön kalodát rakatott Üstökös Csillag nyakába, becsukatta a tömlöcbe a nagybátyja mellé. Jutalmat osztott a seregnek, Kétkorbácsost pedig meghívta magához vendégségbe, s kérte, beszélje el, mit tapasztalt a Barackvirághegyen.

– Arra számítottam tulajdonképpen – vallotta meg Kétkorbácsos –, hogy fazékban már a teknős, csak ráteszem a kezem, s megvan, de hogy, hogy nem, segítségükre jött egy másik banda is. Azok közt meg volt egy barát, meg egy nagy szál, sötét pofájú legény; megmérkőztem mindkettőjükkel, de nem bírtunk egymással. Nem közönséges vitézség lakozik ebben a kettőben, nemcsak amúgy erdei módra vagdalkoznak. Ezért aztán nem tudtam még kézre keríteni őket.

– Ez a barát – mondta a mandarin – Jenanfuban volt határőrkapitány az öreg Csung őkegyelmessége alatt, Lu Ta a neve eredetileg. Aztán beállt barátnak, a Mélybölcességű Lura változtatta a nevét, de csak Tarka Barátnak nevezgetik. A sötét képű fickó meg palotatiszt volt a Keleti Fővárosban, Jang Csének hívják, a Sötétképű Fenevadnak. Van ott aztán még egy harmadik, a Kóbor Barát, becsületes nevén Vu Szung, az pedig nem más, mint az a Vu cirkáló-hadnagy, aki a Fényesdombnál agyonvert egy tigris pusztá kézzel! Ezek hárman a Kétsárkányhegyet szállták meg, rabolnak, fosztogatnak; a császári hadak támadásait eddig mindvégig visszaverték, négy-öt ellenük küldött vezért le is vágtak. Mostanáig nem sikerült kézre keríteni őket!

– Most, hogy láttam, milyen kiváló bajvívók – állapította meg Kétkorbácsos nagy elismeréssel –, megvallom, nemhiába van akkora híre a Tarka Barátnak meg a Sötétképű Fenevadnak! De nyugodj csak meg, mandarin uram: ha már itt vagyok, kézre kerítem én neked elevenen egytől egyig őket!

Azt már nem beszélem el, milyen jó kedve kerekedett a mandarinnak erre az ígéretre, s hogy tartotta ott magánál éjszakára is. Arról beszélek csak, hogy Árva Tűzcsillag, elvonulván megvert serege maradványaival, menet közben az erdőben egy másik seregbe ütközött. Vu Szung, a Kóbor Barát volt a vezérük:

– Hogy szolgál egészséged, vitéz bajnok? – ugrott le a nyeregből Árva Tűzcsillag, hogy tisztelegjen a vezér előtt. Kóbor Barát viszonzta az üdvözlést, felsegítette és megkérdezte:

– Hallottam már, hogy bátyáddal együtt itt vagytok a Fehértigrishegyen nagy sereggel, s már nemegyszer el is mentem volna, hogy tisztelem tegyem; sajnos, a hegyet nem hagyhattam ott, de meg az út se lett volna nagyon alkalmas, azért nem találkozhattunk. De hogy kerülsz ide?

Elmondotta Árva Tűzcsillag, hogyan indultak nagybátyjuk kiszabadítására, s hogyan esett közben foglyul a bátyja.

– Ne aggódj! – nyugtatta meg Kóbor Barát. – Vagyunk vagy hatan-heten itt a Kétsárkányhegyen! Most épp a barackvirághegyi vezérek, Tigrisverő meg a Kis Zsarnok hívására, segítségükre jöttünk a csingcsoui hadak ellen. Tarka Barát s Sötétképű tegnap már harcba is vitték a fiúkat Kétkorbácsos ellen, egész nap véle viaskodtak, de a Kétkorbácsos az éjjel, nem tudni miért, elvonult. A barackvirághegyiek itt marasztaltak bennünket, s ezt a szép fekete, keselylábú paripát is nekünk ajándékozták. Most már éppen hazatérőben vagyunk, két bátyám éppen utánunk jön. Mi volna, ha megkérném őket, hogy menjünk Csingcsou ellen megszabadítani nagybátyádat s bátyádat?

Árva Tűzcsillag hálás szóval mondott köszönetet. Jó sokára aztán megjött Tarka Barát s Sötétképű serege is. Kóbor Barát bemutatta nekik Árva Tűzcsillagot, s így szólott hozzájuk:

– Náluk találkoztam én annak idején Jókörjött Esővel, sokat háborgattam is őket. Most aztán becsületből összeszedhetnénk a három hegy hadait, megtámadhatnánk Csingcsout, hogy megöljük a mandarint, kézre kerítsük Kétkorbácsost, megszerezzük magunknak az ottani magtárak, kincstárak pénzét, gabonáját. Mit gondoltok erről?

– Nekem is éppen ez járt az eszemben – helyeselt Tarka Barát. – Híjjuk csak ide Tigrisverőt meg Kis Zsarnokot, jöjjenek ők is a fiaikkal, hadd támadjuk meg Csingcsout egyesült erővel.

– Csingcsou falai erősek – figyelmeztette társait Sötétképű – jó serege van, s ott van már Kétkorbácsos is, az meg nagy vitéz!

– Nem akarom én kevesbíteni a magunk hírét, nevét, de ha Csingcsout be akarjuk venni, azt csak úgy lehet, ha hajlotok a szavamra.

– Halljuk a tervet, bátyám – szólt Kóbor Barát.

Sötétképű pedig nem sok szóval, kevés beszéddel elmondta, hogy

*Elpusztul majd s fut szét füstként Csingcsounak népe,
Öklét rázza mocsárvidék sok derék vitéze.*

Hogy aztán Sötétképű mit mondott el Kóbor Barátnak, hogy miképpen gondolja bevenni Csingcsou városát, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENHETEDIK FEJEZET

amelyben a három hegy egyesült erővel beveszi

Csingcsout,

s a tigrisek valamennyien, egyesült erővel,

Liangsanba térnek

Ott tartottunk, hogy Kóbor Barát, bemutatván Árva Tűzcsillagot Tarka Barátnak s Sötétképűnek, megkérte őket, hogy mentsék meg a bátyját s a nagybátyját, Tarka Barát pedig már erre össze is akarta szedni a három hegy betyárjait, hogy egyesült erővel támadják meg a várost, amikor így szólt Sötétképű:

– Nagy sereg kell ahhoz, hogy bevegyük Csingcsout! Hallottam már a liangsani Szung Kung-ming nagy nevét: úgy nevezik őt a folyók és tavak vitézei, hogy Szung Csiang, a Jókorjött Eső. Kétkorbácsos éppen esküdt ellensége neki. Mi itten egyesüljünk Árva Tűzcsillag seregével, aztán megvárjuk a barackvirághegyi hadakat, hogy együtt menjünk neki Csingcsounak. Árva Tűzcsillag öcsénk közben tüstént indul Liangsanba megkérni Jókorjött Esőt, hogy jöjjön segítségünkre. Ez lesz a legjobb. Jókorjött Eső úgyis igen jó barátságban van veletek – fordult Árva Tűzcsillaghoz. – No, mit gondoltok erről a tervről?

– Hát szóval – köszörülte meg a torkát Tarka Barát –, azt mondjátok most, hogy ez a Jókorjött Eső ilyen derék vitéz, holnap is azt mondja majd valaki, hogy olyan kiváló harcos, csak éppen még nem találkoztam vele. Annyit emlegetitek a nevét, hogy a fülem majd belesüketül. Legény lehet a talpán, ha ilyen hírt szerzett magának a világban! Annak idején, mikor Kis Generálissal lakozott, Tisztaszellővárban, már gondoltam rá, hogy elmegyek, felkeresem. Mire azonban elindulhattam volna, már azt hallottam, hogy odábbállt, így nem volt szerencsém. No de, Árva Tűzcsillag, ha meg akarod szabadítani a bátyád, akkor indulj gyorsan, s kérd meg. Mi addig megütközünk azokkal a jómadarakkal!

Árva Tűzcsillag át is adta rögtön seregét Tarka Barátnak, csak egy kísérőt vett maga mellé, aztán vándorkalmárnak öltözködve elindult lóhalálában Liangsanba. Tarka Barát, Sötétképű s Kóbor Barát meg izenetet küldtek várukba, hogy Aranyszemű Párduc s Böllérbicskás Ördög jöjjön azonnal utánuk vagy száz, kétszáz emberrel. A Barackvirághegyen is Tigrisverő meg Kis Zsarnok, mihelyt megkapták a hírt, azon nyomban elindultak egész seregükkel, csak valami negyven–ötven betyárt hagytak otthon a vár védelmére.

Azt nem beszélem most el, hogyan vonult az egyesült sereg Csingcsou megtámadására. Arról szólok inkább, hogy Árva Tűzcsillag sietős útjában csakhamar el is ért Nyakazóbíró fogadójába, s ott ételt, italt rendelt, az út iránt tudakozódott. Nyakazóbíró szemügyre vévén a jövevényeket, leültette őket, aztán megkérdezte:

– Honnét jöttök, vendég uraim?

– Csingcsouból.

– Kit kerestek Liangsanban?

– Van egy jó ismerősöm a várban, ahhoz mennénk.

– A várban csupa nagyúr, herceg lakik – mondta szigorúan Nyakazóbíró. – Oda nem mehettek csak úgy!

– No hát éppenséggel Szung herceget keresem – vallotta ki Árva Tűzcsillag.

– Ha már őt keresitek – enyhült meg a fogadás –, arra van nekünk rendelkezésünk. – Szólította is rögtön legényeit, hogy hozzanak bort szokás szerint, s megkínálta őket.

– De hiszen nem is ismerjük egymást! – csodálkozott Árva Tűzcsillag. – Miért ez a nagy vendégeskedés?

– Hát nem érted, vendég uram? – magyarázta Nyakazóbíró. – Ha valaki itt nálunk a várbeli vezéreket keresi, az biztosan földijük vagy régi barátjuk, nem véthetünk hát ellenük a tiszteletben! Jelentjük is már mindjárt a jöttötöket!

– Hát én bizony a Fehérsárkányhegy vidékéről való Kung Liang vagyok, az Árva Tűzcsillag.

– Hallottam már Jókorjött Eső bátyánktól nagy nevedet – felelte barátságosan Nyakazóbíró. – Nagy örömünkre szolgál, hogy közibénk jöttél.

Amikor megitták a bort, nyitotta is ki az ablakot, s zengő nyilat kilőtte a víz felé. Ki is bukkant csakhamar a nádrengetegből a csónak, jött a vendégért. Nyakazóbíró megkérte Árva Tűzcsillagot, hogy szálljon a csónakba, s eveztek is át az Aranyhomokpartra, mentek fel a várba. Láttá Árva Tűzcsillag a három várkapu erős tornyait, a lándzsák, kardok, szablyák, fegyverek erdejét, s gondolta is magában:

„Hallottam már, hogy milyen hatalmas a liangsani vár, de azt mégse gondoltam volna, hogy ilyen nagy dolgokat műveltek már itten!”

Jókorjött Esőnek már jelentették a vendég érkezését, sietett elébe, hogy fogadja szíves barátsággal. Árva Tűzcsillag leborult előtte.

– Hogyhogy erre hozott a sors, bölcs öcsém? – kérdezte tőle a vezér.

Nagy sírásra, zokogásra fakadt ezekre a szavakra Árva Tűzcsillag.

– Ami bánatod, veszedelmed csak van – szólt vigasztalóan Jókorjött Eső –, mondd csak el bátran! Segítségére leszünk, ha kell, tűzön, vízen keresztül! Kelj fel, bölcs öcsém, s szólj szabadon!

– Amióta elváltunk, mesterem – szólt Árva Tűzcsillag –, meghalt atyám, bátyám meg egy ottani nagy családdal háborúságba keveredvén, merthogy dolgainkba avatkoztak, elpusztította annak egész háza népét. Fenyegedett minket akkor a hatóság üldözése, elfoglaltuk hát a Fehérsárkányhegyet, magunk köré gyűjtöttünk vagy hat-hétszáz embert, s betyárnak állottunk. Csingscsouban ezért Mu-zsung mandarin elfogatta nagybátyánkat, Kung Pit, s kalodát rakatván a nyakára, tömlöcbe vetette. Elhatároztuk ezért bátyámmal, hogy megrohanjuk a várost, remélvén, hogy kiszabadítjuk. Váratlanul azonban, hogy a város alá értünk, beleütköztünk a Kétkorbácsos seregébe. Bátyám harcba elegyedett vele, de fogságba esett, bevitték a városba, tömlöcbe vetették, azt se tudom, él-e, hal-e. Aztán szétverte az én seregemet is. Másnap aztán találkoztam Kóbor Baráttal, Vu Szunggal. Ő aztán bemutatott a társainak: az egyik a Tarka Barát, Lu, a Mélybölcsességű, a másik a Sötétképű Fenevad, Jang Cse. Rögtön igen jó barátok lettünk. Amint tanácskoztunk afelől, hogy s mint tudnánk bátyámat megszabadítani, azt mondta nekem: „Én megkérem Tarka Barátot s Sötétképűt, meg a Barackvirághegy vezéreit; Tigrisverőt meg Kis Zsarnokot, hogy támadjuk meg a várost egyesült erővel, te meg siess azonnal Liangsanba mesteredhez, Jókorjött Esőhöz, s kérd az ő segítségét nagybátyád s bátyád megszabadítására.” Így aztán indultam még aznap ide hozzád.

– Ezen könnyen segíthetünk – felelte Jókorjött Eső –, ne aggódj miatta. Jer velem, bemutatlak Toronyhordozó vezérnek, megtanácskozunk véle a dolgot.

El is vezette nyomban Jókorjött Eső Árva Tűzcsillagot Toronyhordozóhoz, Cselcsillaghoz, Felhősárkányhoz, bemutatta nekik, s elmondta, hogy Kétkorbácsos Csingcsouba menekült, Muzsung mandarinhoz; s elfogta Üstökös Csillagot is, azért jött most Árva Tűzcsillag, hogy segítséget kérjen ellene.

– Kiviláglott ezekből – kiáltott fel Toronyhordozó vezér –, milyen igazságos, milyen erényes két jó vitéz ez a két fivér! Jó barátaid neked is, fivérem – fordult Jókorjött Esőhöz –, hogyan mennénk hát segítségükre? De te, bölcs öcsém, sokat voltál már el a várból; maradj most te itthon, őrizd a várat, elmegyek majd én, együgyű bátyád, helyetted!

– Te vagy a vár ura, bátyám – hajolt meg tisztelettel Jókorjött Eső –, életedet kockára nem tehetjük. Ez most az én dolgom. Ha már olyan messzi földről idefáradtak hozzánk, s nem magam megyek, nem tér vissza a nyugalom szívükbe. Jó lenne, ha velem tartana még néhány fivérünk is.

Be se tudta fejezni szavait, már zengett a csarnok a vezérek szavától:

– Megyünk veled együtt, kutyádnak, lovadnak, ha kell!

Igen megörült ennek Jókorjött Eső. Nagy lakomát rendeztek még aznap Árva Tűzcsillag tiszteletére, s lakomázás közben megkérdezte Jókorjött Eső Vasképu Tudóst, hogy venné számba a hadat. Öt sereget készítettek fel a hadjáratra. Az elsővel ment Kis Generális, Mennydörgés Tüze, Selymesszörű Tigris s Kurtalábú Tigris útsinálónak, elővédnek. A másodikkal Feltartóztathatatlan, Beteg Vitéz, Kétféjú Kígyó, Kétfarkú Skorpió; a derékhadat maga Jókorjött Eső vezette Cselcsillaggal, Kis Herceggel, Vitézekkel Versengővel; a negyedik sereg vezérei Szépszakáll Mester, Kis Forgósziel, Örvények Sárkánya, Kutyapofájú lettek; az utóvédet végezetül Ványadt Védistenre, Bundás Párducra, Felhőcsapó Aranyszárnyra s Robbanó Mennykőre bízták.

Felállították Liangsanban az öt sereget húsz vezérrel, kétezer vitézzel. A többi vezér Toronyhordozóval együtt hátramaradt a vár védelmére. Elindult a hadi, nép, Jókorjött Eső is búcsút vett Toronyhordozótól, s elindult ő is Árva Tűzcsillaggal. A tartományokban, helységekben, amerre áthaladtak, csendesen vonultak át, semmi kárt nem tettek. Megérkezvén Csingcsou alá, Árva Tűzcsillag már előre tudósítván Tarka Barátot s a többieket érkezésükről, siettek már fogadásukra a többiek. Mikor Jókorjött Eső is megérkezett seregével, Vu Szung, a Kóbor Barát, bemutatta neki Tarka Barátot, Sötétképu Fenevadat, Tigrisverő Vezért, Kis Zsarnokot, Aranyszemű Párducot s Böllérbicskás Ördögöt. Jókorjött Eső helyet kínálta Tarka Barátot:

– Régóta hallom már, bátyám, nagy híredet – mondta a barát –, de nem engedte még sorsom, hogy találkozzunk. Nagy boldogság számomra, hogy most már személyedben is megismerhetlek, tisztelt bátyám!

– Szóra sem érdemes az én csekély személyem! – szerénykedett Jókorjött Eső. – A folyók és tavak becsületes vitézei igen dicsérik nagy erényedet, tisztelendő atyám! Nagy boldogság nekem egész életemre, hogy megismerhettem kegyes személyedet!

– Jártam már hajdanában Liangsanban – állott fel tisztelettel Sötétképu –, s marasztaltak is ott nagyon a becsületes vitézek. Én azonban akkor együgyűségemben megtévedtem, nem akartam ott maradni. Most azonban, hogy ismét összekerültem veletek, igazság bajnokai, hatalmas váratokból, ez nekem a legnagyobb dolog a világon!

– Elterjedt már rettegett híred mindenfelé a folyók és tavak népe közt – udvariaskodott Jókorjött Eső –, s csak azt fájlalom nagyon, hogy ily későn kell megismerkednünk!

Tarka Barát közben kiadta a parancsot, hogy hozzanak bort. Kínálgatta a vendégeket, s bemutatva nekik sorba a többi vezért is.

Másnap Jókorjött Eső megkérdezte, hogy áll a harc Csingcsou körül.

– Amióta Árva Tűzcsillag elment – felelte Sötétképű megütköztünk már velük vagy négyszer-ötször, de mi se győztünk, ők se. Csingcsou védelme láthatólag az egy Kétkorbácsoson áll. Ha őt sikerülne kézre keríteni, összeomlanék a város, mint hó a forró víztől.

– Erővel nem bírhatunk vele – jegyezte meg mosolyogva Cselcsillag –, csak csellel ejthetnénk foglyul.

– Micsoda fortéllyal lehetne rátenni a kezünket? – töprengett hangosan Jókorjött Eső.

– Hát... – mondta el Cselcsillag a tervét – így meg így.

– Igen jeles terv! – kiáltott fel örvendezve Jókorjött Eső. Aznap el is rendezték a seregeket, másnap hajnalban pedig elindultak Csingcsou alá. Odaérkezvén, körülvették a várost mind a négy oldaláról, s hangos dobszóval, zászlólengetéssel, csatakiáltással hívták harcra a városban levőket. A mandarin, jelentést kapván a történekről, hívatta rögtön Kétkorbácsost, hogy tanácskozzék vele:

– Most jelentették – mondta neki, amikor megérkezett –, hogy a rablók segítségére megjött Liangsanból Jókorjött Eső is! Most aztán mitévők legyünk?

– Légy csak nyugodtan, kegyelmes uram! – csillapította Kétkorbácsos. – Azzal, hogy idemerészkedtek ezek a latrok, azt az előnyt veszítették el, amit a saját földjük ismerete adott nekik! Csak odahaza olyan nagy vitézek ők, de most, hogy előbújtak a fészükéből, mit csinálnak majd a bitangok, ha egyenként fogdossuk össze őket? Jer csak fel a falakra, kegyelmes uram, s nézzed, hogy végzek majd egyikkel a másik után!

Kétkorbácsos azzal sietve felöltötte páncélját, lovára pattant, megnyitotta a várkaput, leeresztette a felvonóhidat, s ezer emberével a város elé vágatva, csatasorba állította őket. Jókorjött Eső seregéből egy lovas vágatott elő.

Farkasfogú buzogányt forgatva kezében, hangosan átkozódott a mandarin ellen:

– Te gaz mandarin, népnyzó, bitang söpredék! Kiirtottad a családomat, de ma bosszút állok rajtad értük!

– Császári tiszt voltál valamikor – ordította vissza a mandarin, mert megismerte emberét, Mennydörgés Tüzét –, nem bánt veled rosszul az állam, hogy vetemedtél mégis lázadásra? Ha elfoglak, tízezer darabba vágatlak! Fogjátok el a bitangot!

Kétkorbácsos ezek hallatára meglendítette két korbácsát, s nekivágatott Mennydörgés Tüzének. Mennydörgés Tüze is vágta vitte lovát, s farkasfogú buzogányát forgatva, felvette vele a harcot. Összecsapott egymással a két ellenfél, viaskodtak is már negyven-ötven menetben, de nem győzött egyik sem a másikon. A mandarin, látván, hogy soká húzódik a harc, félt, hogy Kétkorbácsos még hibát vét, ezért sietve megverette a gongokat, visszaparancsolta a sereget a várba; Mennydörgés Tüze nem üldözte őket, visszatért a csatasorba. Jókorjött Eső meg visszavonta az egész sereget vagy tizenöt mérföldre, ott táborba szálltak.

Kétkorbácsos visszaérkezvén a városba, sietett a mandarin elé.

– Éppen kézre kerítettem volna Mennydörgés Tüzét! – fakadt ki előtte. – Miért kellett vissza-

vonulnunk?

– Láttam, hogy már sokat viaskodtatok – mentegetőzött a mandarin –, félttem, hogy kimerülsz, ezért verettem meg a gongokat visszavonulásra, hogy pihend ki magad. Ez a Mennydörgés Tüze az én katonai parancsnokom volt annak idején, de Kis Generálissal együtt fellázadtak. Nehogy semmibe vedd!

– Légy nyugodt, kegyelmes uram! – biztatta Kétkorbácsos. –Egészen bizonyos, hogy kézre kerítem ezeket a pártütő latrokat! Ahogy harc közben tapasztaltam, elég bolondjában vagdalkozik! Nézd meg majd holnap, kegyelmes uram, hogy ütöm le a fejét a latornak!

– Ha már ilyen nagy hős vagy, tábornok uram – jegyezte meg a mandarin –, holnap, mikor az ellenségre támadsz, vágj utat közöttük, s juttass át a hadsorukon három embert. Egyet a Keleti Fővárosba küldök segítségért, kettőt pedig a szomszédos tartományokba, hogy segítsenek elpusztítani a rablókat.

– Messzire látó s éles elméjű vagy, kegyelmes uram – állapította meg Kétkorbácsos elismerően. Meg is írta a mandarin a segélykérő levelet, s rábízta három emberére.

Kétkorbácsos a szállására tért, s levetvén fegyverzetét, lepihent. Még meg se virradt, amikor egy tiszt zörgette föl:

– Az északi kapunál, a dombon három magányos lovas áll, s a várost kémlelik – jelentette. – Vörös köntösbe van öltözve a középső, fehér lova van. A két mellette álló közül csak a jobb oldalt ismertük meg, az Kis Generális. A bal felőli olyan taoista-formán van öltözve.

– A vörösbe öltözött szemmel láthatólag maga Jókorjött Eső lehet – állapította meg Kétkorbácsos. – A taoista ruhás pedig Cselcsillag. Ne riasszatok el őket, hanem szedjétek össze egy század lovast, kijönnek velem, s elfogjuk őket!

Kétkorbácsos gyorsan páncélt öltött, fogta két korbácsát, s megnyitvatván az északi kaput, leeresztvén a felvonóhidat, kivágtatott száz lovasával a három lovas felé. Azok hárman ott meg se mozdultak, csak a város felé néztek. Mikor azonban Kétkorbácsos, megcsapkodva lovát, feléjük tartott, megfordították lovuk fejét, s lassan elporoszkáltak. Kétkorbácsos teljes erővel vágatott utánuk, s látta közben, hogy egynéhány kiszáradt fa mellett szép csendesen visszafogják lovukat, s megállnak. Robogott feléjük szélesebesen, de amint a fák mellé ért, hangos csataordítás harsant a fülébe; s lova lába alatt megnyílt a föld. Kétfelől egyszerre ötven-hatvan fogós csáklya nyúlt feléje, kiemelték a veremből, s megkötözték, elvezették. Lovát utána vezették kantáron. Utána igyekvő seregét Kis Generális nyilai állították meg: hatot-hetet leterített közülük, a többiek visszafordultak.

Jókorjött Eső visszatért táborába. A kivont kardú órség elötuszkolta a fogoly Kétkorbácsost. Jókorjött Eső felállott jöttére s kiadta a parancsot, hogy gyorsan oldozzák fel kötelékeit, aztán maga segítette bele az egyik székbe, s tisztelgett előtte.

– Mire való ez? – fakadt ki keserűen a fogoly.

– Hogy is mernék én, a magam csekélységével, lázadni a császár felsége ellen? – mentegetőzött Jókorjött Eső. – Gaz mandarinok, aljas, bitang tisztviselők gonoszságai miatt fenyegettetve, estem csak bele nagy vétkembe. A mocsár vidékét is csak azért szálltam meg s vettem kölcsön magamnak, hogy a végveszedelemtől mentsem meg magam, s kívárjam az időt, míg a felséges udvar kegyelemben részesít, hogy meghódolhassak. Nagy bosszúságot, sok alkalmatlanságot okoztunk neked, tábornok uram, megtépáztuk vitézi híredet is, engedd meg, hogy vétségünkért bocsánatodat esedezzük.

– Tízezer halál is könnyű a fogolynak! – kiáltott fel Kétkorbácsos. – Miért udvariaskodsz velem?

– Hogy is mernék én kárt tenni életedben? – szörnyedt el Jókorjött Eső. – A felséges ég látja szívemet! – s nagy panaszosan kérlelte tovább.

– Úgy gondolod, tiszteletre méltó bátyám – enyhült meg végül Kétkorbácsos –, hogy menjek a fővárosba, s könyörögjek kegyelemért a számotokra?

– Már hogy mennél el, tábornok uram? – képedt el Jókorjött Eső. – Kao marsall, az a bitang, a leggaládabb, legszűkkeblűbb fickó a világon! Akármi nagy jót tettél, arról megfélemeznek, csak a vétkeidet jegyzi meg, legyenek azok bármilyen kicsinyek! Te elvesztettél egy sereg katonát, pénzt, élelmet, hogy várhatnád, hogy ne büntessen meg keményen? Égszeme Tábornok, Százszorgyóztos, Robbanó Mennykő már sorainkba álltak. Ha nem veted meg silány várunkat, örömet vezéri helyet adunk neked! S ha majd hasznunkat látja a császár őfelsége, s kegyelmet kapunk, akkor se lesz késő, hogy hűséggel szolgálj a hazát!

Hosszan tépelődött magában Kétkorbácsos: de mert ő is a mennyei csillagok számába tartozott, s ezért természete is, becsülete is húzta már hozzájuk, s aztán látván Jókorjött Eső tisztelettel teljes udvariasságát, hallván érveit, sóhajtva ereszkedett térdre:

– Nem mintha nem lennék hűséges az országhoz – mondta –, hanem, megindítva a te mindenek felett való igazságosságodtól, meg kell hogy hajoljak előtted. Követem korbácsod, tartom kengyeledet, visszaút számomra már nincs!

Megörvendett ennek Jókorjött Eső, s bemutatta Kétkorbácsost a többi vezérnek. Megparancsolta Tigrisverőnek s Kis Zsarnoknak is, hogy a tábornok fekete kesely lovát pedig adják neki vissza. Ezek után pedig megint összegyűltek a vezérek, hogy megtanácskozzák, miként lehetne kiszabadítani Üstökös Csillagot.

– Csak azt tehetnénk – szölt Cselcsillag –, hogy megkérjük Kétkorbácsost, nyitassa ki a város kapuját. Ezzel egyben elvágánk az ő visszaútját is.

Jókorjött Eső ment rögtön Kétkorbácsoshoz, hogy rábeszélje:

– Nem a várost akarjuk mi kifosztani – magyarázta –, hanem barátunk, Üstökös Csillag, s a nagybátyja bilincsekben sínylődik a falakon belül, őt akarjuk megszabadítani. Ezt pedig csak úgy tehetjük, ha megnyitatom a város kapuját, másképp nem lehet.

– Ha már vezérré tettetek – felelt Kétkorbácsos –, illendő, hogy meg szolgáljam.

Aznap este ki is szemlélték a vállalkozásra Mennydörgés Tüzét, Kis Generálist, Ványadt Védistent, Selymesszőrű Tigrist, Kis Herceget, Vitézekkel Versengőt, Kétfejű Kígyót, Kétfarkú Skorpiót, Felhőcsapó Aranyzárnyat s Kurtalábú Tigrist. A tíz vezér közkatonának öltözött, Kétkorbácsossal együtt lóra kaptak, s vágattak sebesen vissza a városba. A falak elé, az árok partjához érve, nagyot kiáltott Kétkorbácsos:

– Nyissátok ki a kaput! Megmenekültem, visszajöttem!

Az őrség a falon, meghallván Kétkorbácsos hangját, rohant jelenteni a mandarinnak. Mu-zsung mandarin nagy búbanatba esett vezére elvesztése miatt. Amint meghallotta, hogy Kétkorbácsosnak sikerült megmenekülnie, igen megörvendett, s lóra pattanva, maga sietett a falakra. Látta onnét, hogy valóban ott van Kétkorbácsos, vagy tíz katonával. Arcukat ugyan a sötétben nem látta, de Kétkorbácsos hangját megismerte.

– Hogy tudtál megmenekülni? – kérdezte hitetlenkedve.

– Elfogtak ugyan a fickók – kiáltott vissza Kétkorbácsos – miután kihúztak a veremből, s a táborukba cipeltek, de egyik altisztemnek, aki velem volt, sikerült közben megkerítenie az ellopott lovamat, s így visszamenekülhettünk.

Kétkorbácsos hangja meggyőzte a mandarint. Kiadta a parancsot, hogy nyissák ki a városkaput, s engedjék le a felvonóhidat, majd fogadásukra sietett. A tizenegy vezér bevágatott a városkapun, s amint a mandarinnal találkoztak, Mennydörgés Tüze buzogányának egy Csapásával leterítette. Kétféjú Kígyó s Kétfarkú Skorpió tüzet dobott a házakra, Felhőcsapó Aranyszárny s Kurtalábú Tigris pedig a falakra szökött, s az őrséget vágta le, szórta szét. Jókorjött Eső serege, látván, hogy tűz lobban fel a városban, berontott a kapun. Jókorjött Eső azonban gyorsan kiadta a parancsot, hogy hadbeli senki ne merje bántani a népet, csak a császári raktárakat fosszák ki. Azután a börtönhöz siettek, s kiszabadították Üstökös Csillagot s rokonságát. A sereg, dolga végeztével, a tűz eloltására sietett, a mandarin egész családját pedig kardélre hányták, vagyonát kiosztották a kiváló harcosok között. Másnap reggel gabonát osztottak a tűz sújtotta családoknak, a császári raktárak aranyát, selymét, gabonáját szekerekre rakták; ötven vagy hatvan szekér lett vele teli. Zsákmányoltak vagy kétszáz jó paripát is. A győzelem öröme nagy lakomát csaptak a tartományi hatóság épületében. A liangsaniak meghívták közben a három hegy vezéreit, hogy tartsanak velük ezután, álljanak be közéjük. Tigrisverő s Kis Zsarnok rögtön embert is küldött haza, hogy induljon el a hátrahagyott őrség az összes lóval, vagyonnal, a várat meg gyűjtsák fel. Tarka Barát is hazaküldte Aranyszemű Párducot s Böllérbicskás Ördögöt, hogy Kertészlegény s Ördögök Anyja is szedje össze a vár holmiját, s égessék fel a Drágagyöngykolostort.

Néhány nap alatt készen állt az indulásra a három hegy serege. Jókorjött Eső elindította a sereget hazafelé. Kis Generálist, Mennydörgés Tüzét, Kétkorbácsost s Szépszakáll Mestert küldte előre utat csinálni. Amerre áthaladtak a tartományokon, kerületeken, senkit sehol meg nem háborgattak. A falvak, tanyák népe, eléjük hozva az öregeket, a gyerekeket is, füstölőkkel, kendőket lengetve fogadta őket mindenütt. Néhány nap múlva meg is érkeztek Liangsan vidékére. A vízi vezérek hajókkal jöttek eléjük, Toronyhordozó vezér pedig az otthon maradottakkal az Aranyhomokpart kikötőjében várta őket. Fenn a várban aztán egybegyűltek, a tanácskozócsarnokban helyet foglaltak rang szerint, s nagy lakomát csaptak az új vezérek tiszteletére. Tizenkét új vezér lépett a liangsaniak soraiba: Kétkorbácsos, Tarka Barát, Sötétképű Fenevad, Kóbor Barát, Aranyszemű Párduc, Böllérbicskás Ördög, Kertészlegény, Ördögök Anyja, Tigrisverő Vezér, Kis Zsarnok, Üstökös Csillag, Árva Tűzcsillag. Párduckoponya megindultan mondott köszönetet Tarka Barátnak, amiért hajdan megmentette az életét.

– Nem múlt el nap, hogy ne gondoltam volna rád, vívómester uram – mondta Tarka Barát. – Kaptál-e hírt azóta a feleségedről?

– Azután, hogy Fehérgúnyást eltettük az útból – mesélte Párduckoponya –, elküldtem érte, hogy idehozassam, s akkor tudtam meg, hogy Kao marsall bitang fiának gázságai miatt felakasztotta magát. Apósom meg az efeletti bújába halt bele.

Sötétképű is felemlgette, hogy járt ő a várban, amikor még Fehérgúnyás volt a vezér.

– Nem volt ez véletlen – állapították meg valamennyien. – Így kellett ennek mind történnie!

Toronyhordozó vezér elmesélte a születésnap ajándék elrablását a Sárgasárdombnál. Nagyot mulattak rajta valamennyien.

Azt már nem beszélem el, hogy folyt tovább napokig a vigadozás, lakomázás. Arról szólok inkább, hogy mennyire örvendett Jókorjött Eső a vár gyarapodásán. Meg is tette Aranypénzes

Leopárdot a kovácsműhelyek vezetőjének, hogy verjenek mindenféle fegyvert, pikkelypáncélt, láncinget. Fogdmegmajom irányította tovább is a zászlók, ruhák készítését; vele varratott egy nagy vezéri zászlót a huszonnyolc csillagképpel, a Göncölszekérrel s más jeles csillagokkal; zászlókat repülő sárkánnyal, repülő tigrissel, repülő medvével, repülő leopárddal; sárga–fehér örkfarkas zászlókat, veres zsinóros fekete mennyezeteket, s kitűzette őket a vár négy sarkán. Megjavíttatta a nyugati s a déli út vendégfogadóit, hogy jobban befogadhassák a várba igyekvő jó vitézeket, s hogy híreket hozhassanak a várba. A nyugati út melletti vendégfogadóba Kertészlegényt s Ördögök Anyját rendelte. Kocsmárosok lévén, siettek máris helyükre. A déli út mellettibe pedig Kis Védistent s Anyatigrist küldte. A keleti fogadó Szárazföldi Krokodilus s Vastorkú kezén maradt, mint azelőtt, az északi meg Nyakazóbíróé s Dobos Bolháé.

Arról már nem is beszélek, hogy a várkapukat megerősíttette, s felosztotta őrségbe a vezéreket, akik mindjárt dolguk után is láttak, hanem azt mondom el inkább, mint esett egy nap, hogy Tarka Barát odafordult Jókörjött Esőhöz:

– Van nekem egy barátom – mondta Tigrisverő Vezér tanítványa volt hajdanában. Si Csinnek hívják, vagy más néven Kilencsárkányosnak. Huacsouba valósi, Huajinhszienbe, a Gyérvirághegy vidékére. Ott vezérkedik az Ármányos Vezérrel, Csu Vuval, meg a Szakadék Tigrisével, Csen Tával, s a Fehértarka Kígyóval, Jang Csunnal négyesben. Sokszor gondolok rá, mert egyszer a Vakuan kolostorban megmentette az életemet, s nem tudom neki elfelejteni. Mit gondolnál arról, hogy elmennék tudakozódni felőle, s ha úgy találok, elhoznám négyüket, hogy álljanak be közénk?

– Hallottam már én is a Kilencsárkányos nagy hírét – helyeselt Jókörjött Eső. – Igen jó lenne, ha vállalkoznál arra, hogy elmenj értük, s meghívd közénk. Egyedül ne menj azért: majd megkérjük Kóbor Barátot, hogy tartson veled. Ő is papi személy, egyformák lennétek, mehetnétek együtt.

– Elmegyek én vele – egyezett bele Tarka Barát. Össze is készítették még aznap az úti holmijukat. Tarka Barát imádkozó barátnak öltözött, Kóbor Barát pedig szolgáló zarándoknak. Búcsút vévén a vezérektől, átjutottak a vízen az Aranyhomokpartnál, aztán nappal mentek, éjjelre megháltak valahol, de nem pihentek egy napot se sehol. Meg is érkeztek végre Huacsouba, Huajinhszienbe, s a Gyérvirághegy felé vették útjukat.

Jókörjött Eső, hogy elengedte Tarka Barátot s Kóbor Barátot, csak nem bírt megnyugodni. Hívatta is Bűvös Futárt, s meghagyta neki, hogy eredjen utánuk, és hozzon hírt róluk. Tarka Barátot s Kóbor Barátot, amint megérkeztek a Gyérvirághegy alá, hirtelen az út mentén leleskedő betyárok állították meg:

– Hova, hova, tisztelendő urak? – kérdezték tőlük.

– A hegyen van Kilencsárkányos vezér? – kérdezte vissza Kóbor Barát.

– Hát ha őt keresitek – adták lejjebb a betyárok – várjatok egy kicsit; jelentjük a várba jöttötöket, aztán majd lejönnek a vezérek.

– Mondjátok csak azt, hogy a Tarka Barát tudakozódik utána! – kiáltotta a betyárok után Kóbor Barát.

Nem sok idő múlva jött is Ármányos Vezér Szakadék Tigrisével s Fehértarka Kígyóval a fogadásukra, de Kilencsárkányos nem volt sehol.

– Hol van Kilencsárkányos? – kérdezte meglepődve Tarka Barát. – Miért nem látjuk őt?

– Tisztelendő atyám – hajolt meg Ármányos Vezér –, te ugye Lu határörkapitány vagy Jenanfubol?

– Az vagyok bizony – felelte büszkén Tarka Barát. – Ez meg itt a fényesdombi tigrisölő Vu Szung, a Kóbor Barát.

– Régóta halljuk már nagy híreket! – tisztelgett nagy hódolattal előttük a három vezér. – Hallottunk már róla, hogy várat emeltetek a Kétsárkányhegyen! Hogy kerültetek errefelé?

– Már nem vagyunk a Kétsárkányhegyen – magyarázta Tarka Barát –, csatlakoztunk a liangsaniakhoz, Jókorjött Eső seregéhez. Kilencsárkányos vezért keresnénk, azért jöttünk.

– Ha már itt vagytok – nyájaskodott Ármányos Vezér –, látogassatok fel hozzánk, hadd beszéljük el apróra, mi történt.

– Ha van valami mondanivalód, akkor mondd el most! – kötötte meg magát Tarka Barát. – Ha már nincs itt Kilencsárkányos öcsém, ki a nyavalya fog felmászkalni hozzátok?

– Hirtelen természetű ember a szentatya – mentegette társát Kóbor Barát. – Mondjátok el inkább, hogy mi történt, az lesz a legjobb.

– Igen felvirágzott a mi várunk – kezdte Ármányos Vezér –, amióta Kilencsárkányos közénk állott. Történt azonban nemrégiben, hogy Kilencsárkányos a hegyről lemenetelében összetalálkozott egy képíró mesterrel, az Északi Fővárosból, Tamingfuból való bizonyos Vang Jivel. A képíró mester, fogadalmat tévén, hogy megfest egy falí képet az Aranyég Istenének templomában a Nyugati Szent Hegy, a Huasan mellett, odament volt, hogy fogadalmát teljesítse. Vele volt a lánya, Jü-Csiao-cse is. Történt azonban akkor, hogy a tartomány helytartója, aki különben Caj kancellár bizalmas embere, egy végtelenül aljas, népnyzó bitang, a templomban járván, történetesen megpillantotta a leányt, s állandóan zaklatni kezdte küldönceivel, hogy ágyasául akarja venni. Amikor pedig Vang Ji nem egyezett bele, a mandarin elraboltatta a leányt erőszakkal, Vang Jit pedig megbélyegezván, száműzette valami messzi gonosz helyre. Szerencsére, amikor erre vitték, összetalálkozott Kilencsárkányossal, s elmondta neki sorsát. Kilencsárkányos megmentette, megölvén a két kísérő poroszlót, s felhozta a várba, ő maga meg elindult, hogy megölje a helytartót. Sajnos, felfedezték a tervét, elfogták, tömlöcbe vetették, sőt, a mandarin éppen sereget szándékozik gyűjteni, hogy minket is kifüstöljön várunkból. Éppen abban vagyunk, hogy nem tudjuk, mihez kezdjünk.

– Ez a bitang mandarin nemcsak hogy aljas – háborodott fel Tarka Barát –, hanem még ilyen gazságokat is művel? Megyek és agyonverem a fickót!

– Jertek fel inkább hozzánk a várba – ajánlotta Ármányos Vezér – tanácskozzuk meg a dolgot!

Tarka Barát azonban megmakacsolta magát, s nem akart menni semmiképpen. Kóbor Barát végül kikapta kezéből szerzetesi botját, s azzal mutatta:

– Nem látod, bátyám, hogy fahegyben van már a nap?

Tarka Barát odanézett, mérgesen elbömbölte magát, de mit tehetett, csak követte a többieket fel a várba. Ott Ármányos Vezér bemutatta nekik Vang Jit, aki maga is elmondta szomorú történetét. A vezérek ökröt vágta, lovat öltek, nagy lakomát csaptak a vendégek tiszteletére, de Tarka Barát megint csak így szólt:

– Ha már Kilencsárkányos öcsém nincs itt, nem iszom én egy csepp bort se! Aludni még itt alszom nálatok, de reggelre kelve indulok a tartományba, hogy agyoncsapjam ezt a bitang helytartót.

– Ne hebehurgyáskodj, bátyám – intette Kóbor Barát. – Inkább induljunk el még az éjjel vissza

Liangsanba, s jelentsük a dolgot Jókorjött Esőnek, hogy jöjjön el nagy sereggel, vegye be Huacsout; csak így tudjuk megszabadítani Kilencsárkányost!

– Ha még megvárjuk, hogy elmenjünk, s idehívjuk őket – ordította Tarka Barát –, mit tudom én, mi lesz addig Kilencsárkányos életével!

– De ha meg is ölöd a helytartót – vitatkozott vele a társa –, azzal hogy szabadítod meg öcsénket? Én bizony nem engedlek el!

– Csillapuljon indulatod, tisztelendő atyám! – kezdte engesztelni Tarka Barátot Ármányos Vezér is. – Kóbor Barát bátyánk igazat beszél!

– A ti ostobaságotok, henyeségetek vesztét okozza öcsénknek! – dühöngött Tarka Barát. – A kezetekben van az élete, és itt isztok, fecsegtok!

S valóban, nem tudtak a többiek beléje diktálni egy fél csésze bort se. Este is ruhástul feküdt le, hajnalban meg a negyedik őrsgör kapta a botját, szerzetesi kardját, s eltűnt, azt se tudták, hová.

– Nem hallgatott ránk – jegyezte meg Kóbor Barát, amikor megtudta –, biztosan bajba keveredik. – Ármányos Vezér pedig nyomban útnak indított utána két szemfüles betyárt, hogy kitudják, mi lett vele.

Tarka Barát meg rohant le a hegyről, egyenest Huacsou városába. Útközben tudakozódott a járókelőktől, hogy merre van a hatóság épülete.

– Menj csak át a hídon – igazították útba –, aztán tarts kelet felé, ott van.

Hamarosan oda is ért Tarka Barát a hajóhídhöz, s már ment volna át, amikor rászóltak:

– Bújj el, barát, hamar! Jön a helytartó őkegyelmessége! „No iszen – gondolta magában –, éppen őt keresem, s most a kezem közé szalad? De itt is hagyja ám a fogát!”

Jöttek is már az út mentén kétoldalt a testőrök, hogy megtisztítsák a járókelőktől. Feltűnt a helytartó fedeles gyaloghintója is. Kétoldalt tíz-tíz fegyveres fogdmeg lépdelt korbáccsal, lándzsával, őrizték keményen.

„Nem jó lesz ez mégse, itt nekimenni ennek a jómadárnak – ötlött Tarka Barát eszébe. – Még kiröhögnek, ha nem találja el az ütése!”

A helytartó éppen kilesett a gyaloghintó ablakán. Látta, hogy Tarka Barát közelítene hozzá, de aztán megtorpan. Ahogy áthaladtak a Vej hídján, s megérkezett hivatalába, kiszállt gyaloghintójából, és rögtön szólította két testőret:

– Eredjete vissza a hídhöz – parancsolta nekik –, s hívjátok elibém azt a pohos barátot.

Rohantak a testőrök, s Tarka Baráthoz érkezvén, megmondták neki:

A helytartó őkegyelmessége hívat, jer velünk!

„A kezemtől fog megdöglenni a fickó! – gondolta magában Tarka Barát kaján örömmel. – Már agyon is csaptam volna, csak attól tartottam, hogy nem jól találok, hagytam hát elmenni. Utána akartam eredni, hát még nem ő hívat engem?”

Követte a testőröket a helytartóhoz. Az már kiadta a parancsokat a fogadására. Amint Tarka Barát belépett a csarnokba, megparancsolták neki, hogy tegye le botját, kardját, s fáradjon be a

könyvtárszobába. A barát előbb nem akart engedni, de a mandarin emberei rászóltak:

– Papi ember létedre hogy lehetsz ilyen értetlen? Hát már hogy lehetne a palotába bottal, késsel belépni?

„Igaz – nyugodott meg magában Tarka Barát –, szétverem én a puszta öklömmel is a koponyáját!” – s letette fegyvereit. Amint azonban belépett a könyvtárszobába, a helytartó intett kezével, s elkiáltotta magát:

– Fogjátok el ezt a kopasz szamarat!

A jelre két oldalról, a falakra aggatott ruhák közül vagy harminc-negyven fogdmeg ugrott elő, nekiestek Tarka Barátnak, s letéperték. Lehetett volna szegény akár maga *No-csa királyfi, a sokkarú*, akkor se menekülhetett volna a föld csapdájából, az ég hálójából! Akár maga a Tüzesfejű Mennykő se szabadulhatott volna a sárkány árkából, a tigris verméből! Így van az:

*Belészáll a lángba a moly s el is pusztul benne,
Horogba kap dühös teknőc, de az lesz a veszte!*

Hogy aztán mi lett Tarka Baráttal, miután elfogatta a helytartó, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Cselcsillag csellel felhasználja

az aranycsengettyűt.

Jókorjött Eső pedig felfordulást támaszt

a Nyugati Szent Hegynél

Ott tartottunk, hogy a helytartó, becsalván palotájába Tarka Barátot, elkiáltotta magát:

– Fogjátok el!

A fogdmegek nekiestek Tarka Barátnak, s a csarnok lépcsői elé hurcolták.

– Honnét jössz, te kopasz számár? – rivallt rá a helytartó.

– Mi vétket találtál öregapádban? – felelte vissza a barát.

– Valld meg az igazat: ki biztatott fel, hogy megölj?

– Papi személy volnék, hogy kérdezhetsz tőlem ilyet?

– Láttam szerencsére – ordította a helytartó –, amint te, kopasz számár, majdhogy nem a gyaloghintómra támadtál a botoddal, de közben aztán meggondoltad magad. Valld csak be gyorsan!

– Ki akart téged megölni? – fortyant fel Tarka Barát. – Miért fogattad el öregapádat? Mit háborgatod a békés embereket?

– Ki hallott már olyat – kiáltotta a helytartó kaján örömmel –, hogy egy szerzetes magát öregapámnak nevezze? Te kopasz számár, biztosan a hágón túli tekergő latrok közül jöttél, hogy bosszút állj Kilencsárkányosért! De látom, nem vallasz már, amíg el nem veretlek! Hé, emberek! Verjetek jól végig a kopasz számaón!

– Meg ne verjétek öregapátok! – bődült el Tarka Barát szikrázó szemmel. – Megmondom én neked: Tarka Barát vagyok, a liangsani jó vitézek közül! Agyon is verhetek, én azt se bánom, de ha öregapátok bátyja, Jókorjött Eső vezér meghallja, hát lejön a várából, s levagdálja a fejeteket a nyakatokról valamennyiőtöknek!

Éktelen haragra gerjedt a helytartó ennek hallatára: hatalmasan elverette a foglyot, aztán kalodát rakatott rá, s becsukatta a nehéz bűnösök tömlőcébe. Utána jelentette a dolgot az udvarnak is, hogy mitévő legyen az ügyben. A vasbotot meg a kardot persze elkobozta a hatóság.

Felbolydult az eseményre egész Huacsou. A betyárok fülébe is eljutott a híre, s szaladtak rögvest vissza a várba, jelentést tenni.

– Ketten jöttünk el Huacsouba, hogy elintézzük a dolgot – mondta megdöbbenve Kóbor Barát –, s egyikünk máris odalett! Hogy térjek most haza, hogy állok oda a vezérek elé?

Már azt sem tudta, mihez kapjon kétségbeesésében, amikor a vár őrsége jelentette:

– Egy liangsani vezér érkezett, Bűvös Futár; itt van már a vár alatt.

Sietett a jövevény elé Kóbor Barát, kísérté fel a várba, bemutatta a vezéreknek, s sebtében elmondta neki, mi történt Tarka Baráttal.

– Akkor nem is időzhetek soká! – kiáltotta Bűvös Futár megdöbbenve a hír hallatára. – Sietek vissza Liangsanba, hogy megmondjam bátyámnak, jöjjön nagy sereggel kiszabadítására!

– Én megvárlak itt – búcsúzott tőle Kóbor Barát. – De aztán hamar gyertek!

Bűvös Futár evett egy keveset, aztán elmondta a bűvös igéit, s máris száguldott vissza Liangsanba. Három nap alatt haza is ért, s Toronyhordozó és Jókorjött Eső elé járulva, elmondta nekik, hogyan akarta Tarka Barát Kilencsárkányos megmentésére megölni a helytartót, s hogyan esett rabságba végül. Jókorjött Eső ennek hallatára megdöbbenve kiáltott fel:

– Hogyne sietnénk két bajba jutott öcsénk megmentésére! Nem is szabad, hogy késlekedjünk vele! – Nyomban kiszemelte a sereget, amelyik vele menjen, s három csapatba osztotta. Az első csapatba öt vezért rendelt: Párduckoponyát, Sötétképű Fenevadat, Kis Generálist, Mennydörgés Tüzét, Kétkorbácsost, ezer páncélossal, kétezer gyaloggal, hogy utat építsenek a seregnek a hegyekben, a folyókon meg hidakat verjenek. A derékhadat maga Jókorjött Eső vezette Cselcsillaggal, Szépszakáll Mesterrel, Aranylándzsással, Kétféjű Kígyóval, Kétfarkú Skorpióval; kétezer vitéz ment velük. Az utóhad hozta az élelmet s a takarmányt, élén Égretörő Sassal, Beteg Vitézzel, Halálmegvetővel, Örvények Sárkányával, Fehér Hullámtarajjal, kétezer harcossal. Elindult a had Liangsanból Huacsou felé. Mentek, rohantak, egy napot sem pihentek. Félútról előreküldték Bűvös Futárt, hogy jelentse jöttüket a Gyérvirághegyen. A hírré Ármányos Vezér s a többi vezér nekiállt disznót, juhot, marhát, lovat vágatni, jó bort melegíteni, úgy várták a segítséget.

Meg is érkezett akkor aztán Jókorjött Eső egész seregével a Gyérvirághegy alá. Zarándok bemutatta Ármányos Vezért, Szakadék Tigrisét s Fehértarka Kígyót Jókorjött Esőnek, Cselcsillagnak meg a többi vezérnek. Elkérdezte most Jókorjött Eső, mi van a városban.

– Amióta a tömlőcben sínylődik a két vezér – mondta Ármányos Vezér –, csak azt várják, hogy az udvarból megjöjjön a rendelkezés felőlük.

– Hogyan lehetne kiszabadítani őket? – fordult Jókorjött Eső Cselcsillaghoz.

– Huacsou falai magasak – szólt közbe Ármányos Vezér –, árkai mélyek és szélesek, megrohanással, gyors rajtaütéssel bevenni nem lehet. Belső segítség kéne, kívülről támadván csak akkor győzhetnénk rajtuk.

– Holnap elmegyünk a város felé – javasolta Cselcsillag –, megszemezzük, milyenek a falai, árkai, aztán tanácsozunk majd a dologról.

Jókorjött Eső bor mellett ült estvélig, reggel meg alig várta a hajnalt, máris ment volna, hogy kifürkéssze a várost, de Cselcsillag visszatartotta:

– Ha már két vad tigris őriznek a város tömlőcében – figyelmeztette vezértársát gondolod, hogy nem figyelnek erősen a védelemre? Fényes nappal nem mehetünk! Telehold lesz ma éjjel, a majom órájával elindulunk, az első őrsváltásra oda is érünk, s kikémezzük.

Aznap délután el is indult le a hegyről Jókorjött Eső s Cselcsillag Kis Generálissal, Mennydörgés Tüzével s Szépszakáll Mesterrel. Az első őrsváltás idejére oda is érkeztek Huacsou falai alá. Egy dombtetőn megállították lovaikat, s elnézték a várost. A második hónap közepén járt az idő, úgy fénylett a hold, mintha fényes nappal lett volna, egy szál felhő sem volt az égen. Szemügyre vették jól a városfal sok kapuját, látták, mily erősek, magasak a falak, milyen mélyek és szélesek a vizesárkok. Nézték jó sokáig. A messzeségben megpillantották a Nyugati Szent Hegyet, a Huasant is.

Látták Jókorjött Eső s társai, milyen erős, szilárd s megdönthetetlen a város, s nem is tudták,

milyen haditervvvel támadjanak neki.

– Gyerünk vissza a várba – szólalt meg végül Cselcsillag tanácskozzuk meg a többiekkel.

Visszavágtattak nagy sebesen a Gyérvirághegyre. Összevonta két szemöldökét Jókorjött Eső, borús volt a kedve.

– Szétküldünk a vidékre tíz-egynéhány agyafürt betyárt – javasolta Cselcsillag szaglásszák ki a vidéket, hozzanak híreket.

Két nap múlva jött is már vissza nagy sebesen az egyik fürkésző a várba, s jelentette:

A császár elküldte az egyik udvari marsallját felséges ajándékával, egy aranycsengővel a Nyugati Szent Hegy istenéhez, hogy mutasson be előtte áldozatot. A Huanghón jönnek felfelé hajóval, aztán be a Vej folyóba, úgy érkeznek ide.

– Egyet se búsulj, bátyám! – mondta vidáman Cselcsillag Jókorjött Esőnek a hír hallatára. – Megvan a haditerv! – Azzal hívta máris Örvények Sárkányát s Fehér Hullámtarajt:

– Ti pedig velem... szóval így és így – magyarázta nekik.

– Nincsen ám emberünk, aki ismerné a környéket – vakargatta fejét Örvények Sárkánya. – Jó lenne vezetőt keríteni valahogyan.

– Mi lenne, ha én is veletek tartanék? – ajánlkozott Fehértarka Kígyó.

Megörült ennek Jókorjött Eső, s a három vezér máris útnak indult. Másnap Cselcsillag pedig magával hívta Jókorjött Esőt, Égretörő Sast, Szépszakáll Mestert, Kétkorbácsost, Kis Generálist, Mennydörgés Tüzét s Aranylándzsást, hogy tartsanak vele ötszáz emberrel, s elindultak szép csendesen ők is. A Vej folyó torkolatához tartottak, oda, ahol a folyó a Huanghóba ömlik. Közben Örvények Sárkánya, Fehér Hullámtaraj s Fehértarka Kígyó embereikkel elrejtöztek a többi hajón, a part szigetei között.

Vártak egész éjjel. Másnap, ahogy kivilágosodott, dobok, gongok hangja ütötte meg messziről a fülüket. Három császári hajó tartott feléjük, nagy, sárga lobogókkal, rajtuk a felírás: „A felséges császár parancsából a Nyugati Szent Hegyhez áldozat bemutatására igyekvő Szu udvari marsall.”

Szépszakáll Mester s Égretörő Sas megragadván hosszú lándzsáikat, felsorakoztak embereikkel Jókorjött Eső mögött. Cselcsillag kiállt a hajó orrába. Mikor aztán az udvari marsall hajója a közelükbe ért, keresztbe fordultak előtte, elállták az útját. Erre a hajóból vagy húsz bíborruhás, ezüstöves testőr bukkant elő, s odakiáltottak nekik:

– Hé! Miféle hajó merészkedik elállni a nagyúr útját? Pálcájával kezében, meghajolt Jókorjött Eső, s üdvözlést kiáltott, Cselcsillag pedig a hajó orrából visszafelelte:

– A liangsani Jókorjött Eső, az igazság bajnoka, várakozik itt tisztelettel.

Előjött a marsall hajóján az udvarmester, s így kiáltott:

– A császári udvar marsallja vagyunk! A Nyugati Szent Hegyre visszük a császári füstölőt, a felség akaratából! Hogy meritek utunkat állni, ti liangsani tekergő rablók?

Jókorjött Eső csak állt tovább, mélyen meghajolva. Cselcsillag válaszolt a hajó orráról:

– Mi, becsületes vitézek, csak azért esdeklünk, hogy tisztelkedhessünk a marsall úr kegyelmes

orcája előtt! Szólni szeretnénk velem!

– Hát kik vagytok ti – kiáltotta indulatosan az udvarmester –, hogy csak úgy bolondjában meg akarnátok látogatni ökegyelmességét?

– Lejjebb a hanggal! – süvöltötték fenyegetően a testőrök a liangsaniak felé. Jókorjött Eső azonban ott állt tovább, meghajolt derékkel. Cselcsillag folytatta:

– Megkérnénk a marsallt, szálljon ki velünk a partra egy kis időre, mert tanácskozni szeretnénk vele!

– Ostoba beszéd! – förmedt rá az udvarmester. – Mit tanácskozna veletek egy marsall, a felséges császár minisztere?

– Ha a marsall nem óhajt velünk találkozni – szólalt meg Jókorjött Eső, még mindig mélyen meghajolva –, attól tartok, hogy fiaink még rá találnak ijeszteni ökegyelmességére.

Szépszakáll Mester meglebbentette a lándzsáján lógó kis jeladó zászlót. A jelre feltűnt a parton Kis Generális, Mennydörgés Tüze, Aranylándzsás s Kétkorbácsos serege, s megfeszítvén újukat, csatarendbe álltak.

Megrettentek ám a császári hajókon az evezősök, rögtön lebújtak a hajó fenekére. Sietett az udvarmester is rémületében az udvari marsallhoz, s jelentette neki a dolgot. Mit tehetett a marsall, előbújt a hajóból, s leült a hajó orrába.

– Nem merészkednék megháborítani – hajlott meg feléje Jókorjött Eső újra tisztelettel, hangos szóval üdvözölvén.

– Miért álltál utamba, becsületes vitéz? – kérdezte a marsall.

– Hogy is mernék mi téged feltartóztatni, kegyelmes marsall? – tiltakozott Jókorjött Eső. –Azért esdekelünk csak, hogy meghívhassunk kicsit a szárazra, hogy ott elibéd járulhassunk kérésünkkel!

– De hát én most a császár parancsát viszem – felelte zavartan a marsall –, a Nyugati Szent Hegyhez küldi velem a császári füstölőt! Mi tanácskoznivalóm volna nékem veled, becsületes vitéz? Egy udvarbeli miniszter nem szállhat, csak úgy partra!

– Ha kegyelmességed nem óhajt a partra fáradni – szólalt meg Cselcsillag a hajó orrán –, attól tartok, hogy társaink odalent ebbe nem nyugosznak majd bele.

Égretörő Sas lándzsája végén meglebbent a jeladó zászlócska, s a parti szigetek mögül előretörték Örvények Sárkánya, Fehér Hullámtaraj s Fehértarka Kígyó hajói. Megrettent ám a marsall. Örvények Sárkánya s Fehér Hullámtaraj pedig villogó fényes kést ragadtak kezükbe, s amint a császári hajó mellé értek, átugrottak rá, felemelték kezüket, s két testőr máris a vízbe bukfencezett.

– Ne ostobáskodjatok! – kiáltott rájuk Jókorjött Eső sietve. – Még halálra rémítitek ökegyelmességét!

Örvények Sárkánya s Fehér Hullámtaraj erre nagy csobbanással a vízbe ugrott, s máris beemelték a hajóba a két vízbe dobott testőrt, utána ők is visszakapaszkodtak a marsall hajójára. A marsall, rémületében, nem volt már se holt, se eleven.

– Vonuljatok vissza, fiúk! – kiáltották Jókorjött Eső s Cselcsillag. – Ne rémítgessétek tovább

őkegyelmességét! Majd mi szépen megkérleljük őt, hogy kegyeskedjék velünk partra szállni!

– Mit akartok, becsületes vitézek? – rebegte a marsall nagy rémülettel. – Szóljatok, hallgatom!

– Itt nem szólhatunk veled – felelt a két vezér. – Kérjük kegyelmességedet, fáradjon fel vitézi várunkba. Semmi gonosz, ártó szándék nincsen szívünkben: A Nyugati Szent Hegy istene pusztítson el bennünket, ha ilyesmit táplálnánk magunkban!

Mit lehetett most már mást tenni, partra szállt a marsall. A vitézek az erdőből elővezettek egy paripát, ráültették. Jókorjött Eső s Cselcsillag meghagyta Kis Generálisnak s Mennydörgés Tüzének, hogy kísérjék a marsallt a várba, a seregnek pedig megparancsolták, hogy a császári füstölőt, az áldozati szereket, az aranycsengettyűt a marsall kíséretével együtt szintén hordják fel a hajókról a Gyérvirághegyre. Örvények Sárkányát s Fehér Hullámtarajt vagy száz emberrel hátrahagyták a hajók őrizetére.

Amint megérkeztek a várba, Jókorjött Eső s Cselcsillag leugrottak lovukról, a marsallt nagy tisztelettel a tanácskozácsarnokba vezették, s ott leültették. A vezérek kétfelől felsorakoztak, Jókorjött Eső pedig négyszer leborult a marsall előtt, s térden állva így kezdte kérését:

– Én, Jókorjött Eső, Szung Csiang, kis jegyző volnék Jüncsenből. A hatóság nyomorgatása elől nem tehettem mást, mint hogy a magam köré gyülekezettekkel együtt elbujdossak Liangsanba, és megmenekedjem, amíg megérkezik a császár kegyelme, hogy az ország javára használhassam erőmet. Két fivérünket a tartomány helytartója nemrég minden ok nélkül törbe csalta, tömlöcbe vetette. A kegyelmességed hozta császári füstölő s az ajándék aranycsengettyű kölcsönvételével be tudnánk jutni Huacsouba, dolgunk végeztével vissza is származtatnánk tulajdon kezébe, személyedet nem illetnék semmiféle bántalommal. Esdeklek kegyelmességedhez, fontolja meg ezeket fényes elméjének tükörében.

– De hiszen ha te csak úgy elviszed a császári füstölt – ellenkezett bátortalanul a marsall –, s a dolog maholnap kiderül, én kerülök ám bajba!

– Ha kegyelmességed visszatért a fővárosba – mosolygott Jókorjött Eső –, hárítson csak mindent az én fejemre.

Végignézett Szu marsall a vezérek során, látta, hogy más választása nincsen, beleegyezett. Jókorjött Eső a marsall beleegyező szavára boros csészét ragadott kezébe, s fényes lakomával fejezte ki háláját. Azonközben kölcsönvették a marsall kíséretének ruházatát, a betyárok közül kiválasztottak egy jóképű legényt, levágták a bajuszát, szakállát, s felöltöztették a marsall ruháiba. Jókorjött Eső s Cselcsillag udvarmestereknek öltöztek, Kétféjú Kígyó, Kétfarkú Skorpió, Beteg Vitéz s Halálmegvető pedig kíséretnek. A betyárok is mind felöltötték a bíborszínű, ezüstöves köntösöket, fogták a zászlókat, lobogókat, a jelvényeket, kegyszereket. Elöl vitték a császári füstölőt, az áldozati holmikát meg az aranycsengőt. Kis Generális, Aranylándzsás, Szépszakáll Mester s Égretörő Sas pedig a testőrök ruháiba bújtak.

Ármányos Vezér, Szakadék Tigrise s Fehértarka Kígyó nagy vendégséget rendeztek a várban Szu marsall tiszteletére, jól tartották kíséretét is borral, pecsenyével. Azután elindult Mennydörgés Tüze s Kétkorbácsos egy csapattal, Párduckoponya s Sötétképű egy másikkal, Kóbor Barát meg előresietett a Nyugati Szent Hegyhez, hogy készen álljon, ha majd szükség lesz rá. Egy szó, mint száz, elindult az álruhás sereg a várból, a folyóhoz érván, felszálltak a hajókra, s nem is siettek a helytartónak jelenteni jöttüket, hanem eveztek egyenesen a Nyugati Szent Hegy templomához. Bűvös Futár már értesítette a „marsall” jöveteléről a Felhőterasz-kolostor fejét, s a Szent Hegy temploma szolgálattévőit, úgy, hogy nagy ünnepélyességgel várták már őket, füstölőkkel, zászlókkal felsorakozva a parton. A templom szolgálattévői elhelyezték a császári füstölőt a

füstölőedénybe, s vállukra emelték, előtte meg az aranycsengőt vitték. A kolostor főnöke is leborult a marsall jöttére, s tisztelkedni szeretett volna előtte, de Cselcsillag leintette:

– A kegyelmes úr megbetegedett az úton – mondta szigorúan. – Nem jól érzi magát. Hozzatok gyaloghintót!

Gyaloghintóba emelték az álmarsallt, s vonult a menet nagy ünnepélyesen a Szent Hegy templomába, ott elhelyezték a marsallt s kíséretét a hivatalnokok számára fenntartott termekben.

– Császári parancsra jöttünk – magyarázta szigorúan az egyik udvarmester, Cselcsillag, a kolostorfőnöknek –, hogy elhozzuk a császári füstölőt s az aranycsengőt, hódolatunkat kifejezve az istenség előtt. Miért olyan hanyagok a tartomány hivatalnokai kötelességük teljesítésében? Miért nem jöttek üdvözlésünkre?

– Már elküldöttünk értük – mentegetőzött a kolostor főnöke –, gondolom, hamarosan itt is lesznek.

S valóban, alighogy ezeket mondta, már meg is érkezett a helytartó küldötte, vagy hatvan-hetven fogdmege kíséretében, gyümölcsöt hozva a marsall számára ajándékba. Persze a marsallnak öltözött betyár, noha külsőleg hasonlított az igazihhoz, szólni nem szólhatott, mert azzal elárulta volna magát. Így hát betegnek tette magát, s kendőbe, takarókba vastagon bebugyolálva, trónszékén ülve fogadta a küldöttet. A küldött, látván az első pillantásra, hogy a jelvények, zászlók mind-mind a császári műhelyekből kerültek ki, nem is gondolt arra, hogy kételkedjék. Az udvarmesterek előresiettek a marsallhoz két ízben is, hogy bejelentsék az érkezőt, aztán bevezették hozzá. A követ, leborulván a trónszék lépcsőjénél, tisztelgett a marsall előtt, s látta, hogy az int a kezével, de hallani már nem hallotta, hogy mit mond.

– A marsall az Ég Fia minisztere – sietett hozzá az egyik udvarmester alig titkolt szemrehányással –, s nem átvállalva az ezer mérföldes utat, maga hozta el a császár parancsára a császári füstölőt, de, sajnos, megbetegedett az úton, s még nem tért magához egészen. Miért nem jöttetek már elébe hamarabb?

– Megérkezett ugyan az írás a marsall ökegyelmessége jöttéről a tartományba – mentegetőzött a küldött –, de pontosabb értesítést nem kaptunk, így történhetett, hogy ökegyelmessége hamarabb érkezett. A helytartó úr is jött volna már, de éppen nagyban készülődik védekezésre a Gyérvirág-hegy rablói ellen, mert azok a liangszani latrokkal szövetségben támadást terveznek a város ellen, ezért nem merte a maga fejétől elhagyni a várost. Engem küldött előre borral, ajándékokkal, hogy jöttét jelentsem.

– A marsall nem eszik, nem iszik egy cseppet sem – szakította félbe kérlelhetetlenül az udvarmester –, csak azt parancsolja, hogy tüstént jöjjön a helytartó hódolatát kifejezni előtte!

A küldött azért mégis átadta az ajándékokat, s megkínálta egy-egy csészével az udvarmestereket s a kíséretet. Az egyik udvarmester megint odasietett a marsallhoz, aztán visszatérve, rendelkezett, hogy hozzák elő a kulcsot, s a császári ajándékot tartalmazó ládikához vezetve a küldöttet, kinyitotta előtte. Ott hevert illatos párnák között a drágamívű aranycsengő, egy bambuszpálcára akasztva; mutatta a küldöttnek, hogy vegye alaposan szemügyre.

Valóban drágamívű darab volt! Szemmel láthatólag a császári udvar leghíresebb mesterei kezéből került ki, csupa drágakővel, gyönggyel kirakva; a közepén piros selyemmel, bevont lámpás égett, méltó arra, hogy helyet foglaljon az istenség templomában! A császári udvarból került ki, ehhez nem fért kétség: egyszerű kézműves ilyet hogy is tudott volna alkotni?

Az udvarmester, miután a küldött kigyönyörködte magát az ajándékban, bezárta megint a ládikát,

átadta neki a kancelláriából hozott hivatalos okmányokat, és sürgette, induljon már a helytartóért, hogy meg lehessen tanácskozni vele az áldozat bemutatásának napját. A küldött az írások láttára most már végképp meggyőződve a küldöttség hiteles voltáról, sietett vissza Huacsouba a kormányzóhoz, hogy jelentést tegyen neki.

– Ravasz fickónak látszott – állapította meg titkolt meglepéssel Jókorjött Eső –, de mi azért úgy elkápráztattuk, hogy egészen belekábulhatott! – Kóbor Barát ekkor már ott várt a templom kapujában. Cselcsillag odarendelte melléje Halálmegvetőt is, ruhája alá rejtett fegyverrel, hogy majd segítségére legyen, ha tetre kerül a sor. Bűvös Futárt is átöltöztették kíséretnek.

A kolostorfőnök közben egy kis böjtös eledellel kínálta a vendégeket, s meghagyta a szolgálattévőknek, hogy tegyék rendbe a templomot. Jókorjött Eső közben, nem lévén más dolga, körülsétált a templomban. Valóban mesterien elkészített építmény volt: csodálatos szentélyeiben szinte úgy érezte magát az ember, akár a földre szállt mennyországban!

Mire Jókorjött Eső visszatért a hivatali termekbe, már jelentették is:

– Megjött a helytartó úr!

Jókorjött Eső odaszólt a négy testőrnek: Kis Generálisnak, Aranylándzsásnak, Szépszakáll Mesternek s Égretörő Sasnak, hogy fegyverükkel a kezükben álljanak fel kétoldalt a trónszék előtt. Kétféjú Kígyó, Kétfarkú Skorpió, Beteg Vitéz s Bűvös Futár pedig, ruhájuk alatt készen tartván fegyvereiket, megállottak oldalvást, mint holmi szolgálattévők.

Meg is érkezett a helytartó vagy háromszáz ember élén. A templom elé érve, leszállott lováról, s bevonultak. Cselcsillag s Jókorjött Eső, a két udvarmester, látván, mekkora kísérettel jó a helytartó, s azok hogyan fel vannak fegyverkezve, dörgő hangon elkiáltották magukat:

– A császári udvar főnemese van itt! Mindenféle népség nem járulhat elébe!

Meg is állott menten a kíséret, s a helytartó egyes-egyedül ment beljebb.

– A marsall őkegyelmessége kéreti a helytartó urat, fáradjon be hozzá – kiáltották az udvarmesterek. A helytartó belépett a terembe, s leborult a marsallnak öltözött betyár előtt.

– Helytartó úr – szóltak az udvarmesterek –, ismered vétkeidet?

– Nem tudtam őkegyelmessége jöttéről – mentegetőzött a kormányzó –, bocsánatért esedezem!

– A marsall őkegyelmessége császári parancsra járult a Szent Hegy templomába, áldozat bemutatására – folytatták az udvarmesterek –, miért nem jöttél elébe az úton fogadására?

– Mikor már közeledett őkegyelmessége, nem kaptunk jelentést jöttéről – magyarázta kétségbeesve a helytartó –, ezért késtem meg fogadásával!

– Intézzétek el! – mennydörögte Cselcsillag. Kétféjú Kígyó s Kétfarkú Skorpió villámgyorsan kirántotta kését, a helytartót egyetlen rúgással a földre terítették, s lenyiszálták a fejét.

– Rajta, testvéreim! – dörgött most fel Jókorjött Eső hangja.

A helytartó kísérete már úgy meg volt rémülve, hogy csak álltak meredten, a szájukat tátva. Mozdulni se bírtak, amikor Kis Generális vezetésével a vezérek nekik rontottak; gurultak a fejek a padlón, akár a számvető golyói. Egy részük kirohant a templomból, azokkal meg Kóbor Barát s Halálmegvető betyárjai végeztek, nem menekült a kíséretből egy sem. Akik megkésve érkeztek a

templomhoz, azokat Fehér Hullámtaraj s Örvények Sárkánya öldöste le.

Jókorjött Eső nyomban visszavitette a hajókra a császári füstölőt s az aranycsengőt, s vonult tovább Huacsouba. Amint a városhoz értek, látták, hogy már kétfelől is égnek a házak. Berontott a városba a sereg, legelőször is a tömlöchöz siettek kiszabadítani Kilencsárkányost s Tarka Barátot. Utána felnyitották a raktárakat, s ami gabonát, pénzt, selymet találtak bennük, mind szekerekre rakták. Közben Tarka Barát is visszaszerezte vasbotját, kését. Jü-Csiao-cse, a kékíró mester boldogtalan leánya, közben már kútba fojtotta magát.

A sereg a hajókra sietett, s mentek vissza a Gyérvirághegyre. Ott illendően tisztelegtek Szu marsall előtt, s visszaszolgáltatták neki a császári füstölőt, az aranycsengőt, a zászlókat, a jelvényeket, meg minden holmit, megköszönvén kegyes jóindulatát. Jókorjött Eső hála fejében még egy nagy tál arannyal, ezüsttel is megajándékozta, de megajándékozták arannyal, ezüsttel a minden rendű, rangú kísérelket is. Ezután nagy búcsúlakomát rendeztek a tiszteletükre, majd pedig lekísérték őket a hajókhoz.

Jókorjött Eső, búcsút vevén a marsalltól, ki minden hajóját, holmiját, legénységét az utolsó darabig visszakapta, visszatért még a Gyérvirághegyre, de csak azért, hogy a hegy vezéreivel együtt összeszedjék a vár vagyonát, holmiját, embereit, s miután felégették a pusztát, útnak induljanak valamennyien Liangsanba.

El kell még, hogy mondjam: Szu marsall, hajóra szállván, s Huacsouba érkezvén, megtudta, hogy a liangساني rablók, legyilkolván egy sereg katonát, kifosztották a hivatali raktárakat. Több mint száz katona hevert holtan a város utcáin, a lovakat pedig egy szálíg elhajtották. A Nyugati Szent Hegy templomában is megöltek rengeteg embert. A marsall előszólította az életben maradt tartományi hivatalnokokat, s megíratta velük a feljelentést a császári kancelláriához, amely szerint „Jókorjött Eső elébb útközben elragadván a császári füstölőt s az aranycsengőt, ezek segítségével a tartomány helytartóját a templomba csalván, kioltotta életét”.

Azt már nem beszélem el, hogyan égette el a császári füstölőt Szu marsall a templomban, hogyan adta át a Felhőterasz-kolostor főnökének az aranycsengőt, s hogyan sietett vissza lóhalálában a fővárosba, hogy a császárt tudósítsa a történekről. Azt azonban elmondom, hogy Jókorjött Eső, megszabadítván Kilencsárkányost s Tarka Barátot, magával vivén a Gyérvirághegy négy vezérét is, három csapatra osztotta seregét, s elindultak haza Liangsanba. A vidéken, amerre áthaladtak, nem bántott, a had senkit egy ujjal se. Bűvös Futárt előreküldötték, hogy jelentse érkezésüket. Jött is már elébük Toronyhordozó vezér a többi vezérrel, s mentek fel együtt a várba, a tanácskozácsarnokba. Ott az új vezérek megismerkedtek a régiekkel, majd győzelmi lakomával ünnepelték hazaérkezésüket. Az utána következő napokon pedig Kilencsárkányos, Ármányos Vezér, Szakadék Tigrise s Fehértarka Kígyó adott lakomákat a maga költségén, köszönetképpen, Toronyhordozó vezér, Jókorjött Eső meg a többiek tiszteletére.

No de ne szaporítsuk a szót. Egy nap hirtelen jelentették Szárazföldi Krokodilus kocsmájából:

– Hszücsou tartományban, Pejhszien kerületben a Mangtang hegyen új sereg gyülekezett: Vannak vagy háromezren. A vezérük egy tudós, bizonyos Fan Zsuj, de csak úgy nevezi magát, hogy Ördögherceg; tud vihart támasztani, esőt hozni, a fegyverrel pedig úgy bánik, mint egy isten. Két alvezére is van: az egyik egy bizonyos Hsziang Csung, más nevéen a Nyolckarú No-csa. Ez kerek pajzzsal harcol, abba huszonnégy repülő kés van tűzve, s száz lépésről eltalálja vele az emberét, soha el nem hibázza. A másik alvezére, Li Kun, a Repülő Szent, szintén kerek pajzzsal megy a harcba, azon meg huszonnégy hajítógerely van, s ő is eltalál ezzel akárkit száz lépésről, s emellett drágamívű kardját is kiválóan forgatja. Ez a három esküdt testvér megszállta a Mangtang hegyet, s most ott rabolnak, fosztogatnak. Most legújabbán pedig elhatározták, hogy megtámadják Liangsan s elfoglalják.

– Hogy vetemedhetnek ekkora arcátlanságra ezek a latrok?! – kiáltott fel haraggal Jókorjött Eső.
– Indulok máris ellenük!

– Mi négyen csak most jöttünk a várba – ugrott fel Kilencsárkányos –, egy fél rizsszem érdemünk sincs még; engedd meg, hogy mi támadjunk rájuk, s kézrekerítsük őket!

Megörült ennek Jókorjött Eső. Kilencsárkányos pedig Ármányos Vezérrel, Szakadék Tigrisével s Fehértarka Kígyóval összeszedték embereiket, s elindultak le a várból. Átkelven az Aranyhomokpartnál, nekivágtak az útnak a Mangtang hegy felé. Három nap múlva meg is pillantották. Ez volt az a hely, ahol hajdanában a Han-uralkodóház alapítója legyőzte az ellene lázadókat. Persze, mire a hegy alá értek, az ellenség kémei már futottak fel a várba, hogy jelentsék jöttüket.

Kilencsárkányos egy vonalba sorakoztatta a gyérvirághegyi vitézeket. Maga talpig páncélban, tűzvörös lován a hadsor elé rúgtatott, kezében háromhegyű, kétélű kardjával. Mögötte állt három alvezére, Ármányos Vezér, Szakadék Tigrise s Fehértarka Kígyó. Nem sokáig kellett várniuk. Jött ám a hegyről lefelé vágatva egy csapat, élén két jó vitézzel. Az egyik, Hsziang Csung, Hszücsouba, Pejhszienbe valósi volt. Valóban ott volt a karján a kerek pajzs, a repülő késekkel, jobbában pedig hosszú lándzsát tartott. Háta mögött zászlóját vitték, Nyolckarú No-csa felírással. Mögötte Li Kun jött. Az meg Pihhsienből került ide, s nála is ott volt a kerek pajzs, a huszonnégy hajítógerellyel. Jobbában hosszú kardját emelte. Mögötte is zászlót hoztak, Repülő Szent felírással.

A két ellenséges vezér gyalog jött le serege élén a hegyről, s amikor meglátták a sereget, mely egy vonalba sorakozva várt, élén vezéreivel, nem szóltak biz egy hangot se, hanem a betyárjaik megverték a gongokat, ők meg megforgatták pajzsukat, s nekirontottak Kilencsárkányos hadának. A sereg nem bírt megállni a támadók előtt. Az utóhad már meg is futott, Kilencsárkányos tartani akarta még magát, de Ármányos Vezér serege máris visszavonult nagy kiáltozással vagy harminc-negyven mérföldre. Egy repülő kés majdnem eltalálta Kilencsárkányost, Ármányos Vezér is későn kezdte a visszavonulást, mert lova sebet kapott az egyik repülő késtől, úgy, hogy gyalog volt kénytelen menekülni.

Mikor Kilencsárkányos számba vette visszavonult seregét, kitűnt, hogy a fele odaveszett. Vezértársaival tanácskozáván, arra jutottak, hogy segítségért küldenek Liangsanba. Éppen arra várakoztak kétség s remény között, amikor jelentették az őrszemek:

– Észak felől az országúton nagy porfelleg közeledik! Lehetnek vagy kétezren!

Arrafelé vágatott Kilencsárkányos, hogy szemügyre vegye a közeledőket, hát a liangsaniak zászlóit pillantotta meg. Kis Generális s Aranylándzsás vezették őket. Kilencsárkányos elébük vágatott, hogy fogadja őket, s elmondta nekik, hogy serege nem bírta feltartóztatni az ellenség rohamát.

– Amikor elmentél – mondta Kis Generális –, bátyánk nem bírt megnyugodni, s utálatok küldött minket, hogy legyünk segítségetekre.

Nagyon megörült ennek Kilencsárkányos, s tábort vert a két sereg. Másnap hajnalban már éppen támadásra indultak volna, amikor megint jelentették az őrszemek:

Az északi úton ismét sereg közeleg!

Kis Generális, Aranylándzsás s Kilencsárkányos arra vágattak, hát magát Jókorjött Esőt pillantották meg Cselcsillaggal, Felhősárkánnyal, Kis Forgószéllal, Szépszakáll Mesterrel, Kétkorbácsossal, Feltartóztathatlannal, Ványadt Védistennel, Háromhegy Urával, Kis Herceggel, Vitézekkel Versengővel egy háromezres sereg élén. Elmondta nekik is Kilencsárkányos, hogyan

támadta meg seregét Nyolckarú No-csa s Repülő Szent, s hogyan szenvedett vereséget. Nagyon megdöbbsent Jókorjött Eső.

– Verjünk tábornok előbb – szólta Cselcsillag –, aztán megtanácskozunk a haditervet.

Jókorjött Eső azonban a maga hirtelen természetével mindjárt indult volna, hogy elfogja, elpusztítsa a gaz támadókat, s vonult is tovább a sereggel a hegy alá. Estébe hajlott már az idő, mikor odaértek, s lám, a hegy csúpa kék lámpással volt megvilágítva.

– Ezek a kék lámpások arra vallanak – szólalt meg csendesen Felhősárcsány –, hogy boszorkánymester lakozik a hegyen. Vonjuk inkább vissza a sereget, holnap majd megpróbálkozunk csekélyke művészetemmel, hogyan lehetne kézre keríteni ezt a kettőt.

Jókorjött Eső ki is adta a parancsot, hogy vonuljanak vissza vagy húszmérföldnyire, ott aztán tábornok vertek. Másnap ragyogó tiszta idő következvén, Felhősárcsány elő is adta haditervét, amelyből az lett hogy

Ördögherceg kéztördelve járul Liangsanba,

Vízi várba démonvezér vonul hódolatra.

Hogy aztán milyen tervvel hozakodott elő Felhősárcsány, azt majd más alkalommal halljátok meg.

AZ ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

amelyben Felhősárkány a Mangtang hegyénél

legyőzi a démonokat,

de Toronyhordozó vezért nyíl találja

Cengtou helységében

Ott tartottunk, hogy Felhősárkány elmagyarázta haditervét Jókoryött Esőnek s Cselcsillagnak:

– Amikor a Han-uralkodóház birodalma három részre oszlott, Csu-ko Liang alkotta meg, köveket rakván sorba, ezt a hadirendet – magyarázta. – Négy oldalra, nyolcfelé, nyolcszor nyolc, azaz hatvannégy sereget állítunk fel, közepére a fővezért. Az egésznek mintha négy feje s nyolc farka lenne, s az ég s föld, a felhők s a szél erejével harcol, *a sárkány, a tigris, a főnix s a kígyó* alakjában. Ha azok lejönnek a hegyről, két sereg utat nyit nekik, mintha szolgálatukra lennének. Ha betörnek a csatasorba, mindenki csak a hétcsillagos zászlóra ügyeljen, s hosszú kígyó alakjában álljon a csatasor. Akkor én művészetemmel bűvölést csinállok, úgyhogy hármójuknak seregünk közepében nem lesz már útja semerre. A tér közepén pedig vermet ásatunk, ebbe csaljuk bele őket hármukat, aztán kétoldalt lesbe állnak a betyárok fogós csáklyákkal, megfogják őket elevenen.

Megörült Jókoryött Eső a tervnek, s ki is adta a seregnek a parancsot, hogy tegyenek eszerint. Nyolc vitéz vezért pedig – Kétkorbácsost, Szépszakáll Mestert, Kis Generálist, Aranylándzsást, Feltartóztathatatlant, Ványadt Védistent, Kilencsárkányost s Háromhegy Urát – odaállította a nyolc sereg élére, a sereg védelmére; Kis Forgószélre, Kis Hercegre és Vitézekkel Versengőre bízta a sereg közepét, ő maga Cselcsillaggal s Felhősárkánnyal Szakadék Tigrise seregéhez csatlakozott, hogy majd onnét irányítják a harcot. Ármányos Vezért pedig öt harcossal a közeli dombra küldték, hogy onnét szemlélje az ütközet állását, s jelentse, ha lát valamit.

Aznap a kígyó órájában hadirendbe is állt a sereg a vár közelében, s kibontott zászlókkal, dörgő dobokkal hívta harcra az ellenséget. Hallották is mihamar, hogy a Mangtang hegyen is vagy hússzor-harmincszor, földet rengetően megdöndülnek a gongok. Jött le a három vezér a hegyről, s csatasorba állította háromezer vitézét. Baloldalt s jobboldalt Nyolckarú No-csa s Repülő Szent állott, középtűt pedig a hadsor előtt Ördögherceg, fekete lován.

Ördögherceg ugyan értett valamennyire a boszorkánymesterséghez, de a hadászathoz bizony nem konyított. Látván Jókoryött Eső hadseregét, hogy milyen zárt rendben sorakozott fel előttük, megörült magában:

„No, ez a hadirend éppen a tervembe vág!” – gondolta kárörömmel. Ki is adta a parancsot Nyolckarú No-csának s Repülő Szentnek:

– Ha feltámad a vihar – mondta nekik csak rontsatok nekik az ötszáz szablyáttal kétfelől, teljes erővel!

A két alvezér megkapván a parancsot, kezébe ragadta kerek pajzsát, előkészítette repülő késeit s hajtógerelyeit, s várt a jelre. Ördögherceg pedig lova hátán, baljával megragadta láncos buzogányát, jobbajával megforgatta varázslatos kardját, s varázsigéket mormolván, elkiáltotta magát:

– Rajta!

Nyomban dühöngő szél támadt négyfelől, kavicsokat, köveket sodorva magával. Homály borította az eget, a földet, elveszett a napnak fénye. Nyolckarú No-csa s Repülő Szent harsány csataordítással rohamra vezették ötszáz vitézüket. Jókoryött Eső serege a dühödt támadásra kétfelől

vált, de amint az ellenség közibük rontott, ijaik és számszerijaik nyíl- és kőzáporral árasztották el. Negyven-ötven ember tudott csak betörni soraik közé, a többi visszaroht saját hadsorába.

Jókorjött Eső látván, hogy a két ellenséges vezér betört a hadsorba, meghagyta Szakadék Tigrisének, hogy lobogtassa meg a hétszillagos lobogót. Erre a jelre a sereg nagy sürgés-forgással hosszú, kígyó alakú hadirendbe sorakozott át. Rohanhatott aztán a két vezér az ellenséges sereg közepében keletnek-nyugatnak, fordulhattak erre, kerülhettek arra, nem találtak már maguknak kiutat sehol. Igen ám, mert Ármányos Vezér a dombtetőről zászlólengetéssel folyvást jelezte útjuknak irányát: ha keletnek fordultak, kelet felé intett, ha pedig nyugatnak, akkor nyugat felé. Közben meg az történt, hogy Felhősárkány mester a dombtetőn, látván mindezeket, hamar előhúzta fenyőrajzolatós régi varázskardját, s bűbajos igéket mormolván, elkiáltotta magát:

– Rajta! – s ezzel már meg is fogta az ellenség küldötte vihart, küldte tovább Nyolckarú No-csa s Repülő Szent nyomába. Azok ketten a csata kellős közepén egyszer csak azon vették észre magukat, hogy elsötétül körülöttük az ég s a föld, a nap fénye se tetszik fel, sehol nem látnak már egy katonát se, mindenütt sötétség.

Nem látták már saját embereiket se. Megijedtek szörnyen, s már utat kerestek, hogy meneküljenek a harcból, ám nem találtak sehol utat visszafelé. Ahogy így rohangáltak kétségbeesetten, egyszerre csak mennydörgés dördült, s még kiáltani sem volt idejük, belebukfenceztek egy nagy verembe. A lesben állók fogós csákllyákkal hamar kihúzták őket, megkötözték s vitték a vezérek elé. Jókorjött Eső most intett korbácsával, s a három sereg egyszerre nekirontott az ellenség hadának. Ördögherceg futva menekült vissza várába, de hadának jó felét bizony elvesztette.

Jókorjött Eső visszavonván seregét, összehívta vezéreit a fővezéri sátorba. Hozták is már a harcosok a két megkötözött foglyot. Jókorjött Eső, mihelyt meglátta őket, nyomban parancsot adott, hogy oldják fel kötelékeiket, s saját kezéből csésze borral kínálva őket, így szólt:

– Ne haragudjatok, ti két vitéz bajnok: ellenséggel szemben nem tehattünk másként. Én, Jókorjött Eső, régtől hallottam már vitézi híretek, s jöttem is volna látogatástokra, hogy szövetkezhessünk a becsületért s igazságért. Ám nem sikerülvén ez alkalmasabb módon, így kellett vétkezniem ellenetek. Hogyha meg nem vettek, jertek velünk várunkba! Mérheterlen boldogság lenne ez számunkra!

– Régóta hallottuk nagy híredet, Jókorjött Eső vezér – borult a földre a két fogoly vezér –, csak nem volt alkalmunk, hogy tisztelkedhessünk színed előtt. Az igazság, a becsület vitéze vagy te valóban, bátyánk! Nem ismertük fel benned a jó embert, hadakozni akartunk az ég s föld törvénye ellen! Most, hogy rabságba estünk, tízezer halál is semmiség volna vétkünkért, de ti még ilyen szíves barátsággal fogadtok minket! Ha kegyességedben nem öletsz meg minket; esküszünk, hogy halálunkig megszolgáljuk jóindulatodat! Ördögherceg kettőnk nélkül úgyse tehet semmit: engedd hát meg nekünk, becsületes vezér, hogy egyikünk visszamenjen hozzá, s meghódolásra bírja őt is. Mi volna erről tisztelt vélekedésed?

– Nem marasztallak én itt egyikőtöket se, bajnokok – mondta Jókorjött Eső. – Menjetez mindketten vissza váratokba, s várom holnapra jó híretek!

– Nagy férfú vagy te valóban! – kiáltott fel hálásan a két vezér. – Ha Ördögherceg nem hajlana szavunkra, megkötözve hurcoljuk elődbe, vezéri sátorodba!

Megörvendezett ennek Jókorjött Eső. Behívta őket sátrába, étellel, itallal traktálta, megajándékozta őket két rend ruhával, két jó paripával, s maga kísérte el őket egy darabon. Visszaadatta fegyvereiket is.

Ment Nyolckarú No-csa s Repülő Szent fel a hegyre, nagy boldogsággal szívükben. Nagy

meghökkenéssel fogadták őket betyárjaik, s kísérték be a várba. Amikor pedig Ördögherceg elkérdezte őket, hogyan kerültek haza, ezt válaszolták neki:

– Az ég ellen lázadtunk, tízezer halált érdemelnénk!

– Hogy mondhattok ilyet, öcsém? – döbrent meg Ördögherceg. Elmondták erre neki, milyen igazsággal bánt velük Jókorjött Eső, mennyire nemesen.

– Ha ilyen bölcs férfiú Jókorjött Eső – kiáltotta Ördögherceg is –, ha ennyire mindenk fölé helyezi az igazságot, tovább mi sem lázadhatunk az ég ellen, hanem járuljunk elébe, hódoljunk meg neki!

– Ezért jöttünk éppen – felelte a két vezér. Össze is szedték menten a vár minden holmiját, s másnap virradatkor mentek le együtt a hegyről, le Jókorjött Eső tábora elé, s ott leborultak. A vezér felségítette őket, s sátrába hívta, ottan leültette. Jókorjött Esővel ott megismerkedvén, még a gyanú árnya is lefoszlott lelkükről, kiöntötték előtte egész szívüket, elmondották neki egész életüket.

Meghívták utána a liangsani vezéreket fel a várba, ott ökröt vágtak, lovat öltek, jól tartották Jókorjött Esőt s a többi vezért, meg is jutalmazták az egész sereget. A lakoma végeztével Ördögherceg mesterének fogadta Felhősárkányt. Jókorjött Eső pedig menten meghagyta Felhősárkánynak, hogy adja tovább új tanítványának az őt Mennydörgés Zenitjének Igaz Tanítását. Igen megörült ennek Ördögherceg. Pár nap múlva már útra készen is álltak: marháikkal, lovaikkal, pénzüikkel, gabonájukkal elhagyták a várat, s tüzet vetettek falaira, elmentek ők is Jókorjött Eső seregével Liangsanba.

Az úton nem törtét velük semmi, hanem amikor már Liangsán vidékén jártak, s éppen arra készülődtek, hogy átmenjenek a vízen, a nádas mellől az országúton egy öles termetű legény bukkant elő, s leborult Jókorjött Eső előtt. A vezér sietve leugrott lováról, s fölsegítvén az ismeretlent, megkérdezte:

– Ki vagy te, ismeretlen vitéz? Honnét kerülsz ide?

– Tuan Csing-csu a becsületes nevem – felelte az ismeretlen. – Látva veres hajam, sárga szakállamat, Rézszőrű Kutjának neveztek el az emberek. Csocsouban volt őseim lakhelye. Világéletemben csak azzal foglalkoztam, hogy északon, a *dzsürcsi*-k földjén, lólopásból éltem. Az idén tavasszal, Csiangkanling északi vidékein járva, szert tettem egy remek paripára! Tiszta hófehér a szőre, egy fekete szál sincs benne! A fejétől a farka tövéig egy nagy öl a hossza, s patájától a marjáig nyolc láb magas, ezer mérföldet is megfut egy nap alatt! Úgy emlegették csak az egész északi vidéken, hogy Éjjelragyogó Jádeoroszlán! A dzsürcsi fejedelem háta-lova volt, az ő méneséből kötöttem el, s hallván Jókorjött Eső nagy híret a folyók és tavak népe közt, nem lévén más utam rá, hogy véle megismerkedhessem, neki akartam ajándékul adni, bemutatkozásnak. Lingsou délnyugati vidékére érkezvén azonban vele, Cengtou helységébe; ott Cengtou öt tigrise elragadta tőlem. Amikor pedig neved említettem, Jókorjött Eső vezér, olyan gyalázkodással, ocsmány szidalmakkal válaszoltak nekem, hogy el sem merem mondani. Úgy szöktem meg előlük, s siettem ide, hogy panaszt tegyek rájuk.

Elnézte Jókorjött Eső a legényt. Sovány, csontos, durva ábrázatú volt ugyan, de nem közönséges külsejű. Megörvendett neki szívében.

– No, gyere akkor velünk a várunkba – szólt hozzá –, hadd tanácskozzuk meg a dolgot.

Rézszőrű Kutyával együtt akkor hajókra szálltak, el is érkeztek az Aranyhomokpart kikötőjéhez. Jött is már fogadásukra Toronyhordozó vezér a többi vezérrel, s összegyülekeztek a tanácskozácsarnokban. Jókorjött Eső akkor bemutatta Ördögherceget, Nyolckarú No-csát s Repülő

Szentet a vezéreknek; tisztelgett előttük Rézszőrű Kutya is. Azután meg-megverették a dobokat, s nagy lakomát csaptak győzelmük ünneplésére.

Látta már Jókorjött Eső, mennyire meggyarapodott a vár vitézekben, hogyan tódulnak hozzájuk a négy világtáj felől a jó vitézek; meg is hagyta hát Feketeszemű Tigrisnek s Kilencfarkú Teknőcnek, hogy építsenek nekik új házakat, s bővítsék ki a vár palánkjait, falait is. Rézszőrű Kutya megint elmondta a gyönyörű paripa sok kiválóságát. Jókorjött Eső meg is parancsolta Bűvös Futárnak, hogy induljon Cengtouba, s tudja meg, hová lett a paripa. Meg is jött Bűvös Futár vagy négy-öt nap múlva, s mondotta a vezéreknek:

– Vagy háromezer család él Cengtouban, de leghíresebb köztük a Ceng család maga. A család feje a dzsürcsik fejedelmének embere, Ceng kegyelmes úr. Öt fia van neki, a Ceng család öt tigrise. Ceng Tu a legnagyobbik, a második Ceng Mi, a harmadik Ceng Szo, a negyedik Ceng Kuj, a legkisebb Ceng Seng. Van egy vívómesterük is, Si Ven-kung, s egy második mesterük, Szu Ting. Ottjártomban láttam éppen, hogy összeszedtek egy hat-hétezres sereget, tábor is ütöttek, aztán csináltak vagy ötven rabszállító szekeret, s egyre csak azt mondták, mivelünk egy világban meg nem lehetnek, hanem elfognak itten valamennyiünket, ellenségünk lesznek. Az Éjjelragyogó Jádeoroszlánt meg, az ezer mérföldet futó csodaparipát, vívómesterüknek, Si Ven-kungnak adták, ő lovagolja most. De aztán annyira vetemedtek ezek a fickók arcátlanságukban, hogy mindenféle ocsmány vereszetekre tanítják az utcagyerekeket, hogy énekeljék:

*Megrázzuk a vascsengőket,
S a sok ördög mind megijed!
A vas szekér s vas bilincse
Vas szegekkel van kiverve!
Liangsant mi kisperjük,
Vezérét Kajfengbe vesszük!
Elfogjuk Jókorjött Esőt,
S Cselcsillagot, mind a kettőt!
A Ceng család öt tigrise
Hírével lesz a föld tele!*

Ezt énekeli mindegyik! Nem lehet tovább túrni ezt a gyalázatosságot!

– Hogy merészkedtek ezek a barmok ekkora arcátlanságra? – kiáltotta haragra gyúlva Toronyhordozó vezér: – Magam kell hogy ellenük menjek! Esküszöm, hogy addig nem térek meg a várba, amíg kézre nem kerítem valamennyiüket!

– Te vagy a vár ura, bátyám – szólt közbe Jókorjött Eső –, a te életedet nem tehetjük kockára! Majd elmegyek én.

– Nem akarom előled az érdemet elragadni – szólt Toronyhordozó –, de te sokat voltál már el a várból, fáradtál már sok csatában. Hadd menjek most én helyetted; ha aztán még történik valami, akkor már te mész, bölcs öcsém.

Tiltakozhatott Jókorjött Eső elkeseredetten, Toronyhordozó vezér nagy haragjában már ki is választott magának ötezer embert húsz vezérrel, hogy elinduljon a hadba. A többi Jókorjött Esővel a vár őrizetére hagyta.

Toronyhordozó maga mellé szólította Párduckoponyát, Kétkorbácsost, Aranylándzsást,

Feltartóztathatatlant, Vereshajú Ördögöt, Kutypofájút, a három Jüant, Beteg Vitézt, Halálmegvetőt, Ványadt Védistent, Háromhegy Urát, Égbemászót, Felhők Villámát, Selymesszórú Tigrist, Tüzesszemű Oroszlánt, Felhőcsapó Aranyszárnyat, Bundás Párducot s Nappaljáró Patkányt, hogy kísérik el a hadban, s három seregre osztván hadi népét, elindult a hadjáratra Cengtou ellen. Jókorjött Eső, Cselcsillaggal s Felhősárkánnyal lement velük az aranyhomokparti kikötőig, hogy ott elbúcsúztassák őket. Ahogy a búcsúpoharat itták éppen, vad szél kerekedett, s derékba törte Toronyhordozó vezér zászlaját. Elsápadtak valamennyien.

– Rossz jel ez – szólt figyelmeztetőleg Cselcsillag –, halaszd más napra az indulást, bátyám.

– Nem jó a seregre – intette Jókorjött Eső is –, hogy alig indulsz el, s a szél máris ledönti vezéri zászlódat! Várj még pár napot, s akkor menj ezeknek a fickóknak a fejével beszélgetni!

– Mi csodálatosság is van szélben, felhőben? – fakadt ki türelmetlenül Toronyhordozó. – El kell indulnunk ellenük ebben a jó tavaszi időben! Ha csak várunk, hogy e gazok harci kedvét hizlaljuk, akkor már elkésünk! Ne tartóztassatok: akadályt nem nézve, én ellenük megyek! – Nem is bírta visszatartóztatni Jókorjött Eső sem: indultak, keltek át a vízen. Jókorjött Eső nagy aggodalommal tért vissza a várba, s máris szólította Bűvös Futárt, hogy menjen utánuk, hozzon hírt róluk.

Toronyhordozó pedig vezéreivel s hadával Cengtou alá érkezvén, a hely közelében elsáncolta magát. Másnap, lóra ültetvén vezéreit, odavágtatott, hogy megnézze a várost. Miközben a sok jó vitéz nézelődött, egyszer csak a közeli fűzfaerdőből egy lovas csapat rontott elő: lehettek vagy hét-nyolcszázan. Egy jó vitéz lovagolt legelő: Ceng Kuj volt, a Ceng család negyedik fia. Torkaszakadtából kiáltotta:

– Hej, ti liangساني, lázadó, mezei latrok! Éppen rátok indultam volna, hogy elfogdosván titeket, a mandarin elé vigyelek jó jutalom pénzért, s íme, elibém hozott titeket az ég! No, csak le a lóról, hadd verjünk bilincsbe! Mire vártok még?

Megharagudott erre Toronyhordozó szörnyen, s megfordult nyergében, hogy lássa, ki lesz az, aki harcba száll Ceng Kujjal.

Liangsan első vitéze volt az, Párduckoponya. Összecsapott a két paripa, egymásnak mentek már több mint hússzor, amikor Ceng Kuj, érezvén, hogy nem bír Párduckoponyával, visszarántotta lándzsáját, megfordította lovát, s elnyargalt vissza a füzesbe. Párduckoponya visszafogta lovát, tovább nem üldözte, Toronyhordozó pedig visszatérítette a hadat a táborba, megtanácskozandó, hogy miként támadják meg a várost.

– Menjünk holnap is eléjük – vélte Párduckoponya –, s híjjuk harcra őket! Akkor majd, meglátván, hogy mi telik tőlük, még meggondolhatjuk.

Indult is másnap a fényes napvilágnál az ötezer vitéz Cengtou ellen, és ott a folyam partján, a széles, sík mezőn csatarendbe álltak. Dörögtek a dobok, harsogtak a csatakiáltások. Ágyúdörej felelt a városból, s jött is az ellenség. A had élén egy vonalban hét vitéz vágtatott: középen jött Si Venkung vívómester, a legelső helyen Szu Ting, a másik mester, a legvégén Ceng Tu, bal felől Ceng Mi s Ceng Kuj, jobb felől pedig Ceng Seng, Ceng Szo, valamennyien páncélba öltözve. Si Venkung vívómester íjat, nyilat viselt, az ezer mérföldet futó csodálatos Jádeoroszlán paripát ülte meg; kezében hatalmas alabárdot forgatott. Elhangzott a hármas dobszó, s ím, a Ceng család hadsorából sok-sok rabszállító szekeret gördítettek a csatasor elé. Ceng Tu, a legidősebb tigris, rájuk mutatva elkiáltotta magát:

– Országáruló latrok! Látjátok ezeket a rabszállító szekereket? Nem jó vitéz az miközülünk, a Ceng családból, aki megölne benneteket! Élve, egyenként fogunk el titeket, s ezekben a szekerekben viszünk majd a Keleti Fővárosba, hogy lássa mindenki, mit tud az öt tigris! No,

gyertek szaporán, s adjátok meg magatok, amíg még szóba ereszkedünk veletek!

Nagy haragra gerjett erre Toronyhordozó vezér. Lándzsáját szegezve nekivágtatott Ceng Tunak. A vezérek, félvén, hogy még baja esik, mind vágattak utána, összecsapott a két hadsereg. A Ceng család hada hátrálni is kezdett lassan vissza a helységbe. Párduckoponya s Kétkorbácsos, közrefogván Toronyhordozót, hogy védelmezzék, vágták az ellenséget jobb felől, bal felől. Párduckoponya azonban, látván, hogy nem jó az út, visszarendelte sietve a sereget.

Sok veszett el aznap mind a két seregből. Toronyhordozó is, táborába térvén, egyre szomorkodott.

– Szedd össze magadat – biztatták a vezérek –, ne búsulj el ennyire, mert még kárt teszel vele drága egészségében! Jókorjött Eső is, valahányszor hadba ment, hol megverték, hol meg győzött, de a végén mindig győztesen tért meg a várba! Ma összevissza ment a harc: veszítettünk ugyan egynehány harcost, de vereség nem ért! Ne bánkódj ezen!

– Hiába, igen elfogott a bánat! – sóhajtotta Toronyhordozó.

Három napon át vonultak ki aztán a város ellen, hogy harcra hívják az ellenséget, de nem mutatkozott senki sem. A negyedik napon hirtelen két szerzetes állított be Toronyhordozó táborába nagy tisztelettel. A vezérhez vezették őket; ott a sátor előtt mindketten térdre borultak, s így szóltak:

– Mi, szegény barátok, a Cengtou keleti végében levő Törvény Lótusza Kolostor jámbor szerzetesei vagyunk; a Ceng család öt tigrise azonban mostanság állandóan dúlja, pusztítja kolostorunkat, pénzt, aranyat követelnek rajtunk, s garázdálkodnak módfelett vagyonunkban. Mi tudjuk az ő útjaikat, rejtek-ösvényeiket, azért is jöttünk ma ide, hogy megkérjünk benneteket, vezérek, jertek, pusztítsátok el várukat, táborukat. Nagy boldogság lenne számunkra, ha elpusztítanátok őket!

Igen megörült ám ennek Toronyhordozó! Hellyel kínálta őket rögtön, itatta, etette őket.

– Ne higgy nekik, bátyám! – intette Párduckoponya. – Hátha csalárdság rejlik mögötte?

– Papi személyek vagyunk – válaszolták méltósággal a szerzetesek –, hogyan vetemednénk hamis beszédre? Régóta hallottuk már, hogy az emberség s igazság útját járják a liangsani vitézek; amerre csak járnak, sehol sem sanyargatják a népet. Ezért is fordultunk hozzátok; miért is csalnánk mi törbe téged, vezér? Mit is gyanakodnátok ránk? Hiszen úgyse győznének rajtatok a Ceng család seregei!

– Ne kéljen gyanakvás szívedben, öcsém – fordult Toronyhordozó Párduckoponyához. – Csak vállalkozásunknak ártanál vele. Elmegyek velük én magam, még ma este.

– Ne menj, bátyám! – intette Párduckoponya. – Rájuk törünk mi a fele sereggel, te meg kívülről segíts nekünk.

– Ki merne akkor előremenni, ha én magam nem megyek? – háborodott fel Toronyhordozó. – Támadjatok csak ti kívülről a sereg felével!

– Kit viszel magaddal, bátyám? – kérdezte Párduckoponya.

– Tíz vezért választok magam mellé, kétezer-ötszáz emberrel – felelt Toronyhordozó. – A tíz vezér pedig Vereshajú Ördög, Földönjáró Évcstillag, Kétkorbácsos, Halálthozó Démon, Felhőcsapó Aranyszárny, Eleven Pokolkirály, Selymesszörű Tigris, Égbemászó, Felhők Villáma s Nappaljáró Patkány.

Miután megették a vacsorát, leszedték a csengőket a lovak nyakáról, a katonák szájukba vették a fapecket, s az éjszaka sötétjében elindultak csendben a két barátal a Törvény Lótusza Kolostor felé. Az ódon épülethez érve, Toronyhordozó leszállt lováról s bement. Odabent egy lelket sem talált.

– Hogyhogy nincs ebben a nagy kolostorban egyetlen szerzetes se? – kérdezte gyanakodva a barátoktól.

– Ez éppen a Ceng családbeliek gyalázatossága! – sóhajtozta bús képpel a két barát. – Nem bírták már ki, a testvérek garázdálkodásaikat, itt hagytak minket, visszatértek a világi életbe. Nem is maradt itt más, csak a főapát meg mi egynéhányan, mi is hátul lakunk a toronyudvarban. Táboroztatok itt most le, várjátok meg, míg jobban besötétedik, akkor aztán elvezetünk titeket a gazok táborába.

– Merre van a táboruk? – kérdezte tovább Toronyhordozó.

– Négy helyen vertek tábort maguknak. A Ceng fiúk seregükkel az északiban vannak. Azt támadjátok meg, akkor már a többi háromnak is vége.

– Mikor mehetünk nekik?

– Most úgy a második őrség körül járhat az idő – gondolkozott el a barát. – Várjunk a harmadik őrségig: ők úgy sincsenek felkészülve.

Hallották már előzőleg a második őrségre való dobszót az ellenség táborából. Elütötték aztán a fél őrség idejét is, de hiába hallgatóztak, a harmadik őrségre már nem doboltak.

– Ezek a fickók biztosan mind elaludtak mormogták a barátok. – Mehetünk.

A szerzetesek előreindultak, hogy mutassák az utat. Toronyhordozó pedig a vezérekkel lóra ült, s megindult a nyomukban. Alig mentek azonban vagy öt mérföldet, eltűnt a sötétben a két barát. A sereg nem mert tovább menni: nézelődtek erre-arra, de nagyon összevissza szaladtak az utak, embert meg sehol nem láttak. A sereg nyugtalankodni kezdett, s jelentést tettek a helyzetről a vezéreknek. Kétkorbácsos nyomban kiadta a parancsot, hogy azonnal forduljanak vissza. Alig mentek azonban vagy száz lépést, amikor körös-körül dobok dördültek, földrengető harci üvöltés harsant, s fáklyák gyulladtak ki mindenfelől. Toronyhordozó s a többiek hanyatt-homlok menekülésbe kezdtek a sereggel, de alig fordultak kettőt a kanyargó úton, amikor egy lovas csapatba ütköztek, s nyílzápor árasztotta el őket. Az egyik nyíl váratlanul éppen Toronyhordozó fejébe fűrődött, lebukott lováról. Kétkorbácsos s Selymesszőrű Tigris azonban elkeseredetten szembeszállt a támadókkal, s visszatartották őket mindaddig, míg Vereshajú Ördög s Nappaljáró Patkány lovára nem emelték a sebesült vezért, aztán kivágtattak a faluból. A falu végénél már várta őket Párduckoponya a segítő csapatával, csak úgy tudták az ellenség támadását megállítani. A két sereg aztán összekeveredvén, dulakodott egymással hajnalig, akkor pedig mindkét fél visszavonult a maga táborába.

Párduckoponya visszatérvén a táborba, számba vette a sereget; a három Jüan testvér, Felhők Villáma s Égbemászó csak a folyóba ugorva tudott megmenekülni az ellenség elől; az elvitt kétezer-ötszáz harcosból elveszett ezerkétszáz-ezerháromszáz. Felhőcsapó Arany szárny vezette vissza őket a táborba. A vezérek siettek, hogy megnézzék, mi van Toronyhordozóval. A nyíl az arcába fűrődött; kihúzták gyorsan, de Toronyhordozó a vérveszteségtől elájult. Ahogy a nyilat megnézték, Si Venkung neve volt rajta. Párduckoponya nyomban megparancsolta, hogy hozzanak gyógyírt a nyíl ütötte sebre, s kötözzék be, de a nyíl meg volt mérgezve. Toronyhordozó már beszélni sem tudott. Párduckoponya szekerre tétette, s a három Jüannel, Égbemászóval meg Felhők Villámával hazaküldte Liangsanba, a többi tizenöt vezér pedig tanácsot ült a táborban:

– Eltörte a szél a zászlót! – sóhajtották. – Igaz jele volt ez annak, hogy Toronyhordozó bátyánk vereséget fog szenvedni a hadban! Mi se tehetünk mást, mint összeszedjük a sereget, s hazavonulunk. Cengtout nem lehet bevenni csak úgy hamarjában.

– Várjuk meg még Jókorjött Eső bátyánk parancsát – tartóztatta a többieket Kétkorbácsos –, csak akkor induljunk.

Mélységes szomorúság fogta el valamennyi vezért. Nem volt már kedve csatára egyik harcosnak sem, mind csak hazavágytak volna. Éjjel, a második őrség idején, amikor már kicsit világosodott az ég, ott ült a tizenöt vezér a táborban búsan. Hiába: „Nem megy a kígyó feje nélkül, madár sem száll szárnya nélkül.” Csak sóhajtoztak, búslakodtak, s nem tudták elhatározni magukat, menjenek-e, maradjanak-e. Egyszer csak rohanva jöttek a táborba az utak mentén lesben álló őrszemek s jelentették:

– Négy-öt lovas sereg közeleg vágatva, megszámlálhatatlan sokaságú fáklyákkal!

Párduckoponya a hírré nyomban lóra pattant. Háromfelől a hegyeken mindenütt fáklyák világoltak, akkora fényt árasztva, mintha fényes nappal lett volna, harci kiáltások közeledtek mindenünnét a tábor felé. Párduckoponya elindult a vezérekkel, de nem az ellenség ellen, hanem felszedték a tábor, s megkezdték a visszavonulást. A Ceng család serege mindenütt a nyomukban. Folytonos harcban menekült a két sereg tovább. Csak miután vagy ötven-hatvan mérföldet megtettek, akkor tudták lerázni üldözőiket. Amint számba vették a sereget, kitűnt, hogy megint csak elvesztettek vagy hat-hétszáz embert; nagy vereséget szenvedtek. Megkeresték gyorsan a régi utat, s mentek haza Liangsanba. A félúton találkoztak Bűvös Futárral, aki hozta is már a parancsot a visszavonulásra.

Hazavonulván a sereg a mocsári várba, siettek valamennyien a vezérek közül meglátogatni Toronyhordozót. Az szegény már enni sem bírt, fel volt puffadva egész teste. Jókorjött Eső ott zokogott az ágya fejénél, saját kezével ápolgatta, mosdatta, törölgette. A vezérek őrségbe álltak az ágy előtt, úgy virrasztottak. Éjjel, a harmadik őrség idején, Toronyhordozó teste egyszerre csak elnehezedett; megfordult s meglátván Jókorjött Esőt, odaszólt neki nagy nehezen:

– Jól jegyezd meg, bölcs öcsém! Azt tegyétek meg Liangsan urává, aki elfogja a gyilkosomat! – Szavai végeztével behunyta szemét, és meghalt.

Jókorjött Eső, látva vezére halálát, úgy megsiratta, mintha apját, anyját gyászolta volna. Ott terült el ájultan az ágy előtt. A többi vezér feltámogatta, s kivitték magukkal, hogy megtanácskozzák, mitévők legyenek mostan?

– Uralkodj fájdalmadon, bátyám – vigasztalta Cselcsillag s Felhősárkány. – Élet és halál az ember elrendelt sorsa, nincs miért bánkódnunk, keseregnünk rajta. Jer inkább tanácskozni, mert nagy dolgokat kell eldöntenünk.

Jókorjött Eső elfojtván zokogását, parancsot adott, hogy fürdessék meg a holttestet illatos vízben, öltöztessék halotti ruhába, s ravatalozzák fel a tanácskozócsarnokban. Gyászt öltöttek a vezérek valamennyien, s áldozatot mutattak be a halott szellemének.

Megcsináltatták a külső és belső koporsókat, s egy kedvező napon el is temették a vezért a csarnok előtt, lélektáblát állítottak, ezzel a felírással:

„A liangsan vár ura, a Mennyei Herceg Csao úr szellemének lélektáblája.”

A vezérek Jókorjött Esőtől lefelé mind gyászba öltöztek, az alvezérek s a betyárok is mind

gyászkendőt kötöttek fejükre. A végzetes nyilat odahelyezték a lélektábla elé áldozatképpen. Gyászlobogókat tűztek ki a várban mindenfelé, s meghívták a közelben levő kolostorokból a barátokat, hogy imádkozzanak Toronyhordozó lelke szerencsés újjászületéséért. Jókorjött Eső mindennap a ravatal elé vezette a vezéreket az elhunyt meggyászolására, alig törődött valamit a vár dolgaival. Párduckoponya Felhősárkánnyal s Cselcsillaggal pedig megtanácskozta, hogy Jókorjött Esőt teszik meg a vár urává, ő parancsoljon az egész hadi népnek.

Másnap reggel füstölőket, gyertyákat gyújtottak, aztán a vezérek, élükön Párduckoponyával, Jókorjött Eső elé járultak, s megkérték, foglalná el a tanácskozácsarnokban a legelső helyet.

– Hallgasd szavunkat, bátyánk – kezdte Cselcsillag, Párduckoponyával együtt. – Ország egy napig nem lehet el fejedelem nélkül, de család se családfő nélkül. Toronyhordozó vezér megtért a mennybe, hogy maradhatna most már a vár is úr nélkül? A négy tengeren belül hallott már mindenki nagy híredről, bátyám. A holnapi nap szerencsés nap leszen: kérünk, bátyám, fogadd el akkor tőlünk a vár uraságát, engedelmességed parancsodnak mindenki.

– Toronyhordozó, halála előtt, azt mondta nekem – szólt Jókorjött Eső –: „Az legyen Liangsan ura, aki elfogja Si Ven-kungot.” Ezt ti is tudjátok valamennyien, vezérek. Ki se hült még a teste, hogyan feledkezhetnének hát meg róla? Bosszút sem álltunk még érte, hogyan fogadhatnám el hát a vezéri széket?

– Toronyhordozó vezér így mondotta ugyan – folytatta tovább Cselcsillag a rábeszélést –, s igaz, hogy nincs még kezünk közt a gyilkos, de maradhat-e úr nélkül a vár? Ki merné pedig ezt a helyet elfoglalni, ha nem te? Ki vezesse akkor a hadat? Azt mondhatnám ezért, hogy bár így hagyományozta ő, de te azért most vedd át egyelőre a vár uraságát; később majd változtathatunk rajta.

– Felettébb illendőek szavaid — egyezett bele Jókorjött Eső. – Átveszem most a vezérséget, de csak addig, míg bosszút nem álltunk, s akkor, aki rátette kezét Si Ven-kungra, bárki legyen is az, azé kell legyen ez a hely.

– Ne mondd azt bátyám, hogy Liangsan ura leszel – ugrott elő Fekete Forgószél a sarokból. – Legyél te maga a Szung császár, az lesz a jó!

– Már megint ostobaságokat fecseg ez a fekete fickó! – rivallt rá Jókorjött Eső. – A nyelved vágatom ki, ha még egyszer ilyet mondasz!

– Nem falusi bírónak akartalak én tenni, bátyám – felelt vissza Fekete Forgószél –, hanem felséges császárnak, te meg még a nyelvem vágatnád ki?

– Ez a fickó azt se tudja, mikor mit mondjon – szólt közbe csillapítóan Cselcsillag. – Ne is törődj vele, bátyám, hanem végezzük nagy ügyünket.

Jókorjött Eső füstölőt égetvén, elfoglalta a várúri széket, leült az első helyre. Felül ült még Cselcsillag s Felhősárkány, bal felől Párduckoponya volt a legelső, jobb felől Kétkorbácsos kapta az első helyet a vezérek között. A többi vezér hódolatukra sietett, aztán helyet foglaltak kétfelől valamennyien. Jókorjött Eső akkor megszólalt:

– Most, hogy elfoglaltam ezt a helyet, a ti segítségetekre hagyatkozom teljességgel, hogy egy szívvel, egy akarattal, egymásnak vetvén vállunkat, közösen töltsük be az ég rendelését. Megsokasodott már várunkban a sereg, nem úgy, mint hajdan, azt kérem hát tőletek, testvéreim, létesítsünk hat erősséget. A tanácskozácsarnokot pedig nevezzük ezentúl a Hűség s Igazság Csarnokának. Előtte, mögötte, jobbra s balra tőle emeljünk négy szárazföldi erődöt; a vár mögötti két kis várnak, a hegy elülső részén levő három várvédő kapunak, a vízi várnak s a kikötőket védő

vízi váraknak a gondját meg osszuk meg magunk között. A Hűség s Igazság Csarnokában az első hely az enyém, a második Cselcsillagé, a harmadik Felhősárkányé, a negyedik Kis Generálisé, az ötödik Mennydörgés Tüzéé, a hatodik Kis Hercegé, a hetedik Vitézekkel Versengőé. A baloldali erősség seregében pedig az első hely Párduckoponyáé legyen, a második Vereshajú Ördögé, a harmadik Kilencsárkányosé, a negyedik Beteg Vitézé, az ötödik Halálmegvetőé, a hatodik Égbemászóé, a hetedik Felhők Villámáé. A jobb felőli erősség seregében tegyük az első helyre Kétkorbácsost, a másodikra Szépszakáll Mestert, a harmadikra Bűvös Futárt, a negyedikre Feltartóztathatatlant, az ötödikre Fekete Forgószélt, a hatodikra Felhőcsapó Aranyszárnyat s a hetedikre Kis Feltartóztathatatlant. Az elülső erősség helyére Égretörő Sas kerülne, a másodikra Aranylándzsás, a harmadikra Tarka Barát, a negyedikre Kóbor Barát, az ötödikre Sötétképű, a hatodikra Vasfurulyás, a hetedikre Aranyszemű Párduc. A hátsó erősségben pedig úgy osztanánk meg a vezérséget, hogy Kis Forgószél, lenne az első, Ványadt Védisten a második, Háromhegy Ura a harmadik, Égszeme Tábornok a negyedik, Százszorgyózt az ötödik, Tüzesszemű Oroszlán a hatodik. Veszett Tigris a hetedik. A vízi várban Örvények Sárkányának jutna az első hely, a második Földönjáró Évcstillagnak, a harmadik Halálthozó Démonnak, a negyedik Eleven Pokolkirálynak, az ötödik Kutypofájúnak, a hatodik Fehér Hullámtarajnak, a hetedik Barlangbűvő Sárkánynak, a nyolcadik Folyamfordító Tengerikígyónak. Negyvenhárom vezér vezetné így hát a várat. A hegy első kapujának őrségét Szárnyas Tigrisre s Ördöghercegre bízánk, a másodikat Kétféjú Kígyóra s Kétfarkú Skorpióra, a harmadikét Nyolckarú No-csára s Repülő Szentre. Az Aranyhomokpart kikötőjének védelmét Selymesszőrű Tigris, Fehérképű Ifiúr, üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag látnák el négyen, a kacsacsőrparti várát Tigrisverő, Kis Zsarnok, Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány. A hegy mögötti két kis vár közül a bal felőlibe Kurtalábú Tigris, Óriáshölgyet, s Böllérbicskás Ördögöt tennénk, a jobb felőlibe Ármányos Vezért, Szakadék Tigrisét, Fehértarka Kígyót. A Hűség s Igazság Csarnoka bal felőli házában helyezük el az irományokat. Ezeket az Isteni Kezü Művész fogja kezelni, ott osztja majd a jutalmakat s büntetéseket Vasképű Tudós, ott intézi a pecsétek, levelek dolgát Jádekarú Mester, a számadásokat pedig Bűvös Számvető. A jobb felőli házban a tűzi mesterségek intézője, Robbanó Mennykő, a hajóépítés felügyelője. Jáde Zászlórúd, a ruhák, páncélok készítője. Fogdmegmajom, s az építkezések mestere, Kilencfarkú Teknőc tartózkodik majd. A hátsó két házba a lakások építőjét. Feketeszemű Tigris, a kovácsok mesterét, Aranypénzes Leopárdot, a bor- és ecetgyártás intézőjét, Mosolygó Tigris s a lakomák rendezőjét, Vaslegyezőst helyezük el. Az edényekre s evőeszközökre pedig Ördögpofo s Nappaljáró Patkány ügyeljen. A négy úton felállított hírszerző fogadóban a régi emberek maradjanak: Szárazföldi Krokodilus, Vastorkú, Dobos Bolha, Nyakazóbíró, Kis Védisten, Anyatigris, Kertészlegény s Ördögök Anyja; Bundás Párducot, a Tábornokot s Rézszőrű Kutyt pedig megbízánk azzal, hogy az északi földekről, a dzsürcsik országából való lóvásárlást intézzék. Így aztán mindenki megkapja a beosztását, derekasan állja hát meg helyét, ellenkezés pedig ne legyen.

Nagy örömmel hallgatták mindezt a liangszani várban a kis és nagy vezérek, s Jókorjött Esőtől, a vár urától kezdve valamennyien szövetséget kötöttek egymással ezeknek megtartására.

Egy nap aztán tanácsba hívta Jókorjött Eső a vezéreket, hogyan bosszulnák meg Toronyhordozó vezér halálát, s hogyan induljanak hadba Cengtou ellen.

– A nép még gyászol – figyelmeztette őt Cselcsillag – most könnyelműen új vállalkozásra nem merészkedhetünk. Ha már sereget akarsz ellenük indítani, bátyám, várd ki a száz napot, aztán indulhatunk.

Megfogadta Jókorjött Eső Cselcsillag tanácsát. Otthon maradtak a várban, kegyes cselekedeteket végezvén, imádkozván, könyörögvén Toronyhordozó lelkéért. Egy napon azonban egy szerzetes érkezett a várba, Nagytökéletességű. Az Északi Fővárosból, Tamingfuból jött, ott a Sárkányvirágkolostor törvénymagyarázója volt; Csiningbe tartott éppen, s áthaladván Liangsan vidékén, meghívták a vezérek, végezzen a várban szertartást Toronyhordozó lelkéért. Egyszer aztán ebéd

közben, amikor nagyban beszélgettek vele éppen mindenféléről, Jókorjött Eső elkérdezgette őt az Északi Fővárosról, az ottani világról, a város népéről, s a barát egyszer csak meg találta jegyezni:

– Hogy lehet az, hogy ti, vezérek, még nem hallottátok a hopejbeli Jáde Egyszarvú nevét?

Jókorjött Eső s Cselcsillag mohón felfigyeltek e név hallatára, a barát pedig tovább mesélt:

– Látjátok! Még meg se öregedtünk, s máris milyen feledékenyek vagyunk! Pedig ott él ám az Északi Fővárosban Lu Csün-ji főtanácsos, annak a vitézi neve ez! Egyike Hopej vidéke legkiválóbb három vitézének, odavalósiak voltak az ősei is! Hatalmas vitéz tetőtől talpig, füttykösvívásban, buzogányforgatásban párja nincs a világon. Ha meg tudnátok őt szerezni magatoknak, egyet se fájna a fejetek, ha császári csapatok fenyegetnek, vagy ellenséges hadak közelednek!

– Miért búsultál el úgy, bátyám? – nevette el magát Cselcsillag. – Nincs abban semmi nehézség, ha meg akarjuk szerezni magunknak ezt az embert!

– De hát hallhattad – felelt töprengve a vár ura –, Tamingfu legelőkelőbbjei közül való, hogy is lehetne hát rávenni arra, hogy közibénk álljon, bujdosóvá legyen?

– Forgattam én már a fejemben az ő dolgát jó ideje – válaszolta Cselcsillag. – Magam se tudom, hogyan feledkeztem meg aztán róla. Volna azonban már egy kis tervecském, amellyel rá lehetne bírni, hogy idejöjjön.

– Nemhiába nevez téged mindenki Cselcsillagnak! – kiáltott fel Jókorjött Eső. – Mi lenne az a terv, ha szabad kérdezem, amellyel a várba tudnád csalni?

Cselcsillag pedig nem habozott, nem is késlekedett, hanem egymásra téve ujjait, elmondta a tervet. S emiatt lett aztán a Jáde Egyszarvú sorsa, hogy

*Selymek halmát, gyöngyös fészket ő már odahagyja,
Kísérti sárkányok fészke, tigrisek barlangja.*

Mert így van ez:

*Ő egyedül kerüljön csak vízpart vidékére,
S az egyszerű népnek máris fegyver lesz kezébe.*

Hogy aztán Cselcsillag milyen módon akarta Liangsanba csalni Jáde Egyszarvút, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANADIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag elcsalja Jáde Egyszarvút,
Fehér Hullámtaraj pedig éji harcba keveredik
az Aranyhomokparton*

Ott tartottunk, hogy a Sárkányvirág-kolostor szerzetese megemlítette Jókorjött Eső előtt Lu Csün-ji, a Jáde Egyszarvú nevét, Cselcsillag pedig így szólt:

– Csak bízzatok a dolgot az én elpusztíthatatlan, háromhüvelykes nyelvemre! Elmegyek én az Északi Fővárosba, s mondok én ott neki olyat, amitől eljön a hegyre, de aztán, ha kezét bedugta a zsákba a zsákmányért, majd ki se húzza többet! Nem is kellene nekem más az egészhez, mint egy elszánt szívű, vakmerő útitárs szolgálja képében.

Még el sem hangzottak szavai, amidőn Fekete Forgósél elrikkantotta magát:

– Megyek én veled, bátyám! – kiáltotta.

– Te csak maradj, öcsém! – rivallt rá Jókorjött Eső. – Terád majd akkor lesz szükség, ha gyűjtogatni, ölni, rabolni kell, ha majd egyszer nekimegyünk a hatóságnak! Ez pedig kényes vállalkozás, ezt te nem tudnád megcsinálni!

– Ti mind megvettetek engem rút ábrázatom miatt – panaszkodott Fekete Forgósél –, s nem engedtek soha sehová!

– Nem vetünk meg mi téged – vigasztalta Jókorjött Eső –, de lásd: sok a fogdmeg Tamingfuban, s aztán, ha véletlenül felismernek, akkor hiába tettük kockára az életedet.

– Az nem baj! – kiáltotta Fekete Forgósél. – De ha nem én megyek, azt tudom, hogy más aztán nem találna bele így Cselcsillag bátyám tervébe!

– Hát elvisztek magammal – egyezett bele Cselcsillag –, ha három dologban engedelmessz nekem; mert ha nem, akkor akár itthon is ülhetsz!

– Mondhatsz akár harmincat is, azt is megtartom!

– Az első az, hogy tudom, milyen nagy borissza vagy. Nos hát, az elindulás napjától egészen addig, míg vissza nem érünk, egy csepp bort sem ihatsz. A második, hogy mivel az úton szolgáltnak leszel öltözve, amit csak parancsolok neked, abban mind engedelmessz. A harmadik pedig a legnehezebb: holnaptól kezdve nem beszélsz egy szót se, hanem teszed magad, mintha néma lennél. Ha ezt a három feltételt elfogadod, akkor magammal viszlek.

– Hát hogy bort ne igyam, meg hogy szolga legyek, az még hagyján – húzódozott Fekete Forgósél –, de az, hogy zárva tartsam a csőrömet, s egy mukkot se szólhassak, azt én nem bírom ki!

– Márpedig – magyarázta Cselcsillag – akárhányszor kinyitod a szádat, abból mindig baj lesz!

– Hát jó – egyezett bele nagy keservesen a fekete óriás. – Majd egy rézpénzt tartok akkor a számban!

Erre persze elnevelték magukat a vezérek, s nem is volt szava már egyiküknek sem a dolog ellen. Aznap a Hűség és Igazság Csarnokában búcsúlakomát rendeztek, késő este volt már, mikor

nyugovóra tértek. Másnap, derült reggelre ébredvén, Cselcsillag összeszedte úti holmiját, s megparancsolván Fekete Forgószélnek, hogy öltözzék szolgának, elindultak ketten le a hegyről.

Jókorjött Eső a vezérekkel elkísérte őket az Aranyhomokpartig, s közben még erőt lelkére kötötte Cselcsillagnak, hogy legyen óvatos, ne hagyja, hogy Fekete Forgószél valami hibát kövessen el.

Jókorjött Eső s a többi vezér visszatért a várba, Cselcsillag mester s Fekete Forgószél pedig útnak eredt. Beletelt az út az Északi Fővárosba vagy négy-öt napba: éjjelre mindig megszálltak valamelyik út menti fogadóban, virradatkor pedig ettek, s máris indultak tovább. Útközben bizony sokat kellett bajlódnia Cselcsillag mesternek Fekete Forgószéllal. Mikor aztán a fővárosba értek, éjjelre megszálltak a városon kívül egy fogadóban. Este pedig, amikor Fekete Forgószél kiment a konyhába, hogy megfőzze a vacsorát, úgy meg találta öklözni az egyik fogadóbeli embert, hogy az vért köpött szegény. Ment is az ember Cselcsillaghoz panasza:

– Ez a te néma szolgád igen vad ember ám! – siránkozott. – Megkértem kicsit a tűzrakással, hát úgy képen törölt, hogy vért köptem tőle!

Azt persze mondanunk sem kell, hogy Cselcsillag sietve kiengesztelte vagy tíz köteg rézpénzzel, de Fekete Forgószélre aztán igen megharagudott. Amikor másnap megvirradt, s megették a reggelit, be is hívta magához a szobájába, s lehordta:

– Halálra bosszantasz engem, te bitang, azokkal, amiket egész úton műveltél! – förmedt rá. – Ma bemegyünk a városba, az pedig nem lesz ám tréfadolog, de te a végén még a veszembe viszel!

– Már hogy tennék ilyet! – mentegetőzött ijedten Fekete Forgószél.

– Hát ide figyelj: mondta Cselcsillag egy kicsit megenyhülten –, ha megrázintom a fejem, az annyit jelent, hogy te meg se mozdulhatsz!

Fekete Forgószél megfogadta erősen, hogy ügyelni fog a jelre. Azzal felöltözködtek, hogy a városba menjenek. Cselcsillag fekete selyemkendőt kötött a fejére, lehúzta egészen a szeméig, fekete szegélyes fehér taoista köntöst öltött magára, azt tarka övvel kötötte meg, a lábára szegletes orrú kék vászoncipőt húzott, kezébe ragadott egy arannyal ötvözött rézcsengettyűt. Fekete Forgószél meg mindenféle öszes álhajakat aggatott magára, kurta barna vászonzekébe bújt, s azt rövid, tarka övvel kötötte meg, lábára két vastos bakancsot húzott, s nagy póznát kapott a vállára, amelyről hosszú papiros lengedezett, ezzel a felírással:

Sorsot vetek, jövődöt mondok,

Ha érte egy ezüstöt adtok.

Ilyeténképpen felszerelve, indultak el a fogadóból be a városba. Abban az időben, merthogy rablóbandák garázdálkodtak mindenfelé a birodalomban, erősen őrizték mindenütt a városokat; az Északi Főváros meg, Hopej vidékének első helye lévén, meg aztán, hogy Liang kormányzó úr, a kancellár veje parancsolt benne, hogyne lett volna megrakva erős őrséggel minden kapujánál?

Így aztán, hogy Cselcsillag s Fekete Forgószél nagy jámborul a város déli kapujához ért, hát ott is örködött vagy negyven-ötven katona egy tiszttel.

– Honnét, tudós uram? – kérdezte az egyik, Cselcsillag köszöntésére.

– Csang Mingnek hívnak – vallotta Cselcsillag. – Ez meg itt Li, a szolgám. Folyók, tavak vándoraként foglalkoztam idáig jóslással, sorsvetéssel, most pedig eljöttem volna nagybecsű várostokba, hogy itt is megpróbálkozzam a mesterségemmel. – Ezzel előhúzott egy hamis útlevelet,

s átadta a katonáknak.

– De nagyon rabló módra meregeti a szemét miránk ez szolga! – jegyezték meg a katonák Fekete Forgószélre. Az meg ennek hallatán már majdnem nekik is ment volna, de észrevette ezt Cselcsillag, s gyorsan megrázta a fejét. Fekete Forgószél is gyorsan lesunyta erre a magáét.

– Nehéz ezt nektek egy szóval elmagyarázni – restelkedett a tudós ember a katonák előtt. – Ez a szolga süket is, meg néma is, csak éppen baromi erő lakozik benne. Az én házamnál élt idáig, nem tehettem vele egyebet, mint hogy magammal hoztam. Elnézésteket kérem ostoba, faragatlan viselkedéséért.

Elbúcsúztak ezzel az őrségtől, s mentek be a városkapun. Fekete Forgószél nagy bicegve ment mindenütt gazdája nyomában. A város közepe felé tartottak. Cselcsillag nagyban rázta csengettyűjét, s közben kiáltozta:

*Kan Lo korán révbe jutott,
De Ce Ja megkésett,
Jen Huj meghal fiatalon,
Peng Cu soká élhet.
Fan Tan sorsa a szegénység,
Si Csungé gazdagság,
Azt, hogy melyikükből mi lett,
Csillagok megszabták.
Ez a születés ideje!
Ez a sorsnak az ereje!
Ez az életünk végzete!
Tudom az életet, tudom a halált,
A gazdagságot, a szegénységet;
Ha tudni akarjátok sorsotokat,
Az egészért csak egy ezüstöt kérek.*

Mikor befejezte mondókáját, megint megrázta a csengettyűt. Hamarosan vagy ötven-hatvan utcagyerek szegődött a nyomukba nagy viháncolással. Mire csengőt rázva, kántálva befordultak Lu tanácsos úr üzletháza elé, már hatalmas sereg törtetett utánuk nagy lármával.

Jáde Egyszarvú éppen otthon volt, s intézőit számoltatta el, amikor meghallotta az utcáról a lármát.

– Mi ez a láрма az utcán? – szalajtott ki a kapun az üzletvezetőjét.

– Hát ez aztán mulatságos, tanácsos úr! – jelentette az üzletvezető. – Egy messzi vidékről jött sorsvető tudós jár az utcában, egy ezüstért akarna jövődöt mondani akárkinek, de persze, senki sincs olyan bolond! Mögötte meg egy szolga jár, de olyan csúf képe van szegénynek, s még a járása is olyan esetlen, hogy az utcakölykök csak őt nevetik minduntalan.

– Ha azt állítja, hogy jövődöt tud mondani – magyarázta Jáde Egyszarvú –, akkor biztosan igen tudós ember lehet. Eridj és hívd ide.

Sietett az üzletvezető az utcára, s megszólította Cselcsillagot:

– Mester, a tanácsos úr hívat.

– Ki hívat engem? – kérdezte Cselcsillag méltósággal.

– Hát Lu tanácsos úr! – türelmetlenkedett az üzletvezető. Cselcsillag szolgástul követte a házba. Az udvarban azonban leültette Fekete Forgószélt, s szigorúan meghagyta neki, hogy ott várja meg. Ő maga meg ment Jáde Egyszarvú elé, s tisztelettel köszöntötte.

– Hová valósi vagy, mester? – hajolt meg viszonzásul a házigazda. – Szabad kérdenem becses neved?

– Csang Mingnek hívnak – felelte Cselcsillag –, de én csak Mennyel Társalkodónak nevezem magam. Santungból jöttem, értem a világmindenség ősokaul szolgáló szent számok titkát, tudok jósolni életről, halálról, gazdagságról, szegénységről... de csak akkor, ha lefizetnek előre egy ezüstöt.

Jáde Egyszarvú ennek hallatára betessékelt az áljövendőmondót a lakásába, s leültette mint vendégét. Megkínálta teával is, aztán előhozott egy ezüstöt, s megkérte:

— Engedd meg, mester, hogy azzal fárasszalak, vizsgálj meg szegény sorsomat.

– Tudnom kell hozzá születésed évét, hónapját és napját.

– Mesterem – felelte Jáde Egyszarvú –, a nemes ember balsorsáról kérdez, nem szerencséjéről. Gazdagságról, vagyonról ne szólj nekem, csak azt mondd meg, mi lesz velem. Az idén lettem harminckét éves; a ciklus első évében, a patkány esztendejében születtem, az ökör hónapjában, tigris napon, a nyúl órájában.

Cselcsillag elővette vas számvetőjét, csattogtatta egy darabig, aztán egyszer csak lecsapta, s elkiáltotta magát:

– Hát ez furcsa!

– Mit mutat sorsom? Jót vagy rosszat? – kérdezte szorongva Jáde Egyszarvú.

– Ne haragudj, tanácsos uram – rázta fejét Cselcsillag –, de nem mondhatom meg egyenes szóval.

– De azt akarom éppén, mesterem – kiáltott Jáde Egyszarvú –, hogy mutass nekem utat, a tévelygőnek! Mondd csak meg nyugodtan!

– Azt mutatja a sorsod, uram – szólt komolyan Cselcsillag –, hogy el sem múlik száz nap, s szörnyű, véres veszedelembe kerülsz. Vagyonodat meg nem őrizheted, s kard éle által halsz meg.

– Tévedsz te, tudós uram – mosolygott Jáde Egyszarvú. – Én itt, az Északi Fővárosban, gazdagságban, bőségben nevelkedtem fel, őseim közt nem volt sem törvénysértő férfi, sem kétszer férjhezment asszony. Magam is serény s gondos vagyok minden dolgomban, erkölcs, illem ellen nem cselekszem, törvénytelen pénzt sem fogadok el... hogyan érhetne engem szörnyű, véres veszedelem?

Cselcsillag azonban elkomorodott képpel visszaadta az ezüstöt, s felállt, hogy elmenjen, nagyot sóhajtván közben:

– Haj, csak a hízelkedőknek áll a világ! Jobb lenne, ha sima utat mutatnék neked; ha igazat szólok, csak zokon veszed! Megyek is.

– Ne neheztelj meg rám, mester – kérte Jáde Egyszarvú. – Tréfáltam az imént; várom bölcse tanításodat.

– Sose hittek könnyen az egyenes szónak – mondta kesernyésen Cselcsillag.

– Halljam bölcse szavaidat, mester – esengett a házigazda –, ne rejtj el előlem semmit!

– Idáig valóban jól ment a sorsod – magyarázta Cselcsillag – de ez évben vétkeztél az esztendő csillagzata ellen, s ez romlásod okozza. Száz nap sem múlik el, s fejed elválk testedtől. Így rendeltetett el, előle nincs menekvés.

– El sem rejtőzhetem előle? – kérdezte mélységes aggodalommal Jáde Egyszarvú.

Cselcsillag újból elővette számvetőjét, csattogtatta egy darabig.

– El kellene menned délkeletnek – dűnnyögte maga elé –, ezer mérföldnél is messzebb, akkor megmenekülhetnél a bajtól. Nagy rettegést s veszedelmet kellene akkor is kiállnod, de testi épségemben baj nem esnék.

– Gazdagon megjutalmazlak – kiáltott fel Jáde Egyszarvú –, ha megmenekülsz a bajtól!

– Van egy jóslat felőled – emelte fel a kezét a jövőmondó, elmondom neked. Írd fel a falra, hogy ha majd megélted, lássad, mit tudok jövődről.

Jáde Egyszarvú ecsetet, tuskövet hozatott, s felírta a falra a verset, ahogy Cselcsillag mondta neki:

*Lápos parton, nád között áll a könnyű csónak,
Zabolázva lovát a hős este erre ballag,
Dobálja u sors, de azért végigjárja útját,
Lukat lel végzet hálóján, élte megmaradhat.*

Hogy leírták a verset, Cselcsillag összeszedte holmiját, s elköszönt.

– Maradj még, mester – tartóztatta a házigazda –, várd meg a délebédet legalább.

– Köszönöm nagy kegyességedet, tanácsos uram – hajolt meg a jós –, de mesterségem után kell látnom. Teszem én még tiszteletemet nálad!

Meghajolt s ment. Jáde Egyszarvú a kapuig kísérte. Fekete Forgószél is fogta a cégéres póznát, s elindult gazdája nyomában. Mentek ki a városból, vissza a fogadójukba. Ott kifizették, amivel tartoztak, aztán összecsomagolták cókmojkukat, s kiléptek a fogadóból.

– Sikerült a dolog! – súgta Cselcsillag örömmel, amikor már kint voltak az utcán. – Megyünk máris haza, hogy előkészíthessük Jáde Egyszarvú fogadtatását, mert nemsokára megérkezik!

Azt most nem is beszélem el, hogyan ment haza Cselcsillag s Fekete Forgószél a liangsani várba. Arról beszélek csak, hogy Jáde Egyszarvú, miután kikísérte Cselcsillagot, naphosszat kiállt ácsorogni háza udvarába, s a csillagos eget bámulta csak nagy búsan. Olykor még magában is motyogott valamit, de nem lehetett tudni, mit beszél. Az egyik nap aztán, amikor már nem állta

tovább, kiadta a parancsot üzlete vezetőjének, hogy hívja egybe intézőit, tanácskozásra. Egykettőre ott is voltak valamennyien, az élükön Li Ku, házának felügyelője. Ez a Li Ku a Keleti Fővárosból származott, s merthogy Tamingfuba kerülén, nem volt ismerőse, akihez forduljon, ott esett össze a téli hidegben, éppen Jáde Egyszarvú háza előtt. Annak megesett rajta a szíve, s házába fogadta. Amikor pedig látta, milyen buzgó s szorgalmas ember, hogy írni, számolni is tud, rábízta házi dolgainak intézését. Öt év alatt pedig megtette összes üzletei felügyelőjének: Li Ku felügyelő úr keze alá került a gazda mind a negyven-ötven üzlete.

Li Ku nyomában mind a gazda elé járultak az intézők, üdvözlést kiáltva. Jáde Egyszarvú végignézett rajtuk:

– Hol van ő? – kérdezte türelmetlenül, de alig hangzottak el szavai, midőn egy újabb ember lépett eléje. Magasabb volt hat lábánál, huszonnégy-huszonöt éves lehetett, három ágban borult szája köré bajusza, szakálla, karcsú derekú, széles vállú legény volt. Dinnye formába csomózott fejkendő volt a fején, ezüstsálakkal átszótt kerek galléros fehér köntöst viselt, a derekát széles, pókmintás vörös öv szorította, s földbarna, szűk bőrcsizma a lábán. Hátral a nyakára egy pár állatdíszes aranykarika lógott, füle mellé, a hajába pedig mindenféle virág volt tűzve. Ez a legény Tamingfuba való volt, de szülei korán elháltak, s Lu tanácsos házában nevelkedett fel. Mikor gazdája észrevette, hogy teste fehér, mint a hó, hívatott egy ügyes kezű mestert, s mindenütt kitetováltatta a bőrét, úgy, hogy olyan szép lett, mint egy kékkel erezett fehér jáde-oszlop. Felékesített teste szépségével nem versenyezhetett volna senki sem. De nemcsak teste volt ékes: a fúvós és pengetős hangszerek, az ének és a tánc, az elmés játékok és szórakozások közül nem akadt, amihez ne értett, amit ne tudott volna. Tudott beszélni a parasztok nyelvén, értette a vásárosok sokféle szavát, egyúttal annyira ügyes is volt, hogy szinte senki sem kelhetett volna versenyre vele. Ha számszerij át a kezébe vette, s kiment vele vadászni a város környéki erdőbe, nem kellett neki, csak három nyílvevő, mert sosem lőtt hiába, mindig célba talált. Ha aztán estére megtért a városba, a legkevesebb, hogy száz elejtett madarat cipelt magával. A lövészársaságban sem tett túl rajta senki. Talpraesett, éles elméjű ember volt hát ez a Jen Csing, ahogy hívták, de az Északi Főváros népének szavajárása szerint inkább csak Pazarnak nevezték, s a legbizalmasabb embere volt Jáde Egyszarvúnak.

Pazar a gazdája elé járult, s hangos szóval köszöntötte, aztán megállt bal felől. Jobbra a gazdától Li Ku állt már, Jáde Egyszarvú pedig így kezdte beszédét:

– Sorsot vetttem magamnak a minap; azt mondta a jóslat, hogy véres veszedelem környékez száz nap múlva, hacsak nem megyek el innét délkeletre, ezer mérföldnél is messzebb, hogy ott elrejtőzzem. Arra gondoltam, hogy délkeletre innét éppen Tajancsou vagyon, a Keleti Szent Hegy, a Tajsan mellett, a hegy istenének arany szentélyével, aki az emberek, a birodalom népének élete, halála, sorsa felett parancsol. Elmennék oda, mivelhogy először is áldozatot mutathatnék be, füstölőt égethetnék bűneim levezeklésére, a bajból való megmenekedésemért, másodjára pedig ott a végzet elől elrejtőzködhetnék, harmadjára végül kereskedhetnék is, s megtapasztalhatnám, milyen az a vidék. Li Ku! Szerelj fel tíz társzekeret, rakasd meg Santungba való árukkal, aztán magad is készülj fel az útra, mert velem jössz. A házra azalatt Pazar fog ügyelni, add át neki a kulcsokat. Három nap múlva indulunk.

– Tévedésben vagy, gazda – próbált ellenkezni Li Ku. – Jósol a jós, jövendöl, de mind visszafelé sül, szokták mondani! Ne hallgass a jósok ostoba fecsegéseire! Maradj csak itthon, mitől is félnél?

– A sorsom elrendeltetett – válaszolta komoran Jáde Egyszarvú –, ne ellenkezz velem. Késő lesz a bánat, ha már itt lesz a baj!

– Tiszteletre méltó gazdám – szólalt meg Pazar is –, hallgasd meg szolgál együgyű szavát: a tajancsoui út a liangsan mocsár vidékén visz keresztül. Ott pedig mostanában Szung Csiangnak, a Jókörjött Esőnek a bandája tanyázik. A rablókat üldöző császári katonaság a tájára sem mer menni a

vidéknek. Várd ki, amíg béke lesz, menj akkor. Annak a jósnak pedig ne higgyél: meglehet, hogy az egyik liangsani gonosztevő öltözött jövendőmondónak, hogy felbujtogasson, s tévútra vezessen. Sajnálom bizony, hogy nem voltam akkor itthon, mert megforgattam volna ám a tudós jövendőmondót, de úgy, hogy nagy nevetség lett volna belőle!

– Ne ostobáskodjatok! – rivallt rájuk a gazda. – Ugyan ki is merne engem törbe csalni? Ettől a liangsani népségtől tartsak? Annyiba se veszem őket, mint a gazt a lábam alatt! Majd inkább magam megyek el hozzájuk, hogy elfogdosván őket, megmutassam a világnak, mit tanultam a hadi művészetből, mekkora erejű férfi vagyok!

Szinte még be sem fejezte szavait, amikor az egyik ellenző mögül előbukkant a felesége, Csia asszony, s az is kérlelni kezdte:

– Hallgatom már jó ideje szavaidat, édes férjem – szólalt meg. – Ne feledd el: „Ha elmész egy mérföldet, nem vagy már otthon többet!” Ne hallgass arra az ostoba jövendőmondóra; még itt hagynád virágzó vállalatodat, hogy mindenféle bajnak, ijedségnek tedd ki magad, hogy tigrisek barlangjába, sárkányok vermébe merészkedjél? *Maradj csak idehaza, legfeljebb költözz át egy más szobába*, aztán tisztítsd meg szívedet, mérsékelj vágyaidat, elmélkedj, imádkozz, s meglásd, nem történik semmi.

– Mit is értetek ehhez, ti asszonyok! – fakadt ki Jáde Egyszarvú. – Elhatároztam már magam, hagyjatok hát fel ezzel a locsogással!

– A te szerencséd árnyékában, gazdám – szólalt meg újra Pazar —, szereztem egy kis ügyességet a fegyverforgatásban. Nem hetvenkedni akarok vele, de elkísérnélek az úton, s ha netán előjönne azok a betyárok, levágnák én is közülük vagy negyvenet-ötvenet, s kivágnánk magunkat. Hagyd itthon Li felügyelő urat, őrizze ő a házat, hadd kísérjelek én az úton!

– De én a kereskedéshez nem értek – legyintett Jáde Egyszarvú –, Li Kut kell hát magammal vinnem; ő a jobb kezem, nem nélkülözhetem! Ezért kell neked itthon maradnod, hogy őrizd a házat. A számvetést majd elintézik a többiek, te csak a gazda leszel. Mostanában elővett egy kicsit a *beriberi* – húzózkodott Li Ku –, nemigen tudnék én hosszabb utat megtenni.

– Ezer napig tartják a katonát, s egy napig van szükség rá, hogy megnyerje a csatát! – kiáltotta dühösen a gazda. – Antikor azt akarom, hogy velem gyere, mindig kitalálsz valamit! Ha valamelyikőtök még egyszer gáncoskodni talál, bizony mondom, megkóstolja az öklömet!

Li Ku rémülten pislogott a ház asszonya felé, de az szép csendesen elvonult, s Pazar sem szólt többet. Az emberek szétszéledtek, a felügyelő se tehetett mást, mint hogy magába nyelve zúgolódását, ment összekészíteni a poggyászt. Szerzett tíz társzekeret, fogadott tíz kocsist, kerített negyven-ötven ígásállatot, aztán az árut a szekerekre rakatta, jó erősen lekötöztette. Jáde Egyszarvú maga ügyelt fel a csomagok megerősítésénél. A harmadik nap áldozatot mutattak be a szerencsés utazásért, a gazda megajándékozta a ház népét, s mindegyiknek kiadta a parancsot, mit tegyen távollétében. Este el is indította Li Kut a szekerekkel s két szolgálival, hogy menjenek előre. Ahogy Li Kuék elindultak, a ház asszonya sírva nézett a szekerek után.

Másnap reggel az ötödik őrseggel felkelt Jáde Egyszarvú is. Megmosakodott, új ruhát öltött, s miután megreggelizett, fogta fegyvereit, s az ősök oltára elé lépve, füstölőt égetett nekik. A kapuból még visszaszólt feleségének:

– Vigyázz jól a házra, legfeljebb három hónap, de legkevesebb negyven-ötven nap múlva itthon leszek.

– Vigyázz az úton, drága férjem – mondta Csia asszony –, aztán küldj levelet!

Jött búcsúzni Pazar is, sűrű könnyhullajtás közben.

– Légy idehaza – intette a gazda –, ügyelj mindenre! Nehogy nekem a bordélyokban tekeregj!

– Hogy is mernék – fogadkozott Pazar –, ha te nem vagy itthon?

Jáde Egyszarvú fogta buzogányát, fütőkösét, s elindult kifelé a városból. Li Ku már várta a városkapun túl a szekerekkel.

– Eredjetek előre – parancsolta neki a gazda. – Ha találtok tiszta, rendes fogadót, ott főzösetek ebédet, s várjatok meg. Ti, mihelyt megérkeztetek, egyetek mindjárt, hogy ne vesztegessek az időt.

Li Ku fogta fütőkösét, buzogányát, s elindult a két szolgálával, Jáde Egyszarvú meg követte a többi szolgálával s a szekérrel. Szép hegyek, gyönyörű folyók mellett vitt el az út, igen változatos volt a táj. Gyönyörködött is benne Jáde Egyszarvú, s gondolta magában: „Hogy is láthatnék ilyen szépet, ha csak otthon ülnék?”

Mentek vagy negyven mérföldet, s Li Ku már várta őket egy fogadóban. Ettek valamit, aztán Li Ku megint sietett előre. Újabb negyven-ötven mérföld után fogadót értek, ott már várta őket, ettek, megszálltak. Nem is kell apróra elbeszélnem, hogy a fogadóba lépve, mint tette le a holmiját Jáde Egyszarvú, mint rakta le kalapját, oldozta le kardját, váltott cipőt, harisnyát – másnap korán reggel felkeltek, ettek, aztán indultak tovább.

Így haladtak az úton, éjjelre meg mindig megszálltak, több napon keresztül, mígnem egyszer megint egy fogadóba értek. Amikor azonban hajnalban továbbindultak volna, így szólt a fogadós Jáde Egyszarvúhoz:

– Tudd meg, vendég uram: alig mentek innét vagy húszmérföldnyire, s a liangsani mocsár mellett visz el utad. A hegy ura, Szung Kung-ming herceg, ugyan nem bántja az utasembereket, de azért óvatosan, csendben haladjatok át arra, nehogy valami meglepetés érjen!

„Hát szóval itt vagyunk!” – mormogta magában Jáde Egyszarvú, azzal megparancsolta a szolgálaknak, hogy hozzák elő ruhásládáját. Azt kinyitván, egy batyut húzott elő belőle, a batyuból pedig négy fehér selyemzászló került elő. A fogadóst megkérte, adjon négy bambuszrudat, s azokra felkötözte a zászlókat. Egy-egy sor írás volt mindegyiken, összeolvasva ezt a verset adták:

*Tamingfuból Lu Csün-ji, a nemes vitéz,
Jött e földre; kereskedni, verekedni kész.
Sok szekere nem tér vissza innét üresen,
Ritka áruval rakodik Liangsán hegyen.*

Amint Li Ku, a szolgálak meg a fogadós ezt meglátták, ijedtükben hatalmas jajveszékelésben törtek ki:

– Uraságod talán rokona Szung Kung-ming hercegnek? – kérdezte rémülten a fogadós.

– Gazdag úr vagyok Tamingfuból! – ütött a mellére Jáde Egyszarvú. – Már hogy lennék rokonságban mindenféle ringy-rongy betyárral? Egyenest azért jöttem, hogy kézre kerítsem azt a lator Jókorjött Esőt!

– Halkabban a hanggal, vendég uram! – suttogta a fogadós halálos rémületben. – Ne keverj engem bajba! Nem tréfádolog ám ez! Még ha tízezer embered lenne is, akkor se férközhetnél még a közelébe se!

– Szellentés csak ez a beszéd, barátom! – kiáltotta megvetően a vitéz. – Persze, mert ti is valamennyien egy úton jártok ezekkel a latrokkal!

A fogadós már a fülét fogta be, hogy ne hallja ezt a rémítő beszédet. A kocsisok rettegésükben csak bámultak tátott szájjal; Li Ku meg, a szolgálkkal, térdre borult gazdája előtt:

– Könyörülj rajtunk, gazdánk! – esdekelt hozzá. – Ne vígy minket a biztos halálba, bocsáss minket haza békével!

– Mit értesz te ehhez! – dörögte Jáde Egyszarvú szikrázó szemmel. – Azt hiszed, hogy ez a fecsegő fecskénép, ez a hitvány verébfajzat meg mer mérkőzni a hatalmas hattyúval? Fegyverforgatásban edzettem magam egész életemben, de méltó ellenfélre még egyszer sem akadtam! Mire várjak még, ha most a szerencse elébem hozza az alkalmat, hogy megmutassam, mit tudok? Ott egy négy halom kötél a zsákokban, a szekereken! Mihelyt ezek a romlásukba rohanó latrok a kezem közé futnak, lándzsám egy-egy csapása sorra végez majd velük, ti meg majd csak kapkodjátok fel őket, s kötözzétek a szekerekre! Az áru akár el is veszhet, arra semmi gondom; megrakjuk a szekereket a: rablók tetemeivel, s viszem majd fejüket a fővárosba! Jutalmat kapok érte, kitüntetéset, egész életem vágya telik majd be ezzel! Aki pedig közületek nem akar velem jönni, itt vágom agyon mindjárt!

Fel is tűzette a négy zászlót az első négy szekérre, majd utánuk indította a többi hatot is. Li Ku és a többiek nagy szepegeve engedelmeskedtek. Jáde Egyszarvú pedig előhúzta kardját, fütüköse hegyébe szerelte, három jó villás szeggel szilárdan meg is erősítette, aztán elindította a szekereket Liangsan ellen. A szolgálk, látván a vad, hegyes vidéket, mérhetetlen félelmek közt tettek meg minden egyes lépést, gazdájuk meg irgalmatlanul egyre csak hajszolta őket előre. Kora hajnalban indultak el, s a kígyó órájára egy hatalmas erdőt pillantottak meg a messzeségben. Hatalmas fák sorakoztak benne ezrével, akkorák, hogy az ember nem érte át a törzsüket. Mikor beértek az erdőbe, egyszer csak sípszó ütötte meg a fülüket. A halálra rémült Li Ku s a két szolga azt se tudta, hová bújjon ijedtében. Jáde Egyszarvú kiadta a parancsot, hogy álljanak meg oldalt a szekerekkel. A szolganépség persze menten lehasalt a szekerek alján, s ott szepegetek.

– Akit megdöftem – kiáltott rájuk Jáde Egyszarvú –, azt ti nekem menten megkötözzétek!

Szinte még el sem hangzottak szavai, amikor az erdőből vagy négy-ötszáz főnyi betyár rontott rájuk. Hátuk megett is gongok dördültek, s lám, már ott is vagy négy-ötszáz lator állta útjukat. Ágyú dördült az erdőben, s egy jó vitéz ugrott elő a fák közül, egy-egy csatabárddal mindkét kezében.

– Hej, Lu tanácsos úr! – kiáltotta éles hangon. – Megismered-e a néma szolgál?

– Mindig is el akartam jönni, hogy rátok tegyem a kezem, latrok! – kiáltotta bőszen Jáde Egyszarvú, megértvén, hogy mi történt. – Ezért is jöttem most! Hídd csak gyorsan azt a Jókorjött Esőt, jöjjön elibém, s hódoljon előttem, mert ha sokat makrancoskodtok, mindjárt kiirtalak valamennyiőtöket! Egy lelket se hagyok meg közületek!

– Tanácsos uram! – hahotázott Fekete Forgószél. – A te sorsodat a mi vezérünk vetette ki; jer gyorsan, foglald el a vezéri széket!

Jáde Egyszarvú hatalmas haraggal szegezte neki lándzsáját ellenfelének Fekete Forgószél, csatabárdjait forgatva, fogadta. Alig csaptak össze azonban vagy háromszor, amikor a fekete óriás kiugrott a körből, sarkon fordult, s bemenekült az erdőbe. Jáde Egyszarvú utána rontott, de ellenfele hol itt, hol ott bukkant fel a fák között, úgy, hogy csak a dühét növelte vele, elérni nem tudta. Fekete Forgószél végül eltűnt egy sűrű fenyvesben: mire Jáde Egyszarvú odaért, már nem találta sehol. Éppen vissza akart fordulni, amikor a fenyőerdő mellől egy csapat rontott s egyikük rákiáltott:

– Ne fuss, tanácsos uram! Ritka alkalom, hogy ide kerültél, ismerkedjél hát meg öregapáddal!

Visszafordult Jáde Egyszarvú, hát egy tagbaszakadt, pohos barát állott előtte, fekete csuhában, vasbotját emelve.

– Hát téged honnét szalajtottak ide, te barát? – kiáltotta vissza.

– Lu, a Mélybölcességű vagyok! – dörgött a barát kacaja. – A Tarka Barát! Vezérünk parancsára jöttem elébed, hogy megmentselek a bajból!

– Ne arcátlankodj, te kopasz számár! – dörögte Jáde Egyszarvú éktelen haraggal, s célba vevén lándzsájával, nekirontott. Tarka Barát is megpörgette vasbotját feje fölött, s felvette vele a harcot; ám még háromszor se csaptak össze, amikor a barát sarkon fordult, s elszaladt. Jáde Egyszarvú persze utána. Ahogy üldözte, betyárok seregéből egyszer csak Kóbor Barát ugrott elébe, két kardját villogtatva, s ezt kiáltotta:

– Jer utánam, tanácsos uram! Ne fuss sorsod után, a szörnyű véres veszedelembe!

Jáde Egyszarvú felhagyott a Tarka Barát üldözésével, s most már Kóbor Baráttal viaskodott tovább. Három menet után azonban megfutamodott az is.

– Nem futok én utánad! – kiáltotta utána megvetően Jáde Egyszarvú. Szóra se vagytok érdemesek, ti latrok!

Még be se fejezte szavait, amikor a hegyoldalról rákiáltott valaki

– Csak ne olyan fennen, tanácsos uram! Nem hallottad még, hogy „fél az ember a vesztétől, akár vas a kemencétől?” Hadaink vezérének terve, ami idehozott, olyan erős, mint a születésed órájában kapott végzeted! Hová menekülnél?

– Ki vagy, lator? – dörögte bőszen Jáde Egyszarvú.

– Csak a Vereshajú Ördög – nevetett vissza a másik.

– El ne fuss, gazfickó! – sietett feléje előreszegzett lándzsájával a nekidühödött vitéz. Alig mentek azonban egymásnak egyszer-kétszer, amikor a sűrűből még egy vitéz ugrott elő:

– Mu Hung áll előtted, tanácsos uram – kiáltotta –, a Feltartóztathatatlan! – s ketten vették fel vele a harcot. Alig verekedtek azonban végig két-három menetet, amikor Jáde Egyszarvú fülét a háta mögött rohanó léptek zaja ütötte meg.

– Nesztek! – kiáltotta el magát harsányan, úgyhogy két ellenfele önkéntelenül is meghátrált, ő pedig megfordult hogy szembe kapja újabb ellenfelét. Égretörő Sas volt az, Li Jing. A három vezér háromszögbe fogta Jáde Egyszarvút, de az meg nem ijedt, meg sem hátrált, hanem csak annál vitézebbül verekedett. Javában viaskodtak, amikor a hegyen egyszerre csak gongszó dördült. A három vezér erre abbahagyta a viadalt és megfutott.

Jáde Egyszarvúnak már egész teste csuromvíz volt a harctól. Nem is üldözte hát őket, hanem ment kifelé az erdőből, hogy utánanézzon szekereinek s embereinek. Ezeknek azonban már hűlt helyét találta. Felmászott hát egy dombra, hogy onnét nézzen körül, s valóban látta, amint messze a hegyoldalban, egy csapat betyár nagyban hajtja előre a szekereket. Li Ku meg az emberei pedig megkötözve bandukolnak a nyomukban. Hangos dobszóval, gongdöngetéssel vonultak az erdőszélen.

Erre a látványra Jáde Egyszarvú szívében hatalmas düh lángja lobbant; orrát mintha haragja tüzének füstje tekerte volna. Kapta lándzsáját, s a nyomukba eredt. Már a közelükben járhatott, amikor két vitéz állta útját:

– Hová mész? – kiáltottak rá. Szépszakáll Mester volt az egyik, Szárnyas Tigris a másik.

– Adjátok vissza szekereimet, lovaimat, embereimet, ti mezei latrok! – rivallt rájuk.

– Hogy lehetsz ilyen oktalan, tanácsos uram! – nevetett Szépszakáll Mester, szakállát simogatva.
– Hadaink vezérértől mindig csak azt hallottam, hogy „csak gyarapszik a csillagok raja, de nem hagyja ott egyik se soha!” Jer, foglald el vezéri székedet, ha már így esett a dolog!

Jáde Egyszarvú, féktelen haragjában, feleletre se méltatta, hanem nekik támadt. Szépszakáll Mester s Szárnyas Tigris, fegyvereiket emelvén, szembeszálltak vele, azonban alig csaptak össze, máris megfutottak mind a ketten.

„De már legalább az egyiket levágom – gondolta magában Jáde Egyszarvú tehetetlen mérgében –, aztán nézek majd a szekerek után!”

Sietett hát utánuk, de amint befordult a hegyoldal, már nem látta őket se semerre. A hegytetőn pedig dobok, sípok zenéje harsant. Arrafelé fordult hát, s ím, hatalmas, baracksárga zászlót lobogtatott feje felett a szél. „Betöltjük az ég rendelését” – ez volt rajta. Elindult feléje, s egy arannyal szőtt vörös selyem mennyezet alatt magát Jókörjött Esőt pillantotta meg. Balról Cselcsillag állott mellette, jobb felől Felhősárkány. Vagy hatvan-hetven főnyi kíséret vette körül őket, akik, mikor megpillantották Jáde Egyszarvút, karban kiáltották:

– Örömünkre szolgál, tanácsos uram, hogy jó egészségnek örvend!

Jáde Egyszarvú persze erre csak még nagyobb haragra gerjedt, s hangos szidalmakkal illette őket.

– Kérlek, tanácsos uram – szólalt meg odafenn Cselcsillag szűnjék haragod! Vezérünk, Jókörjött Eső, régóta hallotta már rettegett híredet, s azért is küldött el engemet hozzád, hogy hozzalak el ide, miközénk, hogy együtt tölthessük be az ég rendelését. Ne tekints hát minket idegeneknek!

– Erkölcstelen, bitang latrok – szitkozódott Jáde Egyszarvú tehetetlen dühében –, hogy merészeltétek így a bolondját járattatni velem?

Jókörjött Eső mögül előbukkant Kis Generális. Kezébe ragadta íját, nyilat vont elő, s rámeredve Jáde Egyszarvúra, odakiáltott neki:

– Hagyd el a hősködést, tanácsos uram! Nézd csak inkább, hogy lő egy mesterlövész! – s még be sem fejezte szavát, elpattant a nyíl, bele egyenest Jáde Egyszarvú nagy nemezkalapjának veres bőbitájába. Megrettent a vitéz erre, megfordult, elfutott. Erre dobok dördültek meg a hegyen földrengető robajjal, s lám, kelet felől, a hegyoldalból Mennydörgés Tüze s Párduckoponya rontott elő egy csapat lovassal, zászlókat lengetve, hangos harci kiáltásokkal. A nyugati oldalról pedig Kétkorbácsos s Aranylándzsás tünt fel nagy sereg élén. A megrettent Jáde Egyszarvú azt se tudta már, merre meneküljön; későre is járt már az idő, lába is sajgott a sok futkározástól, meg is éhezett erősen. Nagy ijedtében utat se talált magának, nekivágott csak úgy vaktában a hegyi ösvényeknek, s csak ment, menekült. Be is alkonyodott már csakhamar, leszállt a köd sűrűn, akár a víz, belepte az egész hegyet. A hold alig világolt, csak a csillagok pislákolnak. Nem látott semerre az irdatlan bozótban. Ahogy nagy nehezen kivergődött egy ritkásabb helyre, már-már azt hitte, hogy ha ugyan nem is az ég széléhez, de a világ végére jutott. Felemelte fejét s körülnézett: mindenfelé nádbuzogányok sűrűje, beláthatatlan nagy víz. Megállott s az égnek fordítva arcát, nagyot sóhajtott:

– Nem hallgattam a jó emberek szavára, most aztán itt a baj!

Amint így bánkódott, sóhajtozott magában, egyszer csak, könnyű csónakját hajtva, egy halász bukkant ki előtte a nád közül. Amint meglátta őt, megállott a csónakkal, s odakiáltott neki:

– Vakmerő ember vagy, te vándor! Ez itt a liangسانيak vidéke! Hogy kerülsz ide éjfél tájban, a harmadik őrég idején?

– Letévedtem az útról – vallotta szorultságában Jáde Egyszarvú –, szállást kerestem volna aztán, de nem leltem sehol. Ments meg engem!

– Hát volna innét jó messzire egy vásározó hely – felelte a halász –, de annak az útja gyalog megvan harminc mérföldet, ha nem több. Meg aztán igen kanyargós is az út arrafelé, nehezen igazodik el az ember. Ha azonban vízen akarsz menni, nincs messzebb négy-öt mérföldnél. Fizess nekem tíz köteg pénzt, s elviszlek a csónakkal.

– Ha átviszel – felelte Jáde Egyszarvú –, s találsz ott nekem egy fogadót, gazdagon megjutalmazlak!

A halász a parthoz evezett, besegítette utasát, s egy vashegyű csáklával hajtani kezdte a csónakot. Négy-öt mérföldet mehettek már a vízen, amikor a nád közül evezőcsapások zaja hallatszott, s egy kis csónak siklott eléjük. Ketten ültek a csónakban: az elülső, anyaszült meztelenül, egy hosszú póznát tartott a kezében, a hátulsó pedig evezett. A póznás ember, előreszegezvén a hosszú rudat, dalra gyűjtött:

Szent könyveket, mi, vitézek, biz nem forgatunk.

Itt lakozunk Liangsanban s hej, vígan vagyunk!

Felállítottuk már csapdánk fene tigris ellen,

Kivetettük a horgot, hogy a teknőc rámenjen!

Meghökkenk Jáde Egyszarvú a dal hallatára, de nem mert már egy szót se szólani. Egyszer csak hallja, hogy bal felől is csónak bukkan elő a nád közül. Hallatszott az evezők nyikorgása, ahogy a hátul ülő hajtotta. A csónak orrán álló csáklás pedig megint csak dalba fogott ezen a csónakon is:

Lator betyár vagyok én, nincs bitangabb nálam,

De ha embert ölök is, nem ölök hiába!

Fekete párducot öklöm agyonsújtja,

A Jáde Egyszarvút lesem csónakába!

Feljajdult Jáde Egyszarvú a vészjósló dal hallatán. De lám, most meg egyenest szemközt indult feléje egy fürge csónak. A csónak orrában álló ember vashegyű csáklát emelt, s ő is rázendített:

Lápos parton, nád között áll a könnyű csónak.

Zabolázva lovát a hős este erre ballag.

Dobálja a sors, de azért végigjárja útját,

Lukat lel végzet hálóján, élte megmaradhat.

A dal végeztével a három csónak harsány üdvözlést kiáltott Jáde Egyszarvúnak. Mert a középső csónakban a legidősebb Jüan ült, Földönjáró Évcillag, a bal felőliben Halálthozó Démon a középső Jüan, a jobbszélsőben pedig öccsük, Eleven Pokolkirály. Rohant is feléje mind a három csónak

nyílegyenesen. Jáde Egyszarvúnak eszébe jutott, hogy hiszen nem tud úszni; rákiáltott hát csónakosára:

– Vigyél a parthoz, de gyorsan!

Felkacagott hangosan a halász, s így szólt hozzá:

– Felettünk a kék ég, alattunk a zöld víz! Hszünjangban születtem, Liangsanba jöttem, nevem még éjjélkor is el nem cserélem, mert én vagyok Li Csün, az Örvények Sárkánya! Ha most se adod meg magad, tanácsos uram, bőröd akkor hiába hoztad vásárra!

– De nem én, hanem te! – kiáltotta Jáde Egyszarvú, szörnyű haragjában, azzal fogta a lándzsáját, hogy szíven döfje vele Örvények Sárkányát. Amaz meg, látván, hogy villan a lándzsahegy, megmarkolta evezőjét, s hatalmas hátrafelé bukfencsel, nagy csobbanással eltűnt a vízben. A csónak, kormányosát vesztvén, körben forgott a vízen, s a nagy lendülettől vízbe repült a lándzsa is. S lám, a csónak faránál egy ember kapaszkodott ki a vízből, s elkiáltotta magát:

– Csang Sun vagyok én, a Fehér Hullámtaraj! – azzal megragadta a csónak farát, s lábával a vizet taposva, felfordította, úgy, hogy a hős a vízbe zuhant. Így történt:

Csapdát raktak a főnixnek, sárkánynak tört vetettek,

Vermet ástak égrengető, földet rázó vitéznek.

Hogy aztán mi lett Jáde Egyszarvú sorsa, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Pazar lesből lőtt nyilával megmenti urát,
Halálmegvető pedig leugrik a házból
a vesztőhely közepébe*

Ott tartottunk, hogy bármilyen kiváló vitéz volt is Jáde Egyszarvú, de úszni nem tudott. Fehér Hullámtaraj pedig felfordította a csónakot, őt a vízbe lökte, a víz alatt megragadta, s partra úszott vele. Lám, a vízparton erre fáklyák lobbantak; ötvenen-hatvanan várták már ott őket, partra segítették, aztán körülvévén a foglyot, leoldották kardját, lehúzták róla vizes ruháit, s gúzsba kötötték. Egyszerre azonban középük toppant Búvös Futár, s fennszóval kiáltotta a vezér parancsot:

– Kárt ne tegyetek Jáde Egyszarvúban!

Nyomában egy másik betyár drága, hímzett brokátköntöst hozott, s felöltöztette vele a foglyul esett vitézt, aztán nyolc betyár érkezett egy gyaloghintóval, beemelték s elindultak vele. Ahogy mentek, egyszer csak húsz-harminc vörös selyemlámpás gyulladt ki előttük, s nagy sereg jött eléjük dobbal, muzsikával, mintha vendéget fogadnának. Maga Jókorjött Eső, Cselcsillag s Felhősárkány jött a sereg élén, nyomukban a többi vezér. Amint összetalálkoztak, egyszerre leszálltak lovaikról.

Jáde Egyszarvú is sietve kiugrott a gyaloghintóból, s lám, Jókorjött Eső térdre borult előtte. Térdre hullt nyomában szépen sorban a többi vezér is.

– Fogoly vagyok, rabotok vagyok – kiáltotta Jáde Egyszarvú, szintén térden állva –, öljetek meg gyorsan, csak azért könyörgök!

– Szállj csak fel gyaloghintódba, tanácsos uram! – szólt mosolyogva Jókorjött Eső. Valamennyien megint lóra szálltak, megszólalt a muzsika, úgy vitték keresztül a hármass várkapun, fel a Hűség s Igazság Csarnokába. Ott betessékelték Jáde Egyszarvút a lámpásokkal, gyertyákkal fényesen kivilágított terembe.

– Régóta hallom már nagy híredet – kezdte Jókorjött Eső a beszélgetést. – Úgy morajlott fülemben, akár a mennydörgés! Életem vágya teljesült, hogy végre, szerencsére, üdvözölhetlek! Ezerszer, tízezerszer kérjük bocsánatod azokért a durvaságokért, amelyekkel testvéreink illettek!

– Vezérünk parancsára mentem el házadhoz – szólalt meg Cselcsillag is –, és jövendőmondó képében idecsalogattalak, hogy közösen küzdhessünk az igazságért, hogy együtt tölthessük be az ég rendelését.

Megkérte most Jókorjött Eső Jáde Egyszarvút, foglalná el az első helyet a vezérek között, az azonban udvariasan felelte:

– Tudatlan, tehetség nélkül való, képességek híján szűkölködő vagyok, s tízezer halál is semmiség lenne számomra, azért, hogy oktalanul szembeszálltam veletek, hatalmas tigrisek! Mit tréfálkoztok velem?

– Hogy is mernénk mi tréfálkozni! – nevetett Jókorjött Eső. – Nem egy napja szomjúhozzuk, – éhezünk már rettegett vitézségedet, tanácsos uram, hogy magunknak megszerezzük. Ezért is kovácsoltuk ezt a tervet, hogy idecsalván téged, a vár urává tegyünk, s a te parancsaitat kövesse mindenki!

– Könnyebb lenne nékem a halál – sóhajtott Jáde Egyszarvú mintsem hogy szavaitokat kövessem!

– No, holnap majd még beszélünk a dologról! – avatkozott közbe gyorsan Cselcsillag. Azzal nagy lakomát csaptak, dúsan megvendégelték a vár vendégét. Jáde Egyszarvúnak nem volt mit tennie, innia kellett. A betyárok aztán este fogták, lefektették az egyik hátsó teremben.

Másnap Jókorjött Eső marhát vágatott, lovat öletett, nagy lakomát rendezett, s hívta Jáde Egyszarvút, vegyen részt benne. Csak nagy unszolásra, hosszas esdeklésre sikerült leültetni a középső helyre. Mikor aztán helyet foglaltak, felállott Jókorjött Eső, s megszólalt, boros csészével kezében:

– Sok sanyargatást szenvedtél tőlünk az elmúlt napokban – fordult Jáde Egyszarvúhoz –, szeretnénk remélni, hogy megbocsátsz érte! Várunk szűk és kicsi ugyan, arra sem lenne méltó, hogy paripád benne megpihentesd, de lásd, Hűség s Igazság vagyon e terem falára írva! Minden vágyam, hogy helyem átengedjem neked, ne utasítsd vissza!

– Csalódom, vezér! – kiáltott fel hevesen Jáde Egyszarvú. – Vétek nélkül való voltam egész életemben, vagyonos ember vagyok! Életemben a Szungok embere vagyok, halálommal lelkem is az övék marad! Inkább meghalok, de szavatokra nem hajlok!

– Ha nem akarsz; tanácsos uram – szólalt meg nyájasan Cselcsillag –, azt gondolod, hogy kényszeríthetnénk? A testedet tarthatnánk csak vissza, a lelkedet nem! Igen szeretttük volna valamennyien, hogy közénk állj, de ha nem hajlasz rá, maradj még itt nálunk néhány napig, aztán hazabocsátunk, vissza családodhoz.

– Ha már nem akartok itt marasztani, vezérek – szólt mohón Jáde Egyszarvú –, miért ne engednétek el most mindjárt? Aggódok nagyon, mert feleségem, családom nem tud rólam semmit.

– Ezen könnyen segíthetünk – felelte Cselcsillag. – Előreküldjük Li Kut a szekerekkel, te meg aztán utánamégy egypár nap múlva. Ebből csak nem lesz baj? – Hozatta is mindjárt be Li Kut, s megkérdezte tőle:

– Felügyelő uram! Megvannak mind a szekerek, az emberek, az áruk?

– Semmi sem hiányzik – jelentette Li Ku.

Jókorjött Eső két nagy ezüstöt vett elő, s megajándékozta vele.

Két kis ezüstöt a szolgáltnak adott, s a tíz kocsis is kapott egyet-egyed. Hálásan köszönték valamennyien a nem remélt ajándékot, Jáde Egyszarvú pedig Li Kuhoz fordult:

– A bajomat te már tudod, hogy mit állottam ki. Ha hazaértek, mondd meg feleségemnek, hogy ne aggódjék, négy-öt nap múlva én is otthon leszek.

Li Ku szíves-örömezt szabadult volna már minél előbb, ezért csak azt hajtogatta:

– Természetesen, megteszek mindent, amit parancsolsz.

Azzal elbúcsúzott, s elhagyta a Hűség s Igazság Csarnokát. Cselcsillag is felállt azzal, hogy lekíséri, aztán, mikor kint voltak, lóra pattant, úgy kísérte le az Aranyhomokpart kikötőjébe.

Kisvártatva elindult Li Ku a szekerekkel s embereivel le a hegyről. Cselcsillag körülvette őket ötszáz betyárjával, aztán a fűzfák árnyékában letelepedve odahívatta Li Kut, s ezt mondta neki:

– A gazdád már megegyezett velünk: el is foglalta már a második vezéri helyet. Ez különben benne is foglaltatik abban a versben, amelyet a szobája falára írtam vele, amikor nála jártam.

Olvasd csak el figyelmesen, s meglátod, hogy a négy sor első szótagjai azt adják ki, hogy „Lázadó Lu”! Persze, ti honnét is tudhattátok volna, hogy idetart hozzánk? Megvallom, először le akart öletni valamennyiőtöket, de nem engedték, mert akkor híre ment volna, hogy igazságtalanok s kegyetlenek vagyunk. Azért bocsátunk most titeket haza, hogy mondjátok meg a fővárosban: gazdátok nem tér vissza többé!

Li Ku megrettenve hálálkodott, Cselcsillag pedig átvitette őt embereivel a vízen, hogy hazatérhessenek az Északi Fővárosba.

Itt aztán elágazik a történet. Azt nem mondom el, hogyan tért haza Li Ku az embereivel Tamingfuba, csak azt beszélem el, hogy Cselcsillag, visszatérve a Hűség s Igazság Csarnokába, leült újból a lakomázók közé, s szép szavakkal, kedves beszéddel hízelkedett Jáde Egyszarvúnak tovább; lakomáztak egészen késő estig, a második őrég idejéig, akkor mentek csak szét. Másnap újból nagy lakomát rendeztek a vendég tiszteletére.

– Hálásan köszönöm nektek, vezérek, nagy jóindulatotokat, szíves marasztalástokat – ellenkezett Jáde Egyszarvú –, de éveknek tűnnek nekem a napok, amiket itt töltök. Máris búcsúzom tőletek.

– Nagy örömünkre szolgált, hogy megismerkedhettünk veled – nyájaskodott Jókorjött Eső. – Éppen ezért én magam készítettem neked holnapra egy kis vendégséget, hogy elbeszélgessünk egymás közt egy kis ital mellett. Ne utasítsd vissza!

Így múlt el megint egy nap. A rákövetkező nap tehát Jókorjött Eső hívta meg, a harmadik nap Cselcsillag, a negyedik nap Felhősárkány. Ne szaporítsuk a szót, sorra meghívta a vendéget lakomára a harminc-egynéhány főbb vezér, s egykettőre el is telt egy hónap, ha nem több. Jáde Egyszarvú persze nem gondolta meg magát, megint csak búcsúzkodott.

– Nem mintha nem marasztalnánk még igen szívesen – mondta neki erre Jókorjött Eső –, de valóban látom, hogy sürgősen haza akarsz térni. No hát akkor holnap megrendezünk egy kis búcsúlakomát a Hűség s Igazság Csarnokában.

Másnap valóban megtartotta Jókorjött Eső a búcsúztatót. Igen ám, de a vezérek egyszer csak így szóltak közbe:

– Ha te, bátyánk, így megtisztelted a tanácsos urat, tudd meg, hogy mi még nagyobb tisztelettel vagyunk iránta! Miért csak a te lakomádon eszik, iszik? Hej, vastag a téglá, de vékony a cserép!

– Annyi bajon mentem keresztül – harsant el Fekete Forgószél hangja a vezérek sorából –, amíg elkerültem Tamingfuba, hogy idehívjunk téged, s most még arra se méltatsz, hogy leülj velem egy asztalhoz? Vigyázz, mert még szemöldököt akasztok veled, akkor aztán verekedhetsz velem életre-halálra!

– Hát ilyen vendégségbe hívást sem láttam még! – nevetett Cselcsillag. – Ne haragudj, tanácsos uram, ezért a faragatlanságért! Lásd azonban vezéreink jámbor szándékát, maradj még néhány napot!

Mire Jáde Egyszarvú észbe kapott volna, megint csak elmúlt négy-öt nap. Amikor aztán megint erősködni kezdett, hogy hazamegy, Ármányos Vezér jelent meg egy sereg vezérrel a csarnokban, s így szóltak:

– Mi ugyan csak második sorába tartozunk a vezéreknek, de együtt fáradozunk mi is testvéreinkkel nagy ügyünkért: a mi borunkban talán méreg rejlik, hogy a tanácsos úr nem iszik belőle? Én nem bánom – folytatta Ármányos Vezér méltatlankodva –, ha a tanácsos úr haragszik ránk, vagy nem akar, csak attól tartok, hogy fivéreim itten nem néznék jó szemmel a dolgot, s abból

még valami baj származhatnék!

– Ne bánkódjatok ezen – állt fel Cselcsillag. – Megkérem én a tanácsos urat, hogy maradjon még pár napig, hogyan állna hát rá? Sosincs abban rossz szándék, ha borral kínálnak, szokták mondani.

Nem is tudta Jáde Egyszarvú megállni a sok szíves meghívást, megint maradt egynéhány napot. Elmúlt megint vagy harminc-negyven nap; több mint két hónapja volt már annak, hogy Jáde Egyszarvú elhagyta Tamingfut. Megjött az arany szél, leszállt a hűs jáde-harmat, eljött az ősz. Jáde Egyszarvú egyre csak hazavágyakozott, s el is panasolta Jókorjött Esőnek.

– Ezen könnyen segíthetünk – mosolygott Jókorjött Eső. – Holnap lekísérünk az Aranyhomokpartra.

Megörült ennek nagyon Jáde Egyszarvú. Másnap vissza is kapta régi ruháit, fegyvereit, s a vezérek lekísérték a hegyről. Jókorjött Eső megajándékozta volna nagy halom arannyal, ezüsttel, de visszautasította

– Nem mintha a számat akarnám jártatni – mondta –, de van nekem otthon meglehetősen kincsem, vagyonom. Elég lesz annyi, amennyi az útra kell hazáig, de ajándékodat nem fogadhatom el.

Azt már nem is mondjuk el, hogyan kísérte el Jókorjött Eső s a többi vezér a kikötőig, s hogyan tértek aztán vissza a várba. Azt beszélem el, hogy Jáde Egyszarvú, nekieredvén az útnak, tíz nap alatt meg is érkezett Tamingfuba. Alkonyodott már, mire megérkezett a városhoz, úgy, hogy nem is ment már be, hanem megszállt a városon kívül egy fogadóban. Másnap aztán, mihelyt megvirradt, elindult, hogy hazamenjen. Alig ment azonban egy mérföldet, amikor egy szakadt fejkendős, rongyos ruhás ember került az útjába. A toprongyos fickó, hogy meglátta, nagy zokogással borult le előtte a földre. Jáde Egyszarvú felemelte, hát nem volt más, mint Pazar, az ő kedves embere.

– Mi történt veled? – kérdezte tőle elszörnyedve.

– Itt nem szólhatunk egymással! – felelte halkán Pazar. Jáde Egyszarvú félrehúzta egy fal mellé, s faggatni kezdte.

– Amióta elmentél, gazda – kezdte Pazar –, nem telt bele fél hónap se, megjött Li Ku, s azt mondta úrnőnknek: „A gazda hűséget fogadott a liangsani Jókorjött Esőnek, elfogadta náluk a második vezérséget.” Mentek is rögtön a hatósághoz, feljelentést tenni. Egy úton jártak ők ketten már régen, rám meg haragudtak, hogy ellenkezem velük, így hát magukhoz ragadták a házat és a vagyont, engem pedig elüldöztek. De megmondták az egész rokonságnak meg az ismerősöknek is, hogy ha valamelyikük be találna fogadni engem, a fél vagyont is rászánják, hogy hatóság elé vigyék őket. Így aztán nem leltem nyugtot a városban sehol, koldulásra kellett adjam a fejemet, itt húztam meg magam a sikátorokban. Ha valóban beálltál a liangsaniak közé, gazdám, akkor hallgass rám, egyet se gondolkozz, hanem térj vissza hozzájuk azonnal! Csapdába lépsz, ha bemész a városba!

– Nem olyanféle az én asszonyom! – kiáltotta haraggal Jáde Egyszarvú. – Hagyj fel, fickó, ezzel az ocsmány beszéddel!

– A fejed hátulján nincs szemed, gazdám – erősködött Pazar –, honnét is tudhattad volna? Te mindig csak a vitézkedéssel törődtél, a viadalokkal, a női szépséggel nem nagyon törődtél. Úrnőnk pedig tiltott szerelembe esett Li Kuval már rég, most pedig már össze is házasodtak! Ha hazamész, méreggel, gyilokkal ölnek el!

– Öt nemzedéke lakik családunk az Északi Fővárosban – förmedt éktelen haraggal Jáde Egyszarvú a szerencsétlen Pazarra –, tudja ezt mindenki! Hány feje lehet Li Kunak, hogy ilyesmit

merészelne? Te főztél ki biztosan valami aljasságot, s most még bujtogatnál? Majd hazamegyek én magam, kitudom én a dolgot, nincs veled semmi közöm!

Pazar zokogva borult a földre, s megragadta ura ruháját. Jáde Egyszarvú azonban dühösen félrerúgta, s ment tovább, be a városba. A házához érve elképedve fogadta a háznép. Li Ku sietett fogadására, aztán leborult előtte.

– Pazar hol van? – volt a gazda első szava.

– Ne is kérdezd, gazda! – felelte a felügyelő. – Nehéz azt egy szóval elmondani! Sokat sanyaroghattál az úton szélben, fagyban; pihend ki magad, aztán majd elmondom!

Nagy sírással jött elő az egyik szélvédő mögül Csia asszony is.

– Hát itt vagy te is? – mondta a férje. – De mi van Pazzarral?

– Ne is kérdezd, férjem! – felelte az asszony. – Nem lehet ezt csak úgy elmondani! Igen el lehetsz törődve az úttól, pihend ki magad, majd aztán beszélünk.

Jáde Egyszarvú most már gyanút fogott, s csak azért is tovább érdeklődött kedves embere felől.

– Válts ruhát, gazda – tért ki Li Ku megint a válasz elől –, tisztelegj őseid oltára előtt, aztán egyél valamit, akkor se lesz késő a beszélgetésre!

Rögtön ételt is hozatott, s kínálta vele Jáde Egyszarvút. Amint azonban az felemelte evőpálcáit, nagy riadalom támadt az első kapunál, a hátsó kapunál, s berontott a házba vagy két-háromszáz fogdmege. Az elképedt Jáde Egyszarvút megragadták, megkötözték, s rugdosva, ütlegelve hurcolták a helytartó elé.

Liang Si-csie helytartó úr épp hivatalában volt. Széke mellett kétoldalt ott sorakoztak tigrisszívű, farkas kegyetlenségű fogdmegei, vagy hetvenen-nyolcvanan. Jáde Egyszarvút elővezették, Li Ku s Csia asszony is térdre borult a helytartó széke előtt.

– Te fickó! – rivallt a fogolyra Liang úr. – Te tulajdonképpen helybéli előkelő családból való volnál, hogy állhattál be a liangsani betyárok közé? Hogy foglalhattad el második vezéri széküket? Ráadásul még ide is elmerészkedsz, Tamingfut is ki akarnátok fosztani? Most, hogy foglyul ejtettünk, mit tudsz felhozni mentségedre?

– Nagy ostobaságomban, nagyuram – vallotta alázatosan Jáde Egyszarvú –, a liangsani Cselcsillag, jövendőmondó képében, befurakodott házamba, s gonosz szavaival rászédvén jámbor szívemet, elcsalt magukhoz a liangsani várba, ahol ott is tartottak mostanáig, több mint két hónapon át. Ma végre megszabadultam tőlük, s hazatértem, minden gonosz szándék nélkül. Kérem kegyelmességedet, ítéljen bölcsessége tükörével!

– Hogy mersz ilyeneket mondani? – dörögte Liang úr. – Ha nem lenne közöttetek egyetértés, miért maradtál volna Liangsanban annyi ideig? Tulajdon feleséged s Li Ku vádolt be, látod, hallgasd csak, hogy mit mondanak!

– Ha már idekerültél, gazdánk – szólalt meg Li Ku –, jobb lesz, ha megvallod bűnödöt. Elég bizonyíték odahaza a falon a lázadó vers, többet nem is kell hogy mondjak.

– Nem akartam én ártani neked – zokogta Csia asszony de attól félttem, hogy engem is bajba keversz. Tudod, hogy mi a törvény: „Ha egy ember vétkezik, a család kilencedíziglen bűnhődik!”

Felkiáltott Jáde Egyszarvú ott térdén álltában, hogy igaztalanul vádolják, de Li Ku megszólalt:

– Ne mondd, hogy igazságtalanság történik veled, gazdám. A hamisságot könnyű kiirtani, de az igazat nem lehet elemészteni. Valld csak meg bűnödöt mihamar, magadat is sok bajtól mented meg vele.

– Hamisság nemigen juthat a törvény színe elé – mondta Csia asszony is –, az igazságot meg le nem verheted öklöddel se. Ha sikerült volna bajkeverő terved, én az életemmel fizettem volna érte. Légy könyörülettel saját bőröd, húsod iránt, mert a bot aztán nem ismer könyörületet! Valljál csak, mert különben még nagyobb büntetést kapsz!

Közben legyen mondva, Li Ku sorra megkente már a hatóság embereit pénzzel. Az egyik bíró, Csang nevezetű, így szólt hát a helytartóhoz:

– Megátalkodott, makacs bűnös ez! Verés nélkül nem akar vallani.

– Igazat szólsz! – mondta Liang úr. – Üssétek! – kiáltotta a poroszlóknak. Azok meg a földre nyomták az összekötözött Jáde Egyszarvút, s szó nélkül irgalmatlanul megbotozták, de úgy, hogy bőre felrepedt, húsa kihasadt, friss vére kiömlött. Háromszor-négyszer is elalélt az ütlegelés alatt. Nem is állta már tovább a kegyetlen kínokat, felsóhajtott az égre:

– Valóban úgy rendelte a sors, hogy már igazságtalan halállal kell halnom! Kényszernek engedve elismerem a vádat!

Csang bíró ekkor megírta a vádolólevelet, a bűnös nyakába rakatott egy százfontos, nehéz bűnösöknek való kalodát, s a tömlöcbe kísértette. Nem akadt a hivatalbéli emberek közül egy sem, aki nézni bírta volna ezt a szívfacsaró látványt. Belökték a tömlöc ajtaján, aztán a tömlöctartó elé vitték s letérdepeltették.

A börtön *ágykemencéjén* ott ült éppen a tömlöctartó. Ő volt egyben a hóhér is. Caj Fu volt a neve, odavalósi volt az Északi Fővárosba. Hatalmas ereje miatt azonban általában csak Vaskarúnak nevezgették. Mellette állott unokaöccse, az egyik porkoláb, Caj Csing, akit azonban, mivel mindig virágot viselt, a hopejiek szavajárása csak Egyszálvirágnak emlegetett. A hivatali jelvényül szolgáló tüzes-vizes bot volt a kezében, azzal állt bátyja oldalán.

– Vidd be ezt a rabot az egyik zárkába – mondta neki Vaskarú. – Én még hazamegyek, de majd jövök mindjárt.

Egyszálvirág elvitte magával Jáde Egyszarvút, Vaskarú pedig ment kifelé a tömlöcből. Amint a kapuhoz ért, hát látja, hogy éppen egy ember fordult be arrafelé, a kezében ételes fazék, s az arca csupa könny. Megismerte rögtön: Pazar volt.

– Mit keresel errefelé? – szólította meg.

Pazar térdre borult, s miközben hullottak könnyei, akár a gyöngyök, akkorák, mint a babszemek, megszólalt:

– Könyörülj rajtam, tömlöctartó bátyám! Gazdám, Jáde Egyszarvú, igaztalanul tömlöcbe került, de még annyi pénze sincsen hogy ételt hozasson magának! Összekoldultam egy fél fazék rizst itt a városban, neki viszem, hogy éhét csillapítsa vele. Hogyan lehetne, bátyám...

Be se tudta fejezni; elakadt a szava, s elterült a földön.

– Tudok a dolgról – mondta Vaskarú. – Menj csak, vidd be neki.

Pazar nagy hálálkodva lépett be a tömlöc kapuján, Vaskarú pedig áthaladván a tartományi hídon, egyszer csak egy teamesterbe ütközött, aki hangos üdvözlő szóval állította meg:

– Tömlöctartó uram – mondta neki izgatottan –, valaki vár a teázóban fent az emeleten, beszélni akar veled mindenképpen!

A tömlöctartó követte a teamestert fel az emeletre, hát nem más várt rá, mint Li Ku. Miután üdvözölték egymást, Vaskarú megszólalt:

– Miért keresel, felügyelő uram?

„Gaz a gaznak mind jó barát, egymást minek ámítanánk?” – kezdte a felügyelő. – Tudod te már jól az én dolgomat, felügyelő uram. Tiszta munkát kell ma este végezni, nyom nélkül! Ötven lat arany van csak, sajnos, nálam, silány hálám fejében: a hivatalbélieket magamra vállalom.

– Ej! – nevette el magát Vaskarú. – Nem láttad még, mi van felvésve arra a *hivatali intelmek* kövére? „A népet könnyen elnyomhatod, de a kék eget be nem csaphatod!” Azt hiszed, nem tudom, milyen aljasságokat műveltél? Beleültél a vagyonába, behálóztad a feleségét, s most ötven aranyat adnál nekem, hogy végezzek vele? Nincs énnékem semmi kedvem arra, hogy belekeveredjem ebbe az ügybe, ha majd egyszer megjön a császár vizsgálóbírója!

– Ha keveselled, tömlöctartó uram, megtoldom még ötvennel!

– Ej, felügyelő uram! – csóválta a fejét a tömlöctartó. – Levágnád a macska farkát, azzal etetnéd a macskát, ugye? Az Északi Főváros híres Lu tanácsos ura csak száz aranyat érne? Ha azt akarod, hogy végezzek vele, megmondom én kereken, adj ötszáz aranyat érte!

– Itt a pénz – vette elő Li Ku –, oda is adom, csak még ma éjjel végezd be a dolgot.

Vaskarú átvette a pénzt, ruhájába rejtette, aztán felállt:

– Reggel már jöhetsz is a hullájáért – mondta búcsúzásul. Li Ku nagy hálálkodva, vidáman távozott, a tömlöctartó pedig ment haza. Alig lépett be azonban a kapun, amikor valaki megemelte az ajtófüggönyt, s a nyomában belépett a házba:

– Üdvözöllek, Caj tömlöctartó úr – szólalt meg.

A tömlöctartó végigmérte az idegent; tökéletes szép szál férfi volt, rendesen öltözve. Varjútollfekete kerek gallér volt rajta, derekán ürüfaggyújåde-díszes öv, fécántollal hímzett főveg a fején, a lábán gyöngyös lábravaló. Az ember beljebb lépett, s meghajolt előtte. Vaskarú sietve viszonzta az üdvözlést, aztán megkérdezte:

– Mi a neved, uram? Miért kerestél fel?

– Szeretnék veled odabent néhány szót váltani – mondta az ismeretlen.

Vaskarú betessékelte vendégszobájába, s hellyel kínálta. Miután leültek, megszólalt az idegen:

– Ne lepődj meg, tömlöctartó uram: Cangcsouból való vagyok, Henghaj kerületéből, Csaj Csin a nevem. A nagy Csou-ház leszármazottja vagyok, közönségesen úgy ismernek csak, hogy Kis Forgósziel. Kedvelvén az igazságot, s bőkezű lévén az adakozásban, barátságot kötöttem a birodalom sok jó vitézével, de szerencsétlenül vétekbe esvén, Liangsanba kerültem. Jókorjött Eső vezér parancsára jöttem el ide, hogy Lu tanácsos, a Jáde Egyszarvú sorsa felől tudakozódjam. Ki is tudta volna, hogy kapzsi hivatalnokok, gaz mandarinok, parázna felesége s házasságtörő cimborája

egymással egyetértvén, törbe ejtik, s tömlöcbe juttatják? Egy szalon függ csak az élete, s ez a szál most a te kezében van. Nem tartott vissza életem kockáztatása sem, hogy eljöjjen házádba, s tudtul adjam neked: ha megmarad az élete, Buddha szeme látja, hogy nem feledkezünk meg nagy jótéteményedről! De ha csak egy fél rizsszemnyi hiba is esnék a dologban – emelte fel hangját —, akkor sereggel jövünk a város alá, s nem nézvé, ki bölcs, ki balga, ki öreg, ki gyermek, de lerontjuk falait, eltömjük árkait, s kiirtunk benne minden élő! Hallottuk már régóta, milyen bajnoka vagy az igazságnak, mennyire hűséges jó vitéz, s mert még nem tisztelkedtünk ajándékkal előtted, van nálam ezer arany barátságunk silány jeleképpen. Ha pedig el akarsz fogatni, hozz csak kötelet, kötözz meg, esküszöm, a szemöldököm se rezzentem meg!

Vaskarút ezek hallatára a hideg verejték is kiverte félelmében, s jó ideig válaszolni sem tudott.

– Végezd munkádat, jó vitéz – állt fel Kis Forgósziel –, ne kételkedj bennem, de döntsél magadban.

– Távozz csak nyugodtan, vitéz bajnok – felelte végül Vaskarú –, magamra vállalom a dolgot.

– Ha már megkaptam igenlő szavad – szolt Kis Forgósziel –, hadd viszonzzam nagy kegyességedet. – Azzal kilépvén a kapun, kísérijét szólította, átadta az ezer aranyat Vaskarúnak, majd üdvözlést mormogva eltávozott. A kísérije nem volt más, mint Bűvös Futár.

A tömlöctartó töprenkedett, tépelődött jó darabig magában, aztán ment vissza a tömlöcbe, s elmondta az egész dolgot öccsének.

– Világéletedben gyors elhatározású ember voltál – álmélkodott Egyszálvirág –, mi nehézséget találsz hát ebben a kis semmi ügyben? Azt tartja a mondás: „Ha megölsz valakit, a vérét kell látnod, de hogyha megmentesz, végére kell járnod!” Ha már itt van ez az ezer arany, hát megkenjük vele az alsóbbakat, de a felsőbbeket is! Liang úr meg Csang bíró s a többiek mind csupa haszonleső, kapzsi népség! Ha megvesztegetjük őket, biztosan megkímélik Jáde Egyszarvú életét, legfeljebb talán számúzik valamerre. Ha meg aztán megmenteni meg nem menthetjük, hát ott lesznek maguk a liangsani vitézek, mi a dolgunkat bevégeztük!

– Én is éppen ezt gondoltam, öcsém – szolt megkönnyebbülve bátyja. – Eredj, készíts jó helyet a rabnak, lásd el ezután mindig étellel, itallal, s szolgálj neki hírekkel.

Vaskarú s Egyszálvirág illetéknéppen megtanácskozván a dolgot, titkon meg is vásároltak mindenkit a rengeteg pénzen, a dolgot elsimították. Másnap azonban Li Ku, látván, hogy nem történik semmi, elment Vaskarú házához, hogy megsürgesse.

– Én már végeztem volna vele éppen – felelte vissza a tömlöctartó –, de a kormányzó úr ökegyelmessége nem hajlott rá, hanem külön megparancsolta, hogy hagyjuk meg az életét. Eredj magad, s próbáld rávenni, hogy szóljon, adjon parancsot, akkor nem lesz benne semmi nehézség.

Persze Li Ku megint el is küldte az embereit, hogy vigyenek pénzt a kormányzónak.

– Ez a tömlöctartó dolga! – morgott bosszúsán Liang úr, amikor a pénzzel megjelentek nála, s elmondták a kívánságot. – Talán bizony én magam öljem meg? Várjatok egy-két napot, majd végezz ő velem.

Közben persze húzta-halasztotta a dolgot. Csang bíró is, hogy pénzt kapott, csak késleltette az ügyet a hatánapig, Vaskarú meg, kezében lévén a dolog, sürgette, hogy intézze el mihamarabb. Végül is Csang bíró Liang úr elé járult az ügygel.

– Hogy döntöttél az ügyben? – kérdezte a kormányzó.

– Úgy vélem – felelte a bíró –, hogy noha Lu Csün-ji bevádoltattott, komoly bizonyíték nem mutattatott fel. Mert ámbátor Liangsanban tartózkodott volt hosszasan, ez legfeljebb bűnre vivő indítéknak vélelmezhető, igazi vétségnek aligha. Az lenne csak a megfelelő, ha negyven botütést kapna, s száműzetetnék háromezer mérföldnyire. Mi kegyelmességed vélekedése?

– Felettébb bölcsen ítéltél, bíró uram – bólintott kegyesen Liang úr –, én is így vélekszem.

Szólították is Vaskarút, hogy hozza elő a tömlőcből Jáde Egyszarvút. Ott a törvénylátó-csarnokban aztán levették nyakából a kalodát, felolvasták az ítéletet, ráverték a negyven botot, egy húszfontos vaslemez kalodát kapott a nyakába. Utána közrefogta két poroszló, Tung Csao és Hszie Pa, hogy elkísérjék száműzetése helyére, Samen szigetére.

Tung Csao és Hszie Pa eredetileg Kajfengfuban, a Keleti Fővárosban voltak fogdmegek. Ők kísérték annak idején Párduckoponyát cangcsoui száműzetésébe, s mivel az úton, a parancs szerint, láb alól el tenni nem tudták, hazaérkezvén, Kao marsall megbélyegeztette és száműzette őket az Északi Fővárosba. Liang úr, látván ügyességüket, őrszolgálatot bízott rájuk. Most is meghagyta, hogy ők kísérjék Jáde Egyszarvút.

Tung Csao s Hszie Pa, átvevén a hivatalos írásokat, közrevették foglyukat, s elvitték magukkal hivatalukba. Ott először is becsukták az őrizetes szobába, aztán hazament mindegyikük, hogy összeszedje holmiját az útra. Li Ku persze, amint a dolgot megtudta, igen elkeseredett, s rögtön szalajtott egy emberét, hogy hívja meg a két poroszlót egy alkalmas helyre, mert beszéde volna velük. Az egyik kocsmában össze is ültek; Li Ku megkínálta őket étellel, itallal, aztán, mikor már a harmadik poháron túl voltak, elkezdte:

– Nem akarok félrevezetni benneteket: Jáde Egyszarvú nekem halálos ellenségem. Most száműzték Samen szigetére: az út messze odáig, neki egy garasa sincs, ti csak a magatok pénzét költenétek. A visszajövetel is, még ha leggyorsabban jöttök, három-négy hónapba telik. Sokat nem hoztam nektek, csak két nagy ezüstöt... foglalóba! Nem is kellene messzire mennetek, csak egypár mérföldre, ott aztán, valami alkalmas helyen, végezhetnétek vele. Az arcáról vágjátok ki a bélyeget, s hozzátok el nekem bizonyoságul. Ha ezt meghozzátok, ötven-ötven aranyat kap mindegyikötök. Aztán jelentést írtok a dologról, a hivatalban a többi magamra vállalom.

Egymásra pislantott a két poroszló, s sokáig hümmögtek, haboztak. A két nagy ezüst láttán azonban persze hogy felkelt bennük a kapzsiság.

– Attól tartok, nem fog ez menni – szólalt meg habozva Tung Csao.

– Bátyám – kezdte puhítani Hszie Pa –, ez a Li úr derék egy ember! Szolgálatára leszünk neki ezzel a dologgal, aztán, ha valami baj esnék, majd ő gondol még ránk!

– Nem vagyok hálátlan ember – biztosította őket Li Ku. – Megjutalmazlak szépen mind a kettőtöket!

Eltette az ezüstöket a két poroszló, s hazamenvén, összeszedték úti holmijukat, majd útnak indultak foglyukkal még az éjjel.

– Most botoztak meg éppen – kérlelte őket Jáde Egyszarvú – sajog még a verés helye nagyon! Engedjétek, hogy csak reggel induljunk!

– Te csak fogd be a csőröd! – förmedt rá Hszie Pa. – Ha fel találod izgatni öregapádat, kiverem belőled azt a nyamvadtságot! Samen szigete több mint hatezer mérföldre van innét, még rengetegbe kerül nekünk az út! Neked meg egy garasod sincs, mit rendelkezel velünk?

– Igaztalanul ítélték el engem – panaszkodott Jáde Egyszarvú –, legyetek könyörülettel hozzám!

– Hej, ti gazdag urak! – gúnyolódott vele Tung Csao. – Csak henyéltek mindig, egy tollat nem tennétek odább! De meg is látja ezt az ég szeme, s megkapjátok érte a magatokét! No de ne haragudj ránk, majd segítünk mi rajtad szépecskén!

Jáde Egyszarvú türelmesen magába nyelte panaszát, s ment velük az úton. Kiérvén a keleti kapun, a két poroszló a batyuját, esernyőjét mind a fogoly kalodájára akasztotta, aztán úgy mentek tovább, folytonos szitkozódás, gúnyolódás közben. Sötétedett már, s vagy tizenégy-tizenöt mérföldet mehettek, amikor egy kis helységbe értek. Kerestek maguknak egy fogadót, ott megszálltak. A fogadós embere bevezette őket az egyik hátsó szobába, ott letették batyuikat.

– Nem elég baj az nekünk, hogy poroszlók vagyunk – kezdte rá Hszie Pa –, még mi szolgáljuk ki a fegyencet? Eredj s rakj tüzet, ha enni akarsz, gyorsan!

Jáde Egyszarvú mit tehetett mást, szegény; ment, nyakában a kalodával, a konyhába, megkérte a fogadóst, adjon egy kis tűzifát meg szalmát a tűzrakáshoz. A fogadós megmosta neki a rizst, az edényeket is megtisztította, de a rab, gazdag úr lévén, nemigen értett az effélékhez. A fa is vizes volt, nem akart lángra kapni, hanem elaludt. Amikor meg fűjni kezdte teljes erővel, tele lett a szeme hamuval, füsttel. Tung Csao keményen leszidta ügyetlenségéért. Mikor aztán készen lett a rizs, a két poroszló telerakta vele az evőcsészéjét; Jáde Egyszarvú még kérni se mert belőle. Azok megették a magukét, a maradék hideg kását, lötyöt lökték oda neki, persze szakadatlan szitkozódások közepette. Vacsora végeztével megparancsolták, hogy melegítsen lábmosó vizet. Jáde Egyszarvú csak akkor mert leülni, amikor már felforrta a víz. Tung Csao s Hszie Pa megmosták lábukat, aztán odahoztak eléje álnokul egy nagy tál gőzölgő forró vizet, hogy ő is mossa meg a lábát. Alig vetette le azonban Jáde Egyszarvú a szalmapapucsát, amikor Hszie Pa megragadta két lábát, s belenyomta a fővő vízbe. Kibírhatalan fájdalmat érzett szegény.

– Én itt kiszolgálak téged – förmedt rá Hszie Pa, válaszul jajveszékelésére –, s te még fintorogsz hozzá?

A poroszlók leheveredtek az ágykemencére aludni. Előzőleg azonban foglyukat egy vasdróttal az ajtó mögé kötötték. Mikor a negyedik őrseget kiáltották, felkeltek, reggelit kértek a fogadóstól, s miután teleették magukat, felkapták batyuikat s elindultak. Jáde Egyszarvú végignézett lábain: tele voltak égő vízhólyaggal, úgy, hogy megállni sem tudott. Őszi idő is volt, csúszott az út erősen. Jáde Egyszarvú minden lépésnél elvágódott. Hszie Pa a botjával verte oldalba, hogy haladásra ösztökélje, Tung Csao meg nagy alamuszin úgy tett, mintha segíteni akarna neki a járásban.

Így haladt szegény előre, keservesen, tehetetlen haraggal szívében.

Vagy tíz mérföldnyire a fogadótól egy erdőbe értek.

– Menni se bírok – panaszkodott Jáde Egyszarvú –, könyörüljete hát rajtam, pihenjünk egy kicsit!

A két poroszló bement vele az erdőbe. Keleten alig világosodott még, nem járt az úton senki.

– Igen korán keltünk ma – szólalt meg Hszie Pa – el is törődtünk az útban. Be kéne menni ide az erdőbe aludni egyet, de attól félek, megszőksz!

– Még ha szárnyam nőne sóhajtozott a rab –, akkor se repülnék el!

– Csak ne magyarázz – morgott Hszie Pa –, majd mindjárt megkötözlek! – Le is oldotta derekáról kenderkötelét, s a rabot először derekánál fogva kötötte oda egy fenyőfához, aztán a lábait

is megbéklyózta.

– Bátyám – szolt aztán társához –, állj ki az erdőszélre, s köhögj, ha jön valaki.

– Csak aztán gyorsan csináld – aggódott Tung Csao.

– Menj csak nyugodtan, s állj őrt – nyugtatta meg a másik gazfickó, azzal felragadta fütykösét, s így szolt a védtelen fogolyhoz: –Ne haragudj ránk. A felügyelő, Li Ku, hagyta meg nekünk, hogy az úton végezzünk veled. Úgyis meghaltál volna Samen szigetén, nem jobb hát most, hamarabb? Ne tégy panaszt ránk, ha az alvilág hatásai elé érsz: jövő ilyenkor megüljük a halálad évfordulóját!

Jáde Egyszarvú szeméből záporozott a könny: lehajtotta fejét, úgy várta a halált.

Hszie Pa két marokra fogta fütykösét, s nekihuzakodva lecsapott vele a rab fejére. Az őrtálló Tung Csao csak egy zuhanást hallott, s azt hívé, hogy a dolog elvégeztetett, sietett vissza. Jáde Egyszarvút azonban még most is úgy találta a fához kötözve; Hszie Pa ott hevert elterülve a földön, mellette a botja.

– Hát ez furcsa! – álmélkodott Tung Csao. – A nagy erőlködésben, igyekezetben talán csak nem ütöttél mellé? – s társához ugrott, hogy felsegítse, de biz az meg se mozdult. Akkor vette észre, hogy Hszie Pa száján vér buggyan ki, szívéből pedig egy három-négy hüvelykes kis nyílvevő vége meredez. Már-már felkiáltott rémületében, amikor az egyik fa tetején egy embert pillantott meg.

– Nesze! – hallotta még az ember kiáltását, s a következő pillanatban a nyakába vágódott a második nyíl, úgy, hogy két lába a levegőbe lendült, s ő is elterült a földön.

Az ember lemászott a fáról, késével elvagdalta a rab kötelékeit, aztán átölelte, s hangosan elzokogta magát. Jáde Egyszarvú ránézett: Pazar volt az, hú embere.

– Pazar! –kiáltotta hitetlenkedve. – A lelkem találkozik-e veled, vagy magam?

– Amióta elindultatok a városból – kezdte Pazar, kissé lecsillapodva azóta követtelek benneteket, s csakugyan, a két gazfickó itt akart végezni veled az erdőben. De most nyilaim végeztek velük! Mit tegyünk, gazdám?

– Megmentetted az életemet – sóhajtotta Jáde Egyszarvú –, de megölted a két porkolábot, s ezzel csak bűneimet tetézted! Hová menekülünk?

– Jókorjött Eső hajtott téged ebbe a nyomorúságba – pattant fel hú társa. – Hová mennénk hát, ha nem Liangsanba?

– El vagyok még gyötörve a veréstől – mondta csüggedten a megmenekült rab –, lejött a bőr a lábamról; nem tudok menni egy tapodtat sem!

– Nem késlekedhetünk! – kiáltott fel Pazar. – Majd a hátamra veszlek! – Azzal félrerugdalta a két holttestet, vállára kapta iját, övébe szúrta kését, az egyiknek fütykösét is magához vette, s hátára emelvén gazdáját, elindult vele egyenesen keletnek. Alig ment azonban vele vagy tíz mérföldet, amikor már ő is úgy érezte, hogy nem bírja tovább. Szerencsére éppen egy kis fogadóhoz értek; bevitte hát oda Jáde Egyszarvút, s ettek valamit. Úgy határoztak, hogy egy kis időre ott is maradnak.

Közben azonban a jövő-menő utasok felfedezték az erdőben a két poroszló tetemét, s szaladtak is a közeli falu bírójához, jelenteni az esetet. Az persze rögtön embert küldött a hírrel Tamingfuba.

Rögvest ki is jött a hatóság halotti szemlére, s megállapították, hogy Tung Csao s Hszie Pa lelte ott halálát. Liang úr, mikor ezt megtudta, azonnal kiküldte fogdmegjeit, hogy vizsgálják ki az ügyet, s mihamar kerítsék kézre a gyilkost.

– Számszeríjból lötték ki a nyilat – állapították meg a fogdmegek, a holtakat vizsgálva. – Biztosan Pazar tette! Gyerünk utána! – Azzal neki is indult vagy száz-kétszáz fogdmeg szerte a vidéknek, kiragasztották mindenütt a körözőlevelet, leírták benne kettejük formáját, ábrázatját, s meghagyták keményen, hogy ahol feltalálják, rögtön fogják el őket.

Jáde Egyszarvú közben a fogadóban lassan kiheverte már a botozást, de járnai még nem tudott. Mit tehettek mást, maradniuk kellett még. A fogadós pedig meghallotta a gyilkosság dolgát, hiszen mindenki arról beszélt, aztán meg látta, is, hogy hasonlítanak a leíráshoz. Gyanút fogott hát, s ment a falu bírójához:

– Van két ember a fogadómban – jelentette –, nem tudom, honnét jöttek, hová tartanak; csak nem azok?

A bírószerző rögtön tovább adta a hírt a fogdmegeknek. Pazar közben, nem lévén mit enniük, fogta számszeríját, s kiment a környékre, hogy majd lő egypár madarat ebédre. Éppen hazatérőben volt, amikor a falú felől nagy kiáltozást hallott. Meglapult az erdő fáinak között, s onnét nézte, mi történik: hát látja, hogy vagy száz-kétszáz fogdmeg lándzsásan, kardosan viszi egy szekéren gazdáját megkötözve. Már-már nekik rohant volna, hogy kiszabadítsa, de ráeszmélt, hogy nincs nála fegyver, így hát csak feljajdult kétségbeesetten.

„El kell mennem Liangsanba – tökélt el magában –, hogy elhívjam Jókorjött Esőt gazdám megmentésére, különben vége az életének!”

Nekivágott az útnak. Ment egészen éjfélig, de igen megéhezett, s nem volt nála egy garas sem. Egy domb tetejére érkezvén, bebújt ott a bozótosba a fák közé, s aludt reggelig. Igen-igen el volt már keseredve, amikor az egyik fa tetejéről szarka csörgése ütötte meg a fülét.

„Ha meg tudnám löni – éledt fel benne a remény –, szerzek hozzá a faluban egy kis forró vizet, hogy megfőzzem. Legalább elverem vele az éhemet.”

Elindult hát a hang irányában, s felemelt fejjel vizsgálódott. A madár épp öelötte zajongott egy ágon. Nesztelenül elővette számszeríját, s magában jelet kérvén az égtől, így fohászkozott:

– Csak ez az egy nyilam van már! Ha meg tudom menteni gazdám életét, akkor találjon a nyilam célba, s essék le a szarka a fáról, de ha uram sorsa bevégeztetett, akkor a madár elszáll lövésemre.

Rátette a vesszőt a kilövő vályúra, s ezt suttozta:

– Találj célba, ne csalj meg!

Elpattant a húr, s farkán találta a nyíl a szarkát, de az a nyíllal együtt elrepült. Pazar rohant utána. A domb alá érve azonban nem látta már sehol a madarat, hanem két embert pillantott meg. Éppen feléje tartottak. Az elől jövőnek disznóormányformába csavart fejkendő volt a fején, a nyakába hátul két aranybetétes ezüstkarika lógott, illatos fekete selyemköntöst viselt, amelyet aranyos öv szorított a derekán. Félszázig érő puha, avatott harisnya s vászoncipő volt a lábán, s egy hatalmas bunkó a kezében. A mögötte jövőnek fehér, porvédő fanjangi kalap volt a fejébe nyomva, áttört, teabarna ujjas köntös rajta, a derekáról veres útitarisznya lógott. Vastag nyersbőr lábbelijével ugyancsak rúgta a port, amint hátán batyujával, kurta buzogányával, övében karddal, társa nyomában lépkedett. Olyan gyorsan haladtak, hogy szinte beleütköztek. Pazar megfordult utánuk és elgondolkozott:

„Nincs egy garasom se – ötlött az eszébe. – Mi lenne, ha leütném ezt a kettőt, elvinném a holmijukat, s azzal állítanék be Liangsanba?”

Vállára kapta fegyverét, s utánuk eredt. Azok leszegzett fejjel csak rohantak. Pazar beérte őket, s a hátulsónak akkorát vágott öklével a tarkójára, hogy menten elvágódott: Már éppen a másiknak ment volna neki, mikor az felkapta bunkóját, s akkorát vágott vele Pazar bal lábára, hogy ő is elterült. Erre a másik is feltápászkodott, s előrántva kardját ráugrott a földön fekvő támadóra, hogy kettőbe hasítsa.

– Derék vitéz! – kiáltott fel Pazar. – Én azt se bánom, ha meghalok, de könyörülj rajtam, mert akkor nem lesz, aki megviszi a hírt!

Megállt a kard az ismeretlen kezében. Felrántotta Pazart a földről s megkérdezte:

– Micsoda hírt viszel, te fickó?

– Mit kérdezed? Mire való ez? – vágta vissza Pazar feltámadó daccal.

Az elől menő megragadta Pazar kezét s felrántotta. Csuklójánál kivillant az ékes tetoválás.

– Csak nem Jen Csing vagy, más néven Pazar, Lu tanácsos úr embere? – kérdezte gyorsan tőle.

„Halál vár már rám így is, úgy is – gondolta magában elszántan Pazar –, ha megmondom, elfognak, s legalább együtt halok meg a gazdammal!”

– Az vagyok bizony! – vallotta meg aztán.

– Már majdhogynem végeztünk veled – mérte végig a két idegen. – Hát te vagy az? Nem ismerz minket? Liangsan vezérek vagyunk, Beteg Vitéz s Halálmegvető!

– Bátyánk parancsára éppen Tamingfuba tartunk – mondta aztán Beteg Vitéz –, hogy tudakozódjunk gazdád sorsa után. Jön utánunk Cselcsillag is Bűvös Futárral, várják már a hírt!

Pazar gyorsan elmondotta kettőjüknek, mi történt gazdájával.

– Ha már így esett –. gondolkozott el Beteg Vitéz –, akkor legjobb lesz, ha én visszamegyek veled a várba jelenteni a dolgot, mást nem tehetünk. Te meg – fordult Halálmegvetőhöz – eredj el Tamingfuba, s tudd ki, mi történt vele azóta, aztán gyere haza a hírral.

– Ez lesz a legjobb – egyezett bele Halálmegvető is. Lepényt, szárított húst vettek elő, megkínálták vele Pazart, aztán Halálmegvető átadta a batyuját neki, s elváltak egymástól. Megérkezvén Liangsanba, Jókorjött Eső előtt Pazar újból elmondta apróra, mi történt. Nagyon megdöbben a vezér, s nyomban tanácsba hívta a vezéreket, hogy valami jó tervet eszeljenek ki a fogoly megmentésére.

Közben pedig Halálmegvető, nem vivén magával egyebet, mint a testi ruháját, csakhamar megérkezett az Északi Fővároshoz. Mivel azonban közben már beesteledett, a városba bejutni nem tudott, és így a falakon kívül szállt meg éjszakára. Másnap reggel evett valamit, s már ment is be a városba. Feltűnt neki, hogy mindenfelé igen sóhajtozva járnak-kelnek az emberek, felettébb bánatos arccal. Balsejtelem fogta el, s a vásártérre érve, faggatni kezdte az árusokat, hogy mi történt.

– Hát nem tudod, idegen? – mondta neki egy öregember. – Van nálunk itt a városban egy gazdag úr, Lu tanácsos; azt először elrabolták a liangsan rablók, de amikor tőlük megmenekült, akkor meg igazságtalanul elítélték, s száműzték Samen szigetére. Igen ám, de nem tudni, hogyan, hogyan nem,

útközben megölték a két kísérő poroslót, ő meg megszökött. A minap aztán megfogták, s ma délidő után háromnegyeddél fejét veszik majd a keresztútnál. Eridj csak, s nézd meg!

Halálmegvető úgy érezte magát, mintha jeges vízbe bukott volna fejestül. Rohant a keresztúthoz. Ott egy kocsmára bukkant. Bement hát, felment az emeletre, s leült az egyik utca felőli szobában.

– Vár még valakit uraságod – kérdezte a borosfiú –, vagy pedig egyedül szándékozik iddogálni?

– Hozz csak egy nagy csésze bort, egy nagy darab pecsenyét – meredt rá dühösen –, de ne fecsej annyi!

A borosfiú megrökönyödve sietett el, s hozta csakhamar a húst meg a bort. Halálmegvető nekilátott. Nem sokáig üldögélt azonban, amikor nagy zsidongás hallatszott fel az utcáról. Odament az ablakhoz s kinézett, hát már csukták be a házak kapuit. Jött fel a borosfiú is lihegve:

– Lerészegedtél, vendég uram? – kérdezte megütközve. – Kivégzés lesz odalent! Fizess csak gyorsan, s eredj innét!

– Félek én a nyavalyától! – fakadt ki Halálmegvető. – De te szaladj innét gyorsan, különben megraklak!

Nem mert a borosfiú mukkanni se, elotródott. Nem sok idő múlva gongok, dobok dördültek meg messzehangzóan az utcán. Halálmegvető lenézett az ablakból. A keresztútnál már előkészítették a vesztőhelyet. Tíz-egynéhány kardos, buzogányos hóhérlegény elővonszolta a megkötözött Jáde Egyszarvút s letérdepeltették. Vaskarú fogta fejezőpallosát, Egyszálvirág meg a kaloda zárát nyitotta, s így szóltak az elítélthez:

– Figyelj jól ránk, tanácsos uram. Nem mintha mi ketten nem akartunk volna megmenteni téged, de félresikerült a dolog. Itt szemben, az Őt Isten Templomában már előkészítettem számodra lelked nyughelyét, foglalj el ott helyedet.

– Délidő után háromnegyed! – kiáltotta egy hang a tömeg közül. Levették a kalodát Jáde Egyszarvú nyakából. Egyszálvirág megfogta a fejét, Vaskarú kezébe ragadta a pallost. Egy bíró harsány hangon felolvasta az elítélt bűnlajstromát. Felmorajlott a tömeg, majd halálos csend támadt. Halálmegvető kezébe kapta kardját, s harsány hangon elkiáltotta magát:

– Itt vannak a liangساني rablók egész seregükkel!

Vaskarú s Egyszálvirág odahagyván áldozatukat, futásnak eredtek, Halálmegvető pedig leugrott az ablakból a vesztőhely közepébe, s jó acélkardjával vágni kezdte az embereket, ahol érte, mintha tökört vagy zöldséget aprítana. Aki nem futott el, mind ott maradt; csakhamar vagy tíz holttetem borította a földet. Akkor kézen ragadta Jáde Egyszarvút, s rohanni kezdett vele dél felé, kardjával vagdalkozva közben.

Halálmegvető azonban nem volt ismerős az Északi Fővárosban, szegény Jáde Egyszarvú meg annyira elkábult a rá várt végzettől s a hirtelen meglepetéstől, hogy menni se bírt. Liang úr pedig, mihelyt hírért vette a történeteknek, meglepetéséből felocsúdva, azonnal elrendelte katonáinak, hogy zárassák be a város kapuit, aztán fogdmegjeit elindította a menekülők nyomába. Hej, hősök, derék vitézek! Hogy juttok ki a magas falak rengetegéből? Így van ez:

Föld mélyébe bebúnának, de nincs foguk, karmuk,

Felszállnának a kék égbe, de nincs hozzá szárnyuk.

Hogy aztán Jáde Egyszarvú s Halálmegvető hogyan szabadultak, azt majd más alkalommal

halljátok meg.

A HATVANKETTEDIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső haddal támadja meg

az Északi Fővárost,

Nagykardú azonban Liangsan elfoglalását tanácsolja

Ott tartottunk, hogy Halálmegvető s Jáde Egyszarvú, elmenekülvén a veszthelyről, nem tudták, merre fussanak, négyfelől pedig körülfogták őket a fogdmegek, horgas kötelekkel foglyul is ejtették. Nem tudtak szegények magukban ellenállni a túlerőnek, fogságba estek. Kísérték is rögtön őket Liang úr elé, jelentvén, hogy hozzák már a veszthelyet megrohanó rablót. Mikor azonban odakísérték őket, Halálmegvető dühtől kikerekedett szemmel ordította a kormányzó képébe:

– Hej, te országrontó, népnymó lator, te aljasok aljának legalja, halld meg bátyám parancsát! Haddal jó városod ellen, a földdel teszi egyenlővé, téged pedig három darabba vágat! Engem küldött előre, hogy tudassam ezt veletek! – s így szidta, káromolta tovább, elmondta mindennek, úgy, hogy hült képpel hallgatta mindenki ott a csarnokban. Liang úr maga is habozott jó ideig, hogy most már mitévő legyen; a végén is kalodát rakatott mindkettőjük nyakába, s tömlöcbe vetette őket. Vaskarúnak pedig megparancsolta, hogy szigorúan ügyeljen rájuk, nehogy valami hiba essék. Ismerte azonban Vaskarú már a liangسانی jó vitézeket! Egy zárkába tette hát őket, s borral, pecsenyével traktálta mindennap, úgy, hogy nemcsak semmi sanyarúságot nem szenvedtek, hanem jól össze is szedték magukat.

Liang úr ezenközben hívatta a tartomány mandarinját, Vang helytartót, hogy vegye számba a halottakat, sebesülteket. Hetven-nyolcvan ember halt meg, azoknak a számát meg, akik a fejükre kaptak egyet, vagy lábukat törték, tudni se lehetett. Felápolásukra Liang úr pénzt adott a közpénzekből, a halottakat pedig illendően eltemettette. Másnap azonban jelentették ám a város több helyéről, de a külvárosokból is:

– Kiáltványokat találtunk több helyen a liangسانیaktól! Nem merjük eltagadni előtted, kormányzó uram, íme, itt vannak! Elolvasta Liang úr a kiáltványt, hát halálos rémület fogta el, de akkora, hogy lelke majd elszállt testéből, mert ez volt a kiáltványban:

ÉN, A LIANGSANI SZUNG CSIANG, IGAZSÁG BAJNOKA, ADOM ALÁBBI PARANCSOMAT TAMINGFU MANDARINJAINAK ÉS TISZTVISELŐINEK. LU CSÜN-JI TANÁCSOS, A JÁDE EGYSZARVÚ, A LEGDEREKABB VITÉZ AZ ÉG ALATT. ÉN MEGHÍVTAM ŐT VÁRAMBA, HOGY EGYÜTT TÖLTSÜK BE AZ ÉG RENDELÉSÉT, HOGY MERÉSZELTETEK GYALÁZATOS, ALJAS MÓDON ÁRTATLAN ÉLETÉRE TÖRNI? PARANCSOT ADTAM SI HSIUNAK, A HALÁLMEGVETŐNEK, HOGY ELŐTTEM MENVÉN, SZOLGÁLJON NEKEM JELENTÉSSSEL ARRÓL, MIT MŰVELTETEK VELE: TI ŐT ELFOGTÁTOK, BÖRTÖNBE VETETTÉTEK. KÍMÉLJÉTEK MEG A KÉT VITÉZ ÉLETÉT, ADJÁTOK KI NEKEM A PARÁZNA ASSZONYT S HÁZASSÁGTÖRŐ TÁRSÁT, TÖBBET TÖLETEK NEM KÖVETELEK. HA AZONBAN KÁRT TENNÉTEK BÁRMELYIKŐJÜKBEN, HA ŐKET ELEMÉSZTENÉTEK, AKKOR VÁRUNKBÓL KISZÁLLVÁN, HADDAL VONULUNK ELLENETEK, HOGY BOSSZÚNKAT MEGÁLLJUK. HA PEDIG RETTENTŐ SEREGEM MEGÉRKEZIK VÁROSOTOKBA, OTT KŐ KÖVÖN NEM MARAD! KIIRTJUK AZ ÁRULÓKAT S A GAZOKAT, ELPUSZTÍTJUK AZ OSTOBASÁGUKBAN MEGÁTALKODOTTAKAT; TÁMOGATNI FOG EBBEN MINKET AZ ÉG S A FÖLD, OLTALMUKBA FOGADNAK AZ ÖSSZES ISTENEK! NEVETŐ VIDÁMSÁGGAL JÖVÜNK MAJD HOZZÁTOK, S GYŐZELMI DOBSZÓVAL TÉRÜNK HAZA. A TISZTES FÉRFIAK S A TISZTA ASSZONYOK, A KEGYES FIAK S AZ ENGEDELMES UNOKÁK, A DERÉK, IGAZ

NÉPEK, A TISZTA, BECSÜLETES HIVATALNOKOK AZONBAN SEMMITŐL SEM KELL HOGY RETTEGJENEK, HANEM FOLYTASSA NYUGODTAN MINDEGYIK A MAGA MUNKÁLKODÁSÁT. SZOLGÁLJON EZ TUDOMÁSUL MINDNYÁJATOKNAK!

Liang úr elolvasván a kiáltványt, hívatta rögtön Vang mandarint, hogy tanácskozzék vele.

– Hát most mit tegyünk? – mutatta neki a kiáltványt.

Gyáva fickó volt ám Vang mandarin, ezért, megtudván, hogy Miről van szó, így válaszolt:

– Jó néhányszor próbálták már a császári seregek elpusztítani a liangsaniak bandáját, de még egyszer se tudták; hogy tudnánk akkor mi szembeszállni velük kevéske erőnkkel? Ha egyszer idejönnek seregükkel ezek a halálraszánt fickók, akkor csak meg ne késsen a császár segítsége, mert akkor már késő lesz a bánat! Az én együgyű vélekedésem szerint hagyjuk meg ennek a kettőnek az életét, de az udvarnak rögtön jelentsük a dolgot. Másodsorra meg tudatni kellene Caj kancellár úr őkegyelmességével is. Harmadsorra pedig azon mód vezényeljük ki katonaságunkat a város elé, hogy verjenek ott tábornak az ellenség feltartóztatására. Így meg tudnánk őrizni Tamingfu városát, meg tudnánk kímélni a hadsereget s a népet a pusztulástól. Ha azonban kivégeztetnénk ezt a kettőt, attól tartok, nemcsak ezek a rablók támadnának rá városunkra, hanem az udvar is megharagudnék, sőt, a dolog nagy félelmet s megütközést keltene a nép között is, úgy, hogy még zavargás is támadhatna belőle, az pedig semmiképp se volna jó.

– Igen, így lesz a legjobb – bólintott a kormányzó, aztán hívatta is a tömlőcstartót:

– Ez a két lator nem akárki ám! – mondta neki. – Ha nagyon keményen bánsz velük, félő, hogy elpusztulnak; de ha meg túl szabadjára engeded őket, a végén még megszöknek. Ti ketten az öcséddel erősen ügyeljétek rájuk éjjel-nappal, várjátok meg, amíg további rendelkezést kaptok, addig el ne hanyagoljátok őket egy percig se.

Megörült Vaskarú ennek a parancsnak, mert éppen így gondolta ő is. Liang úr pedig hívatta serege két vezénylő tisztjét, Ven Tát, a Pallosost, s Li Csenget, a Mennybéli Herceget, hogy tanácskozzék velük. Elmondta nekik, mi van a liangsaniak kiáltványában, s mit javasolt Vang mandarin.

– Hogy ezek a bozót vitézei elő mernek bújni lyukaikból! – kiáltott fel Mennybéli Herceg felháborodásában. – Mit fárasztja ezen elméjét kegyelmességed? Régóta eszem mára hadsereg kenyerét, pedig még meg se szolgáltam igazán; kész vagyok hát minden szolgálatra, megyek, s táborba szállok seregemmel a város előtt. Ha nem jönnek a latorok, akkor majd gondolkodhatunk még, hogy mit tegyünk; ha azonban ez a bitang rablóbanda, amelyiknek így is, úgy is pusztulás a végzete, mégis kimerészkednék fészkeből, lyukából, s idejönne csöcselékével, hát nem akarok dicsekedni, de egy se fog hazatérni közülük!

Megörült e szavaknak Liang úr, s rögtön meg is ajándékozta két vezérét egy-egy vég arannyal szőtt virágos brokáttal. Azok elbúcsúzkodtak nagy hálálkodva, s mentek seregükhöz. Másnap pedig Mennybéli Herceg összehívta tisztjeit tanácskozásra. Jött közülük az egyik délceg tartású, jó kiállású, kemény vitéz, Szo Csao, a Gyors Csata.

– Jókörjött Eső rabló városunk ellen jönnek – adta ki a parancsot Mennybéli Herceg –, el akarják foglalni Tamingfut. Szedd össze sereged, s verj tábornak a várostól harminc mérföldnyire. Én majd megyek utánatok a többi haddal.

Gyors Csata másnap el is indult seregével, s a várostól harminc mérföldnyire, a Szállótigris Völgyénél tábornak vert a hegyen. Az utána következő napon Mennybéli Herceg is elindult a városból, s huszonöt mérföldnyire tőle, az Akácfalejtőnél ütött tábornak. Villogott a kardok, lándzsák rengetege

körül a tábor falain; teleszórták négyfelől „szarvasagancsokkal”, farkasvermeket is ástak háromfelől. A sereg az öklét szorongatta, kezét tördelte türelmetlenségében, úgy várta, hogy jöjjenek már a liangsaniak, meg akarták már mutatni vitézségüket.

Itt aztán elágazik a történet. A kiáltványok dolga úgy esett ugyanis, hogy Cselcsillag hírt kapván Beteg Vitéztől s Pazartól, nyomban elküldte Bűvös Futárt, aki beszámolt arról, hogy Jáde Egyszarvú s Halálmegvető is rabságba esett, ezért aztán szétszórták a kiáltványt elhagyott helyeken, kiragasztották a hidakon, utakon, ezzel oltalmazván a fogságba esettek életét. Bűvös Futár visszatérvén Liangsanba, apróra elbeszélte a vezéreknek, amit megtudott. Jókorjött Eső nagy megdöbbenésében nyomban megverette a dobokat a Hűség s Igazság Csarnokában, hogy összehívja a vezéreket. Miután valamennyien egybegyülekeztek, Cselcsillaghoz szólván, így nyitotta meg a tanácskozást:

– Te hívtad meg a várba annak idején, mesterem, Jáde Egyszarvút, s most szegény keserves sorsra jutott. De fogságba esett Halálmegvető testvérünk is. Milyen úton-módon tudnánk megszabadítani őket?

– Legyél csak nyugodtan, bátyám! – felelte Cselcsillag. – Nagy oktondiségomban tudok azért olyan haditervet javallani, amellyel egy füst alatt megszerezhetnénk a főváros pénzét, gabonáját is várunk számára. A holnapi nap szerencsés nap lévén, azt javallanám, hogy a fele vezéreket hagyjuk itthon a vár őrizetére, a másik felével seregünknek induljunk el tüstént a város ellen.

Jókorjött Eső nyomban ki is adta a parancsot Vasképű Tudósnek, hogy állítsa össze a hadba vonuló sereg rendjét. Előállt azonban Fekete Forgószél s mondta:

Régóta hever már tétlenül az én két jó csatabárdom! Mikor meghallották, hogy indulunk harcba, dulásba, bizony megörvendett rajta mind a kettő! Adj alám, bátyám, ötszáz betyárt, s feldúljuk mi neked Tamingfut, kásává verjük Liang helytartót, megfogjuk Li Kut meg az asszonyt is, tízezer darabba vagdadjuk, de megmentjük Jáde Egyszarvút és Halálmegvetőt is! Hadd tölthessem már ki egyszer a kedvemet azért, hogy néma szolgát kellett ott játszanom! Elintézném én ezt a dolgot alaposan, ez volna csak a vidám élet!

– Vitéz ember vagy te, öcsém, azt meg kell adni – mondta Jókorjött Eső –, de ez nem olyan lesz, mint a többi hadjárat volt. Liang kormányzó Caj kancellár veje, s két vezénylő tisztje, Pallosos meg Mennybéli Herceg is akkora vitézek, hogy tízezer harcos sem állhat meg velük szemben! Nem lehet ezt az ellenséget így lekicsinyelni!

– A minap azt vertétek a fejemhez, bátyám – ordított fel Fekete Forgószél –, hogy előbb jár a nyelvem, mint az eszem, azért némának kellett tettessem magam; most meg azt gondoljátok, hogy mert kedvem lelem az öldöklésben, hát nem lehet rám bízni a rohamcsapatot! Belepusztulok én ebbe, ha így bántok velem!

– No hát ha menni akarsz – csitította Cselcsillag –, hát vezesd te a rohamcsapatot. Válassz ki magadnak ötszáz embert, holnap indultok.

Aznap este Jókorjött Eső s Cselcsillag megtanácskozta a hadjárat tervét. Vasképű Tudós megírta a parancsokat a hadirendre, szétküldte az erősségekbe, s felkészült a hadra a várnép. Végére járt már az ős, közelgett a tél; könnyű szívvel öltöttek páncélt a harcosok, kihíztak már a csatamének is, erejük teljében voltak. A vitézek, hogy régóta nem voltak már hadban, igen sóvárogtak a harcra, azon emésztette magát mindegyik, hogyan köszörüljék ki a legutóbbi csorbát. Hatalmas örömmel fogadták hát a parancsot a hadba indulásra. Fogták fegyvereiket, felszerszámozták lovaikat, s kezüket gyúrva, türelmetlen harci kedvükben elindultak le a várból a megállapított rendben. A legelső sereggel legelől Fekete Forgószél ment, ötszáz betyár élén. A második sereggel Kétféjű

Kígyó, Kétfarkú Skorpió, Üstökös Csillag, Árva Tűzcsillag ment, ezer harcossal, a harmadikkal, ugyancsak egy ezreddel, az asszonyvezérek: Óriáshölgy, Ördögök Anyja s Anyatigris, a negyedikkel Egretörő Sas, Kilencsárkányos s Kis Védisten. A derékhadat maga Jókorjött Eső vezette Cselcsillaggal. Négy vezér jött még velük: Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Ványadt Védisten s Háromhegy Ura. Az előhadat Mennydörgés Tüzére bízták Százszorgyóztessel s Égszeme Tábornokkal, az utóhadat Párduckoponyára, aki mellé Vasfurulyás Halhatatlan s Tüzesszemű Oroszlán került. A bal felőli sereg élére Kétkorbácsost állították, melléje Felhőcsapó Aranyszárnyat s Selymesszórú Tigris tették, a jobboldalit meg Kis Generális vezette Szakadék Tigrisével s Fehértarka Kígyóval. Velük ment a tűzmester, Robbanó Mennykő is, hozták utánuk az élelmet, takarmányt; felderítőnek meg Bűvös Futárt tették. Elindultak a csapatok a megállapított rendben. Nem hagyták otthon a vár őrizetére csak Felhősárkányt, Vereshajú Ördögöt Szépszakáll Mesterrel s Feltartóztathatatlannal. A vízi vár Örvények Sárkányára maradt.

Ezenközben Gyors Csata ott ült táborában a Szállótigris Völgyénél, s lám, egyszer csak jöttek lóhalálában a nyargaló előőrsek s jelentették:

– Közeleg ám Jókorjött Eső serege, de annyian vannak, hogy számukat se tudjuk! Itt vannak már vagy húsz-harminc mérföldre!

Jelentette a hírt gyorsan Gyors Csata Mennybéli Hercegnek az Akácfalejtőn épített táborba. Mennybéli Herceg tovább adta a hírt lovas futárral a városba Liang úrnak, maga meg harcra készítvén seregét, előre vonult az elülső táborba. Gyors Csata várta már, s megbeszélést apróra a haditervet. Másnap hajnalban az ötödik őrseg idejére reggelit főzettek, aztán táborot bontottak, s elindultak a sereggel előre, a Jü család falváig, ott csatarendbe álltak tizenötezer emberükkel. Mennybéli Herceg s Gyors Csata is páncélt öltött, s odalovagoltak a hadsor élére, a sereg zászlaja alá. Néztek kelet felé: a messzeségben hatalmas porfelleg kerekedett, vagy ötszáz főnyi sereg tartott rohanvást feléjük. Élükön ott nyargalt egy jó vitéz: maga Fekete Forgószél. Csatabárdjait forgatva, harsányan kiáltotta feléjük:

– Ismeritek-e a liangsani Fekete Forgószélt?

– Azt hajtogatják nap nap után – fordult nevetve Mennybéli Herceg Gyors Csatahoz –, hogy ilyen meg olyan jó vitézek ezek a liangsaniak, de hát csak koszos betyárok! Szót sem érdemes vesztegetni rájuk! Ez a rohamcsapatuk, látjátok? – fordult a sereghez. – Kézre kerítenétek nekem ezt a fickót?

– Lesz mindjárt ember, aki vállalkozik rá – mosolyodott el Gyors Csata. S valóban, elő is ugratott seregéből egyik tisztje, Vang Ting, s hosszú lándzsáját forgatva, nekivágtatott századával az ellenségnek. Fekete Forgószél serege szerteszét szaladt a lovasok támadására. Gyors Csata üzöbe vette őket egész seregével, amint azonban kiért a faluból, egyszerre a hátuk mögött a hegyoldalban egekig zendült a gongok, dobok hangja, s két sereg támadt rájuk. Bal felől Kétféjú Kígyó s Árva Tűzcsillag, jobb felől meg Üstökös Csillag s Kétfarkú Skorpió vezette ellenük ötszáz-ötszáz betyárját. Gyors Csata látván, hogy az ellenség erősítést kapott, ijedtében nem merte tovább üldözni őket, hanem visszafordult seregével.

– Miért nem fogtad el őket? – kérdezte szemrehányóan Mennybéli Herceg, amikor visszatért.

– Amint átjutottunk a hegyen – magyarázkodott Gyors Csata –, már éppen lecsaptam volna rájuk, de lest vetettek, úgyhogy nem bocsátkoztam harcba velük.

– Csak nem félsz ezektől a bozótbeli betyároktól? – biggyesztette el a száját megvetően Mennybéli Herceg, azzal serege élére állva, kiment a faluból. Hát egyszerre nagy zászlólengetéssel, csataordítással, hangos dobszóval újabb sereg támadt rája, élén egy asszonyvezérrrel.

Veres zászlót vittek az asszonyvezér mögött, „Óriáshölgy tábornokasszony” volt ráírva arany betűkkel. Bal felől Anyatigris, jobbról Ördögök Anyja vezette a sereget, több mint ezer lovas vitézt, csupa szép szál legényt a birodalom minden tájáról.

– Micsoda hadsereg is ez! – fitymálta őket Mennybéli Herceg, végigtekintvén a vezéreken. – Az előcsapatukkal már megütköztünk, most aztán gyerünk neki, elfogjuk valamennyit!

Gyors Csata a parancsra kezébe ragadta aranyos szekercéjét, s megcsapkodván lovát, előrevágtatott. Óriáshölgy a támadásra visszafordította lovát, s bemenekült egy hegyszorosba. Mennybéli Herceg erre szétosztotta seregét, hogy összefogdostassa a menekülő ellenséget. Hirtelen azonban szemközt Égretörő Sas, balról Kilencsárkányos, jobb felől Kis Védisten serege támadt rájuk, eget-földet rázó harci üvöltéssel: Mennybéli Herceg gyorsan visszavonta seregét a faluba, de akkor meg bal felől Kétféjű Kígyó s Árva Tűzcsillag, jobbról Kétfarkú Skorpió s üstökös Csillag támadott újra rá seregével. A három asszonyvezér is megfordította erre lova fejét, s támadásba indultak ők is, üzték, kergették Mennybéli Herceg seregét mindenfelől. A tábor közelében pedig már Fekete Forgósél állta útjukat. Mennybéli Herceg s Gyors Csata egy elkeseredett rohammal keresztültörték magukat seregén, s visszavergődtek a táborba, de megszámlálhatatlan sok embert vesztek. Jókorjött Eső serege nem üldözte tovább őket, hanem visszavonult, s táborot ütött.

Mennybéli Herceg s Gyors Csata menten futárt küldtek vereségük hírével be a városba, Liang úrhoz, az meg rögtön elküldte hozzájuk Pallosost, seregével együtt, erősítésnek. Az Akácfalejtő melletti táborba összeült a három vezér, hogy megtanácskozzák, nem kellene-e visszavonni a sereget.

– Ti már akkor is jajveszékeltetek, ha rüh bántja a bőrötöket? – nevetett megvetően a két megvert vezéren Pallosos. El is határozta még az éjjel a haditervet, másnap pedig a negyedik őrsváltásra reggelit főzettek, az ötödikre pedig felállították a sereget, s elindultak vele. Feldübörgött a háromszoros dobszó, s táborot bontván, elindultak a Jü család falva felé. Jött ám szembe velük Jókorjött Eső serege is, mint a vihar. Pallosos menten felállította a csapatokat, s az íjászokkal, számszeríjasokkal lövetni kezdte az ellenséget. Jókorjött Eső seregéből elővágtatott egy vezér. „Csin Ming, a Mennydörgés Tüze”, ez volt veres zászlaján ezüst betűkkel. A hadsor előtt megállította lovát, s éles, kegyetlen hangon kiáltotta:

– Halljátok, ti Tamingfu rothadt mandarinjai, aljas hivatalnokai! Régóta készültünk már, hogy megvegyük városotokat, csak a jó népet, a derék lakosságot sajnáltuk benne! Adjátok csak ki nekünk szaporán Jáde Egyszarvút s Halálmegvetőt, de a parázna asszonyt s házasságtörő társát is, akkor elme gyünk innét, s esküszünk, hogy meg nem támadunk titeket. Ha azonban fel nem ocsúdtok oktalanságotokból, akkor tűzvész támad völgyön, hegyen, senkinek sem lesz kegyelem! Most szóljátok, ha akartok, ne húzzátok az időt!

– Ki fogja el nekem ezt a latrot? – kiáltotta Pallosos, nagy haragra gyúlva. Alig mondta ezt ki, elővágtatott Gyors Csata. Megállt a hadsor előtt lovával, s harsányan elkiáltotta magát:

– Hej, te fickó! Császár tisztje voltál te valamikor, mit vétett néked az ország! Persze, mert a jóra nem hajlottál, hát lator betyárnak álltál! Ha megfoglak, tízezer darabba morzsollak!

Megdühödött Mennydörgés Tüze e beszéd hallatán; mintha kemencébe vetettek volna eleven szenet, mintha olajat töltöttek volna tűzre, úgy lángolt fel benne a harag. Megcsapkodta paripáját, s megforgatván farkasfogú buzogányát, előrevágtatott. Gyors Csata nekirontott egyenesen. Egymásnak ment a két derék paripa, bős haraggal vágott egymásnak a két dühös vitéz. Hangos csatazaj tört ki a két seregben. Viaskodtak egymással már vagy hússzor, de csak nem győzte le egyik a másikat. Az elülső seregből közben előugratott Szákszorgyöztes, íjat ragadott, nyilat helyezett rá, s megcélozta Gyors Csátát. Elsuhant a nyíl, s megállott Gyors Csata bal vállában, úgy,

hogy elejtette szekercéjét, s visszamenekült a csatorba. Jókorjött Eső jelt adott korbácsával, s seregei nekirontottak az ellenségnek. Holtak lepték már el a széles, sík mezőt, folyóvá dagadt a kiömlő, piros vér, gyászos vereség lett az ellenség sorsa. Kiűzték őket a Jü család falvából, de elragadták kezükből az Akácfalejítő táborát is. Mikor Pallosos este, a Szállótigris Völgyénél számba vette a sereget, kitűnt, hogy egyharmada elveszett.

Jókorjött Eső az Akácfalejítőnél vert táborát, Cselcsillag azonban így szólt hozzá:

– Megfutott a megvert sereg, nagy félelem támadhatott szívükben. Ha most nem vesszük őket üldözőbe, még magukhoz térnek és felbátorodnak, akkor már nem végzünk velük ilyen gyorsan!

– Helyesek szavaid – felelt Jókorjött Eső, s kiadta a parancsot menten: oszolja a sereg négyfelé, s támadjon azonnal.

Vert seregével alig ért Pallosos a szállótigrisvölgyi táborba, s ültek le, hogy kifújják magukat, amikor jelentették az őrszemek; hogy kelet felől fáklyák gyúltak ki a hegyen. Lóra ült gyorsan sereggestül, s valóban, ahogy keletnek tekintett, vöröslött amarról a hegy, a mező. Nyugat felől is tüzek, gyulladtak csakhamar: amint arra fordult, hát hangos csatakiáltás remegtette meg mögötte a földet, s kelet felől a tűz fényéből Kis Generális rontott rá seregével két alvezérével, Szakadék Tigrisével s Fehértarka Kígyóval. Rettegés fogta el Pallosos szívét, s visszavonult seregével a táborba. Nyugat felől azonban a tűz fényében Kétkorbácsos rontott elő seregével Felhőcsapó Aranyszárnyal s Selymesszőrű Tigrissel együtt. Csakhamar egyesült a két sereg, úgy rontott a táborra, hátul pedig egyre erősödtek a harci kiáltások, egyre erősebben világított a tűzfény, s támadásba indult Mennydörgés Tüze is Szákszorgyóztessel s Égszeme Tábornokkal. Harsogtak a harci kiáltások, vadul nyihogtak a csatamének, megszámlálhatatlan sokaságúnak rémlett a sereg. Pallosos serege összekavarodott, s kirontottak a táborból, de ekkor előttük is harci üvöltés harsant, tüzek lángoltak fel.

Pallosos rohamra vitte seregét, hogy utat törjenek maguknak, amikor eget-földet rázó dörgéssel eldördültek az ágyúk. Robbanó Mennykő tűzmestereivel, rejtek-ösvényeken odahozta már ütegeit a Szállótigris Völgye fölé. A robbanó gránátok fényében a riadt sereg újabb csapatot pillantott meg maga előtt: Párduckoponya volt az Vasfuryal s Tüzesszemű Oroszlánnal. Ők vágták el a hazatérés útját. Megdördültek mindenfelől a harci dobok, fellángoltak a tüzek körös-körül, s szétfutott a vert sereg mindenfelé, csak hogy életét mentse. Pallosos kezébe ragadta pallosát, hogy végső elkeseredésében utat vágjon magának. Szerencséjére rátalált közben Mennybéli Hercegre, úgyhogy egyesítvén seregüket, folytonos harcban hátráltak a város felé. Reggelre kelvén érkeztek csak meg a falakhoz.

Liang úr, hírére vevén a vereségnek, úgy megrémült, hogy jóformán elhagyta a lélek. Mikor összeszedte magát, nagy hirtelen sereget gyűjtött, s kirontott velük a városból, hogy megmentse a maradék sereget, aztán gyorsan bezáratta a kapukat, s többet elő sem jött. Jókorjött Eső pedig másnap a falak alá érvén, a keleti kapu előtt táborát vert seregével, s készülődni kezdett a város ostromára.

Liang kormányzó úr összegyűjtötte tisztjeit, hogy megtanácskozza velük, hogy s mint lehetne megmenekedni.

– A falak alatt már a lator ellenség – kiáltott Mennybéli Herceg végveszélyben vagyunk! Ha késlekedünk, végünk van! Írj azonnal sürgős levelet, kegyelmes uram, s küldd el bizalmas emberrel még az éjjel a fővárosba a kancellár ökegyelmességéhez, hogy a császárhoz folyamodván, vegye rá arra, küldjön őfelsége erős sereget megmentésünkre. Ez a legsürgősebb! Másodjára pedig menten küldj hírt a közeli kerületekbe s járásokba, hogy jöjjenek segítségünkre minden katonájukkal; harmadjára, végül, állítsd a falakra Tamingfu egész népét, hogy egyesült

erővel, közös akarattal védjék meg városukat! Állítsad készenlétbe a hajítógépeket, a követőket, a nyílszórókat, az ágyúkat s tüzes fazekakat, az olvasztott ércet, hogy készen álljanak velük éjjel-nappal! Így tudunk csak megmenekedni!

– Meg is írom a levelet mindjárt – felelte Liang úr. – Ki viszi el?

Ki is jelölték nyomban Vang Tinget. Páncélt öltött, fegyvert fogott, s magához vevén a levelet, néhány lovassal megnyitvatván a kaput, leengedvén a felvonóhidat, elvágatott a Keleti Fővárosba, kísérei pedig elvitték a vészírt a szomszédos helységekre, hogy segítséget kérjenek.

Azt már nem is beszélem el, hogy Vang mandarin miképpen szedte össze a város népét a falak védelmére. Arról szólok csak, hogy Jókorjött Eső, körülvén seregével a várost, táborot vert körülötte keletről-nyugatról meg északról, csak a déli oldalt hagyta üresen. Ezt elvégezvén, a sereg nap nap után támadta a várost. Közben elküldtek Liangsanba is élelemért, takarmányért, mert hosszú táborozásra számítottak, mindenképpen be akarván venni a várost, megszabadítani Jáde Egyszarvút és Halálmegvetőt. Mennybéli Herceg s Pallosos is napról napra kirentott sereggel a városból, s harcba bocsátkoztak, de győzelmet nem arattak. Gyors Csata meg odahaza ápolta nehezen gyógyuló nyílsebeit.

Most azt nem beszélem el, hogyan folyt tovább a város ostroma. Arról szólok inkább, hogy Vang Ting alatt három ló dőlt ki, amíg megérkezett a Keleti Fővárosba, a kancellár hivatala elé. A kapusok bejelentették, s persze, a kancellár rögtön hívatta maga elé. A kancellár lakosztályába érve, mély hódolattal tisztelgett előtte, s átnyújtotta a levelet. Caj Csing feltörte, elolvasta, s igen megdöbbenve kezdte faggatni.

Vang Ting elmondta, hogyan történt a dolog Jáde Egyszarvú körül.

– Jókorjött Eső seregei azóta körülvették a várost – fejezte be –, s akkora erővel vannak, hogy nem bírunk velük.

Elmondta apróra, hogyan veszett el a Jü család falva, az Akácfalejtő, a Szállótigris Völgye.

– Eltörődhetnél nagyon a szörnyű vágatásban – nézett végig rajta a kancellár. – Eredj a futárállomásra, pihend ott ki magad, amíg gyűlést hívok egybe, hogy megtanácskozzuk a segítség módját.

– Kegyelmes kancellár uram! – könyörgött Vang Ting. – Tamingfu helyzete olyan, akár egy csomó egymásra rakott tojásé: egy nap, egy éjjel eleshet! Ha pedig Tamingfu elesett, mi lesz akkor egész Hopej vidékével! Indíts sereget, hamar, hamar, kegyelmes uram, semmisítsd meg a lázadókat!

– Ne locsogj annyit – intette le a kancellár –, eredj a dolgodra.

Vang Ting elment, a kancellár pedig nyomban elküldött a titkos tanács ügyeletes hivatalnokáért, hogy súlyos ügyben azonnal hívja össze a haditanácsot. Nem sok idő múltán jött is a titkos tanács tisztje, Tung Kuan, a három marsallal a kancellár elé. Caj Csing apróra ismertette velük a Tamingfut fenyegető veszélyt.

– Milyen haditeranggal – tette fel a kérdést a végén –, melyik jó vezérrel tudnók visszavonulásra bírni az ellenséget, s megtartani fontos városunkat?

Egymásra sandítottak a fővezérek. Rettegés ült mindegyikük arcán. Egyszer csak azonban a gyalogok marsalljának háta mögül előlépett egy ember. A fővárosi helyőrség parancsnoka volt, Hszüan Can. Olyan fekete volt a képe, akár az üst feneke, nagy orrlyukai égbe néztek, göndör haja volt s veres szakálla, de volt vagy nyolc láb magas, s mesterien bánt jó acélkardjával. Egy hercegi

udvarban szolgált azelőtt a lovasságnál, ezért Hercegi Gebének nevezték csak. Mivel egyszer a legsűrűbb nyílzáporban legyőzte az ellenség vezérét, a herceg igen megkedvelte nagy vitézségéért, s vejének fogadta. Felesége azonban váratlanul megutálta rútsága miatt, s bánatában meg is halt. Ezzel vége is lett pályafutásának, csak mint helyőrségi parancsnok szolgált tovább. Tung Kuan, hízelgő, talpnyaló természet lévén, sose fért meg vele, hanem mindig áskálódott ellene. Most azonban Hercegi Gebe nem állhatta meg tovább, előlépett s így szólt a kancellárhoz:

– Hajdanában szülőföldemen volt egy barátom, Kuan Jünek, a Hadistennek egyenes leszármazottja, Kuan Seng. Alakra szakasztott olyan, mint ősatyja, s mivelhogy egy feketesárkány-féldholdkarddal verekszik, csak Nagykardú néven ismeri mindenki. Mostanság Putungban szolgál, mint portyázó-tiszt, alacsony rangban. Ez az ember kora fiatalságától kezdve csak a hadi tudósok könyveit bújta, jártas a hadi művészetek mindegyik ágában, nem állhat meg előtte tízezer férfiú sem, oly rettenthetetlen vitéz. Tisztelettel kérném, ha őt fővezérré tennék, tisztára söpörné ő a liangsani várat, elpusztítaná a lázadó rablókat, s visszaadná a békét az országnak s a népnek. Add ki hát parancsodat, kegyelmes uram!

Megörült a kancellár ennek a szónak, s rögtön meg is bízta Hercegi Gebét, nyergeljen azonnal, vigye levelét Putungba, hívja azonnal nagy tisztességgel Nagykardút a fővárosba.

Szétozslottak a főtisztek – de ne szaporítsuk a szót: Hercegi Gebe azonnal lóra ült, s négy-öt kíséretét véve maga mellé, meg sem állt, amíg Putungba nem érkezett, a portyázó-tiszt hivatalához. Nagykardú éppen Ho Sze-vennel vitatkozott a régi s a mai idők dicsőségének s hanyatlásának okairól, amikor jelentették neki, hogy futár érkezett a fővárosból. Kisiettek hát elébe, hogy fogadják. Miután üdvözölték egymást, s a jövevényt betessékelték a házba, megszólalt Nagykardú:

– Rég láttalak, barátom! Milyen ügyben fáradtál el ide hozzám ilyen messzire?

– Megtámadták a liangsani rablók Tamingfu városát – felelte Hercegi Gebe –, s én a kancellár színe előtt azt bizonygattam, hogy te, bátyám, képes lennél visszaszerezni az országnak békéjét, le tudnád győzni az ellenséget, ezért a kancellár azonnal elküldött írott parancsával, hogy tegyem nálad tiszteletemet. Ne utasítsd vissza, bátyám, hanem fogd a cókókódat, s gyere a fővárosba rögtön.

Megörvendett nagyon a hírnek Nagykardú, s szólott barátjához:

– Ez itt Ho Sze-ven, esküdt testvérem. Anyját hajdan, a Csingmuhan szelleme ejtette teherbe, s így született, ezért őt is csak Csingmuhanak nevezgetik. Nincs a tizenhét vitézi mesterség közül egy se olyan, amelyhez ne értene, de csak itt tengődik szegény nagy tudományával. Elviszem őt is magammal, hogy egyesült erővel szolgáljuk az országot. Ugye megengeded?

Hercegi Gebe örömmel mondott igent, de sürgette, hogy induljanak el mielőbb. Ment is Nagykardú, hogy megmondja feleségének a dolgot, aztán fogták kardjukat, lovukat, páncéljukat, holmijaikat, s összeszedvén tíz-egynéhány embert kíséretnek, útnak indultak nyomban mind a hárman. A Keleti Fővárosba érve, mihelyt bejelentették magukat, rögtön hívatta őket a kancellár. Hercegi Gebe bevezette két barátját a fogadócsarnokba, s leborulván a kancellár előtt, megálltak a lépcsők alján.

Elnézte Caj Csing kancellár Nagykardút, hogy micsoda szép szál vitéz: nyolc láb öt-hat hüvelyk lehetett hatalmas teste, vékony fűzfalevél-formán simult szájához bajusza, szakállja, szemöldöke hajáig ért, főnix-szeme az égre tekintett. Az arca olyan volt, mint a dupla datolya, ajkát pedig mintha festették volna vörössel. Kedvtelven nézegette a kancellár, aztán megkérdezte:

– Hány zsenge tavaszt számlálsz, vezér uram?

– Harminckét éves vagyok – felelte Nagykardú.

– A liangsani rablók körülvették Tamingfut – tért a dologra a kancellár. – Azért kérettünk, vezér, hogy milyen fortélyos csellel lehetne a várost felszabadítani?

– Régóta hallani már – felelte Nagykardú –, hogy a betyárok megfészkeltek magukat a mocsarakban, s onnét rémítgetik a népet; bujtogatják a tömeget. Most azonban, hogy fészükből kimerészkedtek, maguk hozták a fejükre a balsorsot! Tamingfu felmentésére sietni felesleges erőpocsékolás volna, de kérek tíz-húszezer jó harcost, s azokkal Liangsant veszem be először, aztán fogdosom össze őket úgy, hogy fejük-farkuk nem ismeri meg egymást!

– De hiszen ez az a haditerv – kiáltott a kancellár lelkenedezve –, amivel Ci országa, körülzárván Vej birodalmát, megmentette a Csao fejedelemséget! Éppen erre gondoltam én is!

Nyomban hívatta is a titkos tanács tisztjét, s megparancsolta neki, hogy állítson össze tizenötezer embert Hopej és Santung legjobb vitézeiből. Csingmuhant tette meg az előhad parancsnokául, Hercegi Gebére bízta az utóhadat, s Nagykardú lett a sereg fővezére. A gyalogseregek marsallja, Tuan Csang, bízott meg azzal, hogy élelmet, takarmányt szállíttasson utánuk. A három sereget dús jutalmakkal halmozták el, s kitűzték a határnapot is, amikor Nagykardú nekiront a sereggel Liangsannak. Mert így van ez:

Tengert elhagyván, a sárkány nem szállhat fel a felhőkbe,

A tigrisen, vízbe hullva, nem segít már foga, körme.

Mert hát:

Ki mohón bámulja fényét tele holdnak,

Annak a táljából gyöngy a sárba hullhat.

Hogy aztán hogyan végezte Jókorjött Eső serege, azt majd egy más alkalommal halljátok meg.

A HATVANHARMADIK FEJEZET

amelyben Kétkorbácsos lépre csalja Nagy kardút

egy holdas éjjelen,

Jókorjött Eső pedig elfogja Gyors Csátát

Ott tartottunk, hogy Nagy kardú, elbúcsúzván a kancellártól, elindult tizenötezer katonával a Keleti Fővárosból Liangsan ellen. Itt azonban elágazik a történet. Ott folytatom ugyanis, hogy Jókorjött Eső napról napra támadván Tamingfu falait, Mennybéli Herceg s Pallosos a végén már elő se mert jönni a falak mögül. Gyors Csata sebe pedig súlyosnak bizonyult, csak nem épült fel, így hát mégúgyse akadt vitéz, aki kiment volna a városból, hogy az ostromlókkal megverekedjék. Jókorjött Eső azonban, hogy nem tudta bevenni a várost, kezdett elkedvetlenedni. Régóta voltak már távol hazulról, s csak nem jött a győzelem. Egyik este éppen sátrában búslakodott. Lámpást gyújtott, s elővette az istennő adományozta mennyei könyveket. Olvasás közben egyszerre csak az eszébe ötlött: régóta ostromolják a várost, de nem jó felmentő sereg! Bűvös Futár is jó ideje visszament már Liangsanba, s már meg kellett volna jönnie! Nyugtalanság támadt szívében.

– Cselcsillag vezér jó látogatásodra – jelentette az őr. Cselcsillag belépett a sátorba, s így szólt vezéréhez:

– Jó régen ülünk már itt a város körül: miért nem küld hát nekik az udvar felmentő sereget? A városból se jönnek már ki csatára. Három lovas menekült ki egyszer: azokat biztosan Liang kormányzó küldte a fővárosba segítségért, az apósa meg biztosan sürgősen össze is szedett egy hadsereget, azt pedig jó hadvezérnek kell vezetnie! Ha a „Vej megtámadásával szabadítsd meg Csaót”-tervet alkalmazzák, akkor nem is sietnek a város felszabadítására, hanem a liangساني várat támadják meg! Mit csináljunk akkor? Meg kell ezt gondolnunk ám, vezérem! Össze kellene szednünk a sereget, felszedelőzködnünk, de mind visszavonuljunk?...

Így töprenkedtek, amint belépett Bűvös Futár s jelentette:

– Caj kancellár a Keleti Fővárosban fővezérré nevezte ki a Hadisten leszármazottját, Kuan Senget, a Nagy kardút, s elküldte nagy sereggel Liangsan ellen. A várbeli vezérek nem tudják, mihez fogjanak: kérnek titeket, jertek haza a sereggel, szabadítsátok fel a várat a veszélyből!

– Ha így is van – állt fel Cselcsillag elsietni azért nem szabad a dolgot. Ma éjjel útnak indítjuk a gyalogokat, de két lovas sereget lesbe állítunk a Szállótigris Völgye két oldalán, mert mihelyt a városban megtudják, hogy visszavonulunk, üldözőbe vesznek, s ha nem így teszünk, szétverik seregünket!

– Bölcsen ítéltél, mesterem – bólintott rá Jókorjött Eső. Ki is adta a parancsot, hogy Kis Generális vonuljon ötszáz lovassal a Szállótigris Völgye bal oldalára, s álljanak ott lesbe; a jobb oldalán a völgynek pedig Párduckoponyát állította lesbe ugyancsak ötszáz lovassal. Azután Kétkorbácsost hívatta, s meghagyta neki, hogy huszonöt lovassal vigye magával Robbanó Mennykőt s ágyúit, álljanak meg a várostól úgy tíz-egynéhány mérföldnyire.

Ha aztán meglátják, hogy kivonul a városból az üldöző sereg, tüzeljenek rájuk az ágyúkból, a lesben álló lovasság pedig rontson rájuk. A visszavonuló gyalogság pedig parancsot kapott, hogy szétszóródva vonuljon vissza, mint a felhő, ha szél kergeti, harcba ne bocsátkozzék, hanem csak vonuljon lassan visszafelé.

Éjfélkor el is indult a gyalogság, s megkezdte csapatonként a visszavonulást. A kígyó órájára már mozgásban volt az egész sereg. A város faláról észrevették, hogy Jókorjött Eső serege kezébe kapja

zászlóit, vállára emeli lándzsáit, csatafejszéit, s nagy nyüzsgéssel, zsidongással tábort bont. Jól szemügyre vették az őrszemek a visszavonuló sereget, aztán jelentették Liang úrnak:

– A liangsaniak serege teljes egészében visszavonulóban van!

Liang úr azonnal tanácsba hívta Mennybéli Herceget s Pallosost.

– Gondolom – mondta Pallosos –, hogy a kancellár ökegyelmessége sereget küldött Liangsan ellen, megijedtek hát a fickók, hogy elfoglalják a fészket, ezért takarodnak most haza innét! Eljünk az alkalommal, vegyük üzöbe őket! Biztosan kézre kerítjük Jókorjött Esőt is!

Szavait még be sem fejezte, lovas futár érkezett a Keleti Fővárosból azzal a paranccsal, hogyha visszavonulnának a rablók, azonnal vegyék üldözőbe őket. Liang úr nyomban ki is adta a parancsot Mennybéli Hercegnek s Pallososnak, hogy induljanak el lovasaikkal keletnek, nyugatnak, s vegyék üldözőbe a visszavonuló sereget.

Jókorjött Eső vonult szépen vissza seregével, amikor egyszer csak kiment a városból a lovasság, s lélekszakadva üldözőbe vette őket. Alig ért azonban Mennybéli Herceg s Pallosos serege a Szállótigris Völgyébe, amikor ágyúk dördültek meg a hátuk mögött. Nagy ijedség fogta el őket s megálltak. Ahogy körülnéztek, hát látták, hogy zászlók sereglenek a hátuk mögött, harci dobok dübörögnek. Rémületükben azt se tudták, hova kapjanak. Bal felől pedig előbukkant Kis Generális serege, jobb felől Párduckoponyáé, s közreaptak a várbeli sereget. A két vezér ráeszmélt, hogy törbe csalták őket, s visszavonták seregüket nagy sebesen, de ott meg Kétkorbácsos lovasaiba ütköztek, akik nagy mérsárlást rendeztek soraikban, úgy, hogy végül Mennybéli Herceg s Pallosos, sisakjukat elhagyva, cafatokra vert páncélban menekült be a városkapun, s többet elő se merte dugni az orrát. Jókorjött Eső serege pedig folytatta rendben a visszavonulást. Am Liangsan vidékére érve, Hercegi Gebe katonái állták útjukat. Jókorjött Eső megállította hát seregét, s tábort ütött, a rejtékösvényeken pedig hírnököt küldött a várba, hogy tudósítsa őket megérkezéséről, s vízen s szárazon egyszerre támadják majd meg az ellenséget.

A vízi várban közben Kutypofájú s öccse, Fehér Hullámtaraj, épp haditanácsot tartottak:

– Mi ketten – mondta Kutypofájú –, mióta a várba kerültünk, nem tüntettük ki még magunkat semmi hadi vállalkozásban. Most itt van ez a Nagy kardú három seregével, várunkat akarja bevenni. Nagy érdemeket szerezhetnénk magunknak, ha táborát megtámadnánk, s elfognánk őt magát! Megnéne ám a tekintélyünk a többi vezér előtt!

– Bátyám – mondta megfontoltan Fehér Hullámtaraj miránk csak ezt a vízi sereget bízták. Ha belevágunk ebbe a dologba segítség nélkül, könnyen lehet, hogy csak gúnykacajt aratunk, nem sikert!

– Ugyan mikor akarsz te dicsőséget szerezni nevünknek – pattant fel mérgesen Kutypofájú –, ha így okvetetlenkedsz? Ha nem jössz, úgy is jó, de én megyek még az éjjel.

Könyörgött neki az öccse erősen, hogy ne menjen, de csak nem hallgatott rá. Kiválasztott menten vagy ötven csónakot, megrakta mindegyiket három-négy emberrel, könnyű harcra fegyverkezve bambuszlándzsákkal, nádlevél-pengéjű kardokkal. Kivárták, amíg felhő borította el a holdat, s akkor a hideg, harmatos csöndben szép csendesen áteveztek a másik partra. A második őrség körül járhatott az idő.

Nagy kardú éppen sátrában ült, s olvasott a lámpa fényénél. Egyszer csak nesztelenül belépett egyik őrszeme s jelentette:

– A nádasból vagy ötven csónak jött át, lándzsásokkal megrakva. Elbújtak a parton, a nád között.

Nem tudni, milyen szándékkal jöttek.

Nagykardú megvetően elmosolyodott, s magához intvén egyik segédtsztjét, a fülébe súgott valamit. Kutyapofájú közben nesztelenül megindult a nádas zezugos ösvényein két-háromszáz emberével a tábor ellen. A táborhoz érve, félrehajigálták a *szarvasagancsok*-at s berontottak. Ahogy a fővezéri sátorhoz értek, látták, hogy ott ül Nagy kardú a lámpája mellett, szakállát simogatva s olvas. Felujjongott magában Kutyapofájú, s kezébe ragadva lándzsáját, a sátorba rontott. Mellette azonban gong csendült, s olyan egetverő harci ordítás harsant, hogy az ég majd leszakadt, a föld beomlott, hegyek dőltek össze, s folyók fordultak meg tőle futásukban – a halálra rémült Kutyapofájú pedig elejtette lándzsáját, s elfutott. Összezavarodott serege is, de nem menekült egy sem: vezérestül egy szálíg elfogták őket, megkötözték, s odahurcolták őket a fővezéri sátor elé.

– Oktalan zsványok! – nevetett rajtuk gúnyosan Nagy kardú. – Ti akartatok volna ellopni engem? – azzal kiadta a parancsot, hogy rakják Kutyapofájút rabszállító szekérbe, a többit meg vegyék szoros őrizet alá. Csak arra várt, hogy Jókorjött Esőt is elfogja; együtt akarta őket a fővárosba kísérni.

Erről már tovább nem is beszélek, csak azt mondom el, hogy a vízi várban a három Jüan éppen azon tanakodott, hogy el kellene küldeni valakit Jókorjött Esőhöz parancsért, amikor betoppant Fehér Hullámtaraj.

– Bátyám nem hallgatott rám – lihegte –, elindult, hogy elfogja Nagy kardút tábora közepén, de őt fogták el. Ott ül már a rabszállító szekérben!

– Mi együtt élünk, együtt halunk – kiáltott fel Eleven Pokolkirály –, jóban, rosszban nem hagyjuk él egymást! Hogy hagyhattad egyedül menni tulajdon bátyádat, hogy elfogják? Ha nem mész s nem szabadítod ki, akkor majd megüünk mi hárman!

– Nem jött még parancs a vezértől – húzódozott Fehér Hullámtaraj –, nem merem elkönnyelműsködni a dolgot.

– Ha te arra vársz, míg a parancs megjön – ordította Eleven Pokolkirály –, addig rég kibelezik a bátyád!

– Igazat mondasz! – helyeselt a másik két Jüan. Fehér Hullámtaraj látta, hogy nem győzi tovább szóval, be kellett hogy adja a derekát. A negyedik őrseg idejére összeszedett mindegyikük vagy száz csónakot, s megindultak dühös harci kedvvel Nagy kardú tábora ellen.

A parton álló őrszemek látván, hogy úgy nyüzsögnek a vízen a harci csónakok, mint a hangyák, s hogy valamennyi a part felé tart, szaladtak jelentést tenni a fővezérnek.

– Oktalan barmok! – nevette el magát Nagy kardú, azzal megint súgott valamit egyik segédtsztjének.

A három Jüan elől, Fehér Hullámtaraj hátul vad csataüvöltéssel rárontott a táborra. Odaérve azonban csak a lámpák pislákoló fényét látták, de sehol egy embert. A három Jüan ijedtében már kereket oldott volna, amikor gong dördült, s jobbról-balról, vagy nyolc felől úgy körülfogta őket s seregüket Nagy kardú hada, mintha kosárban fogták volna meg őket. Fehér Hullámtaraj látván, hogy ebből már nem sül ki semmi jó, hamar beugrott a vízbe. A három Jüan átverekedte magát a vízpartig, de üldözőik csakhamar beérték őket, s horgas kötelekkel repülő kötélhurokkal egy csomót elfogdostak közülük. Így esett rabul Eleven Pokolkirály is: a másik két Jüan s Fehér Hullámtaraj csak annak köszönhette megmenekülését, hogy időközben Örvények Sárkánya Barlangbúvó Sárkánnyal s Folyamfordító Tengerikigyóval segítségükre sietett.

Hetedik Jüant persze elfogván, szintén bedugták egy rabszállító szekérbe. Hogy a vízi sereg visszaért Liangsanba, Vereshajú Ördög megparancsolta Fehér Hullámtarajnak, hogy menjen át a vízen Jókorjött Eső táborába, s számoljon be neki a történekről.

Jókorjött Eső s Cselcsillag javában tanácskozott, hogyan lehetne Nagykardú seregét visszavonulásra kényszeríteni.

– Döntsön a holnapi csata – ajánlotta végül Cselcsillag. – Majd meglátjuk, kecsegtet-e bennünket győzelem. – Így tanakodtak a haditerv felől, amikor hirtelen nagy harci lárma, hangos dobszó támadt. Hercegi Gebe rontott a táborra három sereggel. Elindult Jókorjött Eső is seregével, hogy felvegye velük a harcot. Látván, hogy ott áll az ellenség vezére, zászlói alatt, viadalra készen, odafordult hát vezéreihez s megkérdezte:

– No, öcsém, melyikötök áll elébe?

Lám, megcsapkodva lovát Kis Generális, fogta lándzsáját, s vágatott neki egyenest Hercegi Gebének. Fogadta őt Hercegi Gebe is, kardját villogtatva. Térültek-fordultak, fel s alá viaskodtak, de mikor már tizedik ízben csaptak össze, félreugratott Kis Generális, megfordult lovával s elvágatott. Hercegi Gebe üldözőbe vette. Kis Generális azonban közben karikára akasztotta jó acéllándzsáját, elővonta íját, nyilat helyezett rá, s oldalvást hajolva faragott nyergében, könnyű mozdulattal, majomkar-fogással rálőtt hátrafelé. Hercegi Gebe meg rögtön meghallotta a húr pendülését, felkapta kardját, elébe tartotta. Csengve pattant le a nyíl a kardpengéről. Látta Kis Generális, hogy nyila nem talált, másikat vett elő, s bevárva közelre, mellét célozta meg; de Hercegi Gebe lova mögé hajlott, a kengyelen lógva, s a második nyíl is elszállt a semmibe. Látta azonban, hogy Kis Generális mily jeles mesterlövész, nem merte üldözni: megfordult lovával, s vágatott sebesen saját hadsorába. Látva a másik, hogy nem üldözi tovább, hamar fordította ő is lova fejét, s a nyomába eredt; harmadik nyilát, a közelébe érve, a hátának lőtte. Nagyot csendült a nyíl Hercegi Gebe háta közepén, a gonosztól védő tükörnek csapódva.

Hajszolta már lovát Hercegi Gebe, és seregéhez érve, hírt is küldött menten Nagykardú vezérnek. Nagykardú, megtudván, mi történt, szólította rögtön szolgálatos tisztjét:

– Hamar a lovamat vezessétek elő! – kiáltotta neki. Kezébe kapta feketesárkány-kardját, s tűzvörös lován kivágtatott zászlói közül, megállt a hadsor előtt. Jókorjött Eső gyönyörködve nézte vitézi termetét, mutatta Cselcsillagnak, s mindketten dicsérték, aztán hátrafordult, vezéreinek odakiáltva:

– Nemhiába akkora a híre e hős hadvezérnek!

Ám haragra gyúlt erre Párduckoponya, s fennszóval kiáltott:

– Vitéz testvéreim! Mióta eljöttünk ide, Liangsanba, voltunk már csatában hatvanszor-hetvenszer, nem csorbult egyszer sem vitézségünk éle, mért aláznánk le most saját jó hírünket? – Beszédét végezvén, lándzsáját szegezve nekivágtatott Nagykardúnak. Nagykardú így kiáltott rája, láttára:

– Nem téged kereslek, te mocsári lator! Mit rontasz te reám? Vezéred hívd Jókorjött Esőt, jöjjön ő egymaga, hadd kérdjem meg tőle, miért ütött pártot nagy császáruk ellen?

Jókorjött Eső zászlói tövében a hívást meghallván, szólt Párduckoponyának, hogy álljon meg legott, s kantárszárát megeresztve, kivágtatott a hadsor elé egyes-egyedül. Ott meghajolt nyergében, köszöntve Nagykardút, s így kezdte beszédét:

– Jüncseng városának jegyzője, Szung Csiang teszi tiszteletét vezérséged előtt. Nem ítélt meg

más, csupán csak te, vezér.

– Kis jegyző létedre hogy mertél lázadni a felséges udvar ellen? – förmedt rá Nagy kardú éktelen haraggal.

– Nem jól uralkodik mostanság a császár! – felelte Szung Csiang. – Gaz minisztereknek nem szegi az útját, hagyja, hogy hízelgők uraskodhassanak, s kapzsi mandarinok, gonosz tisztviselők megrontsák a népet, kiszíjják a vérét, dúlják az országot! Ezért töltjük mi be az ég rendelését, semmi más szándékkal!

– Itt a császár hada – dörögte Nagy kardú –, s te még ellenkezel ravasz szavaiddal, álnok beszédeddel? Ha le nem szállsz lovadról, hogy elfogassalak, porrá töröm csontod, miszlikbe a tested!

Hallván e szavakat, Mennydörgés Tüze elbődült haragjában, s megforgatván farkasfogú buzogányát, nekivágtatott. De felhangzott Párduckoponya dühordítása is; lándzsáját szegezve ő is Nagy kardúra rontott. Közrefogták ketten az ellenség vezérét, de az felvette a harcot mindkettőjükkel, s állta ám keményen a sarat! Lobogott a harc erre-arra a paripák felverte porban, akár a gyertyaláng. Jókorjött Eső, ezt látván, attól tartott, hogy még baja esik Nagy kardúnak: hamar megverette hát a gongokat, hogy vonuljanak vissza.

– Már épp megfogtuk volna a fickót! – kiáltotta dühösen Párduckoponya s Mennydörgés Tüze, amint visszaértek nagy sebesen vágatva. – Mért rendelted vissza a sereget, vezér?

– Fivéreim – emelte fel hangját Jókorjött Eső –, őrizzük meg a hűséget s igazságot: ketten menni egyre nem a mi szokásunk. S ha el is fogtuk volna, a szívét nem tudtuk volna megnyerni. Igaz, bátor vezérnek nézem őt, a császár hűséges katonájának. Vezéri székem adnám át neki, ha rávehetnénk arra, hogy beálljon közénk!

Elborult e szóra a két vezér arca, de visszavonult mind a két sereg. Nagy kardú pedig táborába térve, leszállt lováról, s páncélját levetve egyre csak tűnődött.

„Nem bírtam erővel kettejükkel szemben, már-már le is győztek, de Jókorjött Eső visszahívta őket. Ugyan miért tette?” Meg is parancsolta, hogy hozzák eléje Kutypofájút s Eleven Pokolkirályt. Megkérdezte őket:

– Jókorjött Eső csak egy vidéki jegyző! Mondjátok, ti fickók, miért szolgáljátok?

– Ismerik a hírét a mi bátyánknak Santungban, Hopejben! – felelte büszkén Eleven Pokolkirály. – Úgy is nevezik, hogy Szung Kung-ming, a Jókorjött Eső, igazság bajnoka! Hogy is értenék ezt az ilyenfélék, mint te, akik becsületről, igazságról nem tudnak semmit se!

Lehajtotta fejét Nagy kardú, s nem felelt, csak intett, hogy vigyék őket vissza. Este, mikor lefeküdt, nem bírt elaludni; forgolódott, hánykolódott, kiment hát a tábor szélére körülnézni. Telehold ragyogott az égen, dér szikrázott a földön mindenfelé. Nagyot, keserveset sóhajtott a vezér.

– Itt van egy bajuszos, szakállas vezér – riasztotta fel merengéséből egyik tisztje –, lóháton jött, korbács van kezében, téged kíván látni, fővezér uram.

– Nem kérdeztétek, hogy kicsoda? – lepődött meg Nagy kardú.

– Se páncélja, se fegyvere – felelte a tiszt –, de nevét nem akarta megmondani semmiképpen, csak téged keres egyre.

– Hívjátok sátramba – rendelkezett Nagy kardú.

Meg is érkezett a jövevény csakhamar s köszöntötte. Nagy kardú feléje fordult, s megkoppantotta a lámpa kanócát, hogy jobban lássa. Ismerősnek tetszett, megkérdezte hát, hogy kicsoda.

– Küldd ki kísérőidet – kérte az idegen.

– Ha egy tábornok itt van serege közepében – nevette el magát Nagy kardú –, ha nem volna vele egy akaraton mindenki, hogy tudná őket erre-arra rángatni ujja intésével? Az én táboromban legelső tisztemtől a legutolsó közlegényig bizalmas emberem nekem mindenki! Beszélj csak nyugodtan, ha szólni akarsz velem!

– Hu-jen Cso vagyok – mutatkozott be az ismeretlen –, a Kétkorbácsos. Engem küldött egykor a császár a láncos nehézlovassággal, hogy vegyem be Liangsant, de elárultak, törbe csaltak, seregem elveszett. A fővárosba már vissza nem térhettem, nem jelenhettem meg a felséges úr színe előtt. Éppen ezért alig bírtam örömmel, mikor a minap meghallottam, hogy vezérséged megérkezett. Ma, mikor a hadsor előtt Párduckoponya s Mennydörgés Tüze rád támadott, Jókorjött Eső menten visszaparancsolta őket, mert félt, hogy még kárt tesznek benned; s valóban, őszinte hajlandóság volna benne, hogy a császár hűségére térjen, de hiába, nem követné a betyársereg! Meg is tanácskozta velem titkon az imént, hogy ha kell, behajítja őket a meghódolásba. Ha elfogadod, vezér, akkor holnap éjjel elvezetnélek rejtekösvényeken a rablók várába. Könnyű íjjal, rövid nyilakkal jertek, gyors lovakon, hogy elevenen kerítsük kézre Párduckoponyát meg a többi rablót. Elvisszük aztán őket a fővárosba, érdemeiket szerezvén ezzel neked, Jókorjött Esőnek s nekem meg vétkeink váltságát.

Nagy örömmel hallgatta Nagy kardú ezt a beszédet. Rögtön le is ültette Kétkorbácsost a sátrában, s kínálta borral. Elmondta még Kétkorbácsos, mennyire nagyra tartja Jókorjött Eső a hűséget s igazságot, s csak szerencsétlenségére történt, hogy a rablók fészkebe keveredett. Nagy kardú csak szürcsölgette borát, szakállát simogatva, térdeit csapkodva s nagyokat sóhajtván közben.

Másnap kiállt a csataterre Jókorjött Eső, s csatára hívta az ellenséget.

– Estére ugyan megvan már a haditervünk – tanácskozott Nagy kardú Kétkorbácsossal –, de előbb mindenképpen győzelmet kell vennünk rajtuk. – Kétkorbácsos fegyvert, páncélt kapott Nagy kardútól, lóra ült, s kivágtatott a hadsor elé. Szidta ám, átkozta Jókorjött Eső hada Kétkorbácsost, amint megpillantották:

– Nem rövidítettünk meg mi téged várunkban semmivel! Hogy vetemedtél arra, hogy megszökj tőlünk éjnek idején?

– Micsoda nagy tetteket tudna is véghezvinni egy tudatlan kis jegyző? – ordította vissza Kétkorbácsos gúnyosan.

Jókorjött Eső parancsot adott Háromhegy Urának, hogy küzdjön meg az árulóval. Egymásnak rontott a két paripa, de még a tizedik menethez sem értek a viadalban, amikor Kétkorbácsos korbácsa leütötte ellenfelét lováról. Jókorjött Eső egész hada az elesett segítségére rohant, felkapták, hátravitték. Nagy kardú pedig nagy örömeiben már általános támadást parancsolt volna, de Kétkorbácsos visszatartotta:

– Nehogy üldözőbe vedd őket! – kiáltott rá. – Az a bitang Cselcsillag igen nagy művésze a hadvezetésnek, s ha üldözőbe vesszük őket, még törbe csalnának a latrok!

Hallgatott is rá Nagy kardú, s visszavonta seregét. Visszavonulván a táborba, a vezéri sátorban bor mellett elkezdte faggatni Kétkorbácsost Háromhegy Ura felől.

– Császári tiszt volt ő is – legyintett Kétkorbácsos – Csingcsou parancsnoka. Együtt álltak betyárnak Mennydörgés Tüzevel s Kis Generálissal, de Jókorjött Esővel sehogy se férnek meg. Most is azért küldte ellenem a vezér, hogy elveszítse. Biztosan sikerülni fog a vállalkozás, ha belopózhatunk táborukba.

Megörült e szavaknak Nagykardú, s ki is adta a parancsot Hercegi Gebének s Csingmuhanak, hogy kísérik majd el seregükkel. Ő maga meg ötszáz lovaszt vett maga mellé könnyű fegyverrel, és amikor leszállt az est, a második őrséggel el is indultak. Kétkorbácsos mutatta az utat: abban állapodtak meg, hogy a harmadik őrségre Jókorjött Eső táborába érvén, ágyúlövés ad majd jelt, s akkor a belopózott sereg belülről, Hercegi Gebe s Csingmuhan katonái pedig kívülről egyszerre támadnak majd.

A hold úgy világolt aznap éjjel, mintha fényes nappal lett volna. Már alkonyatkor felszerelkeztek a vitézek. A lovak nyakából levették a csengőket, könnyű fegyvert vittek csak a katonák magukkal, a *szájába vette mindegyik a száj dugaszt*, hogy véletlenül meg ne szólalhasson útközben, azzal valamennyien lóra ültek, s elindultak Kétkorbácsos nyomában. Megkerülték a hegyet, s mentek vagy fél őrségnyi időt, amikor egyszer csak egy negyven-ötven főnyi kis csapatba ütköztek:

– Kétkorbácsos serege vagytok? – kérdezték suttogva tőlük.

– Csendben legyetek! – szólt rájuk Kétkorbácsos. – Gyertek csak a nyomomban! – azzal előrevágtatott. Nagykardú követte seregével. Amint épp egy hegytorokba fordultak be. Kétkorbácsos megállt, s előremutatott lándzsájával: egy vörös lámpa világolt a messzeségben.

– Mi az a vörös lámpa? – kérdezte Nagykardú megállítva lovát.

– Ott van Jókorjött Eső serege, a derékhad – felelte sűgva Kétkorbácsos, s sürgetni kezdte a hadat. Ahogy a vörös lámpához közelebb értek, egyszerre csak ágyúszó dördült. A sereg, Nagykardúval az élén rohamra lendült, a vörös lámpa alatt azonban egy lelket sem találtak. Kétkorbácsost kezdték szólongatni ekkor, de már nem volt sehol. Nagykardú megdöbbenve jött rá, hogy csapdába csalták, s gyorsan megfordította seregét, de ekkor a hegyeken négyfelől dobok, gongok dördültek meg. A sereg ijedtében, hogy nem lel utat magának, szerteszt szaladt, hogy életét mentse, úgyszólván Nagykardú magára maradt egypár lovasával. Amikor pedig a hegytorok végéhez értek, hátuk mögött újabb ágyúszó dördült, négyfelől fogós csáklyák nyúltak feléjük. Nagykardút egykettőre lerántották faragott nyergéből, elvették kardját, lovát, lehúzták róla páncélját, ruháját, s tuszkolták máris előre, Jókorjött Eső táborába, vitték fel a várba.

Közben pedig Párduckoponya s Kis Generális egy csapat lovassal Csingmuhan útját állta el. Összecsapott a három paripa a hold fényénél. Vagy hússzor-harmincszor csaptak már össze, amikor Csingmuhan, érezvén, hogy fogytán van az ereje, megfordította lovát s elmenekült. Menekültében azonban Óriáshölgybe ütközött, aki előrántván aranyhorgas vörös selyemkötelét, a menekülő után dobta, s lerántotta vele lováról. Előrontottak a gyalogok, elfogták s vitték őt is fel a várba.

Hogy a többiről is szóljak, ezenközben Mennydörgés Tüze s Ványadt Védisten egy másik lovas sereggel Hercegi Gebe seregére tört. Hercegi Gebe, megcsapkodván lovát, harsányan kiáltotta:

– Hej, ti bitang mezei latrok! Meghal, amelyik előmbe áll! Mentse életét, aki tudja!

Megharagudott erre Mennydörgés Tüze; fogta farkasfogú buzogányát s nekivágtatott. Egymásnak ment a két csatamén, de alig csaptak össze néhányszor, Ványadt Védisten is beavatkozott a harcba. Megrettent ettől Hercegi Gebe, nem forgott már úgy a kard kezében, mint az imént, s Mennydörgés Tüzenek buzogánya leterítette. Nagy harci üvöltéssel tört erre előre a liangsani sereg, s el is fogták. Ezalatt Égretörő Sas egy csapattal Nagykardú táborát rohanta meg, s kiszabadítván Kutypofájút s Eleven Pokolkirályt meg a többi foglyot, rátette a kezét a sereg

élelmére, takarmányára, lovaira is; ezután már szépszerével megadásra bírta a szétszaladt katonákat.

Mire Jókorjött Eső felvonult seregével a várba, világosodott már. Helyet foglaltak a vezérek a Hűség s Igazság Csarnokában, s elébük vezették a három fogoly vezért. Jókorjött Eső, mihelyt meglátta őket, elébük sietett: visszaparancsolta a katonákat, s saját kezével oldozta fel kötelékeiket. Nagykardút odasegítette a középső vezéri székbe, s térdet-fejet hajtván előtte, bocsánatát kérte:

– Esedezve kérlek – szólott hozzá –, bocsásd meg vétkünket, hogy elvetemedett vakmerőségünkben gyalázatot tettünk vitézi hírneveden.

– Vezérem parancsára cselekedtem – borult le Nagykardú előtt búnbánóan Kétkorbácsos is –, engedelmeskednem kellett. Bocsásd meg, vezér, cselvetésemet!

Végignézett Nagykardú a vezérek során: látta, milyen igazsággal bánnak vele, milyen komolyan tekintenek reá.

– Fogságba estünk – fordult két alvezéréhez –, mit tegyünk most?

– Várjuk parancsodat, vezér – felelte Hercegi Gebe s Csingmuhan.

– Orcánk tisztességét elvesztvén, hogyan térjünk vissza a fővárosba? – sóhajtott fel Nagykardú. – Gyors halált kérünk tőletek!

– Hogy mondhatasz ilyet? – kiáltott fel Jókorjött Eső. – Ha nem veted meg, vezér, csekélységünket, végezzük be együtt az ég rendelését. De ha nem hajlanál rá, itt fogni nem merünk, hanem hazabocsátunk még ma a fővárosba.

– Nemhiába neveznek téged hűségesnek s igaznak, Jókorjött Eső vezér! – kiáltotta meglepetve Nagykardú. – Valóban az vagy te! Mert amióta világ a világ, annak az úrnak szolgál az ember, aki ismeri, kicsoda ő, s azzal köt barátságot, aki érti lelkét! Felétek hajlik már a szívem, hadd maradhassak táborodban ezután, akár mint egyszerű közlegény!

Megörült ezeknek a szavaknak Jókorjött Eső. Rögtön nagy lakomát rendezett a győzelem öröme, a megvert sereg szétfutott katonáit is összeszedette, s szolgálatába fogadta; voltak azok is vagy hat-hétezren. Aki pedig öreg vagy gyermek volt a seregben, azokat pénzzel ajándékozta meg s hazabocsátotta. Azt már nem is mondom el, hogy Veszett Tigris pedig elküldte Putungba, hozza el Nagykardú családját.

A győzelmi lakoma közepette azonban eszébe ötlött Jókorjött Esőnek, hogy Jåde Egyszarvú s Halálmegvető még most is ott sínylődik Tamingfu tömlöcében, s eleredt a könnye a bánattól.

– Ne bánkódj miattuk, vezér – vigasztalta Cselcsillag –, bízd csak rám a dolgot! Ma már későre jár, de holnap elindulok újra a sereggel, bevesszük a várost, biztosan sikerül majd!

– Nem tudom mással viszonzni hozzám való nagy kegyességteket – állott fel Nagykardú –, mint hogy azt kérem, hadd menjek én az első sereggel!

Megörült ennek nagyon Jókorjött Eső, s másnap reggel ki is adta a parancsot. Nagykardú mellé odaadta alvezéreit s egész seregét, de ment utánuk az egész régi sereg, amelyik ott volt már Tamingfu falai alatt. Hozzájuk csatlakozott még örvények Sárkánya s Fehér Hullámtaraj is, vízi harcra való sisakban, páncélban, s elindultak újfent az Északi Főváros ellen.

Liang kormányzó úr egy borús, szeles napon éppen Gyors Csatával borozgatott annak felépülése öröme, amikor egyik lovas felderítője jelentette:

– Nagykardút, Hercegi Gebét s Csingmuhand seregükkel együtt elfogta Jókorjött Eső, s a maga hívévé tette! Nemsokára itt lesznek a liangsaniak megint!

Liang urat a hír hallatára akkora ijedség fogta el, hogy csak bámult, hápogott, s felborította boroscészéjét, elhullajtotta evőpálcikáit. Gyors Csata azonban felugrott:

– Itt az ideje, kormányzó uram – kiáltotta –, hogy bosszút álljak a latrokon sebemért!

Liang úr fellelkesedvén, újabb csésze meleg borral kínálta vezérét, majd pedig elindult a had ki a városból, rá az ellenségre. Ment Mennybéli Herceg s Pallosos is. Tél közepe volt már, napok óta szélvihar dühöngött, el volt változva képében az ég is, a föld is. Csakhamar összefagyott a lovak patája, hideg volt a páncél is, akár a jég. Vágtatott vérszomjasan Gyors Csata serege élén, csatabárdját emelve, s táborba szállt velük a Szállótigris Völgyénél.

Másnap Jókorjött Eső felvonult Kis Herceggel s Vitézekkel Versengővel egy magas dombra, onnét nézte, hogyan verekszik Nagykardú serege. Feldübörögtek háromszor a dobok, s előrontott Nagykardú a hadsorból, odavágtatott Gyors Csata elé.

Gyors Csata látván őt, nem ismerte meg először, vele volt katonái magyarázták neki:

– Ez, aki ott jön – mutatták neki –, ez az az újdonsült áruló, Nagykardú!

Gyors Csata erre nem szólott egy szót sem, hanem egyenest nekirontott ellenfelének. Nagykardú se volt rest, megcsapkodta lovát, megforgatta kardját, s felvette véle a harcot. Nem tartott a viadal még tíz összecsapásig sem, amikor Mennybéli Herceg, látván, hogy tétovázik a csatabárd a vezér kezében, s nem vesz győzelmet Nagykardún, hamar megvillantotta két kardját, s kirontva a csatasorból, ő is az ellenséges vezérre támadt. Erre azonban Hercegi Gebe s Csingmuhan is fegyvert ragadtak, s vezérük segítségére siettek, úgyhogy öt harci mén küzdött már egymással, egy gomolyagban. Meglátván ezt Jókorjött Eső, jelt adott korbácsával, s elsöprő rohamra lendült az egész liangsani sereg. Mennybéli Herceg serege nagy veszteséggel vonult vissza, egyenest be a városba. Jókorjött Eső pedig gyorsan a város alá vivén seregét, ott tábort ütött.

Másnap vörös felhők borították el az eget a tábor felett. Vigasztalanra borult az ég, hasadozott a föld a nagy hidegben, amikor Gyors Csata egy lovas csapattal kivágtatott a városból, hogy az ellenség táborára támadjon. Cselcsillag rögtön kiadta a parancsot, hogy menjenek ellene, de csak álharcot vívjanak vele: ha nagyon támad, csak vonuljanak vissza. Ezért aztán Gyors Csata, áttörvén az ellenség első hadsorát, nagy örömmel tért vissza a városba.

Éjjelre egyre csak gyűltek a felhők, egyre vadabban tombolt a szél. Cselcsillag, kilépvén vezéri sátrából, azt tapasztalta, hogy hatalmasan, esik a hó, sűrűn belepíti a földet mindenütt. Parancsot adott hát a gyalogoknak, hogy a városfal mellett, a hegyoldalon, a folyópartnál levő keskeny helyen ássanak mély vermet, s borítsák be a tetejét földdel. A havazás aztán tovább folytatódott egész éjjel, reggelre már szinte lábalni se bírták a lovak.

Gyors Csata pedig eközben bent a városban, eltelvén győzelmével, már azt hitte, hogy Jókorjött Eső seregének inába szállt már a bátorsága, s nem is tudják már, hogyan küzdjenek meg a várbeliekkel. Össze is szedett háromszáz lovast, s megint kirontott velük az ellenségre. Jókorjött Eső serege négyfelé szaladt előlük. Csak Örvények Sárkányát s Fehér Hullámtarajt küldték ellenük könnyű fegyverzetben, lándzsát szögezve, de ezek is alighogy megütköztek velük, hát eldobták lándzsáikat s megszaladtak, a verem felé csalván Gyors Csátát. Az meg hirtelen természetével hogy is gondolt volna ezzel? Amerre vágtattak, az egyik oldalon az út futott, a másikon mély szakadékban a folyó. Örvények Sárkánya, lovát odahagyva, a folyóba vetette magát, harsányan kiáltva:

– Menekülj gyorsan, Jókorjött Eső bátyám!

Gyors Csata ennek hallatára, már semmivel se törődve, bőszen nekivágatott az ellenség hadának, amely riadtan menekült előle. Egyszer csak azonban ágyú dördült a háta mögött, s ő lovastul felbukott, a hegy mögül pedig lesben álló seregek törtek elő.

Hiába is lett volna Gyors Csátának akár három feje és hat karja, akkor is lebírták, elnyomták volna. Mert így esett:

Szikrázó ezüst hó csapdát rejt mélyében,

Jáde kristály pora ragyog verem tetejében.

Hogy aztán mi lett Gyors Csatával, élt-e, halt-e, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANNEGYEDIK FEJEZET

amelyben Toronyhordozó megjelenik álmában

Jókorjött Esőnek,

Fehér Hullámtaraj pedig a habok közt

bosszúját megállja

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső hada felhasználván a nagy havazást, csapdába csalta Gyors Csátát. A sereg maradványai lélekszakadva menekültek vissza a városba, s jelentették vezérük elvesztését. Liang kormányzó úr az újabb balhírt meghallván, nagy rettegésbe esett, s szigorúan megparancsolta a seregnek, hogy csak a falakat őrizték, a városból csatára ki ne menjenek. Már meg is ölette volna Jáde Egyszarvút s Halálmegvetőt, de aztán megint megijedt, hogy ezzel csak Jókorjött Esőt böszítené még jobban, mert arra reményt nem látott, hogy hamarjában segítség érkezne a fővárosból. Ezért csak meghagyta, hogy őrizték őket erősen továbbra is, s újabb levelet menesztett apósához, a kancellárhoz, hogy rendelkezék felőlük, mi legyen velük.

Jókorjött Eső serege visszatért táborába. A vezéri sátorban ülve várta, hogy vezessék elébe az elfogott ellenséges vezért. Amikor elébe hozták, nagy örömeben azonnal visszaparancsolta a kísérő katonákat, s saját kezével oldotta meg a fogoly kötelékeit, kérte, hogy lépjen beljebb, borral kínálta, s kedves szavakkal így szólott hozzá:

– Ládd, vezéreink jó fele a császár tisztje volt hajdanában. Mivelhogy azonban nem uralkodik bölcsen a császár, hanem hagyja, hogy kapzsi mandarinok ragadják magukhoz a hatalmat, hogy gonosz tisztviselők basáskodhassanak, nyúzzák, sanyargassák a népet, mind kívántak segítségemre jönni, hogy együtt töltsük be az ég rendelését. Ha nem vetsz meg minket, vezér, legyél ezután egy velünk az igazság s a hűség felemelésében.

Előlépett Sötétképű is, s köszöntvén Gyors Csátát, felemlegette neki, hány-szor gondolt már rá elválásuk óta; megragadta egymás kezét a két régi bajtárs, s bizony könnyeket is ontott. Nem is tudta Gyors Csata megállni, hogy meg ne hódoljon. Megörült ennek Jókorjött Eső, s nagy lakomával ünnepelték meg az új vezér középük álltát.

Másnap ismét haditanácsba gyűltek, hogy meghányják-vessék, miként vegyék be a várost. De hiába folytatták a harcot több napon keresztül, a falakat nem bírták bevenni. Elkeseredett ezen Jókorjött Eső. Az egyik éjjel is ott üldögélvén sátrában, búsongott, amikor egy hirtelen szélroham összezsugorította a lámpa lángját, s a szél nyomában az árnyékból egy emberalak suhant elő.

Felemelte fejét Jókorjött Eső s ránézett, hát Toronyhordozó volt. Jött is volna közelebb az alak, de aztán megtorpant.

– Öcsém! – kiáltotta. – Mit vársz itt tovább? Miért nem térsz haza?

Jókorjött Eső megrettenve ugrott fel, s megkérdezte:

– Honnét jössz, bátyám? Nem álltuk meg még bosszúdat, ez hány-vet engem még éj-napon át! Most meg, hogy elfoglalt a had, emlékednek se áldozhattam rég! Biztosan kárhoztatni akarsz, hogy megjelent szellemed!

– Nem ezért jöttem – szolt Toronyhordozó. – Vonulj hátrább, öcsém; mert riaszt élő lelkednek ereje, közelebb lépni hozzád nem tudok. Száz nap se múlik el s véres veszedelem fog megkörmöközni, azt pedig más, mint a Földi Bűvös Csillag, Csiangnan vidékéről, meggyógyítani nem tudja. Szedd össze sereged, s vonuljatok haza mielőbb, ezért jöttem hozzád.

Jókorjött Eső odarontott hozzá, s mohón megkérdezte:

– Bátyámnak szelleme, ha már megjelentél, szólj igazat nekem! – de a szellem visszalökte, s ő felébredt. Álmodott csupán. Hívatta Cselcsillagot, s elmondta neki álmát.

– Ha Toronyhordozó vezér jelent meg neked – komorodott el Cselcsillag –, akkor hinnünk kell neki. Kegyetlen hideg van, nem állja már tovább a sereg a fagyoskodást itt a táborban, valóban jó lenne már hazavonulni. Tavasz elejével aztán, ha a jég felenged, a hó elolvad, visszajövünk megint, s bevesszük a várost. Akkor se lesz késő!

– Igazat mondasz, vezér – felelte Jókorjött Eső –, csak hogy Jáde Egyszarvú s Halálmegvető bilincsek közt sínylődnek mindmáig, s annyi nekik egy nap, mint másnak egy év! Meg akarom menteni őket mindenáron! Félek, hogy életükkel fizetnek azért, ha mi elmegyünk innét. Mit csináljunk már most? Se nem támadhatunk, se el nem mehetünk?

Tanácsstalanul maradtak a vezérek, nem bírtak megegyezni. Másnap azonban betegség vette elő Jókorjött Esőt, láz gyötörte testét. Fejét mintha fejszével hasogatták volna, csak feküdt, fel sem kelt. Látogatására jöttek a vezérek.

– Úgy érzem – panaszolta a beteg –, hogy tüzel, fáj az egész hátam. – Megvizsgálták a vezérek, s akkora pirosuló, tüzes daganatot vettek észre háta közepén, akár egy kisebbfajta serpenyő.

– Ez ha nem fekély, akkor kelevény – hűmmögött fejét csóválva Cselcsillag. – Olvastam én erről a füves könyvekben, hogy lencsének lisztjével kell a szívet ilyenkor megerősíteni, hogy bele ne vehesse magát a kór mérge. Hozzatok gyorsan belőle, s adjuk be bátyánknak! De sajnos, se a táborban, se sehol a környéken orvos nincsen!

Lám, előlépett ekkor Fehér Hullámtaraj:

– Hajdanában – szólt –, amikor még Hszünjangban voltam, s egyszer anyámnak is hátfájása volt, amit semmiféle szer meggyógyítani nem tudott, Csienkangfuban An Tao-csüan doktorhoz fordultunk, és az menten kikúrálta! Meg is háláltam akkor azt neki jó pénzzel! Bátyánknak a baján is csak ő tudna segíteni, csak éppen messze van innét, nagyon hamar nem lehetne ideérni. Bátyám kedvéért azonban még az éjjel elindulnék érte.

– Mit is mondott álmodban Toronyhordozó, bátyám? – eszmélt föl Cselcsillag. – „Száz nap se múlik el, s véres veszedelem fog megkörmökeezni, azt pedig más, mint Földi Bűvös Csillag, Csiangnan vidékéről, meggyógyítani nem tudja.” Ez az ember lesz az!

– Ha él ez az ember – nyögte panaszosan Jókorjött Eső –, hozzátok nekem ide gyorsan! Ne röstelljétek a fáradságot, az igazság ügyéért induljatok el érte még az éjjel, hogy megmenthesse az életem!

Cselcsillag rögtön kiadta a parancsot, hogy hozzanak elő száz lat fokhagymaszár-aranyat az orvosnak, s még vagy húsz-harminc ezüstöt az útra Fehér Hullámtarajnak, aztán így szólt Fehér Hullámtarajhoz:

– Indulj el még ma, s gyere vele vissza mindenképpen! Mi is táborot bontunk még ma, hazaindulunk, a liangsani várban várunk titeket. Csak gyorsan járj!

Fehér Hullámtaraj búcsút vett a vezérektől, vállára kapta batyuját, s indult máris. Közben pedig Cselcsillag kiadta a parancsot, hogy lángsebesen bontson tábor a sereg, hagyjanak fel a harccal, hazamennek. Szekérre emelték Jókorjött Esőt, s még az éjjel elindult a sereg haza. Látták ezt Tamingfu falairól, de féltek, hogy lest vetnek nekik, s megint törbe csalják őket, ezért nem mertek

üldözésükre menni. Amint Liang kormányzó úrnak jelentették a dolgot, ő se tudta, hogy mire vélje.

– Ravasz vezér Cselcsillag – rázta fejét Mennybéli Herceg is, Pallosos is –, sok ármány lappanghat még a fejében! Őrizzük csak a falakat szilárdan, de utánuk ne merészkedjünk!

Itt aztán elágazik a történet. Arról szólok csak, hogy Fehér Hullámtaraj rohant éjjel-nappal, hogy megmentse Jókorjött Esőt. Benne volt az idő már jól a télben, ha nem esett, hát havazott, keserves, fáradtságos volt az út, de ő dacolva széllel, hóval, csak ment előre. Elérkezett egy szál egyedül a Jangcecsiang mellé, de nem látott sehol csónakot, amivel átkeljen rajta. Leült a parton, s úgy jajveszékelt már nagy tehetetlenségében, majd fel-alá járkált, hogy hátha talál egyet valamerre, amikor egyszer csak egy helyen tört nádkévék közül előgomolygó füstöt pillantott meg.

– Hé, csónakosgazda! – kiáltott oda harsányan. – Vigyél át a vízen gyorsan!

A nád közül egy hang felelt, s előbújt egy ember: széles szalmakalap a fejében, *fürtös sásköponyeg* a vállán.

– Hová tartasz, vándor? – kérdezte.

– Csienkangfuba igyekeznék – válaszolta Fehér Hullámtaraj –, túl a folyón. Sürgetős a dolgom, jól megfizetnélek, ha átvinnél.

– Hát átvinni éppen átvihetlek – mondta a csónakos –, csakhogy már későre jár, s ha át is érünk, odaát szállást nem találni. Aludj itt a csónakban, aztán a negyedik őrésre, majd ha elcsendesül a szél, eláll a havazás, akkor majd átviszlek, de meg kell ám jól fizetned!

– Rendben van – egyezett bele Fehér Hullámtaraj. Az ember nyomában belépett a sűrű nád közé, s csakhamar meg is pillantotta a csónakot a parthoz kikötve. A csónak fenekén egy nyurga fiú élesztgette a tüzet.

A csónakos besegítette Fehér Hullámtarajt a csónakba, ő meg hátrament a hajó farába, s levetvén nedves ruháit, rákiáltott a fiúra, hogy rakjon jó erős tüzet. Fehér Hullámtaraj is kibontotta batyuját, elővette takaróját, s beleburkolózva végigfeküdt a csónak fenekén.

– Van itt bor valahol? – kiáltott oda fektéből az embernek. – Jó lenne, ha hoznál.

– Hát bor, az nincs itt semerre – vakarta fejét az ember –, de rizst, azt adhatok egy csészével.

Fehér Hullámtaraj felült, megette a rizst, aztán visszafeküdt, elaludt. El volt törődve nagyon az irgalmatlan rohanásban, aztán meg igen el is bízta magát, hogy ugyan kitől is féljen, elég az hozzá, hogy az első őrség idejére már aludt is mélyen. A nyurga fiú a kezét melengette a tüzes serpenyő mellett, de közben a szájával az alvó felé bökve, így szólt halkán a csónakoshoz:

– Bátyám, látod-e?

Odalopózott a csónakos Fehér Hullámtaraj mellé, megtapintotta feje mellett a zsákját, s érezte, hogy pénz van benne.

– Oldozd csak el a csónakot – intett csendben a fiúnak. – Majd ha a víz közepére értünk, elintézhjük akkor is.

Eloldozta a fiú a csónakot, majd maga is beleugrott, egy póznával eltolta a parttól, aztán egy evezővel nagy nyikorogva elkezdtek evezni a folyam közepe felé. A csónakos közben előhúzott a csónak végéből egy jó darab kötelet, szép csöndesen megkötözte vele Fehér Hullámtarajt, aztán a

fenékdeszka alól egy nagy kést vett elő.

Fehér Hullámtaraj felébredt persze a mozgásra, de érezte, hogy meg van kötözve mind a két keze, magatehetetlen. A csónakos fogta a kést, s mellének szegezte.

– Derék vitéz! – könyörgött neki Fehér Hullámtaraj. – Kíméld meg életem, neked adom minden pénzemet!

– A pénzed, az kell nekem – válaszolta a csónakos –, de az életed is!

– *Akkor legalább így haljak meg egy darabban!* – könyörgött tovább a fogoly. – Nem fog akkor a lelkem kísérteni téged!

– Azt lehet – bólintott a csónakos. Letette a kést, fogta Fehér Hullámtarajt, s bedobta a folyóba. Utána kinyitotta a zsákot; majd elvágódott a meglepetéstől, mikor a töméntelen aranyat megpillantotta benne, de csakhamar összeszedte magát, s odaszólt a fiúnak:

– Gyere csak idei Mondok valamit.

A fiú mit sem sejtve odalépett hozzá, a csónakos pedig megragadta, s ledöfte késével, aztán a holttestet bedobta a vízbe. Utána lemosta a csónakról a vérnyomokat, s elevezett egymagában.

Tudnivaló, hogy Fehér Hullámtaraj akár négy-öt éjjel is kibírta a víz alatt. Amint a vízbe dobták, a víz alatt elharapta kötelékeit, s kiúszott a déli partra. Ott a fák között lámpafényt pillantott meg. Felmászott a partra, s csuromvizesen arrafelé lopózott. Egy kocsmá volt, bort sajtoltak benne éppen, s a fal hasadékán szivárgott ki a világosság. Fehér Hullámtaraj bezörgetett az ajtón, hát egy öregembert talált odabent. Köszöntötte illendőképpen.

– Ugye, hogy kifosztottak a folyó közepén – nézett végig rajta az öreg –, s a vízbe ugorva mentetted meg az életedet?

– Nem akarlak félrevezetni, öregapám – felelte Fehér Hullámtaraj. – Santungból jövök, Csienkangfuban volna dolgom, s csónakot keresvén, amivel átkelhessek, két gazfickóba botlottam, akik elrabolták ruhámat, pénzemet, s a folyóba dobtak. Szerencsére tudok vízen járni, így megmenekültem. Segíts rajtam, öregapám, hogy továbbjuthassak!

Az öreg bevezette a házba, s egy nagy kendőt szedett elő, hogy abba burkolózzék, amíg vizes ruháit megszáritja a tűznél, aztán megitta egy kis meleg borral.

– Te legény – kérdezte aztán –, hogy hívnak téged? Mit akarsz te itt erre felé, ha santungi vagy?

– Csangnak hívnak – felelte Fehér Hullámtaraj. – An doktor úr Csienkangfuban esküdt bátyám nekem, őt keresném.

– Ha Santungból jöttél – faggatózott tovább az öreg –, akkor Liangsan vidékén jöttél át, ugye?

– Igen, éppen arra.

– Ott a hegyen Jókorjött Eső vezér – mondta az öreg – nem bántja ám az utasembereket, nem tesz kárt az emberek életében, csak az ég rendelését tölti be.

– Jókorjött Eső vezér a hűséget s igazságot tartja legtöbbször – felelte nekibuzdulva Fehér Hullámtaraj. – A jó népeket nem bántja ő, csak a kapzsi mandarinokra, gonosz tisztviselőkre haragszik.

– Én hallottam – mesélte tovább az öreg –, hogy Jókorjött Eső serege emberséges, igazságos, segíti a szegényeket; gyámolítja az öregeket, nem olyan ám, mint az errefelé való mezei betyárok! Ha el lehetne hívni ide, hogy idejöjjön, bezzeg vígan élne a nép, nem szenvedne annyi megcsúfoltatást, keservet a gaz mandarinoktól!

– Ne ijedj meg, apó – szólalt meg Fehér Hullámtaraj ennek hallatára –, de én Csang Sun vagyok, a Fehér Hullámtaraj. Azért küldtek ide száz arannyal An Tao-csüanért, mert Jókorjött Eső bátyámnak kelevény támadt a hátán, s igen beteg. Nagy elbizakodottságomban elaludtam a csónakban, a két gazfickó pedig megkötözött, s a vízbe hányt. Én azonban elrágtam a kötelet, s így kerültem ide.

– No, ha ilyen derék vitéz vagy – lelkesedett fel az öreg –, hát idehívom a fiamat, hadd ismerjen meg!

Nem sok idő múlva elő is jött egy sovány ifjú, aki Fehér Hullámtaraj elé járulva, tisztelettel üdvözölte őt, majd így szól:

Hallottam régen már nagy híredet, csak éppen nem volt szerencsém, nem találkozhattunk. Vangnak hívnak minket, én vagyok a családban a hatodik fiú. Mivel azonban igen sebesen járok, csak Sebesvillámnak neveznek. Világéletemben csak a vízen járást, füttykősforgatást kedveltem, sok mester keze alatt megfordultam, de tovább már nem juthattam, itt éldegélek a folyam mellett abból, hogy bort mérünk. Azt a két gazfickót, akik kifosztottak, ismerem mindkettőt: az egyik Csang Fang, a Folyamrekesztő Ördög, a másik meg, az a nyurga fiú, Szun Vu, Huatinghszienbe valósi, de úgy nevezik csak, hogy Olajos Compó. Abból él ez a két rosszféle, hogy itt fosztogatják a népeket a folyamon. Légy csak nyugodt, bátyám; itt maradsz pár napot, bejönnek még ezek ide inni, akkor aztán bosszút állok érted!

– Hálásan köszönöm nagy jóindulatod – köszönte Fehér Hullámtaraj –, de bátyám életéért igyekszem, s sietnem kell vissza igen hamar. Nem várhatok, csak reggelig, s megyek máris tovább, hogy megkereshessem az orvost. Visszatérőben még meglátogatlak.

Arról nem is szólok, hogy Sebesvillám megajándékozta Fehér Hullámtarajt egy rend új ruhával, aztán csirkével, borral traktálta.

Másnap reggel, hogy kiderült az idő, s eltisztult a hó is, még tíz ezüstöt is adott neki, s megmutatta az utat a városba. Fehér Hullámtaraj az Akácfa-hídhoz érve, ott találta boltjában An Tao-csüan doktort, amint éppen szereit árulta. Odament hozzá, s üdvözölte tisztelettel.

– Rég nem láttalak, öcsém – nézett rá meglepődve a doktor. – Miféle szél fúj erre?

Fehér Hullámtaraj követte a házba, aztán odabent elmondta neki a csiangcsoui nagy harcot, s hogy azután hogyan ment fel Jókorjött Esővel a liangszani várba; végül hozzátette azt is, hogy Jókorjött Eső baja miatt jött, mert azt csak a Jangce melletti Bűvös Doktor tudja meggyógyítani, de üres kézzel kell hogy beállítson, mivel útközben halálos veszedelemben forgott.

– Ha Jókorjött Esőről van szó, a legbecsületesebb vitézről az egész birodalomban – kiáltott fel Bűvös Doktor –, akkor valóban mennem kell sürgősen! Csakhogy feleségem éppen elhalálozott, nincsen házamnál más rokonom, így messzire nem mehetek, soká itt nem hagyhatom.

– Én se térhetek haza – könyörgött neki keservesen Fehér Hullámtaraj –, ha elutasítod kérésemet!

– No, majd még beszélünk róla – enyhített a dolgon Bűvös Doktor. Fehér Hullámtaraj azonban addig-addig kérlelte, míg végtére beadta a derekát.

Közben legyen mondva, Bűvös Doktor ott C sienkangfuban összejárt akkortájt nap nap után egy ringyó énekeslánnyal, Li Csiao-nuval, annál melegegett minduntalan. Aznap este is hozzá készült, elvitte hát Fehér Hullámtarajt is, s bort hozatott, vigadni kezdtek. Az énekeslány bátyjának fogadta Fehér Hullámtarajt. Négy-öt csészével megittak már, s kezdtek rájönni a bor ízére, amikor Bűvös Doktor így szólt a lányhoz:

– Ma este itt alszunk nálad, de holnap reggel elmegyek öcsémmel, Santungban van dolgunk. Legfeljebb egy hónapig, de legalább húsz-egynéhány napig odaleszek, de aztán megjövök s meglátogatlak.

– De én meg nem engedlek – jelentette ki Csiao-nu. – Ha pedig szót nem fogadsz, többet az ajtómon be nem jössz!

– Már összezsomagtam a szereimet is – mentegetőzött az orvos –, csak éppen indulnunk kellene, holnap megyünk is. Engedj hát már nekem, ne tarts vissza, mert nem késlekedhetem!

Kényeskedett még, hánytorgatta magát az énekeslány jó darabig, végtére odatörleszkedett az ölébe, s azt dűnnyögte:

– Hát ha nem hajlasz a szavamra, eredj csak, de megátkozlak ám, úgy, hogy cafatokban rohad majd le a hűsod!

Hallván Fehér Hullámtaraj ezt a beszédet, gyűlöletében megfojtotta volna az énekeslányt egy nyelet vízben. Mire beesteledett, Bűvös Doktor teljesen elázott, úgyhogy betámogatták az énekeslány hálószobájába, ott végigvágódott az ágyon s elaludt.

– Te meg eredj haza – jött ki aztán Li Csiao-nu Fehér Hullámtarajhoz –, nálam nem alhatsz.

– De én már megvárom bátyámat, amíg kijózanodik! – jelentette ki a vitéz. Nem is tudta a lány kitenni a házból, kénytelen-kelletlen elhelyezte a kapu melletti kis szobában. Fehér Hullámtarajt azonban úgy hányták-vetették indulatai, hogy nem bírt elaludni. Az első őrség táján hallotta ám, hogy zörögnek a kapun. Kilesett a fal hasadékan, s látta, hogy bejön valaki, és beszédbe elegyedik az énekeslány gazdaasszonyával.

– Rég nem jártál már nálunk – nyájaskodott a vén banya –, merre voltál? Ma, sajnos, itt van a doktor, berűgott, lefekűdt; mit csináljunk?

– Itt van, ni, tíz arany – s ezzel vette is elő az ismeretlen –, húgocskámnak hoztam hajtűre, fejékre. Hozd azért ide valahogyan, hogy találkozhassunk!

– No, maradj akkor csak itt az én szobámban – enyhűlt meg a banya –, majd idehívom a lánykát.

Fehér Hullámtaraj kilesett a hasadékon, s a lámpa fényében megismerte emberét: Csang Vang volt, a Folyamrekesztű ördög. Mert úgy volt ez, hogy ez a gazfickó, ha szerzett valamit a folyamon, azt mind ide hordta.

Alig tudta dűhe lángját csitítani Fehér Hullámtaraj, de csak tovább leskelődött. Látta aztán, hogy a banya megterít, bort, ételt, gyűmölcsöt hoz, s hívja már az énekeslányt is. Fehér Hullámtaraj már majdnem rájuk rontott, de idejekorán eszébe jutott, hogy ezzel csak vállalkozását rontaná el, s ezt a latort is elszalasztaná esetleg.

A harmadik őrség idejére aztán lerészegedett a konyhában a két szolgáló, elaludtak. A gazdaasszony is elhevert már a földön, szétvetve kezét, lábát, olykor-olykor részegen belepislogva a lámpa fényébe. Fehér Hullámtaraj ekkor nesztelenűl megnyitotta szobája ajtaját, s belopózott a

konyhába. A lámpa fénye megcsillant egy konyhakésen, amely ott hevert a tűzhely Felragadta a kést, s először is a gazdaasszony nyakát vágta el vele, aztán a szolgálóknak esett neki, de a kés nem volt valami éles, s el is görbült, mikor az asszonyba belevágta.

A két szolgáló felriadt, s már sikoltozásba fogott volna, amikor Fehér Hullámtaraj, a kezébe akadt faaprító baltával egy-egy csapással agyonsújtotta őket. Az énekeslány a szobájában meghallotta a zajt, s kijött. Éppen beleütközött Fehér Hullámtarajba. A balta lesújtott, s Li Csiao-nu mellig kettéhasítva terült el a földön. A szobából azonban a lámpa fényénél meglátta ezt Folyamrekesztő Ördög is, kilökte a hátsó ablakot, s elmenekült. Fehér Hullámtaraj végtelen bánatba esett, hogy elszalasztotta ellenségét; hirtelen azonban eszébe jutott Vu Szung története, amit tőle magától hallott. Gyorsan lehasított egy darabot az egyik halott ruhájából, s miután bemártotta a vérbe, felírta vele a fehér falra vagy tíz helyen:

„An Tao-csüan gyilkolta meg őket!”

Az ötödik órség idején lassan világosodni kezdett, s egyszercsak hallja, hogy Bűvös Doktor ébredezni kezd mámorából, s ezt motyogja:

– Mert én olyan vagyok...

– Egy szót se szólj, bátyám! – suttogta neki ijedten Fehér Hullámtaraj. – Majd megmutatom én neked mindjárt, miféle ember vagy te!

Bűvös Doktor felkelt, s kijött szobájából, de amint meglátta a négy holttestet, szinte megbénult a rémülettől, utána meg remegni kezdett egész testében.

– Látod, bátyám, mit írtál ide? – mutatta neki a véres írást a falon.

– Mit gyötörsz? – hebegte elkínzottan a doktor. Fehér Hullámtaraj folytatta:

– Csak két út áll előtted. Válaszd, amelyik tetszik: Ha lármát ütsz, én menten elszököm innét, s akkor fizethetsz az életeddel ezért. Ha azonban csendben maradsz, s nem keversz bajt, veled megyek, összeszedjük szereidet, s elmegyünk Liangsanba, megmentjük bátyámat. Rajtad áll, melyik kedvesebb neked!

– Hej, de kegyetlen vagy hozzám, öcsém! – kesergett Bűvös Doktor.

Felhasználván, hogy nem világosodott még ki egészen, összeszedte Fehér Hullámtaraj, ami pénzt a házban talált, aztán elindult a doktorral annak a házához. Ott összeszedték a gyógyszereket, s kifelé indultak a városból. Hamarosan meg is érkeztek Vangék fogadójába. Hatodik Vang már jött is elébük:

– Tegnap erre járt Folyamrekesztő Ördög – fogadta őket. – Kár, hogy nem voltál itt!

– Találkoztam én is vele –felelte Fehér Hullámtaraj –, de sajnos, kisiklott a kezem közül. Nagyobb gondom van azonban most nekem, nem tudok törődni az ilyen csip-csup kis bosszúállásokkal!

– Nézd csak – kiáltotta hirtelen Sebesvillám. – Ott jön, ni!

– El ne ijessz! – mondta izgatottan a liangساني vitéz. – Lessük ki, merre megy!

Folyamrekesztő Ördög szemmel láthatólag a part felé tartott, csónakjához. Sebesvillám utána kiáltott:

– Csang bátyám! Várj itt a csónakkal! Két rokonomat átvinném velem!

– No, ha csónakot akartok, akkor siessetek! – kiáltott vissza a gazfickó. Sebesvillám sietett Fehér Hullámtarajhoz, s elmondta neki.

– Bátyám – fordult Fehér Hullámtaraj Bűvös Doktorhoz –, cserélj velem ruhát, úgy ülünk be a csónakba.

– Hát ez mire jó? – csodálkozott a doktor.

– Megvan annak az oka – legyintett türelmetlenül a másik –, csak ne kérdezősködj annyit!

Sebtében ruhát váltottak egymással. Fehér Hullámtaraj jól a szemébe húzta a doktor széles kalapját, Sebesvillám pedig a hátára kapta a gyógyszeres zsákokat. Folyamrekesztő Ördög a parthoz húzta a csónakot, s beszálltak mind a négyen. Fehér Hullámtaraj mikor a csónakos nem ügyelt oda, a csónak farához lopózott, s nesztelenül kiemelte rejtekhelyéről a nagy kést, aztán visszaült helyére a többiekhez, a csónak ponyvája alá. Folyamrekesztő Ördög evezője nagy nyikorgással hajtotta a csónakot a folyam közepe felé. Mikor már jól bent voltak a vízen, Fehér Hullámtaraj egyszer csak hátrahajtotta a ponyvafedelelet, s elkiáltotta magát:

– Hé, csónakos! Gyere csak ide gyorsan! Nézd csak, vérfoltok vannak ám itt az ülés alatt!

– Ne üzz tréfát velem, te vándor! – morogta Folyamrekesztő Ördög, de azért odament hozzá. A liangsaní vitéz megragadta a karját s rárivallt:

– Te bitang lator! Megismered múltkori utasodat, abban a havas éjszakában?

Mukkanni sem mert a csónakos ijedtében, Fehér Hullámtaraj szava pedig tovább dörgött:

– Nemcsak hogy a száz aranyamat raboltad el, fickó, hanem még az életemre is törtél! Hova lett az a nyurga kölyök, aki veled volt?

– Láttam, hogy sok az az arany, derék vitéz – nyöszörgött Folyamrekesztő ördög –, s féltém, hogy ha osztoznunk kell, kevés jut csak nekem, ezért megöltem, s behajítottam a vízbe.

– Te aljas gazember! Én itt születtem a Hszünjang folyam mellett, itt nevelkedtem a Kisárvasziget alatt, halasgazda voltam, ismerték a nevem mindenütt! A csiangcsoui csata miatt aztán Liangsanba mentem, Jókorjött Eső szolgálatába szegődtem, de rettegi is a nevem azóta mindenki! Te meg, gaz nyomorult, becsaltál csónakodba, megkötöttél, a folyóba vetettél; ha nem értettem volna a vízi mesterséghez, bizony otthagytam volna a fogam! Most, hogy összetalálkoztam veled, megállom bosszúmat, s meg nem kíméllek!

Így szólott Fehér Hullámtaraj, aztán magához rántva Folyamrekesztő Ördögöt, összekötözte kezét, lábát a csónak kötelével, ahogy a lovat szokás béklyóba verni, s bedobta a folyóba.

– Köszönd, hogy a kést nem vágtam beléd! – kiáltott utána.

Sebesvillám nagy sóhajtással vett búcsút a gazfickótól. Fehér Hullámtaraj pedig megtalálván a csónakban elrabolt pénzét, magához vette. Nekifeküdtek az evezőnek, s csakhamar partot értek. Ott így szólt a liangsaní vitéz Sebesvillámhoz:

– Életemben, halálomban nem felejttem hozzád való kegyességed, bölcs öcsém! Ha nem vetsz meg minket, szedjétek össze holmitokat apáddal együtt, hagyjátok ott a kocsmát, gyertek el hozzánk Liangsanba, kövessetek minket nagy igazságunkért. Mit gondolsz efelől?

– Éppen ez jár az én fejemben is, bátyám – felelte örvendezve Sebesvillám, azzal elbúcsúzkodtak. Fehér Hullámtaraj s Bűvös Doktor visszacserélték ruháikat, s partra szálltak, Sebesvillám pedig hazaevezett, összeszedte apjával együtt holmijukat, s elindultak a nyomukban.

Az északi partra érkezték, nekieredtek az útnak. Bűvös Doktor azonban csak afféle ecsetragó ember volt, nem bírta a gyaloglást. Alig mentek vagy harminc mérföldet, már kifulladt. Fehér Hullámtaraj betessékelte egy közeli fogadóba, ott bort rendelt, s megtraktálta emberségesen. Javában falatoztak, amikor, lám, egy vándor kalmár érkezett a fogadóhoz, s meglátva őket, odakiáltott nekik:

– Mit késlekedtél ennyit, öcsém?

Odanézett Fehér Hullámtaraj, hát Bűvös Futár volt az, kalmárnak öltözve. Gyorsan bemutatatta neki Bűvös Doktort, aztán kérte, hogy foglaljon helyet, fújja ki magát.

– Bátyám elméje egészen elborult már – felelte Bűvös Futár Fehér Hullámtaraj kérdésére. – Se ételt, se italt nem vesz már magához, szinte halálán van szegény!

A könnye is kicsordult Fehér Hullámtarajnak ezekre a szavakra. Bűvös Doktor azonban megkérdezte:

– Milyen a bőre, húsa, vére állapota?

– A húsa már egészen összeaszott, s egész éjjel csak kiáltoz a véget nem érő fájdalomtól! Nemsokára már életét sem őrizhetjük meg! – felelte búsan Bűvös Futár.

– Ha bőre, húsa, csontja érzi még a fájdalmat – vigasztalta Bűvös Doktor –, akkor még tudok segíteni rajta, csak meg ne késsünk.

– Ezen könnyű segíteni – ugrott fel Bűvös Futár. Előhúzott kebléből két bűvös képecskét, s rákötözte a doktor lábára, aztán meg vállára kapta a gyógyszeres zsákot, s így szólt Fehér Hullámtarajhoz

– Gyere csak utánunk szép lassan, én előresietek a doktorral.

Ők ketten elszárguldottak a bűvös futómesterséggel, Fehér Hullámtaraj azonban ott maradt még a fogadóban két-három napot, mígnem egyszer csak betoppant Sebesvillám apjostul, batyuval a hátukon.

– Már vártalak benneteket! – sietett eléjük nagy örömmel.

– Miért maradtál itt, bátyám? – hökkent meg Sebesvillám. – Hol a doktor?

– Elibénk jött Bűvös Futár, s elvitte magával – felelte Fehér Hullámtaraj, azzal ők hárman is indultak Liangsan felé.

Bűvös mestersége segítségével Bűvös Futár közben éjjel-nappal szárguldott Bűvös Doktorral, míg csak Liangsanba nem értek. Várták már őket nagyon a vezérek, s egyszeriben Jókorjött Eső betegágyához vezették az orvost. Bizony nagyon vékonyan jött már a lélegzet a szegény betegből. Bűvös Doktor megtapintotta az érverését, s így szólt:

– Ne féljete, vezérek: az érverés azt mutatja, hogy nagy baj nincsen. Csúnya állapotban van ugyan szegény, de a gyógyításnak semmi akadálya. Nem mintha dicsekedni akarnék, de tíz napon belül olyan lesz, mint azelőtt!

Köszönték nagyon a vezérek ezt a biztató reménységet; Bűvös Doktor pedig mindenekelőtt ürömfű-taplót rakott a testére, s meggyújtotta, hogy kihúzza vele a betegség mérgét, aztán hozzálátott szereik alkalmazásához. Flastromokat rakott rá, nagyhatású szereket adott be neki, s már öt nap múlva lassan-lassan pirosba-fehérbe kezdett játszani a bőre, megtelt a húsa is. El sem múlt a tíz nap, s noha a kelevény nem gyógyult még be teljesen, de ugyanúgy evett-ivott már Jókorjött Eső, mint annak előtte. S lám, megérkezett ekkorra Fehér Hullámtaraj is, és bemutatván Sebesvillámot s apját Jókorjött Esőnek s a többi vezérnek, elmondotta nekik, hogyan rabolták ki először, s hogyan állt aztán bosszút érte.

– Csakhogy megmentetted a nagy veszélyben bátyánk életét! – dicsérték fennszóval a többiek.

Jókorjött Eső pedig, amint jobban érezte magát, nyomban tanácskozásba kezdett Cselcsillaggal, hogy megtámadják Tamingfut, s kiszabadítják Jáde Egyszarvút és Halálmegvetőt. Bűvös Doktor azonban közbeszólt:

– Kelevényed még nem gyógyult be, vezér! – figyelmeztette. – Ne könnyelműsködjél, mert ha sokat mozogsz, be se fog gyógyulni!

– Ne aggódj ezen, bátyám – nyugtatta Cselcsillag is. – Te csak azon legyél, hogy mihamarabb felépülj teljesen, rendbe hozd egészségedet. Itt van mindjárt a tavasz, akkor majd elmegyek én helyetted, megveszem Tamingfu városát, megszabadítom Jáde Egyszarvút s Halálmegvető testvérünket, kézre kerítem a parázna asszonyt s házasságtörő társát, hogy megálljam bosszúdat helyetted.

– Nyugodtan halok meg – felelte Jókorjött Eső –, ha ebben támogatsz.

Cselcsillag pedig a Hűség s Igazság Csarnokban kiadta csakhamar a parancsokat. S ebből lett az, hogy

*Tüzes verem lett a város, lándzsáknak bozótja,
Paloták előtt vértenger, holttetemek halma.*

Mert hát:

*Egy szavára, mosolyára isten, ördög mind meggyávul,
Hadvezéri parancsára minden vitéz szíve tárul.*

Hogy aztán mi volt Cselcsillag haditerve, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANÖTÖDIK FEJEZET

amelyben Dobos Bolha felgyújtja

a Kék Felhők Házát,

Cselcsillag pedig csellel beveszi Tamingfut

Ott tartottunk, hogy így szólott Cselcsillag Jókorjött Esőhöz:

– Nagy boldogság Liangsan számára, bátyám, hogy gyógyulófélben vagy már, s hogy itt van melletted a várban Bűvös Doktor is, aki visszaadja egészséged. Amíg betegen feküdtél, elküldtem én nemegyszer kémeinket Tamingfuba, s mind azzal a hírrel tértek vissza, hogy Liang kormányzónak se éjjele, se nappala már félelmében, egyre csak attól retteg, hogy megint megjelenünk seregünkkel Tamingfu falai alatt. Küldtem aztán embereket a városba meg a környékre, hogy ott mindenfelé szórják szét kiáltványunkat. Azt tanácsoltam benne a népnek, hogy ne féljen, s ne aggódjék, mert „arra sújt le csak a bosszú, aki megérdemli, adósságát csak az adós köteles fizetni”, s tudni fogja seregünk, ha megérkezik, hogy kit keressen. Ettől persze megint csak megnöttek Liang úr aggodalmai: aztán arról is hírt kaptam, hogy Caj Csing kancellár, amint meghallotta, hogy Nagy kardú megadta magát, a császár színe előtt meg se merte említeni a dolgot, azon van csak, hogy meghódolásra bírjanak bennünket, nem esik senkinek semmi bántódása. Ezért aztán egyre küldözgeti a leveleket a vejének, hogy hagyja csak békén Jáde Egyszarvút s Halálmegvetőt, szükség lehet még rájuk mint közvetítőkre.

Jókorjött Eső ezek hallatára már sürgetni akarta, hogy menten induljon hát el a had Tamingfu ellen.

– Tél vége van már, *jön a tavasz* – mondotta erre Cselcsillag –, *itt az újév* nemsokára. Nagy kivilágítással, hűhóval szokták ezt Tamingfuban megünnepelni minden évben. Mi majd élünk ezzel az alkalommal, jó előre becsempésszük embereinket a városba, aztán, mikor megindítjuk ellene a támadást, a külső s belső hadakkal egyszerre rájuk rontva, bizton végzünk velük.

– Nagyon jó terv ez! – lelkesedett Jókorjött Eső. – Add ki parancsaidat, vezér!

– A legelső dolog az lenne – gondolkodott el Cselcsillag hogy a városból tűzzel jelt adna valaki. Ki merészelne közületek, testvéreim, előremenni – fordult a vezérekhez –, hogy jeladó tüzet támasszon a városban?

– Megyek én! – lépett egy közülük a fővezéri szék elé. Odanéztek valamennyien, hát Dobos Bolha volt.

– Fiatal koromban jártam én már Tamingfuban – mondta a jelentkező. – Van ott egy nagy épület, a Kék Felhők Háza, több mint száz szobával. A lámpások ünnepén egészen biztosan nagy tolongás lesz benne: én majd belopózom a városba, a lámpások ünnepén beférközöm az épületbe, s felgyújtom, az lesz a jel, akkor aztán indulhattok a sereggel.

– Erre gondoltam én is – szólott Cselcsillag. – Holnap reggel már el is indulhatsz, s a te érdemed lesz, ha a lámpások ünnepének éjjelén az első őrsváltáskor kigyúl a láng az épület tetején.

Dobos Bolha el is indult, hogy útra készülődjék, Cselcsillag mester pedig kiválasztotta Kétféjú Kígyót s Kétfarkú Skorpiót, hogy menjenek el Tamingfuba vadászoknak öltözve, mintha a mandarinoknak vinnének vadpecsenyét; meghagyta nekik, hogy az első hónap tizenötödik napjának éjjelén, amint meglátják a tüzet, rohanjanak a helytartósági palota elé, s vágják el útját minden hírnöknek, katonának. A két testvér elindult. Azután Égbemászót s Felhők Villámát bízta meg azzal,

hogy induljanak el szekérral, mintha rizskalmárok lennének, úgy szálljanak meg a városban, s mikor meglátják a tüzet, rohanják meg a keleti kaput. Mikor ezek is elindultak, Üstökös Csillagnak s Árva Tűzcsillagnak hagyta meg, hogy mint koldusok férközzenek be a városba, ott húzzák meg magukat a piactéren, vagy valamelyik ház eresze alatt, s a jelre siessenek az előbbieik segítségére. Elmentek ezek is. Akkor Égretörő Sast s Kilencsárkányost hívatta, hogy kereskedők képében szálljanak meg a keleti kapun kívül, s a tűz lángjára vágják le a kapuórséget, s foglalják el a kaput, hogy szabad legyen a sereg útja. Amikor elindultak, akkor meg Tarka Barátnak s Kóbor Barátnak parancsolta meg, hogy mint kóborló barátok szálljanak meg egy kolostorban a városon kívül, de mihelyt a tüzet meglátják, már a déli kapunál legyenek, hogy útját szeghessék az ellenség seregének. Elment a két barát, most meg Erdei Sárkányt s Egyszarvú Sárkányt jelölte ki arra, hogy lámpaárusok képében lopózzanak be a városba, szálljanak ott meg egy fogadóban, s a jelre siessenek a tömlöc elé a seregnak segíteni. Amint eltávoztak, már Vereshajú Ördögöt s Beteg Vitézt kérte meg arra, hogy fogdmegeknek öltözve, verjenek tanyát a tamingfui mandarin hivatala előtt, s ha a tűz kigyúl, állják útját minden hírnöknek, hogy egyik a másiknak ne mehessen segítségére. Útra keltek ők is, s Felhősárkány mester következett, akinek az lett a feladata, hogy felhőn járó taoista papnak öltözködve, vigye magával Robbanó Mennykőt, mint szolgáló-tanítványát, s magukkal vivén több száz tűzokádó gránátot, égzengető bombát, rejtezzenek el velük valami csendes, elhagyott helyen a városban, hogy aztán, ha meglátják a tűzjelet, tüzet nyissanak velük. Ők is elindultak. Fehér Hullámtaraj s Pazar azt a megbízást kapta, hogy a vízi kapunál bejutva a városba, Jáde Egyszarvú házához menjenek, s ejtsék foglyul a parázna asszonyt s házasságtörő társát, Kurtalábú Tigris, Kis Védisten, Kertészlegény, Óriáshölgy, Anyatigris s Ördögök Anyja meg mint falusi házaspárok kellett hogy a városban ögyelegjenek a kivilágítást bámulva, de közben keressék meg Jáde Egyszarvú házat, s vessenek tüzet rá. Kis Forgószélt s Vastorkút pedig végül tiszteteknek öltöztetve, Vaskarú házához küldte Cselcsillag, hogy megmentse a két ember életét.

Parancsát megkapván, elindult sorra mindegyik vezér, s el is jött hamarosan az újév első napja. Azt most nem beszélem el, hogyan jutottak be a városba egyenként a liangsani vitézek, csak arról beszélek, hogy az újév eljöttével Liang úr magához hívatta Mennybéli Herceget, Pallosost, Vang mandarint meg az összes tisztet, hogy megtanácskozza velük a lámpások ünnepe dolgát.

– Minden évben nagy kivilágítással szoktuk ünnepelni az első hó tizenötödikét – kezdte habozva –, együtt örvendvén a néppel, akárcsak a Keleti Fővárosban. Mostanában azonban már két ízben is városunkra törtek a liangsani rablók, s attól félek, hogy a nagy ünneppel, sokadalommal csak bajt hoznánk fejünkre. Én úgy gondolnám, hogy hagyjuk el most az ünnepet, de nem tudom, hogy ti, urak, milyen tervvel állnátok elő?

– Én úgy gondolom – állt fel Pallosos –, az, hogy ezek a latrok szép csendben hazavonultak, s most már csak kiáltványait ragasztják ki mindenfelé, csak annak tanúbizonyosága, hogy kifogytak az eszközökből, s már nem is gondolják komolyan a dolgot. Ne aggódj felőlük, kegyelmes uram! Ha ezeknek a bitangoknak a kémei megtudnák, hogy mi az idén nem engedjük meg az ünnepet, halálig gúnyolódniának rajtunk. Rendeld el s add tudtára a lakosságnak: állítsanak még több s még pompásabb lámpásokat, mint tavaly, gyűjtsanak még több örömtüzet az istenek tiszteletére, a piactereken rakjanak lámpásokból kettővel több teknőchegyet, hogy olyan legyen az ünnep, akár a Keleti Fővárosban, s folyjék a vigasság egész éjszaka! Öt éjszakán át égjenek a lámpások, tizenharmadikától tizenhetedikéig! A hatóságnak pedig add ki, hogy lássanak utána, ne szenvedjen a nép hiányt semmiben. A vigadozásban pedig vegyél részt magad is, kegyelmes uram, osztozzál a nép örömeiben! Én magam pedig kivonulok a városból egy lovascsapattal a Szállótigris Völgyéhez, hogy útját álljam a latrok esetleges galád cselvetéseinek; Mennyei Herceget pedig küldd ki vasas lovasokkal, cirkáljanak a város körül, hogy ne érhesse a népet semmi háborítás.

Megörült Liang úr ennek a tanácsnak, s befejezván a tanácskozást, a város népének mindezt hírül is adta, kiakasztott hirdeteményeken. Tudnunk kell pedig, hogy Tamingfu volt ebben az időben Hopej vidékének legfontosabb városa, itt futottak össze az utak mindenfelől. Sereglettek minden

tájról a mindenféle rendű, rangú kalmárok, akár a vonuló felhők, mihelyt hírét vették az ünnepi készülődésnek. Az utcasarkokon, tereken mindenütt ott voltak az illetékes hivatalnokok, s ügyeltek nap nap után, hogy ugyan pompásak legyenek az örömtüzek, az ünnepi kivilágítás az istenek tiszteletére. A gazdag házak versengtek abban, melyik tud pompásabb lampionokat szerezni; volt, amelyik háromszáz mérföldnyire is elment egy szépséges lámpáért, de csakhamar legalább száz mérföldnyire kellett mennie annak, aki valamirevalóra akart szert tenni. Gyűltek a kalmárok mindenfelől, hogy akárcsak minden évben, most is jó vásárt csináljanak az ünnep alkalmával. Minden kapu előtt szegeztek már az állványokat a lampionok számára, s mindenki versengett abban, hogy az ő lampionja legyen a legszebb, s mindenféle elmés tűzijátékkal szerelkedtek fel. A házak udvarában pedig csúcsos sátrakat állítottak, tarka lampionokkal s röppentyűkkel díszítették fel őket, belül meg teleaggatták híres mesterék képeivel, mindenféle ritka s drága csecsebecséivel. Az utcákon mindenütt csakhamar kigyúltak a lampionok; a helytartósági palotánál, a tartományi híd mellett pedig egy teknőchegyet emeltek, amelyen lampionokból egy sárga s egy veres sárkány alakját rakták ki úgy, hogy minden pikkelyük egy-egy kis lampion volt, a szájukból pedig vizet köptek. Hogy aztán végig a híd mentén s a folyó partján hány lámpás ragyogott, azt elő se lehet számlálni! Egy másik teknőchegyet a Rézbuddha temploma előtt állítottak fel: ezen egy tekerőző kék sárkány volt kiformálva, számtalan lámpással, lehetett vagy ezer környes-körül. A Kék Felhők Háza előtt is állott már egy teknőchegy, fehér sárkány tekergett a tetején, megszámlálhatatlan sok lampionnal körülvéve. Ez a vendéglő különben a leghíresebb volt egész Hopejben: három emelet magasba nyúltak fel hajló ereszei, gyönyörű építmény volt faragott gerendáival, festett oszlopaival. Több mint száz helyiség volt benne. Mindig késő hajnalig fület repesztően harsogott benne a muzsika, szóltak a *szájorgonák*, zengett az ének az éjig. De az újév tiszteletére kigyúltak a lampionok a város összes konfucianus templomaiban, buddhista kolostoraiban, taoista szentélyeiben mindenfelé, hogy a bordélyokról, örömházakról ne is beszéljünk.

A liangsaniak kémei, tapasztalván ezeket a nagy ünnepi előkészületeket, siettek haza a várba a hírrel. Megörült neki Cselcsillag nagyon, s be is számolt róla apróra Jókorkjött Esőnek. A vár ura maga akart a sereg élére állni, hogy Tamingfu ellen vonuljon, de Bűvös Doktor visszatartotta:

– Kelevényed még be sem gyógyult, vezér – intette –, ne légy könnyelmű! A legkisebb felindulás végzetes lehet számodra, s akkor aztán nem gyógyulsz meg!

– Elmegyek én helyetted, bátyám – vigasztalta Cselcsillag, s Vasképű Tudóssal menten össze is állította a nyolc sereget, amellyel hadba akart indulni. Az első sereget Kétkorbácsosra bízták Égszeme Tábornokkal s Százszorgyóztessel. Csupa lovasból állt ez a had, utóhadát Háromhegy Ura vezette. Kétkorbácsos viadala persze annak idején a hadsereg előtt csak álság volt Nagykardú léprecsalására, azért rendezték. A második sereg elejét – ezek is lovasok voltak – Párduckoponya vezényelte Vasfurulyás Halhatatlannal s Tüzesszemű Oroszlánnal, a sereg végét Kis Generális, a harmadikat Nagykardú, Hercegi Gebe s Csingmuhan, mögöttük vonult Ványadt Védisten, a negyediket Mennydörgés Tüze Felhőcsapó Aranyszárnnyal, Selymesszőrű Tigrissel; utóhaddal Sötétképű Fenevad jött utánuk, az ötödik, amelyik már gyalogsereg volt, Feltartóztathatatlan Ördögpfával és Fehérképű Ifiúrral indult, a hatodikat Fekete Forgósziel, Nyakazóbíró s Böllérbicskás Ördög vezette, a hetediket Szárnyas Tigris, Aranyszemű Párduc s Kis Feltartóztathatatlan, végül a nyolcadikat Ördögherceg, Nyolckarú No-csa, s Repülő Szent. Megkapta a parancsot mind a nyolc sereg, hogy más és más úton induljanak el azonnal, s az időt el ne vétsék, mert az első hónap tizenötödikére, a második őrőség idejében már oda kell érniük Tamingfu alá. Fel is szedelőzködtek a seregek s elindultak, a többi vezér pedig Jókorkjött Esővel odahaza maradt a vár védelmére.

Közben pedig Dobos Bolha, mint afféle háztető lovagja, nem az egyenes úton jutott be a városba, hanem szépen átmászott a falakon. Mivel pedig a városban a fogadók magányos utasembert nem fogadtak be, hát nappal az utcákon lődörgött, éjjelre meg a Keleti Szent Hegy templomában húzta meg magát, az isten oltára alatt. Az első hónap tizenharmadikán is a városban

őgyelgett, s nézte, hogyan állítják fel a lampionos állványokat, amikor egyszer csak megpillantotta Kétfejű Kígyót s Kétfarkú Skorpiót, amint vadpecsenyéket cipelve hátukon, nézelődnek erre-arra. Aztán Égbemászóba s Felhők Villámába botlott, ahogy éppen egy bordélyból zavarták ki őket. Dobos Bolha szép kényelmesen a Kék Felhők Házához somfordált. Ott meg Üstökös Csillagra bukkant; ott kéregetett, lógó hajjal, rongyos birkabőr ruhában, bottal s kéregető csészével kezében, koszosan, piszkosan. Amint meglátta Dobos Bolhát, odasündörgött a háta mögé, hogy szót váltson vele.

– Bátyám – súgta neki Dobos Bolha –, te ezzel a pirospozsgás képeddel nemigen látszol ám koldusnak! Ha meglát valamelyik a városban nyüzsgő fogdmegek közül, még felismerhet, s akkor vége a vállalkozásunknak! Eredj inkább, bújj el valahol!

Még be sem fejezte, amikor a fal mellett egy másik közelgő koldust pillantott meg. Odanézett, hát Árva Tűzcsillag volt.

– Neked is messziről virít a fehér képedről – szólt oda neki halkán –, hogy nem sokat éhezettél, koplalhattál! Tűnj el innét gyorsan ezzel a képeddel!

– Hát ti mit műveltek itten? – ragadta meg őket hirtelen hátulról két ember, nagyot kiáltva. Hátranéztek, hát Beteg Vitéz volt s Vereshajú Ördög.

– Halálra ijesztettetek! – nyögte Dobos Bolha.

– Gyertek csak velünk! – intett Beteg Vitéz, aztán elcipelte őket egy csendes helyre, s ott nagy mérgesen rájuk förmedt: – Tökkelütött fickók vagytok mind a hárman! Mit álltatok oda beszélgetni! Még mi ketten is észrevettünk benneteket, ha pedig valami éles szemű, gyors kezű fogdmegek fedezett volna fel titeket, vége lett volna valamennyiünknek! Most, hogy találkoztatok, többet az utcára nem mehetek!

– Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány a minap lampionokat árult az utcán – számolt be tapasztalataikról Üstökös Csillag –, Tarka Barát és Kóbor Barát a városon kívül egy kolostorban szállt meg. Felesleges is most már többet beszélgetnünk, azon igyekezzünk csak, hogy a megadott időre mindnyájan tetre készen álljunk.

Bevégezvén a beszélgetést, egy kolostor elé érkeztek. Épp egy tudósféle jött kifelé. Felhősárkány volt, nyomában a szolgájának öltözött Robbanó Mennykövel. Odabólintottak egymás felé, aztán valamennyi elindult a maga útján.

Elközelgett a lámpások ünnepe. Liang úr kiadta a parancsot Pallososnak, hogy kivonulván seregével a városból, üssön táborn a Szállótigris Völgyénél, előkészületképpen a rablók esetleges támadásaira. Tizennegyedikén Mennybéli Hercegnek hagyta meg, hogy ötszáz vasas lovasával induljon el cirkáló útjára a város körül. Másnap aztán felvirradt az ünnep. Ragyogó szép idő volt, örült neki a helytartó úr teljes szívéből. Még le sem szállt az alkony, amikor már feljött a fénylő holdkorong, s olvasztott aranyával előntötte a város utcáit. Az utcákon tolongott a nép, a tűzijátékok, örömtüzek minden eddigit felülmúló pompával, fénnel ragyogtak fel mindenfelé.

Vaskarú aznap este unokaöccsére, Egyszálvirágra hagyta a tömlöcöt, azzal, hogy hazamegy, s körülnéz egy kicsit, aztán még visszajön. Ahogy azonban belépett a háza kapuján, két idegen suhant be utána az ajtón. Az egyik olyan tisztformán volt öltözve, a másik a szolgájának látszott. Vaskarú a lámpa fényénél rögtön megismerte az elsőt: Kis Forgósziel volt, a másik, akit nem ismert, Vastorkú. Behívta őket házába, s bort, ételt rakván elébük, megvendégelte őket.

– Köszönjük – háritotta el a kínálást Kis Forgósziel –, nem kérünk borodból. Fontos megbízásom lenne a számodra. Meg se tudjuk köszönni gondoskodásodat, hogy megőrizted két bajtársunkat, de

ma este, felhasználván az ünnep esti nagy kavardást, szeretnénk bemenni hozzájuk meglátogatni őket. Ne neheztelj hát ránk, ha arra kérünk, vezess el hozzájuk, s ne utasítsd el kérésünket.

Hivatalbéli ember volt Vaskarú, tudta már, honnét fúj a szél. Először már szinte azon volt, hogy visszautasítja a kérést, de aztán eszébe ötlött, hogy ezzel még az egész várost romlásba döntheti, amiből semmi haszon se származhatik, sőt, ő maga is odaveszhet egész családjával. Elszánva hát magát, hogy akár vértengeren gázol át, ha kell, előszedett egypár ócska ruhát, s odaadta nekik, hogy öltözzenek fel fogdmegeknek, aztán elindult velük a tömlőcbe.

Az első őrség ideje körül Kurtalábú Tigris, Óriáshölgy, Kis Védisten, Anyatigris, Kertészlegény s Ördögök Anyja mint falusi házaspárok az özönlő tömeggel besodródtak a keleti kapun. Felhősárkány mester Robbanó Mennykövel, vállukra kapván kosaraikat, elvonultak a Városisten templomába; ott volt az éppen a tartományi mandarin hivatala mellett. Erdei Sárkány, s Egyszarvú Sárkány ott lődörgött az utcán a sok lampionnal; Égbemászó s Felhők Villáma, taligákat tolva, a kormányzó palotája elé vonultak, s ott elvegyültek a kavargó tömegben; Liang úr palotája a keleti kapunál lévő nagy utcában volt; Vereshajú Ördög s Beteg Vitéz mint fogdmegek, tüzes-vizes botjukat emelgetve, de ruhájuk alatt fegyverrel, megálltak a tartományi híd két végénél, Pazar meg Fehér Hullámtarajjal a vízi kapun besurranván a városba, egy csendes helyen lesbe állt.

Nem sok időre rá a második őrséget dobolták a dobtornyban. Dobos Bolha erre egy kosarat kapva hóna alá, mely meg volt rakva kénkövel, salétrommal s egyéb tüzes szerrel, a tetejébe pedig női hajtűk téve álcázásképpen, elsomfordált a Kék Felhők Házába, s felsétált az emeletre. Szóltak a sípok, fuvolák mindegyik szobában, zengtek, csattogtak, harsogtak a zeneszerszámok, s az atyafiak nagy zsvajgással, egetverő vidámsággal dicsérgették, vitatták az ünnepi kivilágítást. Dobos Bolha azzal a fortéllyal, hogy hajtűket árul, bekukkantott sorba valamennyi helyiségbe. Az egyik helyen Kétfejű Kígyóba s Kétfarkú Skorpióba ütközött, amint vasvilláikra aggatott nyulaikkal ott kószáltak az épületben.

– Itt az idő – súgta nekik. – Hogyhogy nincs semmi mozgás odakint?

– Az elébb lent voltunk – felelte Kétfejű Kígyó –, s láttuk, hogy jönnek a kormányzó lovas fürkészői a hírrel, hogy nagy sereg közeleg. Te csak végezd a dolgodat.

– A liangsaniak serege a nyugati kapunál van! – harsant fel a kiáltozás az utcán.

– Eredj gyorsan! – sürgette Kétfejű Kígyó Dobos Bolhát. – Mi megyünk a kormányzóság elé. – A palota előtt a két vadász már a visszafelé özönlő megvert várbeli seregbe ütközött.

– Pallosos vezért kiverték táborából! – kiáltozták a rohanó katonák. – Már a város alatt vannak a rablók!

Hírét vette a támadásnak Mennybéli Herceg is cirkáló útjában. Sebesen vágatva sietett haza, s felállítván seregét, a helytartóság előtt, parancsot adott, hogy zárják be a város kapuit. Vang mandarin is megjelent az utcákon vagy száz emberével, s kalodákkal, vasláncokkal helyre akarta állítani a rendet. Meghallván a hírt Pallosos vereségéről, ő is igyekezett a kormányzósághoz.

Liang úr eközben részegen üldögélt odahaza. Mikor hírül hozták neki a támadást, először meg se ijedt, csak amikor egy fél órára rá már egymást érték palotájában a lovas futárok s rosszabbnál rosszabb hírekkel, akkor vette elő a rémület, de annyira, hogy egyre csak azt ordította:

– A lovamat! A lovamat! – de alig hangzottak el rémült szavai, amikor, lám, lángok csaptak az égre a Kék Felhők Házának tetejéről, fényük elhomályosította a holdat is. Nagy sietve lovára ugrott, hogy odavágtasson, de alig ért a palotája elé, amikor két szálas legény megállt az úton taligájával, fogták lámpásukat, s rakományukat felgyújtották. Erre a keleti kapu felé vette útját, hogy arrafelé

jusson ki a városból, de két legény elébe ugrott, s elkiáltották magukat:

– Égretörő. Sas és Kilencsárkányos áll előtted! – azzal kardot rántva nekitámadtak. A kapu őrsége halálra rémulten futott szét, de a két vitéz kardja megsabdalt azért vagy tízet közülük. Előrontott Égbemászó s Felhők Villáma is, és négyesben elállták a keleti kapu útját. Liang úr, látván, hogy ennek már fele se tréfa, kísérőivel hamar a déli kapuhoz vágatott. Ott azonban már az a hír fogadta útközben, hogy arrólfelel egy pohos barát meg egy vad, tigrisképű zarándok rontott be a városba vasbottal, két karddal verekedvén. Gyorsan megfordította lova fejét, s vágatott a kormányzósági palotához, s lám, Kétféjú Kígyóba s Kétfarkú Skorpióba ütközött, akik vasvilláikat pörgetve, már nekimentek az őrségnek. Kétségbeesésében a mandarin hivatala felé vette útját, de bemenni nem mert. Még látta, amikor az arrafelé tartó Vang mandarint Vereshajú Ördög s Beteg Vitéz megrohanja tüzes-vizes botjával, s a mandarin kilocsant agyvelővel, kifordult szemmel, holtan terül el a földön, testőrei pedig szétszaladnak. Nagy sebesen a nyugati kapu felé fordította lovát, de ekkor meg a Városisten temploma mögül gránátok robbanásának zaja ütötte meg a fülét, eget-földet reszkettető robajjal. Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány pedig bambuszrudakat ragadván kezükbe, egymás után csóvát vetettek a házak tetejére. Az örömházak környékén Kurtalábú Tigris s Óriáshölgy gyilkolta a népet; Kis Védisten s Anyatigris, fegyvereiket előrántva, rohantak segítségükre. A Rézbuddha temploma előtt Kertészlegény s Ördögök Anyja felhágván a teknőchegyre, lángba borították. Tamingfu népe bújt, menekült, amerre látott, amerre tudott, istenekhez imádkozott, ördögökhöz könyörgött, mert tűz csapott az ég felé a városban mindenütt, hatalmas felfordulás támadt mindenfelé.

Liang úr közben, a nyugati kapu felé rohantában, találkozott Mennybéli Herceg seregével, s velük a déli kapuhoz vágatott. Ott megállítva lovát, felhágott a dobtornyba, hogy körülnézzen. Nagy sereg állott a falak előtt. „Kétkorbácsos tábornok, Hu-jen Cso”, hirdette egy zászló a vezér nevét a tüzek fényében, s ott állt alatta maga Kétkorbácsos is teljes vitézségében, marcona seregével, mellette balról Százszorgyóztos, jobbról Égszeme Tábornok, hátul, a sereg végében pedig Háromhegy Ura sürgette az elmaradókat, úgy rontottak széles vadlúdszárny alakban a város falai ellen. Látta Liang úr, hogy itt ki nem jut a városból, elvágatott hát Mennybéli Herceg seregével az északi kapuhoz. A tüzek fényében azonban ott is számlálhatatlan sokaságú sereg tűnt fel előtte. Párduckoponya ugratta lovát a sereg élén, forgatta lándzsáját; bal felén Vasfurulyás Halhatatlan, jobb felén Tüzesszemű Oroszlán vezette a hadat, Kis Generális jött a had végében, vágattak a város ellen. Most a keleti kapuhoz siettek az üldözöttek, de ott meg tenger fáklya fényében a Feltartóztathatatlan vezette seregbe ütköztek; balján Ördögpofa, jobbán Fehérképű Ifiúr tört előre, s lándzsáikat lóbálva, veszett harci dühvel törtek maguknak utat a városba. Liang úr a déli kapuhoz menekült, hogy végső kétségbeesésében arrafelé vágja ki magukat embereivel, élete mentésére. Ahogy lebocsátották a felvonóhidat, Fekete Forgószél toppant eléjük Nyakazóbíróval s Böllérbicskás Ördöggel. Fekete Forgószél talpig mezítelenül, két csatabárdját suhogtatva, ugrott át a várárkon a fáklyák rőt fényénél, nyomában seregével. Mennybéli Herceg azonban lovasaival, elkeseredett harcban véres utat vágva a támadó seregben, kiment a városból, magával vive Liang urat is. A városból kiérve azonban bal felől rémítő csatazaj reszkettette meg a levegőt, s rengeteg fáklya közt, hatalmas sereg élén maga Nagykardú támadott Liang úrra, megcsapkodván veresnyúl-lovát, táncoltatva kezében feketesárkány kardját. Mennybéli Herceg rontott középük, hogy két kardjával ő vegye fel a harcot az ellenséges vezérrel. Mennybéli Hercegnek azonban nemigen fülött már a foga a harchoz, csakhamar megfutott lova hátán.

A támadó sereg bal oldalán Hercegi Gebe, jobb felén Csingmuhan vezette a hadat, a sereg végét Ványadt Védisten hajtotta, így vágták, kaszabolták a város katonáit egyesült erővel. Javában küzdöttek egymással, amikor hátuk mögött megjelent Kis Generális, s elővonván íját, lelőtte Mennybéli Herceg alvezérét, mire az holtan bukott le lováról. Mennybéli Herceg ennek láttára száguldva menekült, de még fél nyíllövésre sem ért, amikor jobb felől dobok lármája dördült a fülébe. Tűzfény vakította el a sereget, s rájuk támadt Mennydörgés Tüze, lovát táncoltatva,

buzogányát rázva, nyomában Selymesszőrű Tigrissel, Felhőcsapó Aranyszárnyal, Sötétképű Fenevaddal. Merő vér lett már Mennybéli Herceg egész teste, amint menekült folytonos harc közben, mentve magával Liang kormányzó urat.

De szóljunk közben arról is, ami a városban történt. Égbemászó s Felhők Villáma lemészárolta Liang úr házának apraját-nagyját, Vereshajú Ördög s Beteg Vitéz Vang mandarin családját irtotta ki, Üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag a tömlőc hátsó falához sietve, bemásztak rajta. Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány pedig a tömlőc kapujában állták útját a jövőmenőknek.

Bent a tömlőcben közben Kis Forgósziel s Vastorkú, meglátván a tüzet, így szóltak Vaskarúhoz és Egyszálvirághoz:

– Látjátok? Mire várjunk még?

A tömlőc kapuját Egyszálvirág őrizte; Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány azonban hamarosan betörte a kaput, s berontott rajta nagy ordítással:

– Megjöttek a liangsani vitézek egész seregükkel! Adjátok ki nekünk gyorsan Jåde Egyszarvú s Halálmegvető bátyánkat!

Szaladt Egyszálvirág Vaskarúhoz, de ekkor már beugrált a falon Üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag is. Nem törődve azzal, hogy a két börtönőr engedi-e, nem-e, Kis Forgósziel előszedte a kulcsokat, s kiszabadította a két rabot kalodájukból, ezután pedig Vaskarúhoz fordult:

– Jer velünk gyorsan haza, hogy megmentjük a családodat! – Valamennyien kirontottak a tömlőcből. Erdei Sárkány s Egyszarvú Sárkány is velük ment. Jåde Egyszarvú pedig Halálmegvetővel, Üstökös Csillaggal, Árva Tűzcsillaggal rohant házához, hogy elfogják Li Kut és Csia asszonyt.

Li Ku, meghallván, hogy a liangsaniak betörték a városba, s látván is, hogyan égnek a házak mindenfelé, a szeme is rángani kezdett ijedtében. Hamar összedugták a fejüket Csia asszonnyal, s összeszedvén egy csomó aranyat, kincset, drágaságot egy batyuba, szaladtak kifelé, hogy elmeneküljenek. Igen ám, de közben már bedöntötték az elülső kaput, s nagy sokaság özönlött be rajta. Ijedtükben megfordultak, hogy a hátsó kapun meneküljenek, s átjutva a falon, leszaladtak a folyóhoz, hogy ott rejtőzzenek el.

– Hová szaladsz, asszonyság? – kiáltott rájuk a partról Fehér Hullámtaraj. Li Ku nagy féltében beugrott a legközelebb álló csónakba, de alig bújt be a ponyva alá, amikor onnét egy kéz nyúlt ki, s megragadta üstökénél fogva.

– Nem ismeresz meg, Li Ku? – kiáltotta a támadó. Pazar volt.

– Drága öcsém! – könyörgött Li Ku. – Nem volt nekem veled soha semmi ellenségeskedésem! Engedj el, segíts át a másik partra! – Közben azonban Fehér Hullámtaraj a parton elfogta már Csia asszonyt, s belökte a csónakba. Foglyaikkal a két vitéz elindult a keleti kapu felé a vízen.

Jåde Egyszarvú otthonához érve, mivel sehol sem találta Li Kut s parázna feleségét, hamar kiadta a parancsot az embereknek, hogy minden drágaságát, vagyoniát rakják szekerekre, s indítsák el Liangsanba.

Kis Forgószielnek közben sikerült eljutnia Vaskarú házához, épségben megmenteni annak családját, holmiját, s elindult velük a liangsani várba ő is.

– Könyörülj, uram, a város népén – kérte Vaskarú, mikor elindultak –, ne tegyetek kárt többet

bennünk

Hajlott a szóra Kis Forgószél, s indult rögtön, hogy megkeresse Cselcsillagot. Cselcsillag is nyomban kiadta a parancsot, hogy kíméljék a népet, de elpusztult addigra a város fele. Mikor kivilágosodott, Cselcsillag s Kis Forgószél megverették a gongokat, visszavonulásra szólítván a hadat. A vezérek Jáde Egyszarvúval s Halálmegvetővel együtt összegyülekeztek a helytartói palotában. A két kiszabadult rab elmondotta, hogy csak Vaskarú s Egyszálvirág hűséges barátságának köszönhetik, hogy életük megmaradt. Közben hozta már Pazar s Fehér Hullámtaraj Li Kut s Csia asszonyt. Jáde Egyszarvú meglátva őket, meghagyta Pazarnak, hogy őrizze őket szigorúan, míg nem rendelkezik felőlük.

Ezenközben Mennybéli Herceg vágatva menekült seregével, hogy kimentse Liang urat a halálos veszélyből. Útközben ráakadtak Pallosos vert seregének maradványaira. Egyesültek velük, úgy futottak tovább délnek. Ahogy menekültek, egyszer csak nagy harci láрма harsant előttük, s Ördögi Herceg állta útjukat Nyolckarú No-csával s Repülő Szenttel. Nekik rontott a három liangsani vezér repülő késeikkel, szálló gerelyeikkel. Hátuk mögött meg Szárnyas Tigris ezer gyalogja bukkant fel Aranyszemű Párduccal s Kis Feltartóztathatlannal, elvágván visszavonulásuk útját. Olyan volt ez éppenséggel, mint amikor

*Börtönéből szabadult rab tömlöcbe menekszik,
Vagy a beteg, orvos jöttén, ágyba visszafekszik.*

Hogy aztán milyen véget ért Liang úr és serege, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANHATODIK FEJEZET

amelyben Jókorjött Eső jutalmat oszt

a győztes seregnek,

Nagykardú pedig meghódoltatja a Vízi és a Tüzi Vezért

Ott tartottunk, hogy Liang úr, Mennybéli Herceg s Pallosos sietve összeszedvén megvert seregüket, elmenekültek velük délnek. Amint így vágtattak, egyszer csak két lesben álló liangsani seregbe ütköztek, azok előlről hátulról rájuk támadtak. Mennybéli Herceg s Pallosos uruk védelmében halálra szántan harcba szálltak velük, s nagy nehezen kivágva magukat a csata sűrűjéből, elmenekültek nyugatnak. Ördögherceg Nyolckarú No-csával s Repülő Szenttel úzóbe vette őket, de már nem érte be, így Szárnyas Tigrissel, Aranyszemű Párduccal s Kis Feltartóztathatatlannal együtt visszafordultak, hogy Tamingfuba menjenek, meghallani, mit parancsol a fővezér.

Cselcsillag ezenközben a városban kiadta a parancsot, s hirdetményeken a lakosságnak is tudtára adta, hogy vége már a harcnak, s nekiállította seregét a tüzek eloltásának. Liang úr, Mennybéli Herceg, Pallosos s Vang mandarin háza népéből, akit megöltek, megöltek, aki meg megfutott, az megfutott, tovább nem üldözték. Aztán megnyitatták Tamingfu kincsestárát, s a sok aranyat, ezüstöt, drágaságot szekerekre rakták; megnyitották a magtárakat is, s egy részét a gabonának kiosztották az ínséges lakosság között, ami megmaradt, azt szekerekre rakták, s elindították a liangsani várba. Dolga végeztével felkerekedett a sereg, Li Kut s Csia asszonyt rabszállító szekérbe rakták, s valamennyien elindultak hazafelé, Liangsanba. Bűvös Futárt előreküldték, hogy jelentse jöttüket Jókorjött Esőnek.

Jött is elébe Jókorjött Eső az érkező seregnek az összes vezérekkel, s összegyülekeztek a Hűség s Igazság Csarnokában.

Meglátván Jáde Egyszarvút, Jókorjött Eső leborult, úgy tisztelgett előtte.

– Vártunk már régóta – szólott hozzá –, hogy várunkba gyere, s egyesülj velünk nagy ügyünkért; tengernyi bajod, amely csaknem vesztedet okozta, fájdalommal hasogatta szívünket. A felséges ég azonban megkönyörült rajtunk, ma újra találkozhatunk!

– A te rettegett hírednek köszönhetem csak menekvésemet, bátyám – viszonzta az üdvözlést Jáde Egyszarvú –, s hálásan köszönöm is, vezérek, valamennyiőtöknek, hogy egy szívvel, közérővel megmentettétek veszendő életemet! Ha agyvelőmet loccsanthatnám, májamat ontanám ki értetek, az sem lenne méltó viszonzása annak, amit cselekedtetek értem! – Ezután bemutatta Jókorjött Esőnek Vaskarút s Egyszálvirágot, így szólván:

– Ha ők ketten nem lettek volna, nem állhatnék most itt előttem!

Jókorjött Eső ekkor az első vezéri székbe akarta ültetni Jáde Egyszarvút, de az megdöbbenve tiltakozott:

– Ki vagyok én – kiáltott fel –, hogy váratok ura merészelnék lenni? Tízezerszeres boldogság már az is számomra, hogy életem megmentésének viszonzásaképpen korbácsod tarthatom, kengyeled követhetem, bátyám, s mint közkatona szolgálhatok alattad!

Kérlelte Jókorjött Eső újra meg újra, de Jáde Egyszarvú sehogy sem engedett.

– Bátyám kiáltott közbe Fekete Forgósziel –, ha te itt másoknak akarod átengedni a Váruraságot, akkor én megölöm azt, aki a helyedbe lép!

– Bátyám – szólt Kóbor Barát is –, ha te csak azon vagy, hogy átengedd helyedet, azzal csak fivéreid szívét keseríted el!

– Mit tudtok ti ehhez! – kiáltott fel haragosan Jókorjött Eső. – Több szót ne halljak!

– Nem érzem magam nyugodtan, bátyám – szólt ijedten Jáde Egyszarvú is –, ha erőnek erejével csak lemondanál helyedről!

– Tehetetlen, ügyefogyott fickókból áll az egész császári udvar! – kiáltott közbe megint Fekete Forgósziel. – Császárrá teszünk, bátyám, Jáde Egyszarvút meg főminisztereddé, mi magunk is mind nagyurak leszünk, aztán bevesszük a Keleti Fővárost, elfoglaljuk azt a nyavalyás trónust, sokkal jobb lesz az, mint itten nyavalyogni!

Jókorjött Eső szólni sem tudott a felháborodástól. Cselcsillag avatkozott közbe:

– Szállásoljuk el Jáde Egyszarvút itt a keleti termekben, mint becses vendégünket, aztán, ha majd kitüntette magát a harcban, még mindig átengedheted neki a helyedet.

Ebbe végre Jókorjött Eső is belenyugodott, s parancsot adott, hogy szállásolják együvé Jáde Egyszarvúval hűséges emberét, Pazart is. Egy másik házba meg Vaskarú s Egyszálvirág háza népét költöztette be. Nagykardú családját közben Veszett Tigris már elhozta a várba.

Ekkor aztán elrendelte Jókorjött Eső, hogy csapjanak nagy lakomát a győzelem örömeire, s bort adatott az egész seregnek, a főtisztoktól lefelé az utolsó közbetyárig. A Hűség s Igazság Csarnokában pedig a vezérek lakomáztak; kölcsönös nyájaskodással ettek, ittak, vigadtak.

– Elhoztuk a parázna asszonyt s házasságtörő társát – emelkedett fel egyszerre Jáde Egyszarvú –, várjuk parancsodat, mi legyen velük.

– Már egészen elfeledkeztem róluk – mosolygott Jókorjött Eső. – Hozzátok csak ide őket!

Felnyitották a betyárok a rabszállító szekereket, s hozták a két bűnöst. A csarnokhoz érve velük, Li Kut a bal felőli vezéri oszlophoz kötözték, Csia asszonyt a jobb felőlihez.

– Ne is vallassuk őket bűnük felől – rendelkezett Jókorjött Eső –, végezz velük.

Jáde Egyszarvú elővonta kését, s a csarnokból kilépve, hangos szidalmak közt szép lassan apró darabokra vágta a két elvetemült bűnöst. A végén félrelökvén a holttesteket, visszament a csarnokba, megköszönvén a vezéreknek, hogy bosszúját kitölthette, azok meg elhalmozták szerencsekívánataikkal, s dicsérték ügyességét.

Nem beszélek most már arról, hogyan folyt tovább Liangsanban a győzelmi vigasság, s hogyan kapott jutalmat a sereg. Arról szólok inkább, hogy Liang úr, megtudván, hogy visszavonultak a liangsaniak, vezéréivel s vert seregével hazatért városába. Ott házába menvén, családját kereste, de bizony azt látta, hogy a ház népéből tíz közül egy-kettő ha megmaradt. Keserves jajveszékelésbe tört ki a szomorú hírre. A szomszéd városok s vidékek hadai elindultak ugyan a liangsaniak üldözésére, de hol jártak már azok? Fel is kellett hogy hagyjanak az üldözéssel mihamar, hazatértek valamennyien.

Liang úr felesége, szerencséjére, megmenekült, elrejtőzvévén hátul a virágoskertben. Most rávette férjét, hogy a szomorú vereségről írjon beadványt egyenest a császárhoz, de tudassa apósával is a történeteket, hadd küldjenek mielőbb nagy hadsereget a lator lázadók elpusztítására, bosszúképpen a pusztításért, vereségért. Megírta Liang úr a levelében, hogy több mint ötezren pusztultak el a nép között a város bevételénél, a sebesülteknek nem volt se szeri, se száma. A hadsereg meg

harmincezernél is többet veszített. Egykettőre útnak is indult a futár a levelekkel, iratokkal, s vágatott megállás nélkül a Keleti Fővárosba, egyenest a kancellári palotához. Mikor a kancellárnak bejelentették a futár érkezését, rögtön hívatta. Belépett a futár a palotába, s a kancellár színe elé járulván, átadta a leveleket, de szóban is elmondta Tamingfu veszését, hogy milyen nagy erővel támadtak a rablók, s nem tudott nekik semmiképp ellenállni a városbeli sereg. Caj kancellár eredetileg azt forgatta fejében, hogy meghódolásra próbálja bírni a liangsaniakat, ebből aztán hadd támadjon érdem Liang úr számára, de neki is dicsőség. Most azonban, hogy terve kudarcot vallott, s a bajt nem leplezhette tovább, arra gondolhatott csak, hogy harcban végez velük.

– Elmehetsz! – mondta haragosan a futárnak.

Másnap az ötödik őrség idején megkondult a harang a Csingjang toronyban, s a császári palotában, a Vízóra Teremben összegyülekeztek a polgári s hadi méltóságok, élükön Caj kancellárral. A kancellár a jádelépcsők elé járulva, átnyújtotta a császárnak a tamingfuiak beadványát. Megszemlélte az írást az Ég Fia, s felettébb megdöbben. Előlépett ekkor a sorból Csao Ting, a császár egyik tanácsosa, s így szólt:

– Sokszor küldtünk már hadakat e lázadók ellen, de mind odavesztek; a hely az ellenségnek kedvez, ezért jutottunk idáig. Együgyű vélekedésem szerint a legmegfelelőbb az lenne, ha felséged kegyelemben részesítené a bűnösöket, kegyelemkérő hódolatra híván őket a fővárosba, s megparancsolná nekik, hogy mint hű alattvalók, siessenek határaink védelmére a betörő idegen ellenség ellen.

– Hogy mered császári tanácsos létedre felrúgni a császári udvar kormányzásának bölcs alapelveit? – kiáltotta nagy haraggal Caj kancellár. – Halált érdemel vétked, hitvány lázadó!

– Vettessék ki udvarunkból azonnal! – szólt az Ég Fia is, s Csao Tinget menten megfosztották hivatali jelvényeitől, *közember lett belőle*. Nem is mert ezután az udvarban senki szólani többet.

– Kit bízunk meg a latrok elpusztításával panaszkodott az Ég Fia a kancellárnak –, ha ilyen gazoktól vagyunk körülveve?

– A magam részéről úgy vélekednék – szólt alázattal a kancellár –, hogy mi szükség is ezek ellen a mezei betyárok ellen nagy hadseregre? Lingcsou két vezérét ajánlanám felségednek a hadjárat vezetésére. Az egyik San Ting-kuj, a másik Vej Ting-kuo, ők a tartomány katonai parancsnokai. Esedezem felséged trónja előtt, adja ki szentséges parancsát, s küldök értük még az éjjel, hogy induljanak el hadaikkal: napok alatt tisztára söprik majd az átkozott mocsarat!

Megörvendezett a tanácsnak az Ég Fia, s tüstént elrendelte, hogy a titkos tanács küldjön levelet a két vezérnek. Az Ég Fia ezután visszavonult, szétszéledtek a főméltóságok is titkos kárörömmel, másnap pedig Caj kancellár összehívta a kancelláriai tanácsot, hogy kijelöljék a tisztet, aki elvigye a császár parancsát Lingcsouba.

Ezenközben Jókorjött Eső Liangsan várában a sok drága zsákmányt, amit Tamingfuban nyertek, mind szétosztotta a sereg között; mindennap marhákat vágtak, lovakat öltek, lakomáztak, ünnepelték Jáde Egyszarvút. Sült főnix- vagy sárkánypecsenye nem került ugyan az asztalra, de hegyekben tornyosult a hús, s tengerként áradt a bor. Benne voltak a vezérek már jól az ivásban, amikor Cselcsillag így szólt Jókorjött Esőhöz s a többi vezérhez:

– Jáde Egyszarvúért feldúltuk Tamingfut, nagy pusztítást végeztünk népe között, kifosztottuk kincsestárát, magtárait, sőt, Liang kormányzót is elűztük városából... gondoljátok, hogy nem jelentette már mindezt a császárnak? Hogy apósa ennyiben hagyná a dolgot? Biztosan sereget küld majd ellenünk, itt lesznek a nyakunkon hamarosan.

– Van abban valami, amit mondasz, mesterem – gondolkodott el Jókorjött Eső. – Nem kellene-e kémeiket küldenünk Tamingfuba, hogy szimatolják ki, mire kell felkészülnünk?

– Küldtem már – mosolygott Cselcsillag –, mostanra várom vissza őket. – S ahogy tovább lakomáztak, vitatkoztak, egyszer csak betoppantak a kérnek s jelentették:

– Liang úr, Tamingfu helytartója, valóban kéréssel fordult a császárhoz, hogy indítson ellenünk irtó hadjáratot. Csao Ting tanácsos amellett lett volna, hogy hívjanak fel minket meghódolásra, de Caj kancellár nagyon kikelt ellene, úgyszólván rangjától is megfosztották. Azután a kancellár azt javasolta a császárnak, hogy Lingcsou két parancsnokát, San Ting-kujt és Vej Ting-kuót küldjék haddal ellenünk.

– Nos, hát hogy fogadjuk őket? – nézett körül vezéreire Jókorjött Eső.

– Csak jöjjenek – mondta higgadtan Cselcsillag –, úgyis a kezünkbe kerül valamennyi! – De akkor felállott Nagykardú.

– Hálásan köszönöm, bátyám – fordult Jókorjött Esőhöz –, eddig való jóltartásomat itt a várban, már csak azért is, mert fáradni semmit se fáradtam még idáig ügyünkért. San Ting-kujjal s Vej Ting-kuóval sokat találkoztam már Pucsengben, s tudom régről, hogy San Ting-kuj igen járatos a vízi harcban, ezért is nevezik Vízi Vezérnek. Vej Ting-kuo pedig felettebb ért a tűzi mesterségekhez; tüzes szerszámaival szereti megtámadni az ellenséget, erről kapta a Tűzi Vezér nevet. Csekélyke tehetséggel, ha adnátok alám ötezer vitézt, be se várnám, amíg elindulnak, hanem ott lepném meg őket helyben, Lingcsouban. Ha megadják magukat, magammal hozom őket, ha meg nem, akkor hadifogolyként hurcolom elétek. Nem is kellene, hogy valamennyien fáradjunk a harcban, íjat feszítsünk, nyilat röpítsünk. Mit gondoltok erről?

Megörült ennek a tervnek Jókorjött Eső, s parancsolta Hercegi Gebének s Csingmuhanak, hogy tartsanak egykori vezérükkel. Összeszedték csakhamar az ötezer betyárt, Jókorjött Eső a többi vezérrel másnap hajnalban lekísérte őket az Aranyhomokpart kikötőjébe, aztán útnak indultak.

– Hát elment Nagykardú – jegyezte meg Cselcsillag, amint visszaértek a Hűség s Igazság Csarnokába –, de nem tudhatjuk még, mit gondolt magában. Utána kellene küldeni egyik jó vezérünket, hogy ügyeljen rá, de segítségére is legyen, ha kell.

– Én úgy látom – felelte vissza Jókorjött Eső –, hogy Nagykardú hűséges, engedelmes hozzánk elejétől végig! Ne illesd gyanúval, mesterem!

– Nem biztos – rázta fejét Cselcsillag –, hogy benne is olyan szív lakozik, mint tebenned, bátyám! Küldjük utána nyomban Párduckoponyát s Sötétképűt Ványadt Védistennel s Háromhegy Urával, ötezres sereggel.

– Elmegyek én is – ajánlkozott Fekete Forgószél.

– Neked ebben hasznodat nem vennénk – háritotta el Jókorjött Eső –, vannak nekünk erre jobb vezéreink.

– Egészen belebetegszem ebbe a tétlenségbe! – fakadt ki Fekete Forgószél. – Ha nem küldtök, hát elmegyek magam!

– Ha nem engedelmeskedsz hadi parancsomnak – rivallt rá Jókorjött Eső –, a fejed üttetem le!

Elbúsulta magát Fekete Forgószél erre a szóra, nem szólt semmit, csak kiballagott a csarnokból.

Azt most el sem mondjuk, hogyan indult el Párduckoponya s Sötétképű Nagykardú után, hanem másnap egyszer csak jelentette az őrség:

– Fekete Forgószél az éjjel, a második őrség idején elindult két csatabárdjával, s eltűnt, nem tudni, merre.

– Megbántottam én őt azzal a szavammal! – kesergett Jókorjött Eső a hír hallatára. – Most biztosan elmegy, s más helyet keres magának!

– Nem hiszem én azt, vezér! – vigasztalta Cselcsillag. – Durva fickó, az igaz, de halálig hűséges, nem megy ő máshová! Itthon lesz ő pár nap múlva megint, nyugodj meg csak!

Jókorjött Eső azonban nagy nyugtalanságában utánaindította Bűvös Futárt, hogy térítse vissza; aztán megbízta Dobos Bolhát, Feketeszemű Tigrist, Vastorkút s Sebesvillámot, hogy induljanak el négyen négyfelé, s kerítsék elő akárhonnét is.

Fekete Forgószél meg, ahogy fogta két csatabárdját s eljött a várból, elindult mellékutakon, ösvényeken Lingsouba.

„Minek annyi sereget, katonát küldeni az ellen a két nyavalyás tábornok ellen! – dúlt-fült magában egész úton. – Berontok én a városba egy szál magamban, aztán egy csapás egynek, még egy a másiknak, s végeztem mind a kettővel! Meg lesznek majd lépve bátyámék, de legalább megmutatom nekik, hogy mit tudok!” Ment jó ideje már; s kezdett megéhezni. Tapogatta az övét, de ahogy nagy bolondjában elindult a várból, siettékben egy garast sem vett magához.

„Rég volt már úgyis, hogy üzlettel foglalkoztam – gondolta magában elszántan. – Csak találnék valaki nyavalyást, akin kitöltsem a kedvem!” Ment tovább, s az út mentén egy kocsmára bukkant. Bement, leült, rendelt három csésze bort, két font húst, azt megette, megitta, aztán felállt, s ment kifelé. A kocsmáros útját állta, s a pénzét követelte.

– Várj csak egy kicsit – magyarázkodott Fekete Forgószél nagy szorultságában –, amíg kimegyek az útra s szerzek egy kis zsákmányt; neked adom az egészet! – azzal már indult is volna, amikor egy hatalmas termetű, párducképű legény lépett be az ajtón s rákiáltott:

– Pimasz fickó vagy ám, te fekete legény! Mindegy neked, ki kocsmájába térsz be, csak megtömöd a hasad, fizetni meg nem akarsz!

– Biz, én nem nézem, hogy hol – felelte szemét rászögezve Fekete Forgószél –, csak jóllakhassam!

– De össze is csinálod magad az ijedtségtől, ha megtudod, hová tévedtél! – kiáltotta az ismeretlen. – Nem mással állsz te szemben, mint a liangsaniak derék vitézével, Han Po-lunggal! Jókorjött Eső bátyámé a kocma is, a pénz is, minden!

„Sose hallottam én rólad fent a várban, te jómadár!” – mosolygott magában Fekete Forgószél. Pedig Han Po-lung, aki régóta rablásból, fosztogatásból élt a folyók, tavak vitézeként, valóban be akart állni már a liangsaniak közé, s el is ment ezért egyszer már Szárazföldi Krokodilushoz, hogy mutassa be őt Jókorjött Eső vezérnek. Hogy azonban Jókorjött Eső betegágyának esett, aztán meg elkezdődött a hadjárat, nem volt alkalma Szárazföldi Krokodilusnak, sok, sűrű dolga mellett, hogy kérését teljesítse, így meghagyta neki, hogy maradjon kocsmájában.

– Odaadom a fejszémet zálogba – vonta elő öve mellől Fekete Forgószél az egyik csatabárdját. Han Po-lung gyanútlanul utánanyúlt, hogy átvegye, de Fekete Forgószél karja nekilendült, s szegény kettéhasítva terült el a földön. Nem jutott el a szerencsétlen Han Po-lung Liangsanba,

Fekete Forgószél kezétől kellett elpusztulnia! A kocsmáros és inasai csak azt sajnálták, hogy szülők csak egy pár lábbal ajándékozták meg őket, menekültek lélekszakadva. Fekete Forgószél pedig kifosztván a kocsmát, tüzet vetett rá, s elindult tovább Lingcsou irányába.

Nem ment még egy napot se, amikor az országúton egy jól megtermett férfival akadt össze.

– Mit méregeted öregapádat, te fickó? – mordult rá mérgesen, mikor látta, hogy az idegen igen végignézi.

– Kinek vagy te az öregapja? – adta vissza a szót az ismeretlen. Fekete Forgószél nekirontott, az idegen azonban egyetlen ökölcsapással leterítette, úgy, hogy lecsücsült a földre.

„Derék egy ökle van ennek a legénynek!” – állapította meg magában elismeréssel Fekete Forgószél, s már éppen felugrott volna, amikor ellenfele jól irányzott rúgása gyomorszáját érte.

– Nem bírok veled! – kiáltotta Fekete Forgószél kétségbeesetten. Feltápáskodott, s elfutott volna, de a másik megállította:

– Hogy hínak, te fekete fickó? Honnét jössz? – kérdezte tőle.

– Szégyellem megmondani, mert megvertél – röstelkedett Fekete Forgószél –, de azért elárulom neked, mert derék vitéz vagy: a Fekete Forgószél vagyok Liangsanból.

– Igazán te volnál az? – hitetlenkedett a másik. – Ne hazudj nekem!

– Ha nem hiszed – düllesztette ki mellét a fekete óriás –, itt a két baltám.

– Hát ha liangساني vitéz vagy – faggatta tovább az ismeretlen –, akkor hová mész most egy szál egymagadban?

– Összevesztem bátyáimmal – horgasztotta le fejét Vasbivaly s Lingcsouba indultam, hogy agyoncsapjam az ottani két katonai parancsnokot!

– Hallottam én, hogy sereggel indultak oda a liangسانيak. Kikkel mentek?

– Nagykardú vezeti a sereget, de utánament segítségére Párduckoponya és Sötétképű is.

Az ismeretlen tisztelgett Fekete Forgószél előtt, az meg erre végre meg merte kérdezni:

– Mondd meg hát akkor nekem, hogy te ki vagy?

– Csungsanfuba való vagyok – felelte az ismeretlen –, ott lakik családom már három nemzedéke. Birkózás a mesterségem; a kézzel-lábbal hadakozás művészete apáról fiúra öröklődik nálunk, idegent ebbe bele nem avatunk. Mivel pedig egyedül csavarogtam a világban világeletemben, s nem állottam senki szolgálatába, úgy neveznek csak Santungban, Hopejben, hogy Csiao Ting, az Ágrólszakadt. Nemrég meghallottam, hogy Koucsou tartományban, a Szárazfahegyen, van egy rabló, aki ott rabol, fosztogat bandájával, s annyira kedvét leli az öldöklésben, hogy csak Halálistennek nevezik; a becsületes neve Pao Hszü. Arrafelé tartok én most, hogy beálljak a bandájába.

– Ha már ilyen ügyes legény vagy – lelkesedett fel Fekete Forgószél –, miért nem jössz el mihozzánk, s állsz be Jókörjött Eső bátyánk seregébe?

– Hát bizony az ő seregébe akarnék én már beállni jó ideje – mondta Ágrólszakadt –, de mind ez ideig nem volt módom rá, hogy valaki odavezessen. Most azonban, hogy összetalálkoztunk,

szívesen csatlakoznék hozzátok.

– No de én összevesztem bátyámmal – hűtötte le társa lelkesedését Fekete Forgószél –, úgy szöktem meg hazulról; hogy állítsak most be üres kézzel, nem ölvén meg senkit? Gyere velem Lingcsouba, elintézzük a két jómadár generálist, aztán menjünk haza!

– Lingcsou erős város – gondolkozott el Ágrólszakadt –, sok a hada, katonája. Még ha bármilyen ügyesek, vitézek volnánk is, ketten ellene semmire se megyünk, csak az életünket hagynánk ott hiába. Gyerünk inkább elébb a Szárazfahegyre Halálistenhez; vegyük rá, hogy tartson ő is velünk, az lenne a legjobb!

Ahogy így beszélgettek, egyszer csak beérte őket a Fekete Forgószél keresésére küldött Dobos Bolha, s rájuk kiáltott:

– Igen el van keseredve bátyánk miattad, s kér, hogy térj haza! Keresünk már mindenfelé!

Fekete Forgószél bemutatta új barátját, de Dobos Bolha hajthatatlan maradt:

– Vár Jókorjött Eső bátyánk! Siess haza! – ismételte.

– No, várj csak! – állította meg Fekete Forgószél. – Ágrólszakadttal már megtanácskoztuk, hogy felkeressük a Szárazfahegyen Halálistent, aztán térünk csak haza.

– Azt nem lehet – tiltakozott Dobos Bolha. – Eridj haza gyorsan, várnak!

– Hát ha nem jössz velem –jött ki Fekete Forgószél a béketúrésból –, akkor eredj haza magad, s jelentsd bátyáknak, hogy találkoztál velem, megyünk majd mi is aztán.

Dobos Bolha tartott Fekete Forgószéltől, így mit tehetett egyebet, visszafordult egyedül. A fekete óriás pedig új barátjával útnak indult Koucsou felé.

Itt aztán elágazik a történet. Ott folytatom, hogy Nagy kardú eközben seregével már közel járt Lingcsouhoz. A tartomány helytartója már megkapta a császár parancsát Caj kancellár levelével együtt, s közölte is a két katonai parancsnokkal. Vízi Vezér s Tüzi Vezér össze is szedték már seregeiket, felfegyverezték. s már várták az indulás idejét, amikor hírnök érkezett s jelentette:

– A putungbeli Nagy kardú vezér, Kuan Seng, nagy sereggel jó városunk ellen!

Megharagudott erre a két vezér, sietve összeszedték seregüket, s vonultak ki a városból, hogy szembeszálljanak az ellenséggel. Hamarosan egymás közelébe ért már a két sereg, már látták egymás zászlait, hallották az ellenség dobszavát. Nagy kardú előrevágtatott zászlói közül. A másik hadsorból erre dobok dübörgése közepette elővágtatott egy vitéz: négyszegletes vassisakot viselt a fején, a csúcán szakajtó nagyságú fekete bokkrétával, fekete szegélyű, pikkelyes, szironyos medve bőrpáncél a testén, fölötté selyemmel hímzett jégmadártoll-mintás ujjas harci köntös, lábán felhőmintákkal kivarrott lovaglósizma, derekát jádekövekkel kivert oroszlános öv szorította. Íjat, nyilat viselt övében, s fekete nyelvű lándzsát forgatott kezében, fekete lován ülve. Nagy, fekete seregvezető zászlót vittek előtte, amelyen ezüst, betűkkel ez a felírás volt: „San Ting-kuj, a Vízi Vezér.”

De megcsendültek a lószerszámok csengői, s elővágtatott egy másik vezér is: vörösmintás bronzsisak fogta össze a haját, akkora veres bokkrétával, akár egy söprű, állatfejes láncinget viselt, amely fölé felhőkkel, csodaszörnyekkel hímzett veres kabát borult, csizmáját felhők között arannyal varrott egyszarvú ékesítették. Aranyos, verébmintás, drága, faragott íj függött derekán fönix-tollas, farkasfogú nyílvevesszőkkel. Tarkára festett lovon ült, s kovácsolt bronzkardot emelt kezében;

nagy, hímzett veres zászlót vittek előtte, ezüst betűs felírással: „Vej Ting-kuo, a Tüzi Vezér.”

A két rettenthetetlen vezér kivágtatott a hadsor elé. Nagykardú meglátván őket, odakiáltott nekik:

– Rég láttuk egymást!

– Te silány fajzat, te meghibbant lázadó! – támadt rá a két vezér gúnyos haraggal. – Császárod ellen fordultál, családodra szégyent hoztál, a vesztedbe rohansz! Mi jogod arra, hogy sereggel ronts ránk?

– Tévedésben vagytok, ti két vezérek! – kiáltotta vissza Nagykardú. – Homályban uralkodik most a császár, gaz miniszterek ragadták kezükbe a hatalmat, akik csak rokonságukat pártolják, s elpusztítanak mindenkit, aki szembeszegül velük. Az én vezérem, Jókorjött Eső, erényes, kegyes férfiú, az ég küldetését tölti be; ő küldött engem hozzátok, hogy meghívjalak benneteket! Ha meg nem vettek, álljatok közénk, vonuljunk haza várunkba együtt!

Hej, nagy haragra gerjedt erre a Vízi Vezér s a Tüzi Vezér. Meghajtották lovukat s elővágtattak; az egyik akár egy éjfekete felhő, a másik akár egy égőpiros tűzláng. Fogadta volna már támadásukat Nagykardú, amikor két oldala mellől elővágtatott Hercegi Gebe s Csingmuhan, s szembeszálltak a két vezérral. Kard kardnak csapódott, millió hideg szikrát verve szerteszt, lándzsa rontott lándzsa ellen, égig csapott a küzdők harci dühe. Ott állt Nagykardú, kardját kivonva a hadsor előtt, nézte őket jó darabig, s nem tudott betelni hangos dicséretükkel.

Viaskodtak, küzdöttek, s lám, egyszer csak megfordította lovát a Vízi s a Tüzi Vezér, visszavágtattak hadsorukba. Két ellenfelük bőszen rontott utánuk. De most Tüzi Vezér balra tért, Vízi Vezér jobbra fordult, s gyorsabban, mint ahogy elmondanám, bal felől előrontott négy-ötszáz gyalogkatonára veres zászlókkal, veres páncélban, egyenes vonalban, s egyszerre kidobván horgas köteleiket, foglyul ejtették Hercegi Gebét lovastul. Jobb felől is előrohant a hadsorból négy-ötszáz fekete zászlós, fekete páncélos gyalog, nekiestek minden oldalról Csingmuhanak, s fogságba ejtették. Siettek a gyalogok a két fogoly vezérral be Lingsou városába, ötszáz nehézlovas pedig elsöprő rohamra indult Nagykardú serege ellen. Megrettent Nagykardú két vezére vesztén, nem tudta, mit kezdjen, gyorsan visszavonult. Vízi Vezér s Tüzi Vezér pedig, megcsapkodván lovukat, üldözőbe vették. Menekülés közben Nagykardú egyszer csak sereget látott szemben közelegni, két vezérral az élén. Párduckoponya volt s Sötétképű Fenevad; megkerülték a menekülőket, s nagy erővel rázúdultak a lingsousi seregre. De már ekkor Nagykardú is megállította vert seregét, s csatlakozott hozzájuk. Megjött nemsokára Ványadt Védisten is Háromhegy Urával, s tábort ütöttek a liangsani vitézek.

A Vízi s a Tüzi Vezér elfogván Hercegi Gebét s Csingmuhan, diadallal tértek meg Lingsou falai közé. Csang helytartó fogadta is őket a bajnokoknak kijáró áldomással. A két foglyot pedig tüstént rabszállító szekérbe rakatta, s útnak indította azon nyomban háromszáz gyalog őrizete alatt a Keleti Fővárosba.

Elindult a fogolykísérő menet egy alvezér vezetésével a Keleti Fővárosba. Mentek, vonultak, amíg egy bizonyos helyhez értek: nagy hegy állt előttük, tele vén fákkal, náddal benőve a széles, sík mező. Hirtelen gong csendült, s előrontott a sűrűből egy csapat betyár. A legelől száguldónak két csatabárd villogott kezében, harsogott szava, mint a mennydörgés Fekete Forgószél volt, a liangsani vezér. Mögötte jött bajtársa, a másik jó vitéz, Ágrólszakadt. A két jó vitéz elállta a katonák útját, aztán se szó, se beszéd, nekik estek. Azok már futottak szerteszt vezérestül, mikor hátuk mögött még egy vitéz tűnt fel: arca, mint a vasüst, villogott két kegyetlen szeme. Pao Hszü volt, a Halálisten. Egy csapással kettőbe vágta a katonák vezérét, hogy az holtan hullott le lováról. Erre már odahagyták a katonák foglyaikat, s futottak, ki merre látott, hogy életüket mentsék.

Ráismert Fekete Forgósziel a megszabadított foglyokban Hercegi Gebére s Csingmuhanra: megdöbbenve kérdezte tőlük, hogy mi történt:

– De hát te hogy kerülsz ide? – kérdezte vissza meglepődve Hercegi Gebe.

– Nem engedett el bátyánk, hogy verekedjem – felelte Fekete Forgósziel –, így aztán megszöktem magamban. Közben levágtam Han Po-lungot, aztán összeakadtam Ágrólszakadttal, ő hozott el ide; Halálisten bátyám szíves szeretettel úgy fogadott mindjárt, mint régi barátot, fivérének ismert el az első pillantásban. Éppen elhatároztuk, hogy mi is Lingcsou ellen megyünk, amikor őrszemeink a hegyről meglátták ezt a rabkísérő menetet. Gondoltuk, betyárokat fogdosott össze a császári katonaság, s nagy meglepetésünkre ti voltatok azok!

Halálisten felhívta a két megszabadított foglyot a sereggel együtt táborába, s pecsenyével, borral jól tartotta őket.

– Ha már közénk, a liangsaniak közé akarsz állni, öcsénk – szólt hozzá Csingmuhan –, az volna akkor a legjobb, ha most mindjárt velünk tartanál Lingcsou ellen.

– Erről tanácskoztunk éppen Fekete Forgósziel bátyámmal – hajlott a szóra Halálisten. – Igazat is mondasz; van itt táboromban két-háromszáz jó ló, jó lesz a seregnek – s el is indult az öt jó vitéz a hat-hétszáz betyár élén mindjárt együtt Lingcsou ellen.

Az elmenekült katonák közben lélekszakadva jelentették Csang helytartónak:

– A félúton rablók törtek ránk, kiszabadították a rabokat, vezérünket meg megölték!

– Amelyiket ezután kézre kerítjük, ott nyomban leütjük a fejét! – szólt nagy haraggal a Vízi s a Tüzi Vezér. De lám, már megjelent a város falai alatt Nagy kardú serege, s harcra hívta a városbelieket.

Vízi Vezér azonnal serege élére állt, s kinyitatta a városkaput, leeresztette a felvonóhidat, kivágatott az ellenség ellen ötszáz főnyi fekete páncélos seregével.

— Te megvert, te ország szégyene! – szidalmazta Nagy kardút harsány haraggal. Itt halsz meg most mindjárt!

Hallván ezt Nagy kardú, megcsapkodta lovát, megforgatta kardját, s rögtön nekitámadt. Küzdöttek egymással ötvenszer már, mikor megfordult Nagy kardú, s gyorsan elvágatott. Üldözőbe vette menten Vízi Vezér, de alig vágattak tíz vagy húsz mérföldet, amikor Nagy kardú visszakiáltott:

– Add meg magad, fickó! Szállj le a lovadról, mire vársz még?

Vízi Vezér böszén döfött lándzsájával Nagy kardú hátának, de az megmutatván vitézi erejét, nagyot sújtott reá kardjának fokával, hozzá ezt kiáltva:

– Le veled a lóról! – s ím, a Vízi Vezér lebukott lováról. Nagy kardú is menten leugrott nyergéből, felsegítette és bocsánatát kérte. Vízi Vezér félve kért tőle kegyelmet, meghódolást ígért. Így szólott Nagy kardú:

– Emlegettelek már sokszor vezéremnek, s azért küldött ide, hogy meghívjalak titeket, együtt küzdjünk majd a nagy igazságért,

– Lovad, kutyád leszek – felelte Vízi Vezér csekélyke erőmmel, hogy együtt töltsük be az ég rendelését.

Szavaikat végezvén, lovukra ültek, s együtt elvágattak a liangsaniak táborába. Párduckoponya már jött is elébük, de amikor érdeklődött, hogy mi is történt, hogy is történt, Nagykardú csak ennyit mondott neki:

– Elbeszélgettünk ott a hegyek között a régi dolgokról, meg az újakról is; meghívtam közibénk, s hajlott szavamra.

Megörült ennek Párduckoponya s a többi vezér: Vízi Vezér pedig a hadsor elé vágatott, s harsány kiáltására átjött hozzá mind az ötszáz fekete vitéze. A többi sereg menekült vissza a városba, s jelentette sietve a helytartónak, mi történt.

Nagy haragra gerjedt Tüzi Vezér a hír hallatára. El is indult másnap seregével ki a városból, hogy csatába szálljon az áruló ellen. Ott is állt már a hadsor előtt Vízi Vezér Nagykardúval s Párduckoponyával. Elővágatott Tüzi Vezér, s látván, hogy vezértársa Nagykardú hűségére tért, átkozta nagy haraggal:

– Elárultad urad, otthagytad vezéred, te semmirekellő, hitvány fajzat!

Elmosolyodott erre Nagykardú, s megcsapkodva lovát, elébe vágatott, hogy felvegye vele a harcot. Egymásnak rontott a két paripa, fegyverét emelte a két vezér, de alig küzdöttek meg vagy tízszer egymással, amikor Tüzi Vezér megfordította lova fejét s hazavágatott. Nagykardú már üldözőbe vette volna, de Vízi Vezér utána kiáltott:

– Utána ne menj!

Megállította lovát Nagykardú a szóra, s valóban, szinte még el sem hangzott a figyelmeztető kiáltás, ötszáz harcos rontott elő a lingcsouiak seregéből, tüzi fegyverekkel kezében. Ötszáz tüzes szekeret hoztak magukkal, azok megrakva náddal, sással, mindenféle tüzet fogó holmival, a katonáknak pedig mindegyiknek hátán vas lopótök lógott, kénkövel, salétrommal, mindenféle tüzi szerszámmal töltve. Azokat egyszerre meggyújtották, s úgy rontottak nagy sebesen az ellenségre, lángot szórva maguk előtt. Aki embert értek, az mind elterült a földön, de ha lovat értek, az sem menekült meg: futott Nagykardú serege szerteszéjjel, vissza is vonultak vagy negyven mérföldre, ott táboroztak le.

Visszavonta seregét Tüzi Vezér is, hogy a városba visszatérjen, de ahogy közeledtek, megdöbbenve vették észre, hogy lángok csapnak fel a falak mögül, ég az egész város. Az történt közben, hogy Fekete Forgósziel Ágrólszakadttal s Halálistennel a szárazfahegyi sereg élén hátba támadta a várost, betörték az északi kapun, kifosztották a kincsesházakat s a magtárakat, felgyújtották a várost. Tüzi Vezér ennek láttán nem mert bemenni a városba, hanem sietve visszafordult. De ekkor már Nagykardú serege is felocsúdott első ijedségéből s nekitámadt, úgyhogy azt se tudta már a sereg eleje, mit csinál a vége. Lingcsou elestével Tüzi Vezér nem tehetett egyebet, mint hogy futásra vette a dolgot, s elsáncolta magát egy közeli kicsiny helységben, Csunglinghszienben. Nagykardú mindenütt a nyomában menvén, azonnal körülfogta a városcát seregével, s támadást vezényelt. Bezárkózott Tüzi Vezér a városba, elő se jött onnét.

– Csupa bátorság ez az ember – magyarázta Vízi Vezér Nagykardúnak s Párduckoponyának. – Akárhogy támadják, szorongatják, halálig ellenáll, vesztét nem röstelli. Nagylelkűséggel kell vele bánnunk, erővel eredményt el nem érünk. Bemegyek én hozzá, serege közepébe, s áthozom majd ide szép szavakkal, hogy meghódot, fegyver se kell hozzá.

Megörült ennek Nagykardú, s ki is adta neki a parancsot, hogy induljon el egy szál egyedül az ellenség táborába. Ott jelentették az őrszemek Tüzi Vezérnek, ki is jött elébe, hogy fogadja. Vízi Vezér pedig így szólott hozzá nagy nyájassággal:

– Nem lát most tisztán a császári udvar az ország dolgaiban, nagy a zűrzavar az egész birodalomban, tévúton jár maga az Ég Fia is, s gonosz miniszterek bitorolják a hatalmat. Térjünk mindketten Jókorjött Eső vezér hűségére, menjünk el hozzá, mocsarai közé. Nem lesz késő akkor sem megtérni a jó útra, ha majd eltűnnek helyükről a gonosz miniszterek, s visszatér a béke a birodalomba.

Hallgatott sokáig Tüzi Vezér, hümmögött magában, végtére meg így szólt:

– Jöjjön Nagykardú maga, ő kérjen meg engem, neki meghódolok! Ha nem jön, akkor inkább meghalok itt, de azt se röstellem!

Felugrott lovára Vízi Vezér, s hazavágtatva, megvitte a hírt Nagykardúnak.

– Vajon méltó vagyok-e én arra, hogy elfogadjam a vezérnek e nagy szeretetét? – kiáltott megrendülten Nagykardú, s azzal elindult Vízi Vezérrel, egy szál karddal a kezében, hiába intette őt Párduckoponya:

– Nehéz más elméjét kiismerni, vezér! Gondold meg háromszor, mielőtt elindulsz!

– Csak nem fog bántani egy régi barátom! – kiáltotta vissza Nagykardú, s elvágtatott társával. Jött is már elébük Tüzi Vezér, fogadta őket nagy örömmel, s meghódolt Nagykardúnak. Felemlegették akkor régi barátságuk sok-sok szép emlékét, s a találkozás öröme nagy lakomát csaptak, másnap pedig elindult Tüzi Vezér ötszáz tűzfegyveres harcosával a liangsaniak táborába. Ott aztán, miután megismerkedett Párduckoponyával s Sötétképűvel s a többi vezérrel, egyesültek a seregek, s elindultak haza, Liangsanba. Jókorjött Eső elébük küldte már Bűvös Futárt. Meg is érkezett az csakhamar, s így szólt Fekete Forgószerű Kutya:

– De sokat kellett futkároznunk utánad, hogy megszöktél a várból! Szerencsére Dobos Bolha, Vastorkú, Feketeszemű Tigris s Sebesvillám már hazaérték. Sittek én is haza, hogy szóljak bátyáinknak, ne aggódjék tovább!

Arról már nem is szólok, hogyan ért haza Bűvös Futár, hanem csak azt beszélem el, hogy amint Nagykardú serege az Aranyhomokparthoz ért, s a vízi hadak szállították őket hajóikon át a vízben, hát egyszer csak látják, hogy rohanvást siet feléjük valaki, de lélekszakadva. Odanéztek, hát nem volt más, mint Rézszerű Kutya.

– De hiszen te Bundás Párduccal s a Tábornokkal északra indultál lovat vásárolni – kérdezte tőle meglepődve Párduckoponya. – Hogy termettél itten ilyen lóhalálában?

Rézszerű Kutya pedig kevés szót szólt, nem sokat mondott, de az is elég volt ahhoz, hogy Jókorjött Eső

*Hadakat támasszon s sereg élén járva,
Régi adósságért bosszúját megállja.*

Mert így van ez:

*Az okos szó olyan, mint zsinegen horog,
Vesd ki és véle az igazat kihúzod.*

Hogy aztán mit mondott Rézszerű Kutya, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANHETEDIK FEJEZET

*amelyben Jókorjött Eső éjjeli harcban
beveszi Cengtou helységét,
Jáde Egyszarvú pedig elevenen fogságba ejti
Si Ven-kungot*

Ott tartottunk, hogy Rézszőrű Kutya nagy rohantában közibük érkezvén, így felelt Párduckoponya szavára:

– Hát valóban úgy volt, hogy elmentünk bundás Párduccal s a Tábornokkal északnak, hogy lovakat vegyünk, s össze is vásároltunk vagy kétszáz délceg, izmos, csillogó szőrű, sebes paripát. Amikor azonban visszafelé jövet Csingcsou vidékére értünk, egy sereg kapcabetyár, lehettek kétszáznál is többen, a vezérük valami Ju Pao-sze, a Rontószellem, nekünk támadt, s elrabolván valamennyit, elvitték Cengtouba! A Tábornok s Bundás Párduc azt se tudom, hová lettek, mert onnét egyvégtében jöttem idáig, hogy hírt hozzak a bajról!

Párduckoponya meghagyta, hogy jöjjön fel velük a várba, hadd tanácskozzák meg a dolgot a vezérekkel odafent. Átkelvén a vízen, mentek fel a Hűség s Igazság Csarnokába, odajárultak Jókorjött Eső elé. Nagykardú bemutatatta Vízi Vezért s Tűzi Vezért a várbeli vezéreknek, Fekete Forgósél pedig elbeszélte, hogyan ölte meg a várból elmentében Han Po-lungot, hogyan ismerkedett meg Ágrólszakadttal s Halálistennel, s hogyan indultak aztán egyesült erővel Lingcsou ellen. Örült Jókorjött Eső erősen, hogy ím, négy új jó vitézzel gyarapodott a várbeli sereg. Mikor azonban Rézszőrű Kutya is elmondta, mi történt a vásárolt lovakkal, nagy haragra gerjedt:

– Elragadták a múltkor is a nekem szánt paripát – kiáltotta, s most megint ilyen– arcátlanságot műveltek! Se éjjelem, se nappalom azóta, hiszen Toronyhordozó vezér bosszúját se álltuk még meg! Gúny s nevetség lesz a részünk, ha nem indulunk el tüstént ellenük!

– Tavaszi meleg járja már – bólíntott Cselcsillag hadakozásra való az idő. De mert a múltkor megjártuk a hely nem-ismeretében, ezért most éljünk ésszel!

– Csontom velejéig érzem a bosszút – kiáltotta Jókorjött Eső. – Ne térjek haza addig, míg bosszút nem álltam!

– Küldjük előre Dobos Bolhát – javasolta Cselcsillag. – Ő úgyis afféle falakat mászó tetők lovagja, körülnéz majd ottan, s elmondja, mit tapasztalt, aztán megtanácskozzuk a hadjáratot.

Dobos Bolha útnak is indult mindjárt, de alig telt el vagy két-három nap, megjött Bundás Párduc s a Tábornok is, s elmondták, mint kérkedik Si Ven-kung vívómester Cengtouban, hogy azután már nem férnek meg ketten együtt a liangsaniakkal. Még nagyobbra gerjedt ekkor Jókorjött Eső haragja, s nyomban el is indította volna a sereget, ha Cselcsillag nem inti türelemre, hogy várják még be Dobos Bolha visszaérkezését. Jókorjött Eső haragja azonban annyira hasogatta keblét, hogy nem állta meg, hogy Bűvös Futárt is el ne küldje azzal, hogy amint megtud valamit, jöjjön rögtön vissza.

Alig múlt el néhány nap, már jött is vissza Bűvös Futár s jelentette:

– A cengtoubeliek harcra készülődnek, mert bosszút akarnak állni Lingcsouért. A helység bejáratánál nagy tábornok állítottak, főhadiszállásuk a Törvény Lótusza-kolostorban van, de hadi zászlóik ott lengenek a vidéken mindenfelé több száz mérföldnyire. Tudni se lehet, merről közelítsük meg őket!

Másnap megjött Dobos Bolha is:

– Egyenesen Cengtouba mentem – számolt be útjáról –, s alaposan körülnéztem. Öt táboruk van. A helység előtt valami kétezer emberük áll őrt. A főtábor parancsnoka Si Ven-kung, az északié. Ceng Tu a második mesterükkel, Szu Tinggel, a délié Ceng Mi, a nyugatié Ceng Szo, a keletié Ceng Kuj, a középsőben pedig Ceng Seng van az apjukkal, Ceng Lunggal. Ez a csingszoubeli Rontószellem pedig egy öles fickó, hatalmas derekú, ott legelteti most a lovainkat a Törvény Lótusza-kolostor udvarában.

Cselcsillag a hír vétele után összehívta a vezéreket, s megtanácskozván a haditervet, ekképp határoztak:

– Ha már öt tábort építettek, nekünk is öt sereggel kell ellenük indulnunk.

– Nektek köszönhetem megmenekülésemet – állt fel helyéről Jáde Egyszarvú –, s nem szereztem még köztetek semmi érdemet. Mit gondolnátok arról, hogy most akár életem árán is lerónám nektek mérhetetlen háládatosságomat?'

– Ha hadba akarsz indulni – örvendett meg Jókorjött Eső –, vezesd te a legelső sereget!

– Nemrég kerültél még csak közénk — tiltakozott Cselcsillag csatában se voltál még, s nem lenne jó neked a zezugos hegyi ösvényeken lóháton járni! Menj inkább a sík földön járó lest vető sereggel, s akkor elegendj csak harcba, mikor meghallod a jeladó ágyúszót.

Cselcsillagnak az járt az eszében, hogy elől járván a hadban, még Jáde Egyszarvú találná kézre keríteni Si Ven-kungot, akkor pedig Jókorjött Eső, Toronyhordozó végakarátának megfelelően, mindenképpen neki engedné át a vezéri helyet. Jókorjött Eső meg egyre azon volt, hogy Jáde Egyszarvú kitüntesse magát, s élni akart az alkalommal, hogy ennek révén majd a vár urává tehesse. Cselcsillag azonban hajthatatlan maradt, s mint a hadak vezére, Pazart adta még Jáde Egyszarvú mellé ötszáz gyaloggal, meghagyva nekik, hogy mint síkföldi sereg menjenek előre, a tova, további parancsot várván. Utána felállították az öt sereget: Cengtou déli tábora ellen Mennydörgés Tüzét s Kis Generálist küldték Vasfurulyással s Tüzesszemű Oroszlánnal, mint alvezérekkel, háromezer harcost adva alájuk; a keleti tábor elleni támadás vezéréül Tarka Barátot s Kóbor Barátot szemelte ki Cselcsillag, ti Üstökös Csillaggal s Árva Tűzcsillaggal, mint alvezérekkel, s háromezer gyaloggal; Sötétképűt és Kilencsárkányost állították az északi tábor ellen induló háromezer lovas élére, alvezérekül Fehértarka Kígyót s Szakadék Tigrisét adva melléjük, háromezer gyaloggal; a cengtouiak fő tábora ellen végül maga Jókorjött Eső vezette a sereget, ötezer embert, együtt Cselcsillaggal s Felhősárkánnyal, maguk mellé véve még Kis Herceget, Vitézekkel Versengőt, Kétféjú Kígyót, Kétfarkú Skorpiót, Bűvös Futárt s Dobos Bolhát. A fősereg nyomában az utóvédet, amely ötezer lovasból s gyalogból állott, Fekete Forgószél s Ördögherceg vezette Nyolckarú Nocsával s Repülő Szenttel. A többi vezér odahaza maradt a vár védelmére.

Azt már nem is beszélem el, hogyan indult útnak Jókorjött Eső öt serege. Elég az hozzá, hogy a cengtouiak fürkészői is csakhamar hírét vették az ellenség közeledtének, s jelentették uraiknak. Az, öreg Ceng, mikor meghallotta a támadás hírét, azon módon tanácsba hitta a két vívómestert, Si Ven-kungot s Szu Tinget, hogy meghányja-vesse velük, milyen fogadtatásban részesítsék az ellenséget.

– Ha majd megjönnek a liangsaniak seregei – javallotta Si Ven-kung –, ássunk nekik jó előre jó sok vermet, ezekkel ejthetjük foglyul legvadabb harcosaikat, legjobb vezéreiket. Ezek ellen a mezei betyárok ellen ez a haditerv a legmegfelelőbb.

Ceng úr azonnal ki is adta a parancsot a szolgálégyeknek, hogy kivonulván ásóval, kapával, ássanak a helységben jó tíz-húsz mély vermet, azt szépen fedjék be, szórják be a tetejét földdel, a vermek mellé aztán fegyvereseket állítottatott lesbe, hogy ott várják be az ellenséget. Vermeket ásatott

jó néhány helyen Cengtoutól északra is, az út mentén.

Jókorjött Eső serege már útban volt ezalatt. Cselcsillag előreküldte titkon Dobos Bolhát fürkészőbe. Visszatért Dobos Bolha pár nap múlva a sereghez s jelentette:

– Vermek leselkednek ránk a helységtől északra, délre, annyi, hogy számukat se tudom! Arra várnak már csak, hogy megérkezzünk!

– Számítottam erre! – mosolyodott el Cselcsillag, s kiadta a parancsot, hogy vonuljon csak tovább a sereg. Délfelé járt az idő, mikor a csapatok Cengtou közelébe értek; az elöl menők egy lovas pillantottak meg maguk előtt. Rézcsengő csilingelt a paripa nyakán, fácánfarok formába volt kötözve a farka, lovasa fején kék kendő, testén fehér köntös. Kurta dárdát tartott a kezében. Az előcsapat mindjárt üldözésére indult volna, de Cselcsillag megállította őket, s kiadta a parancsot, hogy verjenek táborát, árkolják is körül, *s szórják meg a környékét vastüskékkel*, majd pedig elrendelte, hogy ugyanígy táborozzon le külön-külön mind az öt sereg.

Ott ültek aztán táboraikban egyvégtében három napig a liangsaniak, mert a cengtouiak közül bizony egy lélek sem jött csatára. Cselcsillag erre megint elküldte Dobos Bolhát álöltözetben, hogy puhatolja ki, mi rejlik emögött, s jegyezze meg magának titkon, merre vannak a vermek, s mennyire esnek a táborától. Oda volt Dobos Bolha egy napig, s máris mindent apróra kifürkészett, megjegyzett magának mindent, s sietett haza jelentést tenni. Másnapra Cselcsillag kiadta a parancsot, hogy az előcsapat gyalogjai ragadjanak vaskapákat, s sorakozzanak két csapatban, a gabonásszekereket pedig – volt ott több mint száz – megrakatta náddal, száraz fával, rózsével, s elrejtette a sereg közepében. Este pedig kiadta a parancsot a seregek vezéreinek, hogy másnap a kígyó órájára a keleti és nyugati gyalogseregek támadják meg az ellenség táborait, Sötétképűnek s Kilencsárkányosnak pedig, akik a cengtoui északi tábor ellen voltak kiszemelve, meghagyta, hogy akkor állítsák majd seregüket csatasorba, egyenes vonalba, de csak a dobokat verjék, a zászlókat lengessék, s csapjanak nagy lármát, de ne támadjanak.

Közben persze Si Ven-kung vívómester meg csak azon igyekezett volna, hogy Jókorjött Eső seregét támadásra bírja, és ezzel becsalhatta őket a vermekbe, mivel a cengtouiak táborát előtt keskeny volt az út, másfelé nem is mehettek volna a támadók. Másnap a kígyó órájában aztán ágyúdörgés ütötte meg a fülét, s nagy sereg jelent meg táborát déli kapuja előtt. Ezután kevéssel meg a keleti táborból hírnök érkezett:

– Egy barát támad ránk vasbotjával, meg egy zarándok két kardjával előlről-hátulról! – jelentette.

– Ezek biztosan a liangsani Tarka Barát s Kóbor Barát lesznek! – állapította meg Si Ven-kung. Félt, hogy baj esik, ezért gyorsan segítséget küldött Ceng Kujnak. De ekkor meg már a nyugati táborból érkezett egy futár:

– Egy hosszú szakállas meg egy tigris képű, jól megtermett fickó, a zászlóikon „Szépszakáll Mester” meg „Szárnyas Tigris” felírással, támadtak ránk nagy erővel!

Si Ven-kung gyorsan segédcsapatokat küldött Ceng Szo támogatására is, de ekkor már a saját táborát előtt is megdördültek az ágyúk. Visszatartotta türelmetlen seregét, hogy ne mozduljanak, mert meg akarta várni, míg az ellenség, a tábor ellen rontva a vermekbe zuhan, hogy akkora hegyek közt lesben álló gyalogság hátba támadhatta és elfoghatta őket. Cselcsillag azonban, seregét két rézre osztva, megkerülte velük a hegyet: a gyalogság az ellenség táborában nem mert előjönni, a kétfelől lesben álló csapatok meg már felsorakoztak volna a táboruk előtt, de Cselcsillag hátulról jövő támadása beszorította őket a vermekbe. Erre már Si Ven-kung is támadásra indult volna, de Cselcsillag jelt adott korbácsával mire táborában megzendült a gong, s előrontott a töméntelen szekér, amelyen meggyújtották a rájuk halmozott nádat, rózsét, kénkövet, salétromot, úgyhogy

hatalmas tűz, egetverő füst támadt. Si Ven-kung lovasai, hogy a sok tüzes szekér mind útjukat állta, kénytelenek voltak visszafordulni. Erre Felhősárkány a hadsor közepében megforgatta varázskardját, s elmondta bűvös igéit. Rögton szörnyű szélvihar kerekedett, amely a lángot, tüzet rázúdította az ellenség déli kapujára, úgyhogy a tábor tornyai, palánkjai egykettőre lángba borultak. Cselcsillag ezután megverette a gongokat, s visszaparancsolta seregét; visszatért a liangsani had táborába s lepihent, Si Ven-kung meg nekiállhatott az éjjel kijavíttatni táborának leégett palánkjait.

Másnap Ceng Tu, Si Ven-kunggal tanácskozában, egy tervvel állt elő:

– Mindenekelőtt a vezérüket kell elpusztítanunk – javasolta –, addig nem bírunk végezni velük. – Si Ven-kung ott maradt a táborban, Ceng Tu pedig páncélt öltve, serege élén kivágtatott a csatamezőre, hogy harcra hívja az ellenséget. Jókorjött Eső meghallván a csatára hívó lármát, Kis Herceggel s Vitézekkel Versengővel odavágtatott a sereg elejére. Mikor meglátta a zászlók árnyékában Ceng Tut, fellángolt szívében a régi gyűlölet, s rámutatva korbácsával, így szólt vitézeihez:

– Ki fogja el nekem azt a bitangot, hogy régi bosszúkat megálljuk?

Kis Herceg, megcsapkodva lovát, előreszegezte alabárdját, s rohamra indult Ceng Tu ellen. Összezapott a két paripa, magasba lendültek a fegyverek, de amikor már összezapáltak vagy harmincszor, észrevette ám Vitézekkel Versengő a csatasorból, hogy társa mindjárt vereséget szenved. Kis Herceg nem bírt Ceng Tuval; az első harminc menetben még tartotta magát valahogy, de utána már csak vagdalkozott, s azon igyekezett csupán, hogy ellenfele csapásait kivédje. Félt Vitézekkel Versengő, hogy Kis Herceget leteríti Ceng Tu, ezért megcsapkodta lovát, megpörgette alabárdját, s nekivágtatott ő is az ellenfélnek. Hárman kavarogtak már a két csatasor között véres küzdelemben. A két liangsani vitéz egyszerre emelte fegyverét, hogy közrekapja vele Ceng Tut, de annak is éles volt a szeme, hamar félreapta lándzsájával a két alabárdot, úgy, hogy a két fegyver párducfarok díszének vörös bojtjai összegubancolódtak: kardjaikat rántották már elő mind a hárman, hogy úgy folytassák a viadalt. Kis Generális látva ezt a hadsorból, attól tartott, hogy barátai alulmaradnak, elővágtatott hát, s baljába ragadva faragott íját, jobbjával elővont egy széles, vékony hegyű, hosszú nyilat, s rálőtt Ceng Tura. Éppen jókor, mert Ceng Tu már újra lándzsájához nyúlt, hogy végezzen ellenfeleivel. De gyorsabban történt, mint ahogy elbeszélhetem: nekilendült Ceng Tu lándzsája, hogy átdöfje Kis Herceg nyakát, amikor belecsapott Kis Generális nyila a bal vállába, úgyhogy lebukott lováról. A két liangsani bajnok felkapta alabárdját, s ott halt meg Ceng Tu a csatamezőn hirtelen halállal. Lovasai vágattak vissza a táborba, megvinni a gyász hírt Si Ven-kungnak. Megtudta a nagy csapást csakhamar az öreg Ceng is, s nagy sírással, könnyhullatással gyászolta legidősebb fiát.

Kisebbik fia, Ceng Seng, kiváló vitéz volt; olyan mesterien forgatta két repülő kardját, hogy emberfia nem férközhett közelébe. Meghallván bátyja halálát, nagy haragra gerjedt, fogát csikorgatta, s nagyot kiáltott:

– Hamar a lovamat, hadd állok bosszút bátyámért!

Tartóztatta volna apjaura, de hiába: páncélt öltött, kardot ragadott, s lovára pattanva, kivágtatott a táborból Si Ven-kung táborába. A vívómester tartóztatta, csitítgatta:

– Ne vedd kevésbe az ellenséget, kisebbik vezér! Jókorjött Esőnek sok ám az agyafűrt vezére, vakmerő vitéze! Az én együgyű vélekedésem szerint azt lehet most csak tennünk, hogy védjük öt táborunkat, s közben titkon hírt adunk Lingcsouba a támadásról, hogy sürgősen forduljanak a császári udvarhoz, jöjjenek nagy sereggel felmentésünkre, de ugyanakkor támadják meg magát Liangsant is! Akkor aztán nem lesz kedvük a latroknak a további harchoz, eltakarodnak majd innét nagy sebesen! Akkor aztán üldözőbe veheted majd őket, s én is azon leszek csekély tehetséggel,

hogy kitüntessük magunkat elpusztításukban!

Amint így korholta a kisebbik Ceng fiút, megérkezett az északi táborból Szu Ting is, aki hallván, hogy a védekezésről esik szó, közbeavatkozott:

– A liangsani Cselcsillag igen ármányos fickó! – figyelmeztette Ceng Senget. – Nehogy semmibe vedd! Maradjunk csak a védekezésnél, várjuk meg, míg megjön a felmentő sereg, akkor majd másképp beszélhetünk!

– Bátyámat megölték – kiáltott fel Ceng Seng –, mire várjak, amíg nincsen megbosszulva? Csak várjunk, hogy a latrok bátorsága hízzék, hogy aztán még nehezebb legyen elbánni velük? – s hiába tartóztatta a két vívómester, lóra pattant, s vagy tíz lovasával kivágtatott a táborból, csatára szólítva az ellenséget.

Jókorjött Eső, mikor ezt megtudta, parancsot adott az első seregnek, hogy fogadja őket. Mennydörgés Tüze már vágtatott előre, fennen forgatva farkasfogú buzogányát, hogy harcba elegyedjen Ceng Senggel, amikor se szó, se beszéd, Fekete Forgószél rohant elő a csatasorból, széleseben hadonászva félelmes csatabárdjaival.

– De hiszen ez a liangsani Fekete Forgószél! – ismert rá valaki a cengtouiak seregéből. Ceng Seng parancsot adott, hogy lőjék le. Fekete Forgószél, mint rendesen, most is nekivetkőzött a harcnak, csak a csatasorban védelmezte őt Nyolckarú No-csa s Repülő Szent pajzsa; most, hogy előrontott, védtelen volt teljesen. Combján találta a nyíl, s a hatalmas ember eldőlt akkora robajjal, mintha a Tajsan hegye roskadt volna össze.

Ceng Seng lovasai támadásra indultak. Jókorjött Eső hadsorából azonban Mennydörgés Tüze s Kis Generális menten odavágtatott az elesett vezér megmentésére. Jött nagy sebesen Vasfurulyás, Tüzesszemű Oroszlán, Kis Herceg s Vitézekkel Versengő is, felkapták Fekete Forgószélt, s vitték hátra nagy sebesen. Látta Ceng Seng, hogy túlerőben van az ellenség, nem mert hát csatába bocsátkozni, hanem visszatért táborába. Visszavonta seregét Jókorjött Eső is.

Másnap Si Ven-kung s Szu Ting megint csak azon kardoskodtak, hogy ne szálljanak csatába, de sehogy sem bírtak Ceng Senggel:

– Bosszút akarok állni bátyáért! – hajtogatta egyre, s Si Ven-kung is mit tehetett mást, mint páncélt öltött, felült a Rézszőrű Kutyától elragadott tízezer mérföldet futó sárkánycsikóra, az Éjjelragyogó Jádeoroszlánra, s elindult seregével az ellenség ellen. Felállította hadsorait Jókorjött Eső is, hogy fogadja őket. Mikor Si Ven-kung kivágtatott a csataterre. Mennydörgés Tüze a dicsszomjtól elvakítva, nekiment rögtön. Egymásnak ment a két harci mén, csapásra emelte fegyverét mindkét bajnok, de ahogy összecsaptak vagy hússzor, félelem fogta el Mennydörgés Tüze szívét, s megfordítván lovát, elmenekült. Si Ven-kung vitézül üldözőbe vette, s belevágta lándzsáját ellenfele combjába, úgyhogy az lehanyatlott lováról. Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Vasfurulyás Halhatatlan s Tüzesszemű Oroszlán nyomban odavágtattak, s elkeseredett harcban kimentették vezértársukat a csata forgatagából. De, noha megmentették Mennydörgés Tüzét, a harc elveszett. Vissza is vonták gyorsan a sereget vagy tíz mérföldnyire, ott ütöttek tábor.

Jókorjött Eső szekérre rakatta Mennydörgés Tüzét, s hazaküldte a liangsani várba, hogy felápolják; Cselcsillaggal pedig megtanácskozta, hogy segítségül hívják még Nagy kardút, Aranylándzsást, Vízi Vezért s Tüzi Vezért is. Azután visszavonulván sátrába, füstölőt gyújtott, s imádságba merült, majd pedig sorsot vetett magának.

– Sikerülni fog támadásunk – nézegette a sorsvető pálcák állását Cselcsillag is –, de azt hiszem, ma éjjel a bitangok biztosan megtámadnak minket.

– Gyerünk akkor gyorsan! – ugrott fel Jókorjött Eső. – Készüljünk fel a védelemmel!

– Légy csak nyugodtan, bátyám – nyugtatta Cselcsillag –, s add ki a parancsot, hogy kerekedjenek fel az éjjel keleti s nyugati táborunk seregei, s Kétfejű Kígyó bal felől, Kétfarkú Skorpió pedig jobb felől foglaljon helyet seregével, a többi had pedig álljon lesbe mindenfelé.

Így is történt. Azon az éjjelen fényesen tündökölt a hold, elállt a szél, szétozlottak a fellegek is.

– A gazok ma két vezérüket veszítették el – tanácskozott az ellenség táborában Si Ven-kung Ceng Senggel –, biztosan elfogta őket a félsz. Éljük az alkalommal, támadjuk meg őket!

Ceng Seng nyomban összehívta az északi, a déli s a nyugati tábor seregeit, hogy együttes erővel rohanják meg az ellenséget. A második őrség körül aztán előreküldték kémeiket, leoldották a lovak nyakából a csengőt, könnyű harcra készülve, elindultak Jókorjött Eső tábora ellen. Mikor azonban a középső táborba értek, látták, hogy nincs már ott senki, csak az üres tábort rohanták meg; ráeszmélve, hogy törbe csalták őket, már megfordultak, hogy elmeneküljenek, amikor bal felől Kétfejű Kígyó, jobbról Kétfarkú Skorpió, hátuk mögül pedig Kis Generális rontott rájuk seregével. Ceng Seng az éjszaka sötétjében eltalálta Kétfejű Kígyó acélvillája, úgyhogy átdöfve zuhant le lováról. Kigyulladtak a tüzek, fergeteges harci lárma támadt, s keletről, nyugatról támadta a liangsani had a táborba szorult ellenséget. Si Ven-kung éjfél tájban nagy nehezen kivágta magát a harcból, s hazamenekült seregével táborába.

Ceng úr megtudván, hogy másik fia is elveszett, már nem is bírt fájdalmával, s másnap rá akarta venni Si Ven-kungot, hogy írjon az ellenségnek hódoló levelet. Inába szállt már a bátorsága Si Ven-kungnak is, úgyhogy meg is írta a levelet, s elküldte rögtön egy emberével Jókorjött Eső táborába. Az őrsemek jelentették a vezérnek, hogy levél jött az ellenségtől. Jókorjött Eső maga elé hívatta a levélhozót, átvette a levelet, felnyitotta s olvasta, amint következik:

Cengtou helységének ura, Ceng Lung, meghajtott fővel köszönti Szung Kung-ming fővezért hadiszállásán. Fiacskáim egykoron fellobbant vakmerőségükben arra vetemedtek, hogy szembeszálljanak nagy vitézségeddel, s dörén megtépázzák vezéri tekintélyedet. Mikor Toronyhordozó herceg ide vezette hadát, úgy illett volna, hogy tisztelettel hódoljunk előtte, de egyik oktalan katonánk vaktában rálötte nyilát. Vétkeztünk ellenetek továbbá a paripák elragadásának bűnében is; ha száz szánk volna, akkor se tagadhatnánk. Mindazonáltal ezen dolgok valamennyien szándékunkon kívül estek, s most, hogy megátalkodott ebként kellene elpusztulnunk, im, követem küldöm hozzád, hogy békéért esengjek. Ha kegyeskednél megállítani a harcot, s visszavonni seregeidet, akkor fogadom, hogy teljes számban visszaszármaztatom nektek az elorzott lovakat, s azonfelül még arannyal, selymekkel kárpótolnám vitézeidet fáradozásaikért, hogy elkerüljük mindketten a további vérontást. Küldöm ezen levelem neked nagy tisztelettel, s esedezem, vedd fontolóra kérésemet.

Nagy haragra gerjedt Jókorjött Eső, mikor a levelet elolvasta, s kétfelé szakítván, felkiáltott böszén:

– Megöltétek vezérünket, ezt annyiban nem hagyhatjuk! Eltökélt szándékom, hogy elpusztítalak benneteket mindenestül!

Leborult a levél hozója a földre, ott reszketett nagy félelmében. Cselcsillag lépett oda most a vezérhez:

– Nincs igazad, bátyám! – mondta neki nyugodtan. – Harag miatt kelt csak kettőnk között e harc, s most, hogy békét kérnek tőlünk e levéllel, hogy véthetnénk múló dühünk miatt az igazság ellen?

Cselcsillag nyomban meg is írta a választ a levélre, s tíz ezüsttel jutalmazván a levél hozóját,

elbocsátotta vele. Sietett haza a küldönc a levéllel, Cengtouban pedig Ceng úr s Si Ven-kung átvették, felnyitották s olvasták, amint következik:

Liangsán vezérének, Szung Csiangnak saját kezű válasza Cengtou urának, Ceng Lungnak, vezéri sátrában. Régtől fogva a hűtelen országok végül elpusztultak, az erkölcstelen népek mind halállal haltak, a nem igaz vagy on mindig elragadtatott, s a bátorság nélküli vezérek sorra megverettek. Ezt pedig a természet rendelte így, semmi csodálatosság ebben nincsen. Liangsán vára s Cengtou helysége közt nem volt egykoron semmi háborúság, őrizte mindegyik a maga határait. A sors azonban úgy hozta magával, hogy egy időben gonoszat cselekedtetek velünk, ezért keltettétek fel mostani bosszúnkát. Ha azonban békét akartok, szolgáltatassátok ki nekünk két ízben elragadott lovainkat, s egyben a lótolvaj gonosztévőt, Ju Pao-szét, a Rontószellemet, s ajándékozzátok meg seregünk harcosait. Minekutána pedig őszinte hűséggel s igaz szándékkal vagytok hozzánk, ajándékaitok száma kevés ne legyen. Ha azonban változtatnátok szándékotokon, akkor majd mi is másképp végezzük!

Nagy ijedelemmel olvasta e levelet Ceng Lung s Si Ven-kung. Másnap pedig Ceng úr megint elküldte követét, hogy mondja meg, ha Rontószellemet akarják a liangsaniak, adjanak túszt a helyébe. Jókorjött Eső s Cselcsillag nyomban kijelölték Dobos Bolhát, Fekete Forgószélt, Ördögherceget, Nyolckarú No-csát, s Repülő Szentet, hogy menjenek át az ellenség táborába kezesekként. Mielőtt azonban elindultak volna, Cselcsillag félrevonta Dobos Bolhát, s a fülébe súgta:

– Ha pedig valami történnék, akkor... szóval így!

Azt már nem is beszélem el, hogyan mentek el a túsok, hanem megérkezett közben a segítség Liangsánból: Nagykardú, Aranylánczás, Vízi Vezér s Tüzi Vezér, s összetalálkozván a többi vezérrel, ők is táborot vertek seregükkel mellettük.

Dobos Bolha közben elvezette négy társát Ceng úr táborába.

– Vezérünk parancsából jöttem négy társammal – szólott –, a béke dolgában.

– Ebben valami fortély rejtezhetik – jegyezte meg Si Ven-kung –, hogy Cselcsillag egyszerre öt embert küldött egy helyett!

Nagy haragra gerjedt erre Fekete Forgószél, nekiesett a vívómesternek, s ütlegetni kezdte. Az öreg Ceng alig tudta szétválasztani őket.

– Fekete Forgószél ugyan elég nyers modorú – mentegette társát Dobos Bolha –, de vezérünk bizalmas embere, s azért küldte éppen őt is, hogy ne legyen gyanakvásotok.

Akarta már a békét az öreg Ceng teljes szívéből. Nem is hallgatott hát Si Ven-kung szavára, hanem bort hozatott, megvendégelte őket, aztán betessékelte a Törvény Lótusza-kolostorba, hogy ott lesznek elszállásolva, s ötszáz katonát rendelt őrzésükre. Ceng Senget pedig elküldte, hogy vigye át Rontószellemet Jókorjött Eső táborába. Velük együtt megérkeztek az elragadott lovak is s a sok drága ajándék.

– Ezek a lovak mind csak azok, amelyeket másodjára ragadtatok el tőlünk – mondta Jókorjött Eső, megszemlélve a küldeményt. – Hogyhogy nem látom sehol azt a paripát, melyet Rézszőrű Kuttyától raboltatok el, a tízezer mérföldet futó fehér sárkánycsikót, az Éjjelragyogó Jádeoroszlánt?

– Azt most mesterem, Si Ven-kung lovagolja – felelte Ceng Seng –, azért nem adtuk át.

– Írj azonnal levelet neki – rendelkezett Jókorjött Eső –, hogy tüstént vezesse táboromba!

Megírta a levelet Ceng Seng azon módon, s elküldte egyik emberével, hogy követelje ki a paripát. Si Ven-kung azonban, mikor kézhez vette a levelet, ezt válaszolta:

– Akármely más lovat nem sajnálnék, de ezt az egyet nem adom!

Folyt aztán még a levelezgetés, üzengetés ide-oda, mert Jókorjött Eső megkötötte magát, hogy neki csak az a paripa kell. Utoljára Si Ven-kung ezzel az üzenettel küldte vissza a levélvivőt:

– Ha mindenképpen ez a ló kell neki, akkor mondd meg, hogy vonuljon el innét seregével, akkor elküldöm neki!

Jókorjött Eső erre az üzenetre összeült Cselcsillaggal, hogy tanácskozzanak. Nem is jutottak még dülőre, amikor hírnök rontott be a vezéri sátorba s jelentette:

– Seregek közelednek Csingcsou s Lingcsou felől!

– Ha hírért veszik ezek a fickók – mormogta Jókorjött Eső –, biztosan megint gondolnak egyet magukban! – azzal szép csendben kiadta a parancsot, hogy Nagy kardú, Vízi Vezér s Tüzi Vezér induljanak el a csingcsouiak ellen, Kis Generális, Vasfűrtyás s Tüzesszemű Oroszlán pedig a lingcsouiakat részesítsék illő fogadtatásban. Azután titkon maga elé hívatta Rontószellemet, szép szavakkal a lelkére beszélt, kegyesen s igazsággal bánt vele, a végén meg azt mondta:

– Ha megteszed nekünk ezt a szolgálatot, amire kérünk, vezérré teszünk várunkban, s megesküszöm az eltört nyílra, hogy a lovak elorzását nem hánytorgatjuk fel neked többet. Ha nem hajlasz szavunkra, lásd, Cengtou eleshetik már akármelyik nap, s gondold meg, mire jutsz.

Meghódolt Rontószellem teljes akarattal, s fogadkozott, hogy végrehajt mindent, amit neki parancsolnak.

– Te csak tégy úgy – mondta ekkor neki Cselcsillag –, mintha megszöktél volna tőlünk, s visszatérvén táborotokba, mondd Si Ven-kungnak a következőket: „Ahogy ott jártam Ceng Senggel a béke dolgában Jókorjött Eső táborában, azt tapasztaltam, hogy Jókorjött Esőnek csak ürügy a paripa, s esze ágában sincs békére lépni. Ha megkapja, majd mással fog előállni. Most pedig, hogy hírért vette a felmentő seregek közeledtének, igen megrettent. Fel kellene használni az alkalmat, nehogy elmulasszuk.” Ha aztán ő hajlik a szavadra, majd mi tudjuk, hogy mit tegyünk.

Elindult Rontószellem, ahogy meghagyták neki, ment Si Ven-kung táborába, s elmondotta neki, amit Cselcsillag a szájába rágott. Si Ven-kung Ceng úr elé vezette, s ott elisméltette vele, hogy Jókorjött Esőnek nem szándéka a megbékélés, s hogy élni kellene az alkalommal, meg kellene rohanni táborukat.

– De hát ott van táborukban a fiam, Ceng Seng – ellenkezett Ceng úr, – Megölik, ha ellenük fordulunk!

– Ha megrohanjuk a tábort, megmentjük őt is mindenképpen – csitította Si Ven-kung. – Add ki a parancsot valamennyi táborunkban, hogy az éjjel teljes számban elindulunk ellenük, s először is a fővezér táborát foglaljuk el. Ha aztán levágtuk a kígyó fejét, nem tudnak a latrok már semmihez kezdeni; a túszoikat leöldösni ráérünk azután is.

– Hát akkor eszelj ki, vívómester uram, valami jó haditervet – adta meg magát Ceng úr, s kiadta a parancsot, hogy az északi táborból Szu Ting, a keletiből Ceng Kuj, a déliből pedig Ceng Mi induljon el seregével az ellenség megtámadására. Rontószellem azonban közben beosont a kolostorba, s megkeresvén a túszoikat, titkon elmondta nekik, mi készül.

Jókorjött Eső eközben Cselcsillaggal tanácskozott:

– Nem tudom még, hogy fog ez a terv kiütni – bizonytalankodott.

– Ha Rontószellem nem jó vissza – mondta Cselcsillag –, ez annyit jelent, hogy beleestek a csapdába. Ha aztán megtámadnak minket az éjjel, akkor visszavonjuk seregeinket két oldalra, s ott állunk lesbe, aztán Tarka Barát s Kóbor Barát megrohanja keleti táborukat a gyalogokkal, Szépszakáll Mester s Szárnyas Tigris a nyugatit, Sötétképű és Kilencsárkányos végül a lovassággal az északi tábor foglálja el. Úgy hívják ezt a haditervet, hogy „saját lyuka előtt fogni meg a rókát”, s száz csatában százszor győzelmet aratsz vele!

Elindult az este Si Ven-kung Szu Tinggel, Ceng Mivel s Ceng Kujjal. Felhők borították a holdat, bágyadtan pislákolnak a csillagok is. A két vívómester ment elől, a Ceng fiúk hátramaradtak: leoldozták a lovak nyakáról a csengettyűket, s a sereg könnyű fegyverzetben csendben berontott Jókorjött Eső táborába. Látták azonban, hogy a tábor üres, egy lélek sincs benne, kapuja is nyitva, s sehol semmi mozgás. Megértették ebből mindjárt, hogy lépre csalták őket, nagy sebesen megfordultak, s igyekeztek vissza saját táborukba. Ott azonban már gongok döngése s harangkongás fogadta őket, mert Dobos Bolha, felkapaszkodván a kolostor tornyába, megkondította a harangot. Keletről, nyugatról ágyúszó felelt rá, s harsány harci üvöltéssel rengeteg sereg zúdult mindenfelől a cengtouiakra. Fekete Forgószél, Ördögherceg, Nyolckarú No-csa s Repülő Szent egyszeribe felkerekedtek, s vérszomjas harci kedvvel rontottak ki a kolostorból.

Si Ven-kung sietve igyekezett vissza táborába, de eltévedt a sötétben, s nem találta az utat. Ceng úr pedig, ahogy meghallotta táborában a csatazajt, s megtudta, hogy kétfelől is támadnak a liangsaniak, kétségbeesésében felkötötte magát. Ceng Mit Szépszakáll Mester lándzsája leterítette, amint a nyugati tábor felé igyekezett, Ceng Kujt pedig, amikor el akarta érni a keleti tábor, a megvadult lovasság kásává tiporta. Szu Tingnek még sikerült átverekednie magát végső elszántsággal a helység északi kapuján, de gyorsan nem menekülhetett, mert ott tátongtak serege előtt a maguk ásta vermek, hátulról üzte őket Tarka Barát s Kóbor Barát gyaloghada, előttük pedig Sötétképű s Kilencsárkányos állta útjukat; a kegyetlen öldöklésben halálos nyíl érte. Az utána jövők lovastul belebukfenceztek sorra a vermekbe egymás hegyén-hátán, s rengetegen ott pusztultak.

Si Ven-kung paripája gyorsaságának köszönhette, hogy át tudta verekedni magát a nyugati kapun, ott aztán menekült, futott világgá. Sötét köd borította az eget, azt se látta, merre van dél vagy észak. Vágtatott vagy húsz mérföldet, de azt se tudta, hová került, amikor a fák közt gongszó csendült, s egy négy-ötszáz főnyi sereg termett előtte. A sereg élén vágató vezér a fütykösét emelte, s a paripa lábára sújtott volna vele, de a tízezer mérföldet futó fehér sárkánycsikó a fegyver láttára hatalmas' szökéssel átugrotta a támadót, s elvágatott lovasával.

Menekült Si Ven-kung, de úgy érezte, mintha a boruló felhők gomolygásában, a hideg szélben, a fekete köd kavargásában, a vihar süvítésében a levegő üréből Toronyhordozó lelke üldözte, bűvölte volna el. Visszafordult az úton, de egyszerre Pazarba ütközött, majd meg Jáde Egyszarvú bukkant fel előtte s rákiáltott:

– Hová menekülsz, hitvány lator? – s már csak azt érezte, hogy egy lándzsa lábába fúródik, s lebukott lováról.

Rögtön megkötözték a foglyot, s vitték vissza Cengtouba. Pazar a paripát vezette utána kantárszáron. Örült is, búsult is Jókorjött Eső, amikor meglátta őket: örült, mert elérte azt, hogy Jáde Egyszarvú kitüntette magát, de el is búsult rajta, mert eszébe jutott megint Toronyhordozó halála. Farkasszemét nézett egymással a két ellenség, aztán elfordultak. Ceng Sengnek ott helyben leütötték a fejét, de nem hagytak életben egy lelket sem a Ceng családból. Vagyonukat, drágaságaikat, gabonájukat, élelmüket mind szekérre rakták, úgy indultak vele vissza Liangsanba,

hogy ott aztán kiösszák a vezérek közt, s megjutalmazzák belőle a sereget.

Győztesen tért vissza közben Nagy kardú s Kis Generális is: mindketten meghátrálásra kényszerítették a felmentő seregeket. A vezérek közül nem esett el egy sem, de tetejébe még megszerezték az Éjjelragyogó Jádeoroszlánt is, a gyönyörű paripát, az egyéb zsákmányokról nem is beszélve. Si Ven-kungot rabszállító szekérbe rakták, s elindult az egész sereg haza, Liangsanba. Útközben, ahol áthaladtak, nem tettek kárt senkiben, semmiben.

Mikor aztán visszaérkezve a várba, összegyülekeztek a Hűség s Igazság Csarnokában, valamennyien Toronyhordozó sírja elé járultak. Jókorjött Eső kiadta a parancsot, meghagyván az Isteni Kezű Művésznek, hogy készítse el, írja le a fohászt, amellyel Toronyhordozó szelleméhez fordulnak, a vezérek valamennyien gyászt öltöttek, siratták elhunyt urukat. Si Ven-kungnak pedig testét felhasogatták, szívét kivágták, feláldozták a meghalt várúr szellemének. Mikor aztán ezzel is megvoltak, Jókorjött Eső ismét egybegyűjtötte a vezéreket a Hűség s Igazság Csarnokában, urat adni Liangsan várának.

– Te vagy a legelső köztünk, bátyánk – lépett elő Cselcsillag –, s teutánad Jáde Egyszarvú következik. Mi, többiek, meg tartzuk meg régi tisztünket.

– Toronyhordozó vezér végakarata az volt – felelte Jókorjött Eső –, hogy aki elfogja Si Ven-kungot, bárki is légyen az, az legyen Liangsan ura. Jáde Egyszarvú volt az, aki kézre kerítette a bitangot, fel is áldozta őt bátyánk szellemének, megállta bosszúját, őt illeti hát itt a legnagyobb tisztesség, kár erről szólni többet.

– Gyarló vagyok én erényeimben s silány képességeimben – szabadkozott Jáde Egyszarvú –, hogy is merném elfoglalni ezt a helyet? Még az is érdememen felül volna, ha csak a legutolsó hely jutna nekem.

– Nem a szót akarom én csürni-csavarni – tört ki Jókorjött Eső –, de három dolog is van, amiben nem érek fel veled: én törpe vagyok s fekete, hitvány termetű, te meg szép szál, méltóságos termetű férfiú, igazi nemes külsejű. Másodjára meg én csak egy kis jegyző vagyok, ki bűnbe esvén, világgá szaladt a büntetés elől, s csak fivéreimnek köszönhetem, akik nem hagytak el, hogy nekem jutott itt egy időre a vezéri hely... te meg gazdag, nemes családban nevelkedtél, nagyhírű vitéz lettél, s ha le is sújtott rád a sors csapása, az ég segedelmével kimenekedtél a bajból. Harmadjára végül, amíg én békében a békét se tudnám meghozni az országnak, de harcban se volnék képes hűségre téríteni a népet, mert kezemben annyi erő sincsen, hogy egy csirkét megköttözzek, arra sincs képességem, hogy egy hüvelyknyi nyilat elröpítsek, addig te oly vitéz harcos vagy, hogy nem állhat meg ellenedben tízezer férfi sem, ismered a múltat, érted a jelent keresztül-kasul. Ily jeles erényekkel ékeskedő férfiú méltó csak arra, hogy várunk ura legyen. Ha majd pedig egyszer visszatérünk a császár hűségére, s érdemeket szerezvén, magas rangra emelkedsz, s hírnevet szerzel magadnak, csakis téled telik majd, hogy dicsőségbe öltözzesd fivéreidet is. Ez az elhatározásom megmásíthatatlan, vissza ne utasítsd!

A földre borult Jáde Egyszarvú, úgy könyörgött:

– Hiába a sok beszéd, bátyám – mondta. – Inkább a halált választom, mintsem hogy parancsodnak engedelmeskedjem.

– Mindegyikünk egyetért abban – szólott újra Cselcsillag is –, hogy tiéd az első hely, bátyám, Jáde Egyszarvú utánad következik. Ha tovább is át akarod engedni helyedet, félő, hogy csak fivéreid szívét fagyasztod meg vele!

Látta Cselcsillag a vezérek tekintetéből ezt, ezért is mondta. S valóban, felugrott Fekete Forgószelel is, s elkiáltotta magát:

– Csiangcsouban az életemet tettem kockára, hogy kihozzalak ide, s valamennyien egyek voltunk már akkor, hogy magunk elé engedünk téged! Nem félek én a magas égtől sem, s ki is mondom, hogy ne nyavalyogj te itt annyit azzal a nagy szerénységeddel, mert ütni-vágni, gyilkolni kezdek mindjárt, vagy gyújtogatni elkeseredésemben!

Találkozott Kóbor Barát szeme pillantása Cselcsillag tekintetével; előlépett hát, s így szólt:

– Sok olyan tiszt szolgál kezed alatt, bátyám, akik a császár kitüntetettjei: ezek az első helyet csak neked engedték át, mást követni nem fognak!

– Amikor mi heten először feljöttünk ide a várba – szólalt meg Vereshajú Ördög –, már akkor azt forgattuk fejünkben, hogy neked engedjük az első vezérséget! Hogy adnánk hát most másnak?

– Ha másnak engeded át a vezérséget – bődült el Tarka Barát –, mi elmegyünk innét!

– Nem kell, hogy többet szóljatok – állott fel Jókorjött Eső –, gondoltam én egyet. Bízunk az ég akaratára, s döntsünk aztán.

– Hogyan? – kérdezte meglepve Cselcsillag.

– Van két dolog – kezdte Jókorjött Eső... – s ebből lett az, hogy

*Liangsaniak közé áll újabb két vitéz,
S Tungpingfuban ennek során kél majd szörnyű vész.*

Mert hát:

*Sereglenek hegyi várba a csillagok teljes számban,
Égiek is, földiek is vizek között, a mocsárban.*

Hogy aztán milyen két dolgról akart szólni Jókorjött Eső, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANNYOLCADIK FEJEZET

amelyben Tungpingfuban Kilencsárkányos csapdába esik,

de Jókorjött Eső szabadon bocsátja

Kétlándsás Vezért

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső nem akarván megszegni hűségét Toronyhordozó végakaratahoz, át akarta engedni a vezéri helyet Jáde Egyszarvúnak, ez azonban nem volt a vezérek ínyére. Azt mondotta erre Jókorjött Eső:

– Fogytán van már várunkban a pénz is, az élelem is, de itt van keletre s nyugatra tőlünk a két nagyváros, Tungpingfu s Tungcsangfu, azoknak van mindkettő bővében! Ezeknek a népét mi még sose háborgattuk, de ha csak úgy mennénk hozzájuk, hogy kérnénk élelmet, nyilvánvalóan nem adnának! Írjatok hát két sorsvető cédulát, hadd húzzak sorsot Jáde Egyszarvúval, s amelyikőnk hamarabb beveszi a maga városát, legyen az Liangsan ura! Mit gondoltok erről?

– Jó lesz! – kiáltott Cselcsillag. – Vessük alá magunk az ég akaratának!

– Ne hallgassatok rá! – tiltakozott Jáde Egyszarvú. – Légy csak te Liangsan ura, bátyám, követem parancsod, akárhová küldesz!

A vezérek azonban nem hederítettek Jáde Egyszarvú tiltakozására, hanem rögtön meg is bízták Vasképű Tudóst, írja meg a két sorsvető cédulát. Aztán füstölöt gyújtottak, azzal kérték az ég segítségét vállalkozásukhoz, majd pedig sorsot húzott a két vezér. Jókorjött Esőre esett Tungpingfu, Jáde Egyszarvúé lett Tungcsangfu, s ezt mindenki rendben is találta. Aznap lakomázás közben ki is adta Jókorjött Eső a parancsot a seregek felkészítésére. Jókorjött Esővel ment Párduckoponya, Kis Generális, Vereshajú Ördög, Kilencsárkányos, Aranylándsás, Selymesszörű Tigris, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, Százszorgyőztes, Égszeme Tábornok, Üstökös Csillag, Árva Tűzcsillag, Kétféjú Kígyó, Kétfarkú Skorpió, Kurtalábú Tigris, Óriáshölgy, Kertészlegény, Ördögök Anyja, Kis Védisten, Anyatigris, a Tábornok, Rontószellem, Sebesvillám, Rézszörű Kutya – huszonöt vezér, nagyobb s kisebb, tízezres sereggel. Vízi had is ment velük hajókon a három Jüan vezetése alatt. Jáde Egyszarvúval ment Cselcsillag, Felhősárkány, Nagykardú, Kétkorbácsos, Szépszakáll Mester, Szárnyas Tigris, Gyors Csata, Sötétképű, Vízi Vezér, Tűzi Vezér, Hercegi Gebe, Csingmuhan, Pazar, Bundás Párduc, Felhőcsapó Aranyszárny, Robbanó Mennykő, Vasfurulyás, Tüzesszemű Oroszlán, Aranyszemű Párduc, ördögherceg, Nyolckarú No-csa, Repülő Szent, Dobos Bolha, Nappaljáró Patkány, ugyancsak huszonöten a nagyobb s kisebb vezérek közül, tízezernyi sereggel. Vízi hadukat Örvények Sárkánya, Barlangbúvó Sárkány s Folyamfordító Tengerikígyó vezette. A többi vezér a sebesültekkel visszamaradt a vár védelmére. Emígy összeállítván a hadirendet, Jókorjött Eső elindult hadával Tungpingfu ellen, s felkerekedett Jáde Egyszarvú is, hogy megvegye Tungcsangfut. A harmadik hónap elején jártak éppen; melegen sütött a nap, enyhe szellő fűjdogált, zöldellt már a fű, s lágy volt már a homok, egyszóval épp csatára, harcra való idő járta.

Jókorjött Eső elindulván seregével Tungpingfu ellen, a várostól valami negyven mérföldnyire letáborozott Ansancsen helységében.

– Tungpingfu helytartója, Cseng Van-li mellett – magyarázta vezéreinek Tung Ping a katonai parancsnok. Hotungba való, Sangtangcsünbe, s mivel kiválóan vív két lándsával egyszerre, csak Kétlándsás Vezérnek nevezik. Kiváló harcos, tízezer férfiú se állhat meg vele szemben. Noha most a város ellen megyünk, legyünk udvariassággal: küldjünk el hozzá két embert hadat üzenő levéllel. Ha meghódnak, akkor nem indulunk nekik a sereggel, de ha nem engedelmeskednek szavunknak, akkor bizony nagy öldöklést csapunk, hogy el ne rontsuk embereink kedvét. Melyikötök vinné el a levelet?

– Ismerem Tung Pinget – állott elő Rontószellem –, elviszem én!

– Csak most kerültem közéték – állt melléje Sebesvillám –, nem is fárasztottam még erőmet várunkért, vele megyek!

Megörvendett Jókorjött Eső, meg is írta mindjárt a hadat üzenő levelet, s átadta nekik. Nem volt pedig abban a levélben szó másról, mint élelemkérésről.

Közben Cseng Van-li helytartó, megtudván, hogy Jókorjött Eső táborba szállt seregével Ansancsenben, hívatta katonai parancsnokát, Kétlándzsást, hogy megtanácskozza vele a hadi helyzetet. Együtt ültek éppen, mikor jelentették:

– Hadrahívó levél jött Jókorjött Esőtől.

A helytartó szólt, hogy bejöhetnek a levélhozók, s belépett Rontószellem Sebesvillámmal, átadták a levelet. Cseng Van-li elolvasta, aztán Kétlándzsáshoz fordult:

– Pénzt s élelmet követelnek tőlünk. Mit tegyünk?

Megharagudott erre Kétlándzsás, s haragjában már parancsot adott, hogy vezessék ki a két embert, s üssék le fejüket, de a helytartó közbelépett:

– Ezt nem lehet! – mondta. – Harcban álló felek nem ölhetik meg a követeiket, ez nem volna illendő. Veress mindegyikre húsz botot, aztán ereszd haza őket, majd meglátjuk, mi lesz.

Kiadta a parancsot Kétlándzsás, hogy kapják le a követeket a tíz körmükről. El is verték őket úgy, hogy bőrük felrepedt, húsup kihasadt, aztán kilökték a város kapuján. Mentek azok szegények vissza a táborba, s panaszták nagy sírva-zokogva Jókorjött Esőnek:

– Így semmibe se vettek minket azok az arcátlan tungpingi fickók!

Jókorjött Esőt, amint meglátta, hogyan bántak embereivel, szinte fojtogatta a düh, s el akarta nyelni, el akarta pusztítani a várost mindenestül. A két sebesültet mindenekelőtt szekérre rakatta, s hazaküldte, hogy felápolják őket. Ekkor pedig eléje állt Kilencsárkányos, s így szólott:

– Hajdanában, Tungpingfuban jártamban, ismeretségbe keveredtem az örömházak fertályában egy énekeslánnyal, Alvó Orchideával, s igen összelekedtünk. Elmennék most nagy, halom arannyal, ezüsttel, belopóznék a városba, s megszálnék nála. Mi aztán megállapodnánk, hogy mikor támadnátok a városra, s amint Kétlándzsás kivonul a harcra, én felmászom a dobtornyba, s lángba borítom. Így aztán, ha egyszerre támadunk kívülről s belülről, sikerülne a vállalkozás.

– Igen jó lesz! – egyezett bele Jókorjött Eső. Kilencsárkányos pénzt vett magához, batyuba kötötte, hátára kapta, fegyvert rejtett ruhája alá, s elbúcsúzott a vezérektől.

– Csak nézz jól körül odabent – mondta búcsúzóul Jókorjött Eső –, mi addig nem is mozdulunk a sereggel.

El is érkezett csakhamar Kilencsárkányos a városba, ott egyenest a nyugati városrészbe tartott, Alvó Orchidea házához. Mikor az énekeslány apja megismerte a vendéget, igen meglepődött, de azért betessékelte a házba, s már hívta is lányát, hogy fogadja a vendéget. Előjött Alvó Orchidea, felvezette az emeletre, ott leültette, aztán megkérdezte:

– Hogy lehet, hogy még az árnyékkodat se láttam mostanáig? Hallottam, hogy nagy úr lettél Liangsanban, keresnek is mindenfelé a hatóságok hirdetményein! Pár nap óta meg azt beszéli az

utcán mindenki, hogy a vezérek a város ellen jó élelemért, hogy kerülsz hát most ide?

– Megvallom az igazat – mondta Kilencsárkányos –, vezér lettem Liangsanban, de még nem volt alkalmam rá, hogy kitüntessem magam. Most, amikor Jókorjött Eső bátyám városotok ellen indult, hogy élelmet szerezzen, elmondtam neki, hogy te itt laksz, s eljöttem, hogy kikémleljem a várost. Egy zsák aranyat, ezüstöt hoztam neked, de el ne árulj. Maholnap, ha bevégeztük vállalkozásunkat, magammal viszlek a várba egész családotul, ott aztán vígan élhetek.

Nagy zavartan igent mondott erre Alvó Orchidea, s elvette a pénzt, aztán bort, pecsenyét tett a vendég elé, maga pedig kiosont apjához, hogy tanácskozzék vele:

– Amíg hozzánk járt idáig – mondotta neki habozva –, jó embernek ismertem, s mehetett-jöhetett tetszése szerint. Most azonban, hogy gonoszságra adta a fejét, s ráadásul ilyen nagy bajt akar keverni, ez már nem tréfaság!

– Nem jó ujjat húzni a liangsan vitézekkel! – intette az apja. – Ha megrohanják a várost, elpusztítanak ők mindent! Ha elárulnánk, s egy nap beveszik a várost, bizony nem kímélnének minket!

– Vén tökfilkó! – támadt rá a kis szajha. – Mit értesz te ehhez! „Ha darázs szállt a kebledbe, a ruhád azon mód vedd le!”, tartja a mondás! A törvény pedig úgy szól, hogy aki magától vall, az mentesül a büntetés alól! Eredj hát gyorsan a hatóság elé, s vádold be, hogy elvigyék, nehogy még bajba keverjen minket!

– De hát akkor minek adta nekünk azt a sok aranyat, ezüstöt, ha nem segítünk rajta? – ellenkezett az öreg.

– Te vén barom! – szitkozódott a lánya. – Ostoba beszéd ez csak mind! Ahány embert itt a bordélyokban törbe csaltak, elemésztettek már! Hát épp csak őt kíméljük? Ha te nem mész a hatóság elé, majd megyek én magam, de akkor rólad is szólok!

– Azért ne indulatoskodj! – szeppent meg az apa. – Eredj, küldd fel hozzá inkább a szolgálódat, hogy mulattassák, nehogy „megzörgetvén a füvet, felverjük a kígyót”, s kereket oldjon. Várj csak, elmegyek a fogdmegekért, hogy jöjjenek s tartóztassák le!

Észrevette azonban Kilencsárkányos, amikor Alvó Orchidea visszament hozzá az emeletre, hogy a lánynak pirosba, fehérbe játszik az arca.

– Mi történt itt nálatok, hogy így felindultál? – kérdezte gyanakodva.

– Ahogy jöttem fel a lépcsőn – nevetett zavartan Alvó Orchidea – melléléptem, s majdhogynem leestem, attól ijedtem meg. – De egy teafőzésnyi idő sem telt bele, nagy lábdobogást hallottak lenről, hallatszott, hogy jönnek fel a lépcsőn, az utcán meg nagy lárma, kiáltozás támadt, s vagy tíz fogdmeg rontott fel az emeletre, megfogták Kilencsárkányost, úgy összekötötték, akár egy foglyul ejtett oroszlánt, s vitték tüstént a hatóság elé.

– Te arcátlan, pimasz fickó! – dörgött rá Cseng helytartó. – Hogy merészkedtél be ide kémkedni egy szál egyedül? Ha nem jött volna Alvó Orchidea atyja, hogy feljelentsen, bizony elveszett volna általad az egész város! Valld meg gyorsan, minek jöttél, miért küldött Jókorjött Eső? – s hogy Kilencsárkányos nem válaszolt, közbekiáltott Kétlándzsás:

– Lator ennek még a csontja is! Meg kell botozni, akkor fog ez csak vallani!

– Döngessétek el jó alaposan a fickót! – adta ki a parancsot a helytartó. – Megragadták a

poroszlók Kilencsárkányost, hideg vízzel meglocsolták combjait, s ráverték százat a nagy bottal. De akárhogy verték, meg se mukkant.

– Rakjatok a nyakába nagy kalodát – parancsolta Kétlándzsás –, s vessétek a nehéz bűnösök tömlőcébe. Majd ha elfogtuk Jókorjött Esőt, együtt visszük őket a fővárosba, hogy ott nyakazzák le őket!

Jókorjött Eső közben, hogy Kilencsárkányos elment, tudatta levélben Cselcsillaggal az egész vállalkozást. Cselcsillag nagyon megdöbben, amikor megtudta, mibe vágott bele Kilencsárkányos. Megtárgyalta tüstént Jáde Egyszarvúval a dolgot, s sietett Jókorjött Esőhöz még az éjjel.

– Ki küldte el Kilencsárkányost? – támadt rá.

– Magától ment – felelte Jókorjött Eső. – Azt mondta, hogy van neki ott egy régi szeretője, Alvó Orchidea, akivel igen jóban van, ezért is vállalkozott a dologra.

– Meggondolatlan voltál, vezér! – fakadt ki Cselcsillag. – Ha én itt vagyok, bizony nem engedem el! Ezek a szajha énekeslányok, akik ma ezzel barátkoznak, holnap azzal, nem egy derék embert pusztítottak már el! Az ilyen ingatag jellemű legénykéek meg, akiken erőt vett a szerelmeskedés, végképp nem szabadulnak a körmeik közül! Azóta már biztosan el is emésztették!

Jókorjött Eső meghökkenve kérte Cselcsillagot, hogy eszeljen ki valamit törbe csalt társuk megmentésére. Cselcsillag hívatta Anyatigris:

– Egy úttal fárasztanánk – mondta neki. – Lopózz be a városba szegény asszonynak öltözve, s tégy úgy, mintha koldulnál, de mihelyt valami feltűnőt tapasztalsz, gyere vissza azonnal. Közben meg, ha Kilencsárkányost valóban tömlőcébe vetették, eredj oda a börtönőrökhöz, s mondd azt nekik, hogy hajdani hozzád volt jóindulatáért ételt vinnél neki. Ha aztán bejutsz a tömlőcébe, súgd oda neki titkon: „A hónap utolsó éjszakáján alkonyattájban megrohanjuk a várost; te akkor menj ki a pöcegödörhöz, s készülj fel a szökésre.” Te akkor éjjel gyújts tüzet a városban, azzal adj jelt, közben mi betörünk a városba. Te meg, vezér – fordult Jókorjött Esőhöz támad meg addig Vensanghszien helységét; a nép onnét majd menekültében biztosan Tungpingfuba tódul, s akkor Anyatigris a menekülők közé keveredve, feltűnés nélkül bejuthat a városba.

Ezzel Cselcsillag már vágatott is vissza seregéhez, Tungcsangfu alá. Jókorjött Eső meg hívatta Kétféjú Kígyót s Kétfarkú Skorpiót, s meghagyta nekik, hogy ötszáz emberrel támadják meg Vensanghszient. Menekült a nép valóban, felkapva a gyerekeket, magával víve az öregeket, akár a bűvő egerek, mint az űzött farkasok, egyenest Tungpingfuba. Anyatigris pedig, szétzilálva haját, kék vászonköntöst öltött, s közéjük keveredvén, beosont a városba. Ott elindult az utcákon, koldult, kéregetett mindenfelé. A hatóság épülete előtt megtudta, hogy Kilencsárkányos valóban börtönben van. Másnap ezért fogott egy ételes szilkét, s elindult vele a tömlőc felé, ott meg lesbe állt. Kijött a tömlőcből egyszer csak egy öreg porkoláb; Anyatigris csak ezt várta, leborult előtte, s eleredtek a könnyei, mint a záporosó.

– Mit sírsz, te szegény asszony? – kérdezte tőle megindultan az öreg porkoláb.

– Itt sínylődik a börtönben Si ifiúr, az én hajdani gazdám! – zokogta Anyatigris. – Nem láttam már vagy tíz éve! Azt beszélnek, hogy itt, a folyók, s tavak vitézei közé állt, de azt már nem tudom, micsoda vétkéért vethették tömlőcébe? Nincs neki senkije, aki ellássa, aki ételt vigyen neki, így hát eljöttem koldusasszony létemre, hogy hozok neki valamit, amivel elveri az éhét szegény! Könyörülj rajtam, bátyám, valahogy vezess be hozzá! Még nagyobb jót tennél ezzel, mintha hétemeletes drágaköves pagodát emeltetnél!

– De hát ő a liangsani rablók közül való – csóválta a fejét az öreg porkoláb – főbenjáró bűnbe

keveredett! Ki merne téged őhozzá bevinni?

– Mindegy az énnekem, ha ezer darabba vagdalnak is – jajveszékelt Anyatigris –, csak könyörülj rajtam, hadd vihessem be neki ezt a falatka ételt, hogy megmutassam neki nagy szeretetemet hajdani jószágáért!

„Hát ha férfi lenne – tűnődött magában a porkoláb –, nem vihetném be, de egy asszony ugyan mi bajt csinálhat?” – azzal intett, hogy jöjjön vele. Bement Anyatigris a tömlöcbe, s meglátta Kilencsárkányost, nehéz kalodával a nyakában, súlyos vaslánccal a dereka körül. Meghökkenett ám a rab, mikor megpillantotta vendégét, szólni se tudott. Anyatigris etetni kezdte nagy zokogással, de egyszer csak előbukkant a tömlöctartó, s ráivallt:

– Hej, te pokolraivaló bitang jószág! Ki engedett ide be téged? A tömlöcben a szellő se járhat, hallod-e? Szedd a lábad innét, különben botot kapsz!

Nem maradhatott tovább Anyatigris, lökdösték kifelé, csak annyit tudott még odaszólni, hogy:

– A hónap utolsó éjjelén... megszóktetünk!

Kilencsárkányos kérdezte volna még egyszer, de akkor az asszonyt már a tömlöctartó kitette az ajtón, s így csak az csengett a fülében, hogy „a hónap utolsó éjjelén”.

Közben legyen mondva, az a hónap, a harmadik hónap, akkor éppen harmincnapos volt. Huszonkilencedikén történetesen Kilencsárkányos megkérdezte a két porkolábot, hogy hányadika van. A porkolábok azonban elvették a dolgot, s ezt felelték:

– Ma van a hónap vége, hiszen este áldozati pénzt égetünk majd a kóbor lelkeknek!

Kilencsárkányos alig várta az estét. Amikor beesteledett, az egyik, már pityókás porkoláb kikísérte Kilencsárkányost az áldozati pénzt égető veremhez. A rab hirtelen odaszólt neki:

– Ki az ott a hátad mögött?

A porkoláb önkéntelenül megfordult, mire Kilencsárkányos úgy fejbe vágta kalodája élével, hogy elterült a földön. Aztán felszedve a földről néhány téglát, szétverte kalodáját, s kimeresztve sólyomszemét, a tömlöctartó hivatalába osont. A porkolábok, fogdmegek részegen heverték szerteszét. Kilencsárkányos rájuk rontott, s amelyiket elérte, az meghalt, a többi futott, amerre látott, ő meg rohant, hogy kinyissa a börtön ajtaját, s várta az ígért segítséget.

Kiszabadította közben a többi rabot is, s az ötven-hatvan kiszabadult fegyenc éktelen lármát csapott a tömlöcben.

Futott a jelentés a helytartóhoz, hogy a rabok fellázadtak. Földszínűre változott a mandarin arca az ijedségtől, s hívatta azonnal a katonai parancsnokot, hogy tanácskozzék vele.

– Kérnek furakodhattak a városba! – kiáltotta haragosan Kétlánczús. – Azonnal vedesd körül a tömlöcöt katonasággal, én meg felhasználom az alkalmat, s kirontok a sereggel a városból, elfogom Jókorjött Esőt! Te addig, kegyelmes uram, őriztesd keményen a várost s a tömlöcöt, hogy egy lator se szabadulhasson!

Azzal Kétlánczús lóra is pattant, s elindult seregével. Cseng mandarin is összeszedett sebtében egy csomó fogdmeget, testőrt, poroszlót, s rohantak lánczúakkal, fütykösökkel a tömlöcöz harsány kurjongatással. Kilencsárkányos, hogy nem jött a segítség, élt a gyanúperrel, s nem mert kirontani a tömlöcből, a fogdmegek meg bemenni nem mertek. Szegény Anyatigris csak kesergett bánatában,

hogy ilyen balul ütött ki a terve.

Kétlándzsás közben összeszedte seregét – a negyedik őrség ideje volt éppen –, s Jókorjött Eső táborára támadt. Az út mentén lesben álló őrszemek azonnal jelentették közeledtét.

– Anyatigris is kudarcot vallhatott a városban – komorodott el a vezér a hír hallatára. – Készüljünk fel az ellenség fogadására. – Kiadta a parancsot, s felsorakozott a sereg. Pirkadni kezdett már, mikor összetalálkoztak Kétlándzsás hadával. A két sereg hadirendbe állt, s Kétlándzsás előrúgott lován.

Kétlándzsás különben felettébb nagyképességű s tudós vezér volt; egyaránt járatos volt mind a *három vallás*-nak, mind pedig a *kilenc filozófiai iskolá*-nak a tanaiban, értett a fuvolához, lanthoz is, Santungban s Hopejben ezért is nevezték úgy, hogy Kétlándzsás vezér, a Világfi. Amikor Jókorjött Eső megpillantotta délceg személyét serege élén, önkéntelenül is elgyönyörködött benne. Látta aztán, hogy Kétlándzsás tegzébe kis lándzsa van szúrva, ezzel a felírással:

– A hős Kétlándzsás Vezér, a Világfi, tízezer családos főúr.

Jókorjött Eső Százszorgyőztest küldte ellene. Az kezébe ragadva vaskopjáját, nekivágatott egyenest. Kétlándzsás azonban úgy forgatta két lándzsáját, hogy isten, ördög menekült volna előle, s nem volt ember, ki megálljon vele szemben, ezért gyorsan ellene küldte Jókorjött Eső Aranylándzsást is sarlós csáklyájával, hogy ő vívjon meg vele Százszorgyőztes helyett. Elő is rontott Aranylándzsás vágató lován, s felvette a harcot Kétlándzsással. Egymásnak mentek ott a csatatéren már ötvennél is többször, de csak nem győzte le egyik a másikat. Sokáig tartott már a viadal, mikor Jókorjött Eső, attól tartván, hogy Aranylándzsásnak baja esik, megverette a gongokat, visszahívta seregét. Visszafordult Aranylándzsás is, de Kétlándzsás, felemelvén két gyilkos fegyverét, bőszen utána rontott a hadsor közepébe. Jókorjött Eső élve az alkalommal, jelt adott korbácsával, s a sereg körülzárta Kétlándzsást.

Jókorjött Eső megállt lovával egy dombtetőn, onnét nézte, hogy verekszik híres ellensége a sereg közepében, s valahányszor az keletnek tartott, ő is keletnek intett jeladó zászlójával, s összezárult a csatasor Kétlándzsás előtt kelet felől, ha meg nyugatnak fordult, arrafelé intett, s ott fogadta az ellenség tömött sorokkal. Verekedett, viaskodott Kétlándzsás, ellenségtől körülvéve, míg végül a majom órája is elmúlt, amikor kivágta magát a fojtogató gyűrűből, s elvágatott. Jókorjött Eső nem ment üldözésére, de látta már Kétlándzsás, hogy nem győzött a harcban, összeszedte seregét, s vonult velük vissza a városba. Jókorjött Eső pedig felkerekedett hadaival, s előrenyomult a város faláig, szorosán körülvéve azt katonáival. Anyatigris azonban odabent nem merte még meggyújtani a jeladó tüzet, Kilencsárkányos se jutott még ki tömlőcéből, mindketten csak vártak, védekeztek.

Közben legyen mondva, volt Cseng mandarinnak egy gyönyörű szép lánya. Kétlándzsás, legényember lévén, állandóan küldözgette a kérőket a családhoz, de a helytartó nem akart ráállni a házasságra. Ezért aztán, noha szavakban megvolt köztük az egyetértés, bizony nem nagyon szívelték egymást. Kétlándzsás, most is, hogy estére visszaért a városba, még aznap elküldte egy emberét leánykérőbe.

– Mivelhogy én a lakosságnak parancsolok – felelte a helytartó te meg a hadseregnek, nem lenne abban semmi kivetnivaló, hogy te legyél a vejem. Ha azonban ebben a szörnyű veszélyben adnám rá szavamat, most, amikor falaink alatt itt vannak a latrok, kigúnyolna ám mindenki érte! Várd meg, amíg elzavarjuk őket innét, nem lesz akkor se késő leánykérőbe jönnöd, ha majd helyreáll a városban a nyugalom s a béke.

Megkapta az üzenetet Kétlándzsás, de noha azt mondta rá szóval, hogy „igaz is”, szívében gyanú ébredt, s nem örvendett magában, mert gyanította, hogy ha eddig nem lett a dologból semmi, ezután

se lesz.

Jókorjött Eső éjjel-nappal támadta a várost, szorongatta erősen, úgy, hogy a mandarin sürgette Kétlándzsást, menjen csatába ellenük. Megbosszankodott Kétlándzsás, páncélt öltött, lóra ült, s kivágatott a városból serege élén.

– Hej, te árvavezér! – kiáltott feléje Jókorjött Eső, amikor meglátta. – Hogy akarsz te szembe szállni az én tízezer hős katonámmal, ezer vitéz vezéremmel? Az ég akaratát töltjük mi be, segítjük a szűkölködőt, támogatjuk a bajbajutottat! Jer csak hamar, add meg magad, hogy elkerüld halálad!

– Te bélyeges pofájú jegyzőcske – kiáltott vissza Kétlándzsás haraggal –, te halálra szánt bolond, mit locsogsz itt összevissza? – Szavát végezvén, felemelte két lándzsáját, s egyenest Jókorjött Esőnek rontott. Balról azonban Párduckoponya, jobb felől meg Kis Generális rontottak elő fegyverüket forgatva, hogy megvédjék vezérüket, s Kétlándzsásra támadtak. Pár összecsapás után azonban megfutottak előle, s futást színlelt Jókorjött Eső egész serege is, szétfutott mindenfelé. Megcsapkodta lovát Kétlándzsás, s üldözte őket, üzte nagy vitézül. Visszavonult Jókorjött Eső egészen Soucsunhszien vidékéig.

Tudni való, hogy Jókorjött Eső az előző nap, mikor látta, hogy ellenfele mekkora nagy vitéz, meghagyta Kurtalábú Tigrisnek, Óriáshölgynek, Kertészlegénynek s Ördögök Anyjának, hogy vagy száz emberrel rejtőzködjenek el a falu házaiban, az útra meg rakjanak lófogó kelepccéket, azokat fedjék be földdel, s amint a gongszót meghallják, támadjanak rá, s ejtsék foglyul Kétlándzsást.

Vágtatott arra Kétlándzsás nagy harci dühben, egyenest Jókorjött Eső nyomában, amikor egyszer csak Üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag hangja harsant hátulról fülébe:

– Ne bántsd urunkat! – Ahogy meg a házak közé ért, egy gongszóra feltárultak kétfelől a kapuk, s kötélhurkok repültek feléje mindenfelől. Megriadt paripája meg is fordult volna, de lába már beleakadt a kelepccékbe s elvágódott, Kétlándzsás pedig lebukott róla. Óriáshölgy, Kurtalábú, Kertészlegény s Ördögök Anyja előrontott kétfelől, megfogták, leszedték sisakját, páncélját, ruháját, elvették tőle lándzsáit s lovát is. Aztán a két asszonyvezér megkötözte, s kísérte kivont kardok közt Jókorjött Eső elé.

Jókorjött Eső azonban, mikor odaértek hozzá, hátraparancsolta rögtön a két asszonyvezért, s rájuk kiáltott:

– Azt parancsoltam nektek, hogy hívjátok elibém Kétlándzsás vezért, nem azt, hogy fogolyként hozzátok!

Elvonult a két asszonyvezér, köszöntést mormolva, Jókorjött Eső pedig leugrott lováról, saját kezével oldozta fel Kétlándzsást kötelékeiből, ráadta saját selyemkabátját, s tisztelegve leborult előtte. Kétlándzsás sietve viszonzta az üdvözlést, majd pedig így szólt hozzá Jókorjött Eső:

– Ha nem veted meg silányságunkat, vezér, tarts velünk, légy vezér várunkban!

– Fogságba estem – válaszolt keserűen Kétlándzsás –, s tízezer halál is könnyű lenne nekem. Ha azonban megkíméled életem, tízezerszeres boldogság lenne ez számomra!

– Megfogyatkozott mostanában várunkban az élelem – magyarázkodott Jókorjött Eső –, azért jöttünk mi csak Tungpingfu ellen, hogy gabonát szerezzünk, semmi más szándékkal.

– Ez a nyomorult Cseng Van-li mandarin – tört ki Kétlándzsásból a keserűség – Tung Kuannak, annak az elvetemült gazember főtabornoknak a házában volt tanítómester, így szerezte ezt a szép hivatal! Nyomorgatja is a népet istenesen! Ha elengedsz, bátyám, én visszamennék, s kinyitattám

a városkaput, hogy bemehessen a sereg, akkor aztán megszerezhetnétek a gabonát, pénzt, ezzel viszonzom nagy jószágodat.

Megörült ennek Jókorjött Eső, s kiadta a parancsot, adják vissza Kétlándzsásnak ruháját, fegyverét, lovát. Lóra pattant Kétlándzsás s elindult, Jókorjött Eső pedig követte hadával, kibontott zászlókkal. A város kapujához érve, felkiáltott Kétlándzsás a kaputoronyba:

– Hé, ti odafent! Nyissátok ki a kaput gyorsan!

Lenézett a kapuórség a fáklyák világánál, meg is ismerték rögtön Kétlándzsást, kinyitották hát nyomban a kaput, leeresztették a felvonóhidat. Bevágtatott Kétlándzsás, lovát megcsapkodva, de első dolga volt, hogy szétverje a felvonóhid tartóláncait. Nyomában pedig beözönlött a liangsani sereg.

Jókorjött Eső nyomban kiadta a parancsot, hogy gyűjtogatni, a népet ölteni nem szabad. Kétlándzsás azonban vágtatott egyenest a mandarin házához, annak egész háza népét kardélre hányta; lányát elragadta. Jókorjött Eső megnyitatta már a tömlőcöt, kiszabadította Kilencsárkányost, a város kincsházát, raktárait pedig kiürítette, a pénzt, gabonát szekerekre rakatva, elindította haza, Liangsanba, rábízva a három Jüanra. Kilencsárkányos persze, mihelyt kiszabadult, ment rögtön a nyugati negyedbe, s Alvó Orchidea egész családját, háza népét tízezer darabba vagdalta.

A mandarin vagyonát Jókorjött Eső kiosztotta a nép között, az utcákon pedig kihirdettette, hogy a népnyzó mandarint immár elpusztították, a derék polgárok visszatérhetnek napi foglalatosságaikhoz. Ezután pedig visszavonta seregét, s Ansancenben megint összegyülekezett a had, amikor egyszer csak megérkezett sebes vágásban Nappaljáró Patkány, hírekkel a tungcsangfui harcokról.

Összerándult Jókorjött Eső két szemöldöke a hír hallatára, s haragtól kikerekedett szemmel kiáltotta:

– Ne menjetek még haza, fivéreim, hanem jertek velem! – Mert így esett:

*Liangsani hősök elindultak újra,
Selymes Tungcsangfuval szállni háborúba.*

Hogy aztán hogyan mentette meg Jókorjött Eső Tungcsangfu alatt bajba jutott seregét, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HATVANKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Tollatlan Nyíl repülő köveivel leveri a hősöket,
de Jókorjött Eső, gabonáját elvesztegetvén,
foglyul ejti a bajnokot*

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső Tungpingfu bevétele után visszavonult seregével Ansancsenbe, s már épp indult volna haza Liangsanba, amikor megérkezett Nappaljáró Patkány, s jelentette, hogy Jáde Egyszarvú vereséget szenvedett Tungcsangfu ostrománál:

– Van ám a városnak egy szörnyűséges vitéz vezére! – mesélte sopánkodva Nappaljáró Patkány. – Csang Csingnek hívják, Csangtőfuból való, de rettenthetetlen hadvezér volt minden őse! Mivelhogy úgy ért a kőhajigáláshoz, hogy száz dobásból százszor találja el emberét, csak úgy nevezik, hogy Tollatlan Nyíl. Két alvezére is van, az egyik Kung Vang, a Tarkanyakú Tigris, mivelhogy tigristarkára van tetoválva egész teste, s nyakán tátogatja torkát a fenevad, ez hajítógerellyel hadakozik lóhátról. A másik alvezére pedig Ting Tő-szun, a Megnyilazott Tigris, akinek két orcája, nyaka telis-tele sebhelyekkel, szintén lóhátról harcol, de hajítóvillával. No hát, hogy Jáde Egyszarvú vezér a város közelébe ért, ezek jó tíz napig nem jöttek csatára, de aztán a minap előjött Tollatlan Nyíl. Csingmuhan vette fel vele a harcot, összezsaptak számtalanszor, végtére Tollatlan Nyíl megszaladt, de amikor Csingmuhan üldözőbe vette, úgy halántékon találta kővel, hogy csak leesett a lóról, s ha Pazar nem találja el számszerijével Tollatlan Nyíl harci ménjét, akkor aligha tudtuk volna az életét is megmenteni! Ezt a csatát szóval elvesztettük. Másnap aztán Ördögherceg, Nyolckarú No-csa s Repülő Szent mentek harcba ellenük pajzsaikkal, de Megnyilazott Tigris egyszer csak kidobta repülő villáját, s eltalálta vele Nyolckarú No-csát, úgyhogy ez a harc is elveszett, azóta is a hajókon ápolják a két sebesült vezért. Cselcsillag mester küldött, hogy jertek sürgősen segítségünkre.

– Milyen balszerencsével jár Jáde Egyszarvú! – sóhajtott fel Jókorjött Eső. – Mondtam pedig Cselcsillagnak s Felhősárkánynak, hogy legyenek segítségére, s azt vártam egyre, hogy győzelmet szerezzen, attól jobb szemmel nézték volna odahaza, várunkban is, s lám, megint milyen ellenfélre akadt! No de ha így áll a dolog, gyerünk, fivérem, segítségünkre!

El is indult a had Jókorjött Eső parancsára, igyekeztek sebesen Tungcsangfu felé. Jáde Egyszarvú elébük jött, elmondta ő is, Mi történt, aztán letáboroztak. Nagy haditanácsba kezdtek utána, s éppen tanácskoztak, mikor az egyik őrszem jelentette:

– Tollatlan Nyíl kivonult csatára.

Elindította seregét Jókorjött Eső, felálltak hadirendbe a széles, sík mezőn, felsorakoztak a vezérek is valamennyien zászlóik alatt. Megdördültek háromszor a dobok, vágatott ám feléjük nagy porfelhőben, dühödt kedvvel Tollatlan Nyíl; zászlói árnyékában ott lovagolt mellette bal felől Tarkanyakú Tigris, jobbán pedig Megnyilazott Tigris alakja villant elő. Kirontott a három vezér a hadsor elé, s Tollatlan Nyíl Jókorjött Eső felé emelve kezét, elkiáltotta magát nagy szitkozódással:

— Hej, ti vízi, mocsári, bozótbéli betyárok! Ma eldöntjük a csatát!

– Ki vív meg veled? – fordult vezéreihez Jókorjött Eső, s ím, elővágtatott egy hős a hadsorból, dühödten ugratva paripáját, s forgatva kezében sarlós csáklyáját. Odanézett Jókorjött Eső, hát Aranylándzsás volt.

„No, ez méltó ellenfél lesz! – örült meg magában a vezér. Aranylándzsás pedig nekirontott egyenest Tollatlan Nyílnak, egymásnak ment a két jó paripa, egyszerre emelkedtek dőfésre a

lándzsák. De nem vívtak meg öt menetet se, megszaladt Tollatlan Nyíl. Aranylándzsás utánaeredt. Tollatlan Nyíl bal kezébe kapta hosszú lándzsáját, jobbával pedig elővett selyemtársolyából egy hajítókövet, aztán megfordult a nyeregben, s bevárván, míg közelebb éri Aranylándzsást, úgy szeme között találta vele, hogy csak lefordult lováról. Tarkanyakú Tigris s Megnyilazott Tigris elővágtattak tüstént, hogy elfogják. Felbolydultak azonban erre a liangsani vezérek: elsőnek Kis Herceg s Vitézekkel Versengő vágatott elő félelmetes alabárdjával, s visszahozták az elesettet, kimentették a harcból. Jókorjött Esőt azonban olyan ijedelem fogta el, hogy menten színét veszítette az orcája, de még megkérdezte vezéreit, melyikük folytatná a harcot? S alig hangzottak el szavai, elővágtatott háta mögül az egyik; odanézett, hát Selymesszőrű Tigris volt. Jókorjött Eső vissza akarta ta^gtani feltében, de már elvágtatott, s felvette a harcot Tollatlan Nyíllal. Folyt a viaskodás, sokszor egymásnak mentek már, de csak nem bírt vele, utoljára futásnak vette a dolgot. Tollatlan Nyíl utánaeredt, követ kapott kezébe, s hátközépen találta, úgyhogy megcsendült bele hátát védő bűvös tükre, s csak ráborult nyergére, úgy vágatott haza.

– Ejh, mit félték ettől a fajankótól? – harsant fel egy dühös kiáltás Jókorjött Eső hadsorából, s megcsapkodva lovát, kopjáját szögezve, elővágtatott egy újabb vezér. Látta Jókorjött Eső: Százsorgyőztes volt, se szó se beszéd, csak vágatott egyenest az ellenséges vezérnek. Nagy nyihogással esett egymásnak a két csatamén is. Százsorgyőztes összeszedte minden erejét, minden vitézségét, mert meg akarta mutatni Jókorjött Esőnek minden hadi tudományát. Rettenetes harc dúlt kettejük között, de tízszer se mentek még egymásnak, mikor Tollatlan Nyíl megint csak futásra vette a dolgot. Százsorgyőztes tartott repülő köveitől, nem merte üldözni, Tollatlan Nyíl pedig, látva, hogy nem jön utána, visszafordult megint. Százsorgyőztes várta volna már kimeresztett kopjájával, mikor Tollatlan Nyíl keze nekilendült, s orvul markába szorított kövével úgy dobta meg ellenfelét orra hajlásában, hogy kifreccsent piros vére, menekült vissza az övéihez.

Látta ezt Égszeme Tábornok, s nagy haragra gerjedt: meg se várta, míg Jókorjött Eső kiadja a parancsot, megtáncoltatta kezében háromhegyű, kétélű szablyáját, s repülő lován ment neki Tollatlan Nyílnak. De még egymáshoz sem értek, s újra elsüvített a kő Tollatlan Nyíl kezéből, orcáján találva vele ellenfelét. Az elejtette kardját, s menekült vissza a csatasorba.

Igen megrettent Jókorjött Eső, hogy mennyi vezérét elveszítette már, s kiadta a parancsot a hadnak, forduljanak vissza. De ekkor elkiáltotta magát valaki Jáde Egyszarvú háta megett:

– Hogy bírunk majd holnap vele, ha ma így megyünk el megverten, vitézi hírünkben megtépázva? Hadd lám csak, eltalál-e engem is a fickó?

Nézte Jókorjött Eső, hát Hercegi Gebe volt. Megcsapkodta lovát, megforgatta kardját, s elindult sebes vágatva Tollatlan Nyíl ellen.

– Ahány csak jó, mind megszalad, akárhányan vagytok is! – nevetett gúnyosan Tollatlan Nyíl. – Te is meg akarod ismerni repülő köveimet?

– Mást eltalálhattál – kérkedett Hercegi Gebe –, de hozzám nem férhetsz! – de még ki se mondta, szájba is vágta már az ellenfél köve, úgy, hogy lefordult lováról. Elővágtatott Tarkanyakú Tigris s Megnyilazott Tigris, hogy kézre kerítsék, de nem bírtak Jókorjött Eső sok vezérével: csak lóra emelték, kimentették a harcból a sebesültet.

Jókorjött Eső dühe az egekig csapott; kardját megragadta, köntösét szabdalta, s ilyen esküt mondott:

– Haza ne térjek a haddal, amíg ezt az embert kézre nem kerítem!

Kétkorbácsos, hallva vezére esküjét, harsányan kiáltott:

– Ha te így szólsz, vezér, mire valók vagyunk? – s megugratva fekete kesely lovát, ott termett a hadsor előtt, nagy hanggal szólalva Tollaatlan Nyíl ellen:

– Csak gyermek az, aki kegyekért esedez! Erő s vitézség kell igaz érdemekhez! Hallottad valaha Kétkorbácsos hírét?

– Te ország szégyene, te megvert hadvezér – kiáltotta vissza Tollaatlan Nyíl –, találkozol mindjárt karom erejével! – s szavát sem végezvén, elhajítá a követ. Kétkorbácsos látta a kő repülését, sebesen korbácsát emelte elébe, de csuklóját érte. Leesett fegyvere, mozgatni se bírta, csak visszavágtatott bajtársai közé.

– Lovas vezéreim mind megsebesültek – szólt Jókorjött Eső. – Gyalogos vezérek, ki merne kiállni elfogni a fickót?

Előállott Vereshajú Ördög, s lándzsáját pörgetve, elindult a harcba. Gúnyos kacajjal fogadta Tollaatlan Nyíl:

– Hej, ti gyászvezérek! Lovas vezéreteket levertem mind, leverlek titeket is!

Megharagudott erre Vereshajú Ördög, s nekirontott ellenfelének, de az nem állt ki vele harcra, vágtatott vissza hadsora felé. Vereshajú Ördög nagy sebesen utánaeredt, s belevágta lándzsáját sebes kézzel Tollaatlan Nyíl lovába; kirúgott a paripa két hátsó lábával, képen csapta Vereshajú Ördögöt lengő, lobogó farkával, hogy szeme elkáprázott, s elterült máris a földön, Tollaatlan Nyíl követől találva. Már felugrott volna, hogy megszabaduljon, de előrohantak az ellenség harcosai, rámentek, megfogták, hurcolták rabságba.

– Ki menti meg Vereshajú Ördögöt? – kiáltott fel Jókorjött Eső kétségbeesetten. Megcsapkodta erre lovát Sötétképű Fenevad, megforgatta kardját, s nekivágtatott Tollaatlan Nyílnak. Az lándzsáját szegezte elébe, de mikor Sötétképű kardja lesújtott, a kengyelen lógva lova oldalára csúszott, Sötétképű csapása csak a levegőt érte.

– Nesze! – kiáltotta Tollaatlan Nyíl, s megint elrepült a kő, nagyot kondulva Sötétképű sisakján. Menten elhagyta a vitézt a harci düh, hűlt szívvel borult nyergére, s vágtatott vissza seregéhez. Látta ezt Jókorjött Eső, s felkiáltott nagy tépelődésében:

– Hogy térünk haza Liangsanba, ha így csúffá teszik vitézi hírünket? Ki állna ki értünk?

Szépszakáll Mester e szavak hallatára, Szárnyas Tigrisre tekintett:

– Egy semmire se megy, gyerünk neki ketten, kapjuk közre! – kiáltott oda neki, s azzal Szépszakáll Mester bal felől, Szárnyas Tigris jobb felől előrontott a csatasorból, lándzsát szegezve. Nagyot kacagott rajtuk Tollaatlan Nyíl:

– Egy semmire se megy, hát jön velem még egy? – csúfolódott. – Mért nem jöttök tízen, mire vártok? – s nem ijedt meg egy cseppet sem, markába már készítette számukra a köveket.

Szárnyas Tigris ért oda hozzá előbb. Tollaatlan Nyíl karja nekilendült, olyan volt igazán, mint *a Csaopaosan hét hőse*, s Szárnyas Tigris elvágódott a földön nagy puffanással, homlokán találva. A segélyére siető Szépszakáll Mestert meg nyakán érte a kő.

Nagykardú látva a csatasorból barátai vesztét, felbuzdult hős lelke; megforgatta feje felett feketesárkány-kardját, nekieresztette vörösnyúl-lovát, s rohant megmenteni Szépszakáll Mestert és Szárnyas Tigris. Alig indult vissza azonban velük a csatasorba, már süvített is feléje Tollaatlan Nyíl újabb köve. Kardját emelte hirtelen elébe, szikrát vert a kő a penge élén. Nem volt kedve már

Nagykardúnak sem a harchoz: visszafogta lovát, s vágatott haza.

Látta mindezt Kétlándzsás is, s gondolta magában:

„Most hódoltam csak meg Jókorjött Eső hűségére, de ha nem mutatok semmi vitézséget, bizony dísztelen lesz a hazatérésem!” – Fogta hát lándzsáit és elővágatott. Tollatlan Nyíl megismerte rögtön, s vad szitokkal fogadta:

– Szomszédok voltunk egymáshoz, mint ajkak a foghoz, s törvény szerint együtt kellene pusztítanunk e latrokat! Miért lázadtál fel a felséges császár ellen? Nem szégyelled magad?

Nagy haraggal rontott ellene Kétlándzsás. Egymásnak ment a két paripa, felemelkedtek a fegyverek. Lándzsáik összecsaptak, gyűrűbe kavardott a négy vitézi kar. Összementek hatszor-hétszer, de Tollatlan Nyíl megint csak futásra vette a dolgot.

„Mást eltalálhattál köveiddel – gondolta magában Kétlándzsás elszántan –, de hozzám nem férhetsz!”

Tollatlan Nyíl karikára akasztotta lándzsáját, selyemtarsolyából elővett egy követ, jobb keze meglendült, elsüvített a kő. De Kétlándzsásnak is gyors volt ám a szeme, fürge a két keze, csak félreütötte. Tollatlan Nyíl látva, hogy kőve nem talált, másikat vett elő, újra megcélozta, de Kétlándzsás azt is sebten kikerülte. Rettegés fogta el Tollatlan Nyíl szívét, hogy halálos kőve másodszor sem talált; szinte már hátán volt ádáz ellensége, hamar elvágatott serege baljára. Kétlándzsás a hátának döfött, de Tollatlan Nyíl lebukott a kengyelben, a lándzsa elsiklott hajló teste mellett, s hogy a két ló most már egymás mellé is ért, eldobta Tollatlan Nyíl saját lándzsáját, s Kétlándzsás fegyverét kézzel megragadva, dühös ellenével dulakodni kezdett.

Meglátta ezt Jókorjött Eső hadából Gyors Csata; nekilendítette fényes csatabárdját, s elindult vágatva, menteni Kétlándzsást. De ellene indult Tarkanyakú Tigris, Megnyilazott Tigris, elvágta az útját. Tollatlan Nyíl s Kétlándzsás még egyre dulakodtak, vadul viaskodtak, Gyors Csata, Tarkanyakú Tigris s Megnyilazott Tigris is ott küzdöttek egy csomóban. Előrontott erre Párduckoponya, Kis Generális, Kis Herceg, Vitézekkel Versengő, hogy megmentse küzdő fivéreiket lándzsáikkal, alabárdjaikkal. Tollatlan Nyíl látva, hogy fele se tréfa, hamar odahagyta Kétlándzsást s megfutott. Kétlándzsás vadul a nyomába eredt, feledve dühében süvítő kőveit; s Tollatlan Nyíl észrevevén, hogy utánaeredt, egy követ készített gyorsan kezébe, s mikor már beérte, odakiáltotta:

– Nesze!

Félresiklott Kétlándzsás, de súrolta a kő a füle tövét, úgyhogy visszafordította lovát. Gyors Csata, otthagyván közben a két Tigris, vágatott Tollatlan Nyíl után, betört hadsorába. Az azonban, tartójába lökve lándzsáját, egy újabb kővel őt célozta meg. Hajolt volna már félre Gyors Csata, de elkésett; arcán találta a kő, kicsordult a vére, vágatott is vissza.

Párduckoponya s Kis Generális ezenközben elvágta Tarkanyakú Tigris útját, Kis Herceg s Vitézekkel Versengő pedig Megnyilazott Tigris kaptá közre. Megrettent Tarkanyakú, s kidobta repülő gerelyét, de nem találta el egyik ellenfelét sem. Fegyver nélkül maradván, elnyomta a két vezér, megfogták, vitték, mint rabot, saját hadsorukba.

Megnyilazott Tigris, vasvilláját rázva, halálraszánt dühvel küzdött két ellenfelével. Pazar azonban a küzdelem láttán ezt gondolta magában:

„Leverték már ezek itt tizenöt vezérünket! Szégyen lenne ha egy alvezérükkel se bírnánk!” Letette buzogányát, elővette számszeriját, felajzotta, nyilat helyezett rá. Elsüvített a nyíl, lábán

sebezte meg Megnyilazott Tigris lovát, úgy, hogy az felbukott. Kis Herceg s Vitézekkel Versengő máris elkapták, fogták Megnyilazott Tigrist, vitték rabságba.

Indult volna Tollatlan Nyíl vezérei megmentésére, de sokan voltak ellenei, így csak megfordult s visszatért foglyával, Vereshajú Ördöggel, Tungcsangfuba. A helytartó látván a város falairól, hogy tizenöt ellenséges vezért terített le Tollatlan Nyíl, s noha két alvezérét elvesztette, de foglyot is ejtett, hát győzelmi serleggel fogadta. Vereshajú Ördögöt megfogták, bedugták a tömlőbe, hogy majd később határozzanak felőle.

Visszavonult Jókorjött Eső seregével, Tarkanyakú Tigris és Megnyilazott Tigris hazaküldte Liangsanba, ő maga pedig nagy tanácskozásba kezdett Jáde Egyszarvúval s Cselcsillaggal.

– Hallottam én – kezdte Jókorjött Eső –, hogy az t Dinasztia idejében, a Liang-ház vezére, Vang Jen-csang, le sem szállt a nap, s a Tang-ház harminchat vezérét terítette le! Tollatlan Nyíl se maradt mögötte! Tizenöt vezéremet győzte le, igazi nagy vitéz, hős vezér!

Nem szóltak erre a többiek semmit, s folytatta Jókorjött Eső:

– Én úgy látom, hogy Tarkanyakú Tigris s Megnyilazott Tigris volt neki a két szárnya, legfőbb ereje. Ezeket elfogtuk, szárnyát lenyirbáltuk, eszeljünk hát most ki egy jó haditervet, amivel kézre keríthetjük.

– Efelől nyugton lehetsz, bátyám – szólt Cselcsillag. – Most, hogy láttam már őt jártában, keltében, el is gondoltam magamban, mit tegyek vele. A sebesült vezéret azonban küldd haza a várba, aztán hívasd ide még Tarka Barátot, Kóbor Barátot, Ványadt Védistent, Háromhegy Urát s Nyakazóbíróv vízi s szárazföldi sereggel, hajókkal, szekerekkel. Jöjjenek, csak szárazon és vízen, ezzel csaljuk majd lépre Tollatlan Nyilat!

Közben Tollatlan Nyíl a városban a mandarinnal tanácskozott:

– Kétszer már megvertük őket – mondta neki –, de az erejüket még nem törtük meg. Ki kellene küldenünk kémeinket, hogy kiszaglásszák, hogy állnak, akkor dönthetnénk csak, mit tegyünk.

De lám, be is toppantak már a fürkészők s jelentették:

– A táboruk mögött északnyugatra, nem tudni, honnét, de nagy rakomány gabona közeledik vagy száz szekérrel. A folyón is jön vagy ötszáz teherhajó, élelemmel, takarmánnyal megrakva. A parton sereg kíséri őket.

– Mit forralnak ezek a fickók? – tűnődött a mandarin. – Félek, hogy cselt akarnak vetni nekünk! Kiküldöm én még az embereket, tudják ki, valóban gabonát s takarmányt szállítanak-e?

Másnap már megjöttek a felderítők:

– Gabonával, takarmánnyal vannak tele mind a szekerek – jelentették –, de annyira, hogy csak úgy hullajtják el az úton! A hajók meg ugyan le vannak fedve, de szemmel láthatólag rizses zsákokat hoz valamennyi.

– Ma este elindulunk – döntött Tollatlan Nyíl. – Először a szekereket fogjuk el, aztán majd a hajókat. Ha segítesz, helytartó uram, az első rohamra hívó dobszóra végezzünk velük.

– Nagyon jó terv ez – lelkesedett a mandarin –, csak aztán gonddal járj, jól ügyelj!

Jóllakatta ezután a mandarin a katonaságot, aztán valamennyien páncélt öltöttek, összeszedtek

nagy halom zsákok is, hogy magukkal viszik. Tollatlan Nyíl fogta hosszú lándzsáját, s ezer katonája élére állva szép csendben elindult velük a városból.

Este volt már, halványan világolt a hold, csillagok borították az eget. Alig ért a sereg vagy tíz mérföldnyire, nagy csapat szekér tűnt szemükbe, zászlóikon ezzel a felírással: „A hűség s igazság gabonája a vízparti várból.” Tollatlan Nyíl látta a kísérők élén Tarka Barátot, ott bandukolt csuháját feltűzve, vasbotjával a vállán. Észrevette őt Tarka Barát is, de csak úgy tett, mintha nem látná.

– Csattan majd mindjárt a kövem a kobakodon, kopasz szamar! – mormogta maga elé Tollatlan Nyíl. Tarka Barát csak ment tovább nagy léptekkel, de a nagy igyekezetben el is feledkezett róla, hogy védje magát a fenyegető veszélytől.

– Nesze! – kiáltotta el magát harsányan Tollatlan Nyíl, s már repült is köve, egyenest Tarka Barát koponyájának, úgy, hogy vérező fejjel terült el a földön. A városbeli lovasok hangos harci ordítással rájuk rontottak. Kóbor Barát sebesen előkapta két kardját, s rohant halálmegvetően társa megmentésére, felkapta embereivel, de a gabonát odahagyták, elfutottak.

Tollatlan Nyíl serege elfoglalta a szekereket. Látta a vezér, hogy csakugyan gabonát hoznak, igen megörvendett hát, nem is üldözte Tarka Barát seregét, hanem sietett haza a becses szállítmánnyal a városba. Megörült a helytartó is a győzelemnek, maga vette át a zsákmányt. Tollatlan Nyíl már rögtön indult, hogy elfoglalja a hajókat is.

– Indulj, vezér, de légy körültekintő! – búcsúzott tőle a mandarin. Felült Tollatlan Nyíl ismét a lovára, s kivágtatott seregével a déli kapun. Látta is, hogy jön a folyón a tábor felé rengeteg sok teherhajó, számukat se lehetett tudni, annyian voltak.

Hangos harci kiáltással zúdultak Tollatlan Nyíl katonái a folyópart felé, de egyszerre csak sűrű felleg borította el őket, fekete köd árnyékolta be az eget. Riadtan nézett vissza a sereg, de olyan sötétség támadt, hogy már egymást se látták. Felhősárkány idézte ezt fel bűvös hatalmával. Megrettent erre Tollatlan Nyíl, erős félelem fogta el, s már vissza is fordult volna a sereggel, csak éppen nem tudta, merre tartson a feneketlen sötétségben. S lám, egyszerre körös-körül harci láрма támadt, s megszámlálhatatlan ellenség rontott rájuk mindenfelől. Párduckoponya volt vasas lovasaival; üzték, hajtották Tollatlan Nyíl seregét be a folyóba. A vízben pedig már ott várták őket egy sorba sorakozva a vízi vezérek seregükkel: Örvények Sárkánya, Kutyapofájú, a három Jüan, Barlangbúvó Sárkány s Folyamfordító Tengerikígyó. Kapálózott Tollatlan Nyíl, küzdött volna, amíg bírt, de a három Jüan egykettőre megfogta, megkötözte, vitték a táborba. Siettek előre a vízi vezérek, megvinni a jó hírt Jókorjött Esőnek.

Közben Cselcsillag nagy sietve elindította a vezéreket a város megrohanására. A mandarin egy szál magában nem is tudott tenni ellenük semmit. Amint megszólaltak az ágyúk a falak körül, egyszeribe be is döntötték a kapukat, s a rémült helytartónak már menekvése se volt. Jókorjött Eső serege berontott a városba, s legelőször is Vereshajú Ördögöt szabadították ki, aztán megnyitották a város kincsestárát, s raktárait, s a gabona s a pénz egy részét fogták, rakták szekerekre, vitték Liangsanba, más részét meg kiosztották a lakosság között. A mandarint azonban, mivel tiszta, becsületes ember volt, senki se bántotta.

Jókorjött Eső összegyűjtötte embereit a helytartóság épületében. A vízi vezérek elővezették Tollatlan Nyilat. Fogát csikorgatta, ajkát harapta dühében a sok sebesült vezér, akiket ő vert le; ha rajtuk állt volna, megölték volna rögtön. Jókorjött Eső azonban elébe sietett, úgy fogadta bocsánatkérő szókkal:

– Ne tartsd meg emlékezetedben – mentegetőzött –, hogy akaratlanul is megbántottuk vitézi tekintélyed! – s hívta fel magával a csarnokba. De még nem is végezte szavait, mikor előrontott

Tarka Barát bebugyolált fejfel, s vasbotjával neki akart menni Tollatlan Nyílnak. Jókorjött Eső szava azonban megállította, dörgő hangjára visszavonult a dühös vezér. Láta Tollatlan Nyíl Jókorjött Eső nagy igazságosságát, térdet-fejet hajtott hát előtte, leborult a földre, úgy hódolt meg neki. Jókorjött Eső pedig borát a földre loccsantva, nyilat törve, esküt mondott előtte:

– Ha fivéreim közül valamelyik bosszút akarna állani rajtad – fogadta –, ne oltalmazza azt a felséges ég, s vesszen el kard éle által!

Hallván az esküt, nem is szólt senki sem ellene. Utána pedig nagy vidámsággal örvendtek egymásnak a vezérek, s felszedelőzködvén elindultak haza. S lám, ekkor Tollatlan Nyíl Jókorjött Eső színe előtt beajánlotta neki Tungcsangfu város jeles lódoktorát:

– Huang-fu Tuannak híjják – magyarázta –, igen jól ért a lovak gyógyításához. Szerekllel, tüvel nincs az a száraz keh, forroláz, mit ki ne kúrálna, olyan doktor, mint a híres Po Lo volt hajdanán! Jucsouból való, s mert zöld szemével, sárga hajával olyan, mintegy barbár, csak úgy nevezik, hogy Bíborszakáll Bátyó. Hasznát vennék neki Liangsanban, el lehetne hívatni családostul hozzánk.

– Ha csatlakoznék hozzánk Bíborszakáll Bátyó – mondotta Jókorjött Eső nagy örömmel –, kívánságunkat teljesítené csak!

Látta Tollatlan Nyíl Jókorjött Eső nagy, kegyes jóságát, hívatta is gyorsan Bíborszakáll Bátyót egyik emberével, s bemutatta neki s a többi vezérnek. Láta Jókorjött Eső, milyen nem közönséges külsejű a doktor, zöld szemével, övön alul érő sárkányszakállával, nem is tudott betelni dicséretével, magasztalásával. Az meg tapasztalva, hogy a vezér mily igazságos, megörült szívében, s Jókorjött Eső nagy öröme elvállalta, hogy velük tart ezután a nagy igazságért.

Mikor aztán az öröm elcsendesült, elhangzott a parancs, s az összes vezérek a zsákmányul szerzett gabonával, pénzzel mind felkerekedtek, vitték magukkal haza a zsákmányt, mind a két városból. Arról már, hogy az úton mint mentek, nem is beszéllek, hanem mikor felérkeztek a Húség s Igazság Csarnokába, előhozatta Jókorjött Eső Tarkanyakú Tigris s Megnyilazott Tigris, s a lelkükre beszélt enyhítő, szép szókkal. Leborult előtte a két vezér, földhöz verte fejét s meghódolt. Vezér lett Bíborszakáll Bátyó is, a lovak doktorolására; Kétlándzsás s Tollatlan Nyíl már vezérek is voltak. Megörvendett Jókorjött Eső serege gyarapodásán, s sietve parancsot adott, hogy készítsenek győzelmi lakomát. Összegyülekeztek a Húség s Igazság Csarnokában egytől egyig a vezérek, s helyet is foglaltak sor és rang szerint. Végignézett rajtuk Jókorjött Eső – épp száznyolcan voltak.

– Az, hogy amióta mi itt, fivéreim, egybegyülekeztünk a hegyen – kezdte beszédét hozzájuk –, bármerre is járván, nem vezett el közülünk egyik sem, az csak az ég oltalmával történhetett, nem emberi tehetség okából. Az pedig, hogy én a vezérek lettem, csakis valamennyiőtök vitézségére hagyatkozván történt. Most pedig, hogy itt így illendően összegyülekeztünk, szavam lenne hozzátok, hallgassátok.

– Halljuk tanításodat, bátyánk, vezérünk – szólt Cselcsillag. Jókorjött Eső pedig szólni kezdett a vezérekhez, elmondta nekik gondolatát. Mert:

Harminchatan az égiek számuk szerint egybegyültek,

Hetvenketten a földiek tetézik az égi művet.

Hogy aztán miről szólott Jókorjött Eső, azt majd más alkalommal halljátok meg.

A HETVENEDIK FEJEZET

*amelyben kőtáblán mennyei üzenet érkezik
a Hűség s Igazság Csarnokába,
s Liangsan hősei rendre elfoglalják az őket
megillető helyet*

Ott tartottunk, hogy Jókorjött Eső elfoglalván Tungpingfut, bevévén Tungcsangfut, visszatért a várba, s ott számba vevén vezéreit, kitűnt, hogy éppen száznyolcan volnának. Megörvendett ezen nagyon szívében, s így szólott hozzájuk:

– Attól fogvást, hogy feldúltuk Csiangcsout, s feljöttünk ide a hegyre, s teljességgel csak a ti segítségtekre hagyatkozván, vezérré lettem köztetek, hős fivéreim, száznyolcan gyülekeztetek itt össze köröttem, s igen örvend ezen az én szívem. Amióta pedig Toronyhordozó bátyánk megtért a mennyekbe, valahányszor csak elindultunk hadainkkal, nyilvánvaló módon épségben maradtunk, ez azonban a magas ég oltalmából történt, nem pedig emberi tehetség okából. Estek közülünk pedig rabságba is, volt, ki tömlöcbe sínylődött, vagy sebbel tért haza, de mind megőriztetett. Valóban ritkán esett még ilyen akármikor, hogy száznyolcan így egybegyülekezzenek! Eddig csatákban járván, pusztítván eleveneket, nemigen tehettük volna, hogy hálákat adjunk mindezekért, ezért most azt kívántam magamban, hogy tartassék egekre szóló nagy hálaadás az ég s a föld isteneinek, nyilvánvaló kegyes pártfogásukért, előszörre, hogy békesség s boldogság lehessen része valamennyi fivérünk testének, lelkének, másodjára avégből, hogy bocsássa ránk mihamarabb a császár kegyelme sugarát, adjon irgalmat nekünk égretörő nagy vétkeinkért, és teljes erőnkkel, magunk veszedelmével szolgálhassuk országunkat eztán halálunkig; harmadjára végül, hogy Toronyhordozó vezér, a Mennyei Herceg jó hamar újjászülethessék a mennyek birodalmában, s nemzedékek során, további életeinkben újra viszontláthassuk. Könyörögjünk majd végül azon lelkekért, kik idő előtt elpusztulván, gonosz halállal haltak, tűzben égtek meg, vagy víz által pusztultak, valamennyi büntelenül elhunytért, hogy a jó útra vezéreltessenek. Ezt a művet szeretném most végbevinni, de nem tudom, hogy ti, fivéreim, mit gondoltok felőle elmétekben?

– Jóra vivő, kegyes cselekedet ez – felelték a vezérek valamennyien –, jól láttad, bátyám, nem tévedtél benne.

– Kérjük meg elsőbb Felhősárkányt, a Teljes Tisztaságot – szólt Cselcsillag –, vezesse ő a hálaadást, aztán küldjük szét embereinket mindenfelé, hogy meghívják ehhez várunkba a megigazult, nagytudományú mestereket, magukkal hozván áldozati szereiket is. Aztán pedig vásároljuk össze a hálaadáshoz szükséges füstölőket, gyertyákat, szentképeket, virágokat, áldozati eszközöket, böjtös eledeleket.

El is határozták, hogy a negyedik hónap tizenötödikétől kezdődően hét nap s hét éjjel folyik majd a hálaadás. Bőségesen adta rá a vár a pénzt, készültek nagyban az ünnepségre, mikor pedig már közeledett a hálaadás napja, kitűztek négy nagy zászlót a csarnok elé, a csarnokban háromemeletes magas teraszt építettek, a csarnok belsejében pedig felállították a hét Drágalátos s a három Tisztaságos képe mását, két sorban elhelyezték a huszonnyolc csillagzat s a tizenkét állatövi jegy ábrázolatát, az összes csillagistenek urának képével. A csarnokon kívül a négy világvédő vezér, Cuj, Lu, Teng és Tou szobrát állították fel, s mikor ezzel is megvoltak, előkészítettek mindent a hálaadásra, meghívták a papokat, szám szerint negyvenkilencet a szertartások elvégzésére, élükön Felhősárkánnyal.

Tiszta, szép nappal volt azon a napon, enyhe idő, világos, ragyogott estére kelve a hold is, fényes szellő fújdogált. Jókorjött Eső s Jáde Egyszarvú, mint fővezérek, s nyomukban Cselcsillaggal

élükön a többi vezér, sor és rang szerint, füstölőt ragadtak kezükbe, Felhősárkány pedig elkezdte a magasztos szertartást, vezette az istentiszteletet, olvasta a szent ígéket mindennap a negyvennyolc tudós pappal, a harmadik őrség idején, egészen a hetedik nap estéjéig. Jókorjött Eső azután való esdeklésében, hogy az égiektől útmutatást kapjon, megkérte Felhősárkányt, hogy juttassa el könyörgését az egek urához, elégetvén az oltáron kék áldozati levelét. Így ment ez mindennap a harmadik őrség idején, mígnem a hetedik napon Felhősárkány a Végtelen Úr Urának szentelt oltár legfelső emeletén, a kísérő papok a középsőn, Jókorjött Eső s a többi vezér a legalsón, a várnép pedig az oltár körül könyörgött buzgón a felséges mennyekhez, hogy adjanak választ nekik, nyilvánítsák ki akaratukat. S éjjel, a harmadik őrség idején, egyszer csak zaj hallatszott az égből, mintha selymet repesztettek volna, az ég északnyugati kapuja felől. Feltekintettek valamennyien, hát aranyos folt tűnt fel ott előttük, függőleges irányban, a két végén hegyes, közepén szélesedő. Ez volt az, amit úgy neveznek általában, hogy „megnyílt az ég kapuja”, vagy „megnyílt az ég szeme”. Közepéből fény lövellt az emberek szemébe, kavargó hajnalpír vette körül a fényt, s hirtelen tűzcsóva bomlott ki belőle, olyanformájú, miként egy kosár, s lezuhant egyenest a Végtelen Úr Urának oltára felé, lezuhanva pedig belefúrta magát az oltártól délre a földre.

Bezárult ekkor az ég szeme, elhagyták a papok is az oltárt. Jókorjött Eső pedig azonnal kiadta a parancsot, siessenek oda ásókkal, kapákkal, ássák fel a földet, keressék meg a tűzcsóva nyomát. S valóban, alig ástak vagy háromlábnyi mélyre, egy kőtábla bukkant eléjük, két oldalán mennyei írással.

Jókorjött Eső áldozati pénzt égettetett a csodás tüneményért hálaadásul, utána megvendégelte a papokat, s megajándékozta őket arannyal, selyemmel fáradozásaik jutalmaképpen. Mikor pedig odamentek a kőtáblához, hogy szemügyre vegyék, hát azon csupa csudálatos *sárkány-főnix-ebihal írás* volt, nem tudta elolvasni senki. A tudós papok közt azonban volt egy Ho nevezetű, papi nevén Titkok Tudója, aki odafordult Jókorjött Esőhöz, s így szólt:

– Családunkban nemzedékről nemzedékre öröklődött egy könyv, amely éppen az ilyen mennyei írásokat értelmezi. Ezen a kövön itten mind réges-régi ebihal-írásjegyek, békaporonty-jegyek vannak, gondolom, segítségével ki tudnám hüvelyezni értelmüket.

Megörvendett ennek Jókorjött Eső, s elébe hozatta tüstént a követ. Titkok Tudója olvasta, nézegette jó sokáig, majd így szólt:

– Erre a kőre mind az igazság bajnokainak nagy nevei vannak felvésve. Oldalvást pedig az egyik oldalon, íme, hogy „Betöltjük az ég rendelését”, a másikon meg, hogy „Így teljesül be a hűség s igazság”. Felül az északi s déli csillagzatok nevei olvashatók, alul pedig címek, rangok. Ha nem veszed rossz néven, felolvasnám néktek elejétől végig.

– Ritka ajándéka a sorsnak – hálálkodott Jókorjött Eső –, hogy segítségünkre vagy nagy oktalanságunkban, tudós mester! Hálásak lennénk tudós szavaidért, csak arra kérlek, hogy a felséges ég üzenetéből ne rejts el előlünk semmit se!

Kiadta ekkor a parancsot Jókorjött Eső az Isteni Kezű Művésznek, hogy írja le sorban sárga papírra, Titkok Tudója pedig elkezdte mondani az ecsetje alá. Harminchat sor mennyei írás volt pedig a tábla előlapján, mennyei csillagzatok nevei, a hátsó oldalán pedig a földi csillagzatokéi, hetvenkét sorban, alul mindenütt a bajnokok neveivel. A kőtábla elülső oldalán a harminchat liangsani mennyei csillagzat-vezér neve volt felvésve:

Égi Jeles Csillag, Igazság Védője, Szung Csiang

Égi Fő Csillag, Jáde Egyszarvú, Lu Csün-ji

Égi Mozgató Csillag, Cselcsillag, Vu Jung

Égi Tétlen Csillag, Felhősárkány, Kung-szun Seng
Égi Vitéz Csillag, Nagykardú, Kuan Seng
Égi Hős Csillag, Párduckoponya, Lin Csung
Égi Bátor Csillag, Mennydörgés Tüze, Csin Ming
Égi Rettentő Csillag, Kétkorbácsos, Hu-jen Cso
Égi Deli Csillag, Kis Generális, Hua Jung
Égi Nemes Csillag, Kis Forgószél, Csaj Csin
Égi Gazdag Csillag, Égretörő Sas, Li Jing
Égi Teljes Csillag, Szépszakáll Mester, Csu Tung
Égi Árva Csillag, Tarka Barát, Lu Cse-sen
Égi Sebzett Csillag, Kóbor Barát, Vu Szung
Égi Álló Csillag, Kétlándzsás Vezér, Tung Ping
Égi Győző Csillag, Tollatlan Nyíl, Csang Csing
Égi Sötét Csillag, Sötétképű Fenevad, Jang Cse
Égi Oltalmazó Csillag, Aranylándzsás, Hszü Ning
Égi Úr Csillag, Gyors Csata, Szo Csao
Égi Gyors Csillag, Bűvös Futár, Taj Cung
Égi Csuda Csillag, Vereshajú Ördög, Liu Tang
Égi Gyilkos Csillag, Fekete Forgószél, Li Kuj
Égi Apró Csillag, Kilencsárkányos, Si Csin
Égi Áttörő Csillag, Feltartóztathatatlan, Mu Hung
Égi Visszahúzó Csillag, Szárnyas Tigris, Lej Heng
Égi Hosszúélet Csillag, Örvények Sárkánya, Li Csün
Égi Kardos Csillag, Földönjáró Évesillag, Második Jüan
Égi Békés Csillag, Kutyapofájú, Csang Heng
Égi Vétkes Csillag, Halálhozó Démon, Ötödik Jüan
Égi Vesztes Csillag, Fehér Hullámtaraj, Csang Sun
Égi Megvert Csillag, Eleven Pokolkirály, Hetedik Jüan

Égi Börtön Csillag, Beteg Vitéz, Jang Hsziung
Égi Bölcs Csillag, Halálmegvető, Si Hsziu
Égi Kegyetlen Csillag, Kétféjű Kígyó, Hszie Csen
Égi Síró Csillag, Kétfarkú Skorpió, Hszie Pao
Égi Ravasz Csillag, Pazar, Jen Csing

A kőtábla hátulján pedig ott volt felvésve a hetvenkét földi csillagzat-vezér neve:

Földi Jeles Csillag, Ármányos Vezér, Csu Vu
Földi Gonosz Csillag, Háromhegy Ura, Huang Hszin
Földi Vitéz Csillag, Ványadt Védisten, Szun Li
Földi Bajnok Csillag, Hercegi Gebe, Hszüan Can
Földi Hős Csillag, Csingmuhan, Ho Sze-ven
Földi Rettentő Csillag, Szákszorgyőztes, Han Tao
Földi Deli Csillag, Égszeme Tábornok, Peng Csi
Földi Ritka Csillag, Vízi Vezér, San Ting-kuj
Földi Bátor Csillag, Túzi Vezér, Vej Ting-kuo
Földi Tudós Csillag, Isteni Kezü Művész, Hsziao Zsang
Földi Egyenes Csillag, Vasképű Tudós, Pej Hszüan
Földi Nyitó Csillag, Felhőcsapó Aranyszárny, Ou Peng
Földi Záró Csillag, Tüzesszemű Oroszlán, Teng Fej
Földi Erős Csillag, Selymesszőrű Tigris, Jen Sun
Földi Sötét Csillag, Bundás Párduc, Jang Lin
Földi Tengely Csillag, Robbanó Mennykő, Ling Csen
Földi Értő Csillag, Bűvös Számvető, Csiang Csing
Földi Segítő Csillag, Kis Herceg, Lü Fang
Földi Támogató Csillag, Vitézekkel Versengő, Kuo Seng
Földi Titkos Csillag, Bűvös Doktor, An Tao-csüan
Földi Állatos Csillag, Bíborszakáll Bátyó, Huang-fu Tuan
Földi Apró Csillag, Kurtalábú Tigris, Vang Jing

Földi Bölcs Csillag, Óriáshölgy, Hu Szan-niang
Földi Kegyetlen Csillag, Halálisten, Pao Hszü
Földi Néma Csillag, Ördögherceg, Fan Zsuj
Földi Bolond Csillag, Üstökös Csillag, Kung Ming
Földi Órült Csillag, Árva Tűzcsillag, Kung Liang
Földi Szálló Csillag, Nyolckarú No-csa, Hsziung Csung
Földi Futó Csillag, Repülő Szent, Li Kun
Földi Ravasz Csillag, Jádekarú Mester, Csin Ta-csien
Földi Fényes Csillag, Vasfurulyás Halhatatlan, Ma Lin
Földi Előremenő Csillag, Barlangbúvó Sárkány, Tung Vej
Földi Visszahúzó Csillag, Folyamfordító Tengerikígyó, Tung Meng
Földi Teljes Csillag, Jáde Zászlórúd, Meng Kang
Földi Követő Csillag, Fogdmegmajom, Hou Csien
Földi Kerek Csillag, Szakadék Tigrise, Csen Ta
Földi Rejtett Csillag, Fehértarka Kígyó, Jang Csun
Földi Csuda Csillag, Fehérképű Ifiúr, Cseng Tien-sou
Földi Mérő Csillag, Kilencfarkú Teknőc, Tao Cung-vang
Földi Csinos Csillag, Vaslegyezős, Szung Csing
Földi Zene Csillag, Vastorkú, Jao Ho
Földi Győző Csillag, Tarkanyakú Tigris, Kung Vang
Földi Gyors Csillag, Megnyilazott Tigris, Ting Tö-szun
Földi Őrző Csillag, Kis Feltartóztathatatlan, Mu Csun
Földi Fékes Csillag, Böllérbicskás ördög, Cao Cseng
Földi Ördög Csillag, Felhők Villáma, Szung Van
Földi Dérhon Csillag, Égbemászó, Tu Csien
Földi Titkos Csillag, Veszett Tigris, Hszie Jung
Földi Lapuló Csillag, Aranyszemű Párduc, Si En
Földi Remete Csillag, Tigrisverő Vezér, Li Csung

Földi Űr Csillag, Kis Zsarnok, Csou Tung
Földi Árva Csillag, Aranypénzes Leopárd, Tang Lung
Földi Ép Csillag, Ördögpofo, Tu Hszing
Földi Rövid Csillag, Erdei Sárkány, Cou Jüan
Földi Szarvas Csillag, Egyszarvú Sárkány, Cou Zsun
Földi Rab Csillag, Szárazföldi Krokodilus, Csu Kuj
Földi Búvó Csillag, Mosolygó Tigris, Csu Fu
Földi Békés Csillag, Vaskarú, Caj Fu
Földi Vesztes Csillag, Egyszálvirág, Caj Csing
Földi Szolga Csillag, Nyakazóbíró, Li
Földi Vizsga Csillag, Sötétszemű Tigris, Li Jün
Földi Rossz Csillag, Ágrólszakadt, Csiao Ting
Földi Rút Csillag, Tábornok, Si Jung
Földi Számos Csillag, Kis Védisten, Szun Hszin
Földi Női Csillag, Anyatigris, Ku asszony
Földi Ítéző Csillag, Kertészlegény, Csang Csing
Földi Derék Csillag, Ördögök Anyja, Szun Er-niang
Földi Hitvány Csillag, Sebesvillám, Vang Ting-liu
Földi Kemény Csillag, Rontószellem, Ju Pao-sze
Földi Pusztító Csillag, Nappaljáró Patkány, Paj Seng
Földi Lator Csillag, Dobos Bolha, Si Csien
Földi Kutya Csillag, Rézszőrű Kutya, Tuan Csing-csu

Imigyen olvasta el Titkok Tudója a mennyei írást, s így jegyezte azt le az Isteni Kezű Művész. A többiek pedig hallgatván, olvasván, nem győztek betelni vele álmélkodásukban. Szólott pedig ekkor Jókorjött Eső, Igazság Védője, az összes vezérekhez:

– Lám, én hitvány, kicsiny jegyző, odafent égi jeles csillag vagyok, s mi valamennyien, fivéreim, együvé rendeltettünk. Az ég akarata volt az, hogy így egybetalálkozzunk. Most pedig, hogy számunk beteljesedett, hogy mindenki rangja megállapított, foglalja el helyét mindegyikünk, ne legyen vetélkedés, szembeszegülés az ég szavával.

– Ki is merne szembeszállni ég s föld akaratával, kinyilatkoztatott rendünkkel? – kiáltották a

vezérek. Igazság Védője ekkor megajándékozta még ötven arannyal Titkok Tudóját, köszönet fejében, s az a többi pappal békén eltávozott.

Azt nem is beszélem el, hogy a papok hogyan tértek haza. Arról szólok csak, hogy Igazság Védője ezután Cselcsillaggal s Ármányos Vezérrel tanácsot ült, s elhatározták, hogy a csarnok ormán felállítanak egy táblát, Hűség s Igazság Csarnoka felírással, s új táblát tételnek a Vasat Törő Barátság Pavilonjára is, az előtt meg hármás kapuzatot emelnek. A Hűség s Igazság Csarnoka mögött vadliba-teraszt emelnek, a tetején egy nagy csarnokkal, keletre-nyugatra pedig két-két házzal. Ott a csarnokban helyezik majd el Toronyhordozó vezér lelkének tábláját. A keleti házban Igazság Védője, Cselcsillag, Kis Herceg s Vitézekkel Versengő foglal helyet majd, határozták el, a nyugatiban pedig Jáde Egyszarvú, Felhősárkány, Üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag. Az alatta levő emeleten bal felől Ármányos Vezért, Háromhegy Urát, Ványadt Védistent, az Isteni Kezü Művészt s Vasképű Tudóst helyezik el, a jobb felőli helyiségekben Bűvös Futárt, Pazart, Tollatlan Nyílt, Bűvös Doktort, Bíborszakáll Bátyót. A Hűség s Igazság Csarnokában bal felől a pénz és az élelem bevételére s kiadására Kis Forgószélt, Égretörő Sast, Bűvös Számvetőt s Robbanó Mennykőt helyezik, a jobbik felére Kis Generálist, Ördögherceget, Nyolckarú No-csát s Repülő Szentet. A hegy előtt elmenő déli t első kapujához őrizőknek Kétféjű Kígyót s Kétfarkú Skorpiót tettek, a másodikhoz Tarka Barátot és Kóbor Barátot, a harmadikhoz Szépszakáll Mestert s Szárnyas Tigris. A keleti kapuhoz Kilencsárkányos, Vereshajú Ördög került, a nyugatihoz Beteg Vitéz s Halálmegvető, az északihoz végül Feltartóztathatatlan s Fekete Forgószél. A hat kapun kívül eső területen még nyolc erősséget emeltek, négy szárazföldi s négy vízi várát. A déli várba tették Mennydörgés Tüzét, Gyors Csatát, Felhőcsapó Aranyszárnyat, Tűzesszemű Oroszlánt; a keletibe Nagykardút, Aranyláncsást, Hercegi Gebét, Csingmuhant, a nyugatiba Párduckoponyát, Kétláncsás Vezért, Vízi Vezért s Tűzi Vezért, végül az északiba Kétkorbácsost, Sötétképű Fenevadat, Százszorgyóztet s Égszeme Tábornokot. A délkeleti vízi várba Örvények Sárkánya s Földönjáró Évecsillag került, a délnyugatiba Kutypofájú s Fehér Hullámtaraj, az északkeletibe Halálthozó Démon s Barlangbúvó Sárkány, az északnyugatiba pedig Eleven Pokolkirály Folyamfordító Tengerikígyóval. Megkapta posztját a többi vezér is, s új zászlókat, lobogókat is csináltattak. A hegy csúcsára baracksárga nagy lobogót tűztek, „Betöltjük az ég rendelését” felírással. A csarnok elébe két himzett vörös zászló került; az egyikre azt írták, hogy „Santungi Igazság Védője”, a másikra pedig, hogy „Hopeji Jáde Egyszarvú”. A várát magát meg körülrakták mindenféle zászlóval. Volt azokon repülő sárkány, repülő tigris, repülő medve, repülő párduc, volt ott kéksárkány-zászló, fehértigris-zászló, vörösveréb-zászló, kígyósteknőc-zászló, aranyalabárdos-zászló, fehérjakfarkas-zászló, kék gyász-zászló, fekete mennyezet, bíborbojtos ernyő, fekete lobogó. Ezeket, a hadban használt zászlókon, jelvényeken kívül készített Fogdmegmajom mester – mert ő csinálta valamennyit – nagy lobogókat a Göncölszékér négy csillagának, az öt világtájnak, a három őserőnek, a kilenc világosságnak az ábrázolataival, a huszonnyolc csillagzattal, a hatvannégy kozmikus diagrammal, a kerek ég kilenc palotájával s a nyolc elem jegyével, százhuszonnégy eget ígöző zászlót. Jádekarú Mester pedig kiöntötte ércből, ki is kovácsolta a hadi pecséteket mindenkinek. Mikor aztán mindezzel megvoltak, kiválasztottak egy jeles napot, szerencsés órát, s marhát vágtak, lovat öltek áldozatul az ég s a föld istenének, feltették a Hűség s Igazság Csarnoka s a Vasat Törő Barátság Pavilonja tábláit, kitzúzták a hegy csúcsára a baracksárga lobogót.

Igazság Védője pedig aznap nagy lakomát rendezett, s maga osztotta ki vezérei között a hadi pecséteket, jelvényeket, megadván ezzel helyét a hadban mindenkinek, amint következik:

– Fivéreim! – szólott hozzájuk. – Neki rendelt helyét foglalja el mindegyikötök illendőképpen, ne ellenkezzék, s hibát ne vétsen, mert kárt szenvedne vele a nagy igazság. Ha pedig valaki szándékos szándékkal ellenkeznék, s nem engedelmeskednék, arra haditörvényt szabunk, s el nem nézzük neki. A had felosztása pedig így legyen:

Igazság Védője s Jáde Egyszarvú a liangsani hadak legfőbb vezérei.

Cselcsillag s Felhősárkány a haditanács vezetői, hadi tanácsosuk Ármányos Vezér legyen.

Kis Forgószél s Égretörő Sas kezeli a pénzt és a gabonát; a lovasság élére öt tigristábornokot rendelünk: Nagykardút, Párduckoponyát, Mennydörgés Tüzét, Kétkorbácsost s Kétlándzsás Vezért. Nyolc vezér vezeti a gyors lovasságot s a rohamcsapatokat, mégpedig Kis Generális, Aranylándzsás, Sötétképű Fenevad, Gyors Csata, Tollatlan Nyíl, Szépszakáll Mester, Kilencsárkányos s Feltartóztathatatlan, a könnyűlovasság s a felderítők vezetésére az alábbi tizenhat vezért tesszük: Háromhegy Ura, Ványadt Védisten, Hercegi Gebe, Csingmuhan, Szákszorgyóztos, Égszeme Tábornok, Vízi Vezér, Tűzi Vezér, Felhőcsapó Arany szárny, Tüzesszemű Oroszlán, Selymesszőrű Tigris, Vasfurulyás Halhatatlan, Szakadék Tigrise, Fehértarka Kígyó, Bundás Párduc, Kis Zsarnok.

A gyalogokat vezeti Tarka Barát, Kóbor Barát, Vereshajú Ördög, Szárnyas Tigris, Fekete Forgószél, Pazar, Beteg Vitéz, Halálmegvető, Kétféjú Kígyó s Kétfarkú Skorpió, tízen. Alvezérek tizenheten, Ördögherceg, Halálisten, Nyolckarú No-csa, Repülő Szent, Veszett Tigris, Arany szemű Párduc, Kis Feltartóztathatatlan, Tigrisverő Vezér, Fehérképű Ifiúr, Felhők Villáma, Égbemászó, Erdei Sárkány, Egyszarvú Sárkány, Tarkanyakú Tigris, Megnyilazott Tigris, Ágrólszakadt s a Tábornok lesznek.

A négy vízi várba rendeljük a következő nyolc vezért:

Örvények Sárkányát, Kutypofájút, Fehér Hullámtarajt, Földönjáró Évcshellagot, Halálthozó Démont, Eleven Pokolkirályt, Barlangbúvó Sárkányt s Folyamfordító Tengerikígyót.

A négy fogadóba hírek szerzőjének, vitézek toborzójának tesszük a keleti fogadóba Kis Védistént s Anyatigris, a nyugatiba Kertészlegényt Ördögök Anyjával, a délbe Szárazföldi Krokodilust Ördögpozával s az északba Nyakazóbíró Sebesvillámmal. Az összes hírszerzők vezére pedig Bűvös Futár.

A seregben a titkos hadihírek jelentését négy vezér végzi: Vastorkú, Dobos Bolha, Rézszőrű Kutya, Nappaljáró Patkány. A lovas testőrség vezetője a derékhadnál Kis Herceg s Vitézekkel Versengő, a gyalogtestőröké üstökös Csillag s Árva Tűzcsillag, a sereg hóhérai Vaskarú s Egyszálvirág, mindhárom seregrészben pedig a lovas rendtartók vezérei Kurtalábú Tigris és Óriáshölgy. Ezeken kívül pedig tizenhat vezér rendeltetik külön-külön míves szolgálatra: az Isteni Kezű Művész gondja lesz az okmányok, iratok kiállítása a sereg egybehívására; Vasképű Tudós szabja meg a jutalmakat s büntetéseket, hadi törvény szerint; Bűvös Számvető lesz a seregek számtartója; a hadihajók s csónakok építésével Jáde Zászlórúd foglalkozzék; a hadi pecsétekkel, vezéri jelvényekkel Jádekarú Mester; a zászlókkal, lobogókkal, ruházat szabásával Fogdmegmajom, az állatok gyógyításával Bíborszakáll Bátyó, a betegségek kúrálásával Bűvös Doktor; a fegyverek, páncélok készítésére Aranypénzes Leopárd ügyel, az ágyúk, gránátok, tűziszerek gyártására Robbanó Mennykő; a házak, lakások építése Feketeszemű Tigrisre bízatik, a marhák, lovak, juhok, disznók mészárolása Böllérbicskás Ördögre, a lakomák rendezése Vaslegyezős tiszte legyen, a bor és ecet gyártása Mosolygó Tigrisé; Liangsan várának erődítéseit Kilencfarkú Teknőc építi, végül pedig a fővezér zászlótartója Rontószellem lesz.

Így végeztetett ez a Kinyilatkoztatott Békesség, Hszüanho második évének negyedik hónapjában, egy szerencsés napon Liangsanban, tudomásul az egybegyülekezett hadaknak.

Kiadta parancsait Igazság Védője, kiosztotta posztját mindenik vezérnek, átvette mindegyik a vezéri jelvényét. Véget érven a lakoma, igen lerészegedtek a vezérek valamennyien, s szétszéledt mindegyik a maga helyére. Azok pedig, kik még nem kapták meg helyüket, a Vadliba-terasznál helyezkedtek el, várván a parancsot. S van egy írás, mely elmondja Liangsan várának vitézeinek jelességét. Így szól:

Egy földben egyesült mind a nyolc világtáj, egy család lett itt minden nemzetség. Ég és föld mutatja itt meg csillagai erejét, vitézsége, tudása szépségét egyesíti itt az emberi világ. Ezer mérföldekről találkoztak itt össze egy reggel, vagy egy este, hogy aztán halálukig együtt maradjanak egész szívükkel. Külsejük, beszédjük déli, északi, keleti, nyugati, bizony mind eltérő, de szívük bátorsága, lelküknek hűsége nem különbözik. Akadnak is köztük császár unokái, istenek fiai, gazdag családok sarja, vitéz tábornok és egyszerű kis jegyző, három felekezet, a kilenc tanítás, vadászok, halászok, mészáros és hóhér, de mind testvérének nevezgeti egymást, nem tesz különbséget nemes s közember közt. S noha vannak köztük egy anyától lettek, férjek-feleségek, nagybácsi öccsével, úr a szolgájával, harcba együtt mennek, bosszút együtt állnak, együtt vigadnak és együtt lakomáznak, nem kérdi egyik sem, melyik a rokona, melyik az idegen. S ha az egyik eszes, a másik együgyű, falusi tuskó vagy csiszolt világfi, akár köztöködő vagy könnyen társuló, egy forgatja nyelvét, ecsetjét a másik, karddal küzd az egyik, másika lándzsával, lovon megy, vagy gyalog, tolvaj-e vagy csaló – maga helyét köztük mind-mind megtalálja képessége szerint. Gyűlöletes náluk a hamis tudomány, mit se kezdenek ők üres művészettel, kellemetességgel, előkelőséggel; nem bosszantja őket bamba nagyfejűség, hanem örülnek, hogy megölték már egyszer aljas Fehérgúnyást, kiirtván magukból bús zsugoriságát. Száznolc vitéz él ott négy-ötszáz mérföldön, s hallatszott hírük a folyók, tavak közén, akár a harangszó régi torony ormán, messzehangzón terjedt. S tudjuk már, hogy a csillagok nemzetsége ők, s egymáshoz tartoznak, akár az olvasó szeméi. Toronyhordozó félt még a vakmerőségtől, hogy magát megtegye hercegnek, nagyúrnak; megtért már a mennybe, korán elvált tőlük. Szung Csiang azonban bátran felvállalta az igazság védelmét, ő lett a vár ura. Mit szóljunk most arról, hogyan mozdultak szaván a hegyek, az erdők: azon igyekezett, egyre fáradozott, hogy mint igaz vezér, császárat segítse.

Elhangzott a parancs Liangsanban, a Hűség s Igazság Csarnokában, elfoglalta helyét mindenki. Igazság Védője pedig kiválasztott megint egy jeles napot, szerencsés órát, akkor füstölőt égetvén, a dobokat megveretvén, újra felhívta seregét a csarnokba, s így szólott hozzájuk:

– Más idők járnak már, mint ami hajdan volt! Szavam van hozzátok: most, hogy együtt vagyunk égi s földi csillagok, tegyünk immár esküt a felséges égnek, hogy szívvel-lélekkel egymást támogatjuk életre-halálra, bajban, búbánatban megsegítjük egymást, együtt védelmezzük országunkat, népünket.

Megörültek ennek az összes vezérek, s füstölőket fogva, kezükben meggyújtva, sorra letérdeltek a csarnok kövére. Igazság Védője pedig mondta nekik, előttük az esküt:

– Én, Szung Csiang, kis falusi jegyző, tudatlan, tanulatlan, az ég s föld erejével, a nap s hold sugarával gyűjtöttem itt egybe fivéreimet Liangsanban, kötöttem velük vitézi szövetséget e mocsarak között. Száznolcan vagyunk már az égi szent számok s az emberi akarat szerint. Ettől fogva pedig, ha akármelyikőnk szívében gonoszság maradna, ha útját szegné bárki közülünk a nagy igazságnak, kérjük tízezerszer, hogy irtsa ki azt közülünk az ég s a föld, pusztítsa el isten és ember, ne költözhessek újra emberi testbe tízezer nemzedéken át, százmillió évig, örök világkorszakok során. Az a szándékunk csupán, hogy megtartsuk szívünkben mindannyian az igazságot s a hűséget, együtt jeleskedvén országunk javára, betöltvén az ég rendelését, megoltalmazván határainkat, s békét hozva a népre. Vizsgáld meg szándékunk, isteni ég, s mutasd meg tündöklő akaratod.

Az esküt végezvén, egy szóval kívánták az összes vezérek, hogy így maradjanak életről életre, jövő életükben is találkozzanak, egymástól már soha el se váljanak. Az eskü jeléül pedig szájukat megkenték az áldozat vérével, majd nagyot vigadtak, míg lerészegedtek.

Lám, kedves hallgatóim, ez volt, amit hallottatok, a liangساني vitézek nagy szövetsége. Vers is van róla bizonyosságul:

Kitört a földüregből fényes sugár nyalábja,

*A csillagok leszálltak az emberi világba.
Nevüket hogyha hallják, vitézek ina dermed,
A hősök vére meghűl hírüknek egy szavára.
Mocsár földjére mentek; igazság volt vezérük,
Liangsán várta őket, hogy bosszújuk megállják.
Csarnok előtt az írás, mennyei szent jegyekkel,
Arra adatott néktek, hogy lássátok csodáját.*

A HETVENEGYEDIK-SZÁZTIZENKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben a liangsani hősök a császár
hűségére térnek,
a haza ellenségei pedig tőlük sorra vereséget
szenvednek*

Ott tartottunk, hogy a liangsani vitézek teljes számban egybe gyülekezvén, a nyár heve múltával nagy lakomát rendezett Jókorjött Eső, az őszirózsák nyílását ünnepelvén. Vigadott az egész had, a fővezér bortól ihletetten dalt is szerzett ott azon hevenyében, s megkérte Vastorkút, énekelné is el nyomban a többi vezéreknek. Szólt a dal pedig a liangsani testvérek szövetségéről, a virágok pompájáról, de leginkább Szung Csiang szívének vágyáról, a császár előtt való tisztes meghódolásról. Nem tetszett ez azonban Kóbor Barátnak, Fekete Forgószél meg éktelen haragjában már törni-zúzni kezdett. Megharagudott erre Jókorjött Eső, s börtönbe vetette a garázdálkodót, nyakazással fenyegetvén. Másnapra azonban, a többi vezérek kérésére ki is bocsátotta.

Eljött aztán az év vége, lampionárosok érkeztek Liangsan alá. Kitűnván, hogy a fővárosba igyekeznek az újév ünnepére, kedve támadt Jókorjött Esőnek, hogy elmenne már ő maga is egyszer a császár városába megszemlélni a csudás látványosságokat. El is indult egy nap kis Forgószéllal együtt álruhában, minekutána eltüntette orcájáról Bűvös Doktor a fegyencbélyeget szereivel. Követte őket védelmükre Kilencsárkányos és Feltartóztathatatlan, Tarka Barát és Kóbor Barát, Szépszakáll Mester és Vereshajú Ördög, s Fekete Forgószél, ki el nem maradhatott, Pazarral együtt. Bűvös Futár is ment velük hírvivőnek.

Odaérkezvén a Hosszú Élet Kapuja előtt szálltak meg egy fogadóban a városon kívül, úgy várták, hogy a lampionok ünnepének előestéjén majd, a nagy kavargásban, sokadalomban észrevétlen bejuthassanak a városba. Nem volt ínyére azonban a várakozás Kis Forgószélnek s Pazarnak: titkon belopóztak a városba, s ott vakmerő csínyt műveltek. Leitattak egy udvari tisztet, aztán Kis Forgószél ruhát cserélt vele, s belopózott a császári palotába. Odabent pedig, a császári könyvtárban egy szélfogó ellenzön meglelvén a császár saját keze írásával Szung Csiangnak nevét – Vang Csing, Tien Hu, Fang Lá volt a többi három kitörölte azt onnét.

Az ünnep estéjén aztán bement a városba Jókorjött Eső is Kis Forgószéllal és Bűvös Futárral. Össze akart ismerkedni a vezér Li Si-sivel, a híres énekeslánnyal, aki szeretője volt magának a császárnak, hogy az ő révén eléállhasson kérésével, a tisztes meghódolással. Alig itták meg azonban az első csésze teát Li Si-si házában, mikor jelentették, hogy közeleg a császár, s kitessékelték őket. Mentek másnap megint, de most már el kellett hogy vigyék Fekete Forgószélt is, mert igen méltatlankodott mellőzése miatt. Megjött a császár ismét váratlanul, de ezúttal elrejtőzött Szung Csiang, s már előlépett volna, hogy hódoljon neki, amikor Li Kuj, megbosszankodván, hogy őt a kapuban hagyták, belekötött a jövőmenőkbe, s verekedést kezdett. A csetepatéből városszerte nagy felfordulás támadt, Jókorjött Eső s társai alig tudtak kijutni a városkapun. Ott szerencsére várta már őket Cselcsillag erős hadakkal. Vártak egy ideig, de Fekete Forgószél csak nem került elő, így hazaindultak, hátrahagyván Pazart, hogy kerítse elő az eltűntet.

Előkerült nagy nehezen Fekete Forgószél, elindultak ők is Pazarral ketten hazafelé. Útjuk közben kalandjuk is támadt: egyik szállásukon Li Kujt ördögűző papnak nézték, s kérték, üzné ki az ördögöt a család lányából. Hozzáfogott a fekete óriás, de kitűnván, hogy nem ördög látogatja a leányt, hanem a szeretője, megölte mindkettőjüket. Azután, már Liangsan közelében, egy idős pár udvarházában szálltak meg, kik elrabolt lányukat siratták. Kérdezte is Fekete Forgószél, hogyan történt a baj, s elmondotta erre öreg Liu, a házigazdájuk, hogy Szung Csiang volt a lányuk elrablója – legalábbis annak mondta magát.

Hitelt adott ennek Fekete Forgószél együgyűségében, s hazaérvén első dolga volt, hogy kidöntötte felháborodásában a „Betöltjük az ég rendelését” zászlaját, miszlikbe vagdalta, majd Jókorjött Esőt keményen szidalmazta. Nem ismerte el azonban a vádat a fővezér, meg kellett hogy egyezzenek, hogy felkeresik együtt öreg Liut, s amelyiküknek igaza lesz, a másiknak fejét veheti. Kiderült azonban Jókorjött Eső ártatlansága, kérte is bocsánatát Fekete Forgószél, de Szung Csiang keményen ráparancsolt, hogy most már kerítse elő a lányt s elrablóját. Mit volt mit tenni, elindult Pazarral Fekete Forgószél, s nagy küzdelemben véghezvitték a parancsot.

Hírét vették aztán a liangsaniak a harmadik hó végén, hogy ünnep lesz Tajancsouban, s ottanra Zsen Jüan, a félelmes bajvívó viadalra hívta ki a birodalom birkózóit. Elhatározta Pazar, hogy kiáll vele; házalónak öltözött, s el is indult. Megint nem állhatta meg persze Fekete Forgószél, hogy utána ne szökjék, és vele ne tartson.

Nem mert Zsen Jüannal kiállni, csak Pazar, kit mindenki szánt s sajnált, gyenge legénykének nézvén, ő azonban földhöz teremtette rettentő ellenfelét. A nem várt győzelemre Zsen Jüan tanítványai, hogy mentsék a menthetőt, el akarták ragadni a közszemlére tett kitűzött jutalmakat, de ők meg a felbőszült Li Kujjal találták maguk szemközt. Nagy s általános verekedés támadt, Pazar s Fekete Forgószél végül egy ház tetejére menekültek, cserepekkel hajigálván támadóikat. Végül is a Cselcsillag bölcsességéből utánuk küldött felmentő sereg szabadította ki őket.

Fekete Forgószél azonban a harc elültével megint csak eltűnt; elkóborolt egy közeli városba, Soucsanghszienbe, ott berontott a mandarin hivatalába, magára öltötte a hivatali ruhákat, s kényszerítette a fogdmegeket, hogy törvénykezést játsszanak: kinevezte az egyiküket panaszosnak, akit megvertek, egy másik lett a vádlott – de a panaszost ítélte el gyávaságáért. Feltartóztathatatlan, kit utána küldtek, végül egy iskolában találta meg, ahol iskolamestert akart játszani a gyerekekkel.

Nagy volt a tajancsoui felfordulás, eljutott híre a fővárosba is. Hajlani kezdett már arra a császár, hogy tisztes meghódolást ajánlván a liangsaniaknak, harcba hívja őket a határokat háborgató kitajok ellen. Meg is bízta Csen Cung-san mandarint, menne el követségbe. A mandarin mellé azonban oda erőltette Caj Csing kancellár s Kao marsall is a maga emberét, ezek pedig mindent elkövettek, hogy a megbékélést megghiúsítsák. Cicsou mandarinja, Csang Su-je, akinél a követség megszállt útja végén, hiába intette volna őket mérsékletre, nem hallgattak rá, s mikor négy liangsani vezér elébük jött illendően fogadásukra, mindjárt beléjük is kötöttek azzal, hogy miért nem maga Szung Csiang jött a császár követének a fogadására. Mikor pedig Eleven Pokolkirály hajósaival átszállította őket a vízén, a hajósokat kezdték ütlegelni, mert énekelni merészelték. Nem is tűrték ezt a liangsaniak, kiugráltak a hajóból, s lyukat ütöttek a fenekén, úgyhogy egy másik bárkának kellett a követséget a vízből kimenteni. Felolvasták aztán a császár levelét a követek a Hűség s Igazság Csarnokában, de oly fennhéjázó s fenyegető volt az, hogy Fekete Forgószél nagy haragjában elragadta tőlük, és összeszaggatta. Bort is küldött a császár a liangsaniaknak ajándékba, azt azonban elcserélte Eleven Pokolkirály haragjában a hajó elsüllyesztése alatt, úgyhogy a „császári ajándék” parasztbornak bizonyult. Csak Szung Csiang tudta megmenteni a követséget az általános felháborodástól.

Nagy haragjában Tung Kuan marsallt küldte ezután az udvar Liangsan ellen, százezer emberrel. Csang Su-je mandarin hiába figyelmeztette, hogy azért ne fitymálja le a liangsani vitézek erejét. Igaza is lett Csang Su-jenek: nem bírtak a császári hadak a liangsani sereg kilenc csillagházás, nyolc jósjeles csatarendjével, egyik vezérüket Mennydörgés Tüze párharcban megölte, Kétlándzsás és Gyors Csata bekerítő támadását azonban már visszarendelte Cselcsillag, nem szánván ily gyors véget Tung Kuan hadának. Három nap múltával újra támadt Tung Kuan, de a vízparton serege csak egy halászra lelt; Fehér Hullámtaraj volt az, aki sásgubája alatt páncélt viselve csak nevette a rázúduló nyílzáport, a nekitámadókat pedig a vízbe hányta. A hegyek közt csalogatták ezután a liangsaniak Tung Kuan seregét hol erre, hol arra, majd végül körülfogták őket. Tung Kuan pár emberével kitört a gyűrűből, és eljutott Cicsou vidékéig, de hátvédül hagyott tisztjét elfogták, két másikat megölte, úgyhogy Tung Kuan egyetlen emberével jutott el csak a fővárosba.

A foglyot, Feng Mejt szabadon bocsátotta Jókorjött Eső azzal a kéréssel, jelentené az udvarnak: nem lázadók a liangsani vitézek, elnyomás kényszerítette őket ellenállásra. Cselcsillag pedig elküldte a fővárosba Bűvös Futárt és Vereshajú Ördögöt, tudnák ki a császári udvar terveit.

Most már maga Kao marsall vezette a császári sereget a liangsaniak ellen, gyalog hadai mellett tizenötezernyi hajósnéppel. A hajóhadat azonban körülfojták és elpusztították a liangsaniak, a gyalog hadaknak elveszett a fele, az egyik vezér, Tang Si-hsziung meg fogságba esett, úgyhogy Kao marsallnak vissza kellett vonulnia Cicsouba. Nagy szorultságában egy tisztje javaslatára kérte az udvartól, küldenék el hozzá Ven Huan-csangot, mert az megbirkóznék Cselcsillag hadi tudományával. Jókorjött Eső azonban már Cicsout támadta, s a harcban Kétkorbácsos, elkeseredett kézítusa után elfogta Kao másik vezérét is, Han Cun-paót. Szung Csiang azonban őt is, Tang Si-hsziungot is csakhamar szabadon bocsátotta, jámbor szándéka kinyilvánítására. Megindulván ezen Han Cun-pao ajánlotta a császárnak újfent a tisztos meghódoltatást, mihelyt visszaérkezett a fővárosba.

Kao marsall ezután a környék ladikjaiból, bárkáiból szervezett hajóhadat, de Felhősárcány vihart támasztott ellenük, Vereshajú Ördög pedig felgyújtotta őket. Megjött ezenközben Ven Huancsang s vele a császár újabb levele, tisztos meghódolást ígervén. Kigondolta a marsall ekkor, egy cicsoui hivatalnok gonosz sugallatára, hogy a császári levél ármányos módra való olvasásával kivéssék Szung Csiang a kegyelem alól: gondolta a marsall, hogy így el is fogathatja, s majd a vezér nélkül maradt sereg már meghódol. Ellene szólt ugyan ennek Ven Huan-csang, de Kao kitartott gonosz csele mellett. Jöttek is a liangsani vezérek Cicsou falai alá, hogy hallják a kegyelmet hirdető császári levelet, Cselcsillag azonban menten kihallotta a gonosz törvetést a követ hangjából, s Kis Generális halálos nyila végzett a levél felolvasójával. Kao marsall ekkor lesben álló hadaival rárontott a liangsaniakra, de várta már ezt Jókorjött Eső is, lest vetett a támadóknak.

Vízi harccal próbálkozott megint csak a marsall: hajóépítő mestere, Je Csun *lapátkerekes bárkák*-at épített, melyek meghajtói védve voltak az ellenség nyilaitól. Hiába gyújtották fel a liangsani vitézek, álruhában odalopózva, a hajóépítő műhelyeket, csakhamar elkészült háromszáz nagy bárka, s nagy zeneszóval, vidámsággal támadásra indult a marsall. A liangsani vízi vezérek fürge kis ladikjaikon rohammal vették be az ormótlan nagy hajókat, miután a víz alatt bűváraik léket vágtak beléjük. Foglyul esett Kao marsall egész hadával.

A Hűség s Igazság Csarnokába vezettette Szung Csiang a marsallt s kíséretét, fogadván őket nagy reverenciával, három napra szóló lakomát is rendezett a tiszteletükre. A lakomán a marsallnak a végén még birkózni is támadt kedve de Pazar őt könnyedén földhöz teremtette. A negyedik nap pedig elindult a marsall vissza a fővárosba ígéretet téve, hogy most már ő is mindent megtesz a békekötésért. Vitte magával Isteni Kezü Művészt és Vastorkút is, hogy azok maguk számolhassanak be a császár színe előtt Liangsan várának dolgairól, Ven Huan-csang pedig ott maradt kezesnek. Elküldte azért titkon Szung Csiang a fővárosba Pazart és Bűvös Futárt is, hogy mozdítanának ők is valahogy a megbékélés dolgán. Pazarnak szép külsejével, megnyerő viselkedésével sikerült megbarátkoznia Li Si-sivel elannyira, hogy bemutatta őt a császárnak. A felséges úr kegyét pedig szép éneklésével nyerte meg, s megírta neki menten a kegyelmi levelét. Nagyon megdöbbsent a császár közben, amikor hallotta az eddigi „megbékéltetések” igaz történetét, mivel Tung Kuan s Kao Csiu mást mondtak ám neki.

Üzenetet is hozott Pazar Ven Huan-csantól Szu marsallnak, hogy ajánlaná be ő is a császárnak a megbékélés dolgát. Azután meg Isteni Kezü Művészt s Vastorkút kellett kiszabadítania, mert Kao marsallnak persze esze ágában sem volt, hogy a császár színe elé bocsássa őket, hanem házi fogságban voltak.

Keményen felelősségre vonta ezután a császár Tung Kuant s Kao Csiut, hogy gonosz önféjűségükkel útját állották a megbékéltetésnek, s felhívta mandarinjait, melyikük lenne hajlandó

elvinni kegyelmet hirdető levelét Jókorjött Esőnek. Szu marsall indult el az útra. Fogadták is a liangsaniak őt nagy tisztelettel, zenészóval várván már mérföldekkel a vár előtt. Megérkezvén kihirdette Szu marsall a Hűség s Igazság Csarnokában a császári kegyelmet, kiosztván a vezérek közt a felséges úr ajándékait: egy-egy flaska császári bort mindegyiküknek, aztán arany jelvényt s veres brokátot a harminchat nagyobb, ezüst jelvényt s zöld brokátot a hetvenkét kisebb vezérnek. Ajándékokkal viszonzta ezt Jókorjött Eső is s több napos vendégeskedéssel, majd pedig elindult Szu marsall vissza az udvarba Ven Huan-csanggal együtt

Kihirdette ekkor a várban Szung Csiang, hogy ő s a vezérek a császár hűségére térnek, a többi legénységnek pedig szabadságot ad, velük tartanak-e. Négy-ötezren a betyárok közül búcsút mondtak Liangsannak, ezeket gazdag ajándékokkal bocsátotta el. A megmaradt vagyon egy részét szétosztotta a többi legénység közt, más részét félretette a császár részére, harmadik részét azonban a környék népének tíznapos vásárban elárusította. Letelvén a tíz nap, elindult a liangsani sereg a fővárosba, családjaikat hátrahagyván a várban.

A falakon kívül ütött táborn Szung Csiang hada. Megérkezvén a fővároshoz, Szu marsall jelentette is jöttük a császárnak. A városfalról szemlélte a császár a sereget teljes harci díszben, aztán selyemruhákat adatott nekik, s abban fogadta a vezéreket a császári palotában. Annyira megtetszett a császárnak a liangsani had, hogy nyomban rangra is emelte volna őket. Közbeavatkozott azonban a titkos haditanács mondván, hogy mivel érdemeket a császár szolgálatában még nem szereztek, hivatalt nem nyerhetnek. Javallotta ellenben, hogy térjenek vissza posztjukra a hajdani császári tisztek, a többiek pedig osztassanak szét öt seregbe, a birodalom öt táját őrizendő.

Igen elkeseredtek a liangsani vezérek ennek hallatára. Már hajlottak volna arra, hogy visszatérnek Liangsanba, s folytatják régi életüket. Hírét vette a titkos haditanács ennek, s Tung Kuan azt javallotta, csalják be a városba a vezéreket, s öldösnék le őket. Szu marsall szállott szembe e kegyetlen árulással, emlékeztetvén a császárt, hogy a kitajok elleni harcra hívta volna őket. El is fogadta ezt a császár. Hazatért ezután Szung Csiang Liangsanba, onnét a családokat útnak indította szülőföldjükre, régi otthonukba, Liangsan várát lerontatta, úgy tért vissza a fővárosba, hogy Jáde Egyszarvú seregével együtt a kitajok ellen induljon.

Még az út elején azonban lázadni kezdett a legénység, mert úgy találták, hogy elsikkasztottak a császár hivatalnokai jócskán a hadi porcióból. Szóváltás lett, összetűzés, majd pedig megölték az egyik bűnös hivatalnokot. Jókorjött Eső azonban ezt meg nem engedhette: tudván, hogy udvarbéli ellenségei ezzel csak ellene bujtogatnának, meghagyta a gyilkosnak, kinek neve nem volt ismeretes, hogy végezzen magával, a fejét azután közszemlére tétette.

Mijünhsziennél csaptak össze a liangsaniak először a kitajokkal. Tollatlan Nyíl lett az első érdem, megölte kövével Aricsit, az ellenség vezérét, Tancsou városa falairól pedig elűzte félelmes lövedékeivel annak parancsnokát, Tung Hszient, ki éppen a támadókat kémlelte volna. Csellel vették be végül a várost, gabonás hajókat indítván el a városon keresztülhaladó folyón; mikor azonban a körülzárt kitajok nagy éhségükben kitörve elragadták a hajókat, s megnyitották a vízi kaput, hogy az értékes zsákmányt a városba vigyék, elrejtőzött harcosok törtek elő a hajókról, és levágták a város őrségét. Másodmagával menekült csak meg Tung Hszien.

Hadakat küldött a császár a győzelem hírére az elfoglalt városok megszállására, Szung Csiang meg vonult tovább Kicsou ostromára. Maga a kitaj császár egyik öccse, Je-lü Tő-csung védte ezt a várost. Az előcsatározásokban nyilat kapott a nyakába Tollatlan Nyíl, vissza kellett vigyék Tancsouba Bűvös Doktor keze alá. Jáde Egyszarvú seregét még körül is zárták a kitaj hadak, csak Kétkorbácsos támadása szórta szét őket.

Kicsout végül Halálmegvető s Dobos Bolha segítségével vették be. Idevalósiak voltak, s az egyik

támadás után visszavert kitaj seregek közé keveredve belopóztak a városba. Ott aztán gyűjtogatni kezdtek. Nagy rémület támadt a kitaj seregben, nem tudták feltartóztatni Szung Csiang hadának rohamát. Je-lü Tö-csung sem tehetett mást, elmenekült a hozzámekült Tung Hszienel együtt. Meg sem álltak Jencsingig, a kitaj fővárosig, s Je-lü Tö-csung könnyek között jelentette városa elestét bátyjának, a kitaj császárnak.

Nagy tanácstalanságban volt a kitaj császár, hogyan bírjon meg Szung Csiang serege félelmes erejével. Egyik minisztere, Ou-jang jutott arra a gondolatra, hogy ha magas rangokkal kínálnák meg Jókorjött Esőt s társait, tán a maguk oldalára hajlíthatnák őket, merthogy ezt a kínai császártól meg nem kapták. El is indult a miniszter Jókorjött Esőhöz, hogy a kitaj hadak fővezérségét ígérje neki a császár szavával.

Sejtette már Jókorjött Eső, mi ügyben jön hozzá a kitajok követe. Meg is tanácskozta Cselcsillaggal előre, hogy fordítja vissza ezen lépésüket. Fogadta Ou-jangot nagy nyájassággal, de azt mondta neki, hogy időbe telik, míg megnyerheti vezérei szívét. A harc azonban abbamaradt.

A békesség idején elment Szung Csiang Felhősárákánnyal együtt tiszteletét tenni annak mesterénél, Lonál, a szent embernél. Nagy nyájassággal fogadta őket a szent ember, jósigét is adott nekik jövő sorsokról. Aztán megígértette Jókorjött Esővel, hogy hazabocsátja hozzá Felhősárákányt a hadakozás befejeztével, mert utódának teszi.

Visszatértek ezután a hadak színterére, s meglátogatta megint Ou-jang Szung Csiangot. Tette magát ekkor Szung Csiang, hogy átvállna ő a kitajok hűségére – de csak egymagában, mert hogy társai nem hajlottak szavára. El is indultak együtt éjjel a kitajok táborába. Útközben azonban megint tette magát Szung Csiang, hogy visszaemlékeznek: Cselcsillag vele tartana, s kérte a kitaj vezéreket, engednék át Cselcsillagot a keményen őrzött Jicsin szoroson, ha őtána igyekeznek. Ő aztán a kitajokkal továbbmenvén, Pacsouban szállott meg. Az utánajövő Cselcsillag s kísérete leölte a szoros őrését úgy, hogy a liangsani sereg, Jáde Egyszarvú vezetése alatt háborítatlanul nyomulhatott előre. Mikor pedig Pacsou alá ért a had, ott Jókorjött Eső s emberei végeztek a felvonóhid őrésével, elesett így ez a város is. Hazabocsátotta ezután Szung Csiang szokása szerint az elfogott kitaj vezéreket, de azzal, hogy kínai földre többé nem teszik lábukat.

Majdhogy leütötte a kitaj császár Ou-jang fejét terve kudarcáért. Fővezére, Vu-jen Kuang avatkozott közbe ráeszméltetvén a császárt, hogy ez csak multságára szolgálna Jókorjött Esőnek megint. Az egyik vezér, Ho Csung-pao állott elő ekkor egy győzelmet ígérő haditerpvel. Úgy gondolta, hogy folytonosan visszavonulva Jucsounál becsalja a liangsani hadat a Sötét Kövek Szorosába, s mert csak egy kijárata volt a szorosnak, azt majd elrekeszti. Így is lett: hiába óvta Cselcsillag s Ármányos vezér a fővezéreket, Jáde Egyszarvú serege foglyul esett a szorosban, s Ho Csung-pao fényes délben sötétséget bocsátott rájuk bűvös mesterséggel.

Kétféjú Kígyót s Kétfarkú Skorpiót küldötte Jókorjött Eső az elveszett sereg felkutatására. Közben azonban azok is keresték már a menekülés útját: Nappaljáró Patkány megmászván a szoros meredek oldalát, pokrócba csavaródzva lehengeredett a túloldalra, így találkozott a két vadással. Felhősárákány tudománya szétoszlatta a bűvös sötétséget, Jókorjött Eső hadával pedig szétverte a kitajokat a völgy bejáratánál. Az újra egyesült liangsani sereg most már könnyen bevette Jucsout.

Magát Vu-jen Kuangot küldte most már ellenük a kitaj császár. Előhadát fia, Vu-jen Jen-sou vezette. Most azonban Felhősárákány bocsátott a kitaj seregre bűvös sötétséget, Jen-sout pedig foglyul ejtette Kétkorbácsos.

Jucsou mellett a fő erők első összecsapásában lelötte lováról Kis Generális Csiung-jao kitaj vezért, majd Kilencsárákányos kardja végzett vele. Egy másik kitaj vezér, Kou Csen-jüan Ványadt Védistent vette célba nyilával, de az elhajolván előle nekivágtatott ellenének, s megölte korbácsa

csapásával. Erős volt azonban a kitajok serege, vissza kellett hogy vonuljon Jókorjött Eső, letáborozván egy völgyben Jungcsinghszienben. S megfordult a hadiszerencse: háromszor csaptak össze a liangsaniak az ellenséggel, mind a háromszor visszaverték őket. Fogságba is esett Fekete Forgósziel, még szerencse volt, hogy ki tudták cserélni a kitaj fővezér fiáért. De elesett Vang Ven-pin is, egy császári vezér, ki frissen érkezett a fővárosból ajándékokat hozván a császártól, s hadi érdemeket kívánt volna szerezni.

Búsult, kesergett Jókorjött Eső, hogy ugyan miként győzze le most már erős ellenségét. S ekkor álmot látott: elmagyarázta neki álmában a Kilencedik Ég Rejtelmes Hölgye, védő istennője, hogy az *öt elem* hadirendjében rejlik a kitajok ereje, de győzelmet lehet venni rajtuk, ha Jókorjött Eső szembeállítja mindenik elemmel a maga ellenségét saját hadi rendjében, azaz a tűzzel a vizet, a vízzel a földet, a földdel a fát, a fával a fémeket, a fémmel a tüzet.

Megtanította ekkor Jókorjött Eső a bűvös hadi rendet a maga seregének, s több napos gyakorlat után megindította a támadást egy éjjel, vihart támasztatva hozzá Felhősárkánnyal. Huszonnégy mennydörgős, tűziszeres szekér meggyújtásával kezdték rohamukat a liangsaniak, aztán nekirontottak az ellenségnek. A rettentő mézszárlásban, mely egész éjszaka folyt, Nagykardú kardja végzett Vu-zen Kuanggal, s reggelre teljes lett a kitajok veresége.

Békéért könyörgött most már a kitaj császár, de azt felelte neki Jókorjött Eső, hogy ez Szung császár dolga, s visszautasította a kitajok megvesztegető ajándékait is. A császári udvar lator miniszterei azonban kapva kaptak rajtuk, s nemcsak hogy elfogadták a kitajok ajánlotta békét, hanem belenyugodtak még abba is, hogy kínai föld maradjon az ellenség kezén, s évi adót is fizessenek neki. Szu marsall hozta meg a császár levelét a kitajoknak erről, Jókorjött Eső érdemét azonban nagyon elismerte. Megintette még utoljára Jókorjött Eső a kitajok császárárt, ne merje Kína határát háborgatni többet, aztán emlékeztetőül kőtáblát állíttatott ott, a kitaj földön, erről.

Megkötetett a béke, elindult a liangsani sereg hazafelé. Tarka Barát útközben engedelmet kért, hogy meglátogathassa hajdani főapátját a Vutajsan-hegyi kolostorban. Vele tartott azonban Jókorjött Eső is, s majd az egész sereg, a többi Jáde Egyszarvú vezette tovább hazafelé. A Vutajsanon nagy lakomával vendégelte a főapátot s a többi szerzeteseket Jókorjött Eső, fogadták is őket nagy nyájassággal, a főapát pedig jósigéket mondott Tarka Barátnak s Jókorjött Esőnek tulajdon sorsukról. Pár nap után aztán visszatértek a többi sereghez, s csakhamar megérkeztek a fővárosba.

Jelentette a császárnak Szu marsall teljes hűséggel Jókorjött Eső vitézségét, fogadta is a császár a vezéreket palotájában gazdag ajándékkal. Rangra akarta már emelni őket, de a lator miniszterek ellenségek lévén a liangsaniakkal, csak húzták, halasztották a dolgot.

Nem bírta a fővárosban közben a békességet Bűvös Futár s Halálmegvető, szabadságot kértek, aztán letanyáztak egy kocsmában a főváros mellett. Vidám iddógálás közben összeismerkedtek a császár futárával, ki éppen a fővárosba tartott a riasztó hírral, hogy fellázadt északon Tien Hu. Megtudván ezt tőlük, Szung Csiang kérte mindjárt a császárt, hadd mehessen a lázadó leverésére. Örömmel fogadta ezt a császár, mert katonái különben nem bírtak volna a lázadóval, elindult hát a sereg északnak, Sanhsziba.

Vejsouban ütött tábor legelőször a sereg. Lingcsuan elfoglalását tüzték ki elsőnek. Jáde Egyszarvú vezette a támadást, s nemcsak hogy egy nap alatt bevette a várost, hanem Lingcsuan elfogott parancsnoka, Keng Kung a lázadók hadainak színében bevezette a liangsani hadakat egy másik erős helyre, Kaoping városába, s még aznap elfoglalták azt is. Kaopingbe tette át már hadiszállását Jókorjött Eső, s felvén seregébe a meghódolt Keng Kungot, indult tovább Kajcsou bevételére.

Kajcsou falai azonban erőseknek bizonyultak. Az első támadásnál Kis Generális elkapta kezével

az ellenség rálőtt nyilát, s ugyanazt visszalöve megölte vele annak lövészetét, de a várost nem sikerült bevenni. Cselcsillag tanácsára ekkor szakadatlan támadásba kezdtek a liangsaniak, a város egyik kapuját azonban nem háborgatták. Ki is rontott egy nap a kapun az ostromlottak hada, hogy egyesüljön a közelgő felmentő sereggel, ez utóbbit azonban Jókorjött Eső törbe csalta, a városba visszaözönlő vert hadak között pedig belopódzott Halálmegvető s Dobos Bolha. Tüzeket támasztottak a városban, s a keletkezett zürzavarban Kétfejű Kígyó s Kétfarkú Skorpió serege bevette a falakat.

Kajcsouban ünnepelte már az új évet Jókorjött Eső nagy lakomával. A lakoma végeztével Fekete Forgószél különös álmot látott. Ismeretlen hegyek között találta magát egyszerre, s amint utat keresni indult, egy tudósforma emberrel találkozott, aki megmondta neki, hogy a Tien Hui hegyek közé került. Biztatta, hogy járjon csak egyet kedvére, s aztán jöjjön vissza hozzá. Továbbment Fekete Forgószél, s egy udvarházhoz ért. Ott pedig éppen haramiák törtek-zúztak, a gazda lányát követelvény maguknak. Megharagudott erre Fekete Forgószél, fogta két csatabárdját, s agyonverte a haramiákat, csak egy futott meg közülük. Hálálkodott az udvarház gazdája, etette-itatta köszönetből, majd lányát kínálta neki feleségül. Felháborodott ezen Fekete Forgószél, kirobogott az udvarházból. Künt a megmaradt haramiába ütközött. Úzóbe vette, s egyszer csak a császári palota előtt találta magát. Kegyesen fogadta őt a császár, ki is nevezte testőrző vezérének, de előlépett ezenközben a négy lator miniszter, Caj Csing, Tung Kuan, Jang C sien s Kao Csiu, s vádolni, rágalmozni kezdtek Szung Csiangot, hogy részegeskedéssel tölti idejét csak, kérték büntetését. Megharagudott erre Fekete Forgószél, előrántotta két csatabárdját megint s megölte a négy gonoszt. Kírontott ezután a palotából, s megint a hegyek közt találta magát, szemközt a tudós emberrel.

Üzenetet mondott akkor a tudós ember neki, hogy jegyezze meg jól, s mondaná majd meg Jókorjött Esőnek, mert azzal lehet csak legyőzni Tien Hut. Nem értette az üzenet értelmét Fekete Forgószél, de megtanulta, megjegyezte. Anyját pillantotta meg ekkor Fekete Forgószél az erdőszélen; megörült nagyon neki, hogy mégsem falták fel a tigrisek, szaladt volna is feléje, amikor egy tigris bukkant elő. Bósz haraggal rontott a fenevadnak Li Kuj, nagyot sújtott feléje, s felébredt.

Nagy derűtséggel hallgatták aztán a vezérek Li Kuj álmát, különösképpen a négy lator miniszter megölését. Elmondotta Li Kuj az üzenetet is, amely így szólt: „Hogy Tien Hut elveszthessed, Csiung nyilát kell megnyerned.” Nem értette azonban ezt senki a vezérek közül, csak Tölatlan Nyíl – ki nemrég tért magához betegségéből – s gyógyítója, Bűvös Doktor néztek össze ennek hallatára.

Jókorjött Eső s Jáde Egyszarvú kétfelé osztották ekkor a sereget, s sorsot húztak, hogy melyikük melyik úton menjen. Tajhang útja jutott Jókorjött Esőnek, nyugatnak ettől, Fenjang felé vitt Jáde Egyszarvúé. Még el sem indultak, mikor küldöttség érkezett Kajcsouba a környék népétől, kik ajándékba hozták Tien Hu két foglyul ejtett vezérét. Leüttette a fejüket Jókorjött Eső menten, s elindultak a hadak, Kis Generálisra hagyva Kajcsou parancsnokságát.

Hukuan szorosánál ütközött meg Jókorjött Eső a lázadókkal. San Si-csi, a védősereg vezére rémulten kért segítséget a szomszéd Paotu hegy vezérértől, Tang Pintől. Ez a Tang Pin azonban barátja volt régről Nagy kardúnak, s üzenetet is küldött Szung Csiangnak, hogy állj majd hozzájuk. Húzta, halasztotta ezután San Si-csinek a segítségadást, amikor pedig végre elindult, hogy éjjel a liangsaniakat – színből – megtámadja, nyilvánvalóan levelével hírt adott nekik erről is. Be is vették Hukuant közös erővel, csak San Si-csi menekült el.

Csaotő ellen indult most a harc, Keng Kung s Tang Pin, a két új vezér vállalkozott a támadásra. San Si-csi azonban megvitte Tien Hunak a támadás hírét, s az bűvös vitézét, Csiao Tao-csinget küldte ellenük. Megrettent Csiao közeledtére a két új vezér, óvták Szung Csiangot rettentő varázstudományától. Fekete Forgószél azonban rá se hederített erre, nekírontott az ellenségnek ötszáz lándzsásával. Egyszerre azonban sűrű sötétség vette körül őket, s foglyul estek valamennyien. Keng Kung erre sietve visszavonult, Tang Pin azonban halálraszántan rohamozott.

Csiao Tao-csing homokviharral szórta szét hadát, őt magát pedig elfogta.

Ördöghercegért küldött ekkor Jókorjött Eső, hogy megrontsa Csiao Tao-csing varázstudományát, s Fekete Forgósziel fogságba esésén elkeseredve. Cselcsillag figyelmeztetése ellenére maga indult az ellenség ellen.

Rettentő hadakat bűvölt Csiao Tao-csing a támadó Jókorjött Eső hadai köré egyfelől, rengeteg nagy vizeket másfelől, úgyhogy nem mert a sereg mozdulni semerre, foglyul esett Tarka Barát, Kóbor Barát s Vereshajú Ördög. Szung Csiang már kardját vont ki kétségbeesésében, hogy végezzen magával, amikor egyszer csak megjelent egy veres szakállú, fekete csúcsos fejű szörny, a helyi föld istene, ki elvarázsolta a rengeteg vizeket egy marék földet szórva rája. Így menekült csak meg Jókorjött Eső.

A foglyul esett vezéreket azonban hiába rémisztgette Csiao Tao-csing, megvetően szembe szálltak vele: Tang. Pin intette, hogy végórája közelg, Fekete Forgósziel meg úgy megrettentette, hogy félni kezdett tőlük, nem ölte meg őket. Támadásra indult Csiao Tao-csing megint, Ördögherceg vette fel a harcot vele. A gonosz varázsló azonban kitért Ördögherceg rettentő csapása elől, Vízi Vezért s Tüzi Vezért jégesővel verte vissza, majd pedig viharfelhőkben száguldó szellemharcosokat küldött Jókorjött Eső ellen. Összefavarodtak a liangsani hadak nagy rémületükben. Elháríthatatlannak látszott már a vereség, amikor elállt a szélvihar, s földre hulltak a szellemharcosok – ekkor látszott, hogy festett papírból voltak csak. Felhősárcány törte meg a varázst, most jött meg Vejcsouból segítségül. Sötétséget varázsolta volna most Csiao Tao-csing, de Felhősárcány sárga ruhás szellemeket bűvölt elő, kik szétoszlatták a sötétet.

Menekült volna Csiao Tao-csing vissza a városba, de a hadak elvágták az útját, meg kellett hogy mérkőzzék Felhősárcánnyal. Először egy vezére kezéből röpítette ki annak vashegyű lándzsáját bűvös igéivel, neki egyenest Felhősárcány szívének. Annak intésére azonban Mennydörgés Tüzének farkasfogú buzogánya fogadta a támadó fegyvert, elébe repülve. Küzdött a két fegyver csuda módra egymással a levegőégben, mígnem megverten visszafordult a lándzsa tulajdon hadirendje felé, ott bevágódott egy dob közepébe, a buzogány pedig visszaszállott Mennydörgés Tüze kezébe. Sárcányokkal küzdött ezután a két varázslómester, míg végül Felhősárcány egy szörnyű nagy madarat bűvölt közéjük, mely a sárcányokat mind földre sújtotta. Sárga ruhás isten ugrott elő ekkor Felhősárcány fejéből, s szólította hangos szóval Csiao Tao-csinget, hogy adná meg magát, de az nem hajlott a szóra.

Elmondotta ekkor Felhősárcány Jókorjött Esőnek, hogy Lo, a szent ember tanítványa lett volna egykoron Csiao Tao-csing, de gonoszsága miatt elűzetett, most azonban a szent ember parancsára el kell hogy fogja, meg kell hogy térítse.

Északnyugatnak menekült el végül a varázsló, s a Száz Völgy hegyei közt elrejtőzött egy kolostorban. Körülvétette a helyet Felhősárcány, hogy meg ne szökhessék.

Csaotő városa azonban tartotta még magát, s aggódott Jókorjött Eső, hogy baja esik az elfogott vezéreknek. Cselcsillag tanácsára ekkor üzenetet lövetett be a városba nyílvezző szárán, tisztes meghódolást kínálva a védőknek. Meg is jelent másnap Jókorjött Eső sátra előtt Csaotő két vezére, magukkal hozván fejét három lázadó társuknak. Be is fogadta őket Jókorjött Eső saját seregébe.

Jelentette közben Bűvös Futár, hogy Jáde Egyszarvú is elfoglalta Csinning városát. Jött a hírhozóval pedig Szun An, az ellenség egy átállott vezére, ki felajánlkozott, hogy meghódolásra bírja Csiao Tao-csinget, régi jó barátját. Elvezették Szun Ant a kolostorhoz, hol a varázsló rejtőzködött, ott aztán arra a hírre, hogy Lo, a szent ember kívánja meghódolását, meg is hódolt az menten.

Ezután a fővárosba küldte Szung Csiang Bűvös Futárt, vigye hírét a győzelmeknek. Épp jókor érkezett, mert rágalmazták már őket ellenségeik. Ezenközben elérte a vereségek híre magát Tien Hut is. Felesége nagybátyja, Vu Li jelentkezett, hogy visszahódítja az elfoglalt városokat a liangsaniaktól. Elindult Vu Li seregével, vitte magával Csiung-jinget, nevelt leányát, ki kiválóan értett a fegyverforgatáshoz, leginkább azonban a kőhajításhoz.

Szomorú története volt ennek a leánynak. Kicsiny korában útonállók ölték meg apját, Je Csing, egy jó ember vette magához, s nevelte volna, de csakhamar Tien Hu kezére került családotul. Ekkor vette a leányt házához Vu Li, s itt tudta meg, hogy anyja pedig megölte magát, mert meg akarták gyaláztatni Tien Hu martalócai. Esküt tett akkor a hős leány magában – s tudta ezt Je Csing is –, hogy bosszút áll a latrokon szülei vesztéért. E céljához pedig csuda segítette hozzá: álmaiban kiváló vitéz kezdte látogatni, ki megtanította fegyverforgatásra, kőhajításra. S mert álma megjósolta neki, hogy álombeli mestere lesz elrendelt párja, megmondotta Vu Linek, hogy nem megy férjhez, csak ahhoz, aki legyőzi őt kőhajításban.

Ezt a tizenhat éves leányt tette meg Vu Li előhada vezérévé, nem is gondolván, hogy vitézsége ellene fordul majd. Hsziangjüan védelménél Csiung-jing visszaverte kőveivel Párduckoponyát, de Fekete Forgószelet is, közben azonban Je Csinggel titkon tervelte bosszúját tovább.

Történt pedig, hogy Je Csing azzal, hogy orvost kerítsen Vu Li nyílsebének gyógyítására, elindult Hsziangjüanból, de úgy vette útját, hogy a liangsaniak fogságába essék. Jókorjött Eső elé vitték, mint kémet, neki aztán elbeszélte Csiung-jing történetét s égő bosszúvágyát. Ott volt épp a vezéri sátorban Bűvös Doktor, aki pedig Tollatlan Nyíltól hallotta volt betegségében, hogy álmaiban egy vitéz kisasszonyt tanított volt fegyverforgatásra. Ki is módolták menten, hogy Bűvös Doktor megy orvosként vissza Je Csinggel Vu Li táborába, de viszi magával Tollatlan Nyilat is, mint tulajdon öccsét.

Meg is gyógyította Bűvös Doktor Vu Li sebeit, aztán kérte fizetség fejében, hogy hadd álljon öccse egy támadás élére. Je Csing úgy tett, mintha felháborodna, s viadalra kelt nyomban Tollatlan Nyíllal. A viadal hírére odasietett Csiung-jing, s felismerte Tollatlan Nyilat. Nem akarván elárulni magát, színből átvette a harcot Je Csingtől, de csak azért, hogy végső bizonyosságot szerezzen. Tollatlan Nyíl pedig nemcsak hogy elkapta a kisasszony kövét, de a következőt is azzal verte vissza. Vu Li ezután persze hogy Tollatlan Nyilat küldte az ostromlók ellen.

Kétszer visszaverte színből Tollatlan Nyíl a liangsaniakat, így hát Vu Li nagy örömeiben készséggel adta neki Csiung-jing kezét. A nász éjszakáján ismert egymásra teljesen férj és feleség, s be is töltötték az asszony bosszúját: Vu Lit megmérgezték, alvezérét megölték, kezükre került a város. Nem álltak át azonban Szung Csianghoz nyíltan, a vezérek halálát is titokban tartották, hogy Tien Hut azzal majd törbe csalhassák, s Je Csing sietett Tien Hu udvarába jelenteni, hogy győzelmet vett Vu Li a liangsaniakon.

Gazdag jutalmat küldött Tien Hu Hsziangjüan védőinek. A liangsani sereg egy része közben a már elfoglalt Lucseng felé indult, hogy ott a hajóhaddal egyesülve Jüsöt s Tajkut támadják meg.

Elfoglalta közben Jáde Egyszarvú is Fenjangot, a menekülő lázadóknak azonban a bűvös tudományú Ma Ling jött segítségükre. Ez a Ma Ling ezer mérföldet is tudott száguldani bűvös szél-tűz-kerekein, értett az „aranytéglával való öldökléshez”, homlokán pedig gonosz varázsú harmadik szeme is volt. Csiao Tao-csir és Felhősárkány azonban csakhamar megfutamtították, s Bűvös Futár vette üldözőbe. Ma Ling azonban már-már elmenekült, amikor egyszer csak egy pohos barát bukkant fel előtte, s vasbotja egy csapásával földre terítette.

Tarka Barát volt az: Hsziangjüan ostrománál még, mikor üzőbe vette Csiung-jinget, egyszer csak egy barlangba zuhant. Egy más világot talált a barlang mélyén égbolttal, nappal, holddal, falvakkal,

emberekkel. Aztán egy szerzetessel találkozott ott össze, aki kivezette őt megint a felső világra, s akkor ütközött bele Ma Lingbe.

Tien Hu az újabb vereségek hírére nagy elbúsultában már azon volt, hogy szövetkezik a dzsürcsik népével, a Kin tatárokkal. Ellene szólt ennek kancellárja, Pien Hsziang, mondván: „Jobb ám lenni csirke elejének, mintsem ökör hátuljának”, s vigasztalta azzal, hogy székhelye, Vejseng bevehetetlen erősség.

Megjött közben Je Csing az álhírrrel, hogy betegségbe esett Vu Li, seregei azonban csak új vezérre várnak, hogy visszavehessék Csaotő városát. Megvesztegette aztán Je Csing az egyik minisztert, aki javallotta erre, hogy álljon Tien Hu maga a sereg élére. Rá is állt erre a lázadó vezér, Pien Hsziangot pedig Jáde Egyszarvú s Kis Generális ellen küldte. A kancellár hadát azonban visszaverték a liangsaniak, őt magát kiváló vitézségeért megkímélte nyilatól Kis Generális. Felhőszakadás vetett véget a harcnak, visszavonult mind a két sereg.

Nagykardú s a hajóhad elfoglalta közben Jüsöt és Tajkut, Jáde Egyszarvú is Csiehszüt s Pingjaot, ám a felhőszakadás megállította őt is, táborát üttött hát Tajjüanhszien alatt. A város elfoglalását pedig Örvények Sárkánya tervelte ki: embereivel elgátolta a környékbéli folyókat, úgy, hogy azok megduzzadt árja egyenest Tajjüanhszien falainak zúdult, maga pedig vízi hadaival tutajok hátán a hullámokon lovagolva feljutott a falakra.

Tien Hut a Tungti hegynél érte a nagy eső, s kényszerű tétlenségében egymás után érték a balhírek. Kis Generális s Jáde Egyszarvú ezenközben fogságba ejtették Pien Hsziangot is, s a maguk hűségére térítették. Láta már Tien Hu, le kell mondania a támadás tervéről, vonult hát vissza végső erősségébe, Vejseng városába. Alig indult el azonban, mikor támadásra indultak a liangsani hadak, s felettébb szorongatni kezdték.

Nagy veszedelmében megmentőként üdvözölte Tien Hu vélt hívét, Tollaatlan Nyilat, ki megjelent erős sereggel s azzal a szóval hogy az ellenség gyűrűjét áttörvén Hsziangjüanba menekítse. Tien Hu serege gyanútlan besétált a csapdába; maga Tien Hu is csak a végső pillanatban eszmélt veszedelmére. Kétségbeesetten menekült jó lóva hátán, de nem jutott messzire: rémalak állotta egyszer csak paripája útját, Csiung-jing anyjának bosszuló szelleme. Megbokrosodott a ló, ledobta lovasát, s Tollaatlan Nyíl és Je Csing, kik nyomában jártak, foglyul is ejtették.

Csiung-jing ezenközben, kimódolt terv szerint, tette magát, hogy Tien Hut kíséri haza Vejsengbe. Estére kelve érkezett oda, s a sötétben kicsalta a városból Tien Hu két fiát azzal a szóval, hogy fogadják vele lévő apjukat, aztán fogságra vetette őket. Elküldte a két foglyot Hsziangjüanba, ő maga pedig nekifogott Vejseng ostromának. Erősek voltak azonban a város falai, serege temérdek, s már-már elveszett volna a hős asszony a harcban, mikor megjött férje, Tollaatlan Nyíl, majd pedig Jáde Egyszarvú nagy sereggel, s egyesült erővel bevették a várost.

Nagy örömmel vette a császár a lázadás leverését, el is határozta, hogy rangra emeli Jókorjött Esőt s vezéreit, rendelte is őket haza a fővárosba. Történt azonban, hogy Caj Csing kancellár leckét tartott éppen a császárnak s a főmandarinoknak a hadi tudományokból. Leckézés közben azonban igen megbosszankodott, mert látta, hogy egy mandarin, Lo Csien nevezetű, igencsak a terem sarkait bámulja, de őrá nem figyelmez. A császár elé járult a lecke végeztével Lo Csien, s előadta, mi volt oka figyelmetlenségének: ötödik éve pusztítja már Huajhszi tartományt a lázadó Vang Csing, s nem bír vele Tung Kuan, de még Caj Csing tulajdon fia, Caj Ju sem, ezek kudarcáról azonban nem szólott a kancellár a leckén.

Másnap hajnalban a kihallgatáson javasolta Hou Meng mandarin a császárnak, küldené Szung Csiangot Vang Csing leverésére. Kapott ezen a császár örömmel – de a négy lator miniszter is, mert hogy így a liangsaniak rangra emelése megint halasztódott. A két becsületes mandarint pedig, Lo

Csient s Hou Menget pedig küldték Jókorjött Esővel a hadjárat felügyeletére, hogy ne legyenek az udvarban láb alatt.

Következik pedig a lázadó Vang Csing története: Gonosz gazdag ember volt apja a Keleti Fővárosban, ki még egy rokona temetői helyét is elragadta magának, mert úgy találta, hogy az szerencsét hoz neki. Fia születése előtt pedig azt álmodta, hogy bejött házába egy tigris, de utána egy oroszlán, és az felfalta a tigrist. Erős, izmos gyermek lett Vang Csing, kényeztették szülei erősen, de nem kedvelte, csak a fegyverforgatást, felnövekedve pedig a kocsmázást, széplányokat, szerencsejátékokat. Hiába intették volna most már szülei, féktelenségében hamar nyakára hágott apja vagyonának. Ekkor, hogy megéljen, beügyeskedte magát valami kis hivatalba, de továbbra is csak multságain járt az esze. Különben tartott tőle mindenki, mert nem bírta elviselni a más igazát, s hamar odaütött.

Egyszer csatangolás közben egy szép lány nyomába szegődött, ki gyaloghintóban egy templomba tartott. Tette magát ott Vang Csing, mintha a templomi emberek közül való volna, s odasündörgött a lányhoz, mikor az bemutatta áldozatát. Sikerült is vele összeismerkednie, s bár a leány kísérete egykettőre elkergette onnét, módját lelte annak, hogy találkozassanak. A leány pedig Tung Kuan unokahúga volt, s eljegyzett menyasszonya Caj Junak, a kancellár fiának.

Vang Csing egy nap aztán egy lócán sütkérezett, s mivel melege lett, felkelt, hogy bemenjen a házba legyezőért. Nagy ijedtségére azonban megelevenedett a lóca, s utánament. Felé rúgott a lócának, de fel is kiáltott fájdalomában, merthogy megrándult a dereka. Elsietett, hogy flastromot tétessen rá. A doktornál járva megismerkedett egy jövendőmondóval, Li Csual, aki intette, hogy költözzék ki lakásából, mert a hely rosszat hoz rá, különösképp őrizkedjék pedig a másnaptól, mert nagy veszedelem várja. Jött is érte valóban másnap reggel már két fogdmeg, hogy letartóztassák, mert nem jelent meg hivatalában. Hiába magyarázta aztán az ítélő mandarinnak a lóca megelevenedését, s dereka rándulását, megverette az keményen – merthogy Vang Csing elfecsegte egyszer részegségében szerelmének titkát, s az Tung Kuan és Caj Ju fülébe jutott, ezek ketten voltak az elfogatás mögött.

Mit tehetett Vang Csing a verésre, azt vallotta, hogy koholta csak a lóca históriáját a nép ámitására, lázadás szítására. Tung Kuan s Caj Ju megelégedtek annyival, hogy megbélyegeztetvén száműzessék, mert attól tartottak, lázadást keltene a história, ha fejét vétetnék.

Elindult Vang Csing a száműzetésbe Sancsoubá két poroszlóval. A Pejmangsan hegyénél egy városkában sokadalomra találtak, akik egy füttykőst forgató legényt bámultak. Nem állhatta Vang Csing, leszólta a vívómester vagdalkozását, az meg, persze, nyomban viadalra hívta. Vang Csing kalodával nyakában is legyőzte ellenfelét. Csudálta is a nép vitézi ügyességét, két testvér, Kung Tuan s Kung Cseng pedig a nézőseregből meghívta magához, tanulni kívánván tőle, mert, mint mondták, le akarnak számolni ellenségükkel, Huang Tával.

Elment Vang Csing a két Kung házához, alig fogott azonban hozzá a vívásoktatáshoz künt a kert végében, amikor beállított Huang Ta, s nekik rontott. Vang Csing leütötte az ádáz támadót, a két Kung pedig alaposan elpáholta, majd meztelen kivetették az útféltre.

Mennie kellett már Vang Csingnek tovább a száműzetésbe. Egyik új barátja; Kung Cseng elkísérte Sancsoubá, s megvesztegette a főtömlőctartót, Csang Si-kajt is, hogy kedvezzen neki. Kedvezett is a tömlőctartó eleinte Vang Csingnek, egy-két hónap elteltével azonban megfordult a kedve: minduntalan vásárolni küldte, s nemcsak hagyta, hogy maga pénzével fizessen, hanem még meg is verte, mondván, hogy nem jó holmit hozott. Egyik este aztán későn érkezett meg Vang Csing a vásárlásból, zárva találta a tömlőctartó kapuját. Tartván a veréstől, bemászott a falon, hogy jelentkezhessék. Az udvarból azonban hallotta már, hogy Csang a vívómesterrel beszélget, akit ő annak idején a Pejmangsan hegyénél legyőzött. Sógora volt a vívómester a tömlőctartónak, ezért

sanyargatta az Vang Csinget, most pedig azt ígérte neki, hogy másnapra kelve halálra vereti.

Feltámadt a harag Vang Csingben, s megölte mindkettőt, aztán még az éjjel megmászta a város falát, s elmenekült. Futott egész éjjel, de másnapra már annyira megéhezett, hogy betért egy házba. Történetesen épp anyai unokatestvérére, Fan Csüanra bukkant. Az unokatestvér sietve elmenekítette falusi birtokára Fangcsou mellett. Ott Vang Csing a hatóság félrevezetésére Li Tönek nevezte magát, Fan pedig, aki Bűvös Doktortól tanulta a mesterséget, eltüntette arcáról a fegyencbélyeget.

Unta magát erősen Vang Csing falun, s mikor egy nap hírért vette, hogy a közelben, a Tuan család falvában színijáték készül, elment megnézni. Szerencsejátékosok voltak pedig Tuanék, azért is rendezték a színijátékot, hogy közönséget csődítsenek össze maguknak. Feltámadt Vang Csingben régi szenvedélye, odaállt játszani. Értett a játékhoz fővárosi módra, nyert is egy halom pénzt, s már bezsebelte volna, mikor nekirontott a két Tuan fivér, hogy szokott módjukra elragadják tőle nyereségét. Vang Csing azonban hatalmasan védekezett nagy erejével, vitézi ügyességével, s még a közbeavatkozó Harmadik Tuan Kisasszonyt, a két fivér hűgát is földhöz teremtette.

Másnapra rá meglátogatta Vang Csinget az öreg Tuan; megnézte jól magának a legényt, elkérdezte születése évét, hónapját, napját, óráját, azután elment. Kisvártatva pedig újabb vendég érkezett: Li Csü volt az történetesen, a hajdani jóvendőmondó, aki azóta a Tuan család vívómestere lett, s azért jött most, hogy házasságot szerezzen Vang Csing s Harmadik Tuan Kisasszony közt. Megtanácskozta a dolgot Vang Csing Fan Csüannal, bele is egyezett a nászba, csak arra kérte Li Csüt, ne árulná el valódi nevét. A lakodalom közepén azonban berontott Fan Csüan azzal a hírrel, hogy Huang Ta közeleg fegyveresekkel: kitudta Vang Csing búvóhelyét, s nemcsak maga miatt keresi, de rávezeti a fogdmegeket a sancsoui kettős gyilkosságért.

A nagy ijedelemben Li Csünek támadt az a gondolata, hogy menekülnének el a közeli Fangsan hegyére. Az ottani rablóbanda vezére régi ismerőse volt neki. El is indultak nagy sietve, útközben még megütköztek üldözőikkel, Huang Tát megölte Vang Csing, a többi megfutott. Liao Li, a rablóvezér azonban megrettenvén Vang Csing nagy vitézségétől, nem akarta befogadni őket. Elgondolta ekkor Vang Csing magában, hogy Liao Lin kívül nincs a bandában más, aki vele ki merne állni. Nekirontott hát, s felesége segítségével párharcban megölte. Meghódoltak a betyárok rögtön Vang Csingnek, elismerték vezérüknek.

Vang Csing bandájával nem bírt a hatóság, hadait pedig szaporítani kezdték a környékbeli elégedetlenek. Mikor pedig Fangcsou mandarinja maga indult volna ellenük, a katonaság, merthogy két hónapja nem kaptak már se zsoldot, se ételmezt, fellázadt, s megölte parancsnokát. Elfutott erre a mandarin féltében Fangcsou városából, Vang Csing pedig elfoglalta menten, s seregébe toborozta a fellázadt katonaságot. Csatlakoztak hozzá hamarosan a Kung fivérek, meg még sokan mások, úgyhogy három-négy év alatt elfoglalván a birodalomnak hat tartományát, császárrá kiáltotta ki magát.

Közeledett már Jókörjött Eső hada Vang Csing országához. Liu Min vezér készült fogadására, ki nem sokkal előtte megverte Caj Ju és Tung Kuan seregét Vancsounál, és bevette a várost.

A Fangcseng hegy oldalában táboroztak le a liangsaniak legelőszőr. Liu Min az éjjel tüzet támasztván, támadást indított. A hegy tetejében táborozott azonban Csiao Tao-csing, s észrevéve a tüzet, visszafordította azt varázstudományával. Menekült Liu Min, Jókörjött Eső pedig ostrom alá fogta Vancsou városát. Tien Hu hajdan volt tizenhét vezére járt elől a harcban. El is esett a város hamar, Liu Minnek fejét vették, a had pedig vonult tovább, Sannancsün ellen. A Lungcsung hegynél szétverték az ellenséget, hogy egy vezérük menekült csak meg, de a tizenhét közül kettő ott maradt. Második Tuan volt Sannancsou parancsnoka; ravasz elhatározással hirtelen Vancsounak támadt, felkészülve arra, hogy a város segítségére visszaforduló Szung Csiang seregét ott majd körülfogja. Isteni Kezű Művész parancsnokolt Vancsouban, s a váratlan támadókat agyafűrt csellel fogadta:

megnyitotta a kapukat, s mikor az ostromra készülők ezen meghökkenve nem mertek közelíteni, kimentek a városból és szétverte őket. Sannancsünt aztán gabonaszállító hajóknak álcázott hadi bárkákkal foglalták el, foglyul esett Második Tuan.

Csingnan ellen indult tovább innét Szung Csiang, Jáde Egyszarvút Hszicsing ellen küldvén. A Csisan hegyénél Li Huaj, Li Csü unokaöccse fogadta Jókorjött Esőt. Elesett ott a harmadik a tizenhét közül, egy pedig fogságba került. Tarka Barát ekkor egy gyalog sereggel körülvette csendben a hegyi erődöt. A csatában aztán a lázadók, nehéz páncélokban Tollahtlan Nyíl kövei ellen ádázul védekeztek, de végtére elfoglalta Tarka Barát a hegyi erődöt, aztán hátba támadta a főszereget. El is dőlt a csata ezzel, felégette Jókorjött Eső a várat, aztán vonult tovább Csingnan ellen.

Jáde Egyszarvú előnyomulását csak Jicsüenél állította meg Kung Tuan és Hszi Seng hada. Ez a Hszi Seng nagy tudója volt a mindenféle hadi rendnek, fel is sorakoztatta seregét a „hat virág” rendjében, fitymálván Jáde Egyszarvút, hogy vajon ismeri-e ezt a hadi rendet. Jáde Egyszarvú azonban Ármányos Vezér tanácsával legyőzte őket. Sötétképű két másik vezérrel a harc hevében elszakadt a seregtől, másnap lelték meg őket, előnyomulván a Lungmen szorosig.

Gonosz álmodást látott Pazar az éjjel, s kérte urát, Jáde Egyszarvút, maradjon távol a harctól egy nap, s adna neki ötszáz embert fák döntésére. Engedett a kérésnek a vezér, s bizony jól tette, mert Kou Mie, varázsló mester a lázadók közt tüzet bocsátott a liangsan hadra, elpusztította Pingcsüan hídját, s foglyul esett volna Jáde Egyszarvú, ha Pazar emberei nem vernek nagy hirtelen hidat a kidöntött fákkal. A tüzet Csiao Tao-csing verte vissza, majd pedig az éjjel Hszicsing ellen vonulván, ködöt támasztott, úgy hágták meg a város falait.

Betegségbe esett közben Jókorjött Eső, csatlakozott ezért hozzá Jáde Egyszarvú Csingnan alatt. Akkor vették hírért, hogy a tizenhétből Tang Pin is elesett, másik három pedig rabságban sínylődik Csingnan városában. Tortúrázták a foglyokat a gonosz lázadók, de azok meg nem hajoltak, halált kértek inkább. S ahogy ott kínozták, gyötörték őket a város piacsterén, felindult ott erre Hsziao Csia-huj, egy nemes vitéz lelke. Kiáltványt szerkesztvén, felkelést támasztott, s levágván a város parancsnokát megnyitotta a kapukat a liangsan hadaknak. Bevonultak a hadak a városba, de mikor Szung Csiang kerestetni kezdte Hsziao Csia-hujt, hogy köszönje segítségét és megjutalmazza, eltűnt az nyomtalan, jó vitézhez méltón.

Meg is gyógyult a győzelemre Jókorjött Eső, s összegyűjtvén valamennyi vezérét, elindult most már Vang Csing fővárosa, Nanfeng ellen. Égretörő Sas s Kis Forgósél vezették a sereg társzekerit, megrakva ruhával, élelemmel. A Lungmen hegy déli oldalánál rajtuk ütöttek a lázadók, de nagy mohóságukban úgy belefeledkeztek a zsákmányolásba, hogy könnyen elpusztította őket a liangsan had a hegy oldalából lött égő nyilakkal.

Vang Csing Nanfeng előtt várta be Jókorjött Eső seregét. A hadiszerecsse csakhamar ellene fordult, csak Li Csü mentette meg a rabba levéstől, magát feláldozván. Nanfengbe vissza már nem tudott jutni, Jüannak menekült, de már ott is császári zászlók fogadták a falakon. Tungcsuannak vette ekkor útját, a Csing folyón való átkelés közben azonban elfogta őt Örvények Sárkánya, s Barlangbúvó Sárkány. Az volt ennek a története, hogy mikor a két vízi vezér a közeli Csütanghsziát elfoglalta, Hu Csün, a lázadók egyik vezére hűségükre tért, s vele portyáztak itt azóta, Vang Csing jöttét lesve.

Két utolsó város várt már csak elfoglalásra, Tungcsuan és Antö. Hu Csün érdeméből csakhamar elesetek ezek is, merthogy testvére volt neki Tungcsuan parancsnoka, s hajlott a szavára, Antö pedig az övére.

Teljes volt a győzelem. Leromboltatta Jókorjött Eső Vang Csing palotáit, Vang Csinget küldötte

haza a fővárosba, a többi lázadót pedig császári parancsra ott helyben lenyakazták. Csiao Tao-csing s Ma Ling, a két varázsló elbocsátását kérte a seregtől, hogy elvonuljanak a világtól, s Lo, a szent ember szolgálatába szegődjenek. Követ állíttatott végül Jókorjött Eső a győzelem emlékére, s indult vissza a fővárosba. Csencsiaojinél ütött tábornok seregével. Ismét fogadta a császár a száznegyven vezetőt, megajándékozta őket, s rangra kívánta volna emelni megint csak, de Caj Csing s Tung Kuan csak katonai előléptetést javallott, mondván, hogy nincsen béke még a birodalomban.

Vang Csinget, a gonosz lázadót a fővárosban tízezer darabra vagdalták a császár parancsára. Emlékeztette ekkor Felhősárkány Jókorjött Esőt ígéretére, hogy elbocsátja őt; indult is már Csicsouba haza mesteréhez s édesanyjához.

Eljött közben az újév ünnepe. Tartott Caj kancellár attól, hogy a császár szeme elé kerülnek a liangsani vezérek, s akkor megemlékezik megint majd rangra emelésükről, megtiltotta hát nekik, hogy a városba jöjjenek. Pazar és Fekete Forgószél csak nem állhatták meg, belopóztak a városba álöltözetben, hogy megnézzék a lázadók ünnepét. Ott vették hírt annak, hogy ellenség fenyegeti a birodalmat megint: Fang La pártot ütött délen, a tengerparton, s császárrá kiáltotta ki magát.

Kérte nyomban a császárt Jókorjött Eső, mikor ezt megtudta, hadd vonulhasson hadával Fang La ellen. Bele is egyezett az uralkodó, készült a sereg az indulásra. Ment a hajóhad Jangcsou felé, a többi sereg pedig Huajanhsien irányába. A fővárosban maradt már azonban közülük Jádekarú Mester s Bíborszakáll Bátyó császári szolgálatban; Isteni Kezű Művész Caj Csing kancellárnál, Vastorkú pedig Vang hercegnél, a császár vejénél, mint muzsikamester.

Az ellenséghez közeledvén, előre küldte Szung Csiang fürkészőbe Kis Forgószélt és Fehér Hullámtarajt. Révet keresett a két vezér először a Jangcén, s rábukkantak egy kalmár telepére, ki hajóival gabonát szállított volna Zsuncsouba Lü Si-nangnak, Fang La vezérének. Hamar elfoglalták a vezérek a kalmár hajóit, megölték őt két fiával együtt, majd pedig, hogy a had utolérte őket, vitézekkel rakták meg a háromszáz bárkát. Örvények Sárkánya s Kis Feltartóztathatatlan a zsákmányolt hadi zászlókkal, ruhákkal, hivatali papírokkal a kalmár fiait képeiben pedig áthajóztak a hajókkal Zsuncsouba. Nem hitt nekik Lü Si-nang egészen, látván, hogy túl sok emberrel vannak, s már indult volna, hogy Fang La elé vigye őket, mikor hír érkezett, hogy jön Fang La követe. Lü Si-nang a követ fogadására sietett, s ahogy eltávozott, partra szállt a liangsani sereg s elfoglalta Zsuncsou városát. Elest az azonban a harcban Felhők Villáma, Ágrólszakadt s Kilencfarkú Teknőc, első halottak a száznegyven vezető közül. Lü Si-nang menekülni volt kénytelen, Tantuhsienbe futott, majd tovább Csangcsouba. Szung Csiang maga indult Csangcsou ellen, Jáde Egyszarvút pedig Hszüancsou ellen küldte. Jól küzdöttek Csangcsou védői, meg is ölték Százsorgyózt, s Égszeme Tábornokot. Közben azonban egy várost védő vezér, Csin Csie üzenetet lőtt át Szung Csiang táborába, hogy átáll hozzájuk. Ennek utána kiment seregével a nyugati kapun, amely rá volt bízva, s párharcba kezdett Ványadt Védistennel – de viadal közben egyszer csak meghátrált, s beengedte üldözőjét maga után. Felkelt a nép is a városban, győzött Szung Csiang serege, Lü Si-nang egyetlen emberével menekült csak meg. Híre jött közben, hogy bevette Jáde Egyszarvú is Hszüancsout, de elhullt a harcban már Fehérképű Ifiúr, Böllérbicskás Ördög s Sebesvillám.

Szung Csiang Hucsou ellen küldötte ezután Jáde Egyszarvút azzal, hogy utána Hangcsou alatt egyesüljön vele. Fekete Forgószél ezenközben utolérte s legyőzte Lü Si-nangot.

Szucsou ellen vonult most Szung Csiang. Keménynek ígérkezett az ostrom, mert vizek vették körbe a várost mindenfelől. A hadi tanácskozás közben megérkezett Örvények Sárkánya a hírrel, hogy elfoglalta már a hajóhad Csiangjint, s Tajcangot, ő maga pedig ajánlkozott, hogy fürkészőbe indul. Maga mellé vette Folyamfordító Tengerikigyót és Barlangbúvó Sárkányt, s halasgazdáknak öltözve elindultak bárkán a Tajhu vizére. A tavon azonban vízibetyárok fogságába estek, s vezéruk, Fej Pao életüket s pénzüket követelte. Megindulván azonban a liangsani vezérek hősi bátorságán, halálmegvetésén, nemcsak hogy szabadon bocsátotta őket, hanem testvéríséget is esküdött velük.

Mikor pedig megtudta, hogy miben járnak, elfogta embereivel a Szucsouba tartó szállítóhajókat, s azok segítségével belopódzva a városba, elfoglalták a liangsaniak Szucsout.

Elesett a harcban Fang Mao, Fang La tulajdon testvére, de ott veszett Hercegi Gebe is, a hajóhad harcaiban pedig Aranyszemű Párduc s Árva Tűzcsillag. Köszönte aztán Jókorjött Eső erősen Fej Paonak vitézi segítségét, de nem fogadott el a vízbetyár jutalmat semmit, nem is maradt a sereggel, hiába tartóztatták, hanem még ő hívta Örvények Sárkányát s két társát, hogy tartsanak vele a szabad életbe. Köszönte a három vízi vezér, hajlottak is volna rá, de azzal váltak el új barátaiktól, hogy győzelemre viszik előbb a hadjáratot.

Elesett ezután Pingvancsen, Hsziucsou pedig meghódolt harc nélkül. Parancsnoka elmondotta Jókorjött Esőnek Hangcsou hadainak állását, s hogy a város védője nem más, mint Fang Tien-ting trónörökös. Haditanács közben előállt Kis Forgószél, hogy elmenne áruhában az ellenség földjére fürkészőbe. Fel is öltözött vándor írástudónak, maga mellé vette Pazart, mint szolgáját, s elindultak egyenesen Fang La fővárosa felé, Mucsou tartományba.

Büvös Doktort közben magához hívatta a császár. Jókorjött Eső Hangcsou ellen indította hadait, Jáde Egyszarvút Tuszungkuan ellen; Kétkorbácsost pedig Töcsinghsziennek küldte.

Három sereget küldött Fang Tien-ting a támadók ellen. Az egyiket Csanganpánál visszaverte Szung Csiang, aztán tábort vert Tunghszin hídjánál. Sereg rontott ki Hangcsouból, Aranylándzsás s Csingmuhan keveredett harcba velük. Aranylándzsás halálos sebbel maradt ott, társát fogságba hurcolták. Meg is rettent Jókorjött Eső, mikor másnap meglátta Csingmuhan fejét Hangcsou várfalán, nem mert támadni.

Elültek a harcok ekkor majd egy hónapra Hangcsou alatt. Elunta ezt már Fehér Hullámtaraj, s feltette magában, hogy behatol a városba úszván a vízi kapun által, s bentről jelt ad majd Örvények Sárkányának, hogy az utána törhessen. De nem bírt a jó vitéz a kapu rácsával, s mikor megmászta volna a falat, nyílzápor ölte meg.

Meggyászolta Jókorjött Eső vezére halálát, papokat rendelt, hogy imádkozzanak vitézi lelkéért Hsziling hídjánál, ahonnét elindult. Rátört az ellen a gyászolókra, de visszaverték őket. Visszavonult ekkor Szung Csiang hadiszállására, a Kaoting hegyre. Jáde Egyszarvú közben el is foglalta már Tuszungkuan, hol Kis Védisten s Anyatigris fürkészték ki az utat. Elesett azonban a harcban Kis Zsarnok, Kétlándzsás, s Tollatlan Nyíl maga is.

Jött Hangcsou alá Kétkorbácsos is győztesen, de elvesztette ő is két vezérét, Szárnyas Tigris s Tarkanyakú Tigris. Együtt volt már a három sereg Hangcsou megtámadására hetvenhat vezérrel. A Pejkuan kaput támadták először, de visszaverték őket, elesett ott Gyors Csata s Tüzesszemű Oroszlán. Javallotta ekkor Cselcsillag, csalni ki a védők seregét támadásra, s a kitörők hadát kint törbe ejtenék. El is indultak másnap nagy erővel, s visszaverték a kitörő hadat, de a Houcsao kapunál rázuhant Vereshajú Ördögre a kapu védőrácsa, szörnyet is halt menten.

Gyászolta Jókorjött Eső, hogy elveszítette egyik legrégebbi vezérét, s vissza is vonult, hogy új terven tanácskozzék. Fekete Forgószél pedig bosszút fogadott Si Pao, Gyors Csata s Tüzesszemű Oroszlán megölője ellen. Másnap a harcban ki is vetette nyergéből Si Paót, de az mégis elmenekült, miután megölte Halálistent a Pejkuan kapunál.

Végül is Kétféjű Kígyó s Kétfarkú Skorpió hozták meg a győzelmet, elfogván az ellenség gabonás hajóit, amelyeken aztán vitézek lopóztak be a városba. Robbanó Mennykő tűziszerekkel bombákat robbantott a városba jutva, társai tüzeket támasztottak szerte, megrohanta a sereg a falakat, s elesett a város. Fang Tien-ting elmenekült egy őrizetlen kapun át. A Vujün hegynél azonban elébe toppant egy vitéz, átdöfte lovát hosszú lándzsájával, s fejét vette a lebukó Fangnak.

Kutyapofájúra ismert Párduckoponya s Kétkorbácsos a vitézben, amint szembetalálkoztak vele a Liuho-templomnál, ahogy fél kezében hozta Fang fejét. Kitűnt aztán, hogy Fehér Hullámtaraj lelke volt testvére, Kutyapofájú testében, így állott bosszút kegyetlen ellenségén. Nem tudta ezt azonban maga Kutyapofájú sem, mikor elhagyta őt testvére lelke. Eleven Pokolkirály mondta el aztán, hogy a Csientang folyón indultak el Hangesou felé, de az ár kivitte hajójuk messze a tengerre, s ott felborult. Két társuk, Fogdmegmajom s Rézszőrű Kutya, a vízbe veszttek, mert úszni nem tudtak, ő azonban Kutyapofájúval feljutott a folyón Vujün hegye mellé, ott elvesztették egymást.

Templomot emeltetett ekkor Szung Csiang Fehér Hullámtarajnak a Nyugati Tónál, hétnapos könyörgést rendelt az elhaltak lelkéért. Aztán pedig sorsot húzott Jáde Egyszarvúval, melyikük merre menjen a haddal. Jókorjött Esőnek jutott Mucsou, társának Hszicsou. Úgy határozták, hogy a két város után egyesült erővel támadják meg Fang La palotáját Pangjüan völgyében.

Következik mostan Kis Forgószél s Pazar története. Eljutottak békén Mucsou határára. Ko Jinnek nevezte magát Kis Forgószél Fang La emberei előtt, tudósnak mondván személyét, ki új császár jövetelének csudás jeleit látva dél mennyboltján azok nyomát követve jutott el hozzájuk. Megörvendtek ezen Fang La mandarinjai, kísérték is a jövevényeket a fővárosba, hol bejutottak az egyik főminiszter, Lou Min-csung kíséretébe. Ott aztán sikerült Kis Forgószélnek kihallgatást nyernie Fang Lától, kit annyira elámított jóslataival, hogy nemcsak tanácsadójává tette, de vejének fogadta.

Átjutottak ezenközben Jókorjött Eső hadai Fujanhszien szorosán, s éjjeli támadással bevették Tunluhszient. A Vulung hegynél azonban ellenségbe ütköztek. A hegy lábánál az ellenséges tábor a hajóhad támadta meg. A lázadók égő tutajokat küldtek hadi bárkáik ellen: Barlangbúvó Sárkány s Folyamfordító Tengerikígyó még partra tudott menekülni, de Földönjáró Évcillag elvágta torkát, hogy fogságra ne jusson, mert csákyra ragadta meg, Jáde Zászlórudat pedig bomba tépte széjjel, vissza kellett vonuljanak Tunluhszienbe. A hegy tetejét uraló ellenség megkerülésére Kétféjű Kígyó s Kétfarkú Skorpió indult el, hogy tüzet támasszanak majd annak hátában. Harcba keveredtek azonban, s Kétféjű Kígyó egy szakadékba zuhant, Kétfarkú Skorpiót meg halálos nyíl érte. Jókorjött Eső nagy haragjában maga indult még az éjjel két vezére teteméért, kiket az ellenség kitett a hegytetőre. Csel volt azonban emögött, rátört az ellenség, s ha Kis Generális nem végez a támadók két vezérével, s nem jó segítségére Cselcsillag erősítéssel, Még ott veszett volna.

Majd egy hónapi nyugovás után megérkezett Tung Kuan a császár ajándékaival, s parancsával a támadásra. Selymesszőrű Tigris s Vasfurulyás talált végre utat a bevehetetlen hegyszoros megkerülésére. Áttört ekkor Szung Csiang de védelmén tizenkét vezérrel, elérte Tungkuant, de a szorost hátulról sem bírta bevenni. Továbbvonult hát hadával, most már Mucsou ellen.

Fang La gárdájának tizenötezer vitézét küldte Mucsou segítségére. Cseng Piao vezér ment a sereg élén Pao Tao-jivel, Fang La fő varázsló mesterével. Kurtalábú Tigris s Óriáshölgyet küldte ellenük Jókorjött Eső. Kurtalábút azonban egy Cseng sisakjából előpattant bűvös harcos megölte, s elesett utána bosszút állni igyekvő vitéz asszonya is. Visszanyomták ugyan a liangساني hadak ekkor a lázadókat, de ekkor meg sötétséget támasztott Cseng bűvös mesterséggel. Rémulten látta akkor Jókorjött Eső, hogy aranyvértes bűvös harcosok támadnak rá; térdre roskadt nagy rettegésében, s szemét hunyva már halálát várta, mikor eső eredt meg körötte, utána pedig egy tudós ember jött segítségére, s megjövendölte közeli győzelmét. Látta feleszmélvén Jókorjött Eső, hogy az erdő fáit bűvölte Pao Tao-ji harcosokká, közöttük Tarka Barát s Kóbor Barát vívott az ellenséggel. Tarka Barát a harc közben eltűnt a hegyek közt, Cseng Piao visszavonult, megölvén Repülő Szentet s Nyolckarú No-csát.

Cselcsillag jött meg végül felmentő sereggel, aztán elindultak megkeresni a megmentő tudós embert. Meg is lelték sírját a hegy oldalában, mert halott volt már sok száz éve. Áldoztak neki hálás köszönettel, meg is jelent Szung Csiangnak még álmában, megjövendölvén, hogy tíz nap múltával

foglyul esik Fang La.

Mucsou ellen indulván a sereg, Nagy kardú állt ki Cseng Piao ellen. Pao Tao-ji bűbájosságával bűvös vitézt támasztott elő Cseng sisakjából; Ördög herceg azonban ugyanezt tette Nagy kardúéval, s ez utóbbi győzött, Nagy kardú is megölte Cseng Piaót. Paót, a varázslót Robbanó Mennykő gránátja pusztította el, s Mucsou elesett.

Vulungling hegyénél azonban még állt a harc. Si Pao megölte már ott Selymesszőrű Tigrist és Vasfuryást is. Nagy kardút küldte Szung Csiang ellene négy másik vezérrel. Cseltámadást indított Nagy kardú, s ezalatt Tung Kuan hátba támadta a lázadókat. Láttá Si Pao, hogy már nem menekülhet, megölte magát tulajdon kardjával. Vitézekkel Versengőt azonban agyonsújtotta egy lezúduló szikla, Kis Herceg pedig vad kézitusában szakadékba zuhant.

Jáde Egyszarvú hada ezenközben a Juling hágónál nyomult előre. Kilencsárkányos, Halálmegvető, Szakadék Tigrise, Fehértarka Kígyó, Tigrisverő, Veszett Tigris mentek elől a harcban, de a lázadók íjászaik sorra megölték őket, megállt a támadás. Fűrészőbe indult ekkor Dobos Bolha, s egy szerzetesre lelt, ki jutalom fejében elvezette éjjel egy rejtékösvényen az ellenség hátába, hol tüzet támasztott, bombákat robbantott, s ennek jelére támadásra indult Jáde Egyszarvú, bevették a hágót.

Hszicsouba vonultak tovább, de elkeseredetten védekeztek itt is a lázadók. Elkapta a rálőtt nyilat Felhőcsapó Aranyszárny vitézi ügyességgel, de ismétlő íj volt az, s egy másik nyíl megölte. Ott veszett el vele Kertészlegény is.

Láttá Ármányos Vezér, hogy éjjeli támadás készül. Kiüríttette hát a táborát, s mellette állt a sereg lesben, hogy pedig a közelgő ellenség gyanút ne foghasson, dobverőt kötöttek egy birka lábához, azzal utánozták az őrség dobszavát. Vissza is verték a támadókat, de közben Megnyilazott Tigrist kígyó marta meg, s sebébe belehalt.

Elhagyottan találta Jáde Egyszarvú Hszicsou falait, de ármány volt emögött: Vízi Vezér s Tűzi Vezér berontván a nyitott városkapun, egy verembe hulltak, és megölték őket. Földdel telt zsákokkal rakta be ekkor a sereg a vermet, úgy tört a városba. Elesett a harcban Feketeszemű Tigris s Tábornok, de Jáde Egyszarvú is levágta Fang Hout, a védők vezérét.

Gyászolta Szung Csiang tizenhárom vezére elését, de hírt küldött Jáde Egyszarvúnak, vonuljanak együtt Csingcsihsien ellen. Elküldték azonban elébb Örvények Sárkányát, hogy állna át színből az ellenséghez, de ügyelne Fang Lára, hogy meg ne szökhessék. Elindult az ellenséghez Örvények Sárkánya hatvan hajóteher gabonával, s mondta Lou Min-csungnak, kinek megadta magát, hogy nem állta már Jókorjött Eső zsarnok dolyfősségét, ezért pártolt el tőle.

Csingcsihsien alatt az első rohamnál elesett Mennydörgés Tüze. Fang La maga védte a várost, de visszavonta hadait, mikor hírt vette, hogy Jáde Egyszarvú közeleg a hegyek háta mögül. Örvények Sárkánya embereivel eközben felgyújtotta Fang La palotáját. A nagy felfordulásban, kavargásban benyomult a városba Jáde Egyszarvú s Jókorjött Eső serege, Fang La pedig elmenekült Pangjüan völgyébe, palotájába.

Elestek sokan a város ostrománál: Rontószellemet s Ördögök Anyját hajítókések ölték meg, Erdei Sárkányt s Égbemászót lovasok tiporták halálra, halálos sebet kapott Nyakazóbíró, Aranypénzes Leopárd, Vaskarú, Halálthozó Démont pedig Lou Min-csung ölte meg.

Körülfogta a következő nap a liangszani sereg Pangjüan völgyét, Fang La végső menedékét, de hiába támadták nap, mint nap, nem tudták bevenni. Fang La sem tudott azonban hová lenni szorongatottságában, s nagy örömmel fogadta, mikor előállott veje, Kis Forgósziel, hogy visszaveri ő a támadókat. Ki is vágatott a hadsora elé, megvívott sorban Kis Generálissal, Nagy kardúval,

Szépszakáll Mesterrel. Értették azonban a liangsani vezérek, hogy színből viaskodik csak velük Kis Forgósziel, megfutottak előle rendre. Fellelkesült ezen Fang La, s másnap már maga is kiült a hegy tetejére viadalnézőbe. Támadt azonban ekkor már Szung Csiang egész seregével, Kis Forgósziel pedig, felfedvén igazi mivoltát, az élükre állott.

Menekült Fang La kétségbeesve, a liangsaniak pedig berontottak Pangjüanba, feldúlták Fang La palotáját. Hetedik Jüan, az Eleven Pokolkirály történetesen Fang La császári ruháját kerítette meg magának. Kapta, magára öltötte, nagy derűségére a liangsani vezéreknek, kik azt hitték először, hogy a lázadók vezérével van dolguk, amikor meglátták. Nem tetszett azonban a dolog Vang Pinnek s Csao Tannak, a császár két mandarinjának, kik lázadást szimatolván, neki is rontottak volna a „felségsértőnek”. Kétkorbácsos választotta szét az egymásnak menőket, Jókorjött Eső pedig leparancsolta a császári ruhát Hetedik Jüanról, de a két mandarin ezt már el nem felejtette.

Tarka Barát fogta el végtére a hegyekben a közrendű ruhában menekülő Fang Lát. Csudálatos történet volt emögött; az erdőkbe, hegyekbe menekült volt Tarka Barát annak idején a vulunglingi csatából, s bujdosása közben egy szerzetessel találkozott össze. Ez a barát pedig elvezette őt egy hegyi szentélyhez; megmondván neki, hogy fogja el a fickót, ki majd a fenyők közül kijő – de maga nem tudta, hogy majd Fang La lesz, az. Jutalmazták volna már őt a sereg mellé rendelt mandarinok fényes jutalommal, gazdag apátsággal, nem fogadta el egyiket sem Tarka Barát, szerzetes akart maradni.

Rabszállító szekérbe rakták Fang Lát, úgy vitték Mucsouba. Ott fejét vétette Szung Csiang a többi lázadó vezéreknek, a holtakért pedig imákat mondatott, aztán vonult Hangcsouba, hogy ott várja be a császár parancsát.

A Liuho-templomnál táborozott a sereg, s felébredt egy éjjel Tarka Barát, mintha csatazajt hallott volna. Elmondották ekkor neki a templombeli szerzetesek, hogy a Csientang folyó híres szökőárját hallja. Visszaemlékezett akkor Tarka Barát a Vutajsan főapátja jóslatára, s megértette ebből, hogy eljött halála: búcsút vett társaitól, s leülvén elmélkedni, csendesen elhunyt.

Meghalt már betegségben Beteg Vitéz, Sötétképű, Feltartóztathatatlan, Kutypofájú, üstökös Csillag, Szárazföldi Krokodilus, Mosolygó Tigris, Nappaljáró Patkány, Dobos Bolha is; Párduckoponya halálos betegségbe esett, ott maradt Hangcsouban, Kóbor Barát gondjaira, ki fél karját vesztette a harcokban.

Elindult a sereg vissza a fővárosba, de Pazar már búcsút vett urától, Jáde Egyszarvútól, hasztalan kérve, jönné ő is vele a békés ismeretlenségbe. Szucsouba érve pedig Örvények Sárkánya maradt vissza betegnek mondva magát; Barlangbúvó Sárkány s Folyamfordító Tengerikígyó maradt vele. Valójában mind a hárman Fej Paóhoz csatlakoztak ígéretük szerint. Kalandos volt ezután életük, eljutottak később a tengereken túlra, s végezetül *Sziám királya lett Örvények Sárkányából.*

A fővárost elérvén meghagyta Jókorjött Eső Vasképű Tudósnak, venné számba a megmaradt vezéreket. Huszonheten maradtak meg a száznyolcból: Jókorjött Eső, Jáde Egyszarvú, Cselcsillag, Nagykardú, Kétkorbácsos, Kis Generális, Kis Forgósziel, Égretörő Sas, Szépszakáll Mester, Bűvös Futár, Fekete Forgósziel, Eleven Pokolkirály a harminchat közül, Ármányos Vezér, Három-hegy Ura, Ványadt Védisten, Ördögherceg, Robbanó Mennykő, Vasképű Tudós, Bűvös Számvető, Ördögpofa, Vaslegyezős, Egyszarvú Sárkány, Egyszálvirág, Bundás Párduc, Kis Feltartóztathatatlan, Kis Védisten, Anyatigris a hetvenkettőből.

Hivatali ruhákat adományozott a császár a vezéreknek, úgy hívta meg őket vendégségbe. Rangokat adományozott aztán élőknek, holtaknak, a megmaradtak mind hivatalt is kaptak. Fang Lát pedig kivégezték lassú halállal, három napig nyúzván testéről eleven bőrét.

Engedelmet kért Jókorjött Eső ekkor a császártól, s haza látogatott öccsével, Vaslegyezőssel. Apjukat már nem találták életben, nagy temetést rendeztek neki, Jókorjött Eső pedig megemlékezvén fogadalmáról, újjáépíttette a Kilencedik Ég Rejtelmes Hölgyének templomát, pár hónap után pedig visszatért a fővárosba, odahaza hagyván öccsét, Vaslegyezőt.

A SZÁZHUSZADIK FEJEZET

amelyben Szung Csiang s vezérei szelleme összegyülekeznek

Liaoervában,

Huj-cung császár pedig álmában Liangsanba

látogat

Ott tartottunk, hogy hazalátogatott Jókorjött Eső Jüngcsenghszienbe dicsőséggel, diadallal, utána pedig visszatért a Keleti Fővárosba, s összetalálkozván esküdt testvéreivel, a többi vezérekkel, meghagyta nekik, készüljenek fel az útra, hogy mennének elfoglalni hivatalukat. Ennek végeztével pedig meglátogatta Bűvös Futár Jókorjött Esőt. Elbeszélgettek egy darabig erről-arról, azután felállott Bűvös Futár, s így szólt:

– Hála öfelsége kegyelmének, Jencsou parancsnoka lettem. Visszaadnám én azonban hivatali leveletem a császárnak, s elvonulnék inkább Tajancsouba, a szent hegy templomába. Az lenne boldogságom, ha ott élném le már életem a világtól elvonulva.

– Hogyan jutottál erre a gondolatra? – kérdezte Jókorjött Eső.

– Megjelent nekem álmomban Cuj úr, az alvilág bírója – felelte Bűvös Futár –, az ő intésére választom a kegyes életet.

– Bűvös Futár voltál, bölcs öcsém, földi életedben – mondta erre Jókorjött Eső –, nagy hatalmú lélek leszel bizonyára majd a szent hegy istene mellett.

Elbúcsúztak egymástól ekkor, vissza is küldte Bűvös Futár a császárnak hivatali levelét, s ment Tajancsouba, belépvén annak kolostorába. Buzgón égette ott a füstölőt mindennap az istennek, nem hanyagolván egy nap sem jámbor kötelességét. Eltelvén így néhány hónap, egy este, teljes egészségben lévén, egybehívta szerzetbeli társait búcsúszóra, s egy nagyot nevetvén elhalálozott. Megmutatkozott ezután szellemének ereje a szent hegy templomában több ízben, úgyhogy az ott imádkozó népek fel is állították szobrát, igaz képe mását.

Eleven Pokolkirály Hetedik Jüan is kézhez kapta volt hivatali levelét, s búcsút véve Szung Csiangtól elment parancsnoknak Kajtiensünbe. Alig volt azonban ott néhány hónapot, Vang Pin s Csao Tan mandarinok, nem feledvén gyűlöletük iránta szívükben, mely a Pangjüan völgyében volt összetűzésből támadt, mentek egyre-másra Tung Kuan elébe a titkos tanácsba felhánytorgatván Hetedik Jüan nagy vétkét:

Felvette az magára ott Fang Lának sárga köntösét, sárkányos kabátját, jádeövét – vádaskodtak s noha csak tréfaságnak látszott, de ott maradt szívében a lázadás szándéka. – Halált is követeltek fejére, mondván:

– Kajtiensün távol eső vidék, népei barbárok, bizonyosan még felkelést támaszthat.

Vitte az ügyet Tung Kuan Caj kancellár elébe, az meg jelentette a császárnak a dolgot. Ment is az írás hamarosan Kajtiensünbe, visszavonta Hetedik Jüantól hivatali levelét, letették közembernek. Csak örvendett ezen Hetedik Jüan, hazaköltözött öreg anyjával a liangساني mocsár mellé, Útkőfalvára, folytatta a halászmesterséget, s tartotta anyját, míg el nem hunyt az békekészen hatvanévesen.

Hallotta Kis Forgószél a fővárosban, hogyan adta vissza hivatali levelét Bűvös Futár, s vonult el a világtól, hogyan tették le közembernek Hetedik Jüant, mert felöltötte volt Fang La császári

fővegét, sárkányos kabátját, jádeövét, s merthogy lázadás gyanújába fogták. Elgondolta ekkor magában Kis Forgósziel, hogy ő meg hajdan veje volt Fang Lának:

„Ha valamely gaz mandarin megtudja ezt egyszer – töprenkedett –, s megrágalmaz engem az Ég Fia előtt, miért álljam ki a megaláztatást, hivatalomból való kivettetésemet? Jobb ám észbe venni, mit várhatunk időnkéntől, s a szégyent elkerülni!” – Visszaküldte ő is hivatali levelét, azt hozván fel színből, hogy bénaság törvén rá teljes váratlansággal, nem tudja végezni kötelességét, nem méltó már hivatalra, s kérte, hadd vonulhasson vissza a paraszti életbe. Elbúcsúzván hivatalbeli társaitól, visszatért Cangcsouba, Henghajcsünbe régi lakhelyére közembernek, ott élt megelégedetten, míg egy nap aztán békében elhunyt.

Csungsanfu parancsnoka lett Égretörő Sas Li Jing, ott szolgált már fél esztendeje, mikor híret vette Kis Forgósziel visszavonultának. Elgondolkozott ezen magában, s tette magát ő is, hogy bénaságban szenvedne, alkalmatlanná lett hivatal viselésére. Meg is írta ezt a császári udvarnak, visszaadván hivatali levelét, s visszaköltözött régi hazájába, az Egysárkánydomb falujába. Ott élte le hátralévő életét ördögpofo Tu Hszinggal együtt nagy vagyont szerevezve, majd jó véget érve.

Nagykardú Kuan Seng az Északi Fővárosnak, Tamingfunak lett katonai parancsnoka, s megnyerte igen katonái szívét, tisztelte őt mindenki. Egy nap, hazatérőben a gyakorlótérről leesett lováról nagy részegségében, bajt szerzett belőle s sebébe belehalt.

Kétkorbácsos Hu-jen Cso a császári gárda vezénylő tisztje lett, nap mint nap ott vezette a hadakat a császár színe előtt. Megverte aztán később nagy had élén harcban Udzsut, a Kin tatárok negyedik herceget, előretört seregével egész Huajhsziig, ott esett el a hadban.

Szépszakáll Mester Csu Tung a Paotingfunál levő seregeknél szerzett érdemeket, később pedig Liu Kuang-si alatt szolgálván része volt a Kin tatárok visszaverésében, majd végezetül Tajpingcsün katonai helytartója lett.

Jingtienfuba került szolgálatra Kis Generális Hua Jung, magával vivén oda felesége hűgát. Cselcsillag Vu Jung, ki világeletemben legénysorban maradt, egy szál kíséző inasával ment csak elfoglalni hivatali helyét Vusengcsünben. Fekete Forgósziel Li Kuj is csak két szolgát vitt magával, hogy szolgálatra ment Zsuncsouba.

Miért emlegeti azonban ez az elbeszélés csak e háromról azt, hogy hivatalát elfoglalta, míg a többiekről elmondta még azt is, hogy s miként végezték? Az az oka ennek, hogy a fentebb mondott hét vezér nem látta már egymást többé életében, az alábbi öt pedig, azaz Jókorjött Eső, Jáde Egyszarvú, Cselcsillag, Kis Generális s Fekete Forgósziel összetalálkoztak még. Ezért nem mondtuk el még végig életüket, hanem alább látjuk majd meg, mi lett velük.

Úgy szól tovább a történet, hogy jutalmakat osztott Jókorjött Eső s Jáde Egyszarvú fővezéreiknek, küldvén aztán mindeniket hivatali helyére parancs szerint. Akik pedig meghaltak a császár szolgálatában, azok családjának pénz, selyem, arany, ezüst adatott kegyesen, s hazament mindegyik a szülőföldjére kívánsága szerint. Voltak még a fővárosban alvezérek tizenöten, kik közül Szung Csiang öccse, Vaslegyezős Szung Csiang hazament volt falujába gazdálkodni, Ördögpofo Tu Hszing pedig követte hajdani gazdáját, Égretörő Sas Li Jinget régi otthonukba. Háromhegy Ura Huang Hszin visszakérült Csiangcsouba; Ványadt Védisten Szun Li öccsével, Kis Védisten Szun Hszinnel, annak feleségével, Anyatigris Ku Ta-szaóval s saját családjával visszatért régi posztjára Tengcsouba. Nem kívánta azonban a hivatalnokságot Egyszarvú Sárkány Cou Zsun, visszament a Felhőbemászó hegy vadonába. Egyszálvirág Caj Csiang Nagykardúval visszatért az Északi Fővárosba, de már közembernek. Vasképű Tudós Pej Hszüan s Bundás Párduc Jang Lin összetanácskozván visszamentek régi hazájukba, a Lóitató Vízhöz, s ott éltek kedvükre. Bűvös Számvető Csiang Csiang is hazavágyakozván, visszament Tancsouba, közemberi sorba. Ármányos

Vezér Csu Vu már a Tao művészetét tanulta volt Ördögherceg Fan Zsujtól, úgyhogy ők ketten vándor taoistákká lettek, s kóbor élet után a folyók, tavak közt beállottak Felhősárkány kolostorába végül, ott végezték életüket. Kis Feltartóztathatatlan Mu Csun is visszatért szülőföldjére, Csiejangcsen vidékére jámbor közembernek. Robbanó Mennykő Ling Csen a tűziszerek hivatalába került szolgálatra a császári udvarba kiváló pattantyús mesterségével. Őt alvezér pedig ott szolgált már a fővárosban ekkor: Bűvös Doktor An Tao-csüan, kit a császár rendelt magához, a császári család ispotályának lett bíborarany rangos legfelsőbb doktora; Bíborszakáll Bátyó Huangfu Tuan a császári ménes biztosa lett, Jádekarú Mester Csin Ta-csien a Császári Pecsétek Hivatalába helyeztetett, Isteni Kezű Művész Caj kancellár családjában lett házi iskolamester, Vastorkú Jao Ho pedig Vang herceg, a császár sógora udvarában ért boldog, nyugalmas öregséget. De nem beszélünk már ezekről többet, hanem szólunk arról, hogy Jókorjött Eső s Jáde Egyszarvú elbúcsúzkodván egymástól elindultak, hogy elfoglalják hivatali helyük. Jáde Egyszarvúnak nem lévén családja, csak pár kísérővel érkezett meg Lucsouba, állomáshelyére. Búcsút vett az udvartól Jókorjött Eső is, megköszönvén a császár kegyességét, megváltván hivatalnoktársaitól, s elfoglalta hivatalát hamar Csucsouban, egynémely családbeli szolgát vivén magával.

Nem is beszélünk már többet ezekről, mivelhogy elváltak egymástól, és szerteszéledtek. Úgy szól tovább a történet azonban, hogy hajdan a felséges Szung-ház uralkodásának elején, mikor Taj-cung császár a trónt Taj-cu császárnak általadta, *eskü tétetett*, mely álnoksággal, árulással, tisztátalansággal vette körül az uralkodóházat; a mostani császár, Huj-cung alatt pedig, ki pedig felettébb szent s felettébb bölcs vala, váratlan módra gaz miniszterek szabták meg az utat, rágalmozók, hízelkedők ragadták el a hatalmat, nyomorgatván, pusztítván a hűséges, derék népeket, mélységesen sajnálatos módra. Ez időben Caj Csing, Tung Kuan, Kao Csiu s Jang Csien, e négy lator miniszter felfordulást támasztott a birodalomban, elpusztítván az országot s népét.

A császár testőrségének volt parancsnoka Kao Csiu s Jang Csien. Látták ezek ketten, hogyan tiszteli meg, ajándékozza meg a császár kegyeivel Szung Csiangot s vezéreit, nem volt ez nekik kedvükre véggképpen. Összetalálkozván mondták is egymásnak:

Halálos ellenségünk nekünk ez a Jókorjött Eső is, Jáde Egyszarvú is, most pedig még el kell túrnunk azt is, hogy érdemes főhivatalnokok lettek, részesülnek az udvar kitüntető kegyében, sok gazdag ajándékában, lovuk hátáról sereget vezérelnek, lóról szállván népeknek parancsolnak. Hogy ne lennénk hát mi, udvari főhivatalnokok gúny s nevetség tárgya mindenki számára? Azt tartják pedig régről: „Erősen gyűlöl a nemes ember, s nem férfi, kiben indulat nem kel!”

– Gondoltam én egyet – tette hozzá ehhez Jang Csien. – Végezzünk legelőbb is Jáde Egyszarvúval, mert fél karját veszti Jókorjött Eső az ő halálával. Akkora vitéz ám ő, hogy ha Szung Csianggal végeznénk előbb, s ő nyomára jönne, nagy bajt keverne ám nekünk!

– Hadd halljam tervedet! – lelkesedett fel erre Kao marsall.

– Bujtogassunk fel ellene egynéhány lucsoubeli katonát – javallotta Jang Csien –, s jelentenék azok a kancellári hivatalba, hogy hadat toboroz ám Jáde Egyszarvú, lovakat vásárol, szénát, gabonát gyűjt, világos-világra pártot ütni készül. Elámítanánk ezzel még Caj kancellárt is! Ő aztán jelenti majd a császárnak e vádat, s kérni is fogja, hogy tegyenek ellene: akkor a fővárosba csaljuk Lu Csün-jit, fogadja majd őt a császár lakomán, az étекbe akkor egy kis kéneső kerül, mely veséjére ereszkedvén megnyomorítja annyira, hogy nem foghat majd semmi vállalatba! Ennek utána pedig elmegy a császár küldötte ajándék borral Jókorjött Esőhöz, abban pedig lassú méreg lesz majd. Fél hónap, s nem lesz már számára menekvés!

– Kiváló ez a terv! – lelkesedett Kao marsall; ahogy pedig e két lator elhatározta a tervet, hozzá is fogtak. Elküldték egy bizalmas emberüket Lucsouba, kerített az csakhamar két katonát, kikkel megíratta a vádoló levelet. Becitálták aztán őket a titkos tanácsba, ahol is bevádolták Lu Csün-jit,

hogy nap mint nap sereget toboroz, lovakat vásárol, szénát, gabonát gyűjt, világos-világra pártütésre készül, aztán meg járnak emberei mindegyre Csucsouba, kapcsolatot tartván Szung Csianggal, kivel összeszövetkezték, felkelésre gondol. Ott volt a titkos tanácsban Tung Kuan, veszett ellensége volt ő is Jókorjött Esőnek, megszerkesztette hát a vádoló írást, küldte tovább Caj Csing kancellárnak.

Tanácskozásba hívta a kancellár a fő minisztereket, mikor az írást megkapta, hogy határozatra jusson a dologban. Ott volt Jang Csien is, Kao Csiu is, s a négy lator miniszter eldöntvén a dolgot, vitték a két felbujtott vádlót a palotába, a császár elébe.

– Úgy emlékezem én – kételkedett a császár –, hogy Szung Csiang s Lu Csün-ji, kik megverték a Liao tatárokat, elfogták Fang Lát is, s százezres seregeknek parancsoltak, sose mutattak eddig semmi gonoszszágot szívében! Hogyan akarnának épp most pártot ütni, mikor a minap tértek meg csak megátalkodottságukból hűségünkre? Sohasem hagytam én cserben őket, miért gondolnának hát most lázadásra? Érzek ám én ebben holmi hamisságot, s míg végére nem jártunk, nem hajlok én arra, hogy ezt el is higgyem!

– Felség! – hajolt meg erre Jang Csien s Kao Csiu. – Kiváló bölcsességedre vall, hogy a hűségest pártolod, ám nehéz mélyére látni az emberi szívnek! Úgy gondoljuk mi, hogy megcsalódhatott Lu Csün-ji rangjának kicsinysége miatt, szíve azzal meg nem elégedett, s ismét felkelt benne a lázongás, mely az ő kárára most felfedeztetett.

– Hadd idéztessem akkor magam elé legalább – erősködött a császár –, megtudom én majd tőle az igazat!

– Fenevad ám ez a Lu Csün-ji – vetették ellene a császár szavának Caj Csing és Tung Kuan –, nemigen őrizkedhetnénk indulataitól! Ha megriasztjuk, talán még elszökik, bajt támaszthat akkor, s hogyan fogjuk majd el? Meg kellene csak hívni őt ide, a fővárosba, hol felséged vendégelés közben bátorítná és intené szentséges szavával, s ki is tudhatná viselkedéséből, mi az igaz, s mi nem. Ha nem tűnik ki semmi, nem kell akkor már nyomozás, vallatás, de kilátszik majd ebből, hogy felséged pártolja már hűséges hívét.

Beleegyezett ebbe a császár, el is ment a parancs Lucsouba, hogy hívják Jáde Egyszarvút a császári udvarba, megbízás vár rája. Fogadta a város kapuja előtt a mandarinok serege a császár követét, vezették egyenest be a hivatalba, elolvasta ott a levelet Jáde Egyszarvú – de ne szaporítsuk a szót, indult is mindjárt vissza a fővárosba a követtel váltott lovakon. Baj nélkül megérkezvén, megszállt a hivatali szálláson, másnap korán reggel pedig járult a császári palota keleti kapujához, hogy bebocsáttassék majd kihallgatásra.

Bevezette őt akkor Caj Csing kancellár, Tung Kuan titkos tanácsos s Kao Csiu és Jang Csien, a testőrség fejei a császár elébe. Eljárta Jáde Egyszarvú a hódolat táncát, s megkérdezte akkor tőle a császár:

– Látni akartuk kigyelmed orcáját; békesség vagy-e ottan Lucsouban, megfér-e kigyelmed az ottani néppel?

– Felségednek a mennyekkel egyenlő hatalmasságú jó sorsára hagyatkozván – felelte leborulva Jáde Egyszarvú békességben vannak a hadak is, a nép is.

Kérdezgette ezután ekkor a császár Jáde Egyszarvút erről is, arról is. Mikor délidő felé járt, jelentette a császár főszakácsa:

– Készen vannak már a drága étkek, mit felséged parancsolt, a parancsot várjuk csak a tálalásra.

Kao Csiu s Jang Csien azonban beletették már a kénesőt az étkekbe. Tálaltatott a császár Jáde

Egyszarvúnak, kínálta nagy szívességgel, az pedig fogadta illő tisztelettel, fogyasztott belőle.

– Ha hazaér most kigyelmed Lucsouba – mondta búcsúzóul a császár Jáde Egyszarvúnak –, legyen majd seregei erősítésén, növelésén teljes szívvel, hűségében meg ne változzék!

Köszönte Jáde Egyszarvú ekkor a császár kegyességét, s elhagyván a palotát, indult már Lucsouba, nem tudván semmit arról, hogyan tört a négy lator miniszter élete ellen. Kao Csiu s Jang Csien azonban, azt mondták egymásnak:

– Elvégeztetett a dolog ezzel már!

Utazván hazafelé Jáde Egyszarvú éjszaka útközben érezte egyszer csak, hogy hasgat a veséje; megmozdulni se bírt, de lóra ülni se, hát hajóval ment tovább. Megérkezvén pedig Szecsounál a Huaj folyóhoz, eljött végórája veséje bajától: azon éjjel a hajó orrában állva ejtőzött nagy részegségében, de leszállott már a kéneső veséjébe, ágyékába, csontja velejébe, állni sem bírt immár, s lába megbotolván bezuhant részegen a Huaj vizébe, ott halt meg a mélyben. Ó, jaj, Hopej vidék Jáde Egyszarvúja! Bosszulatlan vesztél hullámok sírjába!

Kihalászta testét kísérete, koporsóba tették, Szecsou földjén egy szép magas helyen szépen eltemették. Nem beszélem el már, hogyan jelentette a helybeli mandarin a császári udvarnak Lu Csün-ji halálát, hanem szólok arról, hogy a négy lator miniszter megállapodván egymás közt a dolog menetében, vitték a jelentést a császár elébe mondván:

Híre érkezett Szecsouból, hogy Lu Csün-ji parancsnok eljutván a Huaj folyóhoz ott a vízbe esvén halálát lelte. Szolgáid kötelességüknek tartják ezt most jelenteni; most azonban, hogy meghalt Lu Csün-ji, féltő, hogy gyanakvás kel Szung Csiang szívében, és még tán bajt támaszt. Kérjük ezért, küldené el felséged követét őhozzá egy flaska császári borral ajándék fejében, hogy szíve megnyugodjék.

Nagyot sóhajtott a császár erre a beszédre, mondta volna már, hogy ezt meg nem engedi, de nem volt biztos abban, érti-e szándékuk – mondta volna akkor, hogy már megengedi, ekkor attól tartott, hogy halál lesz a vége. Nem tudott azonban végtére mit tenni, elámították őt a lator miniszterek sima beszédükkel, virágos szavukkal, rájuk hagyott mindent. Elindult hát a császári követ a császári borral Csucsouba, Jókorjött Esőhöz. Nyilvánvaló pedig, hogy bizalmas embere volt az a követ Kao Csiunak s Jang Csiennek, a két gaz latornak. Így rendelte a sors, hogy betelt végzete Jókorjött Esőnek; lassú mérget keverték a latrok a császári borba, úgy mént az Csucsouba.

Jókorjött Eső, hogy megérkezett Csucsouba, övé lett a parancsnokság a hadak felett is. Ahogy elfoglalta helyét, jó szívvel volt a hadakhoz, kegyes, nyájas a néphez, úgyhogy tisztelte a lakosság, akár jó szülőjét, imádta a katonaság, akárcsak egy istent. Üres lett a törvényház, nem volt perlekedés, készen állottak a hadak védelemre, s megnyervén a népek szívét, mindenki tisztelte.

Szabad idejében pedig gyakorta kísétált Jókorjött Eső a város szélére. Volt pedig Csucsou déli kapuján túl egy hely, Liaoerva. Magas hegyek vettek ott vizet körös-körül; gyönyörű volt a hegy, tele fenyővel, ciprussal, szépségben nem különbözték Liangsan vidékétől. Kicsiny volt ugyan, de benne körben álltak a hegyek csúcsai, akár kuporgó tigrisek, sárkányok, kanyarogtak, tekergőztek lejtőkkel, sziklával. Négyfelől pedig vizek ágaztak el, tó terülven el előtte, tó húzódván meg mögötte, olyan volt az teljességgel, akár a vízparti vár vidéke. Örvendett Szung Csiang, amikor ezt látta, s gondolta magában:

– Méltó lenne e hely lelkiem lakhelyének, ha majd itt halok meg – s valahányszor ideje engedte, ide járt sétálni, úgy mulatta magát.

De ne szaporítsuk a szót: fél esztendővel arra, hogy elfoglalta hivatalát – volt pedig ez a Hszüan-

ho kor, azaz a Békesség Kinyilvánítása hatodik éve nyarának elején –, híret vette, hogy bort küld ajándékba neki a császár. Ki is vonult hivatalnokai seregével a város elébe a követ fogadására, aztán, mikor megérkeztek a hivatalba, s felnyitották a császár levelét, s az felolvastatott, átadta a követ a császári bort Jókorjött Esőnek megmondván, hogy igyék belőle.

Kínálta Jókorjött Eső akkor a császár követét is, de szabadkozott az mondván, hogy nem szokott hozzá. Ezután pedig elindult a követ vissza a fővárosba. Ami ajándékot Jókorjött Eső öneki készített, azt el nem fogadta, indult rögvest vissza.

Fájlalni kezdte gyomrát a bor után Jókorjött Eső, fel is támadt benne a gyanú, hogy mérget ivott vele. Küldte is sebesen embereit, hogy tudakozódnának a követ után, hát azzal jöttek vissza, hogy ivott ám az odaútjában némely fogadóknak! Tudta ekkor Jókorjött Eső, hogy törbe ejtették, lator miniszterek hogy őt megmérgezték, fel is sóhajtott, mondván:

– Tanultam én Konfuciusz tudományát zsenge korom óta, felnövekedvén pedig jártas lettem a hivatalnokságban, s szerencsétlenségemre most gazok kezétől kell vesznem, mikor pedig nem volt szívemben semmi álnokság sem! Hitt az Ég Fia a rágalmozóknak, s mérgezett borral ajándékozott meg! Mit vétettem én? Nem viaskodom én halálom ellen, de ott van Fekete Forgószél Zsuncsouban – ötlött egyszerre eszébe –, parancsnokol ottan; ha meghallja a császár udvarának ezen aljasságát, beveszi ő magát megint bizony az erdőbe, bandát gyűjt magának, csúffá tévén ezzel hűségünk, igazságunk tisztaságos hírét! Egy módon tehetek ellene! – határozta el magában, s küldte is emberét késedelem nélkül Zsuncsoubá, meghíván magához Fekete Forgószélt, hogy tanácskozná vele.

Fekete Forgószél pedig, ahogy parancsnok lett Zsuncsouban, nem lelte kedvét ott semmiben, egész álló nap csak ivott embereivel, egymás után ürítve a boroscsészéket. Mikor híret vette, hogy Jókorjött Eső hívhatja magához, annyit mondott csak: „Hogy ha bátyám hívat, beszéde van akkor velem bizonyosan”, azzal máris szállt hajóba a hírhozóval. Megérkezvén Csucsoubá pedig ment egyenest Jókorjött Eső elébe.

– Öcsém – mondotta neki Jókorjött Eső –, amióta szétszéledtünk, egyebeket sem teszek, mint éjjel-nappal csak mi magunkról gondolkozom, utánatok vágyakozom. Cselcsillag Vusengcsünben messze van már innét, Kis Generálistól ott Jingtienfuban egy szó hírt sem kaptam, te vagy csak közel itt Zsuncsouban a Csencsiang mellett, azért kérettelek, hogy egy nagy dolgot veled megbeszéljek.

– Micsoda az a nagy dolog, bátyám? – kérdezte Fekete Forgószél.

– Igyál előbb – ütötte el a dolgot Jókorjött Eső. Bevezette akkor vendégét egy hátsó terembe, ott álltak már a teli boroscsészék. Kedve szerint vendégelte, megittatta aztán. Mikor pedig már éppen kedvük telt a borban, megszólalt megint:

– Nem is gondolnád bölcs öcsém, hogy híret vettem: mérgezett bort küld az udvar nekem ajándékba! Mi lesz, ha meghalok tőle?

– Fellázadunk, bátyám! – ordított fel Fekete Forgószél. Jókorjött Eső azonban higgadtan folytatta:

– Nincsenek már hadaink, öcsém, szétszéledtek testvéreink, mire mennénk lázadással?

– Háromezres seregem van nekem Csencsiangban –, tüzelt tovább Fekete Forgószél –, te itt, bátyám, összeszeded a magad katonaságát s hozzá még a népet, egyesülünk erőinkkel, hadakat toborzunk s gyilkos kedvvel nekivágunk! Visszajön újra a liangsani víg élet! Jobb lesz ám az, mint ezeknek a lator minisztereknek a kezét nyögni!

– Lassabban, öcsém! – csitította Jókorjött Eső. – Ejtünk még szót erről. – Ki gondolta volna, hogy lassú mérget tett már testvére borába!

Ivott Fekete Forgósziel aznap egész éjjel. Másnap előállított egy hajót Jókorjött Eső, hogy hazavitesse.

– Mikor támasztunk hadat, bátyám? – kérdezte búcsúzás közben Fekete Forgósziel. – Jövök én is hadaimmal, melléd állok!

– Ne haragudj reám, öcsém – mondta erre szomorúan Jókorjött Eső. – Mérgezett bort küldtek nekem az udvartól valóban a minap, és mivel megittam, maholnap meghalok. Világéletemben pedig a hűség s igazság mellett voltam, attól egy nyomnyit én nem tágitottam. Halállal sújtott most az udvar kegye engem vétkem nélkül, de inkább ők szegjék meg hitüket, mintsem hogy én hűségem megtörjem! Tartottam én attól, hogy halálom után még talán fellázadsz, s megrontod majd velem Liangsan szép hírét, mely hűségével, igazságával betöltötte az ég rendelését. Ezért hívatlak ide, hogy lássalak még egyszer, tegnap este pedig a borbán lassú mérget itattam meg veled. Amint visszaérsz Zsuncsoubá, elér a halál téged is. Halálod után pedig gyere vissza ide: Csucsou déli kapuján túl ott van Liaoerva, amelynek tája Liangsanától nem is különbözik. Lelkeink együtt lesznek ott, mert halálom után oda temetkezem, síromnak helyét már ki is választottam.

Hullt a könnye Jókorjött Esőnek szava végeztével, mint az eső. Sírva felelt neki Fekete Forgósziel is, mondván:

– Elég, elég bátyám! Földi életemben szolgálalak téged, holtamban is szegényke ördöggént a kezéd alatt leszek!

Könnyei hulltával érezte már ő is testének nehezedését. Zokogva vett búcsút Jókorjött Esőtől, s szállt be a hajóba. Megérkezvén pedig Zsuncsoubá, kitört rajta valóban a mérge hatása, és meghalt. Halála előtt pedig így szólt embereinek:

– Vitessétek majd koporsómat mindenképpen Csucsoubá, ott tétessétek a déli kapun túli Liaoervában bátyám sírja mellé.

Úgy is tettek emberei; elkészítettvén koporsóját, beletették testét, s vitték hűségesen Csucsoubá.

Fájt erősen Jókorjött Eső lelkének, miután útjára bocsátotta volt Fekete Forgószielt, hogy Cselcsillaggal s Kis Generálissal már nem találkozhat. Aznap éjjel rajta is hatni kezdett a mérge s vége közeledvén, meghagyta embereinek:

– Kövessétek szavam: temessétek a déli kapun túli Liaoervában egy szép magas helyre. Megszolgálom jószágotok, csak kövessétek szavam – s ezzel meghalt.

Koporsót hoztak Szung Csiang emberei akkor, eltemették parancsnokukat illem s szokás szerint. Követték szavát, nem másították meg: kísérete, a hivatalnokok apraja-nagyja s a város népe együtt vitték ki koporsóját, eltemették Liaoervában, néhány napra rá pedig megérkezett Fekete Forgósziel koporsója is Zsuncsouból. Azt már nem beszélem el, hogyan temették el őt is, hanem Jókorjött Eső öccse, Vaslegyezős betegen feküdt odahaza éppen, amikor megjött bátyja halálának híre. Nem tudott így bátyja koporsójáért elmenni, hogy hazahozhassa. Később aztán, amikor megtudta, hogy Liaoervában nyugszik, csak azt tehette, hogy elküldötte néhány bizalmasát, mutassanak be áldozatot ottan a halottnak, s nézzenek utána, rendben van-e a sír – de erről többet nem beszéltek.

Vusengcsünben pedig Cselcsillag, amikortól elfoglalta hivatalát, nem nyughatott szívében, mindegyre csak Jókorjött Eső nagy barátságán, szeretetén forgott az elméje. Egy nap aztán olyan nyugtalan lett, hogy lefeküdvén sem lelte könnyebbségét; éjfél tájban pedig azt álmodta, hogy ott áll

mellette Jókorjött Eső s Fekete Forgószél, megfogják ruháját és így szólnak hozzá:

– Hadi tanácsos úr! A hűség s igazság mellett állottunk mi, betöltvén az ég rendelését, szívünk sosem fordult az Ég Fia ellen. Most pedig az udvar mérgezett bort küldött nekünk, s meghaltunk vétünk nélkül. Csucsou déli kapuján túl, Liaoervában temettek el minket. Emlékezz meg régi barátságunkról, gyere el sírunkhoz, lásd magad szemével!

Kérdezte volna Cselcsillag őket, de egyszer csak megrázkódott, felébredt – ekkor látta, hogy álmom volt az egész. Sírva fakadt erre, zokogott, akár a záporosó, ültében várta már meg a hajnalt. De ettől fogva nem bírt már se enni, se aludni, hanem a következő nap némely poggyászt magához véve elindult Csucsouba. Nem vitt magával senki kíséretet, egy szál magában vágott neki az útnak. Halott volt már Szung Csiang, amire odaért, s hallotta, mint siratja meg mind az egész nép.

Áldozati szereket vásárolt Cselcsillag ekkor a városban, s ment egyenesen a déli kapun túlra, Liaoervába. Megkereste ott a sírt, és sírva mutatta be áldozatát Jókorjött Eső s Fekete Forgószél lelkének. Rátette ott kezét a sírnak dombjára, és mondta zokogva:

– Kegyes, emberséges bátyám! Ha nem hunyt ki még hős lelked, tekints rám, kérlek, fényes tekinteteddel! Falusi kis iskolamester voltam én, hogy Toronyhordozó mellé állottam, aztán találkoztam össze veled, bátyám, hogy életemet megmentetted! Dicsőségben, ragyogásban lakoztam én attól fogva! Sok-sok évtizeden át a te erényedből származott rám minden! Most pedig meghaltál az ország szolgálatában, s álmat bocsátván rám, megnyilatkoztál nekem. Nincs mivel ezt neked viszonzom; fogadom hát, hogy valóra váltom az álmat, s együtt leszek veled a kilenc források alatt!

Szava végeztével keserves sírásra fakadt, s már éppen fel akarta kötni magát, amikor megjelent Kis Generális egy bárkából lépve ki, s a sírhoz sietett. Megdöbbsent, mikor Cselcsillagot meglátta, az meg így szólt hozzá:

– Honnét tudad meg Jingtienfuban, bölcs öcsém, Szung bátyánk elvesztét?

– Mióta elváltunk, s posztom elfoglaltam – felelte erre Kis Generális –, nem volt egy napom sem, hogy nyugalmat leltem volna, egyre csak testvéri barátságunk járt elmémben. Különös álmat láttam aztán: meglátogatott Jókorjött Eső bátyánk s Fekete Forgószél, elibém járulva megragadtak s elmondták, hogy meghaltak ők már a császár mérgezett borától, s itt nyugosznak Csucsou keleti kapuján túl szép magas helyen, Liaoervában. Kértek aztán, ha nem vetném meg régi barátságunkat, hogy jönnék el sírjukhoz és látogassam meg. Odahagytam hát családom s jöttem ide nyargalvást.

– Álmat láttam én is, különöset – mondotta Cselcsillag – tiéddel egyezőt. Ezért jöttem ide, hogy meglátogassam a sírokat. Elgondoltam magamban éppen, hogy nem vethetem el magamtól Jókorjött Eső bátyánk kegyes igazságát, nincs mivel viszonzom baráti szeretetét, ezért felkötöm magam itt, hogy lelkem az övékkel egyesülve, kinyilváníttassék hűségem s igazságom!

– Ha ez a szándékom – mondotta Kis Generális –, követlek én is téged, hogy egyek legyünk erényes bátyánkkal a hűségben s igazságban.

– Azt reméltem – mondta megütközve Cselcsillag –, hogy gondomat viseled majd halálom után, testem eltemeted. Miért tennéd te is?

– Elgondoltam én – felelte erre Kis Generális –, hogy nem vethetem el magamtól Szung Csiang bátyánk emberségét, igazságát, nem feledhetem kegyes gondoskodását. Liangsanban mikor voltunk, nagy vétkekben leledzettünk, szerencsénkre halálunk nem lertük. Számtalan, szakadatlan csatákban aztán jó vitézek voltunk, megindulván ezen az Ég Fia megkegyelmezett nekünk, s északon harcolva, délen hadakozva érdemeket, rangokat szereztünk, ismerik már hírünk szerte a világon. De

hogy gyanakvás kelt az udvari nép szívében, vétkesnek találnának minket már bármiben. Ha pedig eme árulók ármányos töreibe esnénk, s ártatlanságunkban is halállal bűnhődnénk, késő lenne a bánat. De ha most követjük bátyánkat a halálba, tiszta nevet hagyunk hátra a világban, s tetemeink méltó temetést kapnak majd.

– Hallgass reám, bölcs öcsém – intette Cselcsillag –, én magamban vagyok, nincs senki családom, ha meghalok is, nem bánja azt senki. De neked fiad van és szépséges asszonyod, kire hagyod őket?

– Nem akadályoz ez – mondta Kis Generális. – Pénzes zsákjaimban maradt elég, hogy éhséget ne szenvedjenek, s gondot visel majd rájuk feleségem családja is.

Sírtak akkor ott ketten egy sort, aztán felkötötték magukat, párban függve alá egy fáról. A kísérők pedig a bárkában, hogy jó ideje hiába várták vissza Kis Generálist, jöttek már a sírhoz, hát látták, hogy ott függnek felakasztva, holtan. Jelentették nagy sietve a város mandarinjának; az koporsókat hozatott, s eltemettette őket ott Liaoervában, Szung Csiang s Li Kuj sírja mellett. Négy sír állott ott kelettől nyugatig egy sorban. Csucsou népe pedig megemlékezvén Szung Csiang emberségéről, erényéről, s hogy milyen teljességes volt az ő hűsége, igazsága, szentélyt állított neki, melyben áldoztak egész éven át, s bárki imádkozott ottan, nem maradt kérése meghallgatás nélkül.

Közben pedig a császár a Keleti Fővárosban egyre csak gyanakodott szentséges elméjében a borajándék elküldése óta, hogy pedig semmi hírt nem kapott Jókorjött Esőről, aggodalom támadt szívében. Kao Csiu s Jang Csién azonban elbolondították elméjét nap mint nap a sok pompával, fényűzéssel, szórakozással, egyre csak abban buzgólkodtak, hogy elállják a kiválók útját, a hűséges, derék férfiaknak pusztulására törtek.

Egy nap belső termeiben mulatván a császár megemlékezett egyszer csak Li Si-siről. El is indult hozzá a föld alatti rejtékúton két ifjú herélt kíséretében, s megérkezvén a hölgy házának kertjébe, megrándította a csengettyű zsinórját. Sietett Li Si-si hamar a felséges úr fogadására, hogy helyet foglaljanak a hálószobában. Bezáratta akkor a császár a ház kapuit, Li Si-si pedig elébe járult legszebb ékességeiben, és hódolt előtte. Így szólt ekkor az Ég Fia:

– Nem jól voltam kissé mostanában, de Bűvös Doktor most már rendbe hozott. Jó tíz napja már, hogy nem láttalak, kedvesem, s vágyakoztam utánad felettébb, most pedig, hogy látlak, alig bírok örömmel.

– Megindít igen engem felséged szerelme – bókolt neki Li Si-si –, el nem mondhatom, milyen méltatlannak érzem magam én rá. – Étkeket s bort tálalt a császár elébe, ittak, párosan vigadtak. Alig ittak azonban egy néhány csészével, midőn eltörődött a császár lelke. Pislogni kezdtek a gyertyák, hideg légáram tört be a szobába, s látta a császár egyszer csak, hogy egy sárga ruhás ember áll előtte.

– Ki vagy te, s hogy juthattál ide? – kérdezte megrettenve.

– Bűvös Futár vagyok, felség – felelte az ember –, a liangsan Szung Csiang szolgálatában.

– Minek jöttél ide? – kérdezte a császár.

– Itt van Szung bátyám a közelben – felelte Bűvös Futár – s kéreti felséged, jöjjön velem hozzá.

– De hová menjek veled? – faggatta a császár tovább megdöbbenve.

– Szépséges helyünk van nekünk – biztatta Bűvös Futár –, jöjjön el oda felséged, s teljék kedve benne.

Felállott erre a válaszra a császár, követte Bűvös Futárt a hátsó udvarba, paripákat talált ott felszerszámozva. Lóra szálltak ott, s elindultak. Mintha felhőkön, ködön haladtak volna át, szél, eső hangja ütötte meg a császár fülét. Aztán megérkeztek egy helyre, s látták:

*Messze áradnak a párálló vizek,
Sötét árnyasak a felhős hegyek.
A nap és a hold lám, nem fénylenek,
De im víznek, égnek egy színe lett.
Veresen, zizegőn keserűfű–virág tölti be a szemet,
Zöldellőn, libegőn nád levele alkot szigeteket.
Párosával a vadlibák, játszanak, szaladnak homokon, zátonyon át.
Párjukkal a récék ott alszanak, lótusz hanyatló levele alatt.
Erdős hegyoldal sok dércsípte levele,
Mint tűz-sárkány kavargó tízezer pikkelye.
A parton, a gáton harmat ragyog,
Akár ezernyi állatsereg sok arany szeme.
Sápadt hold, távoli csillag hosszú éjjelen,
Fagyos szél, jeges harmat őszi reggelen.*

Nem tudott a császár a látvánnyal betelni lova hátán, kérdezte is Bűvös Futárt:

– Micsoda hely ez, ahová hoztál?

A hegyi út felé mutatott Bűvös Futár, úgy felelte:

– Jöjjön velem felséged arra, ott majd megtudhatja.

Nekivágtak a hegyoldalnak, felfelé kaptatva három kapun haladtak át. Amint elérkeztek a harmadikhoz, látta a császár, hogy ott fekszik leborulva száz-egynéhány vitéz, aranyos sisakos, vértés vezér mind, harci köntösben, páncélban, bőrvvel. Megdöbönt a császár láttukra, kérdezte is rögtön:

– Kifélék kigyelmetek? – s lám vezérük, fönixszárnyas aranyos sisakban, brokátköntösben s aranyos páncélban előlépett s jelentette tisztelettel:

– Szolgád vagyok, a liangsani Szung Csiang.

– De hiszen én Csucsouba neveztelek ki parancsnoknak – ütközött meg a császár –, hogy kerültél ide?

– Fáradjon fel felséged a Hűség s Igazság Csarnokába – mondta erre Szung Csiang –, s hallgassa meg, hadd beszéljük el rendre méltatlan sorsunkat, igaztalan halálunkat.

Felléptetett a császár lova hátán a Hűség s Igazság Csarnokához, ott leszállott, helyet foglalt a trónszékén, hát látta, hogy gomolygó ködben sok-sok ember borul arca a csarnok udvarában. Nem tudta a császár, most mitévő legyen. Előállt ekkor Szung Csiang, felhágott a lépcsőkön, s térden csúszva a császár elé járult. Eleredtek könnyei, amint megszólalt volna.

– Miért sír kigyelmed? – kérdezte részvétellel a császár.

– Ellenállottunk mi egykor a császári seregeknek – kezdte könnyek között Szung Csiang –, de a hűség és igazság mellett voltunk váltig, nem volt bennünk semmi lázadó szándék. Annak utána pedig, hogy elnyertük felséged kegyelmét s a tisztességes meghódolást, visszavertük északon a kitajok hadait, kelet földjén pedig Fang Lát kézre kerítettük. Elvesztettük pedig ekkor testvéreink közül minden tíznek nyolcát. Szolgádra bízta akkor felséged Csucsou védelmét, s amióta ottan helyem elfoglaltam, látja az ég, a föld lelkemet, hogy katonáknak, a népnek békés életüket én meg nem zavartam. Küldetett akkor felséged mérgezett bort nekem, hogy meg is igyam helyben. Nem bántam halálom, attól tartottam csak, hogy Fekete Forgósél gyűlöletében lázadást támaszt még. Embert küldtem akkor érte Zsuncsouba, meghívtam magamhoz, a mérgezett borral őt is megittam. Hozzám vezette akkor a hűség s igazság Cselcsillagot és Kis Generálist, akik sírom felett megölték magukat. Ott fekszünk most eltemetve négyen, túl Csucsou déli kapuján Liaoervában. Részvétében szentélyt emelt a környék népe sírunk előtt. Most pedig halálunkban is lelkünk még el nem szállt, összegyülekeztünk e helyen, hogy felségednek tudtára adhassuk lelkünk igaz érzését, mely meg nem változott egész életünkben. Kérjük, ítéljen felettünk felséged Szentséges tekintete.

Megdöbbsent a császár ennek hallatára, s kérdezte is nyomban:

– Magam indítottam útnak követemet, le is pecsételtem a bort sárga pecséttel, a saját kezemmel, ki cserélhette ki azt mérgezett borra?

– Kérdezné meg felséged a követétől – felelte Szung Csiang – kitudódnék menten, hol volt az áruhas.

Látta közben a császár a hármassal erőd fal vitézi erősségét, kérdezte is aggodalmasan:

– Micsoda hely ez, hol kigyelmeitek összegyülekeztek?

– Liangsan ez, ahol hajdan hűséget, testvériséget esküdünk egymásnak.

– De hiszen – eszmélkedett a császár –, ha meghaltak kigyelmeitek, el kellett volna hogy induljanak újjászülni a földi világban, hogy gyülekezhetek össze itten?

– Megkönyörült a mennyek uralkodója hűségünkön, igazságunkon – mondotta Szung Csiang –, megírta a Jász Császár hivatali levelünk is, Liangsan vidéke isteneivé nevezett ki minket, így gyűltünk mi össze, s mert panaszkodtunk másként tudtadra nem adhattuk, küldtük Bűvös Futárt, hozza el felséged ide, a vízpartra.

– De miért nem jöttetek császári palotámba – kérdezte a császár –, hogy ott nyilatkozatok meg nekem kilencszerez falaim mögött?

– Árnnyak, szellemek vagyunk mi már csak – felelte erre Szung Csiang –, hogy juthattunk volna be a főnixpavilonok, sárkányos tornyok közé? Azért zaklathattuk csak ma felségedet, mert palotáját elhagyta.

– Eleget ültem már – állott fel a császár –, nézelődnék kissé.

Köszönte ekkor Szung Csiang s a többi vezér leborulva a császár kegyességét. Az pedig lefelé indult a csarnokból, s közben visszanézett. Tábla állott a csarnok homlokán e felírással: „A Hűség s Igazság Csarnoka.” Bólintott a császár a fejével erre, ment tovább lefelé. Előrontott ekkor azonban Szung Csiang háta mögül Fekete Forgósél, két rettentő csatabárdját forgatva.

– Császár! Császár! – kiáltotta félelmes hangján. – Miért hallgattál a négy latorra, s vetted el

életünk igazságtalanul? Most, hogy találkoztunk, bosszút állok rajtad! – azzal megforgatta feje felett két rettentő fegyverét, s nekirontott a császárnak. Megrettent a császár szörnyen, megrázkódott – s felébredt. Álom volt az egész, de testét kiverte a verejték. Kinyitotta szemét, s hát pislogtak még a gyertyák, s Li Si-si sem aludt.

– Merre jártam én most? – kérdezte tétován hölgyétől a császár. Az így felelt csodálkozva:

– Csak most tette le fejét felséged egy perce éppen!

Elmondotta a császár ekkor különös álmát. Li Si-si megjegyezte:

– Mindig istenek lesznek az igaz lelkekből. Valószínűleg meghalt Szung Csiang valósággal, azért mutatkozott meg szelleme felségednek!

– Utána kell járnom ennek a dolognak – határozta el a császár –, s ha igaznak bizonyul, templomot kell állítsak neki, s rangot kell, hogy adományozzak!

– Ezzel csak erényességét nyilvánítaná ki felséged – bókkolt neki Li Si-si –, s hogy nem feledte el érdemes alattvalóit.

Sóhajtozott csak a császár már azon az éjszakán vég nélkül, másnap hajnalban pedig a kihallgatáson egybehívta minisztereit az egyik oldalsó teremben. A négy lator miniszter azonban ekkorra elhagyta volt már a kihallgatást, tartván attól, hogy Szung Csiang felől talál tudakozódni a császár. Szu marsall maradt csak ott s néhány főhivatalnok.

– Vannak-e hírei kigyelmednek Csucsouból, Szung Csiang parancsnokról? – fordult a császár Szu marsallhoz.

– Hírt nem tudok róla semmit – felelte Szu –, de volt egy álmom az éjszaka, felettébb csudálatos és különös.

– Mondja el kigyelmed azt a különös álmot – kérte izgatottan a császár.

– Meglátogatott engem Szung Csiang álmomban tulajdon lakásomban – mondotta Szu marsall –, hadi öltözékben, bőrövesen, páncélban, sisakkal, s elmondotta nekem, hogy mérgezett bort kapott ő felségedtől ajándékba, el is pusztult tőle. Csucsou népe pedig, megemlékezvén hűségéről s igazságosságáról eltemette őt a város déli kapuján túl Liaoervában, ahol is szentélyt állítottak neki, melyben nem szűnnek az áldozatok egész éven át.

– Csudálatos dolog ez igazán! – ingatta fejét a császár. – Egyezik ez az én álmommal mindenben!
– Azzal meghagyta Szu marsallnak, küldené el egy bizalmasát Csucsouba megtudakolni, igazat szólt-e vagy sem a két álom.

Azt már nem beszélem el, hogyan ment el az az ember Csucsouba, hanem másnapra kelve a császár, amint helyet foglalt hajnalban trónján az Ékességes Erény Csarnokában, s ott állott mellette Kao Csiu s Jang Csien, megkérdezte tőlük:

– Nincsen-e híretek Csucsouból, Szung Csiangról?

Nem mertek azok ketten szólni semmit se, tették magukat, hogy nem tudnak semmit. Rosszat sejtett már a császár, bánatos lett sárkánytekintete.

Megjött akkor Szu marsall küldötte Csucsouból, elbeszélte apróra, hogyan halt meg Szung Csiang a császár küldötte bortól, hogyan indult meg Csucsou népe hűségén s igazságán, hogyan

temették el egy szép magas helyen Liaoervában, s hogy ott nyugszik mellette Vu Jung, Hua Jung s Li Kuj is. Elmondotta aztán a szentélyt a sír előtt, hol egyre áldoznak tavasszal, ősszel is, imádkozik ottan a környéknek népe, s meghallgatásra lel mindenki kérése, akkora az ereje a halott lelkének. Vitte Szu úr az emberét menten a császár elébe, hadd mondja el, ott is, amiket megtudott. Hallotta a császár ezeket, s alig bírt fájdalmával. Másnap reggel pedig a kihallgatáskor nagy haraggal ott, az összes mandarinok színe előtt szidalmazta Kao Csiut s Jang Csient kemény szavakkal:

– Országrontó lator szolgák – mondta. – Elpusztítjátok ti birodalmamat!

Földre borultak azok, verték fejüket a földhöz, vétküket megvallván bocsánatért könyörögtek. Előlépett azonban Caj Csing és Tung Kuan, s mondták a császárnak:

– Sors dolga az emberek élete, halála, felség. A kancelláriához pedig nem jutott semmi hír, nem mertünk mit jelenteni, a valót nem tudtuk. Tegnap éjjel érkezett csak levél Csucsouból, éppen azon voltunk már, hogy most majd jelentsük.

Elámította végül a négy lator a császárt, nem kaptak büntetést. Rárivallván Kao Csiura s Jang Csienre, hogy takarodjanak előle, parancsolta ugyan még a császár, hogy kerítsék elő a bort vivő követet –, kitűnt azonban, hogy meghalt az útközben visszafelé j övet.

Felkereste másnap a császárt Szu marsall egymagában, s elmondotta neki, mily csudákkal mutatkozott meg rangbeliek s a köznép előtt Szung Csiang hűséges s igazságos lelkének ereje. Elrendelte a császár nyomban, hogy Szung Csiang öccse, Szung Csing örökölje bátyja rangját, hivatalát. Szerencsétlenségre azonban nyavalyatörésbe esett volt Szung Csing, hivatalt nem viselhetett, azt kérte csak köszönő levelében, hadd maradhasson Jüncsegenben gazdálkodónak. Becsülte a császár fiúi kegyeletét erősen, adományozott neki százezer köteg pénzt, háromezer lánccsal földet családja számára azzal, hogy ha örököse lesz majd, hivatalba teszi azt az udvar. Lett is később fia Szung Csingnek, Szung An-ping nevezetű, ki is a hivatali vizsgákat sikerrel letéve, császári levéltárosi hivatalra emelkedett – de ez már későbbi történet.

A császár pedig rendeletet írt tulajdon kezével, belefoglalva mindazt, mit Szu emberétől megtudott, s kinevezte Szung Csiangot Hűségében Kiváló, Igazságosságában Segítő, Lelke Erejével Támogató Fejedelemnek. Aztán pénzt adományozott, hogy szentély emeltessék Liangsanban, képe másával Szung Csiangnak s a vezéreknek, kik meghaltak a császár szolgálatában. Végezetül táblát adományozott a szentély csarnokának, saját felséges ecsetjével írván felírását, hogy „A Megbékélt Hűség Temploma”.

Megérkezvén a császári parancs Csucsouba, fel is építették a pompás szentélyt Liangsanban. Megnyilatkozott pedig az ezután való időkből Szung Csiang lelkének ereje számos ízben, nem is szűntek meg az áldozatok sohasem. Megjött a szél Liangsanba tüstént, ha szélért imádkoztak, s ha esőért könyörögtek, menten megnyílt az ég. Liaoervában is látták sokszor lelke jelenését. Meg is nagyobbította a szentélyt az ottani lakosság, kétoldalt pavilonokat építettek hozzá, s kérték feliratnak a császár keze vonását. Elhelyezték a harminchat képe mását a főcsarnokban, a hetvenkettőt meg a pavilonokban. Áldozott a nép ott minden évben, s sok áldás lett része ennek fejében. Meg is vannak a templom romjai máig. Vers is van mindezekről bizonyosságul:

*Megtért már a mennyekbe az égi csillagsereg,
S Ím honukba vonultak mind a földi csillagok.
Örök áldozat nektek, templomi isteneknek,
Sok hősi tettek már krónikák lapján ragyog.*

A REGÉNY ALAPJÁT ADÓ RÉSZLET

„A HSZÜAN-HO KOR RÁNK MARADT

TÖRTÉNETEI’-BŐL

...Ezt megelőzően, midőn Csu Mien a virágok és ritka kövek szállítását vezette, tizenkét ember: Jang Cse, Li Csin-ji, Lin Csung, Vang Hsziung, Hua Jung, Csaj Csin, Csang Csing, Hszü Ning, Li Jing, Mu Heng, Kuan Seng és Szun Li bízott meg a munka irányításával, hogy menjenek el a Nagy Tóhoz s egyéb helyekre örködni a kövek szállítása felett. Ezek tizenketten, mikor az írást erről megkapták, testvériséget fogadtak egymásnak, megesküdvén, hogy minden veszedelemben segítségére lesznek egymásnak. Li Csin-ji tíz társával együtt meg is érkezett a fővárosba a szállítmánnyal, Jang Cse azonban, aki Jingcsouban Szun Lire várt, ott a havazás miatt megrekedt. Hogy milyen volt a havazás?

Szerzetesi kunyhó teafőző tüzét nyirkossá áztatta,

Mulatók borának íze és ereje elveszett miatta.'

Jang Cse pedig, mivelhogy Szun Li, akit várt, nem jött, azonfelül meg tovább is havazott, olyan szükségbe jutott útja közben, hogy nem tehetvén mást, drágaművű kardját kezdte árulni a piacon. Árulta egész nap, de vevő nem akadt rája, míg végül estefelé egy rosszképű suhanc meg akarta venni. Összeszólalkozván azonban, Jang Cse kardjának egyetlen csapása leütötte a suhanc fejét nyakáról.

Jang Cse kalodába került, bevádolták a hatóság előtt, s börtönbe vetették. Mikor azonban a tartományi mandarin visszaküldte ügyét, így ítélték felette:

„Noha Jang Cse vétke súlyos, de a körülmények miatt kegyelemmel élünk. Megbízó írása semmisíttessék meg, őt pedig száműzzük a vejcsoui táborba.”

Az ítélet kimondatván, két ember elindult Jang Csével Vejcsouba, hogy ott átadják a hatóságoknak. Útközben azonban egy emberbe ütköztek, aki rájuk kiáltott: „Jang Csel!” Jang Cse felemelte fejét, hát Szun Li volt.

– Micsoda vétket követtél el? – kérdezte tőle megdöbbenve. Jang Cse elmondta neki sorjában, hogyan árulta kardját, s hogyan esett ezzel gyilkosságba. Útjuk aztán elvált, de Szun Li elgondolkozott magában:

„Jang Cse azért esett ebbe a vétekbe – tépelődött –, mert énám várt. Annak idején pedig, mikor testvériséget fogadtunk egymásnak, úgy esküdtünk, hogy a bajban megsegítjük egymást.” Sietett is egyenesen a fővárosba, s jelentette Li Csin-jinek s a többieknek, amit megtudott. Miután pedig Li Csin-ji és Szun Li megtanácskozták a dolgot, a tizenegy testvér elindult a Huangho partjára, s ott bevárván Jang Csét, leölték őrizőit, aztán elmentek a Tajhangsan hegyekbe, ott betyárrá lettek.

Ugyanebben az évben, a Hszüan-ho korszak második évének ötödik havában az Északi Főváros helytartója, Liang Si-pao összegyűjtván százezer köteg pénz értékű aranyat, gyöngyöt, drágaságot, elküldte ezeket hú emberével, Ma An-kuóval s embereivel a fővárosba, születésnap ajándékkul Caj kancellárnak, a hatodik hó elsejére. Ma An-kuo és emberei, amint Vuhuaingben a gát mellett a szántóföldekhez értek, az út mentén meglátván a csillogó fűzfákat s a buja bambuszligetet, egyszeriben lepihentek ott, hogy hűsöljenek egy darab ideig. Egyszer csak nyolc százas legénybe ütköztek, akik borosvedreket hozván vállukon, szintén leheveredtek hűsölni a gát tövében.

– Eladó a borotok? – kérdezte Ma An-kuo.

– Ízes, tiszta, illatos ám ez a bor! – felelték a legények. – Csúsós, de erős is, lehüti az embert. Nem kóstoljátok meg?

Ma An-kuo, mivel igen megszomjazott már, vett is belőle két flaskával, s ivott ő is, emberei is. Amikor még nem ittak, nem volt még semmi baj, de alighogy megitták, káprázni kezdett a szemük, szédülni a fejük, lent látták az eget, fent pedig a földet, s kábultan elvágódtak, nem tudván magukról. A nyolc szálás legény pedig, elrabolván az aranyat, gyöngyöt, drágaságot, elment, csak a borosvedreket hagyták ott nekik.

Éjfél tájban tért csak magához Ma An-kuo embereivel. Látták, hogy a kincs eltűnt, csak a borosvedrek maradtak ott félrehajítva. Nem tehetett mást Ma An-kuo, mint hogy felszedette a vedreket, s elindult embereivel tovább; Nanlohshien helységébe érkezvén, aztán Jin Ta-liang mandarinnak elmondták, mi történt. A mandarin parancsot adott embereinek, hogy kutassák ki, honnét valók a vedrek, hogy a rablók nyomára jusson. A vedreket megvizsgálván, azt találták, hogy az van rájuk írva, hogy: „Bortenger-Hua ház”.

Vang Ping, az egyik fogdmeg, a Vuhujing előtti egyik faluban talált is egy kocsmát, ezzel a cégerrel. Vang Ping berontván a kocsmába, letartóztatta tulajdonosát, Hua Jüét, s vitte a jegyző, Csang Ta-nien elé. Hua Jüe meg is vallotta, ahogy történt:

Három napja déltájban nyolc szálás legény jött a kocsmámba inni. Azt mondták, hogy a Szent Hegy templomához tartanak füstölőt égetni, kölcsönkértek tőlem néhány vedret, bort is vettek bele, azzal elmentek.

– Nem tudod, hogy hívták őket? – kérdezte Csang Ta-nien.

– A vezetőjük – vallotta Hua Jüe – Jüncsenghszienbe, Útkőfalvába való, Csao Kajnak hívják, de csak Vascsászárnak nevezik. Vu Csia-liang, Liu Tang, Csin Ming, Jüan Csin, Jüan Tung, Jüan Hsziao-csi s Jen Csing voltak vele.

Csang Ta-nien megparancsolta Hua Jüének, hogy foglalja ezt írásba, aztán parancsot küldött Jüncsenghszienbe a rablók elfogatására. Ott azonban egy jegyző, Szung Csiang vette kézhez a parancsot, s mikor elolvasta, sietett rögtön Útkőfalvára, hogy értesítse Csao Kajt s a többieket, hogy azonnal meneküljenek. Másnap reggel pedig átadta a parancsot feljebbvalójának, s kiküldték bizonyos Tung Pingot Útkőfalvára harminc emberrel. De vajon elfogta-e Tung Ping Csao Kajt és embereit? Az igazság az, hogy

A hálót még ki se tették, s a madarak elrepültek,

Csapdát fel se állítottak, s a tigrisek elrejtöztek.

Csao Kaj embereivel még az éjjel elmenekült, nem tudni, hová. Tung Ping nem tehetett mást, mint körülvétette Csao Kaj házat, s berontva oda, megkötöztette apját, a nemzetség fejét, hogy majd a hatóság elé kíséri. Útközben azonban egy jól megtermett legénnyel találkoztak, aki tetőtől talpig tetoválva volt, acélkardját forgatva, fenyegetően rájuk rontott, magát a Vascsászárnak nevezte, s kiragadta közülük az öreg Csaót. Tung Ping hazatért íjászaival, ahol bizony nem menekülhetett a botozástól.

Az, hogy Csao Kaj elrabolta társaival Caj kancellár születésnap ajándékát, bizony nem volt kis dolog! El nem kerülhették, hogy szövetséget ne kössenek Jang Csével s embereivel, s mind a húszan testvériséget esküdvén egymásnak, Tajhangsan hegységében s a liangsani mocsárban éltek tovább, mint rablók. Egy nap, megemlékezvén Szung Csiang segítségéről, titkon elküldték hozzá Liu Tangot egypár arany hajtűvel, köszönet fejében. Szung Csiang elfogadta az ajándékot, de azt a hibát követte el, hogy egy énekeslánynak, Jen Po-hszinek ajándékozta, a dolgot pedig nem tudta

titokban tartani, Jen Po-hszi megtudta, hogy honnét való az ajándék. Hirtelen egy napon megbetegedett Szung Csiang atyja, s elküldött fiáért. Szung Csiang, elkérezkedvén hivatalából, hazament, hogy atyját ápolja. Útközben összetalálkozott két régi ismerősével, Tu Csiennel s Csang Cennel, akik halászatból éltek. Történetesen együtt ivott velük egy Szo Csao nevezetű jól megtermett legény is. Tung Ping pedig, akit, hogy nem tudta elfogni Csao Kajt, kegyetlenül megbotoztak, megszökvén helyéről, szintén összetalálkozott Szung Csianggal az úton.

– Csináltam én már jó néhány gazságot – mondta Szo Csao borozgatás közben –, nem tehetek mást, mint hogy betyárrá leszek. – Szung Csiang írt nekik egy levelet, s elküldte mind a négyüket Liangsanba, hogy keressék meg Csao Kajt.

Szung Csiang hazaérvén, felápolta atyját, aztán visszament Jüncsenghszienbe. Szeretője, Jen Po-hszi, azonban közben, lám, összelepedett Vu Vejjelel, őrá meg rá se nézett. Szung Csiang egyszer együtt kapván őket, éktelen dühében – olyan haragos volt, hogy haja ledobta fővegét fejéről – kardot ragadott, s megölte mindkettőjüket. Utána pedig felírta a fajra:

*Én Jen Po-hszinak gyilkosa vagyok,
De széles világ hallja majd nevem!
Hogyha el akarsz fogni bűnömért,
Keress csak Liangsan vizeiben!*

Mikor a jüncsenghszieni hatóság ezt megtudta, elküldték Vang Csenget, a portyázók vezérét, nagy csapat katonával s íjással Szungék házához, hogy elfogják Szung Csiangot. Ő azonban elrejtőzött a ház háta mögé, a Kilencedik Ég Rejtelmes Hölgyének templomába. Vang Cseng őt elfogni nem tudván, apját hurcolta el.

Szung Csiang látván, hogy a katonák elmentek, kijött a templomból, s leborulva hálát adott az istennőnek megmeneküléséért. Az oltárról ekkor hangot hallott. Odanézett, hát egy tekeres írás feküdt ott. Mikor kinyitotta, megismerte, hogy az mennyei írás. Harminchat név állt rajta és e négy sor:

*Országrontó lesz hegyből és fiból,
Víz művel kél kard s a katona,
Majd még vezérek felett parancsol
S rettegve lesnek majd szavaira.*

Elolvasta Szung Csiang, s nem szólt semmit, de gondolta magában:

– Ez a négy sor világosan az én nevemet mondja! Aztán kinyitotta a tekerest, s miután gondosan megvizsgálta, harminchat vezér nevét találta rajta. De ki volt ez a harminchat vezér?

Vu Csia-liang, a Cselcsillag

Li Csin-ji, a Jåde Egyszarvú

Jang Cse, a Sötétképű Fenevad

Li Haj, az Örvények Sárkánya

Si Csin, a Kilencsárkányos

Kung-szun Seng, a Felhősárkány

Csang Sun, a Fehér Hullámtaraj
Csin Ming, a Mennydörgés Tüze
Jüan Hsziao-csi, az Eleven Pokolkirály
Jüan Hsziao-vu, a Földönjáró Évcsillag
Jüan Csin, a Halálthozó Démon Kuan
Pi-seng, a Nagykardú
Lin Csung, a Párduckoponya
Li Kuj, a Fekete Forgószél
Csaj Csin, a Kis Forgószél
Hszü Ning, az Aranylándzsás
Li Jing, az Égretörő Sas
Liu Tang, a Vereshajú Ördög
Tung Ping, az Egyenesen
Ütő Lej Heng, a Szárnyas
Tigris Csu Tung, a Szépszakáll Mester
Taj Cung, a Bűvös Futár
Vang Hsziung, a Beteg Vitéz
Szun Li, a Ványadt Védisten
Hua Jung, a Kis Generális
Csang Csing, a Tollatlan Nyíl
Mu Heng, a Feltartóztathatatlan
Jen Csing, a Pazar
Lu Cse, sen, a Tarka Barát
Vu Szung, a Kóbor Barát
Hu-jen Cso, a Vaskorbácsos
Szo Csao, a Gyors Csata
Si Hsziu, a Halálmegvető
Csang Cen, a Csónakos

Tu Csien, a Felhőbemászó

Csao Kaj, a Vascsászár.

Elolvasta Szung Csiang a neveket, hát a végére még ez volt írva: „Adatik e mennyei írás a Göncölszekér Csarnoka harminchat vitéz vezérének, vezérükül Szung Csiang, az Igazság Védője tétetvén, hogy terjesszék a hűséget s igazságot, s pusztítsák a gonoszt, irtsák ki a rosszat.” Kértette a nevekből, hogy már Liangsanban vannak huszonnégyen, vele együtt huszonöten.

Ennek okáért Szung Csiang nem is tehetett mást, mint hogy magához vette Csu Tungot, Lej Henget Li Kujjal, Taj Cunggal, Li Hajjal együtt, összesen kilenc embert, s mentek egyenesen Liangsanba, megkeresvén fivérüket, Csao Kajt. Mire azonban Liangsanba értek, Csao Kaj már meghalt, s a két utána következő. Vu Csia-liang és Li Csin-ji voltak már a betyárok vezérei. Meglátván Szung Csiangot kilencedmagával, Vu Csia-liang s a többiek vissza se tudták tartani örömeiket. Szung Csiang ekkor felolvasta az égi írást Vu Csia-liangnak s a többieknek, Vu Csia-liang s fivérei pedig átengedték neki a vezérséget.

A táborban eredetileg huszonnégyen voltak, Csao Kaj halálával azonban csak huszonhárman maradtak, Szung Csiang embereivel együtt pedig harmincketten lettek. Ökröt vágtak, ünnepet ültek, s elővén a mennyei írást, arról már csak négy ember hiányzott.

– Csao Kaj bátyám azt mondotta nekem halála közeledtével – mondotta Vu Csia-liang –, hogy akkor egyszer, mikor a Cseng-ho korszakban elment a Keleti Szent Hegyhez zarándokútra, azt álmodta, hogy harminchatan fognak itt táborba gyűlni. Megegyezik a két szám, segítenünk kelt hát a hűséget s igazságot, védelmeznünk kell az országot.

– Három ember hiányzik már csak. Ez a három Lu Cse-sen, a Tarka Barát, Csang Heng, a Tíz Láb Kék, s Hu-jen Cso, a Vaskorbácsos – felelte neki Szung Csiang.

Ekkora lakomázást befejezván, sereget gyűjtött magának mindegyik, s rabolni kezdték a vidéket, gyűjtogattak, gyilkoltak, feldúlták Huajjangot, Csinghszit, Hopejt huszonnégy kerületével s több mint nyolcvan járásával. Gyermekeket, kincseket, selymeket raboltak, nagy zsákmányt ejtettek. A császár ezért megparancsolta Hu-jen Csónak, hogy vezessen ellenük hadat, s Li Heng meghódolt tengeri kalózái segélyével fogja el Szung Csiangot és társait. Több hadjáratot vezetett ellenük, de mindannyiszor vereséget szenvedett, a császári udvar pedig szigorúan felelősségre vonta Hu-jen Csót. Hu-jen Cso erre Li Henggel együtt fellázadt a császári udvar ellen, s Szung Csianghoz menekülvén, rablónak lett. Pártot ütött ekkor egy szerzetes, Lu Cse-sen is, s ő is hozzá fordult, így, ezen három ember megérkeztével, teljes lett a harminchatos szám.

Égy napon így szólott Szung Csiang Vu Csia-lianghoz, tanácskozával vele:

– Mi harminchatan, vitéz vezérek, betöltöttük már számunkat. Ne feledkezzünk meg hát a Keleti Szent Hegy védelmező kegyelméről, zarándokoljunk el hozzá, s áldozunk neki! – Amikor pedig útra keltek, Szung Csiang e verset tétette a zászlókra:

*Elindulunk most, harminchat vitéz
S tizennyolc pár lesz, ki visszaindul,
Mert ha elveszne akár csak egy is,
Haza nem térünk soha az útról!*

Elvezette Szung Csiang a harminchat vezért a Keleti Szent Hegyhez, s ott fogadalmat tévén, arany füstölőt ajándékoztak az istenségnek. Nem tudott velük elbánni a császári udvar, ezért

kiáltványt bocsátott ki, amelyben kegyelmet ígért nekik meghódolás fejében. Csang Su-je fővezér, tábornoki család ivadéka, vitte el Szung Csianghoz s a harminchathoz a császár üzenetét, hogy térjenek hűségére. Valamennyien magas katonai rangot kaptak, s portyázó-parancsnokokká lettek különböző vidékeken. Ennek következtében sikerült békére bírni az összes betyárokat, rablókat. Később pedig Szung Csiang, kitüntetvén magát a Fang La elleni hadjáratban, egy tartomány kormányzóságát kapta meg.

KÍNAI REGÉNY – KÍNAI TÁRSADALOM

A *Vízparti történet* a *Három királyság történetével*, a *Nyugati utazással*, a *Szépasszonyok egy gazdag házban*-nal, a *vörös szoba álmá*-val együtt a kínai irodalom azon alkotásai közé tartozik, amelyeket minden írástudó kínai olvasott, s amelyek hősei minden kínainak úgyszólván személyes ismerősei.

Témájának népszerűsége némely más regényekhez hasonlóan évszázadokkal megelőzte létrejöttét: főhőséről, Szung Csiangról, és társairól már a XIII. században történetek keletkeztek, festményekben, versekben örökítették meg emléküket, színjátékok szereplőivé váltak. A regény maga pedig a XVI. századtól, első ismert kiadásától kezdve napjainkig – jórészt ismeretlenül maradt – szerzők és kiadók közreműködésével mintegy húsz, terjedelemben és végkicsengésben meglehetősen nagy változatosságot mutató különféle kiadást ért meg (az utolsó kiadás, amely különben az előző magyar kiadás alapjául szolgált, 1954-ben keletkezett!). A XVII., majd a XIX. században két, egymástól mondanivalóban merőben eltérő folytatást is írtak hozzá, sőt, alig egy évtizede témáját egy tajvani szerző is feldolgozta „modern” regényformájában.

A hősök magasztalói közt akadtak a barbár hódítókkal szembeszálló szegénysorsú írástudók (egyikükről feljegyezték, hogy fia hátán írta műveit, mert szegénységében asztala sem volt). A téma feldolgozói közt a XV. század elején egy császári herceget is találunk, aki két színművet szentelt Szung Csiang és társai történetének. A regény kiadói közt ott van Li Cse (1527-1602), korának legeredetibb és legradikálisabb gondolkodója, aki igen nagyra értékelte a regényben fellelhető társadalomkritikát – és Csin Seng-tan (1608-1661), aki viszont elutasította a regény fő mondanivalóját, s ennek kifejezéseként a művet gyökeresen megkurtítva új befejezéssel látta el, de ugyanakkor művészi értékben a kínai irodalom legnagyobb alkotásai, Sze-ma Csien *Történetírói feljegyzései*, Tu Fu költeményei és Vang Si-fu *Nyugati szobája* mellé állította. Tudunk arról is, hogy egyik XVI-XVII. századi kiadója, magas rangú katona hadászati szakkönyvként olvastatta tisztjeivel – s bár számos császári rendelet tiltotta be és rendelte el elkobzását (még 1851-ben is!) –, a *Vízparti történet* egy császár kedvenc olvasmánya volt a XVII. században.

Ez a sokféle és sok oldalról megnyilvánuló népszerűség érthető és magyarázható egyszerűen a regény művészi színvonalával, irodalmi értékével. A kérdést az teszi izgalmassá, hogy a tetszés – különösen pedig a nemtetszés – megnyilvánulásainak a legtöbbször határozott politikai színezetük is volt. A legjellemzőbb erre a regény mai sorsa Kínában: 1954-ben új, pozitív kicsengéssel végződő kiadás készült belőle, a mai kínai irodalomtörténetek a „parasztforradalmak” (azaz parasztfelkelések) eposzaként emlegetik, s hősei tetteiről, politikai arculatáról úgy vitatkoznak, mint a közelmúlt bármely politikusaéről. A regény mondanivalójának ez a szembeötlő aktualitása izgalmas – és bonyolult – probléma elé állítja az olvasót és a szakembert egyaránt: hogyan lehet még ma is aktuális egy négyszáz éves regény?

I

A *Vízparti történet* alapötletét történelmi esemény adta, Szung Csiang és társai XII. század eleji felkelése Kelet-Kínában. E felkelésről a különben igen terjedelmes egykorú történeti forrásokban csak elszórt és meglehetősen ellentmondásos adatok maradtak ránk, bizonyossággal sem okai, sem kimenetele nem állapíthatók meg. Ezt az is magyarázhatná, hogy a felkelés kitörése, 1121 után öt évvel történelmi katasztrófa sújtotta Kínát: az északról dél felé terjeszkedő dzsürcsi Kin birodalom hadai elfoglalták a kínai Szung-uralkodóház székvárosát, Kajfenget, s a császárt rabságba hurcolva hatalmas területet foglaltak el Kína földjéből. A következő császár kénytelen volt székhelyét jóval délebbre, Hangcsouba áttenni.

A Kína történetét több mint kétezer éven át úgyszólván folyamatosan rögzítő történetírók igen

sok Szung Csiangéhoz hasonló felkelésről emlékeztek meg. E felkelések mechanizmusa a következőképp jellemezhető: a birodalmat igazgató mandarin-bürokrácia hatalma véget ért a nagyjából megyényi nagyságú legkisebb közigazgatási egységek központjainál, ezek alatt, a falvakban családfeők, nemzetségfeők, helyi hatalmasságok parancsoltak, akiknek gondoskodniuk kellett az adózás és a robotmunka folytonosságáról, de akiknek belső ügyeibe a mandarin már nem tudott – s nem is akart – beleszólni. A központi hatalom gyengülésekor aztán ezeknek a helyi hatalmasságoknak – különösen, ha törekvéseik összetalálkoztak valamelyik helyi mandarin becsvágyával, vagy az adó és robot súlya alatt nyögő parasztok elégedetlenségével –, nemegyszer támadt kedvük arra, hogy a parasztok adóit kizárólag maguknak sajátítsák ki, azaz felkelést támazzanak a központi hatalommal, a császárral szemben. E felkelések többnyire eleve bukásra voltak ítélve: a kirobbanásukat lehetővé tévő körülmény, azaz az államhatalom képviselőinek távoli volta egyben erős korlátokat szabott saját tevékenységüknek is, hiszen a falvak, a kis közösségek egymástól is el voltak szigetelődve. Igen kivételes esetekben azonban egy felkelés nemcsak nagy területekre terjedhetett ki, s évekig pusztító beháborúval járt, hanem országos méreteket öltve az uralkodóház hatalmának megdöntéséhez, új dinasztia hatalomra jutásához vezethetett. Ha eltekintünk az időről időre észak felől terjeszkedni kezdő – s hamarosan a kínai civilizációhoz hasonló – nomád, barbár államok hódításaitól, a kínai történelemben a felkelések hullámán való hatalomra kerülés jelentette az uralkodóházak egymást váltásának „bevett”, szokásos módját.

Mai tudásunk alapján nem állapítható meg, hogyan s miért kezdték mondakörök körülvenni már a XIII. században Szung Csiang és társai alakját, s hogy miért éppen ennek a történeti forrásokban eléggé szűkszavúan ismertetett felkelésnek a ténye adta az ürügyet a *Vízparti történet* megírására. Szerepet játszhatott ebben az a körülmény, hogy amikor a császári hadak nem bírtak Szung Csianggal, a történetírók szerint egy mandarin javasolta a császárnak, hogy szólítsák fel Szung Csiangot tisztes meghódulásra, és adjanak neki alkalmat „vétkei” jóvátételére azzal, hogy segít egy másik veszedelmes felkelő, Fang La leverésében. A javaslat további sorsa nem ismeretes, de a Szung Csiang és társai körül keletkezett történetek első, és szemmel láthatóan már több forrást felhasználó írásos rögzítése, *A Hszüan-ho kor ránk maradt történetet* című, 1300 körül keletkezett regényes történeti mű egy epizódja már tényként fogadja el a Fang La elleni hadjáratban való részvételt. Kung Kajnak, a mongol hódítók alatt hivatalos nem vállaló patriotának ezzel egykorú dicsérő verse is azt magasztalja Szung Csiang alakjában, hogy Fang Lával és a többi lázadóval ellentétben nem kiáltotta császárrá magát, hanem rendkívüli képességeivel a császári hatalom megmentésére sietett.

Lázadó vezérnek efféle értékelése páratlan a kínai hagyományban. Alapja az lehetett, hogy a Szung-dinasztia uralmának délre szorulása, majd pedig az 1270-es mongol hódítás során Kínában tömegjelenséggé vált az, hogy a mandarinok és írástudók délre menekültek a hódítók előnyomulása elől. A hatalmi apparátus e deklasszálódott tagjai, akik ugyanakkor a hagyományos kultúra letéteményesei, az irodalomnak művelői és közönsége voltak, nem tudván belenyugodni megváltozott helyzetükbe, sajátos patrióta színezetű költészetet fejlesztettek ki, a politikában pedig az aktív ellenállás harcos szószólói voltak, szemben az állandóan kompromisszumra hajló hivatalos hatalmi körökkel. A császári udvart azonban ezek az elemek nem voltak képesek hatékony ellenállásra, nemhogy ellentámadásra sarkallni a hódító ellenséggel szemben. A politikai hatalmon kívül rekedvén, természetes módon adódhatott, hogy eszményképeik közé bekerült a hivatalos hatalomtól függetlenül fellépő, de azzal végül is szövetségre lépő, a birodalom, a haza egységének megmentéséért küzdő „megtért lázadó”, Szung Csiang.

II

A regény szerzőségét hol Lo Kuan-csungnak, hol Si Naj-annak, hol mindkettőjüknek tulajdonítja a hagyomány. Lo Kuan-csungról annyit tudunk, hogy a XIV. század végén élt, s számos regényt és színművet írt; Si Naj-anról egy gyanús hitelességű forrás állítja, hogy Lo idősebb kortársa és

pártfogója volt, hivatalt is viselt, s e regény más művekkel együtt közös alkotásuk. A szerzőség kérdése újabb adatok előkerüléséig nem dönthető el, ebben azonban a *Vízparti történet* nem kivételes jelenség a kínai regényirodalomban.

A regény műfaja a régi kínai irodalmon belül több szempontból is sajátos helyet foglalt el. Először – és mindenekelőtt – azért, mert a hagyományos „magas irodalom” arisztokratikus, holt nyelven írt műfajaival, a lírával és az esszével szemben az élő nyelvhez közel álló „egyszerű nyelven” íródott; ennek következtében a hagyományos irodalmi ízlés letéteményesei szemében csak afféle szórakoztató, ám gyanús tartalmú és kétes értékű ponyvairodalomnak számított. Sajátos helyzetének másik alapvető oka pedig az volt, hogy vele jelentkezik először a kínai irodalomban igazában az epika.

A kínai regény e sajátos vonásait az határozta meg, hogy létrejöttének talaja az arisztokratikus magas irodalom közegéül szolgáló császári udvarral és hivatalnoki apparátussal szemben a lassan és ellentmondásosan kibontakozó városi kultúra volt. A régi kínai irodalom eme arisztokratikus-plebejus kettőssége azonban távolról is alig hasonlítható a késő középkori európai irodalom nemesipolgári kettősségéhez: a régi kínai regényirodalom művelői ugyanis ugyanabból a társadalmi rétegből kerültek ki, mint a magas irodalom hordozói, a hivatalnokok és írástudók köréből. A különbség a kétféle irodalom művelői közt csak annyi, hogy a regényirodalom művelői nagyrészt szegényebb sorsú írástudók voltak, olyanok, akik bár birtokában voltak a hagyományos kínai műveltségnek, de már minden reményüket elvesztették, hogy a hivatali „szamárlétra” hagyományos útjára léphessenek, s ekképpen műveltségük és írói tehetségük közvetlen megélhetési forrásuk lett. Ez a felemás helyzet függetlenebbé tette világszemléletüket a mandarinság hagyományos konfuciánus ideáljaitól, szélesebbé tette látókörüket, érzékenyebbé szemüket – helyzetük perspektívatlansága azonban őket is megakadályozta abban, hogy a régi kínai világot gyökeresen új módon láthassák és láttassák. Mégis, a régi kínai irodalom e műfajának a művelői voltak azok, akik még újat tudtak nyújtani a hagyományos kínai világnézetnek képest, s átfogóbban és mélyebben tudták tükrözni műveikben a kínai valóságot.

A *Vízparti történet* ma ismert legrégebb kiadása a XVI. század közepére tehető, azaz több mint száz évvel fiatalabb Lo Kuan-csungnál (s talán Si Naj-annál is). Ezt ha más korai regényekkel egybevetjük, azt kell mondanunk, hogy ha létezett is a *Vízparti történet* már a XIV. században, az annyira különbözhetett irodalmi színvonalban s talán cselekményében is e legrégebb fennmaradt kiadástól, hogy ma már nem rekonstruálható, megléte pedig a ma ismert regény esztétikai értékelésére nézve közömbös. A ma létező *Vízparti történet* ugyan számos nemzedék névtelen íróinak műve; szerkezete, művészi megformáltsága azonban nem arra mutat, mintha egyszerűen írásos formát öltött népköltészeti alkotás lenne. Főképpen a mű első felének igen tudatos művészi megkomponáltsága, egyetlen ismeretlen író keze nyomairól árulkodik.

Típusát tekintve a *Vízparti történet* a régi kínai regények korai fejlődési fokát képviseli, akárcsak például *A három királyság története*. E típus jellemzője, hogy epizódok, kalandok laza sorából áll össze, hősei egy-két vonással felvázolt kész jellemekként lépnek színre, a cselekmény csak megtörténik velük, ők maguk nem fejlődnek, nem változnak. Az epizódok témája főként harc, háborúskodás, az ellenségen erővel vagy fortéllyal való felülemelkedés. A *Vízparti történet* első hetven fejezetében azonban e laza szerkezet mögött tudatos és határozott koncepció húzódik meg: a kalandok sokasága mind annak illusztrálására, bizonyítására szolgál, hogy a regény ismeretlen írója által rokonszenvvel ábrázolt, nagyra tartott emberi értékek hordozóinak nem marad hely a kínai társadalomban, szembe kélt hogy kerüljenek vele, sőt ki kell vonuljanak belőle, és hogy el ne pusztuljanak, létre kell hozniok a maguk külön világát, a liangsani testvériséget.

A mai kínai irodalomtörténet a parasztfelkelés eposzának tartja a *Vizparti történetet*; európai kutatók hajlandók hőseit az európai hagyomány igazságos betyárjaihoz, Robin Hoodhoz, Rózsa Sándorhoz hasonlítani. Ezek a megállapítások legfeljebb arra alkalmasak, hogy a regény mondanivalójára a sok megszorítás miatt alig használható általánosítással utaljanak. A regényben visszatükrözött társadalmi valóságot azonban más módon kell megközelítenünk.

Kik a *Vizparti történet* hősei? E kérdésre maga a regény felel nagy tudatossággal, hiszen majd mind a száznolc liangsani vezér bemutatásánál ott találjuk származásuk, társadalmi helyzetük ismertetését. Eszerint Szung Csiang, a Jókorjött Eső földesúr-fi kishivatalnok, Si Csin, a Kilencsárkányos vitézkedő földesúr-fi és falusi előljáró, Lu Ta, a későbbi Mélybölcsességű és Tarka Barát buddhista barátjának állt katonatiszt és így tovább. Végigtekintve valamennyiük társadalmi helyzetén azt találjuk, hogy legtöbben a rablók vannak köztük, utánuk következnek a katonák, meglehetősen számban találhatók különböző mesterségek szakemberei a liangsani vár szükségleteinek ellátására, majd néhány kocsmáros, víziemberek, csavargók, néhány kiskirály, tönkrement kereskedő, pap, börtönőr, vadász, szolga, földesúr, tolvaj – de mandarin és paraszt egy sem. Igaz ugyan, hogy Tao Cung-vangot, a Kilencfarkú Teknőcöt paraszti származásúnak mondja a regény, de a liangsani várban nyert szerepéből kiderül: ez ott csak annyit jelent, hogy szakértője a földmunkának és a sáncépítésnek. Fekete Forgósziel is parasztleány volt valamikor, de életformájában megjelenésekor már börtönőr. A katonatisztek, a Liangsan ellen küzdő császári hadak meghódoló vezérei a mandarin-hierarchiába tartoznának ugyan – de ezek helyzete a hagyományos kínai társadalomban békében és háborúban egyaránt alá volt rendelve a polgári mandarinok fennhatóságának, gondoljunk csak Kis Generális és Liu Kao mandarin ellentétére.

A regény fő mondanivalója, egyben cselekményének célja-eredménye abban foglalható össze, hogy kalandos, viszontagságos utakon összegyülekeznek a hősök, és létrejön Liangsanban egy zárt közösség, amely a kínai társadalom igen különféle rétegeit, elemeit egyesíti magában – csupán a társadalom két alapvető eleme, a mandarinok és a parasztok nincsenek köztük képviselve. Miért?

E különös tény megértéséhez ismerkedjünk meg először annak a hagyományos kínai társadalomnak néhány fő vonásával, amellyel a liangsani hősök szembefordultak, hogy utána megvizsgálhassuk: a régi kínai világ milyen szférájában játszódik a regény cselekménye?

IV

Az adók begyűjtését és a közmunkák elvégzését irányító – s ezzel saját jövedelmüket, létfenntartásukat közvetlenül biztosító – írástudó mandarinok uralkodó osztálya bonyolult bürokratikus hierarchiát alkotott. Soraikba csak jó családból származók, gyakorlatilag többnyire csak mandarin-ivadékok kerülhettek be, nehéz vizsgák sorozatának letétele árán. A megkövetelt vizsgaanyag jobbára elméleti jellegű volt, s a regény megírásának korában a kormányzás gyakorlatára nézve úgyszólván haszontalanná vált. A mandarinbürokrácia feje a császár volt, aki méltóságát a születés jogán nyerte, őse az előző dinasztia megdöntésével, s az így megszerzett „mennyei megbízatással” juttatta hatalomra családját. A társadalom másik alapvető eleme, a parasztok többé-kevésbé elszigetelődött faluközösségekben éltek, ezek egymással való kereskedelmi, vagy egyéb kapcsolata elenyésző volt. Ugyanakkor a birodalom egész lakosságát átfogták a társadalmi rétegek határain messze túllépő nagycsaládi, nemzetségi szervezetek: így esetenként mandarinok, írástudók, parasztok, kereskedők tartozhattak ugyanabba a nemzetségbe. A nemzetségek, nagycsaládok fejei voltak rendszerint a legalsóbb szintű mandarinok alatti helyi hatalom birtokosai, ugyanis mandarint nemzetsége székhelyére kinevezni nem lehetett, mert a bürokratikus és a nemzetségi, patriarchális hatalom egy kézben való egyesülése veszélyeztette volna a hatalmi egyensúlyt. Mind a családi, mind pedig a hivatali vagy egyéb közösségek tagjai egyetemlegesen voltak felelősek az államhatalom előtt az adott közösség többi tagjáért, s ugyanakkor mindenki maga mögött érezhette saját közössége támogatását egész életében, amely egészen a vérbosszú nem hivatalos, de annál valóságosabb kötelezettségig terjedt. Ezért, s nem

felesleges kegyetlenkedésből irtják ki a liangساني hősök személyes ellenségükkel együtt azok egész családját, háza népét is.

A föld elvileg az állam tulajdonában volt, birtokában csak annak lehetett, aki megműveléséről gondoskodott, a paragon hagyott területeket visszavették és másnak adták. Egy-egy mandarinnak, családjának, kíséretének és az alá tartozó kishivatalnokoknak a létalapja egy-egy terület adójának meghatározott hányada volt. Ennek következtében a mandarin nem maradhatott elvileg ugyanazon a poszton három-négy évnél tovább, mert különben módja lett volna arra, hogy kiépítse az egész adó kisajátításához szükséges kapcsolatait és apparátusát, azaz mandarinból földesúrrá válhatott volna. Egyeseknek azonban, különösen a központi hatalomtól távol eső vidékeken ez sikerült, így jöhettek létre helyenként az udvarházak és, a „földesúri” családok, anélkül, hogy az egész rendszer megváltozott volna. A mandarinok után következtek rangsorban az írástudók, akiknek, többnyire mandarin-rokonságuk révén lehetőségük volt a tanulásra, így elsajátíthatták a mandarinvizsgák letételéhez szükséges tudásanyagot; különböző, rendszerint anyagi okokból azonban csak igen kis hányaduknak sikerült mandarinná lennie. A hivatalviselésre még nem jogosító legelső vizsga birtokában voltak, s ennél fogva a törvény előtt bizonyos kiváltságokat élveztek. Jórészt írástudásukból éltek, többnyire további mandarinjelölteket képeztek ki különböző fokokon mint házitanítók. A regény hősei közül Cselcsillag, Isteni Kezü Művész, Jádekarú Mester, Bűvös Számvető tartozik közéjük. A regény megírásának korára különösen megnőtt a számuk, közülük kerültek ki azok a tehetségek, akik ezt a regényt is ránk hagyományozták.

A mandarinok, írástudók és parasztok után következtek a hagyományos felfogás szerint a társadalom többi rétegei. A kishivatalnokok, mint Jókorjött Eső, a jegyző, vizsgák nélkül jutottak állásukhoz, rendszerint szülőföldjükön. Mandarinjuk saját zsebéből fizette őket, az adminisztráció mindennapi munkáját végezték, és soraikból átlagos körülmények közt nem lehetett felkerülni a mandarinok közé. A kézművesek és kereskedők létezését, foglalkozását a konfucianus felfogás legfeljebb szükséges rossznak ismerte el, alattuk a társadalmi ranglétrán legtöbbször már csak az aljanép (börtönőrök, csavargók, színészek stb.) következtek. A városok elsősorban a mandarinburokrácia székhelyei voltak, s nem a polgárosulás fellegvárai. Éltek ott gazdag (távolsági) kereskedők is, mint Lu Csün-ji, a Jáde Egyszarvú, de ezek nem képeztek önálló társadalmi réteget saját politikai jogokkal. A legtöbb, amit elérhettek, az volt, hogy hasonulván a mandarin-réteghez, hivatali rangot vásároltak maguknak, ezért lett Csao úr, Lu Ta pártfogója s Lu Csün-ji is tanácsos úr. A városokban összpontosuló híres és virágzó kézműipar is a mandarin-apparátust szolgálta: a faluközösségi parasztokéhoz hasonló megkötöttségek között, alárendelt helyzetben, majdnem mindig névtelenül maradván dolgoztak, alkották különben megbecsült remekeit. A regény hősei közt is Fogdmegmajom nyilvánvalóan csak a főnöke a liangساني vár szabóinak, ahogy Aranypénzes Leopárd a kovácsoké, és így tovább, a tulajdonképpeni munkát végző munkatársaikról említés sem történik.

Ebben a hagyományos kínai társadalomban, amelyet egyrészt átfog a patriarchális kötelékek rendszere, másrészt megszervezi a bürokrácia, s mindennek szellemi kereteket, ideológiát-államvallást, eszményeket és gyakorlati szabályozást teremt a konfucianizmus, kevés helye marad az egyéniségnek, az átlagtól eltérő képességeknek, egyéni indítású érzelmeknek, választható-választott értékeknek, tehát barátságoknak, nagyobb közösségek iránti önzetlen szolidaritásnak, vitéségnek – a liangساني hősök eszményeinek.

Ebben a hagyományos kínai társadalomban a fő politikai ellentmondás a mandarinok bürokratikus, és a nemzetségek, nagycsaládok patriarchális hatalma közt jelentkezett. Ez egyúttal a központi és a helyi hatalom ellentmondását is jelentette. Ez utóbbit képviseli, vagy ennek szövetségeséül szegődik az úri birtokos, akinek udvarháza, birtoka a társadalom megújításának góca is lehetett volna, ha nemcsak faluközösségek menekültjeire, a szolgaleányokra, és esetleges családi kapcsolatainak protekciójára építhet, mint Kis Forgószél öröklött császári oltalomlevelére.

Végigvonul a regényen, s mondanivalójának fontos alapját képezi a polgári és katonai mandarinok közti ellentmondás. Ennek az ellentmondásnak anyagi alapja az, hogy míg a polgári mandarinok, különösen a helyi hatóságok fejei közvetlenül sajátították el egy-egy terület adóinak bizonyos hányadát, a katonai mandarinok az adójövedelmekből csak közvetett módon, ellátmány és fizetés formájában részesedtek, kevésbé volt tehát módjuk jövedelmük (korrupció útján való) növelésére. Politikai síkon ez az ellentmondás állandó volt, abban a formában, hogy az utóbbiak mindig alá voltak rendelve az előbbieknél, s ellentétüket az erőegyensúly fenntartása érdekében a központi hatalom mindig igyekezett fenntartani, sőt fokozni. Végül ellentmondás volt a polgári és katonai mandarinok közt már csak azért is, mert a polgári mandarinok elméleti, filozófiai-politikai jellegű műveltségével és állandóan összhangra, rendre törekvő igyekezetével szemben a hadvezetés széles körű gyakorlati tapasztalatokat és ismereteket, kezdeményező készséget, személyes bátorságot követelt meg, ezek a tulajdonságok pedig csak a hivatali hierarchia ideálisnak tekintett harmóniája megbontásával érvényesülhettek hatékonyan.

V

Ebből a társadalomból vonulnak ki a regény hősei. Hová? Egy másik világba, a törvényesség szférájából a törvényenkívüliség szférájába. A hagyományos kínai világ ugyanis e két, egymástól élesen elváló, s területileg is megkülönböztethető szféraként is leírható. A császár és a mandarinok hatalma csak a megművelt területekre terjedt ki, a szántóföldek végén az erdők, hegyek világa, s ezzel a senkiföldje, a rablók, lázadók törvényen és civilizáción kívüli birodalma kezdődött.

Nem egyszerűen költői túlzás, hogy Tisztaszellő Erőssége helyőrséggel van megrakva a környékbeli rablófészkek ellen védelmül – a kínai birodalom közepén! De a katonaság csak védekezni tud a rablók ellen, bandáikat nem képes felszámolni. A két szféra egymás melletti tartós létezése – amennyiben a törvényenkívüliség szférájának lakói megtartják az egymás mellett élés íratlan törvényeit, s kirándulásaik a törvényesség szférájába bizonyos mértéket nem haladnak meg – általánosan elfogadott tény. Ezt még az Északi Főváros helytartója, Liang Si-csie is kénytelen elismerni, s hiába küldi kincses ajándékát a Keleti Fővárosba a birodalomban a császár után a legnagyobb hatalmasságnak, Caj Csing kancellárnak, sem a küldőnek, sem a címzettnek nincsen módja sem az elrablás meggátlására, sem a rablott holmi visszaszerzésére.

Ebből érthető meg az is, hogy a liangsani vezérek többségét kitevő rablók közül csak néhánynál van felemlítve, s ott is inkább csak jelzésképpen rabló voltukat megelőző életük, többségük eleve adottan rabló, mert rablónak lenni nem kivételes és átmeneti állapot lehetett csak, hanem olykor életre szóló foglalkozás, életforma.

Az erdők, hegyek, mocsarak, senkiföldje mellett a regény cselekményének másik fő színhelye a törvényesség szférájának a hivatalos hatalom legalsó szintje alatti része, a falvak, azaz pontosabban szólva az udvarházak környéke. Si Csin, a Kilencsárkányos apjának udvarházába érkezik meg a menekülő Vang Csin, udvarházába menekíti a gazdag Csao úr Lu Tát, udvarháza van Kis Forgószélnek, Toronyhordozónak, a két Feltartóztathatatlan, Jókorjött Eső, a Kung-testvérek apjának, s udvarháza van a Liangsannal háborúzó Csú családnak, s szövetségeseinek, a Hu családnak és Égretörő Sasnak is. Leírásukból kiderül, hogy úri földbirtokok ezek, legtöbbször fegyverforgatásban jártas szolgalegényekkel, fallal, olykor vizesárokkal is körülvett, erődített központtal.

A helyi hatalom e letéteményesei, vagy szövetségesei első látásra mintha feudális földesurak lennének: fegyverforgató kedvük, egyiküknek, Kis Forgószélnek császári oltalomlevele, amely megvédi tulajdonosát mindenféle hatóság előtt, mintha erre vallana. De az oltalomlevélről, mihielyt szükség lenne rá, kiderül, hogy a mandarin szemében csak papírrongy, s mikor például Toronyhordozó menekül udvarházából, az elé a választás elé állítja szolgalegényeit, hogy vagy vele tartanak, vagy pedig kifizetvén őket, keressenek más gazdát maguknak – s ebből az következik,

hogy a szolgalegények nem helybeli parasztok, ottlétük jogcíme, létalapja gazdájuk távozásával megszűnik. Ugyanígy megszűnik az udvarház urának is minden jogcíme birtokához, ha elhagyja azt, vagy elűzik onnét: számos udvarházat hagynak ott a regényben gazdáik, de egyikbe sem térnek vissza többé – sőt a Csu család legyőzése és kiirtása után, amint a liangsaniak serege elvonul, maga a falu népe teszi a földdel egyenlővé a földesúr várát-udvarházát. Legjobb esetben is kezdeménye lehet ez az udvarház-birtok a magánföldtulajdonnak, hiszen birtoklásának egyedüli alapja és jogcíme a földesúr fizikai, fegyveres hatalma.

A regény ismeretlen szerzője a falvakból csak az udvarházakat látta meg és írta le, nyilván azért, hogy ábrázolja és bizonyítsa: az udvarház-birtokosság sem egyeztethető össze a hagyományos – és általa elítélt – társadalmi renddel, maga is a törvényesség peremén képes csak létezni. Toronyhordozó gazdag úr, kiskirály; udvarház-birtokos és falusi előjáró létére magától értetődő módon fogadja elébb Vereshajú Ördög, majd Felhősárkány ajánlatát a kincses szállítmány elrablására anélkül, hogy akár tettetné megütközését az ajánlaton; az effajta tevékenység tehát szervesen hozzá kellett hogy tartozzék földbirtokosi életformájához.

Toronyhordozó személyében az udvarház-birtokos egyesül a kiskirályal. Kiskirály még a regényben rajta kívül Örvények Sárkánya és Nyakazóbíró, Kutypofájú és Fehér Hullámtaraj, a két Feltartóztathatatlan s a legrészletesebben jellemzett Aranyszemű Párduc. E kiskirályok is a hivatalos hatalom legalsó szintjén léteznek, részben azzal összefonódva; egy-egy kisebb helység, vásározó hely önjelölte és feltétlen hatalmú urai ezek, akik maguk és embereik fizikai erejére támaszkodva megadóztatják a vándor kereskedőket, mutatványosokat. Hatalmuknak, vagyonuk megőrzésének azonban saját erejükön és erőszakosságukon kívül semmi más biztosítéka nincsen: Aranyszemű Párduc csak addig úr a Víg Élet Ligetében, amíg meg nem jelenik Kapubálvány, aki fizikai erejével (s Aranyszemű Párduc apjánál, a fegyenc-tábor parancsnokánál hatalmasabb pártfogóval a háta mögött) ki nem veri őt betű szerint tulajdonából, s a vagyon és pozíció visszaszerzésére más út nincs, mint a Kapubálványnál is erősebb Vu Szung segítségül hívása – akit viszont – végül legyőz nemcsak az ármány, hanem a még hatalmasabb pártfogó, a hatalmon lévőkkel való szövetség.

Udvarházak tulajdonosai és kiskirályok nem sokan vannak a *Vízparti történet* hősei közt, de sorsukkal, Liangsanba vezető életútjukkal számos terjedelmes epizód foglalkozik. Az ismeretlen szerző a katonasors mellett az ő életformájukat találhatta a regény hőseit magába foglaló, s összefoglalóan „a folyók és tavak jó vitézei” nevével jelölt társadalmi réteg szembetűnően előremutató jelenségének.

A „folyók és tavak jó vitézei” kínai eredetijének története messzire nyúlik vissza. Eredetileg talán hajózó kereskedőket jelenthetett, akik Dél-Kína szerteágazó vízi útjain vándorolva keresték megélhetésüket, s akiknek kőbor élete kirítt az egy helyben maradás megállapodottságát és biztonságát igénylő mandarin – és parasztéletformából. Századunkban e kifejezés utóda Kína szerte az európai vándorcigányokéhoz hasonló életet folytató vándoriparos, mutatványos, kuruzsló népséget jelöl. Adatok híján nem dönthető el, hogy valóban léteztek-e ilyen jó vitézek, életformájuk ennyire tudatos vállalásával, ahogyan a regény leírja őket. Az mindenestre világos, hogy bennük és velük az író a hagyományos kínai társadalom bevett normáival szemben álló emberi magatartást, erkölcsiséget kívánt ábrázolni.

A „folyók és tavak jó vitézeit” egyebek között az jellemzi a regényben, hogy sem állandó lakhelyük, sem állandó megélhetésük nincsen. Emellett jól értenek a fegyverforgatáshoz, s általában fizikai erejük sem közönséges. Legfontosabb jellemzőjük azonban a testvériségig menő összetartás, s a mindenkin segíteni akarás. Legszebb példája ennek a regényben Lu Ta, a későbbi Mélybölcességű és Tarka Barát, aki első szóra segít az ismeretlen énekeslányon, tulajdon létbiztonsága feláldozásával igazságot szolgáltat neki, hogy nem sokkal később a nyomorgatott öreg szerzetesekért, majd pedig újonnan szerzett barátjáért, Párduckoponyáért tegyen meg mindent hasonló elszántsággal.

A „folyókés tavak jó vitézei” igazságosak és bőkezűek. Nemcsak a rászorulóktól nem sajnálják a pénzt, de barátaitól sem: Jókorjött Eső is azzal kezdi Fekete Forgószéllal való megismerkedését, hogy szép summa ezüsttel ajándékozza meg, s mikor az hebehurgyaságában rögtön eljuttatja az egészséget, szíves barátsággal még többet ad neki. Nincsenek ellene a meggazdagodásnak, a vagyonnak, de azt tartják: a vagyon arra való, hogy szétajándékozzák, s barátokat, híveket szerezzen általa az ember. Ezért tartják Toronyhordozó és társai jogosnak és igazságosnak a születésnap ajándék elrablását, hiszen jogtalan és igazságtalan, hogy egyetlen ember ekkora vagyont tartson meg magának, ők maguk pedig megesküsznek vállalkozásuk előtt, hogy ha övék lesz a kincs, azt önös célra nem használják. Az egykorú viszonyok között pénzt, vagyont kincsképzésen kívül ennél eredményesebben alig lehetett volna felhasználni. Az ajándékozás, szétosztás nemcsak erkölcsileg magasrendű, de egyszerűen kifizetődő voltát különben a regény kissé naiv módon bizonyítani igyekszik például Lu Ta és Csao tanácsos úr találkozásával. A másik oldalon viszont Vang Lun, a Fehérgúnyás Diák, Liangsan első vezére azért ér dicstelen véget, mert kapzsi és kicsinyes, s nem akarja vára hatalmát – és kincseit – megosztani rátermett vitézekkel.

A „folyók és tavak jó vitézeinek” jelszava, amellyel segítségért folyamodnak, vagy a köszönetet hártják el, az, hogy „a négy tenger között mindnyájan testvérek vagyunk”. Ennek a mindenkit átölelő testvériségnek a megvalósítása akar lenni Liangsan, legalábbis a hetvenedik fejezet vége felé található dicséret szerint, amely származás, foglalkozás, műveltség, tehetség fölé helyezi a vezérek testvériségét. Milyen ez a Liangsanban létrehozott új világ, amelyben sem mandarinok, sem parasztok nincsenek? Valóban nem található e kis világban nyomuk sem?

A szerző szándéka szerint, a hősök társadalmi háttéréből ítélve nem. A liangساني világ szerkezete azonban mást mond. A száznegyven vezér mellett ott vannak a betyárok, a közemberek, akiknek eredetéről, számáról, nevééről, tetteiről semmit nem árul el a regény – akárcsak a kínai történetírók kötetének százai a parasztokról. A betyárok és a vezérek közt áthághatatlan a válaszfal, árnyéka sem jelentkezik a lehetőségnek, hogy közülük valamelyik vezéri sorba emelkedhetnék.

A betyárok és a vezérek viszonya tehát igen emlékeztet a parasztok és a mandarinok közti különbségre a nagy társadalomban. De ugyanakkor az egész liangساني társadalom megegyezik a mandarinokkal abban, hogy ugyanabból él, mint azok, a parasztok begyűjtött adóiból.

A regényben csak egyetlen helyen, Toronyhordozó hatalomra kerülését követően van szó arról, hogy a liangسانيak megtámadnak és kifosztanak egy kereskedő karavánt. Összes többi hadjárataik városok és gazdag udvarházak ellen irányulnak, ahol mindenütt csak az állami vagy földesúri gabonakészleteket zsákmányolják el személyes ellenségeik vagyonával együtt, a város vagy a falu lakosságának vagyonához nem nyúlnak. E zsákmányul ejtett gabonakészletek azonban minden esetben a parasztok összegyűjtött adói, a liangسانيak tehát ugyanabból élnek, amiből a konfucianus állam.

Az érdekeknek ez az egyezése azt jelenti, hogy a liangساني vezérek új közössége, a testvériség eszméjének mindenek fölé helyezésével együtt, minden erkölcsi emelkedettsége, nemes szándéka ellenére sem képes valódi alternatívát adni a régivel, a hagyományossal szemben. A kínai hagyományok világának nyomorúságához tartozik, hogy a „folyók és tavak jó vitézeinek” jelszava, a liangساني hősök eszménye, „a négy tenger között mindnyájan testvérek vagyunk”, nem valami új igazság, hanem a regény keletkezésének korában már kétezres éves vágyálom, Konfuciusz mondása – s a bürokratikus-patriarchális Kína szellemi atyjának ezt az ábrándját kései utódainak elszánt ellenségei veszik csak komolyan, s ők is hiába.

Látni való mindebből: Jókorjött Eső nem egyszerűen „osztályhelyezete következtében” nem következetes forradalmár, mint némely mai kínai kritikusai a szemére vetik, hanem egyszerűen azért, mert sem neki, sem másnak nem lehetett más perspektívája, mint hogy a lázadás, felkelés időszaka után visszatérjen társaival a nagy társadalomba – már győzelmeinek tetőpontján is

világosan láthatta, hogy ennek be kell következnie. Célja voltaképp igen szerény: különb, igazságosabb hivatalnok, mandarin akar lenni, mint azok, akik ellen fellázadt. De az adott történelmi helyzetben még ez a cél is nagy jelentőségű, mert a világot a felhőrégiók magasából szemlélő mandarin-ivadékok és írástudó-növendékek helyett katonákat és kereskedőket, földbirtokosokat és kiskirályokat, a gyakorlati élet ezernyi tapasztalatában csiszolódott, földközelségben lévő szakembereket kíván tenni az államvezetés posztjaira. Új program megfogalmazására azonban már nem futja erejéből.

A társadalomba való visszatérés azonban nem sikerülhet már maradéktalanul. A szerző művészi becsületességére vall annak felismerése, hogy a liangszani vezérek csak úgy maradhatnak meg a császár hűségén, a nagy társadalomba csak úgy illeszkedhetnek bele, ha bele nem illeszkedvén külön maradnak együtt, úgy harcolnak tovább, még mindig a törvényenkívüliség szférájában („külföldön” a kitajok, odahaza a belső lázadók ellen), bár ellenkező előjellel, mint meghódolásuk előtt. Nyilván ez is az oka annak, hogy a XVI. századi első ismert kiadás után beiktatódtak a kitajok és a Fang La elleni harcok története közé Tien Hu és Vang Csing leverésének története, mert csak ilyen módon lehetett meghosszabbítani Liangszan(mindegyre silányuló, sápadó) életét. A végső győzelemmel, Fang La leverésével pedig meg kellett hogy szűnjék a liangszani közösség létalapja, a hősök további sorsa igazában véve már teljesen közömbössé, érdektelenné válik. A négy lator miniszter ármánya csak kényszerű klisé a reménytelen vég felmagasztosítására, s a hősök istenekké emelése az elégikus siránkozás kíséretében rég ismert, hagyományos példákat követ: a hősök sorsa nem azért volt kivételes, mert kivételes egyéniségek voltak, ahogy a regény szövege őket ábrázolja, hanem csupán azért, mert más volt az istenektől rendelt végzetük, Csillagok megtestesülései voltak, akiknek példáját csak csodálni lehet, követni nem. A szerző becsületére válik, hogy a hagyomány és történelmi valóság e bénító szorításában még utoljára, ha csak egy villanásra is, de megszólaltatja fogcsikorgató tehetetlenséggel Fekete Forgószél, a lázadó, anarchikus paraszt megtestesítőjének rettenetes dühét – de érzi és érzékelteti azt is, hogy ez a düh csak rombolni, pusztítani képes, az új számára alapot teremteni nem tud.

VI

E kiadás kisebb változtatásokkal az első hetven fejezetben az 1961-es fordítás szövegét reprodukálja. Új benne a teljes regény 71-119 fejezeteinek tartalmi kivonatban s az utolsó, százhuszadik fejezet egészben való közlése. Ezekkel a bővítésekkel – hozzájuk értve még az 1644-es Csin Seng-tan-féle kiadás befejezését, amelyet a hetvenedik fejezet jegyzetei közt közlünk – a regény három fő változatát egyszerre akarjuk bemutatni az olvasóknak. A Kínai Népköztársaságban 1954-ben megjelent kiadás, amely az 1961-es magyar fordítás alapja volt, a teljes kiadás első hetven fejezetéből, művészileg értékesebb feléből készült. Érdeme, erőssége, hogy a tetőpontján állítja meg a cselekményt, nem told hozzá semmit az eredeti szöveghez, de befejezetlenségével az olvasót optimista várakozásban hagyja meg.

Az 1954-es kiadást megelőzően mind Kínában, mind Kínán kívül fordításokban a *Vízparti történet* a nagyközönség számára jóformán csak az 1644-es Csin Seng-tan-féle, ugyancsak hetvenfejezetes, de merőben másként végződő kiadásban volt ismeretes. Csin Seng-tan nagy irodalmi műveltségével és érzékenységével felismerte a regény művészi értékeit, ugyanakkor azonban elutasította magától a lázadók felmagasztalásának még a gondolatát is: kiadása évében hódították meg ugyanis Kínát a mandzsuk, a mandzsu hódítást pedig, az utolsó nemzeti dinasztia bukását egy egész Kínát megrázó hatalmas felkelés tette lehetővé, amelynek a császár is áldozatul esett. Csin Seng-tan közvetlenül a felkelést okolta a hódítók győzelméért, s ennek kifejezésére nemcsak hetven fejezetesre kurtította a regényt, de új befejezéssel is látta el, amelyben a liangszani lázadók megsejtik rettentő bűnhődésüket. Ez a befejezés meglehetősen elnagyolt, suta: Csin Seng-tannak azonban nagy érdeme az, hogy az első hetven fejezet szövegét megtisztította a korábbi kiadások hagyományos verses és ritmikus prózában írt terjengős leíró betéteitől, a szó jó értelmében

prózaibbá (azaz epikusabbá), olvashatóbbá tette a szöveget.

A százhusz fejezetes kiadás végül a regény eredeti, Csin Seng-tant megelőző legteljesebb szövege.

CSONGOR BARNABÁS

JEGYZETEK

AZ ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

10. old. Az egyszarvú a kínai hagyományban csodálatos, szerencsét hozó állat.

AZ ÖTVENHETEDIK FEJEZET

40. old. *No-csa királyfi, a sokkarú* – buddhista istenség, a Toronyhordozó Mennyei Herceg fia, nyolc karja van, és igen nagy vitéz.

AZ ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

50. old. *A sárkány, a fönix, a tigris s a kígyó* – a négy világtáj jelképei.

52. old. *Dzsürcsi* – a mandzsual rokon nomád nép. Ebben az időben Kin néven birodalma volt Északkelet-Kínában, Mandzsúriában (1115-1234).

A HATVANADIK FEJEZET

65. old. *Maradj csak idehaza, legfeljebb költözz át egy más szobába* – azért, hogy a földjósítás tanai szerint ott kedvezőbb misztikus hatás vegyen körül, amely megoltalmaz majd a baj ellen.

Beriberi – az A-vitamin hiánya, következtében fellépő betegség.

A HATVANEGYEDIK FEJEZET

77. old. *Ágykemence* – észak-kínai fűtési alkalmaság: egyik oldalon a szoba egész hosszát elfoglaló, derékmagasságú, kívülről fűtött téglagy.

Hivatali intelmek köve – ott állt minden régi kínai hivatal előtt, televésve a hivatalnokoknak címzett erkölcsi intelmekkel.

A HATVANHARMADIK FEJEZET

94. old. *Szarvasagancsok* – ágas-bogas vasdarabok az ellenség előnyomulásának meggátlására.

98. old. *Szájába vette mindegyik a szájdugaszt* – a régi kínai hadviselésben a gyalogság használta menetelés közben az esetleges beszélgetés, zajt ütés megelőzésére.

A HATVANNEGYEDIK FEJEZET

104. old. *Fürtös sásköponyeg* – sáslevelekből kötött, külsőre a magyar fürtös gubához hasonló esőkabátja a kínai parasztoknak.

Akkor legalább így haljak meg egy darabban! – a konfuciánus erkölcs egyik parancsa szerint a szüleitől kapott testet haláláig épségben, egy darabban kell az embernek megőriznie.

A HATVANÖTÖDIK FEJEZET

111. old. *Jön a tavasz, itt az újév* – a régi kínai naptárban az újév tavasz elejére esett.

113. old. *Szájorgonák* – pánsípszerű kínai hangszer, csak éppen a sípok felfelé állnak benne, s egy közös, gömb alakú, üreges testben futnak össze, amelyen hátul van a fúvó nyílás.

A HATVANHATODIK FEJEZET

120. old. *Közember lett belőle* – ami azzal járt, hogy botbüntetéssel sújthatták, s robotmunkát kellett végeznie.

A HATVANHETEDIK FEJEZET

130. old. *Szórják meg a környékét vastüskékkel* – a régi európai hadviselésben is szokás volt, főként lovasság támadása ellen.

A HATVANNYOLCADIK FEJEZET

142. old. *Három vallás* – konfucianizmus, taoizmus, buddhizmus.

Kilenc filozófiai iskola – a kilenc nagy Csou-kori (i. e. 1000-221) filozófiai iskola, átvitt értelemben a tudás teljessége.

A HATVANKILENCEDIK FEJEZET

148. old. *A Csaopaosan két hőse* – nem tudunk nyomukra akadni. A Csaopaosan szigete Kelet-Kínában van a tengerpartnál, Csöcsiang tartomány Csenhaj járása mellett. Régi, híres kikötője a kínai császári udvarba adót hozó idegen hajósoknak.

A HETVENEDIK FEJEZET

154. old. *Sárkány-főnix-ebihal írás* – a kínai kalligráfia, a szépírás művészete igen kedvelte a bonyolult rajzú írásstílusokat, ezek egyike volt az ebihal-írás is, s ezek közé tartozott a sárkány-főnix-írás. Ezeket ugyanakkor a hagyomány igen régieknek tekintette, s közhit volt, hogy az istenektől küldött, túlvilági eredetű vagy bűvös hatású írások mind ilyenfajta írásmódban vannak írva.

160. old. *Lám, kedves hallgatóim, ez volt, amit hallottatok, a liangsani vitézek nagy szövetsége* – A Csin Seng-tan-féle 1644-es kiadásban a vers elmaradt, helyén a következő szöveg található, ezzel a regény ott befejeződik:

Álmodt látott pedig aznap éjjel Jáde Egyszarvú, ágyában feküdvén. Igen magas embert látott, kezében felvont drágamívú íjjal, ki így szólott hozzá:

– Én vagyok, ki összefogdosom a nagy Szung császár ellen támadó latrokat, ezért jöttem ide értetek egy szál magamban. Közzétek hát meg sebtén egymást, ne fárasszam hiába kezemet, lábamat!

Megdühödött Jáde Egyszarvú ennek hallatára, felkapott egy lándzsát s nekiugrott, hogy testébe vágja, de még el sem érte, letörött a fegyver hegye. Megrettent erre Jáde Egyszarvú, eldobván törött fegyverét futott a fegyveres állványhoz, de ami kardot, lándzsát, alabárdot lelt ott, csorba volt az mind, vagy törött, harcra egyik sem volt való. Az az ember pedig csak jött a nyomában. Mit tehetett már Jáde Egyszarvú, jobb öklét emelte, s az arcába vágott, de az az ember csak odacsapott az íja szarvával, s eltört Jáde Egyszarvú bal karja, elterült a földön. Kötelet oldozván ekkor derekáról, az ember megkötözte, s elvitte egy helyre; törvény csarnokába. Fel is állították ott a törvényszéket,

helyet foglalt az ember a lépcsők tetején, a császár képében dél felé tekintvén, Jáde Egyszarvút pedig odalökték a csarnok udvarán a föbe, hogy ott várja kihallgattatását s elítéltetését. S lám, sok-sok ember sírása-rívása hallatszott a kapun kívülről, földet rengetően.

– Jöjjön be mind, aki szólni akar itten! – kiáltotta az ember. Nézte Jáde Egyszarvú, hát jött be a sok ember térden csúszva, sírva, megkötözve: Jókorjött Eső volt százheted magával. Megrettent álmában nagyon Jáde Egyszarvú, kérdezte Rézszőrű Kutya, az utolsót a sorban:

– Mi történt? Ki fogott el titeket?

Térden járva odakúszott Rézszőrű Kutya Jáde Egyszarvú háta mögé loppal, s nagy halkán suttozta:

– Bátyánk meghallván, hogy elfogattattál, azt tanácskozta meg a hadi tanácsban, mert másképp megmenteni téged már nem tudna, hogy meghódol a császárnak valamennyiünkkel együtt, tán még megmentheti drága életedet.

Be sem fejezte azonban szavát még Rézszőrű Kutya, mikor az asztalra csapott az az ember hatalmasan:

– Tízezer halált érdemlő elvetemült latrok! – kiáltotta nagy haraggal. – Égbekiáltó vétkeket műveltetek, hányszor akart már elfogatni titeket a felséges udvar, s ti nyilvánvaló módon ellent állván neki mennyi katonáját gyilkoltátok már le! Most pedig jönnétek farkcsóválva kegyelmet könyörögni, remélvén, hogy elkerülitek még a pallost, a bárdot? Ha én nektek most megkegyelmeznék, hogy lehetne rendet teremteni a birodalomban végképp? Elvetemült szívű farkasfajzatok, nem hiszek én nektek! Hol vagytok, hóhérok?

Lassabban jár a szó, mint ahogy ez történt: a falak kárpitja mögül erre a parancsra, akár darazsak serege, kétszáztizenthat hóhérlegény ugrott elő, megragadtak ketten-ketten egy-egy liangsani vitézt, s Jókorjött Esőtől, Jáde Egyszarvútól kezdve ott, a csarnok udvarában valamennyiüknek nyomban fejét vették.

Megrettent álmában Jáde Egyszarvú, a lelke majd elszállt. Kinyitotta szemét kicsinyt, félve, odalesett a csarnok homlokzatára, hát ott függött egy tábla ezzel a felírással:

Békét a világnak

A HETVENEGYEDIK-SZÁZTIZENKILENCEDIK FEJEZET

163. old. *Lapátkerekés bárkák* – a regény szövege szerint emberek hajtották taposómalom-szerű szerkezetét.

166. old. *Öt elem* – a világ építőkövei a régi kínai filozófia szerint.

178. old. *Sziám királya lett Örvények Sárkányából* – e mondatból született Csen Sen (1590 k.-1670 k.) regénye, *A vízparti történet folytatása*.

A SZÁZHUSZADIK FEJEZET

181. old. *Eskü tétel* – a *Vízparti történet folytatása* című regény szerint így hangzott az eskü: „Magas hivatalnokok, ha vétkebe is esnek, halállal nem büntethetők.”

AZ ÖTVENNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Kao marsall útnak indítja a három sereget, Hu-jen Cso is felállítja
láncos
lovasságát*

3

AZ ÖTVENÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag elküldi Dobos Bolhát a páncél ellopására, Aranypénzes
Leopárd pedig felcsalja a várba
Aranylándzsást*

12

AZ ÖTVENHATODIK FEJEZET

*amelyben Aranylándzsás megmutatja a sarlós csáklyával való harc fortélyait,
Jókorjött Eső pedig ennek folytán nagy vereséget mér a páncélos, láncos
lovasokra*

21

AZ ÖTVENHETEDIK FEJEZET

*amelyben a három hegy egyesült erővel beveszi Csingcsout, s a tigrisek
valamennyien, egyesült erővel, Liangsanba
térnek*

31

AZ ÖTVENNYOLCADIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag csellel felhasználja az aranycsengettyűt. Jókorjött Eső
pedig felfordulást támaszt a Nyugati Szent
Hegynél*

41

AZ ÖTVENKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Felhősárkány a Mangtang hegynél legyőzi a démonokat, de
Toronyhordozó vezért nyíl találja Cengtou
helységében*

50

A HATVANADIK FEJEZET

*amelyben Cselcsillag elcsalja Jáde Egyszarvút, Fehér Hullámtaraj pedig éji
harcba keveredik az
Aranyhomokparton*

60

A HATVANEGYEDIK FEJEZET

amelyben Pazar lesből lőtt nyilával megmenti urát, Halálmegvető pedig

*leugrik a házból a veszőhely
közepébe* 72

A HATVANKETTEDIK FEJEZET

*amelyben Jókorjött Eső haddal támadja meg az Északi Fővárost, Nagy kardú
azonban Liangsan elfoglalását
tanácsolja* 85

A HATVANHARMADIK FEJEZET

*amelyben Kétkorbácsos lépre csalja Nagy kardút egy holdas éjjelen, Jókorjött
Eső pedig elfogja Gyors Csátát*

93

A HATVANNEGYEDIK FEJEZET

*amelyben Toronyhordozó megjelenik álmában Jókorjött Esőnek, Fehér
Hullámtaraj pedig a habok közt bosszúját
megállja*

102

A HATVANÖTÖDIK FEJEZET

*amelyben Dobos Bolha felgyújtja a Kék Felhők Házát, Cselcsillag pedig csellel
beveszi
Tamingfut*

111

A HATVANHATODIK FEJEZET

*amelyben Jókorjött Eső jutalmat oszt a győztes seregnek, Nagy kardú pedig
meghódoltatja a Vízi és a Tűzi Vezért*

118

A HATVANHETEDIK FEJEZET

*amelyben Jókorjött Eső éjjeli harcban beveszi Cengtou helységét, Jáde
Egyszarvú pedig elevenen fogságba ejti Si Ven-kungot*

128

A HATVANNYOLCADIK FEJEZET

*amelyben Tungpingfuban Kilencsárkányos csapdába esik, de Jókorjött Eső
szabadon bocsátja Kétlándzsás
Vezért*

138

A HATVANKILENCEDIK FEJEZET

*amelyben Tollatlan Nyíl repülő köveivel leveri a hősöket, de Jókorjött Eső,
gabonáját elvesztegetvén, foglyul ejti a
bajnokot*

146

A HETVENEDIK FEJEZET

amelyben kőtáblán mennyei üzenet érkezik a Hűség s Igazság Csarnokába, s Liangsan hősei rendre elfoglalják az őket megillető helyet

153

A HETVENEGYEDIK-SZÁZTIZENKILENCEDIK FEJEZET

amelyben a liangساني hősök a császár hűségére térnek, a haza ellenségei pedig tőlük sorra vereséget szenvednek

161

A SZÁZHUSZADIK FEJEZET

amelyben Szung Csiang s vezérei szelleme összegyülekeznek Liaoervában, Huj-cung császár pedig álmában Liangsanba látogat

179

A REGÉNY ALAPJÁT ADÓ RÉSZLET „A HSZÜAN-HO KOR RÁNK MARADT TÖRTÉNETEI”-BŐL

191

KÍNAI REGÉNY – KÍNAI TÁRSADALOM
196

JEGYZETEK
205